

Giới thiệu Trọng Tử

Một câu chuyện viễn tưởng kết hợp với một chút rung động trong tình yêu sẽ là một sự ly kỳ trong truyện Trọng Tử của tác giả Thục Khách.

Cốt truyện xoay quanh hai nhân vật ... Một vị tiên nhân chưa đắc đạo được nhiều người phải ngược mắt nhìn. Còn lại là một cô gái, cô rất muốn được như anh nhưng sẽ tẩu hỏa nhập ma nếu tu luyện ...

Tuy là đệ tử của anh nhưng từ lúc nào cô đã phải lòng người ấy, không dám nói, giấu kín trong lòng, ắt hẳn ai cũng phải từng trải qua cảm giác yêu thầm ấy ...

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Cây cầu mây trắng

Cuối cùng thì hai mươi năm đoạ kiếp nhân gian cũng đã qua đi, thiên ma đã vĩnh viễn biến mất khỏi lục giới (*), khắp núi sông mây đen đã tan hết, vạn vật hồi sinh, vết thương thật sâu kia đã có một tia hy vọng được chữa lành. Ma cung của Nghịch Luân bị phá hủy, ma tộc giải tán loạn khắp nơi, hoá thân trốn vào nhân gian để trốn tránh sự đuổi giết của tiên môn. Nơi nơi, thành trấn đổ nát thê lương, xóm thôn hoang vắng tiêu điều, chỗ nào cũng đậm mùi tử khí. Vô số nhà cửa bị tàn phá, dân chúng chết trong chiến loạn không biết nhiều mà kể, kẻ chết con, người mất vợ, người lại xa chồng ... có người chết trên tay ma tộc, nhưng cũng có người chết bởi tiên môn. Khắp nơi nơi đều là mồ mã, cảnh tượng vô cùng hoang tàn sau loạn thế.

* 天魔 - Thiên ma : Thiên ở đây có lẽ là tự nhiên, có nghĩa là ma có sức mạnh siêu phàm của tự nhiên, người đứng đầu ma giới, có sức mạnh điều khiển vạn ma trong Hư Thiên.

Lục giới bao gồm: Thần giới, Tiên giới, Yêu giới, Ma giới, Minh giới và Nhân giới (con người)

Nhưng đầu thế nào thì tất cả cũng đã qua đi, những dấu vết lưu lại bởi chiến loạn dần bị năm tháng xoá mờ, con ác mộng kia cũng dần dần bị người ta quên lãng.

Trong thành, trên khắp các nẻo đường, những người ăn mày sức tàn lực kiệt ngồi dựa vào các bức tường, trong chiếc chén bẻ trước mặt đều trống trơn.

Trong đám người đó có một đứa bé.

Nhìn dáng vẻ đứa bé này chỉ khoảng 5-6 tuổi. Tóc tai rối bời, khuôn mặt nhỏ nhắn xanh xao vàng vọt, nhìn không nhận ra là nam hay nữ. Bởi vì người gầy gò, nên nhìn vào thấy đôi mắt có vẻ quá lớn, trên khuôn mặt gần như chỉ thấy cặp mắt lồi ra, nhưng ánh mắt không hề có chút sáng trong của trẻ thơ. Quần áo bẩn thỉu rách rưới không che được cơ thể, hai chân lòi cả ra ngoài, bởi vì chịu đói khát tra tấn trong cả thời gian dài nên gầy trơ xương, nhìn thật khô kiệt. Trên khuôn mặt gầy hóp lại kia còn có những vết thương ứ máu xanh đen, bầm tím. Mặc một bộ quần áo rách nát, cả người trông như một cây cỏ héo rũ, gần như chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng sẽ bay đi mất. Khiến người ta không khỏi tự hỏi rằng một đứa trẻ như vậy làm sao mà sống sót được đây.

Có người đi qua, bỏ cho nửa cái bánh bao.

Trong phút chốc, vô số ánh mắt vụt sáng.

Gần như là cùng một lúc cả một đám ăn mày cùng vọt lại, giống như chó đói nhìn thấy xương, giành giật, đánh nhau tán loạn.

Hồi lâu sau, đám ăn mày lại một lần nữa tản ra.

Một cái đầu nhỏ xíu trong đám người vung vẩy chui ra, có vẻ như là sợ bị kẻ khác cướp mất, hai tay nhỏ bé liều mạng nhét hết nửa cái bánh bao vào miệng, phồng mang trợn mắt lên, quả nhiên là đứa bé kia.

Tên ăn mày lớn nhất lên tiếng chửi rủa: "Lại là con nha đầu này!". Và ngay sau đó là một bạt tai giáng xuống.

Bé gái bị đánh ngã sấp trên mặt đất, cuộn tròn người lại, nhưng vẫn sống chết nuốt miếng bánh bao trong miệng xuống, nghẹn ứ cả cổ.

Tên ăn mày kia vẫn chưa hết giận, đá cô bé một cái.

Bị đá đau đớn, cô bé rên lên một tiếng, đột nhiên bé ngẩng mặt lên, trừng trừng mắt nhìn tên ăn mày ấy, trong đôi mắt to tròn kia giờ lại sâu đến mức nhìn không thấy đáy, đáy mắt bắt đầu chuyển động, bao trùm trong đó là sát khí dày đặc hiếm thấy, khiến người ta phải sợ hãi.

Không ai có thể tưởng tượng được, một bé gái nhỏ bé như thế mà lại có ánh mắt đáng sợ đến vậy, ánh mắt đó, ngay cả kẻ ác cũng phải rùng mình khiếp sợ.

Đám ăn mây xung quanh không chịu nổi đều phải lui lại mấy bước.

Tên ăn mây kia cũng chột dạ: "Người trông ai đấy, ta chộc cho người mù luôn, coi người còn trông được nữa không!" Nói xong, y liền bước qua đề cô bé xuống.

Bị đánh cũng không sao, nhưng không thể bị mù được. Cô bé kêu toáng lên, liều mạng úp mặt sát xuống đất để tránh né.

Bỗng nhiên, một sức mạnh nào đó giáng xuống, khiến tên ăn mây kia bị đánh bật ra xa, đám ăn mây đứng bên cạnh thấy vậy tròn mắt há mồm ra nhìn.

Tên ăn mây tức giận: "Ai!"

"Đứa bé còn nhỏ và đáng thương như này, sao lại ức hiếp bé chứ."

Đó là giọng nói dễ nghe nhất mà từ lúc chào đời cho tới nay cô bé được nghe, giống như từ trên trời truyền xuống, vừa nhẹ nhàng lại có chút ý trách cứ, nhưng nhiều hơn nữa lại là sự thương hại. Lời nói ấy rót vào tai, vừa ấm áp lại thoải mái, tựa như bàn tay mẹ hiền đang vỗ về trên người.

Phút chốc, một bàn tay vỗ vỗ trên lưng bé.

"Đứng lên nào, đừng sợ."

Cảm nhận được sự an toàn, cô bé chậm rãi ngẩng mặt lên, trong cặp mắt to tròn ngập tràn vẻ nghi hoặc, người khác vốn chẳng thích quản chuyện ngoại thân, người này tại sao phải giúp đỡ mình chứ?

Ngay sau đó, bé đã biết đáp án.

Chưa từng thấy khuôn mặt nào đẹp đến vậy, đường nét tinh tế, hoàn mỹ không giống như người trần. Khẽ cau mày, một đôi mắt phượng tuyệt đẹp chỉ dịu dàng nhìn bé, trong đó là sự thương xót vô hạn. Người đó hơi khụy chân, ngồi xuống bên cạnh cô bé, có vẻ như muốn đỡ bé đứng dậy. Áo bào trắng như tuyết buông thả trên mặt đất, mái tóc dài đen bóng cũng rũ xuống hai vai, dài gần đến hông. Rõ ràng là thần tiên hạ phàm cứu vớt chúng sinh mà.

Về mặt không đành lòng kia giống như nói với cô bé rằng người ấy không chỉ tới cứu bé, mà là người từ trên trời được phái xuống để cứu vớt nhân gian lâm than khổ cực.

Cô bé nhìn ngẩn cả người.

Thấy bé không sao, khoe môi người ấy hơi cong lên, nụ cười nở ra mang theo một sự an ủi ấm áp, giúp đỡ bé đứng dậy.

Biết người này không phải người bình thường, đám ăn mây bên cạnh ngoan ngoãn tránh ra xa một chút.

Bàn tay sạch sẽ trắng tinh khẽ chạm vào cô bé, không chút e ngại bụi đất bẩn thỉu bám đầy trên người bé. Người ấy nhẹ giọng nói: "Bị ức hiếp có thể nổi giận, nhưng cũng không nên có ý muốn lấy tính mạng của người khác, biết chưa?"

Người trước mặt cúi người xuống nhìn bé, một tay đặt trên vai bé, ánh mắt bi thương lẫn thương hại, vừa giống như thánh nhân cứu khổ cứu nạn, lại vừa ân cần như người thân ruột thịt.

Người này lại có thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng cô bé. Quả thật vừa rồi bé hận đến mức muốn giết chết tên kia ngay tức khắc.

Cô gái bé nhỏ lần đầu tiên hiểu được thế nào là xấu hổ, theo bản năng liền cụp hai hàng mi xuống, e lệ gật đầu.

Người ấy nhẹ nhàng mở lòng bàn tay nhỏ nhắn của bé ra, trong lòng bàn tay vẽ lên hai đường, sau đó khép lại: "Như vậy, sau này sẽ không có ai dám bắt nạt con nữa."

Ánh sáng loé lên, trong lòng bàn tay lại trống trơn như trước.

Ảo thuật thần tiên đây mà! Cô bé kinh ngạc chớp chớp đôi mắt to, ngại ngần nhìn người ấy, nghi hoặc.

Bỗng nhiên, tiếng một người nào đó từ xa xa truyền đến: "Sở sư huynh, tiểu sư tỷ đang tìm huynh kìa!"

Thân vốn đang mang trọng trách, nhưng mới vừa rồi lại cảm nhận được luồng sát khí mãnh liệt, cứ ngỡ ma tộc vốn đang bỏ chạy tứ tán có chủ ý nhằm vào ma kiếm, không thể tưởng tượng được sát khí đó lại đến từ một cô bé như thế này, thật sự có chút không biết phải làm sao, có nên nói cho sư phụ không đây?

Người ấy đứng thẳng dậy: "Được rồi."

Hướng về phía cô bé mỉm cười, rồi liền xoay người rời đi.

"Người của Tiên môn."

"Không biết là người thuộc phái nào."

"..."

Tiên môn? Thật sự là thần tiên! Cô bé ngơ ngác nhìn, mãi cho đến khi bóng dáng trắng như tuyết kia biến mất ở góc đường.

Ngày đêm luân chuyển, khi quay đầu nhìn lại, đã qua rồi mấy năm. Ngàn dặm trải dài, khắp chốn tiên trần mây đen đã tan hết. Núi Nam Hoa nổi trên một tầng mây mờ ảo, từ xa xa nhìn lại, đỉnh núi bao phủ bởi một tầng ánh sáng. Muốn lên tiên sơn chỉ có một con đường, nhưng muốn lên thì phải đi trước, mới mong giành được một chỗ ngồi trên ngọn núi vĩ đại này. Chưa tới lúc, sơn môn luôn đóng chặt, vô số người chỉ biết chờ đợi ngoài cửa.

Năm năm một lần, phái Nam Hoa thu nhận đệ tử. Tiên môn luôn hướng đồ đệ của mình hướng đến chính nghĩa, dạy dỗ rất nghiêm khắc, nên thu nhận trẻ nhỏ là tốt nhất, giống như so một tờ giấy đầy chữ viết trên đó với một tờ giấy trắng tinh chưa vương một chút mực thì lựa chọn để dùng tốt nhất vẫn luôn là giấy trắng. Bởi vậy quy định của phái Nam Hoa là chỉ thu nhận đồ đệ từ 10-14 tuổi.

Phái Nam Hoa vốn là tiên môn đứng đầu bốn phương, cũng là đứng đầu phái Kiếm Tiên. Trấn giữ cửa thông thiên. Năm năm trước, Thiên tôn Nam Hoa đại chiến với Ma tôn Nghịch Luân, cuối cùng giết được ma tôn, phá nát ma cung, ma tộc từ đó không chốn dung thân, không thể tiếp tục hoành hành làm hại chúng sinh, gây tổn hại đến lục giới được nữa. Nhưng cũng vì vậy mà thiên tôn bị trọng thương cũng bỏ mình trên chiến trận, đồng đạo bốn phương mỗi lần nhắc tới không khỏi nghiêng mình kính nể.

Từ trận chiến ấy, càng khiến thế gian coi lãnh địa của phái Kiếm Tiên – Nam Hoa này trở thành thánh địa. Chương giáo đương nhiệm Nam Hoa chính là đại đệ tử của thiên tôn – Ngu Độ, hiện tại Ngu chương giáo chỉ có tám đệ tử chân truyền, còn lại đều là thế hệ đồ tôn (*). Trước đây người đã nói sẽ chỉ thu nạp chín đệ tử, bởi vậy tất cả mọi người đều đoán có thể năm nay người sẽ thu nạp thêm đệ tử cuối cùng, mà điều kiện đầu tiên của đệ tử này phải là có tư chất hơn người, gan dạ, sáng suốt vượt trội'.

** tôn là cháu, ở đây ý nói đồ đệ của học trò*

Người lớn còn có vẻ khắt khe hơn cả bọn trẻ, những lời dăn dò cứ lặp đi lặp lại không ngớt, vang lên biết bao nhiêu lần, ai cũng hy vọng con mình sẽ có biểu hiện thật tốt, bái được sư phụ giỏi. Nếu được chương giáo hoặc 1 trong các vị tôn giả chấm thì quả thật là đại phước.

Trong đoàn người đến dự tuyển, có vài đứa trẻ khiến người ta bắt buộc phải chú ý.

Bọn chúng đều ăn mặc cực kỳ rách nát, không có người lớn đưa đi, đi giữa là một cô bé con ước chừng 10 tuổi, tóc tai giống như các cô cậu bé khác, dùng một sợi dây thừng hồng hồng cột thành hai nún nhỏ. Bởi vì thiếu ăn mà tóc tai xơ xác, thiếu đi vẻ mượt mà thường thấy của mái tóc trẻ con. Khuôn mặt gầy gò, vàng vọt. Chỉ có duy nhất đôi mắt to là long lanh, sáng sủa, nhìn rất thông minh, lại lộ ra vài phần bướng bỉnh.

"Tiểu Trùng, ngươi thật sự muốn đi sao?"

"Đương nhiên."

"Tiên trưởng sẽ thu nạp kẻ ăn mày làm đồ đệ sao?"

"Ta làm sao giống kẻ ăn mày được?" Cô bé không phục, cúi đầu chỉnh sửa lại bộ quần áo cũ nát nhưng lại sạch sẽ trên người, bé đã cố gắng giặt nó thật sạch, còn sợi dây thừng cột tóc kia là cô bé nhặt được.

"Pháp thuật mà thần tiên ca ca cho ta bị mất linh rồi, ta muốn tự mình đi học pháp thuật, coi bọn chúng có dám bắt nạt chúng ta nữa không!"

"Tiểu Trùng, nếu các tiên trưởng không thu nạp ngươi, ngươi quay về nhé."

"Các ngài nhất định sẽ thu nạp ta."

"Sao ngươi biết?"

"Lá gan ta rất bự nhé!" Cô bé ưỡn ngực, "Các ngài ấy thích người gan dạ, sáng suốt hơn người, lá gan ta rất là lớn."

"Đúng nha." Bọn trẻ ăn mày đồng loạt gật gật đầu.

Tiếng vó ngựa từ xa vọng lại gần, khiến mọi người đều quay đầu nhìn lại.

Trên đường lớn, một chiếc xe ngựa hoa lệ đi tới, tốc độ dần chậm lại, cuối cùng dừng ở chân núi. Đạp chân một cái, tên xa phu dáng vẻ bất phàm bước xuống xe đầu tiên. Ngay sau đó, từ trong xe bước ra một vị tiểu công tử, mặc áo lụa màu tím, đội một cái kim sa nho nhỏ, bên hông đeo một chiếc ngọc bội nạm vàng. Chỉ mới nhìn qua thôi cũng đã thấy là người xuất thân phú quý.

Tuổi tác vẫn còn nhỏ, cùng lắm là khoảng mười hai mười ba chi đó, nhưng diện mạo kia đã có chút hơn người, đầu đó đã lộ ra phong thái mỹ nam. Mây dài như đao, mắt trong như nước. Nhưng khuôn mặt lại dường như có chút khó chịu, nhăn tít lại, vẻ mặt có vẻ không kiên nhẫn. Đầu tiên cậu bé đứng đó một lúc lâu, quét mắt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá bốn phía, sau đó mới bước xuống xe. Cử chỉ rất văn nhã, có thể thấy là được dạy dỗ rất tốt, bộ dạng tuy còn trẻ tuổi mà thành thục.

Từ trong xe theo sát phía sau bước ra là một phụ nhân ăn mặc đẹp đẽ quý phái, áo chòang màu đen, nắm trên tay một chiếc khăn lụa tinh mỹ. Cũng không khác những bậc cha mẹ khác, kéo tiểu công tử kia lại dặn dò ngược xuôi, cuối cùng lấy ra một phong thư bỏ vào trong lòng cậu bé: "Đây là thư của phụ thân con, con nhớ đưa cho Ngu chương giáo nhé."

Giọng nói mặc dù nhỏ nhẹ, nhưng chung quanh cũng đã có không ít người nghe được, bắt đầu ồn ào nói ngược nói xuôi.

Sắc mặt tiểu công tử càng khó coi hơn, miễn cưỡng gật đầu: "Hài nhi biết rồi, mẫu thân trở về đi."

Phụ nhân lo lắng: "Chờ son môn mở rồi mẫu thân đi."

Tiểu công tử về mặt bình tĩnh không nói thêm lời nào nữa.

"Tiểu Trùng, cha hẳn quen Ngu chương giáo kia."

"Bọn họ có thư, khẳng định Ngu chương giáo sẽ thu hấn làm đệ tử tiên môn."

Các tiên trưởng cũng thích kẻ có tiền sao? Cô bé có chút nhụt chí, đối phương đã có thư, hơn phân nửa chính là có giao tình với chương giáo. Cô bé bĩu môi, hừ một tiếng: "Y vào mối quan hệ của cha mẹ mà được làm đệ tử của Ngu chương giáo thì có gì đặc biệt hơn người chứ, ta muốn làm đệ tử của Đốc giáo Mẫn tiên tôn cơ!" Thì ra phái Nam Hoa ngoại trừ chương giáo, còn có một vị đốc giáo và một vị hộ giáo. Vị đốc giáo tiên tôn này đại danh là Mẫn Vân Trung, là sư đệ của Nam Hoa Thiên tôn, so với chương giáo còn có vẻ cao hơn một bậc, là người có bối phận cao nhất phái Nam Hoa hiện giờ, vị này tuyển chọn đường dục đồ đệ nghiêm khắc có tiếng, các đệ tử của người đều là người có danh có tiếng, người này cũng là người duy nhất dám tranh đồ đệ với chương giáo, những người có tư chất tốt, đều được thu về môn hạ mình trước.

Giọng nói của cô bé rất vang, tất nhiên là tiểu công tử kia nghe được, khiến cậu bé tức giận đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn hết xanh lại trắng, đến khi cậu bé xoay người lại nhìn rõ người ở phía sau, ánh mắt cậu bé từ phần nộ chuyển thành khinh thường.

Thấy cậu bé khinh thường mình, cô bé đang muốn nổi giận với cậu bé, bỗng nhiên nghe bên tai ầm vang một tiếng.

Mọi người đồng thời hướng son môn nhìn lại.

Son môn trước mặt đã biến đâu mất, không đúng, phải nói là cả ngọn núi to lớn đều biến mất, một mạn cây xanh um tươi tốt trên các triền núi lúc nãy đã mất tăm, lúc này lại hóa thành vách núi đen cao vạn trượng.

Bên cạnh vách núi đen là bờ vực sâu thăm thẳm không thấy đáy, mờ mịt một mảnh, gió núi phảng phất quanh quần đầu đây, hiểm ác vô cùng.

Trên vách núi có một cây cầu bắc ngang qua.

Đó là một cây cầu bằng mây trắng nối liền, kéo thẳng qua hướng đối diện. Liếc mắt một cái nhìn không thấy điểm cuối, bề rộng chỉ khoảng ba bốn thước. Dẫu rằng với độ lớn như vậy cũng đủ rộng để đi bộ qua, nhưng vách núi cao như vậy, hai bên cầu lại không có vành đai che chắn bảo vệ, không may mà bị trượt chân rớt xuống, chắc chắn sẽ là thịt nát xương tan.

Các Tiên trưởng đương nhiên sẽ không để bọn trẻ bị thương, đơn giản chỉ là làm chút ảo thuật nho nhỏ thử thách bọn trẻ. Các bậc cha mẹ đều hiểu được điểm này nên không khỏi thúc giục con cháu mình bước lên. Bất đắc dĩ, bọn trẻ giương ánh mắt nhìn đầy vẻ không tin tưởng một chút nào, bọn chúng nào biết đầu đây chỉ là chút pháp thuật, nhưng lại khiến cả đám đều sợ hãi tới mức trắng bệch cả mặt ra, có đứa nhất gan đã khóc toáng lên, dù cho thế nào cũng không chịu bước tới.

"Tiểu Trùng, cây cầu này làm sao mà đi qua được, ngã chết!" Bọn trẻ ăn mỳ cũng kêu lên đầy sợ hãi.

Cô bé cũng trắng mặt, chân chò.

Bỗng nhiên, bên cạnh truyền đến một tiếng cười nhạt.

Nhìn tới, thì đã thấy tiểu công tử kia đã là người đầu tiên bước lên cầu rồi.

Các tiên trưởng chỉ thủ đồ đệ gan dạ sáng suốt hơn người a! Cô bé nhớ lại câu này, vội vàng quay sang các đồng bọn nhỏ, nói: "Nếu đến khi trời tối mà ta còn chưa trở về, thì khẳng định là các tiên trưởng núi Nam Hoa đã thu nhận ta làm đồ đệ, cũng có thể... đã bị ngã chết rồi, khi đó các người hãy chủ động quay về đi nhé, cảm ơn các người đã đi theo giúp đỡ ta xa như vậy." Ngần dậm đường đi, một đám trẻ ăn mỳ vừa đi vừa hỏi đường, đi suốt ba tháng trời rong rã mới tới được nơi này.

Bọn trẻ liền gật đầu.

Cô bé có chút không đành lòng, nên không nhìn mọi người, cắn răng bước lên cây cầu mây, từ bộ dáng đến vẻ mặt toát lên vẻ 'thấy chết không sờn'.

Có người thứ nhất bước lên lại có kẻ thứ hai tiếp nối, những đứa trẻ còn lại đã dừng cảm hơn một chút đều lục tục đuổi theo, đương nhiên vẫn còn rất nhiều đứa trẻ đầu chết cũng không chịu đi, cha mẹ chúng bắt đắc dĩ chẳng biết làm sao, tức giận mắng loạn lên "Đồ vô dụng", đánh chúng một trận, rồi cuối cùng cũng chỉ bắt lực đàn mang bọn chúng quay về.

Không có gì bất ngờ xảy ra, cửa đầu tiên đã loại hơn một nửa số người đến dự tuyển.

Trên Nam Hoa tiền son, mấy ngàn đệ tử đứng chờ ngoài cửa. Trong Lục Hợp điện, mấy chục danh đại đệ tử cung kính đứng ở hai bên, phía trên cao là ba vị tiên trưởng đang ngồi song song.

Người ngồi giữa khoảng ba mươi tuổi, trên người mặc một chiếc áo dài màu xanh, mặt trắng nõn, trước mặt dựng thẳng một thanh trường kiếm màu xanh, mũi kiếm hạ giữa không trung, tiên khí vờn quanh. Chủ nhân của Lục Hợp kiếm, ngoại trừ đường kim chường giáo Ngu Độ cũng chẳng còn ai khác.

Vị ngồi bên trái khoảng hơn năm mươi tuổi, toàn thân khoác một chiếc áo bào đen, dưới cằm lơ thơ vài chòm râu, ánh mắt nhìn thẳng, thập phần uy nghiêm. Trong tay cũng cầm một thanh trường kiếm có cán màu xám, hình dạng vô cùng cổ quái, thân kiếm rất tròn lại không có lưỡi, tầng tầng lớp lớp như bảo tháp.

Ngồi bên phải là một ông cụ khoảng bảy mươi tuổi, râu tóc bạc trắng, khuôn mặt hiền từ, trong tay chỉ có duy nhất một cuốn sách cũ màu vàng tảo nhũ.

Còn một vị trí vẫn trống không.

Trước điện đặt một chiếc gương đồng, trong đó hiện lên rõ ràng cảnh tượng chân chò của bọn trẻ trước cây cầu mây. Trên mặt mấy vị tiên trưởng đều không chút biểu hiện, thong thả thưởng trà, nhưng ánh mắt lại luôn luôn liếc nhìn lên chiếc gương.

Ông cụ đầu bạc lớn tuổi nhất ngồi ở bên phải mở miệng đầu tiên, cười nói: "Bọn trẻ đều còn nhỏ, sư thúc thiết kế thử thách này liệu có phải là có chút khó khăn quá không nhỉ."

Người đàn ông trung niên vẻ mặt nghiêm khắc, mặc áo bào đen ngồi bên trái lên tiếng: "Dẫu thiếu cũng không vội bừa, đồ đệ sợ chết thì còn làm được gì."

Chường giáo Ngu Độ chỉ cười mà không nói gì.

Người trung niên mặc áo bào đen đột nhiên nói: "Âm Phàm không đến?"

Ngu Độ đáp: "Có lẽ sẽ đến."

Người trung niên mặc áo bào đen nhíu mày: "Nó vẫn không chịu thu nhận đồ đệ?"

Ngu Độ nói: "Hai năm gần đây Cửu U ma cung nổi dậy, có xu thế càng ngày càng lớn mạnh, đệ ấy thân là hộ giáo, nên trách nhiệm nặng nề, chỉ một lòng tu tập kiếm thuật, tất nhiên là không rảnh. Thiếu một người tranh giành đồ đệ với sư thúc, chẳng lẽ không tốt hơn sao." Ngay cả người này cũng gọi người đàn ông trung niên mặc áo bào đen là 'sư thúc', có thể khẳng định được người đàn ông trung niên đó chính là đốc giáo tiền tôn Mẫn Vân Trung.

Mẫn Vân Trung đành nói tiếp: "Tuy là nói thế, nhưng cũng phải tìm người kế thừa mới đúng chứ."

Hai người còn đang nói chuyện, ông cụ đầu bạc bỗng nhiên "Ồ" lên một tiếng, giọng đầy khen ngợi: "Hai đứa trẻ kia rất khá!"

Trên gương đồng, hai đứa trẻ một trước một sau bước lên cầu mây. Đi trước là tiểu công tử mặc áo bào tím, dáng vẻ phú quý, vẻ mặt hiền ngàng; mà đứa trẻ đuôi theo phía sau có vẻ còn nhỏ tuổi hơn, chính là bé gái ăn mặc rách rưới kia.

Về mặt cô bé trần truồng vẻ khiếp sợ, người tinh mắt đều có thể nhìn ra được bé đang sợ hãi đến cùng cực, nhưng vẫn cứng cỏi như trước, một mực hướng về phía trước bước đi.

Từ trước đến nay, nữ đệ tử có thể vượt qua được cửa ải đầu tiên cũng rất ít, không thể ngờ được lần này lại mọc ra một cô bé có bản lĩnh lớn thế này. Ngu Độ hai mắt sáng ngời, khóe miệng dần dần cong lên. Ngay cả Mẫn Vân Trung vẻ mặt chẳng mấy khi cười cũng lộ ra vẻ tán thưởng và tự đắc. Người nào tinh mắt cũng đã nhìn ra, hai đứa trẻ này cứng xương mạnh cốt, nếu thật sự so ra thì cô bé kia còn có vẻ vượt trội hơn. Trong tiên môn, có được một đồ đệ tốt còn quan trọng hơn có một bảo vật trân quý. Hai người thật sự cảm thấy may mắn vì hai đứa trẻ này đều không đi nơi khác, mà lại tìm đến Nam Hoa.

Mẫn Vân Trung không chút hoang mang nâng chén trà lên: "Lúc này có hai đứa, chường giáo còn muốn giành sao."

Ngu Độ cười nói: "Sư thúc chọn đứa nào?"

Mẫn Vân Trung làm như không để ý, sau một lúc lâu mới hào phóng vung tay lên: "Đồ đệ là nữ giới quả thật có chút phiền toái, nhưng dưới tay ta lại không có lấy một nữ đệ tử nào, nên bây giờ phá lệ, đứa bé trai kia cho con chọn." Cuối cùng, không biết ngầm nghĩ thế nào lại bổ sung thêm một câu: "Nhìn kỹ hăng nói."

Ông cụ đầu bạc kêu khò: "Hai vị lại quên ta, đáng thương cho Thiên Cơ ta, lại không người."

Mẫn Vân Trung lập tức nói ngay: "Hai đứa trẻ này tư chất phi phàm, để bọn chúng đi học chiêm tinh bói toán, chẳng phải quá đáng tiếc sao."

Ngu Độ cũng gật đầu.

Có hai vị này ở đây, đồ đệ tốt luôn luôn không tới lượt mình, ông lão đầu bạc sớm đã dự đoán được kết quả này, bất đắc dĩ thở dài: "Hai vị là khinh

thường Thiên Cơ chỗ ta sao."

Ngu Độ cười nói: "Sur đệ đừng nghĩ nhiều, lần tới cho đệ chọn."

Chưởng giáo nói là làm, chỉ có duy nhất câu này là lần nào nói cũng quên, gặp được đồ đệ tốt lại tìm lý do đoạt mất. Ông lão đầu bạc cười khổ.

Trên cây cầu bằng mây, tiểu công tử áo tím một mình đi trước, có vẻ như có cảm giác là lạ, nên nhìn không được đột ngột ngừng bước chân quay đầu nhìn lại, quả nhiên có người bám sát phía sau, đúng là đứa bé gái ăn mặt rách nát lúc nãy.

Mặt cô bé trắng bệch, mắt mở to nhìn chăm chăm về cậu bé ở phía trước, hai chân run nhè nhẹ, lại vẫn kiên định bước nhanh về phía trước, giống như đang cố gắng đuổi theo.

Chưa bao giờ gặp qua một đứa bé gái nào lớn gan đến như vậy, tiểu công tử kia rốt cục cũng thu hồi ánh mắt miệt thị lại, có vài phần ngoài ý muốn, nhìn từ trên xuống dưới để đánh giá cô bé.

Cô bé hiểu lầm ý tứ của cậu bé, miệng lập tức vênh lên giống như khiêu khích, bước vượt qua.

Tiểu công tử sững sốt, hừ một tiếng nói: "Nha đầu xấu xí."

Cô bé cũng nặng nề hừ lại một tiếng: "Dựa vào quan hệ của cha mẹ mới được thu nhận làm đệ tử Nam Hoa, thực không biết xấu hổ!"

Tiểu công tử kia lập tức nổi giận: "Người nói cái gì!"

Cô bé cũng chẳng nhún nhường dương mặt lên: "Người vốn là nhờ lá thư đó."

Tiểu công tử tức giận đến đỏ mặt: "Ta không cần bức thư này cũng vẫn có thể trở thành đệ tử Nam Hoa!" Nói xong liền vung mạnh tay áo, bước nhanh về phía trước: "Nha đầu xấu xí, có bản lĩnh thì thử đi theo ta xem."

"Ai sợ!" Cô bé liền bước nhanh theo sau.

Dưới chân nhìn thì giống như là tầng tầng mây trắng xốp, nhưng thật ra khi bước lên lại vô cùng chắc chắn, không khác gì đi trên mặt đất cả. Hai đứa trẻ một trước một sau đã đi được mấy chục trượng, vực sâu thăm thẳm lẫn cây cầu mây bỗng nhiên đều biến mất, nhưng phía trước lại hiện ra một đại dương bao la xanh thẳm nhìn không thấy bến bờ, từng con sóng nhấp nhô phập phồng, bên tai là từng đợt tiếng gió biển lùa vào, tiếng sóng biển, tiếng hải âu như hòa lẫn vào nhau.

Hai đứa trẻ dừng bước.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Trời sinh sát khí

Cô bé ngạc nhiên thốt lên: "Oa, cái hồ lớn quá!"

Tiểu công tử liếc nhìn cô bé một cái: "Đây không phải là hồ, mà là biển."

Cô bé chưa bao giờ được nhìn thấy biển, nên không khỏi cảm thấy rất vui sướng, phấn chấn, đưa mắt nhìn khắp xung quanh.

Cậu bé khẽ nhíu mi, nghĩ đến vấn đề hiện tại: "không có cầu mây làm sao vượt qua mặt biển này để đến được núi Nam Hoa đây??"

Cậu bé còn đang buồn rầu nghĩ ngợi, bỗng nhiên cô bé vẫn đứng ở bên cạnh chợt kêu lên: "Ồ, kia là cái gì!"

Cậu bé giật mình, tập trung nhìn lại, quả nhiên là giữa những con sóng trập trùng mơ hồ có cái gì đó đang bơi lại đây, đến khi nó bơi tới khá gần, cả hai mới nhìn thấy rõ ràng, đó là một con cá màu đen thật là lớn, cả thân mình màu xám đen, vừa bẹp vừa rộng, cái miệng há to ra để lộ cả hàm răng sắc nhọn, nhìn rất hung ác.

Con cá hung ác dừng lại ngay trước mặt hai đứa trẻ, hai đứa trẻ không khỏi sợ sệt lui về phía sau vài bước.

Cô bé sợ hãi nói: "Nó muốn làm gì đây!"

Cậu bé trấn định lại, nhìn trên nhìn dưới đánh giá con cá kia, thấy nó có vẻ như cũng chẳng có ác ý gì, giật mình nói: "Chắc chắn là các vị tiên trưởng phái

nó đến để đưa chúng ta qua biển.” Nói dứt lời đã muốn trèo lên người con cá kia.

Cô bé sợ hãi nắm chặt áo cậu bé kéo lại: "Lỡ chẳng may nó muốn ăn thịt chúng ta thì sao?"

Cậu bé mắt kiên nhẫn, hất tay cô bé ra: "Sợ thì quay về đi, kéo ta làm gì."

Cô bé vẫn giữ chặt cậu bé: "Khoan khoan, chỉ có một con cá, chúng ta đi trước rồi những người khác làm sao đi qua được, hay là chờ bọn họ đến rồi đi luôn, nếu giữa đường có chuyện không may thì dù sao có đông người sẽ đỡ sợ hơn."

"Đồ nhát gan." Cậu bé cất tiếng cười nhạo, nhưng cũng không nhất quyết phải đi nữa.

Trong Lục Hợp điện, qua chiếc gương đồng mọi người đều nhìn thấy rõ ràng mọi chuyện, Ngũ Độ và Mẫn Vân Trung đều cảm thấy vô cùng hài lòng, chỉ duy nhất có ông lão đầu bạc là liên tục thở dài thườn thượt, sốt ruột vì thu không được đồ đệ tốt.

Bọn trẻ đi phía sau cũng đã lục đục kéo tới nơi, vừa nhìn thấy con cá hung ác kia cả đám đều có chút sợ hãi. Tiểu công tử họ cũng chẳng buồn để ý đến bọn trẻ mới tới, tự mình dẫn đầu trèo lên lưng con cá. Cô bé khuyên bảo các bạn một lúc lâu, cũng có 1 số đứa trẻ đã đồng ý trèo lên lưng con cá cùng với cô bé, nhưng vẫn có nhiều đứa nhát gan nhất quyết theo đường cũ quay lại, cô bé cũng đành thở dài trèo lên lưng con cá kia.

Con cá to lớn ấy mang theo bọn trẻ bơi về phía bờ bên kia, lướt gió vượt sóng đi ra biển khơi.

Mới lúc đầu, con cá bơi rất vững chãi, nhưng càng bơi ra xa khỏi bờ thì gió lại càng thổi mạnh hơn, sóng lại càng đánh cao hơn, cả người con cá bắt đầu chao qua đảo lại. Và đến cuối cùng khi những ngọn sóng đã dựng thẳng lên thành những bức tường cao dày trước mặt thì bọn trẻ từ về hiếu kỳ ban đầu lập tức biến thành sợ hãi, không biết phải làm sao.

Cô bé cao giọng trấn an các bạn: "Mọi người đừng sợ nha, nắm chặt tay nhau để không bị ngã xuống!"

Bọn trẻ làm sao lại chịu nghe lời của cô bé, cả đám tán loạn hết cả lên, có mấy bé gái đã khóc thét lên, vừa khóc vừa chửi mắng cô bé: "Nếu không phải tại vì ngươi, làm sao chúng ta lại rơi vào cảnh này chứ!"

Cô bé vội la lên: "Ta... ta ... ta chỉ muốn giúp các ngươi lên tiên sơn thôi mà."

Đám bé gái lại nhao nhao lên đẩy cô bé một cái: "Ai mượn ngươi chứ!"

Cô bé sợ hãi kêu lên, suýt nữa bị đẩy rơi xuống biển.

"Ai dám bắt nạt người khác!" Một bóng người vụt lên đứng chắn ở giữa, đẩy cô bé ra sau lưng mình bảo vệ, chính là tiểu công tử áo tím ấy.

Trong đám trẻ này, tuổi của tiểu công tử không phải là lớn nhất, nhưng vóc dáng lại cao lớn nhất, hơn nữa vẻ mặt lạnh lùng, khiến cho vài đứa trẻ nhìn thấy liền bị kinh sợ, không dám ra tay lần nữa.

Tiểu công tử quát: "Nắm tay nhau đứng cho vững, ai không nghe, ta vắt cho cá ăn đấy!"

Giọng nói còn non nớt, vẫn còn một chút âm điệu của trẻ con. Nhưng ngữ khí đã lộ ra phong thái của kẻ lãnh đạo. Dần dần, bọn trẻ không còn nao loạn nữa, ngoan ngoãn nắm chặt tay nhau.

Cô bé cảm thấy cảm kích, liền đưa tay kéo cậu bé.

Tiểu công tử vội né tránh đi: "Nha đầu xấu xí, đừng kéo ta!"

Cô bé bĩu môi, không nói gì nữa.

Bọn trẻ tay trong tay, quả nhiên cảm thấy vững vàng hơn rất nhiều, mọi người cùng đồng tâm, còn gì phải sợ hãi nữa.

Con cá bơi khá nhanh, chưa đến nửa canh giờ, trên bờ biển đối diện dần dần lộ ra một tòa tiên sơn.

Trên núi, những cây cổ thụ cao vút, rợp bóng như che cả bầu trời, mây bay vờn quanh, tiên hạc bay lượn trên từng không. Mười hai đỉnh núi lớn nhỏ đứng sừng sững dưới nền trời xanh thẳm. Những đền đài nguy nga mỹ lệ, mái cong đỉnh vênh, những đám mây ngũ sắc ánh lên dưới mặt trời ... vô cùng đồ sộ.

Con cá đem bọn trẻ bình an tới chân núi, rồi dần dần thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành một con cá bằng giấy to bằng bàn tay.

Bọn trẻ kêu lên sợ hãi.

Ngay giữa những cây cổ thụ che rợp chân núi, có một hàng bậc thang bằng đá thật dài hướng lên trên.

Cuối cùng cũng tới được núi tiên Nam Hoa trong truyền thuyết, bọn trẻ hân hoan nhảy nhót, rồi lần lượt chạy ào lên các bậc thang dẫn lên trên núi. Tiểu công tử không chút hoang mang đi ở phía sau, bị những biểu hiện trên biển của cậu bé thuyết phục, mấy đứa trẻ có chút nhát gan đều ở lại đi lủi rủ phía sau lưng cậu bé, làm thành một đám vừa đi vừa đùa giỡn. Mấy đứa bé gái càng riu rít hỏi han này nọ không ngừng, tiểu công tử quả nhiên là được hoan

ngheh, lâu lâu mới mở miệng đáp lại một hai câu, hoàn toàn là đáng vẽ của ‘tiểu đại nhân’.

Cô bé mới đầu cũng chạy theo mấy đứa trẻ kia, nhưng mới đi được mấy bước, lại thấy tiểu công tử áo tím kia chưa chạy lên cùng mình, không khỏi có chút chần chờ, quay ngược lại đứng trước mặt cậu bé hỏi: "Người không hứng trí chút nào sao, khẳng định các tiên trưởng thích người tới trước nha."

Tiểu công tử liếc nhìn cô bé một cái, nói: "Ai nói các vị ấy thích người tới trước."

Đám bé gái đi theo phía sau cũng chen vào nhao nhao nói: "Đúng vậy, các tiên trưởng thích người lợi hại nhất!"

Kỳ thật tiểu công tử tuổi cũng không phải là quá nhỏ, kiến thức cũng khá rộng, nên câu nói vừa rồi tất có đạo lý của nó. Các tiên trưởng thích, nhất định phải là những đứa trẻ thành thực, khiêm tốn, trầm ổn và tự trọng chứ không phải loại người vội vã thích khoe khoang thành tích.

Cô bé mặc dù không rõ duyên cớ trong đó là gì, nhưng cũng biết ngôn ngữ, cử chỉ của tiểu công tử này không giống với những người khác, nếu nhất định muốn cho các bậc tiên trưởng kia thích thì cứ học theo hắn, chẳng sai đâu. Vì thế khẽ chớp chớp mắt, không vội vã chạy đi trước nữa.

Tiểu công tử quay đầu lại thấy, có ý không vui: "Đi theo ta làm gì?"

Đám bé gái cũng cười nhạo cô bé.

"Nha đầu xấu xí, ai muốn người đi theo chúng ta!"

"Đi trước mau!"

"Các người mới là nha đầu xấu xí!" Cô bé vênh mặt lên không chịu thua: "Cũng không phải đường của nhà người, ta thích đi thế nào là chuyện của ta, ai đi theo người chứ, xỉ!"

Tiểu công tử không phân bác được, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ lạnh lùng, tiếp tục bước đi. Một lúc lâu sau, dường như không nhận được khúc miệng khê cong lên.

Chính vào lúc này, phía trước bỗng nhiên vang lên một loạt tiếng kêu sợ hãi, ngay sau đó rất nhiều đứa trẻ quay lộn ngược trở lại, không hẹn mà cùng đem tiểu công tử kia biến thành người cầm đầu, đồng loạt nói với cậu bé: "Không ổn, phía trước có yêu quái!"

Cô bé cũng bị dọa cho sợ hãi: "Thật sự có yêu quái?"

Tiểu công tử nhất định không tin: "Trên tiên sơn sao lại yêu quái được, nói bậy!" Nói xong liền bước nhanh về phía trước.

Trên con đường trước mặt, có một con hồ ly cả người đỏ như lửa đang nghiêng ngàng ngồi chắn giữa đường. Người nó rất cao, lúc này đang lê lưỡi ngoi liếm da lông, nghe răng trợn mắt hù dọa bọn trẻ.

Nhìn thấy tiểu công tử, nó đột nhiên đứng lên, lúc la lúc lắc đi tới.

Lần đầu tiên nhìn thấy một con hồ ly to lớn lại có linh khí như vậy, tiểu công tử cũng giật mình, lui về phía sau một bước, giang rộng hai tay ngăn cho những đứa trẻ đang đứng sau lưng mình, tỏ ra can đảm trấn an các bạn: "Đừng sợ, chắc chắn nó là do các tiên trưởng nuôi."

Trên Lục Hợp điện, ba vị tiên trưởng trên mặt đều lộ ra vẻ tán thưởng.

Hai bên giảng co, bọn trẻ cũng không biết làm sao để đi tiếp, có mấy đứa đã lên lút lui về phía sau bỏ chạy xuống chân núi, cô bé định giữ lại thì bị tiểu công tử ngăn cản: "Đã quên chuyện mới vừa rồi sao."

Cô bé nghĩ lại thấy cũng đúng, nên thôi kệ, chẳng buồn để ý nữa.

Linh hồ càng lúc càng ép lại gần, cuối cùng đứng ở trước mặt tiểu công tử. Người – hồ cách nhau không tới một thước, cậu bé rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ, trong lòng không tránh được sợ hãi, nhắm chặt hai mắt lại.

Linh hồ vươn chân trước ra làm bộ như muốn chụp lên vai cậu bé.

Nhưng bất ngờ, bên cạnh có một luồng khí lạnh ngắt tự dưng đánh úp lại, đồng thời một tiếng quát non nớt vang lên: "Không được ăn bạn ta!"

Cảm nhận được sát khí dày đặc, con linh hồ sợ hãi tới mức cuống cuống lui về phía sau.

Thì ra cô bé không biết linh hồ chỉ muốn đùa giỡn, nhìn thấy nó muốn ăn thịt cậu bé, dưới tình thế cấp bách như vậy vội vàng chạy ra phía trước che chắn cho cậu bé, lúc này chỉ nhìn thấy trong đôi mắt to tròn ấy lại tràn ngập ánh sáng âm u, lạnh lẽo.

Không chỉ có linh hồ bị dọa cho phát khiếp, mà cả bọn trẻ cũng bị dọa cho ngây ngốc cả người, không biết sao lại thế này, mọi người đều có cảm giác lạnh toát cả sống lưng.

Hình ảnh trên chiếc gương đồng đột nhiên biến mất. Trên điện, ba vị tiên trưởng đồng thời biến sắc, các đệ tử cũng không dám thốt lên một tiếng nào.

Ông cụ đầu bạc lẩm bẩm: "Không thể nói gì hơn được nữa, trời sinh sát khí!"

Ngu Độ trầm mặc nửa ngày: "Ta chỉ mới gặp qua một người có sát khí mạnh đến vậy mà thôi."

Người nọ đại danh鼎鼎, trải qua ba kiếp, hóa thành thiên ma. Mang đến một họa kiếp lâu dài cho nhân gian không nói, còn gần như khiến cho tiên môn chìm ngập trong tai ương. Bởi vậy, sinh linh khắp lục giới đồ thán. Ngay cả khi y đã chết được năm năm rồi nhưng vẫn là con ác mộng trong lòng vô số người. Y khiến cho Nam Hoa thiên tôn vì bảo vệ cột mốc thông thiên lục giới mà chết, khiến đệ tử Nam Hoa thống hận, còn Mẫn Vân Trung thì hận đến tận xương tủy. Các sư huynh, sư đệ cùng thế hệ đều bỏ mình trong trận chiến tiên – ma đó, chỉ còn duy nhất một mình Mẫn Vân Trung là sống sót. Ở phái Nam Hoa này, tên của y gần như mọi người không dám đề cập đến, dẫu chỉ một lần.

Nhưng mà bây giờ ở ngay trước mắt, một bé gái nhỏ xíu thế kia lại cũng có sát khí mạnh đến vậy, điều này nói lên cái gì đây?

Cả đại điện rơi vào tĩnh lặng.

Bỗng nhiên "Xoảng" một tiếng, chén trà vỡ vụn.

Mẫn Vân Trung thả tay cho các mảnh vỡ rơi xuống, lạnh lùng nói: "Hành Huyền, cấp tốc tra lai lịch của con bé."

Thì ra ông cụ đầu bạc đó chính là nhị đệ tử của Nam Hoa thiên tôn – Hành Huyền, giỏi về chiêm tinh, xem tướng, chấp chương Thiên Cơ, đứng đầu về Thiên Cơ. Người ấy nhắm mắt một lát, chậm rãi mở sách Thiên Cơ trong tay ra, sau một lúc lâu mới nói: "Con bé là người huyện Thừa Dương, thuộc tỉnh Dương Châu, họ Trọng, vợ chồng Trọng thị chết trong họa kiếp vào năm năm trước, con bé may mắn thoát được, lưu lạc đầu đường xó chợ làm ăn này, lần này không quản ngàn dặm xa xôi tới đây tham tuyến."

Ngu Độ nhẹ nhàng thở ra: "Thân thể lại rất trong sạch."

Sắc mặt của Mẫn Vân Trung vẫn rất lạnh lùng: "Cho dù như thế cũng tuyệt đối không mạo hiểm được, Nam Hoa chúng ta lo gì không tìm được đồ đệ tốt."

Ngu Độ khẽ gật đầu: "Đúng là đáng tiếc."

Cô bé nào biết được suy nghĩ của ba vị tiên trưởng, giờ phút này vẫn còn đang đắc ý vì đã dọa cho hồ ly sợ hãi bỏ chạy mất: "Chúng nó đều sợ ta, có một lần ta còn dọa cho một con hồ bự chạy mất dạng luôn!"

Bọn trẻ cất lên những tiếng than sợ hãi.

Tiểu công tử vẫn không nói chuyện, chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn cô bé.

Trải qua mấy ngày đường, chỉ còn khoảng mười sáu mười bảy đứa trẻ thuận lợi đi tới được tiên sơn. Trên sườn núi, đã sớm có mấy đệ tử Nam Hoa đứng chờ sẵn, trước mặt bọn trẻ là một người trẻ tuổi, ước chừng hai mươi mấy tuổi, mặc y bào với hai màu trắng xanh, diện mạo bình thường, nhìn khá là ôn hòa và thân thiện, mỗi hành động, cử chỉ đều toát lên khí chất trầm ổn.

Người đó khẽ nâng tay lên ý bảo bọn trẻ giữ im lặng: "Chương giáo đang ở trong đại điện, các em đừng hoảng, trước tiên hãy nghe ta nói qua một số quy định ở đây."

Bọn trẻ không hện mà đồng loạt yên tĩnh lại, nghiêm túc nghe lời người đó nói.

"Ta là Mộ Ngọc, là thủ tọa (*) đệ tử đương nhiệm của Nam Hoa."

* 首座: Thủ ở đây là đứng đầu, tọa là ngồi, chỉ vị trí. Của nghĩa là đứng đầu đệ tử, hay đệ tử hàng đầu.

Bọn trẻ thoáng chốc như sôi trào lên, thanh danh của Mộ Ngọc vốn đã vang rất xa, người đó là thủ tọa đệ tử của phái Kiếm Tiên Nam Hoa, là đồ đệ đáng tự hào nhất của đốc giáo Mẫn Tiên tôn suốt mấy trăm năm qua, không thể tưởng tượng được một nhân vật như vậy lại là một người ôn hòa, dễ gần như thế này.

"Là Mộ tiên trưởng!"

"Mộ tiên trưởng trẻ quá a."

Mộ Ngọc mỉm cười, lại nâng tay lên một lần nữa khẽ nói: "Mỗi người trong các em đều có khả năng trở thành tân đệ tử của phái Nam Hoa, có thể là sư đệ hoặc sư diệt (*) của ta. Bây giờ ta sẽ dẫn các em vào diện ra mắt các vị chương giáo và tôn giả, đến lúc đó không được tùy tiện nói năng, chỉ khi chương giáo cho phép người nào lên tiếng thì người đó mới được đáp lời, các em nhớ kỹ chưa nào?"

* bậc cháu

Nụ cười đối với trẻ con luôn luôn hữu dụng nhất, bọn trẻ trầm miệng một lời đồng thanh đáp: "Nhớ kỹ!"

Tiểu công tử lễ phép: "Làm phiền Mộ tiên trưởng dẫn đường."

Mộ Ngọc gật đầu: "Tất cả đi theo ta."

Bọn trẻ đi theo Mộ Ngọc lên trên đỉnh núi, thấy Mộ Ngọc ôn hòa, dễ gần, vài đứa trẻ bạo gan bắt đầu hỏi han đủ thứ, có đứa lại lên hỏi: "Mộ tiên trưởng, người có thu nhận đồ đệ không?"

Mộ Ngọc nói: "Tất nhiên, để chương giáo và tôn giả chọn xong, ta cũng sẽ chọn trong các em một đồ đệ cho mình."

Bọn trẻ vui sướng, có thể làm đệ tử của thủ tọa đệ tử Nam Hoa cũng đã là mãn nguyện lắm rồi.

"Muội muốn làm đồ đệ của Mộ tiên trưởng."

"Đệ cũng muốn!"

"...Địa thế trên đỉnh núi khá bằng phẳng, bề mặt là cẩm thạch trải dài, ở giữa là một con đường rộng chừng ba bốn trượng, nối thẳng vào Lục Hợp điện cao lớn, hai bên đường có mấy ngàn đệ tử đứng ngay ngắn, người mặc áo trắng, có người lại khoác áo xanh, bên thắt lưng mỗi người nếu không đeo trường kiếm thì cũng có một loại linh khí gì đó có chức năng tương tự, khí thế rất hùng tráng.

Bọn trẻ bị không khí nghiêm trang ấy làm cho e sợ, trước tầm mắt của nhiều người đến vậy cả đám đều không dám lộn xộn, cẩn thận bước về phía trước, ngay cả đến thở mạnh mà cũng không dám.

Đi hết con đường lớn đó thì tới một cầu thang trăm bậc, ngay sau bậc cuối cùng của cầu thang đó chính là Lục Hợp điện, một tòa điện công cao cửa rộng, dưới ánh mặt trời chiếu rọi làm tỏa ra ánh sáng thật huy hoàng.

Mộ Ngọc dẫn bọn trẻ đến bên ngoài điện rồi dừng lại, cao giọng bẩm báo: "Hồi bẩm chương giáo, Mộ Ngọc đã mang người đến."

"Để cho bọn trẻ tiến vào." Giọng nói ôn hòa mà vô cùng uy nghiêm vang lên.

Mộ Ngọc nghiêng người tránh sang một bên ý bảo bọn trẻ đi vào.

Bọn trẻ đa số đều có chút nao núng trong lòng, chỉ có duy nhất tiểu công tử áo tím là không đổi sắc mặt, vẫn như trước bước vào đầu tiên, cô bé nhìn thấy thế cũng hoàn hồn, cúi đầu chỉnh sửa lại quần áo cho chỉnh tề, dường như có chút bất an nhưng vẫn đuổi theo cậu bé bước vào cửa điện.

Đại điện rộng lớn, trang nghiêm, hai bên có mười mấy đệ tử Nam Hoa đang đứng ngay ngắn, trang phục nhìn giống như trang phục của các đệ tử ở bên ngoài điện, thần sắc nghiêm trang. Trên bậc thềm cao cao có ba vị tiên trưởng đang ngồi.

Bọn trẻ lễ phép cúi đầu chào, âm thầm đoán xem ai là ai.

Ngu Độ lên tiếng, giọng nói này giống với giọng nói mới vừa rồi bọn trẻ nghe được ở ngoài điện, có vẻ hết sức trang trọng: "Biểu hiện mới vừa rồi của các con, ta và các tôn giả đều đã thấy được hết, tốt lắm."

Được khích lệ, bọn trẻ vui sướng, đồng thời cũng đoán được thân phận của người vừa nói, lại càng thêm phần khấn trương. Trong ánh mắt mỗi đứa trẻ đều chất chứa đầy sự chờ mong, không biết ai sẽ là người may mắn được chương giáo nhìn trúng nữa đây.

Ngu Độ quét mắt một lượt nhìn qua đám trẻ đang đứng ở bên dưới, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người tiểu công tử áo tím, khẽ nói: "Con lại đây."

Tiểu công tử sửa sang lại y bào, cung kính bước lên một bước quỳ xuống: "Trần Châu Tàn Kha bái kiến chương giáo, tiên tôn."

"Thì ra tên hần là Tàn Kha?" Cô bé trầm nghĩ.

Ngu Độ lặp lại cái tên ấy một lần nữa rồi hỏi tiếp: "Con bao nhiêu tuổi rồi?"

Tàn Kha cung kính trả lời: "Thưa tiên tôn, tháng trước là vừa tròn mười ba tuổi."

Ngu Độ vuốt vuốt cằm: "Con có gì đưa cho ta hay không?"

Tàn Kha chần chờ một chút rồi lắc đầu: "Thưa tiên tôn, con không có ạ." Cậu bé biết rõ nếu như có lá thư ấy thì cơ hội của mình sẽ cao hơn rất nhiều, nhưng cậu lại không hề đề cập tới nó.

Ngu Độ mỉm cười hài lòng: "Đứa trẻ ngoan, con có bằng lòng bái ta làm sư phụ không?"

Chương giáo hỏi như vậy, tất nhiên là đã chấm cậu bé rồi, bọn trẻ còn lại đều vô cùng hâm mộ. Cô bé càng vui sướng thay cho cậu bé hơn, suốt trên đường tới đây, cậu bé quả thật mạnh mẽ hơn rất nhiều so với những người khác, không cần đến lá thư đó cũng được chương giáo yêu thích thế kia.

Tàn Kha vui sướng vô cùng, vội vàng dập đầu lạy ba cái bái sư, nhận thầy.

Ngu Độ đứng dậy đi đến trước mặt cậu bé, vẻ mặt nghiêm túc, cất giọng nói: "Vi sư họ Ngu tên Độ, hiệu Ngọc Thần, là chương giáo đương nhiệm phái Nam Hoa Kiểm Tiên, là chủ nhân của Nam Hoa Phong Lục Hợp điện, con bái ta làm thầy, có nghĩa là con đã trở thành môn hạ thứ ba trăm sáu mươi lăm Ngũ đại đệ tử của Nam Hoa Kiểm Tiên, từ nay về sau phải tuân thủ nghiêm ngặt môn quy, tôn sư trọng đạo, làm việc quang minh lỗi lạc, lấy Nam

Hoa làm trọng. Sau này, nếu như làm ra việc gì đó gây nguy hại tới thanh danh của tiên môn, vì sư tuyệt đối không tha thứ, con hiểu rõ chưa?"

Tần Kha lớn tiếng đáp lại: "Đệ tử ghi nhớ lời sư phụ dạy bảo."

Ngu Độ hài lòng, đỡ Tần Kha đứng lên: "Phụ thân con khỏe chứ?"

Tần Kha đầu tiên là cảm thấy kinh ngạc vô cùng nhưng ngay sau đó liền hiểu ra ngay, khuôn mặt nhỏ bé đỏ ửng lên, lấy phong thư trong lòng ra hai tay cung kính trình lên: "Phụ thân con rất tốt, trước khi con đi người còn viết một phong thư dặn con gửi cho sư phụ."

Ngu Độ nhận lấy nhưng cũng không xem thư, tiện tay nhét vào trong tay áo, trở lại ghé ngồi, ra dấu ý bảo Tần Kha bái kiến Mẫn Vân Trung và Hành Huyền, phân biệt xưng hô là tổ sư thúc và sư thúc, sau đó đứng lên đi đến đứng ở bên cạnh mình.

Kế tiếp Hành Huyền cũng chọn đệ tử. Chỉ có duy nhất Mẫn Vân Trung vẫn lạnh lùng nghiêm mặt mãi không chịu mở miệng. Chương giáo và Thiên Cơ tôn giả đều đã có đồ đệ, điều này khiến cho bọn trẻ đứa nào cũng khấn trương, căng thẳng, trong lòng có chút sợ hãi, lại vẫn tràn đầy mong chờ. Có thể trở thành đồ đệ của Mẫn tiên tôn, quả thật là vinh dự quá lớn, thậm chí so với làm đệ tử của chương giáo còn có phần oai phong hơn!

Cô bé ưỡn ngực, nắm chặt hai tay.

Tầm mắt Mẫn Vân Trung dừng lại trên người cô bé một lát, cuối cùng trở nên lạnh như băng.

Cô bé vốn đang không hiểu gì, chợt nghe Mẫn Vân Trung mở miệng: "Con, lại đây."

Ánh mắt xẹt qua người cô bé, nhìn về phía một bé gái mặc trang phục màu hồng, tuổi khoảng mười hai mười ba chi đó đứng ở sau lưng cô bé, mặt mày tinh xảo có vẻ cũng không tầm thường.

Cô bé tràn trề thất vọng, cô bé mặc áo hồng đó cô bé nhớ rất rõ, chính là người đã náo loạn trên lưng cá, suýt nữa thì đẩy cô bé rơi xuống biển, may mắn là lúc ấy Tần Kha đã cứu bé. Thật ra bé phải khuyên cô bé ấy đến cả nửa ngày, cô bé ấy căn bản là không dám ngồi lên lưng cá để đến Nam Hoa mà.

Ý của Mẫn tiên tôn mọi người đều đoán được, Cô bé áo hồng mừng rỡ tiến lên: "Đệ tử Văn Linh Chi bái kiến sư phụ."

Mẫn Vân Trung nói tiếp: "Ta có nói thu nhận con làm đồ đệ sao?"

Văn Linh Chi nghe vậy đầu tiên là không khỏi cảm thấy sợ hãi, may mà từ nhỏ đã được dạy dỗ, ứng biến nhanh lẹ, biết nên biểu hiện như thế nào trước mặt người lớn, liền ngoan ngoãn hạ mi mắt, thành khẩn nhận lỗi: "Thưa tiên tôn, Linh Chi lỡ lời, Linh Chi từ nhỏ đã được nghe đại danh của Mẫn tiên tôn, lần này tới Nam Hoa chính là một lòng muốn được bái tiên tôn làm sư phụ, cho nên đã hấp tấp lỡ mồm buông lời."

Nói năng khiêm tốn, hiểu biết lễ nghi, Mẫn Vân Trung ngược lại có ấn tượng tốt với cô bé ấy hơn rất nhiều, tư chất của đứa trẻ này tuy không bằng hai đứa kia, nhưng cũng là tốt nhất trong những đứa trẻ còn lại. Nữ hài tử có chút nhát gan không phải vấn đề gì lớn, sau này học rộng biết nhiều, tất nhiên sẽ gan dạ hơn. Vì thế Mẫn Vân Trung chỉ dạy bảo một chút như thế thôi, rồi cuối cùng lên tiếng:

"Nhiệm vụ lớn nhất của phái Nam Hoa là trấn thủ thông thiên môn, đệ tử Nam Hoa đều phải lấy việc bảo vệ chúng sinh lục giới, diệt trừ ma tộc làm nhiệm vụ của mình, con cần phải nhớ kỹ điểm ấy. Nếu đã bái nhập làm đệ tử môn phái chúng ta, nếu có một ngày vi phạm lời ta dạy, nhất định ta sẽ nghiêm trị không tha."

Văn Linh Chi nghe thấy vội vàng đáp lời: "Đệ tử ghi nhớ."

Mẫn Vân Trung nghe thấy vậy mới có ý bảo cô bé ấy bái sư.

Văn Linh Chi cung kính dập đầu bái lạy Mẫn Vân Trung, sau đó lại bái lạy Ngu Độ và Hành Huyền, luận về bối phận cô bé phải gọi hai vị ấy là sư huynh. Cuối cùng đứng dậy đi đến đứng ở phía sau Mẫn Vân Trung, mặt đầy vẻ đắc ý.

Ba vị tiên tôn đều đã thu nhận xong đệ tử, cô bé không khỏi rầu rĩ không vui. Nhưng ngay sau đó bé nhanh chóng khôi phục lại tinh thần, dù sao thì cũng được học tiên thuật, bái Mộ tiên trưởng làm sư phụ thì cũng vậy thôi, tương lai cũng sẽ giống như thần tiên đại ca, đi cứu giúp người, phù độ chúng sinh khổ cực.

Ngẩng đầu lên chợt thấy Tần Kha đang nhìn mình, hình như có ý an ủi, bé không khỏi hướng về phía hắn cười cười.

Tần Kha dời tầm mắt đi, coi như không để ý thấy cô bé.

Ngu Độ nhìn đám trẻ còn lại, hiền hòa căn dặn: "Các con mặc dù tư chất bình thường, nhưng chỉ cần nhớ bốn chữ: có thể bỏ khuyết. Chỉ cần các con khổ luyện tu hành, trong tương lai sẽ không thua kém bất kỳ ai. Bây giờ các con ra ngoài điện chờ, các đại đệ tử của phái Nam Hoa cũng sẽ thu nhận đồ đệ, các con có thể bái họ làm thầy."

Thật ra hầu hết mấy đứa trẻ này đều không ôm hy vọng được làm đồ đệ của chương giáo tiên tôn, chỉ cần được ở lại Nam Hoa đã cảm thấy tốt lắm rồi, vì thế cả đám cùng lên tiếng đáp ứng lại, xoay người theo Mộ Ngọc đi ra ngoài điện.

"Khoan đã." Ngu Độ bỗng nhiên gọi bọn trẻ lại: "Nữ hài tử kia, phái Nam Hoa ta không thể thu nhận con, Mộ Ngọc, đưa con bé xuống núi ngay lập

tức."

Theo tầm mắt của Ngu Độ, tất cả bọn trẻ đều xoay người nhìn về một hướng.

Ngây người hơn nửa ngày, cô bé mới hiểu được là chương giáo đang nói mình, vội vàng, khẩn trương nói: "Tại sao lại không thể thu nhận con? Lá gan của con so với bọn hắn còn lớn hơn mà!"

Ngu Độ vẫn chần chờ không biết có nên nói thật hay không, thì bên cạnh Mẫn Vân Trung đã mở miệng: "Người trời sinh sát khí, nếu tu thuật pháp, lâu tất thành hại."

Cô bé biện bạch: "Con đâu có hại ai..."

Mẫn Vân Trung phát tay cắt ngang lời cô bé: "Không cần nhiều lời, phái Nam Hoa ta không thể lưu giữ người, rồi đi ngay lập tức."

Cõi lòng tràn đầy hy vọng mà đến đây, cuối cùng lại là người duy nhất bị từ chối. Cô bé nào biết sát khí là gì đâu, đôi mắt đỏ ửng lên, ầm ục khóc: "Con chưa làm gì sai cả, các người không công bằng!"

Mẫn Vân Trung quát: "Làm càn! Công bằng hay không công bằng là lời cho người nói sao."

Cô bé không dám cãi lại, chỉ đành im lặng mà khóc.

Tuổi bé còn nhỏ, mà khóc lại thật đáng thương, các đệ tử đứng hai bên nghe thấy đều có chút không đành lòng. Tần Kha chần chờ một chút, rồi thấp giọng nói đỡ giúp cô bé: "Mẫn tiên tôn, kỳ thật cô bé ấy tốt lắm..."

Mẫn Vân Trung lạnh lùng nói: "Thân là đệ tử chương giáo, trường bối nói chuyện, có chỗ cho người chen miệng vào sao!"

Tần Kha đành phải lui ra.

Mẫn Vân Trung quay sang Ngu Độ: "Chương giáo?"

Ngu Độ gật đầu: "Mộ Ngọc, đưa con bé xuống núi."

Lòng cô bé biết không còn hi vọng gì, tức giận xoay người, ánh mắt tràn ngập sát khí hướng bên ngoài điện bước đi, giọng nghẹn ngào, uất ức: "Thần tiên cũng ức hiếp người! Các người không thu nhận ta, ta đi nơi khác, không thêm ở Nam Hoa nữa!"

Bé vốn chỉ là giận dỗi vô tâm mới nói như vậy thôi, vậy mà lại khiến ba vị tiên tôn ngồi trên đại điện sắc mặt đại biến.

Đúng vào lúc này, bên ngoài điện vang lên một giọng nói: "Ta thu nhận con."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Trọng Tử

Chưa từng nghe qua giọng nói nào thư thái đến như vậy, đúng vậy, chính là thoải mái, cảm giác giống như mây trắng lơ lửng cuối chân trời, nhẹ nhàng, phiêu đảng, lượn lờ được con gió thổi tan ra, giọng nói ngoài điện ấy rất ý nhị, rất ngân nga, giống như thanh âm của một loại nhạc khí chốn thần tiên, cũng giống như giọng nói từ sâu trong ký ức của cô bé. Nhưng, giọng nói trong ký ức ấy so sánh với giọng nói này, dường như vẫn kém hơn một chút.

Cô bé kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lại.

Không biết từ khi nào, ngay chính giữa cửa đại điện đã có một người đứng đó.

Y bào rộng rãi trắng như tuyết, vạt áo dài tha thướt lượn bay. Mái tóc mặc dù đã được cố định bằng một cây trâm, nhưng vẫn có không ít tóc vẫn buông rũ xuống hai vai, rất dài, rất dày, giống như một chiếc áo choàng đen phủ trọn lưng người.

Trong tay trái là một thanh bảo kiếm, vỏ kiếm màu trắng thon dài, còn toát lên sắc sáng bóng.

Cửa điện vừa cao vừa rộng, làm nổi bật cả một khoảng không rộng lớn sau lưng, có những vầng mây ngũ sắc lướt qua, trời xanh mây bay, người ấy đứng lẳng lặng một mình như vậy ở giữa cửa điện, tựa như trong tranh vẽ, ánh sáng sau lưng soi rọi vào, cả người tựa hồ tản mát ra những vầng sáng diệu dàng.

Trên đại điện lặng ngắt như tờ, yên tĩnh đến kì lạ, các đệ tử tựa như đều ngừng thở, không hên mà cùng hạ thấp người cung kính hành lễ với người đang đứng ngoài cửa điện, trên mặt là muôn vàn sắc thái khác nhau, vui mừng xen lẫn kinh ngạc, sùng bái, hâm mộ, đa số còn lại đều là không thể tin nổi vào mắt mình.

Cánh cửa giống như ranh giới giữa trời và đất, bầu trời và mặt đất đó lại vô cùng bé nhỏ, chỉ hiển hiện duy nhất một người sùng sững đứng ở giữa hai chốn ấy.

Quên hết tất cả mọi thứ xung quanh, không biết là đang ở chốn nao, không biết hiện tại là tháng năm nào, những gì nhìn thấy, nghe được trong phút chốc đều lặng yên rồi tan biến đi, không một dấu vết.

Duy chỉ có người đó, vừa chân thật, lại vừa xa xôi đến mức không thể chạm được.

Trong lòng đột nhiên đang yên lặng, khoảnh khắc lại hoá thành kinh hoàng.

Trong khoảnh khắc, sự luyến tiếc tràn ngập cõi lòng, cô bé không dám chớp mắt, sợ rằng nếu chỉ một cái chớp mắt thôi, người ấy cũng sẽ biến mất ngay, không còn hiện hữu, không bao giờ còn được nhìn thấy nữa.

Cô bé hít một hơi thật sâu, cổ sức mở to hai mắt, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của người ấy.

Một khuôn mặt còn rất trẻ, đường nét trên gương mặt kia dường như không quá tinh tế, ánh mắt, nét mũi có lẽ cũng không phải gọi là hoàn mỹ nhất, nhưng mà khuôn mặt kia tuyệt đối là đẹp nhất trên đời này.

Nét đẹp này, dường như đã vượt xa trên cả dung mạo, đẹp nhẹ nhàng, nhu hòa đến cực hạn, nhu hòa đến mức có thể bao dung hết tất cả.

Muốn đến gần, lại không dám đến gần.

Cảm giác này làm trái tim bé nhỏ như đập nhanh hơn, máu nóng toàn thân đều xông lên đỉnh đầu, trí nhớ không tự chủ được quay về vài năm trước. Cô bé đã từng nghĩ rằng khuôn mặt đó đã là đẹp nhất trên đời, khuôn mặt đẹp như vậy chỉ có thể là thần tiên mà thôi. Nhưng bây giờ, giây phút này, bé mới phát hiện, người trước mặt này mới thật sự là thần tiên.

Không thuộc về trần thế, thậm chí cũng không thuộc về tiên giới, đậm mà không lạnh, cao cao tại thượng, người người ngưỡng mộ, người người kính trọng, nhưng vĩnh viễn cũng chạm không tới, giữ không được.

Thần tiên cứu vớt nhân thế, có phải đều không nên giống với người thường?

Cô bé suy nghĩ đến ngây ngốc cả người.

Trên điện nổi lên âm thanh bàn tán nhỏ nhỏ, dần dần thành lớn hơn, cuối cùng ồ lên một mảnh.

Mộ Ngọc mỉm cười nhắc nhở: “Tiểu muội muội, Trọng Hoa tôn giả đồng ý thu nhận muội làm đồ đệ, còn không mau bái sư?”

Trọng Hoa tôn giả! Trên điện trở nên càng thêm náo nhiệt, bọn trẻ biết rõ thân phận của người ấy, đều kích động vạn phần.

Từ Trúc Phong (*), Trọng Hoa cung, hộ giáo phái Nam Hoa - Lạc Âm Phàm, ngày xưa là Tam đệ tử của Nam Hoa Thiên tôn. Ở Nam Hoa này, luận về thứ hạng đứng đầu là chương giáo, luận về thân phận Mẫn Vân Trung cao nhất, còn luận danh vọng và địa vị, ở phái Nam Hoa, thậm chí toàn bộ tiên môn cũng không ai vượt qua được Lạc Âm Phàm. Thân là hộ giáo, lại theo chỉ mệnh của thiên tôn, nắm trong tay quyền quyết định đại sự của phái Nam Hoa. Về tiên thuật, không thể nghi ngờ là người giỏi nhất trong Nam Hoa. Trong đoạ kiếp tiền - ma, Lạc Âm Phàm dẫn đệ tử tiên môn trấn thủ thông thiên môn (**), cột mốc biên giới của lục giới, làm cho ma tộc đã mấy lần tấn công vào nơi ấy mà đều thất bại, từ một năm trước khi ma tôn Nghịch Luân bị trọng thương mất mạng, thì Lạc Âm Phàm đã là một vị tiên tôn thanh danh lừng lẫy nhất, chỉ sau Nam Hoa thiên tôn mà thôi.

** Núi Nam Hoa có 12 đỉnh núi, gọi là ‘Phong’. Trọng Hoa tôn giả ở đỉnh “Từ Trúc”*

*** Thông thiên môn: cửa nhà trời, cửa lên trời. Còn ở đây là cửa thông lục giới.*

Mọi người đều nói, Trọng Hoa tôn giả Lạc Âm Phàm không thu nhận đồ đệ.

Chúng đệ tử đều quay sang nhau nhằm xác thực lại, hầu như tất cả mọi người đều hoài nghi tai của mình có vấn đề, hẳn là nghe lầm thôi. Nhưng mà, trước mắt mọi người, ngoại trừ Lạc Âm Phàm ra không còn người nào khác, câu nói kia quả thật đúng là từ miệng người ấy phát ra.

Cô bé vẫn giữ nguyên vẻ mặt hoảng hốt, ấn tượng trong quá khứ nói cho bé biết, thần tiên mặc xiêm y màu trắng đều là thần tiên tốt nhất trên đời, mà bây giờ, thần tiên tốt nhất ấy đã đồng ý thu nhận bé làm đồ đệ!

Vị thần tiên áo trắng trẻ tuổi đó chậm rãi đi vào đại điện, vạt áo thật dài di động trên mặt đất, giống như sóng nước chuyển động, lại như cơn bão tuyết cuộn cuộn.

Người ấy đứng ở trước mặt cô bé, dùng giọng nói nhẹ nhàng, vô cùng dễ nghe hỏi bé: “Ta nhận con làm đồ đệ, con có bằng lòng hay không?”

Tận cùng thất vọng nay biến thành vô cùng kinh hỉ, cô bé hạnh phúc như đang ở trong một giấc mộng, căn bản không biết nên làm như thế nào, thậm chí

gần như không còn nói năng được gì nữa, chỉ lo gật đầu liên tục.

“Âm Phàm!” Một giọng nói nghiêm khắc vang lên, trong đó có phần hơi trách cứ.

Cô bé bị giọng nói ấy dọa cho hoàn hồn lại, bất an nhìn Mẫn Vân Trung, Mẫn đốc giáo không đồng ý, sư phụ thần tiên này có phải cũng thay đổi chủ ý không cần bé nữa hay không?

Lạc Âm Phàm nhìn Ngu Độ: “Ta thu nhận cô bé này làm đồ đệ.”

Sư huynh đệ vốn rất hiểu nhau, chỉ cần liếc mắt một cái Ngu Độ đã hiểu rõ ý tứ của hắn, hàm súc nói: “Sư thúc, gần đây ma tộc ngày càng lộ hành, đứa bé này không có nơi nào để đi, chỉ bằng ở lại Nam Hoa, tránh cho con bé ra ngoài làm loạn, đến lúc đó ngược lại chẳng phải là phải Nam Hoa chúng ta phạm sai lầm hay sao. Vả lại, sư đệ cũng nên thu nhận đệ tử rồi.”

‘Trời sinh sát khí’, nguy hiểm đến mức nào, ít nhất cũng không thể để cho làm bước vào ma tộc.

Mẫn Vân Trung nghe vậy quả nhiên không phản đối nữa, sau một lúc lâu lại nói: “Âm Phàm bạn quá, không bằng bái chương giáo làm sư phụ đi.”

Cô bé nghe thế ngược lại tỏ ý không vui, nhỏ giọng: “Trọng Hoa tôn giả đã nói thu nhận con rồi mà.”

Mẫn Vân Trung mặt trầm xuống, đang muốn nổi giận, Ngu Độ đã cười cười nói tiếp: “Ta từng thề, đời này chỉ nhận chín đệ tử, nay đã có Kha nhi, thêm nữa sẽ phá bỏ lời thề ấy mất, Âm Phàm thu nhận là hợp lý, để con bé đến Tử Trúc Phong là tốt nhất.” Còn các đỉnh núi khác đều có nhiều người, không tránh khỏi nếu có chuyện xảy ra trở tay không kịp, Tử Trúc Phong ngày thường vắng người, nếu xảy ra chuyện gì, Lạc Âm Phàm cũng có thể phát hiện được ngay lập tức.

Mẫn Vân Trung đã hiểu được hàm ý trong đó, tuy rằng cũng thấy có lý, nhưng cuối cùng cũng không hài lòng, nặng nề ‘hừ!’ một tiếng, bước nhanh ra khỏi điện, chỉ để lại một câu: “Chương giáo tự an bài.”

Mẫn Vân Trung đi rồi, tất nhiên Văn Linh Chi cũng phải đi theo, nhưng lại cố ý đi thật chậm, liếc nhìn mọi người vẫn đang kinh ngạc vì Lạc Âm Phàm, rồi liếc nhìn Tần Kha, cuối cùng nhìn sang cô bé kia, sự ghen tị dâng lên trong đôi mắt như muốn phát hỏa, cuối cùng vẫn là không tính nguyện rời khỏi điện.

Lạc Âm Phàm như chẳng quan tâm “Vậy con bái sư đi.”

Nhìn thấy ánh mắt chỉ điểm của Tần Kha bên cạnh, cô bé đã hiểu mình phải làm gì, vội vàng quỳ xuống dập đầu lạy ba cái, cất giọng thật trong trẻo: “Đệ tử bái kiến sư phụ.”

Lạc Âm Phàm gật đầu, hỏi: “Con tên gì?”

Mặt cô bé đỏ ửng lên, ấp a ấp úng: “Con... Con không có tên.” Thấy sư phụ nhíu mày giống như bất mãn, giọng nói của bé càng nhỏ: “Cha mẹ đã mất chưa kịp đặt tên cho con, con chỉ nhớ con họ ‘Trùng’ (*), mọi người trước nay đều gọi con là ‘Tiểu Trùng’.”

* 重 đọc là Trọng hoặc Trùng. Ở đây bé nghĩ mình là họ Trùng (蟲), nghĩa là Sâu.

Tiểu Trùng? Bọn trẻ cười ra tiếng, ngay cả Tần Kha cũng nhin không được mà cười theo.

Vừa gầy lại nhỏ, quả thật rất giống một con sâu nhỏ.

Cô bé quần bách đồ bưng cả mặt, bất an lén nhìn sư phụ.

“Tiểu Trùng, Trùng Tử?”, trái lại Lạc Âm Phàm không hề cảm thấy buồn cười, đem cái tên nhẹ giọng nhảm hai lần, bỗng nhiên nói: “Trọng Hoa cung, Tử Trúc Phong, đủ thấy con và ta có duyên với nhau, từ nay về sau con hãy lấy ‘Trọng (重)’ trong Trọng Hoa cung làm họ, lấy ‘Tử’ trong Tử Trúc Phong làm tên, gọi là ‘Trọng Tử’, con thấy sao?” (*)

* Chữ 重 đọc là Trọng hoặc Trùng, chữ 蟲 đọc là Trùng, 2 chữ này có cách phát âm khá giống nhau. Ở đây Lạc Âm Phàm dựa vào sự đồng âm giữa 2 chữ để đặt tên cho Trọng Tử. Nhưng họ gốc của Trọng Tử cũng chính là Trọng (重)

Sư phụ không chê tên của bé khó nghe? Bé mừng rỡ: “Ôi hay quá, gọi con là Trọng Tử đi!”

Sư phụ ban thưởng tên, theo lẽ nên bái tạ, chúng đệ tử đều cười thầm trong lòng vì hành động của cô bé. Chỉ có Tần Kha là ‘rũa thâm’, lờm xiên liếc xéo cô bé, có ý trách bé không biết phép tắc.

Trọng Tử làm sao hiểu được nhiều như vậy, chớp đôi mắt to đầy vẻ nghi hoặc không hiểu.

May mà Lạc Âm Phàm chưa bao giờ thu nhận đệ tử, cũng không để ý nhiều. Lạc Âm Phàm nhìn mông lung, buông một câu đơn giản: “Vi sư họ Lạc tên Âm Phàm, hiệu là Trọng Hoa, con giờ đã là đồ đệ tiên môn, phải tuân thủ nghiêm ngặt môn quy, lấy an nguy của Nam Hoa làm trọng, lấy chúng sinh làm tâm, không được làm việc sai trái.”

Vừa mới có tên, Trọng Tử đang trong lúc phấn khởi, nghe vậy không chút nghĩ ngợi liền lớn tiếng cam đoan, nói: “Trọng Tử nhất định nghe theo lời sư phụ, sẽ không làm cho sư phụ tức giận, nếu sau này con làm chuyện gì sai, sư phụ cứ đánh con thật mạnh tay vào.”

Mọi người lại cười rộ lên, lời này mặc dù có chút trẻ con, nhưng lại chân thành, thật đáng yêu.

Lạc Âm Phàm không cười, cũng không biểu lộ vẻ hài lòng, chỉ gật đầu: “Đứng lên đi, theo ta về Từ Trúc Phong.”

Trọng Tử nghe vậy đứng lên.

Ngu Độ ân cần dặn dò: “Chúc mừng sư đệ, sau này hãy lưu ý nhiều hơn.”

Lạc Âm Phàm nói: “Ta mang con bé về trước.”

Ra khỏi Lục Hợp điện, trời đất như càng thêm rộng lớn, mấy ngàn đệ tử vẫn đứng ngay ngắn ở hai bên đường, càng toả ra không khí trang nghiêm. Tất cả mọi người đều đã biết tin Trọng Hoa tôn giả thu nhận đồ đệ, đều muốn nhìn một chút xem là đứa trẻ nào có vận khí tốt như vậy. Vì vậy khi thấy Lạc Âm Phàm đi ra cửa điện, hầu như mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía bên này, vô cùng hâm mộ cũng có, mà ghen tị cũng có...

Trọng Tử có chút sợ hãi, gắt gao bám sát bên cạnh sư phụ.

Lạc Âm Phàm đi được vài bước, phát hiện ống tay áo dường như bị cái gì đó kéo lấy, cúi đầu nhìn xuống, thì ra là học trò nhỏ vừa mới thu nhận của mình, trong đôi mắt to tròn đầy vẻ khẩn trương, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay áo hắn.

Thấy sư phụ nhú mày, Trọng Tử vội vàng lùi tay về, bất an nhìn hắn.

Thật ra Lạc Âm Phàm vốn là người sao cũng được, nhú mày cũng không phải vì không vui, chỉ là thói quen mà thôi, nhìn ra cô bé đang sợ hãi, Lạc Âm Phàm chủ động vươn một bàn tay ra.

Trọng Tử ngây người, sau một lúc lâu mới hiểu được ý của sư phụ, vừa mừng vừa sợ, đỏ mặt đưa tay lên lên lau lên áo quần vài cái, mới nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay ấy.

Bàn tay ấm áp vừa đủ, không quá lạnh cũng không quá nóng, cũng giống như con người của hắn, nhẹ nhàng, dịu dàng.

Áo bào trắng quét trên mặt đất, đón nhận ánh nhìn của mọi người, Lạc Âm Phàm dắt theo cô gái nhỏ, chậm rãi đi xuống từng bậc thềm đá, hướng về Từ Trúc Phong...

Nhiều năm sau, Trọng Tử vẫn luôn nhớ rõ khoảnh khắc này, giống như mới ngày hôm qua, khắc sâu vào trong tâm trí, luân hồi chuyển thế, suốt đời cũng không thể quên, chỉ tiếc rằng khi đó nàng đã không còn là một Trọng Tử nhỏ bé mà hắn nắm tay dắt đi này nữa.

...

Núi Nam Hoa có mười hai đỉnh núi lớn nhỏ, ngọn núi cao nhất là Nam Hoa, chính là nơi ở của Nam Hoa Thiên tôn khi còn sinh thời, hiện nay là chưởng giáo Ngu Độ ở, bốn ngọn núi lớn, Ma Vân Phong là nơi của đốc giáo Mẫn Vân trung, Thiên Cơ tôn giả Hành Huyền ở tại Thiên Cơ phong, hộ giáo Lạc Âm Phàm dĩ nhiên là sống tại Từ Trúc Phong, còn có ngọn Ngọc Thần Phong, là nơi Ngu chưởng giáo tu hành, bảy ngọn núi nhỏ hơn còn lại là chỗ ở của các đệ tử Nam Hoa.

So với đỉnh Nam Hoa hùng vĩ đồ sộ, Từ Trúc Phong lại mang một cảnh sắc khác biệt.

Không thật sự đẹp, cũng không tinh xảo, nhưng lại có hương vị thoát tục xuất trần tản mạn khắp đỉnh Từ Trúc, nổi bật giữa một rừng mây trắng tinh khiết lững lờ, vô định trôi giống như một tấm thảm trải rộng, nhìn không thấy mặt đất dưới chân, tất cả đều bị mây trắng lững lờ phía trên bao phủ.

Trên đỉnh Từ Trúc, nổi bật trên nền mây trắng là một tòa điện hình thái tao nhã ẩn ẩn hiện hiện.

Phía trước điện có một dòng suối trong vắt chảy ngang qua, rộng khoảng ba trượng (*), khói sương lan toả khắp mặt nước, sâu không thấy đáy, trong lòng nước thấp thoáng mấy con cá đang tung tăng bơi lội, bắc ngang qua dòng suối là một cây cầu bằng đá, mặt nước cũng như mặt cầu đều bằng phẳng, lặng yên.

* 1 trượng (市丈, zhang) = 2 bộ = 3,33 m

Mây trắng trải đầy mặt đất, phía trước là thềm đá vô cùng sạch sẽ thông vào chính điện.

Từ hành lang cũ kỹ đến bên trong điện không một bóng người.

Cửa điện rất cao! Ngoại trừ thần tiên sư phụ ra, không ai có thể ở một nơi như thế này, Trọng Tử đang lúc cao hứng, bỗng nhiên nghe Lạc Âm Phàm thân nhiên nói: “Đây là Trọng Hoa cung, chỗ ở của sư phụ, hằng ngày sư phụ đều làm việc ở trong điện, con tạm thời ở lại gian phòng thứ ba bên trái đi.”

Khi nói chuyện, Lạc Âm Phàm đã buông bàn tay cô bé ra.

Trọng Tử lưu luyến rút tay về, sự vui sướng trong lòng vẫn không hề giảm bớt, khi còn làm ăn mày, mỗi ngày đều phải ngủ dưới mái hiên nhà người khác. Bây giờ, cuối cùng cô bé cũng có phòng riêng của mình, lại còn có thêm một thần tiên sư phụ!

“Sư phụ, nơi này chỉ có hai người chúng ta sao?”

“Phải.”

Nhìn thấy thân ảnh tuyết trắng kia đi lên bậc thềm, Trọng Tử vội vàng chạy theo: “Sư phụ! Sư phụ!”

Lạc Âm Phàm xoay người nhìn bé.

Trọng Tử thật cẩn thận nói: “Sư phụ không đói bụng sao, trời tối rồi, chúng ta ăn cơm ở đâu ạ?”

Lạc Âm Phàm yên lặng ngẫm nghĩ, sống một mình ở Tử Trúc Phong đã mấy trăm năm, cũng không cho người ngoài đến quấy rầy, nay đột nhiên có thêm đồ đệ, thế này mới nhớ lại người phạm phải ăn cơm, vì thế lấy một quyển sách ra đưa cho Trọng Tử: “Đệ tử tiên môn không cần ăn ngũ cốc, trong này ghi lại phương pháp dạy cách hít thở của phái Nam Hoa, trước hết con cứ tập theo đó.”

Trọng Tử nói: “Nhưng con đói.”

Lạc Âm Phàm kiên nhẫn nói: “Cứ làm theo như trong sách chỉ, sẽ không còn đói bụng.”

Thần tiên thật sự có thể không cần ăn cơm sao? Trọng Tử vội vàng tiếp nhận quyển sách kia, giọng quăn bách, nói: “Con... con không biết chữ.”

Lạc Âm Phàm hiểu ngay, suy nghĩ trong chớp mắt, thu lại quyển sách trên tay Trọng Tử, vung tay hai ba cái không biết làm gì, rồi đưa cuốn sách lại cho Trọng Tử: “Những chữ này con đều có thể hiểu được, chăm chỉ mà tập luyện đi, không được lười biếng.”

Giống như ảo thuật, quyển sách mỏng manh biến thành một quyển sách thật dày, cầm ở trong tay nặng trĩu. Trọng Tử kinh ngạc không thôi, chờ đến khi cô bé lấy lại tinh thần, lại phát hiện một chuyện không thể nào tưởng tượng được - không biết từ khi nào, bộ quần áo cũ nát trên người đã không thấy đâu, thay vào đó là một bộ đồ thêm một chiếc áo choàng trắng toát, mềm nhẹ, rất vừa người, giống như được cắt may theo vóc người của bé vậy.

Chưa từng mặc qua bộ xiêm y nào đẹp như vậy, đây là sư phụ cho sao? Trọng Tử vui sướng.

Trước mặt trống trơn không bóng người, thần tiên sư phụ đã đi vào trong điện.

Trọng Tử còn có rất nhiều chuyện muốn hỏi, vội vàng đuổi theo, ai ngờ cửa đại điện nhìn như gần ngay trước mắt, nhưng bất luận như thế nào cũng không chạy tới được, thì ra xưa nay mỗi lần vào điện rồi Lạc Âm Phàm sẽ đặt một kết giới, tránh việc mọi người đến quấy rầy mình, việc này chỉ là thói quen hình thành trong nhiều năm qua của Lạc Âm Phàm, người không biết tiên thuật dĩ nhiên là không biết chuyện này.

Trọng Tử nhụt chí, cầm quyển sách thật dày đi về hướng gian phòng thứ ba.

Các tiên nhân không chịu thu nhận bé, sư phụ có phải cũng ngại bé quá ngu ngốc hay không? Muốn cho sư phụ thích, nhất định phải học tập tiên pháp thật tốt, nhưng mà xem không hiểu chữ thì phải làm sao bây giờ? Trong gian phòng lớn, có giường có bàn, đối với Trọng Tử mà nói là đủ lắm rồi. Cô bé hưng phấn đồng sờ tây chạm khắp nơi, cảm thấy từ lúc chào đời đến giờ hôm nay chính là ngày hạnh phúc nhất.

Không có chữ, trên trang sách tất cả đều là những hình ảnh nhỏ, từng hình từng hình, trên mỗi hình đều có rất nhiều những đường nét chú thích, mỗi đường nét đều chỉ dẫn rõ ràng, Trọng Tử cẩn thận xem nửa ngày, cũng hiểu được một chút, trong lòng vui mừng, là sư phụ cố ý biến ra, thì ra trên đời còn có loại sách tuyệt như vậy nha!

Nếu học được hết những gì chứa trong nó, sẽ không phải làm kẻ đi xin cơm nữa, Trọng Tử nghĩ thầm nhất định phải giống thần tiên ca ca kia, dùng tiên pháp cứu người, sẽ không để cho con người bị ức hiếp nữa!

Trọng Tử trong lòng tràn đầy tin tưởng, đứng lên bắt đầu thực hành theo.

Nhưng mà Lạc Âm Phàm chưa bao giờ thu nhận đồ đệ, quả thật là đã đánh giá quá cao năng lực của đứa bé mười tuổi này. Nhìn vào cái lập tức hiểu ngay, nhất định người khác xem cũng hiểu.

Ai ngờ có đôi khi nhìn điều gì đó tưởng chừng như đơn giản, nhưng làm được lại rất khó. Dù biết rõ là phải làm như vậy, nhưng dù có cố tình làm theo thì vẫn chẳng thể nào làm được, loạn hết cả lên.

Trọng Tử luyện theo nửa ngày, cho đến khi người mệt lã đổ đầy mồ hôi, vẫn không thể nào làm được, tất cả hơi sức đi tong hết không nói, ngược lại càng ngày càng thêm đói bụng.

Thường xuyên phải chịu đói khát tra tấn, nên càng thêm sợ hãi cảm giác đó. Trọng Tử bắt đầu hoảng hốt, sau lại thật sự không chịu được nữa chạy ra khỏi phòng.

Đêm đã khuya, trong điện vẫn đang sáng đèn, Lạc Âm Phàm vẫn không bước ra ngoài.

Suốt một ngày không ăn gì cả, cô bé đã rất rất đói rồi!

Trọng Tử ngồi trên bậc thềm, người cuộn tròn lại thành một cục, cố hết sức để giảm bớt cảm giác đói khát, nhưng rốt cuộc Trọng Tử vẫn chỉ là một đứa trẻ, ý chí và sức lực có hạn, không bao lâu sau liền có cảm giác vô cùng khó chịu và bất an, cả người lạnh ngắt. Cuối cùng đột nhiên đứng bật dậy.

Trong gian phòng đơn giản và gọn gàng, bên ngoài có bàn trà, bàn để trà trái cây, gương lược, trên kệ cao cao có đặt vài quyển sách, còn có nghiên mực văn chương linh tinh gì đó, sau bức bình phong là một chiếc giường có chăn đệm được sắp xếp ngay ngắn, xem ra là phòng ngủ của Lạc Âm Phàm.

Hầu như tất cả các phòng cô bé đều tìm kiếm hết một vòng, cuối cùng đành phải trở lại phòng mình, Trọng Tử không chịu được lại quay ra ngoài cửa.

Cả Trọng Hoa cũng to như vậy, nhưng lại không có cái gì có thể ăn được.

Ánh mắt liếc thấy một nơi, Trọng Tử bước đi xuống dưới bậc thềm...

...

Mặt nước ở phía trước điện toả khí lạnh lẽo, có một bóng dáng nhỏ bé trên cầu đá, ánh mắt thật to chăm chú nhìn chăm chăm vào mặt nước, ánh mắt chịu đựng cơn đói khát ngập tràn nhẫn nại, giống như một con thú nhỏ đang rình mồi.

Lạc Âm Phàm đứng trên bậc thềm, khẽ nhíu mày, mới vừa rồi hẳn cảm nhận được sát khí mãnh liệt lan tỏa, lập tức ra ngoài điện xem xét, quả nhiên nhìn thấy được cảnh tượng như vậy.

Một đứa bé có sát khí quá nặng không phải chuyện tốt, chẳng lẽ thật sự lại là một Nghịch Luân khác sao?

Nghĩ nghĩ một lúc, Lạc Âm Phàm ẩn mình, chậm rãi đi xuống bậc thềm.

Vừa mới bước tới phía dưới thềm, chỉ thấy đứa bé kia nuốt nuốt nước miếng, bỗng nhiên vung tay vào trong nước.

Bọt nước bắn lên.

Bàn tay nhỏ bé quờ quạng trong lòng nước mấy cái, khi nhấc tay lên khỏi mặt nước trong tay đã bắt được vài con cá.

Quả thật, người bình thường dùng tay không bắt cá như vậy là rất khó, đoán chừng con cá kia đã bị sát khí của cô bé phát ra chế ngự, nhưng lại không chạy trốn được cho nên để mặc cho Trọng Tử bắt lên như vậy.

Đôi tay nhỏ run run, đứa trẻ nhìn những con cá liếm liếm môi.

Con cá giãy giụa trong tay cô bé.

Tựa như chợt nghĩ đến điều gì đó, trong đôi mắt to dâng lên vẻ chán chờ.

Nhẹ nhàng buông tay, con cá quẫy đuôi “Bõm” một cái nhảy về trong nước, làm bọt nước bắn lên cao, bơi nhanh biến mất không thấy bóng dáng.

Sát khí quanh người đột nhiên biến mất, cô bé như không còn chút sức lực nào tựa vào thành hồ, cắn chặt môi, đáng vẻ có chút thất thần.

Đứa trẻ này không có đáng vẻ tròn trịa, mập mạp, không góc, không cạnh như vẻ thường thấy ở trẻ con, mà con bé rất gầy, gầy đến đáng thương, chiếc áo bào trắng ôm sát thân người, thân thể nhỏ bé ấy nhìn lại càng mỏng manh, đơn bạc hơn. Nhưng cũng vì như thế, mà thân hình có thêm vài phần nhẹ nhàng, dù đứng ở nơi nào cũng giống như một chiếc lông chim, một trận gió lướt qua cũng có thể thổi bay mất.

Lạc Âm Phàm đứng ở bên cạnh, lẳng lặng nhìn thấy hết tất cả, hai hàng lông mày dần dần giãn ra.

...

Buông tay để cho cá chạy mất, Trọng Tử thực sự nản lòng.

Mỗi khi Trọng Tử tức giận, các con vật nhỏ đều bị dọa cho sợ hãi bỏ chạy mất, tránh đi thật xa, ngay cả chính bản thân cô bé cũng không biết tại sao lại như thế, chẳng lẽ đây là ‘sát khí’ mà các vị tiên nhân đã nói sao? Về phần thương tổn người khác, sự thật là bé đã từng cùng với những đứa trẻ khác bắt gà đem nướng ăn, có đôi khi còn ăn sống, cho nên mới không bị đói chết.

Các tiên trưởng đều nhận định sát khí của cô bé quá nặng, sẽ làm tổn hại đến người khác, cho nên mới không chịu thu nhận cô bé. Bây giờ bé thật sự rất muốn bắt cá để ăn, nhưng nếu sư phụ biết liệu người có đuổi bé đi hay không? Ngần dậm xa xôi chạy lên được tới Nam Hoa, cố gắng để trở thành đệ tử tiên môn, vì mong trong tương lai có thể cứu người giống như thần tiên ca ca, sao có thể vì bụng đói mà làm cho sư phụ nổi giận được?

Trọng Tử cố gắng không nhìn nữa, những con cá ở trong nước bị dọa nên đã chạy trốn mất tăm, có muốn cũng chẳng bắt được nữa.

Nhưng thật sự là bé rất đói bụng, trở thành thần tiên hay là chịu đói bụng đây?

Đã từng làm kẻ ăn xin, Trọng Tử đương nhiên biết rất nhiều biện pháp làm cho đỡ cơn đói, chỉ là nước ở trong hồ trước mặt không giống với nước ở nơi khác, lạnh thấu xương, uống vào chắc chắn sẽ đau bụng.

Chần chờ hồi lâu, cô bé vẫn không chịu được mà run run bưng tay lấy lên một ít nước, cúi đầu...

“Nước này không thể uống được.” Là giọng nói mà đã nghe qua một lần là vĩnh viễn khó có thể quên được.

Trọng Tử sợ tới mức vội vàng đứng thẳng lên: “Sư phụ!”

Lạc Âm Phàm nhìn cô bé, không nói gì.

“Sư phụ nhìn thấy hết rồi sao?” Trọng Tử càng thêm kinh hoàng, lập tức quỳ xuống: “Con không hại chúng nó, chỉ tại con đói bụng quá thôi.”

Thấy đáng vẻ vừa xấu hổ vừa sợ hãi của Trọng Tử, Lạc Âm Phàm khẽ thở dài. Một đứa trẻ mười tuổi, trong lúc đói khát còn có thể không ché sát khí không thương tổn đến mạng sống của các sinh vật khác, thật sự không dễ dàng, sao có thể nhẫn tâm trách móc nặng nề được chứ.

Lạc Âm Phàm cúi người đỡ cô bé đứng lên: “Con làm tốt lắm.”

Sao sư phụ tự nhiên lại khen mình? Trọng Tử cứ ngỡ sẽ bị sư phụ trách cứ, nghe thấy vậy thì rất ngạc nhiên.

Người trước mặt một tay dắt cô bé, quần áo trắng toát cùng mái tóc dài, trong ánh mắt lộ ra vẻ an ủi, thật giống với người trong trí nhớ năm đó, cả hai người đều là thần tiên tốt nhất.

“Sư phụ nói con... làm tốt lắm sao?”

“Phải.”

Trẻ con thích nhất chính là được khen, Trọng Tử cũng không ngoại lệ, ánh mắt to tròn lập tức có thần thái, không chút nào che giấu được sự vui sướng trong lòng, sư phụ khen bé, cho dù có đói một ngày nữa cũng không hề gì.

Trong chớp mắt, trước mặt hiện ra hai cái ghế đá.

Lạc Âm Phàm kéo cô bé tới ngồi xuống: “Ta muốn sau này con cũng giống như mới vừa rồi, dù cho có bị đói cũng không thể thương tổn đến người khác, con nhớ kỹ chưa?”

Trọng Tử ra sức gật đầu: “Sư phụ, con nhớ kỹ rồi.”

Lạc Âm Phàm vốn là người trí tuệ sâu rộng, đối với chuyện trời sinh sát khí của Trọng Tử, cũng không có thành kiến nhiều lắm, nay lại gặp tiểu đồ đệ nghe lời như vậy, ngược lại còn có vài phần cảm thấy thích: “Phương pháp hít thở là hấp thụ linh khí trời đất để sống, kéo dài tuổi thọ, con vẫn cảm thấy đói, là bởi vì chưa làm đúng phương pháp hít thở, sư phụ đưa sách cho con, sao con không xem?”

Trọng Tử xấu hổ lí nhí nói: “Con có xem, nhưng vì con quá ngu ngốc, không lĩnh hội được.”

Lạc Âm Phàm giật mình.

Không có ai chỉ dẫn, một đứa trẻ còn chưa nhập môn sao có thể hiểu được phương pháp hít thở, chỉ điều này cũng có thể thấy được là hẳn không có kinh nghiệm trong việc dạy dỗ đồ đệ.

Vì vậy Lạc Âm Phàm tự nhận trách nhiệm về mình: “Là sư phụ sơ sẩy, con mới vừa học, không hiểu cũng phải, sư phụ sẽ hướng dẫn trước một lần cho con.” Tiếp theo liền ra hiệu ý bảo Trọng Tử ngồi xuống: “Làm theo như trong sách, cẩn thận cảm nhận.”

Trọng Tử ngoan ngoãn nhắm mắt.

Lạc Âm Phàm bắt đầu nắm hai tay của Trọng Tử, chậm rãi đem tiên khí truyền qua.

Trọng Tử quả nhiên cảm thấy một luồng khí nhẹ nhàng từ trong tay sư phụ truyền qua, trong lòng giống như suối nước, theo cánh tay chảy vào thân thể, chạy đến hàng trăm mạch đập khắp tứ chi trong cơ thể, dòng chảy rất có quy luật, bàn tay vì đói khát mà lạnh lẽo cũng trở nên ấm áp dần.

Nhớ lại năm đó, chính bản thân mình cũng phải mất đến hai ngày mới thu nạp được linh khí vào trong người cũng đã là người tiến bộ nhanh nhất trong các sư huynh đệ rồi. Lạc Âm Phàm cũng không trông mong đồ đệ này sẽ học được ngay lập tức, chỉ thăm nghĩ truyền chút tiên khí cho cô bé, để cho đồ đệ nhỏ không còn cảm giác đói khát nữa, đồng thời chỉ dẫn cô bé cảm nhận được hướng đi của linh khí.

Nhưng mà Lạc Âm Phàm nhanh chóng phát hiện và cảm nhận được, trong cơ thể bé nhỏ kia cũng có một luồng khí khác đang chạy tán loạn, một luồng khí mỏng manh và yếu ớt, khi thì phân tán khi thì tụ lại.

Lạc Âm Phàm cảm thấy căng thẳng.

Đúng vậy, quả thật là khí, linh khí của đất trời.

Tiếp theo, hẳn chợt nghe Trọng Tử nói chuyện: “Sư phụ, bản thân con cũng có, nhưng nó không nghe lời, không chịu theo sự dạy dỗ của con, chạy loạn khắp nơi.”

Vừa mới học đã có thể lấy được linh khí trời đất, đứa trẻ này tư chất hơn người, nếu dốc lòng dạy bảo, ngày sau tất sẽ có thành quả lớn, Lạc Âm Phàm

khấp sợ, lần đầu tiên trong đời cảm thấy vô cùng tiếc hận.

Trời sinh sát khí, không ai dám mạo hiểm.

Lạc Âm Phàm vừa giúp cô bé thu phục luồng khí kia, vừa lên tiếng chỉ dạy: “Khí như nước, càng buộc chặt và ngăn chặn nó, nó lại càng chạy đi, cứ thuận theo tự nhiên, chỉ cần gia tăng thêm khí lực như lời ta đã chỉ dẫn, nó tự nhiên sẽ nghe lời, đạo lý này gọi là lấy lùi làm tiến.”

Dòng khí mạnh mẽ kia rất nhanh hoà hợp thành một dòng với luồng khí mỏng manh kia, cuối cùng đi xuống đan điền (*)

** chỉ phần bụng ở phía dưới rốn khoảng một tấc rưỡi đến ba tấc ta (1 tấc = khoảng 4 cm)*

Lạc Âm Phàm buông Trọng Tử ra: “Con đã hiểu chưa?”

Trọng Tử mở to mắt nghĩ nghĩ: “Quả thật không đối bụng nữa!”

Lạc Âm Phàm gật đầu: “Sau này con cứ luyện tập theo cách đó, thời gian không còn sớm nữa, con về phòng nghỉ ngơi đi, đêm mai sư phụ sẽ đến kiểm tra lại bài học.”

Cũng có nghĩa là, tối mai cô bé mới được gặp lại sư phụ? Trọng Tử lưu luyến không rời đứng dậy đi về phòng.

Trời sinh sát khí, cũng không mất đi bản tính lương thiện, đứa bé ngây thơ, thuần khiết như tờ giấy trắng, lại nghe thấy những lời như vậy, chỉ cần lúc này nghiêm khắc dạy dỗ, cẩn thận dẫn đường chỉ lối, đầu nhất định sẽ nhập ma. Quả thực nên nghe theo lời các sư huynh, không nên dạy thuật pháp cho cô bé ư?

Lạc Âm Phàm hơi hơi áy náy, gọi: “Trọng nhi.”

Trọng Tử trong lòng run sợ, sau một lúc lâu mới trấn tĩnh lại, vui mừng đến mức chạy thật nhanh trở lại bên cạnh sư phụ: “Sư phụ là gọi con sao?”

Kỳ thật Lạc Âm Phàm chưa bao giờ làm sư phụ, chỉ là thường vô tình nghe thấy sư thúc và các sư huynh xưng hô với đệ tử như vậy, con bé cũng là đệ tử duy nhất của mình, đương nhiên cũng nên gọi như vậy rồi. Ban đầu còn có chút không quen, không nghĩ tới đồ đệ nhỏ lại vui mừng đến vậy, bất giác cũng cảm thấy thoải mái hơn.

“Sư phụ còn muốn dạy con gì nữa sao?”

“Con ‘trời sinh sát khí’, tạm thời không thể tu luyện thuật pháp.”

Trọng Tử chỉ là một đứa trẻ, chỉ cảm thấy sư phụ đối với mình tốt vô cùng, thật sự là từ lúc chào đời đến giờ hôm nay là ngày vui vẻ nhất, làm sao còn để ý việc gì khác hơn được nữa. Nghe sư phụ nói vậy liền nói: “Được ạ, sư phụ nói không tu luyện thì sẽ không tu luyện ạ.”

Cảm giác áy náy đã dần biến mất, dù sao cũng phải lấy đại cục làm trọng, Lạc Âm Phàm gật gật đầu, đứng dậy trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 4: Sư phụ bất đắc dĩ

Từ Trúc Phong không có người ngoài ra vào, nên Trọng Hoa cung rộng lớn như vậy mà luôn có vẻ lạnh lẽo, trống vắng, không có lấy một bóng người. Qua vài ngày, sự mới mẻ hứng thú đã qua đi, lại không có bài học, bài luyện gì mới, Trọng Tử nhanh chóng cảm thấy nhàm chán. Thật ra, các đệ tử Nam Hoa ngoại trừ việc bị cấm xuống núi một mình ra thì đều được tự do. Trong tình cảnh chẳng còn gì thú vị, Trọng Tử đột nhiên nhớ tới một người, vì thế mới sáng sớm đã rời khỏi Từ Trúc Phong, hướng tới ngọn núi cao nhất có Lục Hợp điện tọa vì chạy đến.

Lục Hợp điện nhìn qua vẫn vô cùng trang nghiêm, rất nhiều đệ tử ra vào, bên trong mơ hồ truyền đến giọng nói của Mẫn Vân Trung. Trọng Tử sợ nhất người này, làm sao còn dám đi vào, nên vội vàng tránh đi. Cô bé vô tình men theo hành lang đi tới cửa một đại điện khác, giương mắt nhìn lên thì thấy trên cửa đại điện có viết ba chữ rất to.

Trọng Tử không biết chữ nên không biết trên đó viết gì, nghi hoặc đứng nhìn.

“Trọng Tử, ngươi muốn làm gì.” Có người chợt đẩy mạnh cô bé một cái.

Quay người nhìn lại, Trọng Tử cảm thấy người vừa đến nhìn có chút quen mắt, nghĩ nghĩ mới nhớ ra người đó là ai.

Từ khi làm đệ tử Mẫn Vân Trung, địa vị của Văn Linh Chi ở Nam Hoa phái hẳn là không nhỏ. Hiện Văn Linh Chi đang cùng mấy nữ đệ tử khác đi đến Lục Hợp điện, không ngờ lại gặp Trọng Tử ở đây. Nàng ta vẫn luôn giữ trong lòng chuyện Tần Kha che chở cho Trọng Tử khi ở trên biển, sau đó Trọng Tử lại còn được Lạc Âm Phàm thu nhận làm đồ đệ nữa chứ, oán càng thêm oán, căm giận bất bình lại càng thêm chồng chất. Lúc này gặp mặt ở đây, khó tránh khỏi muốn trêu đùa ác ý khiến cho Trọng Tử nhục nhã một phen.

Trọng Tử chỉ là một đứa trẻ mười tuổi. Cảm thấy nàng ta đối với mình không chút khách khí, tất nhiên là cũng sẽ không thích gì nàng ta, cúi đầu muốn bỏ đi.

Văn Linh Chi thấy vậy lại bước lên ngăn Trọng Tử lại: “Trọng Tử, ngươi dám xem thường tôn trưởng.”

Trọng Tử lúc này mới nhớ nàng ta là đệ tử của Mẫn Vân Trung, luận về bối phận là cùng thế hệ với sư phụ Lạc Âm Phàm, vậy nên mình phải hành lễ gọi một tiếng ‘sư cô’ mới đúng đạo lễ nghĩa, bất đắc dĩ đành phải cúi đầu cung kính: “Sư cô gọi con có việc gì chăng?”

Ánh mắt Văn Linh Chi đảo một vòng, hỏi: “Ngươi đến Nam Hoa lâu như vậy rồi, đã thấy qua điện tổ sư chưa?”

Trọng Tử không hiểu, thật thà trả lời: “Thưa sư cô, Trọng Tử chưa từng thấy qua.”

Mấy nữ đệ tử kia cười rộ lên.

Văn Linh Chi lập tức nói ngay lại với vẻ khinh miệt: “Ngay cả chữ mà còn không biết, điện tổ sư ở ngay trước mắt cũng không biết, như vậy lại còn không biết xấu hổ khi mang danh đồ đệ của Trọng Hoa tôn giả.”

Trọng Tử xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng, nghĩ đến việc không bao lâu nữa việc này sẽ truyền đi khắp trên dưới Nam Hoa. Thật ra đã từng là một kẻ ăn may, chuyện bị người khác cười nhạo đối với bé cũng chẳng phải là ít, nhưng không thể để sư phụ bị người ta cười nhạo được.

Văn Linh Chi đã đạt được mục đích không khỏi cảm thấy sáng khoái trong lòng, đang định lại hạ nhục cô bé thêm một lần nữa, chợt một giọng nói ôn hòa vang lên từ phía sau: “Với tuệ nhãn của Trọng Hoa tôn giả, người muốn thu nhận ai làm đồ đệ, tất có đạo lý của mình, không đến phiên chúng ta lên bàn ra tán vào ở sau lưng người.”

Đám nữ đệ tử lúc này không ai dám lên tiếng.

Điện mạo tuy bình thường, nhưng mỗi hành động, cử chỉ lại có một loại mị lực đặc biệt, khí độ xuất chúng mà nội liễm. Dẫu trong lời nói luôn ẩn chứa một sự thân thiết và gần gũi, nhưng các sư huynh sư đệ trên dưới Nam Hoa không ai dám bất kính. Thoạt nhìn chỉ mới hai mươi mấy tuổi, nhưng lại luôn cho người ta cảm giác ôn trọng đáng tin cậy. Trong mắt Trọng Tử, Mộ Ngọc có chút giống giống Lạc Âm Phàm.

Trước mặt là thủ tọa đệ tử phái Nam Hoa, là đồ đệ đáng tự hào nhất của Mẫn Vân Trung, đồng thời cũng là người mà chương giáo tín nhiệm nhất. Văn Linh Chi đương nhiên biết nên làm gì, vội vàng cúi đầu thi lễ, giống như vô cùng hổ thẹn: “Linh Chi nói năng thiếu cẩn thận, đa tạ Mộ sư huynh chỉ dạy.”

Mộ Ngọc cũng không trách cứ gì nhiều, gật đầu: “Sư phụ ở Lục Hợp điện, mau đi đi.”

Văn Linh Chi và mấy nữ đệ tử nghe vậy như được đại xá, vội vàng rời đi.

Trọng Tử cúi đầu chào: “Mộ sư thúc.”

Mộ Ngọc nhẹ nhàng ngồi xổm xuống trước mặt Trọng Tử, mỉm cười nhìn cô bé: “Trọng Tử, con không cần để ý tới các muội ấy làm gì cả, Trọng Hoa tôn giả chưa bao giờ thu nhận đồ đệ, nay tự dung lại cho phép con bái người làm thầy, điều đó chứng tỏ con là tốt nhất, con nhớ kỹ chưa nào?”

Trong các đệ tử núi Nam Hoa, thanh danh của y vốn rất tốt, bây giờ lại thấy y quả nhiên là rất gần gũi, Trọng Tử cảm thấy cảm kích trong lòng vô cùng, liền nghiêm túc mở to mắt nói lớn: “Trọng Tử đã nhớ kỹ, thưa sư thúc.”

Mộ Ngọc nhẹ nhàng vỗ vỗ lên bả vai nhỏ gầy guộc của cô bé, đứng lên: “Con không ở Từ Trúc Phong, mà đi tới đây làm gì?”

Trọng Tử thành thật trả lời: “Con đến tìm Tần Kha... à sư huynh để chơi, huynh ấy không ở đây sao?”

Mộ Ngọc nói: “Chương giáo mệnh cho cậu ấy lên Ngọc Thần Phong tu luyện kiếm thuật rồi, người ngoài không được quấy rầy, có lẽ trong vài năm tới con không gặp được cậu ấy đâu.”

Trọng Tử “A” lên một tiếng, trong lòng tràn đầy thất vọng.

Mộ Ngọc hỏi: “Trọng Hoa tôn giả không dạy con tiên thuật sao?”

Trọng Tử thật thà trả lời: “Sư phụ nói con chưa thể tu luyện tiên thuật được.”

Mộ Ngọc khẽ nhíu mi, rồi giãn ra ngay lập tức: “Không tu cũng không sao, Trọng Tử như vậy cũng rất tốt rồi.” Mộ Ngọc đưa ngón tay chỉ lên ba chữ trên điện tổ sư: “Ba chữ kia đọc là ‘tổ sư điện’, để ta dẫn con vào thăm nhé.”

Điện Tổ sư không khí phách như Lục Hợp điện, nhưng lại có vẻ trang nghiêm, tôn quý hơn vài phần. Khắp điện tràn ngập vẻ lạnh lẽo, trên bàn thờ đối diện không có lấy một hạt bụi, phía trên đặt một lư hương lớn, trên vách đá treo mấy bức họa, ngoài ra còn rất nhiều bức họa cuộn tròn lại đặt ở trên mặt

đất. Trong đại điện, có vài ba đệ tử tụ tập lại nói chuyện, thấy Mộ Ngọc đi vào bọn họ đều cúi đầu hành lễ. Mộ Ngọc quay sang phân phó vài câu, bọn họ đều lui ra ngoài việc ai nấy làm.

Mộ Ngọc kéo Trọng Từ đi đến trước bàn thờ, nhẹ giọng cung kính nói: “Đây là nơi thờ cúng tổ sư các triều đại của phái Nam Hoa, vậy nên nó được gọi là điện tổ sư. Ngày chín tháng chín hàng năm là ngày kỷ niệm lập phái Nam Hoa Kiếm Tiên, các đệ tử Nam Hoa đều phải tới đây tế bái tổ sư.”

“Mộ sư thúc, kia là cái gì?” Trọng Từ bỗng nhiên kéo tay áo Mộ Ngọc, giống như vừa nhìn thấy thứ gì đó vô cùng đáng sợ.

Đó là một chiếc lệnh bài lớn bằng bàn tay, treo lơ lửng phía trên bàn thờ, hình dáng cong cong như một cây đao, không biết làm bằng chất liệu gì, mà phía trên bề mặt của nó có một ánh sáng màu đỏ sậm không ngừng chuyển động, rất quý dị.

Mộ Ngọc “À” một tiếng, rồi liền giải thích: “Đó là thiên ma lệnh, là... lệnh bài của một vị ma tôn, trong trận đại chiến tiên – ma năm năm trước, thiên tôn thi triển thượng cổ thuật, là tiên thuật sở truyền vĩ đại nhất của tiên môn, cuối cùng đã chém được ma tôn dưới kiếm của người, khiến cho ma thần tuần tán ngay sau đó, thiên tôn cũng bởi vậy mới bị trọng thương mà chết. Khối thiên ma lệnh này từ đó được đưa về Nam Hoa trấn giữ.”

Từ lúc bước vào điện, trong lòng Trọng Từ liền có ngay cảm giác bất an không rõ, giờ phút này chợt phát hiện ra thứ làm mình bất an chính là cái lệnh bài đó, cho nên mới hỏi. Giờ lại nghe Mộ Ngọc nói vậy không khỏi sợ hãi tới mức lắp bắp: “Ma... Ma tôn?”

Mộ Ngọc gật đầu: “Trên cái lệnh bài đó có lời thề vạn ma, dùng để hiệu lệnh vạn ma.”

Trọng Từ lui về phía sau Mộ Ngọc: “Nếu người khác trộm nó đi làm chuyện xấu thì sao?”

Mộ Ngọc khẽ cười đưa tay kéo Trọng Từ ra: “Con không cần phải sợ, nó dùng để hiệu lệnh vạn ma, một vật quan trọng như thế, tất nhiên ma tôn cũng lo sợ sẽ bị người khác đánh cắp mất, nên đã dùng ma cung cấm thuật phong ấn nó rồi, trừ ma tôn ra, không ai có thể giải trừ phong ấn của nó. Nay ma tôn đã hồn tan phách lạc, không cần phải đề phòng nữa. Nên chương giáo mới mang nó đưa tới nơi này, đầu tiên là để nhớ ơn thiên tôn, sau đó là để cảnh báo, nhắc nhở các đệ tử.”

Trọng Từ nhẹ nhàng thở ra: “Ngoại trừ ma tôn, thật sự không còn ai có thể sử dụng được nó sao?”

Mộ Ngọc nói: “Người chảy cùng dòng máu với vị ma tôn kia cũng có thể giải được phong ấn của nó. Nhưng mà vị ma tôn đó lại không hề có huyết thống lưu lại.”

Trọng Từ sau giây phút sững sốt, lại ngừng mắt nhìn lại một lần nữa.

Thiên ma lệnh đang treo cao cao giữa không trung, giống như một cặp mắt vô hình đang nhìn chăm chăm vào cô bé. Giống như đang gọi bé, lại dường như nhẹ nhàng chớp động.

Trọng Từ lại càng thêm hoảng hốt: “Mộ sư thúc, chúng ta ra ngoài đi.”

Tâm tư của trẻ con đều biểu hiện ra hết trên mặt, Mộ Ngọc nhìn thấy là lạ, liền hỏi ngay: “Con làm sao vậy?”

“Con sợ.” Trọng Từ không dám nói ra mọi chuyện, chỉ quanh co rồi vội vàng nói: “Sư thúc, con đi về trước đây.”

Nói xong, cô bé liền chạy ra khỏi cửa ngay lập tức, để lại Mộ Ngọc với vẻ mặt mờ mịt.

Ma tôn gì đó thật sự quá đáng sợ, thiên ma dường như muốn nói chuyện với mình! Trọng Từ vô cùng hoảng sợ, hạ quyết tâm từ nay sẽ không đến điện tổ sư nữa. Vội vàng hướng về phía Từ Trúc Phong chạy đi, trên đường trở về lại gặp phải Mẫn Vân Trung, sắc mặt âm trầm của Mẫn Vân Trung thiếu chút nữa đã dọa cho cô bé cả người đầm đìa mồ hôi lạnh.

Liên tục trong vài ngày, chiếc lệnh bài màu đỏ sậm kia luôn xuất hiện trong giấc ngủ của Trọng Từ. Trong giấc mộng, ánh mắt vô hình trên chiếc lệnh bài kia luôn nở nụ cười nhìn cô bé. Trọng Từ thường thường giật mình tỉnh giấc lúc nửa đêm, cũng may bé vốn là một đứa trẻ ăn mày, thường xuyên ngủ dưới mái hiên nhà người khác, nên ác mộng đối với cô bé mà nói cũng chẳng phải là thứ gì quá đáng sợ. Nửa tháng trôi qua, ấn tượng trong đầu cô bé dần dần phai nhạt, cô bé rốt cuộc cũng đã quên hẳn việc đó.

Những ngày kế tiếp, Trọng Từ càng ngày càng cảm thấy vô vị, nhàm chán.

Các sư huynh, sư đệ, sư tỷ, sư muội đều có bài học, bài luyện, chỉ có mỗi Trọng Từ là không có việc gì để làm, khiến cô bé không khỏi rầu rĩ buồn chán. Cô bé cố gắng ít đi qua các ngọn núi khác ở Nam Hoa, ngoại trừ vì ghét gặp phải Văn Linh Chi, lý do lớn nhất chủ yếu là bé phát hiện các sư huynh, sư thúc hình như đều có gì đó phòng bị mình. Chắc chắn duyên cớ hơn phân nửa là bởi vì ‘sát khí’ gì đó mà chương giáo đã nói, chỉ có mỗi Mộ Ngọc là vẫn đối đãi với bé như trước. Nhưng đáng tiếc, Mộ Ngọc thân là thủ tọa đệ tử, vừa có nhiều việc để làm lại vừa phải tu luyện, Trọng Từ không thể tới ngày quấy rầy y được.

Khắp nơi ở núi Từ Trúc là biển mây mờ mịt, nhìn mãi cũng trở nên buồn tẻ, vô vị.

Đêm hôm đó, Lạc Âm Phàm đã dạy Trọng Từ phương pháp hít thở hấp thụ linh khí, ngay hôm sau đến kiểm tra phát hiện thấy cô bé đã có thể tự thu thập linh khí được rồi, từ đó chẳng thấy hỏi han gì đến bé nữa, trước lúc đi cũng chẳng thấy giao bài học gì mới. Mỗi ngày hoặc là sáng sớm đã đi ra ngoài, đến tận tối khuya mới trở về, không thì cũng là nhốt mình cả ngày trong điện xử lý công việc này nọ. Trọng Từ không vào được trong cái điện đó, thời điểm duy nhất mà Trọng Từ có thể đi vào chính là lúc Lạc Âm Phàm không ngồi trong điện, Trọng Từ thử gọi hán vài tiếng, nếu hán nghe thấy thì sẽ

đỡ bỏ pháp thuật để bé bước vào, rồi sau đó hồi hán không thấy có việc gì lại bảo bé ra ngoài.

Trọng Từ rất thất vọng.

Các sư huynh, sư đệ, sư tỷ, sư muội khác nếu muốn gặp sư phụ thì gặp được ngay. Ngay cả Mẫn tiên tôn nghiêm khắc như vậy, mà cũng luôn để Linh Chi đi theo bên người.

Trọng Từ cố gắng muốn học thật tốt để được sư phụ thích, nhưng bé học càng tốt thì sư phụ lại càng mặc kệ bé.

Cửa đại điện mở ra, một bóng dáng trắng như tuyết xuất hiện ở trên các bậc thang.

Trọng Từ chờ ở ngoài điện đã khá lâu, sớm hạ quyết tâm, thấy thế lập tức cười hi hi chạy qua ôm lấy chân sư phụ kêu lên hớn hớn: “Sư phụ!”

Trên vạt áo bào trắng như tuyết bào lập tức in lại dấu mấy ngón tay nhỏ nhắn.

Bị đồ đệ ôm nhiệt tình như vậy, Lạc Âm Phàm cảm thấy không quen. Không hề biết suy nghĩ trong lòng đồ đệ, cúi nhìn xuống thấy cả người đồ đệ vô cùng do dự, không khỏi nhũn mảy.

Để dằn nổi giận thì không phải Lạc Âm Phàm.

Hắn chỉ cho rằng trẻ con hiếu động, nhẹ nhàng vung tay một cái, trong chớp mắt, không chỉ hán, mà vết bản khắp người Trọng Từ trong giây lát liền biến đâu mất hết.

Cả người hai thầy trò lại sạch sẽ như cũ.

Trọng Từ kinh ngạc há hốc miệng.

Lạc Âm Phàm nói rất nhẹ nhàng: “Con chơi một mình đi, ta có việc phải đi ra ngoài.”

Áo bào trắng nhẹ nhàng tung bay, Lạc Âm Phàm chậm rãi bước xuống các bậc thềm, nhìn như đang lướt trên làn mây trắng, nhẹ nhàng, xuất trần, ấn tượng giống như lần đầu mới gặp, hán cách xa như vậy đó, vĩnh viễn cũng không cách nào chạm vào được.

Trọng Từ nhụt chí ngồi xuống thềm đá, hai tay ôm má, đôi mắt to chuyển động không ngừng. Lạc Âm Phàm nhanh chóng phát hiện ra, tiểu đồ đệ này nhìn thì có vẻ như rất nghe lời đó, nhưng thật ra lại không phải như vậy. Mấy ngày qua đi, bản tính nghịch ngợm, hay gây chuyện của tiểu đồ đệ gần như bộc lộ hết ra ngoài. Lạc Âm Phàm thường thức dậy rất sớm, nhưng mỗi khi bước lên điện đã thấy tiểu đồ đệ dậy sớm hơn cả mình, đã đi vào đó trước hán và chạy đâu mất rồi. Cũng không gây ra chuyện gì lớn lao lắm, chẳng qua là lúc thì không thấy cái chặn giấy đâu, lúc thì bút lông, giấy tờ đầy đất, có khi thì cả đại điện đều lộn xộn sạch sẽ hết cả lên.

Đương nhiên những việc này đối với Lạc Âm Phàm mà nói cũng chẳng phải việc gì lớn cả, chỉ cần hán vung tay lên một cái, tất cả mọi thứ lại khôi phục nguyên trạng ban đầu mà thôi.

Lúc trước hán chỉ cho rằng con bé còn nhỏ nên tính tình còn ham chơi, nhưng nhiều lần quá hán bắt buộc cũng phải hoài nghi: tiểu đồ đệ này là có ý chẳng?

Chẳng hạn như, cô bé lấy mực nước đỏ vào ghé, bắt được linh hạc truyền tin liền ôm cứng vào trong ngực, nhất quyết không chịu để cho nó đi. Hoặc là đồ nước trà cho ướt đầm hết cả giấy trắng, thậm chí cầm bút tiên của sư phụ vẽ đủ thứ trên mặt đất, các bức vẽ nếu không phải là hình con rùa thì là thỏ, vẽ mặt rất đặc ý, lại còn hỏi sư phụ có đẹp không nữa.

Tất cả những điều đó đều là tính bướng bỉnh của trẻ con, cũng chẳng phải sai phạm gì lớn, nên đương nhiên Lạc Âm Phàm cũng không trách tội hay la mắng nặng nề. Chỉ là không đành lòng khi mỗi ngày linh hạc đều dùng ánh mắt thật là tội nghiệp nhìn hán, nhiều lần quá đành phải buông lời la đồ đệ. Câu “Không được làm như vậy” đã nói không biết mấy chục lần mà kể. Nhưng nào ngờ tiểu đồ đệ lại có tình có bệnh hay quên, tính cách thích nghịch ngợm quả thực là quá mạnh mẽ, nên coi lời dạy dỗ của sư phụ như gió thoảng bên tai, luôn tự làm theo ý mình.

Lạc Âm Phàm tính tình dù lười để ý đến đâu cũng đành phải bắt đắc dĩ, đồ đệ bất trị này có lẽ nào là do trời phái tới để khảo nghiệm sự kiên trì của hán hay không?

Cuối cùng có một ngày, khi Lạc Âm Phàm lên điện liền phát hiện ra có gì đó bất thường.

Mọi thứ trong điện đều ở nguyên chỗ cũ, trên ghé cũng không hề có mực, trên bàn sạch sẽ không dính một hạt bụi, nhưng linh hạc truyền tin lại lo lo lắng lắng đứng nguyên tại chỗ của nó, dường như có chút chần chờ. Sau một lúc lâu mới chịu mang thư bay đi.

Đó là lá thư tối qua Lạc Âm Phàm viết gửi cho chương môn Thanh Hoa cung, đã được bỏ vào phong bì cẩn thận, đã dùng pháp thuật tiên gia để phong ấn lại rồi.

Một dự cảm không tốt chợt mơ hồ dâng lên, Lạc Âm Phàm vội vàng gọi linh hạc quay lại.

Quả nhiên, lá thư vẫn nguyên vẹn. Chỉ là trên mặt phong bì còn được vẽ thêm 1 con rùa thật bụi, hơn nữa còn được vẽ bằng loại mực Băng thai! Ban đầu để phòng có người chỉnh sửa thư tín, nên tiên môn mới đặc chế ra loại mực băng thai này, sử dụng loại mực đó để viết, thì cho dù dùng pháp thuật

cũng không cách nào xóa bỏ hay sửa đổi gì được cả.

Nhìn con rùa thật lớn đó, da đầu Lạc Âm Phàm run lên, may mắn là phong thư này chưa được đưa đi, nếu không phải Nam Hoa sẽ mang tiếng lớn rồi.

Đã đến lúc phải dạy dỗ tiểu đồ đệ hay gây chuyện này một chút rồi.

Lạc Âm Phàm nhẹ nhàng hít vào một hơi, gọi: “Trọng nhi! Trọng nhi!”

Giống như đã chờ sẵn ở bên ngoài, tiểu đồ đệ bằng tốc độ nhanh nhất vọt vào trong điện: “Sư phụ gọi Trọng nhi?”

Lạc Âm Phàm chưa từng thu nhận đồ đệ, nhưng bản thân mình cũng đã từng là đồ đệ, đã từng thấy các sư thúc, sư huynh dạy dỗ đồ đệ. Cũng biết khi đồ đệ không nghe lời thì bản thân là sư phụ phải tỏ vẻ bất mãn như thế nào rồi, vì thế nghiêm mặt lại, ném lá thư kia đến trước mặt Trọng Tử, nghiêm giọng: “Quý xuống!”

Trọng Tử không chút do dự, ngoan ngoãn quỳ xuống.

Tiểu đồ đệ bướng bỉnh thế mà lại dễ dàng nghe lời đến thế sao, Lạc Âm Phàm ngẩn người. Lúc này con giận đã tiêu tan hơn một nửa, một lúc lâu sau mới nói: “Lúc trước sư phụ đã dạy con ra sao, con đã đáp lời sư phụ như thế nào? Con còn nhớ lời sư phụ dặn dạy hay không? Lẽ nào con đã quên rồi?”

Trọng Tử nhỏ giọng trả lời: “Dạ không ạ.”

Lạc Âm Phàm nói tiếp: “Vậy là con cố tình bướng bỉnh?”

Trọng Tử cúi đầu xuống, không hề hé răng.

Thấy đáng về ầm ức của đệ tử, tìm Lạc Âm Phàm cũng mềm ra, nhẹ giọng khuyên bảo: “Sau này không được như vậy nữa, con đi xuống đi.” Bỗng nhiên hắn nhớ ra câu này đã nói cả mấy chục lần rồi, nhưng hầu như lần nào cũng chẳng có chút hiệu quả nào cả, lập tức lại bỏ thêm vào một câu: “Nếu lại bướng bỉnh không chịu nghe lời, sư phụ sẽ phạt con thật nặng.”

Trọng Tử yên lặng đứng dậy bước ra ngoài.

Vội vàng viết lại phong thư, Lạc Âm Phàm lắc đầu ngồi vào bàn, một lần nữa đề bút. Không biết vì sao, trước mắt bỗng nhiên hiện cặp mắt to tròn đen lóng lánh kia, trong lòng dâng lên nhiều dự cảm xấu.

Sự thật lại một lần nữa chứng minh, dự cảm của hắn là chuẩn xác.

Ngày hôm sau, sau khi rời khỏi giường, Lạc Âm Phàm nhớ ra hình như mình đã quên cất thứ gì đó ở đại điện, vội vàng chạy lên điện một lát, lúc trở về thì phát hiện phòng mình đã có người bước vào. Quả nhiên, cây trầm thường dùng hằng ngày tìm thế nào cũng không thấy.

Thật ra cây trầm đó cũng chẳng phải thứ trân quý gì, chỉ là dùng quen rồi, bây giờ không có cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Một dự cảm không tốt chậm rãi hình thành trong đầu. . .

Sau khi sừng sốt một lúc lâu, Lạc Âm Phàm tóc tai buông xõa rồi bù bước ra khỏi phòng để xác thực dự cảm của mình, quả nhiên thấy Trọng Tử đang nằm úp sấp trên bờ suối, dùng cây trầm chọc chọc vào trong nước!

Lạc Âm Phàm dờ khóc dờ cười: “Trọng nhi! Trọng nhi!”

Trọng Tử nhìn thấy sư phụ, đứng bật dậy chạy ào tới: “Sư phụ.”

“Sao con lại tự tiện lấy đồ của sư phụ?”

“...”

Lạc Âm Phàm đương nhiên sẽ không nổi giận với trẻ con, nhưng tiểu đồ đệ này của hắn sao lại bất trị thế này, ngay cả sư phụ cũng không để vào mắt, dung túng là cách dạy dỗ đồ đệ phi giáo dục nhất, cho nên phải trách phạt thật nặng. Vì thế, Lạc Âm Phàm trầm mặt lại: “Không coi sư phụ ra gì, phạt con quỳ ở đây hai canh giờ!”

Trọng Tử đành phải quỳ xuống.

Lạc Âm Phàm cầm lấy ngọc trầm, xoay người bước lên điện.

Chẳng bao lâu sau, bên ngoài điện truyền đến tiếng khóc rầm rứt.

Phạt một đứa trẻ như vậy, có phải hơi nặng không nhỉ? Lạc Âm Phàm không thể ngồi yên, đứng dậy đi ra ngoài xem thử, quả nhiên là tiểu đồ đệ đang khóc.

“Con làm sao vậy?”

Trọng Tử ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, đầm nước mắt lên nói: “Sur phụ, con... Chân đau... đau.”

Rốt cuộc thì đồ đệ này cũng là tuổi còn nhỏ, mà bướng bỉnh lại vốn là thiên tính của trẻ con, Lạc Âm Phàm không đành lòng trách phạt tiếp, đưa tay đỡ Trọng Tử đứng dậy: “Nhớ kỹ lời sư phụ dạy, sau này phải sửa đổi.”

“Sư phụ thật tốt, Trọng nhi nhất định sẽ nghe lời.” Trọng Tử ôm lấy hân chân, trong đôi mắt koe lên ánh sáng trên chọc tình quái.

Lại hai ngày đi qua, Lạc Âm Phàm rốt cục suýt chút nữa là nổi điên lên.

“Trọng nhi! Trọng nhi!”

Sống một mình ở Tử Trúc Phong, không có người ngoài nào dám đến quấy rầy, bởi vậy Lạc Âm Phàm thường cả mấy ngày liền không nói lấy một câu. Nhưng hôm nay, hân phát hiện ra, số lần mình mở miệng rõ ràng đã tăng lên rất nhiều, mà trong đó câu nói nhiều nhất chính là hai chữ này. Mà bóng dáng bé nhỏ kia luôn dùng tốc độ nhanh nhất để xuất hiện trước mặt hân. Không học tiên thuật mà có thể chạy nhanh đến thế, giống như luôn luôn chờ hân gọi tới vậy, dường như thật sự là đang mong chờ được nghe hân gọi. Điều này làm cho hân vừa bực mình lại vừa buồn cười, chẳng lẽ tiểu đồ đệ này là thích bị phạt sao?

Hân nghiêm khắc nhìn Trọng Tử đang đứng trước mặt: “Phạt quỳ, đi ra ngoài điện quỳ, hai canh giờ mới được đứng lên!”

Rất nhanh sau đó, ngoài điện truyền đến tiếng khóc, càng ngày càng lớn.

Chuyện khóc lóc này mới mấy ngày trước đã sử dụng một lần rồi! Lạc Âm Phàm quyết định không để ý tới nữa.

Quả nhiên, bên ngoài nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

Lạc Âm Phàm cảm thấy trong lòng có chút lo lắng, chần chờ một lát, cuối cùng đành phải thờ dài một tiếng, quyết định bước ra ngoài xem thử.

Hóa ra mình khen ngược cho tiểu đồ đệ mất rồi. Ngoài điện trống không nào thấy ai, quả nhiên là đến bóng áo cũng không thấy đâu!

Lạc Âm Phàm đau đầu vô cùng, quả thật hân cũng chưa gặp phải tình huống như thế này bao giờ, bất luận là khi nào, ở đâu, các đệ tử tiên môn thấy hân đều phải cung kính, cẩn trọng, nào dám làm điều gì xằng bậy. Giờ phút này hân thật sự không thể lý giải nổi, đồ đệ của các sư huynh, sư thúc đều nghe lời, tuân thủ quy củ như vậy đây, thế mà mình chỉ có mỗi một tiểu đồ đệ này thôi nhưng sao lại cứng đầu cứng cổ đến như vậy. Quả nhiên làm thầy không phải ai cũng làm được, cái chức vị này, muốn làm tốt cũng thật vất vả quá đi.

Người chạy mất chỉ là vấn đề nhỏ, trên Tử Trúc Phong có chuyện gì có thể giấu diếm được Lạc Âm Phàm. Trọng Tử nhanh chóng bị lôi về, quỳ gối trong đại điện.

Ngay trước mắt mình coi tiểu đồ đệ này còn chạy đi được không, hừ! Lạc Âm Phàm lại ngồi trước bàn làm việc tiếp.

Lúc này, Trọng Tử đang phải chịu phạt, quỳ ở trong điện. Nhưng lạ kỳ ở chỗ là lại hết sức im lặng, không khóc cũng không làm loạn. Chỉ mở thật to mắt nhìn sư phụ, nhìn đến xuất thần.

Lạc Âm Phàm luôn ngầm quan sát cô bé, trong lòng không khỏi cảm thấy hoảng hốt. Tiểu đồ đệ của hân thật sự thích bị phạt sao?

Hai ba tháng nay, ngày ngày sử dụng phương pháp hít thở thu nhập khí trời, được linh khí đất trời bồi tụ. Tiểu nha đầu với mái tóc xơ xác vàng vọt, hai gò má hõm sâu trước đây đã không còn nữa. Mái tóc nay đã trở nên đen bóng, mượt mà, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn đã có vài phần da thịt, sắc mặt cũng có đã có chút hồng hào. Cả người nhìn qua thuần khiết trong veo như nước. Nhất là đôi mắt kia, trắng đen rõ ràng, trong mắt là đôi đồng tử trong suốt, sáng trong, khi tĩnh lặng thì có vẻ dịu dàng, nhu mì, hiền hòa, nhưng một khi chuyển động liền trở nên thông minh kỳ lạ, lại lộ ra thêm vài phần giáo hoạt, hơn phần nửa chính là sự tinh nghịch có ý muốn nghịch phá gì đó nữa.

Bị cô bé nhìn chằm chằm, Lạc Âm Phàm rốt cục nhịn không nổi nữa, lần đầu tiên trong đời Lạc Âm Phàm hân đi hỏi về nỗi lòng của người khác: “Con lại muốn làm gì?”

Giống như làm sai bị phát hiện, Trọng Tử lập tức đỏ lên mặt, hạ mi mắt xuống, lộ ra vài phần chột dạ.

Lạc Âm Phàm thờ dài, đứng dậy đi đến trước mặt cô bé.

Cảm nhận được người trước mặt thật sự nổi giận, cuối cùng Trọng Tử cũng thấy bất an, ngẩng mặt lên: “Sư phụ...”

Lạc Âm Phàm nhìn cô bé, không nói một lời nào.

Mình quá đáng rồi sao? Trọng Tử càng thêm kinh hoảng, vội vàng gọi lại lần nữa: “Sư phụ?”

Cuối cùng Lạc Âm Phàm cũng cúi người xuống, đặt hai tay lên vai đồ đệ, nhẹ giọng nói: “Vì sao con lại cố ý làm những việc như thế, sư phụ thu nhận con làm đồ đệ, là mong muốn con học giỏi, con sao lại trở nên ương bướng không chịu nghe lời răn dạy của sư phụ, không chút tiến bộ như vậy?”

Sư phụ đã nhận ra là mình cố ý sao? Trọng Tử ngây người.

Ánh mắt đẹp nhìn chăm chăm cô bé, bên trong chứa đựng vẻ bất đắc dĩ lẫn thất vọng nồng đậm. Cũng tư thế này, khiến cho Trọng Từ nhớ đến vị thần tiên đại ca nhiều năm trước kia, nếu người ấy biết mình học tập không chút tiến bộ như vậy, cũng sẽ rất thất vọng chẳng?

Trọng Từ cuối cùng chỉ mím môi, nhỏ giọng khóc rầm rức.

Lạc Âm Phàm cảm thấy có chút hối hận, liền kéo đồ đệ nhỏ đứng dậy, nói: “Sau này không được bướng bỉnh nữa, phải nghe lời sư phụ, nhớ kỹ chưa nào?”

Đứng trước khuôn mặt hoàn mỹ đó, Trọng Từ cảm giác như hít thở không thông, nhất là trên khuôn mặt ấy lại mang đầy vẻ mong chờ. Trọng Từ không thể nào cự tuyệt được, đành phải nghẹn ngào gật đầu.

Thấy cô bé có vẻ thực sự ăn năn, hối hận. Lạc Âm Phàm xoa xoa đầu cô bé, nhẹ giọng nói: “Được rồi, con đi xuống đi.”

Trọng Từ dường như muốn nói điều gì đó rồi lại thôi, nhưng đáng về kia là không tình nguyện bước ra khỏi điện.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Sớm chiều kẻ cặn

Con người một khi nhàn rồi sẽ cảm thấy thời gian trôi qua rất chậm. Trọng Từ cuối cùng cũng đã biết thế nào gọi là sống một ngày bằng một năm. Ngày ngày than thân trách phận vì mình quá rảnh rỗi. Lúc trước, khi còn làm một đứa trẻ ăn mày, ít nhất mỗi ngày đều phải phiền não vì miếng ăn. Bây giờ, ngay cả cơm ăn cũng bị lược mất, phương pháp hít thở sư phụ dạy cho giờ đã rất thành thạo, cả ngày hầu như không có việc gì để làm, ngoại trừ đi ngủ ra, cũng chẳng biết làm gì ngoài ngồi ngơ ngẩn cả người.

Trải qua lần rắc rối vừa rồi, sư phụ cũng không trách phạt nặng gì Trọng Từ cho lắm, quả thật sư phụ đối xử với cô bé rất tốt. Bởi vậy, da mặt của Trọng Từ dù có dày đến cỡ nào đi chăng nữa cũng không thể lại nghịch ngợm để chọc cho người tức giận nữa.

Trọng Từ lơ đãng nhìn mây nhìn trời, cảm thấy chẳng có gì thú vị, chợt nhìn xuống dòng suối vẫn luôn yên bình chảy qua trước cửa điện, trong lòng chợt dâng lên một sự hứng thú bất ngờ – sư phụ vẫn thường nói nước ở các đại dương rất rất lạnh. Mạch nước ngầm khắp bốn biển chính là do các tinh linh bảo vệ biển ở dưới đáy biển tụ hợp lại mà thành, cũng không ai biết ngọn nguồn của nó là từ nơi đâu. Dòng suối này bắt nguồn từ bốn biển, bởi vậy nó có tên là Từ Hải.

Nhìn dọc theo con suối, Trọng Từ thầm nghĩ có lẽ là nó chảy từ sau núi xuống đây.

Từ Trúc Phong thật sự rất rộng lớn, trước núi là rừng trúc, không biết sau núi sẽ là thứ gì đây?

Hoàng hôn đang bắt đầu buông xuống. Trọng Từ chạy dọc theo bờ suối, nôn nóng muốn xem thử coi rốt cục phía sau núi có cái gì. Nhưng cô bé nhanh chóng thất vọng, phía sau núi cũng chỉ là bạt ngàn trúc xanh, chẳng qua rừng trúc ở phía sau này có phần rậm rạp, xanh tốt hơn mà thôi. Rừng trúc rợp bóng che hết cả ánh mặt trời, dưới chân mây trời càng nhiều hơn, giống như có hơi nước phả lên trên mặt, lại giống như có hàng vạn bông tuyết bay đầy trời. Mặt đất cực kỳ ghập ghềnh, đi đứng thật khó khăn.

Càng vào sâu trong rừng trúc, Trọng Từ càng cảm thấy thật quá nhàm chán. Thấy trời đã xẩm tối, nếu còn đi tiếp sẽ không tìm được đường về mất, nên cô bé quay người định trở về.

Bất chợt Trọng Từ cảm thấy sau lưng mình hình như có thứ gì đó !

Cảm giác như là có một đôi mắt đang chăm chăm nhìn vào mình vậy .

Trong lòng Trọng Từ dâng lên nỗi sợ hãi mơ hồ, giống như có điều gì đó sắp xảy ra, những ý nghĩ kỳ quái cứ sinh ra liên tiếp và tràn lan trong đầu, càng lúc càng nhiều ...

Toàn thân Trọng Từ cứng ngắc lại, vẫn duy trì tư thế đứng nguyên tại chỗ, không dám xoay người lại. Suy cho cùng, đó cũng là phản ứng bình thường của một đứa trẻ, ngay cả chính bản thân mỗi người chúng ta nếu có bệnh sợ đêm tối, thì buổi tối khi đi ra ngoài đường cũng không dám ngoái đầu nhìn lại đằng sau, vì sợ sẽ bất chợt nhìn thấy thứ gì đó không nên thấy.

Ngay cả khi còn là một đứa trẻ ăn mày lang thang, cô độc một mình, Trọng Từ cũng chưa bao giờ có cảm giác sợ hãi đến thế này.

Nhưng mà thật lâu sau đó Trọng Từ cũng không hề nghe thấy bất kỳ động tĩnh gì khác.

Mình hoa mắt ư? Trọng Tử tự nhủ trong lòng thầm trấn an mình, quyết định không để ý tới nữa, cô bé hít vào một hơi thật sâu, cố gắng chế ngự trái tim đang đập rầm rầm trong lồng ngực, cơ thể chuyển động từ từ theo tầm mắt, chậm rãi quay lại phía sau.

Phía sau quả thật không hề có bất cứ thứ gì .

Quả thật là không có gì cả, Trọng Tử thờ phào nhẹ nhõm, cũng không dám ở đây thêm chút nào nữa, vội vàng bước đi thật nhanh.

Trọng Tử cúi gầm mặt, chăm chăm nhìn xuống mặt đất, tầm mắt bỗng nhiên bắt gặp một bóng đen lướt qua .

Trọng Tử hoảng sợ run run giọng hỏi : “Ai đó?”

Vừa nói dứt lời, trước mặt cô bé liền xuất hiện một bóng dáng quý dị.

Đó là một con quái thú rất lớn, có bốn chân, hình dáng giống như sư tử nhưng nhìn kĩ thì không phải, nhìn rất hung ác, cao gần gấp đôi Trọng Tử, hai chân trước của nó hơi khuyu xuống, làm thành tư thế phòng thủ và cũng sẵn sàng để tấn công bất cứ lúc nào .

Cảm nhận được sự nguy hiểm đang tới gần, Trọng Tử sợ hãi liên tục lùi về phía sau, miệng không ngừng hô to : “Sư phụ, sư phụ, người mau tới đi .”

Có người lạ đến Từ Trúc Phong sao? Quái thú kia dường như cũng cảm thấy nghi ngờ, cẩn thận đánh giá cô bé một lúc lâu, sau đó mới dần dần nói lòng cảnh giác, chậm rãi đứng lên, đi về phía cô bé.

Chẳng lẽ nó muốn ăn thịt mình sao? Trọng Tử sợ hãi xiết thật chặt nắm tay mình lại.

Cùng lúc đó, dường như quái thú kia cũng phát hiện ra điều gì đó bất thường, bước chân nó bất chợt khựng lại, lông mao dựng đứng lên, hai mắt lóe ra ánh mắt hung hãn, gầm lên giận dữ, lao nhanh về phía Trọng Tử bắt đầu tấn công.

Vấp phải vật gì đó dưới chân, Trọng Tử ngã xuống ngồi trên mặt đất, chỉ biết trơ mắt nhìn con quái thú đang lao về phía mình, muốn tránh cũng không thể tránh được, cô bé tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt lại, hét lên: “Sư phụ ! Sư phụ !”

Bất ngờ một bóng dáng màu trắng hiện ra trước mặt.

Trọng Tử bỗng cảm thấy cả người nhẹ hẫng, bay lên khỏi mặt đất lạnh lẽo kia.

Lạc Âm Phàm ôm chặt cô bé, thân mình nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, vội vàng gọi: “Trọng nhi ! Trọng nhi !”

Giọng nói này so với giọng nói thân nhiên thường ngày dường như có thêm vài phần lo lắng, Trọng Tử lập tức mờ to đôi mắt. Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc trước mặt, run rẩy hơn nửa ngày mới hoàn hồn lại, run giọng gọi: “Sư phụ .”

Thấy tiểu đồ đệ không sao cả, Lạc Âm Phàm mới nhẹ nhõm thở ra một hơi, tiểu đồ đệ bướng bỉnh này khó khăn lắm mới có về quy củ được hai ngày, thế mà bây giờ lại quậy phá đến nỗi dễ bản thân gặp chuyện không may thế này đây, nếu vừa rồi không phải là hần nghe được tiếng kêu của Toan Nghê - linh thú giữ núi mà xuất hiện đúng lúc, thì không biết hậu quả sẽ như thế nào, thật không dám tưởng tượng ra nữa !

Toan Nghê đã yên tĩnh trở lại, nhìn như chú chó nhỏ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh chủ nhân, ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc nhìn người đang nằm trong lòng chủ nhân mình.

Lạc Âm Phàm nhẹ nhàng vỗ vỗ lên đầu nó.

Toan Nghê nghe lời đứng lên, thẳng hướng vào sâu trong rừng trúc mà bước đi.

Cũng không thể trách được nó, vừa rồi sát khí phát ra quá mãnh liệt, ngay cả Lạc Âm Phàm còn lầm tưởng là Ma tộc xuất hiện, Trọng Tử quá sợ hãi nên mới phản xạ theo bản năng phát ra sát khí để phản kháng lại, do vậy mới khiến Toan Nghê hiểu lầm muốn tấn công cô bé, suýt chút nữa là không giữ được cái mạng nhỏ này luôn rồi.

Lạc Âm Phàm nhìn tiểu đồ đệ đang nằm trong lòng mình, lại muốn nổi giận : “Con lại quên lời răn dạy của sư phụ rồi sao, tại sao vẫn bướng bỉnh như vậy, trở về ta sẽ nhốt con trong phòng , để con đóng cửa mà suy ngẫm lại hành vi của mình!.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trọng Tử vẫn còn trắng bệch, sau một lúc lâu sau mới khóc lên thành tiếng: “Hu hu!”

Tiếng khóc ấy thật sự rất thê lương, nhưng tiểu đồ đệ thật quá can quấy, thiếu chút nữa là đã xảy ra chuyện lớn rồi, không thể không dạy dỗ một chút được, Lạc Âm Phàm cứng rắn nói: “Nếu con biết sợ, sao còn bướng bỉnh chạy lung tung khắp nơi như thế ?”

Trọng Tử nắm chặt vạt áo của sư phụ, nước mắt tuôn ra như mưa : “Sư phụ không để ý gì đến con cả, các sư huynh sư đệ khác đều có thể ... có thể dễ dàng gặp được sư phụ của họ, Linh Chi còn có thể đi theo Mẫn tiên tôn nữa, con cũng muốn ... cùng sư phụ .”

Là vì chuyện này sao? Lạc Âm Phàm bây giờ mới hiểu được lý do thật sự khiến tiểu đồ đệ của mình bướng bỉnh đến như vậy, không khỏi ngây người trong chốc lát .

Bởi vì hần không để ý tới con bé, cho nên con bé mới tìm mọi cách gây náo loạn, miễn không gây tội lớn là được, chỉ nhằm để lôi kéo sự chú ý của hần.

Lại cố ý chịu trách phạt, quỳ gối trên điện vì muốn ở gần hần sao?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ ảm ức, đôi mắt to tròn sưng đỏ như quả hạnh đào, Lạc Âm Phàm tự cảm thấy hổ thẹn trong lòng. Thân là sư phụ, chẳng những không dạy tiên thuật cho đồ đệ thì chớ, lại còn đem đồ đệ bỏ mặc ở bên ngoài chẳng quan tâm gì tới, quả thật hần tự thấy mình không xứng với hai tiếng sư phụ này.

“Là sư phụ sơ suất, sau này các sư huynh, sư muội của con như thế nào, thì con cũng sẽ như vậy, được chưa?”. Giọng nói của hần dịu dàng hần đi.

“Con muốn giống các sư huynh, sư muội ấy, mỗi ngày đều được đi theo sư phụ ! .”

“Được ! .”

“Con có thể ở trên điện giúp sư phụ được không?.”

“Không gây ồn ào thì được .”

“Con nhất định sẽ miệng kín như bưng!”

Trường kiếm được rút ra khỏi vỏ, di chuyển giữa không trung, thân kiếm tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chiếu rọi làm sáng rực cả khu rừng trúc âm u, giống như làn nước hồ thu đang lay động. Lạc Âm Phàm ôm Trọng Tử nhẹ nhàng bước lên thanh kiếm, thanh kiếm liền chậm rãi bay lên giữa không trung, từ từ vượt lên trên rừng trúc hướng về Trọng Hoa cung.

Lạc Âm Phàm ngự (*) kiếm lướt gió bay đi, trong trời đất chỉ còn lại có thầy trò hai người.

** Trường hợp này là chế ngự và cười*

Nằm trong vòng tay ấm áp, thoải mái, khiến người khác cảm thấy thật an tâm, có sư phụ tài giỏi đứng chắn trước bão táp, phong ba, chắn cả những hơi thở lạnh lẽo của làn gió thổi qua người cô bé, thật đáng để tin tưởng và yên tâm. Đã từ rất lâu rồi, đây là lần đầu tiên Trọng Tử được người khác ôm chặt vào trong lòng, cảm giác này giống như đang ở trong giấc mộng vậy. Bàn tay nhỏ bé vẫn nắm chặt vạt áo của sư phụ không buông, đến cả ánh mắt cũng không dám chớp, cô bé sợ rằng chỉ cần chớp mắt một cái thì mình sẽ tỉnh khỏi giấc mộng này mất.

Khuôn mặt ấy vẫn lạnh nhạt như vậy đó, nhưng lúc này Trọng Tử lại đang được nằm trong lòng sư phụ mình.

Ngày hôm sau khi trời vẫn còn rất sớm, Lạc Âm Phàm vừa ra khỏi giường, chuẩn bị vào điện thì đã thấy Trọng Tử chờ sẵn ở bên ngoài, dáng vẻ vừa ngoan ngoãn lại vừa sạch sẽ. Cô bé theo sư phụ vào điện, ân cần giúp sư phụ mài mực, bày giấy viết, bưng trà rót nước, có vẻ như vô cùng vui sướng.

Tiểu đồ đệ thì công lên việc xuống bận rộn không ngừng tay, trong khi sư phụ lại ngồi mát ăn bát vàng. Lạc Âm Phàm cảm thấy không quen, liền ra lệnh cho tiểu đồ đệ: “Con đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Trọng Tử tất nhiên là không chịu, chần chừ nói: “Nhưng mà các sư huynh đều ...”

Những lời này quả thật rất có trọng lượng đối với Lạc Âm Phàm, đồ đệ của người khác như thế nào thì đồ đệ của hần đương nhiên cũng nên như vậy, dần dần hần cũng không phản đối nữa mà để cho tiểu đồ đệ tận tâm hầu hạ mình.

Mấy tháng gần đây, Lạc Âm Phàm phát hiện Trọng Hoa cung náo nhiệt hơn trước rất nhiều, nhưng cũng không đúng, là xung quanh hần trở nên náo nhiệt mới phải. Sáng sớm mỗi ngày, vừa bước chân ra khỏi cửa đã thấy tiểu đồ đệ ngoan ngoãn, hiền hòa của mình chạy tới gọi: “Sư phụ!” Khi làm việc, có người bên cạnh châm trà, pha mực, không cần hần phải đụng tay mó chân vào mấy việc lật vạt đó một lần nào nữa hết.

Yên tĩnh mấy trăm năm qua, giờ bỗng nhiên bên người lại có thêm một tiểu gia nô, kỳ thật đối với Lạc Âm Phàm mà nói cũng không có ảnh hưởng lớn gì, tiểu đồ đệ cũng rất hiểu chuyện, khi hần làm việc tuyệt đối không gây ồn ào.

Tất nhiên, đã là trẻ con thì vẫn có những lúc rất bướng bỉnh.

Thừa dịp hần nghỉ giải lao, Trọng Tử sẽ trèo lên ghế của sư phụ ngồi ngay ngắn, nghiêm trang tập viết theo chữ của sư phụ.

Lạc Âm Phàm lập tức xóc tiểu đồ đệ từ chỗ ngồi xuống nghiêm giọng nói: “Không được làm loạn.”

Bé con lập tức sẽ cười khanh khách ôm chặt lấy cái ghế không chịu buông ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn như phủ một lớp phấn hồng ngây thơ, hồn nhiên, đôi mắt trong veo ánh lên nét bướng bỉnh, Lạc Âm Phàm vừa bắt đắc dĩ vừa cảm thấy buồn cười, tự hỏi rằng đồ đệ của người khác cũng làm nũng như tiểu đồ đệ của mình vậy sao?

Đêm hè, bầu trời đầy những vì sao, hai thầy trò ngồi ở trên điện trước dòng Tử Hải trong vắt ngắm cảnh đêm, Lạc Âm Phàm ngồi thưởng trà, còn Trọng Tử ghé mặt vào cây cầu đếm sao trên mặt nước.

Gió thổi xuyên qua rừng trúc, tạo thành những tiếng kẽo kẹt thật vui tai, khắp trong núi rừng đầy tiếng trúc vang, thanh thoát như là thanh âm của đất trời.

Cảnh sắc của Trọng Hoa cung trong những đêm hè là đẹp nhất, mọi năm chỉ có một mình Lạc Âm Phàm ngắm cảnh, thưởng trà, năm nay có thêm một

người cùng ngắm cảnh đêm hè với mình, cảm giác cũng thật tốt lắm. Ánh mắt của Lạc Âm Phàm mang theo một nét ám áp nhìn về nơi mặt hồ yên ả lẫn đê từ nhỏ bé của mình.

Trọng Từ đếm sao một lúc lâu, bỗng dừng ngẩng đầu lên nhìn sư phụ về mặt tràn đầy thất vọng : “Sư phụ, bọn cá đều sợ con, không dám ngoi đầu lên mặt nước nữa.”

Lạc Âm Phàm khẽ nói : “Sát khí của con quá nặng, đến cả những con vật bình thường nhất còn cảm nhận được, nên bọn chúng sợ hãi là phải.”

Trọng Từ vội vàng biện hộ: “Vậy sao Toan Nghê lại không sợ, còn dám cắn con nữa chứ.” Cô bé đã biết tên con quái thú ấy.

Lạc Âm Phàm kiên nhẫn giải thích : “Toan Nghê là thần thú thượng cổ, rất am hiểu tính cách của con người, có nhiệm vụ trấn giữ núi này. Bình thường nó sẽ không làm người khác bị thương, chỉ tại vì nó phát hiện ra trên người con có sát khí, nó tưởng con muốn làm hại nó, cho nên mới theo bản năng mà tấn công con.”

Trọng Từ ảm ức nói : “Con đâu có muốn làm hại ai đâu .”

Lạc Âm Phàm lắc đầu nói : “Trời sinh con có sát khí nặng như vậy, cũng không phải là lỗi của con.” Chần chờ một chút, hắn tiếp tục làm trái lương tâm an ủi tiểu đồ đệ đang sầu não của mình: “Chỉ cần trong lòng con có ý nghĩ thiện lương, không làm chuyện ác, tự nhiên có thể áp chế được nó, một ngày nào đó nó sẽ biến mất khỏi người con, khi đó Toan Nghê sẽ không cắn con nữa.”

Trọng Từ chỉ là một đứa trẻ, đương nhiên là cô bé tin tưởng tuyệt đối lời của sư phụ mình, liền hứng trí nói: “Sư phụ đừng lo, con nhất định sẽ không làm chuyện xấu đâu”.

Lạc Âm Phàm gật đầu không nói gì .

Một thân áo trắng còn muốn trắng hơn cả tuyết, vạt áo buông nhẹ nhàng trên tấm thảm mây, dưới bầu trời đêm đầy sao, vẻ mặt Lạc Âm Phàm lạnh nhạt, yên lặng ngồi ngắm cảnh đêm, càng khiến người khác cảm nhận được rõ ràng hơn sự lạnh lùng không nhiễm chút bụi trần của hắn.

Trọng Từ ôm má ngồi nhìn sư phụ đến gần cả người. Ngắm một lúc lâu, cô bé bỗng nhiên mở miệng nói: “Sư phụ, hồi trước con đã từng gặp được một vị thần tiên mặc đồ trắng giống như sư phụ vậy đó”. Cô bé chớp chớp mắt, vừa nhớ lại, vừa đem chuyện gặp gỡ năm đó kể lại cho sư phụ nghe: “Người ấy làm phép trên người con, nếu có ai đánh con, sẽ bị bật ngược lại vắng ra thật là xa, nhưng mà không hiểu tại sao, sau đó phép thuật không còn linh nghiệm nữa!”.

“Sao người ta lại đánh con ?”

“Vì bọn họ không thích ăn mày”.

Thì ra đồ đệ nhỏ bé tội nghiệp của hắn đã phải trải qua những ngày như vậy ư. Hắn đưa tay vẫy vẫy ý bảo cô bé gần hắn.

Trọng Từ liền ngồi dậy, chạy nhanh về phía hắn, loáng một cái đã thấy đứng trước mặt sư phụ.

Lạc Âm Phàm nắm lấy cánh tay của Trọng Từ, vén tay áo lên, quả nhiên liền nhìn thấy trên cánh tay bé nhỏ kia đầy những vết thương lớn nhỏ, da của trẻ con có tốc độ lành lại nhanh hơn người lớn rất nhiều, nên các vết thương hầu hết đã lành và chỉ còn lại dấu vết mờ mờ mà thôi.

Không hiểu vì sao khi nhìn những vết sẹo đã mờ đi đó, trong lòng Lạc Âm Phàm lại mơ hồ cảm thấy có chút đau lòng: “Bọn họ đánh con sao?”.

Thái độ vẫn bình thản như trước, nhưng trong giọng nói đã mang thêm rất nhiều sự quan tâm, gần gũi. Trọng Từ bỗng cảm thấy sống mũi mình cay cay, liền cúi mặt xuống.

Lúc này, cuối cùng Lạc Âm Phàm đã hiểu vì sao các sư huynh lại bảo vệ đệ tử của họ đến như vậy, tiểu đồ đệ của hắn không chỉ tính tình đáng yêu, mà bản tính cũng rất lương thiện. Cho dù con bé mang sát khí trời sinh thì đã sao, chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ muốn tìm kiếm một sự bảo bọc mà thôi, nếu không phải vì sư huynh và sư thúc của hắn cố ý ngăn cản, thì hắn đã dồn hết tâm sức truyền thụ tiên thuật cho con bé rồi. Một đứa trẻ nhỏ như vậy mà đã phải chịu quá nhiều sự khinh khi của người đời, bây giờ còn vì định kiến mà không thể cùng với các sư huynh, sư đệ của mình luyện tập tiên thuật, thân là sư phụ làm sao lại không cảm thấy áy náy cho được?

Lạc Âm Phàm im lặng một lúc lâu rồi , sau đó nói với tiểu đồ đệ : “Có ta ở đây, sẽ không có ai dám bắt nạt con nữa đâu.”

Hắn chỉ muốn an ủi đồ đệ nhỏ bé của mình, không ngờ Trọng Từ nghe được câu nói của hắn nước mắt liền chảy xuống, nhào vào lòng hắn mà khóc òa lên. Từ trước tới giờ, chưa hề có ai nói với cô bé những câu quan tâm thật lòng như vậy, tất nhiên là bé tin tưởng vào câu nói ấy, tin tưởng rằng dù có xảy ra chuyện gì, sư phụ cũng sẽ bảo vệ bé thật tốt, giống như lần bị quái thú Toan Nghê kia tấn công vậy, chẳng phải sư phụ cũng đã bắt ngờ xuất hiện cứu bé thoát khỏi nó đó sao.

Chỉ cần tiểu đồ đệ luôn ở bên cạnh mình, cho dù không có phép thuật thì đã sao, ai có thể làm thương tổn đến đệ tử của Lạc Âm Phàm hắn được cơ chứ. Nghĩ vậy , tâm tư của Lạc Âm Phàm cảm thấy thoải mái hơn một chút, liền nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên lưng của tiểu đồ đệ.

Trọng Từ khóc rất lâu, sau đó mới dụi mắt, ngẩng lên hỏi sư phụ: “Phép thuật của vị thần tiên ca ca đó cho con, tại sao lại biến mất vậy ạ?”

Lạc Âm Phàm hỏi: “Pháp thuật đó đã mất linh nghiệm bao lâu rồi?”

Trọng Từ cố nhớ lại : “ Hình như là hai năm trước ạ.”

Hai năm trước? Chẳng lẽ... sắc mặt Lạc Âm Phàm dần dần có vẻ ngưng trọng lại, chần chờ một lúc lâu, cuối cùng vì không muốn lừa dối đồ đệ của mình, bèn nói: “Nếu người này không còn tồn tại trong cõi đất trời này nữa thì phép thuật tự nhiên sẽ bị hóa giải.”

Không còn tồn tại nữa? Trọng Từ hoảng hốt: “Thần tiên ca ca chết rồi sao?”

Lạc Âm Phàm gật đầu như xác nhận.

Trọng Từ ngẩn người, hỏi dồn: “Là chết sao sư phụ? Thần tiên cũng chết sao?”

Trận biến cố chấn động một thời ngày ấy, được coi là thảm cảnh tồi tệ nhất của Tiên môn, Lạc Âm Phàm thở dài rồi nói: “Thần tiên đương nhiên là có thể bất tử , nhưng vì hai năm trước Tiên môn xảy ra đại biến, Nghịch Luân ma kiếm bị đánh cắp, ma tôn Vạn Kiếp xuất hiện, ba ngàn đệ tử tiên môn hộ tống Nghịch Luân ma kiếm trở về không một ai còn sống sót.” Thấy vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu của Trọng Từ, Lạc Âm Phàm bèn đổi hướng câu chuyện : “Con hẳn là còn nhớ rõ hình dáng của vị tiên trưởng kia chứ.?”

Trọng Từ nói: “Người ấy cũng đẹp như sư phụ vậy, trên người cũng mặc quần áo màu trắng, đều là những thần tiên tốt nhất.”

Tiểu đồ đệ không nhớ rõ tướng mạo của người đó thì biết làm sao bây giờ, Lạc Âm Phàm lắc đầu : “Trên người người đó có đeo bội kiếm không?”

Trọng Từ lắc lắc đầu.

Lạc Âm Phàm nói: “Vậy thì có lẽ đó không phải là Kiếm Tiên mà là Chú Tiên, trong những người hộ tống Nghịch Luân ma kiếm năm đó ngoài đệ tử của Thanh Hoa cung và Nam Hoa chúng ta ra thì còn có đệ tử của Trường Sinh cung, vốn là phái Chú Tiên, có lẽ là người của Trường Sinh cung đã để lại tiên chủ trên người con.”

Trọng Từ làm sao hiểu được lời nói của sư phụ mình, chỉ hiểu được ngụ ý của sư phụ là phép thuật không còn linh nghiệm nữa nghĩa là vị thần tiên ca ca kia chắc chắn đã chết rồi, trong lòng cô bé cảm thấy khó chịu vô cùng , không nhịn được liền khóc ra thành tiếng.

Đồ đệ nhỏ bé biết nhớ ơn ân nhân của mình, Lạc Âm Phàm liền nhân cơ hội dẫn đường chỉ lối cho cô bé, hẳn đưa tay nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô bé nói: “Trọng nhi ! Trọng nhi ! Đệ tử của Tiên môn đều coi việc bảo vệ chúng sinh là nhiệm vụ của mình, chết thì có gì mà phải e sợ đâu nào? Chính là hy sinh một người mà có thể cứu được vô vàn người khác, có gì lại không thể cơ chứ? Trong lòng có chúng sinh, vì chúng sinh chiến đấu với Ma tộc mà chết, không hổ thẹn với lương tâm, chết có gì là đáng tiếc? Huống chi người trần phải trải qua sinh lão bệnh tử, bọn họ chỉ coi như trải qua một kiếp luân hồi, tựa như ngủ một giấc, tỉnh lại rồi thôi, đệ tử tiên môn cũng vậy, cái chết chỉ như một cơn hôn mê, rồi sau đó sẽ tỉnh lại, có gì mà phải đau lòng ?”

Trọng Từ nghe vậy liền kèm nước mắt lại, chỉ hơi thút thít ngẩng mặt lên nhìn hân.

Tại sao? Tại sao lúc nào sư phụ cũng đẹp như vậy, giờ phút này chắc hẳn là thời khắc mà sư phụ đẹp nhất, thần thánh mà nghiêm trang, ánh mắt dịu dàng so với những vì sao trên bầu trời ngoài kia còn sáng lấp lánh hơn gấp vạn lần, đẹp đến nỗi khiến đầu óc người ta trở nên mê muội.

Thần tiên, vốn là vì cứu nhân độ thế mà tồn tại, nếu không thì tại sao lại có thể ở trên cao như vậy?

Vạn vật sinh ra đều có trách nhiệm riêng của chúng, con người một khi rũ bỏ trách nhiệm của mình, sẽ khó lòng mà tồn tại được. Thần tiên không làm tròn trách nhiệm, cũng không thể gọi là thần tiên.

Trọng Từ ngơ ngác nhìn sâu vào đôi mắt ấy, sau đó liền hỏi hân: “Sư phụ cũng sẽ phải như vậy sao?”

Lạc Âm Phàm hiểu rất rõ tâm tư của Trọng Từ: “Sư phụ không dễ dàng chết như vậy đâu, nhưng nếu nhất định phải như vậy, sư phụ cũng sẽ không luyến tiếc sinh mạng của mình. Sư phụ cũng mong con sẽ giống như vị tiên trưởng kia, không bối vì sợ chết mà quên đi nhiệm vụ của mình. Khi làm bất cứ chuyện gì, cũng phải lấy người khác làm trọng, lấy sinh mệnh của chúng sinh làm tâm, đó mới là đồ đệ tốt của sư phụ , con hiểu rõ chưa nào?”

Trọng Từ gật gù đầu, nói rành rọt từng chữ : “Con nhất định sẽ cố gắng học tiên pháp thật giỏi, giúp sư phụ đối phó với Ma tộc, bảo vệ sư phụ thật tốt.”

Giọng nói còn non nớt, chưa thoát khỏi tính cách trẻ con, nhưng ngữ khí của cô bé lại kiên định vô cùng.

Lạc Âm Phàm khẽ nhíu mày: “Không phải bảo vệ sư phụ, mà là bảo vệ Nam Hoa , bảo vệ chúng sinh.”

Trọng Từ phụng phịu nói với hân: “Chúng sinh có sư phụ bảo vệ rồi, con bảo vệ sư phụ, cũng chính là bảo vệ chúng sinh.”

Lạc Âm Phàm nghe tiểu đồ đệ láu lỉnh ngụy biện, khiến hân á khẩu không trả lời được, dờ khóc dờ cười, nhưng trong lòng lại cảm động vô cùng, khoe môi cong lên thật khẽ.

Lần đầu tiên Trọng Từ nhìn thấy sư phụ cười, cũng là nụ cười đẹp nhất mà cô bé từng thấy trên đời này, cũng là nụ cười khó có thể tưởng tượng nhất.

Trong đó ẩn chứa ba phần dịu dàng, lại có ba phần dung túng.

Còn có gì đó nữa mà khó có thể nói rõ được.

Giống như một đóa hoa đang chậm rãi nở rộ, đem lại sức sống cho đất trời, cũng như là một tia sáng mặt trời dẫn đường trong đêm tối tăm, còn đẹp hơn cả một bầu trời đầy ánh sao đêm.

Thật là đẹp quá, vẻ đẹp ấy đã làm lay động mạnh mẽ tâm hồn non nớt của trẻ thơ, nhưng nó cũng cực kỳ mờ ảo.

Trọng Tử kèm lòng không được, muốn tiến lại gần chạm tay lên khuôn mặt ấy, nụ cười ấy, muốn cảm nhận nó một cách chân thật nhất.

Đáng tiếc vị sư phụ kia lại rất keo kiệt, lập tức thu ngay nụ cười ấy lại, khôi phục lại vẻ mặt thần nhiên hằng ngày: “Con trời sinh sát khí, tạm thời sư phụ không thể dạy pháp thuật cho con được.”

Có thể làm cho vị sư phụ lãnh đạm kia nở nụ cười hiếm thấy như vậy, tâm trạng của Trọng Tử vẫn còn rất tốt: “Vậy khi nào sư phụ mới có thể dạy pháp thuật cho con được?”

Nhìn vào đôi mắt to tròn kia, Lạc Âm Phàm im lặng một lát rồi đưa ngón tay chỉ về phía dòng suối, nhẹ giọng: “Đợi đến khi nào những con cá trong dòng suối đó không còn sợ con nữa, sư phụ sẽ dạy cho con.”

“Vâng ạ.”

Trọng Tử lại nghĩ tới vị thần tiên đại ca kia có thể đã không còn trên đời nữa, cảm thấy rất đau lòng, chạy đến bên cầu, tiếp tục úp sấp mặt trên đáy suy nghĩ lung tung.

.....

Hơn nửa năm nay, Trọng Tử gần như không còn lui tới mười hai đỉnh núi trên ngọn Nam Hoa nữa. Ngoài những việc mà Lạc Âm Phàm giao cho cô bé ra ngoài làm, cô bé rất ít khi rời Tử Trúc Phong, bởi vì cô bé muốn ở cùng sư phụ của mình. Đương nhiên, đôi lúc Lạc Âm Phàm đi gặp Mẫn Văn Trung, Ngũ Độ cũng sẽ dắt tiểu đồ đệ đi theo, nhưng trong lòng Trọng Tử luôn luôn có cảm giác Mẫn Văn Trung không thích mình, lại thêm Văn Linh Chi lúc nào cũng làm khó dễ, châm chọc bé. Từ từ, Trọng Tử cũng bắt đầu trốn tránh bọn họ.

Trừ những người ấy ra, vẫn còn có Mộ Ngọc sư thúc luôn ân cần, quan tâm tới cô bé, khi nào cần gì, bé đều trốn đi kiếm vị sư thúc ôn hòa này để xin giúp đỡ.

Trên Nam Hoa, ngoài Tử Trúc Phong ra, còn có một chỗ khác mà Trọng Tử cực kỳ yêu thích, đó là Thiên Cơ Phong. Đối với ông cụ bảy mươi tuổi râu tóc bạc phơ hay cười ấy, trẻ con luôn có cảm giác đặc biệt dễ dàng gần gũi, thân thiết. Hơn nữa Thiên Cơ tôn giả Hành Huyền đối xử với các đệ tử của mình rất tùy ý, chính là vị tiên tôn khiến ta dễ dàng yêu mến và gần gũi nhất Nam Hoa.

Thiên Cơ Phong, nghe tên thì thật là kêu nhưng thực chất chỉ là vài cái hang nhỏ mà thôi, hơn nữa cũng không có những đám mây đủ màu bay tới bay lui lượn lờ gây chú ý như chỗ Ma Vân Phong của Mẫn Văn Trung.

Trọng Tử quỳ trên mặt đất, hai tay ôm má hỏi: “Tôn giả là sư đệ của Chương giáo, lại là sư đệ của Mẫn Tiên tôn, nhưng tại sao tuổi của người so với chương giáo và tiên tôn lại lớn hơn nhiều như vậy ạ?”

Hành Huyền buồn bã thở dài: “Bởi vì tư chất của lão già ta đây quá kém cỏi, chương giáo ba mươi lăm tuổi đã tu thành tiên cốt, còn ta, bảy mươi hai tuổi mới tu thành.”

Trọng Tử cười phá lên, vội hỏi: “Vậy còn sư phụ của con thì sao ạ?”

Hành Huyền lấy hồ lô rượu ra, hớp một hớp rượu, bộ dạng càng thêm ủ rũ: “Sư phụ con à, hẳn là người tu tiên sớm nhất trong chúng ta, cũng là người đầu tiên của Nam Hoa, từ trước đến nay chắc cũng chỉ có hẳn là người duy nhất, hai mươi hai tuổi đã tu thành tiên cốt.”

Chẳng trách sư phụ lại trẻ như vậy, thì ra là vĩnh viễn luôn ở trong bộ dạng khi hai mươi hai tuổi a. Việc này đối với Trọng Tử cũng không gây ngạc nhiên lắm, vì trong mắt cô bé, sư phụ lúc nào cũng người tài giỏi nhất, lợi hại nhất.

“Vậy Mộ Ngọc sư thúc cũng đã tu thành tiên cốt rồi phải không ạ?”

“Mộ Ngọc à, cũng coi như là nhân tài hiếm thấy, ba năm trước đã tu thành Tiên cốt, khi chỉ mới hai mươi lăm tuổi, cũng chính vì vậy mà Mẫn sư thúc rất đặc ý.”

Theo đạo lý thường tình, Lạc Âm Phàm lúc nào cũng chỉ hai mươi hai tuổi, tất nhiên so với Mộ Ngọc phải trẻ hơn mới đúng, nhưng cái cảm giác ấy, ánh mắt ấy, nhìn làm sao cũng cảm thấy sư phụ của cô bé là bậc trưởng bối của Mộ Ngọc sư thúc nha.

Trọng Tử giơ hai ngón tay lên lắc lắc: “Sư phụ con không phải mới hai mươi hai tuổi thôi đâu.”

Hành Huyền cũng học theo cô bé giơ hai ngón tay lên lắc lắc.

Trọng Tử thật hâm mộ, sư phụ lúc nào cũng chỉ hai mươi hai tuổi, luôn giữ mãi vẻ đẹp phơi phới! Bỗng nhiên cô bé chợt nghĩ tới một vấn đề quan trọng, liền hỏi: “Tôn giả, tu thành Tiên cốt là có thể trở thành trường sinh bất lão sao?”

Hành Huyền nói : “Việc đó là đương nhiên .”

Sư phụ có Tiên cốt, cho nên mới trẻ đẹp như vậy, còn mình, một mẩu Tiên cốt cũng không có, chẳng phải là sẽ già đi sao? Nhìn lão nhân Hành Huyền đầu đầy tóc bạc, Trọng Từ chợt hình dung tới một hình ảnh - một cụ bà bảy mươi hai tuổi tóc bạc đầy đầu đứng bên cạnh một Lạc Âm Phàm trẻ đẹp ngồi ngồi trong hình dáng hai mươi hai tuổi!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé dần dần đen lại.

Trọng Từ nhảy dựng lên, hét lớn : “ Con muốn tu Tiên cốt, con muốn trước hai mươi tuổi sẽ tu thành tiên cốt.”

Hành Huyền nhìn vào mắt cô bé, nói: “Tu thành Tiên cốt trước năm hai mươi tuổi, không chỉ Nam Hoa, mà toàn bộ Tiên giới đều chưa có trường hợp này.”

Không, mình không muốn trở thành bà lão già nua mà đi theo sư phụ đâu ! Trọng Từ nắm chặt tay lại hạ giọng đầy kiên quyết: “Con nhất định sẽ tu thành Tiên cốt trước năm hai mươi tuổi , nhất định !” Nói xong mới cảm thấy hình như có gì đó không ổn, liền nhỏ giọng: “Ít nhất cũng phải giống sư phụ, tu thành tiên cốt ở tuổi hai mươi hai!” Trọng Từ lại dừng lại suy nghĩ một chút rồi sau đó giọng nói càng nhỏ hơn “ Nhưng màở tuổi hai mươi hai cũng không tệ lắm!”

Thấy thân phận đặc biệt của Trọng Từ, Hành Huyền lập tức thấy có chút miễn cưỡng: “Sư phụ con dạy con Tiên thuật à ?”

Trọng Từ liền cảm thấy nhụt chí, nhỏ giọng nói: “Sư phụ chỉ dạy cho con phương pháp hít thở mà thôi !”

Thân là Thiên Cơ tôn giả, đứa trẻ trước mặt này không hề nói dối tất nhiên là y biết, Hành Huyền liền thả lỏng tâm tình xuống.

Trọng Từ chợt nhớ ra chuyện gì đó, hai mắt bỗng sáng lên, nhìn Huyền Hành hỏi : “ Tôn giả không phải là người biết xem chiêm tinh, tiên đoán vận số sao, người có thể xem giúp con coi khi nào thì con tu được thành Tiên cốt không?”

Hành Huyền trong lòng đang vui vẻ, liền cười nói đáp ứng ngay: “Được, xem như nhóc con cũng có mắt nhìn người, để ta xem cho con.”

Trọng Từ nghe vậy mừng rỡ xòe tay ra, chia về phía Hành Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 6: Thiên cơ

Vận mệnh tương lai của mỗi người đều do trời định, thăm dò tương lai, so với tính toán vận mệnh còn nguy hiểm hơn nhiều, hơn nữa cũng sẽ hao tổn rất nhiều pháp lực. Ở trong tiên môn việc này vốn bị cấm, nhưng mà Hành Huyền giờ phút này lại có tâm muốn thử, y đặt bàn tay bé nhỏ của Trọng Từ lên quyển sách, nghĩ ngợi một lúc, rốt cuộc cũng không dám mạo hiểm quá mức: “Thiên cơ không thể tiết lộ, chuyện tương lai ta có thể xem, nhưng con thì không thể, ta cũng không thể nói được.”

Trọng Từ vốn là đang vui sướng trong lòng, vừa nghe vậy lập tức thất vọng não nề, cúi mặt xuống buồn bã nói: “Con vẫn không thể biết được sao!”

Thiên Cơ tôn giả cũng muốn lợi dụng kẻ hở của thiên quy, nghĩ ra một cách: “Như vậy đi, trước tiên ta xem tương lai của con như thế nào đã, nếu là tốt, ta sẽ gạt đầu, nếu không tốt thì ta lắc đầu, về phần có thể tu thành tiên cốt hay không, tự con đoán đi vậy.”

Hiểu được những lời ám chỉ này, Trọng Từ vui vẻ trở lại ngay.

Hành Huyền nhắm mắt bắt đầu làm phép.

Từ trong quyển sách ‘Thiên Cơ’ thật dày bắt đầu hé ra một tia sáng trắng như hoà kỳ lạ, chợt loé sáng như sao.

Dần dần, càng nhiều chùm tia sáng lần lượt toả ra.

Toàn bộ quyển sách đều có ánh hào quang phát ra từ phía, hơn nữa ánh sáng kia càng lúc càng sáng, toả ra từ phía sau nhưng lại trở nên vô cùng chói mắt, thậm chí ngay cả sách ‘Thiên Cơ’ mà cũng run lên kịch liệt làm cho Trọng Từ vô cùng hoảng hốt.

Ước chừng qua một tuần trà, ánh sáng trắng đột nhiên phụt tắt.

Hành Huyền vừa vui mừng vừa bất an, hoàn toàn không thể tưởng tượng được rằng chỉ xem trước vận mệnh của một đứa trẻ thôi mà lại bị phản phệ (*)

mạnh mẽ đến vậy. May mắn là đã thành công, nhưng lại hao phí quá nhiều linh lực, chỉ sợ trong hai tháng tới không thể tùy ý sử dụng thuật tiên tri lần nào nữa, không biết vận mệnh của đứa trẻ này là dạng gì, có thể hay không thật sự sẽ...

** Phản hồi lại, đối ngược lại*

Hành Huyền lau mồ hôi đầm đìa trên mặt, vuốt vuốt chòm râu bạc, bảo Trọng Từ rút tay về, sau đó mới cầm sách ‘Thiên Cơ’ lên, chậm rãi mở ra.

Vừa nhìn thấy, y sợ tới mức run lên, quyển sách ‘Thiên Cơ’ suýt chút nữa tuột khỏi tay rơi xuống đất!

Trên giữa trang sách là hình ảnh bầu trời với những đám mây trắng, bỗng trên nền trời ấy có một thanh kiếm trắng toát bất ngờ hiện lên, như sao băng bay vụt về phía chân trời, chớp mắt đã không thấy bóng dáng, chỉ lưu lại một biển mây trắng toát trên khoảng không vô tận.

Hình dạng của cây kiếm kia nhìn vô cùng quen thuộc!

Chẳng lẽ con bé sẽ đi theo con đường của kẻ đó sao?

Hành Huyền hoảng sợ biến sắc, hai tay nắm thật chặt cuốn sách, chỉ lo nhìn chăm chăm vào biển mây trên sách hồi lâu, rồi chậm rãi thở dài một hơi.

Không đúng, không phải là chuỗi kiếm này.

Mới vừa rồi mặc dù hình ảnh chỉ hiện ra trong tích tắc, nhưng lại làm người ta có ấn tượng khắc sâu, thanh kiếm này tròn bóng đẹp đẽ, lại như một dải những vì sao tỏa ánh sáng lấp lánh, không có tiên khí, một chút ma khí càng không có, tuyệt đối sẽ không phải là chuỗi kiếm đó.

Thì ra chỉ là lo bóng sợ gió mà thôi. Hành Huyền lại nâng tay lau mồ hôi, âm thầm kinh ngạc.

Từ trước đến nay Hành Huyền làm phép tiên tri chưa có khi nào cổ quái như vậy, thật khó xác định được là phúc hay là họa, nhưng mà nếu là kiếm, nói như vậy là hẳn có quan hệ với phái Kiếm Tiên, hay là ở ngay tại Nam Hoa này?

Hành Huyền giương mắt nhìn Trọng Từ, rồi lại cúi đầu dán mắt vào sách, rồi khẽ tiếp lại giương mắt nhìn Trọng Từ, chớp chớp mắt vài cái.

Trọng Từ một lòng vẫn nhớ đến chuyện tu tiên cốt, thấy thế nghi hoặc hỏi: “Tôn giả nháy mắt làm cái gì vậy ạ, không phải nói gạt đầu hoặc lắc đầu sao?”

Hành Huyền lắc đầu.

Trọng Từ lúc này xám mặt: “Con không thể sao?”

Hành Huyền nghĩ nghĩ, lại lắc đầu.

Hai mắt Trọng Từ lập tức tỏa sáng: “Tôn giả nói là con có thể tu tiên cốt sao?”

Y cúi đầu, sau đó lắc đầu, lại cúi đầu, rồi gật đầu, tiếp tục cúi đầu, rồi lại lắc đầu.

Trọng Từ trong lòng cảm thấy bất ổn vô cùng, vội la lên: “Người như vậy là sao ạ?!”

Là sao ư, lão nhân gia ta sống đã mấy trăm năm, cũng chưa từng thấy qua chuyện cổ quái như vậy! Hành Huyền cũng trăm nổi không thể lý giải, chỉ đóng sách lại, ho khan hai tiếng, lại lấy cái cốc vụn năm như một: “Thiên cơ không thể tiết lộ.”

Trọng Từ bĩu môi: “Tôn giả chuyện gì cũng biết, lại không thể nói ra, như vậy là có ý gì?”

Hành Huyền thở dài: “Cũng không phải đâu.”

Nói xong, lão mới hoàn hồn, thầm giật mình, từ lúc nào lại để những lời nói của đứa trẻ này vào tai thế này, suýt nữa thì ý chí bị dao động rồi. ‘Trời sinh sát khí’, số mệnh cổ quái, tóm lại trong vận số của một đứa trẻ lại xuất hiện tình huống như vậy tuyệt đối không phải là chuyện tốt, để con bé ở lại Nam Hoa, chỉ sợ không ổn.

Hai tháng gần đây, Lạc Âm Phàm phát hiện Trọng Hoa cung thanh tĩnh hơn rất nhiều, tiểu đồ đệ của hắn trở nên trầm lặng ít nói, không giống bình thường hay tới lui riu ra riu rít. Bây giờ chỉ suốt ngày thất thần, luôn để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó như khổ qua (*), bộ dạng có vẻ như có rất nhiều tâm sự không vui.

** Đây là dùng hình ảnh liên tưởng so sánh, khổ qua ở đây chính là trái khổ qua hay còn gọi mướp đắng*

Lạc Âm Phàm nhìn không được kéo tiểu đồ đệ qua: “Trọng nhi, có người ức hiếp con sao?”

Trọng Từ lắc đầu, mở to mắt nhìn chăm chăm sư phụ, rồi lại vô lực hạ xuống.

Lạc Âm Phàm cảm thấy khó hiểu: “Vậy vì sao con lại rầu rĩ không vui?”

Trọng Từ nhỏ giọng nói: “Con không muốn già đi.”

Lạc Âm Phàm nghe thấy mà như lọt vào trong sương mù: “Cái gì mà già đi?”

Trọng Tử về mặt cầu xin: “Thiên Cơ tôn giả nói con không có tiên cốt, tương lai sẽ già rồi sẽ chết, sẽ trở thành lão bà bà, tóc trắng, răng rụng hết, con không muốn đâu.”

Lạc Âm Phàm cuối cùng cũng hiểu được trong đầu tiểu đồ đệ suy nghĩ cái gì: “Già thì đã sao, bất quá chỉ là bề ngoài mà thôi, có gì quan trọng đâu.”

Trọng Tử về mặt không vui chút nào: “Sư phụ luôn trẻ như vậy. Con không muốn làm lão bà bà, người khác nhìn vào sẽ cười cho xem!”

Tâm tính trẻ con, luôn thích đẹp mắt. Lạc Âm Phàm dở khóc dở cười, nhưng chuyện này cũng nhắc nhở hắn. Cho tới nay hắn vẫn chỉ có ý tưởng là không dạy tiên thuật cho Trọng Tử, chỉ cần giữ con bé ở bên người bình an không để xảy ra chuyện gì là tốt rồi, lại không hề nghĩ tới vấn đề người phạm sẽ già rồi chết đi. Nếu Trọng nhi không tu tiên, tương lai sẽ khó thoát khỏi cửa ải này, hắn thật sự sẽ đứng nhìn đồ đệ của mình rơi vào vòng luân hồi được sao?

Lạc Âm Phàm trong lòng thoáng rung động.

Việc tu hành của tiên môn, là vừa tu linh lẫn tu thuật. Tu linh, cũng lắm chỉ là hấp thu linh khí trời đất để thay đổi thể chất, để trở thành trường sinh bất tử, nhưng cái thật sự tạo nên sự uy hiếp đối với người khác lại chính là thuật pháp. Hàng năm chinh chiến cùng ma tộc, tiên môn coi trọng nhất là thuật pháp, chỉ cần không tu luyện thuật pháp, không có linh lực cũng không làm được gì cả, chuyện này đối Trọng Tử mà nói thật sự rất thích hợp.

Nhìn bầu trời bên ngoài điện, Lạc Âm Phàm khoanh tay đứng một lúc lâu, bỗng nhiên xoay người lại nói: “Sư phụ có thể dạy con tu tiên.”

Trọng Tử cứ ngỡ mình nghe lầm vội hỏi lại: “Con có thể có tiên cốt giống như sư phụ, trường sinh bất lão sao?”

Tiểu đồ đệ tư chất hơn người, đáp án gần như là chắc chắn rồi, Lạc Âm Phàm cũng không nói rõ: “Sư phụ chỉ dạy con phương pháp tu luyện, về phần có tiên cốt hay không, chuyện này còn phải xem cơ duyên của con.”

Lạc Âm Phàm nhìn ánh mắt thuần khiết kia: “Trọng nhi, con có còn nhớ lời dạy của sư phụ hay không?”

Trọng Tử vui mừng vô cùng lập tức nhắc lại lời dạy trước đây: “Sư phụ đã nói, sau này Trọng nhi và các sư huynh cùng nhau bảo vệ tiên môn, không được làm chuyện thương tổn người khác, phải lấy chứng sinh làm trọng.”

Lạc Âm Phàm gật gù đầu: “Từ nay về sau con càng phải nhớ kỹ điều đó.”

“Trọng nhi nhất định nhớ rõ.”

“Ngày mai sư phụ sẽ bắt đầu dạy con tu tiên linh.”

...

Từ sau ngày đó, Lạc Âm Phàm quả nhiên bắt đầu dạy Trọng Tử phương pháp tu linh, Trọng Tử một lòng muốn có tiên cốt, suốt đời ở bên cạnh sư phụ, vì vậy rất mực chăm chỉ học tập, cả ngày lẫn đêm đều luyện tập, hai năm trôi qua thật đúng là tiến bộ không ít. Ngược lại Lạc Âm Phàm lại lo lắng đồ đệ dục tốc bất đạt, thường kiểm tra việc luyện tập của Trọng Tử, lại thường xuyên phái cô bé rời khỏi Tử Trúc Phong đi truyền lời với Ngu Độ hoặc Hành Huyền.

Hôm nay, Trọng Tử phụng mệnh đi tìm Ngu Độ, đang trên đường trở về, đi ngang qua Lục Hợp điện trùng hợp lại gặp phải Văn Linh Chi.

Quả thực Văn Linh Chi có tư chất rất tốt, tất nhiên còn vì bản thân là đồ đệ của Mẫn Vân Trung, nên việc tu luyện càng nghiêm khắc lại càng phải chăm chỉ hơn nhiều, làm cho Mẫn Vân Trung rất mực hài lòng. Phàm là đệ tử Nam Hoa đều biết, Mẫn Vân Trung dạy dỗ đồ đệ mặc dù nghiêm khắc nhưng trên thực tế cũng là vị tiên tôn luôn luôn bảo vệ, che chở cho đồ đệ của mình nhất. Văn Linh Chi đã gần mười bốn tuổi, cơ thể dần dần trưởng thành, ngày càng tu lễ xuất chúng, ăn nói sắc bén, khiến các sư huynh đệ không khỏi nể nang ta vài phần. Văn Linh Chi lớn hơn Trọng Tử hai tuổi, thường hay nói những lời gây khó dễ, trêu chọc Trọng Tử, hơn nữa càng ngày càng lắm cách trêu chọc, càng ngày càng quá đáng, cho nên Trọng Tử thường thường đều cố gắng hết sức tránh xa nàng ta.

Linh Chi nhìn thấy Trọng Tử, cao giọng gọi: “Trọng Tử.”

Biết tránh không khỏi, Trọng Tử đành phải dừng lại hành lễ: “Xin chào Văn sư cô.”

Văn Linh Chi không nói lời nào, nhắc chân đá mạnh tới.

Trọng Tử tránh né không kịp, đầu gối nhô lên, quỳ rạp xuống đất thật mạnh.

“Aiz, tình cờ gặp nhau thôi mà, sao lại dùng ‘lễ’ lớn như thế chứ.”, Văn Linh Chi mỉm cười, giả vờ bước tới đỡ Trọng Tử: “Sư cô chỉ là kiểm tra ngươi thôi, xem có tiến bộ chút nào không, không thể tưởng được học nghệ hai năm rồi mà còn như thế này, nghe nói ngươi ngay cả ngự kiếm cũng không biết, quả nhiên là thật rồi, phản ứng chậm chạp như thế, cũng quá là vô dụng đi.”

Trên dưới Nam Hoa đều biết Trọng Tử không tập tiên thuật, nàng ta làm như vậy rõ ràng là cố ý, Trọng Tử đương nhiên có thể vạch trần nàng ta, nhưng

ngồi đến làm chuyện bé xé ra to kinh động mọi người thật sự không đáng, hơn nữa Mẫn Vân Trung cũng không thích mình, nếu làm lớn chuyện không khỏi lại khiến sư phụ phiền lòng. Trọng Tử cố đè nén tức giận đứng lên, cúi đầu muốn bỏ đi.

Văn Linh Chi khẽ gọi lại: “Ta có nói cho người đi chưa?”

Không tôn trọng bậc tôn trưởng là điều kiêng kị ở Nam Hoa, Trọng Tử ở trong lòng mắng thầm nàng ta không biết bao nhiêu thứ, xoay người: “Sư cô còn có gì phân phó?”

Văn Linh Chi đang muốn mở miệng, chợt thấy Mộ Ngọc đi tới: “Thì ra Văn sư muội ở trong này?”

Nghe vậy Văn Linh Chi lập tức thay đổi nét mặt, tiến lên hành lễ, ngọt ngào cười nói: “Mộ sư huynh có việc gì cần Linh Chi giúp sao?”

Mộ Ngọc cười: “Hình như sư phụ vừa mới tìm muội.”

Nghe nói Mẫn Vân Trung tìm mình, Văn Linh Chi vội vàng: “Chắc là sư phụ có gì muốn phân phó, muội đi ngay.”

Đội nàng ta đi xa, ánh mắt Trọng Tử cũng sáng dần, thất lưng cũng thẳng lên, cười hi hi vọt qua ôm cánh tay của Mộ Ngọc kêu lên: “Mộ sư thúc! Mộ sư thúc sao người lại tốt như vậy?”

Mộ Ngọc cúi đầu cười: “Không nên bướng bỉnh.”

Trọng Tử nói: “Con đâu có bướng bỉnh.”

Mộ Ngọc đương nhiên biết được Linh Chi đang làm cái gì, vị sư muội này cũng thật là, lúc nào cũng bắt nạt đứa trẻ này, vì thế liền xoa xoa đầu Trọng Tử an ủi: “Mới vừa rồi chương giáo cùng sư phụ ta lên Tử Trúc Phong tìm Trọng Hoa tôn giả có chuyện cần thương lượng, con có gặp không?”

Trọng Tử nói: “Không có ạ.”

Mộ Ngọc dặn dò: “Con đi ra ngoài cũng lâu rồi, mau chóng trở về đi.”

Nghe nói Mẫn Vân Trung đến Tử Trúc Phong, Trọng Tử bất luận như thế nào cũng không chịu trở về sớm như vậy, quần lấy Mộ Ngọc: “Mộ sư thúc muốn làm gì, con đi theo người.”

Mộ Ngọc sao lại không biết trong lòng cô bé nghĩ gì, cười nói: “Con đâu có sợ chúng ta, vậy mà ở trước mặt tổ sư thúc sao cũng không như vậy đi, sợ lão nhân gia sẽ ăn thịt con sao?”

Nhắc tới việc này, Trọng Tử lập tức trở nên ủ rũ, kỳ thật cô bé cũng biết thành kiến của Mẫn Vân Trung là từ việc gì mà ‘trời sinh sát khí’ của mình mà ra. Việc này cũng lắm thì mọi người trên dưới Nam Hoa đều biết, chuyện đã hơn một năm, Trọng Tử luôn cẩn thận đến cả lời ăn tiếng nói, ngay cả chương giáo cũng nhìn cô bé bằng ánh mắt nhu hòa đi rất nhiều. Duy chỉ có một mình Mẫn Vân Trung vẫn không chấp nhận, bất luận Trọng Tử vâng lời như thế nào, Mẫn Vân Trung vẫn nhất mực không chịu hoà nhã hơn với cô bé, ngày qua ngày, Trọng Tử đành phải bỏ cuộc.

Mộ Ngọc không nói nhiều, kéo Trọng Tử vừa đi vừa nói: “Tháng sau là tiên thọ của Trác cung chủ Thanh Hoa cung, Trọng Hoa tôn giả cũng sẽ đi Thanh Hoa cung, chương giáo cùng sư phụ ta tìm người chắc cũng là để thương lượng việc này.”

Sư phụ muốn xuống núi? Trọng Tử không được vui: “Không phải là chương giáo đi sao?”

Mộ Ngọc nói: “Thường là chương giáo sẽ đi, nhưng thứ nhất vì lần này Trác cung chủ đã tự tay viết thư mời tôn giả trước rồi, mới đây tôn giả đã đáp ứng lời mời, thay mặt Nam Hoa chúng ta tới Thanh Hoa cung mừng thọ; thứ hai nữa là Thanh Hoa cung là phái Kiếm Tiên cực kỳ nổi danh, tiệc mừng thọ nhất định không ít người, tiên phạm hai giới đều có, khó tránh khỏi ngư long hỗn tạp, Cung tiên tử hiện đang bị quân thúc ở bên Thanh Hoa cung, chỉ sợ mà tôn Vạn Kiếp sẽ trà trộn vào đi cứu người...”

“Sư thúc!”. Trọng Tử bỗng nhiên giữ chặt Mộ Ngọc lại, vẻ mặt khẩn trương: “Đây là điện Tổ sư!”.

Thì ra không biết từ lúc nào mà hai người đã đi vào đại điện lạnh lẽo, trên tường treo một số bức họa, dung mạo các vị tiên nhân trong tranh rất sống động, hoặc an nhàn, hoặc hung ác, hoặc vẻ mặt đầy nét tươi cười, phía dưới còn chất đống rất nhiều tranh cuộn, chính giữa là bàn thờ và lư hương quen thuộc.

Còn có, tám lệnh bài của thiên ma treo lơ lửng giữa không trung.

“Đúng là Tổ sư điện, ta đến đây lấy vài thứ.” Mộ Ngọc thuận miệng giải thích: “Ngày lập giáo mừng chín tháng chín, không phải con cũng đã đi theo Trọng Hoa tôn giả đến đây bái tế rồi sao?”

Lúc ấy vào điện bái tế chỉ có chương giáo và vài vị tiên tôn, chỉ có thêm đại đệ tử là Mộ Ngọc, Trọng Tử chỉ cùng với các đệ tử khác của Nam Hoa đứng ở ngoài cửa lạy hai lạy mà thôi, làm sao nhớ rõ nhiều như vậy. Hơn nữa từ lần đầu tiên vào điện Tổ sư nhìn thấy khối Thiên Ma lệnh kia, Trọng Tử liền thề không bao giờ bước vào điện này nữa. Hai năm trôi qua, gần như đã quên mất chuyện đó, ai ngờ mới vừa rồi chỉ lo nói chuyện, trong lúc lơ đãng đã đi theo Mộ Ngọc đến đây.

Trong mắt Trọng Tử, điện Tổ sư là một nơi rất đáng sợ, bên trong còn có lệnh bài của thiên ma.

Càng đáng sợ hơn là mới vừa rồi Trọng Tử rõ ràng nghe được có hai tiếng cười.

Trọng Tử cố nén sợ hãi, thử hỏi: “Mộ sư thúc, nơi này không có người nào khác sao?”

Mộ Ngọc nói: “Hình như là đi ra ngoài cả rồi.”

Nhớ lại tiếng cười mới vừa rồi kia, cực kỳ ngắn ngủi, u ám, còn mang theo chút đắc ý, hay nói cách khác, căn bản là không phải thanh âm của con người, làm cho người ta nghe xong mà xương cốt mềm nhũn cả ra.

Nếu không có người nào khác ở đây, vậy thì tiếng cười đó là của ai được chứ! Trọng Tử thật sự sợ hãi.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Trọng Tử trở nên trắng bệch, Mộ Ngọc ý thức được có việc không hay, sắc mặt dần dần ngưng trọng: “Trọng Tử, sao con lại sợ bước vào điện Tổ Sư như vậy, có việc gì giấu chúng ta phải không?”

Trọng Tử giương mắt nhìn hẩn, rồi nhanh chóng cup mắt xuống.

Tiếng cười kia tuyệt đối không phải là giả, nhưng vì sao lại chỉ có Trọng Tử nghe thấy, còn Mộ Ngọc lại không nghe thấy gì? Trực giác nói cho Trọng Tử biết, nếu nói chuyện này ra nhất định sẽ rất nghiêm trọng, thậm chí có liên quan đến việc mình có thể tiếp tục ở lại Nam Hoa, ở lại bên cạnh sư phụ hay không nữa, bởi vì Ma Tôn gì đó!

Vất vả lắm, chương giáo mới đối với mình không còn thành kiến như hiện tại, ít nhất ở ngoài mặt cũng rất hòa ái, các sư huynh đệ cũng không phòng bị mình giống trước đây nữa. Thái độ của Mẫn Vân Trung tuy rằng vẫn không tốt, nhưng cũng không nhắc lại chuyện ‘trời sinh sát khí’ thêm một lần nào nữa. Không thể để những việc khó khăn lắm mới có được lại lần nữa quay về vạch xuất phát, Trọng Tử muốn ở lại Nam Hoa, muốn đi theo sư phụ.

Mộ Ngọc kéo Trọng Tử lại hỏi: “Trọng Tử, con rốt cuộc bị làm sao vậy?”

Mộ sư thúc thân thiết với mình như vậy, có nên nói dối người hay không? Trọng Tử chần chờ, Mộ sư thúc rất tốt, nhưng chung quy cũng là đồ đệ của Mẫn tiên tôn, nếu biết việc này, nhất định sẽ không gạt Mẫn tiên tôn, khi đó chỉ cần một câu của Mẫn tiên tôn, nói không chừng sẽ đuổi Trọng Tử ra xa khỏi sư phụ mất!

Suy nghĩ một lát, Trọng Tử vẫn quyết định nói dối: “Con... Con sợ lệnh bài Thiên Ma.”

Vật của Ma tôn, trẻ con sợ hãi cũng không có gì ngạc nhiên, Mộ Ngọc nhìn Trọng Tử một lúc lâu, không hề hoài nghi, an ủi: “Thiên Ma lệnh bài đã bị phong ấn, không có vấn đề gì cả, kỳ thật ma tôn kia và con có điểm giống nhau, đều là trời sinh sát khí.”

Trọng Tử giật mình, đến Nam Hoa lâu như vậy, Trọng Tử đương nhiên có nghe nói đến trận chiến vang danh vài năm trước ấy của Nam Hoa. Thì ra là vậy, không trách được Mẫn Vân Trung lại chán ghét cô bé đến thế, mà sư phụ cũng không dạy tiên thuật cho bé. Nghe nói lúc ấy vị ma tôn kia dẫn dắt đại quân Ma giới tấn công lên Nam Hoa, muốn chiếm lấy thông thiên môn, thiên tôn cùng vài thế hệ sư huynh đệ đều vì thế mà tử trận, chỉ còn Mẫn Vân Trung may mắn sống sót. Nay lại gặp Trọng Tử cũng mang sát khí giống như thế, khó trách y lại có thành kiến sâu nặng như vậy.

Hiểu được duyên cớ, Trọng Tử càng thêm khẩn trương: “Có sát khí sẽ thành ma hại người sao? Con sẽ không thành ma!”

Mộ Ngọc cười: “Con đương nhiên sẽ không, sát khí không đủ thì khó có thể thành ma được, ngay cả ma tôn kia cũng không phải vụt cái đã thành công rồi.”

Vị Ma tôn kia vốn là đề tài miễn cảm, mọi người chỉ dám len lén nói tên của y, thì ra y với mình đều là trời sinh sát khí, khẳng định cũng từng bị rất nhiều người chán ghét xa lánh, thật sự là rất đáng thương. Dầu sợ hãi nhưng Trọng Tử vẫn có vài phần tinh táo suy nghĩ về vấn đề này, thật cẩn thận nói: “Là ma tôn Nghịch Luân sao?”

Mộ Ngọc nhìn lệnh bài Thiên Ma, chậm rãi gật đầu: “Trước tới nay y là vị ma tôn mạnh nhất của ma giới, tự danh là Nghịch Luân, trải qua ba kiếp mới có thể trở thành thiên ma, suýt nữa đảo điên lục giới.” Dừng một chút, Mộ Ngọc nói tiếp: “Cái tên này, trước mặt Trọng Hoa tôn giả nói thì không sao, nhưng trước mặt sư phụ ta nhất định không được nhắc đến.”

Thiên Ma lệnh bài lóe lên ánh sáng màu đỏ sậm, giống như ánh sáng tỏa ra trong đáy mắt.

Cảm giác sợ hãi quen thuộc lại nảy lên, Trọng Tử không dám nhìn nữa, xoay người bước ra khỏi cửa điện: “Đi ra ngoài lâu quá rồi, con phải trở về gặp sư phụ thôi, ngày mai con lại đến chơi với Mộ sư thúc.” Tử Trúc Phong, trong đại điện Trọng Hoa cung.

“Người dạy con bé tu tiên linh sao?!”

“Đúng vậy.”

“Chả trách ta thấy gân cốt nó hơi khác thường!” Mẫn Vân Trung phút chốc đứng bật dậy, lớn tiếng, “Ngay cả người cũng hồ đồ rồi sao? Nó trời sinh sát khí đã nguy hiểm lắm rồi, người lại dạy nó tu linh, nếu thực sự nó tu được tiên cốt, trường sinh bất tử, ở lại Nam Hoa nhất định hậu họa vô cùng, hay là người lo nó không thể trở thành một Nghịch Luân thứ hai!”

Lạc Âm Phàm chỉ khẽ nhún mày.

Sự thức quả nhiên là nổi tiếng nghiêm khắc, nhưng thuyết phục y thật ra cũng không khó, trên thực tế, vị sư đệ nhìn như ôn hòa này mới là người bướng bỉnh nhất ở Nam Hoa, nếu hắn đã nhận định, ai cũng không ngăn cản được, Ngu Độ cười khổ trong lòng, không mở miệng không được, lên tiếng giảng hòa: “Ta thấy Âm Phàm tự có đạo lý của mình, sư thúc cũng nên nghe hắn nói hết đã.”

Tuy rằng đệ tử phái Nam Hoa cực kỳ kính trọng trưởng bối, nhưng dù sao Ngu Độ cũng là trưởng giáo, không thể không để cho y một chút thể diện, Mẫn Vân Trung đành phải nén cơn giận, một lần nữa ngồi xuống.

Ngu Độ nói: “Âm Phàm, đệ cũng biết việc này lợi hại thế nào, việc làm này cuối cùng là có ý gì?”

Lạc Âm Phàm lúc này mới mở miệng: “Nơi này là vô ích, nhưng một khi thả ra thì nơi khác sẽ trọng lưu. Tuyệt đối không thể để một đứa trẻ như vậy làm đường lạc bước. Không bằng mượn luân hồi để loại bỏ hết sát khí của con bé, đây là ý của sư huynh.”

Ngu Độ nói: “Không sai, cho nên bảo đệ cho con bé qua một kiếp, sau này chuyển sinh, sát khí tự nhiên sẽ dần dần tiêu biến mất.”

Lạc Âm Phàm lắc đầu: “Ma tôn Nghịch Luân cũng trải qua ba kiếp, cuối cùng ngược lại giúp y tu thành thiên ma, có thể thấy được trời sinh sát khí cho dù chuyển thể luân hồi cũng không vì thế mà mất đi.”

Ngu Độ và Mẫn Vân Trung cùng liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt ngưng trọng dần.

Ngu Độ nói: “Nghịch Luân dù sao cũng chỉ có một, cũng không phải ai cũng có thể tu thành thiên ma.”

Lạc Âm Phàm tiếp: “Cũng không phải là không thể.”

Ngu Độ không nói gì.

Mẫn Vân Trung cũng có nghe nói Lạc Âm Phàm đối đãi với Trọng Tử vô cùng tốt, luôn luôn bao che khuyết điểm, không thể tưởng tượng được suy nghĩ của hắn lại chu toàn đến vậy, nhất thời giọng điệu cũng mềm hơn rất nhiều: “Theo như ý của con thì nên làm thế nào cho phải? Hay là hiện tại đem con bé...”

Lạc Âm Phàm ngắt lời y: “Đánh tan hồn phách tất nhiên là biện pháp ôn hòa nhất, nhưng con bé tuổi còn rất nhỏ, lại chưa bao giờ làm điều ác, nếu việc này lan truyền ra ngoài, nói phái Nam Hoa lạm sát kẻ vô tội, thanh danh môn khó mà giữ được.”

Ngu Độ cũng đồng ý: “Không sai.”

Mẫn Vân Trung phiền não: “Vừa không thể để nó đi đầu thai, giết lại không thể giết, vậy thì phải xử trí như thế nào?”

Lạc Âm Phàm thân nhiên nói: “Ta dạy Trọng nhi tu linh để được trường sinh bất tử, ta cũng sẽ tu luyện thêm Kinh Tâm thuật, khi đó có thể tinh lọc sát khí giúp con bé, về sau sẽ không cần phải lo lắng nữa.”

Đại diện lập tức rơi vào yên lặng, hai vị tiên tôn mặt giặt giặt.

Kinh Tâm thuật, khiến trời đất không còn yêu ma, là cảnh giới cực đại của thuật pháp, cũng là thuật pháp nhân từ nhất, nó không giống những thuật pháp bình thường lấy “Giết” làm đầu, mà chỉ có một chữ “Độ” (*). Kiềm chế chém giết, không còn chém giết, chẳng có yêu ma, khi chết có thể trở lại trần thế thậm chí tu thành tiên đạo, đó mới là thuật diệt ma chân chính. Đáng tiếc, ngay cả thiên thần thượng cổ sáng chế ra nó cũng tu không thành. Dù là Nam Hoa Thiên tôn, cũng chỉ có thể miễn cưỡng lấy phương pháp ‘Tịch diệt’ trong cảnh giới cao nhất trầm trừ ma tôn Nghịch Luân, cuối cùng phải ‘đồng quy vu tận’. (**)

* Độ: độ lượng, dẫn dắt. Nghĩa ở đây có lẽ là cả 2.

** Đồng quy vu tận: cùng nhau chết chung

Mẫn Vân Trung hoàn hồn, cười lạnh một tiếng: “Theo ý của ngươi, phải chờ đến khi ngươi tu thành Kinh Tâm thuật ư, không biết là năm nào tháng nào sẽ tu thành đây?”

“Hai trăm năm!” Lạc Âm Phàm nói. “Chỉ cần hai trăm năm, hai trăm năm sau, nếu ta còn chưa tu thành Kinh Tâm thuật, Trọng nhi sẽ để cho các người tùy ý xử trí.”

Sư đệ tự phụ này ... Ngu Độ lại cười khổ.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có biện pháp này là chắc ăn nhất, thật ra cũng không còn cách nào khác, không thể vô duyên vô cớ xuống tay giết một đứa trẻ. Dù sao cái Lạc Âm Phàm truyền thụ là biện pháp chuyển thân hoá cốt đơn giản nhất, nhiều lần cũng chỉ giúp Trọng Tử thay xương đổi cốt. Muốn dùng đến tiên cốt để điều khiển tiên thuật làm phép để tấn công thì vẫn chưa đủ, nếu không có việc gì thì giữ con bé lại trong mấy trăm năm tới cũng không thể thành đại họa được.

Đã nói đến nước này rồi, Mẫn Vân Trung cũng không thể khẳng định một ý được nữa: “Cứ như thế đi, việc này theo ý ngươi.” Dừng một lúc, y lại nghiêm mặt dặn dò: “Tạm thời giữ nó lại, nhưng ngươi cũng không thể chủ quan, một khi có chuyện không hay xảy ra, không cần nương tay, để tránh họa về sau.”

Lạc Âm Phàm nói: “Đương nhiên.”

Mẫn Vân Trung gật gù đầu, sắc mặt cũng hòa hoãn hơn.

Ngu Độ bỗng nhiên nói: “Đứa trẻ này thật khiến người ta lo lắng mà, làm ta nhớ đến một chuyện, ngày hôm trước Hành Huyền sư đệ nói con bé tướng mệnh cô quái, sẽ làm liên lụy đến phái Nam Hoa chúng ta, tiếp tục ở lại Nam Hoa chỉ sợ không ổn.”

Lạc Âm Phàm chợt sùng sốt, nói: “Sư huynh có ý gì?”

Ngu Độ tiếp lời: “‘Trời sinh sát khí’, ta chỉ lo lắng Cửu U ma cung phát hiện ra con bé, tuy nói người ngoài muốn trà trộn lên núi Nam Hoa là không dễ dàng, Từ Trúc Phong cũng rất an toàn, nhưng đệ dù sao cũng công việc bề bộn, lại thường xuyên ra ngoài, không thể luôn luôn lưu ý được mọi thứ, ta định đem con bé nhốt vào núi băng ở chân núi Côn Luân, đợi ngày đệ tu thành Kinh Tâm thuật, lại...”

Lời còn chưa dứt, Lạc Âm Phàm đã lên tiếng cắt ngang: “Không được.”

Mẫn Vân Trung rút cuộc cũng nhìn không được: “Chương giáo cũng là vì muốn bảo đảm không có sơ suất gì, ta thấy biện pháp này mới là thỏa đáng nhất, Âm Phàm, ngươi sao lại cố chấp như thế?”

Sắc mặt Lạc Âm Phàm cũng không tốt lắm: “Trọng nhi là đồ đệ của ta, đi hay ở đều phải do ta quyết định, nay lại không phạm phải sai lầm gì, sao có thể chịu hình phạt nặng nề này, đem một đứa trẻ vô tội nhốt trăm năm vào núi băng.”

Ngu Độ sớm dự đoán được Lạc Âm Phàm sẽ nói như vậy: “Chỉ là ý của ta thôi, đối với một đứa bé như thế thật sự là không ổn, không bằng ba người chúng ta hợp lực che lại một nửa sát khí của con bé, sau đó sẽ gửi cho một gia đình bình thường, truyền một chút thuật trường sinh dưỡng thân cho con bé tu luyện, như thế, con bé có thể không cần phải nhập luân hồi, đệ phần lớn cũng có thể yên tâm tu luyện Kinh Tâm thuật, mà tộc lại càng không thể phát hiện, chẳng phải tốt hơn sao?”

Ở lại Nam Hoa cuối cùng cũng sẽ khiến người khác chú ý, ẩn nấp ở nhân gian, quả thật vẫn có thể xem là một biện pháp tốt.

Lạc Âm Phàm chần chờ, vừa định nói gì đó, bỗng nhiên xoay mặt nhìn ra cửa điện: “Trọng nhi?”

Sau một lúc lâu, một bóng dáng bé nhỏ nhẹ nhàng từ ngoài cửa bước vào, sắc mặt có chút trắng bệch.

Ngu Độ và Mẫn Vân Trung đã phát hiện từ lâu, hai người liếc mắt nhìn nhau, Mẫn Vân Trung sắc mặt vẫn không chút thay đổi như trước, ngồi yên trên ghế. Ngu Độ nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, nâng chung trà lên uống một ngụm.

Thấy Trọng Từ mặt đầy mồ hôi, Lạc Âm Phàm kéo cô bé qua: “Chuyện gì mà vội vàng vậy?”

Người duy nhất đáng tin tưởng chính là sư phụ, Trọng Từ vốn là muốn nói cho sư phụ biết chuyện về lệnh bài thiên ma, nhưng vừa mới trở lại Trọng Hoa cung, chợt nghe được chương giáo cùng sư phụ nói chuyện. Từ Trúc Phong rất thanh tĩnh, Ngu Độ nói cũng không lớn, nhưng từ rất xa Trọng Từ cũng có thể nghe được rất rõ. Giống như sét đánh giữa trời quang, hai năm cố gắng, nghĩ rằng có thể được bọn họ tiếp nhận rồi, thì ra bọn họ vẫn muốn đuổi mình ra khỏi sư phụ!

Trong lòng sự hoảng sợ càng lúc càng nhiều, Trọng Từ siết chặt hai tay vào nhau, nhìn sang sư phụ, lại nhìn Ngu Độ cầu xin.

Lạc Âm Phàm nhìn đôi mắt to tròn đầy vẻ bất an, chỉ biết trầm mặc.

Thân là chương giáo, lại làm việc riêng tư lén lút. Xử trí một đệ tử vô tội, lại không lưu ý đề cho đương sự nghe thấy, Ngu Độ không khỏi có chút xấu hổ. Lại nhìn về mặt sư đệ, biết việc này có nói thêm gì đi nữa cũng không có hy vọng, không khỏi âm thầm thở dài, chuyện đề tài: “Việc này nói sau, ta cùng với sư thúc đến đây, thật ra là vì bản chuyện tiền thọ vào tháng sau của Thanh Hoa Trác cung chủ.”

Thấy y chủ động nhượng bộ, Lạc Âm Phàm cũng nhẹ nhàng thở ra: “Đệ sẽ lưu ý.”

Ngu Độ cười: “Lần này phiền sư đệ thay Nam Hoa đi một chuyến, thứ nhất là mừng Trác cung chủ đại thọ, thứ hai, bọn họ lại giao việc Cung Khả Nhiên cho Thanh Hoa cung, việc này thập phần khó giải quyết, Trác cung chủ cũng rất khó xử.”

Lạc Âm Phàm nói: “Vạn Kiếp ngang nhiên làm nhiều việc ác, nhưng áp chế y như thế, không ổn.”

Xem ra tâm tư Ngu Độ đã hoàn toàn hướng đến việc chính: “Dù sao cũng có ba ngàn nợ máu, ba ngàn người ấy đều chịu cảnh hồn phi phách tán. Bọn họ làm như vậy cũng không khó hiểu, nếu có thể tìm ra chôn nung nấu của Vạn Kiếp, thì cũng không phải ra hạ sách này. Vạn Kiếp lần này có lẽ sẽ trà trộn vào để cứu người, là cơ hội khó có được, Trác cung chủ sẽ toàn lực tương trợ, sư đệ có thể mượn cơ hội này đoạt lại ma kiếm trong tay y, đó là phúc lớn. Và lại cũng có thể bảo vệ bình an được cho Cung Khả Nhiên. Chỉ sợ bọn họ không làm gì được Vạn Kiếp, nhất thời nóng vội làm tổn thương nòng ấy. Không thể để người khác nói tiền môn chúng ta tổn thương người vô tội được.”

Lạc Âm Phàm nói: “Sư huynh yên tâm.”

Ngu Độ nói tiếp: “Chủ ý của Cửu U ma cung là ma kiếm, ta chỉ lo lắng ma tôn Cửu U sẽ nhúng tay vào, sư đệ hãy cẩn thận. Vạn Kiếp mặc dù lợi hại, chung quy cũng có điều cớ kị. Nhưng tên Cửu U này lại là kẻ có dã tâm bừng bừng, quý kẻ đa đoan, cho dù chúng ta không đoạt được ma kiếm trở về,

cũng tuyệt đối không thể để cho nó rơi vào trong tay y được, nếu không hậu họa khôn lường.”

Lạc Âm Phàm gật đầu không nói gì.

Ngu Độ mỉm cười: “Có lẽ đệ cũng hiểu được, ta cũng không cần nhiều lời thêm nữa. Lễ vật đã chuẩn bị xong, ngày mai sẽ sai người đưa đi trước, khi nào đệ xuất phát cũng được.”

Nói xong mấy câu vừa rồi, ngu Độ cùng với Mẫn Vân Trung liền đứng dậy rời đi.

Lạc Âm Phàm tiễn hai người tới dưới bậc thềm, quay trở lại đã thấy Trọng Tử yên lặng đứng tựa vào khung cửa nhìn mình, nhất thời động lòng trắc ẩn, nhẹ giọng gọi: “Trọng nhi!”

Tiểu đồ đệ không như mọi ngày gọi là chạy tới ngay, ngược lại lùi vào phía sau cửa.

Lạc Âm Phàm bước tới.

“Sur phụ muốn đuổi con đi sao?” Đôi tay nhỏ bé ôm chặt lấy cánh cửa.

Lạc Âm Phàm khẽ thở dài, cúi người xuống, đem Trọng Tử kéo đến trước mặt, an ủi: “Chỉ cần con không làm chuyện gì sai, sur phụ tất nhiên sẽ không đuổi con đi.”

Trong Tử nhìn Lạc Âm Phàm một hồi lâu, cho đến khi xác nhận hẳn không nói dối, sự hoảng sợ trong đáy mắt mới dần dần tan đi, tiếp theo một màn sương mờ nhạt lại nhanh chóng phủ kín, rồi nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Một đứa trẻ lại phải vô cớ chịu nhiều uất ức như vậy, lòng dạ Lạc Âm Phàm mềm nhũn, vươn tay ôm lấy Trọng Tử.

Trọng Tử quệt nước mắt nói: “Con sẽ không hại người, con sẽ không thành ma, sur phụ không tin con sao?”

Lạc Âm Phàm đem Trọng Tử ngồi lên ghế: “Đương nhiên sur phụ tin tưởng con rồi.”

Luyến tiếc cái ôm ấm áp ấy, Trọng Tử không chịu buông Lạc Âm Phàm ra: “Sur phụ.”

Nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của tiểu đồ đệ, lấm lem giống như con mèo hoa, chỉ còn đôi mắt hồng hồng sáng lên, Lạc Âm Phàm nhịn không được cười lên một tiếng.

Trọng Tử ngơ ngác ngồi, nhìn bàn tay dịu dàng lau nước mắt cho mình.

Trong phút chốc, vẻ mặt khóc mếu biến mất, khuôn mặt nhỏ nhắn lại khôi phục dáng vẻ ngây thơ thuần khiết, lộ ra hai má phấn hồng sáng bóng, giống như cánh hoa đào mới nở.

Lạc Âm Phàm không hiểu vì sao, tự nhiên lại rút tay về: “Tháng sau là tiên thọ của Thanh Hoa Trác cung chủ, con cũng theo sur phụ đi một chuyến, đến Thanh Hoa cung chúc thọ.”

Trọng Tử vẫn là trẻ con, nghe vậy mừng rỡ, cách biệt với bên ngoài lâu như vậy, cô bé thật sự rất muốn ra ngoài xem, huống chi chuyện lệnh bài thiên ma làm Trọng Tử thực sự bất an, không dám một mình ở lại trên núi.

“Chúng ta khi nào thì đi ạ?”

“Hai ngày nữa sẽ xuất phát.”

Sur phụ đối với mình tốt như vậy, đương nhiên người sẽ không đuổi mình đi, nhưng nếu sur phụ biết chuyện lệnh bài thiên ma kia thì sao...

Trọng Tử cắn chặt môi, hạ quyết tâm giữ kín bí mật này.

Bất luận như thế nào, Trọng Tử cũng sẽ không thành ma, cô bé muốn cứu vớt nhân thể giống sur phụ và thần tiên đại ca kia vậy.

Lời tác giả:

Một tiếng pháo nổ trong đêm, ha ha xuân đến rồi, đêm 30 đã qua rồi, bên này trăm nhà đều đốt pháo, năm mới vận may mới. Tiểu Thục ‘ngồi lên’ gửi lời chúc mừng đến mọi người, nhưng lại phát hiện mình nhận được nhiều lời chúc phúc như vậy, còn có những bình luận rất dài nữa, cảm động quá nên viết ra những lời này, trên diễn đàn có nhắc đến 2 chữ “kích tình”, dường như cũng không có mấy hảo ý nha J

Cô độc hành tẩu trong biển người, vì bạn bè viết câu chuyện này, viết văn trên mạng gần ba năm, cảm ơn mọi người đã ủng hộ cho tới nay, bởi vì có mọi người, cho nên Thục Khách mới có thể viết được nhiều truyện cổ như vậy. Vì thế giới nhiều khuyết điểm lắm, cho nên dưới ngòi bút theo đuổi sự hoàn hảo, viết một kết cục viên mãn, chỉ vì muốn mang đến cho bạn đọc niềm hy vọng lẫn tin tưởng. Hy vọng năm 2010 này, cộng đồng chúng ta cố gắng sáng tạo càng nhiều câu chuyện đẹp hơn, cũng hy vọng những độc giả nữ sẽ được may mắn như các nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết, có được tình yêu viên

mãn, sự nghiệp viên mãn và cuộc sống cũng viên mãn.

Càng hy vọng mọi người có thể tiếp tục ủng hộ Thực Khách, chúc các fan và bạn bè của Thực Khách một năm mới hạnh phúc, mãi mãi hạnh phúc!

Cuối cùng một câu rất quan trọng, hiếm khi được “kích tình”, “kích động” lên nào, tiếp tục “kích động” đi, “kích” cho tâm niên của các bạn càng ngày càng náo nhiệt

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 7: Đi Nhân giới

Đọa kiếp đã qua được bảy năm, vạn vật sau bảy năm, cũng đã bắt đầu hồi sinh trở lại. Trời quang mây tạnh, mặt trời tỏa sáng nơi nơi, núi sông rạng ngời, đã mất dần dấu vết hoang tàn của trận đại chiến năm xưa. Trong các thôn làng rộn ràng vang lên tiếng gà kêu chó sủa, trong các thành trấn người đi đầy đường, nhà cửa hai bên đường tề chỉnh chỉnh. Trời vào trưa, khói bếp nổi lên khắp bốn phía. Tiếng rền đập ‘đình đình đang đang’ của các lò rèn vang vọng khắp nơi. Ánh lửa từ các bếp lò ánh lên các bức tường xung quanh một màu vàng rực rỡ. Mùi thơm lan tỏa, khắp nhân gian đâu đâu cũng là hình ảnh khói lửa lượn lờ, đầy sức sống.

Nhưng mà ăn mày trên các con đường so với năm đó cũng không hề ít hơn.

Có những chuyện, so với ma tộc xâm nhập còn đáng sợ hơn.

Trước một cửa tiệm, bỗng nhiên có một cánh tay đưa ra, quăng ra một nửa cái bánh đã ăn dở, có lẽ là để thưởng cho con chó màu vàng đang nằm canh trước cửa. Không ngờ, ngay ở bức tường kế bên có một đứa trẻ ăn mày vô cùng dơ bẩn liền nhảy vọt qua, liều mạng cướp lấy nửa cái bánh nhét vào trong miệng, có thể thấy được nó rất đói.

Một người đàn ông to béo hùng hăng hồ hồ lao ra khỏi cửa tiệm, nhắc chân hướng về đứa trẻ ăn mày kia định đá tới. Có lẽ là ông chủ tiệm bánh giàu có này.

Y đương nhiên là không hạ chân xuống tiếp được.

Lúc đó đứng trước mặt là một cô bé sạch sẽ chỉnh tề thì chẳng ai có thể vươn tay đụng chân được cả. Bởi vậy y cũng không có cơ hội làm điều mình thường làm mỗi ngày nên cũng khá khó chịu.

Đó là một cô bé mười hai mười ba tuổi, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn long lánh. Xiêm y trên người trắng muốt, đôi tay mảnh khảnh cầm một cành dương liễu xanh tươi vẫn còn đọng những giọt sương ướt át. Cả người thoát nhìn như một ngọn cỏ dưới những những giọt nước trong veo, thật khiến người ta vừa nhìn đã có cảm giác yêu thích.

Một cô bé ngoan ngoãn đáng yêu như vậy, đương nhiên một đứa trẻ ăn mày sao có thể so sánh được. Lão chủ tiệm bánh lập tức rút chân lại, thay đổi về mặt tươi cười: "Tiểu hài tử, con có muốn mua một hai cái bánh ăn không?"

Cô bé không trả lời, chỉ nhìn nhìn đứa trẻ ăn mày kia, trong đôi mắt to dần dần hiện lên vẻ đau lòng, rồi xoay người nhìn về một người mặc y phục trắng ở phía sau cách đó không xa.

Kẻ buôn bán sao lại không nhận ra hành động này là có ý gì, rõ ràng là biểu hiện cô bé không thể tự quyết định được. Lão chủ tiệm bánh tức thì nhìn theo ánh mắt của cô bé, miệng bỗng nhiên há hốc ra.

Làm sao đó có thể là người được, rõ ràng là thần tiên mà!

Biết rõ thân phận người tới, lão chủ lập tức vào trong tiệm lấy ra hai cái bánh, dụ dỗ: "Tiên đồng là đi theo tiên trưởng đến đây sao? Ta biết các người không cần ăn cơm, nhưng cũng có thể mua hai cái bánh ăn thử xem sao, rất thơm nha!"

Đối với kẻ ăn mày mà nói, cái bánh như vậy đã là mỹ vị khó có thể cầu rồi. Cô bé sau một lúc chần chờ, quả nhiên đã chạy về bên cạnh tiên nhân đang đứng gần đó nói một thôi một hồi gì đó, ngay sau đó quay trở lại chia ra hai đồng tiền: "Mua hai cái bánh".

Lão chủ mừng rỡ nhận tiền, gói hai cái bánh lại đưa cho cô bé.

Chẳng ngờ, cô bé nhận lấy hai cái bánh, nhưng lại không ăn mà ngồi xổm xuống nhét hai cái bánh đó cho đứa trẻ ăn mày kia: "Cho người đó".

Đứa trẻ ăn mày như gặp được thần tiên, trong mắt tràn đầy sự kinh hi lẫn mê man bất ngờ, giống hệt cô bé năm đó khi gặp được thần tiên đại ca.

Cô bé đứng lên, bước lại kéo vị tiên nhân áo trắng kia, vô cùng vui sướng bước đi.

Lão chủ tiệm bánh nhìn hai bóng dáng một lớn một nhỏ bước đi xa dần, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, lại không hề chú ý tới cảnh liêu cô bé cầm trên tay đã thiếu mất hai phần lá.

"Sư phụ từng nói với con là không được gạt người, nhưng sao lại lấy lá cây biến thành tiền để lừa gạt ông chủ tiệm bánh như vậy ạ?"

"Người này làm giàu mà không nhân đức, giáo huấn y một chút cũng không sao."

Có thể cứu người giống thần tiên đại ca, Trọng Tử cảm thấy thật vui sướng: "Đúng vậy, lão ấy dám ức hiếp người khác, nên chúng ta mới dùng tiền giả để dạy dỗ y một chút thôi!"

Trên đời này kẻ ăn mày không biết nhiều mà kẻ, làm sao có thể cứu giúp hết được đây. Thân là người của tiên môn, chẳng phải đều biết sinh tử luân hồi, nghèo khổ giàu sang đều là do mệnh số của mỗi người hay sao. Tuy biết tất cả những việc đó đều không phải việc thuộc bốn phận của mình vốn là không nên nhúng tay vào. Nhưng mà thấy con bé vui sướng như vậy, nên đành tùy con bé vậy.

Lạc Âm Phàm xoa xoa đầu tiểu đồ đệ, cảm thấy lòng nhói đau.

Trọng nhi của hắn lúc trước đã phải sống những ngày như vậy sao? Tuổi còn nhỏ như thế, mà phải nhận hết sự khinh khi kỳ thị của người đời, thế mà vẫn không đánh mất bản tính thiện lương. Một đứa trẻ như vậy mà có thể thành ma được sao?

May mắn, may mắn nay đã có hắn, còn ai dám ức hiếp đồ đệ của Lạc Âm Phàm hắn chứ?

Trường kiếm bay ra, ánh sáng chói lòa, giống như những con sóng lăn tăn dưới vầng dương buổi sáng. Đương kim Trọng Hoa tôn giả Lạc Âm Phàm, cùng một thanh Trục Ba linh kiếm, quét ngang lục giới, không kẻ nào địch nổi.

Trục Ba ở giữa không trung xoay tròn một vòng, rồi chậm rãi hạ xuống, đáp xuống trước mặt hai thầy trò.

Bàn tay to nắm chặt bàn tay nhỏ, hai thầy trò vững vàng đứng lên thân kiếm.

Bảo kiếm mang theo người bay vút lên, phút chốc lướt qua không trung, giống như sao băng lướt ngang nền trời rộng lớn, chỉ trong chớp mắt đã biến mất giữa mây tầng trời mây.

Tại một góc tường cách đó không xa, một cánh tay áo màu đen phát lên, chớp mắt nhìn lại đã thấy trống không chẳng một bóng người.

Mười cái mộ mới được lập nên, trước mỗi mộ phần đều vẫn đang nhang đèn nghi ngút. Một thôn trấn nhỏ thế này thôi mà sao tự dưng lại có nhiều người chết đến vậy? Một con chó đen vừa chạy vừa cắn loạn lên quanh đấy, trên bãi tha ma mờ hồ có luồng khí sắc xanh đen, tối tăm quanh quẩn.

Ngự kiếm mà đi, hai thầy trò thoải mái lướt trên không nhìn xuống, chứng kiến cuộc sống náo nhiệt, người dân đông đúc ở khắp thành trấn. Lạc Âm Phàm vừa để cho Trọng Tử mở mang kiến thức, đồng thời cũng mở đường dẫn lối cho đồ đệ của mình.

"Trọng nhi thấy sao, nhân gian an bình, lục giới trật tự. Đó chính là những gì mà đệ tử tiên môn chúng ta phải bảo vệ".

"Lục giới là cái gì vậy sư phụ?"

"Lục giới là Nhân giới, Minh giới, Tiên giới, Yêu giới, Thần giới và Ma giới. Ba vạn năm trước Thần giới đã bị tuyệt diệt, lục giới bây giờ thật ra chỉ còn ngũ giới thôi".

"Con biết Ma giới."

"Ma giới cũng là một phần của lục giới, nhưng bọn chúng luôn nuôi mộng đảo điên lục giới, mưu toan phá hủy trật tự. Muốn biến Nhân giới, Tiên giới cũng trở nên hỗn loạn như Ma giới, biến cả thiên hạ này thành ma. Từng nhiều lần xâm chiếm Nam Hoa, luôn luôn có chủ ý đánh vào thông thiên môn, phá hủy cột mốc biên giới của lục giới."

"Cột mốc biên giới lục giới là cái gì vậy ạ?"

"Cột mốc biên giới lục giới được giữ vững, thì trời đất sẽ an bình, sẽ tuần hoàn theo quy luật. Một khi cột mốc biên giới lục giới sụp đổ, đất trời sẽ quay về thời kỳ hỗn loạn. không ngày không đêm, xuân thu lẫn lộn, cổ vũ ma khí, lục giới sẽ ngay tức khắc trở thành thiên hạ của ma tộc".

"Có sư phụ ở đây, bọn chúng sẽ không dám làm như vậy !".

"Sư phụ đương nhiên sẽ cố gắng hết sức, nhưng con cũng phải nhớ kỹ, trước khi Thần giới được phục sinh, việc bảo vệ cột mốc biên giới lục giới, bảo vệ chúng sinh là trách nhiệm của đệ tử tiên môn chúng ta, dù cho ở bất cứ thời điểm nào cũng không được phép quên".

"Trọng nhi sẽ nhớ kỹ".

Thầy trò hai người đi thẳng một đường vừa ngắm nhìn vừa trò chuyện. Hoàng hôn buông xuống, Lạc Âm Phàm ngự kiếm đáp xuống một trấn nhỏ hẻo lánh, tính đi tìm khách điểm (*) nghỉ tạm một đêm, ngày mai sẽ tiếp tục đi.

** Khách điểm: tương đương với khách sạn ngày nay.*

Ánh tà dương còn chưa tắt hẳn, nhưng những ngôi nhà ở hai bên ngã tư đường đều đã đóng cửa cài then lại thật chặt.

Trọng Tử ngạc nhiên nói: "Nơi này mọi người đi ngủ sớm quá".

Lạc Âm Phàm trong lòng biết có gì đó không ổn, cũng không nhiều lời, kéo tay Trọng Tử tiến lên gõ cửa một khách điểm.

Một lúc lâu sau, cửa khách điểm mới hé ra một chút, bên trong lộ ra hai con mắt, cất giọng hỏi: "Là ai?".

Lạc Âm Phàm nói: "Thầy trò ta từ Nam Hoa đến, đi ngang qua khách điểm của các vị, muốn tìm một chỗ ở trọ".

Nghe nói tới hai chữ Nam Hoa, cánh cửa khách điểm kêu ken két một tiếng rồi mở rộng ra, bên trong là người chường quày gầy teo đang đứng, ngạc nhiên và vui sướng tột cùng, hướng về phía sau kêu lớn: "Đừng sợ, đừng sợ, là tiên trưởng, là tiên trưởng từ núi Nam Hoa tới đây!".

Vài tên tiểu nhị vốn đang tránh ở bên trong, nghe nói vậy đều lao tới nghênh đón hai thầy trò.

"Tiên trưởng Nam Hoa ai vậy đều có kiếm, đúng vậy".

"Có tiên trưởng ở đây thì tốt rồi, đêm nay mọi người được yên tâm ngủ rồi."

"Nhanh lên, mau đi sắp xếp phòng cho tiên trưởng và tiên đồng!"

Lạc Âm Phàm thấy thái độ của mọi người liền hỏi ngay: "Ở đây có chuyện gì?"

Chường quày khổ sở, lo lắng nói: "Tiên trưởng không biết, trấn của chúng tôi ngày hôm trước có yêu quái kéo đến quấy phá, đã giết chết mười mấy người, tiên trưởng từ bi, mong người hãy cứu lấy mọi người chúng tôi ở đây đi ạ".

Lạc Âm Phàm khẽ nhủ mi.

Ma cung của Vạn Kiếp mặc dù đã sụp đổ, nhưng vài năm gần đây ma cung của Cửu U đang lặng lẽ nổi dậy mạnh mẽ, ma tộc có chốn dung thân, dần dần lại bắt đầu ra ngoài can rở tác loạn, tuy nói rằng trong thành đều có đệ tử của tiên môn bảo vệ, nhưng những nơi hẻo lánh như chỗ này cũng khó tránh khỏi phải chịu cảnh tác loạn của yêu ma.

.....

Nửa đêm, từ trên không trung của bãi tha ma, một vầng trăng cong cong treo ở trên bầu trời phía đông chiếu xuống những vầng sáng lạnh lẽo.

Khắp cả phần mộ, đèn tàn bia đổ, ở giữa thấp thoáng vài bóng cây thưa thớt, vừa nhỏ vừa thấp, lại trụi lủi khẳng khiu không có lá, những bóng cây so le nhau nhìn giống như móng vuốt của quỷ.

Trong một góc khá sáng sủa của bãi tha ma, phía trên hai ngôi mộ hoang có một người trang phục giống như một nô bộc của một nhà nào đó trong trấn đang nằm thẳng tắp, đã sớm hôn mê mất đi tri giác. Bên cạnh có một bóng dáng mờ hồ gần như là trong suốt, bóng dáng như sương như khói đó nằm ở trên người của người kia, là một u linh (*) hút máu trong truyền thuyết, nguyên khí cuộn cuộn không ngừng từ trong miệng mũi của người nọ tuôn trào ra, bị bóng dáng mờ ảo kia hút sạch vào.

**U linh: những linh hồn từ nơi tăm tối.*

Bóng dáng kia càng ngày càng trở nên chân thật hơn thì người nọ lại càng ngày càng không có sinh khí.

"Thì ra kẻ tác quái ở đây là nguoi, Phong Ma?". Một giọng nói thản nhiên vang lên.

Bóng dáng mờ ảo kinh sợ quay lại nhìn.

Người vừa tới lặng lẽ đứng giữa không trung, phía sau là một vầng trăng tròn lạnh lẽo treo trên cao cao, nhìn giống như là ánh trăng rằm sáng rọi. Vạt áo trắng tinh thuần bay nhẹ trong gió, phiêu nhiên xuất trần, bàn chân đứng trên thanh trường kiếm đang phát ra ánh sáng chói lòa, giống như sóng nước dập dờn, bông bênh, vô cùng tao nhã, những ngôn ngữ tâm thường thật khó mà diễn tả hết được.

Hắn chậm rãi mở miệng, giọng nói thật bông bênh, hư ảo: "Lấy nguyên khí của người khác, làm hại tánh mạng của con người, tội này đáng diệt trừ".

Chữ "diệt trừ" vừa mới thốt ra, người đó đã xoay thân người, đồng thời trường kiếm dưới lòng bàn chân thoát ra bay vút lên, phá mây mà phóng đi, trong chớp mắt từ giữa đám mây thanh kiếm lại lần nữa xuất hiện bay thẳng tắp xuống dưới, ánh sáng tỏa ra đến chói mắt, giống như sao sáng từ trên chín tầng trời rơi xuống chốn nhân gian, trong phạm vi hơn mười trượng được chiếu rọi sáng bừng như ban ngày.

Trong vòng ánh sáng như ngọc phát ra từ trong thanh kiếm, chỉ thấy duy nhất một bóng dáng.

Phong Ma hoảng sợ: "Lạc tinh sát!".

Lạc tinh sát, kiếm tựa sao rơi, chỉ là một sát chiêu tầm thường của phái Nam Hoa mà thôi, nhưng người có thể đem nó sử dụng đến trình độ cao thâm như thế này chỉ có một, đó chính là sát chiêu cực kỳ nổi danh của Lạc Âm Phàm, đối phó với yêu ma tầm thường, chỉ cần một chiêu duy nhất.

Tất cả đều đã ở dưới ánh sáng bao phủ của thanh kiếm, có muốn né tránh cũng không kịp nữa.

Cứ ngỡ kẻ mới đến chỉ là một thần tiên bình thường trong tiên môn, vạn vạn lần cũng không thể ngờ được lại chính là hắn. Phong Ma lúc này mới hiểu được rằng mình đã gặp phải phiền toái lớn rồi, y đã sớm được nghe nói về Trọng Hoa tôn giả Lạc Âm Phàm, nhưng cho đến hôm nay mới được tận mắt nhìn thấy, mới biết được pháp thuật của hắn cao tới trình độ nào, càng không thể tưởng tượng được nữa là, Lạc Âm Phàm danh chấn lục giới lại là một nhân vật như vậy.

Phong Ma hốt hoảng muốn bỏ trốn, nhưng mà tình hình trước mắt này ngoại trừ đứng im chờ chết thì đã không còn đường nào có thể đi được cả, ngay vào lúc y vô cùng tuyệt vọng thì tình thế bỗng nhiên có sự chuyển biến.

"Lạc Âm Phàm, còn không dừng tay!". Một tiếng cười lạnh vang lên.

"Có hai tên?". Lạc Âm Phàm quả nhiên ngừng tay thu kiếm lại.

Cũng là một tên Phong Ma khác bay tới, trong lòng ôm một thân ảnh màu trắng: "Đồ đệ của ngươi ở trong tay chúng ta, chẳng lẽ ngươi cũng không quan tâm đến sống chết của nó?".

Lạc Âm Phàm có chút giật mình, không thể ngờ được là đối phương đã để ý đến Trọng Tử, đến khách điểm bắt người mang tới đây: "Trọng nhi?". Vốn là đang ngủ thẳng một giấc đến nửa đêm thì bị giật mình tỉnh lại, liền phát hiện ở trong phòng có yêu ma, nhưng kết quả lại bị nó bắt đến đề đe dọa sư phụ, Trọng Tử cảm thấy nhụt chí vô cùng, nhưng vẫn không hề rên lên một tiếng.

Cứ ngỡ rằng hôm nay khó lòng mà thoát khỏi kiếp nạn này, ai ngờ vào thời khắc này lại có thể xoay chuyển được tình thế, tên Phong Ma lúc trước nhìn thấy có con tin, y cảm thấy vừa may mắn vừa vui sướng, lập tức lui trở lại phía sau đứng ở bên cạnh tên Phong Ma vừa mới đến. Hai tên yêu ma liếc nhau, trong mắt là cùng một chủ ý, bắt đứa bé gái này là đúng rồi, nếu như mang nó về giao cho Phong Ma vương, sau này có thể lợi dụng nhược điểm này không chế Lạc Âm Phàm thì tất nhiên là bọn chúng đã lập được công lớn vô cùng rồi.

Chúng càng nghĩ càng đắc ý, hai tên yêu ma trong phút chốc lập tức nhảy lên, bay vào giữa tầng mây, chạy về phía hang ổ của bọn chúng.

Tốc độ chạy nhanh như gió thế này ai có thể đuổi kịp kia chứ ! Trong chớp mắt bọn chúng đã chạy đi được vài dặm, phía sau cũng không có động tĩnh gì, nhưng lại thấy con đường ở phía trước mây bay tầng tầng lớp lớp, không thấy đâu là điểm cuối, dường như kéo dài đến vô tận, ánh trăng lạnh lùng treo lơ lửng ở phía trên biển mây, cả một vùng chỉ thấy mênh mông, vắng đặc, không bờ bến.

Trong biển mây, một bóng người chậm rãi nổi lên.

Giống như một vị thần biển, người đó áo trắng tôn quý, trang nghiêm, mà tuyệt đối không có đến một chút sát khí lạnh lùng nào, khiến trong tâm linh con người ta sinh ra một sự tôn kính tột cùng, đến mức nhìn không được chỉ muốn quỳ xuống mà dập đầu bái lạy.

Hai tên yêu ma khiếp sợ, vội vàng đứng sát vào nhau.

Đối phương nhanh như vậy mà đã đuổi tới phía trước, tên Phong Ma bất cớ Trọng Tử hoàn hồn trước nhất vội vàng nói: "Trọng Hoa tôn giả quả nhiên danh bất hư truyền".

Lạc Âm Phàm nói: "Thà đồ đệ của ta ra".

Lần này nhất định là khó có thể trốn thoát được, tên Phong Ma kia vẫn tự tin vào con tin trong tay mình, lập tức tóm lấy gáy của Trọng Tử nói: "Trên đời này làm sao có chuyện dễ dàng như vậy! Lạc Âm Phàm, ta không tin ngươi ngay cả tánh mạng của đồ đệ mà cũng không cần, nếu ngươi vẫn nhất quyết tiếp tục ép bức ta, thì đừng trách ta đánh tan hồn phách của nó!".

Lạc Âm Phàm nhìn tên yêu ma một lúc lâu, bỗng nhiên nói: "Thật không?".

Không có khăn trương, cũng không có đắc ý, chỉ có thương hại và bất đắc dĩ.

Trục Ba đột nhiên xông lên trời, như pháo hoa nở rộ giữa không trung, nhìn giống như một tia chớp giữa biển mây, trong nháy mắt đã biến hóa thành trăm ngàn thanh kiếm, không thể phân biệt rõ được thanh nào mới là thật. Dưới ánh trăng lạnh, vô số những thanh kiếm giống nhau từ trên trời giáng xuống, đan vào nhau tạo thành một tấm lưới thật lớn.

Đồng thời, cùng lúc này, giọng nói của Lạc Âm Phàm cũng truyền đến.

"Việc đã đến nước này, mà vẫn không có lòng hối cải, như vậy thì chỉ còn cách diệt trừ mà thôi".

Hai tên Phong ma bị biến cố bất thình lình khiến cho trở tay không kịp, hoảng sợ tột cùng, kẻ nào lo thân kẻ nấy bất chấp tất cả, vội vàng nhảy từ đụn mây rơi xuống, ngã trở về mặt đất, muốn bỏ trốn một lần nữa lại phát hiện đã không còn đường nào có thể đi được nữa rồi.

Vốn muốn dùng tiểu đồ đệ này để áp chế hắn rồi trừ khử hắn, nhưng lại không ngờ được hắn chẳng may để ý đến sự chết sống của đồ đệ, nhất

quyết ra tay, tấm lưới kiếm chụp thẳng vào đầu, tên Phong ma kia đã lường trước được hôm nay khó lòng mà thoát khỏi cái chết, ác niệm trong lòng Phong Ma tăng lên trong nháy mắt, đem toàn bộ tâm sức dồn vào một chưởng, nâng chưởng lên chụp vào sau gáy của Trọng Tử, miệng cười lạnh: "Được! Khá lắm Lạc Âm Phàm! Quả nhiên là kẻ vô tình như trong truyền thuyết, hôm nay người nhất định không cho chúng ta một con đường sống, nhưng cho dù là phải chết, ta cũng phải chôn cùng với đồ đệ ngoan này của người, người..."

Câu nói kế tiếp còn chưa xong, giọng nói oán hận đột nhiên thay đổi.

"Người... Sao lại thế này! Người...". Trong giọng nói đã không còn một chút đắc ý nào nữa, chỉ có hoảng sợ và tuyệt vọng.

Cả người Trọng Tử từ trên xuống dưới tỏa ra những tia sáng màu trắng thật nhẹ nhàng dịu mắt, giống như đang mặc một bộ xiêm y trong suốt, đem toàn bộ ma lực của tên Phong Ma kia bắn ngược trở về, đồng thời thân thể nhỏ bé nhẹ nhàng bay lên.

Đồ đệ của Lạc Âm Phàm hẳn làm sao có thể dễ dàng rơi vào tay người khác được, vì để đề phòng những sự cố ngoài ý muốn, hắn đã sớm làm phép ở trên người Trọng Tử trước rồi, tên Phong Ma kia nổi lên sát tâm muốn giết cô bé đến cuối cùng lại chính là gieo gió gặt bão.

Ma linh tiêu tán, thân thể của Phong Ma dần dần trở nên trong suốt, mong manh như một làn khói nhẹ.

Tên Phong Ma còn lại vẫn không dám nhúc nhích, tro mắt đứng nhìn tấm lưới kiếm bao phủ lên người mình, từ từ thắt chặt lại.

Một kiếm đưa tới, Lạc Âm Phàm đưa tay ra ôm lấy Trọng Tử đang bay trở về, lặng yên đáp xuống mặt đất, nắm tay cô bé chậm rãi rời đi, vừa đi vừa lâu lâu khẽ quay đầu lại liếc nhìn một cái.

"Trọng nhi, con sợ sao?".

"Con không sợ".

Mới vừa rồi bị Phong Ma bắt, Trọng Tử thật sự không hề cảm thấy sợ hãi, bởi vì cô bé biết, sư phụ nhất định sẽ đến cứu mình.

"Không sợ sư phụ giết người sao?".

"Bọn chúng là yêu ma, không phải là người, sư phụ sẽ không làm hại người khác, chắc chắn là bọn chúng đã làm chuyện xấu".

"Trên đời này có một số việc, không phải chỉ dựa vào 'có muốn làm hay không' mà quyết định. Phong Ma hấp thu nguyên khí của con người để tu luyện, những người trong trần trên đó đều là do bọn chúng làm hại, nếu chúng ta không làm như vậy, bọn chúng sẽ hại chết càng nhiều người hơn nữa".

"Sư phụ không muốn giết bọn chúng, nhưng vì cứu người, cho nên người mới ra tay giết bọn chúng".

"Đúng vậy".

Trọng Tử nắm chặt tay sư phụ bước đi, nhưng lại tò mò nhìn không được liền quay đầu nhìn xung quanh.

Lạc Âm Phàm lập tức đưa bàn tay kia lên, nhẹ nhàng chắn trước ánh mắt của cô bé, lắc đầu nói: "Không nên nhìn, Trọng nhi, việc này không có gì hay đáng để xem cả, tuy rằng bọn chúng là ma tộc, làm nhiều việc ác, gieo gió gặt bão. Hôm nay sư phụ bắt đắc dĩ phải diệt trừ bọn chúng. Nhưng bất luận là đúng hay sai, giết chóc chung quy cũng không phải là một việc tốt. Sư phụ lúc ấy cũng đã nghiêm khắc tự nhắc nhở chính mình rằng, sự việc không đến mức phải động thủ thì tốt nhất là không nên động thủ, con có hiểu hay không?".

Sư phụ không thích giết người, cho dù bọn chúng có là yêu ma. Trọng Tử đương nhiên là lại càng tôn kính sư phụ mình nhiều hơn nữa. Liền quay mặt lại không hề nhìn nữa: "Trọng nhi hiểu được ạ".

Trên đỉnh đầu, ánh sáng chói lòa hiện lên, đó chính là thanh kiếm Trục Ba quay trở về.

Chỉ cần chém một kiếm này, chắc chắn là ma thần tản tán, nhưng để duy trì sự yên ổn của lục giới vốn không nên dùng giết chóc mà thực hiện.

Lạc Âm Phàm nhìn Trục Ba một lúc lâu, rốt cục cũng cho nó vào vỏ.

Đôi tay nhỏ bé mềm mại giờ phút này đang nắm chặt lấy tay hắn mà siết lại, giống như sợ hắn sẽ buông ra.

Bình sinh hắn diệt ma vô số, nhưng hôm nay hắn lại cũng có tâm ma, không thể không thừa nhận, hắn đang lo lắng, lo lắng đến một ngày kia quả thực sẽ trở thành như lời của sư thúc và sư huynh đã từng nói, xảy ra sự việc ngoài ý muốn, khi đó hắn làm sao mà xuống tay được? Trọng Tử là đồ đệ đầu tiên và có lẽ cũng là đồ đệ duy nhất của hắn, là một đứa bé ngoan ngoãn biết nghe lời lại có hiểu biết, muốn cứu con bé, chỉ có một cách duy nhất là mau chóng tu thành Kính Tâm thuật mà thôi.

"Chúng ta quay về khách điểm ngủ, sáng sớm mai sẽ đi tiếp".

"Dạ".

Thầy trò hai người rời đi càng lúc càng xa, rồi biến mất dưới ánh trăng.

Yêu ma đã bị diệt trừ, lúc này ở giữa không trung luồng khí xanh đen và âm u dần tiêu tán đi, bãi tha ma một lần nữa khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có của nó, không khí càng trở nên trầm lắng, ngay cả ánh trăng bàng bạc đang chiếu rọi từ trên trời xuống kia dường như càng trở nên lạnh lẽo.

Tại nơi hai tên Phong Ma biến mất, bên cạnh một mộ phần bỗng nhiên xuất hiện một bóng người màu đen đứng đó!

Bóng người thon dài, không biết là xuất hiện từ khi nào, áo choàng màu đen thật dài tha thướt phủ xuống trên mộ phần, giống như đem cả người y trùm hết vào bên trong, nhìn như quỷ sứ ở chốn u minh, tự thân lộ ra thập phần tà ác.

Nhưng thứ khiến người ta phải nhìn trước hết chính là cái tay kia.

Tay trái nhẹ nhàng kéo vạt phải của chiếc áo choàng để lộ ra bốn ngón tay thon dài ở bên trong, tái nhợt, nhìn thoáng qua thấy cứng ngắt, không có sự sống, nhưng trên ngón áp út của bàn tay không giống người sống kia, có đeo một chiếc nhẫn được gắn một viên ngọc trong suốt màu tím cực lớn.

Trong sắc tím còn thấp thoáng sắc đen, sắc thái âm u, ở dưới ánh trăng toát lên vẻ sáng bóng thần bí mà hoa lệ.

Áo choàng màu đen hợp cùng một màu với tướng mạo, bóng dáng chậm rãi cúi xuống thật thấp, ánh trăng trên đầu chiếu rọi xuống như tạo thành một bóng ma, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt của y, chỉ lộ ra một chiếc cằm nhọn với hình dáng thật duyên dáng, và một đôi môi bạc mà tao nhã.

Bỗng nhiên, bên khóe môi của y khẽ cong lên.

.....

Núi Thanh Hoa so với núi Nam Hoa cũng không kém hơn là bao nhiêu, tường mây bao quanh, tiên khí lượn lờ, những luồng gió mát lạnh thổi qua những đám mây, sương khói mờ ảo bao trùm khoảng không trên mặt biển phía Đông, phía xa xa mặt trời đỏ rực nằm trên những đám mây trên mặt biển, như đang đắm mình trong gió biển lồng lộng, quả nhiên là vô cùng đồ sộ.

Ngày thường, với mắt thường của kẻ phàm nhân đương nhiên là nhìn không thấy ngọn núi thần tiên này, gần đây chẳng qua là do tiên thọ của cung chủ Trác Diệu đang tới gần, cho nên ở Bán Nguyệt cung mới mở rộng cửa lớn, nghênh đón tân khách ở tứ phương đến chúc thọ, giống như lúc Nam Hoa phái tùy ý mở rộng cửa lớn của tiên môn để thu nhận đệ tử. Lạc Âm Phàm mang theo Trọng Tử đến đây, chính là vào đúng thời điểm náo nhiệt nhất, trên các con đường tiên khách hoặc ngự kiếm hoặc cưỡi mây đến, còn các khách quý đến từ nhân gian thì ngồi thuyền tới, người người kéo đến nối liền không dứt.

Dọc theo đường đi, Trọng Tử đã được nghe sư phụ nói qua, tiên môn chia thành hai phái, một là phái Kiếm Tiên, còn lại là phái Chú Tiên. Trường Sinh cung và Mao Sơn phái chính là phái Chú Tiên, còn Thanh Hoa cung, Nam Hoa phái và Côn Luân phái đều thuộc phái Kiếm Tiên, cho nên giao tình tự nhiên sẽ càng thêm thâm sâu. Lần này để chúc mừng tiên thọ của Thanh Hoa cung chủ Trác Diệu, Ngu Độ đã chuẩn bị lễ vật mừng thọ chính là tám viên cừu chuyển kim đan cực kỳ trân quý.

Thầy trò Lạc Âm Phàm vừa ngự kiếm tới trên biển, Trác Diệu đã sớm nghe được tin tức, liền tự mình dẫn theo các đệ tử chờ sẵn ở bên ngoài cửa cung nghênh đón.

Một tiếng "Trọng Hoa tôn giả đến", khiến cho tất cả tiên nhân lẫn phàm nhân đều không hẹn mà cùng ngoảnh mặt lại nhìn về phía đó.

Trong làn gió trong lành, Trục Ba kiếm chờ thầy trò hai người hướng về phía bên này bay tới.

Trên thân kiếm một người đứng bình yên, vẻ mặt thanh đạm mà không lạnh lùng, phong thái này thật sự khó có thể dùng ngôn từ mà diễn tả, hình dung ra được. Đi theo bên cạnh người đó là một nữ đồng tử cả người đầy linh khí, khuôn mặt trắng trẻo, đôi mắt to tròn, trong sáng còn hơn cả thanh kiếm Trục Ba. Một lớn một nhỏ đứng cạnh nhau tay nắm tay, trên người đều là áo trắng thuần khiết không vương chút bụi trần, giống như từ trong bức họa mà bước ra.

Dưới chân là mặt nước biển xanh ngàn dặm, vạt áo trắng thuần khiết nhẹ nhàng bay trong gió, làm nền phía sau là một vầng mặt trời đỏ ửng lấp ló trong mây.

Trong lòng ai nấy đều biết thân phận của người đang tới, mọi người đều quay đầu nhìn đến gần cả người, trên mặt không tự chủ được đều lộ ra sắc thái cung kính vạn phần.

Trục Ba kiếm vững vàng bay đi đưa hai người tới trước cửa cung, Lạc Âm Phàm nắm tay Trọng Tử bước xuống, thu kiếm vào vỏ, tiến lên chấp tay chúc: "Trọng Hoa vâng mệnh Ngu chương giáo, cùng tiểu đồ Trọng Tử đến đây, thay mặt cho phái Nam Hoa chúc mừng tiên thọ của Trác cung chủ, chúc Cung chủ tiên thọ vô cương".

Trác Diệu cười lớn vội hoàn lễ lại: "Tôn giả không ngại ngàn dặm xa xôi giá lâm, đó đã là vinh dự lớn cho Thanh Hoa cung rồi, không cần phải khách khí".

Hai người đứng nói chuyện một hồi, Trọng Tử im lặng đứng ở bên cạnh Lạc Âm Phàm, lúc này quan sát thấy vị cung chủ Thanh Hoa cung này ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt có phần cao quý, hòa ái mà không mất đi sự uy nghiêm, thần khí phải giống Ngu Độ tới bảy phần.

Thấy vị cung chủ kia nhìn về phía mình, Trọng Tử nhớ lại lời sư phụ căn dặn, lập tức tiến lên quỳ xuống bái lạy một cái, lớn tiếng nói: "Trọng Tử bái kiến Trác cung chủ, chúc cung chủ bá bá phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn."

Giọng nói trong trẻo tràn đầy sức sống vang lên khiến các tân khách cười to một trận, nhìn tình cảnh trước mắt, rõ ràng là giống một tiểu tiên đồng đáng lẽ vật mừng thọ, chỉ còn thiếu quả đào để mừng thọ nữa mà thôi, các tân khách ai nấy cũng đều nói là may mắn.

"Đồ nhi ngoan, không cần đa lễ, mau đứng lên". Trác Diệu cũng rất vui vẻ vì cô bé thật nhu thuận, nhẹ nhàng vươn một tay ra đỡ Trọng Từ đứng dậy, phát hiện cô bé này gân cốt cứng cáp tuyệt hảo, không khỏi khen ngợi không ngừng: "Tôn giả thật là có phúc khí! Thu nhận được đồ nhi tốt như vậy!".

Đồ đệ được khen ngợi, Lạc Âm Phàm lần đầu tiên trong đời có được sự kiêu hãnh của người làm sư phụ, nhưng cũng khiêm tốn nói: "Cung chủ quá khen". Nhìn tiểu đồ đệ đáng yêu, cuối cùng không nhịn được khoe miệng lại cong lên.

Trác Diệu nói thêm hai câu nữa rồi liền mời hai thầy trò bước vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 8: Tiểu nương tử

Chín cung điện của Thanh Hoa cung, dựa vào vị trí địa lý mà xây dựng, giống như là chín bậc thang, tầng tầng lớp lớp xếp cao dần lên tới đỉnh núi, cực kỳ hùng vĩ. Dù Trọng Từ đã đi theo Lạc Âm Phàm học hỏi được hai năm, trong đầu đã học được không ít chữ nghĩa, nhưng do tên gọi của các điện này quá nhiều lại khó nhớ, Trọng Từ đối với những cái tên phức tạp này thật không có chút hứng thú nào. Cho nên Trọng Từ chỉ nhớ số của từng điện, theo thứ tự đánh số mà đi lên. Điện số một, điện số hai, và bây giờ hai thầy trò lên tới chính điện thứ ba, vốn là điện đang được dùng để tiếp đãi khách.

Trong chính điện thứ ba này hiện đang có rất nhiều người có thân phận đặc biệt tụ họp ở đây, bọn họ cùng nhau phẩm trà, nói chuyện phiếm vô cùng náo nhiệt, người trần cũng có mà tiên nhân cũng có. Trong số đó, đa số mọi người nếu không phải là chương môn thì cũng là đại đệ tử. Người trong Tiên môn thường lấy pháp khí sử dụng để chứng minh thân phận của mình, nếu người đó dùng bội kiếm hoặc các loại linh khí tương tự thì thuộc phái Kiếm Tiên, nếu không sử dụng bội kiếm thì hơn phân nửa là phái Chú Tiên. Đương nhiên là không kể đến những trường hợp ngoại lệ, như Hành Huyền tuy ở phái Kiếm Tiên nhưng lại không sử dụng kiếm, và trong phái Chú Tiên cũng có người dùng những pháp bảo như phát trần và linh châu, nhưng mà cũng không có gì đặc biệt nên tạm thời không cần nhắc tới.

Vừa nghe nói Trọng Hoa tôn giả tới, tất cả mọi người trong điện đều đứng dậy chào đón, Lạc Âm Phàm chỉ từ tốn chào hỏi lại vài câu. Sau đó Trác Diệu liền đưa hán vào bên trong, tiếp tục lặng lẽ xuyên qua cửa sau, dọc theo các bậc đá mà bước dần lên trên, đi thẳng đến trước chính điện thứ tư.

Vài tên đệ tử đang trấn giữ ở ngoài cửa, nhìn thấy Trác Diệu và Lạc Âm Phàm đến đều cung kính thi lễ.

Trong điện thứ tư này, chỉ có hai người, một người khoảng hơn ba mươi tuổi có dáng vẻ của một vị tiên trưởng đang ngồi ở ghế trên với vẻ mặt lo lắng, đến cả tâm trạng dùng trà cũng không có. Người còn lại là một tên đệ tử đang đứng phía sau y cũng im lặng không nói một tiếng nào.

Nhìn thấy hai người này trên người không mang bội kiếm, Trọng Từ liền đoán hai người này chắc có lẽ thuộc phái Chú Tiên. Cô bé chưa kịp nhìn kỹ, đã thấy vẻ mặt của vị Tiên trưởng kia giãn ra, đứng dậy chào đón Lạc Âm Phàm: "Chờ mong đã lâu, cuối cùng Tôn giả cũng đã đến".

Lạc Âm Phàm cũng quay đầu sang nói với Trọng Từ: "Con mau đến bái kiến Minh Cung chủ của Trường Sinh cung đi".

Trọng Từ nghe vậy, đang muốn bước tới bái kiến thì Minh Cung chủ đã bước lên đỡ cô bé dậy, lại còn hết lời khen ngợi.

Lạc Âm Phàm biết rõ ý định của Minh Cung chủ khi đến đây liền quay sang hỏi Trác Diệu: "Cung tiên từ đâu rồi?".

Trác Diệu trước hết mời hai người ngồi xuống, sau đó chậm rãi nói: "Cung tiên từ lúc này vẫn còn phải ngụ tạm ở đây bên Long Chi Uyên. Lần này Vạn Kiếp nhất định vẫn sẽ đến cứu nàng ra. Địa thế Long Chi Uyên dễ thủ nhưng khó công, vừa đúng là một nơi thích hợp để vây bắt y".

Về mặt của Minh cung chủ có chút bất đắc dĩ, tức giận nói: "Sự việc năm đó thật sự không liên quan đến chất nữ(*) của ta, mà con bé cũng không hề biết nơi ở của Vạn Kiếp. Bọn họ vì muốn báo thù, mà muốn bắt giữ con bé lại để tra hỏi. Còn Cửu U Ma cung cũng muốn dùng con bé để khống chế Vạn Kiếp. Mấy năm nay con bé đông trốn tây chạy, thật sự là vất vả vô cùng".

**Chất nữ: Cháu gái*

Trác Diệu nói: "Mấy hôm trước ta nghe nói bọn họ nhốt Cung tiên từ thì vội vàng đến nơi ấy, cuối cùng cũng thuyết phục được bọn họ tạm thời để Cung tiên từ ở tại Thanh Hoa cung, nhưng việc này lại liên quan đến quá nhiều người, nên ta mới mạo phép mời riêng Tôn giả đến đây, chúng ta cùng bàn bạc xem nên xử lý như thế nào mới là tốt nhất".

Lạc Âm Phàm nói: "Hạnh Cung chủ có tâm cứu người, nếu không thì người trong Tiên môn lại phải tăng thêm thương vong vô ích rồi".

Ma cung mặc dù đã bị tan rã khắp nơi, nhưng Vạn Kiếp vẫn là kẻ có pháp lực cao nhất ở Ma giới hiện tại, ngay đến Ma tôn Cửu U cũng phải kiêng nể y

đến ba phần. Tuy những người này đương nhiên sốt ruột muốn báo thù, nhưng làm việc lại lỗ mǎng như thế, âm thầm mưu tính hợp sức lại đấu với Vạn Kiếp, thì chỉ có nước dâng không tính mạng của mình cho y mà thôi”.

Minh cung chủ vội hỏi Lạc Âm Phàm: “Lần này là chất nữ ta tình nguyện giúp chúng ta dụ y tới đây. Nếu chúng ta có thể vây bắt y, đoạt lại được Ma kiếm, cũng xem như là đã an ủi vong linh của ba ngàn đệ tử Tiên môn đã hi sinh oan uổng”.

Lạc Âm Phàm nhú nhú mày: “Sự kiện kia có liên quan tới Vạn Kiếp hay không, chúng ta còn phải chờ kiểm chứng lại đã”.

Trác Diệu gật đầu đồng tình: “Theo lý mà nói, Vạn Kiếp một lòng say mê, ngưỡng mộ Cung tiên tử, nên Ma cung của Vạn Kiếp cũng vì vậy mà tiêu vong, chúng ta thật không nên lại tiếp tục dùng Cung Tiên tử để áp chế y lần nữa. Nhưng việc ma kiếm bị trộm vào năm đó và việc ba ngàn đệ tử Tiên môn chết thảm đều là thật. Cùng với việc nếu không có ma lực trong kiếm thì Vạn Kiếp căn bản là không có đủ năng lực để trở thành Ma tôn, cho nên cũng khó trách sự hoải nghi bọn họ. Huống chi Cung tiên tử lại là con gái của Lão Cung chủ, năm đó Lão Cung chủ cũng vì biến cố ấy mà mất đi tính mạng, nên việc Cung tiên tử giúp chúng ta dụ bắt y để truy vấn cũng có thể hiểu được”.

Sự việc liên quan đến thanh kiếm của Nghịch Luân thật rất quan trọng, việc này cũng xuất phát từ nguyên nhân bất đắc dĩ. Nên Lạc Âm Phàm cũng không nói thêm gì nữa, sau đó chỉ hỏi: “Tình hình ở Long Chi Uyên hiện tại như thế nào?”.

Lần này việc thiết kế trận thế mai phục Ma tôn Vạn Kiếp đều là bí mật tiến hành, đương nhiên không tiện để cho quá nhiều người biết được. Minh Cung chủ ho khan hai tiếng, đám đệ tử bên cạnh liền hiểu chuyện lui ra. Trác Diệu thấy Trọng Tử đứng kế bên nghe chuyện cũng không vui vẻ gì, nên liền gọi một đệ tử đến mang cô bé ra ngoài dạo chơi thăm thú xung quanh.

Mười hai đỉnh núi ở Nam Hoa vốn vang danh thiên hạ, nhưng Thanh Hoa cung cũng không thua kém gì, những hòn giả sơn và những con sông nhỏ được thiết kế dọc hành lang còn khéo léo, tài tình hơn cả ở núi Nam Hoa, làm cho con đường trên đỉnh núi này càng thêm xinh đẹp tuyệt trần. Ở giữa là những đám mây màu tím đang trôi lững lờ, mấy ngày nay là tiên thọ của Trác Cung chủ, tiên nhạc cất lên từng hồi, lúc nào cũng có thể nghe thấy, khúc nhạc nào cũng khiến cho ai nghe thấy đều phải mê mẩn.

Biết Trọng Tử là đồ đệ của Trọng Hoa tôn giả, tên đệ tử kia nào dám chậm trễ, hết sức nhiệt tình dẫn Trọng Tử đi khắp nơi tham quan dạo chơi.

Trọng Tử nhìn ngắm cảnh đẹp xung quanh một lúc, tiện tay nhặt lấy hai khối đá kì lạ trong suốt vẫn về trong tay. Trong lòng vẫn cứ luôn nhớ tới sư phụ, cô bé đã đi cũng khá xa rồi, Sư phụ liệu có thể tìm thấy bé không? Tuy Trọng Tử còn nhỏ tuổi, có nhiều chuyện chưa hiểu hết, nhưng cũng biết được Trác Diệu là cố ý cho người mang bé rời đi khỏi nơi đó, để bọn họ và sư phụ có thể từ từ cùng bàn bạc việc quan trọng kia, giờ phút này nếu tùy tiện trở về chỉ sợ sẽ quấy rầy bọn họ, Trọng Tử liền ngồi xôm xuống đất nói: “Muội mời chân quá, Thanh Hoa cung thật là rộng!”.

Đệ tử kia nghe cô bé than như thế liền cười nói: “Thanh Hoa Cung chúng tôi tuy nói là nhỏ hơn so với Nam Hoa, nhưng nếu cứ thông thả dạo chơi như thế này thì cũng phải mất tới ngày mới có thể đi hết. Chi bằng chúng ta ngự kiếm mà tham quan nhé?”.

Ai có thể nghĩ Trọng Tử đường đường là đệ tử của Trọng Hoa tôn giả, lại không biết ngự kiếm, Trọng Tử sợ y sẽ nhìn ra được điều này, vội vàng nói: “Không cần, không cần, sư phụ và muội còn ở lại đây vài ngày, để từ từ mỗi ngày muội sẽ ra đây tham quan cũng được”.

Đệ tử kia cười nói phải, rồi lại tiếp tục đề nghị với cô bé: “Tôn giả lúc trước cũng thường hay tới Thanh Hoa cung của chúng tôi, mỗi lần đều ở tại Hải Lâu, lần này Cung chủ đã đặc biệt dặn dò để dành riêng Hải Lâu để tiếp đãi Tôn giả. Nếu tiểu sư muội thấy mệt, ta sẽ dẫn muội tới đó nghỉ ngơi trước, chờ Tôn giả về, vậy có phải tốt hơn không?”.

Lời này của y như gãi đúng chỗ ngứa của Trọng Tử, cô bé vui mừng đồng ý.

Hải Lâu là một tòa lầu nhỏ được xây dựng ở một nơi cheo leo của đỉnh núi hai bên giáp với rừng và biển, nơi này rất yên tĩnh, tòa lầu nhỏ tinh xảo, tất cả có khoảng năm, sáu gian phòng, trước lầu có một ban công ngắm cảnh rất lớn, đứng ở lan can nhìn ra, chỉ thấy đại dương bát ngát xanh thẳm, vắng bên tai còn nghe thấy tiếng gió biển hòa nhịp cùng tiếng sóng biển đang vỗ vào bờ rì rầm.

Thu xếp chỗ ở cho Trọng Tử xong, tên đệ tử kia liền quay trở về phục mệnh.

Trọng Tử vẫn còn tâm tính của một cô bé con, ở trong phòng chơi một lúc lâu, ngắm nghía mọi đồ vật trong phòng khắp một lượt, rồi cô bé cảm thấy thật buồn chán, liền đơn giản là chạy ra cửa, ghé đầu vào lan can ngắm cảnh biển, đợi cả nửa ngày mà vẫn chưa thấy Lạc Âm Phàm trở về, cô bé không thể nhịn được nữa bắt đầu suy nghĩ miên man.

Nghe nói bọn họ chuẩn bị đối phó với kẻ mạnh nhất ở Ma giới là Ma tôn Vạn Kiếp, việc này nhất định sẽ rất nguy hiểm.

Trọng Tử cảm thấy lo lắng cho sư phụ.

Tuy Sư phụ là người có pháp lực cao nhất ở lục giới hiện tại, và Ma tôn Vạn Kiếp đã từng bị sư phụ đánh bại, lúc này đương nhiên cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra. Nhưng mà .. nếu ... có chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì nên làm sao bây giờ? Trọng Tử không thể chịu đựng việc sư phụ sẽ giống như vị thần tiên ca ca kia cũng sẽ rời bỏ cô bé mà đi. Không có sư phụ ở Từ Trúc Phong, thì nơi đó cũng không còn là nhà của Trọng Tử nữa, lòng cô bé liền sợ hãi. Sư phụ có thể bảo vệ cho cô bé, nhưng cô bé một chút năng lực cũng không có để có thể bảo vệ cho sư phụ.

Đang ở trong một không gian yên tĩnh, bỗng nhiên Trọng Tử cảm thấy ở phía sau có một trận gió mãnh liệt thổi qua người.

Cảm giác có một thứ gì đó từ sau lưng bay về phía mình, Trọng Tử bị dọa cho giật mình, hỏi: “Ai?”.

Ở phía trước cách chỗ ngồi của cô bé khoảng hai trượng, hiện lên một thanh bảo kiếm màu vàng óng ánh, đáng vẻ tao nhã bất ngờ dừng lại ở giữa không trung, trên thanh kiếm chỉ có duy nhất một người đang đưa lưng về phía cô bé. Xem ra con gió mãnh liệt vừa rồi là do người đó gây nên rồi.

Bảo kiếm xoay đầu, cũng mang theo người nọ quay mặt về phía Trọng Từ.

Trọng Từ bây giờ mới nhìn kĩ được người này, là một thiếu niên xinh đẹp tuấn tú, khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, dáng người cũng không khác người lớn bao nhiêu, rắn chắc như một cây tùng, đôi mày kiếm hiện ra nét anh khí bừng bừng, rất giống một con tiểu hoàng tước kiêu ngạo.

Động tác mau lẹ vững vàng lại hết sức thông thả tự nhiên, đây rõ ràng là thuật ngự kiếm đã đạt tới trình độ thượng thừa. Nhưng Trọng Từ là khách, lại cùng là đệ tử Kiếm tiên môn, y ở đây phô trương thuật pháp của bản thân, không phải là có ý khiêu khích cô bé sao?

Trọng Từ chưa từng học qua Tiên thuật, làm sao có thể hiểu được dụng ý của y, cô bé chỉ cảm thấy khuôn mặt của vị thiếu niên này thật quá sức đẹp đi. Nhưng mà, cô bé đi theo Lạc Âm Phàm lâu rồi, nên nếu lại có những người đẹp đứng ở trước mặt thì cũng sẽ không còn cảm giác ngạc nhiên khiếp sợ như lúc trước nữa.

Cô bé ngấm ngấm thiếu niên kia một lúc lâu, bỗng phá lên cười.

Về mặt của thiếu niên này thật vô cùng giống một người, cùng lắm chỉ hơn cô bé có hai tuổi, thế mà lại làm ra vẻ rất già đời. Không biết y ở Ngọc Thần Phong tu luyện như thế nào rồi, nhất định là sẽ rất lợi hại.

Cô bé vẫn còn đang ngờ ngẩn suy nghĩ miên man thì con khổng tước kiêu ngạo kẻ bên cũng chẳng vui vẻ gì, cẩn thận đánh giá cô bé mấy lần, ánh mắt hần hiện lên vài tia khinh thường lẫn thất vọng, mở miệng hỏi Trọng Từ: “Xin hỏi, vị này có phải là tiểu sư muội đến từ Nam Hoa? Là đồ đệ của Trọng Hoa tôn giả chăng?”

Thấy vẻ mặt của y nghiêm túc quá, trong đầu Trọng Từ nổi lên ý nghĩ muốn trêu chọc y một chút: “Vậy xin hỏi huynh là ai?”

Con tiểu khổng tước này bèn miễn cưỡng chấp tay lại, nói với Trọng Từ: “Tại hạ là Trác Hạo, vì mến mộ thanh danh của Trọng Hoa tôn giả mà đến đây, muốn nhờ sư muội chỉ dạy cho vài chiêu thức kiếm thuật.”

“Lãnh giáo kiếm thuật của mình ư?” Trọng Từ cuối cùng cũng hiểu ra dụng ý của y, thì ra y tìm đến mình là để đánh nhau, liền liên tục lắc đầu nguầy nguậy: “Không không, ta không muốn đánh nhau với huynh đâu!”

Trác Hạo trời sinh tính cách mạnh mẽ, vừa rồi nghe được có đệ tử của Trọng Hoa tôn giả đến đây, y bưng bưng khí thế chạy tới tìm người đó tranh cao phân thấp, lúc này y có ý lộ ra chiêu thức Ngự kiếm cao minh ấy cho đối phương nhìn thấy, mục đích là để đối phương khiếp sợ chơi. Nhưng y đâu ngờ được rằng đối phương ấy lại chỉ là một cô nhóc xinh đẹp yếu đuối thế này đâu, quả thật là quá ngoài ý muốn đi. Bất giác trong lòng đã có chút khinh thường, giờ lại thấy cô bé từ chối tỷ thí với y. Y liền nghĩ rằng con nhóc này chắc hẳn y vào thân phận đệ tử Trọng Hoa tôn giả của mình, khinh thường y đây mà. Đã giận càng thêm giận, quyết khiêu khích Trọng Từ: “Kiếm thuật của phái Thanh Hoa chúng ta dù có bình thường, nhưng chưa hẳn đã không bằng Quý phái đâu.”

“Ta biết.” Trọng Từ không nghe ra được ngụ ý trong lời nói của Trác Hạo, ngược lại đem sự chú ý của mình chuyển sang thanh kiếm đang bay dưới bàn chân y, khen: “Thanh kiếm của huynh trông rất đẹp.”

Lời khen của cô bé là thật, mọi người vẫn thường nói: “Hào khán bất trung dụng.” (*), kiếm là pháp khí của Tiên môn, đại diện cho thân phận và vinh quang, cây kiếm Trác Hạo dùng là thần kiếm thượng cổ, nếu không đủ pháp lực thì không thể không chế nổi. Đi khắp nơi, vốn đã nghe không thiếu những lời khen ngợi thanh kiếm, nhưng chưa bao giờ nghe chỉ một câu khen về ngoài nó đẹp như vậy cả, nghe sao cũng thấy có ý giấu cợt trong đó.

** Thứ đẹp mắt thường vô dụng*

Ngại lễ tiết tiên môn, vả lại cô bé vốn đang là khách, Trác Hạo đành phải nhẫn nhịn trả lời: “Kiếm này tên là An Lăng.”

An Lăng à? Trong mắt của Trọng Từ, thanh kiếm Trục Ba của sư phụ vẫn là tốt nhất.

Trác Hạo đợi lâu, thấy đối phương không có động tĩnh gì khác, mắt dần kiên nhẫn, hỏi cô bé: “Sao sư muội còn chưa lên?”

Trọng Từ ngạc nhiên trả lời: “Ta không có kiếm, làm sao bay được đây?”

Trác Hạo cảm thấy ngạc nhiên, đệ tử phái Kiếm tiên mà không có kiếm sao? Nghĩ cô bé có ý từ chối, vốn y có thành ý đến xin học hỏi, lại tôn trọng cô bé này vốn là đồ đệ của Lạc Âm Phàm, nên mới nói chuyện khách khí, ai ngờ con nhóc này tự cao tự đại, y vào thân phận của mình, không coi ai ra gì. Trác Hạo vẫn đang tuổi ăn tuổi lớn, chưa đủ sự ôn trọng, tâm tính tiểu công tử nổi lên nên càng muốn dạy dỗ Trọng Từ một phen.

“Nếu không có kiếm, chúng ta dùng thuật cưỡi mây đi vậy, cùng nhau bàn luận về võ học, sư muội thấy như thế nào?”

“Ta không biết bay bằng mây.”

Trác Hạo nghe vậy liền tức giận xoay ngự kiếm bay tới trước mặt Trọng Từ, cười cợt nói: “Tuổi người nhỏ như vậy mà đã muốn gạt người à?”

Cứ tưởng rằng Tần Kha là kẻ mất cao hơn trán nhất rồi, thế mà so với Tần Kha, tên này còn tự cao tự đại hơn. Trọng Từ cũng không thèm khách khí với y nữa, không kiên nhẫn xoay người vào phòng: “Ai thèm lừa ngươi chứ.”

“Con nhóc này, ngươi dám xem thường Thanh Hoa cùng chúng ta sao?”. Trác Hạo cười lạnh, dứt lời liền vọt lên phía trước, nắm lấy cổ Trọng Từ, kéo cô bé bay lên.

Trọng Từ bị nắm lơ lửng giữa không trung, tức giận muốn tóe lửa, giãy dụa nói: “Ta nói ta không có pháp thuật, ngươi còn không biết đường thả ta xuống, nếu ngươi không thả, ta sẽ nói với sư phụ và Trác cùng chủ cho coi.”

“Đệ tử của Trọng Hoa tôn giả không có pháp thuật, lời nói dối này của ngươi không sợ làm xấu mặt Tôn giả sao?” Trác Hạo sao mà tin lời Trọng Từ được, y lại cao hơn Trọng Từ rất nhiều, mang theo Trọng Từ thật không khó khăn gì cho lắm, y xách cô bé bay thẳng ra biển, nói: “Xem ngươi còn dám làm bộ làm tịch nữa không!”

Trọng Từ mắng to: “Ngươi chỉ biết bắt nạt người nhỏ hơn mình, không biết xấu hổ! Để sư phụ ta biết, người nhất định không bỏ qua cho ngươi đâu!”

Trọng Từ còn chưa dứt lời, Trác Hạo đã nhẹ nhàng buông tay, thân hình bé nhỏ của cô bé liền từ giữa không trung rơi thẳng xuống.

Tên kia nghĩ Trọng Từ có pháp thuật, nhưng mà cô bé thật sự không hề có, rơi vào trong nước không chết đuối mới là lạ! Trọng Từ cắn chặt răng, rơi thẳng xuống biển.

“Bùm” Trọng Từ rơi thẳng xuống dưới, làm văng lên những bọt nước nhỏ nhỏ trắng xóa.

Trác Hạo khoanh tay đứng giữa không trung, muốn chiêm ngưỡng màn kịch thú vị này.

Trong Tiên môn, tuổi tác không phải là tiêu chuẩn để nhìn nhận người khác, đối phương của y là đệ tử của Trọng Hoa tôn giả, y không dám khinh thường cô bé, từ này đến giờ vẫn luôn âm thầm đề phòng, muốn chọc cho cô bé tức giận đến mức phải ra tay tranh cao thấp với y cơ.

Không ngờ ngoài ý muốn của y, sau khi Trọng Từ rơi xuống biển cũng không bay lên như y nghĩ, mà chỉ giãy dụa trong nước, một lúc sau thì chìm ngấm.

Phát hiện như có điều gì đó không ổn, Trác Hạo bỗng giật mình, chẳng lẽ con nhóc kia thật sự không gạt mình sao?

“Đệ tử của Trọng Hoa tôn giả mà không có pháp thuật ư, vớ vẩn! Chắc con nhóc này muốn dụ mình xuống nước, nhân cơ hội trả thù mình đây mà?” Trác Hạo vẫn ôm suy nghĩ như trước.

Trác Hạo khoanh tay đứng nhìn, chờ cô bé trôi lên, nhưng đợi hoài không thấy, thấy tình hình càng lúc càng không ổn, cảm thấy chột dạ, cuối cùng vẫn kềm lòng không nổi bay xuống phía dưới quan sát. Sau khi xác nhận sự thật càng thêm kinh hồn bạt vía, y vội niệm chú rẽ nước, nhảy xuống lôi Trọng Từ lên bờ.

Cả người Trọng Từ ướt đẫm, cô bé bị sặc nước gần như hôn mê.

Bắt ép khách tranh cao thấp với mình đã là thất lễ, huống chi còn đem khách quăng vào nước thế này nữa chứ. Trác Hạo biết lần này bản thân đã gây họa lớn rồi, cũng sợ bị người khác bắt gặp, vội vàng đem cô bé vào phòng, đặt dưới đất, nhưng rồi nghĩ lại thấy không ổn lắm, bèn nhắc cô bé lên, xốc xốc mẩy cái cho phun nước ra.

Trọng Từ phun ra khá nhiều nước, dần dần tỉnh lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, không còn chút máu. Sau một lúc lâu vẫn nói không ra hơi, ngồi trên mặt đất mà thở dốc.

Biến tiểu cô nương ngoan ngoãn đáng yêu thành ra thế thảm như vậy, Trác Hạo cũng bị dọa tới mức đổ mồ hôi lạnh liên tục. Cũng không biết nên nói gì, y suy nghĩ nửa ngày vẫn không tìm được câu nào ra hồn, chỉ hừ nhẹ nói: “Đệ tử của Trọng Hoa tôn giả sao lại vô dụng như vậy?”

Thấy y dám khinh thường sư phụ của mình, Trọng Từ giận dữ nói: “Ta bây giờ đánh không lại ngươi, là vì chưa được học tiên thuật, đợi tương lai ta học được rồi, nhất định sẽ đánh cho ngươi toi tá luôn.”

Trác Hạo nghe xong lời đó của cô bé liền cười ha ha, y cúi người xuống, nâng cầm cô bé lên, nhướn mày: “Bản Tiên trưởng chờ muội muội đến đánh đây.”

Trọng Từ tức giận đẩy tay y ra.

Trác Hạo đang không biết tình huống này tốt xấu ra sao, cố ý dụ Trọng Từ nói chuyện, nghe được lời nói tức giận của cô bé, y biết đã qua được chuyện này, tảng đá đè nặng trong lòng này giờ cuối cùng cũng được hạ xuống. Vì thế nhin cười, ngồi xổm trước mặt cô bé: “Muội tên là Tiểu Trùng sao? Tên gì mà khó nghe quá vậy. Nhưng bù lại được cái vẻ ngoài của muội cũng không tệ lắm. Bản tiên trưởng đây chấp muội mười chiêu, nếu muội thắng ta, ta coi như phu quân của muội. Nếu đánh thua ta, muội thành nương tử của ta vậy. Muội thấy sao?”

Trọng Từ không suy nghĩ gì liền trả lời: “Ai sợ ngươi chứ, đánh thì đánh!”

Trác Hạo lớn hơn Trọng Từ hai tuổi nên đã hiểu biết nhiều, chỉ muốn đùa giỡn bé một chút, nghe cô bé nói thế liền phá lên cười: “Tiểu nương tử của ta, sao lại hung dữ thế, đừng dọa ta chạy mất như thế chứ?”

Trọng Từ bây giờ mới phát hiện mình bị mắc mưu: “Ngươi nói bậy bạ gì thế?”

Trác Hạo tiện miệng nói luôn: “Ta sẽ đối xử với muội thật tốt nha. Phải đi tìm Trọng Hoa tôn giả xin người gả muội cho ta mới được, khi đó ta đã là phu quân của muội rồi, coi muội còn dám đánh ta không.”

Trọng Từ ngây người thật lâu.

Tiên giới cho phép thành gia lập thất, các vị tiên tôn phái Nam Hoa tuy không cưới vợ, nhưng đệ tử trong phái thì có. Trọng Từ còn từng được tham dự hi tiệc (*), nhưng lúc ấy cô bé vẫn còn nhỏ, trong mắt cô bé thành thân cùng lắm là đôi cách xưng hô mà thôi. Ví dụ như lúc đầu kêu sư tỷ, lúc sau đổi thành tâu tâu mấy hồi đầu.

** đám cưới*

Tìm cô bé bỗng nhiên đập thật mạnh.

Đúng vậy, trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, hai người sẽ ở bên nhau mãi mãi. Sư phụ sau này rồi cũng sẽ có người khác ở cạnh bên, rồi mình sẽ bị sư phụ gả đi sao? Nghĩ tới nghĩ lui, Trọng Từ cũng không nghĩ mình sẽ phải gả cho cái tên kiêu ngạo trước mặt.

Trọng Từ đỏ mặt quát: “Người nói vậy, sư phụ ta còn lâu mới chấp nhận!”

Trác Hạo đã mười bốn tuổi, không muốn cùng với một cô bé mười hai tuổi kia tiếp tục tranh qua cãi lại, trong lòng cười thầm, đang muốn đứng dậy đi về, lại sợ tiểu nha đầu này mách lại với người khác. Nếu cha y mà biết được, chắc chắn y sẽ bị phạt nặng. Dù sao Trác Hạo cũng là một người thông minh, rất nhanh đã tìm ra cách giải quyết. Sấm ngay một bộ mặt dịu dàng, cười ngọt ngào dỗ Trọng Từ: “Tiểu sư muội đừng buồn, ta nói giỡn với muội thôi, muội ngoan hiền lại dễ thương như vậy, Tôn giả làm nỡ sao gả muội đi được.”

Câu nói: “Tôn giả không nỡ gả muội.” cũng coi như để nghe, Trọng Từ cũng không thêm so đo với y nữa. Trác Hạo thấy cô bé như vậy liền tiếp tục lấy lòng: “Từ trước tới giờ Tôn giả là người ta luôn nhường nhịn, nghe nói lần này đến đây có dẫn theo đệ tử, nên ta mừng quá liền chạy đến tìm, có lòng muốn học hỏi kiếm thuật của tiểu muội. Nhưng ta lại hoàn toàn không biết muội chưa học pháp thuật nên đã thất lễ. Nếu như còn giận, muội đánh ta đi!”

Trọng Từ đầu có ngốc, bèn nói với y: “Pháp thuật của người cao như vậy, ta dù có đánh người, người cũng đâu có thấy đau.”

Thấy thái độ của cô bé có vẻ đã bớt giận, Trác Hạo liền nói: “Vậy tiểu sư muội muốn gì? Muội muốn gì, ta đều làm cho muội hết, chịu không?”

Trọng Từ cúi đầu nhìn xuống quần áo của mình, vầy vầy: “Quần áo của ta đều ướt hết rồi!”

Quả thật là con nít, chỉ cần lừa được con bé, khiến con bé vui vẻ là mọi chuyện sẽ ổn thỏa thôi. Trác Hạo liền nhân cơ hội, nói với cô bé: “Sư muội đừng lo lắng, ta làm khô nó cho muội nha.”

Y nhẹ nhàng niệm hai câu, phất tay một cái, hơi nước trên quần áo của Trọng Từ liền thoát ra, ước chừng thời gian chỉ khoảng một chung trà nhỏ, quần áo đã gần khô.

Trọng Từ xăm soi y một lúc rồi ngênh mặt lên, vẻ mặt tự hào, nói: “Sư phụ của ta không cần niệm chú, quần áo cũng tự nhiên khô!”

Thua bởi Lạc Âm Phạm vang danh thiên hạ, Trác Hạo đương nhiên không cảm thấy xấu hổ gì, chỉ cười nói với Trọng Từ: “Tôn giả là người tài giỏi, ta làm sao sánh bằng. Quần áo là ta làm ướt của muội, ta cũng đã đền lại cho muội rồi. Vừa rồi ta thật sự không cố ý, sư muội bỏ qua cho ta, không nhắc lại chuyện vừa rồi trước mặt người khác được không, để tránh ảnh hưởng đến hòa khí giữa hai phái chúng ta, sư muội thấy thế nào?”

Thấy tên này thay đổi thái độ một cách đột ngột như vậy, Trọng Từ đã sớm đoán được nguyên do. Y sợ nếu cô bé nói chuyện này với sư phụ, thế nào y cũng bị trách phạt, trong lòng cô bé cảm thấy thật là tức giận. Trọng Từ liếc mắt về phía nghiêng mực bên cửa sổ, nhất thời đáy mắt đảo loạn, quay sang nói với Trác Hạo: “Được rồi được rồi, ta sẽ không nói cho ai đâu, huynh khỏi lo.” Sau đó liền chạy về phía cửa sổ, ngắm phong cảnh.

Trác Hạo nghe Trọng Từ nói vậy, nhẹ nhàng thở hắt ra: “Nếu vậy ta xin cảm ơn sư muội, ta...”

“Sư huynh!” Câu nói chưa hết, đã bị Trọng Từ cắt ngang, cô bé ngoắc ngoắc tay về phía y: “Sư huynh, mau lên, nhìn bên kia kìa!”

Qua cầu rút ván cũng không thể nào quá lộ liễu, hơn nữa tuy đôi phương vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng lại là một tiểu mỹ nhân nha, Trác Hạo cũng phải thể hiện phong độ với tiểu mỹ nhân chứ. Cô bé đã đồng ý không tố cáo y, y cũng không e ngại cô bé nữa, liền bước lại nhìn theo tay Trọng Từ: “Có chuyện gì vậy?”

Trọng Từ chỉ tay về phía mặt biển ngoài xa xa, nói: “Thanh Hoa cung không có tường, nếu người khác bay vào được thì phải làm sao bây giờ? Ta còn nghe nói Ma Tôn Vạn Kiếp sẽ đến đây, các người không sợ ư?”

“Muội...” Câu nói đưa ra tới miệng, Trác Hạo đã kịp nuốt lại, vẫn giữ vẻ phong độ của chủ nhà, giảng giải cho Trọng Từ: “Muội nghĩ ai cũng có thể vào được Thanh Hoa cung sao? Bên ngoài cung khoảng một dặm có thiết lập kết giới, ngoài cửa cung ra, tất cả các nơi khác đều không vào được. Nam Hoa cung của muội không phải cũng giống thế này ư?”

Không ngờ Trọng Từ lại gạt đầu lia lịa, vẻ mặt như được khai thông: “À, là như vậy sao?”

Đúng lúc này, người đệ tử Thanh Hoa cung lúc nãy dắt Trọng Từ đi tham quan xung quanh đã quay lại, đứng ở cửa gọi cô bé: “Sư muội, cung chủ có bày tiệc ở trong vườn, Tôn giả sai ta đến đón muội.” Vừa nói xong, liền thấy Trác Hạo đang đứng kế bên Trọng Từ, vội hỏi: “Thiếu...”

Trác Hạo ho hai tiếng, cắt ngang lời người đệ tử Thanh Hoa cung kia: “Nếu cung chủ đã mở tiệc, sư huynh cũng nên nhanh chóng dẫn sư muội đi đi, ta đi trước vậy.” Sau đó y liền nhanh chóng bước ra cửa.

Nhìn thấy bóng lưng của Trác Hạo, hai mắt người đệ tử nọ trong nháy mắt tròn tròn, miệng há hốc, càng lúc càng to, dường như có thể nuốt vừa cả một quả trứng.

Trọng tử bỏ lại sau lưng vật gì đó đang nắm ở trong tay, cười hi hi nhảy lại gần người đệ tử ấy: “Sư huynh, chúng ta mau đi thôi.”

.....

Tiệc rượu diễn ra trong vườn lớn, trong vườn lại có một hồ sen lớn. Trong hồ, những phiến lá xanh như ngọc thạch bồng bềnh trên mặt nước, chen trên những phiến lá xanh biếc đó là màu hồng thắm của những đóa hoa sen, nhìn vô cùng hài hòa, khung cảnh yên bình, tràn ngập không khí hòa thuận vui vẻ.

Bên hồ sen, đã sắp sẵn mấy trăm bàn tiệc, chủ yếu dùng chiếu trải các đệ tử đi cùng.

Trong lòng hồ, có một cái đình lớn, liễu phủ xanh um, dùng để tiếp đãi khách quý. Trong đình ấy đã sớm đầy ắp người. Môn quy không giống như chỗ của Phật tử ở Tây phương, nhưng liếc mắt nhìn qua một lượt, lại thấy hoa sen cùng lá sen tạo nên một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp, bên trên điểm thêm cảnh liễu rủ xuống, mờ mờ ảo ảo đẹp vô cùng.

Đệ tử nọ đã dẫn Trọng Tử tới, đang bước qua một cây cầu.

Ngày mai là sinh thần của Trác Diệu, khách khứa đều đã đến đủ, khách quý khoảng hai ba trăm người, đều là người có thân phận cao quý khắp cả hai giới tiên-phàm. Thậm chí có cả vài vị Vương gia cùng Thừa tướng, nhưng bọn họ đều tới muộn hơn, đang được các đệ tử dẫn vào bên trong.

Cái bàn xanh biếc này không biết dùng loại đá gì tạc thành, rất lớn, mặt đá bóng loáng, hơi giống phi thủy. Trên bàn bày vô số các chén đĩa bằng bạch ngọc, bên trong là những món ngon hiếm thấy. Đồ ăn trên đĩa cũng di chuyển, ai muốn ăn món gì, đưa đĩa chạm nhẹ thành đĩa, thức ăn liền được đưa tới trước mặt. Trên bàn lại xuất hiện đĩa khác, cho người sau dùng.

Tìm Lạc Âm Phàm cũng không khó, dù trong bất kì hoàn cảnh nào, mọi người đi đến giữa hồ, tầm mắt luôn không tự chủ được mà quay đầu nhìn về phía hấn. Dường như có một sức hấp dẫn thần bí toát ra từ hấn.

Sư phụ của cô bé đang ngồi yên lặng cuối chiếc bàn dài, bên cạnh là hai ba gốc dương liễu, cành lá rủ xuống mặt hồ.

Màu xanh của dương liễu lại càng làm nổi bật màu áo trắng như tuyết khoác trên người hấn.

Ba mặt màu xanh, nhìn thoáng qua giống như Lạc Âm Phàm đang ngồi trên tòa sen vậy.

Trong lòng Trọng Tử chợt cảm thấy rung động, lời nói tùy tiện của Trác Hạo lúc nãy chợt vang lên trong đầu. Trọng Tử xoay đầu từ phía ngắm nghía xung quanh, lần đầu tiên có ý quan sát xem vợ chồng thực sự là như thế nào.

Ở tòa chính giữa có mấy chục đôi vợ chồng của các tiên môn, sánh vai nhau mà ngồi. Mỗi đôi có một dáng vẻ khác nhau, nhưng so với người bên ngoài thì ăn ý vô cùng, không hề e ngại về diện mạo của mình. Có đôi: một người thì xấu xí, một người thì xinh đẹp, nhưng không hề thấy có gì chướng mắt, mà chỉ cảm thấy rất tuyệt vời, rất hài hòa.

Ánh mắt cô bé đảo quanh một vòng, lại nhìn tới bóng dáng quen thuộc thân thương kia.

Chỗ ngồi bên cạnh sư phụ vẫn còn bỏ trống.

Thế gian rộng lớn như vậy, cuối cùng, ai mới là người xứng với chỗ ngồi kia, ai mới là người được ngồi bên cạnh sư phụ đây?

Nếu thực sự thế gian có người như vậy, chắc hẳn người đó phải xinh đẹp lắm...

Trọng Tử nhìn đến ngẩn ngơ, đến khi bị người đệ tử đi kế bên húych nhẹ một cái mới hoàn hồn, khom lưng lặng lẽ len lỏi trong đám người, sau đó bắt ngờ nhảy ra trước mặt Lạc Âm Phàm: “Sư phụ!”

Tiểu đồ đệ bất ngờ xuất hiện trước mặt, Lạc Âm Phàm cũng không hề giật mình, kéo cô bé ngồi xuống bên cạnh mình, hỏi: “Sao con lại chạy nhanh như vậy làm gì, mồ hôi chảy đầm đìa rồi kia.”

Dù chỉ là một hành động vô ý, nhưng Trọng Tử lại bắt đầu ngẩn người ra.

Không biết có phải do chạy quá nhanh, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé có chút phớt hồng. Trọng Tử né tránh ánh mắt của sư phụ, nhỏ giọng giải thích: “Con ở Hải Lâu đợi sư phụ lâu lắm rồi, muốn mau chóng đến gặp sư phụ, nên chạy thật nhanh đến đây.”

Lạc Âm Phàm gật đầu, không nói gì nữa.

Ít nhất, vị trí bên cạnh sư phụ bây giờ là của cô bé, đây là vị trí của mình! Trọng Tử vui mừng, dù sao tuổi của cô bé cũng chưa đủ để có tâm tư suy nghĩ cho nhiều về vấn đề gì mà vị trí này cuối cùng sẽ thuộc về ai gì đó nữa. Bởi vậy rất nhanh sự chú ý liền chuyển hết lên trên bàn trước mặt.

Thật là quá nhiều đồ ăn ngon nha!

Hon một ngàn loại trái cây, nước uống liên tục di chuyển qua trước mặt, thật làm người ta hoa cả mắt.

Tất cả các món ăn này cô bé đều chưa từng thấy qua! Trọng Tử nuốt nước miếng ừng ực, từ lúc sư phụ dạy cho bé phương pháp hít thở, cả ngày ngoài uống nước, gần như cô bé cũng không ăn thêm thứ gì khác nữa. Mà thật ra là Trọng Hoa cũng chẳng có gì khác để ăn cả, những ngày trước làm ăn này, đã khiến cho bé có một khát vọng mãnh liệt đối với thức ăn.

Trọng Tử nhẹ kéo áo Lạc Âm Phàm: “Sư phụ, thì ra làm thần tiên sướng như thế. Trước kia, chỉ có nằm mơ, con mới có thể được ăn ngon như vậy nha!”

Đứa trẻ này đã phải chịu quá nhiều cực khổ, Lạc Âm Phàm im lặng một lúc, liền đưa tay ra lấy một đĩa thức ăn đưa cho cô bé.

Vẫn là sư phụ thương mình nhất! Trọng Tử cảm thấy vui sướng, tò mò nhìn vào đĩa, đó là một đĩa rau xanh biếc xếp thành hình chim phượng hoàng.

Lạc Âm Phàm nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của cô bé, bèn giải thích: “Đây là tảo biển Linh Chi.”

Trọng Tử cầm lấy một miếng, đưa đến môi sư phụ rồi nói: “Sư phụ, người ăn đi.”

Lạc Âm Phàm bị bất ngờ, chưa kịp chuẩn bị gì, bất động thanh sắc xem xét bốn phía, cảm thấy có chút xấu hổ. Trước mặt nhiều người như vậy, sư phụ cùng nữ đồ đệ lại có hành động thân mật thế này thật không phải phép. Nhưng liền đó hắn lại cảm thấy mình tương tượng nhiều quá rồi, chợt cảm thấy buồn cười. Trọng nhi còn nhỏ, bản tính hồn nhiên, khó có khi con bé có lòng như vậy, dường như con bé đã bản khoán nhiều lần mới hành động như vậy.

Suy nghĩ thông suốt, Lạc Âm Phàm cũng khôi phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày, cúi đầu xuống ăn.

Về mặt Trọng Tử đầy vẻ chờ mong: “Sư phụ có thích không?”

Nhưng Lạc Âm Phàm không nói gì nhiều, chỉ nói với bé: “Món này sư phụ đã ăn qua rồi, con muốn ăn món gì thì cứ ăn đi, không cần phải hỏi sư phụ đâu.”

Sư phụ trả lời như vậy thật khiến Trọng Tử thất vọng, cô bé: “Dạ.” một tiếng, sau đó đột nhiên lại hỏi Lạc Âm Phàm: “Hai người phía kia là ai vậy sư phụ?”

Đổi theo ánh mắt của cô bé, Lạc Âm Phàm nhìn rồi trả lời: “Là vợ chồng Côn Luân quân.”

Côn Luân quân mặt đen như than, thân hình cao lớn, uy nghiêm, lại cười vị Ngọc tiên tử vô cùng xinh đẹp của Côn Luân làm vợ. Vừa rồi, Ngọc Tiên tử thừa dịp mọi người không để ý, lấy một đĩa trái cây phóng về phía phu quân của mình, Côn Luân quân làm bộ như không thấy, vẫn thản nhiên ngồi yên như cũ, cũng không nói gì với nàng, nhưng trong cặp mắt xéch vẫn nghiêm túc kia hiện lên nét cười lẫn một chút dịu dàng.

Mới chỉ trong chớp lát, nhưng Trọng Tử đã chẳng còn vị giác gì nữa.

Vài vị chương môn, cung chủ tiến về phía Lạc Âm Phàm mời rượu.

Trác Diệu vừa đến, mọi người liền đứng dậy, nâng ly chúc mừng. Trác Diệu có vẻ khiêm tốn, cảm ơn luôn miệng, nhận vài chén rượu vừa mới được mời, sau đó mọi người mới trở về chỗ ngồi của mình.

Trác Diệu vừa ngồi xuống, đã mời Lạc Âm Phàm uống với mình một ly.

Lạc Âm Phàm cũng không từ chối, uống cùng với Trác Diệu một ly, thuận miệng hỏi y: “Sao không thấy Vân Cơ đâu?”

Trác Diệu thở dài: “Vân Cơ ở lại trần gian mấy năm nay, hành nghề y cứu giúp người đến nay vẫn chưa về. E là ngay cả sinh thân của ta chắc con bé cũng quên luôn rồi, ngay cả đến một lá thư cũng không buồn gửi về nữa.”

Lạc Âm Phàm lộ ra vẻ tán thưởng, nói: “Vân tiên tử có lòng vì chúng sinh, hành nghề y cứu người, tấm lòng sánh như Bồ Tát, cũng là vì Cung chủ mà tích thêm phúc đức, đó cũng là thọ lễ vô giá dâng lên người rồi.”

Trác Diệu cười nói: “Muôi muội của ta xưa nay đều là như vậy, con bé luôn hỏi ta sao mấy năm nay không thấy Tôn giả lui tới, vài hôm trước ta có sai người báo tin cho con bé rằng Tôn giả sẽ đến đây.”

Lạc Âm Phàm nói: “Nghe nói Vân Cơ phân phát Tiên dược rộng rãi cho mọi người, cứu nhân độ thế, ta rất vui, sao lại không gặp được cơ chứ. Ba năm trước Ma tộc Hồ độc tàn sát nhiều người, lúc ta đi ngang Thanh Châu, từng muốn ghé thăm nàng, nhưng không ngờ lại bị lỡ mất.”

“Thật sao? Nếu Vân Cơ biết được, chắc con bé vui lắm.” Trác Diệu nói xong, trong đầu chợt nghĩ tới một việc, quay mặt sang hỏi đệ tử kế bên: “Hạo nhi đâu? Ta đã bảo nó đi ra thay ta tiếp đón khách, vậy mà bây giờ lại không thấy đâu, khách đến không có ai tiếp, còn ra thể thống gì!”

“Mới vừa rồi đệ tử còn nhìn thấy thiếu cung chủ.” Người đệ tử vừa nói xong câu này, bỗng nhiên nâng mặt lên nói tiếp: “Cung chủ, Thiếu cung chủ đã

đến rồi!”

Ở đằng xa, có một thiếu niên trang phục đẹp đẽ đang hướng về phía Trác Diệu mà đi tới, cử chỉ nho nhã, lễ phép, vừa đi vừa ân cần hỏi thăm khách khứa, nụ cười của y như gió xuân, lộ ra vài nét cời mờ và hào sáng hiếm thấy.

Trọng Từ nhìn thiếu niên vừa đi tới, suýt chút nữa mắc nghẹn miếng trái cây vừa cắn trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 9: Trác Vân Cơ

Lén lút đi tìm tiểu nha đầu kia để phân cao tranh thấp, làm mất bao nhiêu là thời gian, lần này đến trễ nhất định sẽ bị trách mắng. Trác Hạo quyết tâm sẽ biểu hiện thật xuất sắc để cha mẹ vui lòng. Vì thế nên chỉ mãi tươi cười chào hỏi quan khách đang ngồi trong điện, mà không hề nhận ra, mỗi bước chân của y đi qua là vẻ mặt của mọi người đều trở nên kỳ quái, ai nấy đều nhìn chăm chăm theo bóng dáng y, giống như họ đang nhìn thấy chuyện gì đó hết sức buồn cười vậy.

Trác Hạo lập tức đi đến trước mặt Trác Diệu, quỳ xuống cao giọng: “Bái kiến phụ thân!”

Khi y cúi đầu xuống, các tân khách và đệ tử Thanh Hoa cung ở xung quanh đều quay mặt đi chỗ khác, cực lực nhẫn nhịn để nín cười.

Nhìn con trai bị mọi người cười cợt, Trác Diệu xấu hổ vô cùng, vừa bực mình vừa buồn cười nên thành ra quên luôn việc truy cứu chuyện con mình tới chậm trễ, quát lớn: “Lớn như vậy mà còn nghịch ngợm phá phách thế sao, ăn mặc thế này đi ra tiếp khách, còn ra thể thống gì nữa!”

Cứ nghĩ bị mắng vì đến muộn, ai ngờ lại bị mắng vì chuyện quần áo. Nói đến quần áo trang phục, Trác Hạo tự nhận thấy mình ăn mặc cũng rất khéo léo có phong cách cơ mà. Nhưng nghe thấy cha mắng như vậy cũng không khỏi mờ mờ mịt mịt cúi đầu kiểm tra lại y phục vài lần, rồi ngẩng lên với vẻ mặt nghi hoặc nói: “Hôm nay còn chưa chính thức đến ngày chúc thọ phụ thân, con nghĩ còn sớm cho nên chưa đổi y phục mới, bộ đồ này có gì không ổn chăng?”

Trác Diệu cuối cùng cũng không thể vòng vo được nữa, cười cười nhìn y mắng: “Bị người ta trêu chọc mà còn không biết, gây nên chuyện mất mặt xấu hổ như thế đó. Còn không mau đi thay y phục đi!”

Trác Hạo nghe vậy liền phản ứng một cách mau lẹ, lập tức phát hiện ra sau lưng mình có vấn đề. Y vốn là người đã học qua thuật pháp, nên hiểu ngay vì sao lại thành ra thế này. Nhất thời cảm thấy vừa thẹn vừa giận, mặt đỏ bừng bừng, ánh mắt trừng trừng nhìn bóng hình nhỏ bé kia, suýt tí nữa là phun ra lửa.

Trọng Từ làm như không biết gì, cứ vậy bước thẳng về phía Lạc Âm Phàm.

Bị một tiểu nha đầu không hề biết thuật pháp trêu chọc, con giận này thật không thể nào nuốt trôi được, nhưng nghĩ đến đối phương lại là khách, Trác Hạo thấy không thể phát tiết ngay ở đây được, chỉ đành nén giận, đứng dậy lui ra. Đường đường là một thiếu cung chủ của Thanh Hoa cung mà lại mất mặt trước mặt quan khách đến như vậy, chỉ nghĩ đến đó thôi là thật sự đã không muốn lộ mặt ra thêm lần nào nữa rồi.

Trác Diệu quay về phía Lạc Âm Phàm: “Tiểu tử kém cỏi, khiến tôn giả chê cười rồi.”

Nhìn thấy con rùa thật bự vô cùng quen mắt trên lưng Trác Hạo, Lạc Âm Phàm đã phát hiện có điều gì đó không ổn, mơ hồ đoán được đôi chút, hơn nữa thân hình bé nhỏ bên cạnh lại liên tục lui lại nép sát vào người hắn. Bút tích đó là của ai, chẳng phải đáp án đã quá rõ ràng rồi sao.

Bướng bỉnh, thích trêu chọc cợt đùa người khác cũng không phải là chuyện gì lớn lao lắm, nhưng lại dùng mực Băng Thai để mà vẽ mới là vấn đề, với loại mực này người khác có muốn giúp xóa đi dấu vết nghịch ngợm đó cũng không làm cách nào được cả. Tiểu đồ đệ bướng bỉnh này!

Lạc Âm Phàm xấu hổ, cúi đầu liếc nhìn Trọng Từ, có ý trách cứ.

Trọng Từ khề chu môi ra, nhỏ giọng: “Ai bảo y bắt nạt con trước làm chi.”

Lạc Âm Phàm mặc dù không có khả năng tiên đoán Thiên Cơ như Hành Huyền, nhưng với những việc bình thường nhỏ hơn thì vẫn có thể đoán biết được. Khi đã hiểu rõ được mọi chuyện hắn cũng thấy có chút buồn cười, liền thấp giọng nói với tiểu đồ đệ: “Việc này quả thật không phải hoàn toàn là lỗi của con, nhưng con lại làm cho Trác thiếu cung chủ thất lễ trước mặt mọi người như vậy, như thế là quá đáng, còn không mau nhận lỗi với Trác cung chủ đi.”

Trọng Từ ầm ức: “Con đâu có biết y là ai chứ.”

Thấy tính tình trẻ con bướng bỉnh của Trọng Tử lại nổi lên, Lạc Âm Phàm đành phải tự mình mở miệng: “Tại hạ quần giáo không nghiêm, mong cung chủ thứ tội, khi trở về nhất định sẽ trách phạt con bé.”

Trác Diệu cũng là người phóng khoáng, nghe vậy liền cười rộ lên: “Trẻ con bướng bỉnh một chút thôi, tôn giả không cần phải quá nghiêm khắc như vậy, tại thằng bé hư đốn đó giờ trò nghịch phá trước, coi như nó tự làm tự chịu đi. Ta thấy đồ nhi này của tôn giả rất ngoan ngoãn, nhu thuận đấy chứ, coi như nể mặt ta, đừng trách phạt con bé.”

Lạc Âm Phàm chưa kịp mở miệng, Trọng Tử đã cười hi hi nói trước: “Đa tạ Cung chủ bá bá.”

Trác Diệu cười rất vui vẻ nói: “Nha đầu thông minh quá, hay là con đồng ý gả cho Thanh Hoa cung đi, làm con dâu của bá bá, con thấy sao?”

Vừa mới chính Trác tiểu công tử xong, bây giờ làm sao dám lấy ý chứ, hơn nữa Trọng Tử nào muốn rời khỏi sư phụ đâu! Trọng Tử đỏ mặt, không chút do dự, lớn tiếng cự tuyệt: “Con không muốn!”

Lời từ chối này quả thật là vô cùng thất lễ, không nể nang mặt mũi của ai cả, nhưng đây là lời nói của trẻ con nên mọi người chỉ cảm thấy thú vị, có chút hiếu kỳ mà thôi. Bởi thế nên Trác Diệu cố nín cười, hỏi: “Tại sao con lại không chịu, lẽ nào Thanh Hoa cung chúng ta không tốt sao? Hay là con chê Hạo nhi ngốc quá?”

Trọng Tử lén liếc nhìn Lạc Âm Phàm, mặt càng đỏ hơn: “Con muốn ở bên cạnh sư phụ.”

Lúc này không chỉ có Trác Diệu, mà cả các vị quan khách ngồi trong điện cũng cười rộ lên, đồng loạt nói: “Tôn giả thu được đồ đệ tốt quá, rất hiếu thuận!”

Lạc Âm Phàm cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Biết rõ là chuyện vui miệng nói đùa cùng nhau thôi, nhưng chẳng may mà chuyện đùa biến thành thật thì quả thật chẳng biết phải làm sao. Trôi sinh sát khí là chuyện vô cùng nguy hiểm, tất nhiên là không thể nhận lời được. Nhưng khổ nỗi Trác Diệu lại đâu biết chuyện này, bởi vậy nếu như hấn từ chối thẳng thừng trước mặt mọi người thì sẽ làm cho ý mất mặt, khi đó hẳn sẽ tổn hại đến mối giao tình tốt đẹp của hai phái.

Tiếng cười đùa vừa dứt, bỗng nhiên có người vào trong điện báo: “Vân sư cô trở về mừng thọ Cung chủ!”

Trác Diệu vốn đang kéo Trọng Tử lấy đồ ăn cho cô bé, nghe vậy vỗ tay nói: “Nha đầu kia cuối cùng cũng chịu về!”

Xa xa, một cụm mây trắng bay tới.

.....

Đám mây trắng chậm rãi hạ xuống, đứng trên đám mây trắng ấy là một tiên tử yếu điệu thực nữ, xinh đẹp đến động lòng người. Mây cong như dãy núi mùa xuân, ánh mắt trong như làn nước hồ thu, xanh biếc dập dờn, sáng trong như ngọc.

Thần thái nhẹ nhàng, dịu dàng nhưng không ủy mị, yếu ớt.

Một thân váy trắng, trên vai có quàng thêm một chiếc khăn màu xanh ngọc, khiến cả người nhìn qua thật thư thái nhẹ nhàng, giống như một làn mây trắng đang nâng đỡ một phiến lá xanh. Trên cánh tay trắng ngần tuyệt đẹp mang theo một cái giỏ thuốc nhỏ màu xanh lam, trong cái giỏ màu lam ấy có một ít dược thảo vẫn còn xanh màu lá.

Các tân khách, dù là nam hay nữ, cũng đều nhìn chăm chăm không rời mắt được khỏi tiên tử ấy, trong đáy mắt ai cũng đều hiện lên một sự ngưỡng mộ và khen ngợi.

Tay phải của Trác Vân Cơ khẽ kéo làn váy, nhẹ nhàng bước xuống khỏi cụm mây, nhẹ nhàng khom người hành lễ, đôi cánh hoa đào khê hé mở, giọng nói mềm nhẹ như của những người truyền giáo khắp thế gian: “Vân Cơ vợ vàng quay về để mừng thọ ca ca, chúc ca ca tiên thọ vô cương.”

Trác Diệu khẽ nói ý bảo nàng đứng dậy: “Tôn giả đang ở đây.”

Sau một thân liễu tán xanh mướt đang nhẹ nhàng rủ xuống, vừa thực lại giống như mơ, một bóng dáng quen thuộc đang ngồi ngay ngắn nơi đó. Người nàng chờ đợi đã biết bao ngày nay lại hiển hiện ngay trước mắt, Trác Vân Cơ có thể nào mà không nhìn thấy được. Nghe huynh trưởng nói như vậy, liền tiến lên hành lễ, cố gắng đè nén nỗi vui sướng trong lòng, nhìn Lạc Âm Phàm: “Nhiều năm không gặp, tôn giả vẫn mạnh khỏe chứ?”

Lạc Âm Phàm gật đầu: “Ta vẫn tốt, tiên tử hành tẩu thế gian, cũng thực đáng trân trọng.”

Đôi hàng mi dài khẽ hạ xuống, như muốn giấu đi một chút ánh sáng bừng lên trong đáy mắt, Trác Vân Cơ mỉm cười, cố gắng hết sức để giữ cho giọng nói của mình trở nên bình thản: “Sau khi từ biệt lần trước, cũng đã nhiều lần tiểu nữ muốn lên Nam Hoa bái kiến tôn giả, nhưng lại e ngại sẽ quấy rầy sự thanh tịnh của tôn giả.”

Lạc Âm Phàm nghe Trác Vân Cơ nói vậy chỉ nhẹ giọng đáp lại: “Nghe nói mấy năm nay tiên tử lui tới thế gian cứu người, ta cảm thấy rất vui.”

Trác Vân Cơ khẽ giật giật khóe môi, không nói thêm gì nữa.

Đã mấy chục năm trôi qua mà người trước mặt chẳng khác đi dù chỉ là một chút, giọng nói cũng vẫn như năm đó, giọng điệu thật thản nhiên. Giọng điệu ấy lộ ra nhiều hàm ý khen ngợi lẫn tán thưởng. Nhưng, trong giọng điệu ấy từ đầu đến cuối cũng không có một chút gì có thể khiến Trác Vân Cơ kỳ vọng được cả.

Trác Diệu thở dài trong lòng, đành chuyển hướng câu chuyện để em gái y có thể đến ngồi bên người y.

Trọng Tử nhìn Trác Vân Cơ, rồi lại nhìn sang Lạc Âm Phàm, có chút giật mình.

Trên đời này lại có tiền tử đẹp đến như thế ư!

Không chỉ có ngoại hình đẹp, mà giọng nói cũng vô cùng dễ nghe. Lại còn có tấm lòng Bồ Tát làm thuốc cứu người. Mỗi hành động cử chỉ đều toát lên thần thái dịu dàng điềm đạm, ở một mức độ nào đó lại có nét phảng phất giống như sư phụ của cô bé. Làm cho người ta vô tình mà nảy sinh thiện cảm.

Chỉ là, lúc vị tiền tử xinh đẹp ấy nhìn sư phụ của cô bé, trong ánh mắt ngoại trừ sự tôn kính, so với người khác còn có gì đó không thể nói rõ ra được, mà cái gì đó ấy không chỉ là một chút. Ánh mắt đó rất giống với ánh mắt của Ngọc tiền tử khi nhìn Côn Luân quân.

Tương lai sau này vị tiền tử xinh đẹp này sẽ thay thế mình ở bên cạnh sư phụ như mình bây giờ sao?

Nhưng ngoại trừ vị tiền tử này ra, quả thật không thể tìm thấy được một người con gái nào xứng đáng ngồi vào vị trí ấy được cả.

Trọng Tử không tự chủ được nắm chặt tay ghế dựa, không chỉ không còn chút vị giác gì mà ngay cả tâm tư cũng chẳng còn lưu lại nơi náo nhiệt này nữa.

.....

Ban ngày, Hải Lâu là nơi thanh tịnh nhất Thanh Hoa cung. Nhưng khi màn đêm buông xuống, nó sẽ không còn sự an tĩnh như vậy nữa, từng đợt từng đợt gió rít gào, mây đen che kín khoảng không phía trên mặt biển, sóng đánh vào đá ngầm cuộn cuộn bốc cao lên trắng xoá như những trận mưa tuyết. Không bao lâu sau, sấm sét đánh rầm rầm trên mặt biển, mưa gió dữ dội khắp nơi. Nhưng chỉ có duy nhất Thanh Hoa cung, không hề có một giọt mưa nào rơi rớt.

Cảnh vật xung quanh càng trở nên mờ mịt.

Một bóng dáng màu trắng đứng vững vàng sát thành lan can, gương mặt nhìn thẳng ra biển rộng, chỉ để lại đằng sau một dáng hình đã vô cùng thân quen.

Ngay cả bóng dáng, cũng đã toát ra vẻ bình tĩnh và an hoà, giống như có thể ngắm nhìn đến thế nào cũng cảm thấy không thoả mãn, càng nhìn lại càng muốn được gần gũi với người đó hơn nữa. Chỉ vì hình bóng ấy thôi đã khiến nàng miệt mài miệt mài đuổi theo không ngừng nghỉ. Bởi vì lòng nàng vốn chẳng còn gì đáng để lưu tâm để ý nữa, nhưng chỉ vừa nhìn thấy bóng dáng của người đó thôi, thì đầu cho là đang ở giữa cánh biển trời hùng hân nhất lập tức tất cả mọi thứ cũng đều trở thành cảnh ngày xuân tươi đẹp an hoà.

Cho tới hôm nay, bóng dáng đó vẫn cách xa nàng đến vậy.

Người theo đuổi hần, vốn đâu chỉ có một mình nàng.

Nhưng nàng vẫn không muốn buông tay, nỗ lực kiên trì theo đuổi, chỉ mong có một ngày hần quay đầu nhìn lại, thì người đầu tiên hần nhìn thấy sẽ là nàng.

“Vân tiền tử?” Hần quay người lại, giọng điệu vẫn luôn bình tĩnh như từ trước tới nay, lại có thêm phần khách sáo xa lạ.

Trác Vân Cơ quay mặt qua một bên, làn tóc đen tung bay trong gió: “Tôn giả vẫn nên giống như ngày xưa, gọi tiểu nữ là Vân Cơ đi.”

Lạc Âm Phàm không nói gì, nhìn thoáng qua đánh giá Trác Vân Cơ một lát, trong mắt có chút tiếc hận lại thêm vài phần trách cứ: “Năm đó nàng đã bỏ ra quá nhiều công sức rồi, đã bao nhiêu năm trôi qua mà có vẻ như cũng chưa có mấy ích lợi gì.”

Trác Vân Cơ trầm mặc một hồi lâu, thấp giọng nói: “Trong lòng tiểu nữ có chấp niệm, tiến bộ liệu có ích gì?”

“Đã là chấp niệm thì nên sớm buông tay.” Lạc Âm Phàm cũng không hỏi gì, lại xoay người nhìn ra biển rộng: “Nhưng cũng nhờ có chấp niệm nên mới ra ngoài tìm kiếm được những khoảng trời riêng như thế. Nghe nói mấy năm gần đây nàng chuyên tâm luyện thuốc, cứu nhân độ thế, công đức vô vàn. Có thể nói vừa có lợi lại vừa có hại, cũng coi như không uổng công nàng đã bỏ ra để tu hành nên.”

Giọng nói không nhanh không chậm, vừa nhu hòa lại rõ ràng, vẫn giống như những lời dạy dỗ năm xưa.

Muốn thay đổi, nhưng lại sợ bị thay đổi, cuối cùng vẫn là chẳng có gì thay đổi cả. Có lẽ như vậy đã là kết quả tốt nhất rồi.

“Tôn giả nói phải.” Trác Vân Cơ mỉm cười, nhưng ở trong lòng lại là sự phản bác kịch liệt: “Không!”

Luyện thuốc cứu người, tất nhiên đó là tâm niệm của nàng. Nhưng lý do lớn hơn khiến nàng làm như thế thì chỉ có nàng mới biết rõ. Từ chối những lời cầu hôn khắp tứ phương, không quan tâm đến việc huynh trưởng nhất quyết ngăn cản nàng một mình đơn thân độc mã xuống hạ giới. Nơi nào có ma tộc tác loạn, nàng liền tới đó luyện thuốc cứu người. Bởi chỉ có như vậy mới được nhìn thấy hần, chỉ bởi muốn giúp đỡ hần “bảo vệ chúng sinh”, cho dù là kẻ đầu gối hần là cũng phải hiểu được tâm ý của nàng rồi chứ. Thế nhưng hần vẫn thờ ơ. Là hần vô tình thật hay là cố ý lảng tránh nàng đây?

Trác Vân Cơ tiến lên nói: “Tôn giả còn nhớ rõ...”

Lạc Âm Phàm cắt ngang lời Trác Vân Cơ: “Trọng nhi.”

Phía sau cách đó không xa, một đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm hai người.

Vốn định đi tìm sư phụ, nhưng vừa ra cửa đã thấy cách đó không xa sư phụ cùng với Vân tiên tử đang nói chuyện, Vân tiên tử vẫn dùng ánh mắt như lúc ban ngày nhìn sư phụ mình. Hai người đứng gần nhau, áo màu trắng, tay áo màu xanh, vừa giống như một đoá sen trắng trên nền lá xanh thắm, lại vừa giống như Từ Trúc Phong trên mặt biển mây trắng muốt trải rộng. Vừa tôn nhau lên, làm nổi bật lẫn nhau nhưng đồng thời lại cũng hài hoà đến động lòng người. Trọng Tử trong lòng hoảng hốt, ngơ ngơ ngác ngác bước chân vô thức tiến lại mà chẳng biết chẳng hay.

Lạc Âm Phàm giới thiệu: “Tiểu đồ đệ của ta mới thu nhận, Trọng Tử.”

Trác Vân Cơ miễn cưỡng khẽ cong khoé môi lên, đưa tay kéo Trọng Tử. Nhìn thoáng qua đôi mắt to tròn lúng liếng nhưng lại thoáng vương chút ưu thương, nàng nhìn không được lại có một chút ngán ngơ, trong lòng chợt nổi lên vài phần chua xót.

Đứa trẻ này thương tâm ư? Không đúng, chờ cô bé lớn lên rồi mới biết được thế nào mới thật sự là thương tâm. Đã tiếp cận hần, gần gũi hần, thì sẽ không còn cơ hội nào để thoát ra được nữa. Nhưng ít nhất hiện tại cô bé đang được cận kề bên hần, chỉ điều ấy thôi cũng đã khiến biết bao người phải ngưỡng mộ rồi, cho dù trong tương lai, người tuyệt vọng nhất lại cũng sẽ chính là cô bé.

Trác Vân Cơ chậm rãi rút tay về: “Tiểu nữ đi về trước, trong hai ngày này Vạn Kiếp sẽ đến, tôn giả cần phải đề ý.”

Lạc Âm Phàm gật đầu.

Trác Vân Cơ xoay người, nhanh chóng rời đi.

Trọng Tử nhìn theo dáng lưng kia, một lúc lâu sau vẫn chưa hoàn hồn lại.

Lạc Âm Phàm gọi cô bé: “Trọng nhi?”

Đôi mắt to tròn kia không có vẻ lạnh lẽo linh hoạt giống thường ngày, mà lại lộ ra rất nhiều sự quẫn bách lẫn kích động, Trọng Tử cúi đầu: “Sư phụ...” Vừa thốt ra được hai chữ thì đã bị một cơn gió to thổi bạt vào làm cô bé hất xì một cái thật mạnh.

Xem ra con bé đã đứng hứng gió lâu rồi. Lạc Âm Phàm kéo tay Trọng Tử, phát hiện bàn tay nhỏ bé quả nhiên rất lạnh lẽo, không khỏi nhú mảy: “Con chưa tu được tiên cốt, không thể đứng ngoài gió lâu được.”

Nói xong liền kéo tiểu đồ đệ vào trong phòng, rồi ngồi xuống ghế, nói: “Con mau quay về phòng mặc thêm áo vào.”

Trọng Tử không chịu rời đi: “Con không lạnh.”

Trẻ con luôn tùy hứng, Lạc Âm Phàm bắt đắc dĩ ép Trọng Tử uống vào mấy viên đan dược.

Trọng Tử bỗng nhiên hỏi: “Vân tiên tử quen sư phụ sao?”

Lạc Âm Phàm nhìn tiểu đồ đệ đang có chút tò mò: “Vân tiên tử là em gái ruột của Trác cung chủ, thông minh hiếu học từ nhỏ. Năm đó sư phụ hay lui tới Thanh Hoa cung, thấy nàng ấy rất có linh khí nên có chỉ dạy sơ qua vài lần. Nay nàng ấy hạ phàm cứu được rất nhiều người, Trọng nhi, con phải học tập tiên tử.”

Trọng Tử “Dạ” một tiếng, ngẫm nghĩ một chút lại hỏi tiếp: “Sư phụ sẽ lấy Vân tiên tử làm thê tử sao?”

Lạc Âm Phàm nhất thời dờ khóc dờ cười, vô cùng xấu hổ.

Hắn sống trên đời cũng đã mấy trăm năm, nỗi lòng của Trác Vân Cơ làm sao mà hắn không biết chứ. Ngày ấy thấy nàng rất có thiên phú, tính tình lại thiện lương, cho nên mới thuận tiện chỉ lối tu hành, chỉ có ý dẫn dắt hậu bối mà thôi. Nhưng nào ngờ lại dẫn đến việc Trác Vân Cơ sinh ra tình này ý nọ, từ chối mọi lời cầu hôn, một mình xuống hạ giới, cố chấp cho đến tận bây giờ. Hắn không thể đáp lại, chỉ đành lảng tránh khắp nơi, cố ý gây hấn tạo sự bất hoà để chặt đứt hết mọi ý niệm trong đầu nàng. Nhưng không ngờ ngay cả một đứa trẻ cũng nhận ra được chuyện ấy.

Đôi mắt to tròn vẫn nhìn chăm chú vào Lạc Âm Phàm, không hề chớp mắt. Lần đầu tiên trong đời Lạc Âm Phàm không còn giữ được sự bình tĩnh vốn có, cảm thấy có chút đau đầu. Thu nhận nữ đồ đệ dường như là một sự sai lầm rồi thì phải. Tâm tư nữ đồ đệ thường rất nắn nắn. Tương lai lớn lên chút nữa, thì sự tò mò với mọi thứ lại càng mạnh mẽ, nhất định sẽ càng có nhiều vấn đề muốn biết, muốn hỏi. Thân là sư phụ tất nhiên phải kèm luôn trách nhiệm giải thích mọi thắc mắc cho con bé rồi. Đến khi đó thì phải làm thế nào mới tốt đây?

Thật sự tìm không ra lời nào thích hợp để mà giải thích cho tiểu đồ đệ, Lạc Âm Phàm đành phải nghiêm mặt lại: “Không được nói bậy, ai nói với con những lời này thế hả.”

Trọng Tử nhỏ giọng nói: “Trong tương lai sư phụ sẽ cưới vợ, rồi sẽ đem con gả cho người khác?”

Lạc Âm Phàm nghe vậy bỗng sững sờ, nhớ tới mấy câu nói đùa vui lúc ban ngày của Trác Diệu, trong lòng không khỏi dâng lên vài phần áy náy. Sát khi chưa trừ được làm sao có thể lập gia đình, chỉ sợ chờ đến lúc hần tu thành Kính Tâm thuật thì lại chậm trễ cho con bé mất rồi.

Lạc Âm Phàm lắc đầu: “Tạm thời sư phụ vẫn chưa có ý niệm thành gia lập thất, cũng sẽ không đem con gả cho người ngoài.”

Trọng Tử nghe thấy vậy mừng rỡ vô cùng: “Đúng vậy, dù sao cũng có con bên cạnh sư phụ rồi.”

Lời nói tuy rằng có chút quá phận nhưng ngược lại lại thể hiện sự hồn nhiên không chút tạp niệm của con bé, Lạc Âm Phàm lại càng thêm đau đầu không biết phải nói gì nữa, đồng thời cũng yên tâm hơn, chuyển sang chuyện khác: “Ngày thường sư phụ dạy con thế nào, thân là khách sao lại có thể trêu chọc cợt đùa với chủ nhà như thế hả?”

Nói đến việc lúc sáng, Trọng Tử lập tức xụ mặt xuống, rõ ràng là Trác Hạo khinh thường mình không có tiên thuật, thiếu chút nữa hại chết mình không nói, còn cố ý lờ mình ra trêu chọc. Cho nên mới trêu chọc lại y một chút xiu mà. Trọng Tử cảm thấy ảm ức trong lòng.

Lạc Âm Phàm biết đồ đệ của mình vẫn không phục, lại tiếp tục dạy dỗ: “Trác công tử khiêu chiến với con là bởi không biết con chưa học tiên thuật. Nhưng con trêu chọc cậu ấy như vậy là rõ ràng con không đúng.”

Trọng Tử càng dẫu miệng ra, cho dù y có bắt nạt mình cũng không sao, nhưng ai bảo y lại dám lờ sư phụ vào, dám chê cười sư phụ cơ chứ!

Lạc Âm Phàm hiểu được tâm tư của đồ đệ, thở dài, giọng nói nhẹ nhàng hơn một chút: “Một người cao hay thấp, bản lĩnh hay không, không phải ở sự háo thắng thể hiện sự mạnh yếu. Mà là phẩm hạnh, là đạo đức trong tâm hồn. Người khác nói thế nào thì cũng có liên quan gì đến chúng ta đâu nào. Người trong tiên môn không cần phải để ý những chuyện nhỏ nhặt như thế, nhưng con lại vì một chút việc này mà làm ra những việc để trêu chọc cợt đùa người khác như thế, con có thấy sai không?”

Trọng Tử cảm thấy thâm phục trong lòng, cúi đầu không nói lời nào.

Lạc Âm Phàm nói: “Đêm mai Trác cung chủ mở tiệc mừng thọ, ma tôn Vạn Kiếp sẽ đến, đến lúc đó bên ngoài nguy hiểm vô cùng, con nên ở lại Hải Lâu này. Ở đây yên tĩnh, Vạn Kiếp sẽ không chú ý đến. Sư phụ cùng Trác cung chủ đã bàn bạc rồi, Trác tiểu cung chủ mặc dù còn trẻ, nhưng tu luyện cũng đã có chút thành tựu, nên để cậu ấy ở lại đây trông nom con. Con nhớ phải đối đãi với cậu ấy cho hợp lễ nghĩa.”

Nghĩ đến dáng vẻ của Trác Hạo khi gọi mình là ‘Tiểu nương tử’, Trọng Tử lập tức cự tuyệt: “Con không cần!”

Lạc Âm Phàm trầm mặt trách mắng: “Trọng nhi!”

Trọng Tử ảm ức chạy ra khỏi phòng: “Ai cần y bảo vệ kia chứ!”

Phòng cách vách truyền đến tiếng đóng cửa thật mạnh, Lạc Âm Phàm vừa bức mình vừa buồn cười, có chút bất đắc dĩ. Tiểu đồ đệ này được hần nuông chiều riết nên thành quen mất rồi, lại bắt đầu cứng đầu không chịu nghe lời nữa rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau khi thức dậy, Lạc Âm Phàm đã không còn ở trong phòng. Trọng Tử ảo não, muốn đi tìm lại chân chày, cuối cùng cũng cố gắng nhẫn nhịn mà không đi. Hiện tại, chắc chắn sư phụ đang bàn bạc với Trác cung chủ biện pháp đối phó với tên ma tôn Vạn Kiếp kia rồi. Cho nên người sẽ không rảnh để chăm sóc trông nom cho mình nhiều nữa, mình không nên chạy lung tung khiến cho sư phụ phải lo lắng.

Nhưng sư phụ có biết hay không, cô bé thật sự rất lo lắng cho sư phụ?

Người trong Tiên môn không cần ăn cơm, Trọng Tử một mình ngồi ghé mặt vào thành lan can nhìn ra mặt biển mông tít tấp suốt cả một ngày. Mãi đến lúc ánh hoàng hôn buông xuống, mới có một đệ tử của Thanh Hoa cung ghé lại đưa cô bé đến tiệc chúc thọ.

Trong điện Cửu Trọng, dưới ánh minh châu chiếu rọi sáng rõ như ban ngày, quang cảnh tiệc chúc thọ diễn ra thật náo nhiệt, hương rượu lan toả ra khắp cả điện, cây trái tươi ngon bày biện thật đẹp mắt. Mấy ngàn đào mừng thọ chất cao như núi. Trong phòng nơi nơi đều là quan khách, tiếng trò chuyện cười đùa hoan hô khích lệ vang lên không ngừng. Nhưng giữa bầu không khí nhìn có vẻ như vô cùng náo nhiệt và thoải mái này, dường như lại có một chút gì đó khàn trương ngấm lan toả trong khắp cái bầu không khí ấy. Mọi người đều có thể nhận ra nội tình một cách rất rõ ràng, ai nấy cũng đã không còn vẻ tự tại như ngày hôm trước nữa.

Vì để đảm bảo an toàn cho quan khách, các đệ tử đứng bên ngoài cửa thoát nhìn có vẻ như chỉ lo ân cần tiếp đãi các tân khách đến mừng thọ, nhưng thật ra đều đang âm thầm đề phòng cẩn mật vô cùng.

Chung quanh bài trí thật hoa lệ, không khí náo nhiệt ấy vẫn không xua đi được sự khàn trương và lo lắng trong lòng Trọng Tử, cô bé căn bản không có chút tâm trí nào để bận tâm để ý những chuyện xung quanh lúc này cả.

Lạc Âm Phàm vẫn ngồi kế bên Trọng Tử như trước, mái tóc dài đen như mực rủ xuống đất, thần sắc vẫn luôn là vẻ thông dong, bình tĩnh vạn năm không thay đổi. Thình thoảng có người lại mời rượu, hần cũng sẽ nâng chén đáp lễ.

Trọng Tử ngồi kế bên nhẹ nhàng kéo Lạc Âm Phàm “Sư phụ.”

Lạc Âm Phàm đã sớm chú ý đến vẻ bất thường của tiểu đồ đệ: “Con làm sao vậy?”

Trọng Tử muốn nói chuyện, nhưng lại sợ có người nghe được nên đưa tay lên vòng qua cổ sư phụ kéo xuống.

Thật ra chỉ cần lập một cái kết giới thì người khác sẽ không thể nghe được bất cứ thứ gì, hai thầy trò thân mật như thế này, Lạc Âm Phàm cảm thấy có chút không ổn, nhưng giờ phút này mà giải thích thì thật sự có hơi phiền toái. Nghĩ đồ đệ của mình tuổi còn nhỏ, tâm hồn còn non nớt cũng chẳng hiểu biết gì nhiều, nên thôi hẳn cũng chẳng cần phải cố kỵ câu nệ mà làm gì, cúi thấp đầu xuống.

Trọng Tử ghé sát vào tai Lạc Âm Phàm nhỏ giọng thì thầm: “Con nghe nói tên ma tôn ma giới kia mạnh ời là mạnh, rất nguy hiểm đó sư phụ.”

Giọng nói chứa đầy sự lo lắng quan tâm, Lạc Âm Phàm nghe vậy trong lòng có chút ấm áp. Giờ mới biết được tâm tư của tiểu đồ đệ, hẳn bèn lên tiếng an ủi: “Lần này có rất nhiều người, sư phụ không sao đâu. Con phải cùng Trác tiểu cung chủ ngoan ngoãn ở Hải Lâu, không được chạy lung tung, nhớ kỹ chưa nào?”

Trọng Tử gật đầu: “Bất được ma tôn rồi sư phụ nhanh nhanh quay về tìm con nha.”

Lạc Âm Phàm gật đầu đồng ý, đang định nói thêm gì đó, đột nhiên trên chiếc bàn dài trước mặt có sự thay đổi.

Giữa cái bàn xanh biếc bỗng mọc lên một mầm cây xanh non, mầm cây dần dần lớn lên, trong chốc lát đã biến thành một cây đào tán rộng rợp trời, cành lá rậm rạp. Giữa những tán lá ấy thấp thoáng mấy trăm trái đào tiên hồng hồng treo lơ lửng, đó chính là đào ngũ hành đặc trưng của Thanh Hoa cung, trăm năm mới kết quả. Người phàm ăn vào một trái sẽ tăng tuổi thọ thêm 20 năm, tiên nhân ăn vào cũng sẽ tăng tu vi. Chúng tán khách đồng loạt trầm trồ ngợi khen. Một lát sau, đào tiên đều đồng loạt rơi xuống, bay vào trong đĩa ngọc phi thủy đặt trước mặt mỗi quan khách. Yển hội bắt đầu bước vào giai đoạn cao trào.

Lạc Âm Phàm và Trác Diệu liếc nhau, đứng dậy dường như muốn rời đi.

Trọng Tử hiểu được đã xảy ra chuyện gì, không tự chủ được bàn tay giữ chặt góc áo của Lạc Âm Phàm.

“Đào tiên này có thể tăng tu vi, con ăn đi.” Lạc Âm Phàm nhẹ nhàng ấn bả vai của tiểu đồ đệ xuống, xoay người biến mất.

Một lát sau, Trác Diệu cùng mười mấy vị tiên trưởng khác cũng nhân dịp mọi người chưa kịp chuẩn bị lục đục rời đi.

Đào tiên bày ra trước mặt, nhưng như thế nào Trọng Tử cũng nuốt không trôi, chỉ ngồi ngẩn ngơ cả người ra. Bỗng nhiên có người bước lại phía trước cô bé, nhìn thấy rõ khuôn mặt lạnh lùng của người nọ, da đầu Trọng Tử nhất thời run lên, thầm than không ổn rồi.

Trác Hạo không nói lấy một lời, vươn tay kéo Trọng Tử, theo một con đường nhỏ đi thẳng một mạch về Hải Lâu mới chịu dừng lại.

‘Xong rồi, nhất định là y vẫn nhớ kỹ con rửa bụi kia rồi. Làm y phải xấu mặt trước bao nhiêu người thế kia, chắc chắn y vẫn còn đang rất tức giận mình đây mà!’ Trọng Tử cuống quýt giấy khời tay Trác Hạo hướng về phòng mình vọt lẹ.

Một bàn tay túm lên cổ cô bé.

Trác Hạo hừ nhẹ: “Muốn chạy sao?”

Trọng Tử giãy dụa: “Lớn như vậy còn bắt nạt người khác, không biết xấu hổ!”

Trác Hạo nhếch mi nói: “Ta nào dám xem thường ngươi, trước mặt người nhiều như vậy mà dám làm cho ta xấu mặt?”

Trọng Tử kêu lên: “Nếu không buông ta ra, ta sẽ nói cho sư phụ biết!”

“Nói với tôn giả?” Trác Hạo cười nhếch mép, ánh mắt nhìn như thế nào cũng không thấy ý tốt ở đâu cả: “Chính miệng tôn giả phân phó cho ta ở đây cùng với tiểu sư muội. Bởi vậy nếu như tiểu sư muội không nghe lời mà cứ chạy lung tung, thì thứ lỗi cho ta phải thất lễ với muội rồi.”

Trọng Tử vênh mặt lên thách thức: “Ai cần ngươi ở bên cạnh!”

Trác Hạo cũng không hề khách khí: “Chuyện hôm qua ta còn chưa tính toán xong đâu, để coi ta xử lý ngươi thế nào nhé.”

Trọng Tử chột dạ, sau một lúc lâu nói: “Đâu phải do ta cố ý, ai kêu ngươi vô lễ với ta trước làm chi.”

Trác Hạo rút cuộc tuổi cũng lớn hơn, nên sao lại đi so đo với một cô bé được. Chỉ là vì hôm nay Vạn Kiếp sẽ đến, vốn định sẽ đi theo mọi người để mở rộng tầm mắt, được trực tiếp nhìn thấy ma tôn mạnh nhất của ma giới kia như nào. Nào ngờ lại bị phụ thân bắt tới đây trông chừng một tiểu cô nương thế này đây, bởi vậy nên trong lòng không khỏi có chút tức giận.

“Kêu một tiếng ca ca đi, ta sẽ thả ngươi ra.”

“Còn lâu!”

Trác Hạo chẳng buồn đôi co với Trọng Tử nữa, nên bỏ tay ra: “Thật ư? Đây nữ hài tử muốn gọi ta là ca ca kia kìa, chẳng cần một nha đầu xấu xí như ngươi gọi ta làm gì cả.”

Nha đầu xấu xí? Cô bé tuy rằng không có được khuôn mặt xinh đẹp như Vân tiên tử, nhưng sao lại xấu xí được! Không biết vì sao, Trọng Tử lại trở nên

nóng giận, cảm tức nhìn Trác Hạo mắng xối xả: “Tiểu tử xấu xí! Sư phụ ta đẹp hơn người, Tần Kha sư huynh cũng đẹp hơn người! Bộ dạng người xấu xí chết đi được!”

Trác Hạo trừng lớn mắt: “Người dám mắng ta?”

Trọng Tử ưỡn ngực: “Ta mắng người đó!”

Trác Hạo nhìn cô bé sau một lúc lâu, bỗng nhiên cúi mặt xuống cười rất gian xảo: “Ngoan nào, mắng lại cho ta nghe một chút nữa đi.”

Trọng Tử lại rất nghiêm túc tính lại mắng một lần nữa, nhưng lúc này chỉ thấy mình há miệng ra, nhưng chẳng có một tiếng nào phát ra cả.

Trác Hạo khoái chí cười to.

Biết đầu không lại y, Trọng Tử tức giận đến đỏ bừng mặt, cũng không xin y tha thứ, xoay người bước vào phòng, đóng sầm cửa lại.

Chỉ là một cánh cửa mà thôi, đối với Thanh Hoa Trác tiểu cung chủ mà nói căn bản chẳng là gì cả, vì thế lúc Trác Hạo xuyên tường đi vào, nhìn thấy một cô bé mắt ửng đỏ ngồi ngẩn người ở trên giường.

Bộ dạng cô bé vốn đã xinh đẹp, lúc khóc trông lại khang khác, so với mấy nha đầu suốt ngày vây quanh mình kia còn có vẻ đẹp hơn nhiều! Trác Hạo âm thầm khen ngợi trong lòng, bước qua ngồi xuống cái ghế bên cạnh, nói: “Thôi đừng khóc mà, ta nói muội xấu xí chỉ là trêu chọc muội thôi mà, khóc cái gì mà khóc, con gái thật là phiền toái.”

Trọng Tử nhìn cái ghế, hàng lông mi dài thật dài khẽ chớp hai cái.

Quả thật là rất xinh đẹp! Trác Hạo vẫn đang còn đắc ý, ngồi dựa vào cái ghế ngắm nhìn Trọng Tử, tâm tình tốt hẳn lên. Cuối cùng đưa ra một quyết định để an ủi cô bé: “Ngoan, chỉ cần muội nghe lời, ta sẽ giải pháp thuật cho muội, nhé?”

Trọng Tử lại chớp mắt mấy cái nữa, trên mặt dường như nhin không được để lộ ra vẻ mặt vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Trác Hạo nhãn lực sâu sắc, liền phát hiện ra ngay có gì đó không ổn, lập tức thu ý cười trên môi lại, cả người ngây ra mất một lúc lâu, rồi bỗng nhảy dựng lên khỏi ghế, vừa quay đầu nhìn lại phía sau người mình vừa nghiêng răng nghiêng lợi: “Nha đầu xấu xa, người... Người...”

Nghĩ đến việc trên miệng Trác Hạo có một con rùa thật bự, Trọng Tử ôm bụng cười lăn lóc mặc dù không hề phát ra tiếng động nào.

Trác Hạo tức giận, bước tới gần cô bé: “Có tin ta lại vất người xuống biển không hả?”

Trọng Tử cười nhiều đến mức chảy cả nước mắt ra, đôi mắt to ngập nước, lui vào trong tường.

Thấy nha đầu kia đoán biết mình sẽ không dám làm như vậy, Trác Hạo cũng chỉ đành bắt đắc dĩ chấp nhận mà thôi. Pháp lực của mực Băng Thai rõ ràng là không xóa bỏ được, cứ để thế này nếu có người nào đó tới mà nhìn thấy, chẳng phải là lại bị mất mặt thêm một lần nữa hay sao? Nơi đây hẻo lánh, tạm thời sẽ không có người đến đâu, không bằng chạy thật nhanh về thay đồ cái đã rồi nói sau. Nghĩ thế nên Trác Hạo lập tức xoay người rời đi, trước khi đi vẫn không quên bỏ lại một câu: “Xem ra là người thích làm người cảm thấy mà, vậy thì cứ làm thêm một lúc nữa đi nhé, ở yên đó đừng có mà chạy lung tung đấy.”

Nhìn bóng dáng Trác Hạo rời đi, Trọng Tử nhảy xuống giường, đi đến bên cửa sổ.

Màn đêm bao phủ Thanh Hoa cung, gió biển thổi thật mạnh khiến cây cối ngã nghiêng ào ào rung động, tiếng sóng biển đánh ầm ầm vào bờ vang đi thật xa, mặt đất dưới chân giống như đang run lên từng đợt.

Trọng Tử không phải là một cô bé ngốc nghếch, mới vừa rời sư phụ và mấy người Trác cung chủ lấy cớ rời đi, khẳng định là Ma Tôn Vạn Kiếp đã đến Long Chi Uyên gì đó cứu người rồi. Không biết bọn họ và sư phụ hiện giờ như thế nào nữa? Trọng Tử lo lắng vô cùng, chỉ hận là không thể chạy ra ngoài tìm ai đó hỏi thăm một chút. Đáng tiếc cái gì cô bé cũng không được làm, nếu chạy lung tung, không may lại giống như lần trước bị Phong ma hay gì gì đó bắt được thì có phải là lại gây thêm phiền phức cho sư phụ hay không, làm cho sư phụ sốt ruột thêm mấy phần chứ chẳng được gì cả.

Cho nên Trọng Tử vẫn ngoan ngoãn quay lại giường ngồi ngơ ngẩn ở đó.

Gió biển, sóng biển, hết gần lại xa, hết xa lại gần, từng tiếng từng tiếng như dội thẳng vào trong tâm trí của Trọng Tử, lại càng khiến cho lòng dạ cô bé nôn nao, lo lắng.

Ngoài cửa tự nhiên có người đến!

“Người còn muốn bám lấy ta bao lâu nữa chứ.” Giọng của một nữ nhân trẻ tuổi vang lên, giọng điệu rất lạnh lùng, không chút khách khí.

Ngay sau đó, một giọng nam nhân vang lên, với giọng nói này cũng có thể đoán được, tuổi của nam nhân này cũng không lớn.

“Để ta phá vỡ kết giới, mang nàng ra ngoài.”

Giọng nói khàn khàn, nhưng dễ nghe vô cùng, lại có chút gì đó khá quen thuộc, nhưng dường như cũng rất xa lạ. Chất giọng có chút suy yếu, lộ ra rất

nhieu mệt mỏi, chất giọng ấy giống như có một loại ma lực xui khiến thúc giục người ta tiến vào mộng cảnh, lại vừa khiến người ta có cảm giác như được an ủi, nghe được giọng nói này giống như là chẳng có gì phải sợ cả, cũng không cần phải lo lắng về ý gì nữa cả.

Thời gian lúc này vẫn còn sớm, tiệc mừng thọ còn chưa kết thúc, những người còn lại đều chạy tới Long Chi Uyên để vây bắt ma tôn, ai lại rảnh rỗi chạy tới nơi này để làm gì kia chứ?

Trọng Tử trong lòng không khỏi sinh ra sự cảnh giác, vội vàng kiểm mỗi chân lên, lên nhìn qua cửa sổ.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng ở bên ngoài, nếu có thể cô bé đã hét lên thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 10: Nụ hôn hồi sinh

Đẹp đến không thể tưởng tượng được.

Một màu đỏ sậm đẹp vô cùng, bắt mắt, chỉ nhìn thôi cũng đã khiến cõi lòng người ta xao động, giống như một chiếc áo choàng thật dày, lại giống như một dòng thác đỏ, phập phồng tung bay trong gió, giống như một sinh mệnh sống vậy.

Không phải áo choàng, cũng không phải thác nước, mà là tóc!

Một mái tóc thật dài và đẹp làm sao! Dĩ nhiên là mái tóc màu đỏ sậm!

Chưa cần nhìn đến khuôn mặt, chỉ nhìn mái tóc dài đẹp thế kia, Trọng Tử quả thực không thể tin được. Vẫn luôn nghĩ, mái tóc dài của sư phụ đã là đẹp nhất trên đời này, đen huyền như mây. Thế nhưng cho đến hôm nay Trọng Tử mới phát hiện trên đời này vẫn còn có người có được mái tóc dài tuyệt đẹp giống như sư phụ vậy, mái tóc này thật đặc biệt, không hề thua kém mái tóc của sư phụ chút nào.

Mái tóc không chỉ rất dài mà còn rất dày, cũng không dùng trăm cái bó lại, chỉ để tùy ý xoã tung, dài gần chạm mặt đất, thẳng mượt, ánh lên sắc sáng bóng. Và bên dưới tóc là y phục màu đen trông hết sức hoa mỹ, yêu dị.

Trọng Tử nghệt mặt ra, nhìn ngấm đến ngẩn cả người.

Đứng đối diện người đó là một cô gái áo tím.

Cô gái đó trông cũng rất xinh đẹp, nhưng mà đứng trước người đó lại có vẻ thật bình thường, nếu như nói trên người cô gái đó có chỗ nào có thể làm cho Trọng Tử nhớ kỹ, thì chính là ánh mắt.

Một đôi mắt lạnh như băng, mang theo vẻ chán ghét đến tận cùng.

Cô gái ấy lạnh lùng nói: “Muốn cứu ta ư? Rất dễ, vì sao người không chết đi?”

Không có câu trả lời.

“Chát!!!” một tiếng, nàng ta vung tay giáng cho người nọ một cái tát.

Người nọ vẫn không hề nhúc nhích, giọng nói rốt cục cũng lộ rõ sự suy yếu: “Mới vừa rồi tiếp một kiếm của Lạc Âm Phàm, chỉ sợ linh lực không còn đủ để chống đỡ, kết giới đã bị phá vỡ rồi, nàng đi trước đi.”

Nàng ta ‘hừ’ một tiếng, giọng nói có vẻ không kiên nhẫn: “Nhanh lên.”

Người đàn ông này thật là, rõ ràng cô gái này đối xử với y tệ như vậy, vì sao y còn muốn cứu nàng ta... Trọng Tử đột nhiên hoàn hồn, quá sợ hãi, y là có ý tới cứu cô gái này, nghe nói còn bị trúng một kiếm của sư phụ, chẳng lẽ y chính là...

Xa xa truyền đến âm thanh ồn ào huyền ảo, hình như có rất nhiều người đi về hướng bên này.

Trọng Tử còn đang chìm trong khiếp sợ, chưa kịp phản ứng, bỗng nhiên có một luồng sức mạnh thật lớn tiến về phía cô bé, trong nháy mắt, cả người Trọng Tử đã bị lôi ra ngoài cửa sổ, ngay sau đó ngực như bị đập mạnh, cả người tựa như bị cái gì đó điên cuồng mà xé rách.

Không hề có một tiếng kêu la thảm thiết, Trọng Tử bay thẳng ra ngoài lan can, ngã nhào xuống mặt biển.

‘Đau quá! Mình sắp chết rồi sao?’

Cảnh vật trước mắt dần dần mờ hồ, mây đen phía trên đỉnh đầu dần dần hóa thành hư không, cảm giác đau nhức trước đó chậm rãi biến mất, cơ thể lại trở nên càng ngày càng nhẹ, chẳng những không bị chìm xuống mà còn như đang bay lên. . .

Chết rồi, có phải sẽ giống như người ta nói, có thể gặp được cha mẹ hay không?

Kỷ ức đã nhiều năm chưa từng nhớ lại, những cảnh tượng trước đây giờ phút này lại trở nên vô cùng rõ ràng, mẹ nhẹ nhàng hát ru bé ngủ, cha luôn ôm bé vào lòng, dịu dàng nói: “Tiểu Trùng nhà chúng ta thật là ngoan!”. Nhưng bỗng nhiên sau đó cha mẹ đều qua đời, chỉ còn lại một mình bé, lưu lạc đầu đường xó chợ làm ăn mảy, bị người ta khinh khi, ức hiếp. Bé đã không còn có thể nhớ rõ hình dáng của cha mẹ nữa rồi.

Trọng Tử mờ mịt, ý thức dần dần mất đi.

Trong bóng tối mờ mịt, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh sáng mãnh liệt xuất hiện, thu hút Trọng Tử trôi dạt về hướng đó. . .

“Trọng nhi!” Có người gọi bé.

Là sư phụ! Sư phụ đến đây!

Trọng Tử cố gắng níu giữ một chút ý thức còn sót lại, cố sức mở miệng, muốn kêu lên, nhưng làm thế nào cũng không kêu được.

Cha mẹ đã chết, mỗi lần nhớ lại bé đều rất đau lòng, nếu như bây giờ bé chết đi, sư phụ cũng sẽ rất đau lòng. Trên đời này vẫn còn có sư phụ đối xử tốt với bé, cho nên bé không muốn chết, bé muốn ở bên cạnh sư phụ!

Trọng Tử giãy dụa cố kéo ý thức trở về, nhưng cơ thể không chịu nghe theo sự điều khiển của bé nữa, vẫn trôi về nơi phát ra luồng ánh sáng kia.

Đang lúc vô cùng nôn nóng, thân thể đang trôi lơ lửng đột nhiên bị kéo mạnh lại, không còn phiêu dạt nữa mà rơi thẳng vào một vòng tay ôm ấp thoải mái quen thuộc.

Luồng ánh sáng biến mất, trước mắt chỉ còn là một khoảng không u tối.

Tri giác của Trọng Tử dần khôi phục lại, toàn thân bỗng rất đau đớn, như bị lột da xé thịt.

Một luồng hơi thở mát mẻ, dễ chịu từ trong miệng chậm rãi truyền vào, lan toả ra khắp toàn thân, giống như có một luồng khí lực đang cuộn cuộn không ngừng rót vào, cảm giác đau đớn dần dần vơi đi, mọi thứ xung quanh cũng dần trở nên chân thật hơn.

Nhưng chân thật nhất, chính là cảm giác môi bị chạm vào.

...

Lạc Âm Phàm cũng không dự đoán được sẽ phát sinh biến cố này. Vạn Kiếp âm thầm đi cứu người, bản thân Lạc Âm Phàm cũng không muốn làm tổn thương đến tính mạng của Vạn Kiếp, nhưng không ngờ tên ma tôn ấy lại không để ý đến an nguy của bản thân y mà đón đỡ một kiếm, đưa Cung Khả Nhiên trốn khỏi Long Chi Uyên.

Đám người của Trác Diệu lập tức lục soát khắp núi, đồng thời lệnh cho các đệ tử của Thanh Hoa cung phải tăng thêm phòng vệ, bảo vệ cửa cung nghiêm ngặt. Chẳng ai nghĩ tới việc y sẽ chạy trốn đến Hải Lâu, càng không nghĩ tới y vẫn còn đủ sức lực để phá tan kết giới. Nhưng cái không ngờ đến nhất lại chính là ở Hải Lâu này chỉ có một mình Trọng Tử. Nếu có Trác Hạo ở đây, tin rằng mọi chuyện sẽ không xảy ra nhanh đến vậy.

May mắn là trước đó Lạc Âm Phàm đã làm phép trên người Trọng Tử, khi sự việc xảy ra liền phát hiện được ngay. Nhìn thấy đồ đệ nhỏ hèn đã rời khỏi xác, suýt nữa đi vào quỷ môn quan, dưới tình thế cấp bách Lạc Âm Phàm không chút nghĩ ngợi liền cúi đầu, không tiếc hao tổn chân thần truyền cho Trọng Tử một luồng tiên khí, như thế này mới tạm thời thu hồi hồn phách của Trọng Tử, giành lại sinh mệnh của cô bé từ tay thần chết.

Chuyện xảy ra như vậy cũng thật là khéo. Ở tiên giới, người tu đến cảnh giới Đại La Kim Tiên cho đến nay cũng chỉ còn có một mình Lạc Âm Phàm, nếu như hắn không tới kịp lúc, nếu người đến không phải là hắn thì giờ phút này hồn phách của Trọng Tử đã không cách nào có thể giữ lại được nữa.

Tình thế ép buộc, tiểu đồ đệ chỉ là một đứa trẻ mà thôi, Lạc Âm Phàm tâm vô tạp niệm, đương nhiên cũng không hề so đo, để ý đến cái gì là vượt quá lễ nghĩa gì đó hay không nữa. Mọi người ai cũng biết hắn là muốn cứu người, lại có quan hệ thầy trò với nhau, cũng hiển nhiên không để ý đến chuyện không phù hợp lễ tiết, tất cả đều rất khẩn trương, duy chỉ có Trác Vân Cơ ngầy ngẩn nhìn hai người.

Trọng Tử nằm trong lòng Lạc Âm Phàm đau đớn rên rỉ thành tiếng.

Lạc Âm Phàm trầm nghĩ vẫn còn may mắn, lúc này mới ngược mặt lên.

Mọi người cũng thở ra một hơi nhẹ nhàng theo hắn, nửa là bội phục nửa là tức giận.

“May mắn là tôn giả tới kịp lúc.”

“Vạn Kiếp thật là ngoan độc, ngay cả một đứa trẻ cũng không buông tha!”

“Lại để cho y chạy thoát!”

Là sư phụ? Trọng Tử cố gắng mở to mắt, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ phía trên, biểu hiện trên mặt vẫn bình tĩnh như trước, nhưng sáng mắt lại ánh lên một tia lo lắng ẩn ẩn, sư phụ đang lo lắng cho mình sao?

“Trọng nhi?” Lạc Âm Phàm khẽ gọi.

Trọng Tử muốn nói chuyện, nhưng ngực lại đau nhức vô cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ biết nhú lại cổ nén không rên rỉ thành tiếng.

Lạc Âm Phàm lắc đầu, đứa trẻ này, bị thương nặng như vậy, tại sao còn phải sợ hãi sốt ruột.

Một gã đệ tử vội vàng chạy tới, đưa cho Trác Diệu một cái bình bằng vàng, Trác Diệu bước ngay lên phía trước: “Cửu chuyển kim đan của quý phái rất linh nghiệm, mau cho con bé ăn đi.”

Lạc Âm Phàm cũng không chối từ, nói lời cảm ơn, nhận kim đan rồi cho Trọng Tử ăn hai viên.

Mấy viên cửu chuyển kim đan quý giá này vốn là lễ vật mừng thọ mà Nam Hoa phái đưa tới biếu tặng, người phạm ăn vào có thể cải tử hồi sinh. Nhưng mà lần này người xuống tay là ma tôn Vạn Kiếp, Vạn Kiếp mặc dù làm nhiều việc ác, nhưng cũng có một chút khác người, y rất ít khi đánh tan hoàn toàn hồn phách con người, nếu không giờ phút này chỉ sợ Trọng Tử đã sớm biến mất khỏi lục giới, cho dù có truyền tiên khí cỡ nào cũng không thể cứu được. Lần này cũng coi như y vẫn còn một chút thiện niệm chưa đánh mất. Có thể bởi y là ma tôn, ma khí quá nặng, dầu cho vô tình thôi cũng đủ để đả thương người khác. Hồn phách của Trọng Tử mới trở về với cơ thể, không biết cửu chuyển kim đan có bao nhiêu khả năng có thể kéo dài sinh mệnh của cô bé, nhưng dù sao có còn hơn không.

Trác Diệu nói: “Sao rồi?”

Lạc Âm Phàm đưa trả bình kim đan lại: “Tạm thời không sao, nhưng dường như hồn phách con bé bị hao tổn, chỉ sợ...”

Trác Vân Cơ bên cạnh bỗng nhiên mở miệng: “Không có gì đáng ngại, Vạn Kiếp vốn vô tình đã thương hồn phách của cô bé, chỉ là do ma khí của y quá nặng khó có thể tránh khỏi, quả thật chỉ là vô tình thôi. Ở đây tiêu nữ có một phương thuốc có thể dùng ngay.” Nói xong nàng lấy ra giấy bút kê đơn, viết nhanh tên vài loại dược thảo đưa cho Lạc Âm Phàm: “Trong này có một loại dẫn dược, cô Linh Chi là đồ, là tiên thảo chỉ ở Nam Hoa sơn mới có, tôn giả hãy mau chóng đưa cô bé về Nam Hoa trị liệu đi.”

Lạc Âm Phàm gật đầu tiếp nhận phương thuốc, chuyển hướng sang Trác Diệu: “Bây giờ ta phải đưa con bé trở về, đành phải cáo từ, đi trước như vậy thật là thất lễ.”

Trác Diệu vội nói: “Tôn giả đừng khách khí, trở về đến Nam Hoa cũng phải mất vài ngày đường, nếu không ngại tôn giả hãy đem theo số kim đan còn lại này theo đi.”

Lạc Âm Phàm nhìn Trác Vân Cơ.

Trác Vân Cơ lắc đầu: “Cửu chuyển kim đan không phải là loại thuốc có thể kéo dài sinh mệnh trong mọi trường hợp, có dùng thêm nữa cũng uổng phí thôi, không bằng giữ lại cho người có nhu cầu cấp bách.”

Trục Ba dường như hiểu được tâm tư của chủ nhân, sớm đã bay tới trước mặt chờ đợi, Lạc Âm Phàm vội vàng bái biệt mọi người, ôm lấy Trọng Tử bước lên trên thân kiếm, người cùng kiếm như ánh cầu vồng vụt lên bầu trời, trong tích tắc đã biến mất ở phía chân trời.

Trác Diệu vội vàng hướng tới những tân khách mới đến không biết rõ mọi chuyện xảy ra nơi đây trang trọng hành lễ, lại ra lệnh cho vài vị tiên tôn cùng đại đệ tử Thanh Hoa cung ở lại cùng nhau tu bổ lại kết giới, xoay người chợt thấy Trác Hạo cúi đầu đứng một bên, không khỏi lớn tiếng mắng: “Cút về cho ta, đóng cửa sám hối nửa năm!”

...

Không được nhìn nhá như mọi khi, Trục Ba đưa thầy trò hai người bay xuyên qua những đám mây, ngay cả gió cũng đuổi không kịp tốc độ của kiếm, chỉ trong chớp mắt đã bay ra khỏi Đông Hải, cách xa đến ngàn dặm.

Trọng Tử rốt cục cũng không nhịn được mà ho khan, kéo theo cả người đau đớn, thấp giọng rên rỉ.

Lạc Âm Phàm khẽ gọi: “Trọng nhi?”

Có lẽ là nhờ tác dụng của cửu chuyển kim đan, khí lực của Trọng Tử hơi khôi phục được một chút, khó khăn mở miệng: “Sư phụ.”

Sắc mặt xanh xao, đôi môi tái nhợt, thanh âm suy yếu vô lực, ngay cả đôi mắt to buống bình kia cũng đã mất đi vẻ sáng ngời, nửa mở nửa khép, vẻ thông minh hoạt bát của ngày thường hoàn toàn không thấy đâu.

Tự cho là mình có thể bảo vệ đồ đệ một cách chu toàn, nhưng hôm nay suýt nữa là làm con bé mất mạng.

Lạc Âm Phàm áy náy: “Con đau sao?”

Trọng Từ chần chờ do dự sau đó lắc đầu.

Đứa trẻ hiểu chuyện như này làm cho Lạc Âm Phàm thấy đau lòng: “Trước hết đừng nói gì cả, trở về Nam Hoa, sư phụ có thể chữa trị khỏi hoàn toàn cho con.”

Trọng Từ trong nháy mắt muốn gạt đầu, bỗng nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn nhú chặt, lộ ra vẻ đau đớn.

Biết là do thương thế của bé phát tác, Lạc Âm Phàm không hề do dự, lại cúi đầu truyền cho Trọng Từ một chút tiên khí.

Hơi thở thơm mát cuộn cuộn không ngừng chảy vào trong cơ thể, con nóng rất đau đớn chột voi đi phần nào.

Trọng Từ như bị đóng băng, ngẩn người.

Lần đầu tiên hân truyền khí cho cô bé ở Thanh Hoa cung, khi đó nguyên thần của cô bé vẫn còn tản mát khắp nơi, chưa hoàn toàn tinh tảo, bị rơi trạng thái nửa hôn mê, căn bản là chưa kịp suy nghĩ gì cả.

Giờ phút này tình huống đã khác, Trọng Từ đã tỉnh táo lại.

Đôi môi mềm mại ấm áp, nhẹ nhàng đặt lên bờ môi Trọng Từ, ngoài ra không có bất kỳ động tác nào khác, nhưng loại cảm giác này thực sự rất kỳ diệu, giống như thứ gì đó bị mất đã rất lâu nay lại tìm về được, vừa mơ hồ lại vừa chân thực, thật sự khiến cho người ta khó có thể quên được.

Mấy sợi tóc dài đen bóng rủ trên mặt Lạc Âm Phàm, theo từng cái chớp động lông mi của Trọng Từ mà nhẹ nhàng rung động theo.

Không có gì đổi khác, trong lòng vẫn bình tĩnh như trước, chỉ là có chút ngà ngà say, muốn ngủ một giấc thật thoải mái, Trọng Từ chịu không được nhắm mắt lại, bản thân cũng không hiểu vì sao, chỉ biết là rất thích cảm giác này, thậm chí có thể quên đi những đau đớn trên người.

“Con có thấy khỏe hơn không?”

Đôi môi mềm ấm rời đi, cảm giác kỳ diệu ban nãy lập tức biến mất.

Trọng Từ lấy lại tinh thần, bỗng nhiên lại dâng lên một chút thất vọng khó hiểu mà nhìn hân.

“Còn đau hay không?”

Trọng Từ lắc đầu.

Lạc Âm Phàm thấy thế mới yên tâm, thúc giục Trục Ba bay về Nam Hoa bằng tốc độ nhanh nhất, truyền tiên khí quả nhiên có thể giảm bớt đau đớn cho Trọng Từ, nhưng chung quy đây cũng không phải biện pháp tốt, chân thân bị hao tổn cũng không sao, nhưng nếu chẳng may trên đường sinh ra biến cố thì nguy to.

Lạc Âm Phàm hãy còn vội vã, lại không biết Trọng Từ cũng đang sốt ruột.

Đi chậm một chút, trở về trễ một chút, bé cũng có thể được sư phụ ôm nhiều hơn một chút.

Trọng Từ lặng lẽ vui mắt sâu vào lòng sư phụ, tham lam muốn ghi nhớ thật sâu cảm giác ấm áp này, thà rằng vĩnh viễn như vậy, vĩnh viễn nằm trong lòng sư phụ, dù có đau đớn đến cỡ nào cũng chẳng sao cả.

Trục Ba đưa hai người biến mất vào trong những đám mây.

Một thân ảnh chậm rãi từ tầng mây bên dưới bay lên, đứng sừng sững giữa tầng không, mái tóc màu đỏ sậm cùng với y phục màu đen dài bay phấp phới trong gió, sinh động, yêu dị.

Y nhìn về hướng hai người rời đi một hồi lâu, bỗng nhiên mở miệng: “Cho rằng bản tọa là người mù sao?”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng đầy mị lực, không có chút mệt mỏi, chỉ có sát khí dày đặc.

Phía trước quả nhiên hiện lên một người nữa.

Áo choàng màu đen trùm kín cả đầu, khăn trùm xuống thấp che hơn một nửa khuôn mặt, chỉ để lộ ra chiếc mũi cao thẳng, đôi môi mỏng đẹp, còn có cái cằm với những đường cong tao nhã.

Có lẽ là người không thích ánh sáng, cả người hân gần như đều ‘cuộn’ lại trong chiếc áo choàng đen, tựa như u hồn trong bóng tối, duy chỉ có bàn tay trái để lộ ra bên ngoài, trên ngón áp út có đeo một chiếc nhẫn ngọc màu tím trong suốt kỳ dị.

Khóe môi khẽ nhếch lên, tựa như y đang mỉm cười, giọng nói cũng kỳ lạ giống như con người y vậy, âm trầm mang theo mùi vị chết chóc: “Vạn Kiếp quân.”

Khi nói chuyện, chiếc nhẫn màu tím trên ngón tay kia lóe ra tia sáng mờ nhạt, toả ra một sức mạnh thần bí dụ hoặc, giống như muốn hút người khác vào trong đó.

Vạn Kiếp cười lạnh: “Niếp hồn thuật (*) cũng không tệ lắm, đáng tiếc muốn khống chế ta còn kém xa lắm.”

** Niếp hồn thuật: Pháp thuật làm cho người ta sinh ra ảo giác do người triển khai thuật đồ tạo ra.*

Người mặc áo choàng đen tiếp tục giễu cợt: “Ai ai cũng nói Lạc Âm Phàm vô tình, nhưng đối xử với đồ đệ thì hoàn toàn ngược lại, Vạn Kiếp quân truy đuổi đến tận đây, chẳng lẽ muốn động thủ sao?”

Vạn Kiếp nói: “Lạc Âm Phàm không có liên quan gì đến ta cả, ta đến là muốn xác nhận một việc.”

Kẻ mặc áo choàng đen khẽ nhếch cằm lên: “Sao?”

Vạn Kiếp không muốn trả lời, nói sang chuyện khác: “Ta và hần cùng động thủ, e là hợp ý ngươi quá rồi, ngươi theo ta đến đây là muốn đối phó với Lạc Âm Phàm, hay vẫn là muốn đoạt Nghịch Luân ma kiếm?”

“Vạn Kiếp quân nghĩ vậy sao?” Chiếc nhẫn lại chột lóe ra ánh sáng lạnh.

“Chỉ bằng ngươi, không ngăn được ta đâu.”

“Vạn Kiếp quân vẫn tự phụ như vậy.”

Vạn Kiếp không nói gì nữa, ngư gió mà bay đi mất.

Người mặc áo choàng đen cũng không đuổi theo, vẫn đứng tại chỗ như trước, bàn tay phải lần vào trong áo choàng, vuốt ve chiếc nhẫn.

Tầng mây chung quanh bỗng nhiên biến hoá, dường như bị một đạo lực khuấy động, quay cuồng, dâng lên hình thành một bức tường ngăn cách rất cao, chỉ khoảng nửa khắc sau lại nhanh chóng chuyển sang một màu tím tuyệt đẹp.

Những đám mây tươi đẹp phủ đầy trời, một nữ tử từ giữa những tầng mây bay đến, khuôn mặt phấn hồng, áo váy màu tím, mái tóc dài màu tím nhạt nhẹ nhàng tung bay, da thịt trong suốt trắng nõn tựa như đoá hoa mới nở trong sương sớm, tư thái nhàn nhã, xinh đẹp đầy mộng ảo.

Càng không thể tin là thân thể của nữ tử đó mềm mại như một khúc vải lụa, giống một con rắn thân nhiên vây quanh thân thể của tên mặc áo choàng đen kia quấn một vòng, cuối cùng nhẹ nhàng trượt xuống bên người y.

Cảnh tượng trước mắt muôn vàn biến ảo, y chỉ nhếch khóe môi, xoay người biến mất. Lạc Âm Phàm mang theo Trọng Tử ngày đêm bay đi, trên đường cũng không xảy ra chuyện gì lớn, thuận lợi trở về Nam Hoa. Ngụ Độ và Mẫn Vân Trung trước đó đã nhận được thư, đều đã chuẩn bị sẵn sàng các loại dược vật, lục đục mang lên Từ Trúc Phong.

Nằm trên chiếc giường quen thuộc, Trọng Tử vừa vui mừng vừa phiền muộn. Vui mừng vì được về nhà, phiền muộn là vì từ nay về sau sư phụ sẽ không còn ôm mình mà truyền linh khí cho nữa.

Lạc Âm Phàm không biết suy nghĩ trong lòng của tiểu đồ đệ, vẫn đứng ở bên cạnh bàn cúi đầu xem xét các loại dược liệu, khi quay lại thì thấy tiểu đồ đệ đang mở to đôi mắt đen lúng liếng nhìn mình, không khỏi hỏi: “Trọng nhi còn đau không?”

Trọng Tử lắc đầu.

Lạc Âm Phàm khẽ thở dài, bước đến bên cạnh Trọng Tử.

Bị thương nặng như vậy, cho dù truyền linh khí có thể giảm bớt đau đớn, nhưng có truyền bao nhiêu đi chăng nữa cũng vẫn sẽ có cảm giác không thoải mái, đứa trẻ này cho dù khó chịu đến gần như không ngủ được, cũng rất ít khi rên rỉ thành tiếng, bởi vì sợ hần lo lắng.

Hần cúi người xuống, cầm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo bỏ vào trong chăn.

Mái tóc dài xoã xuống, như thác nước đỏ che khuất ánh sáng, tựa như một tấm màn nhỏ thật dày.

Trọng Tử nắm lấy một lọn tóc.

Lạc Âm Phàm vừa bực mình vừa buồn cười, hơi trách cứ: “Không được bướng bỉnh.”

Tiểu đồ đệ không giống như thường ngày cười trong nháy mắt, chỉ là nhẹ giọng: “Sư phụ.”

Lạc Âm Phàm chột sùng sốt, bất động thanh sắc rút tay về, đứng thẳng dậy.

Ngoài cửa có vài người đi vào, đi trước là Ngụ Độ và Mẫn Vân Trung, theo sau là Mộ Ngọc, còn có một nữ đệ tử tầm hai mươi tuổi, diện mạo rất xinh đẹp, y phục màu sắc rực rỡ, chắc là lần đầu được lên Từ Trúc Phong, mặc dù đã cố gắng khắc chế biểu hiện, nhưng trong ánh mắt vẫn không giấu nổi vẻ vui sướng.

Ngu Độ tới trước giường an ủi Trọng Từ vài câu, lại chuyển hướng Lạc Âm Phàm: “Không sao là tốt rồi, dược liệu đã chuẩn bị xong hết rồi, chỉ là cỏ Linh Chi là đồ kia do năm đó tuyết nửa tuyết căn (*), đến nay chỉ mới vài năm vẫn chưa kịp mọc lại.”

* *Tuyết căn: gần giống với “tuyết chủng”*

Cỏ Linh Chi là đồ chỉ sinh trưởng trên vách đá dưới thông thiên môn ở núi Nam Hoa, lúc ấy ma tôn Nghịch Luân dẫn ma tộc tấn công lên Nam Hoa, một trận ác chiến, đất trời chìm trong bóng tối hắc ám, Nam Hoa sơn bị tổn thất nặng nề, nhất là vùng thông thiên môn, cỏ Linh Chi là đồ gần như bị huỷ diệt hết.

Lạc Âm Phàm nhìn về phía Trọng Từ đang nằm trên giường.

Ngu Độ thở dài trong lòng, nếu không phải Vạn Kiếp chỉ đã thương hồn phách người khác mà không đánh cho tiêu tan, thì mọi việc đã sớm được giải quyết gọn ghẽ rồi. Nếu đứa bé gái này hồn siêu phách tán, đối với Nam Hoa mà nói tuyệt đối là chuyện tốt, ít nhất cũng không cần để tâm lo lắng nặng nề thế này.

Lạc Âm Phàm suy nghĩ một lát, nói: “Năm đó Nam Hoa từng đem cỏ Linh Chi là đồ làm lễ vật tặng ra bên ngoài, sư huynh có còn nhớ hay không?”

Ngu Độ nghĩ nghĩ: “Côn Luân có một cây, chân nhân tha phương lang bạt xin hai cây...”

“Bỏ đi, chạy tới chạy lui cũng không kịp nữa.” Mẫn Vân Trung bỗng nhiên cắt lời Ngu Độ, phân phó Mộ Ngọc: “Trên sơ đồ phác thảo trong phòng của ta có một cây, đến đó lấy đi.”

Mộ Ngọc vâng lệnh, vội vàng rời đi.

Thật là ngoài ý muốn của Lạc Âm Phàm, trong giọng điệu bình tĩnh thường ngày cuối cùng mang theo vài phần cảm kích: “Đa tạ sư thúc.”

Mẫn Vân Trung lạnh lùng nói: “Cứu là cứu sống, sau này ít gây thêm phiền toái cho Nam Hoa mới tốt, nhớ kỹ lời cam đoan của con, hai trăm năm.”

Lạc Âm Phàm khẽ nhún mày.

“Không thể ngờ được sư thúc lại cất giữ một cây.” Ngu Độ cười cười chuyển đề tài, quay sang nữ đệ tử y phục màu sắc rực rỡ bên cạnh, “Nếu được đã chuẩn bị xong rồi thì đưa cho Thực Châu mang đi luyện đi.”

Lạc Âm Phàm không thể nhớ ra nổi, đành quay sang hỏi nữ đệ tử kia: “Người tên gì?”

Nữ đệ tử thẹn thùng cúi đầu: “Đệ tử thứ ba trăm sáu mươi sáu của Nam Hoa - Yến Thực Châu, bái kiến tôn giả.”

“Ba trăm sáu mươi sáu.” Lạc Âm Phàm khẽ lặp lại một lần, bỗng nhiên nói, “Người có đồng ý ở lại Trọng Hoa cung, thay ta trông nom Trọng Từ sư cô của người hay không?”

Lời này vừa nói ra, người khác còn chưa kịp phản ứng gì cả thì sắc mặt của Trọng Từ đang nằm trên giường đã suy sụp trước tiên.

Được chính miệng Tôn giả giữ lại! Yến Thực Châu tròn tròn hai mắt.

Ngu Độ ho khan nói: “Thực Châu?”

Yến Thực Châu hoàn hồn, gật đầu liên tục: “Đồng ý đồng ý, đệ tử đồng ý.”

Bản thân vừa chăm sóc trẻ con, vừa phải xử lý rất nhiều công việc hằng ngày, khó tránh khỏi có chỗ sai sót, Lạc Âm Phàm lo lắng chính là việc này, nghe vậy yên tâm: “Như thế, làm phiền người tạm thời ở lại đây.”

Yến Thực Châu chỉ để ý gật đầu.

Trọng Từ hoàn toàn suy sụp cúi mặt.

Mộ Ngọc rất nhanh đã mang cỏ Linh Chi tới, Ngu Độ lại dặn dò hai câu rồi liền cùng Mẫn Vân Trung rời đi.

...

Không có tiền cốt, thân thể người phạm làm sao chịu được ma khí của Vạn Kiếp, hiện tại lúc này Trọng Từ bị thương rất nghiêm trọng, ước chừng phải mất nửa năm mới có thể chuyển biến tốt, rồi lại phải điều dưỡng thêm nửa năm nữa, cuối cùng nguyên khí mới được khôi phục. Trong thời gian qua Yến Thực Châu chăm sóc Trọng Từ tận tâm hết mực, Trọng Từ cũng rất thích nàng, không hề để ý đến bối phận kêu nàng ta là tỷ tỷ, Yến Thực Châu đương nhiên là rất cảm kích.

Trọng Từ lại thấy buồn bực nhiều hơn, có Yến Thực Châu ở đây, Lạc Âm Phàm sẽ không ôm bé, bé cũng không thể giống thường ngày tới lui bên cạnh Lạc Âm Phàm được nữa.

“Tiểu Trùng, vết thương của muội thực sự là do ma tôn Vạn Kiếp làm sao?”

“Đúng vậy.”

“Muội thực sự không thấy rõ hình dáng của y sao?”

Ồ chung lâu như vậy, Trọng Từ đã sớm phát hiện, tỷ tỷ này tuy ngoài mặt nghiêm túc đứng đắn, thật ra cũng là một bà tám. Nghe Yến Thực Châu hỏi vậy, đáy mắt long lanh to tròn kia bắt đầu chuyển động, nhỏ giọng: “Lừa bọn họ thôi, thật ra muội nhìn thấy.”

“Thật không? Ngoại hình của y thế nào?”

“Y ấy à... đẹp lắm, còn hoàn hảo hơn cả sư phụ luôn.”

Đôi mắt hạnh của Yến Thực Châu lập tức mở to: “Thật à?”

Trọng Từ cười hi hi nói: “Gạt tỷ đấy, ai kêu tỷ cứ hỏi muội mãi làm chi.” Trên đời này, đừng nói có kẻ đẹp hơn sư phụ, chỉ cần đẹp như sư phụ thôi đã là chuyện khó có thể tin được rồi.

Yến Thực Châu véo mặt Trọng Từ: “Dám chọc tỷ?”

Trọng Từ cầu xin tha thứ, nhớ lại nói: “Nhưng nhìn y cũng đẹp lắm, tuy rằng muội chưa nhìn thấy mặt y, nhưng tóc của y đẹp ơi là đẹp, là màu đỏ nha.”

Yến Thực Châu ngạc nhiên: “Thì ra truyền thuyết là thật.” Nàng dần dần bình tĩnh lại, lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Sao có thể biến thành như vậy...”

Trọng Từ cảm thấy kỳ quái: “Cô gái kia rõ ràng đối với y thật sự không tốt, vì sao y còn muốn đi cứu nàng ta?”

Yến Thực Châu thở dài: “Là Cung Khả Nhiên Cung tiên tử, năm đó Vạn Kiếp vì nàng ta, không chỉ liên tiếp mạo hiểm, mà còn làm cho thủ hạ đi theo y cũng làm chuyện điên rồ. Vạn Kiếp ma cung bởi vậy mà bị hủy diệt. Vì cứu một nữ nhân ngay cả thủ hạ cũng không để ý, có ai lại muốn đi theo ma tôn hoang đường như vậy chứ, cho nên đợi cho ma tôn Cửu U hiện thế, lập ra Cửu U ma cung trong Hư Thiên, quân ma có chỗ mới dung thân, tất cả đều ruồng bỏ hần chạy đến Cửu U ma cung, Vạn Kiếp cũng không thèm quan tâm, một mình đem Vạn Kiếp ma cung dời đi nơi khác.”

Trọng Từ vẫn chẳng hiểu tại sao: “Cung tiên tử đối xử với y rất tệ, y nên mặc kệ nàng ta mới phải.”

Yến Thực Châu nói: “Trên thế gian này, thứ có thể dễ dàng đã thương người ta nhất không gì ngoài hai chữ ‘tình yêu’ đơn giản ấy cả, Vạn Kiếp yêu Cung tiên tử, y tuy rằng pháp lực cao cường, lại mãi mãi vẫn không làm nên được chuyện gì, duyên có chính là bởi không vượt qua được ái tình ấy.”

Trọng Từ nói: “Ái tình?”

Yến Thực Châu cười rất gian xảo: “Muội vẫn còn nhỏ, không hiểu đâu.”

Trọng Từ thúc nhẹ nàng ta.

Yến Thực Châu nói: “Chờ qua vài năm nữa, muội lớn lên một chút sẽ hiểu được thôi. Nếu như muội có tình ý với ai, sẽ không tính toán xem người đó tốt hay xấu, y vui vẻ, muội sẽ thấy vui theo, y không vui, muội cũng khổ sở, y gặp nguy hiểm, muội cũng sẽ liều mạng cứu y. Nhưng có thể y sẽ không đối xử với muội giống như vậy, nếu quả thực y đối với muội cũng như thế, đó chính là chuyện may mắn nhất trên đời này.”

Trọng Từ ôm má: “Giống như muội và sư phụ.”

Yến Thực Châu “Phỉ” một tiếng: “Đúng đúng, ha ha, chỉ là... Có điểm không giống lắm, hai người yêu nhau thì có thể thành thân.”

Trọng Từ - mười ba tuổi, lần đầu hiểu ra mấu chốt vấn đề, “A” một tiếng, mặt đỏ bừng.

Lúc này thương tích của Trọng Từ đã sớm hồi phục, nhưng là đệ tử đầu tiên được ở lại Trọng Hoa cung để làm việc, Yến Thực Châu hạnh phúc vô cùng, làm sao muốn rời đi sớm vậy được, mà Trọng Từ bởi vì cảm kích, cũng không chủ động nhắc tới. Lần ‘dưỡng thương’ này, thật đúng là ‘dưỡng’ luôn đến cả nửa năm nữa, mãi cho đến một ngày khi Lạc Âm Phàm tự mình xác nhận Trọng Từ đã hoàn toàn bình phục, cảm tạ Yến Thực Châu bằng một viên thanh tâm đan, nàng ấy mới lưu luyến rời đi, còn không quên dặn dò Trọng Từ nếu có việc gì hãy gọi nàng tới.

Tiến bước Yến Thực Châu, Trọng Từ chạy nhanh về hướng đại điện.

Lạc Âm Phàm khoanh tay đứng bên cạnh bàn, nhìn linh hạc sửa sang lại thư từ.

Tựa như trên đời này không có chuyện gì có thể làm cho khuôn mặt tuấn mỹ kia biến đổi dù chỉ một chút, vĩnh viễn an tường bình tĩnh như vậy. Vẫn xiêm y trắng như tuyết, vẫn mái tóc dài đen như mực, một chút bất giác đột ngột, tựa như một bức tranh thủy mặc phiêu dật, nhu hòa, thoát tục.

Trọng Từ rất muốn xông lên ôm lấy hần làm nũng giống như trước, nhưng không biết vì sao, đứng ở cửa, xa xa nhìn thân ảnh vẫn quen thuộc đến thế, nhưng lại không bao giờ có thể làm như vậy được nữa. Cảm thấy không được tự nhiên, hơn nữa trong lòng lại rất khẩn trương.

Lạc Âm Phàm sớm phát hiện ra tiểu đồ đệ của mình: “Trọng nhi?”

Trước kia không thiếu những lần bị Trọng Tử bưng bình trên cột, linh hạc liếc nhìn cô bé một cái, đi thông thả đến bên kia án thư.

Trọng Tử lắc lắc đầu, khó khăn khôi phục thái độ bình thường, chạy nhanh tới: “Sư phụ.”

“Sao con lại đến đây?”

“Con đến hầu hạ sư phụ.”

Chuyện đầu tiên mà tiêu đề đề làm sau khi vết thương bình phục chính là đến hầu hạ hấn sao? Lạc Âm Phàm có một chút cảm động, nhắc chén trà đặt trên bàn lên nhấp một ngụm: “Thương thể của con mới bình phục, không cần lại đây, con trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Trọng Tử không chịu: “Con đã khoẻ lại từ lâu rồi.”

Lạc Âm Phàm đành phải chiều theo đồ đệ.

...

Từ đó, Trọng Tử càng thêm kiên định tu tiên cốt, quyết tâm làm bạn với sư phụ, ngày đêm khắc khổ tập luyện, hai năm sau hiển nhiên có chút thành tựu. Tẩy cân dịch cốt, bỏ đi phạm thai, có được một nửa tiên thể, tốc độ trưởng thành so với người phạm bắt đầu chậm gấp đôi. Lạc Âm Phàm biết được việc này, sắc mặt cũng không lấy gì làm vui mừng, hằng đêm ngẩng đầu nhìn ánh trăng thờ dài, trong lòng cảm thấy rồi bời.

Điều duy nhất bình thường là ‘thầy trò’ càng trở nên giống ‘thầy trò’ hơn.

Từ sau khi chữa lành vết thương, Trọng Tử không còn cơ hội quấn quýt ôm lấy sư phụ. Nay đã là thiếu nữ mười lăm tuổi, càng không thể làm như vậy, kỷ ức có liên quan đến cái ôm ấm áp kia, tựa như đã biến thành một giấc mộng xa vời, chỉ có thể chôn sâu trong lòng, ở nơi ấm áp, mềm mại nhất.

Mười lăm tuổi, đứa trẻ thông minh đáng yêu nay đã thành một thiếu nữ, dáng người cao ráo, không đầy đặn như Linh Chi, nhưng lại có một loại hương vị nhẹ nhàng tinh khiết, mềm nhẹ tựa lông hồng. Ánh mắt các đệ tử nhìn Trọng Tử bắt đầu từ quý chuyển thành mến, quan tâm chăm sóc không ít. Đáng tiếc Trọng Tử một lòng muốn làm bạn với sư phụ, không hề chú ý gì cả. Điều nàng quan tâm là ba tháng sau phái Nam Hoa sẽ mở rộng cửa thu nhận đệ tử khắp nơi. Mà trước đó, những đệ tử cùng nàng bãi nhập Nam Hoa năm đó đều phải trải qua một lần khảo nghiệm, dựa theo môn quy, mỗi đệ tử đều phải tham gia.

Vì việc này, khuôn mặt Văn Linh Chi mỗi lần gặp Trọng Tử luôn tràn đầy ý cười, chẳng qua nụ cười ấy ngập tràn ý chế giễu, đồ đệ được Trọng Hoa tôn giả thu nhận từ nhỏ, kết quả là ngay cả ngự kiếm cũng không biết.

Lạc Âm Phàm đối việc này không hề đề cập tới, tựa hồ cũng không nghĩ tới đệ tử không biết thuật pháp của mình sắp sửa rơi và cảnh quần bách.

Mãi cho đến trước khi tỷ thí ba ngày, Trọng Tử ù rũ đến Lục Hợp điện tìm Mộ Ngọc, chợt thấy rất nhiều nữ đệ tử hi hả cười đi ngang qua.

“Tần sư huynh xuống núi!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11: Tinh Xán

Ở đằng xa, có một đám nữ đệ tử đang đùa giỡn nói chuyện rôm rả, đứng giữa họ là một bóng hình cao to xa lạ.

Trọng Tử kích động vội vàng chạy về hướng đó, đứng ngoài vòng người kia đưa tay vừa vẫy vừa gọi lớn: “Tần Kha...sư huynh!”

Đã năm năm rồi, thiếu niên mười ba tuổi năm nào đã trở thành một thanh niên mười tám mười chín tuổi, nét mặt cũng đã thay đổi đi nhiều, các góc cạnh trên khuôn mặt đã trở nên rõ ràng từng đường từng nét. Tóc đen như mực, mày dài như kiếm, mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng khề mím lại, ánh mắt lạnh lùng tràn đầy ngạo khí, trong đáy mắt ấy mơ hồ vẫn thấy được dáng vẻ của ngày tháng cũ.

Bởi vì tuổi Tần Kha chưa được phép mặc tử y (*), nên y cũng mặc áo trắng giống như các đệ tử khác. Đứng giữa nhóm nữ đệ tử kia, Tần Kha tựa như một nhụy hoa vurun cao đang được bao bọc bởi các cánh hoa đầy màu sắc rực rỡ vậy. Nhưng khí chất của y so với năm đó lại vượt trội hơn rất nhiều.

* Trang phục màu tím

Chỉ có một điều không hề thay đổi ở Tần Kha, đó là lời nói và hành động của y lúc nào cũng có vẻ già dặn.

Hai hàng lông mày khẽ nhú lại, trên khuôn mặt tuấn tú vẫn duy trì nét mặt bình tĩnh như ngày nào, trước những câu hỏi dồn dập của những nữ đệ tử kia, y chỉ ngẫu nhiên đáp lại vài câu, chỉ có Văn Linh Chi là được y đáp lại nhiều nhất.

Cũng đúng thôi, Văn Linh Chi năm nay mười bảy tuổi, xinh đẹp rạng ngời lại khéo ăn khéo nói, là nữ đệ tử xuất sắc nhất của Nam Hoa. Tần Kha ở Ngọc Thần Phong tu luyện đã năm năm, không hề biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, lúc trước cũng chỉ có ấn tượng sơ sơ về Văn Linh Chi, làm sao còn có thể nhớ rõ được về ân oán giữa nàng ta và Trọng Tử. Nhìn thấy vẻ ngoài dễ mến của Văn Linh Chi, hơn nữa còn biết nàng ta là đồ đệ của Mẫn Văn Trung, nên đối xử có thêm phần khách khí, lễ độ hơn hẳn những người khác.

Đúng là Tần Kha rồi! Trọng Tử vui mừng khôn xiết, nhưng hình như y không nghe thấy Trọng Tử gọi mình. Trọng Tử lại cao giọng gọi thêm lần nữa: “Tần sư huynh, Tần sư huynh.”

Cuối cùng thì Tần Kha cũng nghe được tiếng Trọng Tử gọi, quay mặt nhìn về phía có tiếng gọi.

Đám nữ đệ tử kia cũng an tĩnh lại nhìn về hướng ấy.

Trọng Tử trên danh nghĩa là đệ tử của Lạc Âm Phàm, nhưng dường như địa vị của nàng ở Nam Hoa này lại chẳng là gì cả. Mọi người trên dưới đều biết nàng không có pháp thuật, cho rằng nàng làm mất mặt Trọng Hoa tôn giả nên càng thêm khinh thường nàng. Cũng may, Trọng Tử không hề so đo tính toán hơn thua với họ. Lâu dần, đám nữ đệ tử kia biết tính tình của Trọng Tử nên cũng dần thay đổi thái độ, tốt hơn với nàng một chút. Nhưng Ngu Độ và Mẫn Văn Trung rất coi trọng Văn Linh Chi, được nàng ta nói giùm một hai câu tốt đẹp trước mặt hai người ấy, thì việc thiết lập mối quan hệ tốt với hai vị tiên tôn ấy sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Còn Trọng Tử lại ít khi mở miệng cầu tình gì với Lạc Âm Phàm, bởi vì nàng biết Ngu Độ và Mẫn Văn Trung không thích mình, nên không muốn đem lại phiền phức cho sư phụ. Đám nữ đệ tử này đều biết ngày thường Trọng Tử hay bị Văn Linh Chi chèn ép, châm chọc, mặc dù thực sự bọn họ không ghét gì Trọng Tử, nhưng giờ phút này có mặt Văn Linh Chi ở đây, nên cũng chẳng ai dám đi lên thì lễ hay ân cần thăm hỏi lấy một câu.

Quả nhiên, vẻ mặt của Văn Linh Chi chẳng dễ chịu gì, nàng ta bày ra vẻ mặt khiêu khích, nhìn nhìn Trọng Tử.

Trọng Tử chỉ muốn chào hỏi Tần Kha vài câu, nhưng không ngờ lại gây ồn ào như vậy. Trọng Tử thấy xấu hổ, nở một nụ cười chẳng mấy tự nhiên, nhẹ giọng chào Tần Kha: “Tần sư huynh?”

Ánh mắt muôn đời không đổi của nam tử ấy khó có được giây phút hiếm hoi chột sáng ngời, nhưng đáng tiếc chỉ trong nháy mắt mà thôi, Trọng Tử còn chưa kịp mở miệng nói gì thêm, đã thấy Tần Kha chỉ nhẹ nhàng gật đầu với nàng một cái, sau đó quay mặt đi tiếp tục nghe Văn Linh Chi nói chuyện.

Cũng khó trách tại sao y không nhận ra nàng, y làm sao mà tưởng tượng nổi cô bé ăn mày vừa gầy gò vừa xanh xao vọt năm nào chỉ đạo mắt nay đã trở thành một cô gái cao ráo xinh đẹp như thế chứ, một thiếu nữ với khuôn mặt trái xoan, đôi mày cong cong như vầng trăng non, thanh lệ xuất chúng, bất luận là ai một khi đã nhìn rồi thì khó có thể quên được. Nhưng Tần Kha từ nhỏ đã sống trong cảnh giàu sang, học rộng biết nhiều, huống chi y cũng không phải là người dễ dàng để lộ tâm tư của mình cho người khác, bởi vậy nên Tần Kha chỉ cho rằng Trọng Tử cũng giống như những nữ đệ tử kia, ham vui thấy náo nhiệt thì chạy đến tham gia mà thôi, làm sao mà nghĩ ra được Trọng Tử chính là ‘Nha đầu xấu xa’ đi theo mình năm nào.

Văn Linh Chi đứng bên cạnh nhướn mày lên, khóe miệng cong lên thành một nụ cười kiêu ngạo, vẻ mặt đắc thắng.

Tần Kha không nhớ mình sao? Trọng Tử có chút thất vọng, đã vậy đám nữ đệ tử bên cạnh y kia lại đang nhao nhao cả lên, chín người mười ý, ồn ào vô cùng. Chẳng lẽ chạy tới hỏi thẳng y sao? Có vẻ không hay lắm, thôi thì tốt nhất là trở về Tử Trúc Phong với sư phụ đi thôi.

.....

Viết xong bức thư cho linh hạc mang đi, Lạc Âm Phàm cuối cùng cũng phát hiện vì sao hôm nay lại cảm thấy trong điện trống vắng đến vậy, như thiếu thiếu cái gì đó. Thì ra, tiểu đồ đệ vốn vẫn luôn theo sát bên người rút trà pha mực cho mình từ sáng sớm nay đã không hề thấy bóng dáng.

Đã hiểu ra lý do tại sao mình lại cảm thấy trống vắng như vậy, Lạc Âm Phàm chột thấy buồn cười.

Trong Tử Trúc Phong, luôn chỉ có mình hắn, một mình tu hành đã mấy trăm năm, hắn chưa bao giờ cảm thấy thanh tĩnh có gì là không tốt, ai ngờ từ sau khi thu nhận tiểu đồ đệ kia, cuộc sống của hắn lại thay đổi, trở nên phong phú, náo nhiệt như vậy. Nếu ngày nào đó tiểu đồ đệ không còn ở đây, có lẽ hắn lại sẽ thấy không quen nữa cũng không biết chừng.

Chột nghe hơi thờ quen thuộc phảng phất bên ngoài điện. Con bé đang làm gì thế nhỉ? Lạc Âm Phàm cảm thấy kì lạ, bèn bước ra ngoài đại điện, thì thấy ngay một bóng áo trắng đang ngồi trên cầu, nhìn chăm chăm xuống dòng Tử Hải tĩnh lặng bên dưới.

Tựa như mới ngày hôm qua vậy, tiểu đồ đệ ngồi một mình trên cây cầu đá, nửa người áp trên thành cầu, lặng yên nhìn mặt nước bên dưới đến ngẩn ngơ.

Đã năm năm rồi, tiểu đồ đệ đã lớn lên nhiều lắm, ngược lại thân mình so với trước đây lại càng tăng thêm vẻ nhẹ nhàng thoát tục, tầng mây trắng di chuyển xung quanh cô bé, lướt qua tà áo trắng của cô bé, cả người Trọng Tử như hòa tan vào trong làn mây trắng ấy.

Lạc Âm Phàm sững sốt, gọi: “Trọng nhi?”

Giống như là có thần giao cách cảm. Trọng Tử cũng đồng thời ngẩng mặt lên, quay mặt về phía Lạc Âm Phàm mà nở nụ cười với hắn.

“Con đã lớn như vậy rồi, mà sao còn ngồi dưới đất như thế nữa?” Giọng nói của hân mang theo chút trách cứ.

“Có ai thấy đâu sư phụ!”

Ở trên Từ Trúc Phong này, ngoài hai thầy trò ra thì gần như không hề có người lạ lui tới nơi này nữa. Trọng Từ ngày thường vốn cũng không hề coi trọng lễ nghi gì cả, chỉ ung dung tự tại, vui vẻ mà sống.

Lạc Âm Phàm cảm thấy không biết phải làm sao. Tiểu đồ đệ đã lớn, chắc hẳn là thích những nơi đông vui náo nhiệt, nhưng mỗi ngày đều phải ở cùng hân, ở lại Từ Trúc Phong lạnh lẽo này, quả thật là thiệt thòi cho con bé.

“Nếu con cảm thấy chán, thì ra bên ngoài chơi cùng với các sư huynh, sư muội khác đi.”

“Có gì để chơi đâu sư phụ.” Nếu phải chơi đùa trò chuyện với đám người Văn Linh Chi thì năng thả rằng ở cạnh bên sư phụ còn hơn.

Lạc Âm Phàm đi đến bên cạnh Trọng Từ, im lặng, một lúc sau mới cất tiếng hỏi: “Con có tâm sự gì sao?”

Trọng Từ lắc lắc đầu, nói: “Con đang suy nghĩ, khi nào thì đám cá trong suối này mới không còn sợ con nữa.”

Lạc Âm Phàm chợt thấy sùng sột.

Trọng Từ cười có chút miễn cưỡng, nói: “Năm đó chính sư phụ nói với con, nếu có một ngày đám cá trong dòng suối này không còn sợ con nữa thì sư phụ sẽ truyền dạy tiên thuật cho con. Lời đó chỉ để an ủi con thôi, phải không?”

Đứa trẻ này thật quá thông minh! Lạc Âm Phàm cũng không biết phải trả lời thế nào cho ổn.

Trọng Từ ngẩng mặt lên nhìn sư phụ.

Trong đáy mắt cô bé có nét bi thương, khiến cho hân cảm thấy đau lòng. Lạc Âm Phàm cũng không giấu diếm đồ đệ nữa: “Trên đời này có nhiều việc khó có thể nói trước, sư phụ cũng không thể nào biết hết được.”

Trọng Từ bèn hỏi: “Có ngày đó không sư phụ, ngày mà con không còn sợ hãi nữa?”

Lạc Âm Phàm không trả lời Trọng Từ, chỉ khẽ thở dài, nhẹ nhàng phất tay một cái, một băng ghế đá liền hiện ra trên cây cầu, Lạc Âm Phàm ngồi xuống, hân nhìn vào cặp mắt to tròn kia, nửa như dạy dỗ nửa như an ủi đồ đệ: “Trọng nhi, có một số việc không thể chỉ vì không có nhiều hy vọng mà bỏ qua không làm. Nếu ai cũng chăm chăm vào kết quả, thì những việc ngỡ như không thể làm được xưa nay nhưng lại hoàn thành được là ai làm chứ? Tổ sư phái Nam Hoa, từ thuở sơ khai lập phái đã chịu biết bao gian nan cực khổ, nhờ đâu mà Nam Hoa nay mới đứng đầu tiên môn? Năm đó Ma tôn Nghịch Luân ôm dã tâm muốn trộn lẫn hai giới ma - yêu, đã lãnh binh tấn công lên Nam Hoa, nhưng y đã không thực hiện được dã tâm của mình, con nghĩ nhờ đâu? Chúng ta phải gánh vác trên vai mình nhiệm vụ bảo vệ thông thiên môn. Cho nên, Trọng nhi, chỉ cần con có tâm niệm thiện lương, trời sinh sát khí thì đã làm sao, dù ngày đó có đến hay không, chỉ cần con cố gắng, nỗ lực hết mình, thì con vẫn luôn là đồ đệ tốt của sư phụ, con hiểu không?”

Trọng Từ hạ mi mắt xuống, buồn bã nói: “Sư phụ không chê con vô dụng, làm mất mặt của người sao?”

Tiểu đồ đệ ra là để tâm đến thể diện của hân! Lạc Âm Phàm đã hiểu được suy nghĩ của đồ đệ, liền nói: “Người khác nói như thế nào có gì quan trọng, con nhất quyết đừng học theo bọn họ, chỉ biết theo đuổi hư vinh. Tiên sư dĩ được gọi là tiên, là vì đệ tử Tiên môn luôn lấy chứng sinh làm trọng, dùng pháp thuật học được mà tạo phúc cho Lục giới. Ma cũng có pháp thuật, nhưng bọn chúng lại dùng pháp thuật đó mà gây tai họa cho nhân gian, làm cho lòng người căm hận. Vì thế, Trọng nhi, có thể thấy được có pháp thuật hay không không phải là điều quan trọng nhất, mà quan trọng nhất chính là phẩm chất của bản thân mỗi người. Nếu như có thuật pháp mà không có tâm, thì Tiên-Ma có gì khác nhau đâu? Con cứ giữ tính tình ngay thẳng, phẩm hạnh đoan chính, ngay cả khi con không có pháp thuật, người khác cũng sẽ tôn trọng, kính nể con. Khi đó, sư phụ hân sẽ vinh dự vì con.”

Đúng vậy, người khác nghĩ sao thì có gì quan trọng, chỉ cần sư phụ không chê, không buồn nằng là được rồi.

Tâm trạng Trọng Từ cuối cùng cũng thấy thoải mái hơn, gật đầu: “Lời dạy bảo của sư phụ, Trọng nhi đã hiểu được rồi.”

Một thân thiên phú, tiềm năng tràn đầy, vậy mà chỉ bởi vì một thành kiến người đời tạo nên mà việc học hành, tu tiên luyện pháp của con bé bị chậm trễ tới tận bây giờ, trở thành đệ tử duy nhất trong Tiên môn không có pháp thuật, là đúng hay sai đây? Dù rằng thân thể con bé là bán tiên, nhưng ngay cả khả năng tự bảo vệ mình con bé cũng không hề có, suýt chút nữa là mất mạng trong tay của Vạn Kiếp.

Lạc Âm Phàm cảm thấy tiếc hận thay cho tiểu đồ đệ, bèn hỏi: “Trọng nhi đã phải chịu thiệt thòi, con có oán trách sư phụ không?”

Trọng Từ thuận thế nằm sấp mặt trên đầu gối sư phụ, nói: “Con không hề có ý nghĩ oán trách sư phụ, thật sự thì con cũng không muốn học Tiên thuật đâu, khả năng con không có, luyện kiếm sẽ bị mất mặt. Vì thế, sư phụ đừng trách con vô dụng, đuổi con đi nhé!”

Lạc Âm Phàm lại chìm vào yên lặng.

Lần đó dù là ngoài ý muốn, nhưng trong lòng hân vẫn còn cảm thấy hối hận. Sau này, hân sẽ không bao giờ để cho bất cứ ai làm tổn thương đến đồ đệ bé nhỏ của hân nữa.

Dòng suối như tấm gương phản chiếu lại hình ảnh hai thầy trò, vẫn là tà áo trắng như tuyết, Trọng Từ ôm lấy chân Lạc Âm Phàm, khoảng cách hai người

gần nhau như vậy, giống hệt như hình ảnh của vài năm trước đây.

Người đó thật sự là sư phụ của nàng sao?

Đôi môi mỏng hiện lên một ý cười khó có thể phát hiện, hình ảnh ấy phản chiếu trên mặt nước, sau đó lại nhẹ nhàng phiêu tán đi, giống như ánh sao lạc vào một nhánh sông nhỏ, lắng đọng mà dịu dàng vô cùng.

Trọng Tử không ngẩng mặt lên, chỉ yên lặng nhìn mặt nước, nhìn vào khuôn mặt phản chiếu trên đó, nhẹ nhàng mỉm cười.

So với Vân tiên tử, Trọng Tử tự thấy bản thân mình thật sự may mắn hơn rất nhiều, có thể luôn ở bên cạnh sư phụ, chỉ cần như vậy là đủ lắm rồi, Trọng Tử không mong gì hơn nữa.

.....

Chút suy nghĩ vẩn vơ, thế mà thời gian đã qua lâu như vậy, màn đêm đã buông xuống, vầng trăng nhô lên cao, những vì sao ẩn hiện trên dải thiên hà rộng lớn.

Trước cửa điện, minh châu tỏa sáng chiếu rọi khắp nơi, Trọng Tử vẫn nằm im trên gối Lạc Âm Phàm không hề nhúc nhích, ôm chặt lấy cánh tay sư phụ, mãi vẫn không chịu đứng lên, giống như đang ngủ vậy, nhưng hiển nhiên là nàng vẫn chưa hề ngủ.

‘Con bé vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi.’

Lạc Âm Phàm cúi đầu nhìn Trọng Tử một lúc lâu, thờ dài, cũng không nở đẩy tiểu đồ đệ ra, chỉ khẽ gọi: “Trọng nhi.”

Trọng Tử “Dạ.” nhỏ một tiếng.

“Con đứng lên đi!”

Trọng Tử chỉ hừ nhẹ một tiếng, cũng không chịu đứng lên.

Lạc Âm Phàm vừa bực mình lại vừa buồn cười, nói với Trọng Tử: “Thử kiểm là quy định của Nam Hoa từ trước đến giờ, tuy nói rằng đệ tử Nam Hoa ai cũng phải tham gia. Nhưng chương giáo biết con là ngoại lệ, đến lúc đó con chỉ cần lên nhận thua là có thể miễn tỳ thí, cũng không cần phải để ý tới ánh mắt người khác làm gì cả.”

Trọng Tử ngẩng phát mặt lên, vừa mừng vừa lo, trách sư phụ: “Hóa ra sư phụ đã sớm biết rõ mọi chuyện rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu đồ đệ vẫn thanh lệ đáng yêu như ngày nào, nhưng giờ phút này sáng mắt lại dường như long lanh động lòng người, đôi môi hồng như cánh hoa anh đào đang mím lại giận dữ, lại có vẻ quyến rũ kỳ lạ. Tiểu đồ đệ ở với mình lâu như vậy, sớm chiều kề cận, thế mà Lạc Âm Phàm không hề để ý đến sự thay đổi của con bé, bây giờ mới thấy được, cảm thấy sững sốt vô cùng, không nói được lời nào đẩy đồ đệ ra, đứng dậy nói: “Muốn lên sân đấu thì phải ngự kiểm để bay lên, con không phải vẫn muốn học sao? Sư phụ sẽ dạy cho con.”

Trọng Tử thường xuyên thấy các sư tỷ sư muội ngự kiểm, trong lòng hâm mộ vô cùng, nhưng vẫn biết sự khó xử của sư phụ, không dám mở miệng thỉnh cầu. Ai ngờ sư phụ lại chủ động đưa ra đề nghị này, trong lòng nàng vui mừng khôn xiết. Vươn người định đứng dậy, không ngờ hai chân do ngồi ở tư thế nửa quỳ nửa ngồi quá lâu nên bị tê cứng. Vẻ mặt đau đớn kêu lên một tiếng.

Lạc Âm Phàm lắc đầu, thật hết cách với đồ đệ này của mình, vươn tay kéo nàng đứng dậy. Tay Trọng Tử chỉ được cầm trong phút chốc, thế nhưng trái tim dường như bị vật gì đó va vào thật mạnh, Trọng Tử cảm thấy ngạc nhiên quá đỗi.

Đã bao lâu rồi, cánh tay này không còn kéo tay nàng nữa? Ấm áp, dịu dàng, thân thương, quen thuộc, nắm đó cũng là sư phụ nắm tay nàng như thế này, trước mặt bao người dắt nàng lên Tử Trúc Phong, kỷ ức đẹp như vậy, Trọng Tử cả đời cũng không quên nổi.

Đã có biết bao lần, nàng có thể chủ động chạy tới ôm tay sư phụ, giữ chặt tay người như thế này, và nàng biết rõ sư phụ sẽ không trách cứ nàng. Nhưng, nàng không dám, nhưng lý do tại sao không dám thì Trọng Tử cũng không biết, tại sao nàng không dám thân mật với sư phụ như trước, như nàng đối với Mộ Ngọc sư thúc, không hề e dè? Ít nhất cho tới bây giờ nàng vẫn có thể ôm tay của Mộ Ngọc mà làm nũng.

Chỉ biết là, lòng nàng, đã không trở về như xưa được nữa.

Cho dù hiện tại sư phụ đang đưa tay ra nắm lấy tay nàng, làm cho nàng có một cảm giác kỳ lạ, là cảm giác hạnh phúc, hạnh phúc đến muốn rơi nước mắt, sự biến hóa này khiến nàng phiền muộn, sợ hãi, lại có chút gì đó chờ mong.

Lạc Âm Phàm thả tay đồ đệ ra, gọi: “Trọng nhi.”

Trong chớp mắt, bụi đất trên người đã được gột rửa sạch sẽ, Trọng Tử lấy lại tinh thần, rũ mắt nhìn vào cánh tay lại đã trắng trẻo, lặng lẽ rút tay vào trong tay áo, những ngón tay siết chặt vào nhau, dường như muốn lưu lại thứ gì đó rất quan trọng.

“Trọng nhi, bây giờ con cùng đi với sư phụ chọn pháp khí!”

.....

Trong trí nhớ của Trọng Tử, căn phòng này vốn không hề có lấy một vật gì, nhưng mà bây giờ, cả căn phòng đang tỏa ra ánh sáng chói lọi, màu sắc rực rỡ, trong đó có rất nhiều đồ vật đủ mọi màu sắc. Có hơn mười chuỗi kiếm treo lơ lửng giữa không trung, có cái lóe sáng chói mắt, ánh sáng lưu động, có cái lại cũ kỹ, đơn giản mộc mạc. Từng đồ vật trong phòng đều ẩn dấu đầy linh khí, vừa nhìn đã biết đều là những vật phi phàm. Ngoài ra, còn có rất nhiều pháp khí khác như trượng, dải ngân đủ cả, rồi nào là phát trần, dây trói yêu, dây vây hãm, vòng kim cô... Thậm chí còn có một cái bình hoa khá đẹp nữa.

Trọng tử kinh ngạc, ra là sư phụ đã làm phép ẩn giấu đồ đạc đi rồi, hèn chi mà Trọng Hoa cung lại trông trơn như vậy.

Lạc Âm Phàm nói: “Con nhìn kĩ, rồi chọn món nào mà con thấy thích nhất và phù hợp nhất với con đi.”

Trọng Tử đã ở tại Nam Hoa suốt năm năm, cho dù nàng không được học Tiên thuật, nhưng cũng hiểu biết được vài điều, Kiếm Tiên không giống với Chú Tiên, mỗi người đều sử dụng pháp khí tùy thân khác nhau. Sư phụ nàng dùng thanh Trục Ba, sư bá Ngu Độ thì dùng Lục Hợp thần kiếm, tổ sư thúc Mẫn Văn Trung thì sử dụng một tòa bảo tháp có hình dáng của cây kiếm, có tên gọi là Phù Đồ chương. Hành Huyền chuyên về Thiên Cơ thì sử dụng một quyển sách Thiên Cơ làm pháp khí. Mộ Ngọc sư thúc cũng có kiếm, nhưng không thấy sử dụng bao giờ. Còn số ít đệ tử từ kia thì chỉ chọn một loại pháp khí nhất định.

Trọng Tử tới xem mấy cây kiếm trước tiên, tay trái cầm một thanh kiếm, tay phải lại chọn một chuỗi kiếm khác, chọn lựa hoài không xong, vì cái nào nàng cũng thích, không nỡ buông tay, bèn quay sang hỏi Lạc Âm Phàm: “Sư phụ, sư phụ nói con nên chọn kiếm hay là chọn một loại pháp khí khác đây?”

“Phái Nam Hoa chúng ta là Kiếm tiên môn, khi chống lại kẻ địch thường sử dụng kiếm, là do lưỡi kiếm dài, di chuyển nhanh gọn, dễ dàng công kích đối phương, nhưng không nhất định là phải chọn kiếm.” Lạc Âm Phàm vừa nói vừa đưa tay phải lên, bình hoa đẹp mắt kia lập tức bay lại nằm trong lòng bàn tay hắn, sau đó nói: “Đã là vật có thể sử dụng được thì đều có thể trở thành pháp khí, một khúc gỗ, một quyển sách, nếu dùng lâu thì sẽ cùng với chủ nhân của nó ‘tâm ý tương thông’, pháp khí Tiên môn được coi là tốt, là bởi do nó có nhiều linh khí, đối với việc chiến đấu hay phòng ngự cũng có hiệu quả ít nhiều.”

Bình hoa được hắn đưa về chỗ cũ, Lạc Âm Phàm thân nhiên nói: “Pháp khí một khi đã chọn thì không phải nói vứt bỏ là vứt bỏ được, nếu vứt bỏ, chỉ sợ cả đời cũng không thể tìm thấy pháp khí thích hợp với mình nữa.”

Trọng Tử “A” lên một tiếng, liền nói: “Con nghe Châu tỷ tỷ nói, chọn lựa pháp khí như là nam lấy vợ, nữ gả chồng, phải chọn lựa kĩ lưỡng cẩn thận mới được.”

Lạc Âm Phàm á khẩu, mất một lúc lâu mới mở miệng được, nhẹ giọng mắng: “Không được nói bậy bạ.”

Trọng Tử thử mỗi cái một chút, cái nào cũng thử, cầm lên lại đặt xuống, đặt xuống rồi lại nâng lên, thỉnh thoảng ánh mắt lại đảo qua thanh Trục Ba của sư phụ.

Trong căn phòng có tất cả là năm mươi sáu pháp khí, đều là những thần vật mà Lạc Âm Phàm đã sưu tầm mấy trăm năm nay, có cái là được tặng, có cái là do hắn đi ngao du thiên hạ, tìm kiếm những cao nhân kì tài mà luyện thành, vật nào cũng là thượng phẩm. Pháp khí có khả năng chọn chủ nhân, cảm nhận được linh khí của Trọng Tử, các pháp khí trong phòng thì nhau gây ra tiếng động, có vài món đã muốn bay tới tay Trọng Tử.

Trọng Tử nhìn đến hoa cả mắt, hơn nữa nàng thấy chẳng có pháp khí nào có thể sánh được với thanh Trục Ba của sư phụ, nên nhụt chí không muốn chọn nữa, đi lại bên cạnh Lạc Âm Phàm, nói: “Sư phụ chọn cho con đi, con không biết chọn sao cả!”

Đệ tử Tiên môn không được nhờ người khác chọn giúp pháp khí cho bản thân, nhưng Lạc Âm Phàm không từ chối đồ đệ, đưa mắt nhìn quét một vòng khắp căn phòng, vẫy tay một cái, một vật gì đó đã từ vách tường bên trái bay vọt tới, nằm gọn trên bàn tay hắn.

Đó là một cây trượng (*) ngắn màu bạc, bị che dấu bên dưới những pháp khí lấp lánh kia, khó có thể thấy được.

* là 1 loại binh khí có hình tròn, có thể dài hoặc ngắn, thường 1 đầu phình ra, hoặc 1 đầu to một đầu nhỏ. Có thể tham khảo hình dưới

Thân trượng dài khoảng ba thước, đường kính khoảng hai ngón tay, đầu trượng ánh lên màu tím nhạt. Là do một Tinh thạch luyện thành. Thân trượng màu bạc nâng lấy đầu trượng tím nhạt, thật không chê vào đâu được. Cả đoàn trượng tản ra một khí chất nhẹ nhàng mà rực rỡ đến kỳ lạ, đẹp không thể tả.

“Hai trăm năm trước sư phụ đi qua Côn Luân, nhặt được một khối đá màu tím trong đó ẩn chứa linh khí, sư phụ vốn muốn đem khối đá đó luyện thành kiếm, ai ngờ khối đá này rất kỳ lạ, biến đổi không ngừng, không thể luyện kiếm được, cuối cùng sư phụ dùng nó để luyện thành cây trượng này, sư phụ chọn cho con cái này, con có thích không?”

Trọng Tử mừng rỡ gật đầu liên tục, lại tiếp tục năn nỉ: “Sư phụ, sư phụ giúp con đặt tên cho cây trượng này đi.”

Lạc Âm Phàm nghe vậy, đưa mắt nhìn ra bầu trời rộng lớn ngoài kia, lại cúi đầu nhìn tiểu đồ đệ: “Ánh sao tuy không thể sánh bằng mặt trăng rực rỡ, nhưng không vì sự mong manh của mình mà nó cảm thấy xấu hổ cúi đầu, vẫn ngày ngày chiếu rọi khắp nhân gian, đem ân huệ trải đều khắp chúng sinh. Sư phụ mong con sau này đừng xem thường bản thân mình, trong lòng luôn có chúng sinh, luôn tỏa sáng như những ánh sao kia vậy. Vậy nên sư phụ đặt tên cho cây trượng này là Tinh Xán (*).”

* Ngôi sao sáng

Trăng lồng bóng trúc, sao treo xa vời.

Ánh trắng chen qua cửa chính chiếu rọi vào căn phòng, bám vào áo bào trắng như tuyết của Lạc Âm Phàm, ánh sáng phản chiếu lên sóng mắt hần, sâu trong đáy mắt hần bắn ra vô số sắc màu kỳ ảo, đôi mắt đen như bầu trời đêm, rộng lớn vô bờ, như chứa đựng cả vạn vật trong cõi đất trời này.

Trọng Từ nhìn Lạc Âm Phàm, nhìn đến ngây ngốc.

Lạc Âm Phàm lại đang chú ý đến cây Tinh Xán trong tay đang tỏa ra ánh sáng ngày càng rực rỡ, đã bắt đầu muốn thoát khỏi bàn tay hần. Lạc Âm Phàm cảm thấy vui mừng.

Các thần vật đều có linh tính cực kì tinh thông, khi chọn chủ nhân đều tìm người tốt nhất. Trước hết là xem tư chất, cũng giống như ngựa tốt hay không thì còn tùy vào người cưỡi, nếu đi theo một chủ nhân bất tài nó há có thể cam tâm được sao. Còn có một loại pháp khí kỳ lạ hơn, đó là chỉ chấp nhận chủ nhân có chính khí, không tuân theo những người có tâm địa ác độc, ngay cả khi cố gắng sử dụng, uy lực của nó cũng sẽ suy giảm đi nhiều. Tinh Xán chính là loại pháp khí như thế, vốn được tinh luyện từ một khối đá nằm trên chín tầng trời, chính khí ẩn chứa bên trong nó rất mạnh, nếu nó đã chọn tiểu đồ đệ của mình, thì chắc hẳn nó đã xác định con bé là người có tâm lòng lương thiện, thuần khiết, thật không uổng công hần dạy dỗ hết sức cẩn thận suốt mấy năm nay.

Lạc Âm Phàm đưa Tinh Xán cho Trọng Từ, sau đó nói lên những lời sâu sắc: “Tinh Xán không có mũi nhọn, khi tấn công không thể bằng được kiếm, nhưng khi phòng thủ lại hết sức kiên cố. Sư phụ luyện kiếm nhưng lại luyện ra nó, trời sinh con có sát khí, hi vọng rằng con sẽ biết kiềm chế mũi nhọn của bản thân, biết làm chủ suy nghĩ của mình, không tranh quyền, không háo thắng, lại càng không được làm hại người khác, con hiểu không.”

Trọng Từ cúi đầu, đôi mi dài rũ xuống: “Con hiểu rồi, sư phụ.”

Lạc Âm Phàm gật đầu, một lúc sau mới dịu dàng nói: “Sư phụ cũng mong con dùng nó để bảo vệ bản thân thật tốt.”

Chỉ nhẹ nhàng một câu, đã khiến Trọng Từ ngẩng phắt mặt lên, đôi mắt to sáng ngời động lòng người: “Con biết rồi ạ.”

.....

Mặt trời bắt đầu ló dạng, thế chỗ cho mặt trăng đang chiếu sáng kia, gió nhẹ nhàng phe phẩy.

Thân Tinh Xán bóng loáng, cảm trong tay rất dễ dàng, Trọng Từ cảm thấy kỳ lạ, Tinh Xán này nhẹ vô cùng.

Trọng Từ cảm trọng nhìn ngắm một lúc lâu, rồi nhẹ nhàng thả tay.

Tinh Xán không rơi xuống đất, mà chậm chậm di chuyển giữa không trung, sau đó dừng cách mặt đất khoảng một thước, Trọng Từ bước lên trên thân trọng một cách cẩn thận, Tinh Xán như hiểu rõ ý nghĩ của nàng, từ từ bay lên, rất vững vàng chắc chắn.

Những thứ Lạc Âm Phàm truyền dạy cho Trọng Từ đều rất quan trọng. Trọng Từ ở trong Từ Trúc Phong hai ngày liền, chăm chỉ luyện tập, không hề bước chân ra ngoài. Lúc này đang nằm trên giường, trong đầu toàn là suy nghĩ về hội thử kiếm sáng mai, cả đêm trằn trọc không ngủ được, bèn đứng dậy lẳng lẽ cân nhắc.

“Tuy rằng sư phụ nói mình không cần đề tâm đến thắng thua, nhưng nếu mình xuất chiêu thật đẹp, sư phụ cũng có thể hành diện một chút. Mỗi một kiến thức sư phụ dạy cho mình, mình đều phải học cho thật thuần thực, thật xuất sắc mới được.”

Trọng Từ gân cốt dẻo dai, tiếp thu lại rất nhanh nhạy, hơn nữa nàng thường được cho ngự kiếm cùng sư phụ, việc giữ thăng bằng không có gì là khó với nàng. Cũng kỳ lạ một điều, Tinh Xán cũng giống như vẻ ngoài của nó uyển chuyển vô cùng, rất dễ chế ngự, chỉ hai ngày ngắn ngủi mà Trọng Từ đã có thể đứng trên nó mọi kiểu cưỡi đi khắp nơi rồi.

Lạc Âm Phàm sau khi biết thì chỉ gật đầu với nàng một cái rồi không nói thêm gì nữa.

Trọng Từ suy nghĩ, thái độ sư phụ như vậy là do nàng học không tốt sao? Nhớ ngày đó Trác Hạo ở Thanh Hoa cung ngự kiếm, kiếm đi như tia chớp, tư thế thu kiếm của y lại rất nhanh gọn tự nhiên. Đến bây giờ Trọng Từ mới biết hóa ra chiêu thức đó cao siêu đến vậy.

Trọng Từ luyện đi luyện lại mấy trăm lần, mà cũng không thể sử dụng Tinh Xán như Trác Hạo sử dụng kiếm ngày đó, trong lòng rầu rĩ vô cùng. Nhưng Trọng Từ nào có biết đâu, cái mà nàng cho là ‘không tốt’ của bản thân mình đó người khác nhìn vào lại thật không biết phải dùng lời nào để diễn tả được nữa. Có đệ tử bình thường nào mà trong hai ba ngày lại có thể ngự kiếm bay lượn được như thế kia đâu.

Gió thổi mây tan, tiếng trúc reo thanh thanh vang vọng.

Tiếng trúc reo vẫn thế, ngày hôm qua, ngày hôm nay vẫn y như vậy, tựa như một khúc ca mãi mãi theo tháng năm.

Kí ức như ủa về trong tâm trí Trọng Từ, nàng nhớ lại cái ngày mà sư phụ cứu nàng thoát khỏi linh thú trấn núi Toan Nghê kia, ôm nàng bay qua những thân trúc xanh mướt, tựa như ngày hôm qua vậy, thật xa mà cũng thật gần. . .

Ký ức vừa trôi dạt, Trọng Từ bước ngay lên Tinh Xán, hướng thẳng lên trời, lướt gió bay đi. Trọng xuyên qua những đám mây trắng rồi lại di chuyển dần thấp xuống, cả ngọn Từ Trúc đều ở dưới chân nàng, thu cả dãy Từ Trúc Phong vào trong đáy mắt. Kia là Trọng Hoa cung, mỗi một nóc nhà đường

như đã gắn liền với Trọng Tử, gọi lên cảm giác thân thuộc mà từ trước đến nay nàng chưa bao giờ cảm nhận được.

Trong gió, Trọng Tử tựa như một con bạch yến lượn bay trên biển trúc xanh bạt ngàn, tung cánh bay lượn giữa bầu trời, nhẹ nhàng uyển chuyển.

Lạc Âm Phàm khoanh tay đứng trên một tảng đá trên đỉnh núi, không hề nhúc nhích, chỉ lẳng lặng nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Từ lúc bắt đầu, Lạc Âm Phàm vẫn luôn dõi theo tiểu đồ đệ của mình, hẳn đã sớm biết tiểu đồ đệ của mình tư chất hơn người, cho nên trước hội thử kiếm ba ngày mới truyền dạy cho con bé. Quả nhiên không ngoài dự kiến của hắn, chỉ vèn vèn ba ngày ngắn ngủi, tiểu đồ đệ này đã có thể tự mình chế ngự Tinh Xán, bay khắp nơi trên ngọn Tử Trúc này. Nhưng về mặt của đồ đệ như thế, rõ ràng là không thỏa mãn với thành tựu của bản thân, muốn sớm không chế thật tốt Tinh Xán, nhưng mà muốn không chế tốt, thì người cùng vật phải tâm ý tương thông, không phải một sớm một chiều mà có thể thực hiện được. Con bé chỉ mới bắt đầu mà lại gấp gáp quá mức như thế, trong khi một chút Tiên thuật cũng không biết, không có người bên cạnh coi ngó bảo vệ, e rằng sẽ xảy ra chuyện.

Quả nhiên, con bạch yến nhỏ bé kia xoay vòng mấy lần, không điều khiển nổi, thân mình rơi xuống từ giữa không trung.

Nói xảy ra chuyện là xảy ra ngay rồi, Lạc Âm Phàm thở dài, thật hết nói với tiểu đồ đệ này.

Được một vòng ôm ấp áp đón lấy, Trọng Tử như nhớ lại một vòng ôm tương tự thế này ba năm trước, vòng ôm mà nàng thật sự lưu luyến không nỡ buông ra.

Lạc Âm Phàm ôm Trọng Tử, dừng lại trước cửa điện, buông Trọng Tử ra, nghiêm mặt răn đe: “Sư phụ dặn con thế nào? Việc học kỹ nhất là bốn chữ ‘nóng lòng cầu tiến’, con lại không nghe. Nếu hôm nay sư phụ không phát hiện kịp, thì chẳng phải là đã có chuyện lớn rồi sao!”

Trọng Tử cắn môi, cười ngây ngô, nàng không dám nói nàng ngã xuống Tinh Xán là do nhìn thấy sư phụ, lúc đó, trong lòng nàng hoảng hốt, tâm ý rối loạn, vì thế mới không điều khiển được Tinh Xán, ngã xuống.

Thấy đáng về của Trọng Tử như vậy, dường như chẳng hề để lọt vào tai một lời dạy dỗ nào của người thầy này cả. Lạc Âm Phàm nghiêm giọng hơn: “Trải qua kinh nghiệm lần này, sau này phải nhớ kỹ, tùy tiện cầu tiến, kết quả sẽ là tự hại đến bản thân mình mà thôi.”

Trọng Tử bỗng nhiên hỏi Lạc Âm Phàm: “Sư phụ lo lắng cho con sao?”

Bị đồ đệ hỏi như vậy, Lạc Âm Phàm sững sốt, sau đó thản nhiên nói: “Trên đời này làm gì có sư phụ nào mà không lo lắng cho đồ đệ mình, con là đồ đệ duy nhất của sư phụ, của Trọng Hoa cung, không được làm cho sư phụ phải thất vọng, biết không?”

Trọng Tử ‘dạ’ một tiếng, thất vọng cúi đầu.

Lạc Âm Phàm đưa mắt nhìn trời, xoay người bước vào trong điện, buông lại một câu: “Hội thử kiếm sắp bắt đầu, con về phòng chuẩn bị đi, sau đó đợi ta đi cùng.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Đại hội thử kiếm

Những cơn gió mang theo tiên khí phơ phất thổi qua, khiến cho người ta có cảm giác thật mát lạnh. Mặt trời lặn yên bình trong đám mây, sắc trời hơi tối lại một chút, nhưng ngược lại trong trường hợp này lại càng làm tăng thêm sự trang trọng.

Lục Hợp điện vốn đã nằm trên đỉnh ngọn núi cao nhất ở Nam Hoa, nhưng không ai ngờ được hôm nay ở phía sau nó lại hiện ra một ngọn núi lớn chưa bao giờ thấy qua. Những bức tường mây quấn quanh, tạo nên một kỳ quan to lớn và hùng vĩ tương xứng với đỉnh núi kỳ vĩ này. Từng tảng đá to lớn chồng chất lên nhau cao cao vươn thẳng lên trời tạo thành đỉnh núi mới xuất hiện kia, đó chính là Thông Thiên Môn tiếng tăm lừng lẫy mấy vạn năm qua chưa bao giờ được mở ra. Bên dưới Thông Thiên Môn là vực Phi Thăng sâu không thấy đáy nổi thẳng xuống hoàng tuyền của Minh giới. Nhìn xuống vực sâu chỉ thấy tầng tầng lớp lớp mây bay lượn lơ lửng, trắng xoá một màu, cực kỳ đồ sộ, không hổ danh là nơi tỷ thí của đại hội tiên môn.

Bên vách đá mấy ngàn đệ tử đã tề tựu lại, đều đang bàn luận về cuộc tỷ thí sắp đến.

Đại hội thử kiếm được tổ chức năm năm một lần, bất cứ đệ tử nào đã nhập môn cũng đều phải tham gia, xem như một lần kiểm tra để xem thử các tân đệ tử sau năm năm đã tiến bộ như thế nào, đã đạt tới cảnh giới nào. Việc này vốn đương nhiên sẽ được xem là điều quan trọng nhất trong đại hội, nhưng giờ phút này thứ trong lòng mọi người quan tâm nhất cũng không phải là việc này.

Đại hội thử kiếm không chỉ nơi thi đấu để thể hiện tài năng của các tân đệ tử, mà cũng chính là trường đấu để tranh đoạt vị trí thủ tọa đệ tử.

Thủ tọa đệ tử của Nam hoa địa vị và quyền lực chỉ dưới chương giáo và các tiên tôn, ai mà không muốn kia chứ? Đại hội thử kiếm cũng vừa đúng lúc dành cho các đệ tử trong phái một cơ hội cạnh tranh công bằng. Chỉ cần là đệ tử của Nam Hoa, không phân biệt tuổi tác hay bối phận, miễn là có tâm

niệm trong lòng, đều có thể ghi danh để tỷ thí, sau đó sẽ chọn ra một người xuất sắc nhất trong những đệ tử này. Người này sẽ khiêu chiến với thủ tọa đương nhiệm, nếu như thành công giành được thắng lợi thì đó sẽ là người nhậm chức tân thủ tọa đệ tử của Nam Hoa.

Mộ Ngọc là người đã giữ chức vị này ba nhiệm kỳ liên tiếp.

Đại hội thử kiến lần này còn chưa bắt đầu, tất cả mọi người đều đã chờ mong đến trận đấu cuối cùng để xác định vị trí thủ tọa kia, lại còn ngấm ngấm chọn ra vài người đứng đầu để bình phẩm, thậm chí có một số đệ tử còn lờ đi cả môn quy lên lút đặt cược với nhau. Tiền đặt cược đơn giản là tiền đan, tiền thảo, hay độc đáo hơn một chút nữa chính là vài năm tu vi. Chương giáo Ngu Độ cũng thông cảm với tâm tình kích động của các đệ tử, mỗi lần đến đại hội thử kiếm cũng đều phá lệ trở nên khoan dung một chút, coi như mắt nhắm mắt mở không nhìn thấy gì.

Tiếng chuông vang lên, ngân nga vang vọng khắp nơi.

Vô số tiên hạc, linh điều theo tiếng chuông kia bay tới, vỗ cánh lượn quanh vài vòng trên mây, rồi cùng hướng tới bóng của những cây tùng ở bên vực Phi Thăng nhẹ nhàng hạ xuống. Lại có hơn mười con linh hồ và bạch hổ chạy tới, đứng tách xa đám người đang tụ tập tự tìm chỗ ngồi cho mình trên các khối đá nhám thạch, xem ra bọn chúng cũng đã sớm có chuẩn bị, muốn vào giúp vui.

Một đám mây trắng đang nương theo làn gió từ từ dâng lên đỉnh ngọn núi. Xung quanh đám mây ấy toả ra những ánh sáng rực rỡ, lại mang theo luồng khí tức mạnh mẽ.

Có bốn người đang đứng trên đám mây ấy, phía trước là Ngu Độ và Mẫn Vân Trung, phía sau là Tần Kha cùng với Văn Linh Chi đứng ở hai bên.

Ngu Độ hôm nay mặc pháp bào màu tím, trên đỉnh đầu hào quang lan tỏa rực rỡ, đứng trên đám mây theo vị trí Cửu tinh (*), bên hông đeo Lục Hợp thần kiếm màu xanh, trên thân kiếm có đeo tua kiếm ngũ sắc là biểu tượng cho thân phận chương giáo do tổ sư của Nam Hoa truyền lại. Mẫn Vân trung vẫn mặc y bào mộc mạc thường ngày, chẳng qua là thanh kiếm Phù Đồ Chương đang cầm trong tay cũng được treo lên tua kiếm màu đen là biểu tượng tượng trưng cho thân phận đốc giáo.

** Cửu tinh: Các nguồn năng lượng khổng lồ từ các hành tinh trong hệ mặt trời và ngoài hệ mặt trời tác động vào trái đất. Trong phong thủy học người ta thường gọi nó là khí và khí trường. Và được người xưa quy vào trạng thái của Cửu Tinh (9 vì sao, gồm: Bạch Tham Lang, Hắc Cự Môn Tinh, Bích Lộc Tồn, Lục Văn Khúc, Hoàng Liêm Trinh, Bạch Vũ Khúc, Xích Phá Quân, Bạch Tả Phụ, Tử Hỏa Tinh.) dịch chuyển biến đổi và tương tác với Từ Trường Trái Đất (Đại biểu bằng Địa Bàn) tạo ra Khí Trường.*

Đám mây hướng về phía võ đài của Thông Thiên Môn bay xuống, Mộ Ngọc và vài đại đệ tử đã sớm chờ ở nơi này. Bên dưới võ đài mấy ngàn đệ tử đồng loạt hướng về phía chương giáo thi lễ. Ngu Độ liền đưa tay lên ra hiệu cho các đệ tử đứng lên, rồi lập tức cùng Mẫn Vân Trung ngồi vào chỗ dành riêng cho mình.

Không bao lâu, Hành Huyền cũng mang theo đồ đệ đến đây, ba vị tiên tôn bắt đầu ngồi nói chuyện phiếm. Bề ngoài chỉ đơn giản là người này khen ngợi đệ tử của người kia mà thôi, nhưng ngấm ngấm ở bên trong lại là để phân cao thấp, nhất là Mẫn Vân trung và Ngu Độ, duy chỉ có Hành Huyền vẫn vô tình vượt rêu thờ dài. Thiên Cơ vốn chỉ có chức trách duy nhất là nghiên cứu và đoán biết về vận mệnh và ý trời, cho nên không sử dụng thuật pháp, y cùng với đồ đệ đến đây chẳng qua chỉ là đến cho có mặt mà thôi.

Các vị tiên tôn ngồi nói chuyện, Tần Kha lui ra phía sau thi lễ với Mộ Ngọc: "Vài năm không gặp, Mộ sư thúc tu vi chắc là ngày càng cao."

Mộ Ngọc mỉm cười: "Ta ngày thường bận rộn, làm sao có nhiều thời giờ tu luyện, sư diệt tư chất trời sinh hơn người, lại được chương giáo đích thân truyền thụ thuật pháp, chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi đã tu thành bán tiên thể, như vậy chứng tỏ thuật pháp của sư diệt cũng đã có chút thành tựu, lần này có hi vọng sẽ đảm nhận được chức tân thủ tọa đệ tử."

Tần Kha vội nói: "Đệ tử không dám."

Văn Linh Chi bước qua, tươi cười nhìn Tần Kha nói: "Hay lắm, nếu không thì chúng ta cùng tham gia tỷ thí thử kiếm với nhau, có thể mở mang kiến thức và chứng kiến thân thủ của Mộ sư huynh, chỉ sợ muội học nghệ không được tốt, chỉ mong sư huynh hạ thủ lưu tình."

Tần Kha và Mộ Ngọc hai người chưa ai trả lời, thì bên kia Mẫn Vân Trung đã mở miệng trách mắng: "Tranh vị trí thủ tọa, người còn kém xa lắm, đừng vội vàng mà không biết tự lượng sức mình."

Nghe thấy vậy, Văn Linh Chi đỏ hết mặt lên, thần sắc có chút không phục, liền mở miệng cười nói: "Sư phụ người đừng nghiêm túc quá như vậy mà, đệ tử chỉ vui miệng nói đùa thôi chứ đâu dám có ý gì ạ."

Thật ra Mẫn Vân Trung cũng cảm thấy lo lắng, Mộ Ngọc là đệ tử đặc ý nhất trong môn hạ của y, đã giữ chức vị thủ tọa này ba nhiệm kỳ liên tiếp, lúc này hẳn là cũng không có vấn đề gì. Chỉ có tên nhóc linh mới Tần Kha kia, gân cốt khá là cứng cáp, trong vòng có năm năm ngắn ngủi mà đã tu thành bán tiên thể, xem về mặt của Ngu Độ lúc này thì không thể so được với năm rồi. Nhưng Mẫn Vân Trung lại không thể không nghĩ đến việc lỡ lần này Mộ Ngọc lại thua ở trên tay một tên văn bối mới nhập môn thì sao, bởi thế nên sự lo lắng không khỏi hiện cả lên trên nét mặt già nua của y.

Nghĩ đến đây, Mẫn Vân Trung xoay mặt lại hỏi Mộ Ngọc: "Con vẫn còn dùng thanh kiếm quèn kia hay sao?"

Mộ Ngọc cười nói: "Sư phụ người cũng biết, con dùng nó đã lâu như vậy rồi, nên coi nó giống như là cánh tay của mình."

Thân là đệ tử của phái Kiếm Tiên, nếu bảo Mộ Ngọc có điều gì đó cổ quái không thể hiểu, thì phải nhắc đến sở thích không thích dùng vũ khí của y. Nhớ ngày đó Mẫn Vân Trung có ý đem biết bao nhiêu là bảo kiếm quý giá trên thế gian này cho y chọn lựa, vậy mà y cố tình tiện tay cầm lấy một thanh

Tinh Cương kiếm tầm thường, thiếu chút nữa là làm cho Mẫn Vân trung tức chết. Nhưng chuyện xảy ra sau đó lại hoàn toàn ứng với câu nói ‘Kiếm cũng như người’, diện mạo bình thường, kiếm cũng bình thường vô cùng. Nhưng thật ra là cố tình thâm tàng bất lộ, vào lần đầu tiên tham gia đại hội thử kiếm đã đoạt luôn vị trí thủ tọa đệ tử.

Nhưng mà pháp khí tốt thì bất luận là đối phó với kẻ địch hay là đối với bản thân y, cuối cùng cũng sẽ có lợi thế hơn nhiều. Mẫn Vân Trung đã không ít lần khuyên bảo Mộ Ngọc, nếu pháp khí trời sinh không được tốt, thì việc tiến đến cảnh giới tâm ý tương thông với thanh kiếm kém cỏi kia càng không có khả năng, chi bằng sớm đổi một thanh kiếm khác tốt hơn chẳng phải là sẽ hay hơn so với việc dùng một thanh kiếm kém cỏi hay sao. Ai ngờ Mộ Ngọc đối với việc này lại cố chấp một cách kỳ lạ, luôn mượn cớ từ chối, vì thế đã phải chịu nhiều quả trách. Nhưng có câu là con thỏ cố chấp đến cùng thì lão hổ cũng không làm gì được, cuối cùng Mẫn Vân Trung cũng đành phải nhượng bộ đệ tử cứng đầu cứng cổ này của mình.

Mẫn Vân Trung giờ phút này lại nhắc tới chuyện này một lần nữa, đơn giản là lo lắng cho đồ đệ khi ứng chiến trên võ đài sẽ phải chịu thiệt mà thôi, nhưng mà vẫn nghe Mộ Ngọc nói một câu như vậy, khẽ hừ một tiếng quay sang hỏi: "Tần Kha, kiếm của con đâu?"

Tần Kha trả lời: "Thưa tổ sư thúc, kiếm của con là do sư phụ ban tặng, con không dám tùy ý sử dụng, nên hiện tại vẫn để trong phòng chưa mang đến."

Mẫn Vân Trung nghiêng nghiêng liếc Tần Kha, nói: "Là kiếm của chương giáo ban cho, ta nghĩ rằng tất nhiên phải là vật phi phàm, sao lại không mang đến cho mọi người cùng xem."

Tần Kha cũng không chối từ, khẽ nâng tay lên, trong phút chốc một luồng sáng màu lam bay nhanh như gió phóng xuống, xẹt qua không trung, giống như một luồng khí nóng bức xuyên qua mây, vừa thoát tục lại vô cùng khí thế.

Thanh trường kiếm màu lam phát ra ánh sáng chói lòa cuối cùng hạ xuống tay Tần Kha, ánh sáng đẹp đẽ hợp với khuôn mặt lạnh lùng, hai vế này kẻ bên nhau dường như lại càng tăng thêm sức mạnh.

Chúng đệ tử thấy thế đều ngẩng người ra, duy chỉ có Mộ Ngọc là mỉm cười.

Mẫn Vân Trung sừng sốt một lát, rồi cười như có như không nhìn Ngu Độ nói, cũng là nói với Tần Kha: "Ngay cả Bát Hoang kiếm mà cũng đem truyền cho con, đủ thấy chương giáo có tâm bồi dưỡng nhân tài, con chớ có làm cho chương giáo thất vọng."

Ngu Độ cười nói: "Môn hạ của sư thúc có đồ đệ tài giỏi xuất hiện lớp lớp, lại có Mộ Ngọc là đồ đệ đặc ý như vậy, ta đương nhiên cũng cảm thấy sốt ruột, cho nên đối với đồ nhi của mình này quan tâm nhiều cũng là việc phải làm thôi mà." Trong lời nói này có ẩn chứa vài phần tự đắc.

Tần Kha cung kính nói: "Tần Kha không dám quên lời dạy bảo của sư phụ, và luôn trân trọng tâm ý của tổ sư thúc."

Nói hay lắm, Mẫn Vân nghe xuôi tai thu lại nụ cười trên khóe miệng, kỳ thật ấn tượng ban đầu của y với Tần Kha cũng rất tốt, nhớ ngày đó nếu không phải vì đưa bé gái kia, thì đứa nhỏ này đã sớm bái nhập vào môn hạ của mình rồi.

Thích thì có thích, nhưng mà những người nổi bật như thế vẫn là giữ lại làm đồ đệ của mình thì tốt hơn, Tần Kha mới học được có năm năm, theo lý thì Mộ Ngọc đánh thắng y cũng không thành vấn đề. Chỉ là hiện nay Ngu Độ ngay cả Bát Hoang thần kiếm cũng đem truyền lại cho y, như vậy chẳng phải là đồ đệ của mình sẽ chịu thiệt sao?

Mẫn Vân Trung lại một lần nữa xoay người về phía Mộ Ngọc: "Ta thân làm sư phụ tuy không thể so được với chương giáo, nhưng đến giờ lại vẫn chưa cho con được một pháp khí tốt, nên đến lúc đó sư phụ sẽ đưa Phù Đồ Chương cho con mượn dùng một lát vậy."

Mộ Ngọc khéo léo chối từ: "Đệ tử đã có kiếm, sao dám dùng kiếm của sư phụ được."

Mẫn Vân Trung chính là đang muốn quả trách thì bỗng nhiên từ xa xa có đám mây bay tới.

Đó là một đám mây ngũ sắc, biểu hiện cho người sắp tới đã đạt đến cảnh giới vô cực kim tiên, y phục màu trắng vạn năm không thay đổi, giống như biểu hiện đậm đặc trên mặt hắc, trong tay là thanh kiếm Trục Ba được đeo tua trắng bạc tượng trưng cho thân phận hộ giáo.

Ở phía sau bên phải hắc là một cô gái.

Bị ánh sáng trước người che khuất, chỉ nhìn thấy cô gái kia thân hình có vẻ nhỏ bé mà thanh đậm. Cô gái xinh đẹp này chỉ khác Lạc Âm Phàm ở chỗ nàng là một cô gái, còn khí chất trên người nàng lại hoàn toàn giống hắc, một vẻ đẹp nhẹ nhàng lại mang hương vị phiêu lãng, thoát tục. Giờ phút này mi mắt nàng buông xuống, vẻ mặt khiêm nhường, kính cẩn, tay phải cầm một thanh trượng ngắn màu bạc tinh xảo.

Sư phụ như tranh, nữ đồ đệ như thơ, tuy rằng dáng vẻ có khác nhưng đều mang vẻ đẹp vô cùng thuần khiết, thật hòa hợp, trên người cả hai đều phát ra khí chất rất hài hòa.

Chờ Lạc Âm Phàm đi thẳng một mạch về vị trí ngồi, chúng đệ tử mới lấy lại tinh thần, trên mặt đều là vẻ cung kính, cúi mi xuống không dám nhìn nhiều.

Chỉ có duy nhất Tần Kha khẽ nhủ cặp mi dài lại, nhìn chằm chằm vào cô gái kia.

Ngày hôm trước chỉ vội vàng nhìn thoáng qua, nhưng đã vô tình lưu lại ấn tượng. Giờ phút này nhìn thấy làm sao có thể không ngắm kỹ được. Không thể tưởng được người đi theo bên cạnh Trọng Hoa tôn giả lại chính là nàng, chẳng lẽ...

Có lẽ, Từ Trúc Phong lại thu nhận thêm đệ tử?

Ở Ngọc Thần Phong tu luyện ròng rã năm năm, Tần Kha không hề biết bất cứ chuyện gì phát sinh ở dưới này, nào biết đâu hôm nay nhìn thấy không phải là nha đầu xấu xí lúc trước nữa, mà là một cô gái xinh đẹp khác, nhất thời y đành tự mình âm thầm phỏng đoán, lại không tiện mở miệng hỏi thăm.

Bên cạnh Văn Linh Chi chợt nắm chặt thanh kiếm trong tay, đôi mi thanh tú nhanh chóng nhắm lại, trong phút chốc lại giãn ra, thấp giọng nói: "Trọng Hoa tôn giả đến rồi, đại hội thử kiếm sẽ bắt đầu, ở trên đài này nhìn thấy rất rõ nhưng huynh nhất định là sẽ không thích, ở đây đã có Mộ sư huynh trông nom, chỉ bằng chúng ta đi xuống dưới xem đi."

Lời này thực hợp ý Tần Kha, y gật gù đầu, dẫn đầu hướng dưới đài đi xuống.

Lại nói, Trọng Tử đứng bên cạnh Lạc Âm Phàm được một lát, thấy hắn cùng Ngu Độ nói chuyện, cũng thôi lui dần ra xa xa, tính đi tìm Mộ Ngọc để hỏi thử bao lâu nữa thì đến phiên mình lên võ đài, bỗng nhiên nghe thấy trong đám người bên dưới có người đang kêu mình, vội xoay mặt lại nhìn.

"Tiểu Trùng! Tiểu Trùng!"

Thì ra Yến Thực Châu cũng đến đây, đang vẫy tay rồi rít về phía nàng ở bên này, giọng của nàng ấy gọi thật lớn, cho nên lúc đó những người khác đều nghe được hết. cách đó không xa Tần Kha đang bị một nhóm nữ đệ tử vây quanh lập tức ngước mắt lên, nhìn qua bên đây.

Trọng Tử cũng không để ý, chạy thật nhanh xuống dưới đài kêu lớn: "Thực Châu tỷ tỷ."

Yến Thực Châu năm trước vừa thành thân, Trọng Tử còn đi chúc mừng nữa mà. Một năm trôi qua, cả người nàng ấy nhìn vẫn xinh đẹp nhưng so với trước kia lại tròn trịa hơn rất nhiều, cả gương mặt như bừng sáng.

Trọng Tử nói lời tự đáy lòng mình: "Thực Châu tỷ tỷ, nhìn tỷ càng ngày càng đẹp nha."

"Giận muội luôn, rõ ràng kêu nhớ tỷ tỷ, thế mà lâu như vậy cũng chẳng thấy đến đến thăm tỷ, muội đã chạy đi đâu mất tâm thế?"

"Muội cũng muốn đi thăm tỷ nhưng mà chỉ sợ quấy rầy tỷ tỷ và tỷ phu."

Yến Thực Châu không thêm quan tâm: "Sợ cái gì, huynh ấy tốt lắm."

Vị hôn phu của Yến Thực Châu là đồ đệ của Mộ Ngọc, nghe nói rất là yêu thương, chiều chuộng nàng ấy. Trọng Tử nhìn Yến Thực Châu đứng trước mặt mình, khuôn mặt hạnh phúc. Đường như hiểu được duyên cớ vì sao nàng ấy càng ngày càng xinh đẹp, nhìn không được cảm thấy hoảng hốt một chút.

Trong lúc Trọng Tử còn đang thất thần, thì Yến Thực Châu lại chú ý tới Tần Kha và Văn Linh Chi ở bên cạnh, liền tiến lên thì lễ: "Bái kiến Văn tổ sư cô, Tần sư thúc."

Ngày xưa Văn Linh Chi nghe thấy Trọng Tử gọi mình là sư cô thì vui sướng vô cùng, nhưng hôm nay cùng đi với Tần Kha mà chính mình lại biến thành tổ sư cô, lập tức khiến cho khuôn mặt đang tươi cười của Văn Linh Chi nhất thời biến thành một màu xanh trắng, sau một lúc lâu mới thân nhiên giờ giọng dạy dỗ: "Trọng Tử mặc dù nhỏ tuổi hơn ngươi, nhưng rốt cuộc vẫn là đệ tử thân truyền của Trọng Hoa Tôn giả, luận bối phận cũng là sư cô của ngươi, sao có thể lỗ mãng gọi tỷ tỷ muội muội như thế được, không phân biệt lớn nhỏ, làm rối loạn bối phận như vậy để cho người khác nghe thấy còn ra thể thống gì nữa!".

Lời lẽ này rõ ràng là chỉ trách Yến Thực Châu, nhưng cũng là đang ngầm nói với Trọng Tử. Yến Thực Châu vốn là không thích nàng ta, nghe vậy lại càng muốn tranh luận, Trọng Tử vội kéo nàng ấy lại rồi khẽ nói: "Sư cô giáo huấn phải."

Ngại vì Tần Kha đang có mặt ở đây, Văn Linh Chi nghe thấy vậy cũng không nói gì nữa.

Trọng Tử liền kéo Yến Thực Châu đi.

"Trọng Tử?" Một giọng nói trầm thấp rõ ràng lại nhẹ nhàng vang lên.

Trọng Tử vội vàng quay lại nhìn.

Nhìn thấy cô gái áo trắng quay người lại, chàng trai trẻ kia không chút khách khí đánh giá nàng từ trên xuống dưới, vẻ mặt so với trên cây cầu mây năm đó giống nhau như đúc.

Bốn mắt nhìn nhau, nhìn thấy rõ ràng đôi mắt to tròn, trong sáng quen thuộc kia, y dường như đã xác nhận được thứ gì đó, trong con ngươi lạnh lùng chợt hiện lên ánh cười.

Không thể tưởng tượng được, Tần Kha vẫn còn nhớ mình! Rốt cuộc giờ phút này cũng đã nhận ra mình! Trọng Tử cảm thấy thật vui sướng, nói: "Là muội, Tần sư huynh."

Y lại hạ mi mắt xuống, xoay mặt nghe những người đang ở cạnh riu rít nói chuyện, không hề để ý đến nàng nữa.

Thấy vậy, sắc mặt Văn Linh Chi lập tức tốt hẳn lên, bên môi cong lên chợt nở một nụ cười nhợt nhạt.

Biết rõ Văn Linh Chi đang cố ý làm khó mình, người khác không để ý đến năng thì thôi, ngay cả y cũng cố ý như vậy, Trọng Tử nhất thời tức giận vô cùng, liền kéo Yến Thực Châu bước đi.

"... Đại hội thử kiếm chính là quy củ do hai vị đại tổ sư của Nam Hoa sáng lập ra, là để kiểm tra học nghệ của tân đệ tử nhập môn đã đạt tới cảnh giới nào, đồng thời cũng là nơi để tuyển ra người sẽ nhậm chức tân thủ tọa đệ tử. Theo di huấn của tổ sư, tất cả các đệ tử của Nam Hoa cần cố gắng phát huy hết bản lĩnh của mình, không cần phải giữ lại, lại càng không phân biệt thân phận, nhưng đồng môn sư huynh đệ trong lúc giao đấu chung quy đều phải giữ hòa khí, đến lúc cần thì phải lập tức dừng tay, không thể gây tổn thương nguy hiểm đến tánh mạng..." Giọng nói vang vọng rõ ràng trong vách núi trống trải khiến cho từng đợt hồi âm vang dội lại.

Ngu Độ phát biểu xong, liền quay về chỗ ngồi.

Lúc này trên đài ngoại trừ Ngu Độ và ba vị tiên tôn, còn có Mộ Ngọc cũng ngồi ở bên cạnh xem cuộc tranh tài, chính vì việc này mà không thể trách được mọi người đều muốn tham gia tranh đoạt chức thủ tọa, có thể có được một chút thể diện nhỏ nhoi ở trên đó thì cũng tuyệt đối không phải quang cảnh bình thường.

Một đại đệ tử tiến lên công bố danh sách tỷ thí.

Đầu tiên là các tân đệ tử sẽ tỷ thí, chỉ qua mấy trận đã thấy, quả nhiên là ai cũng cố chứng tỏ bản lĩnh của mình, các tân đệ tử đều đem năm năm thuật pháp đã học được của mình ra thi triển vô cùng nhuần nhuyễn. Trọng Tử ngồi xem không hiểu gì cả, cho nên kéo Yến Thực Châu lại bắt nàng ấy giải thích cho mình về mấy cái thuật pháp kia.

"Tiểu Trùng, nghe nói là chương giáo không cho muội học thuật pháp?"

"Muội trời sinh sát khí, học không tốt."

Yến Thực Châu nhìn Trọng Tử một lúc lâu sau đó nhìn không được thờ dài: "Kỳ thật muội so với những người khác còn tốt hơn nhiều, Tôn giả cũng thật là, thật sự không chỉ giáo cho muội đến nửa chiều nữa, người khác nói như thế thì liên quan gì tới muội đâu..."

Trọng Tử ngăn lời của Yến Thực Châu lại: "Cái miệng là sinh ra ở trên người của người khác, các nàng ấy muốn nói gì thì cứ để cho các nàng ấy nói đi, dù sao muội cũng không muốn học thuật pháp gì hết, chỉ cần có sư phụ ở bên cạnh, ai có thể làm tổn thương đến muội a."

Yến Thực Châu lắc đầu: "Muội ngốc quá, chẳng lẽ muội đi theo tôn giả mãi được sao?"

"Muội sẽ phụng dưỡng sư phụ mãi mãi."

"Thật sao tiểu cô nương ngốc nghếch này, muội không lấy chồng đâu có được, nếu tương lai muội có sư nương thì sao?"

Trọng Tử cười không được tự nhiên lắm: "Tương lai để nói sau."

May mắn là Yến Thực Châu chỉ thăm thì trong miệng: "Thật ra chuyện này chúng ta ngay cả tưởng tượng cũng không dám tưởng tượng, thường chỉ dám nói sau lưng, người như Tôn giả, phải lấy một tiên tử đẹp đến thế nào, tốt đến mức nào mới xứng đôi với người được đây, chỉ sợ là sẽ không bao giờ cưới vợ mất."

Trọng Tử vội kéo Yến Thực Châu: "Mọi người nói cái gì vậy, cả gan lên nói xấu sau lưng sư phụ muội."

Yến Thực Châu cười: "Các nàng ấy nói chứ tỷ không nói."

Trọng Tử nhìn sang bóng dáng quen thuộc thân thiết trên đài kia, trong lòng thấp thoáng nổi lên một chút vui sướng. Ngay cả Trác Văn Cơ tiên tử là người như vậy mà còn không lay động được lòng người, huống chi người khác? Thầy trò hai người thật có thể vĩnh viễn ở Tử Trúc Phong làm bạn sao?

Trọng Tử hãy còn thất thần, thì chung quanh đám nữ đệ tử bỗng nhiên đều im lặng hết lại.

Yến Thực Châu nhìn không được liền nói: "Mau nhìn đi, đến phiên Tàn sư thúc rồi!"

Đến phiên Tàn Kha? Trọng Tử vội vàng đưa mắt nhìn lại.

Bát Hoang kiếm lóe sáng, mang theo một người từ vách núi bay ra, giống như mặt trời bùng tình bay thẳng lên không trung, nhanh như tia chớp, rồi bất chợt ngừng lại, đứng vững vàng trong biển mây phía trên vực Phi Thăng. Những động tác liên tiếp nhưng vô cùng tự nhiên thuần thực mà không hề mang theo nửa phần hương vị trần tục.

Yến Thực Châu khen ngợi không ngớt: "Động tác tự nhiên, không để lại dấu vết, quả nhiên là thuật ngự kiếm cao minh!"

Trọng Tử cũng cố gắng tập luyện mấy ngày nay, nhưng chung quy là vẫn chưa đạt được cảnh giới như vậy, giờ nhìn thấy thế lại càng cảm thấy hâm mộ không thôi.

Đối thủ là đệ tử của một văn bối khác, hai người thi lễ với nhau xong, ai nấy đều tự thôi lui ba trường, rồi đột nhiên không khí trở nên nghiêm túc. Mỗi người đều căng thẳng chờ mong, xem vị đệ tử của chương giáo vừa tu luyện xong, mới rời khỏi Ngọc Thần Phong này sẽ bộc lộ tài năng như thế nào.

Diễn biến giữa sân lại chậm chậm không hề có động tĩnh.

Tên đệ tử kia rốt cuộc thiếu kiên nhẫn, tính động thủ trước liền nói: "Mong sư thúc chỉ giáo."

Tần Kha khẽ vuốt cằm, bỗng nhiên quay lưng lại xoay người đi, Bát Hoang Kiếm dưới lòng bàn chân y biến mất trong nháy mắt, không nhìn thấy bóng dáng, tung tích ở đâu cả, mau lẹ đến mức không kịp nhìn thấy rõ nữa.

Âm vang dưới tầng không, biển mây trắng kia dần dần bị xuyên thủng một lỗ hổng thật to, ánh mặt trời chiếu xuống bên dưới mơ hồ như có khí thế của một tòa tháp trời.

Khắp bốn phía không khí trở nên kỳ quái, tất cả mọi người đều bắt đầu trở nên bất an, tựa như có một dự cảm nào đó, nhưng lại cố tình không muốn tin tưởng vào, áp lực cực độ cùng với căng thẳng vô cùng khiến cho người ta thở không nổi. Trọng Tử cũng không nhìn được nắm chặt tay của Yên Thực Châu.

Một lát sau, mọi chuyện có vẻ như kéo dài vô hạn.

Mọi người có mặt ở đây dường như sắp mất hết kiên nhẫn không chịu nổi nữa, thì giữa không trung một luồng sáng chợt lóe lên, một bóng sáng màu lam bay từ trong mây phóng thẳng tấp xuống phía dưới!

Ánh sáng phát ra đến loá mắt, như ngàn vạn ngôi sao sáng bùng bùng giữa chín tầng trời, trong phạm vi hơn mười trượng đều bị ánh sáng màu lam bao phủ, ngay cả ánh mặt trời mùa hè chói chang, hay ánh sét chói lòa đánh giữa không trung, cũng không thể so được với một màn trước mặt này. Khí thế hoành tráng, thật khó mà hình dung được.

Nhưng mà, các đệ tử đang bị bao phủ dưới ánh hào quang này, ai nấy cũng không có được nửa phần phản chấn, ngược lại cả người rét run, vẻ mặt không thể tin, trong lòng tràn đầy khiếp sợ.

Kiếm như sao rơi, lạc tinh sát!

Không có gì đáng ngạc nhiên nếu muốn ra chiêu trước để khống chế người, nhưng ở trước mặt chương giáo, ở trước mặt bao nhiêu người lại dám xuất ra sát chiêu như vậy, ai cũng không đoán trước được!

Càng không thể đoán được là một tân đệ tử mới nhập môn được năm năm, mà đã có thể đem một sát chiêu tầm thường sử dụng đến cảnh giới này!

Ở phía đối diện tên đệ tử kia hiển nhiên là bị dọa đến ngất người, những chiêu thức tốt nhất đã chuẩn bị đều đã bị dọa cho quên sạch, làm sao còn có tâm tư lo lắng né tránh nữa chứ. Hướng chỉ lại là sát chiêu đã đạt tới cảnh giới này, thì không chỉ có ý là tránh không được mà ngay cả người bên ngoài muốn can thiệp, sợ rằng cũng không kịp.

Mọi người ai nấy biến sắc, đều kinh hãi kêu lên, thậm chí đã muốn đứng tại chỗ ngăn cản người ra.

Ngu Độ cũng khẽ chấn động, phút chốc từ chỗ ngồi đứng lên: "Kha nhi!"

Sát khí liền thu hết lại, luồng ánh sáng tắt dần đi, trên đỉnh đầu sắc trời đột nhiên ảm đạm lại. Mọi người chỉ cảm thấy bầu trời trước mắt chợt tối lại, cảm giác này tựa như chỉ trong nháy mắt mà ban ngày đã biến thành ban đêm.

Gió lạnh thổi qua từng cơn, mây trắng dưới vực bồng bênh, chàng trai trẻ mặc áo trắng đứng trên Bát Hoang kiếm, đưa lưng về phía mọi người.

Hai người tỷ thí vẫn đứng tại chỗ như cũ, nhìn họ có cảm giác như là căn bản chưa từng ra tay. Nhưng thật ra các đệ tử còn lại ai nấy đều bầu chặt tay mình cả người toát đầy mồ hôi lạnh, đều có cảm giác như đã mơ một giấc mộng thật dài, nhưng từ trong giấc mộng tỉnh lại thì cái gì cũng không thay đổi, chung quanh tất cả vẫn như cũ.

Thế kiếm đáng sợ như vậy, thế mà y lại dừng được một cách nhẹ nhàng thế kia.

"Đa tạ." Tần Kha chậm rãi xoay người lại, thần thái rất tự nhiên.

Chỉ cần một chiêu này, đã phân định thắng bại, khiến cho tên đệ tử kia tâm phục khẩu phục, chỉ dám nói một câu: "Hỗ thẹn", rồi ngửa kiếm lui xuống bên dưới.

Những tiếng nói mang theo sự sợ hãi không ngừng lan truyền, bầu không khí yên tĩnh nhanh chóng bị phá vỡ, phía bên dưới lập tức trở nên ồn ào, đơn giản đều là những câu nói tán thưởng và khen ngợi, nhất là các tân đệ tử, vẻ mặt tràn đầy sự bội phục và hâm mộ.

Trên đài, Mẫn Vân Trung quay mặt sang nhìn Ngu Độ, bên ngoài nở một nụ cười nhưng trong lòng thì không hề cười một chút nào: "Chương giáo giáo dạy đệ tử tốt quá."

Hành Huyền cũng cười nói: "Ta đã sớm nói tiểu tử này rất có tư chất, quả nhiên là không sai."

Ngu Độ thực ra là vừa sợ vừa giận, làm sao dự đoán được đồ nhi của mình lại mang đến một sự kinh hỉ ngoài ý muốn như thế này, nên nhất thời nhẹ nhàng thở ra một cái, trong lòng không khỏi cảm thấy đắc ý, mỉm cười ngồi trở lại ghế rồi nói: "Đồ nhi tuổi trẻ tính khí còn nóng vội, lại yêu thích náo nhiệt, khiến cho sư thúc và sư đệ chế giễu rồi."

Mẫn Vân Trung hừ nhẹ một tiếng, không nói gì.

Bên dưới đài cao, Yến Thực Châu liên tục thở dài: "Thế kiếm tiến tới tấn mãnh như thế, nhưng khi thu kiếm lại nhẹ nhàng như vậy, aizzz! Chỉ là một chiêu Lạc Tinh sát tầm thường, nhưng ta lên núi đã nhiều năm như vậy, cũng chưa thấy qua đệ tử nào có thể luyện tới cảnh giới này!"

Trọng Từ vội hỏi: "Mộ sư thúc cũng không thể bằng sao?"

Yến Thực Châu lắc đầu: "Mộ sư thúc chưa từng sử dụng qua chiêu thức này, nên việc này ta cũng không biết."

Trọng Từ có chút suy nghĩ bởi trước sau gì cũng cảm thấy chiêu thức mới chứng kiến vừa rồi nhìn rất quen mắt, sau một lúc lâu mới chợt nhớ ra mà kêu lên: "Thì ra nó gọi là Lạc Tinh sát, muội từng thấy sư phụ dùng nó để đối phó với Phong Ma!"

Yến Thực Châu nói: "Đó vốn chính là sát chiêu nổi danh nhất của Tôn giả, Tàn sư thúc làm sao có thể sánh bằng được chứ?"

Trọng Từ lại nghĩ nghĩ, rồi khẽ lắc đầu.

Tàn Kha ra chiêu đương nhiên là cao minh, so với những người bên dưới, có thể nói không kém cỏi chút nào, khí thế đủ để áp đảo đối phương. Nhưng Lạc Tinh sát của sư phụ, trước sau vẫn có điểm gì đó hơn hẳn. Ký ức năm đó lập tức tái hiện lại trong đầu, vẫn còn rất mới mẻ, đó là hình ảnh những thanh kiếm phát sáng chói lòa đầy trời, bao trùm tất cả, chỉ còn sót lại duy nhất một bóng dáng, không hề có một chút áp lực lẫn bất an, đó là một cảm giác quyết tuyệt lẫn vô tình rất kỳ quái, ngay cả là người phải chết ở dưới kiếm cũng tuyệt đối không hề sinh ra một chút oán hận nào trong lòng.

Yến Thực Châu cũng không ngoài suy nghĩ kia: "Tàn sư thúc mới tu luyện được năm năm, muốn đạt đến cảnh giới này bình thường đã là khó lắm rồi, làm sao có thể so sánh được với Tôn giả."

Chung quanh các đệ tử khen ngợi không dứt, chỉ có duy nhất Tàn Kha vẻ mặt không khác ngày thường, vẫn đứng trên những tầng mây trên vực Phi Thăng, chậm chạp không hạ xuống bên dưới. Trong khi chúng đệ tử ở chung quanh đang cảm thấy kỳ quái, thì y bỗng nhiên khom người, hướng về phía đài cao ở xa xa thì lễ.

"Trọng Hoa Tôn giả pháp lực vô biên, tu vi cao thâm, vẫn bồi kính ngưỡng đã lâu. Nhưng vẫn bồi cũng thường nghe nói, tuyệt chiêu nổi danh nhất của Tôn giả, thật ra không phải là Cực Thiên thuật, mà là một chiêu thức tầm thường nhất ở Nam Hoa, đó chính là Lạc Tinh sát. Theo ngu kiến của vẫn bồi, để có thể đem một chiêu thức tầm thường sử dụng thành một sát chiêu tuyệt hảo đạt tới cảnh giới đó, chắc chắn là phải trải qua quá trình tu luyện lâu dài mới có thể đạt tới được. Đáng tiếc vẫn bồi ngày xưa không có duyên nên chưa từng có dịp được chứng kiến, không thể tận mắt nhìn thấy một lần, nay vẫn bồi mặt dày khoe khoang, cả gan xin Tôn giả chỉ điểm cho một hai câu."

Khí thế hoành tráng, ra chiêu mạnh mẽ như vậy sau đó còn có thể thu chiêu về một cách nhẹ nhàng. Có thể thấy được chiêu thức này Tàn Kha cũng đã luyện tới tuyệt hảo rồi. Máy ngàn đệ tử ở đây không hẹn mà cùng lặng im, chuyển ánh mắt nhìn lên người nọ ở trên đài, ai nấy đều ngóng trông xem hắn sẽ bình phẩm như thế nào.

Đỉnh núi lập tức trở nên yên lặng, lặng ngắt như tờ.

Bóng dáng kia ngồi ngay ngắn trên đài cao, không chút tí vết, tựa như một pho tượng bạch ngọc.

Ngu Độ thứ nhất cũng bận tâm đến thể diện của đồ nhi, thứ hai cũng muốn nghe Lạc Âm Phàm bình phẩm cho nên chủ động nói: "Kha nhi đã có tâm mong mỏi như vậy, sư đệ xem như nể mặt ta, chỉ điểm cho nó vài câu đi."

Lạc Âm Phàm khó khăn lắm mới chịu mở miệng, ngữ khí rất bình thản, không nghe ra là khen hay là chê: "Chỉ trong vòng năm năm ngắn ngủi, mà có thể đem Lạc Tinh sát xuất sử đến cảnh giới này, xuất và thu chiêu vừa phải hợp lý như thế đã là khó có được lắm rồi."

Tàn Kha nhẹ nhàng thở ra, đang muốn lên tiếng thì bỗng nhiên lại nghe Lạc Âm Phàm thân nhiên nói tiếp: "Trong trường hợp đó Lạc Tinh sát có tên là sát chiêu, nhưng trong đó lại ngầm ý có ba chữ ‘bất đắc dĩ’, chiêu thức của con đương nhiên là đã đạt tới trình độ tuyệt hảo. Nhưng căn nguyên của chiêu thức ấy lại không phải là như thế. Con cần phải hiểu tiên thuật vốn không phải vì sát mà nên, mà là vì cứu, chiêu này không nên dùng trong tỷ thí."

Lời nói này quả thực kỳ quái, rõ ràng là một sát chiêu, nhưng lại có mối quan hệ với từ ‘cứu’. Tuy thừa nhận y đã luyện tới trình độ tuyệt hảo nhưng lại không phải là chiêu thức đúng nghĩa. Những ý này không tránh khỏi có mâu thuẫn.

Mọi người cúi đầu suy tư.

Tàn Kha sừng sốt nửa ngày, bỗng nhiên trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, cung kính thì lễ: "Bất đắc dĩ mới giết, Tàn Kha sau này nhất định ghi nhớ, đa tạ Tôn giả."

Lạc Âm Phàm gật gật đầu.

Tàn Kha không nói thêm gì nữa, ngửa kiếm lui ra ngoài.

Nhưng bất luận như thế nào thì biểu hiện hôm nay của y là hết sức nổi bật, khi quay trở lại đám đông, lập tức bị một nhóm nữ đệ tử vây quanh. Linh Chi nén nỗi vui sướng, vờ như chế nhạo nói: "Huynh lợi hại như vậy, bảo bọn muội làm sao dám đi tỷ thí chứ."

Tần Kha nói: "Sur cô quá khen."

Mặt Văn Linh Chi khẽ biến sắc, miễn cưỡng cười nói: "Muội đã nói nhiều lần rồi, đừng gọi muội là sur cô, huynh so với muội còn lớn hơn mà."

Trọng Từ đứng ở bên cạnh nghe được lại cảm thấy vừa buồn cười vừa tức giận, mới vừa rồi nàng ta còn giáo huấn Yến Thực Châu không biết phân biệt trên dưới, vậy mà mới chớp mắt một cái lại nói là đừng kêu mình bằng sur cô.

Tần Kha nói: "Sao dám làm rối loạn bối phận được."

Văn Linh Chi lại càng buồn bực hơn nữa, liền bước trên bảo kiếm hậm hực nói: "Đến phiên ta rồi, ta đi lên trước."

Văn Linh Chi vốn xinh đẹp, cho dù ở tiên môn chỉ mặc áo trắng tằm thường, rộng thùng thình, nhưng cũng khó che dấu được dáng người xinh đẹp, trong khi đó lại đối xử với các sur huynh đệ rất chu toàn, khuôn mặt kiều diễm. Tất cả mọi thứ đó đều trở thành vũ khí lợi hại của nàng ta. Cho nên khi nàng ta vừa lên đến nơi tỷ thí, lập tức thu hút được rất nhiều sự chú ý.

"Sur cô thuật pháp xuất chúng, nhất định sẽ giành được phần thắng."

"Đây là điều tất nhiên."

Ngay từ nhỏ Trọng Từ đã bị Văn Linh Chi bắt nạt và gây khó dễ, nếu nói là không có cảm giác chán ghét gì khác thì đó chính là giả tạo. Trọng Từ hừ nhẹ, đưa mắt nhìn Văn Linh Chi đang bay bay giữa không trung và vô cùng đắc ý khi nghe thấy những lời bàn tán, Trọng Từ thầm nghĩ mong cho nàng ta thua đi.

Trọng Từ không có hứng thú xem trận tỷ thí này, nên hết nhìn đông tới ngó tây. Chợt thấy con linh hạc của Trọng Hoa cung đang đứng trên một tảng đá cách đó không xa. Cái đầu nho nhỏ quay tới quay lui, chính là đang nhìn về hướng bên này xem xét, vì thế nàng lên lút chen qua đám người, di chuyển tới phía bên trái tảng nham thạch bước lên trên, tính nhào lại ôm nó.

Chợt một bàn tay đem nàng từ trên tảng đá kéo xuống dưới.

"Sắp ngự kiếm lên đài tỷ thí rồi, còn chạy lung tung khắp nơi, còn ra thể thống gì nữa."

"Tần sư huynh?" Trọng Từ kinh ngạc, nhưng mà nhớ tới thái độ trước đó của y không khỏi tức giận, liền đáp lại: "Không lo đi xem sur Văn cô tỷ thí, chạy tới đây làm gì!"

Tần Kha cũng không bỏ qua nàng: "Nhanh như vậy đã có bán tiên thể rồi, không tệ."

Người này đối với người khác đều khách khí, vậy mà lại cố tình châm biếm nàng như vậy! Trọng Từ cau gắt nói: "Đúng, đúng, sư huynh là tiết mục chính của ngày hôm nay rồi, huynh mau đi đi."

Tần Kha trước khi xoay người đi, ném lại một câu: "Nha đầu xấu xí."

Không biết vì sao, kể từ ba năm trước, sau khi làm khách ở Thanh Hoa cung trở về, Trọng Từ bắt đầu rất ghét bị người khác mắng xấu, nên rốt cuộc vừa nghe vậy liền chẳng buồn để ý linh với hạc gì nữa, tức giận hướng đến bóng lưng của Tần Kha hét lên: "Người mới xấu, tiểu tử xấu xa!"

Tần Kha dừng chân, quay người lại.

Quên mất bối phận, nhục mạ sư huynh, Trọng Từ lập tức im miệng lại.

Trong ánh mắt Tần Kha đã mang theo rất nhiều ý cười, nhìn nàng, không nhanh cũng không chậm nói: "Nha đầu xấu xí, muội cẩn thận đó cho ta."

Trọng Từ nghe được những lời này cảm thấy không hiểu, bỗng nhiên chung quanh vang lên một tràng những âm thanh tán thưởng, quay đầu lại nhìn lên võ đài tỷ thí thì thấy Văn Linh Chi đã thắng rồi, nhất thời lại càng thêm nhụt chí, rầu rĩ đi về phía Yến Thực Châu ở bên kia.

"Trọng Nhi không xấu, Tần sư đệ chỉ đùa giỡn với con thôi", một giọng nói ôn hòa truyền đến, "Qua hai trận nữa là đến phiên con và Tần sư đệ tỷ thí, nên con đừng chạy lung tung nữa."

Trọng Từ sùng sốt, ngẩng mặt lên nhìn.

Trên đài cao, Mộ Ngọc đang hướng về phía bên này mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 13: Bắt đầu sóng gió

Nghe nói là cùng Tần Kha tỷ thí, ngược lại Trọng Từ cảm thấy an tâm hơn rất nhiều, ít nhất là cũng an tâm hơn so với tỷ thí cùng nhóm người của Văn Linh Chi. Nàng lặng lẽ quay trở lại ngồi xuống bên cạnh Yến Thực Châu.

Yến Thực Châu đã sớm phát hiện ra, liền xoay mặt lại hỏi: "Muội chạy đi đâu vậy, chỉ còn có hai trận nữa là tới lượt muội rồi."

Trọng Từ không trả lời chỉ ngồi nhìn những đám mây trắng bồng bềnh bên những vách núi đá tối đen khẽ hỏi: "Bên dưới thật sự là nói liền tới hoàng tuyền của Minh giới?"

Yến Thực Châu nói: "Nơi đó có đặt kết giới, nếu không thì cô hồn dã quỷ đã có thể lên tới trên này mất. Minh giới là chốn dễ luân hồi, do đó Diêm Vương cũng không đếm xỉa gì đến mọi chuyện trên này cả, mặc kệ chuyện của hai giới tiên – ma, một phần cũng vì bọn họ lực lượng yếu ớt. Nhưng cũng phải nói rằng quý môn quan ở Minh giới chính là kỳ quan mà trời đất ban tặng. Tiên và ma không thể nào vào được, trừ phi là đã chết. Nhưng mà linh hồn của những người đã chết khi tiến vào quý môn quan thì pháp lực lập tức hoàn toàn tiêu tan, chỉ có thể đầu thai chuyển thế. Năm đó ma tôn Nghịch Luân thu phục Yêu giới, sau đó tiến công Minh giới, muốn nhất thống tam giới, nhưng đến cuối cùng vẫn phải từ bỏ."

Trọng Từ gật đầu nói: "Như vậy cũng tốt, bất luận là người, là tiên hay là ma, thì đến khi chết cũng chỉ có một con đường duy nhất để đi. Người trong tiên môn mặc dù có thể thoát khỏi vòng luân hồi, nhưng đến nay tiên giới không phải ai cũng đều trường sinh bất tử giống như nhau, ngay cả đại tổ sư pháp lực cao cường nhất khi lịch kiếp cũng khó tránh khỏi kiếp nạn, chết, chỉ là chuyển sớm muộn mà thôi."

Yến Thực Châu cười nói: "Nếu theo như lời của muội nói, thần tiên và người phàm căn bản là không có gì khác nhau, vậy thì chúng ta còn tu tiên làm gì."

Trọng Từ lắc đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: "Thần tiên và người phàm đương nhiên là có điểm khác biệt. Thần tiên vốn là vì nhiệm vụ bảo vệ lục giới mà sinh ra, còn người phàm thì không phải như vậy. Cho nên nếu nói về tiên giới thì phải nói rằng bọn họ đều là những người có tấm lòng yêu thương quảng đại, ngoài ra còn phải có sức mạnh phi phàm hơn so với người phàm, bọn họ sống được lâu hơn so với người phàm, là bởi vì trên vai họ gánh vác trách nhiệm nặng nề, bất cứ lúc nào cũng có thể vì bảo vệ lục giới mà chết."

Yến Thực Châu nghe Trọng Từ nói vậy trợn mắt, há hốc mồm, sau một lúc lâu mới cười cười mỉa mai: "Mới nhỏ như vậy mà trong đầu đã đầy đạo lý đao to búa lớn rồi."

Trọng Từ đỏ mặt: "Mấy cái lý lẽ đó là do muội hỏi sư phụ rồi sư phụ nói lại thôi."

Yến Thực Châu nói: "Lại nữa, mỗi câu nói của tôn giả muội đều nhớ rõ ơi là rõ nha."

Trọng Từ xấu hổ, khẽ cúi đầu cười.

Trong lúc đang nói chuyện thì một trận tỷ thí nữa đã chấm dứt.

Sắp đến phiên mình lên sân đấu, Trọng Từ có chút khẩn trương, vuốt ve cây Tinh Xán trong tay, âm thầm cầu khẩn: "Tinh Xán ơi Tinh Xán, tuy nói rằng mây theo tao không lâu, nhưng mà cũng là do sư phụ tự tay chọn mây cho tao, sau này tao sẽ luôn yêu thích mây, quý trọng mây, vĩnh viễn không bao giờ vứt bỏ mây. Cho nên khi lên võ đài chúng ta nhất định phải điểm mặt thật nhanh gọn, bay sao cho đẹp mắt một chút, để bọn họ không dám chê cười gì chúng ta nữa, đừng làm xấu mặt sư phụ nhé."

Tinh Xán lập tức phát sáng lập lòe, giống như đã nghe và hiểu được lời của Trọng Từ, toàn thân nó khẽ rung động trong tay nàng.

Trọng Từ đang cảm thấy kỳ quái, bên cạnh Yến Thực Châu liền nhắc nhở nàng: "Mau lên, đến phiên muội rồi kìa."

Thì ra trận tỷ thí trước đó bởi vì thực lực quá chênh lệch nhau nên đã nhanh chóng phân thắng bại. Trận tiếp theo là đến lượt nàng và Tần Kha, lúc này Tần Kha đã sớm ngự kiếm chờ sẵn trên không trung, đôi mi dài khẽ nhíu lại, vẻ mặt không chút thay đổi, thái độ nghiêm nghị, đằng hoàng lúc trước đã thu lại ẩn giấu đi không còn một chút nào, lúc này chỉ còn một vẻ chững chạc thường ngày. Nhưng ngược lại, vẻ chững chạc đó càng làm toát ra một mỹ lực mê hoặc lòng người.

Thân là đệ tử của chương giáo, vào thời điểm thích hợp đã làm nở mặt nở mày cho sư phụ lại còn tạo nên uy chấn vang dội, chỉ một lần thôi cũng đã đủ rồi.

Trải qua trận tỷ thí vừa rồi, chỉ với một chiêu 'Lạc Tinh sát' kinh điển, quả nhiên đã làm cho trong thâm tâm của chúng đệ tử đều nảy sinh ra sự tôn trọng và kính phục đối với Tần Kha, đệ tử của chương giáo dù sao cũng không giống như người bình thường, làm sao còn có người nào dám coi thường y kia chứ. Nhưng giờ phút này đối thủ của y lại là Trọng Từ - một người cái gì cũng không biết, một người mạnh nhất quyết đấu cùng với một người yếu nhất, kết quả đã rõ ràng ra ngay trước mắt, quả thực là không cần phải dự đoán nhiều nữa.

Trọng Từ ngày thường hay bị Văn Linh Chi và đám nữ đệ tử đi theo nàng ta cười nhạo, khinh thường, lời nói, cử chỉ lại không khéo léo bằng Văn Linh Chi, nhưng nàng chưa bao giờ gây chuyện sinh sự, tính tình lại rất tốt, con người lại rất hòa thuận khiến cho nhiều người yêu thích. Dần dần, mọi người từ thái độ khinh khi, coi thường nàng đã biến thành triu mến, gần gũi hơn. Giờ đây nghĩ đến việc nàng không hề biết ngự kiếm, mà lần này lại vì quy củ bắt buộc, chắc chắn là khó tránh khỏi cảnh bị xấu mặt cho nên ai nấy đều toát mồ hôi lạnh, lo lắng thay cho nàng.

Lúc này Văn Linh Chi đang mãi nghiêng người nói chuyện cùng các sư huynh, sư đệ ở bên cạnh nên ánh mắt cũng không nhìn về phía bên này, nhưng khóe miệng kia cũng đã nhếch lên cao hơn rất nhiều.

Yến Thực Châu thấy thế hừ nhẹ một tiếng, mới vừa rồi trong lúc nói chuyện với Trọng Tử, nàng đã biết Trọng Tử mới được học cách ngự kiếm, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy lo lắng: "Muội có nắm chắc là bay lên trên đó được hay không? Nếu không được thì để tỷ lên nói chuyện thay cho muội, muội đừng đi."

Trọng Tử cảm Tinh Xán trong tay lên, lặng im hướng về phía trên đài cao kia.

Ánh mắt kia thật xa xăm nhưng lại đang nhìn nàng, bốn mắt chạm vào nhau, như sóng nước thật nhẹ nhàng, êm đềm giống như mang theo một loại ma lực kỳ dị, có thể cho làm cho con người ta cảm thấy mạnh mẽ hơn. Trong ánh mắt đó có sự thần nhiên, có sự an ủi còn có cả sự dung túng lẫn cổ vũ nàng.

Chỉ cần một ánh nhìn như thế, tâm trạng đang xao động của Trọng Tử đã trở nên bình tĩnh, phẳng lặng như mặt nước.

Những ý tưởng thoáng qua trong đầu vừa rồi thật sự là dư thừa vô cùng, sự phụ đã không chê bai nàng thì cho dù người khác cảm thấy như thế nào có gì là quan trọng đâu chứ?

Trọng Tử đẩy tay Yến Thực Châu ra, kiên quyết lắc đầu: "Không sao đâu tỷ ạ."

Hai tay nàng buông ra một cách quyết đoán, Tinh Xán như nghe được lời của chủ nhân, rơi xuống bên dưới rồi dừng lại ngay trước chân của Trọng Tử, toàn thân còn khẽ giật giật, tựa như đang giục giã chủ nhân, mời nàng mau mau lên một chút.

Trọng Tử bình tĩnh bước lên thân trọng.

.....

Đại hội thử kiếm được tổ chức năm năm một lần, bất cứ một tân đệ tử nào cũng đều phải lên võ đài, tuyệt đối không cho phép vắng mặt, để tránh trường hợp sẽ không kiểm tra được những đệ tử bỏ bê không chuyên tâm tu luyện, đây là quy củ do tổ sư lập ra. Vừa để làm động lực thúc giục chúng đệ tử của mình, vừa lấy làm vinh dự cho Nam Hoa. Nhưng tổ sư gia cũng không thể nào dự đoán được, mấy vạn năm sau Nam Hoa lại xuất hiện một đệ tử chỉ tu tiên linh mà không tu tiên thuật, nếu không cũng sẽ không ban ra một cái quy định mang tính chất bắt buộc đến thế này.

Ngu Độ nhìn sang Lạc Âm Phàm: "Ta thấy không bằng miễn ..."

Lời nói còn chưa dứt, bỗng nhiên một luồng ánh sáng trắng bạc vô cùng dịu mắt đột ngột từ dưới mặt đất bay lên, tốc độ này làm cho người ta phải liú lười, phải quay đầu lại nhìn thật chăm chú. Một cô gái với trang phục trắng như tuyết đã phiêu đăng đứng giữa không trung, phía sau nàng là một quang sáng rực rỡ của một đường cong duyên dáng được cây trượng vẽ nên vừa biến mất.

Trong phút chốc, bốn phía trở nên im lặng một cách lạ kỳ.

Mi mắt nhẹ nhàng buông xuống, tay áo dài màu trắng bị gió thổi bay lên, dáng người có vẻ thực đơn bạc, quả thật là không bằng được với vóc người căng tròn động lòng người của Văn Linh Chi, nhưng mà trên người nàng lại tỏa ra hương vị của sự thuần khiết, thoát trần, cũng là thứ hương vị mà Văn Linh Chi tuyệt đối không thể nào có được.

Trong nháy mắt chúng đệ tử đều nhìn đến gần người, có người kinh ngạc, nhưng vượt hết lên trên sự kinh ngạc đó đều là cảm giác không biết phải dùng lời lẽ nào để mà diễn tả suy nghĩ của họ lúc này về cảnh tượng vừa diễn ra trước mắt.

Ngự kiếm cần chú ý nhất chính là nhanh, ổn, gọn - chỉ vồn vện đúng ba chữ, nếu như luyện tập tốt, thì khi công kích sẽ lập tức chiếm hết ưu thế, làm cho đối phương trở tay không kịp. Một tân đệ tử với tư chất thiên phú có bản lĩnh cao cường đến mấy thì trong vòng vài năm ngắn ngủi cũng chỉ có thể tu luyện thuật ngự kiếm đến cảnh giới này mà thôi, cũng không phải là không có người có khả năng cao cường hơn, như Tần Kha chẳng hạn. Nhưng mà trong truyền thuyết của tiên giới cũng chưa từng có nữ đệ tử nào lại có thể sử dụng thuật ngự kiếm xuất thần đến như thế này, thực sự là chưa từng tưởng tượng ra.

Hay là lời đồn đãi lúc trước có gì nhầm lẫn chăng?

Không chỉ các đệ tử đều hoài nghi, mà lúc này trên đài cao, Mẫn Vân Trung, Ngu Độ và Hành Huyền, sắc mặt của ba vị tiên tôn cũng không được tốt lắm, ánh mắt phức tạp, duy chỉ có Mộ Ngọc là nhìn Trọng Tử mỉm cười.

Mẫn Vân Trung nhìn sang Lạc Âm Phàm, cười như có như không cất giọng nói: "Không hổ danh là đồ đệ của hộ giáo tôn giả."

Ngu Độ nhú mi lại sau đó giãn ra rất nhanh: "Chỉ là thuật ngự kiếm mà thôi, đệ tử tiên môn ai cũng biết mới phải, nếu không thì sẽ khiến người khác chê cười, sự thúc không cần phải quá băn khoăn như vậy."

Mẫn Vân Trung không nói thêm gì nữa.

Hành Huyền cũng rất hiền hòa giải thích: "Tiểu nha đầu này tư chất vốn khá tốt, nên chỉ luyện tập vài năm mà đã tiến bộ đến mức này thì cũng không gì đáng ngạc nhiên cả."

Lạc Âm Phàm ngồi thẳng người trên ghế, mặt không đổi sắc, giống như không hề nghe thấy ba người kia nói chuyện. Duy chỉ có ánh mắt của hắn là đang nhìn về phía tiểu đồ đệ đang đứng xa xa ở giữa sân kia, trong ánh mắt đó lại tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Không ai biết rõ ràng sự tình bên trong, ngoại trừ hần.

Ba ngày, chỉ có ba ngày, thế mà Trọng nhi đã có thể làm cho Tinh Xán tâm ý tương thông với mình, đây là cảnh giới mà một đệ tử bình thường phải mất mười mấy năm mới có thể đạt tới được!

Bi ai, hay là thương hại, hần cũng không nói rõ được là gì nữa rồi.

Có được khả năng thiên phú siêu phàm, đối với đệ tử tiên môn mà nói là điều vô cùng may mắn. Thế mà chỉ bởi vì trời sinh sát khí, may mắn liền biến thành bất hạnh, việc này nếu nói ra chân tướng, tất nhiên sẽ làm cho Trọng nhi đã bị nghi kỵ lại càng bị nghi kỵ nhiều hơn nữa. Phạm là người làm sư phụ trong thiên hạ này, đều lấy việc thu nhận được một đồ đệ tài giỏi, tư chất hơn người mà làm vinh dự, chỉ có độc nhất một mình Lạc Âm Phạm hần, lúc nào cũng hy vọng Trọng nhi của hần có thể ngu dốt đi một chút thì hay biết mấy.

Lạc Âm Phạm rốt cục không nên được những suy tư từ tận đáy lòng mà thở dài một cái thật mạnh.

Không khí xung quanh thật dị thường, Trọng Từ cũng cảm thấy rất kỳ lạ, mới vừa rồi phát huy thuật ngự kiếm năng vốn là không tin tưởng, không dám nắm chắc khả năng của chính bản thân mình, cho nên lúc này trong lòng cảm thấy cực kỳ bất an, ánh mắt không tự chủ được mà nhìn lên phía đài cao, tìm kiếm sự an ủi.

Sư phụ năng vẫn y như trước không một chút sút mẻ ngồi ngay ngắn ở trên đó, nhưng mà ánh mắt kia...

Trong lòng Trọng Từ chợt cảm thấy suy sụp, hoảng hốt vô cùng. Năng làm sao biết được vừa rồi có gì không ổn trong đó kia chứ, cho nên vội vàng suy nghĩ lại một cách cẩn thận, trong lòng không khỏi nghi hoặc. Mới vừa rồi rõ ràng năng không hề làm gì mắc lỗi cả mà, thuật ngự kiếm chú ý nhất không phải là tốc độ và tự nhiên sao, chẳng lẽ sư phụ không vừa lòng?

Bất giác ánh mắt bất an lần đầu đón trong đôi mắt to tròn kia, Lạc Âm Phạm gạt mình, hối hận không thôi. Rốt cuộc con bé vẫn chỉ là một đứa trẻ, tất cả đều không phải là sai lầm của Trọng nhi, thật sự là hần không nên nghĩ nhiều như vậy.

Hần lập tức khôi phục lại sự trấn định, khẽ nhìn tiểu đồ đệ của mình hơi vuốt cằm, ra vẻ khen ngợi.

Trọng Từ thấy thế mới cảm thấy yên tâm, trong lòng cảm thấy rất vui.

Khán đài đối diện, Tần Kha cũng đã hoàn hồn lại, khoe miệng nhếch lên: "Nha đầu xấu xí, tiến bộ nhanh như vậy, đã đạt tới cảnh giới này rồi."

Trọng Từ rốt cục cũng nhớ lại là mình đang tỷ thí, lại nghe thấy trong lời nói của Tần Kha có ý khích lệ, nên càng thêm vui vẻ hơn nữa. Đang muốn mở miệng nhận thua, thì từ phía đối diện một luồng ánh sáng màu lam đột nhiên phát ra, chiếu thẳng vào mắt năng khiến cho năng cảm thấy hai mắt đau nhức, theo bản năng liền nheo lại.

Còn chưa kịp phản ứng, một luồng khí lạnh như băng đã ập đến, cùng lúc với giọng nói của Tần Kha:

"Cẩn thận, đỡ chiêu tiếp theo."

Luồng khí lạnh chỉ nhẹ nhàng như hơi thở nhưng lại sắc bén như một thanh kiếm trong chớp mắt đã thâm nhập vào thân thể Trọng Từ, theo gân mạch chạy đi khắp mọi nẻo, máu huyết toàn thân giống như bị đóng băng hết lại. Trọng Từ chỉ cảm thấy trước mắt toàn là một màu đen, đau đớn đến mức chịu không nổi, từ trên Tinh Xán ngã xuống, rơi thẳng tắp xuống bên dưới.

Yến Thực Châu sợ tới mức kinh hoàng hét lên: "Tiểu Trùng!"

Cùng lúc này, Ngu Độ cũng hét lớn: "Không được chạm vào!"

Trong lúc mọi người còn đang vô cùng hoảng sợ, thì một bóng áo trắng đã ôm trọn cơ thể nhỏ bé đang rơi xuống từ giữa không trung kia vào trong lòng.

Tuy nói rằng Nhiếp Băng thuật không làm tổn thương đến hồn phách, nhưng nếu là thân thể của người phạm thì vạn vạn lần cũng không thể chịu nổi. May mắn là Trọng Từ có bản tiên thể bảo vệ, nếu không thì thân thể này đã sớm bị phá hủy rồi.

Lạc Âm Phạm lập tức giải thuật pháp trên người Trọng Từ, cầm tay Trọng Từ mạnh mẽ độ một chút tiên khí qua, để bảo vệ nguyên thần của năng.

Tần Kha ban đầu nghĩ rằng thuật ngự kiếm của Trọng Từ cao minh như vậy, thì nhất định thuật pháp cũng có nhiều thành tựu, nên có ý định muốn thử một lần xem sao. Y cũng chỉ dùng hai phần lực như cũ, tính ra thì còn kém hơn lực mà y đã dùng để đánh tên đệ tử trước đó nữa cơ mà. Nhưng vạn vạn lần không thể ngờ được là Trọng Từ ngay cả một chút thuật pháp cũng không học. Thấy tình cảnh này Tần Kha hoảng sợ, chân tay luống cuống, vội vàng chạy lên xem thử: "Nha đầu xấu xí..." Mới nói ra khỏi miệng y lập tức phát hiện ra mình lỡ lời, cả thân người chợt đứng khựng lại.

Người đang nằm trong lòng sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, làm cho Lạc Âm Phạm vừa kinh sợ vừa muốn nổi giận với bản thân mình.

"Có sư phụ ở đây, ai có thể làm tổn thương đến ta", đứa bé này tin nhiệm hần đến như thế, y lại vào hần như vậy, chỉ sợ trong lòng đã sớm coi hần như là người thân của mình. Suốt mấy năm qua sớm chiều đều ở bên cạnh hần, sao hần lại không có tình cảm thực sự với con bé kia chứ? Chính miệng hứa hẹn sẽ bảo vệ cho con bé, vậy mà lại nhiều lần để cho con bé bị thương. Lần đó Vạn Kiếp gây ra thương tích là chuyện ngoài ý muốn, lúc này lại không phải hoàn cảnh như thế, trước mắt bao nhiêu người nhưng hần chỉ biết trơ mắt nhìn tiểu đồ đệ của mình bị người khác gây thương tích mà không kịp cứu giúp.

Phát hiện hồn phách của Trọng Tử vẫn còn nguyên vẹn, Lạc Âm Phàm thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lập tức lại xuất hiện một cảm giác tự trách mà trước tới nay chưa từng có.

Hắn nhẹ giọng gọi: "Trọng nhi."

Trọng Tử vẫn cảm thấy hoảng hốt vô cùng, chỉ mở to đôi mắt thất thần nhìn chăm chăm vào sư phụ của mình.

Đại hội thử kiếm lại phát sinh ra chuyện như vậy, Ngu Độ và Mẫn Vân Trung cũng biết là sự tình lần này nghiêm trọng rồi, vội vàng chạy tới hỏi han tình hình, còn Hành Huyền thì cẩn thận xem xét một lát sau nhẹ nhõm nói: "May mắn là Kha nhi ra tay không nặng, chỉ cần mỗi ngày uống một viên huyết vũ đan điều dưỡng, nửa tháng sau là có thể khôi phục."

Ngu Độ nhẹ nhàng thở ra, giận tái mặt nói: "Kha nhi, còn không mau lại đây nhận tội!"

Tần Kha vốn nghĩ là Trọng Tử bị thương rất nặng, lúc này nghe Hành Huyền nói như vậy, cuối cùng cũng cảm thấy yên tâm, cúi đầu nói: "Là đệ tử làm việc lỗ mãng, xin tôn giả xử tội."

Lạc Âm Phàm thân nhiên nói: "Đền Ma Vân động chịu phạt."

Lúc này mà bị phạt, nhất định là ảnh hưởng đến đại hội thử kiếm, từ xa xa, Văn Linh Chi vội vàng lớn tiếng thay Tần Kha giải thích: "Tôn giả xin người hãy minh xét, thật ra Tần Kha không hề biết..."

Lạc Âm Phàm nhú mày lại, quay mặt sang nhìn Văn Linh Chi.

Ánh mắt này không giống như ánh mắt nhu hòa ngày thường, mà là một ánh mắt lạnh lùng, trống rỗng vô cùng lại còn toát ra một sự sắc bén kinh người khiến cho người đối diện phải lạnh cả người.

Chỉ một cái liếc mắt kia đã làm cho tất cả các đệ tử ở đây đều hiểu được, thì ra Trọng Hoa tôn giả cao cao tại thượng, lãnh đạm không chút tình cảm trong cảm nhận của mọi người cũng là người bảo vệ đệ tử của mình đến vậy, hẳn đối với đồ đệ 'vô dụng' này cũng không phải như mọi người vẫn thường tưởng tượng.

Văn Linh Chi thấy vậy liền im lặng không dám nói tiếp một lời nào nữa.

Ngược lại, Tần Kha lại vô cùng bình tĩnh: "Văn bối đã biết sai, văn bối sẽ lập tức đi Ma Vân động của Mẫn đốc giáo chịu phạt, mong tôn giả mau chóng mang sư muội trở về chữa trị."

Lạc Âm Phàm nói: "Thuật pháp tiên môn, học được không phải là để đem ra khoe khoang, cũng không sử dụng để tranh thua giành thắng, háo thắng phô trương như vậy."

Tần Kha cũng không giải thích chỉ khom người kính cẩn: "Văn bối ghi nhớ lời dạy bảo của tôn giả."

Rốt cục lại được ở trong lòng của sư phụ, vòng tay ôm ấp này sao lại dịu dàng đến như thế! Mới vừa rồi trong ánh mắt kia còn hiện lên một sự kinh sợ rất rõ ràng nữa! Trong lòng Trọng Tử dâng lên đủ thứ cảm giác hỗn tạp, vui mừng, khổ sở, đau đớn... Lúc này bên ngoài dường có phát sinh chuyện gì, nàng căn bản cũng không để ý tới nữa, thậm chí cảm thấy những đau đớn trên người mình cũng không là gì cả, chỉ nhắm mắt lại, đem khuôn mặt của mình áp chặt vào mái tóc đen bóng đang thả xuống trước ngực sư phụ.

Nghĩ rằng Trọng Tử cảm thấy khó chịu, Lạc Âm Phàm quay sang Ngu Độ: "Ta mang Trọng Nhi trở về Tử Trúc Phong trước."

Ngu Độ vuốt cằm: "May mà chưa gây ra sai lầm lớn gì, ngày khác ta sẽ bắt Kha nhi qua tận nơi thỉnh tội với đệ."

Lạc Âm Phàm không nói thêm gì nữa, ôm Trọng Tử xoay người, cười mây Ngũ Sắc rời đi.

Nhìn theo bóng dáng hai thầy trò đã đi xa, Tần Kha lập tức bước tới trước mặt Mẫn Vân Trung, vẻ mặt hổ thẹn: "Văn bối nhất thời lỡ tay, suýt chút nữa đã gây ra sai lầm lớn, xin Mẫn đốc giáo trách phạt."

Mẫn Vân Trung bề ngoài nở nụ cười nhưng trong lòng lại cảm thấy rất bối rối, khó xử liền quay sang hỏi Ngu Độ: "Ý của chương giáo thế nào?"

Ngu Độ nghe vậy chỉ biết cười khò: "Đó là quy củ từ xưa đến nay."

Văn Linh Chi vội chạy tới cầu xin: "Sư phụ, chuyện này từ đầu đến cuối cũng không thể hoàn toàn trách Tần Kha được, Tần Kha vốn là không biết chuyện của Trọng Tử, cho nên mới lỡ tay, ai kêu Trọng Tử..."

Tần Kha lập tức ngăn lời của Văn Linh Chi lại: "Đa tạ sư cô, đã thương người khác luôn luôn là chuyện không nên làm, Tần Kha cam tâm tình nguyện chịu phạt."

Mẫn Vân Trung đối với Tần Kha luôn có ấn tượng rất tốt, nay lại thấy y có trách nhiệm như vậy, đã thích lại càng thêm thích. Lúc này đang căng óc ra mà cân nhắc, vừa phải nhìn nét mặt của Lạc Âm Phàm ở bên kia, lại vừa muốn để cho Tần Kha tiếp tục được tham gia đại hội thử kiếm. Nhưng mà trước mặt nhiều đệ tử như vậy, liệu có biện pháp nào để vẹn toàn cả đôi đường được đây?.

Mộ Ngọc vẫn im lặng đứng bên cạnh từ nãy tới giờ khẽ mỉm cười nói: "Nhân gian có câu nói, người không biết thì không có tội, Tàn sư diệt đương nhiên là có sai, nhưng chỉ là vô tình. Trong những đại hội thử kiếm trước đây, chuyện lỡ tay dẫn tới đã thương đồng môn cũng rất nhiều. Phạt thì vẫn phải phạt, nhưng cũng không nhất thiết phải nóng lòng làm ngay lập tức."

Mẫn Vân Trung nghe vậy liền gật đầu, nghiêm mặt nói với Tàn Kha: "Lần này đáng lẽ phải phạt con thật nặng, nhưng niệm tình vì con chỉ là vô tình ra tay, hơn nữa đại hội thử kiếm vẫn chưa kết thúc, nên tạm thời chưa trách phạt. Đợi sau khi đại hội thử kiếm kết thúc, ngay lập tức đến Ma Vân động chịu phạt." Nói xong y liền xoay người đi lên trên đài cao, cũng không quên bỏ lại thêm một câu nữa: "Con nhớ rõ phải sang bên Lạc sư thúc của con để thỉnh tội."

Tàn Kha cúi đầu tạ ơn rồi lui ra. Đúng như lời Hành Huyền nói, mỗi ngày dùng một viên huyết vũ đan để điều dưỡng, chỉ trong vòng nửa tháng Trọng Tử đã khôi phục, đến khi năng khôi phục lại nguyên khí có thể đi ra ngoài thì đại hội thử kiếm cũng đã sắp chấm dứt. Lúc này, đang diễn ra những trận đấu để tranh giành chức vị thủ tọa đệ tử vô cùng kịch liệt, có một trăm bốn mươi hai đệ tử lên võ đài để khiêu chiến. Ngay cả khi Tàn Kha đánh bại được hết những đệ tử nổi bật của Mẫn Vân Trung, thì cũng không nằm ngoài dự liệu là bị bại dưới tay của Mộ Ngọc, nhưng đó cũng xem như một kết cục thật trọn vẹn rồi. Nghe nói trận đấu đó dường như là trận đấu hung phấn và kịch liệt nhất mà trong gần một trăm năm qua đại hội thử kiếm chưa từng có.

Mộ Ngọc vẫn giữ vững ngôi vị thủ tọa đệ tử, Mẫn Vân trung đương nhiên là lại càng nở mặt nở mày, Ngu Độ cũng rất hài lòng. Tàn đệ tử bị bại dưới tay tiền bối không có gì đáng phải hổ thẹn cả, Mộ Ngọc nhập môn đã hai mươi năm, Tàn Kha bắt quả cũng chỉ mới nhập môn được có năm năm ngắn ngủi, nhưng có thể đạt được thành tích như vậy cũng đã là trường hợp hiếm có rồi. Có thể nói rằng nhân tài mới của phái Nam Hoa đã xuất hiện.

Đại hội thử kiếm vừa qua đi, nhiệt huyết của chúng đệ tử còn chưa kịp lắng xuống thì một tin tức trọng đại chợt truyền tới.

Những người đang một lòng muốn trả thù Vạn Kiếp nhưng chưa biết phải làm cách nào, thì đột nhiên lại phát hiện hành tung của Cung Khả Nhiên. Và thế là chế trụ Cung Khả Nhiên đưa hồ băng trên núi Côn Luân. Chương giáo Côn Luân Ngọc Hư Tử lập tức truyền tin đến các phái trong tiên môn. Thanh Hoa cung, Trường Sinh cung, Thục Sơn môn, Mao Sơn phái và các nhân vật quan trọng khác trong tiên môn đều nhận được tin tức. Các phái lập tức tiến đến tương trợ. Về phần ma tôn Vạn Kiếp, trước mắt vẫn không hề có tin tức gì khác.

Ngu Độ và Lạc Âm Phàm nhận được thư, lập tức báo cho Mẫn Vân Trung và Hành Huyền, bốn người lập tức họp lại để bàn bạc mọi chuyện. Những việc về Nghịch Luân ma kiếm đều là những việc vô cùng quan trọng, cần phải mau chóng đoạt lại để tiến hành tinh lọc, nhằm tránh hậu họa về sau. Đó là nội dung chính trong thư của Ngọc Hư Tử, đương nhiên là y vẫn muốn mời Lạc Âm Phàm đích thân tới Côn Luân, dù sao Vạn Kiếp cũng là ma tôn đứng mãnh nhất của ma giới, không phải là ai cũng có thể đối phó được. Sau khi bàn bạc xong, Lạc Âm Phàm quyết định sẽ một mình xuất phát đi tới Côn Luân trước, Tàn Kha sẽ mang theo các đệ tử đi qua Côn Luân sau để tiếp ứng.

Lúc đó thương tích của Trọng Tử đã lành hẳn, Lạc Âm Phàm căn bản là không cần phải quan tâm nhiều nữa. Ai ngờ chuyện này bất ngờ kéo đến trước mắt khiến cho hắn lại cảm thấy lo lắng, do dự không thôi.

Một khi hắn rời khỏi đây, Tử Trúc Phong chỉ còn mỗi một mình tiểu đồ đệ ở nhà, mà tiểu đồ đệ này của hắn ngoại trừ ngự kiếm ra thì các thuật pháp khác đều không hề biết dù chỉ là một chiêu. Ngu Độ và Mẫn Vân Trung lại có nhiều đệ tử quá, e là không thể nào lo chu toàn mọi bề được. Chỉ còn có Hành Huyền, nhưng y cũng đi ra ngoài. Nếu thật sự xảy ra việc gì đó ngoài ý muốn thì biết kêu ai cứu Trọng nhi đây? Nếu để cho Trọng nhi đi theo hắn lữ đầu lại giống như lần trước ở Thanh Hoa cung gặp chuyện không may...

Lạc Âm Phàm không nén được những nỗi suy tư trong lòng, chỉ biết cười khổ.

Hắn sống thanh tịnh mấy trăm năm qua, không bận tâm cũng không lo lắng bất cứ chuyện gì. Thế mà nay tự nhiên lại vì những chuyện như thế này mà hao tổn tinh thần, hay đây là như người ta vẫn thường nói "Tâm sự của những bậc làm cha làm mẹ trong thiên hạ?"

Vốn tưởng rằng chỉ cần bảo vệ Trọng nhi của hắn thật chu toàn, giữ lại ở bên người hắn thì sẽ không có gì bất ngờ xảy ra được nữa, đó cũng chính là kết quả tốt nhất. Nhưng mà trải qua đại hội thử kiếm lần này, Lạc Âm Phàm mới phát hiện ra có nhiều thời điểm sẽ phát sinh ra những việc mà diễn tiến của nó xa hơn rất nhiều so với suy nghĩ của mình, thân là đệ tử tiên môn, không có thuật pháp là nguy hiểm tới nhường nào.

Nếu ngày ấy người ra tay không phải là Tàn Kha, mà là...

Kết cục thật khó mà tưởng tượng.

Phẩm hạnh của đồ đệ mình như thế nào, Lạc Âm Phàm làm sao mà không biết rõ được kia chứ. Rõ ràng là một đứa trẻ có thiên tính thuần khiết, lương thiện vô cùng, lại có khả năng thiên phú kinh người. Thế mà phải nhận một sự đối đãi không công bằng, ngay cả bản thân hắn là sư phụ mà cũng khó có thể dứt bỏ hết thành kiến nữa là. Không phải là hắn không tin tưởng con bé, mà là hắn lo sợ đến một ngày nào đó có chuyện gì xảy ra thì không thể cứu vãn lại được nữa. Khi đó trả giá lớn nhất sẽ là Nam Hoa, thậm chí là chúng sinh trong khắp cả lục giới này. Cho đến tận bây giờ, dọa kiếp do Nghịch Luân gây ra vẫn là con ác mộng của rất nhiều người.

Nhưng trước sau gì con bé cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ, từ nhỏ đã nhận biết bao sự khinh khi, rere rúng của người đời. Rồi sau đó bái nhập tiên môn, vậy mà ngay cả năng lực tự bảo vệ bản thân cũng không có, con bé có tội tình gì đâu để phải chịu làm vào cảnh ấy?

Nhưng con bé vẫn trước sau như một không hề oán hận hắn dù chỉ một câu, luôn luôn tin tưởng và tín nhiệm hắn.

Sự tin tưởng này, ngay cả đối với những bậc thần tiên vô tình nhất, cũng khó lòng mà không nảy sinh ra một sự cảm động chân thành nhất.

Trải qua kiếp sống tu tiên với năm tháng dài đằng dặc và tịch mịch, Lạc Âm Phàm đã sớm hình thành thói quen xem nhẹ mọi thứ, bao gồm cả tính mạng

của chính mình. Cho nên đã hình thành nên một tính cách lạnh nhạt, thờ ơ, sao cũng được. Trong mắt hắn, ngoại trừ chúng sinh, ngoại trừ cột mốc biên giới lục giới, chưa bao giờ có bất cứ chuyện của người khác nào làm cho hắn cảm thấy đặc biệt quan trọng. Nhưng nay đứa trẻ này đi theo hắn một thời gian, đến làm bạn với hắn được năm năm, con bé đã xem hắn như người thân duy nhất của mình, làm cho hắn cảm nhận được tình người mà hắn đã thiếu vắng trong khoảng thời gian rất dài trước đó. Hơn nữa bản thân là sư phụ mà lại chưa làm hết trách nhiệm, bởi vậy nên hắn luôn luôn có cảm giác áy náy. Hắn đã không thể thờ ơ không lo lắng hay không bận tâm đến tánh mạng của con bé được nữa, thậm chí không biết từ lúc nào đã vì tương lai của con bé mà lo lắng, nghĩ suy. Tựa như lúc này, khi bắt buộc phải đối mặt với chuyện ở Côn Luân, bình thường chỉ cần bàn bạc xong hắn sẽ lên đường ngay lập tức. Thế mà bây giờ, việc trước mắt mà hắn còn đang lo lắng không biết phải làm như thế nào là làm sao mở miệng nói cho con bé biết, làm sao để mà dàn xếp cho con bé đây, rồi làm sao để mà căn dặn con bé khi ở nhà một mình nữa chứ. Cứ nghĩ tới là hắn lại phát rầu cả lên.

Vật áo màu trắng thật dài buông xuống, Lạc Âm Phàm khoanh tay trước ngực đứng ở trước cửa điện nhìn dòng Tử Hải chảy ngang qua, uốn quanh lượn lờ. Một làn hơi mong manh lan tỏa lên, không biết là sương, là khói, hay là mây.

Trọng Tử bước ra khỏi cửa liền thấy cảnh tượng như vậy, ngây người ra nhìn một lúc lâu, sau đó mới bước tới khẽ gọi: "Sư phụ."

Lạc Âm Phàm khẽ gật đầu, nhưng vẫn không xoay mặt lại nhìn nàng.

"Sư phụ đang suy nghĩ gì vậy?"

"Sư phụ đang nghĩ, mình làm như vậy có phải là đã sai lầm rồi hay không?"

Vẫn là một ngữ điệu thản nhiên trước sau như một, nhưng không giống như là đang hỏi mà ngược lại nghe thấy giống như là đang thờ dài, trong đó bao hàm rất nhiều cảm xúc, có phiền muộn, có chút bất an, lại còn có chút áy náy xin lỗi nữa.

Trọng Tử trong phút chốc đã hiểu được những ẩn ý trong lời nói ấy: "Sư phụ đừng nói như thế, con bị thương là ngoài ý muốn mà thôi, ai kêu con lúc đó chỉ lo ngăn người ra tâm trí để ở mãi tận đâu đâu, nếu nói sớm trước một bước, thì cũng không đến mức như vậy." Nàng bước lên cầu đá, nói tiếp: "Huống chi con đã hồi phục hoàn toàn rồi."

Đứa trẻ này, cái gì cũng đều thấu hiểu hết! Lạc Âm Phàm lắc đầu, rốt cục xoay mặt lại nhìn Trọng Tử: "Nói tới nói lui, lúc nào cũng như một đứa trẻ mãi cũng chưa trưởng thành."

Trọng Tử hạ mi, khẽ cười.

Nàng thực lòng nguyện ý vĩnh viễn được làm một đứa trẻ, giống lúc trước như vậy, mỗi ngày đều có thể quần quít lấy sư phụ không rời. Chứ đâu như bây giờ, chỉ có những lúc nàng bị thương, thì mới được sư phụ ôm vào trong lòng và chăm sóc kề cận.

Hàng mi chợt dài hạ xuống, rõ ràng là tiểu đồ đệ đang cười, nhưng dáng vẻ ấy lại ẩn chứa một cảm giác thật khiến người ta cảm thấy đau lòng, nhưng việc lớn trước mắt không thể chần chừ được nữa. Lạc Âm Phàm dời tầm mắt, nhìn dòng suối trầm ngâm một lát, rồi quyết định nói cho tiểu đồ đệ biết: "Cung tiên tử hiện đang được giữ trong tay tiên môn, còn Nghịch Luân ma kiếm đang ở trong tay ma tôn Vạn Kiếp, cần phải mau chóng đoạt lại mới ổn định được đại cục. Vì thế nên ngày mai sư phụ phải đi Côn Luân một chuyến."

Trọng Tử từng nếm qua đau khổ, đương nhiên nhớ rõ ma tôn Vạn Kiếp là ai, nghe vậy cảm thấy khiếp sợ vô cùng, vội nói: "Con cũng đi!"

Lạc Âm Phàm lắc đầu: "Con ở lại Nam Hoa."

Trọng Tử nóng nảy vội vàng phản đối lại: "Con không ở lại đâu, con muốn..."

Lạc Âm Phàm liếc nhìn Trọng Tử một cái, nhú mày trách mắng: "Không nghe lời của sư phụ phải không?"

Trọng Tử không dám nói gì nữa, chỉ im lặng cúi đầu.

Ý thức được lời nói của mình có chút nặng nề, Lạc Âm Phàm điều chỉnh lại giọng nói mềm mại hơn một chút: "Lần này đi đến đó vô cùng nguy hiểm, con không được học thuật pháp, nên ở lại đây trông coi Tử Trúc Phong. Nếu con cảm thấy nhàm chán, thì đi ra ngoài tìm... nhưng Thực Châu mấy ngày nữa cũng phải đi theo chúng ta, con kêu sư tỷ sư muội khác lên đây chơi với con đi."

Trọng Tử rầu rĩ "Dạ" một tiếng.

Lạc Âm Phàm tính dặn dò lại lần nữa, bỗng nhiên dừng lại, nhẹ nhàng kéo vật áo dài.

Trước mặt hắn những đám mây đã trôi đi và tan hết, trong mắt Tử Hải phẳng lặng sáng như gương hiện ra một bóng dáng, đó chính là Tàn Kha, y đến Tử Trúc Phong để thỉnh tội.

"Ngày hôm trước làm việc lỗ mắng, lỡ tay làm sư muội bị thương, vẫn bối quả thật rất bất an. Vẫn bối đã ở chỗ của Mẫn đốc giáo chịu phạt, nên cũng không biết thương thế của sư muội như thế nào, hôm nay đến đây thỉnh tội cùng tôn giả và sư muội."

Nghe nói y bị phạt, Trọng Tử cảm thấy hối hận vô cùng. Nửa tháng này có sư phụ quan tâm chăm sóc, thế nhưng lại quên mất phải hỏi thăm thăm tình hình của Tàn Kha như thế nào, y chỉ là lỡ tay làm mình bị thương mà thôi, nhưng chắc chắn là bị trách phạt không nhẹ: "Tần sư huynh không phải cố ý, sư phụ..."

Vào lúc này mà còn có thể cầu xin thay cho người đã làm mình bị thương tổn. Lạc Âm Phàm nghe vậy cảm thấy rất vui mừng, khi hình bóng kia biến mất trong nước, hắn vuốt cằm nói: "Đương nhiên, đứa trẻ này ngộ tính cực cao, phẩm hạnh đoan chính, tương lai sau này nhất định sẽ có thành tựu lớn, thằng bé đã có thành tâm đến thăm, con mau đi ra gặp thằng bé một lần đi."

Sư phụ vẫn luôn mang dáng hình của một người hai mươi hai tuổi, đã có khi nào bị người khác gọi là một đứa trẻ hay chưa nhỉ? Trọng Từ nghiêng đầu sang nhìn hắn, cả người bước đi chậm chạp nhưng lại giống như đang đứng im vậy.

Lạc Âm Phàm cũng cảm thấy nghi hoặc, nhưng cũng may hắn không phải phải là dạng người ưa hỏi han nhiều, chỉ dặn dò tiểu đồ đệ: "Đi nhanh về nhanh, sư phụ còn có việc quan trọng muốn nói với con."

"Con biết rồi ạ."

Nhìn theo bóng dáng hắn biến mất ở bên trong cửa điện, Trọng Từ mới nghĩ lại ý tưởng vừa rồi trong đầu mà bật cười. Sợ Tần Kha đợi lâu, nàng vội vàng ngự trượng bay xuống bên dưới Từ Trúc Phong, từ xa xa đã thấy một thanh niên áo trắng đứng ở nơi đó.

.....

"Tần sư huynh!" Trọng Từ ngoắc ngoắc.

Tần Kha tiến lên hai bước rồi dừng lại, nhíu mày: "Thương thế của muội..."

"Muội đã khỏe hẳn rồi, " Trọng Từ ở hạ xuống trước mặt y, then thùng, "Việc này vốn không liên can đến sư huynh, vậy mà chỉ do muội không biết thuật pháp làm hại huynh bị trách phạt, Mẫn độc giáo phạt huynh như thế nào, có nặng hay không?"

Tần Kha không đáp, hỏi lại: "Vì sao lại như vậy?"

Trọng Từ không hiểu: "Gì cơ?"

Tần Kha nhìn sâu vào trong mắt Trọng Từ: "Thật sự do là sư phụ của ta sao?"

Trọng Từ đã hiểu ra, cúi đầu cười: "Là do muội trời sinh sát khí, không thích hợp cho việc tu luyện thuật pháp. Thật ra cho dù chương giáo có đồng ý, muội cũng không muốn học, huynh cứ việc chê cười muội lười biếng đi."

Tần Kha trầm mặc một lúc lâu, sau đó nghiêng người quay đi: "Nha đầu xấu xí."

Trọng Từ nghe vậy còn chưa kịp hiểu ra sao thì Tần Kha bỗng nhiên lại mở miệng nói: "Lười biếng thì cứ việc lười biếng đi, thật ra không học thuật pháp cũng không sao cả. Ta thấy tôn giả bảo vệ, che chở cho muội rất kỹ, hướng chỉ... Còn có bọn ta ở đây, sợ gì chứ."

Sư phụ thật sự che chở cho nàng sao? Ngay cả Tần Kha mà cũng thấy như vậy ư? Trọng Từ trong lòng cảm thấy rất vui vẻ, liền nói: "Muội nghe sư phụ nói là sư huynh đánh bại rất nhiều người, cùng với Mộ sư thúc đấu với nhau đến bảy mươi hiệp. Lần đầu tiên tham gia đại hội thử kiếm mà đã có thể khiêu chiến được với thủ tọa đệ tử, gần cả trăm năm nay thì Mộ sư thúc là người đầu tiên, sư huynh là người thứ hai đó."

Tần Kha lắc đầu: "Chỉ là lời đồn đãi mà thôi, Mộ sư thúc thực sự giỏi hơn ta rất nhiều."

Trọng Từ lấy Tinh Xán khê đập đập Tần Kha: "Sư huynh quá khiêm tốn rồi."

Tần Kha sắc mặt không thay đổi chỉ nói: "Thực sự không phải là quá khiêm tốn, kiếm ta dùng là Bát Hoang kiếm, vốn là thần kiếm thượng cổ, hơn xa kiếm của Mộ sư thúc. Xét về pháp khí đã thấy ta chiếm ưu thế hơn hẳn rồi, huống chi đấu đến hiệp thứ bốn mươi ta đã cảm thấy mình phải dốc hết sức lực ra, sức lực cũng sắp cạn kiệt luôn rồi. Đấu thêm một hồi nữa, Mộ sư thúc vẫn giữ nguyên khí lực như thế, rất an nhàn, bình an, vô sự, có thể thấy được tu vi của sư thúc hơn ta rất nhiều. Chỉ sợ sư thúc còn nương tay cho ta vài lần nữa kia."

Thắng không kiêu, bại không nản, Trọng Từ ngược lại càng cảm thấy bội phục Tần Kha hơn nữa, nhẹ giọng an ủi: "Mặc kệ như thế nào, sư huynh so với sư thúc đã nhập môn mười mấy năm, có thể cùng sư thúc đấu với nhau một trận kịch liệt như vậy đã là hiếm có lắm rồi, ngay cả sư phụ của muội cũng khen huynh nữa mà."

Tần Kha chưa hề nghĩ tới việc này nên không khỏi ngạc nhiên: "Thật sao?"

Trọng Từ ra vẻ rất nghiêm túc: "Muội nói dối huynh làm gì, mới vừa rồi sư phụ còn nói huynh ngộ tính rất cao, tương lai nhất định sẽ có thành tựu lớn."

Tần Kha nở một nụ cười hiếm có: "Đó là do tôn giả cất nhắc ta mà thôi, ta còn tưởng rằng ta làm muội bị thương, tôn giả sẽ rất tức giận nữa cơ chứ."

Trọng Từ nói: "Huynh đừng nói vậy, sư phụ của muội không phải là người dễ dàng nổi giận như vậy đâu. Người thoát nhìn thì có vẻ không quan tâm không để ý gì đến người khác, nhưng thật ra tính tình của người so với Thiên Cơ tôn giả cũng hiền hòa gần gũi không kém gì đâu."

Trong thiên hạ này, có đồ đệ nào mà không sùng bái sư phụ của mình đâu. Tần Kha mở miệng định nói gì đó nhưng lại nhìn vào mắt Trọng Từ rồi xoay người bước đi, sau đó mới buông lại một câu: "Muội không có việc gì là tốt rồi, vừa mới khỏi hẳn, mau trở về nghỉ ngơi đi, ngày khác ta lại đến thăm muội."

Tiền bước Tàn Kha trở về xong, Trọng Từ cũng nhớ đến việc mà Lạc Âm Phàm phân phó, vội vàng ngự trượng trở về Trọng Hoa cung. Ai ngờ trên đại điện trống không chẳng thấy bóng người, đang lúc nàng sốt ruột hết sức thì bên tai truyền đến một giọng nói quen thuộc.

"Sư phụ đang ở ngọn núi chỗ Toan Nghê, con nhanh đến đây đi."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 14: Linh đài ấn

Trên bầu trời xanh biếc trải dài thăm thẳm, dưới mặt đất mây trắng bao quanh lơ lửng trôi đi, giống như những sợi bông vải bị xé mảnh ra phát phơ trong gió. Một ống tay áo trắng muốt hiện ra, từ xa xa Lạc Âm Phàm đang đứng giữa hai thân trúc màu tím, bên cạnh là một con quái thú nằm sấp dưới chân, đúng là con linh thú trấn giữ núi Toan Nghê.

Trọng Từ vội vàng chạy tới: "Sư phụ."

Lạc Âm Phàm quay lại, thấy thế liền lắc đầu: "Lúc nào cũng vội vàng."

Trọng Từ lau mồ hôi trên trán, cười nói: "Con sợ sư phụ chờ lâu."

Lạc Âm Phàm không nói gì, bên cạnh linh thú Toan Nghê như hiểu ý, lập tức đứng lên, ngoan ngoãn đi đến ngồi xuống bên cạnh hắn, giống như một con chó nhỏ ngoan ngoãn.

Hắn đưa tay lên, trên tay đã có một cuốn sách lụa: "Sư phụ hôm nay sẽ truyền thụ cho con một quyển Linh Đài Ấn, đây là tâm pháp, con hãy nhìn cho kỹ."

Việc này không nằm trong suy nghĩ của Trọng Từ, nàng vội vàng lắc đầu: "Lần này con bị thương là ngoài ý muốn, con có học thứ này cũng vô dụng, huống chi sư phụ cũng biết con vốn trời sinh sát khí..."

Lạc Âm Phàm hiểu được những băn khoăn trong lòng tiểu đồ đệ: "Đây là thuật phòng ngự thượng thừa trong Cực Thiên Thuật, do các thần tiên thời thượng cổ đã sáng tạo ra. Học nó, vào thời khắc nguy cấp con có thể sử dụng để tự bảo vệ mình hoặc cứu người, còn có thể bảo vệ nguyên thần của hồn phách, sư phụ chỉ truyền cho con một chiêu thức duy nhất này. Lần này sư phụ đi ra ngoài, con ở lại Từ Trúc Phong chỉ có một mình, cần phải để tâm chăm sóc bản thân mình hơn nữa."

Sư phụ là đang lo lắng cho mình sao! Trọng Từ mừng thầm, lại nghe được câu 'Cứu người' kia nên cũng không phản đối lại nữa.

Cuốn sách lụa chậm rãi bay lên, đến giữa không trung thì mở rộng ra, ánh sáng trắng bạc phát ra đến chói mắt, trên mười trang sách hiện ra những dòng chữ nhỏ màu vàng.

Trọng Từ mấy năm nay cũng đã đi theo học chữ với sư phụ, đang cố gắng nhìn cho rõ thì trong chớp mắt những dòng chữ nhỏ màu vàng này bỗng nhiên trở nên sống động vô cùng, đều thoát ra khỏi cuốn sách hướng về phía nàng bay tới. Trọng Từ vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì những chữ này từng chữ từng chữ một chui vào trong đầu của nàng, thân thể cũng không cảm thấy có gì là không khỏe cả, chỉ là đầu óc lập tức trở nên thông tuệ, tất cả tâm pháp khẩu huyệt dường như đều được khắc vào trong óc, quen thuộc vô cùng, lại còn được miêu tả rất sinh động.

Lạc Âm Phàm thu cuốn sách lụa lại: "Sư phụ thị phạm trước một lần cho con xem."

Bên cạnh linh thú trấn sơn Toan Nghê nghe thấy vậy, lập tức tự giác đứng lên, chấn hưng tinh thần, chân trước khụy xuống tạo thành trạng thái công kích. Thân thú thượng cổ quả nhiên không giống với các loại thú bình thường, uy phong凛冽, đàng đàng sát khí.

Nghĩ đến lần đầu tiên thiếu chút nữa là bị nó ngộ thương (*), Trọng Từ le lưỡi, vội vàng chạy đến trốn sau lưng Lạc Âm Phàm.

** tương tự ngộ sát, làm người khác bị thương nhưng không chủ ý hoặc do hiểu lầm*

Lạc Âm Phàm lặng im đứng ngay tại chỗ, chỉ là trên người bắt đầu tản mát ra luồng sáng bạc thật dịu mắt, bao bọc hai người lại, sát khí càng ngày càng mãnh liệt thì luồng sáng này càng dần dần trở nên rực rỡ.

Ngay vào lúc Toan Nghê rít lên lao về phía hai người thì quang sáng bạc bao quanh hai người trong phút chốc bỗng phát sáng vô cùng chói mắt.

Lạc Âm Phàm không chút hoang mang nâng cánh tay lên, lập tức biến thành một chưởng mạnh, cách một khoảng không chụp tới.

Giống như bị cái gì đó đánh trúng, Toan Nghê nức nở quay cuồng văng ra ngoài, đập lên một thân cây trúc tím cách đó chừng mấy trượng mới dừng lại,

sau một lúc lâu mới thấy bò dậy đi lại chỗ hai thầy trò, ẩm ức nằm phục trên mặt đất lắc lắc đầu.

Lợi hại vậy sao! Trọng Từ kinh ngạc vô cùng, đưa tay sờ sờ đầu của Toan Nghê, đồng thời lại nhớ tới chuyện trước đó: "Lần đó con bị Phong Ma bắt cóc, sư phụ chính là dùng chiêu thức này để cứu con."

Lạc Âm Phàm nói: "Linh đài ấn, vốn là mượn lực của đối phương để phản kích lại, bởi vậy gặp mạnh thì sẽ mạnh, gặp yếu thì sẽ yếu, gặp không sẽ hóa không. Nếu đối phương chỉ là vô tình xuống tay, thì cũng liền mất đi hiệu lực. Chiêu thức này bình thường sẽ không làm tổn thương đến người khác, con thử một lần xem sao."

Trọng Từ yên lặng nhớ lại tâm pháp khẩu quyết, thử làm theo một lần.

Nhưng lúc này Toan Nghê không những không bị đánh bật ra ngoài mà ngược lại còn ngẩng cao đầu, khinh thường nhìn về phía nàng kêu hừ hừ.

Lạc Âm Phàm cũng không ngoài ý muốn, Cực Thiên thuật, theo quy củ của bốn môn là phép tu luyện của các vị thiên tiên, tiểu đồ đệ này của hắn vốn là không có căn cơ, cho nên tu luyện nhất định lại càng phải cố gắng nhiều hơn nữa: "Lúc sư phụ không có ở đây, con nhớ rõ phải chăm chỉ luyện tập, đợi khi nào sư phụ trở về, sẽ kiểm tra lại xem con tập luyện tiến bộ đến thế nào rồi."

Trọng Từ gật đầu đồng ý.

Lạc Âm Phàm đi được vài bước rồi lại dặn dò nói: "Cần phải để đối phương động sát khí trước, linh đài ấn mới phát huy được tác dụng. Tuy nói là không đá thương người khác, nhưng nếu không phải thời khắc nguy cấp thì tốt nhất là không nên dùng đến, càng không thể cho người ngoài biết chuyện này."

"Đệ tử đã biết."

"Con ở lại đây, cùng Toan Nghê chăm chỉ luyện tập đi."

Thấy Lạc Âm Phàm sắp phải đi, Trọng Từ vội vàng đuổi theo: "Sư phụ."

Lạc Âm Phàm dừng chân quay lại nhìn tiểu đồ đệ.

Trọng Từ chần chờ một lúc sau đó mới nói: "Sư phụ lần này đi Côn Luân, là muốn đoạt lại ma kiếm trên tay ma tôn Vạn Kiếp. Con nhớ rõ sư phụ đã từng nói, năm đó ba ngàn đệ tử tiên môn bị chết thảm trên đường hộ tống ma kiếm, vị thần tiên ca ca đã từng cứu con cũng có khả năng nằm trong số những người đó, con muốn biết nguyên nhân."

Việc này từng gây chấn động một thời, Lạc Âm Phàm cũng không giấu diếm Trọng Từ, thần nhiên nói: "Mười năm trước là họa kiếp Nghịch Luân, ma tôn Nghịch Luân dẫn ma tộc tấn công lên Nam Hoa. Sư phụ ta, cũng chính là tổ sư của con, trước đó đã bị người ta ngầm ám sát, phần lớn tu vi đã bị hao tổn mất, người đã nỗ lực chống đỡ, khó khăn lắm mới thắng được Nghịch Luân, nhưng cuối cùng vẫn vì bị thương nặng mà chết."

Trọng Từ nói: "Xem ra ma tôn Nghịch Luân cũng không lợi hại như trong truyền thuyết."

Lạc Âm Phàm lắc đầu: "Nghịch Luân là vị ma tôn đầu tiên và duy nhất đã tu thành thiên ma từ trước tới nay của ma tộc, nắm giữ ma cung, thấu tóm yêu giới, cuối cùng là tấn công lên Nam Hoa. Nhưng y lại thất bại, là vì đêm trước trận chiến ấy, y đã đem một nửa ma lực phong vào thanh kiếm Nghịch Luân."

Trọng Từ kinh ngạc: "Tại sao y lại làm như vậy, đó không phải là tự tìm đường chết sao?"

Lạc Âm Phàm nói: "Nghịch Luân đã có được thân của thiên ma, thanh kiếm kia lại chứa một nửa ma lực của y, nó sẽ tự mình tìm kiếm kí chủ (*), bất luận là ai có được nó, cũng đều là mối họa cho lục giới."

** Kí ở đây chính là kí sinh, kí gửi*

Trọng Từ ngẫm nghĩ lại vẫn cảm thấy khó hiểu: "Nếu như y có thể thắng, phá hủy được cột mốc biên giới lục giới thì lục giới này chính là thiên hạ của ma tộc, vậy thì tại sao y còn muốn cố ý để lại mối họa ngầm có thể làm lục giới hỗn loạn kia ạ."

Lạc Âm Phàm không trả lời câu hỏi này chỉ nói: "Kiếm này ma khí rất nặng, tiên môn chưa có ai tu thành Kinh Tâm thuật nên không thể tịnh lọc được nó. Bởi vậy mới phải ra ba ngàn đệ tử hộ tống nó đến núi Côn Luân, cho đóng băng nó ở chân núi, để cho Côn Luân giáo bảo vệ. Cho đến ba năm sau, Phật môn ở tây phương mới đưa tới viên ngọc Vô Phương, lúc đó chưông giáo và chưông môn các phái đã thương nghị và quyết định, cho ba ngàn đệ tử lúc trước đã từng bảo vệ thanh kiếm đưa đến Côn Luân, sẽ hộ tống thanh kiếm quay trở về Nam Hoa, để được tịnh lọc lại. Ai ngờ trên đường lại gặp chuyện không may, ba ngàn đệ tử chỉ trong một đêm bị chết thảm, còn Nghịch Luân ma kiếm thì bị đánh cắp."

Trong ba ngàn đệ tử chết thảm kia còn có thần tiên ca ca! Trọng Từ nắm chặt tay lại nói: "Kẻ đánh cắp ma kiếm là ma tôn Vạn Kiếp?"

Lạc Âm Phàm nói: "Lời đồn đại là như thế, bởi vì chỉ trong vòng không đến một năm, tu vi của Vạn Kiếp tăng lên rất nhiều và đã trở thành ma tôn. Chắc hẳn là nhờ mượn được ma lực của Nghịch Luân ma kiếm, nhưng việc này y trước sau cũng chưa từng chính miệng thừa nhận, huống chi..."

Lạc Âm Phàm bỗng nhiên dừng lại, trầm mặc một lúc lâu, mới mở miệng một lần nữa nói: "Trọng nhi, thành ma hay không thành ma, có đôi khi chỉ xuất phát từ một ý niệm duy nhất của mỗi chúng ta. Nếu trong thâm tâm con không có tà niệm, dù có đem con thả vào ma tộc cũng chẳng sao cả. Vạn Kiếp

mấy năm nay giết người như ma, tạm thời không nói đến ba ngàn mạng người lúc trước, thì giờ y cũng đã nhập ma, cho nên phải chịu trừng phạt. Mà con, không quên ân nhân là tốt, nhưng cần phải nhớ kỹ, báo ân là đúng, nhưng vì báo ân mà một lòng muốn báo thù thì lại làm cho tâm của con sinh ra sự cố chấp, đó cũng chính là tâm ma."

Trọng Tử sững sốt một lát, trong lòng chợt hiểu: "Điều Sư phụ dạy bảo, Trọng nhi đã hiểu rồi ạ."

Lạc Âm Phàm gật gật đầu, xoay người bước đi.

"Sư phụ."

"Sao nữa?"

"Sư phụ lần này đi Côn Luân, khi nào thì trở về?"

"Nhanh thì ba tháng, chậm thì nửa năm."

Trọng Tử trầm mặc một lúc lâu sau mới nói: "Ma tôn Vạn Kiếp rất lợi hại, sư phụ... cẩn thận."

Lạc Âm Phàm "Ừ" một tiếng.

Trọng Tử thì thầm nói: "Con thật sự không thể đi cùng sư phụ sao..."

Hàng lông mi dài và cong dày kia khẽ rung động, có thể là do vướng phải những đám mây đang trôi lững lờ trong rừng, nhìn giống như hơi hạ thấp xuống, có vẻ như càng thêm u ám, ảm đạm.

Nhìn thấy bộ dáng này của Trọng Tử, Lạc Âm Phàm khẽ thở dài.

Thường ngày lui tới ra vào lúc nào cũng là hai thầy trò cận kề bên nhau, rất hiếm khi tách ra. Lúc này để một mình con bé ở lại nơi này, cũng có một chút không đành lòng, tựa như cha mẹ lo lắng cho đứa con bé bỏng của mình. Nhưng chim non không thể cứ trốn tránh mãi trong đôi cánh của mẹ cha được, rồi cũng đến một ngày phải một mình bay ra thế gian. Tương lai sau khi tinh lực sát khí, đúng là vẫn sẽ có cơ hội theo hấn ra ngoài Trọng Hoa cung nhiều lần nữa. Tiêu đề để ý lại vào hấn như vậy, đối với con bé mà nói cũng không phải là chuyện tốt.

"Hãy dồn hết tâm trí tu luyện linh đài ẩn, tuyệt đối đừng làm cho sư phụ lo lắng." Hấn thần nhiên bỏ lại những lời này, xoay người rời đi.

Áo bào trắng buông xuống thật dài, phiêu đảng trong rừng trúc lướt qua những thân trúc màu tím sẫm đến cuối cùng cũng dần dần biến mất.

Trọng Tử ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ cũ, cả người là một bộ dạng yếu đuối như muốn khóc đến nơi.

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Lạc Âm Phàm quả nhiên đã lên đường đến Côn Luân, lại nhất quyết không cho Trọng Tử đưa tiễn, nàng đứng ở đỉnh núi Từ Trúc nhìn nửa ngày, rồi mới quay trở lại rừng trúc, cùng Toan Nghê tu luyện linh đài ẩn. Nói về linh đài ẩn này, quả không hổ danh là thuật phòng ngự thượng thừa trong Cực Thiên thuật, Trọng Tử dù tư chất trời phú có cao tới đâu, nhưng không có một chút căn cơ nào cho nên việc tu luyện cũng gặp rất nhiều khó khăn, hiệu quả thực sự mà nói là so với ốc sên còn chậm hơn nhiều.

Toan Nghê đã được Lạc Âm Phàm dặn dò, đại khái là do ngày thường nó rất cô đơn, buồn chán, nên tất nhiên lúc này hưng phấn vô cùng, khí thế bùng bùng cùng Trọng Tử luyện tập liên tục gần nửa tháng, đáng tiếc là tiến bộ cũng không nhiều. Ngũ Độ và Mẫn Vân Trung cũng không để ý gì đến Trọng Tử.

Một ngày sau giờ Ngọ, Trọng Tử từ chỗ Toan Nghê trở về, vừa đi tới cửa, bên tai bỗng nhiên vang lên giọng nói của Yến Thực Châu, vì thế vội vàng ngượng xuống núi, quả nhiên thấy Yến Thực Châu đã đứng chờ từ lúc nào.

"Cuối cùng muội cũng xuống dưới này."

"Thực Châu tỷ tỷ, sao gần đây muội tìm khắp nơi mà không gặp tỷ?"

Yến Thực Châu nói: "Chương giáo phái tỷ đi Thanh Hoa cung đưa tin, mới vừa trở về. Nhưng mà sáng sớm mai, tỷ cùng với tỷ phụ của muội sẽ đi theo Tàn sư thúc tiến đến Côn Luân, cho nên mới vội chạy đến đây thăm muội."

Trọng Tử lại càng cảm thấy buồn bực hơn nữa, ngồi trên tảng đá không nói một lời nào.

Yến Thực Châu nói: "Tỷ biết, muội muốn đi có đúng hay không?"

Trọng Tử thờ dài bất lực nói: "Sư phụ nói muội phải ở lại nơi này."

Yến Thực Châu lại nói: "Tôn giả chẳng qua là sợ muội gặp chuyện không may mà thôi, lúc này chương giáo đã phái hơn một trăm đệ tử cùng lên Côn Luân với Tàn sư thúc, chỉ bằng muội cũng đi đi, mở mang thêm kiến thức về tiên cảnh ở Côn Luân. Chỉ cần muội luôn đi theo chúng ta, không chạy lung tung thì sẽ không có việc gì đâu."

Hai mắt Trọng Từ sáng ngời rồi lập tức lại xiu xuống ngay: "Chuyện này... được không, chừng giáo sẽ không đồng ý đâu."

Yến Thực Châu mặc dù lớn tuổi hơn Trọng Từ, nhưng tính tình trời sanh lại có chút tùy tiện, nhất thời hứng trí, làm sao còn nhớ rõ phải cân nhắc nặng nhẹ kia chứ, giờ này chỉ để ý đến mỗi một việc là thay Trọng Từ ra chủ ý: "Chừng giáo làm sao quản được muối, huống chi người cũng sẽ không đến Từ Trúc Phong kiểm tra muối đâu, muối chỉ việc đến cầu xin một người, chỉ cần người đó đồng ý mang muối đi thì được rồi."

Trọng Từ đương nhiên biết Yến Thực Châu đang nói đến ai, chần chờ: "Huynh ấy sẽ không đồng ý đâu."

Yến Thực Châu nói: "Thử hỏi đi, nếu sư thúc không đồng ý thật thì mới là không có biện pháp chứ."

Tùy tiện rời khỏi Từ Trúc Phong để đi theo mọi người, nếu sư phụ biết được nhất định sẽ nổi giận, nhưng mà nàng thật sự rất nhớ sư phụ, lại càng thêm lo lắng cho người. Cuối cùng Trọng Từ quyết định liều mạng thử một phen, trong phút chốc liền đứng lên dứt khoát nói: "Đi, muối đi tìm huynh ấy."

Vừa dứt lời, cách đó không xa liền xuất hiện một thanh niên áo trắng, khuôn mặt tuấn tú, thần sắc thả nhiên, bước chân tao nhã thông dong.

"Đến đó đi, đến đi, tỷ đi trước đây." Yến Thực Châu cười cười đẩy Trọng Từ, rồi lập tức không hề để ý đến nàng nữa, tự mình tiến lên phía trước nghiêm trang chào Tần Kha, nói vài câu thăm hỏi liền tìm cơ rời đi.

Chờ Yến Thực Châu đi xa, Trọng Từ chạy lên: "Tần sư huynh đến đây sớm vậy, sư huynh có khỏe không?"

Tần Kha khẽ nhìn nàng liếc mắt một cái, phun ra hai chữ: "Không được."

Trọng Từ cứng họng, mãi mới nói được: "Huynh biết muối muốn nói gì sao."

Bày ra vẻ mặt cùng bộ dạng lầy lòng này, thì còn có thể nói được cái gì nữa, Tần Kha đơn giản là không đáp lại.

Trọng Từ lại càng không nói được gì nữa, sau một lúc lâu vẫn mở miệng năn nỉ: "Có nhiều người ở đó như vậy, huynh chỉ cần lên lút mang thêm một mình muối không được sao?"

Tần Kha nói: "Rất nguy hiểm."

Trọng Từ vội đáp lại: "Muối chỉ đi theo mọi người thôi mà, sẽ không chạy lung tung đâu, sẽ không gặp chuyện không may đâu mà."

Đôi mày dài nhíu lại, Tần Kha không hề để ý đến Trọng Từ, đưa tay lên cách không triệu hồi Bát Hoang Kiếm: "Sáng sớm ngày mai ta sẽ lên đường, nên mới đến xem thử muối thế nào, muối đừng vọng tưởng nữa. Nếu sau này mà Tôn giả trách tội xuống, ai dám đảm đương tội tày đình này."

Thấy y sắp ngự kiếm rời đi, Trọng Từ nóng nảy, kéo cánh tay y lại không để cho y rời đi: "Sư huynh, Tần sư huynh, muối sẽ lặng lẽ theo mọi người thôi, sẽ không để cho Sư phụ phát hiện ra muối đâu, được không, được không?"

Thường ngày đối với Mộ Ngọc nàng đã có thói quen như vậy, thường thường chỉ cần cầu xin thế này thì sẽ được đáp ứng ngay. Tần Kha lại không giống với Mộ Ngọc, chỉ lạnh lùng cúi mặt xuống nhìn Trọng Từ: "Việc này cho dù ta có muốn đồng ý cũng không được, sáng mai Mộ sư thúc sẽ tự mình đưa mọi người xuống núi, muối trà trộn vào sư thúc làm sao mà không nhận ra được? Đừng nghĩ đến việc này nữa!"

Trọng Từ làm sao mà buông tha cho y được: "Muối muốn đi!".

Tần Kha không nói một lời nào, trực tiếp kéo tay nàng ra.

Trọng Từ lại kéo lấy tay áo của y: "Huynh không phải đã nói, có mọi người ở đây muối không cần phải sợ sao?"

Tần Kha bị Trọng Từ bám lấy nài nỉ không buông, cũng chợt dạt vành phải mở miệng nói: "Thôi, việc này không thể nào che dấu được, ta đi tìm Mộ sư thúc thương lượng với người, nếu Sư thúc không đồng ý, ta cũng không có biện pháp nào khác."

Trọng Từ vui mừng đến mức gật đầu liên tục, vội buông Tần Kha ra để y rời đi. Mặt trời lặn về dãy núi phía Tây, khu chợ trong buổi chạng vạng này tuy rằng không hề náo nhiệt như ban ngày, nhưng những gian hàng ở hai bên vẫn chưa có gian nào đóng cửa. Người đi lại lui tới trên đường cũng còn rất nhiều, phía cuối ngã tư đường, một đám người hướng về bên này đi tới, bên hông và trong tay của mỗi người đa số đều có trường kiếm.

Đi ở phía trước là một công tử trẻ tuổi trang phục hoa mỹ, đôi mày kiếm, khuôn mặt anh tuấn khí thế bừng bừng, hành động cử chỉ lộ ra thập phần hào sảng.

Hai cô nương xinh đẹp đi theo bên cạnh y, bên hông mỗi cô nương cũng đều mang theo kiếm.

Công tử trẻ tuổi dừng chân lại, xoay người sang thương lượng cùng với một đệ tử lớn tuổi khác: "Đệ có một số việc, chi bằng sư huynh dẫn mọi người đi trước tìm một khách điểm để dàn xếp cho mọi người đi. Cần nhớ rõ là phải chọn ra hai người đi tìm hiểu thông tin xung quanh, chỉ sợ ở gần đây có người của Cửu U mà cung."

Người đệ tử kia mỉm cười đồng ý, cũng không hỏi gì.

Hai vị cô nương nhìn sang bốn phía, sáng nói giọng: "Loại khách điểm ở những nơi như thế này, làm sao người ta có thể ở được chứ!"

Công tử trẻ tuổi cất giọng đồ dảnh: "Đã đi ra ngoài thì nên biết chấp nhận một chút, hai muội đi trước cùng Nhâm Sư huynh tìm khách điểm, ta muốn đi mua vài thứ, sau đó sẽ quay lại."

Đang lúc đang nói chuyện, từ trong cửa hàng bên cạnh bước ra hai vị cô nương.

Một vị tuổi hơi lớn, chừng hai mươi mấy tuổi, dung mạo xinh đẹp, bên trong mặc xiêm y màu đỏ thắm, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng màu đen, cầm trong tay một thanh trường kiếm.

Còn lại là một cô gái chừng mười lăm mười sáu tuổi, mặc một chiếc áo bào trắng tằm thường rộng và dài, thân hình nhỏ nhắn không căng tròn như vị cô nương đi ở phía trước, trong bàn tay nhỏ bé nắm một cây trượng ngắn màu bạc rất đẹp.

Vị công tử trẻ tuổi kia để ý nhìn kỹ vài lần, giống như đã xác nhận được cái gì đó, liền cao giọng chào hỏi: "Xin hỏi bên kia có phải là Yến sư tỷ của Nam Hoa?"

Hai vị cô nương quả nhiên đứng lại, quay mặt nhìn lại đây.

Khi nhìn thấy rõ vị công tử kia, vị cô nương lớn tuổi hơn liền cười nói: "Trác thiếu cung chủ, sao lại tình cờ như vậy!"

Thì ra hai vị cô nương này đúng là Yến Thực Châu và Trọng Tử.

Ngày đó Trọng Tử một lòng muốn đi Côn Luân để gặp Lạc Âm Phàm, nên ương bướng nhờ Tần Kha cầu xin với Mộ Ngọc giúp mình, ấy thế mà Mộ Ngọc nghe nói xong quả nhiên là không hề phản đối, chỉ là căn dặn ở trên đường phải cẩn thận không được chạy lung tung, sáng sớm ngày hôm sau thì tự mình che dấu hộ tống nàng xuống núi. Đệ tử Nam Hoa vốn rất nhiều, và lại thường ngày Trọng Tử chỉ ở trong Tử Trúc Phong rất ít đi lại, cho nên ngay cả cô đệ tử để ý đến, cũng không có người nào dám xông vào Trọng Hoa cung xác nhận. Bởi vậy cũng chưa có ai phát hiện ra nàng đã trà trộn vào cùng với mọi người ra ngoài.

Rời khỏi Nam Hoa đã được hai ngày. Tần Kha mang theo chúng đệ tử ngự kiếm chạy tới Côn Luân, hành trình vội vàng. Hôm nay thấy sắc trời đã tối muộn, vì thế y quyết định tìm hai khách điểm ở lại đây, tính nghỉ tạm một đêm, sáng sớm ngày mai lại tiếp tục lên đường. Yến Thực Châu muốn mua vài thứ, cho nên liền kéo theo Trọng Tử cùng đi ra ngoài mua đồ, không ngờ lại gặp phải người quen.

Yến Thực Châu liền nhớ ra: "Tiểu Trùng, đây là Trác thiếu cung chủ của Thanh Hoa cung, năm đó muội cũng đã từng đến Thanh Hoa cung, có quen biết với Trác thiếu cung chủ không?"

Vị công tử trẻ tuổi kia nghe thấy thì sững sốt, lập tức hí mắt lại: "Tiểu Trùng?" Là tiểu nha đầu xinh đẹp kia?

Trọng Tử đã sớm nhận ra y, thầm kêu trong lòng không xong rồi.

Quả nhiên, vị công tử trẻ tuổi kia bỗng nhiên có hứng thú nhìn ngắm nàng. Một lúc lâu sau, hai hàng lông mày thanh tú kia khẽ giương lên, ý cười trên khóe miệng càng ngày càng nồng đậm.

Đối với ánh mắt không có hảo ý kia, da đầu Trọng Tử run lên, người trước mắt, không phải là thiếu niên lúc trước ở Thanh Hoa cung trên cột nàng, gọi nàng là 'Tiểu nương tử' thì còn là ai nữa chứ!

Trọng Tử vội vàng dời tầm mắt đi, hết nhìn đông tới ngó tây, lại kéo kéo Yến Thực Châu, thấp giọng nói: "Không còn sớm nữa, chúng ta mau mau một chút đi thôi, nếu không quay về sớm thì Tần sư huynh lại sốt ruột."

Yến Thực Châu làm sao hiểu được dụng ý của Trọng Tử, vẫn cố nhắc lại: "Muội đã quên rồi sao? Lúc trước muội theo Tôn giả đến Thanh Hoa cung chúc thọ, còn bị trọng thương nữa mà. Vị này chính con trai của Trác cung chủ, muội không nhận ra thật sao?"

Vị công tử trẻ tuổi kia liền giả vờ thì lễ: "Lại được gặp lại tiểu sư muội, Trác Hạo thì lễ cùng muội."

Trọng Tử mặc kệ y: "Hai người cứ từ từ nói chuyện, muội về trước." Nói xong cũng không để cho Yến Thực Châu xen vào nữa, lập tức quay đầu xoay người bước đi.

"Aizz, Tiểu Trùng, muội..." Yến Thực Châu cảm thấy ngơ ngác, khó hiểu, liền dậm chân một cái, quay người lại với vẻ mặt thật có lỗi hướng về phía Trác Hạo nở nụ cười, đang muốn đuổi theo thì đã bị Trác Hạo giữ chặt tay kéo lại.

Trác Hạo cười tươi như gió xuân, chỉ vào vị đệ tử bên cạnh giới thiệu: "Yến sư tỷ, vị này là Nhâm Sư huynh của Thanh Hoa cung chúng tôi, hai vị trước tiên hãy nói chuyện với nhau đã, đệ theo tiểu sư muội qua bên đó một chuyến, thừa dịp bái kiến vài vị sư huynh của quý phái."

Trọng Tử nghe vậy mặt mày đen thui lại, bàn chân càng bước nhanh hơn.

Năm đó theo Lạc Âm Phàm đi đến Thanh Hoa cung để chúc thọ, nàng đã vẽ hình con rùa lớn lên lưng áo của y hại y xấu mặt trước mọi người, trước khi đi lại để lại cho y một trận phạt nhớ đời. Chiều theo tính tình của người này, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua được kia chứ, nhìn thần sắc của y mới vừa rồi, nhất định là có ý muốn trêu chọc nàng nữa đây mà.

Xung quanh người đi đường còn rất nhiều, Trác Hạo rút cuộc cũng vì bận tâm đến phong độ của mình nên không vọt lên, chỉ là bước chân nhanh hơn một chút, miệng khẽ cười nói: "Ta không hề ăn thịt người, tiểu sư muội chạy nhanh như vậy làm gì, từ từ chờ ta đi cùng với."

Tiếng bước chân ở phía sau càng ngày càng gần, Trọng Tử luống cuống nên chạy chậm hẳn lại, vội vàng xác định chắc chắn khách điểm rồi chui tọt vào bên trong, ngay lập tức chạy về phòng của Tần Kha để trốn: "Tần sư huynh! Tần sư huynh!"

"Để xem tiểu sư muội làm sao còn trốn tránh ta được nữa." xung quanh không có người, Trác Hạo rút cục hừ nhẹ một tiếng, lách mình chặn ở trước mặt nàng, vừa nói vừa đưa tay khẽ néo má Trọng Tử: "Con gái lớn lên quả thật thay đổi quá nhiều a, xa cách mới có ba năm, tiểu nương tử càng ngày càng xinh đẹp hơn, cơ sao nhìn thấy phu quân lại bỏ chạy như thế?"

Trọng Tử nghiêng mặt né tránh, tức giận đến mức hung hăng đập mạnh vào chân Trác Hạo một cái

Bị nàng đập trúng, Trác Hạo cũng không hề thấy chút biểu hiện đau đớn nào trên mặt, ngược lại càng cười to: "Vẫn chưa học thuật pháp sao? Nào, đến đây, phu quân của muội trước tiên dạy cho muội một chiêu..."

Lời nói còn chưa dứt, cửa phòng phía trước bỗng nhiên kêu 'ken két' một tiếng rồi mở ra. Một công tử áo trắng cao lớn đứng giữa phòng, thần sắc bình tĩnh, giọng nói cũng lạnh lùng đúng mực: "Có chuyện gì mà lại tranh cãi ầm ĩ như thế."

Trọng Tử như gặp được cứu tinh, thừa dịp Trác Hạo đang hết sức sững sờ, chạy nhanh như bay qua bên đó: "Tần sư huynh, người này thực kỳ quái, y cứ đi theo muội."

Tần Kha tỉnh bơ không hề biến sắc đem Trọng Tử chặn ở sau người.

Trác Hạo nhìn Tần Kha, lại nhìn Trọng Tử ở phía sau y, nụ cười trên môi cười dần dần thu hồi lại.

Trầm mặc.

Tần Kha đánh giá vị công tử trẻ tuổi kia vài lần, rồi mở miệng hỏi trước: "Các hạ là đến từ Thanh Hoa cung?"

Thân là Thiếu cung chủ của Thanh Hoa cung, Trác Hạo từ nhỏ đã được chứng kiến rất nhiều trường hợp, cho nên y trấn định lại rất nhanh, liền thi lễ: "Thanh Hoa cung Trác Hạo xin ra mắt."

Dừng một chút, y lại nhìn Bát Hoang kiếm trên tay Tần Kha, cười sang sảng nói: "Tại hạ thường nghe gia phụ nói, Nam Hoa tổ sư truyền lại hai thanh tuyệt thế danh kiếm, một là Lục Hợp kiếm, một là Bát Hoang kiếm. Tại hạ thấy thanh kiếm sư huynh đang cầm trên tay, cực kỳ giống Bát Hoang thần kiếm, huynh chính là đồ đệ thứ chín của Ngu chương giáo, Tần sư huynh? Lần trước đại thọ của gia phụ, Ngu chương giáo đặc biệt sai người đưa tới cửu chuyển kim đan, gia phụ của tại hạ rất thích, vẫn thường hay dặn dò tại hạ, người nói rằng sau này nếu gặp được các vị sư huynh, nhất định phải chuyển lời tạ ơn của gia phụ đến Ngu chương giáo."

Lời nói này tinh tế và khéo léo, không nói đến việc đã ngầm chỉ ra thân phận của chính mình, lại còn rất khách khí mà giữ thể diện cho đối phương.

Tần Kha nhìn Trọng Tử, bỗng nhiên nét mặt cũng giãn ra: "Tại hạ đúng là Tần Kha, đã sớm nghe đại danh của Trác thiếu cung chủ."

Lúc này Trác Hạo ngược lại nhìn không chớp mắt, cười như hoa xuân: "Ngày hôm trước gia phụ nhận được thư của chương giáo Ngọc Hư Tử của phái Côn Luân, nên người đã đi trước một bước. Tại hạ cùng với các sư huynh sư đệ phụng mệnh đi sau theo đến Côn Luân để trưng trợ, vừa hay đi ngang qua nơi đây, gặp tiểu sư muội, cảm thấy có chút quen mắt, cho nên mới đuổi theo để xem thử có phải là người quen của tại hạ hay không. Tần sư huynh nói như vậy là cũng đang phụng mệnh tới Côn Luân, nếu thấy không có gì bất tiện thì chúng ta cùng đồng hành, trên đường nếu có gặp chuyện gì cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau."

Trọng Tử vội vàng kéo kéo cánh tay Tần Kha, ý bảo y từ chối.

Tần Kha lại giống như không nhận thấy tín hiệu của nàng, mỉm cười gật đầu: "Mối quan hệ giữa Thanh Hoa và Nam Hoa xưa nay luôn rất tốt, đúng là nên như thế, không biết quý phái đang nghỉ lại nơi nào?"

Trác Hạo nói: "Tại hạ thấy cách đây không xa có vài khách điểm, có lẽ bọn họ đã đến bên đó rồi."

Tần Kha vuốt cằm: "Như vậy cũng được."

Tiên môn cho người xuống núi tróc nã Vạn Kiếp, nhằm đoạt lại ma kiếm, Cửu U ma cung nhất định đã biết được tin tức, chỉ sợ dọc đường đều có mật thám của ma tộc theo dõi. Tuy nói rằng xung quanh các thành trấn đều có đệ tử của tiên môn trấn thủ, có thể tiếp ứng ngay lập tức, nên ma tộc sẽ không dám cho người tấn công từ bốn phía, nhưng cạm bẫy thì chắc chắn là không thiếu. Trong đoàn người chỉ có duy nhất Trọng Tử là không biết thuật pháp, nếu thực sự gặp chuyện mà phải động thủ, chỉ sợ là sẽ không thể trông nom được nàng. Nếu như Thanh Hoa cung và Nam Hoa phái cùng hợp lại đi cùng nhau, lực lượng đương nhiên sẽ được tăng cường lên rất nhiều, cũng không cần phải quá lo lắng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa.

Tần Kha âm thầm không có động tĩnh gì, nghiêng người nhường đường: "Hôm nay bất ngờ gặp được Trác sư huynh, thực là may mắn ba đời của Tần Kha, mời sư huynh vào bên trong." Tiếp theo lại phân phó Trọng Tử: "Ta cùng với Trác sư huynh bàn bạc công việc, sư muội về phòng nghỉ ngơi trước đi."

Lời này rõ ràng là có ý giúp nàng thoát thân đây mà, Trọng Tử nghe vậy giống như được đại xá tội lớn, vội vàng cáo từ rồi đi về phòng

.....

Ngày thứ hai đi, quả nhiên là hai phái đồng hành cùng nhau, ngoài Tần Kha, Trác Hạo, còn có vài người thân phận tương đương đại đệ tử của Nam Hoa và Thanh Hoa cùng ngự kiếm đi ở phía trước. Mỗi quan hệ của hai phái luôn luôn rất tốt, lui tới thân mật, nên có rất nhiều đệ tử của hai phái quen biết nhau, nhưng cho dù không quen biết thì giờ phút này huynh một câu đệ một câu, cũng nhanh chóng trở thành thân quen với nhau. Tất cả mọi người đều bỏ qua bối phận sư môn, nếu cùng thế hệ thì xưng sư huynh sư tỷ, không cùng bối phận thì cũng vẫn ca ca tỷ tỷ gọi nhau suốt, trên đường đi cứ nói chuyện với nhau thật là vui vẻ.

Trọng Tử có ý muốn đi ở phía sau cùng Yên Thực Châu, hai người đang nói chuyện, chợt có một bóng người chớp qua, đứng ở kế bên Trọng Tử, nhìn kỹ thì chính là Trác Hạo mới từ phía trước lui lại đây.

An Lăng kiếm lóe lên ánh sáng màu vàng thật tao nhã, Trác Hạo đứng trên thân kiếm, hướng về phía Trọng Tử hạ thấp người xuống, cười vô cùng phong lưu, phóng khoáng: "Tiểu sư muội có mệt hay không, chi bằng để huynh mang muội đi một đoạn đường nhé?"

Trọng Tử lập tức cúi thấp mặt xuống, vờ như không nghe thấy.

Yên Thực Châu là người từng trải, sao lại không nhìn ra là y đang đóng kịch kia chứ, liền trừng mắt nhìn y: "Trác thiếu cung chủ thật là tốt bụng, trước mặt mọi người lại ân cần săn sóc như vậy, Thanh Hoa cùng các người hoa hoa cỏ cỏ còn quá ít hay sao?" Vừa nói vừa chỉ tay về phía đám nữ đệ tử của Thanh Hoa cùng ở đằng sau: "Nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm như vậy, còn không biết sẽ làm vỡ vài hũ dấm chua hay sao, đừng hại tiểu sư muội của chúng tôi phải chịu ức hiếp."

Trác Hạo liền cười cười rồi nói: "Yên sư tỷ chớ oan uổng cho ta như thế chứ, các nàng ấy đều là muội muội của ta mà."

Yên Thực Châu một chút thể diện cũng không cho y: "Nghe nói Trác thiếu cung chủ từ nhỏ đã có sở thích nhận muội muội ở khắp nơi, giờ lại muốn lừa gạt ai."

Nhớ tới lúc trước y hay khoe khoang có rất nhiều muội muội, Trọng Tử cực lực nín cười.

Trác Hạo mặt không đổi sắc liền nói ngay: "Yên sư tỷ nói lời này vì có điều sư tỷ không biết, ở trong mắt Trác Hạo ta, tiểu sư muội làm sao có thể giống với những người khác, sư muội chính là..."

Sợ y nói ra ba chữ 'Tiểu nương tử', Trọng Tử hoảng hốt chặn lời y lại: "Huynh đừng nói bậy, ai là ai, là cái gì chứ!"

Trác Hạo trung ra bộ mặt giả vờ không hiểu nói: "Tiểu sư muội chính đồ nhi yêu quý nhất của Trọng Hoa Tôn giả, không đúng sao?"

Yên Thực Châu 'Ừ' một tiếng, bụm miệng cười.

Trọng Tử mặt đỏ bừng, không dám nói gì nữa.

Yên Thực Châu chợt nhìn ra có điều gì đó bất thường, liền nói: "Nếu Trác thiếu cung chủ quả thực là có ý tốt, hay là để Thiếu cung chủ dẫn muội đi một đoạn nhé."

Trọng Tử tự mình cố hướng ra phía trước, giọng không vui nói: "Ai muốn huynh ấy dẫn đi kia chứ!"

Vừa chạy ra không xa, Trác Hạo liền đuổi theo sánh vai cùng nàng, thấp giọng cười nói: "Chỉ trong ba năm ngắn ngủi mà có thể đem thuật ngự kiếm tu luyện đến cảnh giới này, tiểu nương tử rất lợi hại a, chỉ là đi lâu như vậy sợ nương tử mệt mỏi thôi, đệ phu quân của nương tử mang nương tử đi nhé."

Trọng Tử muốn tránh y cũng không xong, tức giận đến mức lấy chân đá y một cái: "Ai là nương tử của ngươi chứ!"

Trác Hạo né tránh, thuận thế ôm lấy thắt lưng của nàng: "Chỉ học ngự trượng, vẫn không học thuật pháp sao? Lại đây phu quân sẽ cho muội đánh..."

Lời còn chưa dứt, một bàn tay đã đem Trọng Tử kéo ra.

Trọng Tử mừng quá vội trốn phía sau người mới tới: "Tần sư huynh."

Tần Kha không để ý tới nàng, hai mắt lạnh lùng nhìn Trác Hạo, bình tĩnh nói: "Mới vừa rồi không thấy Trác sư huynh, thì ra sư huynh ở nơi này, mấy vị sư huynh của quý phái dường như có chuyện quan trọng gì đó chờ Trác sư huynh qua bàn bạc."

Trác Hạo nhìn hai người sau một lúc lâu mới cười nói: "Cũng được, tại hạ đi trước xem thử thế nào, đa tạ."

Đợi y rời đi, Trọng Tử nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài.

Tần Kha liền hỏi: "Làm sao mà muội lại quen biết y?"

Trọng Tử mơ hồ đem chuyện cũ nói cho Tần Kha nghe, đương nhiên là đã lược bỏ đi cái đoạn 'Tiểu nương tử' kia, vừa nói vừa nhỏ giọng cười: "Muội về lên người y hai con rùa, cho nên y nhớ rất kỹ muội, hiện tại chắc chắn là y đang nghĩ xem làm cách nào để trêu chọc muội."

Ai lại vì bị vẽ hai con rùa mà lại ghi hận lâu như vậy? Tần Kha liếc nhìn Trọng Từ một cái, ngựa kiểm bay lên phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 15: Âm Thủy Tiên

Đệ tử hai phái đồng hành cùng nhau hòa hợp vô cùng, không còn phải ăn uống như người phạm nên trong mấy ngày liên tiếp chạy đi không ngừng nghỉ, thẳng đến Côn Luân, trên đường chỉ tạm dừng chân nghỉ ngơi một chút, tới chiều tối ngày thứ sáu, mọi người đã đến thành Vân Châu. Tần Kha và Trác Hạo đã phải đệ tử đi trước tìm khách điểm, những đệ tử tiên môn trấn thủ ở nơi này đã nhận được tin tức từ sớm nên đã đến đây tiếp đón.

Vừa tiến bước những đệ tử tiên môn kia đi, bỗng nhiên lại có một đệ tử khác chạy vào trình lên một tấm thiệp mời.

Trác Hạo thấy thế liền nói: "Không phải là mới vừa đến sao, giờ lại còn đưa thiệp mời nữa là sao?"

Đệ tử kia cười nói: "Thiệp mời này là của Tàn sư thúc."

Tần Kha nhận tấm thiệp mời kia nhìn thoáng qua, khẽ nhíu mày, quay sang mấy người đại đệ tử của Nam Hoa nói: "Đệ có việc phải đi ra ngoài một chút, nơi này nhờ các vị sư huynh coi chừng giúp đệ."

Mấy đại đệ tử kia gật đầu đồng ý.

Trọng Từ tò mò, nghiêng đầu qua nhìn thử: "Thì ra Tàn sư huynh cũng có bằng hữu ở Vân Châu nha, là ai vậy?"

Tần Kha đem tấm thiệp mời kia thu ngay vào trong tay áo, thản nhiên nói: "Là một vị thế bá thôi mà, quen biết với gia phụ ta, nghe nói ta đến Vân Châu, cho nên gọi ta ghé lại nhà thăm hỏi mấy câu. Mà ta cũng nên qua bên đó để thăm hỏi bá ấy, muội đi cùng ta nhé?"

Trọng Từ chần chờ.

Trác Hạo thấy thế liền nói: "Vị thế bá này đã biết tin tức thì nhất định là Tàn sư huynh phải đến để báo phỏng bá ấy rồi, nhưng nếu huynh đem theo tiểu sư muội đi cùng chỉ sợ không ổn."

Tần Kha nói: "Lần này mang sư muội đi ra ngoài, khó tránh khỏi nhiều nguy hiểm nên cần phải coi chừng cẩn thận hơn một chút, nếu xảy ra việc gì ngoài ý muốn, sau này sẽ không tránh khỏi bị tôn giả trách phạt."

Trác Hạo cười nói: "Các sư huynh đệ đều ở đây sao có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn được chứ, huống chi còn có người của Thanh Hoa cung. Tàn sư huynh nói như vậy, không khỏi khiến chúng ta cảm thấy mình rất vô dụng a."

"Không dám, ta mang sư muội đi ra ngoài một chút thôi", Tần Kha mặt không đổi sắc, nhìn Trọng Từ hỏi: "Đi hay là không đi?"

Cảm nhận được tầm mắt của người bên cạnh đang nhìn mình, Trọng Từ lập tức đem cái lắc đầu kia biến thành gật đầu: "Đi, muội đi cùng sư huynh..."

Lời nói còn chưa dứt, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trọng Từ bỗng nhiên xanh mét lại.

"Rắn! Rắn!" Trọng Từ hoảng hốt nhảy lên trên chiếc ghế dựa bên cạnh, hét ầm ĩ lên.

Trác Hạo nâng chung trà lên nói giọng đầy vẻ cười cợt: "Khách điểm thì làm sao mà có rắn được, tiểu sư muội hoa mắt rồi."

Phát hiện chung quanh tất cả mọi người đều không có phản ứng gì khác, Trọng Từ lập tức hiểu ngay mọi chuyện, tức giận vô cùng, lá gan của nàng vốn đã lớn nay lại biết không có nguy hiểm nên đơn giản làm một động tác là nhảy xuống ghế đi tới đá con rắn kia ra xa: "Thủ thuật che mắt! Huynh dám dùng thủ thuật che mắt!"

Tuy rằng biết rõ những gì đang chứng kiến là giả, nhưng cảnh tượng một cô nương xinh đẹp đá bay con rắn vẫn là làm cho chúng đệ tử trợn mắt há hốc mồm.

Duy có mỗi mình Tần Kha là không để ý đến, chỉ nói: "Đi thôi."

.....

Ngoài cửa lớn có hai bức tượng sư tử, còn có một bậc thềm rộng lớn bằng ngọc thạch trải dài, bốn tên gia đình cung kính đứng chờ ở cửa, thấy Tần Kha đều đồng loạt chào đón, hành lễ gọi Tần Kha là 'Thế tử' rồi để cho hai người tiến vào cổng.

Trọng Từ thắc mắc: "Thế tử là cái gì?"

Tần Kha bước chậm lại, bình tĩnh nói: "Không là cái gì cả, hai nhà chúng ta vốn có quan hệ thế giao, vai vế con cháu thì gọi là thế tử."

Thấy Tần Kha nói với vẻ rất nghiêm trang, Trọng Từ tin là thật, hết nhìn đông lại nhìn tây, rồi nói nhỏ: "Người quen của sư huynh không giống những hộ giàu có khác nha, nhìn không tầm thường một chút nào."

Tần Kha càng không khách khí: "Là gia phụ quen, không phải ta."

Trọng Từ cười: "Không phải là cũng như nhau sao."

Tần Kha không để ý tới nữa.

Trọng Từ càng nghĩ lại càng thêm tò mò: "Sư huynh rốt cuộc là sinh ra ở gia đình như nào vậy?"

Tần Kha chỉ nói: "Không nhớ rõ."

"Trả lời thế là sao chứ!" Trọng Từ hất mặt lên: "Huynh không thừa nhận muội cũng biết, nhất định không phải là tầm thường, nhìn bộ dạng của huynh..."

Trọng Từ tự nghĩ rồi tự quyết định, nhưng bên tai giọng nói của Tần Kha lại ngăn lời nàng lại.

"Nơi đây có chút lỳ lợ, giống như có đặt mê chướng, chỉ sợ là có cạm bẫy gì đó. Để ta vào xem thử, nếu sau đó mà không thấy ta trở ra thì muội rời khỏi đây ngay lập tức, cấp tốc quay trở lại khách điểm tìm mọi người đến nhé."

Tần Kha sử dụng Linh Tê thuật, ngoại trừ Trọng Từ ra thì không ai có thể nghe thấy những lời y nói nữa.

Trọng Từ chưa kịp hoàn hồn, tay đã bị Tần Kha giữ chặt.

Hai tên gia đình dẫn đường đi đến cửa dẫn vào sảnh chính, quay trở lại cười thật tươi nhìn hai người: "Hai vị, mời vào bên trong."

Phát hiện trong ánh mắt kia lóe lên một sắc màu vô cùng quý dị, Trọng Từ bỗng nhiên hiểu ra, lưng lạnh toát: "Sư huynh..."

Tần Kha mặt không biến sắc, nhẹ nhàng nắm chặt tay Trọng Từ.

Một ánh sáng màu lam xẹt qua, Bát Hoang thần kiếm bay ra khỏi vỏ, lập tức hướng tới hai tên gia đình kia bỏ tới, đồng thời, Tần Kha kéo theo Trọng Từ bay lên trời, cấp tốc hướng về phía cửa lớn rút lui.

Những con gió mang theo yêu khí nổi lên, trời đất trở nên tối tăm, u ám.

Trong phút chốc, đình viện lộng lẫy, hành lang, cây cối toàn bộ đều biến mất, biến thành một nơi hoang vắng.

Mây đen dày đặc, cản trở tầm mắt, trong khoảng cách một trượng không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì.

"Tần sư huynh, nhìn bọn chúng kia!" Trọng Từ kêu lên đầy sợ hãi.

Mới vừa rồi còn là hai tên gia đình thân thiết hòa nhã, vậy mà giờ đây đã thay hình đổi dạng, mặt chỗ xanh chỗ trắng, loạng lỏ thật đáng sợ, giống như một đám rêu xanh nhợt nhạt. Mái tóc màu xanh đậm bị gió thổi ngược lên, nhìn giống như râu. Thậm chí ngay cả ánh mắt cũng là một màu xanh lục, lóe sáng lập lóa.

Không biết từ khi nào, chung quanh hơn mười mấy tên gia đình có dáng vẻ y hệt như vậy xuất hiện và chậm rãi hướng về phía này, túm tụm lại.

"Xà yêu!" Tần Kha đã hiểu rõ hết mọi chuyện, nhìn thấy thế cũng không lui ra ngoài nữa mà chỉ đơn giản là mang theo Trọng Từ quay trở lại mặt đất. "Chẳng trách sao lại có yêu khí, thì ra là do xà yêu quấy phá, đám trắng trộn trà trộn vào trong thành, bản lĩnh quả nhiên là không nhỏ."

Quả nhiên, trong màn sương mù truyền đến một tiếng cười khàn khàn: "Tiểu tử, còn không ngoan ngoãn giao tay chịu tội đi."

Bọn gia đình bị trúng độc của xà yêu mỉm cười thực quý dị, giống như hoàn toàn mất đi thần trí, vây hai người lại, từng bước tiến tới gần. Tần Kha thấy thế nhẹ nhàng vung tay một cái, lập tức có hai tên gia đình ngã xuống đất, giữa yết hầu chảy ra một dòng máu màu xanh lục, hai luồng yêu khí màu xanh từ trong dòng máu kia bốc lên, tan biến vào không khí.

Trọng Từ hoảng hốt vội vàng kéo tay Tần Kha: "Sư huynh, bọn họ là người!"

Tần Kha nghe vậy cũng sửng sốt.

Xà yêu cười to: "Không sai, bọn chúng chẳng qua là một đám người bị trúng độc mà thôi, người giết bọn chúng cũng chính là giết người!"

Trọng Từ giận dữ: "Đê tiện!"

Xà yêu nói rất đặc ý: "Đã sớm nghe nói Lạc Âm Phàm có thu nhận một nữ đồ đệ, thì ra là thật. Tiểu nha đầu, chỉ cần ngươi chịu ngoan ngoãn ở lại đây, ta sẽ để cho bọn chúng được sống, nếu không thì bất cứ ai cũng không đi được đâu."

Trọng Tử nhanh chóng đoán được ý đồ của đối phương: "Muốn khống chế sự phụ ta ư, đừng mơ tưởng!"

Xà yêu đáp lại: "Để xem ngươi còn mạnh mẽ được bao lâu."

Vừa dứt lời, những tên gia đình ở xung quanh đều phóng về phía hai người.

"Bọn họ trúng độc của xà yêu, vô phương cứu chữa rồi. Nếu không diệt trừ thì chẳng khác nào vẽ đường cho hươu chạy cả, họ sẽ lại bị khống chế thôi." Tần Kha khôi phục lại sự trấn định, thiết đặt kết giới. "Tôn giả đã từng nói, vì bất đắc dĩ mà phải ra tay giết người, nếu tôn giả có mặt ở đây hẳn cũng sẽ làm như vậy."

Trường kiếm phá mây tựa sao rơi từ trên chín tầng trời, ánh kiếm màu lam phát sáng rực rỡ, chói lòa.

Cả đám gia đình đều ngã xuống đất, vô số những luồng khí màu xanh lục bốc lên tan biến vào trong không khí.

Nhìn theo ánh sáng phát ra từ thanh kiếm, Trọng Tử mở to hai mắt nhìn khắp xung quanh, muốn nhận biết vị trí của đối phương, đáng tiếc đám mây mù này quá dày, cho nên đến cuối cùng vẫn không nhìn thấy gì cả.

"Chiêu Lạc Tinh sát này cũng coi như đã luyện tới cảnh giới tuyệt hảo rồi." Một giọng nói của nữ nhân bỗng nhiên từ xa xa truyền đến, tốc độ rất nhanh. "Đáng tiếc tu vi còn thấp, linh lực không đủ, so với Lạc Âm Phàm trước sau vẫn kém ít nhiều."

Không thể tưởng tượng được đối phương lại có hai người. Tần Kha biến sắc, trong lòng thầm nghĩ không ổn rồi.

Nữ nhân kia cười lạnh: "Đường đường là xà vương, không những bị Lạc Âm Phàm dọa cho sợ mất vía, mà ngay cả một tên đệ tử của Nam Hoa cũng đấu không lại sao?"

Tên xà yêu kia hừ lạnh một tiếng.

Một cái đuôi dài màu xanh lục không biết từ chỗ nào phóng đến, lao thẳng về phía Trọng Tử.

Tần Kha nhanh tay lẹ mắt, đem Trọng Tử kéo lại sau lưng, đồng thời niệm khẩu quyết để gia cố thêm cho kết giới, ngự kiếm nhắm về phía cái đuôi rắn kia chém xuống.

Nhưng cái đuôi rắn kia lại cực kỳ linh hoạt, nhanh chóng lộn trở lại, tránh đi nhất kiếm vừa chém xuống rồi bỗng nhiên lại thuận thế bắn ra. "Oành!" chỉ nghe thấy hai tiếng vang đánh vào trên kết giới.

Nói về thuật pháp, Tần Kha là một người cực kỳ xuất sắc, nhưng đáng tiếc tu vi còn thấp, linh lực trước sau chỉ mới tu luyện được có năm năm, chỉ nội nói về điểm này thôi cũng đã không nên lấy cứng đối cứng rồi. Nếu như chỉ một mình y, thì trận chiến này cũng khó nói được kẻ nào sẽ thắng, nhưng giờ phút này y còn phải một lòng che chở cho Trọng Tử nữa cho nên bị phân thân ra không thể tập trung vào một việc được. Người thì không thể đi ra, tránh lại không tránh được, bất đắc dĩ đành phải dùng kết giới cứng rắn để chống đỡ. Lại nói về linh lực, y làm sao so được với xà yêu vương đã tu luyện qua ngàn năm, chịu phải một đòn này, máu huyết trong lòng ngực Tần Kha như cuộn cuộn dâng trào cả lên.

Cái đuôi rắn kia cũng không bởi vì vậy mà dừng lại, vẫn tấn công mạnh mẽ như trước, đập rầm rầm vào kết giới.

Kết giới chao đảo, giống như bong bóng xà phòng bị ép vào, sắp sửa vỡ tung.

Trọng Tử thấy tình thế khẩn trương như vậy, trong lòng biết rõ lúc này vạn vạn lần không thể rơi vào trong tay xà yêu được. Vì thế bất chấp tất cả, miệng niệm khẩu quyết, giờ Tinh Xán lên, vận hết toàn lực đánh ra.

Suốt cả thời gian tu luyện Linh đài ẩn thật vất vả vừa rồi với Toan Nghê, vậy mà hầu như không có hiệu quả gì. Lúc này bản thân đang gặp nguy hiểm, chỉ là sử dụng theo bản năng mà thôi, mặc dù vẫn chưa định hình rõ nhưng uy lực lại tăng lên rất nhiều.

Xà yêu khẽ rên lên, trên cái đuôi rắn chợt hiện ra một dấu vết hình cây trượng trắng bạc nhọt nhọt.

Đồng bọn bị thương, nhưng nữ yêu kia giống như không thêm quan tâm, chỉ lạnh lùng phân phó: "Tốc chiến tốc thắng, người của bọn chúng đã đến, mê chướng duy trì không được bao lâu nữa đâu."

Xem ra là nữ yêu kia đang dốc toàn lực tạo ra mê chướng, kéo dài thời gian đối phó với bên ngoài, che giấu đi hết dấu tích để người khác không nhận thấy.

Xà yêu bị thương ở đuôi, nổi cơn cuồng nộ: "Nha đầu thói tha, quả nhiên không hổ danh là đồ đệ của Lạc Âm Phàm, ta đã xem thường ngươi rồi!"

Không đợi cho Trọng Tử có thời gian để mà thở dốc, cái đuôi rắn lại lao đến.

Linh đài ẩn không phải lần nào cũng linh nghiệm như nhau, chỉ thấy Tần Kha phun ra một ngụm máu tươi.

Kỳ quái là, lúc này không chỉ kết giới rung động mà giống như toàn bộ mặt đất đều rung động, bên ngoài dường như có rất nhiều người đang phá cửa xông vào.

"Mọi người đến rồi!" Tần Kha mừng rỡ, cố gắng mang Trọng Tử lui về phía sau, ngón trỏ của bàn tay phải chỉ lên ngang trời, Bát Hoang kiểm theo hướng ngón tay phóng lên, phóng vút lên không trung lao thẳng ra ngoài.

Ánh mặt trời chiếu rọi vào bên trong, mê chướng bị phá vỡ một lỗ hổng.

Tần Kha nhanh chóng đem Trọng Tử đẩy ra bên ngoài: "Muội đi trước đi!"

Nhìn cái thấy đuôi rắn thật lớn đang phóng về phía Tần Kha, Trọng Tử vẫn đứng im bất động.

Trong đôi mắt to của nàng chợt lóe ra ánh sáng lạnh lùng, sát khí cuộn cuộn dâng trào, giống như có một sức mạnh lạ kỳ đang kéo tới, Linh Đài ẩn rớt cục cũng đã thành hình, ánh sáng trắng phát ra dày đặc, đem Trọng Tử và Tần Kha bao phủ ở bên trong.

Máu tanh bắn ra, cái đuôi rắn kia bị chém thành hai đoạn!

Tiếng kêu thảm thiết xa dần, chính là tên xà yêu bị đánh trọng thương phải trốn đi.

Sương mù tan hết, Trác Hạo, Yên Thực Châu, thêm vài đại đệ tử khác đồng loạt xông vào.

Thì ra Trác Hạo thấy Trọng Tử cùng đi với Tần Kha nên cảm thấy vô cùng bức mình, sau đó y âm thầm bám theo hai người. Ai ngờ vừa đi theo tới đây thì thấy hai người bỗng nhiên biến mất không một dấu vết. Phát hiện ra có điều không ổn, y lập tức quay trở lại báo tin cho mọi người tới tương trợ, nhưng lại bị đối phương thiết đặt mê chướng để cản trở nên không nhìn thấy được hai người kia. Mới vừa rồi, nhờ một kiếm của Tần Kha chiếu sáng, vừa đúng lúc chỉ rõ cho những người ở bên ngoài này biết rõ phương hướng, cùng nhau hợp lực tạo thành trận thế đồng loạt tấn công ở cả hai mặt, phá tan mê chướng kia.

Nhưng không ai nghĩ được là trong những người đến đây, cứ ngỡ rằng chỉ có Linh Chi vốn đã được nghe nói đến rất nhiều, thế nhưng không ngờ còn có thêm một Trọng Tử - một cô nương xinh đẹp tựa hắc ngọc chưa từng nghe nói, chưa từng gặp qua như thế này, chẳng qua giờ phút này mọi người không có thời gian để mà bận tâm và giải thích.

Tất cả mọi người đều nhìn về một hướng.

Đến khi cửa lớn của đình viện hoàn toàn biến mất thì hiện rõ ra nơi này thật ra là một ngõ nhỏ âm u, lạnh lẽo, trên mặt đất có hai mươi mấy thi thể nằm ngổn ngang, hỗn độn, đó chính là những người bị trúng xà độc, cho nên đã giả dạng thành gia đình dụ dỗ hai người vào trong cạm bẫy.

Phía trước ba bốn trượng, một nữ tử khoác áo bào màu đen tóm lấy Trọng Tử đứng bên dưới bức tường.

Yên Thực Châu kinh hoàng kêu lên: "Tiểu Trùng!"

Trác Hạo biến sắc: "Âm Thủy Tiên!"

....

Đó là một nữ tử mặc y phục màu đen có vẻ nặng nề già dặn không tương xứng với dáng người, diện mạo xem ra cũng còn rất trẻ, mặt tròn bóng như ngọc, tương phản với tròng mắt đen như mực, hàng mi tựa như một làn khói nhẹ chưa tan hết, ẩn chứa một vẻ u buồn. Hình như nàng ta có vô số tâm sự không thể giải bày ra được, càng làm người ta có cảm giác thương tiếc bội phần, nhất là vào giờ phút này, làn mi kia rũ xuống, lại càng khiến lòng người rung động.

Nếu như không có cánh hoa trên mặt kia.

Đó là một cánh hoa Thủy Tiên nhỏ nhỏ, khắc nguyên lên một nửa gương mặt tròn bóng như ngọc của nàng ta, đóa hoa màu hồng phấn, nhìn rất thật và sống động, những phiến lá thật dài ôm theo thân cây từ dưới gốc lên đến ngọn, vô cùng quyến rũ, khiến cho nửa khuôn mặt của nàng ta nhìn qua vừa yêu kiều lại vừa quý dị.

Nàng ta im lặng đứng ở bên cạnh tường như một bóng ma, giống như là một u linh vậy.

Âm Thủy Tiên, cùng với Trác Vân Cơ đã từng là mỹ nữ nổi danh, nhưng nay lại biến thành một cái tên mà mỗi người ở tiên giới mỗi khi nhắc đến luôn đi cùng với vẻ khinh bỉ.

Nhưng quan trọng hơn là, hiện tại nàng ta chính là kẻ đứng đầu trong tứ đại hộ pháp của Cửu U ma cung, danh tiếng vang khắp lục giới, nhìn qua có vẻ là vô hại nhưng thật ra tâm địa rất ngoan độc, thủ đoạn vô cùng độc ác, Trọng Tử rơi vào trong tay nàng ta, sợ là sẽ gặp nguy hiểm.

Yên Thực Châu sốt ruột, không dám lên tiếng.

Âm Thủy Tiên cũng không thèm nhìn ai, cứ vậy đưa tay vuốt ve trên mái tóc của Trọng Tử, cúi đầu xuống nói giọng đầy nghi hoặc: "Đệ tử tiên môn mà cũng có sát khí sao?"

Một màn mới vừa rồi kia, ngoại trừ Tần Kha và Trọng Từ thì không có bất cứ kẻ nào biết được nữa. Lúc ấy nhìn thấy Tần Kha bị thương, trong tình thế cấp bách Trọng Từ đã không thể khống chế được mình, sát khí bị ẩn giấu trong cơ thể nhiều năm lại bị kích thích bùng phát ra, linh đài ẩn lúc ấy được sát khí nguyên thủy trong người nàng tương trợ, đương nhiên là uy lực cũng xoay chuyển tăng lên rất nhiều, chính vì thế xà yêu mới bị đá thương nặng như vậy.

Đáng tiếc Âm Thủy Tiên không phải là xà yêu, Trọng Từ ở trong tay nàng ta, ngay cả nửa ngón tay cũng không nhúc nhích được thì còn nói chi tới việc lại dùng linh đài ẩn nữa đây.

Mà cho dù có thể dùng được Trọng Từ cũng vụn vặt lần không dám dùng lại một lần nữa.

Chính mắt chứng kiến sát khí biến thành sức mạnh tấn công kẻ khác, Trọng Từ ngoại trừ sự khiếp sợ thì lại càng cảm thấy lo lắng nhiều hơn. Chuyện này nếu sự phụ biết được thì sẽ nghĩ như thế nào? Nàng đã cố gắng lâu như vậy, thế nhưng vẫn không thể khống chế được sát khí trời sinh của mình sao! Sau một lúc lâu, Trác Hạo lên tiếng phá tan sự yên lặng, hướng về phía Âm Thủy Tiên thì lễ: "Âm tiên bối danh bất hư truyền, Trác Hạo vẫn thường nghe cô nhắc tới tiên bối, quả thật rất kính phục."

Âm Thủy Tiên nghe vậy chỉ cười nhẹ, hỏi một câu: "Cô cô ngươi có khỏe không?"

Trác Hạo mừng thầm đáp lại: "Nhờ phúc của người, cô cô vẫn khỏe lắm ạ."

"Tốt như vậy sao?" Âm Thủy Tiên lẩm bẩm, "Bàn tay vĩnh viễn không chạm vào được thứ mình muốn, cũng giống như nhau thôi, nàng cũng không hơn gì ta cả đâu."

Trác Hạo lại âm thầm suy nghĩ kẻ sách: "Tiên bối cũng biết vị sư muội trên tay này là ai rồi chứ ạ?"

Âm Thủy Tiên nói: "Đồ đệ của Lạc Âm Phàm"

"Tiên bối nếu đã biết thì cần gì phải gây khó dễ cho muội ấy vậy chứ." Trác Hạo đưa mắt nhìn sang trường kiếm ở bên hông nàng ta, trên chuôi kiếm có gắn một tua kiếm ba màu mà chỉ có đệ tử đích truyền của chương giáo tiên môn mới có được. "Xin tiên bối nể mặt mối quan hệ với chủ nhân tua kiếm này..."

Âm Thủy Tiên cười lạnh: "Chàng có nhiều bằng hữu ở tiên môn như thế, chẳng lẽ ta đều phải nương tay với tất cả bọn họ sao?"

Trác Hạo ăn nói khép nép hết mức: "Người ấy từ xa xưa vốn đã có giao tình rất sâu với Trọng Hoa tôn giả rồi mà, huống chi tiên bối cũng đã từng là người trong tiên môn..."

Vẫn đứng ở bên cạnh, Văn Linh Chi nghe thấy vậy liền cắt ngang lời Trác Hạo: "Yêu nữ này hại chết Tuyết tiên bối, đã sớm bị trục xuất khỏi tiên môn rồi, cái gì mà người trong tiên môn nữa!"

Chộc giận Âm Thủy Tiên, đồng nghĩa với việc Trọng Từ sẽ gặp nguy hiểm, Trác Hạo vốn là đang vắt hết óc suy nghĩ làm thế nào để thuyết phục Âm Thủy Tiên, ai ngờ bị Văn Linh Chi làm cho mọi chuyện trở nên xấu hơn thế này, nhất thời vô cùng căm tức nàng ta: "Chẳng hay Văn sư tỷ đang nói về cái gì vậy, chuyện của các bậc tiên bối, chờ đến phần đám hậu bối chúng ta ngưng cuồng bình phẩm hay sao."

"Đúng vậy, ta sớm đã không phải là người trong tiên môn nữa rồi." Âm Thủy Tiên cuối cùng ngược mắt lên, lạnh lùng nhìn Văn Linh Chi, "Ta không xứng làm đệ tử tiên môn, nhưng ngươi cũng không xứng đáng, ngươi đơn giản chỉ là hy vọng tiểu nha đầu này mau chóng chết sớm một chút thôi."

Phải nghe những lời nói trúng tim đen lại được nói ra một cách trắng trợn như thế này, Văn Linh Chi đỏ hết mặt lên, tức giận nói: "Đừng vội ngậm máu phun người! Chính ngươi đã làm ra cái việc vô sỉ kia, căn bản là không xứng đáng ở lại tiên môn!"

"Sư cô!" Tần Kha khẽ nhíu mày.

Âm Thủy Tiên thần nhiên nói: "Tùy các ngươi nói thế nào cũng được, tiểu nha đầu này ta sẽ không thả ra đâu."

Thấy Âm Thủy Tiên chuẩn bị rời bước đi, Trác Hạo vội la lên: "Tiên bối xin đừng bước!"

Cùng lúc này, một giọng nói dịu dàng thân thiết cũng vang lên: "Thủy Tiên?"

Chỉ hai chữ nhẹ nhàng lại khiến cho Âm Thủy Tiên vừa nghe thấy đã trở nên ngây ngốc, cả người cứng đờ đứng nguyên tại chỗ.

Đó là một thanh niên khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, y phục màu xanh dệt bằng sợi day, cả người toát ra vẻ ôn nhuận nho nhã, trong ánh mắt ẩn chứa một thần sắc thật bình an, thần thánh, không tranh đoạt với đời, không có một điểm nào giống với người trong thế tục.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Không thể tưởng tượng được thế gian lại có một phạm nhân như vậy, lại càng không thể tưởng tượng được nữa là, một phạm nhân nhưng lại có quan hệ với hộ pháp của ma cung.

Âm Thủy Tiên đương nhiên là cũng nhận ra người thanh niên kia, cả người trở nên mất tự nhiên, chỉ cười cười hỏi: "Sao chàng lại đến đây?"

Người thanh niên kia mỉm cười nhẹ nhàng nói: "Nàng từng nói với ta nàng ở thành Vân Châu, cho nên ta đến tìm nàng, ai ngờ lại gặp được nàng thật."
Dường như cảm thấy không khí có gì đó là lạ, người nọ nghi hoặc nhìn mọi người: "Các vị đây là..."

Ánh mắt của Âm Thủy Tiên như muốn trốn tránh điều gì đó, liền tránh khỏi tầm mắt của y: "Chàng...tôi tìm ta làm gì."

Trong khoảng cách gần như thế, Trọng Tử nhìn thấy rất rõ ánh mắt kia.

Trong đôi mắt hạnh đào xinh đẹp kia, thần sắc kiên cường và tàn khốc nháy mắt tan rã, nhưng lại thấy ánh mắt trong sáng như nước chợt lóe lên, ẩn chứa trong đó là một sự bất an và bất lực, bộ dạng hiện tại của Âm Thủy Tiên, quả thực tựa như một đứa trẻ làm sai chuyện gì đó nên sợ bị người khác trách mắng.

Người thanh niên kia nhìn mọi người, lại quay sang nhìn Trọng Tử: "Nàng không phải là đang tranh chấp gì đó với những người này chứ?"

Âm Thủy Tiên chân tay bắt đầu luống cuống, ngay cả thuật pháp cũng quên dùng, nói năng lộn xộn: "Chàng đi trước đi, chờ mọi chuyện xong xuôi ta sẽ đi tìm chàng, chàng đừng quan tâm mấy chuyện này làm gì."

Người thanh niên nhú mày: "Nàng đang làm gì vậy?"

Âm Thủy Tiên cúi gằm mặt xuống: "Không liên quan đến chàng."

Người thanh niên kia khẽ trách móc: "Nàng học pháp thuật, không phải là để mượn nó gây khó dễ cho người khác."

Âm Thủy Tiên không nói một tiếng nào, trong đôi mắt hiện lên ý muốn chống lại.

Thấy hai người giằng co qua lại, Trác Hạo lập tức phản ứng một cách nhanh nhạy, biết rõ đó là một cơ hội khó có được, liền tiến lên nói: "Mới vừa rồi là..."

"Không có!" Không biết vì sao, Trọng Tử lại có chút không đành lòng bóc trần chân tướng sự việc, ngăn lời của Trác Hạo lại, "Chúng tôi đang nói chuyện mà thôi."

"Thật thế sao?" Người thanh niên kia lập tức trở nên thoải mái hơn, lại nhìn Âm Thủy Tiên đứng ở bên cạnh, vô cùng áy náy: "Nàng đừng giận nhé, đáng ra ta không nên hiểu lầm nàng mới phải."

Âm Thủy Tiên liếc Trọng Tử một cái, không nói gì, vung tay áo lên mang theo người thanh niên kia biến mất.

Không thể ngờ được mọi chuyện lại được giải quyết nhẹ nhàng như vậy, mọi người vừa vui mừng vừa sợ hãi, nhưng không hề tỏ vẻ nghi hoặc một chút nào đối với hành động của Âm Thủy Tiên, vội vàng dẹp đường trở về khách điểm, những thi thể bị trúng xà độc được mọi người dùng phép thuật đưa đi giao cho đệ tử tiên môn trấn thủ thành Vân Châu xử lý, cái ngõ nhỏ lại trở nên vắng lặng, mùi máu tươi cũng dần dần tan biến đi.

Bên dưới chân tường, không biết từ khi nào đã xuất hiện một số bóng đen.

Một bóng áo choàng màu đen buông dài chạm đất, chiếc mũ áo choàng vẫn trùm kỹ càng như vậy, chỉ lộ ra chóp mũi cao cao cùng với đôi môi mỏng không chút huyết sắc.

Nhìn về phương hướng mọi người rời đi, y chậm rãi mở miệng, giọng nói trong không khí trầm lắng như là đang thì thầm với chính mình: "Sát khí kia rất quen thuộc..."

Giống như nghĩ đến cái gì đó, bên khóe môi chợt gợn lên một nét cười.

"Có liên quan với người đó sao? Đây chính là một việc đáng vui mừng nha."

"Thân là đồ đệ của Lạc Âm Phàm thế nhưng lại mang sát khí trời sinh", một gã quý mặt người xuất hiện ở bên cạnh kẻ áo choàng đen kia, trong mắt tràn đầy khiếp sợ: "Có cần phải sớm diệt trừ hay không?"

Bóng áo đen kia vẫn không nhúc nhích: "Trời sinh sát khí thì phải nhập ma, nơi đó mới là nơi thích hợp nhất đối với con bé."

Thấy y không có phản ứng gì khác, tên quý mặt người kia cẩn thận nhắc nhở: "Năm đó Nghịch Luân cũng là trời sinh sát khí, giữ lại nha đầu kia, lâu tất thành họa."

"Không sai, là tai họa của tiên giới". Giống như y không nghe ra được hàm ý trong lời nói của tên quý mặt người kia vậy, lại cất giọng nói tiếp: "Từ xưa tới giờ, có thể tu thành thiên ma chỉ có duy nhất một mình Nghịch Luân thôi, đáng tiếc thay y lại bị thất bại trong gang tấc, nếu nay lại có một nhân vật nữa xuất hiện, chẳng phải là điềm phúc cho ma tộc hay sao?"

Không có ai lại cho phép một người có khả năng sẽ uy hiếp đến địa vị của mình mà còn sống được cả, nhất là ở ma tộc. Tên quý mặt người kia phân vân không biết kẻ áo đen này là nói thật hay chỉ là mất mề buông lời như thế thôi, nhưng cũng không dám tiếp tục lên tiếng nữa, sau một lúc lâu mới cảm giận nói: "Vi một tên phạm nhân mà làm hồng việc, thuộc hạ đã sớm nói Âm Thủy Tiên chẳng làm nên được chuyện gì hết rồi mà."

"Người đó vốn là sự uy hiếp của nàng ta."

"Nhưng mới vừa rồi nếu để cho thuộc hạ ra tay..."

"Ta tạm thời chưa nghĩ tới việc sẽ náo loạn mọi chuyện lên." Y khẽ vuốt chiếc nhẫn màu tím trong suốt trên ngón tay mình. "Trọng Tử, tên con bé này là Trọng Tử, việc này có lẽ tốt hơn so với ta nghĩ nhiều, giờ mới biết Lạc Âm Phàm lại thu nhận được một đồ đệ tốt như vậy đấy."

Y nói xong liền xoay người, biến mất vô tung vô ảnh.

.....

Trọng Tử thoát được trong trường hợp không ngờ tới, thương thế của Tần Kha cũng không nghiêm trọng, chúng đệ tử ai nấy đều vui sướng, vội vàng quay trở lại khách điểm. Rất nhanh sau đó các đệ tử tiền môn đóng ở thành Vân Châu đều tìm tới để thỉnh tội, đồng thời hỏi thăm xem mọi chuyện xảy ra như thế nào, thì ra bọn họ cũng đang toàn lực truy nã hành tung của xà vương khắp toàn thành.

Từ sau khi được thả ra, Trọng Tử vẫn không nói câu nào, đáng vẻ lại có vẻ buồn bã, ỉu xiu.

Yến Thực Châu lo lắng, kéo nàng lại hỏi han không ngừng: "Tiểu Trùng, không sao chứ? Không sao chứ? Để tỷ xem nào!"

Trọng Tử lại càng thêm ngăn người ra.

Trác Hạo thấy thế liền đi tới xem thử: "Có phải là sư muội bị dọa đến choáng váng cả người rồi hay không? Để ta xem thử coi."

Trọng Tử đột nhiên tay chân vung loạn xạ, khuôn mặt trắng bệch ra hết lớn lên: "Rắn! Rắn!"

Con rắn nhỏ màu vàng từ trên vai nàng bay trở về trong tay Trác Hạo, biến thành An Lăng kiếm, Trác Hạo nhin cười thu kiếm lại: "Tốt lắm, tốt lắm, ta đã nói không sao rồi mà, vui vẻ rồi đó thôi."

Lần này bị Trác Hạo dọa, Trọng Tử thật sự tỉnh táo lại ngay, tức giận "Xi" một tiếng.

"Lúc này muội nên cảm tạ Trác thiếu cung chủ." Yến Thực Châu cười cười nói tiếp: "Nếu không phải Trác thiếu cung chủ phát hiện ra hai người gặp chuyện không may, báo tin đúng lúc thì hai người đã gặp nguy hiểm thật rồi."

Trọng Tử quả nhiên nhìn y.

Trác Hạo hé miệng: "Cảm tạ cái gì, tiểu sư muội không cần phải khách khí với huynh thế đâu."

Trọng Tử nói lại ngay: "Huynh làm sao biết bọn ta gặp chuyện không may vậy, hay là huynh theo dõi bọn ta?"

Trác Hạo bị hỏi ngược lại trở tay không kịp, chỉ ho khan, nét mặt thoáng chút xấu hổ: "Huynh đi ngang qua, trùng hợp đi ngang qua, thấy muội và Tần sư huynh đi ở phía trước, cho nên... bỗng nhiên lại không nhìn thấy hai người nữa nên huynh biết là đã xảy ra chuyện."

Mọi người âm thầm bật cười.

"Thì ra là trùng hợp nhìn thấy, quả nhiên thật sự là khéo quá đi." Văn Linh Chi nghe thấy Trác Hạo nói liền cất giọng đầy châm biếm, đi lại nhìn Trọng Tử nói: "Trọng Tử, người đừng có tin những lời châm ngòi của yêu nữ kia là thật nhé, lúc đó ta quá tức giận mới nói thế thôi, không ngờ ả yêu nữ đó gièm pha thành như vậy. Đã vậy mà vẫn còn có người vẫn đem yêu nữ kia đánh đồng với đệ tử tiền môn chúng ta nữa cơ đấy."

Trọng Tử liếc nhìn nàng ta một cái, không nói gì.

Yến Thực Châu hừ một tiếng: "Là châm ngòi thật sao?"

Linh Chi nghe vậy chỉ khẽ nhếch mép, cười lạnh: "Tin hay không thì tùy người, ta là đệ tử của đốc giáo, luôn tuân thủ nghiêm ngặt môn quy, tuyệt đối không làm hại đến tánh mạng của đồng môn."

Tần Kha khẽ nhíu mi, chuyển hướng sang chuyện khác: "Lần này là ta làm việc không cẩn thận, mắc sai lầm nên vương cạm bẫy, nếu không có Trác sư huynh báo tin đúng lúc, hai người bọn ta chắc chắn là khó thoát khỏi mê chướng, thật đáng hổ thẹn."

Trác Hạo cười nói: "Tần sư huynh khách khí rồi."

Đường đường là một hộ pháp của ma cung mà lại sợ một phạm nhân, trong lòng Trọng Tử cảm thấy rất kỳ lạ, thấy mọi người đối với việc này trước sau cũng không hề đề cập tới, nhin không được bèn chủ động hỏi: "Vị công tử mới vừa rồi là ai, Âm Thủy Tiên đường như rất nghe lời của ý?"

Mọi người nghe vậy đều sùng sốt, cùng xoay mặt lại.

"Bởi vì vị công tử kia rất giống một người." Giọng nói dịu dàng phát ra từ bên cạnh Trác Hạo, đúng lúc đó bên cạnh Văn Linh Chi xuất hiện một cô nương mặt mày xinh đẹp, lông mày dài nhỏ, đủ tiêu chuẩn của một mỹ nhân, mặc dù không xinh đẹp như Văn Linh Chi, nhưng thoát nhìn qua tính tình lại có vẻ rất dễ chịu, gần gũi, vài đại đệ tử của Nam Hoa đường như đều nhận ra nàng ấy. Trọng Tử đã sớm để ý đến vị cô nương này, chỉ là không tiện mở

miệng đề hỏi, giờ phút này lại càng thêm nghi hoặc.

Trác Hạo giới thiệu: "Sur muội không biết muội ấy sao, muội ấy là cháu gái của Mẫn đốc giáo các người mà, tên là Tổ Thu."

Mẫn Tổ Thu sáng giọng đáp: "Trác Hạo ca ca có cần phải vội vàng phân biệt rạch ròi như vậy không?."

Nghe thấy vậy, Trọng Từ và Yến Thực Châu nhìn không được đồng thời cười lớn thành tiếng, chung quanh tất cả mọi người đều cười đến mức không nhìn được nữa, chỉ có mỗi mình Trác Hạo là bình thân sờ sờ cằm, quay sang nhìn nơi khác.

Mẫn Tổ Thu hướng về phía Tần Kha và Trọng Từ thi lễ, phân biệt lần lượt gọi 'Sur huynh' và 'Sur muội', rồi giải thích: "Ta vốn đang học nghệ ở Nam Hải, tổ phụ thấy ta có một mình ở đó, cho nên kêu Văn sư cô đón ta đến Nam Hoa ở lại vài ngày, vừa vận lại gặp được mọi người ở đây."

Nam Hải và Côn Luân cách nhau khá xa, đường từ Nam Hải đến Nam Hoa lại hoàn toàn khác đường từ Nam Hoa đến Côn Luân. Yến Thực Châu nhìn nhìn ngó ngó Trác Hạo rồi cất giọng đầy trêu chọc: "Sự trùng hợp hiếm có trong thiên hạ này nha, hôm nay đều trùng hợp gặp nhau ở đây cả, Trác thiếu cung chủ nói có đúng không?"

Mặt Mẫn Tổ Thu đỏ ửng lên.

Trác Hạo nghe vậy liền cười cười nói thêm vào: "Đúng vậy, đúng vậy, thật sự là rất trùng hợp."

Trọng Từ vẫn canh cánh trong lòng vấn đề lúc nãy: "Mẫn sư tỷ nói vị công tử mới vừa rồi giống ai cơ?"

Lời này vừa nói ra, chung quanh không khí một lần nữa lại trở nên kỳ lạ.

Thấy Mẫn Tổ Thu không đáp, Trọng Từ nghi hoặc nhìn sang phía những người khác, cũng không hề nhận được một câu trả lời nào, ngay cả Yến Thực Châu cũng nhìn đi chỗ khác.

Ngoại trừ người kia, còn có ai có thể làm cho Âm Thủy Tiên trở thành thất thố như vậy được nữa. Ngay cả khi bị trục xuất khỏi sư môn, không cho lưu lại tiên giới, bắt buộc đi phải thành ma, thế mà Âm Thủy Tiên vẫn một lòng chung thủy, tình cảm sâu đậm ấy vẫn vẹn nguyên. Nhưng đoạn tình mãnh liệt ấy vốn không hề bình thường, tất cả mọi người đều không thể chấp nhận được tình cảm ấy, đến cuối cùng lại bị tiên giới coi đó là điều làm cho bọn họ hổ thẹn nhục nhã.

Mỹ nữ từng lừng danh tiên giới thế mà bây giờ lại lâm vào cảnh bị người người phi nhổ, có người có chút đồng tình nhưng hầu hết mọi người ở đây đều tỏ vẻ khinh thường, mọi người chỉ thốt ra vài câu cảm thán rồi ai nấy đều tìm cơ trở về phòng của mình.

Biết là hỏi phải chuyện không nên hỏi, Trọng Từ không dám hỏi han trực tiếp mọi người nữa, nhưng thái độ của mọi người càng như thế thì lại càng làm cho nàng tò mò, thế nên là dò đi theo tới phòng Yến Thực Châu, vừa nhong nhong vừa cứng đầu bắt Yến Thực Châu kể cho mình nghe.

Yến Thực Châu bị Trọng Từ bám riết không chịu nổi đành phải nói: "Nói cho muội biết cũng không sao, dù sao thì việc này mọi người ai cũng biết hết rồi, chẳng qua là muội nghe xong thì đừng có bị dọa cho sợ mất vía đó."

Trọng Từ mừng quá vội thúc giục Yến Thực Châu: "Người kia là ai vậy tỷ?"

Yến Thực Châu vẫn là đáng vẻ không mấy tình nguyện, một hồi lâu sau mới bắt đầu nói: "Còn có thể là ai nữa chứ, đương nhiên là Thiên Sơn Tuyết Lăng tiên tôn."

Trọng Từ nói: "Vị công tử đó rất giống với Tuyết tiên tôn sao, vậy Tuyết tiên tôn đâu rồi?"

Yến Thực Châu tiếp: "Tuyết tiên tôn hơn mười năm trước tiên phách đã bị tiêu tán, đã không còn trên thế gian này nữa."

Tiên phách tiêu tán, chính là vĩnh viễn biến mất khỏi lục giới, ngay cả chuyển thế cũng không thể. Âm Thủy Tiên đối với Tuyết tiên tôn kia nhất định là thâm tình sâu nặng, cho nên nhìn thấy vị công tử kia tướng mạo quá giống với người nên mới nhân nhượng như vậy sao. Trọng Từ nhớ tới đôi mắt đầy kinh hoàng của Âm Thủy Tiên mà cảm thấy đau xót, khổ sở không thôi: "Âm Thủy Tiên thật đáng thương."

Yến Thực Châu nghiêm mặt nói: "Tình cảm sâu nặng đến vậy đúng thật là rất đáng thương, nhưng nếu chuyện chỉ có thể thì có gì để nói đâu. Muội có biết Tuyết tiên tôn là ai không?"

Trọng Từ nói: "Là ai?"

"Người là sư phụ của Âm Thủy Tiên!" Yến Thực Châu thở dài: "Nàng ấy thích ai không thích lại đi thích sư phụ của mình, sinh tâm loạn luân như thế, sao không bị người người phi nhổ cho được!"

Trọng Từ giống như sét đánh ngang tai, còn chưa hoàn hồn nổi, chỉ thì thào nói được hai chữ: "Sư phụ?"

Yến Thực Châu lại nói: "Tuyết Lăng tiên tôn thu nhận tổng cộng là bảy người đệ tử, Âm Thủy Tiên là đệ tử nhỏ tuổi nhất của người, cũng là mỹ nữ nổi danh của Thiên Sơn, nghe nói tính tình rất tốt. Nhưng Tiên tử muốn theo đuổi chương môn có thể xếp đủ một vòng quanh Thiên Sơn ấy chứ, nàng ta sao lại có thể có suy nghĩ hoang đường như vậy được không biết."

Nói xong, Yên Thực Châu lại thở dài: "Việc này ngoại trừ chính bản thân nàng ta ra thì cũng chẳng ai biết rõ mọi chuyện cả. Mãi đến sau này khi Tuyết tiên tôn trùng đực độc của ma tộc, Âm Thủy Tiên lại nhất thời hồ đồ, dám dụ dỗ người. Tuyết tiên tôn vốn là đệ tử đặc ý nhất của lão chương giáo Thiên Sơn, sắp kế tục chức vị chương giáo, ai ngờ lại xảy ra chuyện đó khiến cho người người gièm pha. Lão chương giáo trong cơn giận dữ đã lấy môn quy xử trí Âm Thủy Tiên, Tuyết tiên tôn cuối cùng không đành lòng, đành trực xuất nàng ta ra khỏi sư môn, miễn đi hình phạt. Âm Thủy Tiên mặc dù giữ được tánh mạng, nhưng Tuyết tiên tôn từ đó về sau lại không gặp lại nàng ta một lần nào nữa. Sau đó vì đọa kiếp Nghịch Luân, Tuyết tiên tôn vì bảo vệ Thiên Sơn mà chết trận, Âm Thủy Tiên đến để tế bái người, lại bị đệ tử Thiên Sơn ngăn trở, không tiếc buông lời thóa mạ nàng ta, sau đó nàng ta rời đi và liền nhập ma."

Trọng Tử nghe vậy vô cùng kinh ngạc.

"Tuyết tiên tôn và Trọng Hoa tôn giả vốn là bằng hữu. Tỷ còn từng được gặp tiên tôn một lần, vị công tử lúc này quả thật giống tiên tôn đến chín phần, suýt nữa dọa ta nhảy dựng cả lên, thiếu chút nữa nghĩ rằng y chính là Tuyết tiên tôn chuyển thế rồi đây." Yên Thực Châu lắc đầu cảm khái, "Đáng tiếc một nhân vật như vậy mà lại rơi vào cảnh ngộ tiên phách tản tán, không thể chuyển thế được."

Nói xong, nàng bỗng nhiên thoáng nhìn Trọng Tử đang trong bộ dáng mắt hờn mắt vía, vội cười an ủi: "Tỷ đã nói là muội đừng hỏi rồi mà, bị dọa cho sợ rồi phải không?."

"Không có", Trọng Tử sắc mặt trắng bệch, một lúc lâu sau mới đứng lên, thấp giọng: "Muội thấy hơi mệt, muội về phòng nghỉ ngơi đây."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Như đã từng quen biết

Một ngày là thầy, suốt đời là cha, các sư huynh sư đệ chung quanh nàng đều có thể thích, duy nhất chỉ có một mình sư phụ là nàng vạn vạn lần không thể.

Ngơ ngác, hoang mang, lo sợ, Trọng Tử không biết đã quay lại phòng mình bằng cách nào, trong đầu không ngừng vang vọng giọng nói của Yên Thực Châu, chỉ có hai chữ, chỉ hai chữ thôi nhưng sao nó lại đáng sợ đến thế — loạn luân.

Sự khủng hoảng chiếm cứ lấy toàn bộ đầu óc Trọng Tử, nàng ôm ngực thở dốc, bối rối lắc đầu, dùng thân mình đứng chặn ở ngay cửa phòng, nàng sợ nếu như có người đột nhiên bước vào mà bất gặp được bộ dạng chật vật này của nàng thì sẽ lập tức nhìn thấu được trái tim đau đớn, coi lòng tan nát đang hiện rõ mồn một của nàng lúc này.

Không phải, không phải là như thế này! Nàng chỉ là tôn kính sư phụ, yêu thương sư phụ như người thân của mình, muốn vĩnh viễn ở bên cạnh làm bạn với người, làm sao có thể nảy sinh ra suy nghĩ đáng sợ và không biết xấu hổ như thế kia chứ?

Nhưng mà, lần này nàng vượt vạn dặm xa xôi mạo hiểm đến Côn Luân là vì cái gì? Là vì trong lòng luôn cảm thấy lo lắng cho an nguy của sư phụ, gấp gáp muốn nhìn thấy người một lần. Nàng đã sớm xem Tử Trúc Phong là nhà của mình, mà sư phụ của nàng, chính là người quan trọng nhất trong ngôi nhà kia, thậm chí còn quan trọng hơn cả chính bản thân nàng. Nàng không thể chịu đựng được cảnh tượng Tử Trúc Phong một ngày không có mặt người ở đó.

Sau này nếu như sư phụ thành gia lập thất, nàng nhất định sẽ cảm thấy sống không bằng chết.

Thì ra trong khoảng thời gian năm năm sớm chiều kề cận bên nhau, trong lúc bất tri bất giác, sâu thẳm trong đôi mắt, tràn đầy trong đáy lòng nàng tất cả đều là bóng dáng của người.

Có lẽ, là bắt đầu từ lúc người với chiếc áo trắng như tuyết xuất hiện ở cửa đại điện Nam Hoa nói rằng sẽ thu nhận nàng làm đồ đệ...

Có lẽ, là bắt đầu từ lúc người nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, chậm rãi đi lên Tử Trúc Phong...

Cũng có lẽ, là bắt đầu từ lúc người đặt môi lên đôi môi nàng, vì nàng mà độ linh khí...

Cũng có thể là từ nhiều năm trước trong một đêm nào đó, những cơn gió lạnh thổi qua rừng trúc, người nhìn vết thương trên cánh tay nàng nói: "Có ta ở đây, sẽ không có ai dám bắt nạt con nữa đâu."

Nhưng cũng có thể là nhiều năm sau đó trong bóng đêm tĩnh mịch, ánh trăng như ngọc bích chiếu rọi sáng tỏ khắp bầu trời, người tự tay chọn lấy Tinh Xán đặt vào tay nàng, cổ vũ nàng, không được tự xem thường, coi nhẹ bản thân mình, nhất định phải đẹp đẽ, kiên cường và tinh khiết như ánh sáng từ những vì sao trên bầu trời kia.

.....

Toàn thân Trọng Từ trở nên vô lực, chậm rãi ngồi bệt xuống mặt đất, ánh mắt trống rỗng, thất thần.

Cảnh tượng lúc mới gặp mặt lần đầu tiên, đã biến thành ký ức khắc sâu vào linh hồn của nàng.

Tại cửa điện cao lớn, một đám mây Ngũ Sắc bay vút đến, người lẳng lặng đứng giữa cửa đại điện, giống như mọi chuyện đang xoay chuyển trong khắp thiên hạ này và những năm tháng dài vô tận cũng có thể vì người mà ngừng lại, tất cả như bất động ngay tại giây phút ấy. Người nhu hòa đến cực hạn, bao dung hết tất cả, không vương dấu một chút bụi trần.

Nhưng hiện tại, nàng đối với người, đối với sự phụ của mình, lại nảy sinh ra ý niệm dơ bẩn như vậy trong đầu! Thì ra, tâm sự tốt đẹp nhất trong lòng nàng, vốn là gánh trên lưng cái danh nghĩa không thể nào chấp nhận được: bại hoại luân thường.

Nàng đã từng nghĩ rằng, nàng là người may mắn nhất, có thể được làm bạn bên người từng khắc từng giờ.

Nàng cũng đã từng động lòng thương xót với Trác Vân Cơ, nàng có được thứ mà Trác Vân Cơ mong cầu cũng mãi mãi không thể nào có được.

Cho tới bây giờ nàng mới hiểu ra được. Thì ra, Trác Vân Cơ mới là người may mắn vô cùng, còn nàng chính là người đáng thương nhất, là kẻ hồ đồ nhất. Trác Vân Cơ tuy rằng đau khổ theo đuổi người, nhưng ít nhất Trác Vân Cơ còn có một tia hy vọng ở phía trước, còn phía trước của nàng, căn bản chính là một vùng cấm địa, bất cứ ai cũng không thể vượt qua được vùng cấm địa này.

Người bên cạnh người, chỉ có thể là một vị Tiên tử, vĩnh viễn sẽ không phải là nàng.

Cảm giác này tuyệt vọng đến cỡ nào đây.

Cảm giác tuyệt vọng này, so với cảm giác lúc Mẫn Vân trung và Ngu Độ đưa ra quyết định bắt nàng phải rời khỏi Nam Hoa cũng không thể nào bằng được, cảm giác tuyệt vọng này không thể nào kém hơn cảm giác sợ hãi khi mất đi một thứ gì đó quan trọng nhất trong đời mỗi người.

Tinh Xán dường như khẽ run run.

Nó đã biết, nó cũng biết, có phải nó cũng sẽ ghét bỏ nàng, cười nhạo nàng hay không? Trọng Từ như mất cả hồn phách cúi đầu, cả người run run, hai bàn tay theo bản năng nắm chặt lấy Tinh Xán, ép sát vào trước ngực mình, giống như cầm lấy loài thảo mộc duy nhất có thể cứu được tính mạng mình.

Thân trọng không lạnh, cũng giống như vòng tay ôm ấp dịu dàng của người ấy.

Tinh Xán, sự phụ hy vọng lòng nàng bình yên, phẳng lặng, giống như ánh sáng của những vì sao, kiên cường mà vững vàng. Nhưng hiện tại, trong đáy lòng nàng lại ẩn giấu một bí mật không thể để cho người khác biết được, nếu như để cho người biết được nàng có tâm tư như vậy, liệu người có thể giống như Tuyết tiên tôn đối với Âm Thủy Tiên hay không, sẽ không bao giờ muốn gặp lại nàng nữa?

Không, vĩnh viễn không thể để cho bất cứ ai biết được tình cảm này của nàng.

Từ nay về sau, nàng chỉ biết xem người như vị trưởng bối đáng tôn kính ở tít trên cao của mình mà thôi, an phận làm một đồ đệ ngoan ngoãn, biết nghe lời nhất của người, lẳng lẽ ở bên cạnh người tại Từ Trúc Phong, phụng dưỡng người, hiếu thuận với người, tuyệt không cho phép lại nảy sinh ra những ý niệm không thể chấp nhận nổi như vậy trong đầu nữa.

Tâm tư kinh hoàng, hoảng hốt rốt cục cũng đã bình tĩnh trở lại. Nhưng sao vẫn thấy nặng nề mỗi một đến thế này, phải đè nén tất cả để cho nước lặng sóng bình, nhưng vẫn bị ai biết như thế nào chứ.

Trọng Từ ôm chặt lấy Tinh Xán, ngồi bệt dưới đất, dựa vào cánh cửa phòng, chậm rãi nhắm mắt, mệt mỏi ngủ thiếp đi.

.....

"Tiểu sư muội bị làm sao vậy, sao sắc mặt muội lại kém như vậy?" Ngày hôm sau lúc lên đường, Trác Hạo thấy nàng ngự trọng không vững vàng lắm, trong lòng không nhịn được lui về phía sau, đến bên cạnh nàng hỏi.

Thật bất ngờ, Trọng Từ không giống như thường ngày liếc xéo, trừng mắt hay là đốp chát lại với y mà chỉ miễn cưỡng nở nụ cười uể oải.

Yến Thực Châu bất an nói xen vào: "Không phải là muội đã bị Âm Thủy Tiên làm trọng thương chứ..."

Trọng Từ vội chặn lời của Yến Thực Châu lại: "Không phải, muội không sao, có lẽ do hôm qua muội sử dụng linh lực quá độ, cho nên thấy hơi mệt một chút."

Trác Hạo hé miệng, hơi hạ thấp người xuống nói với Trọng Từ: "Ta đưa muội đi một đoạn nhé?"

Biết rõ là nên từ chối, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào Trọng Từ lại gật đầu đồng ý.

Trác Hạo mừng rỡ, đang tính đưa tay qua đỡ nàng, thì ở phía trước Mẫn Tổ Thu bỗng nhiên kêu lên: "Trác Hạo ca ca mau tới đây, Nhâm sư huynh bọn họ đang đi tìm ca ca kia!"

Bị tiếng gọi đó của Mẫn Tổ Thu thức tỉnh, Trọng Từ nhanh chóng hoàn hồn lại, trong lòng biết chuyện đó không ổn, vội vàng đẩy tay Trác Hạo ra: "Đa tạ... Sư huynh, huynh đã có việc bận rồi, huynh hãy đi trước đi, muội có thể tự đi được."

Trác Hạo kiên trì: "Không có gì đáng ngại cả, ta đưa muội cùng đi qua đó..."

Lời nói của Trác Hạo còn chưa dứt, Mẫn Tổ Thu đã quay đầu lại nhìn y, trong sóng mắt tràn đầy sự giận hờn, lườm nguyệt một cái: "Trác Hạo ca ca, còn không mau qua đây!"

Yến Thực Châu cười như có như không: "Trác thiếu cung chủ cứ lo việc chính sự đi, Tiểu Trùng của chúng tôi không dám làm phiền Trác thiếu cung chủ đây phải nhọc lòng quan tâm đâu."

Trác Hạo vờ như không nghe thấy lời này: "Có thể có chính sự gì chứ, hiện nay tinh thần của tiểu sư muội không được tốt, còn phải chạy đi như vậy, mệt mỏi quá không phải là chuyện đùa đâu, mau tới đây ta đưa muội đi."

Yến Thực Châu chụp lấy bàn tay kia đẩy ra xa.

Trác Hạo bất đắc dĩ buồn rầu nói: "Ta muốn đưa tiểu sư muội đi cùng mà cũng không được sao."

Yến Thực Châu nói: "Được, nhưng đầu tiên hãy đem hết những muội muội này của thiếu cung chủ dàn xếp cho tốt đã rồi hãy nói tiếp."

Trác Hạo ghen ghét, cười khò: "Có liên quan gì tới các muội ấy đâu cơ chứ."

Trọng Từ nghe ra bên trong có điểm không ổn, vội vàng nói: "Thực Châu tỷ tỷ, tỷ nói bậy bạ gì đó."

Yến Thực Châu liền đẩy Trọng Từ ra: "Muội hãy nhìn xem các muội muội đó của y kia. Một bộ dạng giống như muốn ăn thịt muội vậy đó, sắp đem đám chua đồ lên người ướp chết muội rồi, cái người ở phía trước kia kia, chính là cháu gái của Mẫn tiên tôn đó."

Trọng Từ quần bách quá vội vàng nói lại: "Muội và huynh ấy chỉ quen biết nhau thôi mà, làm gì có gì đâu chứ."

Yến Thực Châu liếc mắt qua nhìn nàng: "Muội thì không có gì cả, nhưng tên tiểu tử này tâm tư cũng không rảnh rồi đến nỗi không có việc gì lại bỗng nhiên tỏ vẻ ân cần chăm sóc đến thế đâu."

Trác Hạo tức đến ghen ghét, cả người sắp bốc hỏa lên, sắc mặt cực kỳ khó coi: "Ta lo lắng tiểu sư muội gặp chuyện không may là thật, huống chi ta đối xử với ai tốt như thế nào chẳng lẽ lại đến lượt người khác tới quản hay sao."

Yến Thực Châu không đáp lại một lời nào.

Trác Hạo lại đưa cánh tay ra nói với Trọng Từ: "Nào, lại đây, ta đưa muội đi."

Nghĩ lại phản ứng của Yến Thực Châu, Trọng Từ nhìn sang Mẫn Tổ Thu, nàng có thể hiểu được tất cả, nhưng lại sợ Trác Hạo bị mất mặt, cho nên đang phát rầu cả lên vì không biết nên làm thế nào để từ chối, chợt phía sau có một giọng nói vang lên: "Trác sư huynh đã có việc bận, sao dám làm chậm trễ việc của huynh ấy chứ, để ta đưa muội đi."

Nhìn thấy người vừa tới, Trọng Từ mừng như bắt được vàng, liên tục gật đầu.

Tần Kha đưa cánh tay qua đem nàng kéo đến trước mặt, rồi để nàng cùng ngồi với mình trên thân của Bát Hoang thần kiếm, sau đó hướng tới Trác Hạo chấp tay ý bảo y tăng tốc độ nhanh hơn đuổi theo đội ngũ đi ở đằng trước.

Yến Thực Châu cười nói: "Trác thiếu cung chủ?"

Trác Hạo im lặng không nói gì, ngự kiếm phóng về phía trước.

.....

Ở phía trước đội ngũ, Văn Linh Chi cùng với vài đại đệ tử đang sóng vai đi cùng nhau, nói nói cười cười, bỗng nhiên phát hiện thấy Tần Kha không còn ở trong đội nữa, đang tính mở miệng hỏi, bỗng nhiên thấy Trác Hạo mặt mày nhăn nhó hằm hằm đuổi tới, không khỏi cảm thấy kỳ lạ quay đầu nhìn về phía sau, lập tức nhìn thấy cách đó không xa hai bóng áo trắng bay phất phới đang cùng nhau ngự kiếm mà đi.

Khuôn mặt đang tươi cười bỗng nhiên nặng xuống, Văn Linh Chi nhìn chăm chăm hai người một lúc lâu, cố ý giảm bớt tốc độ đi chậm lại tới bên hai người, nét mặt giãn ra nói: "Trọng Từ làm sao vậy?"

Trọng Từ đang thất thần, kinh ngạc không biết nên đáp lại như thế nào.

Văn Linh Chi thấy vậy không khỏi sợ hãi, vội giũ chính mình: "Là ta nhiều chuyện rồi."

Tần Kha nhìn Trọng Từ rồi trả lời: "Sư cô đừng hiểu lầm, tiểu sư muội trong người không được khỏe, ta đưa muội ấy đi một đoạn."

Linh Chi nghe thấy vậy miễn cưỡng nở nụ cười: "Bán tiên thể mà cũng bệnh sao, ta lại tưởng là vì việc hôm qua, quả thực giống như đem ta ra làm kẻ ác

vậy đó." Nói xong cũng không quan tâm đến hai người nữa, ngự kiếm rời đi.

Trọng Từ muốn nói nhưng lại thôi.

Tần Kha đã sớm để ý đến những hành động, cử chỉ dị thường của nàng, thấp giọng hỏi: "Sao lại thế này?"

Trọng Từ chỉ khẽ lắc đầu không đáp.

Tần Kha nhướn mi lên: "Ta mới nhận được thư của Tôn giả."

Trọng Từ vốn đang đứng nghiêng người, vừa nghe như vậy lập tức xoay mặt lại nhìn y.

"Vạn Kiếp không biết lấy tin tức từ nơi nào mà biết được đường tắt lên Côn Luân, y đã lên vào Côn Luân cứu Cung tiên tử đi trước mắt rồi."

"Việc này..."

Tần Kha lắc đầu: "Bọn họ hiện đang bỏ chạy về hướng thành Anh Châu, Tôn giả lệnh cho chúng ta đi tới thành Anh Châu trước để hội hợp. Kỳ thật muội không cần phải lo lắng, Tôn giả pháp lực vô biên, hiện nay, trong khắp lục giới không có ai đáng là địch thủ của người cả, Vạn Kiếp cũng đã từng thua dưới kiếm của người rồi đó."

Trọng Từ nói: "Người... Sư phụ mặc dù lợi hại, nhưng muội đã nhìn thấy Vạn Kiếp, y vì Cung tiên tử sẽ không tiếc mà làm bất cứ việc gì, Sư phụ..."

Tần Kha cười nhẹ, ngăn lời nàng lại: "Không đành lòng, không có nghĩa là sẽ không làm. Lòng đã mang chúng sinh, nên làm như thế nào, giữ lại hay bỏ đi vào thời điểm cần phải làm thì tuyệt đối người sẽ không nương tay. Ma giới và Tiên giới đã giằng co nhau nhiều năm như vậy rồi, nếu Tôn giả quả thực giống như lời muội nói, trong lòng mang nhiều điều lo lắng, e dè, thì làm sao có thể đảm nhiệm được chức vị hộ giáo của Nam Hoa chứ."

Trọng Từ nghe Tần Kha nói mà vô cùng sửng sốt.

Tần Kha lại nói tiếp: "Nhưng thật ra chuyện này đối với muội mà nói thì vì hiện nay Tôn giả đã rời khỏi Côn Luân, Vạn Kiếp cũng đã thoát khỏi vòng vây, cho nên lần này đi Anh Châu là vô cùng nguy hiểm. Hai ngày nữa chúng ta sẽ tới thành Lâm Hòa, trấn thủ thành Lâm Hòa là đệ tử của Côn Luân phái, nơi đó cách Côn Luân cũng khá gần, xưa nay rất an toàn, ta muốn muội nên tạm thời ở lại thành Lâm Hòa chờ chúng ta, muội thấy thế nào?"

Trọng Từ trầm mặc một lát, rồi khẽ gật đầu đồng ý.

Tần Kha còn tưởng rằng Trọng Từ nhất định sẽ phản đối kịch liệt, nhưng nay thấy nàng như thế liền nhẹ nhàng thở ra: "Huynh và Tôn giả sẽ nhanh chóng quay trở lại đón muội."

Trọng Từ gật đầu không nói gì.

Hao tâm tổn sức hết lòng cũng chỉ vì muốn đến Côn Luân để được nhìn thấy sư phụ, nhưng hôm nay biết được người vẫn an toàn. Trọng Từ không ngờ, cũng không nghĩ là sẽ được gặp mặt sư phụ nhanh như vậy, nhưng lúc này với cái ý niệm không thể nào chấp nhận nổi trong đầu đã làm cho nàng cảm thấy bản thân mình thực vô sỉ, quả thực là không còn mặt mũi nào xuất hiện ở trước mặt sư phụ nữa.

Phát hiện sắc mặt của nàng càng ngày càng kém, Tần Kha nhíu mày: "Rốt cuộc là muội bị làm sao vậy?"

Trọng Từ cup mắt xuống: "Không sao mà."

Tần Kha nói: "Huynh vốn vẫn luôn nghĩ rằng huynh có thể bảo vệ cho muội được chu đáo, nhưng..."

Biết y trời sanh bản tính đã kiêu ngạo, chắc sẽ để tâm chuyện ngày hôm qua, Trọng Từ vội lắc đầu: "Nếu không phải vì bảo vệ cho muội, thì huynh làm sao mà lại bị thương như thế. Là do muội tùy hứng, làm việc gì cũng không suy nghĩ, đáng lẽ muội không nên theo huynh tới đây, vì thế mới gặp chuyện không may. Muội còn chưa mắng chính mình, huynh lại tự trách cái gì chứ."

Tần Kha đưa mắt nhìn biển mây ở phía trước: "Nếu như thế, ta càng phải nỗ lực tu hành nhiều hơn nữa mới có thể yên tâm mang muội đi cùng."

Trọng Từ nghe được những lời này trong lòng cảm thấy ấm áp vô cùng: "Tới lúc đó huynh đừng chê muội làm liên lụy đến huynh đấy."

Tần Kha không hề để tâm những lời này.

.....

Hai ngày kế tiếp, chúng đệ tử lại quay lại hướng cũ vội vàng chạy đi. Từ khi bị Âm Thủy Tiên bắt, Trọng Từ vẫn trở nên vô tình và không có tâm tư như vậy. Yên Thực Châu hỏi không ra duyên cớ, chỉ âm thầm cảm thấy kinh ngạc. Lúc sắp đến thành Lâm Hòa, ở Nam Hoa bỗng nhiên xảy ra chuyện không may, nguyên nhân là do có người viết thư báo về, nội dung là Mộ Ngọc và Tần Kha tự mình mang Trọng Từ xuống núi. Thật ra Ngu Độ đã biết việc này rồi, Mộ Ngọc làm chuyện này bề ngoài là tự ý hành động nhưng bên trong cũng đã âm thầm báo lại cho y. Nhưng chẳng qua lần này lại xảy ra sự việc ngoài ý muốn, bị người khác vạch trần ra như thế, thân làm chương giáo, nếu làm việc không phân minh làm sao khiến kẻ dưới phục tùng được, sau này lại khó mà ăn nói với Lạc Âm Phàm. Bởi vậy Ngu Độ không thể coi như không biết được. Mẫn Văn Trung phạt Mộ Ngọc thật nặng, rồi ra lệnh rằng sau này đệ tử Tần Kha trở về sẽ lĩnh tội sau.

Trọng Tử sau khi biết được, càng cảm thấy hối hận và giận mình không thôi.

Lần này quả thật là do mình làm việc tùy hứng, mới làm hại Mộ Ngọc và Tần Kha phải chịu trách phạt. Ban đầu vốn tính là đi theo đến đây để nhìn sự phụ, sau đó lặng lẽ theo mọi người mau chóng quay trở về, không để cho người phát hiện ra. Nào ngờ được hiện tại lại có người viết thư về khai báo hết mọi chuyện ra như thế. Mà vào cái ngày Mộ Ngọc tự mình đưa nàng xuống núi, Tần Kha đã giải thích với các đệ tử đi theo là việc này do chương giáo an bài, nên suốt dọc đường đi không có người nào hỏi đến, mãi cho tới hôm nay được mật báo mới lộ ra đó là giả. Không biết là người nào mật báo đây?

Lúc đến thành Lâm Hòa, Văn Linh Chi tiến lại an ủi Tần Kha. Trọng Tử nhìn bộ dạng ra vẻ thân thiết của nàng ta, suýt chút nữa đã hỏi ra khỏi miệng, nhưng bị Tần Kha ngăn lại. Ngày thứ hai, đệ tử hai phái tiếp tục chạy tới Anh Châu, còn lại mỗi một mình Trọng Tử ở lại thành Lâm Hòa chờ đợi.

Lâm Hòa là vùng đất nơi biên thủy, người ở cũng rất đông đúc, dù sao nơi này cũng rất gần Côn Luân phái, tiền trưởng Côn Luân qua lại rất nhiều, được Côn Luân phái che chở, do đó nơi này phòng thủ càng nghiêm mật hơn so với nơi khác, không hề có ma tộc tác loạn. Biết Trọng Tử là đồ đệ của Lạc Âm Phàm, các đệ tử đóng ở đây đối đãi với Trọng Tử cực kỳ khách khí, lễ nghĩa. Trọng Tử cũng không dám chạy lung tung, cả ngày ở trong phòng, ngoại trừ việc nâng cử ngón ngo, ngo ngón ra thì cũng vẫn chỉ vậy mà thôi.

Lưới càng rộng thì càng dễ dàng có nhiều lỗ hổng. Sau đó nhanh chóng có tin tức truyền đến, ma tôn Vạn Kiếp ở thành Triền Nam rơi vào pháp trận của đệ tử tiên môn, bị trọng thương và đã giết hại hơn mười đệ tử tiên môn, phá trận mà ra, mang theo Cung Khả Nhiên trốn thoát, khiến trong phạm vi mười dặm bên ngoài thành Triền Nam gà bay chó sủa.

Không biết ma tôn đi về phía nào, lòng người ai nấy cũng đều hoảng sợ, dân chúng người người đóng cửa không dám ra ngoài. Tiên môn lại càng khẩn trương hơn, hạ lệnh cho đệ tử trấn thủ ở các thành trấn chuẩn bị sẵn sàng trận địa nghênh đón quân địch, lưu ý tất cả mọi tình huống ra vào tại nơi trấn giữ.

Biết được việc này, Trọng Tử vừa mừng lại vừa buồn.

Mừng là vì người gặp chuyện không may đều không phải là những người đi cùng Tần Kha, còn buồn là vì, nếu không có việc đệ tử tiên môn một lòng báo thù, bắt cóc Cung Khả Nhiên, thì cũng sẽ không làm cho nhiều dân chúng vô tội chết như vậy. Việc này do người trong tiên môn gây ra cho nên lòng sự phụ nhất định cũng sẽ không dễ chịu chút nào.

Nghĩ nghĩ một hồi, Trọng Tử quyết định đi Thủy Tín đài, nàng muốn viết thư truyền tin báo với Tần Kha bảo bọn họ nên lưu ý một chút.

Thành Lâm Hòa rất gần Côn Luân phái nên đường như trong lòng mọi người cũng cảm thấy yên ổn hơn một chút. Trên đường các cửa hàng đều buôn bán bình thường, chỉ là người qua lại không còn đông đúc, nhộn nhịp như trước nữa mà thôi.

Bên trong Thủy Tín đài trống trơn, trên mặt đất có mấy đống bụi lớn màu xám, giống như là đã thiếu cái gì đó, trong không khí tràn ngập một hương vị thực quái lạ.

Phòng trong dường như có người đang nói chuyện.

Trọng Tử vội vàng chạy vào bên trong, nhưng vừa mới đảo mắt nhìn quanh một cái, lập tức sắc mặt nàng trắng bệch lại hoảng hốt lui ra ngoài. Chỉ cần liếc mắt một cái, cảnh tượng phía sau bãi đá đã in sâu vào trong trí óc nàng, trong lòng nàng nổi lên cảm giác sợ hãi tột cùng, bước chân không dịch chuyển nổi nữa.

Giống như cảnh tượng nàng đã từng gặp qua.

Trọng Tử rốt cục cũng hiểu được, mới vừa rồi nàng bước vào cửa ngửi thấy được hương vị kỳ quái kia chính là hương vị của yêu đạo, đó là hơi thở của sự chết chóc. Trước đó nàng nhìn thấy trên mặt đất có mấy đống bột phấn lúc này mới hiểu rõ đó không phải bụi đất gì cả, mà đó là tro cốt của đệ tử tiên môn trấn thủ Thủy Tín Đài bị ma lực cực mạnh đánh cho tan thành tro bụi!

Năm đó ở Thanh Hoa cung gặp phải đòn công kích hiểm độc, cảm giác linh hồn bị xuất ra khỏi cơ thể cho đến giờ vẫn còn là ký ức mới mẻ đối với nàng. Nếu như lúc đó không có Lạc Âm Phàm không tiếc hao tổn chân thân, độ tiên khí kéo lại hồn phách của nàng trở về thì nàng đã sớm được đưa về địa phủ, chuyển thể luân hồi mất rồi.

Khắp cả người Trọng Tử lông tơ dựng đứng hết lên, phản ứng đầu tiên của nàng chính là chạy thật nhanh ra ngoài báo tin cầu cứu, có lẽ là do mới vừa rồi bọn họ quay lưng về phía nàng để nói chuyện, nên người ở bên trong quả nhiên là vẫn chưa đuổi đến ngoài này, dường như cũng chưa phát hiện ra nàng, điều này làm cho nàng cảm thấy trong lòng an tâm không ít.

Trong tay áo của nàng có cất giấu tín hương (*).

** Tín hương: là một loại mùi hương dùng để báo tin.*

Đã được ném qua một lần giáo huấn, Trọng Tử đã sớm có sự phòng bị, đó là tín hương đặc chế của Côn Luân phái, chỉ cần đem linh lực truyền vào đó, trong vòng phạm vi một dặm bất kể đệ tử nào của Côn Luân cũng có thể phát hiện ra được, mọi người luôn mang theo nó làm vật tùy thân, chính là để phòng ngừa có chuyện khẩn cấp.

Linh lực cuộn cuộn đưa vào, nhưng bên ngoài trước sau gì cũng không hề có động tĩnh.

Cả người Trọng Tử toát mồ hôi lạnh.

Phép độn thuật (*) của đệ tử tiên môn không thể nào lại chậm đến vậy được, huống chi là cùng ở trong một tòa thành. Tín hương đã thả ra, mà lại chậm chạp chưa có sự đáp trả lại, khả năng duy nhất chính là, bọn họ căn bản không hề thu được tin tức mà nàng đã gửi, điều đó có nghĩa là nơi này đã có thiết đặt kết giới!

** Là thuật di chuyển trong tiên môn, người ta có thể sử dụng các yếu tố tự nhiên để di chuyển. Ví dụ như di chuyển trong lòng đất thì gọi là độn thổ, di chuyển trong nước là độn thủy.*

Người ở bên trong không phải là không phát hiện ra Trọng Tử, chỉ là đã định liệu trước là nàng sẽ trốn không thoát mà thôi.

Biết là không thể trốn thoát, Trọng Tử ngược lại buộc mình phải trấn định lại, vắt óc khổ sở suy nghĩ kế sách, bên trong bỗng nhiên truyền đến tiếng nói chuyện.

"Nơi đây có mạch nước ngầm, có thể mượn dòng nước này để độn thủy ra khỏi thành." Thật kỳ quái, giọng nói này lộ ra cảm giác vô cùng mệt mỏi, nhưng nghe ra thì trước sau gì nàng cũng cảm thấy có cảm giác giống như là đã từng quen biết.

"Vì sao ta phải đi?" Giọng nói lạnh lùng đến từ Cung Khả Nhiên, "Ta đã rất chán ghét những ngày sống như vậy rồi, bị bọn họ đuổi giết không nói, hiện tại người còn muốn ta giống chó rơi xuống nước, giống như người cùng nhau bỏ chạy hay sao!"

Trầm mặc.

Trọng Tử rút cuộc cũng kìm chế được sự sợ hãi, chẳng biết là lo lắng suy nghĩ như thế nào mà lại lặng lẽ lui vào trong góc, lắng tai đợi một lát, lại không hề nghe thấy động tĩnh gì nữa, bên trong phòng hai người kia giống như đã tan biến vào hư không.

Không phải là bọn họ đã đi rồi chứ?

Đang nghĩ tới —

"Là ta làm liên lụy đến nàng."

Bọn họ còn ở bên trong à! Sự vui sướng trong lòng vừa mới dâng lên, lập tức biến mất không còn thấy chút bóng dáng tâm hơi nào cả. Trọng Tử âm thầm kêu khổ, cầu nguyện hai người kia mau chóng rời đi, tốt nhất là quên hẳn một người ngoài như nàng luôn đi. Ai ngờ ông trời dường như cố tình đối nghịch với nàng, nàng càng khẩn trương thì bên trong hai người nọ lại càng ngày càng lớn tiếng với nhau.

"Người rút cuộc còn muốn làm liên lụy ta tới bao giờ nữa?"

"Sẽ nhanh chóng tốt hơn thôi."

"Tốt? Từ phi người đã chết thôi."

"Nàng cũng muốn ta chết như vậy sao?"

"Người nhìn xem người đã biến thành bộ dạng gì, tiên không ra tiên ma không ra ma." Cung Khả Nhiên không che dấu được sự kích động, giọng nói tràn đầy sự oán hận cay độc, "Ta chỉ hận lúc trước vì sao người không cùng chết với ba ngàn người kia, xem ra cũng còn tốt hơn bây giờ nhiều!"

"Không dễ như vậy!" Giọng nói kia đột nhiên cao lên, không nhân nhượng giống như lúc trước mà trở nên ngoan độc vô cùng, "Ba ngàn mạng sống đó có là gì kia chứ, cho dù là ba vạn cũng không đủ cùng chôn với bọn tọ ầu!"

Có lẽ là đã bị y dọa cho đến phát khiếp, Cung Khả Nhiên một hồi lâu sau mới mở miệng thấp giọng nói: "Ta hận người."

"Muốn hận thì cứ hận đi." Giọng nói thật thản nhiên.

"Người cho dù có chết, cũng sẽ không có người khóc lấy một tiếng, người..." Một nửa câu nói còn lại đã rơi vào hư không, không còn nghe thấy gì nữa, có lẽ là đã bị y làm cho nín lặng mất rồi.

Kế tiếp, lại là một sự yên lặng kéo dài.

Trọng Tử vẫn không dám nhúc nhích đợi đến nửa ngày, trước sau cũng không nghe thấy bên trong có động tĩnh gì khác nữa. Lúc này mới thử thăm dò cúi đầu kiểm tra lại chính mình, phát hiện toàn thân trên dưới đương nhiên vẫn còn rất ổn.

Bọn họ thật sự đã đi rồi sao?

Chịu một trận kinh hoàng này, Trọng Tử suýt nữa là không thể đem hòn phách đang phiêu bồng của mình kéo về, nghĩ đến tình cảnh mới vừa rồi càng nghĩ lại càng cảm thấy sợ hãi thêm, nhất là nhìn mấy đồng tro cốt ở bên cạnh, càng làm nàng bủn rủn cả người.

Ở những nơi thế này ai lại muốn ở lâu kia chứ? Nàng theo bản năng đứng lên gấp rút chạy ra ngoài.

Cánh cửa gần ngay trước mắt, nhưng trước sau lại không có cách nào với tới được, giống y như trước đây, cho dù làm như thế nào cũng không thể vào được đại điện của Trọng Hoa cung.

Kết giới vẫn còn!

Tâm tư vừa mới được thả lỏng đột nhiên nhanh chóng co rút lại, Trọng Tử cảm thấy hoảng hốt vô cùng, vội vàng quay đầu lại.

.....

Một mái tóc dài màu đỏ sẫm tuyệt đẹp, không rũ xuống vai buông dài trên mặt đất, mà là đang tung bay ở giữa không trung, giống như nó là một sinh mệnh sống vậy, phiêu phiêu dang dang, càng khiến cho người ta thêm hoa mắt, ngay cả trường bào màu đen cũng ánh lên một chút sắc màu đỏ sẫm bóng loáng, uy nghiêm lại đẹp đẽ cao quý, giống như địa vị cực kỳ tôn quý của y ở Ma giới.

Nhưng mà những thứ đó so sánh với khuôn mặt của y đều hoàn toàn không là gì cả.

Đó tuyệt đối là khuôn mặt hoàn mỹ nhất trên đời này, đường nét rõ ràng, không có lấy một chút khuyết điểm, nhất là những sợi tóc dài màu đỏ đang rủ trên trán chắn ngang qua đôi mày dài như vẩy, che khuất một đôi mắt phương tao nhã, hình thành một loại vẻ đẹp vừa hỗn loạn lại vừa xinh đẹp đến tàn khốc.

Giống như một u linh, y không đi trên mặt đất mà chậm rãi bay tới trước mặt nàng.

Trọng Tử căn bản đã quên hẳn việc phải chạy trốn, chỉ kinh ngạc nhìn y, trong đôi mắt to tròn không hề có sự sợ hãi, chỉ có tràn đầy vẻ khiếp sợ, giống như đang nhìn thấy một việc không thể hiểu được nhất trên đời này.

Khuôn mặt kia, nàng có nằm mơ cũng sẽ không quên được.

Khuôn mặt đẹp đẽ như vậy, nụ cười dịu dàng như vậy, không biết đã xuất hiện biết bao nhiêu lần trong giấc mơ của nàng. Nàng đã từng vì người đó mà thề rằng phải làm đệ tử tiên môn, để được giống như người đó cứu vớt chúng sinh đang phải chịu khổ cực.

Nhưng mà ngay lúc này, khi người thật sự đã xuất hiện trước mặt mình, nàng lại không hề cảm nhận được một chút vui sướng nào.

Trong trí nhớ của nàng đôi mắt kia tràn ngập vẻ thương xót, thế mà nay đã biến thành một màu đỏ sẫm, nó vẫn xinh đẹp như vậy nhưng lại toát lên nét tà ác, một môi không có một chút sinh khí, bộ dạng vô cùng ủ rũ, buồn ngủ. Trong ánh mắt lại lộ ra một tia nhìn giễu cợt, tựa như đang thích thú nhìn một con thỏ cùng đường.

Đây là thần tiên ca ca? Hay không phải là người đó? Trọng Tử ngờ ngác cảm thấy mình như con thú non đã rơi vào lưới.

Có lẽ là phản ứng của nàng rất kỳ quái nằm ngoài dự đoán của y, trong con ngươi màu đỏ sẫm chợt hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng rất nhanh chóng tan biến đi.

Y vươn tay ra.

Cái cổ trắng nõn của nàng lập tức bị bóp chặt lấy, hô hấp trở nên vô cùng khó khăn, hai chân nàng cũng bị nhấc bổng lên chậm rãi rời khỏi mặt đất.

Trọng Tử không hề giả vờ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay của y.

Những ngón thon dài trắng trẻo, cảm giác này sao lại quen thuộc đến như thế. Chính bàn tay này, đã từng nhẹ nhàng vỗ lên lưng của nàng, dịu dàng đỡ nàng đứng dậy, cũng bàn tay đó đã lưu lại tiên chú trên người nàng, để nàng từ nay về sau sẽ không bị người đời bắt nạt nữa.

Nhưng bây giờ, nó lại trở nên lạnh lẽo như băng giá, siết chặt lấy cổ của nàng.

Làm sao có thể như vậy được! Làm sao lại là người đó được!

Trọng Tử cố hết sức há miệng, phát ra giọng nói khàn khàn: "Ca ca?"

Giọng nói vừa phát ra, y dường như đã nhận ra nàng: "Là người?"

Thần sắc mặt mọi nhanh chóng biến mất, đôi mắt phương trở nên có chút sáng ngời. Giọng nói này bởi vì ngoài ý muốn cho nên có vẻ nhu hòa, nghe thấy lại càng thêm quen thuộc, đó là giọng nói mà Trọng Tử vĩnh viễn không thể quên được, tựa như âm thanh từ trên trời truyền xuống.

Nàng lắp bắp nói lại lần nữa: "Ca ca..."

"Đồ đệ của Lạc Âm Phàm?" Hai tròng mắt chợt híp lại, trở nên vô cùng nguy hiểm.

Ca ca không nhớ rõ nàng? Trọng Tử thất vọng, ngay sau đó đột nhiên hoàn hồn.

Không đúng, không phải là người đó! Thần tiên ca ca áo trắng tóc dài, dịu dàng như vậy, nụ cười điềm đạm ẩn chứa sự thương xót vô hạn, ngoại trừ sự

phụ, trên đời này nàng chưa thấy qua người nào như vậy, ca ca hẳn phải là thần tiên cứu vớt thể nhân. Mà người trước mặt này, đôi mắt một màu đỏ máu, mái tóc toàn một màu đỏ dị thường, cả người lộ ra ma khí dày đặc, thứ mà y mang đến không phải cứu vớt, mà là đại họa, là kiếp nạn, không biết y đã giết bao nhiêu đệ tử tiên môn, ngay cả nàng cũng suýt nữa là chết ở trên tay y, đây là ma tôn cường mạnh nhất của Ma giới!

Chỉ là dung mạo giống nhau mà thôi, nàng tự nhiên lại hồ đồ đem ma tôn nghĩ thành thần tiên ca ca!

Ý thức được mình đã phạm sai lầm lớn rồi, khuôn mặt Trọng Từ trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi lạnh không ngừng toát ra, bản năng kháng cự bắt đầu nổi lên, lòng bàn chân từ từ lui về phía sau, quanh thân nàng sát khí trào ra như sóng triều tràn lên, linh đài ẩn trong phút chốc đã được hình thành.

"Trời sinh sát khí, là con bé?" Giọng nói thì thào giống như là đang lẩm bẩm với chính mình, ma tôn Vạn Kiếp từ trên cao nhìn xuống đánh giá nàng, giống như muốn xác nhận điều gì đó, trong đôi mắt phượng hiện ra thần sắc thật phức tạp, ngoại trừ sự kinh ngạc và nghi hoặc, còn có rất nhiều thứ không thể nói rõ được.

Tất cả có thể kết thúc rồi sao?

Khuôn mặt tuấn tú càng phát ra nét mỗi mệ, dường như trên đó còn có một chút gì đó như được giải thoát.

"Vì sao phải chấm dứt? Vì sao lại không để cho mình chấm dứt mọi thứ, chỉ mình mà thôi? Việc đã đến nước này, tại sao còn phải lo lắng, e dè nhiều như vậy để làm gì? Nếu hiện tại phải khiến cho cô bé này hồn phi phách tán, thì mọi việc phải làm thế nào để mà chấm dứt?"

Ánh mắt y đột nhiên trở nên sắc bén, trong nụ cười hoàn toàn là sự tàn nhẫn, sát khí đột nhiên lại tràn ngập.

Trọng Từ khản trương đến mức tim đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài, vẫn cẩn thận đề ý đến y, trên khuôn mặt lạnh lẽo kia chẳng có biến hoá gì nhiều. Trọng Từ nhìn thấy thế biết ngay là không còn đường trốn thoát, chỉ đành nhắm mắt lại, nắm chặt Tinh Xán toàn lực đánh ra.

Ở trước mặt ma tôn cường mạnh nhất, linh đài ẩn hiển nhiên là không phát huy được nhiều tác dụng.

Da thịt toàn thân Trọng Từ giống như bị lửa thiêu đốt, duy chỉ có mình Tinh Xán, vẫn ôn nhuận như cũ, kiên trì chống đỡ cùng nàng.

"Quả nhiên, vẫn không muốn thương tổn đến con bé sao?" Ma tôn Vạn Kiếp hừ nhẹ một tiếng.

Lục phủ ngũ tạng như chịu dày vò, mỗi một tác da thịt, mỗi một đốt xương cốt đều cảm thấy đau vô cùng, thân thể cũng giống như bị đốt thành tro bụi. Trọng Từ cố gắng chống đỡ nhưng không thể nào chịu nổi, suýt chút nữa là đã buông tay không chống cự nữa.

"Trọng nhi!" Một giọng nói quen thuộc vang lên mang theo một sự tức giận rõ ràng.

Trong phút chốc, tâm tư được hy vọng lấp đầy, bất chấp thân thể đang phải chịu đau đớn vô cùng.

Sư phụ! Là sư phụ! Trọng Từ vui sướng mở to mắt, miệng không thể nói được, chỉ có thể yên lặng gào lên thật to ở trong lòng.

Nàng không thể chết được, nàng không muốn chết!

Bất ngờ, ma tôn Vạn Kiếp bỗng nhiên thu tay lại, khóe môi cong lên, ngay cả ánh mắt cũng là ý cười lạnh lẽo bao phủ, ánh mắt đó giống như là một người đang rơi vào cạm bẫy, lại nhìn thấy một người khác cũng sắp rơi vào cạm bẫy như mình.

Giữ lại đứa trẻ này, kết cục có lẽ sẽ càng đẹp mắt hơn chăng?

Tầm áo choàng màu đen biến mất, y bỏ chạy.

Suy nghĩ và ý thức đã bắt đầu mơ hồ, Trọng Từ không còn một chút sức lực nào ngã xuống, rơi vào một vòng ôm ấm áp mà nàng đã mong nhớ từ lâu.

Cảm giác dịu dàng từ trên môi truyền đến, một luồng linh khí từ bên ngoài ủa vào cơ thể, tầm mắt dần dần trở nên rõ ràng hơn, khuôn mặt nàng mong nhớ ngày đêm đã ở gần ngay trước mắt rồi.

Trời đất tĩnh lặng không còn một tiếng động, năm tháng dường như đã dừng lại ngay tại giây phút này.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 17: Dục độ

Đôi môi ướt át mềm mại đặt trên môi nàng, mái tóc đen nhánh đổ xuống ngực nàng. Bàn tay kia, bàn tay từng nắm tay nàng, dắt nàng đi, bàn tay cầm kiếm quét ngang Lục giới, bàn tay ấy - giờ này đang ôm chặt nơi thắt lưng nàng.

Cảm giác an ổn này khiến Trọng Từ cảm thấy an tâm, tim không còn đập liên hồi nữa, mà chỉ đều đều, nhẹ nhàng, bình yên, an ổn. Nằm trong vòng ôm ấm áp như vậy, dù bây giờ có chết đi, nàng cũng không còn gì phải tiếc nuối.

Đôi mi dài của nàng dần khép lại.

.....

Nhận được tin báo của Tần Kha, biết tiểu đồ đệ của mình lại không nghe lời chạy theo mọi người ra ngoài, Lạc Âm Phàm vừa giận vừa lo, lại mơ hồ cảm nhận có điều gì xấu sắp xảy ra nữa rồi. Bởi vậy bất chấp tất cả, vội vã lên đường, ngày đêm chạy tới thành Lâm Hoà.

Quả nhiên khi tới nơi đã không thấy Trọng Từ đâu, hỏi qua đệ tử Côn Luân ở trong thành, mới đuổi theo Trọng Từ tới Thủy Tín đài. Nhưng không thể ngờ lại gặp được Trọng Từ và Vạn Kiếp. May mắn là Vạn Kiếp vừa thấy hấn thì đã vội vàng bỏ chạy. Tận mắt thấy tiểu đồ đệ của mình bị ma khí xâm nhập vào hồn phách, thân thể lao đảo, đứng không vững. Dưới tình thế cấp bách như vậy, Lạc Âm Phàm không chút nghĩ ngợi, vội vàng lao lên ôm lấy Trọng Từ mà độ khí.

Sự việc không nghiêm trọng như hấn tưởng, hồn phách Trọng Từ chỉ bị tổn thương một chút, không có gì đáng lo.

Lạc Âm Phàm ngạc nhiên, nhưng cũng cảm thấy thật may mắn, xác định tiểu đồ đệ không sao, lúc này bàn tay vẫn đang nâng mặt Trọng Từ mới buông xuống.

Trọng Từ mở to mắt, vẻ mặt mờ mờ mịt mịt.

Lạc Âm Phàm khẽ nhíu mi, có chút xấu hổ. Cũng may hấn đã sống mấy trăm năm, các loại tình cảm trên thế gian này hấn vốn đã nhìn thấu tất cả. Đừng nói hấn có tư tưởng cá nhân không đoan chính nào, ở trong mắt Lạc Âm Phàm hấn, Trọng Từ căn bản chỉ là một đứa trẻ mà thôi. Trong tình thế vô cùng khẩn thiết liên quan đến tính mạng như vậy, mà còn có thể băn khoăn cân nhắc trước sau được nữa sao. Huống chi giữa hấn và con bé còn có một mối quan hệ thầy trò nữa cơ mà, bởi vậy, cũng chẳng cần phải suy nghĩ chi cho nhiều về chuyện này.

Dứt bỏ được nỗi băn khoăn này trong lòng, Lạc Âm Phàm lại chú ý tới một chuyện vô cùng nghiêm trọng khác.

Tận mắt Lạc Âm Phàm thấy Trọng Từ dùng sát khí của mình biến thành sức mạnh để chiến đấu, đem Linh Đài Ấn phát huy đến mức độ như thế thật sự làm hấn khiếp sợ. Nhưng khó giải quyết nhất chính là Vạn Kiếp chắc chắn cũng đã phát hiện ra sát khí của con bé. Đáng lý ra, lúc này khó lòng có thể kịp cứu con bé, ai ngờ con bé không chỉ giữ được tính mạng mà mọi thương tổn cũng nhẹ đến đáng ngạc nhiên. Từ trước tới giờ, chưa có ai rơi vào tay Vạn Kiếp mà may mắn như con bé, Vạn Kiếp vốn chỉ thích làm theo ý mình, giết người vô số rất tùy tiện, thế mà lần này lại xảy ra chuyện ngoại lệ, hạ thủ lưu tình. Xét đến tận cùng thật sự không tìm ra được lý do gì để y làm như vậy, huống chi con bé lại còn là đồ đệ của Lạc Âm Phàm hấn nữa chứ.

Chuyện này tuyệt đối không chỉ đơn giản như bề ngoài, chắc chắn là có ẩn tình bên trong.

Lạc Âm Phàm vẫn đang suy nghĩ, không phát hiện khuôn mặt Trọng Từ đã đỏ ửng lên.

Tâm tư bình lặng lúc trước của Trọng Từ giờ bỗng dậy sóng, trong lòng nàng có vô số cảm xúc vui sướng lẫn đau khổ đang dần vật lộn nhau. Nàng biết rõ sự phụ làm vậy chỉ đơn giản là tiếp khí cứu mình, nàng cũng rõ ràng biết là tuyệt đối không thể có những suy nghĩ không an phận như vậy, nhưng nàng không thể ngừng những suy nghĩ đó được. Nhưng nàng thật sự không ngừng được, những suy nghĩ ấy cứ như bão lũ, cuốn phăng nàng đi...

Nếu nói lúc trước sự phụ chỉ là một bóng dáng mà trong lòng nàng tưởng tượng ra, thì giờ phút này, hình bóng ấy đã trở nên chân thật, là một con người thật, là người luôn cứu nàng, bảo vệ nàng.

Sự phụ hấn là không biết.

Bàn chân Trọng Từ bắt giắc lùi về phía sau hai bước, bàn tay nhỏ bé nắm chặt Tinh Xán.

Lạc Âm Phàm bấy giờ đã hoàn hồn, thấy bộ dạng của Trọng Từ cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, liền cảm thấy tức giận vô cùng bước tới lớn giọng nói: “Quý xuống!”

Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Trọng Từ thấy sự phụ lớn tiếng đến vậy, vẻ mặt nghiêm nghị đến thế nhìn mình. Trọng Từ cúi đầu quý xuống, đôi mắt đỏ lên.

Tiểu đồ đệ luôn luôn ngoan ngoãn, hiểu biết nhưng giờ lại không hề nghe lời, không thèm để lời sự phụ vào tai, tự tiện chạy tới đây, suýt nữa đã không giữ được mạng sống. Lạc Âm Phàm nhớ lại tình huống nguy hiểm vừa rồi, lại càng cảm thấy tức giận. Nếu vừa rồi Ma tôn Vạn Kiếp thực sự có ý muốn giết người, thì dù có độ Kim Tiên khí cho con bé đến cỡ nào đi nữa cũng không thể nào cứu nổi con bé. Hơn nữa Vạn Kiếp đã biết con bé trời sinh sát khí, sau này không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

“Không tuân theo lời dạy của sự phụ, tự tung tự tác, đây chính là đệ tử của Trọng Hoa ta ư !!!”

Trọng Từ không dám mở miệng.

Giọng nói của Lạc Âm Phàm lạnh lùng, nghiêm khắc: “Tùy hứng làm việc, khiến cho thủ tọa đệ tử phải chịu phạt, lại liên lụy đến đệ tử Chương môn bị thương, ngươi có biết sai không?”

Trọng Tử cắn môi, gạt đầu, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Lạc Âm Phàm không an ủi đồ đệ như mọi lần, mà lại lớn tiếng trách mắng. Tiểu đồ đệ vì sao lại chạy tới đây, hẳn tất nhiên hiểu rõ. Con bé vẫn còn tâm tư của một con chim non muốn quậy phá. Quát mắng con bé như vậy, cũng khá nặng lời, có lẽ con bé sẽ cảm thấy rất ảm ức. Nhưng tuổi con bé đang ở giai đoạn bướng bỉnh, liều lĩnh, làm việc lại không để ý tới hậu quả. Lần này may mắn thoát được kiếp nạn này, nhưng lần sau làm sao có thể lại gặp được may mắn như thế. Nếu lại mềm lòng không dạy dỗ con bé cẩn thận, tiếp tục dung túng cho con bé, thì chỉ làm hại con bé mà thôi.

Kết giới bị phá bỏ, đệ tử Côn Luân đã sớm nhận được tin tức chạy đến đây giờ đang chờ ở bên ngoài cung kính thi lễ, thấy Lạc Âm Phàm lớn tiếng như vậy, một đại đệ tử bèn đi lên muốn cầu xin cho Trọng Tử.

Lạc Âm Phàm chỉ liếc y một cái.

Một cảm giác áp bách vô hình từ đâu đó dâng lên, khiến cho tên đệ tử kia cảm thấy da đầu run lên, không dám nhìn thẳng vào Lạc Âm Phàm chứ huống chi là mở miệng cầu xin, tay chân luống cuống đứng nguyên tại chỗ không nói được gì.

May mắn có một tên đệ tử khá thông minh tiến lên nói với Lạc Âm Phàm: “Chương giáo bảo đệ tử mời Tôn giả đến.”

Lạc Âm Phàm gạt đầu, cũng không nhìn Trọng Tử, lập tức ra ngoài, chỉ để lại một câu với nàng: “Quý tại đây không được đứng lên cho ta, đợi khi trở lại Nam Hoa, phạt ngươi đóng cửa sám hối một tháng.”

.....

Thủy Tin dài nhanh chóng được bố trí đệ tử tiên môn đến bảo vệ như cũ, càng thêm nghiêm ngặt hơn. Lạc Âm Phàm đi tới trước Côn Luân, thì gặp được Ngọc Hư Tử của Côn Luân, Trắc Diệu của Thanh Hoa cùng với chương môn phái Thực Sơn đều đã chờ ở đây. Bọn họ đều không thể tưởng tượng nổi Vạn Kiếp lại biết được con đường nhỏ lên Côn Luân và tránh khỏi được trận địa mai phục, mọi chuyện đã rồi, có nói thêm nữa cũng vô dụng. Ngọc Hư Tử thấy hồ thẹn vô cùng, luôn miệng xin lỗi mọi người, mỗi người cũng an ủi lại một câu sau đó liền tản ra. Lạc Âm Phàm cũng nói lời an ủi rồi từ biệt đám người Ngọc Hư Tử, lập tức trở lại thành Lâm Hòa, đưa Trọng Tử về Nam Hoa.

Lúc đó, Trọng Tử đã quỳ cả ba ngày, đầu gối đã không còn cảm giác, đứng không nổi nữa. Trọng Tử từ trước tới giờ chưa từng bị phạt nặng như vậy, thân thể đau đớn cũng không là gì, ảm ức trong lòng cũng không hề gì, nhưng việc làm nàng sợ hãi là mấy ngày nay cho dù nàng đã cư xử cẩn thận đến thế nào đi nữa thì Lạc Âm Phàm cũng không hề nói với nàng một câu, trước sau chỉ có một vẻ lạnh lùng, không hề quan tâm đến nàng, có thể thấy được lần này sự phụ thật sự rất tức giận.

Lạc Âm Phàm trong lòng cũng đã hối hận chút chút, ý của hắn lúc đó chẳng qua chỉ muốn Trọng Tử quỳ khoảng hai canh giờ, để ngẫm nghĩ lời dạy dỗ của hắn, ai ngờ con bé thật sự vâng lời, quỳ đến ba ngày.

Hối hận thì hối hận, nhưng trong lòng hắn vẫn còn tức giận lắm.

Đứa trẻ này quá tùy hứng, không biết phân biệt nặng nhẹ làm cho mình bị thương, lại không hề nghĩ tới người đau lòng sốt ruột nhất chính là bậc làm cha làm mẹ, trưởng bối, đúng là càng lớn thì càng không hiểu chuyện gì cả.

Giận thì giận, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng hai chân sưng vù nhưng vẫn cố gắng đứng vững để ngư trượng của Trọng Tử, Lạc Âm Phàm cũng không trách cứ gì thêm, trước tiên là hạ xuống ở một trần nhỏ, đang muốn tìm một khách điểm trọ qua đêm.

.....

Đã qua giờ ngo, trần này còn rất nóng nực.

“Con gái của ta xinh đẹp như vậy, bán cho người hai mươi hai lượng, đã là hời cho người lắm rồi.”

...

“Mụ đàn bà xấu xa này, dám tìm đàn ông sau lưng ta?”

...

Trọng Tử đưa mắt nhìn xung quanh, ai ai cũng đang la hét tranh chấp ầm ĩ, tiếng khóc, tiếng đánh chửi vang vọng khắp nơi.

Trọng Tử theo sát Lạc Âm Phàm, trong lòng kinh ngạc lại tràn ngập nỗi bất an, không biết vì sao khi đi vào cái trần nhỏ này, nàng có một cảm giác khác thường, một ý nghĩ kỳ quái cứ lần lượt trong đầu nàng. Hơn nữa bên cạnh Trọng Tử lại có hai nữ nhân, vừa dựa vào cánh cửa nói chuyện, vừa dùng ánh mắt say mê mà nhìn Lạc Âm Phàm, thậm chí còn liếc mắt đưa tình. Người mà nàng tôn kính nhất lại bị bọn họ khinh nhờn như vậy, làm lòng nàng tức giận vô cùng.

Tóm lại là, cái thị trần nhỏ bé này có một bầu không khí thật là quái lạ.

Lạc Âm Phàm dường như không để ý tới khung cảnh xung quanh, mang Trọng Từ đi về phía trước, nhưng không đi vào khách điểm ở trọ, mà lại đi vào một ngõ nhỏ rất cũ kỹ, chớp mắt một cái đã dừng ở cửa một ngôi nhà, đưa tay gõ cửa.

Mở cửa là một đôi vợ chồng già, nghe hai người xin tá túc, đều có vẻ do dự: “Việc này...”

Tấm màn treo trước phòng được vén lên, một vị Tiên cô bước ra, trang phục xanh nhạt càng tăng thêm vẻ thanh thuần, khí chất điềm tĩnh như hoa sen, trong tay vị Tiên cô ấy cầm một giỏ dược thảo còn tươi, Trọng Từ vừa nhìn thấy, liền ngây người.

Nàng ta cung kính bước tới thi lễ với Lạc Âm Phàm: “Vân Cơ bái kiến Tôn giả.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hần, Lạc Âm Phàm nói với nàng ta: “Nơi này không hề có khí độc, ta nghĩ chắc hẳn là Tiên tử ở chỗ này.”

Trác Vân Cơ mỉm cười: “Hôm qua đi ngang qua chỗ này, Vân Cơ cảm thấy có những người trong trấn này đều có điều gì đó kỳ lạ, tìm hiểu kỹ, mới biết bọn họ đều bị trúng độc, nên Vân Cơ mới mượn tạm chỗ ở của hai vị lão nhân này để luyện thuốc cứu người.”

Lạc Âm Phàm gật đầu, không nói gì.

Thấy bọn họ quen biết nhau, đôi vợ chồng già mới yên tâm, vội vàng mời thầy trò hai người vào nhà ngồi, thở dài rồi giải thích nguyên do: “Trước đây trấn này rất yên bình, không hiểu sao gần đây lại thành ra thế này, mọi người đều thay đổi, động một tí là lao vào đánh nhau, khiến vợ chồng lão không dám ra ngoài, sợ gặp phiền toái, may mắn thay gặp được Tiên cô nói có thể luyện thuốc cứu họ.”

Lạc Âm Phàm xoay người nhìn Trác Vân Cơ nói: “Tiên tử cứ đi luyện thuốc đi, không nên vì ta mà chậm trễ việc cứu người.”

Trác Vân Cơ nghe vậy chỉ cười, sau đó quay người đi vào bên trong.

Ông lão dẫn thầy trò hai người tới một căn phòng trống, Trọng Từ đầu tiên là bước lên trước sửa sang lại đệm giường, đem bàn ghế lau khô sạch sẽ, lại bước ra cửa lấy một chậu nước vào phòng, tuy là có tịnh thủy chú (*), nhưng Trọng Từ biết được thói quen hằng ngày của Lạc Âm Phàm, nên bưng chậu nước quay nhanh vào phòng.

** Là loại chú làm sạch mà không cần dùng nước*

Thấy Trọng Từ tất bật như vậy, Lạc Âm Phàm cảm thấy tức giận vì những lời hần đã dạy bảo đồ đệ nghe mà lại không chịu hiểu: “Ta muốn ngươi học là cái này sao?”

Trọng Từ đỏ mặt cúi đầu xuống, nàng cái gì cũng không biết, không giống Vân Tiên tử biết luyện thuốc cứu người, nên nàng đành phải làm những việc lật vật như vậy thôi: “Con biết sai rồi, sau này con sẽ không chạy lung tung như vậy nữa, sư phụ đừng giận.”

Biết sai rồi sao? Về mặt Lạc Âm Phàm tốt lên hần: “Biết sai ở đâu, là sai ở việc con không nghe lời ta chạy lung tung khắp nơi chọc ta tức giận sao?”

Trọng Từ có chút khó hiểu, liếc nhìn Lạc Âm Phàm, vừa bất an lại càng nghi hoặc.

Lạc Âm Phàm hoàn toàn bất lực.

Đứa trẻ này, vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi, nên làm gì hay không nên làm gì, chính là dựa vào việc hần giận hay không giận, nhưng lại không biết rằng yêu cầu của hần thật sự rất đơn giản. Thật ra hần chỉ cần con bé biết cân nhắc nặng nhẹ, làm việc không được tùy hứng, mọi chuyện không ý lại vào hần, học được cách tự chăm sóc bảo vệ bản thân mình cho thật tốt. Tiểu đồ đệ liên tục bị thương làm hần nghi ngờ có phải hay không Trọng Hoa tôn giả hần chỉ là hữu danh vô thực (*)

** Hữu danh vô thực: có tiếng mà không có miếng.*

Thời điểm cần con bé nghe lời hần thì lại không chịu nghe lời, mà vào lúc bị hần trách phạt lại nghe lời đến vậy. Hần bảo quý thì thực sự quý liền ba ngày, kết quả là cuối cùng vẫn không biết là mình sai ở chỗ nào, tiểu đồ đệ này đúng là trên trời phải xuống để làm hần tức chết mà.

“Đi xuống đi!”

“Sư phụ...”

“Ta bảo ngươi đi xuống!”

.....

Dục độc đã lần tràn khắp trấn nhỏ này, nếu còn chậm trễ chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, suốt đêm Trác Vân Cơ chuyên tâm luyện thuốc cứu người. Trọng Từ vì đang sầu não chuyện Lạc Âm Phàm còn tức giận với mình nên làm sao mà ngủ được. Thấy Trác Vân Cơ luyện thuốc, nàng liền có ý muốn vào phụ giúp, để cho sư phụ vui vẻ. Đáng tiếc Trọng Từ chưa học qua thuật pháp, nên ngoài việc thu dọn, sắp xếp dược liệu, cũng không giúp thêm được gì nhiều, thời điểm luyện thuốc cũng chỉ ngồi ngay ngắn ở bên cạnh mà ngắm người.

Hình như là do không khí dị thường của thị trấn này, tâm trạng Trọng Từ cực kỳ xấu.

Vân Tiên Từ biết luyện thuốc cứu người, trợ giúp sư phụ bảo vệ chúng sinh, còn mình cái gì cũng không biết, lần này lại phạm lỗi lớn như vậy, trước giờ sư phụ chưa từng trách mắng nặng nề nghiêm khắc đến thế, có phải sau này sư phụ sẽ không còn thương mình nữa không?

“Tôn giả mắng con, là muốn tốt cho con.”

Trọng Từ giật mình hoàn hồn, lúc lâu sau mới có phản ứng, thì ra lúc nãy sư phụ tức giận, Trác Vân Cơ cũng nghe thấy.

Trác Vân Cơ hướng mặt về chỗ lò luyện thuốc mà thi triển thuật pháp, nhẹ nhàng nói: “Trước tới giờ ta thật chưa bao giờ thấy qua dáng vẻ tức giận của Tôn giả.”

Trọng Từ ngượng ngùng: “Vân Tiên từ thông minh như vậy, tâm lòng lại như Bồ Tát, làm sao mà chọc sư phụ con tức giận được.”

Trác Vân Cơ không tiếp tục nói đến vấn đề ấy nữa, dưới ánh lửa chiếu rọi ánh mắt lại càng dịu dàng thêm: “Con biết độc độc là gì không?”

Trọng Từ lắc đầu.

“Độc độc xuất phát từ Ma cung, thực chất nó không hề có hại gì lớn, cái chính là nó đem khuếch trương dục vọng của con người tăng lên không ngừng nghỉ, làm cho người ta đầu đá, ganh đua với nhau, thậm chí là tàn sát lẫn nhau, khiến cho bọn họ làm ra những việc khiến bản thân mình phải đau khổ và hối hận cực độ, cuối cùng là dẫn người ta nhập ma.”

“Nhưng mà sao ngôi nhà này lại ...”

“Hai vị lão nhân này thành thật lương thiện, cho nên may mắn thoát khỏi sự khống chế của dục độc.” Nói tới đây, Trác Vân Cơ nghiêng mặt mỉm cười, “Có thể thấy được rằng biết mình đã có đủ mới là may mắn nhất.”

Trọng Từ ngẩn người, nói: “Trong lòng người có dục vọng gì vậy Tiên từ?”

“Những thứ được gọi là dục vọng rất nhiều: tham dục, hận dục, còn có ái dục (*).” Trác Vân Cơ thu lại Tiên pháp, lấy từ trong lò luyện thuốc ra một viên thuốc, cẩn thận nghiên cứu, nhẹ giọng nói: “Có dục vọng không có gì là kỳ lạ cả, tuy là đệ tử Tiên môn nhưng cũng không tránh khỏi được dục vọng của bản thân mình. Thật ra khi trúng độc, chỉ cần trong vòng ba tháng tĩnh tâm, khống chế dục vọng trong lòng, độc sẽ tự động giải. Đáng tiếc những người có nghị lực để giải được độc này hầu như rất ít.”

** Tham dục, hận dục, ái dục: tức là sự tham lam, thù hận và yêu đương trong lòng con người*

Nói xong, nàng đưa viên thuốc kia cho Trọng Từ: “Trần này không an toàn, con tu vi còn thấp, cầm lấy viên thuốc giải này để phòng trường hợp bất trắc.”

Trọng Từ im lặng nhận lấy viên thuốc.

Trác Vân Cơ lấy tất cả những viên thuốc giải đã luyện thành ra, rồi lại bỏ dược liệu mới vào lò luyện, nhẹ giọng thở dài: “Cái mà con người sợ không phải là dục vọng của mình, mà là sợ không khống chế nổi nó. Ta từng quen biết với một vị Tiên từ phái Thiên Sơn, nàng ta vẫn chưa trúng độc, nhưng bởi vì dục vọng mà phạm sai lầm, cuối cùng cũng nhập ma, có thể thấy nếu không tự khống chế được tình cảm của bản thân mình, so với trúng độc thì còn nghiêm trọng hơn gấp bội.”

Trọng Từ nói: “Người đó là Âm Thủy Tiên sao Tiên từ?”

Trác Vân Cơ “Ừ” một tiếng, rồi tiếp tục thi triển thuật pháp luyện thuốc.

Trọng Từ nhìn khuôn mặt điềm tĩnh xinh đẹp trước mắt, trong lòng cảm thấy vừa xấu hổ lại vừa kính nể.

Lời nói này đến cuối cùng là vô tình nói ra hay là cố ý muốn nhắc nhở nàng? Còn tặng giải dược cho mình, Tiên từ quả là một người rất có trí tuệ! Người như thế này mà sư phụ thật sự không thích sao?

Thấy trên trán Trác Vân Cơ lấm tấm mồ hôi, Trọng Từ không nhịn được lấy ống tay áo của mình lau mồ hôi cho nàng.

Trác Vân Cơ bỗng nhiên nói: “Đến đây.”

.....

Trong ánh lửa sáng tỏ chiếu rọi khắp nơi, vô số dân chúng trúng độc ở gần ngôi nhà hướng về phía này mà chạy tới, vây quanh căn nhà nhỏ chật như nêm cối, trong đó có đủ cả nam lẫn nữ, cả người già và trẻ con, trên tay cầm lấy những thanh gỗ dài, gương mặt vô cùng dữ tợn. Nếu cẩn thận nhìn kỹ, sẽ phát hiện trong đám mắt họ tràn ngập những sắc thái vô cùng kỳ dị, có đắc ý, có thù hận, có tham lam...

“Lão già họ Hàn kia, mở cửa nhanh lên, ra ngoài ngay cho ta!”

“Đem người giao ra đây!”

“...”

Hai ông bà lão không hiểu ở ngoài kia đã xảy ra chuyện gì, vội vàng chạy ra mở cửa, nhìn thấy bọn họ liền giật mình: “Các người đây là...”

Đám người kia hét lớn: “Giao yêu nữ kia ra đây!”

Ông lão nghi hoặc: “Nhà lão làm gì có yêu nữ?”

Một người trong bọn họ cười lạnh: “Lão nghĩ chúng ta không biết sao, từ khi yêu nữ kia đến trấn này ngày hôm qua, hai lão già các người liền lén lút lút, yêu nữ kia còn mang theo thảo dược, chắc chắn là các người thông đồng với nhau, muốn hại chúng ta.”

Ông lão giải thích: “Mọi người hiểu lầm rồi, đó là vị Tiên cô đến từ núi Thanh Hoa, là đến để luyện thuốc cứu chúng ta.”

“Lão nói vậy, chúng ta khỏe mạnh như vậy, à ta cứu cái gì chứ?”

“Tiên cô thật sự là luyện thuốc để chữa bệnh cho các người mà.”

“Chúng ta có bệnh sao? Hai lão già các người mới là có bệnh!” Người kia tức giận nói: “Chắc chắn là độc dược, hai lão có tâm địa bất lương, muốn hại chết dân chúng toàn trấn, chiếm lấy tiền tài của chúng ta có phải không?”

Ông lão vội la lên: “Chúng tôi nào dám.”

“Đừng nghe lão!” Người kia vươn tay chỉ vào trong nhà: “Mọi người, chúng ta mau vào nhà tìm yêu nữ đó!”

Hai ông bà lão hoảng hốt muốn ngăn họ lại, Trác Vân Cơ và Trọng Tử ở bên trong đã vén bức màn bước ra, Trác Vân Cơ lắc đầu ngăn hai ông bà lại: “Bọn họ đã bị trúng độc, sẽ không nghe lời hai người đâu, đã có ta ở nơi này rồi, hai vị cứ đi vào trong phòng trước đi, dù nghe được bất cứ thứ gì cũng đừng ra ngoài.”

Hai ông bà lão đang sợ hãi, nghe Trác Vân Cơ nói vậy vội vàng bước vào phòng.

Trác Vân Cơ và Trọng Tử vừa vén màn bước ra, ai nấy đều sững sờ trước hai vị cô nương xinh đẹp trước mặt. Các nam nhân thì không thể che giấu nổi ánh mắt say mê và tán thưởng, còn thê tử của những người ấy thì lộ ra vẻ mặt ghen ghét.

Trọng Tử nói: “Bọn họ là nhằm vào người, khẳng định là có người ở đằng sau giật dây.”

“Là Dục ma.” Trác Vân Cơ nhủ mảy: “Những người này bản thân đã bị trúng dục độc, bị nó chi phối hoàn toàn, đáng tiếc ta vẫn chưa luyện xong thuốc, chỉ còn đúng một lò chưa luyện thành.”

“Trác Tiên tử cứ vào luyện thuốc đi, mọi chuyện để ta lo.” Sau lưng bỗng vang lên tiếng nói của Lạc Âm Phàm.

“Đã làm phiền Tôn giả.” Trác Vân Cơ mỉm cười, vươn tay lấy một bình thuốc giải lớn đưa cho Trọng Tử: “Mỗi người một viên.” Nói xong nàng quay người bước vào phòng.

Sau một khoảng thời gian im lặng, đám người kia lại bắt đầu xôn xao, gây rối loạn âm ỉ.

“Chính là bọn chúng, còn có thêm người trợ giúp nữa.”

“Mọi người lên đi!”

“...”

Đám người phản nộ như thủy triều ập đến, đông đúc, khí thế hùng hục, nhưng chưa kịp tiến vào cửa, ai nấy đều bất ngờ dừng bước chân, có cố gắng mấy cũng không thể di chuyển, người nào người nấy đều duy trì một tư thế cổ quái trông rất buồn cười, cả đám đều đứng im tại chỗ.

Lạc Âm Phàm vẫn bình tĩnh như trước, khoanh tay bất động đứng trước cửa, nhìn bọn họ.

Trọng Tử hiểu được mọi chuyện xảy ra, vốn từ trước đã muốn biểu hiện thật tốt để lấy lòng Lạc Âm Phàm, thấy thế lập tức chạy về phía đám người đó, đổ thuốc ra, nhét vào miệng mỗi người một viên.

Đám người đó vẫn có thể nói chuyện, tiếng мэng chửi vang lên khắp nơi.

Người nọ “Phở” một tiếng, đem viên thuốc trong miệng phun ra, vẻ mặt hoảng sợ: “Người dám cho ta uống thuốc độc.”

Lời còn chưa dứt, một viên thuốc khác đã bị nhét tiếp vào miệng y, y đang tỉnh phun lần nữa nhưng cầm lại bị Trọng Tử bóp lại, bàn tay mềm mại nhỏ bé vuốt nhẹ yết hầu y, viên thuốc kia liền theo đó mà bị nuốt xuống.

“Thuốc độc” chui tọt vào bụng, người nọ sợ tới mức khuôn mặt trắng bệch, vẻ mặt vô cùng kỳ lạ khá thú vị.

Trọng Tử cười nói: “Ta cho người ăn đường mà.”

Đám người đó kháng cự quyết liệt với việc uống thuốc, thậm chí có một số người thà chết chứ không chịu mở miệng, cũng may Trọng Từ là chuyên gia hay trêu chọc người khác, đối với mấy vấn đề nhỏ nhỏ này, Trọng Từ quả thật là cao thủ hạng nhất. Dù bị mắng nhiếc rất nhiều nhưng cuối cùng đã thuận lợi nhét hết thuốc vào miệng họ.

Hết một lọ thuốc, đa số mọi người đều đã được giải độc. Như vừa trong mộng tỉnh dậy, những người đó về mặt từ kinh sợ chuyển thành nghi hoặc, sau đó là xấu hổ vô cùng, ai nấy đều cúi đầu nhắm mắt, về mặt vô cùng đau khổ, chắc chắn là đang không thể tin nổi bản thân mình lại làm ra những chuyện hoang đường như vậy trong khoảng thời gian này.

Cũng không thể trách được bọn họ, dục độc vốn là dẫn người nhập ma, Trọng Từ không đành lòng nhìn họ rầu rĩ như vậy, nhẹ giọng an ủi bọn họ: “Mọi người như vậy đều do bị trúng độc, không phải là lỗi của mọi người đâu.”

Có người bỗng nhiên khóc lớn: “Ta sao lại... làm ra chuyện như thế này, thật sự là không bằng cảm thú, Tiên cô giết ta đi.”

Cùng lúc đó, rất nhiều người cũng bắt đầu khóc rống theo người đó.

Trọng Từ trong cái khó ló cái khôn, nói: “Mọi người không cần sốt ruột, những chuyện đó trên thực tế là chưa hề phát sinh, bởi vì trong lòng mọi người có chất chứa dục vọng, nên tự nhiên là mọi người đã tự mình tưởng tượng ra. Như thế nào? Lời ta nói mọi người cũng không tin sao?”

Thần tiên đương nhiên luôn luôn nói sự thật, mọi người dần dần ngưng khóc, lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

Với những người này mà nói, quên hết những việc đã xảy ra là biện pháp tốt nhất. Trọng Từ bình tĩnh nói: “Mọi người không tin ta, nhưng ít nhất là phải tin tưởng sư phụ ta, sư phụ ta là Trọng Hoa Tôn giả ở núi Nam Hoa.”

Trong ánh lửa bập bùng, vị tiên nhân vận y phục trắng lẳng lẳng đứng ở giữa cửa lớn, trong màn đêm u tối lại càng tỏa ra một khí chất nhu hòa, ánh mắt người ấy điềm đạm, không vui không buồn, làm cho tâm trạng mọi người nhanh chóng trở nên bình tĩnh lạ thường.

Người như vậy, ngoài Tiên tôn của Nam Hoa thì còn có thể là ai? Mọi người ai nấy đều ngơ ngẩn.

Tiểu đồ đệ hao tâm tổn sức khuyên giải, an ủi mọi người, làm nhiều việc tốt, con giận của Lạc Âm Phàm cũng vui đi phần nửa, hẩn nhẹ nhàng gật đầu.

Mọi người thấy vậy nên không còn nghi ngờ gì nữa, thật ra cũng là không hề có lý do tin tưởng những chuyện này là thật. Hay nói đúng hơn, tiềm thức của họ buộc họ phải tin tưởng lời nói của Trọng Từ vì đó là tia hi vọng sống sót duy nhất của họ, giúp họ vượt qua cơn ác mộng kia.

Trọng Từ nhìn sang bóng hình màu trắng kia, đôi mắt nhẹ nhàng sụp xuống.

Lạc Âm Phàm bỗng nhiên giơ tay, dùng thuật pháp kéo Trọng Từ bay về phía hắn.

Tấn công Trọng Từ, là một luồng khí quý dị màu xanh, giống như cơn gió nóng bức của ngày hè, luồng khí đó thổi qua nơi nào, nơi ấy liền lưu lại một cảm giác oi bức, khô hanh, buồn bức đến khó tả. Luồng khí ấy không đánh trúng được Trọng Từ, nó liền xoay vòng chuyển hướng giữa không trung, hướng về phía Trọng Từ tấn công lại lần nữa.

Trọng Từ kinh hãi hỏi: “Sư phụ, đây là gì?”

“Dục độc”. Lạc Âm Phàm phát tay áo lên che cho Trọng Từ.

Luồng khí màu xanh nhập vào ống tay áo màu trắng của Lạc Âm Phàm, lập tức chuyển ngay vào trong người hắn, biến mất không thấy đâu.

Ngần lần cũng không thể tưởng tượng được sư phụ lại khinh địch như vậy, dễ dàng bị trúng độc. Trọng Từ hoảng hốt, vội lấy viên thuốc Trác Vân Cơ đưa cho nàng: “Sư phụ, con còn thuốc giải, người mau uống đi!”

Lạc Âm Phàm lắc đầu.

Đây không phải là lần đầu tiên giao đấu cùng Dục ma, thật ra Lạc Âm Phàm có thể thi triển pháp thuật để đánh tan luồng khí độc đó. Nhưng đối với người tu tiên chân chính mà nói, triệt tiêu dục vọng là điều phải làm vì thế nên dục độc đối với họ hoàn toàn vô hại, không cần đề ý. Nên Lạc Âm Phàm mới không thèm quan tâm đến việc bản thân trúng độc, hẩn chỉ lo lắng tiểu đồ đệ tu vi còn thấp, khó có thể chống lại dục độc, nếu trúng độc sẽ rất phiền toái.

Dục độc đã lan đến đây, chắc hẩn Dục ma ở cách đây không xa.

Lạc Âm Phàm vẫn còn đang cân nhắc nên làm gì, Trọng Từ cũng bắt đầu tin tưởng lời nói của Trác Vân Cơ, tâm tình thoải mái dần. Sư phụ nàng là người giỏi như vậy, chỉ cần tĩnh tâm không chế dục niệm, ba tháng sau độc sẽ tự giải, đương nhiên là không cần thuốc giải rồi.

Trọng Từ lại đưa mắt nhìn xung quanh, tất cả mọi người trúng độc hay không trúng độc đứng ở ngoài cửa đều đã biến mất, họ đã bị pháp thuật của Lạc Âm Phàm đưa đi nơi khác.

Luồng khí màu xanh ấy càng ngày càng dày đặc hướng về phía nàng mà vọt tới, bay đầy trong không khí. Lạc Âm Phàm khẽ nhíu mày, đang định động thủ, chợt nghe đằng xa có một tiếng huýt sáo thật dài, những luồng khí xanh ấy như nghe được hiệu lệnh, đều đồng loạt đổi hướng rút đi.

Tiếng huýt sáo trong trời vừa rồi, ắt hẳn là do kẻ đầu não gây ra.

Lạc Âm Phàm có chút kinh ngạc, vung tay thiết lập kết giới bảo vệ Trác Vân Cơ đang luyện thuốc bên trong. Hắn chuẩn bị đi xem bên ngoài đến cuối cùng là xảy ra chuyện gì, lại đảo mắt nhìn qua Trọng Tử ở bên cạnh, nhớ lại tiểu đồ đệ đã xảy ra chuyện không hay trước đây. Nếu không có hắn ở bên cạnh trông coi thì thật sự là không thể yên lòng, nên chỉ đơn giản phát tay áo vung lên một cái, mang theo Trọng Tử đi luôn với hắn.

.....

Bên ngoài trấn tại vùng không trung của một sườn núi, ánh trăng bằng bạc lạnh lùng, trên không những luồng khí xanh uốn lượn trái dài. Trong luồng khí ấy có bóng dáng của vô số nam nữ, bọn họ trêu đùa, đuổi bắt nhau, hoặc hợp lại với nhau, quần quít, vuốt ve lẫn nhau, làm bật lên những âm thanh hết sức dâm dăng. Một vị đạo trưởng mặc áo xanh khoảng ba mươi tuổi, mang theo mười một đệ tử khoanh chân ngồi ở trung tâm, tạo thành một trận thế kỳ lạ. Trên đỉnh đầu bọn họ là mười hai thanh kiếm được xếp thành kiếm trận, kiếm khí cùng luồng khí xanh ấy đang giăng co với nhau.

Có thể hiểu là vị đạo trưởng này thấy Dục ma tác quái, dẫn nhóm đệ tử đuổi đến tận đây, bọn họ cùng Dục ma vừa mới bắt đầu giao tranh, hai bên đang giăng co với nhau. Dục ma biến hóa ra các loại ảo giác, nhằm làm dao động tâm trí mọi người.

Lạc Âm Phàm không vào tương trợ, mà chỉ đứng ở đằng xa, quan sát kiếm trận kia, khuôn mặt từ từ lộ ra vẻ tán thưởng sâu sắc.

Lạc Âm Phàm đã từng thấy qua nhiều kiếm trận của các môn phái ở Tiên môn, nhưng nhìn trận địa kì quái này, chắc hẳn là do người này tự nghĩ ra. Mặc dù không phải là vô cùng cao minh, nhưng bày được trận thế như vậy cũng là việc khó có lắm rồi, lại nhìn y cùng với các đệ tử sử dụng thuật pháp, có thể nói là riêng một ngọn cờ. Người này thân ở trong ảo giác, đối mặt với vô số cám dỗ, mà có thể tĩnh tâm thanh tịnh, mặt không đổi sắc, có thể thấy việc tu hành đã có chút thành tựu, nếu tiếp tục tu hành, qua mười năm nữa nhất định sẽ tu thành Tiên cốt.

Lạc Âm Phàm tu hành mấy trăm năm, đã đạt tới cảnh giới vô cực kim tiên, tất cả đều thông suốt, cất tình tuyệt dục, đối với các ảo giác dâm tục xung quanh, hẳn đều xem như không thấy. Nhưng lần này hắn lại quên mất một vấn đề nghiêm trọng, đến khi nghe Trọng Tử ở bên cạnh “A” lên một tiếng, hắn mới giật mình lấy lại tinh thần. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ ngượng ngùng, quần bách của đệ tử mình, hắn mới thấy bản thân mình sơ suất, không nói không rằng thi triển thuật pháp che đi một phần nhận thức của nàng.

Ảo giác trước mắt biến mất, nhưng Trọng Tử vẫn còn ngẩn ngơ.

Mặt nàng như là có lửa, toàn thân nóng ran lên.

Những nam nữ này đều có tư thế hết sức thân mật, tư thế như thể thật phóng dăng ghê tởm, nhưng mà cái động tác hôn môi kia thật là quen mắt, sư phụ cũng đã hôn nàng như vậy nha! Nhưng mà nụ hôn của sư phụ lại dịu dàng, cũng không có nhiều động tác gì khác nữa, không hề giống những người kia làm cần đến vậy, vô vào nhau như hổ đói, cảm giác này nàng không bao giờ quên được, thậm chí là trong lòng nàng còn có chút khát vọng ...

Đôi môi trở nên khô ráo.

Sao lại có thể đem hành động của sư phụ so sánh với những người này! Trọng Tử đột nhiên tỉnh ngộ, hận không thể tát vào mặt mình vài cái cho tỉnh, lại vừa sợ vừa thẹn, thậm chí có chút tự tưởng không có chí cầu tiến, sợ bị người phát hiện ra tâm tư không thể chấp nhận nổi này, nàng vội vàng cúi đầu thật sâu.

Lạc Âm Phàm thấy hết mọi biến đổi trên vẻ mặt của Trọng Tử, trong lòng rung mình, cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Biến cố trước mắt làm hắn trở tay không kịp, vừa rồi hắn chỉ mãi lo quan sát tình thế xung quanh, lại quên mất người bên cạnh, thật sự lúc này không nên mạng con bé đến đây. Tiểu đồ đệ tu vi còn thấp, lần đầu chứng kiến những cảnh như thế này, khó tránh khỏi việc cảm lòng không được. Thân là sư phụ, hắn là phải giải thích cho con bé, nếu không cứ để con bé tu tiên mà có khúc mắc trong lòng, sau này ắt sẽ hậu họa vô cùng.

Nói là nói như vậy, hắn tu hành đến trình độ này vốn cũng không cầu nệ nhiều, quả thật đang muốn mở miệng giải thích...

Lạc Âm Phàm bỗng nhiên phát hiện, làm sư phụ thật khó.

Nghĩ rồi lại nghĩ, trên mặt Lạc Âm Phàm ra vẻ thờ ơ, như chẳng quan tâm thứ gì, thần nhiên nói: “Con người có thất tình lục dục (*), tình yêu nam nữ là phát ra từ thâm tâm của bản thân mình, thông thường người ta từ tình sinh ra dục. Nhưng mà tình và dục nếu mất đi không chế, ham muốn thể xác quá độ sẽ biến thành dâm. Dục, Dục ma biến ra nhiều ảo giác như thế là có mưu đồ làm cho tâm trí của thầy trò đạo trưởng kia bị dao động.”

** Thất tình lục dục: là bảy thứ tình cảm và sáu loại ham muốn của con người.*

- Thất tình: Vui mừng, giận dữ, buồn bã, vui vẻ, yêu thương, ghét và ham muốn hay nói cách khác là hi, nộ, ái, lạc, ái, ố và dục

- Lục dục: Sắc dục: Ham muốn sắc đẹp; Dung mạo dục: Ưa thích diện mạo đẹp đẽ; Tư thái dục: Mong có dáng vẻ cứng chạc, dịu dàng; Muôn dụng chạm vào thân xác giữa nam nữ; Say đắm lời ngọt ngào êm dịu; Thích người cao lớn đầy đặn, phương phi, gọn gàng.

Trọng Tử vẫn cảm thấy không hiểu lắm.

Tình yêu nam nữ, Trọng Tử biết, chính là hai người thích nhau. Vậy dâm, dục này lại là cái gì, những người nam nữ kia là đang làm gì?

Lạc Âm Phàm cũng không giải thích thêm, việc này không thể nói rõ trong thời gian ngắn được, sau khi trở về hắn sẽ tìm một nữ đệ tử từ từ khuyên bảo, giải thích thỏa đáng cho con bé vậy.

“Bản thân có dực vốn cũng chẳng phải là sai lầm lớn gì, nhưng lòng người nhỏ bé, những dực vọng cá nhân có rất nhiều. Nếu không có tình yêu bao la, tâm tính ngay thẳng chắc chắn sẽ đi vào con đường đạo đức hẹp hòi, càng sẽ vì dực vọng cá nhân chi phối mà nảy sinh ra ác niệm, làm ra những chuyện không nên làm. Với những người muốn tu tiên, phải giữ cho tâm không chứa tạp niệm, không ham muốn không cầu mong, thứ nên đặt ở trong lòng là chuyện trong trời đất và chúng sinh.”

Trọng Tử im lặng.

Sư phụ là một người như vậy, trong lòng người lúc nào cũng là chúng sinh, là Lục giới, trong lòng không hề có một nơi dư thừa nào khác sao?

Trọng Tử nói: “Đồ nhi nhớ rõ, sư phụ.”

Lạc Âm Phàm gật đầu không nói nữa.

Ngay vào lúc này, vị đạo trưởng áo xanh kia bỗng nhiên hét lớn một tiếng, kiếm trận ở giữa không trung bỗng nhiên phát ra một luồng sáng mạnh mẽ, luồng khí xanh kia đều bị đánh tan đi, những ảo giác của cả nam lẫn nữ lần lượt biến mất, có mấy bóng áo đen kêu la thảm thiết đang muốn đào thoát.

.....

Đạo trưởng áo xanh đứng lên, nhưng không đuổi theo bọn chúng mà chỉ nói: “Các hạ là địch hay bạn?”

Hai bóng áo trắng ở dưới ánh trăng chậm rãi hiện lên, một nam một nữ, khí chất bất phàm.

Nhìn ra hai người tới đây, có một người thân mang Kim tiên khí, đạo trưởng áo xanh kia mừng rỡ vô cùng, vội vàng nói: “Tại hạ là Hải Sinh, xin bái kiến Trọng Hoa tôn giả.”

Nghe được tên của Trọng Hoa tôn giả, các đệ tử vừa mừng vừa sợ, đều đồng loạt quỳ xuống.

Lạc Âm Phàm có ý bảo y không cần phải đa lễ: “Thuật pháp của đạo trưởng, hẳn là sẽ thành một môn phái riêng.”

Hải Sinh nghe vậy thầm hổ thẹn, nói: “Tại hạ vốn là chưa từng học qua thuật pháp, nhưng khi niên thiếu từng được một vị Sở Tiên trưởng của Trường Sinh cung chỉ dẫn. Tại hạ vốn muốn lên Tiên sơn bái sư nhưng lúc ấy mẫu thân đã yếu, cần có người chăm sóc, phụng dưỡng, bởi thế cứ nán nã mãi không đi được. Cho nên tại hạ mỗi ngày đều nghe theo chỉ dẫn của vị Sở Tiên trưởng kia, miến cưỡng cố tu được chút linh lực, lại suy đoán lung tung ra mấy chiêu thức kiếm thuật. Mới vừa rồi, tại hạ đi ngang qua đây, thấy Dục ma đang tác quái, cho nên đuổi đến tận đây. Không nghĩ lại mưa riu qua mắt thợ trước mặt Tôn giả, thật lấy làm xấu hổ.”

Trường Sinh cung, Tiên trưởng họ Sở? Lạc Âm Phàm trầm mặc một lát, gật đầu nói: “Trường Sinh cung chính là phái Chú Tiên, mặc dù người sử dụng kiếm thuật, nhưng lại hàm chứa cả chú tiên, nói vậy thì việc kiếm trận kỳ lạ là do nguyên nhân này.”

Hải Sinh lại bái thêm một lần nữa, nói: “Năm kia mẫu thân của tại hạ đã mất, tại hạ từng đến Trường Sinh cung và núi Côn Luân bái sư mấy lần, nhưng liên tiếp bị cự tuyệt từ ngoài cửa. Do Minh cung chủ và Ngọc Hư trưởng giáo thấy phương pháp tu hành của tại hạ lạ kỳ quá, vừa là Kiếm Tiên lại vừa là Chú tiên, bọn họ thấy thật không hợp. Tại hạ có đi tìm Sở tiên trưởng mấy lần nhưng không thấy, nên đành phải ra ngoài hành tẩu, cách đây hai năm mới thu đồ đệ, pháp thuật thô thiển, từ đầu tới cuối không thể ngừng mặt lên nổi, mong Tôn giả có thể nói giúp cho tại hạ vài câu, cho tại hạ bái nhập vào Nam Hoa.”

Lạc Âm Phàm lắc đầu: “Đạo trưởng sáng chế pháp thuật, hợp kiếm và chú lại, kết hợp hai phái vào nhau. Trên dưới Tiên giới đều chưa từng có lệ này, đạo trưởng đã tự mình sáng lập ra một trường phái riêng, sao lại còn đi bái sư làm gì. Chi bằng đạo trưởng lập thành một môn phái mới có phái hay hơn không?”

Hải Sinh sợ hãi nói: “Tôn giả đã quá lời rồi, pháp thuật của tại hạ thô thiển, làm sao dám tự lập phái cho được.”

Lạc Âm Phàm nói: “Nền tảng tu hành của đạo trưởng, căn bản cùng với kiếm môn và cả chú môn không hợp nhau, miến cưỡng nhập môn, nhất định việc sẽ không thành. Nhớ lại các sư tổ lập môn của các phái, khi lập phái đều không gặp được người cao minh chỉ dẫn, đạo trưởng chỉ thấy gian nan trước mắt mà không biết nhìn xa trông rộng, là tự xem nhẹ bản thân mình.”

Lời nói vừa dứt, các đệ tử mừng rỡ, đồng thanh nói: “Lời Tôn giả nói nhất định không sai, chúng đệ tử tuy ngu dốt nhưng cũng nguyện theo sư phụ đến cùng, sư phụ đừng chân chờ nữa.”

Hải Sinh cuối cùng cũng thông suốt: “Tôn giả nói như vậy, Hải Sinh đã hiểu rồi, tệt phái vì lời của Tôn giả mà được lập, vậy xin Tôn giả ban cho một cái tên.”

Lạc Âm Phàm cũng không từ chối: “Người trong Tiên môn, lấy giúp đỡ chúng sinh làm nhiệm vụ, nếu không dù có tiên thuật, cũng không coi là đệ tử Tiên môn. Chi bằng đạo trưởng lấy hai chữ Phù Sinh (*) làm gốc, lấy tên là Phù Sinh phái đi.”

* *Phù sinh: trợ giúp chúng sinh, phổ độ chúng sinh*

Hải Sinh và nhóm đệ tử mừng rỡ bái tạ.

Lạc Âm Phàm nói: “Trần này không hề có đệ tử Tiên môn trấn giữ, đạo trưởng lập phái tại đây, sẽ thu nhận được thêm nhiều đệ tử, càng có khả năng bảo vệ dân chúng ở nơi đây.” Nói rồi vươn tay chỉ về phía một ngọn núi ở xa xa: “Chỗ đó có linh khí bao quanh, có thể lấy làm nơi lập phái.”

Hải Sinh nói: “Bần đạo nhớ rõ lời Tôn giả chỉ dẫn.”

Lạc Âm Phàm đưa cho y một quyển trục (*) và một thẻ tín hương, dặn y: “Sống tại nơi này, tất nhiên sẽ gặp khó khăn, đây là tín hương của ta. Nếu Ma tộc lại tới quấy nhiễu, tiên trưởng đốt nó lên, sẽ có đệ tử các vùng lân cận đến giúp. Mới vừa rồi nhìn thấy kiếm trận của tiên trưởng, ta thấy vẫn còn có chỗ khiếm khuyết, tiên trưởng nên thay đổi hai chỗ, sẽ làm tăng uy lực của kiếm trận này.”

** Quyển trục: Sách vở ngày xưa viết bằng lụa đều dùng trục cuốn nên gọi sách vở là quyển trục*

Hải Sinh mừng rỡ nhận lấy, lại bái tạ Lạc Âm Phàm.

Lạc Âm Phàm không nhiều lời nữa, mang Trọng Tử rời khỏi đó.

Khai sơn lập phái không phải là chuyện nhỏ, Hải Sinh và nhóm đệ tử cũng không trì hoãn thêm nữa, ngự kiếm tiến thẳng về ngọn núi kia.

.....

Trên sườn núi lại khôi phục lại sự yên tĩnh, mấy luồng khí xanh lại tụ lại một lần nữa, một người mặt quỷ xuất hiện từ giữa không trung, nhìn theo hướng những người đã đi xa, trong mắt lộ ra vẻ oán hận.

“Xem ra đám thuộc hạ vô dụng của ngươi đã chạy tán loạn hết rồi, ngươi nên ngoan ngoãn quay về Thánh cung mà trốn đi.”

“Âm Thủy Tiên!”

Âm Thủy Tiên đưa lưng về phía ánh trăng, khuôn mặt biến mất trong bóng đêm, giọng nói vô cùng sắc sảo: “Đường đường là Dục ma đại hộ pháp, nhìn thấy Lạc Âm Phàm, ngay cả mặt cũng không dám lộ ra, ta còn tưởng ngươi có gì hơn ta chứ.”

Người mặt quỷ ấy tức giận nói: “Ngươi ít ở trong này mát mẻ ta đi!”

“Ta không rảnh lo chuyện của ngươi đâu!” Âm Thủy Tiên thản nhiên nói: “Thánh quân gọi ngươi trở về.”

Chỉ vì Lạc Âm Phàm, khiến cho chính mình và đám thuộc hạ buộc phải rời đi, mặt chồn dung thân, kẻ mặt quỷ ấy cắn răng cười lạnh: “Một ngày nào đó, Dục ma ta sẽ tiến đến làm cỏ Nam Hoa.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 18: Sở Bất Phục

Lại nói đến Hải Sinh đạo trưởng sau khi được Lạc Âm Phàm chỉ điểm, tự lập nên phái Phù Sinh. Trác Vân Cơ luyện thành linh dược, giải được dục độc cho mọi người trong trấn. Lạc Âm Phàm cũng không ở lại, cáo biệt Trác Vân Cơ, mang theo Trọng Tử trở về Nam Hoa. Tàn Kha đã dẫn chúng đệ tử quay về trước. Văn Linh Chi bình an đón được Mẫn Tổ Thu trở về, Mẫn Vân Trung vô cùng vui mừng. Lại nói đến việc Vạn Kiếp bỏ chạy, Mẫn Vân Trung không khỏi cảm thấy phiền muộn tiếc hận một phen, cũng may Tàn Kha vẫn chưa đem chuyện Trọng Tử tu luyện Linh Đài Ấn nói ra, Mẫn Vân Trung và những người khác không biết chuyện, cũng không hỏi gì nhiều.

Chuyện phát sinh kế tiếp, lại làm cho Trọng Tử không kịp chuẩn bị.

Lạc Âm Phàm không nhắc lại chuyện bắt Trọng Tử đóng cửa sám hối, mà lại phạt Mộ Ngọc thật nặng. Chiều theo môn quy chịu hình phạt đánh bằng roi, tạm cách chức thủ tọa đệ tử, bàn giao lại tất cả công việc rồi đến Tổ Sư điện sám hối.

Trọng Hoa Tôn giả không trách móc đệ tử nặng nề, nên ngàn vạn lần cũng không thể ngờ được lại phạt Mộ Ngọc nặng đến vậy. Tất cả mọi người cũng không có ai dám nhiều lời. Theo lý mà nói, đệ tử mới nhập môn làm việc tùy hứng, thân là thủ tọa đệ tử không những không ngăn cản mà lại còn giúp đỡ che giấu, quả thực là đã không làm tròn trách nhiệm của mình. Bởi vậy ngay cả Mẫn Vân Trung cũng không thể giúp gì được, may mà Tàn Kha chỉ bị phạt nhẹ.

Làm liên lụy đến hai người, Trọng Tử vừa khổ sở lại vừa thấy áy náy, mấy lần đến cầu xin đều bị Lạc Âm Phàm nghiêm khắc từ chối rồi đuổi ra ngoài.

Sư phụ luôn luôn ôn hòa đột nhiên trở nên không chịu hiểu rõ tình lý như vậy. Nhưng thứ càng làm Trọng Tử bất an là từ khi trở lại Tử Trúc Phong, Lạc Âm Phàm đối xử với nàng đã không còn hòa nhã vui vẻ như trước mà lại là lãnh đạm, thậm chí còn không cho phép nàng vào trong đại điện đứng hầu.

Sư phụ còn đang giận nàng sao?

Trong lòng Trọng Tử vô cùng hối hận, mỗi ngày đều theo quy củ chăm chỉ tu luyện Linh Đài Ấn cùng Toan Nghê, và cũng không dám chạy lung tung, một lòng mong mỗi sư phụ nguôi giận.

Hôm nay, thừa dịp các đệ tử lên ngọn núi cao nhất ở Nam Hoa tụ họp theo thông lệ, nàng rốt cục cũng tìm được một cơ hội lên đến Tổ Sư Điện thăm Mộ Ngọc.

Bên ngoài Tổ Sư Điện không một bóng người, quang cảnh xung quanh lặng ngắt như tờ.

Vừa mới bước lên bậc thang, chợt một cảm giác sợ hãi kỳ dị lại mạnh mẽ kéo đến, Trọng Tử bước chậm lại, trong đầu không tự chủ được lại bắt tri bắt giác bắt đầu hiện lên hình ảnh rất rõ ràng của một ánh mắt đỏ sậm...

Trọng Tử cảm giác được như thiên ma lệnh ở bên trong điện đang cách một cánh cửa mà cười với nàng!

Mộ Ngọc và mọi người mỗi ngày đều nhìn thấy nó cũng không có chuyện gì xảy ra, vì sao chỉ mỗi mình nàng khi nhìn thấy nó lại có phản ứng? Chẳng lẽ là vì nàng và chủ nhân trước kia của nó đều là trời sinh sát khí giống nhau hay sao?

Bất luận như thế nào, nó cũng đã bị ma tôn dùng cấm thuật phong ấn lại, hiện tại nó chỉ là một miếng sắt mà thôi, có gì đáng sợ chứ!

Trọng Tử chợt dạ nghĩ, nhìn vào cánh cửa điện cao lớn đang đóng chặt trước mặt, chậm chạp không dám đưa tay đẩy ra.

Đúng lúc này, cánh cửa kia bỗng nhiên phát ra một tiếng ‘Két’, cửa được mở ra từ bên trong. Mộ Ngọc xuất hiện ở phía sau cánh cửa, mặc một chiếc áo bào với hai màu xanh trắng đơn giản, khí độ ôn nhuận, trầm ổn vẫn không suy giảm chút nào.

“Trọng Tử.”

“Mộ sư thúc...” Trọng Tử vẻ mặt đầy xấu hổ.

Mộ Ngọc cúi đầu nhìn nàng, lại cười nói: “Con lo gì, ta không sao, có phải con đi cầu xin cho ta lại bị Tôn giả mắng hay không?”

Ánh mắt vẫn luôn dịu dàng như vậy, âm thanh quen thuộc càng nghe càng thấy thân thiết như thế. Trọng Tử từ trước tới nay vẫn luôn thích quán lấy Mộ Ngọc mà làm nũng, giờ phút này lại càng cảm thấy ấm ức, áy náy vô cùng. Nhịn không được nhào vào lòng Mộ Ngọc oà khóc.

Mộ Ngọc ôm nàng: “Ta không trách con, cũng không phải là hình phạt quá nặng gì, đừng khóc nữa.”

Trọng Tử khóc càng thêm dữ dội hơn.

Mộ Ngọc biết nàng suy nghĩ đến điều gì, an ủi: “Chỉ tạm cách chức thôi, đến khi ra khỏi cửa này ta vẫn sẽ là thủ tọa đệ tử mà, có gì phải đau lòng, đừng khiến Tôn giả tức giận nữa.”

Trọng Tử muốn xem vết thương trên người Mộ Ngọc: “Sư thúc đã bị roi đánh.”

Mộ Ngọc ngăn cản: “Mười roi mà thôi, nhằm nhò gì đâu nào.”

Trọng Tử quệt nước mắt, hồi lâu mới thấp giọng: “Là con đã hại người bị phạt, Mộ sư thúc, vì sao người đối xử với con tốt như vậy...”

Mộ Ngọc nói: “Con đang lắm bảm gì vậy?”

Trọng Tử lắc đầu.

Mộ Ngọc vỗ vỗ cái trán của nàng, mỉm cười: “Bởi vì con là Trọng Tử.”

Trọng Tử vẫn không hiểu.

Mộ Ngọc nhẹ nhàng đem Trọng Tử từ trên người mình đẩy ra, lại an ủi vài câu xong liền thúc giục Trọng Tử trở về, đồng thời dặn dò nàng không nên lui tới Tổ Sư Điện để tránh bị người khác nhìn thấy lại đi tố cáo sẽ sinh ra chuyện. Trọng Tử đành phải lưu luyến rồi đi.

.....

Trên đại điện Trọng Hoa cung, Lạc Âm Phàm ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ tọa, bên cạnh bày mấy chén trà nóng. Yến Thực Châu trong mắt mọi người trôi sinh tính tình rộng rãi, phóng khoáng. Thế nhưng giờ phút này nàng lại có vẻ vô cùng câu nệ và bất an, vừa ngồi rất quy củ vừa rất cung kính. Hai tay nắm chặt hai bên thành ghế dựa, với một điệu bộ thụ sủng nhược kinh (*) dường như đã chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc cũng có thể đứng lên trả lời.

** Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ; được yêu thương nhiều vừa mừng lại vừa lo*

Ngày thường Tôn giả rất ít khi nói chuyện với các đệ tử, càng không nói đến chuyện đặc biệt mời một đệ tử đến Từ Trúc Phong làm khách, có thể đoán được nguyên nhân chính là vì Trọng Tử, cho nên Tôn giả yêu ai yêu cả đường đi, bởi vậy mới mời Yến Thực Châu đến Từ Trúc Phong để nói chuyện.

Trà cũng đã gần nguội lạnh, Yến Thực Châu hãy còn hưng phấn, Lạc Âm Phàm cũng đã nghĩ ra câu mở đầu nghe được một chút.

Hắn giống như thuận miệng nói: “Ta thường nghe Trọng nhi nhắc đến con.”

Yến Thực Châu đứng bật dậy, trả lời: “Tiểu Trùng... Sư cô trời sinh tính tình đơn thuần, người rất chân thành, con rất là thích người, cho nên mới gần gũi với nhau như vậy.”

Lạc Âm Phàm gật đầu: “Ngồi xuống nói chuyện đi.”

Yến Thực Châu theo lời ngồi xuống.

Sau một lúc lâu, Lạc Âm Phàm lại hỏi: “Gần đây việc tu hành của con tiến triển thế nào rồi?”

Trưởng bối vẫn tiếp tục nói những lời khách sáo với hậu bối như cũ, làm Yến Thực Châu nghe thấy nhiệt huyết lại sôi trào, lại đứng bật dậy lần nữa: “Vẫn rất thuận lợi, nhọc lòng Tôn giả phải bận tâm rồi.”

Lạc Âm Phàm nói: “Nếu có gì thắc mắc, con có thể tới hỏi ta.”

Tôn giả lại quan tâm đến mình như vậy ư? Yến Thực Châu kích động đến rơi nước mắt, chỉ biết “Dạ, dạ!” liên tục.

Lạc Âm Phàm có ý bảo nàng ngồi xuống.

Yến Thực Châu một lần nữa ngồi xuống.

Lạc Âm Phàm giao du rộng rãi, thường xuyên tiếp khách, nhưng tính toán kỹ càng thì đây gần như là lần đầu tiên trò chuyện với mục đích hơi đặc thù một chút với người khác, khó tránh khỏi có chút mất tự nhiên, sau một lúc lâu lại nói: “Thằng bé Thành Phong kia tư chất cũng rất tốt, những năm gần đây cũng đã có chút thành tựu.”

Thành phong là phu quân của Yến Thực Châu, nghe thấy Lạc Âm Phàm khen phu quân của mình, Yến Thực Châu lại đứng lên khiêm tốn nói: “Tôn giả quá khen.”

Lạc Âm Phàm đành phải ra lệnh: “Con không cần đa lễ, ngồi xuống nói chuyện đi.”

Yến Thực Châu lần thứ ba ngồi xuống, trong lòng âm thầm nghi hoặc.

Không đúng, vô cùng không thích hợp! Tôn giả thường ngày luôn luôn kiệm lời bỗng nhiên lại chủ động quan tâm đến những việc vặt như vậy. Hình như đã thay đổi khác với hình tượng đậm đặc ngày xưa, thái độ thân thiết này nhìn thế nào cũng thật quý dị, thật là làm người ta khó hiểu! Đương nhiên nàng cũng hiểu được, lần này Lạc Âm Phàm đặc biệt tìm nàng cũng không phải chỉ để nói chuyện phiếm, bởi vậy Yến Thực Châu càng thêm khẩn trương — không hổ danh là Tôn giả, trong lời nói đều ẩn chứa huyền cơ, thật là khó đoán...

Bên này Lạc Âm Phàm hỏi han những chuyện vặt vãnh xong, trong lòng thật ra cũng cảm thấy rất xấu hổ, mình trở nên nhiều chuyện như vậy từ khi nào?

Rốt cục, hắn quyết định nói ngắn gọn, trấn định nói vào chủ đề chính: “Trọng Nhi vẫn chỉ là một đứa trẻ, mấy ngày nay lại quần quít lấy con, chắc cũng đã gây cho con không ít phiền toái!”

Biết nguyên nhân là vì Trọng Tử, Yến Thực Châu ngược lại thờ phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi: “Tôn giả sao lại nói vậy, sư cô tính tình rất tốt.”

Lạc Âm Phàm nói: “Tuy nói Trọng nhi bối phận cao hơn con, nhưng tuổi con bé vẫn còn nhỏ, kiến thức không rộng rãi bằng con. Có rất nhiều chuyện con bé không hiểu hết, ta ngày thường lại quá bận, mong rằng khi nào con rảnh rồi thì có thể đến chỉ bảo con bé nhiều hơn một chút.”

Yến Thực Châu vội hỏi: “Thực Châu tất nhiên cũng sẽ làm như vậy, không cần Tôn giả phải dặn dò đâu ạ.”

Lạc Âm Phàm ho nhẹ một tiếng, rất cô động nói: “Nếu Trọng Nhi có khúc mắc gì cũng phiền con chỉ dẫn, ngàn vạn lần đừng để cho con bé có tạp niệm trong lòng mà làm chậm trễ việc tu luyện.”

Giải thích nghi hoặc hẳn phải là bổn phận của người làm sư phụ, làm gì có chuyện bảo đồ đệ đi hỏi người khác呢? Yến Thực Châu nghe được cảm thấy thật là kỳ cục, chỉ là không tiện hỏi nhiều, đành phải vâng lời đáp ứng.

Lạc Âm Phàm châm thêm trà, chuyển đề tài: “Ngày hôm trước ta nghe nói con đang luyện Phân Thân Bí Thuật.”

Yến Thực Châu đáp: “Đúng ạ.”

“Con đã luyện đến tầng thứ mấy rồi?”

“Con chỉ mới luyện đến tầng thứ tám.”

“Có thể luyện Phân Thân Bí Thuật đến tầng thứ tám đã là tốt lắm rồi, có thể tạm ngừng để chuyển sang luyện thuật pháp khác.” Lạc Âm Phàm nhẹ nhàng mở nắp chén trà thưởng thức mùi hương, thuận miệng hỏi: “Trước mắt con định luyện thuật gì?”

Nói ra những lời này, ngoại trừ việc hẳn có ý muốn chỉ điểm riêng cho Yến Thực Châu, cũng xem như việc này là do muốn giúp đỡ tiểu đồ đệ duy trì quan hệ tốt.

Sao có thể dự đoán được Lạc Âm Phàm sẽ nói như vậy, Yến Thực Châu vốn nên hưng phấn nhưng sau khi nghe vậy thì lại lộ vẻ mặt xấu hổ, thành thành thật thật trả lời: “Âm dương hoà hợp, luyện Song Tu Thuật ở trong phòng ạ.”

Lạc Âm Phàm vốn là đã đem chén trà đưa lên gần đến miệng, nghe Yến Thực Châu nói vậy bàn tay đang bung chén trà cũng không ngăn được cứng đờ giữa không trung, tiếp theo lại tiếp tục trấn định tinh thần, nhẹ nhàng thưởng thức một ngụm trà, sau đó không nhanh không chậm đặt chén trà trở lại bàn, mặt vẫn không đổi sắc: “Thôi, con cứ lo việc... tu luyện của con trước đi, chuyện của Trọng Tử cũng không vội, đợi một thời gian nữa rồi hãy nói.”

Có tu luyện gì đi nữa cũng không thể ‘song tu’ giữa ban ngày ban mặt được, Yến Thực Châu trả lời ngay: “Kỳ thật con cũng không có việc gì cả, nếu Trọng Tử sư cô...”

Lạc Âm Phàm ngắt lời nàng: “Gần đây Trọng nhi tu luyện tiến bộ rất nhanh, con hãy về trước đi, có việc gì ta sẽ gọi con.”

Chỉ vậy thôi sao? Hôm nay Tôn giả gọi mình đến chỉ là để uống trà nói chuyện phiếm? Yến Thực Châu đầu óc mờ mịt rồi đi.

Gần đây trong đại điện ngày càng trở nên trống trải và hiu quạnh, đâu đâu cũng toả một cảm giác lạnh vắng, tựa hồ ngay cả chiếc án thư cũng lạnh lẽo hơn trước rất nhiều. Lạc Âm Phàm vẫn là vẻ mặt không chút thay đổi mà đứng lên, phát tay áo dọn dẹp ghế ngồi và bàn trà, đi đến ngồi trước án thư của mình, chuẩn bị để bút xử lý công việc như ngày thường.

“Sư phụ.” Bóng dáng quen thuộc vội vàng xuất hiện ở ngoài cửa điện.

Lạc Âm Phàm khẽ gật đầu.

Trọng Tử vội vàng đi vào, bước đến cạnh hắn, vẻ mặt vui sướng mong chờ: “Sư phụ gọi con?”

Lạc Âm Phàm đưa tầm mắt dời tới lá thư trả lời đang viết, tránh việc phải nhìn thẳng vào mắt Trọng Tử, thản nhiên nói: “Sao con không lo đi tu luyện Linh Đài Ấn, rất rảnh rồi hay sao?”

Lần đầu nhìn thấy sư phụ là thần tiên mà lại có vẻ mặt mất bình tĩnh như vậy, Trọng Tử nghi hoặc đôi mắt to cũng chuyển động theo: “Sư phụ dặn con đi sớm về sớm, nhưng con sợ đi rồi lại về trễ cho nên con không có đi.”

Nhận thấy ánh mắt Trọng Tử đang chăm chú nhìn mình, Lạc Âm Phàm khôi phục lại sự bình tĩnh: “Mấy ngày gần đây Thực Châu bận việc tu luyện, con đừng đến làm phiền người ta.”

Trọng Tử “Dạ” một tiếng, đảo mắt qua chén trà trên bàn đã uống được một nửa, theo bản năng liền bước tới đưa tay ra định bung chén trà lên: “Để con châm thêm trà...”

Nháy mắt, trà đã được rót đầy chén.

Trọng Tử chậm rãi rút tay về, ngo ngắc đứng một chỗ.

Lạc Âm Phàm nghiêm khắc trách mắng: “Cái gì nên làm, cái gì không nên làm, mấy năm nay sư phụ dạy con đều chỉ là vô dụng sao? Thay vì lao tâm lo lắng cho những việc vặt ở đây, không bằng chăm chỉ tu luyện, cố gắng tập luyện Linh Đài Ấn thật nhiều vào, sau này cũng đừng để ta phải nhắc nhở nữa. Trời sinh sát khí mặc dù có thể giúp con nhưng lại càng có thể hại con, thật không thể cứ mãi dựa vào nó, lại càng không nên để tâm tư cứ mãi trông đợi vào may mắn. Nếu như con lại tiếp tục tùy tiện để sát khí tiếp tục bạo phát, lâu dài sẽ thành quen rồi không khống chế được nó nữa, thì khó tránh khỏi có ngày sẽ sa chân vào ma đạo!”

Trọng Tử nghe những lời sư phụ nói mà cứ mờ mờ mịt mịt, ngo ngắc nhìn Lạc Âm Phàm.

“Nhập ma đạo?” Sư phụ vẫn là đang trách nàng không chế không được sát khí sao?

Nhìn thấy một chút tổn thương dâng lên trong đôi mắt Trọng Tử, Lạc Âm Phàm thăm hỏi hận trong lòng đã dạy bảo con bé quá nặng lời, muốn nói rồi lại thôi, sau một lúc lâu nói: “Con lui xuống đi.”

Trọng Tử cúi đầu, im lặng rời khỏi đại điện.

.....

Hai tháng tiếp theo, thái độ của Lạc Âm Phàm vẫn không có chút chuyển biến tốt nào, cho dù là ngẫu nhiên nhìn thấy nàng ngoài điện, cũng chỉ thuận miệng dặn vài câu rồi rời đi ngay. Việc đó đã không giống như là đang tức giận nữa mà là cố ý tránh né, quan hệ thầy trò của hai người trở nên xa lạ chưa từng có từ trước đến nay.

Chưa bao giờ cảm thấy sự phụ xa cách như vậy, Trọng Từ suốt ngày ngẩn người, trong lòng chỉ lo được lo mất, không có một phút bình yên. Vì xảy ra chuyện bất hòa với sư phụ, cũng đã làm cho việc tu luyện của nàng gặp nhiều khó khăn.

Trọng Từ thật sự nghe lời sư phụ, không đi tìm Yến Thực Châu, nhưng Yến Thực Châu lại chủ động đến tìm Trọng Từ: “Lâu như vậy không đến, muội đã quên tỷ tỷ này rồi à?”

Trọng Từ giải thích: “Sư phụ nói tỷ bề bộn nhiều việc.”

Từ sau khi trở về từ Từ Trúc Phong, Yến Thực Châu vẫn luôn cân nhắc ý tứ của Lạc Âm Phạm, cuối cùng ra kết luận: Nhất định là Trọng Từ nhìn thấy chuyện ngoài ý muốn, sinh ra khúc mắc, cho nên Tôn giả mới định giao phó trọng trách cho nàng.

Giờ phút này hiếm có khi nào lại gặp được Trọng Từ, nàng đương nhiên sẽ không để ý đến những vấn đề ẩn chứa trong lời nói của Trọng Từ, Yến Thực Châu hỏi thẳng: “Muội có khúc mắc gì khó giải sao?”

Trọng Từ không hiểu: “Khúc mắc gì?”

Yến Thực Châu kéo nàng ngồi xuống: “Sau khi bọn ta rời đi, muội ở thành Lâm Hòa có phải gặp chuyện gì ngoài ý muốn hay không?”

Ngoài ý muốn? Trọng Từ trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên nói: “Muội đã gặp Vạn Kiếp.”

Yến Thực Châu ngẩn người.

Trọng Từ bất an kéo Yến Thực Châu: “Thực Châu tỷ tỷ...”

Yến Thực Châu hoàn hồn, vội vàng cầm tay nàng: “Hèn gì... có phải bị dọa sợ hay không? Có bị thương không...?”

“Muội không sao!” Trọng Từ lắc đầu ngắt lời Thực Châu, sau đó lại thấp giọng: “Nhưng mà, y rất giống một vị ca ca muội đã từng gặp, vị ca ca đó hình như... họ Sở.”

Yến Thực Châu nhìn Trọng Từ một lúc lâu, sau đó mới lên tiếng: “Thực ra Vạn Kiếp vốn họ Sở, không ai nói cho muội biết à?” Thở dài một hơi: “Trước khi y nhập ma, y là thủ tọa đệ tử nổi danh tiên giới của Trường Sinh cung, tên đầy đủ là Sở Bất Phục!”

Sự việc không dám nghĩ đến nhất lúc này lại được chứng thực, Trọng Từ cảm thấy đầu óc trống rỗng chỉ trong nháy mắt, lẩm bầm: “Trường Sinh cung? Chú tiên môn?”

Yến Thực Châu gật đầu.

Sắc mặt Trọng Từ càng trắng hơn nữa.

Không ai nói cho nàng biết, Vạn Kiếp từng là đệ tử của Trường Sinh cung, cũng không ai nói cho nàng biết, y vốn là họ Sở.

Hai người họ là một ư?

Khuôn mặt giống nhau như đúc, người từng mỉm cười dịu dàng nay lại trở nên tàn khốc thô bạo, vị ca ca giống như thần tiên đã cứu nàng, vị ân nhân mà Hải Sinh đạo trưởng nhớ mãi không quên, nhưng giờ đây lại là chí tôn trong Ma giới khiến người người sợ hãi, oán hận?

Yến Thực Châu tiếp: “Trăm năm trước y xuất đạo, lúc ấy cũng rất nổi danh, đảm nhiệm vị trí thủ tọa đệ tử Trường Sinh cung, mười năm trước ta từng gặp y ở đại hội tiên môn.”

“Nhớ rõ ngày ấy, y mặc áo trắng đơn giản, đứng ở phía xa tựa như ánh trăng, hơn một nửa các tiên tử ở đây đều bị y mê hoặc, ta đứng cách quá xa, không thấy rõ tướng mạo của y. Bên cạnh có người hỏi ta bóng dáng đó là ai, ta liền đáp là Trọng Hoa Tôn giả, sau mới biết được mình đoán nhầm, thì ra tên y là Sở Bất Phục.”

Những ai đã từng nhìn thấy y, đều bị vẻ dịu dàng của y làm cho điên đảo, y rất tuấn tú.

Nhớ lại cảnh tượng lúc đó, Yến Thực Châu nhin không được cười nói: “Nếu nói ai có thể so với Tôn giả, sợ rằng chỉ có mình y. Nghe nói y không chỉ có tiên thuật rất cao, mà tính tình cũng rất tốt, Tôn giả vẫn luôn khen ngợi y.”

Trọng Từ ngẩn người: “Thật không?”

Yến Thực Châu nói: “Đương nhiên là thật rồi, cho nên lần trước ta mới hỏi muội, dáng vẻ của y trông thế nào, đáng tiếc...” Yến Thực Châu thở dài một hơi.

“Tám năm trước, ba ngàn đệ tử tiên môn vâng mệnh hộ tống ma kiếm về Nam Hoa để tinh lọc sát khí. Y cùng lão cung chủ Trường Sinh cung cũng ở trong số đó, nên người trong tiên môn cũng không ai lo lắng gì. Ai ngờ khi đi ngang qua Trần Châu, ba ngàn đệ tử chết thảm chỉ trong một đêm, duy chỉ có mình y là vẫn còn sống sót nhưng lại nhập ma. Cho nên mới bị tiên môn đuổi giết trả thù. Y lại không chịu giao ra ma kiếm cũng không giải thích nguyên nhân vì sao, mấy năm nay y lại giết người không chớp mắt, mấy vạn người đã chết dưới tay y. Trước đây, Ma tôn Nghịch Luân đã có được thân

thiên ma, trước khi chết lại đem một nửa ma lực trên người phong ấn lên thanh kiếm. Ta nghĩ là Sở Bất Phục đã nhận được một nửa ma lực trên thanh kiếm, ma khí nhập tâm, đến giờ thật sự là Vạn Kiếp Bất Phục (*).”

** Vạn kiếp bất phục: mãi mãi không thể quay đầu, mãi mãi không thể phục hồi như cũ. Chỗ này tác giả chơi chữ, vừa là tên của ma tôn Vạn Kiếp ghép với tên Sở Bất Phục, vừa có nghĩa là vĩnh viễn đã chẳng còn có thể làm gì khác được nữa.*

Yến Thực Châu lắc đầu: “Khi ấy, bọn ta nghe được tin tức đều không thể tin được, người như vậy, sao có thể nhập ma.” Trọng Từ nói: “Muội không tin.”

Yến Thực Châu tiếp tục: “Mặc dù y trở thành ma tôn, nhưng lại không có dã tâm, chỉ chung tình với một mình Cung Tiên tử. Cũng may ma kiếm là ở trong tay y, nhưng chúng ta trước sau gì vẫn muốn đoạt lại. Thứ nhất là vì muốn tỉnh lọc ma kiếm, thứ hai là sợ nó rơi vào tay ma tôn Cửu U, một khi Cửu U có được nó, sự việc sẽ rất nghiêm trọng.”

Trọng Từ nói: “Bởi vì trên thân kiếm có ma lực sao?”

Yến Thực Châu nói: “Không hẳn là vậy, hiện tại tiên môn đang nghi ngờ Cửu U thật sự có thể là Thiên Chi Tà.”

Trọng Từ hỏi: “Thiên Chi Tà là ai?”

Yến Thực Châu: “Thiên Diện Ma (*) - Thiên Chi Tà là tá hộ pháp của ma cung năm đó, trợ thủ đắc lực nhất của ma tôn Nghịch Luân, rất được Nghịch Luân tín nhiệm. Thiên Chi Tà là kẻ quỷ kế đa đoan, Nghịch Luân vốn dĩ pháp lực vô biên nhưng tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong ma cung đều là do tá hộ pháp của Nghịch Luân đó xử lý.”

** Thiên Diện Ma: danh hiệu của Thiên Chi Tà, ý nói là ma có ngàn bộ mặt.*

Trọng Từ nói: “Muội chưa từng nghe nói đến y.”

Yến Thực Châu thở dài: “Thật ra Nghịch Luân tuy mạnh nhưng kẻ làm tiên môn đau đầu nhất lại là Thiên Chi Tà. Những chuyện lớn như thôn tính yêu giới này nọ không chuyện nào y không tham dự bày mưu. Hiện nay mọi người đều chỉ nhắc đến Nghịch Luân, lại không biết có Thiên Chi Tà, chỉ vì y đã chết, hai mươi năm trước, y đã bị Nghịch Luân giết chết vì tội phản loạn.”

Trọng Từ khó hiểu: “Nếu y thực sự có dã tâm, sẽ không để Nghịch Luân động thủ trước.”

Yến Thực Châu cười: “Là vì công cao cái chủ (*), Nghịch Luân vốn là người bảo thủ, sao có thể để cho quyền lực rơi vào tay người khác còn mình thì chỉ có hư danh.”

** Công cao cái chủ: Công cao hơn cả chủ nhân*

Trọng Từ nói: “Nếu y đã chết, sao còn có thể là Cửu U?”

Yến Thực Châu: “Trong trận chiến với Nam Hoa, Nghịch Luân và Thiên Tôn đồng quy vu tận, ma cung từ đó lâm vào tình trạng bế tắc, lúc này lại có tin tức truyền ra, nói năm đó Thiên Chi Tà đã chết chỉ là thể thân của y. Muội nghĩ thử xem, Nghịch Luân chết không đến năm năm, đột nhiên liền xuất hiện một tên Cửu U, có thể lập ra ma cung trong Hư Thiên, tạo dựng chốn dung thân mới cho quần ma, pháp lực như vậy tuyệt đối không phải là một ma vương tầm thường có thể có được. Quan trọng nhất là rõ ràng khi đó thể cục đã định, lục giới đã sắp nhập ma, Nghịch Luân cũng sắp đạt được chí hướng cả đời của mình vì sao lại phải tự tận đường lui. Trước khi quyết chiến lại đem hơn một nửa ma lực phong ấn vào trong kiếm? Tiên môn đến nay cũng không thể nào nghĩ ra, Thiên Chi Tà đi theo Nghịch Luân nhiều năm, nói không chừng sẽ biết được bí mật trong đó, một khi ma kiếm rơi vào tay y...”

Trọng Từ nghe những lời Yến Thực Châu nói bỗng nhiên trở nên hoảng hốt, ngồi thêm một lát liền lạng lẽ đứng dậy đi về Tử Trúc Phong.

.....

Màn đêm buông xuống, Trọng Hoa cung thật vắng lặng, ánh sáng minh châu tỏa ra phía trước đại điện, chung quanh lặng ngắt như tờ, ngay cả một ngọn gió cũng không thấy, thoạt nhìn càng thêm cô quạnh.

Trước cửa có một phong thư.

Trọng Từ trừng mắt nhìn chằm chằm phong thư hồi lâu mới hoàn hồn, kinh ngạc cầm thư lên xem.

Là ai viết thư cho nàng? Không phải là linh hạc hồ đồ đem thư của sư phụ đưa nhầm sang cho nàng chứ?

Nét chữ trên thư rất đẹp, phóng khoáng và được viết theo lối viết chữ thảo (*), viết rõ tên của nàng.

** Chữ thảo (thảo thư) là thư thể được viết nhanh nhất, bút pháp phóng khoáng. Có chữ Hán khi viết bình thường theo lối chữ khai thì phải viết rất nhiều nét nhưng với thảo thư thì có thể viết bằng một nét. Nhiều chữ có thể viết liên miên nối tiếp nhau chỉ bằng một nét, thí dụ như cuồng thảo (狂草) (chữ thảo viết điên cuồng) của Hoài Tố*

Trọng Từ nghi hoặc, mở phong thư ra xem.

Không có giấy viết thư, không có chữ, bên trong chỉ có một mặt gương, trong gương là một khoảng biển mênh mông xanh thẳm, hải âu bay đầy trời, tiếng sóng biển ‘Ào ào’ làm cho người ta như lạc vào cảnh giới kỳ lạ. Trên biển có một ngọn tiền sơn, bao quanh là cả một biển mây, hư vô huyền ảo, cảnh sắc này nhìn sao cũng thấy rất quen, dường như đã gặp qua ở nơi nào đó rồi.

Cảnh sắc trong gương di chuyển, một thanh niên toàn thân hoa phục đứng giữa những đám mây hết sức phóng khoáng tự nhiên.

Nhìn đến gương mặt tự phụ quen thuộc đang giương lên kia, Trọng Tử lập tức không biết phải nói gì nữa.

Ở trong gương, gương mặt ấy cười vô cùng phong lưu: “Tiểu nương tử.”

Trọng Tử vừa nghe y gọi da đầu liền muốn nổ tung, suýt nữa lỡ tay làm rớt cái gương.

Sợ người trong gương lại có những phát ngôn kinh tởm, rùng rợn, Trọng Tử cuống quýt cầm cái gương chạy đi nơi khác, nhìn trái ngó phải, chạy nhanh vọt vào trong phòng đóng chặt cửa lại rồi mới lòi cái gương kia ra.

Trong gương Trác Hạo vẫn khoanh tay nhàn nhã ngắm biển, sau một lúc lâu mới nghiêng người lại, nhướng mi nhìn nàng: “Sao lại lâu như vậy, muội đã tìm được nơi nào an toàn không có người ngoài chưa? Ta muốn nói chuyện với muội.”

Trọng Tử trừng mắt.

Nét mặt Trác Hạo bỗng nhiên trở nên phấn khởi: “Muội còn nhớ hai con rùa kia chứ? Lúc trước là do huynh nên muội mới bị thương, nhưng huynh cũng đã bị cha phạt nặng rồi, đóng cửa sám hối nửa năm. Lần này thật vất vả mới được gặp lại muội, nhưng muội lại không có lấy nửa phần thân thiết nào, làm hại huynh... Trà không muốn uống, cơm cũng không thiết ăn, có lẽ chỉ còn cách gặp muội thường xuyên thì trái tim huynh mới thôi phiền muộn, tình trạng của huynh mới có thể tốt hơn được.”

Trọng Tử nghe vậy thật buồn nôn, nhin không được lại muốn cười, nhưng những lời tiếp theo lại làm cho nàng không cười nổi.

Trong gương, Trác Hạo nhìn nàng hé miệng cười, nhẹ giọng: “Không bằng, huynh cười muội về làm nương tử nhé.”

Trọng Tử choáng váng.

“Huynh nghĩ cách này là tốt nhất, muội muội chớ có trách huynh đường đột?” Mày kiếm gương lên, đáy mắt ẩn hiện một chút dịu dàng, ngữ khí mang theo vài phần thật lòng, vài phần dụ dỗ: “Nếu muội thật sự làm nương tử của Trác Hạo ca ca, ca ca nhất định vĩnh viễn sẽ đối xử tốt với muội, mặc sức cho muội bắt nạt, cam đoan không bao giờ liếc nhìn một muội muội nào khác, muội... có bằng lòng không?”

Trọng Tử đang cầm gương, hơn nửa ngày mới phản ứng lại, lần đầu tiên có người nói chuyện này thẳng thừng trước mặt nàng như vậy, từ má đến tận mang tai Trọng Tử đều nóng bừng bừng.

Trác Hạo sau một lúc lâu trầm mặc, bỗng nhiên lại cúi đầu cười khế: “Nếu... Nếu muội vẫn muốn suy nghĩ, ta sẽ chờ muội.”

Không thể phủ nhận, cái bộ dạng âm trầm, thần thái đáng thương này của y, thật sự là mười phần cuốn hút, làm người ta tan nát cõi lòng, nói như vậy y thường dùng cái dáng vẻ này để lừa gạt các muội muội khác sao?!

Thấy khuôn mặt tuấn mỹ đã biến mất trong gương, Trọng Tử cắn môi, đem gương đặt trên bàn, lặng lẽ đi ra khỏi cửa ngồi trên bậc thềm cạnh hành lang, nhìn đại điện cao cao mà ngăn người.

Cửa điện mở ra, nhưng không nhìn thấy được bóng dáng quen thuộc.

Ánh sáng đỏ xuống mặt đất, xiên dài chiếu rọi lên những đám mây trắng, sáng bừng giống như dây ngân hà trên trời cao.

Giờ phút này, người ở bên trong đang làm gì, lại ngồi vào bàn viết thư hay sao? Vẫn để trà nguội lạnh mà uống sao? Hay vẫn là nhắm mắt suy nghĩ về những điều mà người tâm đắc? Hay lại tu luyện Cực Thiên tâm pháp?

Tâm tư của Trác Vân Cơ, ít nhất người cũng hiểu được.

Nhưng còn tâm tư của nàng, người vĩnh viễn sẽ không hiểu rõ được, càng không thể để cho người hiểu được, cũng không thể để cho bất kì ai khác biết.

Cảm giác không cam lòng và tuyệt vọng, tựa như một bàn tay to lớn vô hình đang xiết chặt lấy cổ nàng, làm nàng không thể thở nổi.

Ngay cả như thế, nàng cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc phải rời khỏi Tử Trúc Phong, rời xa người.

Cùng lúc đó lại vang lên những lời Yến Thực Châu đã nói, mang đến một tia hy vọng: “...Tôn giả là người như vậy, Tiên tử phải đẹp thế nào, tốt thế nào mới xứng với người đây, sợ là vĩnh viễn sẽ không thành thân.”

Như vậy cũng tốt, ít nhất, nàng vẫn sẽ được ở bên cạnh người.

Chỉ cầu trời, cho nàng có thể lấy danh nghĩa thầy trò mà vĩnh viễn ở bên cạnh người trên Tử Trúc Phong này.

.....

Trong điện thật ra căn bản không có ai, từ sáng sớm Lạc Âm Phàm đã bị Ngu Độ gọi đi để thương lượng việc gì đó, đến tận khuya mới trở lại Từ Trúc Phong, mới vừa bước vào Trọng Hoa cung, hần liền nhìn thấy được một cảnh tượng. . .

Bên ngoài đại điện, đồ đệ nhỏ ngồi bó gối tựa vào hành lang, đang ngủ gà ngủ gật.

Lạc Âm Phàm chậm rãi bước lên bậc thềm, đứng lặng yên trước mặt Trọng Tử.

Cuối cùng cũng đã trưởng thành, những đường nét trên khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn càng thêm tuyệt đẹp. Cánh tay nhỏ bé, gầy guộc năm đó nay trở nên thon dài và mềm mại. Ngay cả khi mặc chiếc áo bảo trắng rộng thùng thình cũng không giấu được vòng eo làm rung động lòng người. Cô gái trước mặt, không còn là một cô bé con thích làm nũng trong lòng hần năm đó nữa.

Phát hiện được sự thay đổi này hần lại thấy có chút phiền muộn.

Cũng như tất cả các bậc làm cha làm mẹ trong thiên hạ, lúc đưa con bé bỏng của mình còn nhỏ đều mong mỏi con mình mau chóng trưởng thành, nhưng ngược lại cũng luôn hy vọng chúng vĩnh viễn không lớn, vĩnh viễn đơn thuần đáng yêu, mãi mãi quấn quýt bên mình.

Đã sinh ra tư tâm, lại hồn nhiên mà không ngờ đến.

Gần đây con bé làm gì cũng đều rất cẩn thận, ngay cả ở trong mơ, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn mang theo một nét bất an làm cho người ta đau lòng.

Phạt nặng Mộ Ngọc, thiết nghĩ con bé chịu giáo huấn cũng đã đủ rồi. Nỗi ám ức, suy nghĩ trong lòng và cả nhất cử nhất động của con bé, Lạc Âm Phàm hần đều nhìn thấy hết, mấy tháng nay hần cố ý lãnh đạm, chỉ vì muốn dạy con bé phải suy nghĩ cẩn thận, nhưng trước sau con bé lại cứng đầu không chịu hiểu, không cho con bé vào điện thì mỗi ngày con bé đều canh ở ngoài cửa chờ hần đi ra, hoặc làm bộ như đang nghịch nước, ngắm sao.

Đứa trẻ này, bảo hần phải làm thế nào mới tốt đây!

Không thể để cho con bé lại đi sai đường, là hần đã dạy bảo đồ đệ của mình không tốt.

Lạc Âm Phàm lẳng lặng đứng đó, sau một lúc lâu, phất tay áo đưa Trọng Tử trở về phòng.

.....

Ngày hôm sau Trọng Tử tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm ở trên giường. Trọng Tử mơ hồ nhớ lại tình hình đêm qua, vốn là nàng ngồi trước cửa điện chờ sư phụ đi ra, ai ngờ bất tri bất giác lại ngủ quên.

Là sư phụ đưa nàng trở về phòng sao?

Trọng Tử có một chút vui mừng, thầm nghĩ chắc là sư phụ đã bắt đầu tha thứ cho mình, vội vàng rửa mặt chải đầu xong đi tìm Toan Nghi luyện công, luyện tập chăm chỉ nửa tháng liền, không dám lơ là.

Hôm nay mặt trời đã quá ngọ, Trọng Tử đang ngồi nghỉ tạm ở trong một khoảnh đất trống, bỗng nhiên nghe được tiếng Tần Kha gọi nàng, vì thế vội vàng ngự Tĩnh Xán bay xuống Từ Trúc Phong.

Sắc mặt Tần Kha rất là không tốt, thấy nàng cũng không nói gì.

Trọng Tử kéo y: “Sư huynh tìm muội có chuyện gì?”

Tần Kha hình như có chút không được tự nhiên, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Muội có muốn đến Thanh Hoa cung không?”

Thanh Hoa cung? Trọng Tử bị hỏi có chút ngơ ngác: “Huynh muốn đi làm việc gì sao? Muội không thể một mình chạy lung tung nữa, sư phụ sẽ tức giận đó.”

Tần Kha nhún vai: “Không phải ta, mà là một người quen của muội đó.”

Trọng Tử đột nhiên nhớ lại, mặt dần dần đỏ lên, chẳng lẽ là y... Ngày hôm trước Trác Hạo gửi thư nói những lời này? Không thể nào!

Sắc mặt Tần Kha nhanh chóng cứng ngắc lại: “Tên tiểu tử kia thanh danh không được tốt lắm, muội thật sự không sợ bị hần lừa gạt hay sao?”

Trác Hạo chỉ mới viết một phong thư thôi mà, sao ngay cả Tần Kha cũng biết? Trọng Tử quần bách thấp giọng: “Muội không có nói là muốn đi...”

Tần Kha có chút ngoài ý muốn: “Có thật không?”

Trọng Tử xấu hổ cúi thấp đầu: “Muội không muốn đi đâu cả, chỉ muốn ở lại Từ Trúc Phong phụng dưỡng sư phụ thôi.”

Sắc mặt Tần Kha có chút khởi sắc, nhướn mày khẽ “Ừ” một tiếng: “Như vậy cũng tốt, muội vẫn còn nhỏ, nói thế nào Thanh Hoa cũng không bằng

Nam Hoa chúng ta, ta đã thừa với sư phụ, muốn lên Ngọc Thần Phong tu luyện.”

Trọng Tử “A” một tiếng, vẻ mặt đầy kinh ngạc ngược nhìn Tần Kha: “Sao lại muốn tu luyện, bao lâu nữa thì huynh mới xuống núi!”

Thấy Trọng Tử có ý không muốn xa mình, khóe miệng Tần Kha dần dần nhếch lên: “Năm năm, năm năm nữa chắc chắn huynh sẽ tới tìm muội, huynh sẽ lại đưa muội ra ngoài du ngoạn.”

Trọng Tử đang định nói tiếp, xa xa bỗng nhiên có một giọng đầy vẻ chế nhạo cất lên: “Tìm nửa ngày không thấy, thì ra là ở chỗ này!”

Hai người quay sang nhìn người vừa đến, thì thấy là Văn Linh Chi và Mẫn Tổ Thu cũng đang đi tới.

Mẫn Tổ Thu trước tiên là từ tốn cúi chào Tần Kha: “Tần sư huynh.”

Tần Kha gật gù đầu, lại nhìn sang Văn Linh Chi nói: “Bái kiến sư cô.”

Nghe nói Tần Kha đã chủ động xin trở lên Ngọc Thần Phong tu luyện, trong lòng Văn Linh Chi đã tràn đầy hờn dỗi. Lần này là đặc biệt muốn tới khuyên nhủ y, tìm nửa ngày không thấy người đâu, nay lại thấy y ở cùng một chỗ với Trọng Tử, nên phải miễn cưỡng bản thân kiềm chế sự phẫn nộ, nở nụ cười: “Khách khí với muội từ khi nào vậy?”

Khuôn mặt xinh đẹp kia tỏ vẻ thân thiện, làm Trọng Tử ở bên cạnh thầm oán trong lòng: “Ta đi luyện công.”

Tuy nói việc lên đi theo mọi người đến Côn Luân sớm hay muộn cũng bị lộ, nhưng nếu không có nàng ta cáo trạng thì cũng không lớn chuyện đến như vậy, chưởng giáo chắc chắn sẽ lưu tình. Lạc Âm Phàm sẽ chỉ biết là Trọng Tử lên đi ra ngoài, cũng không đến mức phải liên lụy đến Mộ Ngọc và Tần Kha, hiện nay Văn Linh Chi đã làm hại Tần Kha bị phạt, lại còn trưng ra bộ dạng ngây thơ vô tội, thật đúng là đáng ghét!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 19: Cơn ác mộng

Trong đại điện của phái Nam Hoa, Ngu Độ và Lạc Âm Phàm ngồi ngay ngắn trên ghế, Lạc Âm Phàm nhìn chằm chằm phong thư đang cầm trên tay, hai mày càng ngày càng nhíu chặt lại.

Ngu Độ cười: “Thanh Hoa và Nam Hoa xưa nay giao tình tốt đẹp, Trác cung chủ cũng không phải người ngoài, thế nên mới tự mình mở miệng đề cập đến chuyện này, Trọng Tử cũng là đệ tử của đệ, không biết đệ...”

Lạc Âm Phàm quả quyết: “Không thể đồng ý được.”

Ngu Độ gật đầu: “Trời sinh sát khí, vẫn còn chưa được tinh lọc, gả đi thực sự là không ổn. Nhưng nếu con bé chưa từng bái nhập làm đệ tử Nam Hoa chúng ta, thì ở tuổi này dưới nhân gian cũng đã đến tuổi thành thân rồi, giống như những người phạm khác, sống một cuộc sống bình thường, an ổn.”

Lạc Âm Phàm nói: “Việc đã đến nước này, con bé tốt nhất không nên rời khỏi Nam Hoa.”

Ngu Độ lắc đầu: “Không phải sư huynh nhiều lời, việc này rốt cuộc là chung thân đại sự của con bé, đệ làm sư phụ mà không nói một tiếng nào đã tự tiện thay mặt con bé từ chối, không khỏi có chút không hợp tình hợp lý cho lắm.”

Lạc Âm Phàm nói: “Con bé tuổi vẫn còn nhỏ, lại không có người thân, đệ tất nhiên là phải thay mặt con bé làm chủ mọi việc rồi.”

Ngu Độ vẻ mặt cô động nhắc nhở: “Ý của ta chỉ muốn nhắc nhở đệ rằng, ít nhất đệ cũng nên nói cho con bé biết, lỡ đâu chính bản thân con bé muốn đi thì sao? Trác thiếu cung chủ quả thật là nhân tài mới xuất hiện của tiên môn, mọi phong thái đều toát ra vẻ tài hoa, thế mà lần này lại chủ động cầu thân. Một người như thế có ai mà không bằng lòng cho được. Hơn nữa ta còn nghe Thực Châu nói... cậu ấy với Trọng Tử có mối quan hệ rất tốt.”

Lạc Âm Phàm chợt ngắt người, ngược mắt nhìn Ngu Độ.

Ngu Độ cười nói: “Nếu quả thực chính con bé nguyện ý muốn được gả đi thì ta và đệ cũng không thể phản đối tới cùng được. Ta cũng đã cẩn thận nghĩ tới, nếu ở bên kia Trác cung chủ không e ngại thì con bé ở Thanh Hoa hay Nam Hoa cũng giống nhau thôi. Huống chi nữ nhân khi đã có vị hôn phu rồi thì cũng biết lo lắng nhiều hơn. Chỉ cần tâm của con bé luôn đặt ở tiên môn thì tương lai cho dù... có xảy ra điều gì ngoài ý muốn đi chăng nữa thì chúng ta cũng nắm được phần thắng lớn hơn một chút.”

Lạc Âm Phàm nghe vậy cũng không nói gì nữa, thu bức thư lại rồi đứng dậy rời đi luôn.

.....

Trọng Hoa cung trông tròn, chẳng hề thấy bóng dáng của tiểu đồ đệ đầu cả. Ngoài tường bóng trúc lay động, những bóng cây chiếu vào những thân cột bên hành lang, lại càng làm cho nơi này trở nên u tĩnh.

Cho dù sự miễn cảm của hần xuất phát từ tấm lòng người thầy, nhưng rõ ràng trước mắt sát khí còn chưa giải trừ được, mà lại để cho tiểu đồ đệ rời khỏi Nam Hoa, thật sự là khó có thể yên tâm được. Lời của Ngu Độ nói đương nhiên cũng có đạo lý. Nhưng đứng ở góc độ của một người sư phụ đối với đồ đệ của mình, phương thức chấp nhận lại ít nhiều mang theo sự tính toán thiệt hơn như này, Lạc Âm Phàm vẫn không thể đồng ý được.

Làm sao để giải thích cho con bé có thể hiểu được vấn đề này đây? Nói không thể gả con bé đi Thanh Hoa được sao?

Lạc Âm Phàm chợt cười khò.

Ở chung lâu như vậy, hần sao lại không biết tâm tính của tiểu đồ đệ của mình kia chứ, chỉ cần hần nói không đồng ý, con bé tuyệt đối sẽ không đi.

Im lặng một lát, hần đưa tay đẩy cánh cửa phòng ở trước mặt ra.

Bên trong căn phòng vẫn giống như xưa giờ hần vẫn thường lui tới, đơn giản sạch sẽ, bên trên cái án bày ra một vài món đồ nho nhỏ: một miếng đá có tạc những đường viền như vân gỗ lim, một con ngọc điêu bằng phi thủy dùng để báo sáng, đây đều là những thứ năm đó hần tùy tay chọn thay cho con bé. Ngoài ra cũng chỉ có bốn năm bình ngọc nhỏ dùng để đựng thuốc được sắp xếp một cách chỉnh tề, thậm chí ngay cả một tấm gương cũng không..

Một tấm gương.

Đó không phải là một tấm gương bình thường, rõ ràng là trảm ảnh kính dùng để truyền tin, vốn là vật cực kỳ quý hiếm, con bé làm sao mà lại có được vật này? Lạc Âm Phàm nhủ vậy, bước đi qua tiện tay cầm lên xem thử, bên trong tấm gương là hình ảnh Trác Hạo đang cười thật phong lưu phóng khoáng, lập tức cả người như được một hồi thông tin cảnh tỉnh.

Trong lúc vô tình mà lại xem trúng thứ này, Lạc Âm Phàm cảm thấy có chút xấu hổ.

Tiểu đồ đệ đơn thuần, trong sáng ngày nào đã trưởng thành, bắt đầu có bí mật của riêng mình, điều này thực sự làm cho hần cảm thấy không quen.

Sư huynh nói đúng, Trác tiểu cung chủ đối với con bé quả thật là có tình ý, nhưng mà con bé thì đối với thứ gọi là tình yêu nam nữ căn bản là không phân biệt được rõ ràng, vẫn còn rất hồ đồ và ngốc nghếch.

Muốn giữ con bé ở lại đây cũng rất dễ, chỉ cần hần mở miệng nói một câu là xong thôi.

Nhưng nói ra thì vô cùng dễ dàng, chỉ sợ lại sai lầm mà thôi.

Lạc Âm Phàm chợt trở nên trầm mặc.

Đi hay ở, hần cũng không biết phải lựa chọn như thế nào mới là đúng. Có lẽ, là nên để cho chính con bé tự mình quyết định thì hơn, rời khỏi Nam Hoa cũng tốt, để tránh cho con bé lại tiếp tục phạm phải sai lầm. Chẳng qua là khi con bé rời khỏi đây thì Trọng Hoa cung lại trở nên vắng lặng như xưa, từ nay về sau trên cây cầu bắc qua dòng Tứ Hải ấy sẽ không còn ai ngồi lặng lẽ nơi đó chờ hần trở về nữa...

Chẳng hiểu từ bao giờ, hần đã hình thành thói quen muốn có người ở bên cạnh bầu bạn.

Không được sao? Lạc Âm Phàm đột nhiên kinh ngạc vô cùng, tâm tính trong phút chốc lại trở nên sáng suốt triệt để trở lại, không khỏi lắc đầu tự chế giễu chính bản thân mình - hần đã tu hành mấy trăm năm, thế mà vẫn còn có thể sa vào việc những việc tan hợp chia ly này sao!

Lạc Âm Phàm chậm rãi thả tấm gương xuống, ánh mắt chuyển qua một bình ngọc nhỏ ở bên cạnh.

Từ lúc bị trúng độc độc cho tới nay, hần vốn ý vào tu vi thâm hậu. Đối với hần việc này cũng thường xảy ra nên lần này cũng giống vậy mà thôi, bởi vậy không hề bận tâm đến. Ai ngờ đã ba tháng trôi qua, thế mà trong cơ thể vẫn còn sót lại một chút độc tố chưa tiêu tan hết, điều này làm hần cảm thấy khiếp sợ không thôi.

Những đầu ngón tay khẽ chuyển động ở trên chiếc bình ngọc nhỏ, bên trong bình là thuốc giải mà ngày đó Trác Vân Cơ đã tặng cho Trọng Từ, ăn vào là có thể giải được hoàn toàn độc tố của độc độc.

Nhưng mà, Lạc Âm Phàm hần tu hành mấy trăm năm nay, đã đạt tới cảnh giới vô cực kim tiên, tự cho là đã hiểu thấu đáo hết tất cả mọi chuyện trên đời này, mọi sự đều hóa hư không, tâm trong như nước. Thế mà kết quả hiện tại thì sao, ngay cả chút độc độc này mà còn không làm gì được, còn muốn dựa vào thuốc giải nữa chứ, không phải là đáng chê cười hay sao chứ!

Trong hai tròng mắt lạnh lùng chợt lướt qua một tia tự phụ.

Pháp lực vô thượng, đứng đầu lục giới, cho dù có là độc độc đi chăng nữa thì cũng có thể làm gì được Lạc Âm Phàm hần kia chứ!

Lạc Âm Phàm buông tay đặt chiếc bình ngọc để lại chỗ cũ.

Hai chữ cuồng vọng từ xa xưa con người đã luôn lầm lẫn mà sa vào, thế mà ngay cả thần tiên cũng khó tránh khỏi. Luôn nghĩ rằng chỉ cần dùng mấy trăm năm tu vi là có thể áp chế được mọi chuyện và lập tức bình an vô sự, lại không hề biết rằng, yêu và hận, đôi khi chỉ cần một chút thời là đã đủ để không thể khống chế được mình.

Bây giờ nên nói với con bé thế nào đây? Lạc Âm Phàm vẫn đang còn cân nhắc lý do để thoái thác thì Trọng Từ đã đẩy cửa bước vào phòng.

.....

Phát hiện phía sau có tiếng động, Lạc Âm Phàm cũng hơi nghiêng người nhìn lại. Trong lúc vô tình lại nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn kia, trong lòng khẽ động, lập tức bình tĩnh lại dời tầm mắt qua chỗ khác.

Sư phụ sao lại ở trong phòng của mình? Trọng Từ ngẩn ngơ, trên mặt không hề che giấu vẻ sợ hãi lẫn vui mừng đang dâng lên trong lòng, muốn chạy tới nhưng bước chân lại đứng yên bất động tại chỗ, một lúc lâu sau mới thấp giọng: "Sư phụ là... tìm con sao?"

Lạc Âm Phàm gật đầu: "Sư phụ có việc muốn nói với con."

Trọng Từ "Dạ" một tiếng, chậm rãi đi đến trước mặt sư phụ, bỗng nhiên khuôn mặt của nàng ửng hồng lên.

Trên cái án, trăm ảnh kính đã không còn ở chỗ cũ nữa.

Tự xưng bị trở thành một người thầy đi dòm ngó chuyện bí mật riêng tư của trò mình. Lạc Âm Phàm cảm thấy xấu hổ vô cùng: "Trác tiểu cung chủ đã gửi thư cho con, ta nghĩ rằng con cũng biết mọi chuyện rồi."

Sư phụ có nổi giận vì chuyện này không đây? Trọng Từ bất an nhìn Lạc Âm Phàm.

Lạc Âm Phàm sắc mặt bình thản không hề có biến đổi gì khác, cố gắng hết sức sử dụng ngữ điệu nghe sao cho thật tự nhiên: "Thanh Hoa Trác cung chủ hôm qua đã gọi thư đến, đại ý là muốn thay mặt Trác tiểu cung chủ cầu hôn, sư phụ tới tìm gặp riêng con, cũng là muốn hỏi ý kiến của con một chút..."

Cầu hôn? Những gì Trác Hạo nói là sự thật! Trọng Từ giật mình.

Lạc Âm Phàm ý bảo Trọng Từ cứ thành thật mà nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn từ màu hồng chuyển thành trắng bệch, Trọng Từ lắp bắp: "Con ... nghe lời sư phụ."

Tiểu đồ đệ quả nhiên là nghe lời vô cùng, Lạc Âm Phàm nhẹ nhàng thở ra, thân nhiên nói: "Ý của sư phụ là hiện nay con vẫn còn nhỏ, có một số việc còn chưa nhận thức được rõ ràng, hơn nữa sát khí trời sinh trên người con chưa được giải trừ, nếu con đi qua bên đó sớm như vậy chỉ sợ không ổn, nếu Trác tiểu cung chủ bằng lòng, thì có thể nói cậu ấy chờ..."

Nhưng chờ tới khi nào? Khi nào Kính Tâm thuật được luyện thành hẳn còn chưa biết, một trăm năm? Hai trăm năm? Tuổi của bọn trẻ có chờ đợi mãi như thế được không? Chẳng lẽ cứ để tuổi xuân trôi qua trong chờ đợi như vậy sao?

Lạc Âm Phàm ngừng lại một lát, chần chờ: "Nếu như con muốn đi, sư phụ..."

Trọng Từ lại vội vã ngăn lời của Lạc Âm Phàm lại: "Con chỉ muốn ở lại đây phụng dưỡng sư phụ."

Lạc Âm Phàm dời tầm mắt sang chỗ khác, gật đầu: "Cũng tốt, sau này khi đã được tinh lọc sát khí, đến lúc đó lại rời khỏi Từ Trúc Phong cũng không muộn."

Thấy sư phụ sắp phải đi, Trọng Từ không nhịn được kêu lên: "Sư phụ!"

Lạc Âm Phàm quay người lại, ý hỏi Trọng Từ muốn nói gì.

"Sư phụ vẫn còn giận con sao?" Trọng Từ cắn cắn môi, bỗng nhiên bước lên quỳ xuống trước mặt Lạc Âm Phàm nói: "Trọng nhi đã biết sai rồi, từ nay về sau con sẽ chăm chỉ học thật giỏi Linh Đài ấn, cũng không dám làm việc tùy hứng nữa, con sẽ không làm cho sư phụ phải lo lắng nữa, xin sư phụ... đừng giận con nữa." Xin người đừng đối xử với nàng lãnh đạm như vậy, xin người đừng tỏ thái độ bất hòa với nàng như vậy, nàng thật sự không thể nào chịu đựng thêm được nữa.

Lạc Âm Phàm cúi đầu nhìn người đang quỳ bên chân mình.

Sáu năm, mới chỉ sáu năm ngắn ngủn mà thôi, không biết là bắt đầu từ khi nào, đôi mắt to tròn, trong sáng kia đã muốn mất đi vẻ皎 hoạt, thông minh, lanh lợi của năm đó. Thay thế vào đó chỉ còn lại là sự bất an và sợ hãi, trong đôi mắt kia dường như ẩn chứa những giọt lệ long lanh.

Con bé nghĩ rằng hẳn đang nổi giận sao? Hẳn chỉ là áy náy mà thôi.

Trong sáu năm đó, hẳn thật không xứng đáng với cái danh sư phụ này, liên tiếp để cho con bé bị thương. Nhưng vì không muốn làm cho hấn khó xử nên con bé đã nhận hết mọi oan ức về mình mà cũng không hề oán giận lấy nửa câu. Mà nay cho dù con bé có phạm phải bất cứ lỗi lầm hay sai sót gì thì cũng không thể trách con bé được, bởi tất cả là đều tại hấn, tại hấn không dạy dỗ con bé thật tốt, tất cả đều là do một kẻ không đáng làm thầy như hấn này.

Sau một lúc lâu, Lạc Âm Phàm khẽ cúi người xuống, đưa một bàn tay đỡ Trọng Tử dậy: "Con đã biết sai là tốt rồi, con ở nhà luyện công cẩn thận, bây giờ sư phụ có việc phải đi ra ngoài, ngày mai sư phụ sẽ về."

Sư phụ đã tha thứ cho mình sao? Trọng Tử mừng rỡ: "Sau này con có thể vào trong điện hầu hạ sư phụ như trước được không ạ?"

Lạc Âm Phàm không trả lời nhưng cũng không phản đối, buông Trọng Tử ra, bước ra ngoài cửa.

Trọng Tử cảm thấy vui sướng không thôi, nhìn theo bóng dáng Lạc Âm Phàm rời khỏi Từ Trúc Phong, trở về bên bờ dòng suối nhỏ kia ngồi một lát, mãi cho đến khi sắc trời hoàn toàn chuyển thành một màu tối đen mới trở về phòng nghỉ ngơi.

.....

Nửa đêm, điện Tổ Sư vắng ngắt không một bóng người, Mộ Ngọc có mặt chịu phạt ba tháng ở đây giờ cũng đã rời khỏi. Trong điện cũng không hề có bóng dáng của đệ tử trông coi nơi này nào cả. Ánh trăng trắng bạch xuyên qua khe hở trên cửa điện chiếu rọi vào bên trong, nhẹ nhàng rơi trên mặt đất. Nơi đây thật tĩnh mịch nhưng lại mang một không khí thật quý dị, Các bức họa của các vị tổ sư trên bức tường đối diện lại càng thêm vẻ uy nghiêm, trên bàn thờ nhang khói nghi ngút, điểm thêm mấy đốm hồng hồng.

Trên đỉnh đầu chợt truyền đến tiếng cười bén nhọn, ngẩn ngui.

Ngẩng mặt lên nhìn, trên một mảnh cong cong trên kia, một ánh mắt màu đỏ đang nhìn về phía nàng cười thật quái dị.

Trọng Tử hoảng sợ vô cùng.

Đêm hôm khuya khoắt, nàng rõ ràng là đang ngủ trong phòng của mình ở Trọng Hoa cung, làm sao mà lại đến nơi này!

Thiên ma lệnh chậm rãi hạ thấp dần.

Nó không phải là đã bị phong ấn sao, làm sao còn có thể tự mình chuyển động được? Trọng Tử vừa kinh ngạc lại vừa sợ hãi, trong đầu không tự chủ được lui về phía sau vài bước, ngược mặt ngơ ngác nhìn nó, trong phút chốc đầu óc lại trở nên mơ hồ một cách dị thường.

Thân thiết! Nàng tự nhiên lại cảm thấy có một cảm giác thật thân thiết đối với nó!

Ánh sáng màu đỏ sậm lóe ra, mang theo ma lực mãnh liệt, nhiếp hồn phách lẫn lòng người.

Giống như bị mê hoặc, Trọng Tử chậm rãi cất bước, thần không biết quỷ không hay hướng về phía nó bước tới ...

.....

Từng cơn gió thổi tan đêm dài, đám sương sớm đưa bình minh tới, Trọng Hoa cung thật im ắng.

Những ngọn trúc nằm hai bên đường lên Từ Trúc Phong vẫn còn chưa ráo sương, Lạc Âm Phàm đã ngự kiếm trở về.

Nguyên nhân là do hôm qua từ lúc hấn rời khỏi Từ Trúc Phong, trên đường đi lúc nào cũng có cảm giác bất an trong lòng. Bởi vậy sau khi xong xuôi mọi việc hấn vội vàng trở về Nam Hoa, mới vừa đi vào cửa Trọng Hoa cung, đã nhìn thấy tiểu đồ đệ ngồi ở bên cạnh dòng suối nhỏ phía trước cửa điện, sắc mặt tuy có chút tái nhợt nhưng tinh thần cũng có vẻ rất tốt. Hấn nhìn thấy thế mới cảm thấy an tâm, nhưng trong lòng lại âm thầm kinh ngạc.

Trọng Tử thực ra là đang làm bộ như ngồi ngắm dòng suối, nên vừa nhìn thấy sư phụ trở về, lập tức khuôn mặt giãn ra đứng lên chạy đi đón sư phụ, mừng rỡ kêu lên: "Sư phụ."

Lạc Âm Phàm khẽ gật đầu, lập tức bước lên những bậc thềm bước vào trong điện.

Trên án thư đã được dọn dẹp gọn gàng, sạch sẽ, nước trà vừa đủ ấm không nóng cũng không lạnh, Lạc Âm Phàm kéo ghế ra ngồi xuống. Trọng Tử thấy sư phụ với lấy bút, vội vàng đi qua trái giấy ra, sau đó vẫn giống như bao ngày, im lặng đứng ở bên cạnh mài mực cho sư phụ.

Tóc dài rủ trước trán, sắc mặt vẫn đậm mạc như trước, bàn tay để bút thực vững vàng làm cho người ta cảm thấy thật an tâm, bàn tay đó cũng vững vàng giống như khi chấp kiếm, chỉ cần khí thế thông dong như thế cũng đủ để bảo vệ hết tất cả.

Mặc cho đất trời, mặc kệ nhân gian sáng tối trôi qua, chỉ cần cứ như vậy, lặng lẽ ở bên cạnh người, mãi cho đến những năm tháng cuối cùng trong cuộc đời là đủ.

Khóe môi khẽ cong lên, Trọng Tử mỉm cười yếu ớt.

Đó không còn là nụ cười tươi thường ngày nữa mà dần dần đã trở nên không được tự nhiên.

Con ác mộng tối hôm qua vẫn làm cho trong lòng nàng sợ hãi không thôi, thậm chí nó còn mang theo một dự cảm mơ hồ về một điềm xấu nào đó. Đã nhiều năm trôi qua nàng không còn nằm mơ thấy giấc mộng đó nữa, thế mà nay đột nhiên nó lại tìm tới nàng? Nhưng mà con ác mộng lần này thực sự rất khác so với những con ác mộng nàng đã có trong quá khứ, cái cảm giác kia, so với những lần trước là cực kỳ rõ ràng, làm cho nàng có cảm giác là nàng

đã thật sự chạm vào thiên ma lệnh!

Cảm giác rất quen thuộc, lại còn mang theo hơi ấm...

Kỳ quái là, nàng chỉ nhớ rõ là mình đã chạm vào thiên ma lệnh, còn sau đó đã xảy ra chuyện gì, nàng hoàn toàn không hề nhớ được một chút nào...

Trọng Tử cố gắng nhớ lại.

Lạc Âm Phàm đề bút viết được mấy chữ chợt phát giác ra không khí xung quanh có gì đó là lạ. Không nhìn được bên nghiêng mặt nhìn thử, chỉ thấy ở bên cạnh hần tiểu đồ đệ tay thì đang mài mực một cách máy móc, ánh mắt thì đại ra, giống như đang ở trạng thái xuất thần, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không bình thường chút nào.

Theo lý thuyết thì người có bán tiên thể sẽ không sinh bệnh.

Biết rõ con bé không muốn xa rời khỏi mình, đó cũng không phải là một chuyện tốt, bởi vậy hần không nên tỏ thêm phần thân thiết với con bé nữa.

Lạc Âm Phàm viết được hai hàng, rốt cục vẫn đành phải đặt bút xuống, nhìn Trọng Tử: "Con có chỗ nào không khoẻ phải không?"

Bất thành linh bị sư phụ hỏi, Trọng Tử "A" lên một tiếng, giật mình một cái sau đó vội vàng lắc đầu: "Con không có."

Tiểu đồ đệ lớn lên, càng ngày càng có nhiều bí mật muốn giấu diếm hần. Lạc Âm Phàm cũng không muốn hỏi nhiều, đảo mắt nhìn một cái, ánh mắt bỗng nhiên dừng lại ở trên cổ tay Trọng Tử: "Con bị thương khi nào vậy?" Theo ánh mắt của sư phụ, Trọng Tử nghi hoặc cúi đầu nhìn xuống.

Trên cổ tay trái của nàng hiện ra rõ ràng một vết thương đang còn màu đỏ tươi, nghĩ đến việc bản thân mình vừa mới bị thương cách đây không lâu, nhưng người nàng lại là bán tiên thể nên miệng vết thương sẽ khép lại phải nhanh hơn so với người bình thường rồi chứ. Chỉ là sáng sớm hôm nay tinh thần của nàng vô cùng hoảng hốt, vì thế nên đã không để ý đến.

Vết thương này là có từ lúc nào đây! Tối hôm qua rốt cuộc là mộng hay là thực?

Trọng Tử kinh hãi, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh đổ ra đầm đìa.

Lạc Âm Phàm còn đang nghĩ rằng tiểu đồ đệ chỉ là vô tình bị thương cho nên mới thuận miệng hỏi một chút, nào ngờ con bé phản ứng kịch liệt như vậy khiến cho trong lòng hần không khỏi nảy sinh nghi ngờ: "Con..."

Lời nói còn chưa dứt, ngoài cửa điện bỗng nhiên vang lên tiếng chuông thật lớn.

Hai thầy trò đều sững sốt vô cùng.

Tiếng chuông quá đặc biệt, bởi tiếng chuông này chỉ khi Nam Hoa có đại sự mới có thể vang lên, các đệ tử nghe thấy tiếng chuông này đều phải nhanh chóng tụ tập lên ngọn núi cao nhất, bởi vì nếu không phải là xảy ra chuyện gì quá lớn thì bình thường Ngũ Độ cũng sẽ không dùng đến nó.

Lạc Âm Phàm nhú mày, đứng dậy bước đi ngay lập tức. Trọng Tử trong lòng cũng không yên, cảm thấy bất an vô cùng, vội vàng đi theo sư phụ.

.....

Sắc trời sáng sớm thật âm u lạnh lẽo, bên ngoài chính điện trên ngọn núi cao nhất của Nam Hoa, những con linh thú bảo vệ núi đã sớm chạy tới, đang ngồi chờ đợi ở xa xa, ngay cả trên đỉnh đại điện tiên hạc cũng bay đầy trời, không khí khẩn trương một cách dị thường.

Ngũ Độ và Mẫn Vân Trung đứng ở trên bậc thềm cao cao. Sắc mặt Ngũ Độ rất nghiêm trọng, còn trên mặt Mẫn Vân Trung lại là mây đen dày đặc bao phủ. Mộ Ngọc và Văn Linh Chi, cùng với vài đệ tử bối phận cao cũng đứng ở hai bên vệ mặt cực kỳ nghiêm túc, chỉ có một mình Tàn Kha là không có mặt ở đây.

Bên dưới bậc thềm bằng đá, ở hai bên chính điện rộng lớn, mấy ngàn đệ tử nín thở mà đứng, ánh mắt đều chăm chú nhìn nét mặt chưông giáo. Không biết cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì, chỉ có một điều duy nhất có thể khẳng định là ngoại trừ năm đó ma kiếp bị đánh cắp, Vạn Kiếp hiện thế, chưông giáo vốn chưa lần nào sử dụng tiếng chuông này thêm một lần nào nữa. Nhưng lần này lại dùng nó để triệu tập khẩn cấp các đệ tử, nhất định là đã có việc lớn xảy ra.

Lạc Âm Phàm và Trọng Tử đáp mây bay tới, cả hội trường rộng lớn bên trong im lặng như tờ.

Vừa nhìn thấy Lạc Âm Phàm, chúng đệ tử không hẹn mà cùng nhẹ nhàng thờ ra, có hộ giáo tiên tôn ở đây, bất luận là xảy ra chuyện nghiêm trọng đến cỡ nào cũng không cần phải lo lắng nữa.

Lạc Âm Phàm bước lên bậc thềm thứ mười, Trọng Tử cũng đi theo phía sau hần.

Ba vị tiên tôn đang đứng sòng vai nhau, hình như cả ba đều hiểu rõ ý của nhau, không ai nói một lời nào.

Ngay sau đó, Thiên Cơ tôn giả Hành Huyền cũng mang theo mấy chục đệ tử chạy tới. Nét mặt vẫn mang theo nét hiền hòa dễ gần như trước, nhưng râu dường như đã bạc thêm mấy phần chỉ sau một đêm, bước lên bậc thềm, nghiêm mặt thờ dài: "Ta nói đêm qua trong lòng ta cảm thấy không yên, nên đã

sớm dự đoán được sẽ có chuyện xảy ra, chương giáo sư huynh vội vã triệu tập mọi người tới đây như vậy, sư huynh có cái gì muốn ta tiên đoán chăng?"

Mọi người đã đến đầy đủ, Lạc Âm Phàm quay mặt sang nhìn Ngu Độ hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Ngu Độ chậm rãi nói: "Đêm qua có người xông vào Tổ Sư điện."

Khắp nơi lặng ngắt như tờ, chúng đệ tử không ai nói một câu nào, mọi ánh mắt đều đổ dồn sang Ngu Độ, chờ đợi câu nói kế tiếp.

Điện Tổ Sư cũng không hề có lệnh cấm ra vào, bất cứ một đệ tử nào của Nam Hoa cũng có thể bước vào mà, việc này không có gì đáng ngạc nhiên cả. Nhưng nếu như sự việc này đã kinh động đến chương giáo buộc người phải dùng đến tiếng chuông triệu tập kia, thì nhất định không phải là việc bình thường.

Quả nhiên, Ngu Độ đưa tay lên mang ra một vật gì đó.

Vừa thấy rõ vật kia là gì, những người khác đều trở nên căng thẳng. Còn Trọng Tử vẫn đang đứng im lặng bên cạnh Lạc Âm Phàm, mặt mày lập tức xám ngắt một màu.

Trên bàn tay của Ngu Độ thiên ma lệnh như bay bổng ở giữa không trung, cong cong như ánh mắt, vẫn là một màu đỏ sậm sáng bóng như trước, có lẽ là vì có quá nhiều người nhìn cho nên hơi thở quý dị dường như đã biến mất, không còn cảm giác thấy bất kỳ điều gì khác thường nữa.

Nhưng điểm khác biệt so với trước đây là trên lệnh bài lúc này có một vết nhỏ màu sắc vô cùng yếu ớt, không giống với sắc đỏ sậm sáng bóng vốn có trước giờ của Thiên ma lệnh.

Đó là màu của máu tươi.

Trọng Tử giống như chợt rơi vào một cơn mê muội lạc mất hết hồn phách, nàng cũng không rõ vết máu kia là biểu hiện cho cái gì, chỉ mơ hồ cảm giác được sự việc này thực sự vô cùng nghiêm trọng, hơn nữa lại có nhiều khả năng liên quan với nàng.. Càng nghĩ càng sợ, nàng rốt cuộc không nhịn được nữa liền cúi đầu xuống nhìn vết thương trên cổ tay mình, tối hôm qua rõ ràng chỉ là nàng nằm mơ thôi mà, vì sao lại biến thành như thế này?

Bên cạnh một ánh mắt chợt nhìn sang nàng.

Con người khi phải khấn trương đối mặt với những chuyện phát sinh chung quanh thì sẽ trở nên rất miễn cưỡng, Trọng Tử lập tức phát hiện ra ngay có người đang nhìn nàng, vội vàng xoay mặt sang nhìn, chính là Mộ Ngọc, y nhiên nhiên cũng đã nhìn thấy được vết thương trên cổ tay nàng, muốn nói nhưng lại thôi, trong ánh mắt ôn hòa kia mang theo rất nhiều sự nghi hoặc.

Trọng Tử ngơ ngác nhìn y, không biết phải làm sao.

Mộ Ngọc trầm mặc một lát, chính là vẫn còn đang nhìn trên cánh tay nàng nhưng sắc mặt không hề biến đổi, vội vàng thay nàng thả ống tay áo dài xuống, che đi cánh tay nhỏ bé đang phát run kia, che luôn cả vết thương trên tay của nàng.

Đôi mắt chợt nóng bừng lên, Trọng Tử rú mi xuống.

Biết rõ là Thiên Cơ tôn giả ở đây, bất luận là có việc gì xảy ra thì sớm hay muộn cũng sẽ bị điều tra ra. Thân là thủ tọa đệ tử mà y vẫn lựa chọn dung túng và che chở cho nàng, bởi vì y tin tưởng nàng.

Nhưng nàng đối với chính bản thân mình lại không hề tin tưởng! Lỡ như, lỡ như việc này thật sự có liên quan đến nàng..

Đó không phải là máu của nàng, nhất định không phải! Nàng chỉ nằm mơ thấy một con ác mộng mà thôi!

Trọng Tử tự an ủi chính mình, cuối cùng tâm tình cũng bình tĩnh lại được một chút.

.....

Thiên ma lệnh có sự biến hóa, bên dưới chúng đệ tử hiển nhiên cũng đều phát hiện ra được. Các tân đệ tử không biết sự lợi hại của việc biến hóa này nên vẫn chỉ đưa mắt nhìn nhau. Tất cả các đệ tử đều kích động vô cùng, nhưng người nào người nấy ngậm chặt miệng, không ai dám mở miệng nói chuyện.

Ngu Độ nói: "Khỏi thiên ma lệnh này, trong các ngươi có ai biết lai lịch của nó không?"

Việc này tuy rằng không được giảng giải một cách công khai, nhưng hầu như toàn bộ đệ tử của Nam Hoa ai ai cũng biết. Đó là chiến lợi phẩm mà Nam Hoa Thiên tôn đã phải hy sinh tánh mạng của mình để đổi lấy, là biểu tượng cho thắng lợi của Nam Hoa trong cuộc chiến bảo vệ lục giới, cũng là biểu tượng vinh quang của cả tiền môn.

Nghe thấy vậy Văn Linh Chi lập tức đứng ra, cung kính cất giọng: "Đệ tử cả gan, đệ tử đã từng được nghe qua một chút."

Ngu Độ gật đầu: "Mau nói đi."

Văn Linh Chi liền di chuyển đến phía dưới bậc thềm, thân nhiên cười rồi nói: "Một trăm năm trước, Ma giới bỗng nhiên xuất hiện một ma tôn hùng mạnh

nhất từ trước tới nay, tự xưng là Nghịch Luân, y chính là thiên ma, làm hại lục giới, toàn bộ ma tộc đều bị y thuần phục."

"Hon ba mươi năm trước, Nghịch Luân thống nhất hai giới ma yêu, đã tâm bưng bưng, bắt đầu xâm chiếm nhân gian và tiên giới. Thiên Sơn giáo và Thục Sơn môn cùng với hơn mười môn phái chiến đấu chống lại y đều bị thương tổn nặng nề, dọa kiếp ấy kéo dài tổng cộng là hai mươi năm. Kéo dài cho đến tận mười một năm trước, khi Nghịch Luân rốt cục cũng dẫn ma tộc tấn công lên Nam Hoa, mưu toan tiến vào thiên môn phá hủy cột mốc biên giới lục giới, muốn dẫn toàn bộ lục giới nhập ma. Thiên Tôn vì cứu vớt chúng sinh trong thiên hạ, đã dẫn dắt đệ tử bốn môn khổ chiến với bọn chúng, đến cuối cùng người dùng một chiêu 'tịch diệt' – chiêu thức cao nhất trong các sát chiêu, đem Nghịch Luân chém dưới kiếm của mình, nhưng Thiên Tôn cũng vì vậy mà bị trọng thương nên cũng đã hy sinh tính mạng."

Câu chuyện năm xưa được Văn Linh Chi nói lại khiến cho bầu không khí tại nơi đây lại càng nghiêm trang hơn nữa.

Văn Linh Chi phối hợp với không khí xung quanh ngừng lại, âm đạm một lát sau đó mới nói tiếp: "Thiên ma lệnh đó là biểu tượng của ma tôn Nghịch Luân, trên đó có lời thề điều khiển vạn ma. Năm đó Nghịch Luân đứng là dùng nó triệu hồi quân ma Hư Thiên. Hiện nay sở dĩ ma tộc bị xuống dốc, cũng là bởi vì thiên ma lệnh này đã bị Nghịch Luân dùng ma cung cấm thuật phong ấn lại, nên không một người nào có thể triệu hồi Hư Thiên ma được."

Nói tới đây, Văn Linh Chi nhìn Ngu Độ, cung kính: "Nhưng xin chường giáo thứ lỗi cho đệ tử nhiều lời, đệ tử đã từng nghĩ đến, nguyên nhân chủ yếu thật ra không phải là do thiên ma lệnh bị phong ấn, mà là do đệ tử tiên môn chúng ta không quên trọng trách, luôn luôn ghi nhớ trong lòng lời dạy bảo của thiên tôn, trên dưới đồng lòng, bảo vệ chúng sinh, cho nên ma tộc mới không dám can rở, khắp chốn nhân gian mới được an bình."

Lời này vừa nói ra, chúng đệ tử ai nấy đều gật đầu đồng tình, sắc mặt Mẫn Vân Trung vốn vẫn luôn đen kịt cũng tốt hơn rất nhiều.

Ngu Độ cũng rất vừa lòng, bảo Văn Linh Chi lui ra: "Khỏi thiên ma lệnh này năm đó bị Nghịch Luân dùng ma cung cấm thuật phong ấn lại. Chi có một cách duy nhất là dùng thuật huyết chú, chính là dùng máu của người có cùng huyết thống với Nghịch Luân mới có thể giải trừ được phong ấn này. Nay trên thiên ma lệnh lại xuất hiện vết máu, hiển nhiên là có người đem qua lên vào điện tổ sư, mưu toan thi triển huyết chú hồng giải trừ phong ấn."

Bên dưới lập tức ồ lên.

Lạc Âm Phàm nói: "Người này vẫn chưa thực hiện được."

Ngu Độ thờ dãi, hạ giọng: "Nghịch Luân cũng không có quan hệ huyết thống với ai khác, nên kẻ đó thất bại cũng là điều tất nhiên. Chẳng qua là kẻ đó đã dám có ý đồ thức tỉnh thiên ma lệnh, chỉ thế thôi đã đủ biết trong lòng y có mưu đồ bất chính, đệ tử như vậy mà giữ lại Nam Hoa sau này tất nhiên sẽ xảy ra họa lớn."

Lạc Âm Phàm gật đầu, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy bất an. Trong tình cảnh này, nếu như hắn lập tức xoay người lại hỏi thì cảm thấy không tốt lắm, chỉ có thể miễn cưỡng nhẫn nại, âm thầm trấn an chính mình - tiểu đồ đệ đã đi theo hắn mấy năm nay, người khác không hiểu rõ bản tính của con bé còn có thể, nhưng chẳng lẽ hắn còn không rõ hay sao? Tiểu đồ đệ của hắn bản tính thiện lương, phẩm hạnh đoan chính, tuyệt đối sẽ không làm ra những sự việc như thế này, hắn đối đồ đệ của mình hoàn toàn có thể tin tưởng.

Ngu Độ hướng về chúng đệ tử, ngữ khí so với ngày thường càng uy nghiêm hơn nữa: "Trên Nam Hoa có giáo quy của bốn giáo, lại gánh trọng trách thiên mệnh trấn thủ Thông Thiên môn, không thể chấp nhận được đồ đệ có lòng muông dạ thú. Người này bái sư nhập môn vào Nam Hoa, nhưng lòng dạ lại bất chính, lần này nhất định sẽ tránh không khỏi, bốn tọa trước tiên chân thành khuyên nhủ y, tốt nhất là tự mình đi ra nhận tội, còn có thể nhận được khoan hồng."

Mẫn Vân Trung hừ lạnh một tiếng: "Người này thân là đệ tử của Nam Hoa, nhưng trong lòng lại mang tà niệm, đại nghịch bất đạo, không tuân thủ giáo quy, tiên môn tuyệt đối không thể giữ lại loại đệ tử bại hoại như vậy được. Nếu y tự nguyện đền tội, ta và chường giáo sẽ khai ân mở ra cho y một con đường sống, đưa y đi luân hồi chuyển thế để chuộc lỗi, nếu không thì sẽ chiếu theo giáo quy, nghiêm trị không tha. Đến lúc đó hình phạt dành cho trọng tội này, chỉ có một kết cục duy nhất đó là hồn tiêu phách tán, không thể tồn tại trên đời này nữa."

Mấy ngàn đệ tử yên lặng, mỗi người đều đang chờ đợi. Đã nói đến mức độ này mà còn không chịu bước ra, cũng biết người này lớn mật cuồng vọng đến mức nào rồi.

Lạc Âm Phàm rốt cục không nhịn được, hơi nghiêng mặt nhìn qua.

Trọng Tử cũng đang ngờ ngác nhìn Lạc Âm Phàm, nhìn ra trong ánh mắt kia có ý hỏi, nàng cũng không biết là nên đáp lại như thế nào. Cũng không thể trách được sư phụ hoài nghi nàng, việc này ngay cả chính bản thân nàng cũng chưa nắm chắc được bao nhiêu phần cơ mà. Nhưng mà đó rõ ràng chỉ là một con ác mộng, là giả thôi mà, thế nhưng sao lại biến ra thành thế này chứ!

Nàng sợ nhất làm cho sư phụ thất vọng, từ năm mười tuổi đã đi theo sư phụ, nàng cố gắng trong suốt sáu năm trời, chỉ vì muốn chứng minh cho sư phụ thấy rằng người không hề thu nhận sai đồ đệ.

Tối hôm qua, tối hôm qua cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì? Nàng ở trong giấc mộng không hiểu vì sao lại đi vào điện Tổ Sư, nhìn thấy thiên ma lệnh trên điện bay về phía nàng, sau đó... Sau đó là chuyện gì đây!

Trọng Tử nắm chặt hai tay, cố gắng nhớ lại mọi chuyện.

Kỳ quái và đáng sợ nhất là khi chuyện này đã xảy ra, lúc trước bất luận nàng làm như thế nào cũng không thể nhớ lại được cảnh tượng trong giấc mộng đó, thế mà lúc này nó lại đột nhiên hiện lên, giống như một gáo nước lạnh dội thẳng vào trong trí óc nàng, trí nhớ hỗn độn của nàng trải qua một hồi đảo loạn đã trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết, giống như đang ở trên sân khấu kịch, một góc tấm màn che từ từ được kéo ra, cảnh tượng bên trong từng bước

từng bước hiện ra trước mắt!

Nửa đêm canh ba, thiên ma lệnh dùng tiếng cười triệu hồi nàng...

Nàng dường như bị ma nhập bước về phía nó...

Trên cổ tay trái bị cắt một nhát, máu đỏ trào ra, trên thiên ma lệnh màu đỏ sẫm dính một vệt máu tươi, trong phút chốc nó bỗng trở nên tiên diễm đến loá mắt...

...

Không phải, không phải là như thế này, đó chỉ là một con ác mộng mà! Mong làm sao có thể biến thành thật được! Trọng Tử hoảng sợ giương mắt nhìn, lại hoàn toàn nhìn thấy ánh mắt nghiêm khắc của Mẫn Vân Trung đang nhìn chăm chăm vào mình, nhất thời lại càng thêm kích động, lòng bàn chân vô thức lui về phía sau vài bước.

Thu hết mọi phản ứng của tiểu đồ đệ vào đáy mắt, Lạc Âm Phàm nhìn không sót một chút gì. Trong nháy mắt, chỉ cảm thấy trong lồng ngực khí huyết cuộn cuộn, cùng với sự tuyệt vọng là con tức giận như thủy triều dâng lên tràn bờ.

Trời sinh sát khí, căn cơ xương cốt lại tuyệt hảo cho tu luyện ma đạo, lúc trước hắn nghĩ rằng nếu để cho con bé đi sai đường thì sẽ hỏng hết mọi chuyện cho nên mới thu nhận con bé làm đồ đệ, hắn cũng chưa bao giờ hối hận, chỉ vì hắn luôn tin tưởng vào bản tính thiện lương của con bé, hắn nghĩ rằng chỉ cần dốc lòng dạy dỗ thì có thể dẫn dắt con bé đi vào con đường chính đạo. Trên thực tế, những năm gần đây hắn vẫn vô cùng yên tâm đối với con bé, chẳng lẽ chính vì quá yên tâm như vậy, cho nên hắn đã nhìn lầm chăng? Một tiểu đồ đệ kề cận bên cạnh hắn suốt sáu năm qua, một đồ nhi vô cùng thiện lương, luôn luôn nghe lời hắn thể mà nay đột nhiên lại làm ra một việc lòng muông dạ thú đại nghịch bất đạo, phạm phải trọng tội như thế, hắn nhất thời lại sao có thể thừa nhận được việc này.

Chẳng lẽ đúng như lời sư thúc bọn họ đã nói, con bé sớm hay muộn gì cũng sẽ gia nhập ma đạo?

Tâm tư bỗng trở nên lạnh lẽo, ánh mắt cũng lạnh lùng như băng.

Toàn thân Trọng Tử từ trên xuống dưới, mỗi một tác da thịt đều bị ánh mắt kia đâm vào khiến nàng đau đớn vô cùng, Trọng Tử kim lòng không được cả người phát run lên, nhìn Lạc Âm Phàm giống như cầu xin, cũng thêm phần vì nàng sợ phải chịu trách phạt.

Đừng nóng giận, xin người đừng nóng giận, không phải là con làm, đó chỉ là một giấc mộng mà thôi!

Đừng nóng giận, xin người hãy tin tưởng con...

Muốn giải thích nhưng lại không biết phải nói từ đâu, Trọng Tử chỉ lo lắng nhìn sư phụ lắc đầu.

Giọng nói của Ngu Độ lại truyền đến: "Bổn tọa đã khuyên bảo hết lời nhưng đồ đệ ngộ nghịch này vẫn khăng khăng một mực không chịu bước ra nhận tội, vậy thì đành phải làm phiền đến Thiên Cơ tôn giả thôi."

Mẫn Vân Trung cười lạnh: "Không cần nhiều lời, Thiên Cơ tôn giả, hãy tiên đoán làm sáng tỏ mọi chuyện đi."

"Khoan đã."

Hai con người tối đen khôi phục lại sự bình tĩnh, một sự bình tĩnh thật sự không hề có một chút gợn sóng nào, nhưng trong đó lại bộc lộ ra vẻ lãnh khốc lẫn quyết tuyệt, khiến cho tất cả mọi người có mặt ở đây ai nấy đều lạnh toát cả người.

Lạc Âm Phàm chậm rãi mở miệng, dùng giọng nói đậm mạc kêu lên: "Trọng Tử."

Trọng Tử, không phải là Trọng nhi mà sư phụ vẫn thường hay gọi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt chuyển thành một màu trắng bệch, ngay cả đôi môi đỏ thắm cũng trắng bệch không còn chút màu hồng nào.

Xung quanh thật yên tĩnh, mà cũng thật náo nhiệt, nhưng tất cả những thứ đó đều không quan trọng nữa, tâm đã chết bỗng quy về yên lặng. Trước mắt bao nhiêu người, Trọng Tử nghiêm khuôn mặt tái nhợt lại, đón nhận ánh mắt của Lạc Âm Phàm, cả người đứng không vững lắc lư bước từng bước một, yếu ớt bước qua quỳ trước mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 20: Bắt cóc

"Vết thương trên tay người từ đâu mà có?"

"Sư phụ."

"Vết thương của người từ đâu mà có?"

Trọng Tử vừa khóc vừa nói: "Sư phụ..." Chuyện này ngay cả chính bản thân nàng cũng không xác định rõ được, bảo nàng giải thích thì phải giải thích như thế nào đây? Quả thật là cho dù có mạng chân tướng sự việc kia ra mà nói thật đi nữa, thì việc này vốn xảy ra trong mộng, ai sẽ tin nàng đây?

Hiểu lầm hàm ý trong lời cầu xin của Trọng Tử, Lạc Âm Phàm cảm thấy con giận bốc lên tận đỉnh đầu, lừa dối hần nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ vẫn còn muốn trông cậy vào hần, muốn hần che chở cho nữa sao!

"Là người?"

"Có lẽ... là con... Đối với việc này bản thân con cũng không biết..."

Trọng Tử vừa bị kích động lại vừa sợ hãi, tất cả mọi chuyện loạn hết cả lên, nói năng lại lộn xộn, đứt quãng chẳng thành câu. Một người khi có thói quen ý lại thì trong bất giác sẽ tự nhiên trở nên yếu đuối hơn, làm bạn bên cạnh sư phụ mấy năm nay, mọi chuyện xảy ra xung quanh nàng đều trôi qua trong bình yên và thỏa mãn. Bây giờ bất chợt gặp phải biến cố lớn như vậy, cảm giác này giống hệt như năm đó khi chứng kiến cảnh cha mẹ bị chết thảm, nàng gọi mãi gọi mãi mà người không thể nào nghe thấy được.

Mộ Ngọc thấy tình thế không ổn, liền bước lên phía trước nói: "Xin Tôn giả bớt giận, Trọng Tử ở Nam Hoa đã mấy năm nay, là người như thế nào, Tôn giả hần là người biết rõ nhất, có lẽ cô bé còn có điều gì đó khó nói chăng?"

Ở bên cạnh Văn Linh Chi khẽ hừ một tiếng, một nữ đệ tử khác hiểu ý, lập tức nói chen vào: "Mộ sư huynh đã quên, nhân gian có câu là tri nhân tri diện bất tri tâm sao (*)."

** Tri nhân, tri diện, bất tri tâm: Biết người, biết mặt mà không thể nào biết được lòng người.*

Lạc Âm Phàm nhủ mảy.

Ngu Độ vội lên tiếng trách mắng: "Làm càn! Tôn giả đang nói chuyện, ai cho phép các người xen miệng vào, mau lui ra!"

Nữ đệ tử kia liền im bặt không dám lên tiếng nữa.

Nhìn Trọng Tử ở trước mặt, Lạc Âm Phàm chậm rãi nói: "Sư phụ hỏi lại một lần nữa, phải hay là không phải?"

Đúng là hần vẫn còn hy vọng nên hần muốn cho tiểu đồ đệ này một cơ hội cuối cùng, chỉ mong sao con bé có thể nói ra hai chữ "Không phải". Nếu quả thực con bé là vô tội, hần nhất định sẽ truy xét điều tra đến cùng, nhưng nếu trong lòng con bé thật sự tồn tại tà niệm, vốn đã là trời sinh sát khí, một khi đã nhập ma, hậu quả thật khó mà lường trước được. Khó mà bảo đảm được là sẽ không trở thành một tên Nghịch Luân thứ hai, Lạc Âm Phàm hần tuyệt đối sẽ không bao che cho đồ đệ, gây hại đến chúng sinh.

Phát hiện ra trong đôi mắt kia chợt có một chút lay động, Trọng Tử bỗng nhiên lấy lại được dũng khí, nhanh chóng tỉnh táo lại, rung rung đem giấc mộng kỳ quái đêm qua nói một lần nữa: "Con cũng không biết đó là mộng hay là thực, mãi cho đến sáng sớm hôm nay sư phụ hỏi con bị thương lúc nào, con mới cảm thấy kỳ quái. Nhưng mà Thiên Ma Lệnh kia mỗi lần gặp nó trở về con đều gặp phải ác mộng, cho nên con vẫn luôn thăm nghĩ trong lòng cần phải tránh xa nó ra, làm sao con có thể chủ động đi tìm nó được."

Lạc Âm Phàm không nói gì.

Mẫn Vân Trung hừ lạnh quát lên: "Người đặt chuyện kiếm có!"

Trọng Tử vừa khóc vừa nói: "Trọng Tử tuyệt đối không dám lừa gạt sư phụ, xin Đốc giáo tra xét rõ ràng."

Sự việc càng ngày lại càng phiền toái hơn rồi, Ngu Độ thở dài trong lòng, ngăn Mẫn Vân Trung lại: "Những lời người mới nói vừa rồi, nếu như là những lời nói dối, đó chính là tội dối gạt bề trên, một khi đã thăm tra rõ ràng nếu như không đúng sẽ bị phạt nặng cả hai tội, người có hiểu không?"

Trọng Tử dập đầu xuống một cái: "Con không dám có nửa lời giả dối."

Ngu Độ gật đầu: "Bồn tọa tạm thời tin người, người đã không thể xác định được là mộng hay là thật thì hãy để Thiên Cơ Tôn giả tiên đoán mọi việc, để tránh oan khuất cho người."

Trọng Tử lại dập đầu một lần nữa.

Hành Huyền bắt đắc dĩ, về mặt đau khổ lấy sách Thiên Cơ ra.

Bình thường thì không coi Thiên Cơ y ra gì, thế mà vào thời điểm mấu chốt này lại phải đến phiên y ra sức, năm đó chỉ vì nhất thời động lòng mà tiên đoán vận mệnh cho con bé đã khiến cho y bị phản phệ một phen, phải nghỉ ngơi suốt cả nửa năm trời. Phàm là những chuyện gì liên quan đến đứa bé này thì đó chính là phiên toái lớn a. Lần này không biết lại hao phí bao nhiêu linh lực của y nữa đây ...

.....

Ánh sáng màu vàng nhạt chiếu rọi không gian, quyển sách Thiên Cơ hiện lên ở giữa không trung, mờ ra, dần dần trở nên to lớn hơn, giống như một bức họa tròn tròn được cuộn tròn quanh một cái trục thật lớn đang dần mở rộng ra.

Tất cả mọi người ở đây đều không chớp mắt nhìn vào trang sách tròn kia. Trọng Tử lại càng khẩn trương hơn, cũng có rất nhiều đệ tử cảm thương và yêu mến Trọng Tử, cho nên bọn họ ở bên dưới cũng đều cảm thấy khẩn trương và toát hết cả mồ hôi thay nàng.

Thời gian khoảng một tuần trà trôi qua, trên sách Thiên Cơ vẫn chưa thấy xuất hiện bất cứ thứ gì dị thường.

Chỉ nhìn thấy Hành Huyền bắt đầu nhú mảy, sau đó lại bấm đốt ngón tay, cuối cùng là niệm chú ra thành tiếng. Mọi người cảm thấy kinh ngạc vô cùng, bởi vì theo lý thuyết, việc Thiên Cơ Tôn giả tiên đoán hẳn là rất dễ dàng, căn bản là không cần phải niệm chú, ngoại trừ năm đó tiên đoán thất bại việc mà kiếm bị đánh cắp, còn lại thì chưa bao giờ thấy y phải cố hết sức đến vậy.

Đang lúc mọi người cảm thấy nghi hoặc thì giữa không trung trên trang sách Thiên Cơ dần dần hiện ra những hình ảnh.

Cảnh vật trong trang sách Thiên cơ quen thuộc vô cùng, trong đại điện âm u trống trải, trên đỉnh đại điện một viên dạ minh châu phát ra ánh sáng mỏng manh. Bỗng nhiên, cửa điện cao cao bị đẩy ra từ bên ngoài, ánh trắng liên theo đó chiếu rọi vào bên trong, một bóng người nhỏ bé, gầy guộc từ ngoài cửa đi vào bên trong.

Nàng chậm rãi đi tới trước án, ngự trượng bay lên.

Những giọt máu đỏ tươi nhỏ lên trên lệnh bài cũng mang một màu đỏ sậm sáng bóng kia.

Đôi môi khẽ nhúc nhích, giống như đang niệm chú...

Tất cả mọi người mở to hai mắt, vô cùng khiếp sợ cho Trọng Tử, không chờ đến khi hình ảnh biến mất, nàng liền thất thanh nói: "Không phải! Không phải là như thế này! Là tự nó bay tới trước mặt con, con không có ngự trượng! Cũng không hề niệm chú!"

Mẫn Vân trung lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ là Thiên Cơ Tôn giả lại tiên đoán sai khiến người bị oan uổng?"

Trọng Tử không nói gì, ngơ ngác ngác cũng không biết là mình đang quỳ ở nơi nào.

Tình hình trước mặt này, quả thực đúng là hết đường chối cãi, chỉ có chính nàng mới hiểu được, sự thật căn bản không giống như Hành Huyền đã tiên đoán! Nàng căn bản là không hề niệm huyết chú gì cả!

Lạc Âm Phàm cũng kinh hoàng và nghi hoặc, Hành Huyền đương nhiên sẽ không để cho chuyện này xảy ra điều gì sai sót. Nhưng biểu hiện của tiểu đồ đệ cũng không phải là không đúng, sáng sớm nay ở trên đại điện trong lúc vô ý hỏi, thần sắc kinh ngạc kia của con bé cũng không phải là giả vờ, con bé không hề nói dối, việc này thực sự chỉ có thể là do con bé tiến hành và thực hiện trong trạng thái vô thức mà thôi.

Cảm nhận được ánh mắt nhìn chăm chú của sư phụ, Trọng Tử rốt cục cũng thu hồi lại được một chút sự tự tin.

Người khác có thể không tin lời của nàng, nhưng làm sao sư phụ lại không tin nàng được chứ? Cho dù nàng có đi lừa gạt hết tất cả mọi người trong thiên hạ, cũng sẽ không lừa gạt sư phụ.

"Không có, sư phụ, con thật sự không hề nói dối! Là tự nó bay tới trước mặt con, con cho tới bây giờ cũng chưa từng học qua huyết chú gì đó cả..."

Mẫn Vân Trung đột nhiên cất giọng chặn ngang lời Trọng Tử: "Thiên Ma lệnh là do Chương giáo tự mình làm phép đặt ở điện Tổ Sư, ngoại trừ ta với Hộ giáo, còn có Thiên Cơ Tôn giả, ai có thể điều khiển được nó, hay là Nam Hoa còn ẩn giấu cao nhân nào khác ở đây? Huống chi nó đã sớm bị cấm thuật của ma cung phong ấn, làm sao mà có thể tự mình bay tới tìm người? Rõ ràng là người đang nói dối!"

Mọi người đều gật đầu đồng tình, bởi vì dù có tin tưởng nàng, cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Trọng Tử gấp rút đến độ lập tức mở miệng biện bạch lại ngay: "Con biết rõ là không thể lừa gạt được Thiên Cơ Tôn giả, con chỉ dựa vào tình hình thực tế mà nói thôi ạ, nếu không con chỉ cần nói là năm mơ không biết gì hết thì mọi việc đều tốt cả rồi, cần gì phải cố ý lập lờ làm người ta nghi ngờ đâu ạ, cầu xin Chương giáo và Tiên tôn tra xét rõ ràng!" Nói xong nàng lại dập đầu xuống.

Mọi người nghe nàng nói xong những lời này, nghĩ lại cũng thấy có lý, ai nấy đều thấp giọng bàn luận.

Yến Thực Châu rốt cục nhìn không được nữa liền đứng ra: "Lời nói của Trọng Tử sư cô cực kỳ hợp tình hợp lý, nếu như sư cô có ý muốn chối bỏ thì cần gì phải nói dối lừa gạt mọi người như vậy, cầu xin chương giáo minh giám."

Văn Linh Chi vừa nghe thấy liền nói xen vào: "Thế thì cũng chưa chắc đâu, ta đã từng nghe Thiên Cơ tôn giả nói rằng, Trọng Tử có mệnh số bí ẩn, có lẽ vì vậy mà Trọng Tử mới tự cao tự đại nghĩ rằng Tôn giả khó có thể tiên đoán được, cho nên mới mưu toan lừa gạt để qua mắt mọi người."

Từ nhỏ cho tới tận bây giờ lúc nào cũng bị Văn Linh Chi làm khó dễ, Trọng Từ rút cuộc cũng là tuổi trẻ nóng nảy không thể kiềm được, tức giận mắng to lên: "Văn Linh Chi, ta với ngươi có thù oán gì, vì sao lại vu oan hãm hại ta như vậy!"

Văn Linh Chi vừa nghe thấy vậy lập tức đỏ mặt lên, trừng mắt quát Trọng Từ: "Ngươi đừng ngậm máu phun người, ta chỉ nói những việc có khả năng xảy ra mà thôi. Nam Hoa không chấp nhận được đồ đệ lòng dạ bất chính, ta thân là đệ tử của Đốc giáo, làm sao có thể làm việc không phân biệt nặng nhẹ, giấu diếm thay ngươi kia chứ."

Trọng Từ giận đến mức không thể át đi được: "Ngươi..."

Không đợi cho nàng nhiều lời, Lạc Âm Phàm đã quát nàng: "Câm miệng."

Mẫn Vân Trung cười lạnh: "Giấu diếm, coi thường bề trên, không để tôn trưởng vào mắt, Nam Hoa quả là đã thu được đệ tử tốt."

Nóng giận đến mức không kìm chế được dẫn đến quên cả bối phận, Trọng Từ không dám nhiều lời nữa.

Ngu Độ nhíu mày: "Sự thật ở ngay trước mắt mà ngươi vẫn không chịu thừa nhận, cũng chẳng trách được người khác không phục ngươi. Thiên Cơ Tôn giả tuyệt đối sẽ không oan uổng ngươi bao giờ."

Yến Thực Châu giống như nhớ tới điều gì đó: "Đệ tử cả gan nhiều lời, đệ tử nhớ rõ lúc trước Nghịch Luân ma cung có Mộng Ma, giỏi về thuật khống chế người khác trong mộng. Nay Mộng Ma mặc dù đã mai danh ẩn tích, nhưng Cửu U ma cung cũng đã có một Mộng Cơ, Trọng Từ sư cô có thể là đã trúng mộng yểm thuật (*) hay không?"

** Mộng yểm thuật : là loại bùa chú hoặc pháp thuật điều khiển con người trong mơ.*

Mẫn Vân Trung lại chặn đầu hỏi: "Chẳng lẽ ngươi muốn nói rằng Mộng Cơ trà trộn vào Nam Hoa chúng ta?"

Yến Thực Châu không nói gì, sau một lúc lâu lại mở miệng nói: "Có thể là..."

"Ăn nói xằng bậy!" Mẫn Vân Trung lớn tiếng trách mắng, "Nam Hoa thu nhận đệ tử đều được chọn lựa kỹ càng, thân thế và lai lịch nếu như không rõ ràng thì đã có linh thú trấn thủ núi giữ lại, nếu có thể trà trộn vào được tận đây mà không bị phát hiện, thì một kẻ như Mộng Cơ làm sao có được năng lực lớn như vậy! Ngươi nói những điều này rõ ràng chính là đang thiên vị và bênh vực cho đồ đệ phản nghịch của bản môn, đáng bị xử đồng tội, nếu còn nhiều lời nói năng xằng bậy thì sẽ cùng bị phạt!"

Yến Thực Châu bị trách mắng cũng không dám nhiều lời hơn nữa.

Ngu Độ ý bảo Hành Huyền: "Trúng mộng yểm thuật hay không, chỉ cần tra xét là biết ngay cũng tránh cho có người không phục."

Hành Huyền tiến lên, đặt tay phải lên trên trán của Trọng Từ, một lát sau thì thu cánh tay lại, khẽ lắc đầu.

Bên cạnh Mộ Ngọc bỗng nhiên mở miệng nói: "Nếu như có người pháp lực còn cao hơn Thiên Cơ Tôn giả, mà lại có ý muốn che dấu chân tướng, thì Thiên Cơ Tôn giả cũng không thể tiên đoán ra được chân tướng của sự việc, cũng giống như việc năm đó ma kiếm bị đánh cắp."

Trên dưới Nam Hoa, pháp lực cao hơn so với Hành Huyền chỉ có ba người, Lạc Âm Phàm tuyệt đối sẽ không làm hại đồ đệ của mình.

Mẫn Vân Trung giận dữ hét lên: "Hỗn láo! Ngươi nói như vậy chẳng khác gì nói sư phụ và chương giáo hãm hại đệ tử của bản môn hay sao?"

"Xin sư phụ bớt giận, đệ tử tuyệt đối không có ý này" Mộ Ngọc mỉm cười, không hề có một chút hoang mang nói tiếp: "Chỉ là đệ tử có nghe nói khi ở thành Lâm Hòa, Trọng Từ đã từng đụng mặt với ma tôn Vạn Kiếp..."

Mẫn Vân Trung phất ống tay áo lên chặn lời Mộ Ngọc lại: "Thật đáng chê cười! Đồ đệ phản nghịch này ở tại Nam Hoa nằm mơ, trong khi Vạn Kiếp ở bên ngoài cách xa đến cả ngàn dặm như thế làm cách nào để mà âm thầm giúp nó giấu diếm kia chứ. Ở Nam Hoa có mấy ngàn đệ tử vậy mà chỉ mỗi mình nó trúng mộng yểm thuật, rõ ràng chính là lời dối trá hòng lừa gạt mọi người, lấy cớ nằm mơ để mưu toan lừa bịp cho qua chuyện này, nếu không thì việc niệm huyết chú giải thích như thế nào?" Y lại hừ một tiếng: "Ngay cả khi lời nói này là sự thật, cũng nhất định là do ở trong lòng có tà niệm, mong muốn có được Thiên Ma Lệnh, cho nên mới nằm mộng như vậy."

Trọng Từ vội nói: "Cho tới bây giờ con cũng chưa bao giờ có ý định muốn Thiên Ma Lệnh!"

"Trời sinh sát khí, sớm hay muộn gì cũng sẽ gia nhập ma đạo!"

"Con cũng chưa bao giờ làm hại đến người khác."

"Cái nét đánh chết cũng không chữa!"

Trọng Từ nghe vậy ngước mắt lên, nhìn thẳng vào mặt Mẫn Vân Trung.

Nàng vẫn biết rằng từ xưa tới giờ vị Tiên tôn này luôn có thành kiến với mình, cho nên mấy năm nay nàng luôn hành xử thật cẩn thận, chỉ vì mong muốn có được thiện cảm của y, ai ngờ kết quả vẫn chỉ là một câu "Cái nét đánh chết không chữa" !

Nàng chậm rãi nói: "Tiên tôn nói không sai, con vốn là trời sinh sát khí, nhưng mà đó vốn đã là sự thật con biết phải làm sao, con cũng không hề mong muốn sinh ra đã như vậy. Mấy năm con chưa bao giờ làm chuyện xấu, càng không hề có tâm muốn làm hại ai. Tiên tôn thân là Đốc giáo của tiên môn, thường phạt công minh, vì sao đối với con trước sau vẫn luôn luôn cố chấp có thành kiến như vậy, việc này so với trông mặt mà bắt hình dong thì có gì là khác nhau, con không phục!"

Vạn vạn lần, không một ai có thể tưởng tượng được nàng dám nói ra những lời phản bác và chống đối như vậy, khắp nơi một mảnh yên lặng, Mẫn Vân Trung tức giận đến trợn ngược mắt lên.

"Hỗn láo!"

"Sư phụ."

"Sư phụ thu nhận ngươi làm đồ đệ, là để cho ngươi vô lễ, bất kính với trưởng bối hay sao? Làm kẻ dưới không biết bối phận mà phạm thượng, ngươi đây là muốn để mọi người biết miệng lưỡi của ngươi lợi hại ra sao phải không?"

Trọng Tử cúi đầu xuống giọng đầy ảm ức: "Đệ tử đã biết sai rồi."

Lạc Âm Phàm nói: "Còn không mau nhận tội với Tiên tôn."

Trọng Tử nhẫn nhịn nỗi oan ức trong lòng, quả nhiên là vẫn hướng về Mẫn Vân Trung dập đầu: "Trọng Tử không biết trên dưới, trong tình thế cấp bách đã lỡ miệng ăn nói lỗ ló, xin Tiên tôn trách phạt."

Biết rõ là Lạc Âm Phàm đang bao che lỗi lầm cho đồ đệ của hắn, nhưng Mẫn Vân Trung vốn là thân phận tiên bối, một khi văn bối đã nhận sai cũng không thể tiếp tục so đo chấp nhặt được nữa. Sau một lúc lâu y mới nói giọng đầy giễu cợt: "Đồ đệ của Hộ giáo ngày thường mồm miệng đã lợi hại như vậy, lần này nếu quả thật để ta xử lý việc này thì chắc chắn đồ đệ của ngươi nhất định sẽ không phục. Nếu như đã như thế thì môn hạ của Hộ giáo và sự thật nằm ở đâu tốt nhất vẫn là để cho Hộ giáo tự mình xử lý đi."

Lạc Âm Phàm trầm mặc một lát, đang muốn tiếp tục hỏi chuyện thì bên tai bỗng nhiên truyền đến giọng nói của Ngu Độ.

"Sư đệ khoan đã, việc này thật sự là không hề đơn giản chút nào." Ngu Độ triệu Thiên Ma Lệnh tới trước mặt rồi xoay sang đưa mắt nhìn một đại đệ tử, đệ tử kia lập tức đi lên phía trước, nâng cổ tay phải lên, hai ngón tay vạch một đường ở giữa cổ tay, một dòng máu tươi đỏ sẫm lập tức chảy ra, sau đó rơi xuống và đọng lại trên bề mặt của Thiên Ma Lệnh.

Ngu Độ liền bảo đại đồ đệ kia lui ra: "Sư đệ, nếu dùng tu vi của đệ, muốn tẩy sạch đi vết máu kia nhất định là không khó."

Lạc Âm Phàm không nói gì, đưa tay lên phất một cái qua tấm lệnh bài kia.

Trong lòng hắn biết rõ việc này có điều khác thường, cho nên đã cố ý sử dụng Tịnh Thủy Chú ở tầng cao nhất, chỉ trong nháy mắt, vết máu mới vừa rơi của đại đệ tử kia dính trên tấm lệnh bài quả nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng, tăm hơi.

Ngu Độ nhìn hắn.

Lạc Âm Phàm nhìn chằm chằm vào Thiên Ma Lệnh, từ dưới đáy lòng có thứ gì đó như cuộn cuộn dâng lên, tràn đầy một nỗi khiếp sợ, giống như không thể tin được chuyện đang phát sinh ngay trước mắt mình.

Trên bề mặt tấm lệnh bài kia, vết máu mới dính lên đã bị tẩy sạch không còn một chút dấu vết, nhưng vết máu trước đó của Trọng Tử vẫn dính chặt trên bề mặt kia như muốn khắc sâu vào nó, chẳng những không hề biến mất, mà ngược lại dường như càng thêm tiên diễm, giống như đã hòa hợp với màu đỏ sẫm của tấm lệnh bài thành một thể thống nhất.

Tịnh Thủy Chú ở tầng cao nhất, có thể thanh tẩy đi tất cả mọi thứ ô uế, không thể nào lại như vậy được!

Ngu Độ đã sớm dự đoán được phản ứng của hắn, khẽ thở dài: "Ta cùng với sư thúc đã dùng hết tất cả mọi biện pháp, cũng không thể nào tẩy sạch được vết máu của Trọng Tử dính ở mặt trên của tấm lệnh bài, có thể thấy được sự việc này không hề đơn giản như những sự việc bình thường khác. Ta vốn tưởng rằng trời sinh sát khí chỉ là trùng hợp, ai ngờ rằng dường như đồ đệ của đệ cùng với tấm lệnh bài này có mối liên hệ rất sâu xa."

"Trọng Tử không có quan hệ huyết thống với Nghịch luân, phong ấn vẫn còn đây, chưa được phá giải."

"Bất luận là như thế nào nhưng sự việc này là vô cùng quan trọng, sư đệ..."

Lạc Âm Phàm khẽ nâng tay lên ý nói Ngu Độ không cần nhiều lời, rồi liền đảo mắt nhìn về phía Trọng Tử.

Mới vừa rồi hai người này nói chuyện là dùng Linh Tế Thuật để truyền giọng nói đi, người bên ngoài cũng không ai nghe được bất cứ điều gì, mọi người đều đang cảm thấy kỳ quái, chỉ có một mình Trọng Tử là sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Vẫn là vẻ mặt thản nhiên vạn năm không hề thay đổi đó, nhưng nàng lại cảm giác được rằng người đó càng ngày càng cách xa nàng.

Trọng Tử vẫn không nhúc nhích quỳ gối trước mặt Lạc Âm Phàm, lẩm bẩm nói: "Sư phụ, con không hề nói dối, thật sự là không có."

Chỉ cần sự phụ vẫn tin tưởng nàng, chỉ cần người không nổi giận với nàng thì mặc kệ người khác suy nghĩ như thế nào, nàng phải chịu oan uổng như thế nào hay là bị trách phạt nặng tới mức nào cũng đều không quan trọng, bất luận là nàng phải chịu nhiều hình phạt nặng nề đến đâu, thậm chí là hồn phi phách tán, nàng cũng không sợ.

Áp lực đè nén xuống bầu không khí khiến cho con người ta hít thở không thông, tất cả mọi ánh mắt đều tập trung về phía này, tất cả mọi người đang chờ đợi phán quyết của Lạc Âm Phàm.

Trầm mặc khoảng chừng một tuần trà, hần rốt cục cũng chịu mở miệng.

"Sự thật ở ngay trước mắt, người còn có gì muốn nói?"

Trọng Tử run run ngược mắt nhìn sự phụ của nàng: "Trọng nhi không hề nói dối, cho dù sự phụ có đánh chết con, con cũng sẽ không nhận..." Lời nói còn chưa dứt, chợt nghe một âm thanh chậm rãi vang lên, cả người nàng bay thẳng tấp lên rồi ngã lún xuống bậc thềm bằng đá ở phía dưới.

Tất cả các đệ tử có mặt ở đây không ai kịp phản ứng lại, cả đám chỉ ngơ ngẩn, ngây hết cả người ra. Trọng Tử bỗng ngừng tư thế ngã nhào trên bậc thềm, cả người chợt bay vào trong không trung rồi chậm rãi rơi xuống trên mặt đất.

Mẫn Vân Trung thu Phù Đồ Chương lại, cười lạnh nói: "Sự thật đã ở ngay trước mắt mà còn muốn chống chế, loại nghiệt đồ cuồng cuồng đến mức này, Hộ giáo chẳng lẽ còn muốn che chở nữa sao?"

Lạc Âm Phàm thân nhiên nói: "Đã là nghiệt đồ của Trọng Hoa cung, ta đương nhiên sẽ xử trí."

Trên mặt, trên trán dần dần hiện lên vết tích của những vết thương, Trọng Tử bắt chập đau đớn, đi bằng đầu gối đến trước mặt Lạc Âm Phàm, kéo ống tay áo của hần: "Sự phụ! Sự phụ! Máu là của con, nhưng mà thật sự là con không hề biết huyết chủ gì đó cả, con không lừa gạt người!"

"Việc đã đến nước này mà cho tới bây giờ vẫn không có ý hối cải sao."

Giọng nói rõ ràng lại thân nhiên đập tan hết mọi hy vọng và niềm tin còn sót lại của Trọng Tử, thì ra đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi mà sự phụ vẫn không hề tin tưởng nàng, thì ra người cũng giống như Mẫn Tiên Tôn bọn họ, lúc nào cũng cho rằng nàng sớm hay muộn gì cũng sẽ nhập vào ma đạo.

Nàng ngẩng mặt nhìn Lạc Âm Phàm, liên tục lắc đầu tuyệt vọng kêu lên: "Sự phụ."

Hần ngược mặt đưa mắt nhìn lên bầu trời, nói từng chữ từng chữ một: "Nhốt vào băng lao ở núi Côn Luân, một trăm năm"

"Không được..." Nếu như phải rời khỏi sự phụ, rời khỏi Nam Hoa, nàng thà rằng chết đi còn hơn.

"Hình phạt băng khóa, một trăm năm" Giọng nói đó lại lặp lại một lần nữa.

.....

Hình phạt băng khóa, bình thường được tiên môn dùng để xử trí những đệ tử phạm trọng tội và những kẻ thuộc ma tộc, ai cũng không thể tưởng được một hình phạt nặng nề như vậy mà nay lại được dùng trên người một cô gái đang tuổi thanh xuân như thế này. Thật sự là việc này cũng nằm ngoài ý muốn, dù đã nhìn thấy rõ hết sự tình ở bên trong, và lần này Trọng Tử phạm tội cũng không nhỏ. Nhưng điểm mấu chốt ở đây là, mọi người từ trên xuống dưới ai cũng đều biết phẩm hạnh và tính tình của nàng. Nên dù nhìn như thế nào cũng không thể thấy nàng giống với những đồ đệ tội ác tày trời trước kia, điều này tự nhiên làm người ta không khỏi thôn thức và xót thương.

Bị nhốt trong băng đá tồn tại đã vạn năm, khắp nơi chỉ một màu tối tăm, cho dù đầu óc lúc nào cũng tỉnh táo nhưng cả cơ thể lại không thể động đậy dù chỉ một chút, không có ánh sáng mặt trời, không có sinh khí, tất cả những thứ có được chỉ là bóng đêm tối mịt mùng đến vô tận, lạnh lẽo đến thấu xương, một trăm năm cô đơn một mình ở nơi đó.

Bên dưới chợt ồ ào hần lên, cả đám người Mộ Ngọc ngây hết cả người ra, duy chỉ có Ngu Độ là cười khỏ, mới vừa rồi y đã ám chỉ rất rõ ràng, đó thật sự là một cơ hội khó mà có được để diệt trừ mối hiểm họa này nhằm ngăn chặn tai họa sẽ ập xuống trên đầu của chúng sinh, ai ngờ sự đệ này của y vẫn cố chấp trước sau như một đến vậy.

Mẫn Vân Trung cười lạnh: "Chỉ là nhốt lại một trăm năm thôi sao?"

Lạc Âm Phàm nói: "Sự thúc để cho ta xử trí, ta đã xử trí xong rồi, có gì không ổn sao."

Sắc mặt Mẫn Vân Trung chợt kém xuống tới cực điểm, nếu như những gì hiện ra trên sách Thiên Cơ chính là sự thật, chiếu theo môn quy những đệ tử tiên môn nào mà có ý niệm này ở trong đầu thì cho dù là đánh tan hồn phách cũng không đủ để đền tội. Chỉ là mới vừa rồi y tâm cao khí ngạo đã đồng ý để cho hần xử trí mọi chuyện, chính miệng mình đã thốt ra những lời đó ngay trước mặt tất cả chúng đệ tử, bây giờ làm sao có thể đổi ý được, cho nên lúc này chỉ hừ một tiếng nghiêng răng mà nói: "Có phải hình phạt như vậy là quá nhẹ hay không? Làm như thế, chỉ sợ khó lòng mà làm cho kẻ dưới tâm phục."

Lạc Âm Phàm không nói gì, chỉ là ánh mắt lạnh lùng lại nhìn xuống, quét khắp lượt chúng đệ tử một lần nữa, khiến cho những kẻ ở dưới bao gồm cả Linh Chi đang đứng ở bên trong, không một người nào dám lên tiếng trả lời.

Mẫn Vân Trung cả giận nói: "Ngươi làm như vậy là có ý gì!"

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, Ngu Độ vội vàng ngăn lại: "Trọng Tử tuổi vẫn còn nhỏ, niệm tình con bé vì phạm lần đầu, ta thấy sư đệ xử trí như vậy là tốt lắm rồi." Dù sao việc này cũng rất kỳ quái, Lạc Âm Phàm thật sự là đang muốn che chở cho đồ đệ của mình, lấy cớ để đưa ra hình phạt tuy có chút nhẹ, nhưng mà cũng không ai có thể làm gì được, có thể thấy được là hắn cũng không vì một đồ đệ bé nhỏ mà quên đi đại cục.

Chương giáo đã nói như vậy, ai nấy đều lườm trước được kết quả này thật khó mà có thể thay đổi được. Chúng đệ tử nhìn Trọng Tử, đa số mọi người đều mơ hồ cảm nhận được trong việc này có điểm rất kỳ quái nên không khỏi càng thêm thương cảm cho nàng.

Yến Thực Châu gấp gấp đến độ tự mình quỳ xuống, lớn tiếng nói: "Tôn giả, Tiểu Trùng là người như thế nào, mấy năm nay ở bên nhau chúng đệ tử đều hiểu sư cô rất rõ. Chẳng lẽ Tôn giả còn không biết rõ sư cô hay sao, sư cô tuyệt đối không thể nào là người có tâm tư như vậy được!"

Lời này vừa nói ra, không ít đệ tử cũng quỳ xuống cầu xin cho Trọng Tử: "Xin Tôn giả khai ân."

Mộ Ngọc cũng vội vàng lên tiếng để cầu xin cho nàng: "Trọng Tử vẫn chưa từng học qua thuật pháp, làm sao có thể hiểu được huyết chú là gì. Việc này nhất định là còn có chỗ khó mà giải thích được, hình phạt bằng khóa thật sự là quá nặng đối với con bé, cầu xin Tôn giả hãy khai ân một lần."

Một tiểu nha đầu trời sinh sát khí, nhưng lại được nhiều người vì nó mà cầu xin như vậy, ngay cả đồ đệ đắc ý nhất, được mình coi trọng nhất cũng bị mê hoặc, Mẫn Vân Trung cảm thấy giận dữ vô cùng: "Những gì trên sách Thiên Cơ ngươi cũng đã nhìn thấy rất rõ, chẳng lẽ Chương giáo lại vu hãm khiến nó bị hãm oan sao! Miễn cho nó tội chết đã là khai ân lắm rồi, ngươi thân là thủ tọa đệ tử, đã không làm gương cho chúng đệ tử thì chớ mà ngược lại còn muốn bảo vệ cho tội đồ của Nam Hoa, còn không mau cút về điện Tổ Sư tự mình sám hối cho ta!"

Mộ Ngọc nói: "Đệ tử cho dù có bị phạt cũng không oán trách, nhưng việc này thực sự..."

Y cũng không tiếp tục nói hết những lời còn lại vì Lạc Âm Phàm đã bước lên đám mây ngũ sắc.

Trọng Tử hai đồ bừng mắt, cắn chặt môi mình, hai tay vẫn cố gắng chống đỡ cơ thể nhưng cơ thể vẫn không cách nào có thể vững vàng mà vẫn run rẩy.

Bỗng nhiên nàng nhìn vào giữa không trung lớn tiếng nói: "Trọng nhi không cầu xin tha thứ, chỉ cầu xin sư phụ dừng lại một lát, nghe con nói mấy câu."

Lạc Âm Phàm dừng đám mây lại, nhưng không quay mặt nhìn nàng.

Mẫn Vân Trung quát: "Còn muốn dây dưa!"

Trọng Tử không hề giải thích cũng không hề đáp trả lại nữa, chỉ nhanh chóng lau khô nước mắt, hướng mặt về phía bên dưới chắp tay bái chúng đệ tử một cái: "Đa tạ Mộ sư thúc và Thực Châu tỷ tỷ, cũng đa tạ các vị sư huynh, sư tỷ, sư đệ rất nhiều. Trọng Tử nhận tội, mọi người không cần cầu xin cho ta nữa."

Mọi người im lặng không ai nói một tiếng nào.

Nàng xoay người sang lau nước mắt dập đầu trước Ngu Độ một cái: "Đa tạ chương giáo khai ân, sự thật đã ở ngay trước mặt, Trọng Tử cũng không còn lời nào để nói, đệ tử xin cam nguyện chịu phạt."

Không thể nghĩ được là nàng lại làm như vậy, đây là việc hoàn toàn ngoài ý muốn của Ngu Độ, việc này khiến vẻ mặt y cũng có chút sượng sùng, sau đó chỉ thờ dài nói: "Ngươi hãy tạm thời đi trước, việc này bản tọa sẽ cho điều tra lại, nếu quả thực đã hãm oan ngươi thì ta nhất định sẽ sai người đón ngươi quay trở về."

Trọng Tử cảm ơn, cuối cùng hướng về bóng dáng quen thuộc đang đứng trên mây kia bái lạy.

Khi nàng ngược mặt lên, trong đôi mắt to tròn kia đã tràn đầy nước mắt.

"Trọng nhi bất hạnh, vừa sinh ra đời đã trời sinh sát khí, đời on sư phụ đã không xem thường mà thu nhận đệ tử, mấy năm nay lúc nào cũng được sư phụ dạy dỗ, che chở, cho dù Trọng nhi có chết cũng không báo đáp hết ân nghĩa to lớn này. Trong lòng sư phụ luôn mang chúng sinh, Trọng nhi làm sao dám có tâm muốn nhập ma? Cũng chưa bao giờ dám nghĩ tới việc muốn Thiên Ma Lệnh."

Nàng trịnh trọng nâng Tinh Xán lên, nhìn bóng người đang đứng cao cao trên đám mây kia, rung rung nói: "Đoàn trưởng này có tên là Tinh Xán, là pháp khí mà lúc trước sư phụ đã tự tay ban tặng cho con. Trọng nhi không dám quên lời sư phụ dạy bảo, cũng tuyệt đối không dám lừa gạt sư phụ, nay con nhận tội, chỉ vì việc này đúng thật là do chính tay con làm, nhưng từ đầu tới cuối, con vẫn không hề nói dối nửa lời, lại càng không biết huyết chú là cái gì."

"Từ trước đến giờ Trọng nhi chỉ thầm nghĩ ngày ngày có thể lặng lẽ, bình yên mà trôi qua, ở lại Tử Trúc Phong phụng dưỡng sư phụ là đã đủ lắm rồi, lần này con cam tâm tình nguyện đi Côn Luân, chỉ hy vọng sư phụ có thể tin tưởng con, sau một trăm năm nữa lại cho con trở về Tử Trúc Phong, tiếp tục phụng dưỡng người."

Trong lúc nàng nói những lời đó, Tinh Xán đang nắm trong tay bỗng nhiên phát sáng rực rỡ.

Tất cả mọi người đang đứng nhìn bỗng ngây ngốc hết cả người ra, ngay cả Mẫn Vân Trung cũng cảm thấy sững sờ vô cùng.

Nước mắt rớt cục lại tràn mi, Trọng Tử quỳ phục xuống, nước nờ nói: "Chỉ cầu xin sư phụ... Cầu xin sư phụ một ngày nào đó đi ngang qua Côn Luân, có thể nhớ đến đồ đệ này mà ghé thăm con."

Nói xong những điều này nàng chẳng còn cảm thấy có điều gì là đáng sợ nữa liền đưa mắt nhìn một cái, vốn cũng biết là sẽ không còn gì để hy vọng nữa nhưng nàng vẫn muốn nhìn thấy dù chỉ một lần.

Áo trắng ở trong gió bay phấp phới, trong tay Trục Ba kiếm giống như khê rung lên.

"Trục xuất khỏi sư môn, đưa đến Côn Luân, lên đường ngay lập tức." Hần thân nhiên nói xong liền đáp mây bay lên và rời đi.

Một lúc lâu sau, Hành Huyền khẽ thở dài một tiếng đánh tan sự yên lặng, quay sang nhìn Trọng Tử, rồi lại nhìn Ngu Độ, trên gương mặt già nua của y hiện lên một chút thần sắc bất an, Tinh Xán lúc này bỗng nhiên đã bùng lên một luồng chính khí, hay là Hành Huyền y đã thật sự tiên đoán sai khiến con bé bị oan uổng rồi?

Mẫn Vân Trung nhìn Hành Huyền thì biết ngay y đang suy nghĩ cái gì lập tức nói ngay: "Pháp khí đã nhận chủ, chắc chắn là đã bị sát khí của nghịch đồ này đồng hóa rồi."

Ngu Độ cũng không nhiều lời chỉ xoay người phân phó: "Linh Chi nghe lệnh, người mau chóng mang theo năm mươi danh đệ tử của bốn môn đưa Trọng Tử đi đến Côn Luân, lên đường ngay lập tức, không thể để xảy ra bất cứ sai sót gì."

Văn Linh Chi liền cúi đầu nhận lệnh.

Mẫn Vân Trung mặc dù đối với cách giải quyết này cảm thấy không hài lòng lắm, nhưng suy đi nghĩ lại thì việc đem nghịch đồ này giam giữ một trăm năm ở băng lao cũng không hẳn là một biện pháp không tốt. Việc này trước đây Ngu Độ đã từng đề nghị từ rất lâu rồi nhưng đáng tiếc lúc ấy đã bị Lạc Âm Phàm phản đối kịch liệt, bây giờ đem giam giữ ở dưới chân núi Côn Luân trong băng đá vạn năm cũng không muộn. Một khi đã giam giữ ở đó thì cho dù nó có bản lĩnh to hơn cả trời cũng khó mà tác oai tác quái được, huống chi chỉ cần nó rời khỏi Nam Hoa, cũng đã có thể làm người ta an tâm rồi.

Đột nhiên phát sinh ra sự việc như thế này quả thực khiến cho chúng đệ tử vẫn còn mơ mơ hồ hồ như đang trong một giấc mộng vậy, ai nấy đều yên lặng giải tán đi.

.....

Trong tầng mây dày đặc, hai bóng người đang đứng đối diện nhau.

"Chẳng lẽ chúng ta thật sự đã đoán sai rồi sao?" Giọng nói cất lên mang theo một sự lo âu.

"Không có khả năng đó được."

"Nhưng nếu như đúng thì tại sao phong ấn của Thiên Ma Lệnh vẫn chưa được giải trừ?"

"Ta nghĩ nguyên nhân có lẽ do sát khí của con bé vẫn chưa đủ mạnh." Giọng nói này mang theo chút trầm ngâm.

"Bây giờ nên làm sao đây, chúng ta thực sự để con bé bị giam giữ trong băng lao một trăm năm sao?" Giọng nói lại hừ lạnh một tiếng.

"Người quay trở lại đi, ta tự có cách của mình."

.....

Văn Linh Chi phụng mệnh Ngu Độ lúc này dẫn theo năm mươi danh đệ tử của Nam Hoa trực xuất Trọng Tử xuống núi, vội vàng chạy tới Côn Luân, ngay cả thời gian đề Trọng Tử nói lời từ biệt với đám người Mộ Ngọc và Yến Thực Châu cũng không có. Trên đường, đám nữ đệ tử nghe theo lời sai khiến của Văn Linh Chi hòa nhau đối xử với Trọng Tử rất hà khắc, tìm đủ mọi cách để hạ nhục nàng. Bọn chúng chỉ cần làm một việc đơn giản là thay đổi cách thức đưa cơm mỗi ngày để khiến cho nàng cảm thấy nhục nhã hơn mà thôi. Trọng Tử lúc này thân đang mang tội nên cũng không dám gây chuyện đáp trả lại bọn chúng, bởi nàng sợ rằng nếu như nàng lại gây ra chuyện mà Lạc Âm Phàm biết được lại càng tức giận hơn nữa, bởi vậy nàng chỉ yên lặng cố gắng nhẫn nhịn mà thôi. Trong đầu nàng lúc nào cũng nghĩ về biến cố vừa xảy ra, trong lòng lại mang nhiều nỗi oan ức khiến cho nàng mất ngủ liên tục mấy ngày liền, trong khi đó ban ngày lại bị đám người Văn Linh Chi ép buộc gấp rút lên đường, cho nên mặt mày thì hốc hác thân hình thì tiều tụy.

Đối với giấc mộng cổ quái kia, cho đến tận bây giờ Trọng Tử cũng không thể nào hiểu hết được, dù nàng chỉ nhớ một cách mơ màng thì rõ ràng là trong giấc mộng đó nàng không hề niệm huyết chú, nhưng vì sao kết quả mà Thiên Cơ Tôn giả tiên đoán ra lại không giống với những gì nàng thấy trong mộng như vậy?

Câu trả lời thật ra cũng không còn quan trọng nữa rồi, nàng không phải là một người ngu ngốc, Ngu Độ nói rằng sẽ tiếp tục cho điều tra truy xét để tìm ra sự thật, nếu như nàng không có tội thì sẽ cho đón nàng trở về chẳng qua chỉ là nói cho có lệ mà thôi. Ngu Độ cùng với Mẫn Vân Trung là người luôn có thành kiến nặng nề với chuyện trời sinh sát khí của nàng, chỉ sợ từ rất sớm đã muốn tìm cách xử trí nàng rồi, huống chi hiện tại nàng đối với Thiên Ma Lệnh lại có một loại cảm ứng rất đặc thù như vậy, nên việc này càng làm cho bọn họ thêm cảnh giác với nàng.

Cho dù bị oan uổng Trọng Tử cũng không sợ, nàng chỉ rất đau lòng vì sư phụ mà thôi.

Dù phải chịu hình phạt bằng khóa một trăm năm nàng cũng không lo lắng. Nhưng vì sao, vì sao mà sự phụ của nàng thà rằng thất vọng, thà rằng tức giận, cũng không chịu tin tưởng nàng? Nàng một lòng một dạ trở thành một đồ đệ biết nghe lời nhất của sư phụ, tôn kính người, yêu thương người, làm sao nàng có thể lừa gạt sư phụ được kia chứ?

Sáu năm trời sớm chiều bên nhau, cùng làm bạn với nhau, có biết bao nhiêu là dịu dàng và ngọt ngào, thế mà chỉ một câu nói nhẹ nhàng đã gạt bỏ hết toàn bộ, thậm chí người còn không hề quay đầu lại để nhìn nàng một cái.

Còn Luân còn xa lắm không? Trọng Từ đưa đôi mắt mờ mịt nhìn con đường xa xăm ở phía trước, đôi mắt to tròn, sáng trong năm nào nay dường như đã mất đi tiêu cự.

"Đang suy nghĩ gì mà ngăn cả người ra thế kia, chạy bừa vậy." Đột nhiên có người đưa tay ra kéo nàng một cái.

Bị mất ngủ liên tiếp mấy ngày liền nên tinh thần không thể tập trung được, nàng đi được tới giờ hoàn toàn là dựa vào sự tương thông tâm linh với Tinh Xán, chính nó đã mang theo nàng một cách vững vàng trên đường đi, giờ phút này đột nhiên lại có một lực kéo mạnh như thế, làm cho Trọng Từ không thể nào tiếp tục chống đỡ được nữa, cả người lao đảo nghiêng qua một bên ngã xuống dưới.

Chung quanh vang lên những tiếng hô kinh hoàng.

Nhưng tên đầu sỏ gây nên chuyện kia lại không chút kinh hoàng, chỉ nhẹ nhàng đáp xuống như loài chim điều hâu đang bay lượn, vừa nhanh lại vừa chuẩn bắt lấy nàng ôm vào trong lòng.

Trọng Từ còn chưa kịp hoàn hồn lại.

Y cúi đầu xuống nhìn nàng, cười như có như không khẽ gọi nàng: "Tiểu... Sư muội."

Thì ra Trác Hạo dẫn theo vài đệ tử của Thanh Hoa cùng đi ra ngoài làm việc gì đó, hiện giờ đã lo xong xuôi hết mọi chuyện đang trên đường trở về Thanh Hoa cùng phục mệnh. Hai phái xưa nay vẫn có giao tình tốt đẹp cho nên lúc này bất ngờ gặp gỡ trên đường đi đương nhiên là sẽ dừng lại để chào hỏi nhau. Trác Hạo nhìn thấy người dẫn đầu đám người này là Linh Chi, là người mà lúc trước nói năng hàm hồ chọc giận Âm Thủy Tiên, suýt chút nữa hại Trọng Từ bị liên lụy. Y đối với nàng ta vẫn không có chút thiện cảm gì, tính chỉ nói khách sáo mấy câu rồi tiếp tục lên đường, nhưng ngờ đâu trước mắt y lại đột nhiên lao ra một bóng dáng quen thuộc.

Trọng Từ căn bản cũng không còn tâm trí đâu mà để ý đến chuyện phát sinh ở xung quanh, đầu óc ngẩn ngơ giống như kẻ đầu gỗ theo Tinh Xán hướng về phía trước. Vài nữ đệ tử phụ trách ở xung quanh trông coi nàng cũng không can thiệp, ý của bọn họ cũng không có gì ngoài việc muốn cho nàng thêm xấu mặt trước đồng môn mà thôi.

Nhìn thấy ánh mắt nàng như đại ra, thân hình tiều tụy, khuôn mặt hốc hác, Trác Hạo nhíu mày, đưa mắt nhìn về phía Linh Chi đang đứng cách đó không xa vẫn đang nghe ngóng, liếc mắt một cái rồi hỏi nàng: "Sắc mặt của muội sao lại kém như vậy, có phải có người bắt nạt muội hay không?"

Trọng Từ cuối cùng cũng hoàn hồn lại, khẽ lắc đầu.

"Thật đúng lúc, ta có vài lời quan trọng muốn nói với muội" Trác Hạo cúi mặt xuống, dán vào sát bên tai nàng thấp giọng hỏi, "Muội đã nhận được thư của ta chưa, sao lại không trả lời lại?"

Chuyện cầu thân của Trác Hạo với nàng vẫn chưa được công khai, Trọng Từ vội đưa mắt nhìn về bốn phía, trong lòng có chút gấp rút và quần bách, nàng muốn rời khỏi vòng tay của y ngay lập tức, nhưng mà cánh tay kia ngược lại càng ôm chặt hơn nữa.

Tinh Xán ở bên cạnh khẽ chuyển động, giống như nó cũng đang bắt mắt thay cho nàng.

"Trác sư huynh, trước tiên hãy buông muội ra đã..."

"Sư huynh?" Trác Hạo nhướng mày, "Những bản khoán trong lòng Tôn giả ta đã biết hết cả rồi, trời sinh sát khí thì đã làm sao, nó có là gì đâu kia chứ, muội đừng sợ, ta sẽ xin phụ thân, nhất định sẽ xin người nói với Tôn giả gả muội cho ta, muội ở Nam Hoa hay ở Thanh Hoa cũng giống nhau thôi mà."

Y không e ngại sao? Trọng Từ sững sốt một lát rồi đưa ánh mắt nhìn sang chỗ khác: "Đa tạ tâm ý của Trác sư huynh, chỉ là... muội chỉ sợ là muội đi không được."

Trác Hạo lập tức thu hồi vẻ mặt trêu chọc, hạ thấp giọng xuống vô cùng dịu dàng nói với nàng: "Muội có phải đang lo lắng chuyện các muội muội kia không, muội sợ rằng ta lừa dối muội? Những chuyện trước kia chẳng qua chỉ là vui đùa khi còn trẻ mà thôi, ta với các nàng ấy thật sự là không có gì, muội yên tâm đi, Trác Hạo ca ca nhất định sẽ đối xử với muội thật tốt."

Trọng Từ đành miễn cưỡng nở nụ cười, thúc giục y: "Muội biết rồi, huynh về trước đi."

Trác Hạo mừng thầm trong lòng, liền trêu nàng: "Khó khăn lắm mới được gặp mặt, tiểu nương tử nàng cũng không chịu nói thêm với phụ quân ta vài câu được sao?"

Trọng Từ cảm thấy hơi xấu hổ liền quay mặt đi chỗ khác: "Ở đây có nhiều người như vậy, để sau này hãy nói, huynh mau buông tay ra đi."

"Nhưng ta muốn nghe ngay bây giờ."

"Huynh về trước đi, muội sẽ viết thư cho huynh."

"Muội nói thật sao?"

"Đương nhiên rồi."

Trác Hạo nhìn nàng một lúc lâu sau đó nói: "Đã xảy ra chuyện gì?" Bên cạnh y vốn luôn có cả đồng muội muội cho nên đối với phản ứng của con gái y nắm rõ như lòng bàn tay. Lúc này thấy nàng bất ngờ lại đồng ý với mình một cách dễ dàng và thoải mái như vậy, không hề giống phản ứng thường ngày chút nào, thái độ như vậy làm sao có thể khiến lòng y không trời dấy nổi nghi ngờ kia chứ.

Trọng Tử trầm kêu trong lòng không ổn rồi, nhưng chưa kịp nói gì thêm thì đã thấy Văn Linh Chi ngự kiếm bay lại, hướng về phía Trác Hạo thì lễ: "Chúng ta còn phải gấp rút lên đường, Trác thiếu cung chủ, xin đừng làm quá như vậy, Trọng Tử, đi mau."

Trọng Tử khẽ "Ừm" lên một tiếng, vội vàng bảo Trác Hạo buông tay ra.

Thấy nàng ta đối xử với Trọng Tử không hề có một chút khách khí, Trác Hạo suýt nổi điên lên, nhưng lại sợ trên đường đi nàng ta gây khó dễ cho Trọng Tử, nên khuôn mặt liền giãn ra cười nói với nàng ta: "Văn sư tỷ làm gì mà phải gấp gấp như vậy?"

Đối phương là Thanh Hoa thiếu cung chủ, cho nên phải đặt mối quan hệ giao hảo của hai bên lên trên hết, Văn Linh Chi đã định được chủ ý, thân nhiên cười: "Việc này là do Chương giáo tự mình phân phó, sự tình rất quan trọng, không thể chậm trễ được. Lúc trước có gặp qua sư huynh nhưng lại vội vàng chưa kịp chào hỏi, Linh Chi cũng hiểu được mình đã đắc tội với sư huynh. Sau này nếu có rảnh, mong Trác sư huynh sẽ đến Nam Hoa nhiều một chút để Linh Chi có thể thỉnh tội và lãnh giáo cùng sư huynh."

Trác Hạo nói: "Không dám, chỉ là ta có chút chuyện muốn nói với tiểu sư muội, làm phiền sư tỷ dẫn mọi người đi trước một bước. Sau khi nói xong ta sẽ đưa muội ấy tới chỗ của mọi người, chắc chắn sẽ không làm chậm trễ chuyện của mọi người, có được hay không?"

Tính tình Văn Linh Chi xưa nay vốn thích làm tâm điểm chú ý của mọi người, dung mạo xinh đẹp, ở Nam Hoa ngoại trừ Tần Kha ra thì phần lớn các đệ tử đều muốn lấy lòng nàng ta, nếu nhắc đến thì phải sắp cả một hàng dài. Thế mà nay gặp phải một người chỉ một lòng một dạ đặt hết mọi tâm tư lên người của Trọng Tử, không thêm để ý đến mình dù chỉ một chút thôi, cho nên lại càng cảm thấy không thoải mái, về mặt làm ra bộ dạng khó xử nói: "Chuyện này... Nếu như Trác sư huynh có chuyện, chỉ bằng nói ngay ở đây luôn đi."

Đồng môn gặp lại, đứng nói chuyện với nhau vài câu cũng không có gì đáng ngạc nhiên cho lắm, Trác Hạo bức bối vì nàng ta thật không biết điều chút nào, nhưng không nói gì chỉ đơn giản là ôm Trọng Tử chặt hơn ngược mắt giương mi lên nói với giọng thật là ái muội thân mật: "Chuyện của hai người chúng ta, Văn sư tỷ thật sự muốn nghe sao?"

Văn Linh Chi vừa nghe thấy thế liền đỏ mặt lên, cất giọng châm chọc Trác Hạo: "Trác sư huynh ở Thanh Hoa, quả nhiên là không hề thua kém so với lời đồn đại một chút nào."

Trác Hạo mặt không đổi sắc thân nhiên nói: "Không dám, tính ra ta với Tần sư huynh là cùng một thế hệ, làm sao có thể ở trước mặt người tự xưng là sư huynh được, mới vừa rồi là ta nhất thời hồ đồ nên đã quên đi bối phận, Văn sư cô, xin hãy thứ lỗi cho ta."

Trọng Tử không nói gì, thì ra y cũng đã thực sự nổi giận rồi.

Quả nhiên là không ngoài dự liệu của Trác Hạo, vừa nghe được những lời này Văn Linh Chi giống như bị đâm vào chỗ đau, khuôn mặt đang tươi cười bỗng nhiên lúc trắng lúc hồng, nàng ta chỉ khẽ cười lạnh nói: "Cũng được, Trác thiếu cung chủ với Trọng Tử muốn nói gì thì mau nói đi, chỉ sợ rằng sau này có muốn nói cũng không thể nói được."

Trác Hạo chợt nghe ra trong lời nói của Văn Linh Chi dường như có điều gì đó không đúng, sắc mặt liền trầm xuống: "Sư cô nói lời này là có ý gì."

Văn Linh Chi không trả lời câu hỏi của Trác Hạo mà chỉ nói: "Ta không có ý gì, Trác thiếu cung chủ tự hỏi Trọng Tử đi, hỏi nàng ta thử vì sao lại bị trục xuất khỏi sư môn và bị đưa đến Côn Luân."

Trác Hạo ngây người một lúc lâu sau đó nhìn Trọng Tử nói: "Trục xuất khỏi sư môn, bị đưa đến Côn Luân, muội..."

Trọng Tử chớp mắt cúi xuống không đáp lời y.

Văn Linh Chi liền sốt sắng trả lời thay cho nàng: "Muru toan đánh cắp Thiên Ma Lệnh, nghiệp chương nặng nề, Tôn giả từ bi tha cho nàng ta một mạng, chỉ bắt phải chịu hình phạt bằng khóa một trăm năm, tội đồ của bốn môn, đương nhiên là ta phải có nhiệm vụ trông coi cẩn thận, lỡ như có điều gì sơ xuất xảy ra thì không ai gánh nổi trách nhiệm này, Trác thiếu cung chủ còn có gì không rõ nữa hay không?"

Hình phạt bằng khóa! Trác Hạo kinh ngạc đến không mức nói nên lời.

Muốn thất vọng hãy cứ thất vọng đi, nàng là nghịch đồ của Nam Hoa, tội ác tày trời, trời sinh sát khí đã vậy lại còn có ý đồ muru toan đánh cắp Thiên Ma Lệnh, Trọng Tử chậm rãi hất tay y ra: "Sư cô, đi thôi."

"Muội không làm chuyện đó, đúng hay không?" Trác Hạo kéo tay nàng lại.

Sống mũi chột thấy cay cay, nước mắt không thể kìm được nữa tuôn rơi xuống trên khuôn mặt nàng, những nỗi oan khuất và áp lực tích tụ trong mấy ngày nay đều muốn bùng hết ra ngoài, rốt cục Trọng Tử cũng không nhịn được nữa nằm ở trong lòng y khóc nức nở không thôi.

"Tôn giả chắc chắn là đã nghĩ sai rồi!" Trác Hạo bỗng nhiên kéo nàng, ngự kiếm quay ngược trở lại, "Ta mang muội trở về gặp người!"

Vân Linh Chi thấy thế liền ngăn hai người lại: "Trác thiếu cung chủ xin đừng làm những việc quá phận."

"Tránh ra."

"Sự thật ở ngay trước mắt, ta khuyên Trác thiếu cung chủ không nên nhúng tay vào chuyện của bốn môn một cách không thỏa đáng như thế."

Trác Hạo giận dữ nói: "Chuyện gì mà là sự thật chứ! Ta thấy trong đó chắc chắn là có nội tình, không thể vô duyên vô cớ để Trọng Tử phải chịu oan khuất được!"

Vân Linh Chi cũng đáp lại không kém: "Là Chương giáo và Tôn giả tự mình hạ lệnh, làm sao có thể nói là oan khuất được chứ, mời Trác thiếu cung chủ tránh ra nhường đường, Linh Chi còn phải đi sớm về sớm, bẩm báo kết quả công việc."

Trác Hạo nói: "Vậy giờ ta lập tức mang muội ấy trở về nói chuyện phải trái!"

Trọng Tử sợ tới mức bám chặt lấy cánh tay của y, tuy rằng việc này là nàng phải chịu oan khuất, nhưng nếu như nàng thật sự trở về cùng y chỉ sợ sự phụ biết được lại càng tức giận. Hơn nữa sau đó y trở về Thanh Hoa cung chắc chắn sẽ bị phạt nặng, Trọng Tử hoảng sợ nói với Trác Hạo: "Trác sư huynh không cần phải lo lắng, là muội làm chuyện sai trái, muội cam nguyện chịu phạt!"

Trác Hạo sắc mặt xanh mét quát nàng: "Ta nói không phải là muội thì chắc chắn là không phải, cái gì mà là do muội làm ra kia chứ, hình phạt bằng khóa đầu phải là một trò đùa, muội có biết băng lao là nơi như thế nào hay không!"

"Chỉ có một trăm năm thôi mà, muội có thể ở bên trong tu luyện, có thể tu thành tiên cốt sớm hơn một chút."

"Đừng làm loạn, hôm nay ta nhất định phải mang muội trở về!"

Vân Linh Chi lạnh lùng nói: "Trác thiếu cung chủ nếu như cố ý ngăn trở thì đừng trách bọn ta đắc tội với Thiếu cung chủ."

Trác Hạo cười lạnh: "Cùng tiến lên hết đi, ta cũng không tin là có người nào có thể ngăn cản được ta!"

Vân Linh Chi giận dữ hét lên: "Còn đứng đó làm gì!"

Vân Linh Chi vốn là hét lên để ra lệnh cho chúng đệ tử Nam Hoa cùng xông lên để ngăn Trác Hạo lại. Nhưng nào biết đâu lời này vừa nói ra, phía sau nàng ta vẫn im lặng không một chút động tĩnh, lập tức ba người đang tranh chấp với nhau đều cảm thấy kinh sợ. Cả ba vội vàng giương mắt lên nhìn khắp xung quanh, không biết là từ khi nào, các đệ tử ở xung quanh đã biến mất không một tiếng động, giống như đã tan biến vào trong không khí, một bóng người cũng không thấy.

"Con bé sẽ đi theo ta." Một giọng nói một mũi chột vang lên bên cạnh mọi người.

.....

Toàn bộ Trọng Hoa cung giống như biến thành một cung điện u buồn, nặng nề, lặng lẽ không một tiếng động. Căn phòng vẫn chỉnh tề, sạch sẽ như cũ, vẫn giống như khi Trọng Tử còn ở đây, so với trước đây giống như không có gì thay đổi.

Lạc Âm Phạm lặng lẽ đứng trước giường, nhìn vào trầm ảnh kính đang cầm trong tay.

Bên trong kính, một người mặc y phục màu trắng tinh khôi, chậm rãi bước xuống bậc thềm, ra khỏi Trọng Hoa cung, đi xuống Tử Trúc Phong rồi ngự kiếm biến mất trong mây.

Hình ảnh đó rất quen thuộc, bóng người trong đó lại càng quen thuộc hơn, đó là một ngày trước cái ngày con bé gặp chuyện không may, là ngày hần phải đi ra ngoài làm việc, lúc ấy hần chỉ biết là con bé theo ở phía sau để tiễn hần đi, nhưng lại không biết rằng tiểu đồ đệ nhỏ bé, tình nghịch này của hần đã len lén thu lại bóng dáng của hần vào trong trầm ảnh kính, đặt bên gối ở đầu giường.

Không phải là hần không rõ sự ý lại của con bé đối với hần, lại càng không phải là hần không tin con bé.

Nhưng mà cho dù hần có tin thì cũng không thay đổi được sự thật.

Với những lời nói linh tinh như "Nhất định đó là mục tiêu để nhắm vào", hần lúc nào cũng không để nó ở trong lòng, nhưng hôm nay tận mắt nhìn thấy tất cả mọi việc phát sinh như vậy, hần rốt cục đã hiểu được cái gì là bất lực, nằm mơ, huyết chú... Chẳng lẽ thực sự đúng như lời của sư huynh và sư thúc đã nói, bởi vì trời sinh sát khí cho nên dù con bé có cố gắng đến thế nào đi chăng nữa thì đến cuối cùng nhất định vẫn sẽ bước trên con đường kia?

Hần đã từng nói rằng hần nhất định sẽ bảo vệ và che chở cho con bé, thế mà đến khi sự việc thật sự xảy ra ngay trước mặt, hần lại không có bất cứ một lý do nào để có thể che chở cho con bé cả.

"Tần Kha cầu kiến Tôn giả." Bên tai truyền đến giọng nói thật rõ ràng.

Hình ảnh trong trâm ảnh kính dần dần tan biến đi, Lạc Âm Phàm sắc mặt không chút thay đổi đem chiếc gương để lại bên cạnh gối rồi xoay người bước ra khỏi cửa.

Trên dòng suối nhỏ một làn sương mỏng manh bốc lên, trên mặt nước hiện lên rất rõ ràng, rành mạch tình hình bên dưới Tử Trúc Phong, ngoại trừ Tần Kha và Yên Thực Châu, bên cạnh còn có vài đệ tử, bọn họ đã quỳ ở đây vài ngày rồi.

Lạc Âm Phàm không nhìn hết tất cả nhưng thấy thế nổi tức giận trong lòng lại càng tăng lên.

Sáu năm trời hao tổn hết bao nhiêu tâm tư, đến cuối cùng vẫn là để cho đồ đệ của mình gây ra mối họa lớn như vậy. Hắn phạt đồ đệ của hắn thế mà lại khiến cho những người này quỳ xuống cầu xin cho đồ đệ, chuyện này chẳng phải là khiến hắn trở thành một sư phụ độc ác hay sao.

"Các ngươi đây là muốn gây sức ép cho ta?"

"Việc này sư muội cũng không có ý vướng vào, cầu xin Tôn giả khai ân, sư muội làm sao có thể chịu đựng được hình phạt bằng khóa kia chứ."

"Cố ý hay vô tình thì tất cả đều đã trở thành sự thật" Lạc Âm Phàm thản nhiên nói, "Việc liên quan đến Thiên Ma Lệnh không phải là việc nhỏ, có can hệ tới sự an nguy của lục giới, tuyệt đối không thể dung túng cho tội đồ của bốn môn được. Ngươi thân là đệ tử của Chương giáo lại không biết nặng nhẹ, không tuân thủ giáo quy, ta nể mặt chương giáo chỉ phạt ngươi hai mươi roi. Yên Thực Châu một mình đi báo tin cho ngươi, xúi giục sinh sự, phạt đánh năm mươi trượng, tự tước bỏ năm năm tu vi, còn lại những người khác dám hùa theo gây náo loạn phạt đánh năm mươi trượng."

Yên Thực Châu tức giận đến mức không kìm nén được nữa, chẳng còn nhớ đến bất cứ điều gì liền nói ngay: "Nghiêm khắc như Mẫn Tiên tôn cũng luôn luôn che chở cho đồ đệ của mình, Tiểu Trùng phẩm hạnh như thế nào, Tôn giả so với chúng con còn hiểu rõ ràng hơn bất cứ ai. Nhưng sao người lại có thể nhẫn tâm đến thế, chỉ vì thanh danh của mình, không chút thương tiếc hùa với người khác đồ hết mọi oan khuất lên đầu đồ đệ của mình, khiến cho đồ đệ của mình phải chịu trọng hình như thế này. Thực Châu hôm nay mới hiểu được, Tôn giả quả nhiên giống như lời bọn họ đã nói, thật sự là một con người vô tình như vậy!"

Lạc Âm Phàm vẫn giữ giọng nói lạnh lùng: "Ý của ngươi là đồ đệ của Trọng Hoa cung ta, nhưng ta lại không thể xử trí?"

Chưa bao giờ có một đệ tử nào dám chống đối hắn như vậy, Yên Thực Châu trong lòng thực sự cảm thấy rất khiếp sợ, đang muốn mở miệng ra biện bạch lại một lần nữa thì ở bên cạnh đã có một người đi tới.

"Mộ Ngọc tham kiến Tôn giả."

"Truyền lệnh của ta, việc này đã định, nếu như còn có ai dám đến cầu xin sẽ đồng loạt bị phạt."

Mộ Ngọc khẽ lắc đầu: "Mộ Ngọc đến đây không phải là muốn cầu xin cho Trọng Tử, chẳng qua là mới vừa rồi Mộ Ngọc nhận được tin cấp báo. Đoàn người của Văn sư muội đang đi trên đường đã gặp chuyện không may. Trọng Tử đã bị ma tôn Vạn Kiếp cướp đi, hơn mười đệ tử của bốn môn đã bỏ mình, nghe nói là Văn sư muội và Thanh Hoa Trắc thiếu cung chủ đều bị thương nặng. Vạn Kiếp cung ở chỗ nào, cho đến nay cũng không có người nào biết, chương giáo lệnh cho Mộ Ngọc đến mời Tôn giả qua bên đó cùng bàn bạc."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 21: Vạn Kiếp cung

Không khí ẩm ướt mang theo một mùi hương thật quái dị, không quá khó khăn để có thể cảm nhận thấy được sự tồn tại của bầu không khí đó, chỉ là ở trong đó dường như có áp lực đè chặt xuống khiến cho người ta cảm thấy rất nặng nề và cực kỳ không thoải mái.

Ngước mắt nhìn lên, chỉ nhìn thấy bầu trời ở trên cao.

Đây có thật là bầu trời hay không? Tử thuở cha sinh mẹ đẻ cho tới bây giờ Trọng Tử chưa bao giờ nhìn thấy một bầu trời đáng sợ như vậy. Quang cảnh nơi đó thật bi thảm, kéo dài đến niên man bất tận, không một chút khác biệt. Khắp nơi là chướng khí mù mịt bao phủ không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, giống như bị một lớp màn tối tăm, bản thủ trùm lên trên. Nơi này đã bị tàn phá thành hoang phế. Từng cơn gió lùa qua mây nghe như tiếng khóc nức nở, tựa như vô số oan hồn đã quỳ cùng nhau gào khóc rền rĩ.

Trọng Tử sợ tới mức vội vàng xoay người ngồi dậy, lông tóc dựng đứng cả lên, cả người có cảm giác như sờn hết gai ốc.

Khắp bốn phía đều bị sương mù dày đặc bao phủ cho nên tầm nhìn rất thấp, chỉ có thể nhìn được những thứ ở gần trước mắt, còn lại những thứ ở xa thì nhiều lắm cũng chỉ nhìn được trong khoảng năm đến sáu trượng mà thôi, ngoài khoảng cách đó hầu như không nhìn thấy bất cứ thứ gì nữa cả. Bùn đất

dưới chân toàn một màu đen, thỉnh thoảng lại thấp thoáng đâu đó một vài tảng đá màu trắng. Ngoài ra còn có những rễ cây sần sùi già cỗi màu nâu sậm nổi loang lổ trên mặt đất.

Không có bóng dáng một người nào cả, thậm chí còn không thể cảm nhận được một hơi thở của sự sống nào. Nơi này vừa âm u, lạnh lẽo lại vừa vắng lặng, tịch mịch làm cho người ta cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Đây là nơi nào kia chứ! Trọng Tử cảm thấy cực kỳ căng thẳng và lo lắng, trái tim trong lồng ngực đập nhanh đến mức như muốn nhảy ra ngoài, bàn tay theo bản năng quờ quạng khắp nơi để tìm kiếm Tinh Xán.

Thật may mắn, Tinh Xán vẫn còn ở bên người nàng.

Tinh Xán đang nằm ở trong lòng nàng, từ thân nó tỏa ra một sự ấm áp, dịu dàng, cho nàng cảm giác thân thiết và quen thuộc biết nhường nào. Trọng Tử nhanh chóng bình tĩnh trở lại, khẽ cử động cơ thể, dịch chuyển thân người một chút nhìn ngó khắp xung quanh. Tự nhận thấy hiện tại nàng đang ở trong vùng tương đối an toàn, cho nên lúc này cố gắng tập trung suy nghĩ lại về những chuyện đã phát sinh vừa rồi, cuối cùng thì nàng cũng đã tự nhớ lại được là nàng đã bị ai mang đến nơi này.

Ma tôn Vạn Kiếp! Là y đã bắt cóc nàng!

Chẳng lẽ nơi này đúng là nơi vẫn thường được nhắc tới trong truyền thuyết ... Vạn Kiếp cung!

Nghe nói năm đó Vạn Kiếp đánh cắp được ma kiếm nên đã hấp thu toàn bộ ma lực có trong Nghịch Luân kiếm, sau đó y đã mở ra Vạn Kiếp cung ở giữa Hư Thiên, biến nơi đó thành nơi quy tụ của ma tộc. Với mỗi huyết hải thâm thù vì tính mạng của ba ngàn đệ tử đáng thương đi theo để bảo vệ ma kiếm đã chết chỉ trong một đêm ấy thì tiền môn làm sao có thể buông tha cho y được chứ. Người muốn báo thù y nhiều vô số kể, bọn họ đã vài lần lợi dụng Cung Khả Nhiên để dẫn dụ y ra ngoài, nhưng dường như sau khi nhập ma Vạn Kiếp càng ngày lại càng hung ác, tàn nhẫn hơn nữa. Y không chỉ mạo hiểm xông thẳng vào cứu người trốn thoát đến mấy lần mà còn ra tay giết không ít đệ tử tiền môn, việc này có thể nói là thù cũ còn chưa xong, hận mới đã thành.

Một ma tôn si tình như thế đương nhiên là khiến cho đám thuộc hạ bên dưới bất mãn và không phục. Cho nên sau khi ma tôn Cửu U hiện thế, toàn bộ ma tộc đều phản bội lại y, tìm đến nương tựa Cửu U. Nhưng mặc kệ mọi chuyện như nào Vạn Kiếp cũng không thèm để ý đến, một mình y liền đem Vạn Kiếp cung chuyển sang một vùng trời khác, khiến cho tiền môn phải khổ công tìm kiếm nhiều năm qua nhưng không hề có kết quả, nhưng mà không thể tưởng được là nó lại nằm ở nơi này.

Trác Hạo đâu rồi? Đám người của Văn Linh Chi đang ở đâu? Nàng nhớ rất rõ lúc ấy nàng đã cầu xin y tha cho hai người bọn họ nhưng y chỉ lạnh lùng nói một câu: "Người không có tư cách đặt điều kiện với bản tọa", sau đó... sau đó nàng không còn nhìn thấy bất cứ thứ gì nữa, nên chuyện gì xảy ra sau đó nàng cũng không biết.

Nghĩ đến đây trong lòng Trọng Tử chợt rét run lên, cố gắng trấn tĩnh nỗi sợ hãi đang dâng lên, không thêm suy nghĩ nữa, nhóm người đứng lên.

Nàng đã là tội đồ của Nam Hoa, vì sao Vạn Kiếp lại còn muốn bắt cóc nàng làm gì kia chứ? Chẳng lẽ y muốn dùng nàng để đe dọa và khống chế sự phụ? Không được, không được rồi, việc này vô cùng cấp bách, nàng phải thừa dịp y không có mặt ở đây nhanh chóng bỏ chạy, trốn thoát khỏi nơi này mới là cách tốt nhất.

Ma cung đã bị giải tán nhiều năm, cho nên Vạn Kiếp cung cũng bị tàn phá, nơi đây đã biến thành một nơi vô cùng hoang vắng, khắp nơi chỉ toàn là phế tích.

Nơi đâu cũng chỉ là cỏ dại mọc lên um tùm bên cạnh những đồng đất đá gồ ghề, những bức tường đổ nát hỗn loạn. Chỉ cần nhìn qua cũng thấy được nơi này đã từng có không ít người trú ngụ. Những cảnh vật có thể nhìn thấy trong tầm mắt hoàn toàn không điểm một chút màu xanh nào, những bụi cỏ, những cành lá đều là một màu vàng khô héo, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy trong đám cỏ dại bên cạnh những bức tường đổ nát có vài con chuột thật là to chạy ra chạy vào hoặc những con rắn có hoa văn màu xanh trắng, nhưng có lẽ những con vật này bị ảnh hưởng bởi quanh cảnh nơi đây khiến cho chúng nó nhìn có điểm không giống với những động vật thường thấy ở bên ngoài, những đôi mắt nhỏ nho nhỏ của chúng luôn phát ra ánh sáng rực lóe lên lập lóe, khiến cho người khác nhìn chúng sẽ cảm thấy chúng lúc nào cũng có một sự giả dối và tà ác.

Trọng Tử đã từng là một đứa trẻ ăn mày, cho nên khi nhìn thấy những con vật nhỏ như thế này thì cũng không đến mức quá sợ hãi, chẳng qua cái bầu không khí quỷ dị và thể lương ở nơi đây thật sự là làm nàng khó có thể chịu được, nàng vội nắm chặt lấy Tinh Xán trong tay, thử nhìn ngó khắp nơi để thăm dò thật cẩn thận rồi bước đi về phía trước.

Đi xuyên qua lớp sương mù dày đặc, trước mắt cũng vẫn là sương mù, nếu tiếp tục đi tới trong tình trạng như vậy thì rất khó nhìn thấy được người phía trước, nhất là khi người đó đột ngột bước ra từ một ngõ rẽ hay một đường nhỏ nào đó.

Trọng Tử thất vọng vô cùng, cảm thấy nhụt chí không thôi. Bỗng nhiên từ xa xa có tiếng nước chảy róc rách.

.....

Đó là một dòng sông nhỏ, mặt sông rộng chừng ba trượng, đứng ở trên nhìn xuống khó biết được sâu cạn thế nào. Trên mặt sông có một cây cầu làm bằng những tấm ván bắc ngang qua. Hai bên bờ sông bị bao phủ bởi lớp cát đen và những tảng đá màu trắng. Dọc theo hai bờ sông còn có rất nhiều cỏ lau mọc thành từng đám, nhìn ra cũng toàn một màu đen. Dòng sông nhỏ này nói ra cũng không có gì khác so với những dòng sông vẫn thường thấy.

Nhưng mà, nó chỉ có một điều khác biệt duy nhất đó chính là dòng nước đang chảy ở giữa lòng sông kia không phải là dòng nước trong trẻo của sông

suối, mà là một dòng chất lỏng nhuộm đậm một màu đỏ sẫm!

Sóng nước màu đỏ cuộn cuộn nổi lên mang theo rất nhiều những bong bóng nho nhỏ cuộn trôi theo bề mặt, tiếng bọt nước vỡ tanh tách hòa cùng với tiếng nước chảy ào ào khiến cho trên mặt sông phát ra tiếng "Ồ ồ" thật nặng nề. Trọng Tử vừa nhìn thấy cảnh tượng này lập tức liền tưởng đến cảnh máu đỏ phun trào ra một cách mãnh liệt.

Trên bãi cát và trên những tảng đá ở hai bên bờ còn có những khúc xương trắng hếu nằm chỏng chơ, không biết là của người hay là của dã thú, nhưng chỉ cần nhìn thấy cũng đủ làm cho người ta cảm thấy ớn lạnh, ghê hết cả người.

Trọng Tử vốn là đi theo tiếng nước chảy mà tới đây, trăm ngàn lần cũng không thể nào tưởng tượng ra nổi lại nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, cả người nàng cứng đờ lại, khuôn mặt ngơ ngác, đứng bất động tại chỗ một hồi lâu như mất hết tri giác, mãi cho đến khi một trận run rẩy kéo đến như xông thẳng vào trong lồng ngực nàng mới như bừng tỉnh lại. Cảm thấy không thể nào nhìn được nữa liền xoay người đi, một cảm giác buồn nôn dội từ trong ruột gan ứa lên tận cổ họng, cả một khoảng không trước mắt liền biến thành một màu tối đen, ghé tòm đến mức khiến nàng suýt nữa thì ngất đi.

Dòng sông máu! Vạn Kiếp cung quả thực chính là địa ngục!

Phải mau chóng rời khỏi nơi này! Trọng Tử xoay người chạy đi, cả người vẫn còn sợ hãi đến mức không thể đứng vững, bước chân nghiêng ngả, lao đảo, chạy hoảng loạn trên con đường mòn rộng lớn.

Một cái hồ đen thui, một dốc đá đỏ chói, một rừng cây già cỗi, xơ xác. Những con cóc lớn như những cái bát to, những lá cỏ dài và mỏng trông giống như những cái xúc tua đong đưa ... Đó là tất cả những thứ đập thẳng vào trong mắt Trọng Tử, toàn bộ cảnh vật đều mang một vẻ hiu quạnh tột cùng, thậm chí còn mang theo vài phần hoang đường, âm trầm, lạnh lẽo.

Trọng Tử không biết bản thân đã chạy được bao lâu, đi được bao xa rồi. Nhưng có lẽ hôm nay là ngày vận may mỉm cười với nàng khi phía trước mặt thật sự xuất hiện một tòa thành xây bằng những viên ngọc thạch màu đen thật nguy nga, và ở nơi đó cánh cửa thành cũng thật cao lớn.

Cửa ra! Trọng Tử quả thực không thể tin vào mắt mình.

"Muốn chạy trốn sao, người sẽ không ra khỏi nơi này được đâu." Từ trên đỉnh đầu truyền đến một giọng nói.

Giống như nước bị tuyết làm cho đông cứng trong chiếc bát nhỏ, sự vui mừng vừa mới tràn ngập trong lòng lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, cả người Trọng Tử cứng ngắc lại, tay chân đều toát mồ hôi lạnh, không thể nào cất nổi một bước chân nào nữa, giống như bị đóng đinh dính cứng tại chỗ.

Y không chút tiếng động đáp xuống trước mặt Trọng Tử, mái tóc dài màu đỏ sẫm thấp thoáng sau chiếc áo bào màu đen, càng làm nổi bật hơn nữa chiếc đai lưng và miêng lót vai với hoa văn tinh mỹ.

Trọng Tử không tự chủ được hai chân tự động lui về phía sau.

Khuôn mặt và hình dáng kia thật sự quen thuộc vô cùng, chỉ cần nhìn thấy một lần thì cả đời sẽ mãi mãi không bao giờ quên được. Trước đây, y đã mang theo nụ cười thương xót nói với nàng rằng cho dù có tức giận cũng không thể làm thương tổn đến người khác, và cũng bắt đầu từ lúc đó, trong thâm tâm của nàng đã xem y như một vị thần tiên tốt nhất. Là y, là người đã khiến cho nàng quyết tâm phải đi lên Nam Hoa, bái nhập tiên môn, và gặp được sư phụ.

Nếu như không có y, thì cũng sẽ không có nàng của ngày hôm nay.

Thế mà chỉ trong vòng có mấy năm ngắn ngủi, chiếc áo bào màu trắng thuần khiết kia đã biến thành một chiếc áo bào toàn một màu đen, mái tóc dài đen tuyền cũng biến thành mái tóc màu đỏ sẫm thật yếu ớt, từ một vị thần tiên cao thượng lại biến thành một tên ma tôn mà ai nghe nhắc tới cũng đều phải e ngại và oán hận. Chỉ có duy nhất khuôn mặt kia là không thay đổi bao nhiêu, vẫn trẻ trung, tuấn mỹ như trước, đôi môi bạc khê nhếch một bên, khiến cho khuôn mặt y lộ ra vài phần lãnh khốc, bao quanh đó còn có cả sát khí nồng đậm.

Hai chân y đứng lơ lửng không chạm đất, từ từ bay trong không trung tới trước mặt nàng.

Nhìn thấy rõ ràng tình cảnh trước mắt, Trọng Tử bất chợt cái khó ló cái khôn: "Ca ca! Ca ca! Là muội đây, ca ca không nhớ muội sao? Năm đó ở Thương Châu... Ca ca làm sao lại biến thành như vậy, huynh có nỗi khổ trong lòng sao?"

Trọng Tử đã từng là một đứa trẻ ăn mày nên biết rất rõ dù bất cứ lúc nào, trong hoàn cảnh nào mà chiếm được thiện cảm của đối phương thì tuyệt đối là tốt nhất. Nàng nói ra những lời này một phần là muốn y ổn định lại tâm tình, hy vọng y sẽ lục lại trong trí nhớ mà nhớ ra mình, đến khi đó nói không chừng y có xuống tay cũng sẽ nương tình hơn. Phần còn lại là xuất phát từ thật tâm, nàng thực sự muốn biết lý do vì sao y lại nhập ma, muốn biết vụ thảm sát ba ngàn đệ tử tiên môn kia cuối cùng có phải là do y làm hay không, nàng thật sự không thể nào tin được y thật sự tàn nhẫn và vô tình giống như người ta vẫn thường đồn đại được.

Chỉ đáng tiếc là Vạn Kiếp nghe xong những ấy cũng không hề có phản ứng gì, thái độ vẫn như trước không tỏ vẻ gì cả, chỉ đứng nhìn Trọng Tử, thậm chí ngay cả trong cặp mắt phượng duyên dáng kia cũng không hề có một chút dao động nào.

Trọng Tử cảm thấy không yên trong lòng, cảm giác bất an cứ dâng lên cuộn cuộn, nàng đành miễn cưỡng cười nói: "Ca ca, muội chính là đứa trẻ ăn mày ngày xưa đó, đứa trẻ ăn mày mà ngày đó muội bị bọn họ hùa nhau vào bắt nạt, bọn họ đe dọa đòi móc mắt của muội, là ca ca đã cứu muội, ca ca... Còn nhớ muội không?"

Y vẫn không hề thay đổi sắc mặt, chỉ là khi nghe nói đến cụm từ ‘trẻ ăn mày’ thì ánh mắt của y dường như có thứ gì đó rất nhanh thoảng qua trong đáy mắt, vừa thoảng hiện đã biến mất ngay.

Trọng Tử nhìn ra được là y hiểu những gì nàng nói, không khỏi cảm thấy mừng rỡ vô cùng, kêu lên: "Ca ca, huynh nhớ ra rồi sao!"

Trong con ngươi màu đỏ sậm kia chợt hiện lên một nét cười, y bỗng nhiên mở miệng: "Những người trời sinh sát khí trên đời này cũng không nhiều lắm."

Trọng Tử còn chưa kịp phản ứng lại thì cái miệng nhỏ nhắn của nàng đã không còn nghe theo sự điều khiển của bản thân nữa mà lập tức mở ra, mấy ngón tay thon dài trước mặt nàng chợt duỗi ra, không biết là cái gì đã bay vào trong miệng nàng, theo cổ họng trôi xuống bên dưới.

"Huynh..." Câu hỏi còn chưa kịp thành lời thì trong thân thể nàng cũng đã bắt đầu có sự thay đổi.

Đau, một cảm giác đau đớn chạy từ trong tim gan cho đến tận xương tủy, dường như đang có người cầm dao rạch từng chút từng chút một vào tim gan, rồi lóc từng đoạn xương cốt của nàng.

Trọng Tử đau đến mức phải xoay người ngồi xồm xuống, lúc đầu thì nàng còn cố gắng chịu đựng nhưng càng về sau thì sự đau đớn kia càng ngày càng tăng lên gấp nhiều lần, cuối cùng nàng không thể nào chống đỡ được nữa cả người ngã vật xuống đất, quay cuồng kêu lên thảm thiết.

Trong ánh mắt đang nhắm cười kia lại không hề làm cho người ta cảm thấy được rằng y đang khoái trá hay sung sướng gì cả, y nhìn nàng đau đớn, vật vờ bên chân mình, thân nhiên nói: "Đan dược này là để dành cho người trong tiên môn các ngươi dùng, ai có tu vi càng cao thì lại càng đau đớn hơn gấp nhiều lần, thân thể của ngươi chính là bản tiên thể, tương lai sau này sẽ tu thành tiên cốt cho nên sẽ cảm thấy càng đau hơn nữa."

Nàng nên sớm hiểu được mới phải chứ, y đã không còn là thần tiên gì nữa mà chỉ là một tên ma vương không hơn không kém, vậy mà còn có hy vọng hảo huyền rằng y sẽ nương tay cho mình kia chứ, thật nực cười!

Trọng Tử đỏ mồ hôi ướt đầm cả đầu, sắc mặt tái mét, đôi môi vốn hồng hào giờ cũng không còn một chút máu, mười ngón tay bấu chặt vào bùn đất ở dưới thân, cả người giãy dụa liên tục. Lúc này, ngay cả muốn nói một câu đầy đủ cũng không thể nào nói nên lời.

"Còn muốn trốn nữa sao." Y không bước đến nữa mà chỉ hừ một tiếng rồi xoay người biến mất.

Những cơn đau đớn nối tiếp nhau từng trận từng trận một. Giờ phút này Trọng Tử đã thực sự cảm nhận được cái gì gọi là sống không bằng chết. Nàng nằm trên mặt đất thờ hồn hèn, cả người quay cuồng, run rẩy, không nén được nữa bật khóc nức nở. Nàng không biết tác dụng của loại thuốc này còn kéo dài đến bao lâu, đôi môi trắng bệch đã bị cắn đến bật máu, sức lực cạn kiệt, đau đớn đến mức không thể nào nhấc nổi mình lên nữa.

Những cơn đau đớn vẫn tiếp tục tra tấn hành hạ, không ngưng nghỉ cũng không chấm dứt, đầu óc nàng cũng dần dần trở nên mơ hồ.

Trong cơn hoảng hốt, nàng ôm chặt lấy Tinh Xán khề gọi trong vô thức: "Sư phụ."

Nàng đã trở thành tội đồ của Nam Hoa, sư phụ đã thất vọng và tức giận đến vậy, nàng còn có thể hy vọng người sẽ đến cứu nàng sao? Có thể hay sao...

.....

Cùng lúc đó trong Trọng Hoa cung, Lạc Âm Phàm đang ngồi ngay ngắn trước cái bàn dài, tâm trạng cũng vô cùng phức tạp. Sau khi viết xong mấy phong thư rồi ngồi nhìn linh hạc đưa thư đi, hẩn tiện tay với lấy chén trà ở bên cạnh, lại phát hiện nước trà trong chén đã nguội lạnh tự bao giờ, hẩn chẳng biết làm sao bất chợt lại cười khò.

Không biết là chuyện này đã bắt đầu từ lúc nào, bởi trước đây hẩn chưa bao giờ rơi vào tình huống như thế này, mỗi khi trà nguội lạnh nhất định sẽ có người thay trà nóng cho hẩn, Trọng Hoa cung cũng không hề lạnh lẽo như vậy.

Ngồi nhắm mắt một lát, rốt cục hẩn cũng không thể nào tập trung được liền đem hết thư từ trên bàn đẩy ra, đứng dậy bước ra phía trước đại điện.

Ánh mắt của hẩn vô thức nhìn về phía dòng suối nhỏ, như một thói quen nào đó, hẩn vẫn cho rằng nơi đó có thể vẫn có người đang đợi hẩn, chờ hẩn ra ngoài rồi lại chờ hẩn trở về.

Thế mà nơi đó hiện giờ chỉ có mây trắng lững lờ trôi, chỉ có một vùng trống vắng không một bóng người.

Lạc Âm Phàm khẽ nhủ thầm, đối với tâm trạng bất định hiện giờ của mình cảm thấy thật bất mãn.

Hẩn vội vàng đưa Trọng Tử đi Côn Luân không phải là hẩn vô tâm vô tình làm việc không có đạo lý, mà là bởi vì hẩn muốn nhân lúc tin tức này chưa lan truyền ra ngoài thì phải mau chóng đưa người đi để phòng ngừa phát sinh những chuyện ngoài ý muốn. Ai ngờ Vạn Kiếp mới đó đã ra tay bắt cóc con bé đi. Thiên hạ này quả thật có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Chẳng lẽ ma tộc thật sự có gian tế trà trộn trong Nam Hoa hay sao? Mộng Cơ ư?

Nhưng khả năng này cũng rất mơ hồ, khó mà xác thực được. Những đệ tử của Nam Hoa mỗi khi nhập môn bá sư thì thân phận và lai lịch đều được điều tra rất rõ ràng, cho dù có người giả mạo đi chăng nữa, cũng không thể trà trộn vào trong này lâu đến mức như vậy mà không bị ai phát hiện ra,

huống chi Vạn Kiếp ma cung đã sớm giải tán, hiện tại chỉ còn có một mình Vạn Kiếp.

Hay là Vạn Kiếp luôn luôn đề ý đến Trọng nhi? Dù sao y cũng biết rõ con bé là trời sinh sát khí rồi.

Tự mình đến bắt người, cuối cùng là Vạn Kiếp chủ ý đánh vào thứ gì đây? Đây mới là chuyện Lạc Âm Phàm cảm thấy lo lắng nhất, mấy năm gần đây hành tung của Vạn Kiếp rất thần bí, hẳn cho người điều tra thì phát hiện ra y cũng đang âm thầm tìm hiểu chuyện của các phái trong tiên môn, nhưng chuyện này cũng không giống như lời mọi người vẫn thường nói Vạn Kiếp làm vậy chỉ là quan tâm đến hành tung của Cung Khả Nhiên, mà dường như y đang tìm kiếm thứ gì đó. Dù sao thì sức mạnh hiện tại của Vạn Kiếp có khả năng rất lớn là được lấy từ Nghịch Luân ma kiếm, mà Trọng nhi của hắn thật trùng hợp lại giống với Nghịch Luân của năm ấy, chính là trời sinh sát khí. Bây giờ Vạn Kiếp lại có những hành động và cử chỉ dị thường như vậy với con bé, liệu khi y mang con bé đi có nảy sinh ra vấn đề gì hay không?

Trời sinh sát khí, tu tiên thì dễ trở thành tà tiên, nhập ma thì dễ trở thành thiên ma.

Mà đồ đệ bé nhỏ của hắn lúc này trong lòng đang phải chịu ảm ức và oan khuất, có thể nào bởi vì vậy mà sinh ra oán niệm hay không...

Bước ra bậc thềm phía trước, Lạc Âm Phàm khoanh tay đứng lại, lẳng lặng nhìn bầu trời ở bên ngoài bức tường kia, cả người như vô tri vô giác, nhưng ánh mắt lại trở nên sắc bén vô cùng.

Chỉ còn có hắn ở đây một ngày thì nhất định sẽ không để cho con bé bước chân lên con đường đó.

Nhưng mà nếu như con bé thật sự...

Lạc Âm Phàm giật mình, lập tức lại cười khò, hẳn thực sự cũng không lo lắng nhiều lắm, ít nhất là cho đến bây giờ. Hắn còn có thể tin tưởng vào nhân phẩm đồ đệ của mình, tin tưởng rằng con bé sẽ không làm như vậy, nhưng chủ yếu là hắn tin tưởng vào chính bản thân mình.

Chỉ cần có hắn ở đây, nhất định con bé sẽ không bước chân lên con đường tội lỗi đó.

Đứa trẻ này quá thiện lương, quá nặng về tình cảm, mà đây cũng chính là nhược điểm, nhược điểm đủ để ngăn cản con bé nhập ma.

Lần trước ở thành Lâm Hòa, Vạn Kiếp đã ra tay rất nương tình với con bé, nên lần này tất nhiên là sẽ không dễ dàng gì mà động đến con bé. Mặc dù biết rõ là như thế, biết là con bé không gặp nhiều nguy hiểm, nhưng dù sao cũng là đồ đệ của mình gặp chuyện không may, lại là đồ đệ duy nhất, nói rằng hắn không lo lắng là giả dối, con bé đã theo hắn nhiều năm như vậy, hẳn làm sao mà không có cảm tình với con bé kia chứ, cứ nghĩ đến việc hắn hứa hẹn với con bé thật nhiều mà lại không làm được gì là hắn lại cảm thấy thật áy náy.

Việc cấp bách trước mắt, là phải làm sao nghĩ cách cứu con bé ra đây, Vạn Kiếp cũng là nơi mà từ trước đến nay không có người nào biết đến, nếu muốn cứu người thực sự là nói dễ hơn làm rất nhiều. Chính cái gọi là quan tâm sẽ làm cho tâm trí bị rối loạn, khiến cho hắn không thể suy nghĩ ra được những chủ ý thích hợp trong hoàn cảnh này.

Lạc Âm Phàm khẽ thở dài, xoay người bước vào trong điện. Bên tai như có tiếng sấm nổ vang, Trọng Tử chợt khôi phục lại ý thức, nằng bị một cơn mưa làm cho tỉnh lại, những giọt mưa lạnh lẽo như tát vào trên mặt trên người nàng. Mưa ở trong này cũng không giống với những trận mưa ở bên ngoài, trong làn nước mưa có mang theo một mùi hương kỳ lạ. Trọng Tử mơ mơ màng màng ngẩng đầu đưa mắt nhìn lên, bầu trời càng ngày càng đen kịt, nằng không biết mình đã hôn mê bao nhiêu lâu rồi, nhưng bị một trận mưa như thế này, Trọng Tử chỉ cảm thấy cả người mình đang ở trong tình trạng kiệt sức, toàn thân từ trên xuống dưới không còn một chút sức lực, từng trận ê ẩm, đau nhức lại truyền tới, giống như trên mỗi một tấc xương cốt của nằng đều bị hành hạ thêm một lần nữa.

Nhưng lập tức ngay sau đó, nằng giống như nhìn thấy quỷ, thét lên một tiếng thật chói tai.

Chung quanh người nằng là một mảnh đỏ rực, một màn mưa máu? Hay một màn sương mù đỏ máu? Bộ y phục màu trắng thường ngày vẫn mặc ở trên người, đã bị nhuộm thành màu đỏ, cả người nằng đang tản ra mùi máu tươi tanh nồng.

Bỗng nhiên, một tia chớp màu đỏ xẹt qua đỉnh đầu này, sau đó là một tiếng sấm vang lên thật thê lương.

Cả người Trọng Tử run rẩy bầy, nằng vừa cảm thấy sợ hãi đến cùng cực lại vừa cảm thấy ghê tởm đến vô tận. Khuôn mặt nhỏ nhắn đã biến thành một màu xanh mét, liều mạng chạy đi trong mưa gió. Nằng muốn mau chóng tìm một nơi để trốn vào nhưng lại không biết chạy đi đâu, vì có quá nhiều con đường, lại không biết có bao nhiêu ngã giao nhau, lại càng không biết trên người nằng đã có bao nhiêu vết thương rồi.

Cả bầu trời đều là mưa máu bao phủ, muốn tránh cũng không thể tránh được, nằng cảm thấy tuyệt vọng đến cùng cực.

Bước chân dần dần chậm lại, cuối cùng Trọng Tử dừng hẳn lại, mang theo cả người đầy máu tươi. Nằng suy sụp quỵ rạp xuống dưới đất.

Sư phụ người đang ở đâu, sư phụ sao người lại không tin nằng chứ. Thật sự là người không hề quan tâm đến nằng cho dù nằng có xảy ra chuyện gì hay sao, vì sao đến tận bây giờ mà người còn đến chưa cứu nằng...

"Vì sao..." Giọng nói thì thào ẩn chứa một nỗi tuyệt vọng khôn cùng lập tức bị gió thổi tản đi không một dấu vết.

Rõ ràng là tâm nguyện của nằng đơn giản thế thôi, nhưng vì sao lại trở thành lầm lỗi? Vì sao mà ông trời lại đối xử với nằng như vậy? Vì sao mà ngay cả sư phụ cũng không chịu tin nằng? Trời sinh sát khí, sớm hay muộn gì cũng sẽ nhập ma, chẳng lẽ đây thật sự là vận mệnh của nằng hay sao?

Toàn bộ sự oan khuất, ảm ức và bi thương trong lòng nàng đều bùng phát không thể nào kiềm chế được, nước mắt nàng tuôn rơi từ trong hốc mắt chảy xuống, hòa vào dòng máu loãng đang chảy ở hai má khiến cho không thể phân biệt được đâu là máu đâu là nước mắt.

"Vì sao!" Trọng Tử quỳ rạp trên mặt đất khóc thất thanh.

Quanh người nàng sát khí không còn được khống chế nữa liền lan tỏa ra thật mãnh liệt, hòa cùng với mùi máu tươi lại càng dày đặc hơn nữa.

Một cơn gió lạnh thổi qua, một cảm giác lo lắng như có như không truyền đến từ lòng bàn tay, cũng chỉ có Tĩnh Xán.

Trong phút chốc, tâm tình của Trọng Tử liền trở nên tỉnh táo hơn, vô số chuyện cũ chợt thoáng hiện lên ở trong đầu. Trọng Tử đột nhiên hoàn hồn lại, lúc này nàng chỉ hận không thể tự tay tát chết mình luôn cho rồi - nàng đang suy nghĩ cái gì vậy, làm sao có thể không tin tưởng sự phụ được chứ! Người chỉ là không biết chân tướng sự việc, vì muốn giữ vững sự công bằng cho Nam Hoa nên mới phạt nàng như vậy. Nàng là đồ đệ duy nhất của người, chính miệng người đã từng nói nhất định sẽ bảo vệ cho nàng, làm sao người có thể bỏ mặc nàng được kia chứ? Muốn tìm được đường vào Vạn Kiếp cung khó khăn biết chừng nào nàng còn không hiểu sao, hiện tại nhất định là người đang rất lo lắng cho nàng rồi.

Cho dù có phải chịu nhiều sự tra tấn như thế nào nàng cũng phải phải sống sót trở về! Chỉ cần nàng còn sống, một ngày nào đó nàng nhất định sẽ trở lại Từ Trúc Phong, sự phụ nhất định sẽ tha thứ cho nàng.

Thu hết sát khí quanh người lại, Trọng Tử cố gắng đứng lên, cả người nghiêng ngả, lão đảo bước về phía trước.

Cuối cùng trong màn sương mù cũng mờ hồ hiện ra một tòa nhà to lớn trông như một con quái vật, trong đó hình như có ánh lửa. Khi Trọng Tử đến gần mới phát hiện ra, đó chính là tòa cung điện rộng lớn bằng ngọc thạch màu đen kìa, nó yên lặng đứng sừng sững ở đó, phía sau lưng là những đám mây dày đặc lại càng nổi bật hơn với những tia chớp dọc ngang, nhìn thật nguy nga đồ sộ, không phân biệt được là thật hay chỉ là ảo giác.

Không kịp tự hỏi lại, Trọng Tử nhanh chóng bước chân tiến về phía nó.

.....

Mỗi một bậc thang bằng ngọc thạch đều được đặt khá cao. Trên bậc thêm có mười cây cột bằng đá màu đen thật lớn, khoảng chừng hai người ôm mới hết được. Bên trong điện cực kỳ rộng rãi, có thể chứa được đến mấy nghìn người, toàn bộ bề mặt của điện đều được lát bằng một loại ngọc thạch màu đen đặc thù, từ bề mặt đó phát ra thứ ánh sáng thật ma mị, mờ hồ giống như có bóng người trong đó. Đưa mắt nhìn qua một lượt, cả đại điện giống như là một cái đầm chết chóc chứa đựng trong nó là dòng nước đen ngòm nặng nề, chỉ cần nhìn thấy là có cảm giác lạnh lẽo tăn ra lạnh đến thấu xương, nếu không như thế thì nó lại giống như là một cái vực sâu không đáy, làm người ta nhìn thấy mà hoảng sợ, không dám nhìn xuống bên dưới.

Trọng Tử đứng ngay ở cửa, rồi lại quay ra nhìn trận mưa máu đang trút xuống xối xả ở bên ngoài, đành cắn răng bước vào bên trong cửa điện.

Trên điện cũng không có lấy một bóng người, xung quanh tĩnh lặng không một tiếng động khiến cho tiếng bước chân của Trọng Tử vang vọng lại từng hồi. Trên bề mặt ngọc thạch màu đen bóng loáng như thể in ngược lại được bóng dáng của người khác, nhìn vào bề mặt này có cảm giác giống như là đang bước đi trên mặt nước, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào trong đó khiến cho người ta run sợ đến rụng rời.

Vào những lúc vừa lạnh buốt vừa sợ hãi như vậy, con người luôn luôn tìm đến những nơi có ánh sáng và ấm áp, Trọng Tử bước thẳng về phía trước không hề do dự chỉ bởi vì phía trước có một chùm lửa thật lớn đang phát ra ánh sáng, nhưng đến khi nàng thật sự nhìn thấy vật đó là cái gì thì lập tức trên mặt không còn một chút máu nào, trắng bệch như tờ giấy.

Rắn lửa!

Trọng Tử mở to hai mắt, cố gắng hết sức để hít thở thật chậm lại.

Vật trên đó thật sự cũng không phải một con rắn lửa, mà là một khúc cây nhìn giống như một con rắn đang uốn lượn, quấn quanh thân cây to lớn trên mặt đất, nàng đã từng nghe sự phụ nói qua, bên trong ma cung có một loại cây vạn năm tên là Xích Xà Đăng, chuyên dùng đốt lên để chiếu sáng, chỉ cần một khúc cây rất ngắn thôi cũng có thể sử dụng để đốt sáng liên tục trong vòng một năm rưỡi, nàng nghĩ rằng nó chính là thứ này đây.

Mặc dù ngọn lửa đang cháy hùng hực nhưng lại không thể mang đến được cảm giác ấm áp.

Tâm trạng sợ hãi và lo lắng cũng đã lắng xuống một chút, Trọng Tử dựa vào một cây cột ngay bên cạnh, một mối ngồi xuống, ánh mắt của nàng vô tình bị một chuỗi kiếm ở vách tường đối diện thu hút, khiến nàng không thể không nhìn chăm chăm vào nó.

Trong cả đại điện toàn một màu đen này ngoại trừ ngọn lửa kia ra thì chỉ có mỗi mình nó là thu hút sự chú ý của người khác nhất mà thôi.

Thanh kiếm kia hình dáng hoa mỹ kỳ lạ, được treo cao cao trên vách tường bằng ngọc thạch màu đen bóng loáng, toàn thân kiếm là một màu đỏ sậm, lúc này ánh sáng từ ngọn lửa kia chiếu vào càng làm cho thanh kiếm thêm tiên diễm và bắt mắt, trên mặt kiếm dường như có những vết sáng như những đóa hoa đang nhay múa.

Chất liệu kia nhìn sao lại quen thuộc đến như thế! Chẳng lẽ...

Trọng Tử như hợp phải một ngụm khí lạnh, tim đập ầm ầm như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, dường như muốn chạy lên tới trên cổ họng nàng rồi, thiếu chút nữa là đã sợ hãi kêu lên thành tiếng.

Thanh kiếm này và thiên ma lệnh rõ ràng là dùng chung một chất liệu mà làm thành, như vậy thì không cần phải đoán nữa, đây chính là thanh ma kiếm trong truyền thuyết đã được phong ấn một nửa ma lực của Nghịch Luân! Nghịch Luân ma kiếm! Cũng chính là thanh kiếm mà Tiên môn và Cửu U ma cung vẫn ra sức truy tìm nhiều năm mà không thấy tung tích, quả nhiên là nó đang ở trong tay của Vạn Kiếp, thì ra người đã cướp thanh kiếm năm đó thực sự là y!

Chân của Trọng Tử nhấc lên nhưng nàng không hề bước về phía trước mà ngược lại nàng đang lùi về phía sau hai bước.

Bên cạnh bước tường đối diện có một cái giường bằng ngọc thạch màu đen rất lớn và trên cái tháp đó hiện tại đang có người.

Y nằm ngửa mặt lên, yên tĩnh nằm trên chiếc giường ấy, hàng lông mày khẽ nhíu lại, đôi mắt phượng nhắm chặt, giống như là đang ngủ say, bởi vì trên người y đang mặc là chiếc áo bào màu đen vẫn thường thấy, mà ở chung quanh y các vách tường đều toàn một màu đen cho nên mới vừa rồi Trọng Tử sợ y không nhìn kỹ, do vậy đã không phát hiện ra y.

Đây là chỗ ở của Vạn Kiếp ư? Cho dù có nghĩ thì vạn vạn lần Trọng Tử cũng không nghĩ tới mình làm lạc thế nào mà lại dám xông vào nơi này, nghĩ lại những cơn đau như muốn gãy nát hết xương cốt kia, nàng cảm thấy mình khó có thể chịu đựng thêm một lần nữa. Giờ đây đối với tên ma tôn lạnh lùng, tàn khốc này nàng chỉ còn một sự sợ hãi vô cùng, điều đó khiến cho nàng vội vàng quay bước trở ra, xoay người muốn chạy trốn khỏi nơi này, nhưng mới lùi ra được mấy bước nàng lại bắt đầu thấy chần chờ.

"Cuối cùng cũng đã đến đây." Bên tai nàng chợt vang lên một giọng nói lạnh lùng. Thần không biết quỷ không hay, không ngờ được là y đã đứng ở phía sau nàng.

Trọng Tử giật mình sợ hãi tránh ra xa.

"Muốn ở lại đây sao?"

"Ta... sợ, máu."

"Sợ?" Vạn Kiếp lặp lại từ sợ này một lần nữa, những ngón tay lạnh lẽo của y từ từ nâng cằm của Trọng Tử lên, "Người sẽ quen thôi."

Liên tiếp bị dọa cho kinh hãi, Trọng Tử đã bị ép cho sợ hãi đến mức hít thở còn không nổi, mọi sự cố gắng nỗ lực của nàng cũng không thể nào giữ cho nàng bình tĩnh được, rốt cục nàng cũng không chịu được nữa mà phải kêu lên: "Tại sao ta phải quen chứ? Ta không muốn ở chỗ này, ta muốn đi ra ngoài! Nơi này căn bản không phải là nơi dành cho người ở!" Khi đã bước chân vào tận đây, nàng rốt cục cũng đã hiểu được rõ ràng hơn cảm nhận của Cung Khả Nhiên, chẳng trách Cung Khả Nhiên lại hận y như vậy, bất luận là một người con gái nào cũng không thể vui vẻ mà sống ở một nơi như vậy được, phải sống một cuộc sống như thế này, phải dính dáng và dây dưa với y quả nhiên là một chuyện quá mức kinh khủng.

"Nơi này lâu nay chỉ có một mình ta, ngươi có thể đến được đây đáng lẽ phải nên tỏ ra vui mừng mới đúng chứ."

"Là chính ngươi đã biến nó thành như vậy, cho nên cũng không trách được Cung tiên tử lại chán ghét ngươi, chán ghét con người của ngươi bây giờ!"

Vừa nói xong những lời này, Trọng Tử lại cảm thấy hối hận, đưa mắt sợ hãi nhìn y.

Nhưng thật bất ngờ, Vạn Kiếp không hề tức giận mà chỉ nói: "Chán ghét sao, cho dù thế thì ngươi cũng phải quen dần thôi."

Trọng Tử nghe thấy thế trong lòng không khỏi lo lắng, tự hỏi rằng trong lời nói của y có hàm chứa ý nghĩa gì trong đó, nàng run run hỏi y: "Rốt cuộc là ngươi muốn làm gì, ta bây giờ đã là tội đồ của Nam Hoa, phải đi núi Côn Luân chịu hình phạt, ta đối với ngươi có ích lợi gì kia chứ?"

Y khẽ cúi mặt xuống, một lọn tóc màu đỏ bay xuống trước mắt nàng: "Bỏ tọa giúp ngươi khỏi bị hình phạt băng khóa, không tốt sao."

"Không cần lòng tốt của ngươi, ta..." Mới nói được có nửa câu, đột nhiên Trọng Tử như tỉnh ngộ hẳn ra, "Chuyện ta bị bắt đi chịu hình phạt ở Côn Luân, ngươi làm sao mà biết được nhanh vậy? Người hãm hại ta chính là... Không, không có khả năng đó, ở xa như vậy, ngươi làm sao có thể không chế ta thông qua mộng được! Chắc chắn là có người đã mật báo cho ngươi! Có người sắp đặt âm mưu hãm hại ta!"

Bàn tay của Vạn Kiếp lập tức bao quanh cái cổ mảnh khảnh của Trọng Tử.

Trọng Tử theo bản năng liền nhắm mắt lại.

Một hồi lâu sau, bàn tay kia vẫn duy trì tư thế như cũ, vẫn chưa xiết chặt vào thêm chút nào nữa.

"Là ai, ngươi không biết sao?"

"Ngươi cũng không biết ư? Không phải kẻ đó là kẻ đã báo tin cho ngươi sao?" Chuyện này quả thực là nằm ngoài suy nghĩ và dự liệu của Trọng Tử, nàng kinh ngạc tròn mắt lên nhìn, thấy y không hề có phản ứng gì khác lại càng thêm nghi ngờ, "Vậy ngươi bắt ta đem tới đây để làm gì? Muốn dùng ta để áp chế sư phụ ta sao? Không đúng, chẳng lẽ... Là kẻ đã nói cho ngươi làm ra ư, y cũng không nghĩ là việc này lại khiến cho ta phải đi Côn Luân chịu phạt?"

Ánh mắt của Vạn Kiếp chợt lóe lên nhưng y vẫn im lặng như trước không hề nói một lời hay cho một ý kiến nào.

Lần này nàng bị đưa đến Côn Luân, ngoại trừ đệ tử của Nam Hoa thì trên đường đi chỉ có đệ tử tiên môn trấn thủ ở các thành trấn là biết chuyện. Trọng

Từ càng nghĩ lại càng cảm thấy không đúng, lo sợ hét lên: "Kẻ đó là người trong tiên môn, lần này ngươi đích thân ra tay là vì kẻ đó không thể lộ diện được! Kẻ đó vì sao phải giúp ta kia chứ? Chẳng lẽ người hại ta không phải là y ư?"

Vạn Kiếp vẫn giữ thái độ im lặng như trước không nói tiếng nào.

Trọng Từ lại hét tiếp: "Nếu như ngươi không biết kẻ đó vậy vì sao ngươi phải nghe lời của y? Ngươi không phải ma tôn hùng mạnh nhất sao, chẳng lẽ so với ngươi y còn lợi hại nhiều?"

Vốn tưởng rằng Vạn Kiếp sẽ tiếp tục không trả lời, nào ngờ y lại lạnh lùng mở miệng nói một câu: "Pháp lực cao hơn bốn tọa, lục giới không có người thứ hai."

Người thứ nhất đương nhiên là Lạc Âm Phàm, Trọng Từ giống như đã hiểu ra được điều gì đó: "Là kẻ đó đã dùng Cung tiên tử để đe dọa và khống chế ngươi! Ngươi cũng không biết y là ai cho nên mới phải nghe lời của y, đúng không?"

Vạn Kiếp lại không trả lời.

Với những gì vừa mới tiếp nhận được khiến cho Trọng Từ toát mồ hôi lạnh.

Người nọ đang ở trong tiên môn, lại lợi dụng Cung Khả Nhiên để âm thầm đe dọa và khống chế ma tôn Vạn Kiếp, mục đích của y chỉ sợ là không đơn thuần như vậy, nhưng quan trọng hơn cả là y đang giấu mình ở phía sau bức màn mù sương như thế thì người khác sẽ mãi mãi không biết y muốn làm gì, khi nào thì ra tay, cho nên Vạn Kiếp mới chịu cảnh bị y dùng thế lực bắt ép như vậy, kẻ đó ngăn cản nàng đi Côn Luân, rốt cuộc là ác ý hay là thiện ý? Y có thể làm hại đến sự phụ hay không!

Trọng Từ càng nghĩ càng kinh hãi, vội vàng xoay người chạy đi: "Ta muốn ra ngoài!"

Vạn Kiếp nâng cánh tay nhắc bổng Trọng Từ lên đưa tới trước mặt mình: "Ngươi muốn đi báo tin sao? Bọn chúng sẽ không tin tưởng ngươi, Lạc Âm Phàm là sự phụ của ngươi, Nam Hoa Thiên tôn đem chức vị tiên minh thủ tọa truyền lại cho hần, nếu như hần muốn che chở cho ngươi thì dễ như trở bàn tay, nhưng hiện nay hần đã không còn che chở cho ngươi nữa, còn muốn đưa ngươi đi Côn Luân chịu hình phạt, ngươi còn hướng về phía hần làm cái gì."

Trọng Từ nghe xong liền ngơ ngẩn cả người: "Sự phụ... đó là... có người hãm hại ta, người căn bản là không hề biết chuyện này!"

Vạn Kiếp lại nói: "Hần không tin ngươi."

Trọng Từ ngược mặt nhìn y: "Sự phụ nếu như là tiên minh thủ tọa thì lại càng không thể làm việc không phân minh rõ ràng, lần này là do người khác cố ý hãm hại ta, sau này nếu người biết ta bị oan uổng, nhất định sẽ đón ta trở về!"

"Ngươi trời sinh sát khí, không ai có thể giúp ngươi, chỉ bốn tọa mới có khả năng đó mà thôi."

"Không cần ngươi quản việc của ta!"

"Hừ!" Trong đôi mắt đỏ sậm kia đột nhiên hiện lên sát khí dày đặc rồi lại biến mất rất nhanh, giống như y đang băn khoăn, suy nghĩ về điều gì đó.

Trọng Từ lại bị y dọa cho lần nữa, vừa thấy vậy liền mềm giọng xuống: "Ngươi thả cho ta trở về, ta nói với sự phụ giúp ngươi điều tra ra người kia."

"Chuyện của bốn tọa, không cần ngươi nhúng tay vào." Một mùi hương kì lạ cùng với một viên thuốc được nhét vào trong miệng Trọng Từ.

"Đây... là cái gì?"

Câu hỏi của Trọng Từ thật sự là dư thừa, bởi những cơn đau đớn như muốn xé rách da thịt đã lan tràn khắp trên người nàng. Trọng Từ kinh hãi vạn phần nhìn cánh tay trái của mình đang lộ ra ở bên ngoài, nơi đó da thịt của nàng đang bị vỡ ra từng tắc từng tắc một, giống như bị một mũi kéo cắt ngang qua phá tan tất cả, bên ngoài da thịt của nàng máu tươi đang bắn ra tung toé.

"A ——" một tiếng thét thật chói tai vang lên.

Vạn Kiếp thả Trọng Từ xuống, bước về chiếc giường bằng đá kia nằm xuống, để mặc nàng nằm trên mặt đất quay cuồng kêu cứu.

.....

Thời gian cứ như vậy trôi qua từng ngày, chỉ như một cơn gió thoảng vô tình mà đã qua hai tháng. Trọng Từ đối với Vạn Kiếp cũng dần dần trở nên quen thuộc hơn, mỗi lần nhìn đến dòng sông máu và những khúc xương trắng hếu ở nơi đó, tuy trong lòng vẫn cảm thấy sợ hãi vì không quen nhưng đã không còn sợ hãi như lúc trước nữa. Vạn Kiếp đương nhiên là không có ý muốn làm thương tổn đến tánh mạng của Trọng Từ, mỗi khi nàng tỉnh lại từ trong cơn hôn mê thì mọi vết thương trên người đều đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, tựa như nàng vừa trải qua một cơn ác mộng mà thôi.

Ma tôn Vạn Kiếp tính tình quả thực là không khác so với lời đồn đại là bao, lạnh lùng, vô tình.

Mỗi khi bị tra tấn đến mức không thể nào chịu đựng được nữa, Trọng Từ quả thực tưởng rằng mình vừa mới chết đi sống lại, nhưng mà cuối cùng nàng kiên cường chống đỡ tất cả mọi chuyện.

Nàng mỗi ngày đều nhìn thấy Vạn Kiếp, lại thấy y ở rất nhiều thời điểm khác nhau nhưng lại rất ít khi được thấy y vào những lúc tỉnh táo. Dường như y thực sự rất mệt mỏi, một ngày mười hai canh giờ dường như y chỉ ngủ. Đương nhiên, cứ cách vài ngày y sẽ đi ra ngoài để xem xét một lần, về phần y đi ra ngoài để làm gì thì nàng cũng không biết được. Đã có những lần Trọng Từ thừa dịp y không có mặt ở đây, nhiều lần tính toán con đường để trốn chạy ra ngoài, nhưng mà kết quả thì không cần phải nói đến nữa. Cho đến tận bây giờ nàng trốn tránh y còn không kịp thì nào dám hỏi chuyện y nhiều chứ, cùng lắm thì nàng lên đoán là y có thể đi ra ngoài gặp Cung tiên tử.

Người nọ gần như lợi dụng Cung Khả Nhiên để uy hiếp y. Có thể dùng được lý do đó để bắt ép y, quả nhiên y là một con người si tình.

Trọng Từ cũng không để tâm đến những chuyện đó, bởi thứ làm nàng chú ý nhiều hơn lại chính là thanh Nghịch Luân ma kiếm treo trên đại điện này.

Theo như những lời đồn đại, thanh ma kiếm này cùng với thiên ma lệnh đều là di vật mà năm đó ma tôn Nghịch Luân để lại, có lẽ bởi vì nàng trời sinh ra đã mang sát khí cho nên mỗi khi đối mặt với thiên ma lệnh, nàng lại gặp những việc quái lạ, lần này nàng bị đưa đi Côn Luân chịu phạt cũng chính là do nó làm hại. Nhưng mà khi đối mặt với thanh kiếm trong truyền thuyết chứa đựng ma lực đáng sợ của Nghịch Luân thì kỳ lạ thay nàng lại không thấy có cảm giác gì, điều này thực sự là làm người ta có chút ngoài ý muốn.

Tiên môn đang một lòng muốn tinh lọc thanh kiếm này, để diệt trừ đi mọi mối hiểm họa về sau. Nếu nàng có thể mang theo nó ra ngoài, lấy công chuộc tội, mọi người nhất định sẽ tha thứ cho nàng, nàng cũng sẽ không phải rời khỏi sự phụ đề đi tới Côn Luân nữa.

Suy nghĩ này không chỉ một lần thoáng qua trong đầu Trọng Từ, nàng đã suy nghĩ rất nhiều, cũng đã tìm rất nhiều cách nhưng cuối cùng vẫn chỉ thất vọng lác đác, việc này vô cùng mạo hiểm, tình cảnh hiện tại của nàng còn không ổn thì làm sao lấy thanh kiếm này được kia chứ. Ít nhất lúc này vẫn chưa có gì nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng nếu bị Vạn Kiếp phát hiện ra nàng có ý định trộm kiếm, thì kết cục là như thế nào quả thực rất khó nói, huống chi Vạn Kiếp đã thiết đặt kết giới ở ngay cửa, nàng muốn trộm kiếm mang đi thực sự là không có khả năng.

Phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân.

Biết là Vạn Kiếp đã trở về, Trọng Từ vội vàng đứng dậy nép vào một góc.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 22: Ma Xà

Xích Xà Đẳng vẫn đang bùng cháy dữ dội, một thân ảnh cao to xuất hiện ở cửa đại điện, vạt áo cùng mái tóc dài bị gió thổi bay lên, dưới ánh lửa hùng hục, làm lộ ra khí chất uy nghiêm của Ma tôn Vạn Kiếp. Đáng tiếc lúc này trong điện không hề có người nào khác ngoài Trọng Từ, cũng không có thuộc hạ nghênh đón y, vì thế bóng dáng của y càng có vẻ cô độc.

Thấy rõ bóng dáng trước mặt mình, Trọng Từ thầm giật mình.

Không giống với khuôn mặt nàng thường thấy, khuôn mặt tuấn mỹ so với ngày thường có vẻ mệt mỏi hơn nhiều, khóe môi y có một vết máu, bước đi cũng có chút tập tễnh, đúng là y bị thương rồi.

Vạn Kiếp cũng không nhìn tới Trọng Từ, lập tức đi thẳng tới chiếc giường đá rồi nằm xuống đó.

Trọng Từ nhỏ giọng hỏi: “Ngươi... làm sao vậy?”

Đôi mắt phượng đang muốn nhắm lại mở ra, ánh mắt lạnh lùng đảo qua Trọng Từ.

Trọng Từ bị ánh mắt của y làm cho sợ hãi, dù trước mặt nàng có thật sự là ‘thần tiên ca ca’ năm đó, nhưng đã bị y tra tấn nhiều như vậy rồi, nàng cũng sẽ không thể nào đồng tình thương xót cho y nổi nữa. Huống chi nàng cũng không muốn xen vào chuyện của người khác, chỉ quay người, đơn giản nói: “Đại... thúc ngủ đi, ta đi ra ngoài!”

Đại thúc, Trọng Từ cố ý kéo ra thật dài hai chữ ấy, nhưng Vạn Kiếp ở phía sau như không hề để ý đến.

.....

Ngoài điện mãi mãi cũng chỉ là bóng đêm che phủ, sương khói thê lương, cỏ dại đá cằn, cây khô rế cỗi. Thời tiết chỉ có một hai kiểu, khi thì gió lạnh, khi là mưa máu, hoặc là mây đen, hoặc là ánh trắng yêu dị, chưa một lần nhìn thấy ánh mặt trời.

Trọng Từ ôm Tinh Xán đứng ngây ngốc, một lát sau khoanh chân ngồi xuống.

Trước mắt cũng không có thời gian để tìm hiểu nhiều, Ma giới âm khí ngập đầy, nhưng cũng có thể giúp ích cho việc tu hành của mình, thay vì ngồi không chờ người đến cứu, không bằng nhân cơ hội này tu hành, tóm lại cũng không phải tất cả đều là chuyện xấu.

Trọng Tử nhắm mắt lại, để linh khí chạy khắp cơ thể.

Lúc bắt đầu, tâm trí nàng có chút không yên, dần dần linh khí càng lúc càng thông, khoảng chừng một canh giờ, Trọng Tử cảm thấy có luồng linh lực dư dả chạy trong thân thể, thì ra việc này có ích không ít. Trọng Tử đang đắc chí, bỗng nhiên cảm thấy mặt đất chấn động, cả người cũng theo đó mà lắc lư dữ dội.

Sao lại thế này? Trọng Tử vội vàng mở mắt xem xét xung quanh.

Trọng Tử còn chưa kịp phản ứng tiếp thì mặt đất phía dưới lại rung chuyển thật mạnh.

Đường như đã bị một lực rất mạnh tác động vào, sương mù tản ra, mây trời đổi sắc, trong vòng vạt dặm gió bụi thổi mịt mù, làm người ta hoa cả mắt, tạo thành một bầu không khí đồ sộ, ngột ngạt, quý dị.

Từ lúc ở đây tới giờ, Trọng Tử chưa từng gặp qua sự việc nào dị thường như thế này, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì không hay ư? Trọng Tử cảm thấy sợ hãi, hai tay ràng chống đỡ để ổn định cơ thể, xoay mặt vào trong điện hét lớn: “Đại thúc, đại thúc, Ma cung của người hình như xảy ra chuyện rồi! Đường như nó... đang sụp!”

Cả không gian xung quanh đều bị rung chuyển, gió thổi tán loạn, cát đá bay loạn xạ.

Trong điện không hề có tiếng trả lời.

Trọng Tử nghiêng người tránh tảng đá vừa bay về phía mình, cũng không dám ở lâu bên ngoài nữa, đứng dậy lao vào điện: “Đại thúc! Đại thúc! Đây chẳng phải là cung của người sao, chẳng lẽ người không lo lắng gì sao!”

Vạn Kiếp lẳng lặng nằm trên chiếc giường đen, dường như đã ngủ say.

Biết tình hình y không tốt, Trọng Tử không dám đến gần, đứng ở đằng xa gọi lớn: “Đại Thúc! Đại thúc!”

Trọng Tử lớn tiếng như vậy, động tĩnh chung quanh mạnh như vậy mà Vạn Kiếp vẫn không có chút phản ứng, hai mắt nhắm nghiền, y vẫn ngủ say như trước, mái tóc dài màu đỏ sậm càng làm tăng thêm vẻ đẹp cho khuôn mặt tuấn mỹ, ngay cả vết máu trên môi cũng mang theo vài phần mỹ hoặc.

Đúng rồi, y bị thương. Y còn sống ... hay chết rồi? Trọng Tử kiểm chế tâm tình kích động của mình, cẩn thận đến bên người Vạn Kiếp, huyếch nhẹ tay y, sau đó lại vội vàng lùi lại: “Đại thúc, người mau đứng lên đi, đã xảy ra chuyện rồi!”

Cái tay kia, không, hình như cả người y không hề có chút hơi ấm, lạnh lẽo y như chiếc giường đá đen bên dưới người y vậy.

Trọng Tử không dám động mạnh, chỉ nhẹ nhàng lay lay Vạn Kiếp, gọi: “Đại thúc!”

Cơ thể không hề có độ ấm nhưng vẫn còn hơi thở, xem ra y bị thương quá nặng, lúc này khó có thể tỉnh lại được.

Ở bên ngoài, gió mạnh không ngừng lùa vào trong điện, lạnh thấu xương. Đại điện bị lay động cực mạnh, đá cùng đá không ngừng va chạm lẫn nhau, phát ra những âm thanh chói tai mà nguy hiểm, giống như nơi này có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Trọng Tử đột nhiên nhớ lại một chuyện.

Nghe nói Ma giới sinh ra từ âm khí của Hư Thiên, cứ năm năm một lần sẽ trải qua một lần kiếp biến, chính là do âm khí quá nặng dẫn đến bị phản ngược lại. Bởi vậy ở Hư Thiên mở Ma cung là một chuyện cực kỳ khó khăn, phải là Ma tôn có pháp lực phi thường mới có thể làm được, mà có chôn dung thân, tất nhiên sẽ thần phục kẻ lập được ma cung đó thôi.

Trước mắt nhìn thấy tình hình của nơi này, rõ ràng là bị một sức mạnh cực lớn lay chuyển, chẳng lẽ... đang xảy ra Hư Thiên kiếp biến?

Giờ phút này Vạn Kiếp vẫn hôn mê chưa tỉnh, căn bản không thể ứng phó lại được kiếp biến này. Một khi kết giới không chịu nổi ngoại lực tác động, làm cho ma lực mạnh mẽ ngoài kia ập vào đây, chắc chắn nơi này sẽ bị phá hủy, lúc đó cả Trọng Tử và y đều phải hóa thành tro bụi.

Cả người Trọng Tử đổ mồ hôi lạnh, vừa sợ hãi vừa sốt ruột, bất chấp tất cả, lay mạnh: “Đại thúc! Đại thúc! Mau đứng lên đi! Kiếp biến tới rồi, nơi này sắp sụp rồi, người mau dậy đi!”

Mặc cho Trọng Tử sống chết lay mạnh tới cỡ nào, hơi thở Vạn Kiếp vẫn mỏng manh như cũ, không hề thay đổi.

Trọng Tử vô lực buông y ra, ngồi xụi lơ xuống đất.

Sức mạnh này đến từ Hư Thiên, thế lực mạnh vô cùng, nơi này có chống đỡ được hay không cũng còn chưa biết. Lúc này ngoại trừ buông mặc cho số phận ra thì cũng không thể nghĩ được biện pháp nào khác, chỉ có thể cầu nguyện cho kết giới bên ngoài đủ vững chắc. Nàng đã kiên trì lâu như vậy rồi, thế mà cũng không thể chờ được tới lúc sư phụ đến cứu nàng, chẳng lẽ số trời đã định nàng phải chết ở nơi này sao?

Trọng Tử tuyệt vọng, nhưng lúc này bỗng nhiên ý nghĩ lại trở nên thông suốt.

Trọng Tử cảm nhận được có một luồng sức mạnh nào đó phát ra, kỳ lạ là dường như luồng sức mạnh này...có chút quen thuộc?

Trọng Tử ngồi yên một lát, lưu ý đến những thay đổi kỳ lạ đang diễn ra xung quanh mình, nàng còn đang kinh ngạc, thì luồng sức mạnh kia đã bắt đầu yếu dần đi.

Ba chân động liên tiếp qua đi, mặt đất không còn rung chuyển kịch liệt như lúc trước nữa, những âm thanh va chạm xung quanh cũng dần nhỏ lại, luồng sức mạnh kia như một đợt sóng lưu chuyển, hướng tới nơi này, sau đó lại hướng qua nơi khác.

Rốt cục, xung quanh cũng dần yên tĩnh lại.

.....

Nhìn ra ngoài cửa đại điện, trời vẫn tối như vậy, đất đai cây cỏ vẫn như trước. Mọi việc xảy ra nãy giờ, nhiều lắm chỉ trong thời gian một chung trà nhỏ, nhưng Trọng Tử lại có cảm giác đằng đằng như cả mấy canh giờ. Nhớ lại tình cảnh vừa rồi, lòng vẫn còn sợ hãi không thôi.

Có thể may mắn thoát được tai kiếp này, ước chừng một nửa nguyên nhân là do kết giới của Vạn Kiếp vững chắc, chống đỡ được trận kiếp biến vừa rồi, còn một nửa nguyên nhân khác là do may mắn. Vạn Kiếp lúc này đang bị thương nặng, nếu lại có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, không có ai tu bổ chống đỡ kết giới, hai người tất chỉ có đường chết mà thôi.

Bất luận thế nào, lần này quả thật là tìm được đường sống trong chỗ chết.

Trọng Tử âm thầm cảm thấy may mắn, ngồi dưới đất thở dốc một hồi, từ từ bình tĩnh trở lại mới đứng lên bước ra ngoài điện.

Bước chân nàng bỗng chậm dần, sau đó dừng lại.

Sau một lúc lâu, nàng chậm rãi quay người lại, ma xui quỷ khiến thế nào lại nhìn thấy chuỗi kiếm Nghịch Luân màu đỏ sậm kia. Trong đáy mắt lóe ra một tia sáng sâu kín.

Hiện giờ Vạn Kiếp vẫn còn hôn mê bất tỉnh, chẳng phải là thời cơ tốt nhất sao? Chỉ cần nàng mang theo Ma kiếm rời khỏi nơi này, sự phụ nhất định sẽ tha thứ cho nàng, mọi người cũng sẽ tha thứ cho nàng, nàng sẽ không phải đi Côn Luân, lại được ở lại Tử Trúc Phong mà phụng dưỡng sư phụ.

Nhưng ở cửa có thiết lập kết giới, có cảm kiếm cũng không thể nào ra ngoài được.

Trọng Tử nhìn kiếm hồi lâu, tầm mắt lại di chuyển về phía chiếc giường đá nơi Vạn Kiếp đang nằm, trong đầu bỗng nảy lên một ý nghĩ to gan lớn mật.

Nếu...y chết thì sao?

Kiếp biến đã qua đi, không cần phải có kết giới bảo vệ nữa. Chỉ cần Vạn Kiếp chết, kết giới tự nhiên sẽ biến mất, nàng có thể mang theo Ma kiếm ra ngoài.

Nghịch Luân ma kiếm, là thánh vật của ma tộc, đủ để giết Ma tôn hùng mạnh nhất.

Lấy Ma kiếm, giết y!

Trọng Tử cắn môi, không tự chủ được mà đi về phía thanh kiếm.

Giờ phút này y hoàn toàn không hề có khả năng chống cự, có thể nắm chắc chín phần thành công. Kết giới biến mất, nơi ở của Vạn Kiếp sẽ lộ ra, sư phụ rất nhanh sẽ tìm được nàng, cứu nàng ra khỏi đây. Giết tên Ma tôn ác quỷ này, mọi người trong Tiên môn sẽ cảm kích nàng vì đã trả được thù rửa được hận cho biết bao sinh mạng đã hy sinh oan uổng.

Nhanh, nhanh ra tay giết y đi! Đáy lòng Trọng Tử có những tiếng nói vang lên, giục dục cho nàng.

Trọng Tử nhìn chằm chằm vào Ma kiếm, sau đó chậm rãi vươn tay, hướng về phía nó.

Dù năm đó Vạn Kiếp đối với nàng có ân tình, nhưng y đã tra tấn nàng quá nhiều, cũng coi như là đã trả đủ rồi. Y đã sớm không còn là ‘thần tiên ca ca’ năm đó nữa. Hơn nữa, vẫn còn món nợ máu của mẹ cha năm nào, hơn nữa ngoại trừ ba ngàn tính mạng của đệ tử Tiên môn lúc trước, mấy năm này y giết thêm không biết bao nhiêu đệ tử Tiên môn cùng dân chúng vô tội nữa rồi, không phải là quá đáng chết sao?

Tay Trọng Tử không thể khống chế nổi, bàn tay đang vươn ra giữa không trung đang không ngừng run rẩy.

Biết rõ người trước mặt mình đáng chết, nhưng không phải ai cũng có đủ dũng khí để giết người.

Bởi vì nàng không hề ngờ rằng, chính mình, cũng có ngày dùng bàn tay này giết người.

“Bị ức hiếp có thể nổi giận, nhưng cũng không nên có ý muốn lấy tính mạng của người khác, biết không?” Từng có người chính miệng nói với nàng như vậy, từ đó, câu nói ấy nàng luôn ghi tạc, khắc sâu trong lòng. Nhưng ngàn vạn lần cũng không nghĩ tới, có một ngày nàng lại chính tay giết người nói ra

câu nói ấy.

Vạn Kiếp vẫn lẳng lặng nằm ở trên giường đá, không chút ý thức. Đối với tình cảnh nguy hiểm của bản thân, y vẫn không hề hay biết.

Y vẫn còn mê man, nhưng ngược lại nhờ đó mà khuôn mặt y lại lộ ra khí chất bình thản quen thuộc, giống như năm đó ... Một sợi tóc đỏ sậm vắt qua khuôn mặt hoàn mỹ của Vạn Kiếp, màu sắc giống như vết máu vẫn còn đọng lại trên khóe môi y.

Tinh Xán trong tay Trọng Tử giật giật, dường như nó cũng bất an như chủ nhân.

Tuy giết người là lựa chọn bất khả kháng, hơn nữa lại là tiêu diệt ma tôn tai họa của Lục giới, nếu sau này sự phụ biết được, chắc chắn người sẽ tha thứ cho nàng. Nhưng mà ... sự việc năm đó còn chưa được làm rõ, sự phụ hẳn sẽ không mong nàng làm như vậy, lại càng không muốn nàng tự tay giết người.

Trọng Tử nhìn khuôn mặt đang ngủ say kia, chần chờ một lúc lâu, rốt cục cũng rút tay về, suy nghĩ đối sách khác.

Cơ hội này không thể bỏ qua, nhưng nàng cũng không muốn làm hại đến tính mạng Vạn Kiếp, cũng không thể ở lại chỗ này để y tra tấn được nữa. Sau nhiều ngày tiếp xúc, Trọng Tử đã sớm nhìn ra Vạn Kiếp không có ý muốn lấy mạng nàng. Ngược lại kẻ đứng sau màn kia mới khiến Trọng Tử thực sự lo lắng, kẻ đó trà trộn vào Tiên môn, mục đích khó dò, mặc kệ ra sao, nàng cũng phải nhanh chóng suy nghĩ ra cách thoát ra ngoài báo cho sự phụ biết mới được.

Trong đầu chợt lóe lên một ý, Trọng Tử ngồi xổm xuống đất, sờ soạng trên giường đá đen, ấn động ấn tây.

Không uống công năng kỳ vọng, một địa đạo được mở ra, bên trong có rất nhiều bình ngọc, đều dùng để đựng thuốc.

Trọng Tử nhớ rõ ràng, có mấy lần khi Vạn Kiếp tra tấn nàng, y bắt nàng nuốt chỉ cùng một loại thuốc độc, và loại độc đó cần thuốc giải mới có thể tiêu trừ độc tính của nó. Có một lần nàng cố gắng chịu đựng, cuối cùng cũng không bị hôn mê, mới phát hiện y lại cho nàng nuốt một loại thuốc giải nào đó.

Nếu không phải y không cần ăn uống thì nàng đã sớm hạ độc y rồi.

.....

Đưa mắt nhìn một cái, Trọng Tử liền nhận ra hai loại thuốc. Trọng Tử lập tức phân biệt thuốc độc và thuốc giải, sau đó đem tất cả những loại thuốc còn lại, không cần biết là bao nhiêu đồ hết vào Xích Xà Đẳng vạn năm đang phun lửa kia.

Trọng Tử đã nếm qua đau đớn của loại thuốc này, nên nàng rất rõ công dụng của nó, loại độc kia khiến người ta khó có thể chịu nổi đau đớn, tra tấn hành hạ không ngừng, cần bản khiến người bị trúng độc không có khí lực lẫn tâm tư mà thi triển thuật pháp. Độc của Ma cung khó chế cũng khó giải, y tra tấn nàng quá nhiều rồi, bây giờ để y chịu đau đớn như vậy cũng là lẽ thường mà, cái này gọi là ‘gây ông đập lưng ông’, huống chi nàng chỉ là muốn y thả nàng ra thôi mà. Chỉ hy vọng là sự việc này sẽ diễn ra như mong muốn của nàng.

Trong lòng Trọng Tử cũng không nắm chắc kết quả, nàng cảm lộ thuốc, đồ mờ hơi lạnh. Không dám chần chờ, mở miệng Vạn Kiếp ra đổ thuốc vào, dùng linh lực của mình ép thuốc đi xuống.

Quả nhiên, Vạn Kiếp nhanh chóng mở mắt ra.

Trọng Tử lùi lại phía sau.

Không hề như dự kiến của Trọng Tử, Vạn Kiếp không hề lộ vẻ đau đớn, ngay cả tiếng rên cũng không thấy.

Vạn Kiếp xoay người ngồi dậy, hai tay ôm ngực, nhúm mày.

Thuốc này có tác dụng không đây? Trọng Tử nửa tin nửa ngờ, nhìn Vạn Kiếp không chớp mắt, quan sát vẻ mặt của y, hy vọng nhìn ra được một chút thay đổi trên khuôn mặt đó.

Sau một lúc lâu, Vạn Kiếp mới nâng tầm mắt, cổ họng phát ra giọng nói khàn khàn: “Thuốc giải?”

Y hỏi như vậy, có thể thấy được y đã bị trúng độc. Trọng Tử thấy kinh ngạc vì sức chịu đựng của y, đồng thời cũng nhẹ nhàng thở ra: “Chỉ cần ngươi hủy kết giới thả ta đi, ta sẽ để lại thuốc giải cho ngươi.”

Y chỉ nhìn nàng

Bàn tay siết chặt giải dược, Trọng Tử tận lực trấn tĩnh nói: “Thuốc giải này chỉ có một lọ, mặc dù ta không có nhiều pháp lực, nhưng để hủy nó thì dễ như trở bàn tay thôi.”

“Ngươi đang uy hiếp bản tọa ư?”

“Đại thúc ngài đây làm sao mà lại sợ ta uy hiếp được, nhưng mà Cung Tiên tử không có người bảo vệ, nhất định sẽ rất nguy hiểm. Ta chỉ muốn rời khỏi nơi này, không có ý định hại ngươi, ta chỉ mong đại thúc đừng làm khó ta.”

Đôi mắt phượng lạnh lùng nhìn Trọng Từ, không hề có tình cảm, cũng không có lấy nửa điểm đau đớn.

Y thân nhiên nói: “Kê kia đã ép ta mang ngươi tới đây, nếu ta thả ngươi đi, nàng còn có thể sống sao?”

Trong lòng Trọng Từ vốn còn le lói chút hy vọng, nghe y nói như vậy, trong lòng ‘lộp bộp’ một tiếng, chút hy vọng nhỏ nhoi này coi như tan biến. Khuôn mặt Trọng Từ trắng bệch như tờ giấy, bàn chân lùi về phía sau hai bước, vừa tức vừa hối hận, ‘tính già hóa non’. Sớm biết thế này, nàng nên trực tiếp cầm kiếm đâm chết y cho rồi, cũng không phiền phức tới mức này, kết quả là làm cho bản thân lâm vào cảnh khốn cùng.

Vạn Kiếp nhìn Trọng Từ một lúc lâu, cười lạnh: “Hối hận ư? Chỉ bằng ngươi mà cũng đòi làm hại bản tọa ư?”

Trong chớp mắt, thanh Nghịch Luân trên vách đá đã biến thành một con rắn đỏ rực lửa, từ từ trườn xuống bên cạnh Vạn Kiếp, đầu rắn ngóc cao, hướng về phía Trọng Từ mà phun lửa.

Trọng Từ sợ hãi: “Rắn ma!”

Không trách được đối với thiên ma lệnh Trọng Từ luôn có cảm giác kỳ lạ, vậy mà đối với thanh kiếm đó lại không hề có cảm giác gì, thì ra nó không phải là Nghịch Luân ma kiếm thật, mà là một thanh kiếm do rắn ma biến thành.

Đáng ra phải nghĩ đến sớm hơn chứ, thứ quan trọng như Nghịch Luân ma kiếm, thứ mà Tiên môn cùng Ma cung Cửu U đã hao tổn biết bao tâm tư sức lực để tìm kiếm, Vạn Kiếp sao có thể tùy tiện treo nó ở nơi này được.

Cả người Trọng Từ ướt đầm mồ hôi, không thốt nên lời.

Nàng từng ở thư phòng của sư phụ đọc qua sách, con rắn này tên là Ma Xà Hư Thiên, là vật kịch độc, trung thành tuyệt đối với chủ của nó, đệ tử Tiên môn có pháp lực hơi yếu một chút một khi bị nó đã thương, nếu chữa trị chậm trễ thì e là khó có thể cứu được. May mắn vừa rồi nàng không dùng nó giết Vạn Kiếp, nếu không có lẽ chính nàng đã phải chết trong miệng nó rồi. Nói như vậy là tên Vạn Kiếp này đã sớm dự đoán được ý tưởng của nàng, không ngờ người này tâm cơ lại thâm trầm đến vậy.

Vạn Kiếp nói: “Lúc này nếu ngươi muốn chạy cũng không khó.”

Trọng từ ngơ ngác nhìn y.

“Lạc Âm Phàm xâm nhập Hư Thiên, mới vừa rồi chỉ cần ngươi dùng linh lực tiên môn của mình mà tiếp ứng hắn, hắn tất sẽ cảm nhận được, cứu ngươi ra ngoài.” Y dừng lại, cười lạnh: “Ngay cả Thiên tôn Nam Hoa nếu còn sống cũng không dám xông vào Hư Thiên Ma giới, Lạc Âm Phàm quả là quá tự phụ.”

Trọng Từ cảm thấy mình thật ngu dốt.

Khó trách luồng sức mạnh kia sao lại quen thuộc với nàng như vậy, thì ra là của sư phụ! Vì cứu nàng, sư phụ một mình xông vào Hư Thiên Ma giới tìm đường.

Bỏ lỡ cơ hội vừa rồi Trọng Từ hối hận vô cùng, nhưng nhiều hơn hối hận là cảm giác vui sướng, sư phụ vẫn còn nhớ đến nàng, vẫn lo lắng cho nàng mà.

Vạn Kiếp đứng lên, chậm rãi bước về phía Trọng Từ.

Chỉ ngủ một giấc ngắn vậy thôi mà y dường như đã hoàn toàn bình phục, cả người tinh thần phấn chấn, bước đi vững vàng, ánh mắt sáng ngời, không hề giống với dáng vẻ của người bị trúng độc.

Trọng Từ hoảng sợ liên tục lùi về phía sau.

“Ngươi...thuốc giải chỉ còn có một lọ này thôi, ngươi...”

“Hừ!”

Y không hề có chút ý muốn nhượng bộ Trọng Từ. Trọng Từ bị dồn đến góc tường, muốn lui thêm cũng không thể. Trong tay nàng mặc dù đang cầm thuốc giải, nhưng nàng cũng không muốn hủy nó, dù sao mục đích của nàng là thoát khỏi đây. Nhưng mà Vạn Kiếp dường như không quan tâm đến sự uy hiếp của nàng.

Ánh lửa phản chiếu lên khuôn mặt tuấn mỹ, càng thêm vẻ tà mị.

Vạn Kiếp khẽ phát tay, lọ thuốc giải lập tức bay khỏi tay Trọng Từ. Trọng Từ còn chưa kịp hoàn hồn, Vạn Kiếp đã vươn tay, ném lọ thuốc giải vào lò lửa đang cháy hừng hực kia.

Trọng Từ hoảng hốt.

“Ngươi...”

“Chỉ là độc dược, há có thể làm khó được bản tọa ư!”

Như là sét đánh giữa trời quang, Trọng Từ hết sức lui về phía sau, sau lưng đã kề sát vào vách tường, trên trán đầy mồ hôi lạnh, hoảng sợ mà tuyệt vọng nhìn Vạn Kiếp, nàng dường như đã thấy kết cục của bản thân.

Không thể tưởng tượng nổi pháp lực của y lại cao cường tới mức này, căn bản không hề sợ Ma độc.

Mà nàng, lại không biết tự lượng sức mình, dám lấy thuốc độc uy hiếp y, còn nổi lên ý muốn giết y. Đợi nàng phía trước sẽ là kết cục như thế nào đây?

Cả người Trọng Từ run lên bần bật, gần như sắp bật khóc.

Không thể ngờ được, Vạn Kiếp không hề để ý tới Trọng Từ, xoay người bước ra khỏi điện. Ngày kế tiếp lại không khô sở như Trọng Từ đã nghĩ. Vạn Kiếp không tra tấn nàng, điều này nằm ngoài dự đoán của Trọng Từ, dám cả gan uy hiếp y, vốn tưởng rằng nhất định sẽ bị y nghiêm trị, thế nhưng y lại khinh địch mà buông tha nàng? Đến trốn cũng không thoát, nàng đành thật cẩn thận ở lại trong điện nửa tháng, phát hiện Vạn Kiếp không hề có ý so đo tính toán với mình, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Nhưng cứ nghĩ đến việc mình bỏ lỡ mất cơ hội giúp sư phụ cứu mình, Trọng Từ lại ảo não không thôi.

Dựa vào tính tình của Vạn Kiếp, muốn y hạ thủ lưu tình đã là hiếm lắm rồi. Trọng Từ hiểu được đạo lý này, bởi vậy tự giác không đi trêu chọc y, chọn một góc sáng sủa trong điện, suốt ngày ngồi ở đó tu hành, cố gắng hết mức không để ý tới y.

.....

Thời gian yên lặng trôi qua, cho tới một ngày Vạn Kiếp mang về hai người.

Đến nơi ở của Vạn Kiếp đã ba tháng, Trọng Từ chưa hề thấy y mang người lạ vào điện nên nàng cảm thấy kinh ngạc, đương nhiên nàng cũng không dám ‘nhàn rỗi sinh tật’ đi quản chuyện này, tính bỏ qua không nhìn tới. Nhưng khi nàng nhìn thấy rõ hai người kia, nàng lập tức sợ hãi - hai người kia đúng là đệ tử Nam Hoa, trong đó có một người chính xác là cháu gái của Mẫn Vân Trung - Mẫn Tổ Thu!

Trọng Từ vội vàng trốn sau cây cột, đợi Vạn Kiếp rời đi mới chạy tới gọi nàng ta: “Mẫn sư tỷ!”

Hai người vẻ mặt đang tuyệt vọng, nhìn thấy Trọng Từ càng hoảng sợ hơn, lui về phía sau.

Thì ra là do Lạc Âm Phàm là người cuồng sạch sẽ, mỗi khi thấy trên người Trọng Từ có vết bẩn liền dùng Tịnh Thủy chú làm sạch cho đồ đệ. Nơi này là Ma cung Vạn Kiếp, chỉ có mưa máu, Huyết Hà. Vạn Kiếp pháp lực vô biên, đương nhiên không cần để tâm đến quần áo. Ngược lại Trọng Từ lại rất thê thảm, nàng không tìm thấy nước sạch, lại càng không dám tìm Vạn Kiếp xin giúp đỡ, nên chỉ miễn cưỡng dùng cỏ Thần Lộ để giữ sạch sẽ. Lúc này đầu tóc Trọng Từ rối bù, mái tóc bết dính thành từng mảng, áo trắng trên người đã sớm bị nhuộm thành màu đen, khó trách người khác không nhận ra nàng.

Trọng Từ bất đắc dĩ, chỉ biết kéo tay Mẫn Vân Thu cười khổ: “Mẫn sư tỷ, là muội đây! Trọng Từ đây!”

Hai người nghi ngờ nhìn Trọng Từ một lúc lâu mới nhận ra nàng, mừng rỡ vô cùng.

Trọng Từ nói: “Hai người sao lại bị y bắt đến đây?”

Mẫn Tổ Thu nói: “Chúng ta vốn đang đi Thanh Hoa cung, nhưng không ngờ trên đường đi lại chạm mặt Vạn Kiếp, thế là bị y bắt tới đây.”

Cuối cùng cũng gặp được người thích hợp để hỏi chuyện, sau khi trò chuyện hỏi han một hồi, rồi cũng phải đề cập đến chuyện vẫn luôn canh cánh trong lòng, Trọng Từ hỏi hớp: “Trác sư huynh và Văn sư cô, bọn họ... như thế nào rồi?”

Mẫn Tổ Thu liếc Trọng Từ một cái rồi thấp giọng: “Văn sư cô không sao, chỉ có Trác Hạo ca ca bị thương không nhẹ, chuyến này ta đến Thanh Hoa cung là để thăm hỏi y.”

Nghe được Trác Hạo không nguy hiểm tính mạng, Trọng Từ nhẹ nhàng thở ra, cũng không quan tâm đến Văn Linh Chi. Có lẽ Vạn Kiếp chỉ muốn bắt mình đi nên buông tha cho bọn họ.

Người đệ tử còn lại tên Văn Anh, cũng trạc tuổi Trọng Từ, đi đến kéo cánh tay Trọng Từ, nói: “Trọng sư cô, người quả thật ở trong này, chúng ta đều nghĩ người chuyển này dữ nhiều lành ít. Tôn giả hôm trước vì muốn tìm ra chỗ ở của Vạn Kiếp mà một mình tiến vào Hư Thiên Ma giới, thật may mắn Tôn giả người có pháp lực cao cường nên vẫn bình yên vô sự.”

Trọng Từ rũ mắt cười gượng.

Văn Anh nhìn nàng, lo lắng: “Vạn Kiếp không có ý giết người chứ?”

Trọng Từ lắc đầu: “Y không muốn giết ta.”

Văn Anh cảm thấy khó hiểu: “Cũng không thấy y áp chế Tôn giả, vậy y bắt người để làm gì?”

Trọng Từ cũng chỉ lắc đầu.

“Nếu Vạn Kiếp đã không muốn giết sư cô ấy, chúng ta ngược lại càng gặp nhiều nguy hiểm hơn.”

Vân Anh đang muốn nói tiếp đã bị Mẫn Tổ Thu ngăn lại, nàng ta vội vã hỏi Trọng Từ: “Pháp lực của chúng ta đều bị Vạn Kiếp vô hiệu, muội ở đây đã lâu, có từng nghĩ ra cách nào để thoát khỏi nơi này chưa?”

Trọng Từ khó xử: “Muội biết lối ra, nhưng cửa đã bị thiết lập kết giới rồi, không thể ra được, người ở bên ngoài cũng không vào được.”

Mẫn Tổ Thu nghe Trọng Từ nói vậy về mặt ngập tràn thất vọng.

Vân Anh dậm chân: “Mấy năm gần đây Vạn Kiếp ngày càng to gan. Ngày trước y dám đi ngang qua Nam Hoa, cũng không biết y muốn làm gì, hại rất nhiều đệ tử phái chúng ta. May mắn là Mẫn Tiên tôn cùng Chương giáo đuổi tới kịp, cùng với mấy vị sư thúc thiết lập sát trận Cửu Tinh Phục Ma mới có thể làm y bị thương, ai ngờ nhanh như vậy mà y đã bình phục.”

Thì ra y bị thương là do nguyên nhân này? Trọng Từ giật mình, chợt hiểu ra.

Vạn Kiếp cứ cách ngày lại đi ra ngoài, nàng sớm đã nghi ngờ. Quả nhiên y không phải là đi gặp Cung tiên tử, mà mục đích chính của y là tìm ra người phía sau bức màn che kia là ai. Y cũng đường đường là Ma tôn mạnh nhất Ma giới, người kia dùng Cung Khả Nhiên uy hiếp y, y chỉ cần đem nàng ta đặt luôn bên cạnh mình là được rồi, có sao lại phải chịu uy hiếp? Chẳng lẽ ngoại trừ Cung Khả Nhiên, còn có việc gì khác có thể áp chế y được nữa sao?

Trọng Từ vẫn còn đang nghi hoặc, Mẫn Tổ Thu bỗng kêu lên sợ hãi.

Ngước mặt lên nhìn người vừa mới tới, Trọng Từ theo bản năng đem hai người kia che chở sau lưng.

Vạn Kiếp không hề để ý tới Trọng Từ, phát tay dùng pháp lực kéo Mẫn Tổ Thu tới trước mặt y, rồi cứ thế xoay người kéo theo nàng ta vào trong điện.

Trọng Từ khẩn trương: “Người... muốn làm gì?”

Khuôn mặt Vân Anh trắng bệch, nàng ta nghiêm mặt nói: “Y muốn lấy nguyên khí của con người để tu luyện Ma thần!”

Trọng Từ nhớ tới những bộ xương trắng trải đầy trên bờ sông máu, cả người không kiềm được mà run rẩy.

Cùng là đồng môn với nhau, đương nhiên là Trọng Từ không thể không cứu. Huống chi Mẫn Tổ Thu lại là cháu gái của Mẫn Vân Trung, nàng ta đối với mình cũng không tệ, nàng làm sao có thể trơ mắt nhìn nàng ta chết được đây? Nhưng nếu đổi nghịch với tên Ma tôn này, nhìn tình hình trước mắt, dù pháp lực của các nàng không bị vô hiệu, y cũng không thêm để các nàng vào mắt.

Khuôn mặt Trọng Từ không còn chút máu, nhìn Vạn Kiếp từ từ bước vào trong điện.

Đồng môn gặp nạn mà không cứu, nếu sư phụ biết nàng là một đồ đệ ham sống sợ chết như vậy, chắc chắn là người sẽ thất vọng lắm.

Bối phận của Vân Anh thấp, nhưng giờ phút này đã rất hoảng hốt không nghĩ được gì, cũng không để ý tới thân phận, không tự chủ được mà kéo cánh tay của Trọng Từ: “Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Trọng Từ lấy hết can đảm lao lên: “Đại thúc!”

Vạn Kiếp đã đi đến cửa đại điện, bỗng nhiên đường bị người khác chặn, dừng chân lại, cúi đầu nhìn xuống, đôi mắt phượng nhìn chằm chằm Trọng Từ, không hề có lấy một chút biến đổi.

Trọng Từ bị y nhìn phát hoảng, lắp bắp: “Đại... thúc, cầu xin người hãy bỏ qua cho các nàng...”

Không thể tin nổi Trọng Từ can đảm như vậy, Vân Anh bị dọa đến ngây người.

Vạn Kiếp cười lạnh: “Việc tu luyện của bốn tọa rất quan trọng, bỏ qua cho bọn chúng? Vậy dùng người thay thế được không?”

Trọng Từ bị dọa hết hồn, khuôn mặt trắng bệch, lùi về phía sau.

Vạn Kiếp không hề để ý tới Trọng Từ, bước vào cửa điện.

Trọng Từ cắn răng, nắm lấy tay áo Vạn Kiếp: “Đại thúc, đừng hại người nữa! Cung Tiên tử cũng là đệ tử Tiên môn, người sẽ không thích người như thế này đâu! Người có thể vì tiên tử mà giải phóng Ma cung, vậy tại sao không thể vì nàng ấy mà thu tay lại? Nếu như người đối với người khác cũng giống như đối xử với nàng...”

Vạn Kiếp mất kiên nhẫn hất cánh tay lên.

Trọng Từ bị một lực vô hình hất bay ra xa, cơ thể rớt mạnh xuống bậc thang, ngực đau đớn, hé miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Vân Anh thấy thế kinh hãi, chạy tới đỡ Trọng Từ dậy: “Trọng sư cô, người có sao không?”

Trọng Từ lắc đầu, ráng nhìn đau nhức ống tay áo lau vết máu ở khóe miệng, nhìn lên đã thấy Vạn Kiếp chuẩn bị thiết lập kết giới.

Nếu y vào trong kết giới, chắc chắn Mẫn Tổ Thu sẽ phải chết!

Trọng Từ dùng hết sức đẩy Vân Anh ra, gắng sức đứng lên chạy về phía Vạn Kiếp, nhưng bước chân không vững, lao đảo gục trước mặt y. Trọng Từ cũng không buồn để ý đến tư thế buồn cười lúc này của mình, hai tay ôm lấy chân Vạn Kiếp: “Đại thúc! Đại thúc! Người không nhớ lời người đã dạy con sao? Bị ức hiếp cũng không thể làm hại đến tính mạng của người khác, huống chi các nàng cũng không hề hại người mà, Sở Bất Phục! Sở ca ca!”

Vạn Kiếp đá văng Trọng Từ ra: “Ta đáp ứng tên kia giữ lại tính mạng của ngươi. Đừng có ‘được một tắc lại muốn thêm một thước.’

“Người là Thần tiên, là thần tiên cứu người, sẽ không làm hại đến người khác mà!” Xương cốt bên vai phải gần như đã vỡ vụn, Trọng Từ đau đến rên ra tiếng, tận lực nắm chặt áo bào của Vạn Kiếp, ngẩng mặt lên nói: “Trọng Từ mặc dù trời sinh sát khí, nhưng đối với từng lời người nói đều nhớ rất kỹ. Bây giờ Trọng Từ đã có thể làm được như thế này, người cũng không thể biến thành như vậy được!”

Vạn Kiếp lạnh lùng: “Buông tay, ngươi muốn chết sao?”

Trọng Từ cắn răng, sống chết nắm chặt vạt áo Vạn Kiếp không buông.

Vạn Kiếp cúi người nắm lấy mái tóc như cỏ dại của Trọng Từ, kéo ngược về phía sau, bắt nàng há miệng nhét vào một viên thuốc.

Tóc bị nắm chặt, Trọng Từ đau tới chưa kịp kêu lên, bàn tay kia đã bỏ ra.

Độc tính phát tác rất nhanh, toàn thân trên dưới như có hàng vạn kim châm đang đâm vào da thịt, so với lần tra tấn trước còn đau đớn hơn gấp bội. Đến khi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch vì đau đớn, mồ hôi lạnh ứa ra, trước mắt nàng biến thành từng mảng màu đen.

Đợi một lúc lâu, không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Trọng Từ như dự kiến. Vạn Kiếp có chút bất ngờ, khẽ nhấc chân, người nằm dưới chân lập tức bay lên rồi rớt mạnh xuống đất, nhưng vẫn không hề động đậy.

Đôi môi tái nhợt của Trọng Từ còn lưu lại vết răng cắn thật chặt, bị thương đến mức rỉ máu. Trọng Từ sớm đã hôn mê, nhưng đôi tay gầy gò ấy vẫn nắm chặt lấy vạt áo của Vạn Kiếp, không chịu buông ra.

Vân Anh đưa tay lên che miệng, ngăn bản thân không kêu ra tiếng.

Đôi mắt phượng kia hiện lên một thần sắc phức tạp, Vạn Kiếp nhắm mắt lại.

Hồi lâu sau, y cúi xuống đưa một tay ôm lấy thắt lưng Trọng Từ, vững vàng bước vào điện, để lại Vân Anh đứng tại chỗ mà ngơ ngác không hiểu gì.

.....

Vạn Kiếp cung, Tiên môn đã khổ công tìm kiếm bao năm nhưng hoàn toàn không có kết quả. Lạc Âm Phàm không tìm thấy kế sách nào, mới tự mình xông vào Hư Thiên ma giới dò đường, ai ngờ vẫn không tìm được gì, ngược lại còn làm kinh động đến Cửu U ma cung, đành phải quay về. Đang cảm thấy mình lâm vào đường cùng thì Cung chủ Thanh Hoa cung Trác Diệu gửi thư đến nói có tin tức của Cung Khả Nhiên, Lạc Âm Phàm liền vội vàng chạy tới Thanh Hoa.

Trong điện thứ chín của Thanh Hoa cung, cung chủ Trác Diệu ngồi ngay ngắn tại vị trí chủ tọa, bên cạnh y là Trác Hạo bị thương mới khỏi, sắc mặt còn tái nhợt, lại vẫn như trước tư thế hiên ngang, khí chất lẫm lẫm không hề suy chuyển dù là một chút. Chỉ có vẻ mặt dường như đang lo lắng lắm.

Ở bên dưới vị trí dành cho khách là một vị nữ tử mặc trang phục màu tím, khuôn mặt xinh đẹp, đúng là Cung Khả Nhiên. Lúc này nàng ta đang cụp mắt xuống, lòng bàn tay nắm chặt chén trà, tâm trí dường như có chút không yên.

Cuối cùng, một bóng áo trắng xuất hiện ở cửa.

Trác Hạo lập tức đi tới tiếp đón: “Tôn giả, đã mời được Cung tiên tử tới?”

Lạc Âm Phàm gật đầu.

Trác Hạo đứng dậy nhường chỗ cho Lạc Âm Phàm: “Hôm trước cho người đi điều tra khắp nơi, cuối cùng cũng có được tung tích của Cung Tiên tử, bèn mời tiên tử tới đây làm khách.”

Lạc Âm Phàm nói: “Cung chủ đã lo lắng nhiều rồi.”

Lúc trước Trác Hạo một mực muốn lên Nam Hoa vì chuyện của Trọng Từ, lại bất đắc dĩ bị trọng thương nên không thể đi được. Nay gặp được Lạc Âm Phàm lập tức mở miệng cầu xin cho nàng: “Vãn bối mạo muội, con đã nghe chuyện về Thiên Ma lệnh, Trọng Từ sư muội nhất định sẽ không bao giờ làm ra những loại chuyện như vậy, muội ấy vẫn chưa học qua thuật pháp thì làm sao biết huyết chú được. Việc này chắc chắn có oan khuất, mong Tôn giả cân nhắc kĩ lưỡng.”

Lạc Âm Phàm thần nhiên nói: “Bị phạt hay không bị phạt, có hay không có oan khuất, Nam Hoa sẽ thẩm tra rõ ràng.”

Trác Hạo nói: “Nhưng dùng hình phạt Băng khóa thì...”

Trác Diệu sợ con mình lơ lơi, cất lời ngăn lại: “Việc cấp bách là cứu người, chuyện của Nam Hoa, Tôn giả và Ngu chương giáo tất có cách giải quyết, há phải để cho một tiểu bối như con chen vào sao, đứng có nói bậy nữa!”

Trác Hạo nén giận lui xuống.

Cung Khả Nhiên tiến tới chào: “Nghe danh Tôn giả đã lâu, phụ thân tiểu nữ năm đó cũng từng nhắc tới người, nói người đối với Trường Sinh cung chúng tôi quan tâm rất nhiều.”

Lạc Âm Phàm khách khí đứng lên, không nhanh không chậm nói: “Tiểu đồ đệ bất tài, đã khiến tiên tử vất vả.”

Cung Khả Nhiên vội nói: “Sao Tôn giả lại nói vậy, mấy năm nay nếu không phải là Tôn giả che chở nói giúp cho tiểu nữ, thì tiểu nữ đã khó giữ được cái mạng này, nay tiểu nữ bỏ chút công sức là việc nên làm...” Nói tới đây, nàng ta còn muốn nói nữa nhưng lại thôi.

Lạc Âm Phàm nói: “Trọng Hoa ta vì cứu người mà đến. Ta cũng không muốn hại tới tính mạng của y, nhưng Nghịch Luân ma kiếm còn ở trong tay y, để lâu tất sẽ làm hại đến chúng sinh. Chỉ còn biết trông chờ tiên tử vì nể mặt lão cung chủ quá cố, khuyên Vạn Kiếp giao ra ma kiếm.

Cung Khả Nhiên thấp giọng: “Ma khí đã nhập tâm y rồi, y căn bản là không chịu nghe ai hết.”

Lạc Âm Phàm nói: “Đã như vậy, tiên tử cũng hiểu được là y có tội, mong tiên tử đừng lấy làm phiền lòng.”

Cung Khả Nhiên im lặng một lát, gật đầu: “Việc này nên kết thúc từ lâu rồi, y đã sớm không còn là đệ tử của Trường Sinh cung nữa, Tôn giả không cần bận khoản, tiểu nữ chỉ sợ y không chịu đến.”

Lạc Âm Phàm bảo Cung Khả Nhiên về chỗ ngồi, nói: “Ta nghĩ việc này trước tiên không nên để lộ ra, tránh cho bọn họ vì muốn trả thù mà sốt ruột, làm khó Cung tiên tử.”

Trác Diệu nói: “Nơi này cách các môn phái khác khá gần, chỉ sợ tin tức Cung tiên tử tới Thanh Hoa cung đã sớm bị truyền đi mất rồi. Bọn họ chắc sẽ nhanh đến đây thôi, chúng ta nên tìm nơi khác để bàn tính thì tốt hơn.”

Lạc Âm Phàm: “Truyền thuyết nói là cửa vào Vạn Kiếp cung nằm ở Côn Luân. Cách Côn Luân không xa có một phái gọi là Phù Sinh, ta cùng với đạo trưởng Hải Sinh của phái ấy có chút quen biết, không bằng chúng ta mượn chỗ của y, lại có thêm Côn Luân tiếp ứng.”

Trác Diệu cười nói: “Quyết định vậy đi!”

Trác Hạo lập tức nói: “Con lãnh trách nhiệm đưa người hộ tống Cung tiên tử tới đó.”

Trác Hạo bị thương nặng vừa khỏi, Trác Diệu không muốn con mình mạo hiểm, nhưng cũng biết Trác Hạo nhớ thương Trọng Tử, lần này nhất định không thể lay chuyển được con, chỉ có thể dặn dò: “Con nhớ nghe theo lời Tôn giả chú ý làm việc, không được tự tung tự tác, biết chưa!”

Trác Hạo vâng lời, đang muốn đi ra ngoài sửa soạn, vừa ra tới cửa điện đã thấy một bóng áo xanh vừa vào đến điện, đúng là Trác Vân Cơ.

Trác Hạo vội hỏi: “Sao đột nhiên cô cô lại trở về?”

Trác Vân Cơ vội vàng thi lễ với Lạc Âm Phàm và Trác Diệu, lại nhìn Trác Hạo, trên khuôn mặt xinh đẹp có ẩn nét ưu sầu: “Xảy ra chuyện lớn rồi, cháu gái của Mẫn tiên tôn tới đây để thăm con, nhưng trên đường đi lại mất tích, cô cô dò đường hỏi cận kề mọi người xung quanh đó, hình như là biến mất ở thành Ván Tây, nghe đệ tử tiên môn trấn thủ thành Ván Tây nói mấy ngày trước ma tôn Vạn Kiếp từng đi ngang qua, chỉ sợ...”, Trác Vân Cơ dừng lại, không nói thêm gì nữa.

Trác Diệu sợ hãi: “Phải làm sao đây?”

Lạc Âm Phàm nhíu mày: “Đi Côn Luân.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 23: Vong Nguyệt

Trong đại điện được xây dựng bằng những khối đá đen trống trải, Trọng Tử dần tỉnh lại, cảm giác đau đớn khó có thể chịu đựng được khi này đã biến mất không còn dấu vết, trên người hầu như không còn chút cảm giác dính dấp nào cả, thần kỳ hơn là nàng lại cảm thấy nhẹ nhàng, khoan khoái và rất thoải mái.

Mở mắt, nhìn thấy đỉnh điện cao cao.

Nâng tay lên, ống tay áo đen bản ban đầu bỗng nhiên đã trở nên trắng tinh và sạch sẽ, giống như đang nằm mơ vậy!

Càng làm cho Trọng Tử kinh ngạc hơn nữa là nàng lại không nằm trên mặt đất như mọi khi, mà là đang nằm trên một chiếc giường đá đen rộng rãi, trong điện chỉ có duy nhất chiếc giường đá này!

Xoay mặt qua thì thấy có người đang đứng cạnh giường, Trọng Tử vô cùng sợ hãi nhắm chặt hai mắt lại.

Vạn Kiếp đã sớm phát hiện Trọng Tử đã tỉnh: “Dậy đi.”

Trọng Tử vẫn bất động.

“Dậy mau.” Thanh âm lạnh lùng vang lên.

Đau khổ cùng cực cũng đã nếm qua, chỉ thiếu cái chết mà thôi, Trọng Tử khóc nói: “Ngươi muốn dùng Mẫn sư tỷ và Vân Anh để tu luyện, vậy thì ngươi giết ta luôn đi!”

“Dậy đồ ngươi như vậy vẫn còn chưa đủ sao?”

“Dù sao ta cũng luôn bị ngươi ép uống thuốc độc, tùy ý ngươi đi!”

“Ngươi muốn chết sao?” Vạn Kiếp giận dữ.

Trọng Tử chung quy vẫn còn nhỏ tuổi lại phải chịu qua sự tra tấn vừa rồi, chẳng những không cứu được Mẫn Tổ Thu và Vân Anh mà ngay cả bản thân cũng có thể vĩnh viễn không thoát được khỏi nơi này. Không gặp được sự phụ trọng lòng đã vô cùng tuyệt vọng, khuôn mặt Trọng Tử sợ hãi đến trắng bệch vừa khóc vừa nói: “Sống thì cũng bị ngươi tra tấn, không bằng chết còn hơn!”

Cả đại điện bao trùm trong yên lặng.

“Sẽ không tra tấn ngươi nữa.” Tiếng bước chân bên tai nhỏ dần, dường như y đã đi xa rồi.

Trọng Tử nghẹn ngào, xác định vừa rồi mình không nghe lầm, mới lặng lẽ mở mắt ra, phát hiện quả nhiên y đã đi mất rồi, vì thế vội vàng lau khô nước mắt, xoay người rời khỏi giường, cầm lấy Tinh Xán chạy nhanh ra ngoài cửa điện.

Ngoài điện không hề thấy bóng dáng của Mẫn Tổ Thu và Vân Anh đâu cả!

Chẳng lẽ họ đã... Trọng Tử cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, tìm kiếm vài vòng chung quanh cửa điện mà cũng chẳng thấy gì. Nàng vừa hoảng sợ vừa gọi to tên hai người, thậm chí lấy hết can đảm đến bên bờ Huyết Hà tìm kiếm trong đồng xương cốt hết nửa ngày, rốt cuộc cũng không thể kiên nhẫn được nữa chạy lung tung khắp nơi, cuối cùng cũng nhìn thấy Vạn Kiếp ở cửa lớn của ma cung.

Bên trong tầng mây đen mù mịt, mái tóc dài, đồ sộ bay tán loạn trong gió, y đưa lưng về bên này, bóng dáng cao lớn đứng lẫn những đám mây.

Trọng Tử lớn tiếng: “Đại thúc, Mẫn sư tỷ hai người bọn họ đang ở đâu?”

Vạn Kiếp đương nhiên không hề để ý đến nàng.

Trọng Tử nóng nảy, ngự trượng bay đến bên cạnh y: “Đại thúc! Mẫn sư tỷ và Vân Anh đâu, ngươi đã làm gì bọn họ?”

Thấy Trọng Tử quá ồn ào, Vạn Kiếp nghiêng mặt sang nhìn nàng, trong con ngươi đỏ sậm lóe ra ánh sáng lạnh lùng.

Trọng Tử sợ tới mức kêu lên: “Ngươi đã nói không tra tấn ta nữa! Chính ngươi đã nói vậy!”

Vạn Kiếp nhìn vào mắt Trọng Tử, quả nhiên không hề động thủ: “Đi rồi.”

Trọng Tử sùng sốt, sau một lúc lâu mới hiểu ra, mừng rỡ. Dù sao trước kia y cũng là một vị thần tiên tốt như vậy, có làm đường lạc lối, có xấu xa, điên rồ đến thế nào đi nữa cũng không đến mức đánh mất cả lương tâm.

Nàng kéo kéo ống tay áo của y: “Đại thúc, thương thế của người thế nào rồi?”

Vạn Kiếp không đáp.

Trọng Tử cũng không thêm để ý, ngồi trên một cụm mây, làm bầm lâu bầu: “Đại thúc nói thử xem, người ẩn thân kia vì sao lại ngăn cản ta đến Côn Luân... Vì sao y phải giúp ta? Người ở trong mộng hại ta không phải là y sao?”

Vạn Kiếp cười lạnh: “Ngăn cản ngươi đi Côn Luân, chính là giúp ngươi sao?”

“Vậy y vì sao...” Nói được một nửa, Trọng Tử đột nhiên tỉnh ngộ, thất thanh nói: “Y không cho ta đi Côn Luân, là vì ta hữu dụng nên muốn giữ lại?”

Huyết chú! Y muốn lợi dụng ta để giải trừ phong ấn trên thiên ma lệnh! Đến Côn Luân chịu hình phạt một trăm năm, y không thể chờ lâu vậy được!”

Người này thật đáng sợ!

Trọng Từ khản trương vạn phần, nhưng suy nghĩ cẩn thận lại cảm thấy không đúng: “Thiên Ma Lệnh là do chính ma tôn Nghịch Luân dùng cấm thuật phong ấn, cần phải có người cùng quan hệ huyết thống mới giải trừ phong ấn được. Cho dù ta cũng có trời sinh sát khí như Nghịch Luân thì cũng vô dụng, y đã từng lợi dụng giấc mơ để ta thử qua, nhưng căn bản là ta không thể giải trừ được.”

Phát hiện thần sắc dị thường của Vạn Kiếp, nàng vội vàng hỏi: “Chẳng lẽ việc này có nội tình? Đại thúc biết điều gì đó có đúng không?”

Vạn Kiếp ánh mắt phức tạp, lạnh lùng nói: “Có một số việc nếu đã chọn lấy ngươi, cho dù ngươi muốn trốn cũng không thoát.”

Trọng Từ nói: “Cho dù ta có thể giải trừ, cũng sẽ không để cho y thực hiện được!”

“Ngươi trời sinh sát khí, nếu nhập vào ma đạo tu hành, tương lai nhất định sẽ đạt được thành tựu lớn.”

“Ta sẽ không nhập ma!”

Vạn Kiếp không nhìn đến Trọng Từ nữa.

Trọng Từ nhìn y, hàng trăm nỗi niềm không thể nào lý giải được. Thân là ma tôn mạnh nhất Ma giới, pháp lực vô biên, kết quả lại để cho người khác dùng thế lực bức ép, ma cung tan rã. Ngay cả Cung tiên tử mà y một mực chung tình cũng oán hận y, như vậy năm đó y trộm ma kiếm, giết chết ba ngàn đệ tử tiên môn, đến cuối cùng thì được gì chứ?

Nhớ tới mục đích của kẻ đứng sau chuyện này, Trọng Từ liền cảm thấy kinh hãi.

Lần này bị hại rất thâm, nếu nàng vẫn muốn tiếp tục ở lại Nam Hoa, còn không biết kẻ đó sẽ lại dùng đến quỷ kế gì nữa, so với để cho y tính kế, làm sự phụ hiểu lầm, chẳng thà ở lại nơi này.

Bất luận như thế nào, nhất định phải nghĩ cách báo cho sư phụ biết, nhắc nhở người nên phòng bị nhiều hơn mới được ...

.....

Không nói đến những gì nàng đang suy nghĩ cân nhắc lúc này, thì nhân gian bên ngoài ma cung mấy tháng nay cũng đã có không ít chuyện xảy ra. Núi Thanh Trường cách Côn Luân một quãng không xa, nửa năm trước bỗng nhiên lại ‘mọc’ ra thêm một phái gọi là Phù Sinh, chỉ trong thời gian ngắn đã thu nạp được hai ba trăm đệ tử, tiên thuật kỳ lạ, che chở bảo vệ cho các thôn trấn quanh núi, tiếng tốt vang vọng khắp cả vùng núi Thanh Trường.

Chương giáo của Phù Sinh phái này, chính là Hải Sinh đạo trường từng dẫn các đồ đệ chiến đấu với Dục ma. Ngày đó y vì muốn tìm một con đường đi cho mình mà phát rầu, may mắn được Lạc Âm Phàm chỉ dẫn khỏi mê muội, mọi khúc mắc được giải trừ, từ đó tu vi tiến bộ rất nhanh, quả thực đã kết hợp tiên chú của cả hai phái lớn, mở lối đi riêng, khai tông lập phái, đã có chút danh tiếng.

Nhắc đến việc này, Hải Sinh đối với Lạc Âm Phàm cực kỳ cảm kích và tôn kính, lần này nghe được hản đến, sớm đã dẫn các đệ tử đứng chờ sẵn ở trước núi, tự mình nghênh đón mọi người vào đại điện.

Lạc Âm Phàm và Mẫn Vân Trung ngồi ghé trên.

Thì ra cả nhà gồm anh trai và chị dâu của Mẫn Vân Trung đều bỏ mình trong họa kiếp Nghịch Luân, chỉ còn có một đứa cháu gái là Mẫn Tổ Thu. Nghe tin cháu gái bị Vạn Kiếp bắt đi, Mẫn Vân Trung vừa nôn nóng vừa giận dữ, vội vàng dẫn theo Mộ Ngọc, Linh Chi và vài đệ tử đến đây để cùng nghĩ cách cứu viện.

Mọi người vừa ngồi vào chỗ của mình, bỗng nhiên bên ngoài báo có Ngọc Hư chương giáo và sư đệ Côn Luân quân của phái Côn Luân đến, còn có chương môn ba phái Thành Chân, Thiên Sơn, Kim Linh cũng cùng tới. Mọi người lại lập tức đứng dậy nghênh đón, khách sáo vài câu, trong điện lại náo nhiệt một phen. Bởi vì có rất nhiều người nên cả đại điện rộng rãi nhất thời cũng có vẻ vô cùng chật chội, rất nhiều văn bối đệ tử đều phải đứng.

Hải Sinh hồ thẹn nói: “Tội phái đơn sơ, các vị Tiên tôn...”

Chương giáo Côn Luân - Ngọc Hư Từ tuy đã năm mươi tuổi nhưng râu tóc vẫn đen như mực, nghe vậy cười nói: “Quấy nhiễu chương môn thanh tu, người không phiền trách đã là tốt lắm rồi, còn nói những lời này làm gì.”

Hải Sinh cũng cười.

Mẫn Vân Trung nói: “Việc của các tiểu bối lại khiến các vị vất vả, thật là hổ thẹn.”

Chương môn các phái đều đồng thanh: “Tiên tôn quá khách khí.”

Ngọc Hư Từ nghiêm mặt: “Ta nghĩ chắc Trọng Hoa Tôn giả đã sắp xếp mọi chuyện, đệ tử Côn Luân mặc dù ngu dốt nhưng chắc là sẽ hữu dụng, Tôn giả cứ việc phân phó.”

Các chương môn cũng vuốt cằm tán đồng.

Lạc Âm Phàm cũng không chối từ: “Thứ nhất là vì tiểu bối, thứ hai là vì Nghịch Luân kiếm bị mất đã lâu, nên mau chóng thu hồi về để tinh lọc sát khí. Ta đã từng nhiều lần khuyên bảo, Vạn Kiếp vẫn không chịu giao ra, lần này chỉ còn cách bày sát trận để bức ép y, Cung tiên tử...”

Cung Khả Nhiên cup mi xuống: “Tôn giả đã cho y cơ hội, không cần phải băn khoăn nữa.”

Lạc Âm Phàm gật đầu.

Đúng vào lúc này, một tên đệ tử bỗng nhiên tiến vào báo: “Chương môn, bên ngoài có hai vị sư tỷ tự xưng là đệ tử Nam Hoa, muốn cầu kiến Tôn giả.”

Hải Sinh nhìn về phía Lạc Âm Phàm, thấy hắn đồng ý, mới quay sang nói với tên đệ tử: “Mau đưa họ vào.”

Trong phút chốc, mấy người đệ tử đã dìu hai nữ đệ tử lên điện, hai người bước đi không vững, bộ dạng suy yếu như bị tổn hao linh lực rất nhiều, đã bị trọng thương rồi.

Nhìn rõ khuôn mặt, Trác Hạo chấn động: “Mẫn sư muội?”

.....

Thì ra hai người này chính là Mẫn Tổ Thu và Vân Anh, hai người tìm được đường sống trong cõi chết. Hai người bọn họ trong lúc ngờ ngợ ngắc ngắc bị Vạn Kiếp tổng khởi Vạn Kiếp cung. Sau đó mới phát hiện linh lực của mình bị tổn hại nghiêm trọng, may mắn được đệ tử phái Phù Sinh cứu, nghe nói Lạc Âm Phàm cũng ở tại đây, càng thêm vui sướng, vội vàng đến cầu kiến.

Mẫn Tổ Thu trước tiên hành lễ với Lạc Âm Phàm cùng các vị chương giáo, sau đó khóc oà lên: “Trác Hạo ca ca.”

Trác Hạo bước đến đỡ lấy Mẫn Tổ Thu, nói vài lời nhỏ nhẹ an ủi, ánh mắt thỉnh thoảng lại mong chờ nhìn ra ngoài điện.

Thấy cháu gái bình yên trở về, Mẫn Vân Trung mừng rỡ, trầm giọng nói: “Cuối cùng mọi chuyện sao lại như thế này?”

Vân Anh bước lên trả lời: “Con cùng Mẫn sư cô vốn định đến Thanh Hoa cung, ai ngờ khi đi ngang qua thành Vãn Tây thì gặp phải ma tôn Vạn Kiếp, bị y bắt đi, y nói muốn bắt chúng con để tu luyện ma thần.”

Mọi người như hít phải một ngụm khí lạnh, vừa mừng vừa sợ vừa buồn bã, sợ hãi là vì lần này hai người thật sự gặp nguy hiểm, còn mừng là vì chưa từng có ai có thể sống sót ra khỏi ma cung của Vạn Kiếp, bọn họ cũng xem như là rất may mắn rồi. Rõ ràng là vì bị bắt đi tổng cộng có ba người, trước mắt lại chỉ có hai người trở về.

Trác Hạo rốt cuộc cũng chịu không được lên tiếng hỏi: “Trọng Tử sư muội đâu, hiện tại muội ấy thế nào, vì sao không cùng đi với các muội?”

Mẫn Tổ Thu cup mắt xuống: “Bọn muội không phải bỏ trốn mà là Vạn Kiếp thả bọn muội.”

Mọi người càng thêm kinh ngạc.

Ma tôn Vạn Kiếp sao lại chủ động thả người!

Lúc này Mẫn Vân Trung hỏi: “Cửa vào ma cung của Vạn Kiếp ở đâu?”

Vân Anh lắc đầu, đem tất cả mọi chuyện đã trải qua báo lại rõ ràng, cuối cùng nói: “Khi chúng con tỉnh lại, thì đã ở một vùng cánh đồng gần nơi này.”

Mọi người thất vọng, nhìn sang Lạc Âm Phàm.

Lạc Âm Phàm nói: “Có Cung tiên tử tương trợ, Vạn Kiếp tất nhiên sẽ đến, bây giờ không còn như trước kia nữa không thể tùy tiện hành sự, sau khi xem xét địa hình núi Thanh Trường, chúng ta sẽ hợp lực thiết lập tứ phương sát trận (*).”

** Tứ phương sát trận: Trận địa được bố trí ở khắp 4 phương dùng để hạ sát, người đã đi vào chẳng thể đi ra.*

Các chương môn đều nói: “Chi bằng cứ theo sự sắp xếp của Tôn giả.”

Côn Luân quân ở một bên uy nghiêm sầm mặt, này giờ vẫn trầm mặc không nói gì lúc này bỗng nhiên mở miệng: “Đồ đệ của Tôn giả đang ở trong tay Vạn Kiếp, nếu như bức y nổi giận, chẳng phải nguy hiểm lắm sao? Ta thấy nên lấy việc cứu người làm trọng, về phần ma kiếm vẫn còn nhiều thời gian.”

Mọi người đã nghe nói về việc này, thầm thở dài trong lòng.

Bình thường có biết bao nhiêu chương môn muốn đưa con gái đến bái sư, nhưng Lạc Âm Phàm không thu nhận một ai, vì bận tâm đến thân phận của họ nên mới tuyên bố ra bên ngoài là không thu nhận đồ đệ. Cũng không thể tưởng tượng được chọn tới chọn lui, nay lại thu nhận một đứa đệ tử không nên thân như vậy, nhưng rốt cuộc vẫn là do tự mình dạy dỗ mà ra, lại là đồ đệ duy nhất, dù có nhẫn tâm cũng không đến mức chỉ vì muốn tìm được ma kiếm mà lại bỏ mặc an nguy của đồ đệ.

Nghe Côn Luân quân nói như vậy, mọi người cũng phụ họa theo bảo phải.

Trác Hạo vốn đang lo lắng về việc này, nghe vậy liền vui vẻ nói: “Lời Tiên tôn nói thật đúng, lúc này nên lấy an nguy của Trọng Tử sư muội làm trọng.”

Mẫn Vân Trung lạnh lùng nói: “Nó chỉ là tội đồ của Nam Hoa mà thôi, sao có thể vì nó mà làm chậm trễ đại sự! Nếu quả thực nó một lòng hối cải thì nên nghĩ cách lập công chuộc tội mới đúng, càng không thể sợ chết như vậy. Trong ma kiếm đó có phong ấn ma lực của Nghịch Luân, có thể tạo nên một Vạn Kiếp thì cũng có thể tạo nên càng nhiều ma đầu khác nữa, để lâu thêm một ngày thì càng thêm tai họa!”

Sắc mặt Trác Hạo khê biến, muốn nói tiếp, Vân Anh ở bên cạnh bỗng nhiên lên tiếng nói: “Cố lẽ... Tôn giả không cần quá lo lắng.”

Những lời này nghe thật kỳ lạ, tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu.

Lạc Âm Phàm ý bảo nàng ta giải thích.

Vân Anh chần chờ một lát, mới áp a áp ứng nói: “Thật ra... thật ra Trọng Tử sư cô ở ma cung Vạn Kiếp lâu như vậy, cũng vẫn bình yên vô sự, con nghĩ... chắc là Vạn Kiếp không muốn làm hại đến tính mạng của sư cô, huống chi... Huống chi y đối với sư cô dường như... Có chút đặc biệt.”

Ý tứ trong từ ‘đặc biệt’ này cũng không khó lý giải, y bắt đám người Mẫn Tổ Thu về, lập tức dùng để tu luyện ma thần, còn Trọng Tử bị bắt đi lâu như vậy, sao y vẫn chưa lấy mạng của nàng, không nói đến việc áp chế Lạc Âm Phàm, mà tôn giết người vô số đột nhiên lại lưu tình như vậy, khó tránh khỏi làm người ta nghi ngờ.

Mọi người không tiện tỏ vẻ gì, chỉ nhìn về phía Lạc Âm Phàm.

Dù sao ma tôn Vạn Kiếp đối xử với Trọng Tử quả thực rất khác thường, Vân Anh chỉ là thành thật khai báo, thấy thế không khỏi cũng có chút ngượng ngùng, thấp giọng nói: “Bất quá chỉ là đệ tử tự phỏng đoán, cố lẽ...”

Mẫn Tổ Thu vội nói: “Muội đang suy nghĩ lan man cái gì vậy, nếu không có Trọng Tử cầu xin, chúng ta đã sớm mất mạng rồi!”

Lời này tuy là ý tốt nhưng khi nàng vẫn nói chưa dứt lời, chỉ vừa thốt ra thì ngược lại đã thấy mọi người đều trầm mặc, Mộ Ngọc nhìn không được nhủ mày một cái, lại nghe thấy Văn Linh Chi ‘hừ’ nhẹ.

Mẫn Vân Trung nhìn Lạc Âm Phàm liếc mắt một cái, cười như không cười: “Không thể tưởng tượng được đồ đệ ngoan của Hộ giáo, trước mặt ma tôn chỉ nói vài lời thôi mà cũng được việc thật.”

Trác Hạo cố nén giận: “Những lời ấy của Mẫn Tiên tôn...”

“Mộ Ngọc, trước tiên hãy thu xếp nơi ở cho bọn họ nghỉ tạm để dưỡng thương.” Lạc Âm Phàm ngắt lời Trác Hạo, đứng dậy: “Các vị chưong môn hãy cùng ta đi ra ngoài xem xét địa thế, thiết lập trận pháp.”

.....

Gió lạnh ẩm đậm thổi từng cơn, người qua lại trong trấn đều co rúm người lại, nhưng cái cửa hàng nhỏ nhỏ trên phố kia lại tràn ngập hơi ấm, trên khay là những cái bánh bao vừa lớn vừa trắng, làn hơi bốc lên nóng hôi hổi, khoảng chục người khách ngồi tại bàn, chuyện trò vui vẻ, mỗi người trong lòng đều cảm thấy vô cùng ấm áp.

Ở một góc sáng sủa có một vị khách ngoài ba mươi tuổi, khuôn mặt là của một người đàn ông trung niên rất bình thường, bên cạnh còn có một cô gái tầm mười sáu mười bảy tuổi, gương mặt lấm lấm mồ hôi, đang nhìn vào chỗ thức ăn không chớp mắt.

Trước mặt hai người là một đĩa bánh bao thật lớn, bánh chất lên cao nhưng chỉ có mình cô gái ăn.

Nàng vừa ăn vừa oán giận: “Đại thúc, chúng ta căn bản không cần phải ăn cơm, mua nhiều bánh bao như vậy làm gì chứ?”

Người đàn ông trung niên không đáp.

Cô gái cầm lấy một cái bánh đưa đến trước mặt y: “Đại thúc cũng ăn một cái đi.”

Người đàn ông trung niên làm như không nhìn thấy gì, chỉ lẳng lặng nhìn những người khách đang ăn bánh bao, trong ánh mắt thâm thúy trong trẻo lại ẩn hiện chút lạnh lùng, không biết y đang nghĩ gì.

“Đại thúc đến đây để nhìn người ta ăn bánh bao sao?” Nàng bật cười: “Trước kia khi con còn là ăn mày, có một lần chỉ vì giành bánh bao với một con chó nên bị nó cắn một cái, người nhìn xem!”

Nói xong, nàng quả thực vén tay áo lên.

Người đàn ông trung niên cuối cùng cũng chịu liếc nhìn nàng một cái, vết sẹo kia đã mờ, không còn nhìn rõ nữa.

Cô gái buông tay áo xuống, nhỏ giọng cười nói: “Nhưng mà đó đã là chuyện của nhiều năm trước rồi, từ khi đại thúc để lại tiên chú trên người con, ai cũng không dám ức hiếp con nữa, nếu không con đã sớm bị bọn họ đánh chết. Mấy năm nay con đi theo sư phụ, không chỉ có bánh bao mà còn được

ăn rất nhiều quả tiên nha.”

Người đàn ông trung niên và cô gái này chính là Vạn Kiếp và Trọng Tử biến hình.

“Đại thúc, người giỏi như vậy mà không tìm ra y sao?” Trọng Tử vẫn muốn thăm dò chân tướng, nhưng nàng đã dùng hết mọi cách, cũng không moi được nửa câu từ miệng Vạn Kiếp. Lần này Vạn Kiếp muốn ra ngoài, vất vả lắm nàng mới cầu xin được y dặt mình theo.

Đương nhiên là nàng không phải muốn nhân cơ hội này để bỏ trốn, dù sao trở về cũng bị đưa đến Côn Luân, so với ở lại ma cung của Vạn Kiếp cũng không khác biệt là bao. Huống chi nếu nàng thực sự chạy thoát, người ẩn thân phía sau kia sẽ xuống tay với Cung Khả Nhiên, Trọng Tử muốn có được sự tín nhiệm của Vạn Kiếp. Thật ra mục đích chính của nàng là muốn tìm cơ hội báo tin cho sư phụ, để người lưu tâm mà đề phòng người bí ẩn có thể sẽ gây bất lợi cho người mà thôi.

Báo tin thế nào đây? Trọng Tử yên lặng ăn bánh bao, tính toán kế sách.

Đúng vào lúc này, bên ngoài có vài tên đệ tử đi ngang qua.

“Hỏi thăm rõ ràng chưa?”

“Cung Khả Nhiên xác thực đang ở núi Thanh Trường.”

“Nếu như nàng ta ở trong tay Trọng Hoa Tôn giả, không sợ Vạn Kiếp không đến, cơ hội khó có được, còn không mau trở về báo tin!” Một giọng cười lạnh vang lên.

“Có nên cầu kiến Tôn giả trước hay không, hỏi ý của người đã rồi tính sau?”

“Tôn giả giữ Cung Khả Nhiên ở lại, nhất định là muốn dẫn dụ Vạn Kiếp đến để đối phó y, đương nhiên càng nhiều người biết càng tốt. Chỉ là Tôn giả người có lòng từ bi, sợ chúng ta đã thương Cung Khả Nhiên, nhưng Cung Khả Nhiên lại dây dưa với Vạn Kiếp, vốn đã trở thành tội đồ của tiên môn rồi!”

“Chuyện đó...”

“Nếu Vạn Kiếp không đến, chúng ta sẽ đem cô ta ra xử lý, nhanh đi báo tin đi!”

Đội bọn họ đi xa, Trọng Tử cả kinh nói: “Đại thúc, làm sao bây giờ?”

Một khi bọn họ báo tin, những người có thù oán với Vạn Kiếp cũng sẽ kéo tới. Cung Khả Nhiên ở trong tay Lạc Âm Phạm thì không sao, nếu rơi vào tay bọn họ thì sẽ rất phiền toái.

“Sư phụ sẽ không hại Cung tiên tử, người nhất định là vì muốn cứu con.”

“Ta sẽ không thả người đi đâu.”

“Con biết, nếu thả con thì kẻ ẩn mình kia sẽ xuống tay với Cung tiên tử.” Trọng Tử lắc đầu: “Đại thúc muốn đi cứu tiên tử sao?”

Vạn Kiếp nói: “Ta đưa người trở về trước.”

Trọng Tử hao tổn biết bao tâm tư để được ra ngoài chính là muốn báo tin cho sư phụ, sao lại chịu trở về dễ dàng như vậy: “Nếu chờ tất cả những người đó đều đến, đại thúc sẽ rất khó để cứu Cung tiên tử ra ngoài, yên tâm, con sẽ ở đây chờ đại thúc, sẽ không bỏ trốn đâu.”

Về mặt Vạn Kiếp không chút thay đổi.

Trọng Tử vội hỏi: “Nếu người không tin lời con nói, vậy cho con uống thuốc đi.”

Vạn Kiếp lấy ra một viên thuốc.

Trọng Tử cầm lấy viên thuốc, đôi mắt to đảo một vòng, quả nhiên nuốt viên thuốc trước mặt hắn.

Vạn Kiếp đứng lên, lạnh lùng nói: “Nhiều nhất là ba ngày ta sẽ trở về, tốt nhất ngươi không nên chạy lung tung, lưu ý người của Cửu U ma cung.”

Trọng Tử có chút bất an, dù sao người trước mặt cũng từng có ân cứu mạng nàng, tuy rằng y đã từng tra tấn nàng, nhưng với việc y đồng ý thả Mẫn Tô Thu và Vân Anh, thì đó chính là một món nợ nhân tình mà Trọng Tử thiếu y.

Hai tay Trọng Tử nắm chặt ống tay áo của Vạn Kiếp, chần chờ: “Đại thúc, bọn họ là có ý lợi dụng Cung tiên tử dụ đại thúc xuất hiện, người... vẫn muốn đi ư?”

Lòng bàn tay đột nhiên trống rỗng, thân hình Vạn Kiếp đã biến mất không thấy đâu.

Trọng Tử lại ngồi xuống, thò tay lấy bánh bao trên bàn sắp xếp ngay ngắn trước mặt, lầm bầm đếm: “Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy... dừng cho là

mình không biết gì, mua mười hai cái bánh bao, mình mới ăn có bốn cái, ở đây lại chỉ còn có bảy cái, làm sao có một cái không duyên không có tự dung lại biến mất được, hừ chết mình sao!”

.....

Vạn Kiếp không có ở đây, hành động cũng được tự do hơn, xung quanh thành đều có đệ tử tiên môn trấn giữ, truyền tin ra ngoài càng dễ dàng hơn.

Nhưng Trọng Tử cân nhắc cả ngày, vẫn không hành động.

Người ẩn thân đó là gian tế, tất sẽ lưu ý đến mọi tin tức thư từ này nọ, nếu như tin này không đến được tay sư phụ mà ngược lại rơi vào tay y, chẳng phải sẽ trở thành khéo quá hóa vụng sao? Vạn Kiếp đối với sự việc này vẫn kín miệng như bưng, chỉ sợ đã bị kẻ đồ cánh cáo, có thể thấy được bản lĩnh của y không nhỏ.

Tại thời điểm này, Trọng Tử mới phát hiện kế hoạch của mình hoàn toàn sai lầm, không khỏi lo lắng vạn phần. Việc này vẫn nên giấu mặt nói cho sư phụ biết thì tốt hơn, đáng tiếc mọi pháp lực của nàng đều bị Vạn Kiếp phong tỏa hết, nếu không có thể ngự trượng đến núi Thanh Trường tìm sư phụ rồi.

Màn đêm bao phủ xuống thị trấn nhỏ, chốc chốc lại nghe thấy tiếng chó sủa.

Lá gan của Trọng Tử vốn lớn, mới vừa rồi được tận mắt chứng kiến những người có ý muốn bắt nạt mình bị đẩy lùi lại phía sau, nàng càng thêm yên tâm, Vạn Kiếp đã đề lại pháp chú bảo vệ trên người nàng giống như năm đó vậy.

Đương nhiên nàng cũng sẽ không thất hứa mà bỏ trốn, nhưng nàng thực sự rất lo lắng sư phụ sẽ bị người ẩn thân kia ám hại. Nàng rất muốn gặp sư phụ, mặc dù người đã vô cùng thất vọng về nàng, nhưng mà người vẫn mạo hiểm xông vào Hư Thiên để cứu nàng rồi mà.

Trọng Tử rút vào trong góc tường, tay nắm chặt Tinh Xán, trong lòng vừa dâng lên một chút ngọt ngào lại hoà thêm một chút chua xót.

Nàng không cam lòng, căn bản nàng không làm gì sai cả, vì sao lại để cho sư phụ nghĩ rằng đó là lỗi của nàng! Nàng sẽ chứng minh cho sư phụ rằng người thu nhận nàng làm đồ đệ không phải là sai lầm! Chỉ cần giúp Vạn Kiếp tìm ra người đứng sau chuyện này, chứng minh nàng là bị người khác hãm hại, sư phụ nhất định có thể tha thứ cho nàng, nàng sẽ không bị đưa đến Côn Luân, vẫn sẽ ở bên cạnh người!

Một lúc lâu sau, Tinh Xán trong lòng đột nhiên xao động, Trọng Tử bị quấy nhiễu mới hồi phục lại tinh thần.

Không biết từ khi nào, lại có một bóng đen bao phủ trên đỉnh đầu nàng.

Đây là gì! Trọng Tử ngước mắt hoảng sợ.

Đứng trước mặt nàng có một kẻ... không giống người, mà giống như u hồn, ma quỷ vậy.

Y khoác một chiếc áo choàng đen thật dài, rộng thùng thình, vạt áo phủ dài trên mặt đất, vì y đứng đưa lưng về phía ngọn đèn xa xa nên không thể nhìn rõ khuôn mặt y, chỉ cảm thấy đáng người y cao ráo, thon dài cân xứng.

Y vẫn lặng yên đứng như vậy, không một tiếng động, không một cử chỉ, ngay cả một câu nói cũng không.

Trọng Tử mơ hồ cảm nhận được luồng hơi thờ ơ tà ác, lập tức nhảy dựng lên vọt sang một bên, cách y rất xa: “Ngươi... là ai?”

Y chậm rãi xoay người.

Nương theo ánh sáng từ ngọn đèn, cuối cùng Trọng Tử cũng nhìn thấy được mặt của y, nhưng chỉ nhìn được nửa mặt, vì từ chóp mũi trở lên đều bị áo choàng che mất, chỉ có chiếc cằm cùng với đôi môi mỏng để lộ ra bên ngoài, sắc da tái nhợt.

Sau một lúc lâu, y mới nhếch khóe môi: “Trọng Tử.”

Giọng nói và con người của y đều quái dị như nhau, có một loại sức hút kỳ dị như mê hoặc người khác.

Người này biết mình sao? Trọng Tử càng thêm cảnh giác, rõ ràng dung mạo của nàng vốn đã bị Vạn Kiếp làm phép che giấu đi, nhưng y vẫn có thể nhận ra. Có thể thấy được chắc chắn y là người không tầm thường chút nào.

“Ngươi... biết ta sao?”

“Biết, hơn nữa ta còn biết, ngươi rất nhớ sư phụ của ngươi, có đúng không?”

Trọng Tử không trả lời, tầm mắt bị hấp dẫn bởi bàn tay trái của y. Trên ngón áp út thon dài kia có đeo một chiếc nhẫn được làm từ một loại ngọc trong suốt màu tím cực lớn, trong sắc tím còn thấp thoáng sắc đen, nhẫn ngọc trong suốt toả ra ánh sáng lung linh mê hoặc lòng người.

Nhưng y thoát cái đã đưa tay rút vào trong áo choàng: “Không thể nhìn quá lâu, nó sẽ mê hoặc hồn phách của người nhìn.”

Ngay từ đầu Trọng Tử đã phát hiện chiếc nhẫn đó có vấn đề, chỉ là không nghĩ tới y sẽ chủ động thừa nhận, ngược lại thực sự kinh ngạc, sau một lúc lâu nói: “Có người từng không chế ta, làm cho ta ở trong giấc mộng đi làm chuyện xấu, có phải là ngươi không?”

“Không phải ta.”

“Vậy ngươi tìm ta làm gì?”

“Ta có thể đưa ngươi đi gặp sư phụ ngươi.”

Trọng Tử không chút tin tưởng: “Nhưng ta không quen biết ngươi, vì sao ngươi lại giúp ta?”

“Bởi vì ngươi là đồ đệ của Lạc Âm Phạm, ta muốn lấy lòng ngươi.”

Trọng Tử làm sao tin chuyện ma quỷ mà y nói: “Ta không biết ngươi là ai, sao có thể tin tưởng ngươi chứ?!”

Y lại nhếch một bên khoé môi: “Tên ta là Vong Nguyệt, Vong trong ‘tử vong’, Nguyệt là ‘ánh trăng’.”

Trọng Tử nhìn không được phát run một cái, ngược mắt nhìn ánh trăng, người này thật đúng là một người quái dị, ngay cả tên cũng mang theo hơi thở chết chóc...

Y giống như biết được trong lòng Trọng Tử đang nghĩ gì: “Nghe cái tên này, có phải cảm thấy ta không giống người tốt đúng không?”

“Không chỉ riêng cái tên, dáng vẻ này của ngươi cũng không giống người tốt chút nào”, Trọng Tử nhìn trang phục của y giống như u hồn dưới huyết mộ, miễn cưỡng đem những lời định nói nuốt xuống.

Nhưng những lời nói kế tiếp của y càng làm cho người ta không nói được lời nào: “Thật ra ta là người tốt.”

Trọng Tử đỏ mặt hỏi: “Sao lại có người có thể tự nhận mình là người tốt vậy chứ?”

“Ngươi không tin à?”

“Nhìn ngươi không giống tiên cũng không giống người, ngươi... là ma!”

Y cũng không phủ nhận: “Nếu ta muốn hại ngươi, ngay bây giờ có thể bắt ngươi đi, sao lại đưa ngươi trở về làm gì.”

Trọng Tử vốn là chỉ có chút hoài nghi nhưng không thể tưởng tượng được y là ma thật, Trọng Tử khăn trương lau mồ hôi: “Làm sao ta biết được ngươi sẽ không hại ta, nói không chừng ngươi chính là kẻ được Cửu U ma cung phái tới hãm hại ta!”

“Cửu U? Vì sao y phải hãm hại ngươi?”

“Y muốn làm náo loạn lục giới.” Trọng Tử không cần nghĩ ngợi vội nói tiếp: “Nghe nói năm đó bởi vì y có dã tâm quá lớn, muốn mưu phản nên bị Nghịch Luân xử tử. Nay Nghịch Luân đã chết, Thiên Ma lệnh đã bị phong ấn, dù y đã là ma tôn nhưng lại không thể triệu hồi Hư Thiên vạn ma, cho nên mới âm thầm hãm hại ta, muốn lợi dụng máu của ta để giải trừ phong ấn trên Thiên Ma Lệnh, nếu ta thật sự trở về Nam Hoa, chẳng phải vừa lúc trùng kế của y sao?”

Vong Nguyệt nở nụ cười: “Người năm đó Nghịch Luân xử tử là Thiên Chi Tà, không phải là Cửu U.”

Trọng Tử kinh ngạc: “Ma tôn Cửu U không phải là Thiên Chi Tà sao? Mọi người đều nói Thiên Chi Tà chưa chết...”

“Thiên Chi Tà có lẽ thật sự chưa chết, nhưng Cửu U là Cửu U, Thiên Chi Tà là Thiên Chi Tà.”

“Sao ngươi biết bọn họ không phải là cùng một người?”

“Vậy sao ngươi lại khẳng định bọn họ là cùng một người?”

Trọng Tử im lặng không nói được gì, sau một lúc lâu lại nói: “Cho dù Cửu U không phải Thiên Chi Tà, cũng không có nghĩa là y không phải là người đã hại ta, chẳng lẽ y không muốn lợi dụng ta để thức tỉnh Thiên Ma Lệnh sao?”

“Không muốn!” Vong Nguyệt nói tiếp: “Thiên Ma Lệnh có đặc tính nhận chủ, nếu ngươi quả thực có thể giải trừ phong ấn, triệu hồi được sức mạnh Hư Thiên vạn ma, khi đó người mạnh nhất trong Ma giới sẽ là ngươi, sao y có thể vui mừng với chuyện này được chứ?”

Những lời này đúng là cũng có lý, thật sự thì Trọng Tử cũng đang nghi ngờ. Không chỉ riêng tiền môn muốn đoạt lại ma kiếm, Cửu U ma cung cũng muốn, nếu người áp chế Vạn Kiếp là ma tôn Cửu U, sao ma kiếm vẫn còn có thể ở trong tay Vạn Kiếp.

“Người hại ta không phải Cửu U sao?!”

“Đương nhiên không phải.”

“Kẻ ẩn thân kia muốn dùng ta để thức tỉnh Thiên Ma Lệnh, Cửu U không lo lắng cho địa vị của mình sao, không muốn đối phó với ta sao?”

“Y không lo lắng, bởi vì ngươi sẽ không để cho người kia thực hiện được, thật đó.”

“Sao ngươi lại biết những điều này chứ.” Trọng Tử nghi ngờ: “Vô duyên vô cớ đến giúp ta, ta lại không biết diện mạo thực sự của kẻ sau màn kia, nếu kẻ sau màn kia không phải đại thúc, cũng không phải Cửu U, vậy người đó có thể chính là ngươi cũng không chừng!”

“Ngươi muốn sao mới chịu tin tưởng ta đây?”

“Trừ phi...” Trọng Tử nhìn hẩn, đảo mắt một vòng: “Trừ phi ngươi thề trước mặt ma thần!”

Y gật đầu: “Ta thề, ta không hề hãm hại ngươi.”

Phàm là ma, tuyệt đối sẽ không dám lừa gạt ma thần. Trọng Tử nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn thấy lo lắng: “Ngươi giúp ta, thật sự không có điều kiện gì khác sao?”

“Có, ngươi không được nhắc tới ta trước mặt người khác.”

Chuyện này dễ thôi! Trọng Tử âm thầm vui sướng, đương nhiên là vì thấy mọi chuyện đã ổn thỏa, nàng không quyết định ngay lập tức: “Đối với ngươi, ta là đệ tử tiên môn, ngươi là ma, không có lý do gì vô duyên vô cớ lại giúp ta...”

Vong Nguyệt nói: “Ta chỉ là một ma dân tầm thường, không hề muốn hại ngươi, nếu ngươi không muốn ta giúp thì ta đi đây.”

Trọng Tử suy đi tính lại, thật sự nghĩ không ra chuyện này có điều gì lỗ lã cho mình cả, vì thế vội ngăn bước chân Vong Nguyệt lại: “Vậy làm phiền ngươi đưa ta đến núi Thanh Trường.”

Mặc kệ ra sao, chuyện quan trọng nhất bây giờ là gặp được sư phụ!

.....

Phía bắc núi Thanh Trường, ánh trăng mờ lung xuyên qua rừng cây, một đệ tử tiên môn ẩn mình trong bóng tối, mở to hai mắt xem xét động tĩnh bên ngoài.

Bỗng nhiên phía sau có người gọi: “Nam Hoa sư huynh?”

Đệ tử kia xoay người nhìn thấy người vừa tới, nhất thời cười nói: “Thì ra là sư huynh phái Kim Linh.”

Đệ tử của phái Kim Linh đi tới: “Không biết lần này mọi chuyện có thể thành công hay không?”

Đệ tử Nam Hoa nói: “Tôn giả tự mình tham trận, phía đông có Mẫn tiên tôn và Mộ sư thúc thiết lập Cửu Tinh Phục Ma trận, phía tây là Thanh Hoa Trắc thiếu cung chủ cùng phái Thành Chân trấn giữ, còn có chưong môn quý phái hợp nhau thiết lập Ngũ Linh trận, phía bắc là Thiên Cương Bắc Đẩu trận của Côn Luân giáo, dù bản lĩnh Vạn Kiếp có lớn đến đâu cũng không thể thoát được.”

Đệ tử phái Kim Linh do dự: “Nhưng còn phía nam này...”

Đệ tử Nam Hoa: “Phía nam mặc dù hơi yếu một chút, nhưng Tôn giả nói, chỉ cần chúng ta phòng thủ vững chắc là được, không cần phải tham gia tấn công. Với Bảy Bảy Bốn Mười Chín Hồn Thiên trận cũng đã đủ để ứng phó, đến lúc đó bị bao vây từ bốn phía, Vạn Kiếp chắc chắn trốn không thoát.”

Đệ tử phái Kim Linh mới thở phào nhẹ nhõm: “Trận này một người cũng không thể thiếu, như vậy tối nay chúng ta tuyệt đối không thể lơ là.”

Đệ tử Nam Hoa nói: “Đúng vậy.”

Đệ tử phái Kim Linh xấu hổ nói: “Thật hổ thẹn, không gạt sư huynh, đây là lần đầu ta đối phó với ma tôn, có chút sốt ruột, khiến sư huynh chê cười rồi.”

Đệ tử Nam Hoa cười cười trấn an y, hai người nói thêm vài câu, đệ tử Kim Linh liền rời đi, đệ tử Nam Hoa lại quay sang, chú ý xem xét động tĩnh bên ngoài.

Chốc lát, sau lưng lại truyền đến tiếng bước chân.

Người này từ phía sau núi xuống, tất nhiên cũng là đệ tử tiên môn, không cần hoài nghi, đệ tử Nam Hoa kia xoay người nói: “Bên này không có động tĩnh...”

Mới nói được một nửa, y bỗng nhiên dừng lại.

Người vừa tới cả người trắng toát, áo bào trắng với tay áo rộng, áo choàng trắng có mũ trùm đầu, khăn che mặt cũng màu trắng, tản ra một loại khí chất thuần khiết, nhẹ nhàng nhưng lạnh lùng như ngọc như tuyết dưới ánh trăng.

Bởi vì cả người đều là màu trắng, nên hình dáng người này dường như rất mơ hồ, có một chút hương vị của mộng ảo.

Từ đầu đến chân đều trùm kín, duy chỉ có đôi mắt lộ ra bên ngoài.

Đôi mắt đỏ rất kì lạ, không phân biệt được nam hay nữ, có lẽ là do hai hàng mi rất dài phảng phất dưới ánh trắng sáng phía xa xa nên trông thâm thuy vô cùng, giống như viên đá quý đen nhánh, tựa hồ có một sức mạnh hút người khác vào giấc mộng huyền ảo.

Đệ tử Nam Hoa giống như nhìn thấy ma quỷ, ngơ ngác nhìn người đến, bất động không nói lời nào.

Người mặc đồ trắng chậm rãi bước tới, vươn tay rút chủy thủ (*) ở bên hông, đâm vào ngực đệ tử Nam Hoa, động tác tự nhiên giống như bước đi và ăn cơm vậy.

** Chủy thủ : là 1 loại vũ khí có hình dáng tương tự như kiếm, nhưng ngắn hơn, cũng có thể coi là một loại dao găm. Dùng để đâm là chính, nhưng cũng có thể cắt gọt.*

Lặng yên không một tiếng động, một linh hồn mỏng manh đã trở về địa phủ.

“Bảy Bảy Bốn Mươi Chín Hồn Thiên trận, nhất định phải thiếu một người.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 24: Hang hùm miệng sói

Ánh trắng sáng trong chiều rọi xuống, hai bóng người lẻ loi xuất hiện trên sườn núi trống vắng.

"Phía trước chính là núi Thanh Trường."

Đỉnh núi này dường như có chút quen mắt, từ xa xa nhìn lại có thể thấy vài ngôi đền đang nhuộm đắm ánh trắng, hình như đây chính là ngọn núi mà Hải Sinh đạo trưởng đã sáng lập ra phái Phù Sinh, lúc trước Trọng Tử đã từng đi ngang qua vùng này. Mơ hồ xác thực lại, đúng là nó rồi! Trong lòng Trọng Tử không khỏi cảm thấy rất vui sướng, thì ra Vong Nguyệt đúng là người giữ lời hứa, cũng giống như Vạn Kiếp vậy, không phải là một ma dân tàn ác đánh mất chính mình.

"Ta chỉ có thể đưa ngươi đến đây thôi."

"Ngươi phải đi sao?"

"Ta là ma, lão già Mẫn Vân Trung mà nhìn thấy ta nhất định sẽ rất tức giận."

Trọng Tử mặc dù không thích Mẫn Vân Trung, nhưng bởi vì đó là sư thúc của Lạc Âm Phạm cho nên cũng không dám có ý bất kính với y, nhưng nay nghe Vong Nguyệt gọi thẳng y là "lão già Mẫn Vân Trung" thì không khỏi cảm thấy vui sướng như khi thấy người khác gặp họa: "A, vậy ngươi đi đi."

Vong Nguyệt hơi cúi thấp cằm nhìn xuống: "Ngươi vốn trời sinh sát khí nên đương nhiên là tiên môn sẽ không coi trọng ngươi, nếu như gia nhập ma đạo chắc chắn sẽ trở thành nhân vật rất lợi hại nha."

Trọng Tử trầm mặt xuống: "Ta sẽ không nhập ma!"

Vong Nguyệt cũng không phản bác, chỉ nói: "Ngươi nói rất đúng, trời sinh sát khí cũng không nhất thiết phải nhập ma."

Những lời này Trọng Tử nghe tất nhiên là rất thích rồi, bởi vậy thiện cảm đối với Vong Nguyệt lại tăng vài phần nữa: "Cảm ơn ngươi đã đưa ta đến đây."

"Không cần cảm ơn ta." Chiếc áo choàng màu đen vẫn che khuất hơn phân nửa khuôn mặt của Vong Nguyệt nên Trọng Tử không nhìn thấy rõ sắc mặt y cho lắm. Vong Nguyệt dùng bàn tay có đeo chiến nhẫn làm bằng viên ngọc màu tím trong suốt kia đặt lên vai Trọng Tử rồi nói, "Hy vọng sau này chúng ta còn có thể gặp lại nhau."

Trọng Tử gật đầu: "Được, ta sẽ nhớ kỹ những lời này của ngươi."

Vong Nguyệt nâng cánh tay lên với một vẻ rất phong độ, ý bảo Trọng Tử đi mau đi.

Trọng Tử vội vã chạy tới đây cũng vì muốn gặp sư phụ, cho nên nàng vội vàng hướng về phía Vong Nguyệt vẫy vẫy tay, cũng không quay đầu lại nhìn mà chỉ nhắm về hướng núi Thanh Trường chạy đi.

Chờ mãi cho đến khi bóng dáng của Trọng Tử biến mất, Vong Nguyệt vẫn đứng nguyên tại chỗ không hề nhúc nhích.

"Con bé là đồ đệ của Lạc Âm Phàm, sao thánh quân lại thả con bé trở về?" Dục Ma Tâm vừa hiện thân lên đã hỏi Vong Nguyệt.

"Bởi vì con bé không thể quay về."

"Ý của thánh quân là..."

"Theo những tin tức của tiên môn thì con bé mưu toan thi triển huyết chú để thức tỉnh thiên ma lệnh." Vong Nguyệt nhìn về phương hướng kia, trong không khí trầm lắng, giọng nói âm u của Vong Nguyệt cất lên lại lộ ra một chút dịu dàng hiếm có: "Người đã nghe thấy chưa, con bé nói là bị người khác hãm hại, những việc này không phải là do con bé nguyện ý làm."

"Thánh quân tin tưởng lời của con bé ấy?"

"Vì sao ta lại không tin?"

"Nếu như con bé ấy trở về Nam Hoa chắc chắn sẽ bị trục xuất ra khỏi sư môn và bị đưa đi Côn Luân chịu hình phạt, mà ngài cũng phải biết rằng muốn cứu người ở băng lao của Côn Luân còn khó hơn lên trời nữa. Nếu kẻ đó thực sự muốn lợi dụng con bé để giải phong ấn cho thiên ma lệnh thì tất nhiên sẽ ngăn cản không cho con bé trở về rồi." Tên Dục Ma Tâm lại lắc đầu: "Nhưng nha đầu đó có quan hệ gì với Nghịch Luân đâu chứ, kẻ đó làm sao dám khẳng định máu của nha đầu đó có thể giải trừ được phong ấn nhỉ?"

Vong Nguyệt nói: "Ai nói với người là không có quan hệ gì?"

Dục Ma Tâm khiếp sợ hỏi lại: "Thánh quân muốn nói..."

"Thiên Chi Tà đi theo Nghịch Luân đã nhiều năm như vậy rồi, đối với chuyện của Nghịch Luân y hẳn là biết nhiều hơn chúng ta rất nhiều."

"Thánh quân nghi ngờ kẻ đó là Thiên Chi Tà?"

"Ngoại trừ y ra, còn có ai có thể làm ra những chuyện này chứ." Vong Nguyệt nhẹ nhàng nhoèn miệng cười, "Y muốn lợi dụng con bé để thức tỉnh thiên ma lệnh, chỉ đáng tiếc là y quá gấp gáp nên đã mắc phải sai lầm, phong ấn không những không được giải trừ mà ngược lại còn hại con bé bị trục xuất đi Côn Luân nữa."

Dục Ma Tâm dường như nhớ tới việc gì đó liền nói tiếp: "Hay là lần này chuyện Vạn Kiếp nửa đường cướp người, cũng là chủ ý của Thiên Chi Tà, y muốn ngăn cản nha đầu ấy đi đến Côn Luân? Nhưng Thiên Chi Tà làm sao lại có liên quan với Vạn Kiếp được nhỉ?"

"Chỉ cần là người còn sống thì có thể tạo ra các mối quan hệ tùy thích." Vong Nguyệt vui sâu đầu vào cái nón của tấm áo choàng màu đen, y lại nói tiếp: "Con bé nói rằng có người lợi dụng giác ngộ của nó để không chế nó."

"Thiên Chi Tà nổi tiếng nhất là nhiếp hồn thuật, nhưng việc này rõ ràng là mộng yểm thuật, đó cũng chính là sở trường của Mộng Ma mà." Dục Ma Tâm kinh ngạc: "Năm đó Nghịch Luân có một thủ hạ vốn là hữu hộ pháp tên là Mộng Ma, rất nổi danh, chẳng lẽ..."

Vừa dứt lời, cảnh vật bốn phía đã bắt đầu biến hóa, rừng cây, triền núi, toàn bộ mọi thứ xung quanh đều biến mất không thấy tung tích, chỉ thấy nơi này hóa thành một khu rừng lê bát ngát, dưới ánh trăng sáng trong, hiện ra bóng dáng một cây lê nở hoa trắng muốt, thanh khiết như tuyết.

Từ giữa rừng lê sâu thẳm, một đóa hoa lê từ từ bay tới.

Đóa hoa lê nhỏ nhỏ đó càng bay lại gần thì lại càng biến lớn hơn, cho đến khi bay đến trước mặt thì đã có một người đứng ở trong đó, một nữ tử mặc áo lụa màu trắng bước ra từ giữa đóa hoa, da thịt trắng mịn, mái tóc dài đỏ xoàng xoàng nhưng cũng trắng như tuyết, cực kỳ giống với đóa hoa lê trắng muốt ở bên cạnh.

"Mộng Cơ tham kiến thánh quân."

Vong Nguyệt cười nói: "Nếu so với Mộng Ma, nàng còn kém xa lắm."

Mộng Cơ nghe vậy cũng không tức giận, chỉ khẽ cười thật quyến rũ, đứng ở bên cạnh y.

Dục Ma Tâm không có phản ứng gì khác, chỉ lẩm bẩm: "Như thế là sao, kẻ đó rốt cuộc là Thiên Chi Tà hay là Mộng Ma?"

.....

Ánh trăng bao trùm khắp núi Thanh Trường, phủ khắp cây cối là một không gian vô cùng yên tĩnh. Trọng Tử không hề sợ hãi bước đi trên con đường trong đêm tối mịt mùng, chỉ cần nghĩ đến việc sẽ được nhìn thấy sư phụ là trong lòng nằng nặc lại tràn đầy vui mừng, không còn một chút sợ hãi nào nữa.

Trong rừng cây cối um tùm như bóng ma, một bóng trắng đang lảng lảng đứng, đôi đồng tử đen láy khẽ chớp.

Phía trước khoảng mười trượng, con đường rộng lớn đột nhiên thay đổi một cách kỳ lạ...

Trọng Tử vẫn vô tư đi tới mà không hề phát hiện ra sự thay đổi này, bước chân nhanh chóng chạy về phía trước.

Con đường càng ngày càng hẹp, càng lúc càng khó đi. Ở hai bên đường cỏ cây càng lúc càng rậm rạp hơn. Rõ ràng đây là con đường lớn để đi lên núi, vì sao lại biến thành như vậy rồi?

Một cơn gió thổi qua, những ý nghĩ vui mừng trong lòng Trọng Tử chợt lắng đọng lại và đầu óc nàng cũng bắt đầu tỉnh táo ra, nàng dần dần cũng phát hiện ra ở đây có điều gì đó thật bất thường, bị một nhánh cây chia ra móc vào một góc áo ở phía sau kéo lại, cuối cùng Trọng Tử cũng dừng bước, từ từ sắp xếp lại mọi suy nghĩ trong đầu mình.

Vừa mới ngược mắt lên nhìn lại thì con đường ở trước mặt đã biến mất tăm, thay vào đó là một mảnh rừng cây cối rậm rạp, ngả nghiêng.

Sao lại thế này? Trọng Tử kinh ngạc vô cùng, cố gắng trấn tĩnh lại để xem xét tình hình trước mắt, nhưng cả người nàng lập tức trở nên lạnh lẽo từ đầu đến chân.

Bên dưới những thân cây kia là một thi thể đang nằm yên bất động, trên ngực cắm một thanh chủy thủ.

Sư phụ và mọi người trong tiên môn đều đang ở trên núi, làm sao lại có người chết ở đây được? Trọng Tử cố đè nén nỗi sợ hãi trong lòng xuống, chậm rãi lui về phía sau vài bước, rồi xoay người thật mạnh chạy ngược về phía vừa mới đi qua.

Trọng Tử chạy không ngừng nghỉ, cỏ cây ở hai bên nhanh chóng bị bỏ lại phía sau.

Mãi cho đến khi có cảm giác khoảng cách đã đủ an toàn, Trọng Tử mới dừng lại không chạy tiếp nữa, nàng sợ hãi đưa tay ôm ngực, cảm giác như vừa nhấc một tảng đá nặng ra khỏi lồng ngực, đứng thờ đốc. Không kịp suy nghĩ nhiều, Trọng Tử đang muốn đưa tay lên lau mồ hôi, vừa mới ngược mắt lên thứ nhìn thấy được lại vẫn là một thi thể!

Vẫn là xiêm y đó, vẫn là tư thế đó, ngay cả cây cối ngả nghiêng ở bên cạnh cũng vẫn y như thế, tất cả đều giống hệt như khung cảnh mới vừa rồi nàng nhìn thấy.

Mồ hôi lạnh thấm ra ướt đầm cả người, Trọng Tử vội vàng xoay người chạy như điên. Nhưng bất luận nàng có chạy đi bao xa thì thi thể kia vẫn xuất hiện ở ngay trước mắt, nàng có chạy tới chạy lui thì vẫn như chạy quanh một vòng tròn khép kín và lúc nào cũng quay trở lại điểm xuất phát.

Trọng Tử quả thực vừa như muốn nổi điên lại vừa tuyệt vọng hét lớn: "Là ai! Người là ai!"

Không hề có tiếng đáp lại.

Là Vạn Kiếp làm sao? Không thể nào, y giết người dễ như trở bàn tay, cần gì phải dùng đến chủy thủ kia chứ, hơn nữa y đang nóng lòng đi cứu Cung Khả Nhiên, làm sao có thời gian để làm nhiều chuyện như vậy được?

Chẳng lẽ lại là Vong Nguyệt? Y sẽ không dám lừa gạt ma thần, nếu chính miệng y đã thề trước mặt ma thần thì nhất định cũng sẽ không hãm hại nàng.

Nhưng quan trọng hơn tất cả là, có người có ý dẫn nàng đến nơi này, đặt nàng vào hoàn cảnh này, y có mục đích gì đây?

Trọng Tử nhắm mắt lại một lát, ép buộc bản thân phải trấn tĩnh lại, sau đó mới mở mắt ra một lần nữa, bước lên từng bước về phía thi thể kia.

Người đã chết là một đệ tử của tiên môn, mi thanh mày tú, vẻ mặt vẫn phảng phất thần sắc trước khi chết một khắc, dường như có chút ngậm ngùi, trong tay còn nắm thanh trường kiếm chưa được rút ra khỏi vỏ.

Khi nhìn thấy rõ khuôn mặt của y, trong lòng Trọng Tử chợt nổi lên một cơn đau kịch liệt: "Vị Hân sư huynh!"

Người này đúng là đệ tử của Nam Hoa, tên gọi là Vị Hân, luận về bối phận thì cũng xem như đồ tôn của Mẫn Vân Trung. Người này thường ngày đối đãi với Trọng Tử rất ân cần. Ngày đó khi thấy nàng bị đưa đi Côn Luân, còn cầu xin cho nàng mãi.

Trọng Tử đau lòng không thể nào chịu được, quỳ gối xuống bên cạnh tử thi khóc lên thành tiếng, vừa khóc vừa mắng: "Người rốt cuộc là ai! Hại ta là đủ rồi, sao lại còn làm hại cả Vị Hân sư huynh nữa chứ!"

Đang khóc lóc thương tâm, cách đó không xa đột nhiên có tiếng động.

"Mau đỡ vị sư huynh này lên núi chữa thương!"

"Văn sư cô, bên kia còn có một vị sư huynh, hình như đã..."

"Đỡ huynh ấy lên núi."

.....

Trọng Tử nghe thấy những giọng nói quen thuộc này, vội vàng đẩy nhánh cây sang một bên để bước ra bên ngoài xem thử, quả nhiên đó chính là Văn Linh Chi dẫn theo một nhóm đệ tử của Nam Hoa hướng về phía này đi tới, vừa đi vừa kiểm tra những người bị thương vong và những người còn sống sót, đáng vẻ rất bình tĩnh, rất có phong thái đại đệ tử Nam Hoa.

"Mộ sư huynh đâu?"

"Sư huynh đi qua bên kia xem xét rồi."

Văn Linh Chi đỡ lấy một người đệ tử bị thương, nghi hoặc hỏi: "Tôn giả tự mình chọn người và bố trí trận thế làm sao lại có sai sót được?"

Người đệ tử kia trả lời với giọng yếu ớt: "Tôn giả dự tính không có gì sai sót cả, mới vừa rồi Vạn Kiếp đi lại đây, chúng ta vốn định dùng Hồn Thiên trận để vây bắt y, ai ngờ được chuyện kéo tới trước mắt mà lại thiếu mất một người, do đó trận pháp không thể hoàn thiện được."

Văn Linh Chi vội hỏi: "Thì ra là thế, không biết là đã thiếu người nào?"

"Chính là Vị Hân sư huynh của quý phái, huynh ấy vốn ẩn nấp ở bên chỗ kia." Người đệ tử nọ vừa nói vừa đưa ngón tay chỉ về phía Trọng Từ đang đứng. "Trước đó ta còn đi tìm huynh ấy để nói chuyện, sau đó thì không biết đã xảy ra chuyện gì mà huynh ấy lại không xuất hiện."

Văn Linh Chi nghe nói xong liền lệnh cho hai đệ tử đưa người đệ tử bị thương kia đi lên núi, rồi quay sang phân phó những đệ tử còn lại: "Cẩn thận điều tra, xem thử có còn sống hay không."

Chúng đệ tử đều đồng loạt nghe theo lời của Văn Linh Chi.

Đứng ở bên này nghe thấy những lời như thế, Trọng Từ cũng đã đoán được đại khái tình hình ở nơi này, kẻ giết Vị Hân sư huynh nhất định là kẻ đứng sau màn kịch này, y ra tay phá Hồn Thiên Trận là vì muốn để cho Vạn Kiếp thuận lợi cứu Cung Khả Nhiên ra. Dù sao kẻ đó cũng đang ở trong tiên môn, có rất nhiều việc quan trọng mà y phải lợi dụng Vạn Kiếp để làm cho y, nếu như Vạn Kiếp bị nhốt thì đối với y không hề có lợi một chút nào cả.

Nhưng y có ý đem năng dẫn dụ đến nơi đây, chẳng lẽ...

Trọng Từ đột nhiên tỉnh ngộ, mồ hôi lạnh ứa ra. Trong lòng nàng biết rõ nếu lúc này mà để cho bọn họ phát hiện ra mình thì cho dù nàng có trăm ngàn cái miệng cũng không thanh minh được. Vì thế nàng vội vàng đứng dậy tính chạy trốn ra khỏi nơi này.

"Ai ở đằng kia!" Văn Linh Chi đã tu luyện khác khổ suốt mấy năm nay cho nên tiến triển cực nhanh, mọi động tĩnh xung quanh đương nhiên là cũng không thể qua được mắt của nàng ta. Lúc này lại phát hiện ra có người đang nghe lén, lập tức rút kiếm ra phóng vào không trung mà chém tới.

Trọng Từ hoảng sợ vô cùng, kêu lên cũng không được mà không kêu lên cũng không xong, lúc này chỉ biết trơ mắt nhìn thanh kiếm kia đang chém xuống người mình.

Ngay tại lúc nguy cấp này, bỗng nhiên một thanh kiếm khác từ phía sau người nàng bay tới. Hai thanh kiếm chạm vào nhau, kiếm khí tỏa ra mãnh liệt, chỉ nghe thấy keng một tiếng lập tức bảo kiếm của Văn Linh Chi bị đánh ngược trở về, ngay cả bản thân của nàng ta khi đỡ lấy thanh kiếm mặt mày cũng trắng bệch ra, phải lùi về phía sau vài bước, suýt nữa thì ngã sấp xuống.

Đó là một thanh Tinh Cương kiếm tầm thường, cũng giống như chủ nhân của nó, thật sự bình thường, nhưng lại không một người nào dám khinh thường nó.

Trọng Từ ngơ ngác nhìn y.

"Thì ra là Mộ sư huynh." Văn Linh Chi vừa dẫn các đệ tử chạy tới, nhìn thấy người đến là Mộ Ngọc thì nhẹ nhàng thở ra, nhưng tiếp theo đó lại sừng sốt kêu lên: "Trọng Từ?"

Tướng mạo của mình đã thay đổi, nàng ta làm sao có thể nhận ra mình được chứ! Trọng Từ rốt cục cũng ý thức được chuyện gì đang xảy ra, nhanh chóng đưa tay lên sờ mặt của mình, nhất thời hoảng sợ vô cùng - là ai mà lại lợi hại như vậy, có thể giải được pháp thuật của Vạn Kiếp đã phong ấn trên người nàng!

Không khí xung quanh trở nên đông cứng lại, chúng đệ tử nhìn lên thi thể của Vị Hân rồi lại nhìn về phía Trọng Từ, thần sắc ai nấy cũng phức tạp.

Văn Linh Chi liền trấn định lại hỏi: "Sao lại thế này?"

"Ta vừa tới đây đã nhìn thấy Vị Hân sư huynh..." Trọng Từ vừa nói vừa run rẩy cả người, một nỗi sợ hãi lẫn tuyệt vọng lan tràn từ tận đáy lòng nàng. Nàng đã bị người khác tính kế giăng bẫy một lần, không thể nào tưởng tượng được còn có thể có lần thứ hai. Dựa vào tình hình trước mắt này thì cho dù nàng có nói gì cũng đều là dư thừa cả, thà rằng là nàng chết đi còn hơn là nghĩ tới việc lại phải nhìn thấy dáng vẻ thất vọng của sư phụ một lần nữa.

Văn Linh Chi nhìn thấy thế cũng chỉ nhấp miệng thật mạnh rồi cũng không nói gì nữa.

Cuối cùng, Mộ Ngọc đi tới kéo tay Trọng Từ, mỉm cười nói: "Không sao, trở về là tốt rồi."

Được bàn tay ấm áp kia nắm lấy, Trọng Từ dường như trở nên yếu đuối hơn hẳn, nàng không kim được nữa, nước mắt rơi xuống, lẩm bẩm: "Mộ sư thúc..."

Mộ Ngọc dịu dàng cất lời: "Tôn giả đang ở đây, ta đưa con đi gặp người."

"Nghe nói đồ đệ của hộ giáo đã tự mình quay trở về, bản lĩnh quả nhiên là không nhỏ."

Ánh sáng như ngọc minh châu chiếu tới, khắp bốn phía đều trở nên sáng rực như ban ngày, trên không trung một đám người bay tới. Người vừa cất tiếng nói chính là Mẫn Vân Trung với Phù Đồ Chương đang cầm trong tay, đứng ở bên cạnh là Ngọc Hư Tử, Hải Sinh và vài vị cường môn khác.

.....

Cảm nhận được sự tồn tại của người ấy, Trọng Tử cắn chặt môi, không dám ngước mắt lên nhìn, không đành lòng nhìn. Nhưng cuối cùng nàng cũng không chịu nổi lại nhìn về phía người ấy đang đứng giữa không trung. Vẫn là y phục màu trắng thuần khiết đó, vẫn là mái tóc dài đen nhánh buông xuống sau lưng, và vẫn là khuôn mặt quen thuộc không mang theo bất cứ một biểu hiện gì, đẹp đẽ và lạnh nhạt như từ trước đến giờ.

Linh Chi liền bước lui ra phía sau vài bước kêu lên: "Sư phụ, Vị Hân sư huynh..."

Mẫn Vân Trung lúc này mới để ý đến thi thể của Vị Hân đang nằm yên bất động trên đất, lại nhìn về phía những đồ đệ yêu thương của mình. Thấy những đồ tôn đồng trang lứa với Vị Hân ai nấy đều mất đảm lệ nhòa, lập tức hiểu được ngay tình hình trước mắt, không khỏi vừa đau đớn vừa giận dữ: "Giỏi lắm! Thật sự là quá giỏi mà! Ngay cả sư huynh đồng môn mà cũng xuống tay cho được! Âm Phàm, người thu nhận nghiệt đồ, hôm nay ta sẽ thay người thanh lý môn hộ!"

Phù Đồ Chương trong tay Mẫn Vân Trung phát ra ánh sáng chói lòa, từ giữa không trung một luồng tiên khí màu trắng mạnh mẽ tỏa ra, tạo nên hình trận Bát Quái Đồ, hướng vào đầu của Trọng Tử chụp xuống.

"Lục tiên án!"

Đó là chiêu tuyệt sát của tiên môn, Lục Tiên đồ!

Mẫn Vân Trung thân là đốc giáo, là người chấp chương mọi hình phạt ở Nam Hoa, lần trước đối với việc của thiên ma lệnh đã có không ít bất mãn, giờ phút này lại chứng kiến cảnh Vị Hân chết thảm, nhất thời giận dữ vô cùng, làm sao còn có thể lưu tình được. Lập tức đem tất cả tu vi tu hành được trong hơn một ngàn năm qua đặt hết vào trong sát chiêu này, ra tay cực nhanh. Với một chiêu này thì ngay cả khi có ai muốn cứu Trọng Tử cũng không thể nào trở tay kịp, một khi Lục Tiên án đã đánh xuống thì đừng nói là một Trọng Tử mà có là mười Trọng Tử cũng phải hồn phi phách tán.

Không một ai dám nói gì, chúng đệ tử ai nấy đều biến sắc, vài vị cường môn có mặt ở đây cũng cảm thấy kinh hãi, mọi người đều đồng loạt nhìn về phía một người khác.

Hắn vẫn lặng lẽ đứng im ở nơi đó, dường như cũng không có ý muốn ngăn cản.

Không có phần uất và oán hận, cũng không có oan ức, chỉ có đau khổ đang giằng xé trong lòng. Trọng Tử kinh ngạc nhìn người ấy, với tình cảnh trước mắt như thế này thì quả thật là ngay cả tư cách để kêu lên hai tiếng 'Oan uổng' nàng cũng không có. Cho dù nàng có nói gì thì người khác cũng sẽ không tin, những người khác đó bao gồm cả người mà nàng tin tưởng nhất.

Là do nàng làm việc lỗ mãng không biết suy nghĩ trước sau cho nên mới trúng kế của kẻ khác, cho dù nàng có chết cũng không đủ để bù đắp hết những tội lỗi đã gây xuống đầu nàng. Nhưng mà sư phụ của nàng còn chưa biết kẻ đó đang trà trộn trong tiên môn, bất cứ lúc nào y cũng đều có khả năng ra tay với người.

Trọng Tử đột nhiên hoàn hồn trở lại, mặc kệ cho cả toàn thân thể đang bị Lục Tiên án ép tới thở không nổi, chỉ cố sức muốn há miệng ra để nói với sư phụ của nàng điều đó.

Nhưng Trọng Tử chưa kịp cất lên thành tiếng, bỗng nhiên bên tai dường như mọi thứ đều nổ tung lên.

Thanh trường kiếm trong như làn nước mùa thu bay ra khỏi vỏ, không ai nhìn thấy rõ, chỉ nhìn thấy kiếm khí từ thanh kiếm đó mang theo năm màu xanh, trắng, đỏ, đen, vàng phóng ra chặt đứt và phá tan Lục Tiên án đang trùn xuống người Trọng Tử, một con lốc xoáy thật lớn được hình thành, pháp thuật thượng cổ đỉnh cao của Mẫn Vân Trung lập tức bị kiếm khí mạnh mẽ kia đánh cho tan tành, xơ xác giống như bọt nước trắng xóa tung bay trên đầu mình có một vị ngọt dâng lên.

Trọng Tử đang nằm giữa trung tâm của con lốc xoáy đó, bị dư lực đánh ngã xuống, miệng nàng phun ra một ngụm máu tươi, đầu của nàng đau như búa bổ, lúc này chỉ còn nghe thấy những tiếng ong ong quanh tai mình.

Trục Ba kiếm xoay quanh hai vòng rồi quay trở về bên trong vỏ kiếm, người vừa chấp kiếm kia sắc mặt vẫn không chút thay đổi.

Mấy vị cường môn kia đều không hèn mà cùng nhẹ nhàng thở ra. Tất cả những người làm sư phụ trong thiên hạ này ai cũng muốn che chở cho đồ đệ của mình, ngay cả khi đồ đệ đó có phạm phải sai lầm lớn như thế nào, thì bản thân người làm sư phụ cũng không nhẫn tâm đến mức nhìn đồ đệ của mình chết ngay trước mặt mình.

Ở trong mắt mọi người, nghiệp chương của Trọng Tử quả thật rất nặng nề, nhưng cho dù thế nào, hắn vẫn ra tay cứu đồ đệ mình.

Những đau đớn này nếu không thể kết thành những thương tổn trong lòng thì hay biết mấy, Trọng Tử không hề gãy dạ mà chỉ lặng lẽ quỳ xuống.

Mẫn Vân Trung vừa tiếp được Phù Đồ Chương trong tay lập tức phải lui về phía sau hai bước để giữ cho thân người đứng vững, y giận dữ đến mức chỉ có thể cười mà nói rằng: "Giáo quy của Nam hoa, ở trong mắt của họ giáo thật không là gì hay sao!"

Lạc Âm Phàm vẫn tỉnh bơ như không hề nghe thấy gì.

Mộ Ngọc nhẹ nhàng thở ra, nhẹ giọng bẩm báo lại: "Vị Hân gặp chuyện không may đã hai canh giờ rồi ạ."

Lời này tuy rằng nói không nhiều lắm nhưng hàm ý trong đó ai cũng hiểu được. Nếu thật sự việc này là do Trọng Tử ra tay thì nàng đã sớm bỏ trốn rồi, cần gì phải ở lại chỗ này để cho người ta bắt được kia chứ?

Mẫn Vân Trung sau một khắc sừng sốt lại chế giễu nói: "Cần gì phải trốn đi kia chứ, lúc này đã có hộ giáo ở đây, chỉ nói một câu mọi chuyện đều làm trong giấc mộng hết thì tất cả lại được tẩy rửa sạch sẽ thôi mà." Y lại nhìn thi thể của Vị Hân: "Để đâm một thanh kiếm lên lồng ngực như thế rõ ràng phải là một người rất quen thuộc thừa dịp Vị Hân không hề phòng bị mà xuống tay. Vị Hân đối xử với nó rất ân cần, đương nhiên sẽ không để phòng nó rồi."

Mộ Ngọc nói: "Cũng có thể là nhiếp hồn thuật."

"Thì ra Vạn Kiếp còn có nhiếp hồn thuật giúp đỡ nữa kia đấy." Mẫn Vân Trung lạnh lùng tiếp: "Hộ giáo tính xử trí việc này như thế nào đây?"

Lạc Âm Phàm không hề lên tiếng.

Trọng Tử cố gắng đi đến trước mặt sư phụ quỳ xuống lần nữa. Trọng Tử biết rõ việc này quá mức trùng hợp, cho dù nàng nói gì cũng khó có người có thể tin được, nhưng nàng vẫn kể lại sự việc từ đầu tới cuối một cách rành mạch và rõ ràng. Quả nhiên mọi người vừa nghe xong ai nấy cũng nhú mày.

Mẫn Vân Trung lạnh giọng: "Ý của ngươi là trong tiên môn có gian tế?"

Trọng Tử gật đầu.

"Gian tế là ai?"

"Con... không biết."

"Nếu nói như vậy thì ý của ngươi là có người muốn hãm hại ngươi." Mẫn Vân Trung khế dừng lại rồi nói tiếp: "Nhưng có chuyện này ta phải hỏi ngươi, ngươi không phải là bị Vạn Kiếp bắt đi sao, bây giờ làm thế nào lại bỏ trốn trở về đây được?"

Trọng Tử do dự trả lời: "Là... Vạn Kiếp mang con đi ra ngoài cùng với y."

"Xem ra Vạn Kiếp đối đãi với ngươi cũng tốt gồm nhỉ. Bởi vậy cho nên ngươi liền thừa dịp Vị Hân không hề phòng bị mà xuống tay giết nó để giúp cho y chạy thoát?"

"Con không có! Vị Hân sư huynh đối đãi với con rất tốt, con làm sao có thể làm hại huynh ấy được!"

Chứng kiến cảnh này, Lạc Âm Phàm rốt cục cũng mở miệng: "Cũng không có chứng cứ thiết thực, chưa gì mà đã dùng hình phạt nặng như vậy thì không thích hợp."

Lời này chẳng qua là muốn bảo vệ cho đồ đệ của hắn mà thôi. Lạc Âm Phàm hẳn một khi đã nhận định chuyện gì thì cho dù có tranh cãi đến mấy thì cuối cùng lúc nào cũng luôn chỉ có một kết quả duy nhất. Mẫn Vân Trung rốt cuộc cũng không muốn cương quyết tranh cãi tới cùng với hắn, hơn nữa sự tình lần này quả thật là cũng có vài phần kỳ quái, cho nên tạm thời nên giãn xuống mà nói: "Nếu hộ giáo đã nói như vậy thì ta tạm thời tin tưởng nghiệt đồ này một lần, nhưng tội lỗi lúc trước thì không thể nào tha thứ được."

Lạc Âm Phàm gật đầu: "Lập tức đưa con bé đi Côn Luân."

Trọng Tử bỗng nhiên nói: "Xin sư phụ và tiên tôn thư thả cho con mấy ngày, tạm thời con không thể đi được."

Lạc Âm Phàm vẫn chưa mở lời đáp lại thì Mẫn Vân Trung đã lên tiếng trách mắng trước: "Nghiệp chương, lời nói dối như thế mà cũng nói ra được, còn muốn mưu toan trốn tránh trách phạt nữa sao!"

"Không phải, là do con đã đồng ý với Vạn Kiếp là sẽ quay về Vạn Kiếp cung."

"Đồng ý với Vạn Kiếp?" Mẫn Vân Trung cười lạnh, "Ngươi muốn ruồng bỏ sư môn, quay đầu về Ma giới?"

"Con không hề có tư tưởng đó, chỉ là năm đó y đã từng cứu con!" Trọng Tử ngừng lại nhìn Lạc Âm Phàm: "Nếu như con không quay trở về, Cung tiên Tử nhất định sẽ rất nguy hiểm, mọi việc có khả năng sẽ không dừng lại như thế này... Vạn Kiếp hiện đang bị người khác áp chế, sư phụ đã từng dạy đệ tử rằng chỉ nên báo ân không nên báo oán. Đợi sau khi điều tra ra kẻ đó là ai, đệ tử nhất định sẽ trở về Nam Hoa lĩnh tội và đi Côn Luân chịu hình phạt."

Mọi người đều nhú mày.

Mẫn Vân Trung nổi giận đùng đùng: "Đương kim Ma giới mạnh hơn Vạn Kiếp thì đã chết, còn ai có thể áp chế được y? Huống chi y đã đánh cắp ma kiếm, nghiệp chương vô cùng nặng nề, cho dù có chết trăm nghìn lần cũng không đủ để đền hết tội lỗi của y. Ta thấy ngươi rõ ràng là đã bị y mê hoặc, đã đến mức độ như thế mà còn không biết hối cải, một nghịch đồ như vậy thì giữ lại còn có ích lợi gì nữa, việc đến nước này mà hộ giáo còn muốn thiên vị cho nghiệt đồ này chẳng lẽ không phải là quá mức hay sao!"

Lạc Âm Phàm nhìn Trọng Tử: "Nếu người còn nhớ rõ mình là ai, thì trước hết lập tức đi Côn Luân ngay cho ta."

"Nhưng..." Sư phụ là đang muốn che chở cho nàng, sao nàng lại không hiểu kia chứ, nàng cũng thật lòng muốn đi Côn Luân chịu phạt. Nhưng nếu như nàng đi thì đại thúc ở bên kia biết phải làm sao, kẻ đó nhất định là không chỉ dùng Cung Khả Nhiên để áp chế đại thúc.

Nhìn thấy tiểu đồ đệ có thái độ do dự như thế, rốt cục lại làm cho Lạc Âm Phàm cảm thấy tức giận.

Mới rời xa hắn có mấy tháng, mà tiểu đồ đệ này ngay cả lời nói của hắn cũng không nghe nữa sao?

Bản thân vốn là trời sinh sát khí, Vạn Kiếp bắt cóc con bé đi hắn biết rất rõ mục đích của Vạn Kiếp cũng chẳng đơn thuần gì. Nhưng hắn đối với đồ đệ của mình vẫn luôn tin tưởng, là vì biết rằng tiểu đồ đệ ngoan ngoãn sẽ không vi phạm những điều răn dạy của hắn. Nhưng theo như tình hình hiện tại thì dường như hắn đã không còn nắm chắc được nữa, dù sao thì tâm tính của con bé cũng rất đơn thuần, lại bị giam giữ ở Vạn Kiếp cung lâu như vậy cũng khó tránh khỏi bị Vạn Kiếp mê hoặc, một tờ giấy trắng bị nhiễm đen là hoàn toàn có khả năng.

Con bé đương nhiên là sẽ không giết người, nhưng con bé lại còn không biết rõ rằng bất luận là con bé có nói dối hay không đều không còn là vấn đề quan trọng nữa, bởi vì dường như đã chắc chắn việc bản thân con bé với thiên ma lệnh có một mối quan hệ kỳ lạ khó có thể giải thích được rồi, nếu như có một ngày Nam Hoa thua trong tay ma tộc, rồi đến cả tiên môn cũng thất bại hoàn toàn, bản thân hắn cũng chỉ có thể bảo vệ được tiên môn, được lục giới trong lúc nhất thời mà thôi, vậy thì sau này biết phải làm như thế nào đây? Nếu để cho con bé tiếp tục ở lại Nam Hoa thì chỉ cần lại phạm phải một sai lầm nhỏ nhất nữa thì con bé tuyệt đối sẽ không có được cơ hội may mắn lần thứ hai như vậy. Hồn phi phách tán, đối một người trời sinh sát khí mà nói thì đó chính là kết cục tốt nhất. Hình phạt bằng khóa một trăm năm mặc dù sẽ khiến con bé phải chịu nhiều khổ sở, nhưng lại có thể làm cho người khác cảm thấy yên tâm. Mà đối với con bé đó cũng là một nơi tương đối an toàn, chỉ cần con bé đợi được cho đến lúc hắn tu thành Kính Tâm thuật, thì nhất định hắn sẽ thả con bé ra.

Nghiệp chướng này, sao lại không chịu hiểu cho nỗi khổ tâm của hắn cơ chứ! Tự bản thân hiện tại đã khó tự bảo toàn rồi, thế mà vẫn còn muốn lo lắng cho Vạn Kiếp nữa ư. Chẳng lẽ còn không rõ Vạn Kiếp mấy năm nay giết người như ma sao, bất luận là như thế nào thì nghiệp chướng cũng đã quá nặng nề rồi.

Lạc Âm Phàm không chút do dự nâng cánh tay lên, dứt khoát và mạnh mẽ ép Trọng Tử đi.

"Sư phụ!" Trọng Tử vội vàng kêu lên, tất nhiên không phải nàng sợ bị chịu hình phạt, mà bởi thực sự nếu không có Vạn Kiếp, nàng đã sớm bị người khác đánh chết từ lâu rồi. Nhất là khi nàng biết được y đang bị người khác uy hiếp, bức y phải làm những chuyện như thế này, càng nghĩ nàng lại càng không nỡ nhẫn tâm hại y.

Linh đài ẩn bắt giác tự thành hình quanh người nàng, nàng vốn định cầu xin sư phụ hãy dừng tay để cho nàng có thêm chút ít thời gian giải thích mọi chuyện thật rõ ràng, nhưng lại không để ý rằng hành động này của nàng nghiêm nhiên đã trở thành cái lời sư phụ, khiến cho mọi người xung quanh đều phải lắc đầu.

Lạc Âm Phàm tức giận đến mức phải nhếch môi lên mà cười.

Chỉ trong vòng có mấy tháng ngắn ngủi mà tiểu đồ đệ của hắn đã khiến cho người ta phải thật sự nhìn với một cặp mắt khác ngày xưa rất nhiều rồi, không chỉ linh lực tiến bộ rất nhanh, mà là gan của cũng càng lúc càng lớn, dám dùng thuật pháp mà tự tay hắn chỉ dạy để đối phó với hắn?

Chúng đệ tử có mặt ở đây chưa từng thấy qua vẻ mặt của Lạc Âm Phàm khó coi đến như vậy, ai nấy đều hoảng sợ tới mức ngừng thở, ngay cả Mẫn Vân Trung cũng bị bắt ngờ tới mức ngây cả người ra.

Nhưng bản thân Lạc Âm Phàm lại không hề nhận ra được điều đó, bản tay của hắn liền tăng thêm pháp lực, giận dữ nói: "Nếu còn dám cãi lời, thì đừng bao giờ gọi ta là sư phụ nữa!"

Lời nói này quả thực là một đòn đả kích quá nặng nề, Trọng Tử vừa nghe đã cảm thấy kinh hoàng, không chút nghĩ ngợi liền triệt tiêu ngay linh đài ẩn. Lúc dừng lại cũng là lúc Trọng Tử bất chợt thét lớn một tiếng, bị pháp lực của Lạc Âm Phàm đánh bay lên ngã nhào ra phía trước, vạt áo trước ngực nàng bị một ngụm máu tươi phun ra từ miệng nhuộm đầm.

Lạc Âm Phàm thu tay lại, lạnh lùng nói: "Mộ Ngọc, phái người đưa Trọng Tử đi Côn Luân."

Mộ Ngọc vội vàng tuân mệnh, đang muốn đi qua đỡ Trọng Tử đứng dậy thì bỗng nhiên trước mắt hiện ra một hình bóng màu đỏ cuốn qua như một cơn lốc đưa lên tận không trung, cho đến khi nhìn lại thì đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Trọng Tử đâu nữa.

Tất cả mọi thứ đều xảy ra một cách đột ngột khiến cho mọi người có mặt ở đây đều ngây ngốc hết cả ra.

"Là Vạn Kiếp!"

"Đuổi theo!"

Mẫn Vân Trung đuổi theo đầu tiên, phía sau Mộ Ngọc và Văn Linh Chi cũng lập tức phản ứng lại, cả hai không hẹn mà cùng nhau đuổi theo sát nút.

.....

Trong đại điện toàn một màu đen như một đầm nước tối tăm, khúc cây Xích Xà Đẳng vạn năm vẫn liên tục thiêu đốt mãnh liệt như trước, ánh lửa cháy

hừng hực, có tiếng vật áo bay phất phới trong gió, hai bóng người một đen một trắng bay vào trong cánh cửa đại điện, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

Vạn Kiếp buông Trọng Từ ra, bước chân có chút lảo đảo. Nhìn y như vậy thì hẳn là y bị thương không nhẹ rồi. May mắn cho cả hai là mới vừa rồi Lạc Âm Phạm không đuổi theo, nếu không thì hai người có thuận lợi bỏ trốn để trở về nơi này hay không cũng rất khó mà nói trước được.

Mặt mày của Trọng Từ vốn vẫn còn tái nhợt, nhưng khi nhìn thấy thế thì nghiêm mặt lại, không khỏi cảm thấy kinh ngạc, đi thẳng đến phía trước chiếc giường đá mới hoàn hồn lại, nàng nhìn không được bèn tiến lên khẽ lay lay người Vạn Kiếp.

Vạn Kiếp nhẹ nhàng đẩy tay của Trọng Từ ra, hướng về phía chiếc giường ngồi xuống, trầm giọng hỏi: "Người... Vì sao lại không chịu nghe lời của sư phụ người?"

Trọng Từ rũ mắt xuống, nàng biết rõ Vạn Kiếp đã thuận lợi cứu được Cung Khả Nhiên đi rồi, nhưng lúc đó y làm sao lại còn đi lộn ngược trở lại đến chỗ đó để cướp người kia chứ, chắc hẳn là kẻ đó đã báo tin cho y. Nàng nghĩ ngợi rồi lại nói: "Bọn họ không biết là con bị hãm hại, con cũng không muốn phải đi Côn Luân chịu hình phạt đó."

Vạn Kiếp trầm mặc một lát, khóe môi của y khẽ cong lên, nở một nụ cười.

Kể từ khi đến Vạn Kiếp cung cho tới nay, lần đầu tiên Trọng Từ thấy Vạn Kiếp cười, cho dù đó chỉ là một nụ cười nhợt nhạt, thoáng qua nhưng cũng đủ để xua tan đi hết sự lạnh lùng, tàn khốc trên khuôn mặt đó, đôi mắt phượng thật dịu dàng và xinh đẹp chột bùng tình giống hệt như đôi mắt mà năm đó nàng đã nhìn thấy.

Chỉ có điều, người đang đứng trước mắt nàng hiện giờ không hề khoác một chiếc áo trắng thuần khiết như trước, cũng không hề có một đôi đồng tử đen láy cùng với mái tóc đen huyền buông dài như trong trí nhớ của nàng nữa.

Nụ cười trước mắt nàng đã không còn rạng rỡ bằng lúc trước nữa, mà giờ đây nó đã mang một nét trầm lắng đến u buồn.

Nhưng mà kỳ lạ thay, lúc này, Trọng Từ mới thực sự cảm nhận được, đây mới chính là người đã cứu nàng trước kia.

Nàng thấp giọng khẽ gọi: "Đại thúc."

Rất nhanh Vạn Kiếp khôi phục lại vẻ mặt thản nhiên, y đưa cho Trọng Từ một viên thuốc, sau đó chậm rãi nằm xuống, dường như y thực sự rất mệt mỏi: "Tạm thời ta muốn nghỉ ngơi một lát, người uống viên thuốc này trước để chữa thương đi."

Trọng Từ đứng nhìn cho đến khi thấy người nằm trên chiếc giường đá kia khép chặt hai mắt lại, chìm dần vào giấc ngủ say, mãi cho đến lúc dung nhan anh tuấn trên khuôn mặt kia dần dần trở nên thật sự an bình, nàng mới yên lặng ôm lấy hai đầu gối ngồi xuống trước giường, tự mình điều hòa linh khí trong người để khôi phục lại linh lực. Trong tay Trọng Từ vẫn nắm chặt viên thuốc mà Vạn Kiếp đưa, nhưng lại không hề có ý định muốn chữa thương, mặc kệ cho khuôn mặt của mình đang ngày càng tái nhợt, mặc kệ cho sức lực cạn kiệt đến mức không thể tự mình đứng dậy được nữa và mặc kệ cho những cơn đau đớn đang lan tràn khắp trên người nàng, nàng cũng không muốn chữa thương cho chính mình nữa.

Người luôn che chở cho nàng, cho nàng cơ hội. Thì ra sư phụ lúc nào cũng lo lắng và khổ tâm vì nàng, nhưng mà nàng cũng không thể nào làm hại người đang ở trước mặt này được. Một khi đã lựa chọn như vậy nàng biết chắc chắn rằng sư phụ sẽ không tha thứ cho nàng thêm một lần nào nữa, lần này nàng đã cô phụ nỗi khổ tâm của người rồi.

Bên cạnh chột truyền đến một âm thanh thật kỳ dị, quay người nhìn lại thì ra đó chính là con Hư Thiên ma xà nhỏ bé kia, có lẽ là do thấy chủ nhân của mình đã bị thương nặng đến mức hôn mê nên chính nó cũng cảm thấy bất an, bởi vậy mới chậm rãi vận vẹo thân thể trườn xuống, cuối cùng nó dừng lại đứng ở bên cạnh người Trọng Từ, ngẩng đầu đưa mắt lên nhìn nàng.

‘Nó muốn cắn mình ư? Như vậy cũng tốt, nếu như mình chết đi thì có lẽ sư phụ sẽ chịu tha thứ cho mình.’

Trọng Từ lẩm bẩm: "Nếu người cũng cảm thấy ta đáng chết thì mau cắn chết ta đi."

Thật bất ngờ, con rắn ma nhỏ đó chỉ đưa mắt nhìn Trọng Từ vài lần, không hề cắn nàng mà chỉ quay đầu lại bò lên trên giường đá, trườn đến bên người Vạn Kiếp, cuộn tròn người lại nằm bên cạnh y.

Con người ta khi lâm vào hoàn cảnh tuyệt vọng thường hay có thói quen nhìn vào những chuyện không liên quan gì đến mình để tìm kiếm hy vọng. Trọng Từ nhìn thấy như thế thì tinh thần cũng có phần tốt hơn trước, nàng tự trấn an chính mình. Hiện giờ cho dù nàng không thể quay về được cũng không sao, chỉ cần nàng còn sống thì nàng vẫn còn có cơ hội để được gặp lại sư phụ.

.....

Trọng Từ chìm vào giấc ngủ từ lúc nào không hay, đến khi tỉnh lại nhìn lên giường thì đã không còn nhìn thấy ai nữa.

Lòng ngực đã không còn cảm giác đau đớn gì nữa, rõ ràng là có người đã giúp nàng trị thương. Trọng Từ ngồi yên một lúc lâu, sau đó đứng dậy đi ra phía ngoài đại điện thì phát hiện ra Vạn Kiếp đang đứng một mình giữa những tầng mây lơ lửng.

Mái tóc màu đỏ lại càng nổi bật hơn trong những đám mây đen, vừa yêu dị lại vừa xinh đẹp lạ lùng.

Cung Khả Nhiên không trở về cùng với Vạn Kiếp, dù sao đi nữa thì đã là con người, sẽ không ai thích ở tại một nơi giống như địa ngục thế này cả. Ôi,

thời cũng chẳng sao cả, chỉ cần tìm ra được kẻ đứng sau màn thì tất cả mọi chuyện sẽ được giải quyết êm xuôi thôi mà.

Trọng Từ lấy lại tinh thần, cố gắng kìm chế tâm trạng, ngự trượng bay tới bên cạnh Vạn Kiếp, khẽ gọi: "Sờ ca ca."

Vạn Kiếp quả nhiên là kinh ngạc, y khẽ nghiêng mặt nhìn Trọng Từ một lúc lâu rồi mới nói: "Vẫn gọi đại thúc đi."

Trọng Từ coi như không nghe thấy gì, lại nói: "Ca ca, từ nay về sau muội sẽ ở lại chỗ này cùng với ca ca, chúng ta làm bạn cùng nhau nha."

Vạn Kiếp trầm mặc một lát, nói: "Kêu đại thúc đi."

Trọng Từ cắn môi không nói.

Vạn Kiếp quay mặt đi, đưa mắt nhìn những tầng mây bát ngát khắp xung quanh, giọng nói không nghe rõ là vui hay là giận: "Ngươi nên đi Côn Luân."

"Nhưng phải làm sao với kẻ vẫn đang áp chế đại thúc đây?"

"Việc này không liên quan đến ngươi."

Trọng Từ giật mình: "Đại thúc..."

Vạn Kiếp thân nhiên nói: "Đi đi."

Trọng Từ trừng mắt nhìn y đến nửa ngày, thấy y vẫn không hề tỏ vẻ gì khác, nhất thời hờn dỗi xoay người bước đi: "Đi thì đi!"

.....

Kết giới đã sớm được Vạn Kiếp thu hồi, bởi vậy Trọng Từ ra khỏi Vạn Kiếp cung một cách thuận lợi. Lúc này trong lòng mang đầy sự áy náy và phần nộ, nàng quyết định ở lại với y là bởi vì rõ ràng y đang bị người khác áp chế mà. Bây giờ sư phụ không cần nàng nữa rồi, thế mà ngay cả y cũng muốn đuổi nàng đi!

Nếu như y đã từ chối ý tốt của nàng thì nàng cần gì phải băn khoăn nữa kia chứ?

Nếu đã như vậy thì đi thôi! Tuy trong lòng thầm nghĩ như thế nhưng Trọng Từ vẫn chần chờ một hồi lâu, rốt cuộc lại thấy có cảm giác không ổn cho nên vẫn quyết định trở về tìm Vạn Kiếp. Nhưng Trọng Từ đi mãi mới phát hiện ra mình không thể nào tìm thấy được cửa vào của Vạn Kiếp cung ở đâu cả, cảm thấy thất vọng vô cùng. Nhìn lại cảnh vật xung quanh thì thấy nơi này có vẻ là một vùng ngoại ô. Cuối cùng, cố gắng thu hết dũng khí, Trọng Từ quyết định quay trở lại Nam Hoa để thỉnh tội với sư phụ. Nhưng còn chưa kịp quay trở về thì một tin tức đã trực tiếp truyền đến tai nàng, tin tức đó như muốn đánh thẳng vào cõi lòng nàng, đem nàng vùi lấp dưới vực sâu vạn trượng tối tăm, thăm thẳm.

"Tôn giả thật sự nói như vậy sao?"

"Đương nhiên, chương giáo đã khuyên tôn giả trực xuất đồ đệ của người từ lâu rồi."

"Ta thấy ngày thường nàng ấy cũng rất ngoan ngoãn, hiền lành, ai biết được nàng ấy lại dám to gan lớn mật không hề biết giữ thể diện cho tôn giả như vậy, dám quay đầu về phía Ma giới."

Tuy rằng Trọng Từ đã sớm nghĩ tới khả năng này, nhưng việc suy nghĩ trong lòng so với việc chính tai mình nghe thấy thì vẫn khác nhau hoàn toàn. Trọng Từ thất hồn lạc phách, bước chân vô hồn thất thểu ra khỏi thành. Đám người vừa nói chuyện kia là mấy người đệ tử của Nam Hoa, bởi vậy những tin tức mà bọn họ nói ra đương nhiên không phải là giả rồi.

Trực xuất khỏi sư môn, sư phụ không cần đồ đệ này nữa ư?

Cũng đúng thôi, tất cả là do nàng không biết nghe lời, liên tiếp phạm sai lầm khiến cho người phải mất mặt, nàng không xứng làm đồ đệ của người. Giờ đây, ngay cả một sợi dây liên hệ cuối cùng này người cũng muốn chặt đứt. Từ nay về sau, nàng không thể nào trở về Từ Trúc Phong được nữa. Nếu như nàng không còn là Trọng nhi của sư phụ nữa thì tất cả mọi thứ trên đời này còn có ý nghĩa gì nữa đây, chẳng còn một chút gì đáng để nàng lưu luyến nữa.

Trong lòng Trọng Từ trở nên mơ mơ màng màng, mọi ý nghĩ đều trở nên hỗn loạn, bước chân đi mà không hề biết là mình đang đi về hướng nào, mãi cho đến khi nàng cảm thấy quá mệt mỏi không thể nào gắng gượng được nữa, gục xuống quỳ gối ở bên đường, ghé mặt vào tảng đá mà nặng nề ngủ.

"Đồ đệ của Lạc Âm Phàm?"

"Đạp phá thiết hài vô mịch xử' (*), sao đại ca không bắt con bé đó để hiến cho đại hộ pháp thành công."

** Nằm trong câu : Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu (破铁鞋无觅处, 得来全不费功夫): Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, cuối cùng lại tìm được không tốn chút sức lực.*

"Lạc Âm Phàm đã làm hại chúng ta đến mức không còn chỗ để dung thân như thế này, nay đồ đệ của hắn rơi vào tay chúng ta, chẳng lẽ chúng ta không nên hưởng thụ trước một chút hay sao." Giọng nói kia kèm theo tiếng cười lạnh thật đáng ghê sợ.

"Chỉ sợ nha đầu này bản lĩnh cũng không nhỏ..."

Bị tiếng ồn ào xung quanh làm cho bình tĩnh lại, Trọng Từ nghỉ hoặc đưa hai tay lên dụi dụi mắt, trong mơ màng nàng khẽ ngược mặt lên nhìn, lập tức vẻ mặt của nàng biến đổi không ngừng, đầu tiên là như đại ra, tiếp theo đó là chuyển sang cực kỳ kinh ngạc, cuối cùng cả khuôn mặt của nàng biến thành một sự mừng rỡ như điên.

"Su phụ!" Có phải là nàng đang nằm mơ hay không?

Không hề có người nào đáp lại tiếng gọi của nàng.

Đúng rồi, su phụ vẫn còn giận, người muốn trục xuất nàng khỏi su môn mà! Trọng Từ hoảng sợ bước lên phía trước một bước, cả người run rẩy, nói năng lộn xộn chẳng thành câu: "Su phụ, con biết sai rồi... Van xin người đừng đuổi con đi, con sẽ đi Côn Luân chịu hình phạt, xin người đừng giận..."

Nàng vừa lo sợ vừa khóc lóc van xin su phụ, thế nhưng nàng không thể nào ngờ được người lại đem nàng kéo vào trong lòng ôm chặt lấy.

Trọng Từ dường như không thể tin được, vội ngược mặt lên: "Su phụ!"

Su phụ của nàng đang nhìn nàng mỉm cười thật dịu dàng.

Là nàng đang nằm mơ ư? Trọng Từ mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp cho lắm, nhưng vào giờ phút này, nàng đã hoàn toàn bị cái cảm giác kỳ dị này mê hoặc, chẳng lẽ đây không phải là vòng tay ôm ấp ấm áp mà nàng vẫn mong chờ bấy lâu nay hay sao?

Chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà nàng không thể kìm chế được chính mình nữa, chỉ muốn đưa tay lên để chạm vào khuôn mặt của su phụ, khuôn mặt mà nàng lúc nào cũng ước ao được nhìn thấy mỗi ngày.

Cánh tay nàng đưa ra giữa không trung rồi chợt khựng lại, có chút chần chờ.

Su phụ của nàng dường như cũng cảm thấy rất sững sốt, ánh mắt của người đã có sự thay đổi.

Làm sao mà nàng có thể làm như vậy đối với su phụ của mình kia chứ! Trọng Từ kinh hoàng tự cảm thấy bản thân đang làm càn. Trọng Từ đang muốn lùi về phía sau, nào ngờ người trước mặt lại đưa tay ra cầm lấy bàn tay nàng, đưa đến bên môi của mình.

Một cảm giác như gần như xa, hơi thở ấm áp phả vào lòng bàn tay khiến lòng nàng như đốt lửa.

Trọng Từ như bị sấm đánh bên tai, rốt cuộc lại bị hành động này của su phụ làm cho chấn động tinh thần đến mức không thể nào thốt ra được lời nào!

Nàng đang nằm mơ! Nhất định là nàng đang nằm mơ! Trong giấc mộng đẹp này, su phụ của nàng đã thu lại vẻ trang nghiêm và đạm mạc thường ngày, không còn là một su phụ cao cao tại thượng, khiến nàng vừa tôn kính lại vừa thương yêu nữa, ở đây chỉ có người mà nàng thích nhất cũng là người mà nàng sợ bị mất đi nhất; trong giấc mộng, đôi mắt của người chứa đựng biết bao nhiêu sự dịu dàng, cử chỉ của người lại vô cùng thân thiết, nàng quả thực giống như đang trôi giữa hạnh phúc mà không cần biết là mình đang nơi nào, cả thân xác và trái tim đều như muốn mất đi.

"Su phụ." Ngàn vạn lời muốn nói cuối cùng chỉ hóa thành hai chữ này, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng dần dần đỏ rực lên như một áng mây hồng dưới ánh dương, lại được điểm thêm vô số nét thẹn thùng, trong đôi mắt to của nàng chỉ còn lại một sự vui sướng tột cùng và yêu thương say đắm.

Nếu quả thật đây là một giấc mộng, vậy thì hãy để cho nàng được ở lại trong giấc mộng này, vĩnh viễn đừng tỉnh lại nữa.

Nhưng mà, giấc mộng này lại bình tĩnh nhanh hơn so với dự đoán của Trọng Từ, những tiếng cười thô bỉ chợt nổ tung bên tai, Lạc Âm Phàm trước mắt nàng đột nhiên biến mất không dấu vết, chỉ còn lại mấy luồng khí màu xanh từ từ rơi xuống đất, dần dần ngưng tụ thành hình, hóa thành vài nam tử, bọn chúng kẻ thì vô cùng tuấn tú, kẻ thì xấu xí phát sợ.

.....

"Các người..."

Một tên đứng trước mặt nàng cười cười thật yêu dị: "Tiểu mỹ nhân không nhớ chúng ta sao? Chúng ta đã từng gặp nhau rồi mà."

Trọng Từ lâm bẫm: "Ta không biết các người."

"Không biết?" Tên đó hỏi với một thái độ châm chọc rồi đột nhiên trở nên âm trầm, "Nếu như không có Lạc Âm Phàm chỉ đường dẫn lối cho Hải Sinh lập ra phái Phù Sinh gì đó, thì chúng ta sao lại bị tên đạo trưởng thói đó truy cùng đuổi tận thế này chứ."

Phái Phù Sinh? Trọng Từ rốt cục biến sắc, không khỏi hoảng sợ thốt lên: "Các người là Dục ma!"

Tên kia không hề phủ nhận cũng không trả lời, chỉ mở miệng "Chắc chắn" hai tiếng rồi đánh giá nàng từ trên xuống dưới: "Ta thật sự nhìn không ra được là người lại thích Lạc Âm Phàm nha?"

Nỗi niềm tâm sự được nàng giấu kín trong lòng bấy lâu nay, lại tự cho rằng trên đời này ngoại trừ chính bản thân mình ra thì không có một người nào khác biết được, thế nhưng ngay giờ phút này lại bị người khác vạch trần như thế, Trọng Từ cảm thấy xấu hổ đến tột đỉnh, một chữ cũng không thốt ra

được.

Nam tử kia hướng về phía đám đàn em của mình cười thật đắc ý: "Nếu như người không có yêu thương và dục vọng thì làm sao có thể sinh ra ảo giác loại này, các người nói ta nghe thử xem nào, con bé này dám thích sự phụ của mình, chẳng phải lại là một Âm Thủy Tiên thứ hai sao!"

Chúng ma nghe thấy thế đều cười to lên.

Thấy Trọng Tử dễ dàng bị ảo giác mê hoặc, tên Dục ma kia biết rõ là pháp lực của nàng đương nhiên là không cao mình gì cho lắm, bởi vậy y cũng không hề e dè hay kiêng nể gì mà cứ thế sấn tới gần nàng: "Về ngoài cũng không tệ lắm..."

"Người đừng tới đây!" Hiện tại linh lực của nàng khó có thể ngưng tụ lại được, có lẽ là mới vừa rồi trong lúc mê man nàng đã bị trúng ám toán của bọn chúng, Trọng Tử vừa gấp rút lại vừa sợ hãi, liên tục lui về phía sau.

Đúng lúc này, một giọng nữ vang lên: "Đang nói ta sao?"

Chúng ma chợt ngừng tiếng cười lại.

Trọng Tử mừng rỡ như gặp được cứu tinh: "Âm tiên bói!"

Trên người khoác một chiếc áo bào rộng màu đen, Âm Thủy Tiên đứng giữa không trung, nghe thấy Trọng Tử gọi mình thì chỉ nhìn nàng một cái rồi thôi, thần sắc thật hờ hững.

Chúng ma nhìn thấy rõ người mới tới là ai, đều cảm thấy xấu hổ không thôi, không tên nào dám mở miệng trước để chào nàng, tên Dục ma đứng đầu kia dường như cũng có chút thân phận, lúc này bước lên phía trước hành lễ rồi khẽ cười với Âm Thủy Tiên: "Thì ra là Âm hộ pháp giá lâm."

Âm Thủy Tiên cười lạnh: "Dục Ma Tâm thật sự là nhân nhả quá rồi, thế mà lại không quản thù hạ, để cho đi làm càn thế này đây."

Tên Dục ma kia vội khom người xuống: "Thuộc hạ nhất thời lỡ lời, việc này thuộc hạ xin nhận tội với Âm hộ pháp, Âm hộ pháp là đại nhân xin đừng chấp nhất kẻ tiểu nhân này, xin người đừng để bụng chuyện nhỏ nhặt này."

Âm Thủy Tiên hừ một tiếng.

Trọng Tử thấy thế gấp gáp kêu lên: "Âm tiên bói cứu con với!"

Âm Thủy Tiên quả nhiên mở miệng: "Ta muốn mang nha đầu này đi."

Tên Dục ma kia cũng không chịu thua: "Thuộc hạ nghĩ rằng, việc này Âm hộ pháp nhúng tay vào quả thực là không ổn chút nào."

Âm Thủy Tiên giận dữ: "Làm càn!"

"Thuộc hạ sao dám làm càn ở trước mặt Âm hộ pháp." Tên Dục ma kia chậm rãi cất lời: "Con bé này là người của Lạc Âm Phàm, nếu như thả cho nó đi, khi thánh quân trách tội xuống ai đảm đương nổi trách nhiệm này đây. Hai phái chúng ta lúc nào cũng giữ hòa khí, nước giếng không phạm nước sông, đại hộ pháp cũng chưa từng nhúng tay vào chuyện của Âm hộ pháp. Âm hộ pháp pháp lực cao cường, muốn lấy mạng của thuộc hạ thực sự là dễ như trở bàn tay. Nhưng phạm là chuyện ở đời thì làm gì cũng nên vượt mặt nể mũi một chút thì vẫn tốt hơn, cho dù Âm hộ pháp không nể mặt của đại hộ pháp thì người cũng nên nhớ tới an nguy của người khác chứ." Y cố ý đem hai chữ "Người khác" nhấn thật mạnh.

Âm Thủy Tiên lạnh lùng nói: "Người đang uy hiếp ta ư?"

"Thuộc hạ không dám!" Tên Dục ma kia vẫn đứng thẳng người, sắc mặt vẫn giữ nét cung kính không hề thay đổi, "Chỉ là thuộc hạ nghĩ rằng, cần gì chỉ vì một người trong tiên môn mà phải làm tổn thương đến hòa khí của hai vị hộ pháp."

Âm Thủy Tiên nghe thấy thế thì không thèm nói lại một lời nào, rồi đi như một con gió.

Biết được nỗi băn khoăn trong lòng Âm Thủy Tiên, Trọng Tử muốn kêu nhưng lại không dám kêu lên thành tiếng.

Tên Dục ma kia vô cùng đắc ý quay người lại: "Hôm nay coi như ta lại được mở rộng tầm mắt, trước kia thì đã có Tuyết Lăng và Âm Thủy Tiên, đến nay dường dường là Trọng Hoa tôn giả nhưng cũng loạn luân với đồ đệ của mình nha."

Trọng Tử nghe thấy hai chữ loạn luân thì không khỏi cảm thấy kinh sợ, vô cùng xấu hổ: "Người đừng nói bậy, chuyện này không liên quan đến sự phụ của ta! Người không hề hay biết gì cả!"

"Thì ra là người tương tư đơn phương sự phụ của mình sao?" Tên Dục ma kia dường như vui sướng đến mức nhin không được nữa cười rộ lên thành tiếng, "Ta tự hỏi rằng không biết chuyện này mà truyền ra ngoài, Lạc Âm Phàm biết được sẽ có biểu hiện như thế nào đây nhỉ?."

"Đến tiên nữ hán còn không thèm để mắt, thế mà nay lại bị chính đồ đệ của mình thích, chuyện này thật sự là rất hay a."

"Để xem thử người trong tiên môn sẽ gièm pha thầy trò bọn chúng như thế nào."

.....

Những tiếng cười càn rỡ điên cuồng như sóng vỡ bờ, đủ để phá hủy hết những hi vọng cuối cùng trong lòng mỗi người. Trọng Từ cảm thấy toàn thân cạn kiệt sức lực không thể nào chống đỡ được nữa, nàng suy sụp ngã xuống mặt đất, lẩm bẩm "Đừng."

Lúc này trong lòng Trọng Từ chỉ cảm thấy hồ thẹn, không hề còn một chút chí tiến thủ nào nữa, nỗi sợ hãi và áy náy không ngừng lan tràn, chiếm cứ hết mọi ngõ ngách trong tâm trí của nàng.

Nàng đã từng làm một đứa trẻ ăn mày, cho nên dù người khác có cười nhạo nàng, xem thường nàng như thế nào đi nữa cũng chẳng sao, bị trục xuất khỏi sư môn nàng cũng chẳng muốn nghĩ tới. Chỉ có duy nhất một chuyện nàng không dám tưởng tượng ra đó là phản ứng của sư phụ khi người nghe thấy tin tức này, nếu để cho người biết nàng có tâm tư loạn luân, phát hiện ra đồ đệ mà mình từng trân trọng và thương yêu hết lòng lại có những suy nghĩ không thể nào chấp nhận được như thế, đối với người lại dám nảy sinh ra những tình cảm không bình thường, thì chắc chắn người sẽ rất tức giận và chán ghét nàng. Đến khi đó tất nhiên là người cũng sẽ giống như Tuyết tiên tôn đối với Âm Thủy Tiên, vĩnh viễn không bao giờ muốn nhìn thấy nàng nữa.

"Đừng! Không được nói... " nàng liều mạng cúi gầm mặt xuống, hướng về phía sau tảng đá mà đám Dục ma đang đứng liên tục lui về phía sau, "Đừng nói cho sư phụ ta biết, van xin các người..."

"Van xin bọn ta như thế nào đây?" Tiếng cười lại vang lên ở bên tai nàng.

"Cái gì cũng được, làm như thế nào cũng được, chỉ xin các người đừng nói chuyện này ra ngoài..."

.....

Thần trí đã sớm mất đi sự tỉnh táo vốn có, lúc này đầu óc chỉ còn mơ mơ màng màng. Trọng Từ nằm trên mặt đất như một cái xác không hồn, mồ mướt mồ to hai mắt, nhìn thẳng lên ánh hoàng hôn đang chiếu rọi trên không trung ngay trên đỉnh đầu nàng, ánh mắt của nàng lúc này như tan rã ra, thất thần, miệng không ngừng lặp lại mấy câu nói kia. Trong mơ hồ, không biết có bao nhiêu cánh tay lần lượt rút đi quần áo của nàng...

Nàng đã tuyệt vọng đến mức không còn cảm nhận được sự ghê tởm, không còn cảm thấy hổ thẹn, thậm chí còn không biết đến sự thống khổ là gì nữa.

Tinh Xán đột nhiên trở nên nóng rực đến phỏng tay, giãy dụa trong tay nàng, nhưng cuối cùng rồi cũng nằm yên bất động.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 25: Tiên cảnh chốn địa ngục

Không hề có bất cứ một dấu hiệu nào báo trước, một cơn gió lốc cực mạnh quét qua, cuốn theo nó là luồng sát khí dày đặc hiếm thấy làm cho tất cả mọi người có mặt ở đây không rét mà phải run lên bần bật. Đám dục ma kia còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào thì sức mạnh đáng sợ đó đã ập đến trước mặt, những tên dục ma đang tính làm càn bị đánh bay thẳng ra ngoài, rồi kêu gào thảm thiết rơi xuống mặt đất, bọn chúng dường như rất đau đớn chỉ mới vừa lăn lộn, quay cuồng được hai vòng đã lập tức biến mất không còn thấy bóng dáng, tăm hơi, ngay cả một chút bụi tro xương cốt cũng không còn vương lại.

Mái tóc dài tung bay trong gió, nhìn thật yêu dị, đó là màu máu đỏ tươi mang đầy sắc thái của sự chết chóc.

Người đó vung cánh tay lên, ánh lửa mãnh liệt bùng cháy lên như nổ tung ra nhưng lại không hề có một tiếng động nào, lại có thêm vài tên dục ma tránh né không kịp, thân xác chỉ trong nháy mắt hóa thành tro bụi, theo gió bay đi.

"Vạn Kiếp... Thánh quân!" Tên dục ma lúc đầu kia kinh hãi, xoay người đi đang muốn bỏ trốn thì lại phát hiện ra Vạn Kiếp đã đứng ở phía sau mình từ lúc nào rồi.

Tên dục ma này trước kia vốn là thuộc hạ cũ trong Vạn Kiếp ma cung, sau đó đã rời bỏ Vạn Kiếp ma cung tìm chốn nương tựa ở Cửu U ma cung, y biết rất rõ thủ đoạn của Vạn Kiếp là như thế nào. Lúc này nhìn thấy thế sợ hãi tới mức hồn lìa khỏi xác, hai chân mềm nhũn ra, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ: "Thánh quân khai ân..."

Chiếc cổ vốn đang vẫn còn sự sống bỗng nhiên đứt rồi rơi xuống đất, một luồng khí xanh từ trong chiếc đầu toát ra, bị Vạn Kiếp đánh cho tan biến không còn vết tích.

Hơn mười tên dục ma, trong nháy mắt đã tan biến vào hư không chẳng còn bóng dáng của một tên nào sót lại cả.

"Đừng..." Trọng Từ vẫn nằm trên mặt đất, trong miệng vẫn không ngừng vừa khóc lóc, vừa thì thào những câu nói trong vô thức.

Vạn Kiếp bước nhanh tới bên người Trọng Tử, vội vàng cầm lấy bộ y phục bị vứt ở ngay bên cạnh nàng, bao bọc lấy cơ thể trần trụi của nàng, rồi ôm nàng đứng dậy, hóa thành một luồng gió xanh rồi khỏi chốn này.

"Tiểu Trùng nhi? Tỉnh lại đi, không sao nữa rồi."

"Đừng nói chuyện này ra ngoài..."

"Sẽ không ai nói chuyện này ra ngoài đâu, tất cả bọn chúng đều đã chết hết rồi, sẽ không có người nào biết nữa đâu."

"Van xin các người..."

"Có đại thúc ở đây, con không cần phải sợ ai hết."

.....

Tại Vạn Kiếp cung, trong những tầng mây chỉ toàn một màu đen, Vạn Kiếp một tay ôm Trọng Tử vào lòng, nhẹ giọng an ủi, một tay cầm lấy tay Trọng Tử, độ linh khí cho nàng để bảo toàn tánh mạng. Thực sự vô cùng may mắn là có Âm Thủy Tiên báo tin, y mới chạy đến đó kịp thời để cứu nàng mang trở về đây.

Suốt ba ngày liền, Trọng Tử vẫn không hề nhúc nhích, nằm mê man trong lòng Vạn Kiếp. Nhưng trong vô thức miệng vẫn không ngừng khóc lóc, thì thảo luận lại mấy lời nói như trước kia, giọng của nàng đã sớm khàn theo những câu nói đó mất rồi.

Cuối cùng, Vạn Kiếp cũng chẳng còn cách nào khác để làm cho Trọng Tử tỉnh lại, lòng đau xót mà ôm chặt lấy nàng vào trong lòng mình, khẽ nói với nàng: "Là đại thúc sai rồi, ta không nên đuổi con đi, đại thúc nhất định sẽ giúp con để sau này con có thể trở về Nam Hoa tiếp tục đi theo sư phụ, nhé?"

Giọng nói thì thảo chợt dừng lại.

Vạn Kiếp nhẹ nhàng lay lay người Trọng Tử, khẽ gọi: "Tiểu Trùng nhi?"

Nàng bỗng nhiên giống như bị ai đó bóp chặt cổ họng lại, giọng nói nghẹn ứ mà thốt lên: "Xin người đừng đem con trực xuất ra khỏi sư môn, đừng đuổi con đi."

Cuối cùng Vạn Kiếp cũng đã hiểu được nguyên nhân của mọi chuyện, y nhẹ nhàng thở ra nói với nàng: "Sư phụ của con vẫn chưa trực xuất con ra khỏi sư môn đâu."

Đôi mắt to tròn của Trọng Tử dần dần có tiêu cự, khôi phục lại phần nào thần sắc, nàng kinh ngạc nhìn Vạn Kiếp.

"Tôn giả không những không đuổi con đi, mà còn phái người tìm hiểu và thăm dò tin tức của con nữa."

"... Thật sao?"

"Mới vừa rồi ta đi ngang qua thành, thì thấy mật thám của tiên môn đang đi thám thính tin tức của con ở trong đó."

"Nhưng mà những đệ tử kia đã nói..."

Vạn Kiếp mỉm cười: "Tất nhiên là sẽ có những đệ tử xấu tính, bụng dạ khó lường, cố ý tung ra những lời đồn nhảm để hù dọa con."

Sư phụ thật sự vẫn còn phái người đi tìm nàng sao? Những giọt nước mắt rớt cục cũng không kìm nén được nữa lăn dài trên hai gò má, Trọng Tử khóc lớn thành tiếng: "Đại thúc!" Không bị trực xuất khỏi sư môn thì sao chứ, nàng còn có thể trở lại bên cạnh sư phụ được nữa sao?

Vạn Kiếp đưa tay lên không ngừng lau nước mắt cho nàng, trong đôi mắt phượng xinh đẹp hiện lên một nỗi thương tiếc vô hạn: "Có đại thúc ở đây, không kẻ nào dám bắt nạt con nữa đâu."

Trọng Tử lại khóc như ruột gan đứt thành từng khúc, nàng khóc mãi cho đến khi lại chìm vào hôn mê một lần nữa.

Người đó cũng đã từng nói với nàng rằng 'có sư phụ ở đây, không có người nào dám bắt nạt con nữa đâu'.

.....

Cái đầm nước màu đen đã biến thành một cái ao nhỏ màu xanh ngọc bích, dập dờn sóng nước, mây trôi bông bênh, trên mặt nước phủ đầy những chiếc lá sen nhỏ nhắn xanh biếc, bên cạnh bờ ao là mấy hàng dương liễu rủ bóng xuống, tơ liễu tung bay tán loạn trong gió. Cách đó không xa có một ngôi nhà nhỏ bằng gỗ nhìn thật tinh xảo, xung quanh ngôi nhà là bãi cỏ kéo dài ra hơn mười trượng. Có lẽ là sự tâm tình của Trọng Tử không tốt cho nên Vạn Kiếp đã cố ý biến nơi này thành như thế, hoàn toàn không giống với vẻ âm trầm bên ngoài của Vạn Kiếp cung.

Trọng Tử suốt ngày ngồi trên bãi cỏ ngẩn ngơ cả người, không lúc nào là không suy tư, không lúc nào là không tưởng niệm.

Có cái gì đó chạm vào cánh tay của nàng một cách thật cẩn thận, nàng quay người nhìn sang thì thấy đó chính là Tinh Xán.

Thời gian gần đây Trọng Từ không thường xuyên ôm lấy nó giống như trước kia nữa, mà ngược lại mỗi khi nhìn thấy nó gương mặt nàng trở nên trắng bệch rồi nghiêm mặt lại lùi ra xa, tận dụng mọi khả năng để giữ khoảng cách khá xa với nó. Từ khi nàng tỉnh lại cho tới nay cũng không hề muốn nhìn thấy nó. Tình Xán dường như cũng cảm nhận thấy phản ứng khó chịu của nàng với nó cho nên mấy ngày nay cũng không bay đến trêu chọc nàng.

Nhưng mà lúc này, nó cũng nhịn không được nữa liền bay đến bên cạnh nàng, giống như một đứa trẻ đang làm nũng, hướng vào trong lòng nàng mà chui vào.

Nó không hề tức giận và ghét bỏ nàng.

Trọng Từ rũ mắt xuống nhìn Tình Xán một lúc lâu sau đó chậm rãi vươn hai tay ra cầm lấy nó, lại một lần nữa đem nó ôm vào trong lòng mình.

Sau một lúc lâu, nàng xoay mặt lại tươi cười sảng lạn khẽ gọi: "Đại thúc."

Vạn Kiếp đang đứng bên dưới một tàng liễu xanh biếc, mái tóc dài màu đỏ rũ xuống đất, sắc xanh của những cây liễu ánh lên khiến người ta nhìn qua có cảm giác cực kỳ không chân thật, trên khuôn mặt trẻ trung, tuấn mỹ đó đã mất đi rất nhiều sự lạnh lùng, tàn khốc vốn có.

Trọng Từ có thể nhận thấy được là Vạn Kiếp rất thích loài dương liễu, nàng nhìn cảnh tượng này còn có thể tưởng tượng ra được hình ảnh của Vạn Kiếp năm đó với áo trắng tinh khôi, mái tóc đen dài buông rũ xuống, đứng ở bên dưới tàng cây dương liễu, nhất định là phong thái giống hệt như ánh trăng. Nàng nhìn người đứng trước mắt một lần nữa, trong lòng lại đột nhiên dâng lên một nỗi xót xa và đau lòng không thôi, bèn đứng dậy bước về phía Vạn Kiếp: "Đại thúc, người ngủ đủ giấc rồi sao."

Vạn Kiếp khẽ gật đầu, khóe môi cong lên nở một nụ cười.

Mỗi ngày theo thường lệ Vạn Kiếp phải ngủ trên bảy tám canh giờ, ngoại trừ thời gian đó ra y đều đến đây ở cạnh Trọng Từ, nhưng đa số thời gian đó y đều không nói một lời nào. Trọng Từ đương nhiên cũng biết được mục đích của Vạn Kiếp cho nên nàng không muốn làm y phải lo lắng nhiều vì mình, mỗi khi nhìn thấy y đều cố gắng hết sức giữ một tinh thần và trạng thái tốt nhất.

Nàng đưa tay lên kéo một cành dương liễu xuống rồi nói với Vạn Kiếp: "Đại thúc, người đừng ở trong đại điện nữa, người mau qua đây ở đi."

Vạn Kiếp không đáp lại lời của nàng.

Bên ngoài vẫn là cảnh những trận mưa máu và dòng sông máu trải dài như trước, chỉ có ngọn núi nhỏ và chiếc ao này nghiêm nhiên được hóa phép để trở thành một nơi thế ngoại đào nguyên. Thực ra chỉ cần Vạn Kiếp cảm thấy vui vẻ, thì toàn bộ Vạn Kiếp cung đều có thể biến thành như vậy. Nhưng mà y vẫn lựa chọn ở lại bên trong cung điện bằng đá toàn một màu đen kìa, làm bạn cùng với những tầng mây đen và những trận mưa máu.

Trọng Từ nhìn chăm chú, dõi theo Vạn Kiếp một hồi lâu, cũng không hỏi nguyên nhân tại sao, rồi chuyển sang một đề tài khác: "Đại thúc, ma kiểm đối với người thật sự quan trọng như vậy sao?" Thấy y không tỏ vẻ gì khác, nàng chần chờ nói tiếp: "Con chỉ muốn nói rằng việc này vốn cũng không phải là ý muốn của người, cái này chính là thứ được gọi là nhất niệm nhập ma (*), năm đó nếu như người không giết người cướp đi ma kiểm thì sẽ không lâm vào hoàn cảnh như ngày hôm nay. Cung tiên tử cũng sẽ không bị bọn họ đuổi giết. Pháp lực thật sự quan trọng như vậy sao? Người... Vì sao không chịu đem ma kiểm giao ra cho bọn họ chứ?"

** Nhất niệm nhập ma: Chỉ vì một ý niệm mà nhập ma.*

Vạn Kiếp cúi đầu nhìn Trọng Từ.

Trọng Từ rũ mắt xuống khẽ nói: "Con không có ý muốn nói tới chuyện kia..."

"Tiên môn đã chuẩn bị nhiều năm nay, chỉ chờ để tinh lọc nó."

"Đại thúc lấy nó đi, chính là không muốn để cho nó bị tinh lọc?" Trọng Từ hỏi lại đầy kinh ngạc.

Vạn Kiếp nghe nàng hỏi thì không nói gì cũng không tỏ thái độ gì.

Trọng Từ trầm mặc một lát sau đó nói: "Chuyện này có liên quan đến kẻ đang ẩn thân trong bóng tối kia sao?" Hỏi xong nàng cũng không đợi Vạn Kiếp trả lời lại nháp môi nói tiếp: "Mà thôi, quên việc này đi thì hơn, dù sao thì việc này cũng đã xảy ra và trôi qua rồi, bây giờ cho dù có giao ma kiểm ra thì bọn họ cũng vẫn muốn tìm người để báo thù. Chỉ cần đại thúc không giết người nữa, chúng ta sẽ ở lại nơi này mãi mãi không đi ra ngoài nữa thì cũng chẳng cần phải sợ bọn họ."

Vạn Kiếp chậm rãi cất lời: "Tiên môn sẽ nghĩ đến con phản bội lại tiên môn quay đầu về với Ma giới và Cửu U ma cung nhất định cũng sẽ nghĩ cách khác để bắt con, con đi theo ta rất nguy hiểm."

"Con không sợ, nơi này chẳng ai tìm được cả, huống chi đại thúc là người mạnh nhất trong ma giới, người có đủ khả năng để bảo vệ con."

"Sau hai năm nữa, ta sẽ đưa con trở về."

"Con không muốn quay về."

"Con sẽ không thích sống những ngày như vậy đâu."

"Là do đại thúc không thích mà thôi, " Trọng Từ khẽ lắc đầu, cố ý cười cười: "Ai mà chưa từng có những lúc suy nghĩ sai lầm mà bước nhầm đường, đó không phải là lỗi lầm của chúng ta, con thực sự rất thích nơi này, ở đây vô cùng thanh tĩnh, từ nay về sau nơi đây có con làm bạn với đại thúc, người sẽ không còn cảm thấy buồn và cô đơn nữa. Mặc kệ là ở bên ngoài có xảy ra chuyện gì thì cũng chẳng liên quan đến chúng ta, chúng ta phải sống những ngày thật tốt đẹp."

Trong đôi mắt phượng duyên dáng dường như lại tràn ngập ý cười, Vạn Kiếp đưa ánh mắt nhìn sang chỗ khác.

Trọng Từ nhìn khuôn mặt tuấn tú kia một cái rồi nói tiếp: "Con không muốn gọi người là đại thúc nữa đâu."

Vạn Kiếp nín lấy một cảnh dương liễu, nở nụ cười nhẹ nhàng lại thoáng chút nhọt nhọt nói với Trọng Từ: "Ta đã hơn hai trăm hơn tuổi rồi, bé con như con mới có mười mấy tuổi mà thôi."

Trọng Từ nghe thấy thế đành phải bất đắc dĩ mà bỏ qua chuyện này, nhưng lại quán quít lấy ý mà làm nũng: "Con nghe nói tiếng đàn của đại thúc năm đó là nổi danh nhất ở tiên giới, người đánh đàn cho con nghe có được không?"

Mây trắng bay phất phơ đầy trời, nhẹ nhàng, bồng bềnh như những bông tuyết, nhiều cụm mây trắng muốt bay từ đỉnh đầu bị những cơn gió thổi bay qua bên cạnh, rồi bóng dáng của đám mây đó biến mất đi không một chút tiếng động. Vạn Kiếp nhìn Trọng Từ một lúc lâu sau đó buông cảnh dương liễu ra thong thả bước lên hai bước, trên bãi cỏ xanh mướt ở bên cạnh lập tức hiện ra một cây đàn thật thanh tao, nhã nhặn.

Người ta truyền lại rằng ngày xưa ở Trường Sinh cung có thủ tọa đệ tử Sở Bất Phục, áo trắng tóc dài, sáng trong như vàng trắng, lúc ấy thanh danh đang vang dội khắp nơi, chỉ cần một khúc cầm ca, ngay cả loài chim phượng hoàng thần thánh trên chín tầng trời cũng phải bày tỏ sự thần phục.

Mà nay ở trước mắt nàng chỉ có duy nhất một người là kẻ chí tôn của Ma giới, tóc đỏ áo đen rủ xuống mặt đất, những ngón tay thon dài như ngọc đặt lên cây đàn, trong nháy mắt người đã khôi phục lại dáng vẻ thong dong năm đó, tuy rằng ôn hòa không đủ nhưng uy nghiêm lại có thừa.

Tiếng đàn trong trẻo, cao vút, như dẫn dắt người ta cười mây mà bay đi, lướt chân trên mặt biển, đập trên đầu những ngọn sóng, đó là một cảm giác thật thư thái, nhàn nhã, không cần phải bận tâm cũng không cần phải lo lắng gì cả.

Đó chính là khúc ‘Thương Hải du tiên’, nổi tiếng một thời.

Ngày xưa, người ôm đàn lang thang Thương Hải (*), mà nay người lại ở đây làm bạn với ma cung.

Chỗ này tác giả chơi chữ. Thương Hải ở đây vừa có nghĩa là khúc Thương Hải du tiên, vừa có nghĩa là biển xanh. “Thương Hải du tiên” là tiên nhân lang thang khắp bốn bể.

Trọng Từ ngồi bên cạnh Sở Bất Phục, trong lòng không ngăn được một cảm giác hoài niệm đang từ từ dâng lên, nàng bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tiên khi nàng đến Nam Hoa, khi đó nàng cũng vượt qua một đại dương mịt mờ cùng với Tần Kha kiều ngạo và Văn Linh Chi đáng chán ghét, còn có một con cá thật lớn được biến thành từ giấy.

Đã có biết bao nhiêu chua xót lẫn bao nhiêu âm ức, và còn có biết bao là ngọt ngào nữa.

Trọng Từ nhẹ giọng: "Đại thúc, người hãy đem nơi này thay đổi lại hết đi."

Trong phút chốc, những tầng mây đen bao phủ đầy trời nhanh chóng bị xua tan, ánh mặt trời chiếu sáng chói lòa lại hiện ra, trời cao trong xanh, cao vút đến vạn dặm. Phía bên ngoài khe núi là những vùng bình nguyên mênh mông kéo dài vô tận, đưa mắt nhìn ra chỉ có thể nhìn thấy cảnh vật trước mắt mà không hề thấy điểm cuối là ở nơi đâu. Những đám cỏ đại khô héo, úa tàn nay đã biến thành những rừng cây xanh mướt cùng với hoa tươi nở rộ, ở phía xa xa cung điện bằng ngọc thạch màu đen nằm bên trong những rừng cây rừng hoa như thể nhìn thoáng qua có lúc như ẩn như hiện.

Tiếng chim chóc và côn trùng kêu vang khắp nơi, mùi thơm của hương hoa ản ản hiện hiện trong làn gió, đưa hương bay đi khắp nơi, ma cung địa ngục đã biến thành chốn tiên cảnh nhân gian. Ngày tháng thấm thoát trôi đi, sống trong tiên cảnh nhân gian dường như làm cho con người ta dễ dàng quên đi chuyện lúc này ở bên ngoài đang là năm nào tháng nào, không cần quay đầu lại nhìn những thứ đã xảy ra trong quá khứ, cũng không cần phải lo nghĩ đến những chuyện trong tương lai, chỉ cần dành hết thời gian cho những gì đang có ở trước mắt, điều đó sẽ làm cho người ta cảm thấy bản thân mình trẻ lại rất nhiều, cũng càng dễ dàng làm cho họ cảm thấy thật vui vẻ, hạnh phúc.

Nhân gian có một câu nói rất đúng, một người nếu càng ngày càng thích nhớ lại những chuyện đã qua, thì điều đó chứng tỏ người đó càng ngày càng gần với tuổi già.

Thành công và thất bại, chua xót và ngọt ngào, tất cả những thứ đó cuối cùng chẳng qua cũng chỉ là một đoạn ký ức mà thôi. Bởi vì cho dù là chúng ta có thành công, chúng ta có tuyệt vọng, chúng ta có chua xót hay chúng ta có ngọt ngào bao nhiêu đi chăng nữa thì tất cả đều không còn là hiện tại, không còn là những phút giây hiện hữu lúc này của mỗi chúng ta nữa rồi.

Hôm qua, người là ma tôn Vạn Kiếp, hôm nay ở đây chỉ còn Sở Bất Phục mà thôi.

"Đại thúc, người xem lăng hoa của con có đẹp không?"

"Đẹp lắm"

"Cái này nên để ở đâu thì được ạ?"

"Để ở đâu cũng đẹp hết."

Trọng Tử đem chiếc lẵng được phủ kín bằng những đóa hoa đặt vào trong tay Sở Bất Phục nói: "Cái này nên đưa cho cho tiểu ma xà, nó không có chỗ để ngủ ạ."

Đôi mắt phượng xinh đẹp lại mỉm cười rạng rỡ, Sở Bất Phục nhận lấy lẵng hoa từ tay Trọng Tử, chợt nhìn thấy sắc mặt của nàng rất kém, không khỏi khẽ nhíu mày, kéo nàng đến bên người mình nhẹ giọng hỏi: "Con vẫn không ngủ ngon giấc sao?"

Trong thời gian nửa năm qua, mỗi lần nàng bừng tỉnh lại từ trong những cơn ác mộng, người đều đến bên cạnh nàng và ôm nàng vào lòng để mà an ủi, vỗ về.

Trọng Tử cười: "Con không sao."

Sở Bất Phục cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy Trọng Tử. Bàn tay dịu dàng vỗ vỗ trên lưng Trọng Tử, giống hệt như lần đầu tiên nàng gặp mặt thần tiên ca ca, người cũng đã từng nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng để an ủi, người đã kéo cả người nàng để đỡ nàng đứng dậy mà không hề nề hà những vết bẩn lẫn những vết thương trên người nàng, cũng chính là người đã để lại tiên chú trong lòng bàn tay nàng, cũng là người đã thấp lèn cho nàng niềm hy vọng không bao giờ vụt tắt.

Có lẽ, như vậy cũng tốt, Trọng Tử thầm nghĩ trong lòng như vậy.

"Ta phải ra ngoài giải quyết một số việc, vài ngày sau ta sẽ trở về với con." Trên đỉnh đầu nàng bỗng nhiên truyền đến giọng nói của Sở Bất Phục.

Đại thúc lại muốn đi điều tra kẻ đang ăn thân kia sao? Trọng Tử hơi có chút thất vọng, cúi đầu. Quả thực là việc này nàng hoàn toàn đồng ý, bởi dù sao thì cũng không thể chịu cảnh bị người khác áp chế mãi được nên nàng lấy lại tinh thần, thận trọng dặn dò: "Vậy đại thúc đi ra ngoài nhớ cẩn thận nhé, người đi mau rồi trở về sớm một chút."

Sở Bất Phục trầm mặc đến cả nửa ngày, rốt cục cũng vẫn mở miệng căn dặn Trọng Tử: "Nếu mười ngày sau mà ta còn chưa quay về, con phải mau chóng đến Nam Hoa cầu xin sư phụ con che chở cho con, vạn vạn lần cũng không thể rời khỏi sư phụ của con biết không, Nghịch Luân ma kiếm và con..."

Trọng Tử cảm thấy kinh sợ và lo lắng, lập tức chặn ngang lời nói của Sở Bất Phục lại: "Có phải Cung tiên tử lại xảy ra chuyện gì hay không?"

Sở Bất Phục không hề phủ nhận.

Trọng Tử ngược mặt lên nhìn y, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy có chút hờn dỗi, khẽ giãy dụa trong lòng của y: "Đại thúc đã biết rõ là bọn họ cố ý giăng cạm bẫy ra để chờ người, mà Cung tiên tử cũng sẽ không đón nhận ân tình của người, vậy mà người vẫn còn muốn mạo hiểm đi cứu tiên tử hay sao?"

Sở Bất Phục chỉ lắc đầu: "Người bọn họ tìm là ta, không liên quan đến nàng ấy."

"Nếu như Cung tiên tử vô tội, thì chỉ cần có sư phụ của con ở đó, nhất định là người sẽ không để cho những người đó động đến tiên tử."

"Ta chỉ đến xem thử thôi."

Trọng Tử vốn còn tưởng rằng chỉ cần mãi mãi ở lại trong Vạn Kiếp cung này thì hai người sẽ sớm chiều làm bạn cùng nhau, cuộc sống cứ như vậy mà trôi đi. Nhưng nàng lại hoàn toàn quên mất ở bên ngoài còn có vị Cung Khả Nhiên tiên tử kia, nhiều người như vậy cùng nhau thiết kế cạm bẫy để dẫn dụ đại thúc tự đưa đầu vào. Mà mỗi lần cứu người là y như rằng đại thúc đều bị thương, nếu nói không nặng thì cũng chưa lần nào nhẹ cả. Bây giờ lại thấy đại thúc vẫn tiếp tục ngốc nghếch mạo hiểm đi cứu người khiến cho nàng không khỏi cảm thấy có chút giận. Nhưng mà nàng cũng hiểu được mọi quan hệ của hai người họ, nếu nàng ngăn cản thì quả thực là không tốt chút nào, đành phải kìm nén cơn giận xuống, thấp giọng hỏi: "Đại thúc nhất định phải đi sao?"

Sở Bất Phục thở dài, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên cánh tay của Trọng Tử: "Ngoan nào phải biết nghe lời chứ, có lẽ đại thúc sẽ nhanh chóng quay trở về thôi."

Trọng Tử cắn chặt môi mình, không hề để ý đến Vạn Kiếp nữa, xoay người bỏ chạy vào trong nhà.

Sở Bất Phục chỉ biết nhìn theo bóng dáng nhỏ bé đó mà lắc đầu, mỉm cười.

Đến lúc trời chạng vạng tối, Trọng Tử nhìn không được lại chạy ra cửa nhìn thử, Sở Bất Phục đã biến mất không thấy bóng dáng đâu cả. Nàng vội vàng chạy về phía đại điện, quả nhiên là bên trong đại điện không có một bóng người, chỉ có con tiểu ma xà đang cuộn tròn mình nằm trong lẵng hoa đặt ở đầu giường của y. Có lẽ là bởi vì nó tâm linh tương thông với chủ nhân của nó cho nên cũng cảm nhận được sự nguy hiểm, do vậy biểu hiện của nó cũng thật sự là phiền não và bất an vô cùng, cuối cùng nó cũng chịu không nổi nên làm một cách đơn giản hơn là chuồn ra khỏi lẵng hoa bỏ đến trước mặt nàng, đưa hai con mắt nhỏ xíu ngược nhìn nàng giống như cầu xin giúp đỡ.

Trọng Tử lại càng cảm thấy thêm bức mình hơn nữa, liền đem con tiểu ma xà kia bỏ lại vào trong lẵng, rồi lấy những đóa hoa phủ lên người nó che giấu đi, sau đó cầm nguyên cái lẵng hoa bước ra ngoài. Dù sao thì có con vật nhỏ này làm bạn và bảo vệ nàng cũng an toàn hơn rất nhiều so với một mình nàng.

.....

Nơi đây không phải là một vùng thôn dã non nước hữu tình, mà là một nơi phố xá sầm uất, người đi đường qua lại đông đúc. Nửa năm nay chưa hề bước ra khỏi Vạn Kiếp cung lấy một bước, bây giờ lại cảm nhận được hơi thở của nhân gian. Trọng Từ thực sự cảm thấy không quen, hơn nữa nàng lại có một chút mờ mịt, không rõ phương hướng. Sở Bất Phục cũng chưa từng nói với nàng địa điểm cụ thể mà y sẽ đến, nhưng những người đó nếu đã cố ý muốn nói cho y biết thì chắc chắn là bọn họ đã sớm truyền tin tức ra ngoài, chỉ cần nàng tùy tiện tìm một nơi nào đó mà những đệ tử tiên môn hay đi ngang qua vẫn thường đứng lại tán gẫu thì sẽ biết được tin tức mà thôi, và đúng là nàng đã nghe được, thì ra Cung Khả Nhiên hiện đang bị nhốt ở một ngôi nhà trên một ngọn núi nhỏ.

Trọng Từ vội vàng ngự Tinh Xán hướng về phía ngôi nhà trên ngọn núi nhỏ kia mà, bởi vì ngày thường nàng rất ít khi hành động một mình, mà lúc này lại không biết con đường đi lên ngôi nhà đó rõ cho lắm, nên đành phải vừa đi vừa hỏi thăm đường.

Nàng mới đi được một chút thì dừng lại, lúc này bầu trời đã ngả về đêm trở nên tối đen một màu, tất cả các nhà dân đều đã đóng chặt cửa.

Nếu tính theo hành trình thì Sở Bất Phục tối nay vẫn chưa đến được ngôi nhà trên núi kia, ít nhất cũng phải đến ngày mai y mới có mặt ở đó được. Hơn nữa Sở Bất Phục hẳn sẽ không lựa chọn hành động giữa ban ngày ban mặt, chỉ cần nàng có mặt ở đó trước tối mai là được rồi. Trọng Từ suy nghĩ thật cẩn thận rồi cân nhắc một phen, nàng không hề vội vã chạy đi mà chỉ đơn giản là tìm một góc tường để chuẩn bị nghỉ ngơi tạm thời, sau đó lấy ra một khúc xích xà đằng vạn năm nhỏ mà nàng mang theo tùy thân châm lên.

Vừa mới ngồi xuống, con tiểu ma xà trong lồng hoa bên cạnh liền "Phi" lên một tiếng rồi phóng ra ngoài, cái lưỡi nhỏ màu đỏ của nó thò ra thụt vào liên tục, cả người dựng thẳng đứng lên với bộ dạng như muốn tấn công thật hung hãn.

"Ai?" Trọng Từ ngước mắt để thấy rõ hơn người vừa mới tới, nàng há hốc miệng phải đến cả nửa ngày, mới kêu ra được tên của y: "Vong Nguyệt!"

Trong ánh sáng của ngọn lửa, Vong Nguyệt vẫn mặc một chiếc áo choàng màu đen rộng thùng thình như trước, dung mạo duyên dáng lộ ra một chiếc cằm nhọn tao nhã cùng nụ cười cong cong bên khóe miệng, nhìn rất giống một ma vương trẻ tuổi, tà ác và hắc ám.

"Chúng ta lại gặp nhau nữa rồi, ngươi muốn đi đến ngôi nhà trên ngọn núi nhỏ kia hay sao?" Giọng nói của y cất lên trong bầu không khí trầm lắng.

Người này rất thông minh, Trọng Từ thật sự không thể không nảy sinh sự nghi ngờ với y được, nàng nhìn chăm chú y một lúc lâu sau đó mới nói: "Lần trước ta vừa đến núi Thanh Trường, đã có người giết Vị Hân sư huynh hãm hại ta."

"Không phải ta." Vong Nguyệt đương nhiên là có thể đoán ra được những suy nghĩ trong lòng nàng, hắn nói một cách thực rõ ràng, "Ta đã thề với ma thần rồi."

Đã là người của ma tộc thì không người nào dám lừa gạt ma thần, Trọng Từ cup mi xuống khẽ nói: "Thực xin lỗi, ta chỉ là cảm thấy... Rất trùng hợp."

Vong Nguyệt lại nói: "Chuyện trùng hợp trên đời này có rất nhiều, nói không chừng còn có thể có thêm nhiều lần nữa."

Trọng Từ nghe thấy y nói thế không khỏi run sợ, những chuyện như thế này nàng cũng không muốn nó lại xảy ra thêm một lần nào nữa.

Vong Nguyệt nói: "Một mình ngươi đi đến ngôi nhà trên núi đó rất nguy hiểm, để ta đưa ngươi đi."

Trọng Từ cúi người xuống kéo kéo cái đuôi của tiểu ma xà từ chối ý tốt của Vong Nguyệt: "Đã có nó bảo vệ ta rồi, sẽ không sao đâu."

Tiểu ma xà bị Trọng Từ kéo đuôi thì bất mãn vô cùng liền quay đầu lại, há to miệng hướng về phía nàng để lộ ra hai cái răng nanh chứa đầy nọc độc, nhưng mà ngay sau đó, một bàn tay với những ngón tay thon dài, tái nhợt đã tóm lấy nó, khiến nó cảm thấy sợ tới mức phải quay ngược trở lại để cắn bàn tay đó, nhưng mà bất luận là nó có cố gắng đến thế nào đi chăng nữa thì cũng hoài công phí sức mà chẳng làm được gì cả.

Nhìn thấy bộ dạng bất đắc dĩ của nó, Trọng Từ nhin không được mà cười rộ lên.

Vong Nguyệt liền đem nó thả trên mặt đất rồi nói với nàng: "Nó rốt cuộc cũng chỉ là ma thú mà thôi, mặc dù nó có tính thông linh (*) nhưng cũng chỉ biết cắn người, không có bản lĩnh gì cao cường cho lắm, chắc chắn là không giúp được nhiều cho ngươi đâu. Lần này vì muốn vây khốn Vạn Kiếp để báo thù, bọn họ đã quỳ gối trước mặt Lạc Âm Phàm để nhờ hắn giúp đỡ, hiện giờ Lạc Âm Phàm đã đưa đến đó người của hai mươi mấy môn phái rồi."

() Tính thông linh: là tính của các loài thần thú hoặc ma thú thông minh, hiểu rõ ý người, biết ứng biến, biết suy nghĩ.*

Tiểu ma xà kia vốn có tính thông linh, lúc nãy đột nhiên bị Vong Nguyệt tóm lấy đã phải chịu nhiều đau khổ, giờ lại còn bị những lời nói của y làm thấp đi giá trị của nó thì càng thêm ảo não, chỉ muốn phi lên để cắn y một cái cho bỏ ghét mà thôi. Trọng Từ cảm nhận được sự chán ghét của nó nên vội vàng kéo cái đuôi nó lại, vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nó tỏ vẻ an ủi, nhưng trong lòng nàng nghĩ đến tình cảnh hiện tại của Sở Bất Phục lại càng thêm lo lắng hơn nữa.

Đại thúc mặc dù lợi hại, nhưng cũng không thể nào một thân một mình chống đỡ với thế trận vây khốn như vậy được, sao người có thể đánh lại nhiều người như thế được kia chứ?

"Dù sao thì có nó ở đây so với chỉ có một mình ta cũng vẫn tốt hơn nhiều..." Trọng Từ vừa nói tới đây thì bỗng nhiên hai mắt sáng ngời, mừng rỡ thốt lên: "Ngươi đến đây để giúp ta sao?"

Vong Nguyệt nói: "Sự phụ của người nếu biết được sẽ rất tức giận."

Trọng Từ cúi đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Dường như nhận ra được người mới tới không có ý thù địch, tiểu ma xà cũng không gây náo loạn như lúc nãy nữa, mà chỉ cố nuốt căm giận xuống bò đến bên cạnh Trọng Từ, nhưng nhìn thấy không có người nào thèm để ý đến mình, lại cảm thấy chẳng có gì thú vị hết cho nên nó liền bò trở lại vào bên trong cái lẵng hoa của mình.

"Ta sẽ giúp người."

"Người của tiên môn không chỉ muốn tìm đại thúc để báo thù, mà còn muốn buộc người phải giao ra ma kiếm, mục đích của người là muốn giúp ta, hay là muốn nhằm vào thanh ma kiếm kia?"

"Nghịch Luân ma kiếm chứa đựng trong nó là một nửa ma lực của Nghịch Luân, trước đây mục đích của ta là muốn có được nó." Vong Nguyệt vừa nói vừa nhìn đáng vẻ khản trương của Trọng Từ thì lại gọi lên một nụ cười nơi khóe miệng, chậm rãi nói tiếp, "Nhưng hiện tại thì nó không còn là mục đích của ta nữa."

Trọng Từ thực sự không thể tưởng tượng được là y lại nói chuyện một cách thẳng thắn như vậy, kinh ngạc hỏi lại: "Người có dám thề không?"

Vong Nguyệt cười nói: "Người còn muốn ta phải thề bao nhiêu lần nữa đây."

"..." Trọng Từ xấu hổ đỏ hết cả mặt lên.

.....

Trên không trung cao xa đến vạn dặm, chỉ cần vén đi màn mây trên biển là có thể nhìn thấy ánh trăng sáng tỏ treo ở trên cao.

Thuật ngự phong (*) của ma tộc, so với thuật ngự kiếm của tiên môn và việc đáp mây bay đi không có chút nào giống nhau, dưới lòng bàn chân trống trơn, Trọng Từ chỉ có một cảm giác sợ hãi đến phát khiếp, không ngừng cúi đầu nhìn xuống phía dưới chân mình. Nàng vốn có chút băn khoăn, lo lắng vì sợ sẽ làm liên lụy đến Vong Nguyệt vì đã kéo theo y mạo hiểm với mình, lỡ mà y vì giúp nàng lại bị thương thì bản thân nàng nhất định sẽ cảm thấy rất có lỗi với y. Nhưng mà chiếu theo tình hình trước mắt thì hình như nàng lo lắng thừa rồi thì phải, tốc độ này của y có lẽ phải tương đương với tốc độ của sự phụ và đại thúc, chắc hẳn đây là thuật ngự phong cao minh nhất trong ma tộc, pháp lực của y nhất định cũng không hề thua kém ai đâu.

** Ngự phong: giống thuật ngự kiếm, chỉ có điều ngự kiếm thì người ta cười trên kiếm hoặc trên một pháp khí nào đó, còn ngự phong là cười trên gió.*

"Tại sao người lại che giấu gương mặt của mình vậy?"

"Ta chỉ là che giấu đôi mắt của mình mà thôi."

"Vậy thì chẳng phải là người sẽ không nhìn thấy người khác hay sao?"

"Nhìn một người không nhất định là phải dùng ánh mắt mới nhìn thấu được, có những người cho dù là nhìn thấy được tận mắt nhưng cũng không thể nhìn thấu được tâm can, có người thoạt nhìn thì có vẻ là người tốt nhưng nói không chừng lại là một kẻ rất xấu xa, còn có người thoạt nhìn thì có vẻ rất xấu xa nhưng ngược lại lại là người tốt, chẳng hạn như ta đây."

Lời nói này mang theo tính hài kịch nồng đậm, Trọng Từ chỉ biết che miệng mà nhin cười, thầm nghĩ trong lòng rằng: 'giọng nói nặng nề mang đầy âm điệu chét chóc của người thật sự không giống người tốt đâu'.

"Đem đôi mắt che giấu đi thì sẽ không có người nào có thể lừa gạt được ta." Vong Nguyệt vừa nói vừa hơi nghiêng mặt nhìn thoáng qua Trọng Từ, khóe môi cong cong nhếch lên hiện lên một vẻ rất tà ác: "Nhưng một khi đã nhìn quá nhiều thì lúc làm việc sẽ không tránh khỏi trong lòng lúc nào cũng có những băn khoăn, nghĩ ngợi. Bởi vậy ta khuyên người muốn nhìn cái gì thì cứ việc nhìn, còn cái gì người nghĩ là không muốn nhìn tới nó thì tốt nhất là đừng nhìn, cứ làm theo đúng như vậy thì người có thể yên tâm làm được những chuyện mà người muốn làm."

Trọng Từ nghe thấy thế thì gật đầu rồi thấy có gì đó không đúng nên lại lắc đầu: "Nhưng lỡ như những gì người muốn làm lại không phải là việc tốt thì sao."

Vong Nguyệt nói: "Việc này không có vấn đề gì cả, chỉ cần người muốn làm là được rồi, không cần phải bận tâm nhiều như thế."

Trọng Từ liên tục lắc đầu: "Không được, những chuyện không tốt mới là không nên làm"

.....

Tốc độ di chuyển của Vong Nguyệt nhanh hơn rất nhiều so với sự tưởng tượng của Trọng Từ, từ trên không trung hai người đáp xuống một cái trấn nhỏ cách ngôi nhà trên ngọn núi nhỏ kia không xa lắm. Trọng Từ lo lắng cho sự an nguy của Sở Bất Phục vô cùng, cho nên không thể đứng yên mà nhìn được, bèn chạy đi khắp nơi xung quanh để hỏi thăm, quả nhiên là không có một tin tức gì, nhưng nàng cũng không biết nên làm cách nào mới tìm được y cho nên đành phải trở về ngôi chờ cùng với Vong Nguyệt, cho đến tận nửa đêm Vong Nguyệt mới lặng lẽ đem nàng tới gần ngôi nhà nhỏ trên núi kia.

Đêm nay là một đêm không trăng, khắp mọi nơi đều bị màn đêm tối tăm bao phủ, bởi vậy bất luận là người đến để mai phục hay là đến để cứu người đều hành động vô cùng thuận tiện.

Chiếc áo choàng màu đen mờ ra phát phới rồi bay vút qua những thân cây, nhìn giống như một u linh từ chốn địa ngục bỏ trốn tới nơi đây, xung quanh lặng yên không một tiếng động, cuối cùng bóng áo choàng đó đáp xuống trên một thân cây đại thụ, nhẹ nhàng, trôi nổi, lơ lửng giữa không trung.

Trọng Tử khần trương lời kéo tấm áo choàng của Vong Nguyệt, gấp giọng: "Ta không nhìn thấy gì cả."

Trong bóng đêm thăm thẳm, một luồng ánh sáng màu tím chợt lóe lên, Vong Nguyệt cất giọng nói, chỉ có điều lúc này giọng nói của y lại càng có vẻ âm trầm và quỷ dị hơn trước nhiều lần: "Đem linh lực truyền vào trong mắt, để ta dạy cho ngươi khẩu quyết..."

Trọng Tử liền chăm chú lắng nghe.

"Nhìn thấy chưa?"

"Ta nhìn thấy rồi!" Giọng của Trọng Tử thật vui mừng.

Nhanh như vậy đã học được rồi sao? Trong bóng đêm, khóe miệng của Vong Nguyệt gợi lên, quả nhiên là căn cốt tuyệt vời.

Vì sợ con tiểu ma xà kia gây chuyện rắc rối, vô có cần người cho nên Trọng Tử đành phải tìm một nơi kín đáo rồi để nó ở lại đó, cùng với Vong Nguyệt đi đến đây. Giờ phút này nhìn thấy rõ tình hình xung quanh nàng vội hỏi: "Ngôi nhà nhỏ ở trên một ngọn núi rộng như vậy, chúng ta biết làm thế nào để tìm đại thúc đây?"

Vong Nguyệt bình thản nói: "Chúng ta cứ đứng chờ y đi ra là được rồi."

Trọng Tử kinh hãi hết cả người: "Chẳng lẽ đại thúc người... đã đi vào trong rồi sao?"

"Chắc chắn là y đã đi vào cho nên tiên môn mới lo lắng phòng thủ với hai cánh cửa dẫn từ ngoài vào trong như thế, bởi vậy chúng ta mới dễ dàng tiếp cận ngọn núi này."

"Chúng ta vì sao lại không..."

"Chưa cứu được Cung Khả Nhiên ra ngoài, y nhất định sẽ không theo ngươi trở về đâu, chúng ta tới sớm hay tới muộn cũng đều giống nhau cả thôi."

Trọng Tử cũng phản bác lại được nữa, đành đưa tay lên xoa xoa đầu của mình, bất chợt nàng nhớ tới một việc quan trọng hơn nữa: "Lỡ như, đại thúc không đi ra ngoài theo hướng này thì làm sao đây!"

"Phía bên này phòng thủ không chặt chẽ bằng ba mặt kia, cho nên y nhất định sẽ theo bên này mà ra."

"Chúng ta làm cách nào để cứu đại thúc đây?"

"Không phải ngươi đã nói là Cửu U ma cung có ý định muốn lấy ma kiếm sao, nếu như ma kiếm đang ở trên tay của Vạn Kiếp quân, thì bọn họ nhất định sẽ không để cho Vạn Kiếp quân rơi vào trong tay tiên môn đâu." Nói xong y liền vỗ vỗ lên vai trấn an nàng, "Cho nên, chúng ta chỉ cần ngoan ngoãn đứng nhìn thôi."

"Nhưng chúng ta ẩn thân như vậy liệu có thể bị người khác phát hiện ra không?"

"Những người có thể đi qua nơi này cũng không nhiều lắm, Vạn Kiếp quân đã đi vào bên trong, bọn họ sẽ không để ý đến chúng ta đâu."

Trọng Tử nghiêm mặt lại nhìn sang phía Vong Nguyệt, rồi vẫn giữ nguyên sắc thần nhiên không một chút thay đổi quay mặt đi chỗ khác, nàng lại chắc chắn hơn một lần nữa rằng pháp lực của y nhất định là rất cao cường, hơn nữa làm việc lúc nào cũng kín đáo, lại có thể dễ dàng đoán được tâm tư của người khác như vậy. Nếu như y thật sự có ráp tâm khác thì nàng tất nhiên cũng khó lòng mà phòng bị được, nhưng tại sao lúc nào y cũng tự nhiên vô duyên vô cớ giúp đỡ nàng...

"Ta đã nói với ngươi ta là người tốt mà."

"..."

Ngay cả suy nghĩ đó trong đầu mà cũng bị nhìn thấu, Trọng Tử cảm thấy vô cùng quần bách, đang suy nghĩ làm thế nào để giải thích với y thì không ngờ trong không trung phía trên rừng cây đột nhiên lóe lên ánh sáng màu đỏ chói lòa, rực rỡ đến chói mắt, nàng vội vàng nhắm mắt rồi ngẩng mặt lên quay lại nhìn.

Hơn mười người bay lên giữa không trung, trước mặt bọn họ là mười thanh trường kiếm dựng thẳng đứng, mũi kiếm hướng xuống phía dưới, hợp thành một kiếm trận hình tròn thật kỳ dị. Trong vòng tròn đó có một luồng khí màu đỏ đang chuyển động một cách mạnh mẽ, phía trên kiếm trận đó còn có một chiếc vòng vàng thật lớn để trấn giữ kiếm trận này, khí lạnh bốc lên ngàn ngạt, đó đương nhiên là pháp bảo của tiên môn, không còn nghi ngờ gì nữa.

Bị ánh sáng phát ra từ kiếm trận kia bao phủ, bên trong trận thế lập tức hiện ra hai bóng người, một đen một tím, đó chính là Sở Bất Phục và Cung Khả Nhiên, hai người bọn họ bị trúng mai phục cho nên thuật ẩn thân bị giải trừ, lúc này đã hiện thân ra.

Vong Nguyệt nói: "Đó là chiếc vòng Càn Khôn."

"Đại thúc bị thương rồi!" Trọng Từ đã nhanh chóng để ý đến vết máu ở bên môi Sở Bất Phục, lúc này cảm thấy sốt ruột vô cùng, gấp gấp quay sang hỏi Vong Nguyệt: "Không phải người nói là người của Cửu U mà cung sẽ đến giúp đại thúc sao? Tại sao mà đến giờ này còn chưa tới?" Nói xong, nàng đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện khác nữa cũng khiến cho nàng kinh hãi không thôi: "Cửu U cứu đại thúc xong thì nhất định cũng sẽ ép người giao ra ma kiếm cho y, phải làm sao bây giờ?"

Vong Nguyệt cười nói: "Không thể như vậy đâu, chẳng phải người đang sắp dẫn y bỏ trốn hay sao."

Trọng Từ nghĩ tới nghĩ lui đủ mọi cách nhưng đến cuối cùng cũng thật sự là không có biện pháp nào cả nên đành phải xoay mặt lại tiếp tục quan sát tình hình trong kiếm trận kia. Một điều may mắn là tất cả mọi người đang dốc toàn lực để đối phó với Sở Bất Phục cho nên cũng không rảnh rỗi mà để ý đến bên này.

"Vạn Kiếp, lần này ngươi còn muốn trốn nữa sao?" Giọng nói này lộ ra một âm điệu oán hận đến thấu xương, năm đó ma kiếm bị đánh cắp, ba ngàn đệ tử đi theo bảo vệ ma kiếm cũng bỏ mạng oan uổng, nói vậy những người này chính là thân nhân của những đệ tử đó đến tìm Vạn Kiếp để trả thù.

Sở Bất Phục mang theo Cung Khả Nhiên tránh khỏi một luồng kiếm khí, thân nhiên nói: "Muốn chết?"

Còn nói chưa dứt lời, Sở Bất Phục đã giơ bàn tay trái lên, trong lòng bàn tay lập tức thoát ra một luồng khói nhẹ màu đen, nhanh chóng tản ra bên ngoài, chỉ trong chớp mắt đã lập tức hóa thành những thanh kiếm màu đen, phóng thẳng về phía người đang nói chuyện với y.

Trong những tình huống như thế này thì phần lớn đều rất khó phân biệt được thật giả đa số là ảo ảnh, chỉ có một phần là thật, chủ yếu là dùng bóng kiếm để mê hoặc và đánh lừa đối phương, nhưng trong đó chỉ có một thanh mới là thật. Nhưng dựa vào tình hình trước mắt mặc dù là Vạn Kiếp chỉ vung tay tùy tiện phóng xuất kiếm ra, nhưng lại không có một thanh nào là ảo ảnh cả! Một khi đã giao chiến một cách chính diện với y, tận mắt chứng kiến cảnh tượng y dùng ma khí để biến thành kiếm, cả đám người kia mới biết được rõ ràng pháp lực của đối phương cao thâm tới trình độ nào, ai nấy cũng đều biến sắc, thâm nghĩ trong lòng là thật may mắn, không trách được lần nào Lạc Âm Phàm cũng đều tự mình nhúng tay vào việc bắt y, không cho bọn họ lén lút đi trả thù, giờ phút này nếu như không có kiếm trận do Lạc Âm Phàm tự mình thiết đặt tại đây thì làm sao mà vây khốn được y, lúc này nhất định bọn họ chỉ có một con đường là phải chết thảm trong tay y mà thôi.

Vong Nguyệt hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến giọng điệu của mình, lên tiếng khen ngợi: "Vạn Kiếp quân, làm tốt lắm."

Tuy rằng Trọng Từ không hiểu chính xác là Vong Nguyệt đang nói cái gì nhưng nàng cũng mơ hồ đoán ra được, Sở Bất Phục dùng một chiêu này quả thực là rất kỳ diệu. Bởi vì người bình thường khi gặp phải loại công kích đáng sợ thế này đương nhiên sẽ tuân theo bản năng mà tránh né đi, chỉ cần người nọ tránh ra thì trận pháp sẽ bị thiếu đi một góc, khi đó trận pháp nhất định sẽ bị phá giải.

Quả nhiên, người nọ sợ hãi đến độ mặt mày trắng bệch ra, giống như đang muốn di chuyển thân hình của mình.

Người đứng bên cạnh nhìn thấy thế hét lớn lên: "Không thể di chuyển! Ngươi đã quên lời Tôn giả dặn rồi hay sao!"

Người nọ nghe vậy lập tức hoàn hồn lại, cắn chặt răng đứng bất động tại chỗ.

Mắt nhìn thấy những thanh kiếm màu đen đang đâm thẳng tới người, nếu như nó tiếp tục đi tới thì chắc chắn sẽ để lại trên người y vài lỗ thủng, nhưng không ai ngờ được vào lúc này, chiếc vòng Càn Khôn phía trên bỗng nhiên phát ra ánh sáng vàng rực rỡ một cách mạnh mẽ hơn nữa, tiếp theo chiếc vòng phát ra một vòng tròn sáng thật lớn chiếu thẳng xuống bên dưới, khiến cho những thanh kiếm màu đen kia giống như đánh lên một bức tường vô hình, tất cả đều bị bắn ngược trở về.

Người nọ nhìn thấy thế nhẹ nhàng thở ra, cười to: "Quả nhiên là Tôn giả nói không sai, rơi vào trận pháp này, ngươi đừng mơ tưởng có thể chạy thoát ra khỏi đây, còn không mau đưa tay chịu trời đi!"

Mọi người cùng nhau hợp lực lại vận động kiếm trận, thế tấn công càng ngày càng gấp rút, kiếm khí dày đặc đều nhắm vào hai người ở bên trong mà đâm tới.

"Tôn giả đã dặn dò không thể làm Cung tiên tử bị thương..."

"Chúng ta quả không được nhiều chuyện vậy, nếu có chuyện gì thì sau này ta sẽ đi lĩnh tội với Tôn giả!"

Những người này một lòng chỉ muốn báo thù, chẳng kẻ nào có lấy một chút khoan dung. Sở Bất Phục vừa phải che chở cho Cung Khả Nhiên, vừa phải chống trả mà trên người lại bị thương nặng, tình hình này thực sự là không ổn chút nào hết. Một luồng kiếm khí hướng về phía Cung Khả Nhiên mà chém xuống, lúc này Sở Bất Phục liền đưa tay chặn thay cho nàng, trên cánh tay của y lập tức lại xuất hiện thêm nhiều vết máu hơn nữa. Cung Khả Nhiên sắc mặt trắng bệch, chỉ để ý tránh ở phía sau lưng của Sở Bất Phục, làm sao còn có can đảm để ra tay giúp đỡ y được kia chứ!

Trọng Từ rốt cuộc cũng không nhịn được, cắn chặt răng: "Ta phải đi cứu đại thúc!"

Vong Nguyệt giữ chặt nàng lại nói: "Người nhìn xem."

Vong Nguyệt vừa nói dứt lời, Trọng Từ chợt nghe thấy một tiếng kêu đau đớn phát ra, khi nàng nhìn lại thì chỉ thấy ở phía đông nam có một người đã không còn đứng vững trên bảo kiếm của mình nữa từ không trung mà rơi thẳng tắp xuống phía dưới.

.....

Kiểm trận toàn diện với tám mươi một người bây giờ đột nhiên lại thiếu đi một người, kiểm trận hoàn mỹ đương nhiên đã xuất hiện sơ hở, mọi người ai nấy đều kinh hãi, nhưng khi nhìn thấy rõ người mới tới lại càng hoảng sợ hơn nữa, kêu lên: "Âm Thủy Tiên!"

Có người lập tức lên tiếng chửi mắng không tiếc lời: "Tiện phụ vô sỉ kia, ngươi bại hoại luân thường, làm hại Tuyệt tiên tôn không nói, mà nay còn dám phản bội tiên giới đầu quân cho Ma giới, làm mất mặt Thiên Sơn!"

Âm Thủy Tiên nghe thấy người kia chửi mắng mình thậm tệ cũng không hề tức giận, chỉ cất giọng nói với vẻ như rất xót xa: "Ta làm mất mặt Thiên Sơn thì có quan hệ gì tới ngươi." Nàng nâng bàn tay phải thon dài của mình lên, một thanh trường kiếm hiện lên giữa không trung, trên thân kiếm có đeo tua kiếm ba màu là dấu hiệu biểu thị cho thân phận đệ tử đích truyền của Thiên Sơn, đồng thời đưa bàn tay trái của mình ra giữa không trung bắt đầu kết thành ấn, rồi lập tức hướng vào đầu của người nọ mà chém xuống, vừa chém vừa nói thật dừng dừng: "Ta còn muốn dùng kiếm pháp của Thiên Sơn để giết ngươi nữa đó, thì sao nào."

Người nọ đương nhiên là tránh né không kịp, nhưng thật may mắn là có một tên ở bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đỡ thay cho y, tên đó vừa đỡ vừa mắng to: "Giỏi lắm! Thật là ngoan độc! Tuyệt tiên tôn thật sự là có mắt như mù, lại đi thu nhận một kẻ như ngươi làm đồ đệ, thật sự là không bằng loài cầm thú!"

Âm Thủy Tiên chỉ cười lạnh: "Đáng tiếc là người đã chết, vậy thì người sẽ không còn cơ hội để mà hỏi hận đâu."

Kiểm trận đã xuất hiện lỗ hổng đương nhiên sẽ bị phá giải, mọi ưu thế trước mắt của đám người bên tiên môn đều bị triệt tiêu hết. Trong khi đó ở trước mặt bọn họ lúc này một người là Ma Tôn, còn kẻ kia lại là hộ pháp nổi tiếng tâm địa ngoan độc thủ đoạn tàn ác của Cửu U ma cung, mọi người trong lòng đều biết cho dù có động thủ lần nữa thì nhất định cũng sẽ chịu thiệt, hơn nữa cũng không biết là Cửu U ma cung rốt cuộc kéo đến đây bao nhiêu người, cho nên cũng không dám tiếp tục trì hoãn, vội vàng dẫn theo đồng bạn bị thương bỏ chạy.

Âm Thủy Tiên cũng không đuổi theo, dù sao thì mục đích của nàng chỉ là cứu Sở Bất Phục chứ không phải là truy sát bọn chúng, hơn nữa đám người của Lạc Âm Phạm đang ở trên núi, nếu như xông vào bên trong quá sâu thì cũng không có lợi.

"Âm tiên bối!" Trọng Từ hướng về phía nàng ngoắc ngoắc tay.

Âm Thủy Tiên nghe thấy có người gọi mình thì chỉ nhìn thoáng qua hướng bên này rồi xoay người biến mất trong bóng đêm.

Cửu U ma cung thật sự đã phá Âm Thủy Tiên đến giải vây, thực không thể tưởng tượng được mọi việc lại thuận lợi một cách thần kỳ như vậy, Trọng Từ vội vàng chạy ra phía trước vài bước, được tận mắt nhìn thấy mọi chuyện xảy ra thế này nàng mới sực nhớ ra là mình nên cảm tạ một người, liền quay trở lại xem thử, nhưng không biết từ lúc nào, Vong Nguyệt đã biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa. Nàng cũng biết là y muốn tránh mặt vì không muốn gặp người khác cho nên cũng bình thường trở lại, không suy nghĩ nhiều về hành tung bất thường của y nữa.

Sở Bất Phục sắc mặt vẫn thản nhiên, không thay đổi, đưa tay lên lau đi vết máu ở bên môi, mỉm cười nhẹ nhàng nói với Trọng Từ: "Sao lại không nghe lời của đại thúc, chạy tới đây làm gì."

Trọng Từ vẫn còn giận dỗi nên nghe y nói vậy liền nghiêng mặt đi, không thèm trả lời.

Sở Bất Phục chỉ biết lắc đầu, mỉm cười kéo nàng lại, mang theo nàng và Cung Khả Nhiên ngự phong mà bay đi.

.....

Những tầng mây dày đặc, tối đen một màu, lúc này cho dù ánh trăng có sáng trong đến thế nào thì cũng không thể nào xuyên thấu được một màn toàn một màu đen ở trước mắt, những đám mây sắp xếp trên dưới trái phải, so le nhau, nhìn như những vách đá bằng nham thạch nối tiếp nhau đến vô tận. Ba bóng người bay giữa những khe hở của đám mây đó, bay thẳng tắp một đường như vậy, thỉnh thoảng bọn họ cũng gặp phải những đám mây cao vút như ngọn núi đang đập thẳng tới, đương nhiên là cũng không cần phải lo sợ là sẽ bị đập vào đó mà vỡ đầu, chỉ cần trực tiếp bay xuyên qua giữa là được thôi.

Bên cạnh, mái tóc dài đỏ rực của Sở Bất Phục vô tình bay phất qua trên cánh tay, Trọng Từ như si ngốc cả người chỉ biết đưa mắt nhìn thẳng về phía trước, tầm mắt bị những đám mây trải dài tầng tầng lớp lớp che khuất, lúc này cho dù nàng muốn tìm đường ra thì cũng không thể nào nhìn thấy được.

Ba người bất tri bất giác bay ra bên ngoài khoảng được một trăm dặm thì Cung Khả Nhiên bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Ngươi tính mang ta theo ngươi luôn sao."

Sở Bất Phục nhẹ nhàng ho khan vài tiếng nhưng cũng không trả lời nàng ta.

Trọng Từ cảm thấy không khí có vẻ trở nên căng thẳng, nên bất đắc dĩ đành phải lên tiếng giảng hòa: "Trước mắt Cung Tiên tử nên đi theo chúng ta trở về, lẽ như bọn họ lại đuổi theo..."

"Nếu như không có y thì bọn họ căn bản sẽ không tìm tới ta."

"Mặc kệ mọi chuyện là như thế nào, đại thúc cũng là người đã cứu tiên tử."

"Ta cũng không bảo y tới cứu ta."

Trọng Tử nghe thấy vậy thì không kìm được nữa: "Đại thúc vì cứu tiên tử mà bị thương nặng đến mức này, sao tiên tử lại có thể vô tình như vậy!"

Cung Khả Nhiên hừ nhẹ một tiếng rồi nói tiếp: "Người ta thích là Sở sư huynh năm nào chứ không phải là con người hiện tại này, hay lắm sao mà lại đem bản thân biến thành một kẻ tiên không ra tiên ma không ra ma, đã vậy lại còn làm liên lụy đến người khác!"

Trọng Tử cảm thấy con giận bốc lên tận đỉnh đầu, quát lớn lên: "Ngươi... Đại thúc chỉ vì cứu ngươi mà thiếu chút nữa là đã mất mạng!"

Cung Khả Nhiên bị Trọng Tử mắng cũng chỉ lạnh lùng nói: "Ngươi là ai, chuyện của chúng ta cũng đến phiên ngươi xen vào hay sao?"

Trọng Tử khựng người lại.

Cung Khả Nhiên cười lạnh: "Ngươi mắng ta không có lương tâm đúng không? Ngươi có biết là tám năm qua, ta ngay cả một nơi để sống yên ổn cũng không có, cả ngày giống như chó hoang trốn chui trốn nhủi ở những chỗ xấp xỉ để trốn tránh sự truy sát của những kẻ muốn giết y. Ngươi có biết những ngày như vậy là như thế nào không, ngươi đã bao giờ trải qua những ngày như vậy chưa! Ta chán ghét, oán hận y thì có gì là sai chứ!"

"Đại thúc có nỗi khổ ở trong lòng."

"Ta thì không có nỗi khổ trong lòng hay sao? Phụ thân của ta cũng chết trong trận biến cố đó, ta đã hỏi rất nhiều lần nhưng y không chịu nói ra dù chỉ là nửa chữ. Bây giờ cũng thế, nếu y đã nhập ma thì cũng coi như ta chấp nhận sự thật này đi, nhưng ai ngờ được là y lại muốn ở tại cái nơi chốn quỷ quái đó..." Nàng quay sang phía Sở Bất Phục nói với giọng nửa oán hận nửa van xin: "Ta thừa nhận, lúc trước là do ta đeo bám lấy ngươi trước, nhưng mà bây giờ ngươi làm hại ta cũng đã đủ rồi! Hiện tại ta chỉ muốn tìm một nơi thật thanh tịnh để tu hành cho đến hết đời, ngươi có thể buông tha cho ta được không?"

Sở Bất Phục nghe những lời này chỉ trầm mặc một lát sau đó mới nói: "Yên tâm đi, rất nhanh chóng thôi bọn họ sẽ không còn đuổi giết nàng nữa."

Cung Khả Nhiên lại nói: "Trừ phi là ngươi chết đi chứ nếu không thì bọn họ làm sao mà buông tha ta được!"

Sở Bất Phục cũng không muốn so đo với Cung Khả Nhiên nữa, y chỉ một môi phất tay nói với nàng: "Sau này nàng hãy tự giải quyết những việc của mình cho tốt, hãy bảo trọng."

Cung Khả Nhiên chợt hiểu ra hàm ý trong lời nói của Sở Bất Phục, nàng quay sang nhìn Trọng Tử, giọng nói chứa đựng một sự châm biếm và ghen tuông nói với y: "Hiện tại bên cạnh ngươi đã có người khác rồi nên không cần phải quan tâm đến ta nữa sao."

Trọng Tử giận dữ quát lên: "Ngươi sao có thể nói năng bậy bạ như vậy được kia chứ!"

"Ngươi là cái thá gì chứ!" Cung Khả Nhiên sắc mặt giận dữ vung tay lên chỉ thẳng vào Trọng Tử: "Chuyện của chúng ta, bao giờ thì đến phiên ngươi xen miệng vào?"

Sở Bất Phục cầm lấy cánh tay của Cung Khả Nhiên, khẽ nhủ mảy, giọng đầy một mối: "Đừng làm loạn nữa."

Cung Khả Nhiên oán hận hất cánh tay của Sở Bất Phục ra, quay sang nhìn Trọng Tử một lúc lâu sau đó bỗng nhiên lại cười lạnh: "Tôn giả hiện tại vẫn đang tìm ngươi, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn ở cùng với y tại cái nơi quỷ quái, đáng ghê tởm đó ngày qua ngày sao?"

Nói xong, Cung Khả Nhiên lập tức xoay người rồi đi, biến mất trong những tầng mây cao vút như những ngọn núi kia.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 26: Tâm Tiên tồn tại vĩnh hằng

Nghĩ đến đại thúc vì cứu Cung Khả Nhiên, không hề để ý tới an nguy của bản thân, kết quả còn phải cam chịu sự chế nhạo của nàng ta như vậy, Trọng Tử không kìm được nghiêng mặt nhìn y, thấy y cũng không biểu lộ cảm xúc nào khác, Trọng Tử càng thêm tức giận, nên quay mặt đi chỗ khác.

"Năm đó nàng được nuông chiều quá nên hỏng mất rồi." Sở Bất Phục ôm ngực, ho khan.

Trọng Tử âm thầm thấy hối hận, đưa tay đỡ lấy Vạn Kiếp: "Đại thúc!"

Sở Bất Phục vốn đã bị thương nặng, miễn cưỡng mang theo Trọng Tử đi xa như vậy, giờ không thể chống đỡ nổi nữa, phun ra vài ngụm máu tươi, nhìn thấy luồng gió dưới chân mình đang dần dần tiêu tán, Sở Bất Phục nén đau xuống, nói: "Trước tiên chúng ta xuống đất trước, con..."

"Nơi này không phải là nơi chúng ta có thể nghỉ ngơi được, bọn họ rất nhanh sẽ đuổi đến đây." Trọng Tử vẫn cảm thấy hai người thoát được dễ dàng

như vậy thật không đúng lắm, trong lòng cảm thấy không yên, bèn triệu Tinh Xán ra: “Con mang đại thúc đi vậy.”

Sở Bất Phục không từ chối.

Pháp lực của Trọng Từ không thể bằng được Sở Bất Phục, bước trên Tinh Xán, tốc độ lúc này chậm lại gấp đôi.

Bây giờ bản thân Sở Bất Phục bị thương rất nặng, nếu những người đó thật sự đuổi theo, hậu quả thật khó mà tưởng tượng. Trọng Từ cắn răng, hơi hơi nghiêng người, kéo hai tay của y choàng lên vai nàng, định dùng hết toàn lực chạy đi: “Đại thúc, người ôm chặt con, nếu không chịu nổi, thì gác lên vai con cũng được.”

Khỏe môi Sở Bất Phục cong lên, y theo lời Trọng Từ mà ôm lấy cả vai gầy yếu của nàng, đồng thời cúi đầu xuống bên tai của Trọng Từ, nhẹ giọng nói: “Đi về phía bên trái, nhanh lên!”

Trước mặt lại xuất hiện một bức tường mây, những bức tường đó không ngừng tăng lên, càng lúc càng dày đặc, Trọng Từ phản ứng nhanh nhạy, quay mạnh tránh về phía bên phải mà phóng đi. Ngự kiếm thuật của nàng vốn đã học khá tốt, di chuyển rẽ ngoặt hết sức vững vàng, không có một chút lao đao nào do phải vội vàng gấp rút chạy đi.

“Các ngươi còn muốn chạy đi đâu!” Có vài bóng người đuổi theo.

Việc gì càng không muốn gặp thì càng dễ dàng gặp phải! Âm mưu của Ma cung Cửu U, sự phụ làm sao mà không đoán được chứ, trách không được lúc này những kẻ một lòng muốn trả thù đại thúc lại lui đi nhanh như vậy, thì ra họ đã sớm thiết lập mai phục, ngay cả đường rút lui của hai người cũng đã đoán được. Trọng Từ cuối cùng cũng hiểu được lý do, bất chấp tất cả mọi thứ, ngự Tinh Xán nhanh chóng lao về phía trước mà chạy trốn, nhưng mà đối phương đều là cao thủ của Tiên môn, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp nàng.

Không hề để lỡ một khắc nào, đối phương nhanh chóng thiết lập kiếm trận, khiến tất cả những cảnh vật vẫn đang hiển hiện trước mắt Trọng Từ đột nhiên hoàn toàn biến mất.

Cảnh tượng lúc Sở Bất Phục và Cung Khả Nhiên bị vây trong kiếm trận Trọng Từ đã nhìn thấy không sót chi tiết nào, lúc ấy nàng chỉ cảm thấy rất khó hiểu. Cho đến giờ chính bản thân nàng xông vào bên trong kiếm trận này rồi, mới phát hiện ra bên trong và bên ngoài kiếm trận hoàn toàn khác nhau rất xa.

Bên ngoài nhìn vào thì cảm thấy kiếm trận này không có gì thần kỳ nhưng bên trong lại nguy hiểm giăng khắp bốn phía. Gió thổi ào ạt tạt thẳng vào mặt của Trọng Từ khiến hai gò má của nàng đau như bị dao cứa, có vô số cát vàng ùn ùn kéo tới như muốn phủ kín cả trời đất bắt đầu bao vây lấy hai người, xung quanh là một vùng mờ mịt, tầm mắt như bị che phủ bởi sương mù, khiến người ta không cảm nhận được ở thân ảnh của những người lập trận đang ở nơi nào, ngẫu nhiên cảm thấy được phía trước có người, nhưng nhìn kỹ thì lại không thấy, lập lòe giống như bóng dáng của ma quỷ. Trọng Từ không thể xác định được vị trí của đối phương, kiếm khí cứ liên tục đánh tới, một kiếm rồi đến một kiếm vô cùng thần kỳ, dường như là từ bốn phương tám hướng đánh úp lại.

Trong lòng biết kiếm trận này rất hung hiểm, Trọng Từ tập trung tinh thần tránh né, không dám có một chút sơ xuất.

Dần dần, đối phương càng lúc càng gia tăng lực tấn công mạnh mẽ, kiếm khí tỏa ra ngày càng dày đặc, việc tránh né càng lúc càng khó khăn, may mà nàng cùng Tinh Xán tâm linh tương thông mới có thể hóa nguy hiểm thành bình an.

Trọng Từ hồi hộp đến nỗi trên trán, trên tay đều là mồ hôi lạnh, thầm nghĩ trong lòng phải tìm ra biện pháp nào đó xông ra mới được.

Chỉ trong khoảng khắc khi Trọng Từ phân tâm, Sở Bất Phục đã đưa tay đỡ cho Trọng Từ một luồng kiếm khí.

“Đại thúc, người đừng vận dụng pháp lực của mình nữa.” Biết y bị thương không nhẹ, Trọng Từ liền khuyên can ngăn y lại, không cho y vận pháp. Chỉ trong một khoảnh khắc nói chuyện thì ba luồng kiếm khí đã bay tới sượt ngang qua Sở Bất Phục, may mắn Tinh Xán phối hợp nhanh chóng, khó khăn lắm mới tránh được. Trọng Từ vẫn luôn bắt bản thân phải bình tĩnh, ai ngờ tình thế trước mắt lại trở nên nguy hiểm như vậy, không thể phân tâm mà suy nghĩ được, căn bản là Trọng Từ cũng không có thời gian để suy nghĩ kế sách thoát khỏi kiếm trận, đứng trước tình thế gian nan vô kế khả thi (*) như thế này, tinh thần nàng đã bắt đầu bị bắn loạn.

** Vô kế khả thi: Không có mưu kế nào thích hợp để thi hành, đành chịu bó tay.*

Bỗng nhiên, có người hét lớn: “Chậm lại đã, người kia không phải Cung Khả Nhiên, là vị tiểu sư tỷ đi theo Tôn giả đây mà!”

Y vừa hét lên, sự tấn công lúc này mới bắt đầu chậm dần lại.

“Đồ đệ của Tôn giả sao lại đi giúp Vạn Kiếp?”

“...”

Trọng Từ sững sốt, nhanh chóng hiểu được bọn họ kiêng nể điều gì, bèn xoay mặt nhìn Sở Bất Phục: “Đại thúc..”

Sở Bất Phục lắc đầu.

Trọng Từ nói: “Ra ngoài rồi nói.”

Nàng dù sao cũng không giống với Cung Khả Nhiên, tuy trên danh nghĩa là tội đồ của Nam Hoa, nhưng mọi người đều tôn kính Lạc Âm Phàm, cũng không dám hạ độc thủ làm hại nàng, nhưng nếu vì vậy mà thả Vạn Kiếp đi, bọn họ cũng không cam lòng. Cũng may là Sở Bất Phục không có ý muốn áp chế Trọng Từ, nàng lại là đệ tử của Lạc Âm Phàm, đương nhiên là để cho chính hắn xử lý việc này là tốt nhất, nên họ đã lén sai người đi mời hắn đến.

Theo lý thuyết, nếu Lạc Âm Phàm muốn bắt Vạn Kiếp, trường hợp này đáng lẽ Tôn giả phải tự mình đến mới đúng chứ.

Trọng Từ im lặng một lúc, bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Xin hỏi ở đây có Chương môn phái Phù Sinh - Hải Sinh đạo trưởng không?”

Vài giây sau, thấy bên góc trái màn cát mờ mịt bao phủ xung quanh hai người hé ra một góc, Hải Sinh xuất hiện thì lễ với Trọng Từ: “Tiểu sư tỷ vẫn mạnh khỏe chứ?”

Trọng Từ hoàn lễ với Hải Sinh rồi đáp lời: “Ta không sao, cảm ơn đạo trưởng.”

Hải Sinh giải thích: “Ta nhận lệnh Tôn giả chờ ở nơi này, nếu Tôn giả biết người vẫn bình yên vô sự, nhất định sẽ rất vui.”

Trọng Từ cup mắt, khẽ nở nụ cười.

Hải Sinh đã lưu ý, phát hiện ra Trọng Từ không giống như người đang bị bắt cóc, nghi ngờ vô cùng, bèn đưa mắt nhìn về phía sau nàng, đến khi nhìn rõ được người phía sau là ai, lập tức bị dọa đến ngây người.

“Này...Người là...”

Không hề có tiếng trả lời.

“Thật là Sở Tiên trưởng sao!” Hải Sinh nhận ra người trước mắt, vui mừng khôn xiết: “Năm đó nhờ may mắn gặp được Tiên trưởng chỉ dẫn, bản đạo mới có ngày hôm nay, mấy năm nay vẫn bồi vẩn tìm kiếm Tiên trưởng không thôi, cũng đã nhiều lần đi tới Trường Sinh cung tìm người, nhưng vẫn không thể biết được Tiên trưởng đang ở đâu...” Đột nhiên ngưng bật, không nói nữa.

Tóc đỏ, mắt đỏ, đôi mắt phượng im lặng nhìn y, vẻ mặt không đổi, cũng không đáp lại câu nào.

Nghi tới nhiệm vụ lần này Lạc Âm Phàm giao cho, sắc mặt Hải Sinh dần dần biến sắc: “Người...Người là...Sở Tiên trưởng, người như thế nào mà...”

Từ biệt mấy năm, cố nhân gặp lại, nhưng nay cánh còn người đã mất. Tiên trưởng áo trắng ngày xưa vang danh khắp thiên hạ nay đã trở thành Ma tôn Vạn Kiếp thủ đoạn tàn ác, người thanh niên nghèo khổ năm nào giờ đã thành chương môn của một phái, có chút tiếng tăm. Hai người gặp nhau tại đây, cảm xúc lẫn lộn, cuối cùng cũng không biết nói gì.

Trọng Từ hiểu được cảm giác của Hải Sinh, bởi vì nàng cũng đã từng có cảm giác như vậy. Nhưng nay đối mặt với trường hợp này, lòng nàng không khỏi càng thêm đau, nhưng trước mắt không thể kéo dài thêm thời gian được. Nếu không, chắc chắn hai người sẽ không thể thoát khỏi đây được, vì thế bèn nhân cơ hội nói: “Đạo trưởng có nhận ra người không?”

Hải Sinh im lặng.

Trọng Từ tiếp: “Tục ngữ nói, ‘tích thủy chi ân, đương dũng tuyền tương báo’(*), người bình thường còn như thế, lẽ nào đạo trưởng lại muốn đẩy đại thúc vào chỗ chết sao?”

** Tích thủy chi ân, đương dũng tuyền tương báo: một giọt nước công ơn cũng phải dùng cả con suối để báo ân, ý nói dù chỉ nhận ân huệ nhỏ nhưng cũng phải báo đáp lại gấp nhiều lần.*

Chỉ trong nháy mắt, cát vàng bay đi, tầng mây ở xung quanh đã hiện ra rõ ràng.

Mọi người không thể tưởng tượng được Hải Sinh lại dám rời khỏi vị trí trấn giữ của mình trong kiếm trận để cho Vạn Kiếp bình yên rời đi, trên dưới ai nấy đều quát lên kinh hãi: “Hải chương môn, người muốn làm gì?”

Sở Bất Phục nhân cơ hội mang Trọng Từ theo bay đến trước mặt một người đang đứng phía trước, người đó làm sao chịu thả Vạn Kiếp đi, bèn cắn răng vùng tay đưa ngang kiếm ra ngăn cản Sở Bất Phục, y đang tính bày trận lại lần nữa, Sở Bất Phục nhíu mày, không chút do dự phóng chương đánh thẳng vào đầu y.

“Sở Tiên trưởng, người đừng thương tổn đệ tử Tiên môn.” Sau lưng truyền đến tiếng nói của Hải Sinh.

Bây tay đang đánh xuống chột chuyển hướng, người nọ hừ một tiếng, ngã xuống đụn mây đang đứng, tên còn lại thấy vậy vội lao xuống đón lấy y, đến khi ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy Sở Bất Phục mang theo Trọng Từ thoát khỏi vòng vây lao ra ngoài, ngự phong đi xa rồi.

“Hải Sinh, người!”

“Thật xấu hổ, bản đạo sẽ quay về thỉnh tội với Tôn giả.”

.....

Sắc trời dần dần sáng lên, gió sớm thổi tới, tầng mây bên dưới xuất hiện hai người, một người là một nữ tử xinh đẹp mặc hắc y, đúng là Âm Thủy Tiên, người khác mặc một chiếc áo choàng đen, chính là Vong Nguyệt.

“Ta nói, việc này ngươi làm sao có thể hành động thuận lợi như vậy được, quả nhiên là Lạc Âm Phàm đã có chuẩn bị kế sách phía sau rồi.”

“Nếu hắn đã muốn bắt Vạn Kiếp, vì sao không tự mình đến.”

“Đồ đệ của hắn nằm trong tay Vạn Kiếp, không thể xuống tay mà không màng đến sự sống chết của con bé được, hắn đã sớm đoán được hành động này của Hải Sinh, hắn đã quả thật tính toán rất chu đáo, không có lấy một kẽ hở nào, lừa gạt tất cả mọi người.” Gió thổi làm cho chiếc mũ trùm đầu của người kia hơi nhấc lên, làm lộ ra khuôn mặt tái nhợt và sóng mũi cao thanh tú: “Ai nói Lạc Âm Phàm vô tình, thì ra hắn rất có tình với đồ đệ của mình.”

Khuôn mặt của Âm Thủy Tiên trở nên lạnh lùng.

Vong Nguyệt cười nói: “Nhưng mà lần này hắn đã tính sai rồi, Ma kiếm đối với ta mà nói không còn quan trọng nữa.”

Âm Thủy Tiên thất kinh.

Những lần gần đây gặp được Vạn Kiếp y đã quan sát được, dường như pháp lực Vạn Kiếp tựa như càng lúc càng yếu đi thì phải. Vong Nguyệt kéo nhanh lại chiếc áo choàng, xoay người: “Đi thôi.”

.....

Sở Bất Phục vì vận dụng pháp lực quá sức nên thương thể lại càng nặng thêm, khi trở lại Vạn Kiếp cung liền ngủ suốt ba ngày mới tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại lời nói và cử chỉ lại khôi phục như ngày thường, với chuyện xảy ra lần này cũng không hề nhắc lại nữa câu, dường như y đã muốn quên đi tất cả.

Y đã quên, nhưng Trọng Tử lại không thể quên, vì thế vẫn giữ thái độ mặc kệ không thèm để ý tới Vạn Kiếp.

Bây giờ bên cạnh nàng chỉ còn lại có mỗi mình đại thúc, nàng lại càng không thể trơ mắt nhìn người mạo hiểm, thoát được lần này, nhưng không chắc lại thoát được lần sau, nếu có một ngày ngay cả người cũng không còn ở bên cạnh nàng nữa, nàng sẽ khổ sở đến mức nào đây.

Hàng tơ liễu rủ xuống phát phơ trong gió, bỗng nhiên Trọng Tử nghe thấy có tiếng bước chân ở sau lưng, hiển nhiên là có người có ý gây ra.

Biết người đến là ai, Trọng Tử cũng không quay đầu lại: “Người cảm thấy đỡ chưa?”

Màu đen của quần áo đập vào mắt Trọng Tử, Sở Bất Phục ngồi xổm trước mặt nàng.

Thấy thần sắc của y bình thường, nhìn không ra là đang mang thương thể trong người, Trọng Tử lúc này mới an tâm, nàng vẫn cảm thấy cách thức chữa thương của Ma Tộc có chút kì quái, Tiên môn còn phải uống thuốc, đại thúc thì chỉ cần ngủ.

Sở Bất Phục lắc đầu mỉm cười: “Đại thúc vẫn ổn mà, đừng giận nữa, để đại thúc đàn cho con nghe.”

Trọng Tử không thèm để ý tới y nữa, đi vào trong phòng đóng cửa lại, ngồi một lát mới cảm thấy tỉnh táo lại. Nàng cũng biết mình tức giận như vậy thật không đúng, nhưng là nhìn không được vẫn cảm thấy tức giận vô cùng, đại thúc vì Cung Khả Nhiên mà mạo hiểm thân mình liên tục, căn bản là không để ý chút nào tới an nguy của bản thân, nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra chuyện lớn.

Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng đàn.

Không có niềm vui hay đau khổ, lúc đầu thì bình thản, nhưng càng về sau tiếng đàn lại giống như nỗi lòng của một người đang dằn xé vì bị nhiều điều dồn ép, như trong lòng có rất nhiều chuyện không thể bỏ xuống được, tựa như tâm tình của nàng giờ phút này, bị ức hiếp, bị hiểu lầm, bị vu oan, bị...rất nhiều lúc nàng tưởng như mình sẽ chết đi, nhưng cuối cùng là cũng không chết được.

Chết rồi thì những gì nên nhớ sẽ không thể nhớ được nữa.

Nếu hỏi thứ mà đại thúc không bỏ xuống được là gì, đó chính là Cung Khả Nhiên? Biết rõ nàng ta vô tình, người còn ngốc nghếch đi ứng cứu. Nếu không có Âm Thủy Tiên và Hải Sinh, người làm sao có thể trở về. Bị vạn người mắng chửi, Cung Khả Nhiên đáng lẽ phải là người tin tưởng bảo vệ đại thúc, nhưng mà có ai biết được....Có lẽ đối với đại thúc mà nói, chỉ cần nhìn nàng ta trong giây lát, cũng đã cảm thấy đủ rồi?

Đây là ‘Tình yêu’ như Thực Châu tỷ tỷ nói sao? Hai chữ này, chứa đựng bao nhiêu chua xót cay đắng, tóm lại chỉ có bản thân mình mới biết rõ được thôi.

Đại thúc vì Cung Khả Nhiên mà trả giá nhiều như vậy thì đã làm sao, không yêu đến cuối cùng vẫn là không yêu, vì vẫn còn yêu như trước cho nên chính mình mới bị tổn thương nặng nề.

Trừ khi, là không hề yêu.

Trọng Tử nghiêm gương mặt trắng nhợt lại, chậm rãi đứng lên, mở cửa ra.

Một vài sợi tóc dài phủ trên trán, nét tàn khốc lúc trước hóa thành vẻ thê lương vô hạn, hai hàng lông mày nhú lại, vẻ ngập ngừng đọng lại nơi đôi mày sắc bén, bộ dáng do dự, có thể đàn lên một thanh âm trầm thấp như một tiếng thở dài quanh quẩn như thế, dường như đó là một nỗi buồn không thể nào tiêu tan.

Trọng Tử yên lặng đến ngồi bên cạnh Vạn Kiếp.

Chẳng biết từ bao giờ, sắc trời dần tối.

Mây chiều lặng lẽ tan đi, mặt hồ phẳng lặng tản mát ra luồng hơi nước, gió đêm thổi những ngọn liễu bay phất phơ, đàn chim một hồi quay về tổ.

Trọng Tử lẳng lặng lắng nghe hồi lâu, lấy lại tinh thần, nhìn đôi mày đang nhú chặt kia, nhin không được muốn vươn tay chạm tới: “Đại thúc!”

Tiếng đàn bỗng nhiên ngừng lại.

“Hai năm sau, ta sẽ đưa con trở về.”

Trở về sao? Trọng Tử ngây người nửa ngày, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch, nhìn y lẩm bẩm: “Đại thúc, người nói gì vậy?”

Y chỉ nhìn bàn tay vẫn đang đặt trên đàn, không hề trả lời.

Trọng Tử cắn môi, bỗng nhiên hét lớn: “Ngày mai con đi luôn!”

Trầm mặc không nói, một lát sau y ngẩng mặt lên: “Hai ngày sau ta sẽ đưa con trở về.”

“Không được, sư phụ đang rất tức giận, con muốn quay về Nam Hoa thỉnh tội.” Trọng Tử nhanh chóng đứng lên, chạy vào trong nhà đóng cửa lại.

.....

Tiếng đàn vang lên trọn cả một đêm không ngừng nghỉ tới tận bình minh, cuối cùng mới mang theo một chút miễn cưỡng mà ngừng lại, như sương mù đang dần tan đi nơi mặt nước hồ.

Trọng Tử cũng ngồi suốt một đêm.

Đại thúc đã từng nói sẽ bảo vệ nàng, nhưng kết quả cuối cùng là cũng muốn đuổi nàng đi? Đại thúc không muốn giữ nàng lại làm bạn cùng người sao? Người đối với nàng tốt như vậy, thuần túy chỉ là đang thương hại nàng ư?

Bởi vì luôn hướng tới sự ấm áp, bởi vì hai người họ lại rất tốt, làm cho nàng theo thói quen mà ý lại, vì hai người họ, nàng có thể chịu đựng tất cả mọi áp lực, oan khuất, nhưng nàng thật sự không thể chịu được nếu cả hai người lại cùng bỏ rơi nàng. Nàng dù sao cũng không phải là Vong Nguyệt, có rất nhiều thứ muốn giữ lại, không thể hành động theo ý thích tùy tiện đến vậy.

Nhưng hiện tại, không vứt bỏ nàng, chỉ có một mình Tĩnh Xán mà thôi.

Có lẽ, quen rồi sẽ tốt thôi. Bể lao ở Côn Luân, tựa hồ cũng không đáng sợ lắm, ở nơi đó, không hề có người nghi ngờ cũng không hề có bản khoán, lại càng không phải lo lắng sẽ bị ai đuổi đi.

Nghĩ thông suốt, Trọng Tử mở cửa đi ra ngoài.

Làn gió sớm mai làm lay động cành dương liễu xanh um, như sương mù xanh xanh đang di chuyển, dưới tán liễu có một người đang đứng đưa lưng về phía nàng, khoanh tay mà đứng, giống như khi mới gặp cũng ấm áp, dịu dàng như vậy, y phục màu đen, tóc đỏ, miếng lót vai và đai lưng hoa mỹ... Một đêm ngắn ngủi mà giống như đã cách mấy năm, rõ ràng là chưa hề có thứ gì biến đổi, nhưng Trọng Tử lại cảm thấy dường như không hề quen biết con người này.

“Đại thúc?”

“Ừ.”

“Con...Tới lúc phải đi rồi”

Sở Bất Phục nghe Trọng Tử nói vậy, xoay người gật đầu với nàng: “Đi thôi.”

Trọng Tử bỗng cảm thấy hơi hận, sau một lúc lâu cúi đầu nói: “Con có lẽ sẽ phải tới Côn Luân, về sau không thể gặp lại, mong đại thúc bảo trọng”

Sở Bất Phục lại: “Ừ” một tiếng nữa.

Trọng Tử yên lặng đứng đó một lúc lâu, rút cục cũng cất bước hướng về phía cửa lớn Ma cung mà đi.

Hai chân Trọng Tử bỗng hết sức nặng nề, dường như đôi chân không còn là của mình nữa. Khi Trọng Tử đi ngang qua Sở Bất Phục đột nhiên đôi chân trở nên cứng ngắc, không thể di chuyển được nửa bước.

Trọng Từ ngẩng mặt lên nhìn y. “Đại thúc còn có lời muốn nói với con.”

Trọng Từ vừa thất vọng vừa bức mình, không thèm quay mặt lại nhìn Sở Bất Phục.

Sở Bất Phục như nhìn thấu hết tâm tư nàng, mỉm cười xoa đầu nàng: “Trước hết con hãy nghe đại thúc nói, những lời này con nhất định phải nhớ kỹ, đợi đến thời cơ thích hợp, hãy nói cho Tôn giả biết.”

Sở Bất Phục xoay mặt nhìn những lá sen nhỏ bé mới mọc trên mặt hồ, qua một lúc lâu mới mở miệng, giọng nói như từ một nơi xa xăm vọng về: “Chín năm, có lẽ vậy....Không, là mười năm trước, mấy năm nay ta bị ma khí thâm nhập, thần hồn bị mê hoặc cũng không còn nhớ rõ ràng được nữa.”

Mười năm trước sao? Trọng Từ đầu tiên là ngây người, tiếp theo dường như lại nghĩ ra được điều gì, khuôn mặt lộ ra vẻ ngoài ý muốn – mười năm trước, không phải là lúc mình tám tuổi sao? Đúng là năm ấy, Tiên chủ trên người nàng biến mất, đồng thời còn xảy ra một vụ thảm án tại Trần Châu làm khiếp sợ toàn bộ Tiên giới, mà người gây ra tất cả mọi chuyện, đều là người đang đứng bên cạnh nàng đây.

Nàng vẫn luôn muốn biết, tới năm đó rốt cục xảy ra chuyện gì, bất kể như thế nào, nàng cũng không tin được là đại thúc rắp tâm trộm kiếm, giờ phút này thấy đại thúc đồng ý nói ra sự thật, trong lòng mừng rỡ, vội vàng chăm chú lắng nghe.

“Việc này phải bắt đầu kể từ thanh kiếm Nghịch Luân kia, ta muốn có nó để dùng vào việc gì, hay ta cùng nó đã giao ước với nhau điều gì, nếu bây giờ không nói ra, chỉ sợ sẽ không thể nhớ được nữa.”

“Năm đó Phật Môn Tây Phương đưa tới viên ngọc Vô Phương dùng để tinh lọc ma kiếm, ba ngàn đệ tử Tiên môn vâng mệnh đến Côn Luân bảo vệ kiếm, hộ tống Nghịch Luân kiếm về Nam Hoa để tinh lọc, chỉ vì ba năm trước đó Trường Sinh Cung chúng ta cũng đã hộ tống kiếm này tới Côn Luân.” Nói đến chuyện cũ, Sở Bất Phục nghiêng mặt nhìn Trọng Từ, mỉm cười: “Chính là lần cứu con đó, ta chỉ vì sát khí của con mà lầm tưởng con là người của Ma tộc. Lần đó, bảo vệ ma kiếm đưa về Nam Hoa để tinh lọc, cũng là do sự phụ tá theo sự uỷ nhiệm của Tôn Giả, mang theo ta và sư muội, chính là Khả Nhiên, đi theo giám sát. Ai ngờ trên đường trở về, khi đi ngang qua Trần Châu, thì tối hôm đó lại xảy ra chuyện.”

Im lặng một lát, y lại cười khò: “Ngày hôm đó, khi màn đêm buông xuống, đại thúc thật sự cũng không hiểu rõ lắm rốt cục là đã xảy ra chuyện gì.”

“Tuy nói nơi đó gần Nam Hoa, nhưng sự phụ tá cũng không dám ý y, khi đêm xuống, người cùng với mười vị Thủ tọa đệ tử Thanh Hoa cung hợp sức thiết lập kết giới. Lúc đó, ta ngủ thật sự rất sâu, khi tỉnh dậy đã là nửa đêm, lại phát hiện các đệ tử tiên môn đều....đều đã chết bởi một Ma lực hết sức mạnh mẽ. Khi ta tìm được sự phụ, hồn phách người đã không thể giữ được, người chỉ nói với ta việc này là do một Đại ma vương cực kỳ lợi hại gây ra, người dẫn dò ta phải bảo vệ thật tốt thanh kiếm Nghịch Luân kia, không để nó rơi vào tay y, Khả Nhiên đã bị y bắt đi mất, tương lai nhất định phải nghĩ cách cứu nàng.”

Trọng Từ nghe vậy, lấy làm nghi ngờ, hộ tống thanh Nghịch Luân là chuyện quan trọng như vậy, tại sao sự phụ lại không đi?

Sở Bất Phục đoán được ý nghĩ của Trọng Từ, lắc đầu: “Lúc đó đang là lúc luồng khí Bắc Đẩu từ trên trời tràn thẳng xuống Thông Thiên môn, là cơ hội khó mà có được. Tôn giả cùng Ngũ chương giáo, còn có chương môn phái Thanh Hoa và vài vị chương môn khác đều đang ở Thông Thiên môn trên Nam Hoa, mọi người đang hợp lực cố gắng giữ lại luồng linh khí đang quần quanh ở cột mốc biên giới lục giới, luồng linh khí này rất có lợi cho việc tinh lọc thanh kiếm Nghịch Luân.”

“Ta vốn muốn nhanh chóng mang thanh kiếm Nghịch Luân đi báo tin xin trợ giúp, nhưng lại không thể xông ra khỏi kết giới, vì có một người đột nhiên xuất hiện ngăn cản ta. Sau năm trăm chiêu thì người đó đã đánh tan tất cả Chú thuật của ta, việc này làm ta nhớ đến một người, chính là kẻ trước đây mưu phản, bị Nghịch Luân xử tử - Tà hộ pháp Ma cung Thiên Chi Tà. Theo truyền thuyết, người này còn sống trên đời, y đã đi theo Nghịch Luân nhiều năm, nếu Ma kiếm rơi vào tay y, lại không phải là một màn tai kiếp nữa sao? Nhưng mà pháp lực của ta căn bản không độ nổi y, tận mắt thấy y muốn giết Khả Nhiên, dưới tình thế cấp bách ta liền rút thanh kiếm Nghịch Luân bên người ra, ai ngờ kiếm kia có được ma lực của Nghịch Luân đã trở thành ma kiếm, nó âm thầm nói vào tai ta muốn chúng ta cùng thương lượng một giao ước, nó dụ dỗ ta. Chỉ có thể trách lúc ấy tâm thần ta không giữ được sự trấn định, bị nó mê hoặc.”

“Nó nói, nó cho ta làm chủ của nó bằng cách ta lấy thân tuần kiếm, như vậy, ta có thể có được pháp lực mạnh mẽ trong thanh kiếm, cứu được sư muội, cũng không để nó rơi vào tay tên kia, đúng là vẹn cả đôi bên.”

Trọng Từ nghe vậy, trong lòng kinh hãi, không hổ danh là Ma kiếm, quả là rất giỏi việc nắm lấy nhược điểm của người khác, thật không thể chê vào đâu được, nó biết y quan tâm nhất là điều gì, nên mới đưa ra điều kiện như vậy.

“Cứu sư muội về là việc tiếp theo mà sự phụ dặn dò ta phải làm, ta bỗng phát hiện một điều khiến ta không ngờ và càng sợ hãi hơn chính là người có thể lặng im không một tiếng động lén xông qua được kết giới, giết chết ba ngàn đệ tử Tiên môn, thì ngay cả Thiên Chi Tà cũng không có khả năng làm được như vậy. Trừ phi là trong Tiên môn có gian tế, thừa cơ trà trộn vào, nhân lúc chúng ta chưa chuẩn bị mà xuống tay, có thể làm cho ta không hay biết gì mà trúng phải Chủ mê, chắc chắn phải là đệ tử trong Tiên môn.”

Trường Sinh cung là một môn phái lớn, lại có lão cung chủ đi theo giám sát, Tiên môn đương nhiên rất yên tâm, nếu như nói rằng có gian tế, thì sẽ khiến người khác bàn luận, nghi ngờ.

“Ngày đó ghé ngang qua Trần Châu có đệ tử của Nam Hoa, Thanh Hoa, còn có thêm một số đệ tử của các môn phái khác, đều từng ngừng lại Trần Châu đến ăn cần thăm hỏi việc bảo vệ kiếm. Thế nhưng ba ngàn người hộ tống Nghịch Luân kiếm, chỉ có mình ta sống sót, đến cuối cùng là ai đã ra tay giết hại ba ngàn đệ tử tiên môn đã là việc không thể nào biết được. Sau này ta nghe nói Thiên Cơ Tôn giả của Nam Hoa nhiều lần dùng phép tiên đoán việc này, nhưng đều không có kết quả, cũng đủ để biết người kia pháp lực còn cao cường hơn cả Thiên Cơ Tôn giả.”

“Nghĩ đến Thiên Chi Tà trà trộn trong Tiên môn, hoặc cùng phản đồ Tiên môn cấu kết với nhau, sẽ gây ra đại họa lớn vô cùng. Nếu ngay cả ta cũng chết, việc này sẽ không còn ai có thể biết tới nữa, lúc đó không chỉ có Ma kiếm rơi vào tay y, y sẽ lợi dụng thân phận đệ tử Tiên môn, không biết còn làm ra chuyện gì nữa. Tình thế nguy cấp không thể có thời gian suy nghĩ nhiều, ta liền quyết định lấy thân tuần kiếm, ta thầm nghĩ trong lòng, chỉ cần cứu được Khả Nhiên, hậu quả trong tương lai chẳng qua cũng chỉ là mất mạng mình mà thôi.”

Chính vì lúc đó Sở Bất Phục nghĩ như vậy, nên mới bị trúng kế.

“Ai ngờ người này ẩn thân ở Tiên môn, y sợ Ma kiếm được đưa về Nam Hoa sẽ bị tình lộ, y đang ở Tiên môn, không tiện lộ diện, y sớm đã có ý định tìm ta làm kí chủ của thanh kiếm này, cái bẫy này đều do một tay y thiết kế, sau khi thực hiện được liền mạng Khả Nhiên đi.”

Sở Bất Phục lại cười khổ: “Khi ta cùng với Ma kiếm giao ước đã từng thề, một khi nói với người ngoài việc lấy thân tuần kiếm thì ta phải dùng hồn phách bán thân mà tế kiếm. Ta vốn muốn cứu Khả Nhiên, sau đó trở lại Nam Hoa bẩm báo với Tôn giả, cùng lắm thì chết mà thôi. Không thể ngờ được Khả Nhiên lại tự mình quay lại, nhưng trên người nàng lại bị yểm một chú thuật kì quái, người nọ nói, nếu chúng ta đem việc này tiết lộ nửa chữ, y có thể giết chết Khả Nhiên bất cứ lúc nào, còn giết cả toàn bộ người trong Trường Sinh cung chúng ta nữa.”

“Ta cứu người không thành, ngược lại còn bị người khác đe dọa, khống chế. Ta biết chính mình chết đi là biện pháp tốt nhất, thế nhưng, người này pháp lực cao cường, lại trà trộn trong nội bộ Tiên môn, nếu y muốn xuống tay với Trường Sinh cung thật dễ như trở bàn tay.”

“Ma kiếm một ngày không được tình lộ, sẽ gây họa cho Lục giới, gây họa cho Trường Sinh cung cùng chúng sinh trong thiên hạ. Biết rõ phải làm như thế nào mới là đúng, nhưng ta lại đi sai đường, có lẽ do ta tu hành vẫn chưa đủ.” Vạn Kiếp xoay mặt nhìn Trọng Tử: “Tiểu Trùng nhi, thật ra năm đó đại thúc và con rất giống nhau, lưu lạc đầu đường xó chợ, được sư phụ thương tình mà thu nhận, tu được Tiên cốt, lúc ấy ta từng nguyện cho dù có bỏ mình cũng phải vì Trường Sinh cung bảo vệ chúng sinh trong thiên hạ. Nhưng đến cuối cùng ta vẫn là đệ tử của Trường Sinh cung, nếu bảo ta trở mặt nhìn nó bị hủy hoại trên tay kẻ kia, tận mắt thấy mấy ngàn huynh đệ đồng môn phải chết thảm.”

Trọng Tử rung rung, gật đầu.

Nàng đã từng trải qua ngưỡng ngày như vậy, nên hiểu được cái cảm giác lưu lạc đầu đường xó chợ, bị người khinh rẻ, đột nhiên được cứu vớt, làm sao mà lòng lại không sinh ra sự biết ơn cho được? Một người lương thiện như đại thúc, muốn người phải nhắm mắt làm ngơ nhìn thấy toàn bộ sư môn bị diệt, người nữ lòng nào nhẫn tâm như vậy được?

“Sau khi sự việc đó phát sinh Tiên môn đã quy cho ta tội trộm kiếm giết người, tin tức ba ngàn đệ tử chết thảm truyền đi khắp nơi, thân nhân họ đều tìm ta trả thù. Ta chỉ biết trốn chui trốn nhủi, trong lòng thầm nghĩ, nếu ta có được pháp lực của Ma kiếm, ta có thể tra ra được kẻ kia, diệt trừ mối họa này, sau đó ta sẽ tới Nam Hoa nói rõ ngọn nguồn với Tôn giả. Nhưng không ngờ chỉ trong hai tháng lại xảy ra vô số huyết án, vô số dân chúng chết thảm bởi một ma lực cực mạnh, ngay cả Thiên Cơ Tôn giả cũng tiên đoán không ra. Tiên môn không biết rõ những chuyện ẩn giấu bên trong sự việc này, nên đều đem mọi việc đổ lên đầu ta, ta cứ thế từng bước đi nhầm rồi lâm đường lạc lối, cứ thế ta bị kẻ khác hãm hại, bị kẻ khác khống chế, cuối cùng ta bị ma khí trên Ma kiếm mê hoặc tâm trí, từ đó về sau cứ thế làm càn.”

Bởi vì người không cam lòng, cũng là vì Trường Sinh cung, cuối cùng lại lâm vào bước đường này.

Trọng Tử vốn đã cảm thấy trong lòng có một nỗi bất an mơ hồ, giờ phút này mới hiểu được vì sao – đại thúc cùng Ma kiếm có giao ước, một khi nói ra bí mật của việc lấy thân tuần kiếm, thì sẽ phải dùng hồn phách của mình để tế kiếm, đại thúc nói với nàng, chẳng lẽ là đã hạ quyết tâm rồi sao?

Nhìn thấy vẻ hoảng sợ trong mắt Trọng Tử, Sở Bất Phục lại lắc đầu, khóe môi hiện lên một nét dịu dàng, lại thêm một chút bi thương: “Chết có gì là đáng sợ, tất cả đều là do ta, ta đã sai, ta chết cũng không đủ đền tội, đem qua ta đã nghĩ thông suốt cả rồi. Với sức lực bản thân ta không thể tra ra kẻ kia, khi con trở lại Nam Hoa, nhất định phải đem những lời này kể lại tường tận cho Tôn giả, cầu xin Tôn giả hãy che chở cho Trường Sinh cung chúng ta, nếu không thể được...” Trầm mặc một lát, Sở Bất Phục nhẹ nhàng thở dài: “Vậy thì đành nghe theo ý trời vậy.”

Ngàn vạn lần không thể tưởng tượng được, kết quả cuối cùng lại thành ra thế này, Trọng Tử liếc mắt lắc đầu.

Sở Bất Phục cầm lấy tay nàng: “Theo lời của Tôn giả, nếu con có thể mang Ma kiếm trở về, lấy công chuộc tội, tất cả mọi người đều sẽ tha thứ cho con.”

Trọng Tử hoảng sợ.

Thì ra đại thúc đã sớm biết! Lần trước người ở trước mặt sư phụ cướp nàng đi, cũng đã biết được sư phụ phân phó nàng thế nào! Sư phụ muốn cho nàng một cơ hội, cho nàng có thể quay trở về Nam Hoa, nhưng nếu đại thúc đã biết như thế, vì sao lại còn muốn. ...

Trong đôi mắt phượng có loáng thoáng một chút ý cười, Sở Bất Phục lại nói tiếp: “Đã đi tới nước này, con còn không nhẫn tâm làm hại đại thúc, so với đại thúc năm đó, con đã kiên cường hơn nhiều lắm, kỳ thật Tôn giả đánh con một chưởng, là người muốn hạ Linh Tê chủ trên người con, từng hành động của con Tôn giả đều nắm rõ, Tôn giả trước sau vẫn rất lo lắng cho con, ta đã phái linh hạc báo tin, chắc bây giờ Tôn giả cũng sắp tới đây rồi.”

Không phải, là sư phụ thấy đại thúc đối xử với nàng có chút khác biệt, mới phân phó nàng khuyên người giao ra Ma kiếm, không phải như đại thúc đã nghĩ, hơn nữa nàng cũng đã sớm từ bỏ việc này rồi!

Trọng Tử mở miệng, muốn giải thích, nhưng lại không thể thốt ra được lời nào, cổ họng nàng dường như có thứ gì đó chặn lại, khiến nàng vô cùng đau đớn.

Đại thúc, con sẽ không đi nữa, chúng ta không cần phải lo đến việc khác, kiếm này cứ giao cho bọn họ, chúng ta sẽ quay trở lại đây, mãi mãi cũng không ra ngoài nữa, được không?

Sở Bất Phục lại đoán được tâm tư của nàng, thở dài: “Đúng vậy, đối với ta, Tôn giả đã hạ thủ lưu tình, nhưng mà...” Y mỉm cười: “Nhưng mà, lúc trước, khi ta lấy thân tuần kiếm, kiếm không ở nơi nào xa lạ, chính là ở trong thân thể ta, cùng ta hòa thành một thể.”

Như sét đánh giữa trời quang, Trọng Tử không thể tin nổi, hai mắt mở to.

Chẳng trách khi đại thúc bị thương đều đi ngủ, bởi vì Ma kiếm ở trong cơ thể người. Bây giờ đã là người – kiếm hợp nhất, đại thúc vốn không phải là ma, mà chính là một thanh kiếm!

“Nếu không có con, đại thúc sẽ còn tiếp tục phạm sai lầm, nay ta giúp con trở về Nam Hoa, cũng chính là việc cuối cùng mà ta có thể làm được. Về phần con, con đừng đau lòng, kí chủ kế tiếp đã xuất hiện, giao ước của Đại thúc và Ma kiếm xem như đã xong, nó đang từng bước thu hồi lại ma lực ở trong người ta.”

“Đừng giả vờ ngớ ngẩn nữa, đại thúc sao lại không muốn ở với con thêm hai năm nữa, nhưng mà... sớm hay muộn gì cũng phải nói lời từ biệt, vốn là ta không nên cố gắng trì hoãn, kéo dài thời gian nữa.” Sở Bất Phục thay nàng vén lại vài sợi tóc mai đang lòa xòa trên trán, bỗng nhiên y nghiêm mặt: “Lần này tuy nói là ta có thể giúp cho con khỏi phải đi Băng lao Côn Luân chịu cực hình. Nhưng có một chuyện đại thúc nhất định phải nói cho con biết, Tiểu Trùng nhi, kí chủ kế tiếp, Ma kiếm đã chọn, chính là con!”

Khuôn mặt Trọng Tử giàn dụa nước mắt, nàng đã bị những tin tức liên tiếp ủa tới làm cho chấn động đến ngất cả người.

Kí chủ kế tiếp? Là nàng sao?

“Con trời sinh sát khí, đại thúc vẫn luôn nghi ngờ thân thể của con không hề đơn giản, có khả năng con cùng Nghịch Luân có mối liên hệ mật thiết với nhau, cho nên Thiên Chi Tà mới muốn lợi dụng con giải trừ phong ấn của Thiên Ma Lệnh, chỉ sợ y cũng chính là người đã giấu diếm đi mệnh tướng của con. Kiếm này là tai họa của Lục giới, vì Đại thúc suy nghĩ sai lầm, mà lưu giữ nó đến tận bây giờ, chỉ sợ sau này nó sẽ làm hại con. Sau khi con trở lại Nam Hoa, con lúc nào cũng phải theo sát Tôn giả, làm việc gì đều phải chú ý từng chút một, đừng để nó mê hoặc dù là nửa câu, cho tới khi đã tinh lọc xong thì hẵng hay.”

Y nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nói rành rọt từng chữ: “Tiểu Trùng nhi, con phải nhớ rõ, bất luận là con chịu nhiều áp lực đến thế nào, chịu nhiều đau khổ đến thế nào, sẽ vẫn luôn có người tin tưởng con, thương yêu con, cũng giống như đại thúc luôn tin tưởng con, yêu thương con. Con nhất định không được nhập ma, nếu không, con mãi mãi sẽ không thể quay đầu được.”

Đôi tay dịu dàng vỗ vỗ lưng nàng vẫn giống như mọi khi, nhưng đây cũng là lần cuối cùng, Trọng Tử lúc này đau đớn như đứt từng khúc ruột, chỉ còn biết lắc đầu như điên.

Không cần! Là nàng tùy hứng, là nàng không hiểu chuyện, nàng sẽ không bao giờ rời khỏi đây, không bao giờ trở lại Nam Hoa nữa, lại càng không muốn ma kiếm gì nữa!”

Nếu nàng là kí chủ kế tiếp, vậy thì để cho nàng lấy thân tuần kiếm, nhất định không cho nó đoạt đi hồn phách của đại thúc không được sao!

“Tiểu Trùng nhi!” Khuôn mặt tuấn tú của Sở Bất Phục đột nhiên trầm xuống, đôi mắt phượng tối lại, trong đôi mắt là một màu đen thâm thúy vô bờ, y nhìn chằm chằm vào nàng, giọng nói nghiêm khắc: “Con sẽ không thích những ngày như thế đâu, nhân lúc còn có thể quay đầu, nghe lời đại thúc, hứa với đại thúc, con nhất định không được nhập ma!”

Nước mắt Trọng Tử chảy ra như suối, rơi xuống như mưa, như có sương mù đang che mờ đôi mắt nàng, rốt cục nàng không thể nhìn rõ được khuôn mặt tuấn mỹ ấy nữa!

Đột nhiên, đôi cánh tay kia buông ra.

Trọng Tử hoảng hốt nhìn bóng dáng mờ hồ kia đang chậm rãi lùi về sau.

“Ta sai lầm rồi, thật sự là sai lầm rồi, sớm biết như thế...”

“Sở Bất Phục, thật uống cho người tu hành đã hai trăm năm... Nhưng cuối cùng lại đi tới nước này!”

...

Sở Bất Phục thì thào, giống như đang thở dài, lại như tự giễu.

Đến cuối cùng, y lại cười ha ha: “Ý trời! Sở Bất Phục ơi là Sở Bất Phục, chỉ vì người đã suy nghĩ sai lầm mà mọi việc đã hỏng hết, bị kẻ khác lợi dụng bảo vệ Ma kiếm, tạo thành đại họa, khiến cho bao người vô tội phải chết oan trong tay người, có kết cục như ngày hôm nay, cũng là ý trời mà! Thế nhưng giờ đây vẫn còn có người vì người mà khóc, người còn mong gì hơn nữa! Đồ ngốc! Quả nhiên là đồ ngốc mà!”

Trọng Tử khóc, mở miệng gọi nhưng những lời ấy lại không thể vang lên thành tiếng được.

“Ngốc! Đồ ngốc!” Bóng dáng mỏng lung kia như không để ý tới nàng, nghiêng ngả lão đảo đi về phía sau nàng, miệng vẫn cười, cười to như lúc trước:

“Sở Bất Phục! Đồ ngốc!”

Tiếng cười lớn như điên cuồng chọt biến mất, chỉ nghe sau lưng vang lên một đợt âm thanh đinh tai nhức óc, mặt đất rung chuyển, cảnh vật bốn phía đều bị một luồng ánh sáng đỏ chói mất bao phủ.

Người không còn nữa, pháp thuật tự giải, nhưng Trọng Tử vẫn ngất ngốc đứng tại chỗ.

Ánh sáng màu đỏ dần biến mất, chỉ giấy lát sau trong tay nàng chọt nặng, là một thanh kiếm màu đỏ sậm rơi vào tay nàng.

Nàng cúi đầu nhìn thanh kiếm.

Nàng thì thào trong miệng : “Đại thúc...”

Kết giới biến mất, Vạn Kiếp cung đã không còn là một nơi bí mật, hai mắt Trọng Tử đắm lệ, mờ mịt, nàng chỉ biết có rất nhiều người xông vào, dẫn đầu đoàn người là một bóng dáng màu trắng quen thuộc.

Không thể phát ra tiếng, càng khóc không thành tiếng, nàng chỉ là ôm kiếm ngã xuống, ngồi trên mặt đất, nước mắt rơi giàn dụa.

“Có đại thúc ở đây, không ai có thể ức hiếp con...” Cuối cùng đại thúc vẫn bỏ nàng mà đi! Đại thúc lừa nàng, người là đồ lừa đảo!

Hai tay ôm kiếm, nàng dùng hết sức mà nện nó xuống đất.

Kiếm rơi xuống đất, không hề nảy mảy may sứt mẻ một chút nào, vẫn phát ra ánh sáng lấp lánh một màu đỏ sậm tà ác.

Nàng hung hăng quệt nước mắt, đang muốn tới nhặt lại thanh kiếm, thì đã có một bàn tay vươn tới ôm nàng vào lòng, vòng tay tựa như tuyết trắng, vòng ôm ấm áp mà quen thuộc, tựa như chỉ mới ngày hôm qua thôi.

“Trọng nhi.”

Trọng Tử dựa vào lòng Lạc Âm Phàm, hai mắt đắm lệ nhìn kiếm, cuối cùng khóc rống thất thanh, đứt gan đứt ruột.

Mang một tấm lòng từ bi tế thế (*), một khúc Thương Hải cảm ca vang danh khắp bốn bể, chỉ vì trong lòng vương bận sự môn mà nhất niệm thành ma, Vạn Kiếp của ngày hôm nay, cũng là, Tiên nhân lầm bước nhập vào ma đạo.

** Tế thế: muốn cứu giúp chúng sinh trong thiên hạ.*

Vì thế, mới có Vạn Kiếp ma cung.

Cây khô, nước đỏ, không hề có sắc xanh tươi, không hề có sự sống, chỉ có tuyệt vọng khôn cùng. Sở Bất Phục vì không thể tha thứ cho chính bản thân mình, nên mỗi ngày ngày ở tại nơi địa ngục này, suốt ngày cùng gió tanh mưa máu, xương trắng đồng khô bầu bạn với nhau.

Cuối cùng, cũng đã là Vạn Kiếp Bất Phục.

Có ai còn nhớ rõ? Ngày xưa tại Trường Sinh cung, có một thủ tọa đệ tử tên Sở Bất Phục, áo trắng tóc dài, sáng trong như ánh trăng rằm, vang danh khắp thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 27: Quay trở về.

Gió mang tiên khí nhẹ nhàng lan tràn khắp nơi, các loài linh cầm bay lượn trong các bức tường mây. Tiếng sáo thánh thót trong veo từ đâu đó vang lên, tạo nên một khúc nhạc uyển chuyển hòa với mây mù len lỏi vào từng khe núi, vang vọng khắp mười hai đỉnh núi lớn nhỏ ở Nam Hoa. Đường như có người đang thổi sáo, tiếng sáo quấn quanh những thân trúc tím bao bọc quanh Tử Trúc Phong như một lời ca nhẹ nhàng than thở. Đối diện với ngọn núi cao nhất ở Nam Hoa vẫn là tòa cung điện hùng vĩ như trước đây, những người lui tới nơi này cũng vẫn là những gương mặt quen thuộc như vậy. Nhưng Trọng Tử lại cảm thấy dường như có gì đó khác hẳn ngày hôm qua.

Nam Hoa ngày hôm qua và Nam Hoa ngày hôm nay, dường như đã trải qua đến mấy đời.

Trọng Tử ôm gối ngồi một mình trên tảng đá, nhìn theo những đám mây đầy màu sắc trải dài khắp cả bầu trời, lòng nàng trống rỗng, giống như đã đánh mất một thứ gì đó, nơi này quen thuộc với nàng như vậy, nhưng sao nàng lại cảm thấy giờ đây nó xa lạ vô cùng.

Ma kiếm đã được đưa trở về, trên dưới Tiên môn đều hân hoan ăn mừng, cung chủ Thanh Hoa cùng Trắc Diệu cùng với chưong môn phái Côn Luân, phái Mao Sơn và các vị chưong môn của các phái khác đều tới Nam Hoa thảo luận biện pháp xử trí ma kiếm. Nghe chuyện của Sở Bất Phục xong, các vị chưong môn đều thờ dài, ngay cả Mẫn Vân Trung vẫn nổi tiếng hà khắc xưa nay, cũng chỉ trách cứ một câu: “Năm đó y đã quá hồ đồ rồi.” Nói tóm lại, Ma kiếm được thu về bình yên là tốt rồi. Mọi người càng bất ngờ và kính sợ hơn là, gian tể lại ở trong Tiên môn, sự việc này quá trọng đại, bởi vì đệ tử tiên môn vốn rất đông, việc này sẽ liên quan đến nhiều người, gây ra ảnh hưởng rất lớn. Vì thế Lạc Âm Phàm không để lộ ra, chỉ báo cho các chưong môn để họ âm thầm điều tra việc này.

Cung Khả Nhiên âm thầm một mình rời đi, nhưng lại không thấy quay về Trường Sinh Cung, từ nay về sau đã không còn rõ tung tích.

Mấy ngày nay Trọng Tử không lúc nào được thanh tĩnh, tuy mỗi ngày Lạc Âm Phàm cùng các chưong môn đều thảo luận với nhau về việc tĩnh lọc Ma kiếm đến khuya mới xong việc, nhưng Yên Thực Châu thỉnh thoảng lại mang vài đệ tử có giao tình tốt với nàng tới thăm hỏi, nên Trọng Tử ít có thời gian rảnh rỗi mà suy nghĩ lung tung.

Nhưng, trong mỗi đêm trường vắng lặng, khi nàng hoảng hốt tỉnh dậy từ trong giấc mộng, không biết vì sao mặt lại ướt đầm nước mắt, nhưng không còn ai đến ôm nàng, an ủi, vỗ về nàng nữa.

Tiên trưởng áo trắng tóc dài, ma tôn áo đen tóc đỏ, luôn dịu dàng mỉm cười nhìn nàng, với một khúc Thương Hải cầm ca. Tất cả đều bị hai chữ ‘đã từng’ lấy đi mất, từ nay về sau hình bóng người chỉ vĩnh viễn còn lại trong ký ức mà thôi.

Tiểu ma xà bên cạnh kéo kéo góc áo của nàng, Trọng Tử đưa tay sờ đầu nó.

Những chuyện xảy ra tại Vạn Kiếp cung, tất cả giống như một giấc mộng, nên chỉ khi nhìn thấy tiểu ma xà Trọng Tử mới cảm giác được những việc đó là sự thật, đã từng xảy ra.

Chủ nhân của nó đã không còn, tiểu ma xà liền nhận nàng là chủ nó, bất luận thế nào cũng không chịu rời đi. Ma xà của Hư Thiên vốn là loài ma thú rất hiếm và cực độc, bao nhiêu đệ tử Tiên môn đều bị nó làm hại, Mẫn Vân Trung suýt nữa đã rút kiếm ra chém nó, may mắn Lạc Âm Phàm đã làm phép bỏ đi răng nanh, nàng mới có thể đem nó lên Nam Hoa. Bản thân là ma thú, lại mất đi thứ quý giá nhất là răng nanh, lúc vừa mới tới Tử Trúc Phong, khi nhìn thấy linh hạc, nó liền sợ tới mức phát run, nhưng may mắn linh hạc là Tiên cầm, vốn không có ý định làm hại nó, chỉ ngẫu nhiên dọa nó một chút thôi.

Hai thân phận nhỏ bé với cách sống hèn mọn giống nhau, cả hai dường như cũng đã cam tâm thỏa mãn lắm rồi.

Giờ phút này nó không biết buồn bã mà quần lấy tay Trọng Tử làm nũng, nhưng nó làm sao hiểu được, sau này nếu nó rời khỏi Nam Hoa, rời khỏi nàng, cũng chỉ có thể mang một vận mệnh là một con vật nhỏ bé bị người khác khinh khi ức hiếp mà thôi, nếu tương lai nàng không thể bảo vệ được nó thì phải làm sao đây?

Trọng Tử có chút buồn rầu, vỗ đầu nó: “Hai ngày nay mày đã đi đâu, có nhớ lời tao nói với mày không, mày nhất định không được rời khỏi Tử Trúc Phong đó.”

Tiểu ma xà gật gật đầu.

Trọng Tử lúc này mới an tâm, nếu như nó cứ chạy lung tung bên ngoài, nếu gặp phải Văn Linh Chi chắc chắn nàng ta sẽ dùng một kiếm chém chết nó. Ngụ Độ sẽ không vì một con ma thú mà truy cứu trách nhiệm, Tử Trúc Phong vốn không có người nào dám tự tiện xông vào, nó ở đây sẽ được an toàn.

“Trọng Tử.”

“Mộ sư thúc!”

Thấy có người tới, tiểu ma xà lập tức ngoan ngoãn trườn ra ngoài, tự đi chơi.

Mộ Ngọc mỉm cười, đi về phía Trọng Tử, ngồi xuống bên cạnh nàng: “Lần này con mang Ma kiếm về đã lập được công lớn, sư phụ ta đã đồng ý, con không cần phải đi Băng lao Côn Luân nữa.”

Trọng Tử cụp mắt xuống, sau một lúc lâu mới cất tiếng: “Có đi Côn Luân hay không, đối với con mà nói đã không còn là việc quan trọng nữa rồi. Nếu đi, ngược lại đối với con có lẽ sẽ là chuyện tốt.”

Mộ Ngọc lắc đầu: “Vạn Kiếp tiền bối đã đi rồi, sư thúc biết con đau buồn nhiều, nhưng Vạn Kiếp tiền bối sợ dĩ làm như vậy, là muốn cho con có thể lập công chuộc tội. Con hãy ở lại Nam Hoa, không cần tới Côn Luân chịu cực hình đâu, nếu không những việc tiền bối đã làm cho con, chẳng lẽ hóa thành công cốc hết rồi sao?”

Trọng Tử sùng sốt.

Mộ Ngọc vươn tay ra ôm lấy nàng: “Còn có rất nhiều người nhớ thương con, quan tâm con, ít nhất là còn có ta, con không thể cứ vậy mà tự xem thường mình rồi từ bỏ mọi thứ, con biết không?”

Trong lòng Trọng Tử chợt thấy ấm áp, thấp giọng nói: “Mộ sư thúc, Trọng Tử đã biết sai rồi, người đừng lo lắng.”

Mộ Ngọc nhớ đến một chuyện, nói với nàng: “Tần Kha nhiều lần vì con mà cầu xin, nên bị chưong giáo phạt cấm túc ở Ngọc Thần Phong. Ta đã đem

chuyện của con nói với thằng bé rồi, nếu con có thời gian thì nên đi thăm thằng bé một chút xem sao.”

Hèn gì mấy ngày nay nàng không nhìn thấy Tần Kha. Trọng Tử giật mình, nghĩ tới y vì mình mà cầu xin để rồi bị phạt, còn bản thân mình đã về đây mấy ngày rồi, thế mà chưa từng hỏi thăm đến y lấy một lời, trong lòng áy náy vô cùng, nàng vội vàng gật đầu.

‘Bất luận là con chịu nhiều áp lực, chịu nhiều đau khổ đến thế nào, sẽ vẫn luôn có người tin tưởng con, thương yêu con.’ Đại thúc nói rất đúng, nàng không chỉ có một mình, đại thúc đã dùng chính tính mạng mình cho nàng một cơ hội quay về Nam Hoa, nàng tuyệt đối không thể phụ lòng người, tuyệt đối không dễ dàng mà rời khỏi Nam Hoa.

.....

Có lẽ là do việc thảo luận tinh lọc Ma kiếm đã có kết quả, hôm nay Lạc Âm Phàm trở về sớm hơn mọi ngày. Trọng Tử bước vào trong điện hậu hạ hân, nàng đứng xa xa ở cạnh bàn mà mài mực. Mấy ngày gần đây nàng không tiếp tục tu luyện Linh Đài ấn, càng ít nói chuyện hơn trước rất nhiều, Lạc Âm Phàm hiểu rõ tính tình của tiểu đồ đệ mình, sự ra đi của Sở Bất Phục đã làm tinh thần con bé sa sút nặng nề, trong thời gian ngắn khó có thể suy nghĩ thông suốt được, nên hắn cũng không trách cứ Trọng Tử điều gì.

“Sư phụ, tiểu ma xà thích đi lung tung, con sợ nó lỡ mà gặp phải linh thú Toan Nghê đi tuần núi sẽ bị thương.”

“Không có đâu.”

Nghĩ rằng sư phụ chắc là đã dặn dò qua Toan Nghê, Trọng Tử “ạ” một tiếng, hồi lâu sau mới nói tiếp: “Sư phụ, nếu đúng như lời nói của đại thúc. Con cùng với Ma tôn Nghịch Luân có mối quan hệ mật thiết với nhau thì phải làm sao bây giờ?”

Lạc Âm Phàm mấy ngày nay cũng luôn suy nghĩ về việc này, nghe Trọng Tử hỏi vậy mới nói: “Sẽ không sao đâu.”

Trọng Tử cúi đầu.

Sư phụ nói: ‘Sẽ không sao’, chứ không phải là: ‘Đừng sợ.’

Lạc Âm Phàm đặt bút xuống nhìn nàng: “Sở Bất Phục vì sư môn mà nhập vào ma đạo. Về tình có thể thương xót, nhưng nếu không phải y vì một ý niệm sai lầm mà bước sai, Ma kiếm sẽ không tồn tại tới bây giờ, vì sư môn mà không màng đến chúng sinh, đó là tội lỗi rất nặng. Mấy năm gần đây y lại bị ma khí nhiễu loạn thần trí, giết người vô số. Nay y đã có thể quay đầu bù đắp lại sai lầm của mình đã là việc rất khó có được rồi. Mấy vạn năm sau, linh khí trời đất tự nhiên hội tụ, sẽ tái sinh vạn vật, vạn vật bản chất đều không có ‘sống chết’, con lại càng không nên phụ tấm lòng của y.”

Mọi người đều gọi đại thúc là Ma tôn Vạn Kiếp, chỉ có mỗi sư phụ là còn nhớ cái tên này, Trọng Tử nhỏ giọng nói: “Đệ tử tu hành không đủ, đạo lý này tuy có thể hiểu được, nhưng vẫn không thể nào thông suốt, đại thúc là bị ép buộc mà.”

Lạc Âm Phàm nhú mày.

Sở Bất Phục đã chết, kẻ ẩn sau tấm màn kia chắc chắn sẽ cản trở hơn, Tiên giới rộng lớn, môn đồ vô số, nếu tiến hành tra xét sợ không thể có được kết quả, cũng may mắn là vào thời điểm này, kẻ đó sẽ không dám có hành động thiếu suy nghĩ, xem ra còn có thể từ từ mà điều tra. Trước mắt, Nghịch Luân kiếm sắp bị tinh lọc, vì sợ tiểu đồ đệ sẽ bị người khác mượn tay làm chuyện xấu, hắn đã đặc biệt thiết lập một kết giới nghiêm mật ở Từ Trúc Phong. Như vậy, nếu có chuyện gì xảy ra nữa, hắn cũng có thể biết được đúng lúc.

“Chuyện của Sở Bất Phục, sư phụ và chưông giáo nhất định sẽ điều tra rõ ràng, mấy ngày sắp tới con ít rời khỏi Từ Trúc Phong thôi. Nếu con muốn đi đâu, thì hãy gọi Mộ Ngọc đi cùng, còn những chuyện khác, con không cần phải suy nghĩ nhiều.”

Trọng Tử vâng lời, thấy sư phụ đưa tay lên, nàng đi qua rót cho hắn chén trà, rồi vội đặt chén trà lên án thư trước mặt hắn, nhanh chóng lui lại đằng xa.

Lạc Âm Phàm cầm chén trà lên, dặn dò: “Trác Thiếu cung chủ của Thanh Hoa cung tới thăm con đó, lần này vì cứu con, Thanh Hoa cung cũng đã dốc hết sức giúp đỡ, con nhớ phải nói tiếng cảm tạ với cậu ấy.”

.....

Trác Hạo quả nhiên chờ dưới chân núi Từ Trúc Phong, đôi mày kiếm nhướng lên, đôi môi khẽ mím, không còn mặc y phục sắc sỡ như con khổng tước nữa, y phục màu tuyết trắng vừa hợp với màu da của y, trong tay cầm một cây quạt trắng, trong vẻ phong lưu phóng khoáng lại lộ ra nét anh khí bừng bừng.

Thấy Trọng Tử đi tới, y liền thu quạt lại, cất tiếng chào đón: “Ta đã muốn sớm đi thăm muội nhưng lại bị phụ thân phải đi đón cô cô, nên hôm nay mới tới được Nam Hoa, muội muội...có bị thương không?”

Trọng Tử thì lễ theo quy củ: “Muội không sao, đã nhọc lòng sư huynh lo lắng rồi.”

Trác Hạo nhú mày, bỗng nhiên nói: “Muội muội, muội nhìn kìa!”

Rõ ràng đang là ban ngày, thế nhưng bầu trời đột nhiên tối sầm xuống, chỉ trong giây lát trên đỉnh đầu Trọng Tử có vô số ánh sao đang hiện lên.

Ánh sao màu xanh nhạt, rất nhỏ, rất đẹp, nhìn thấy thật rõ ràng nhưng lại không hề chói mắt, nhiều không thể đếm nổi. Đầu tiên là ở trên đỉnh đầu nàng đi

chuyển, sau đó liền sa xuống dưới.

Mưa sao rơi đầy trời, như những đóa hoa dương liễu tung bay trong gió, như pháo hoa nổ rộ trong đêm hè, thăm thẳm huyền ảo, vô cùng đẹp đẽ.

“Đây là ảo thuật gì vậy?” Trọng Tử ngẩng mặt lên nhìn tới ngẩn người.

“Cái này mà là ảo thuật sao? Đây là sát chiêu tuyệt kỹ nổi danh của Thanh Hoa cung chúng ta, gọi là Hải Chi Diễm đó.”

Trọng Tử vừa kinh ngạc vừa vui mừng: “Thật sao? Sư huynh làm lại một lần nữa cho muội xem đi.”

Trác Hạo bật cười: “Muội xem đây là cái gì vậy, đây là sát chiêu đó, nếu không chế không tốt sẽ làm bị thương người khác, huynh vừa luyện thành không bao lâu, có thể xuất chiêu lần này đã là rất khó.” Thấy vẻ mặt thất vọng của Trọng Tử, y vờn tay kéo nàng, dịu dàng nói: “Đợi huynh luyện thành thạo nó rồi, mỗi ngày đều sẽ làm cho muội xem”

Trọng Tử vội vàng muốn lùi về phía sau: “Trác sư huynh, muội đã nghe sư phụ nói rồi, lần này cảm ơn huynh...”

“Lần này muội có thể bình yên trở về là tốt rồi.” Trác Hạo ngắt lời nàng, đem bàn tay nhỏ bé kia nắm gọn vào hai bàn tay mình: “Từ lúc muội bị Vạn Kiếp tiên bồi mang đi, mấy ngày liền huynh đều không thể ngủ được. Thật là huynh đã bị dọa cho sợ hãi, huynh sống hai mươi năm nay, lần đầu lại sợ hãi đến vậy, chẳng lẽ những điều huynh làm chỉ là vì muốn đổi lấy một câu nói khách khí này của muội thôi sao?”

Nghe xong những lời nói chân thành tha thiết ấy, Trọng Tử im lặng một lát, nói: “Đã làm sư huynh lo lắng cho muội rồi.”

Trác Hạo lại xòe quạt ra một lần nữa ngăn cách giữa mặt hai người, một tay vẫn cầm lấy tay nàng: “Phải lo lắng chứ, nói không chừng trong tương lai khi tiểu nương tử bắt nạt phu quân, tiểu nương tử sẽ niệm tình này mà sẽ hạ thủ lưu tình với phu quân thì sao.”

Đối mặt với ánh mắt trời chọc kia, Trọng Tử hốt hoảng, muốn tránh tay y ra.

Trác Hạo thấy thế càng thêm thích thú: “Nghe nói muội gần đây không hề rời khỏi Tử Trúc Phong, chắc là buồn chán đến chết rồi phải không, để huynh đưa muội dạo quanh một chút.”

Trọng Tử vội nói: “Sư phụ đã dặn dò qua, bảo muội không được đi lung tung.”

“Ban ngày nhiều người lại có ta ở đây, muội sợ gì chứ.” Trác Hạo giống như là chợt hiểu ra chuyện gì, vội an ủi Trọng Tử: “Chuyện của Vạn Kiếp tiên bồi huynh đã nghe cha huynh kể rồi, không thể tưởng được tiên bồi bước sai bởi một ý nghĩ sai lầm mà cứ vậy mà bị người khác hiểu lầm. Muội đừng quá thương tâm, sau này tra ra được kẻ ân thân kia, chúng ta chắc chắn sẽ thay muội báo thù cho tiên bồi.”

Y thu hồi quạt, dịu dàng nói: “Chỉ hận một điều bọn họ đã khiến muội phải chịu oan khuất, may mắn chân tướng sự việc đã được tra ra rõ ràng, muội đến Thanh Hoa đi, huynh tuyệt đối sẽ không để cho muội phải chịu một chút oan khuất nào nữa cả.”

Trọng Tử hoảng sợ: “Trác sư huynh, muội...”

Trác Hạo lấy chiếc quạt nâng cằm nàng lên: “Sư huynh?”

Trọng Tử nói: “Hôm nay muội đặc biệt tới đây là để cảm ơn sư huynh, muội... tuyệt đối sẽ không rời khỏi Nam Hoa.”

Trác Hạo sững sốt, nhũn mảy: “Vẫn là vì chuyện trời sinh sát khí sao? Đó không phải là lỗi của muội, đừng nghe họ nói nhảm, Trác Hạo ca ca không e ngại gì chuyện này đâu.”

Trọng Tử nói: “Kẻ ân thân kia là nhằm vào muội, không có khả năng y dễ dàng dừng tay, muội đã quyết định ở lại Tử Trúc Phong phụng dưỡng sư phụ, không muốn lại gây ra chuyện gì nữa cả.”

Trác Hạo buồn cười: “Nói vậy, làm sao muội có thể ở bên sư phụ mình mãi được! Huống chi muội tới Thanh Hoa, huynh thấy còn an toàn hơn ở Nam Hoa, hay là muội sợ cha huynh có thành kiến với muội? Việc này ta đã nói với cha rồi, người vẫn luôn thích muội, người đã đồng ý với huynh sẽ thay muội nghĩ cách rồi.”

Trọng Tử chỉ lắc đầu.

Trác Hạo thờ dãi, kéo Trọng Tử lại gần: “Trác Hạo ca ca đối với muội thế nào, chẳng lẽ muội còn chưa tin tưởng huynh sao?”

Làm sao mà không tin cho được, y liệu mình bảo vệ nàng, vì nghĩ cách cứu nàng ngay cả thương thế của mình cũng không màng tới, lấy thân phận của y, căn bản không cần đối xử tốt với nàng như vậy, nếu là bất kỳ ai thì cũng đã cảm động mất rồi.

Nhưng mà, con người luôn không thể thuyết phục được chính bản thân mình.

Trọng Tử bỗng nhiên dùng sức, giật tay lại, lùi về phía sau hai bước.

Trác Hạo có chút bất đắc dĩ, đành phải xoay người lại cười: “Mẫn sư muội?”

Mẫn Tổ Thu vốn đến tìm Trác Hạo, thấy thế bèn cụp mắt xuống: “Trác Hạo ca ca, muội đi khắp nơi tìm huynh đều không thấy, thì ra là huynh đang ở nơi này, mới vừa rồi Trác bá bá cho tìm huynh đây.”

Ở trước mặt Mẫn Tổ Thu, Trọng Từ cũng không tiện nói tiếp nữa.

Nghe nói cha đang tìm mình, Trác Hạo cũng không dám chần chừ thêm nữa, dẫn dò Trọng Từ: “Huynh đi gặp cha trước, ngày mai huynh lại tới thăm muội, muội đừng suy nghĩ nhiều nữa.” Nhìn theo bóng dáng hai người rời khỏi, Trọng Từ ngơ ngác đứng hồi lâu, chợt nhớ tới lời nói của Mộ Ngọc, trong lòng thầm nghĩ không bằng thừa dịp ban ngày nhiều người, đi thăm Tần Kha một chút. Vì thế bèn vội vàng quay về Trọng Hoa cung thưa chuyện với Lạc Âm Phàm, sau đó ngự Tinh Xán bay thẳng tới Ngọc Thần Phong.

Ngọc Thần Phong là nơi tu hành của Ngũ Độ, những cây cổ thụ rậm rạp che khuất cả bầu trời, có cây thậm chí cao hơn mười trượng, cành lá xum xuê vươn dài ra, tán rộng như một chiếc cầu dài, người ta có thể bước đi được trên đó.

Dưới lòng bàn chân Trọng Từ, những đám mây bay ngang qua vun vút, xa xa thỉnh thoảng có vài đệ tử đang ngự kiếm lướt qua.

Trọng Từ vòng đi vòng lại ngoài ngoài Ngọc Thần Phong mấy vòng, nhưng trước sau vẫn không dám đi vào, đang sầu não, thì nghe thấy một giọng nói lạnh lạnh quen thuộc vang lên: “Muội còn muốn ngăn người tới bao giờ nữa?”

Cúi đầu xuống, thấy một bóng áo trắng đang đứng vững vàng trên đầu một cành cổ thụ lớn, dưới chân những cành lá như làn sóng xanh nhẹ nhàng xao động.

Trọng Từ lao nhanh xuống dưới, vui vẻ nói: “Làm sao huynh biết muội tới đây vậy?”

Tần Kha không đáp lời, chỉ đưa mắt nhìn Trọng Từ một lúc lâu mới mở miệng: “Trở về là tốt rồi, cẩn thận đi theo Tôn giả, đừng chạy lung tung nữa.”

Nghĩ là Tần Kha đã được Mộ Ngọc nói cho nghe về chuyện gian tế ở tiên môn, Trọng Từ gật đầu đồng ý: “Sư huynh một mình ở Ngọc Thần Phong, phải nhớ đề phòng cẩn thận nhé.”

Khỏe miệng Tần Kha gật gật, cả tòa Ngọc Thần Phong đó đều bị Ngũ Độ thiết lập kết giới, nếu không làm sao có thể vây hãm y được, nên nếu có người lạ xâm nhập Ngũ Độ sẽ phát hiện ra ngay.

Tần Kha cũng không nói rõ ra: “Huynh đã nghĩ qua rồi, năm đó kẻ đó vì muốn giữ lại ma kiếm mà giăng bày dẫn dụ Vạn Kiếp tiền bối lấy thân tuần kiếm, rồi mượn Trường Sinh cung mà áp chế người, khiến cho ma kiếm lưu lại tới hôm nay. Gần đây huynh nghe nói sư phụ huynh và Tôn giả thảo luận, bàn việc với nhau về việc tinh lọc kiếm, chỉ sợ kẻ đó sẽ không bỏ qua, nếu như kẻ đó muốn lợi dụng muội để nhúng tay vào phá hư việc này, nặng nhẹ thế nào chắc Tôn giả chắc đã cân nhắc kỹ càng.”

Trọng Từ vội hỏi: “Vậy là sư phụ đã thiết lập kết giới tại Từ Trúc Phong sao?”

Tần Kha gật đầu: “Vì thế, tốt nhất muội đừng đi ra ngoài một mình.”

“Muội biết rồi, chỉ vì hôm nay muội muốn tới thăm huynh thôi, muội cũng đã nói sư phụ rồi.” Trọng Từ cảm thấy lo lắng: “Chưởng giáo phạt huynh ở nơi này bao lâu?”

Tần Kha không trả lời mà hỏi lại: “Trác thiếu cung chủ cũng tới Nam Hoa sao?”

Trọng Từ ngượng ngùng, lập tức đứng lên: “Sư huynh nói đến chuyện này để làm gì.”

“Lời ngon tiếng ngọt, đúng là hiếm thấy.” Tần Kha xoay người, ngự kiếm biến vào trong rừng: “Muội còn ở đây làm gì, mau trở về đi, tránh xảy ra chuyện.”

Trọng Từ định nói thêm nhiều nữa, ai ngờ y lại đi nhanh như thế, đành phải về Từ Trúc Phong bẩm báo với sư phụ, không ngờ lại không thấy người trong điện.

.....

Sau khi thu hồi kết giới, Kinh Thiên Phong - ngọn núi cao nhất Nam Hoa vốn luôn bị che dấu hiện lên trước mắt, cao lên đến tận thông Thiên môn, đây vốn là nơi cử hành Thử kiếm hội lần trước. Các đệ tử có tu vi cao đều được sắp xếp thay phiên nhau bố trí canh gác dọc đường lên núi. Ở giữa Kinh Thiên Phong có một tòa thạch động, phía trên cửa động không đề chữ, đúng là một cái động vô danh, ngầm có ý nghĩa danh tiếng không cần tự khoe ra, mà để người tự biết. Lúc này ngoài động chỉ có hai người là Mộ Ngọc và Văn Linh Chi.

Hang núi này rất ngắn, chỉ khoảng vài chục trượng, thế nhưng lại không nhìn rõ được vách tường, hai bên trắng xóa mờ mờ phản chiếu bóng người, lập lòe trên vách.

Nước từ con suối từ dưới lòng đất phun lên, phát ra những âm thanh ‘ùng ục’, hơi nước che phủ khắp nơi. Một thanh kiếm dài màu đỏ sậm, hình dáng kỳ lạ đang trôi nổi trên mặt nước, như ẩn như hiện. Bên cạnh còn có một khối lệnh bài có màu sắc giống thanh kiếm to khoảng bằng lòng bàn tay, đúng là Thiên Ma lệnh, hiển nhiên là cả hai thứ đều bị pháp thuật giữ chặt ở nơi này.

Ngũ Độ, Lạc Âm Phàm, Trác Diệu, Ngọc Hư Tử cùng vài vị chưởng môn các môn phái khá lớn khác đều đứng bên cạnh con suối, sắc mặt cực kỳ

ngghiêm trọng.

Sau một lúc lâu, Ngu Độ mới mở miệng nói trước: “Hôm qua Mộ Ngọc và Linh Chi phát hiện điều này, nên mời mọi người tới nơi này trao đổi.”

Trác Diệu cắt lời: “Chẳng lẽ là tàn hồn của y sao?”

Ngu Độ nói: “Khó nói lắm.”

Ngọc Hư Từ nói: “Hay là chúng ta hợp lực dẫn dắt ra đi?”

Lạc Âm Phàm nhìn một lúc lâu, lắc đầu: “Tuần kiếm chính là cấm thuật của Ma tộc, lấy hồn phách để nuôi dưỡng hồn kiếm, kiếm còn người còn.”

Mọi người trầm mặc.

Không thể tưởng tượng được lại xảy ra chuyện này, Vô Phương châu là pháp khí Phật môn, lực tinh lọc vô cùng mạnh mẽ, khi đã bắt đầu rồi thì khó cách nào có thể ngăn lại được. Vậy nên khi tinh lọc Ma kiếm, tất nhiên là tàn hồn cũng phải tiêu tan cùng với ma khí trên thanh kiếm. Quả thật điều này không khỏi khiến người khác cảm thấy không đành lòng. Nhưng kiếm này ở lâu thêm một ngày, là lại thêm một phần nguy hiểm, nên không thể vì thế mà trì hoãn được nữa. Nhưng quả thật việc này thật khó xuống tay.

Mẫn Vân Trung ngắt lời: “Kiếm này nhất định không thể giữ lại.”

“Mẫn tiên tôn nói có lý, nếu để cho kiếm này rơi vào tay Ma tôn Cửu U, hậu họa vô cùng.” Cung chủ Trường Sinh cung, Minh cung chủ vuốt cằm, nhìn Lạc Âm Phàm: “Nhưng nếu như vậy thì chút hồn phách cuối cùng của y cũng vĩnh viễn tan biến, ta thật sự không đành lòng. Theo Tôn giả, chúng ta nên làm thế nào mới phải đây?”

Ngu Độ cũng nói: “Sự đệ, đệ nói thử xem.”

Lạc Âm Phàm dòi đề tài: “Việc tinh lọc coi như đã được quyết định.”

Tất cả mọi người nhẹ nhàng thở ra.

Ngu Độ gật đầu: “Y đã xả thân như vậy, chúng tôi trước đó đã quyết tâm rồi, trước mắt cũng chỉ biết thuận theo ý trời thôi. Kiếm này cùng với Thiên ma lệnh đều là một loại chủ chiếm cứ linh hồn, suốt bao năm dùng hồn phách của y để tắm bổ nuôi dưỡng nó nên ma khí càng lúc càng mạnh, sớm đã không còn như xưa. Ta cùng với vài vị chưong môn đã thảo luận qua rồi, biện pháp duy nhất là dùng Vĩnh Bảo để diệt trừ hậu họa, đầu tiên dùng loại nước cực lạnh tẩy rửa trong vòng bảy ngày bảy đêm, sau đó mượn linh khí lấy được nơi cột mốc biên giới lục giới cùng với Vô Phương châu bảo vệ, dùng lửa cực nóng nung trong bốn chín ngày, ta nghĩ ma khí dù có mạnh mẽ đến thế nào cũng không qua khỏi được biện pháp này đâu.

Trác Diệu nói: “Loại nước cực lạnh chính là nước ở dòng Tứ Hải (*) trong Từ Trúc Phong của Tôn giả, còn về lửa cực nóng thì...”

** Chính là dòng suối nhỏ trước đại điện Trọng Hoa cung. Coi lại chương 5*

Ngu Độ sớm đã có biện pháp: “Theo ta được biết, núi Côn Luân có lửa của Phượng thần, còn được của Trường Sinh cung cũng là dùng lửa nơi Cửu Thiên mà luyện thành, tất cả xin nhờ vào Ngọc Hư chưong giáo và Minh cung chủ.”

Ngọc Hư Từ cười: “Ngu chưong giáo nói vậy là sai rồi, sự việc có liên quan đến Tiên môn cùng chúng sinh trong thiên hạ, Côn Luân tất nhiên phải dốc hết sức trợ giúp rồi. Nhưng bản đạo chỉ lo ngại đường đi quá xa, trên đường đi sợ sẽ xảy ra chuyện. Theo bản đạo nghĩ, không bằng nhờ Minh cung chủ đây vậy.”

Minh cung chủ vội nói: “Sao lại khách sáo như thế, việc đó là tất nhiên mà.”

Ngu Độ có chút lo lắng, chuyển hướng sang Lạc Âm Phàm: “Năm đó khi luồng khí Bắc Đẩu chiếu xuống thông Thiên môn, ta cùng với các vị đây từng hợp lực lấy được một lọ linh khí nơi cột mốc biên giới lục giới, nay vừa lúc có thể sử dụng nó, không biết ý kiến của sự đệ ra sao?”

Lạc Âm Phàm gật đầu: “Tốt lắm.”

Tay khẽ nâng lên, Ma kiếm lại chìm hẳn xuống con suối, Ngu Độ xoay người hướng về phía các chưong môn thi lễ, cười nói: “Nếu mọi người không còn điều gì khúc mắc nữa, ngày mai ta liền phái người tới Trường Sinh cung để mượn lửa về.”

Mọi người đều không có ý kiến gì khác, mọi việc đã định.

Đi ra đến cửa động, Ngu Độ dặn dò Mộ Ngọc và Văn Linh Chi thật cẩn thận, thấy Lạc Âm Phàm đang tính rời khỏi, bèn nhỏ giọng gọi lại: “Sự đệ chậm đã, ta còn có chuyện quan trọng muốn bàn với đệ.”

Trác Diệu nghe vậy, cười hướng Ngu Độ chấp tay rồi vội vàng rời đi.

Lạc Âm Phàm mặc dù cảm thấy nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều, Ngu Độ cũng không giải thích gì thêm, cùng các chưong môn cười cười nói nói đi xuống Kinh Thiên Phong. Mãi đến khi mọi người đã mỗi người mỗi ngã mới cùng với Mẫn Vân Trung và Lạc Âm Phàm đi vào đại điện Nam Hoa, ngồi vào chỗ của mỗi người.

Lạc Âm Phàm cất lời trước: “Sur huynh có việc gì quan trọng sao?”

Ngu Độ phát tay cho đệ tử phụng trà lui ra, cười nói: “Hôm nay ta tìm đệ là vì chuyện của Trọng Từ.”

Lạc Âm Phàm nhủ mày.

Mẫn Vân Trung cười lạnh: “Con yên tâm đi, con bé thu hồi Ma kiếm lập công với tiên môn, ta mặc dù hồ đồ cũng biết luận công thưởng phạt. Còn chuyện tu luyện Linh Đài ẩn ta cũng không so đo với con nữa, con tự lo liệu lấy. Lần này chương giáo tìm con là do chịu sự nhờ vả của cung chủ Trác Hoa cung Trác Diệu.”

“Sur thúc là Đốc giáo, luôn luôn thưởng phạt phân minh, người chỉ tức giận mà nói thế thôi.” Ngu Độ cười, giải thích: “Mối quan hệ giữa Thanh Hoa - Nam Hoa xưa nay luôn rất tốt, Trác cung chủ đã hai lần mở miệng rồi, quả thật ta khó từ chối thêm được nữa, nên hỏi đệ xem sao.”

Nhắc tới Trác Diệu, Lạc Âm Phàm đã mơ hồ đoán được nguyên nhân: “Vẫn là chuyện của Trác thiếu cung chủ sao?”

“Đúng vậy.” Ngu Độ thở dài: “Sur đệ đừng trách ta hay lo, Thiên Ma lệnh chỉ lưu giữ lại duy nhất vết máu của con bé thôi, cũng có thể thấy được mối nghi ngờ của Vạn Kiếp là có căn cứ, e là con bé có mối quan hệ không đơn giản với Nghịch Luân. Cho con bé đi Thanh Hoa cung so với ở lại Nam Hoa này càng ổn thỏa hơn, tương lai con bé sẽ vướng bận vào việc sinh con dưỡng cái thì ta và đệ cũng yên tâm hơn. Huống chi đây là Trác cung chủ tự mình mở miệng, hơn nữa vì nể mặt đệ, tuyệt đối sẽ không bạc đãi con bé đâu.”

Lạc Âm Phàm trầm mặc một lát, nói: “Việc này chi sợ không ổn.”

Mẫn Vân Trung có chút hờn giận: “Lại còn có chỗ nào không ổn?”

Ngu Độ hiểu ra: “Nếu đệ không thể tự mình làm chủ cho con bé, hay để ta sai Thực Châu đến hỏi ý con bé, đệ nghĩ thế nào?”

Mẫn Vân Trung ngắt lời: “Sur phụ như cha mẹ của đệ tử, con bé đã không còn cha mẹ, nên con làm chủ là phải đạo rồi. Huống chi Trác thiếu cung chủ tuổi trẻ tài cao, tương lai nhất định sẽ là một nhân tài, cũng không có gì gọi là thiệt thòi cho con bé cả.”

Ngu Độ nói: “Thật ra con bé rất tốt, ta luôn biết điều đó, đáng tiếc lại là trời sinh sát khí, bởi vậy đơn giản là đệ cảm thấy thiệt thòi cho con bé thôi. Nhưng việc này sao có thể trách đệ được, mấy năm nay đệ dốc lòng dạy bảo nuôi dưỡng con bé rồi, như thế coi như cũng đã làm hết trách nhiệm của người làm thầy rồi. Ta cũng hiểu, đệ chỉ có duy nhất một đệ tử này thôi nên muốn chăm lo kỹ càng hơn chút nữa. Nhưng đồ đệ sớm hay muộn gì thì cũng phải tự lập. Thanh danh Thanh Hoa cung đâu phải là tệ, con bé tới đó cũng không thua thiệt gì so với ở đây với đệ đâu.”

Ngừng lại một chút, y vừa cười vừa nói: “Đệ sợ con bé không chịu sao? Theo ta thấy, quan hệ của con bé và Trác thiếu cung chủ rất tốt, nghe nói trước đó vài ngày, vì cứu con bé mà Trác thiếu cung chủ còn chẳng màng đến thương thế bản thân nữa mà. Bây giờ đệ gạt đầu đồng ý biết đâu là tác hợp, thành toàn cho tâm ý của bọn trẻ cũng nên.”

Lạc Âm Phàm không nói gì, đưa mắt nhìn về phía cửa.

Ngu Độ và Mẫn Vân Trung cũng đồng thời nhìn ra.

Một thân ảnh gầy yếu xuất hiện ở cửa, bàn tay mảnh khảnh vịn vào khung cửa, Trọng Từ lẳng lặng đứng tại nơi đó, như hòa vào cùng ánh sáng phía sau lưng, cả người dường như trong suốt.

Trong điện tức khắc rơi vào yên lặng.

Sắc mặt nàng tái nhợt như tờ giấy, đôi mắt mở to, ánh mắt mơ hồ chậm rãi lướt qua ba người, cuối cùng dừng lại trên một khuôn mặt quen thuộc.

Ngu Độ hết sức nhẹ nhàng gọi Trọng Từ: “Con muốn tìm sư phụ sao? Vào đi, vừa lúc ta có chuyện muốn hỏi con.”

Trọng Từ sụp mắt xuống, trong phút chốc nhưng nàng cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều, không chút hoang mang bước vào trong điện quỳ xuống: “Trọng Từ đến tìm sư phụ thưa chuyện, đã quấy rầy chương giáo cùng Mẫn tiên tôn.”

“Con quỳ làm gì.” Ngu Độ có ý bảo nàng đứng dậy: “Mới vừa rồi ta cùng với sư phụ con có nói qua...”

Trọng Từ ngắt lời y: “Trọng Từ đều đã nghe hết cả rồi.”

Ngu Độ nhìn nàng, không nói nữa.

Trọng Từ dập đầu nói: “Trọng Từ đã thề là sẽ không lấy chồng, mong chương giáo thành toàn cho con.”

Mẫn Vân Trung nhìn không được cười lạnh: “Lời thề hay nhỉ, ý của con là trách cứ chúng ta bức ép con sao?”

Ngu Độ nhủ mày: “Con bé này, có điều gì không hài lòng thì cứ nói, tại sao lại lấy sự việc thế này mà giận dỗi.”

Trọng Từ lắc đầu: “Trọng Từ không dám, con trời sinh sát khí, liên tiếp bị người khác hãm hại, an bài cho con đi Thanh Hoa là nỗi khổ tâm của chương

giáo. Nhưng Trọng Tử đã bái nhập Nam Hoa, là đệ tử Nam Hoa. Cuộc đời này của con... không còn gì để có thể chờ mong được nữa, chỉ mong ở lại Tử Trúc Phong này tu hành. Về mối quan hệ giữa con và Nghịch Luân, nếu đã khiến chương giáo và tiên tôn lo lắng, con xin đưa ra một chủ ý, bảo đảm không còn lo hậu hoạn về sau.”

Ngu Độ và Mẫn Vân trung đều sửng sốt.

Trọng Tử nói: “Nay Ma kiếm sắp tinh lọc, kẻ nọ không phải có chủ ý muốn mượn tay con để thức tỉnh Thiên Ma lệnh sao. Vậy thì chỉ cần con từ bỏ cơ thể này, sẽ không còn gì có thể thi triển huyết chủ gì đó được nữa, như vậy cho dù y có muốn lợi dụng con lần nữa cũng không thể làm được.”

Ngu Độ khiếp sợ.

Hồn phách một khi tách rời khỏi thân thể, sẽ tự động quay về Quỷ Môn Quan đầu thai chuyển thế. Thân thể bị phá hủy, hồn phách không còn chỗ để nương nhờ, cho dù được người khác dùng pháp thuật giữ lại, nhưng chỉ cần bị ánh mặt trời chiếu rọi sẽ ‘hồn phi phách tán’ ngay. Con bé nói như vậy có nghĩa là muốn chấm dứt cuộc đời này sao.

Mẫn Vân Trung dần mạnh chén trà xuống: “Hoang đường! Thật là hoang đường mà!”

Ngu Độ cũng lắc đầu: “Việc này không thể được, con đừng nói nữa.”

“Con cũng không phải có ý muốn đi chuyển thế.” Trọng Tử giải thích: “Trọng Hoa cung có một tấm kính Cầu Hồn, tạm thời con có thể sống nhờ trong đó, rồi nhờ sư phụ tác pháp phong ấn nó lại. Thiên hạ rộng lớn như thế, tương lai chắc hẳn sẽ tìm được cách thanh lọc sát khí cho con mà.”

Ngu Độ và Mẫn Vân Trung đều không nói gì.

Trời sinh sát khí, đầu thai chuyển thế không có ích gì. Năm đó Nghịch Luân trải qua ba kiếp luân hồi mà thành ma. Nhưng với biện pháp này của con bé, vừa có thể khiến cho kẻ ân thân kia không còn vọng tưởng gì được nữa, lại vừa có thể miễn đi nỗi lo lắng về việc chuyển thế đầu thai. Đợi đến khi Lạc Âm Phàm tu thành Kính Tâm thuật, thanh lọc sát khí cho con bé, để cho con bé đi đầu thai lần nữa, vẫn có thể coi là một biện pháp tốt.

“Khó có được lúc con vì Tiên môn mà suy nghĩ, cam chịu thiệt thòi.” Mẫn Vân Trung giọng nói đã nhẹ nhàng đôi chút: “Nhưng việc này liên quan đến cả cuộc đời của con, tương lai hồi hận cũng không kịp đâu, con có hiểu được không?”

Trọng Tử cúi đầu: “Trọng Tử đã hiểu rõ tất cả, con không muốn rời khỏi Nam Hoa.”

Đã nói đến nước này rồi, Ngu Độ chỉ còn biết cười khò. Biết việc cho Trọng Tử đi Thanh Hoa là không thể được rồi, về biện pháp con bé đề ra đó lại càng không được, vô duyên vô cớ để cho một đứa trẻ bỏ đi thân thể của chính mình, chưa nói với trách nhiệm là một chương giáo y khó có thể giải thích với bên ngoài, cho dù người khác không nói năng ý kiến gì đi chăng nữa, việc như thế cũng không thể để cho con bé tự làm chủ được.

Quả nhiên, Lạc Âm Phàm không biểu lộ gì cả.

Trọng Tử chậm rãi ngẩng đầu lên, tám năm qua, lần đầu tiên nàng nhìn thẳng vào hắn.

Đôi đồng tử đen sâu không thấy đáy, ‘vô bi vô hi’, lạnh nhạt nhìn thấu hết thảy, cũng rộng lớn bao dung hết thảy.

Đối với nàng mà nói, việc này cũng coi như là kết quả tốt nhất rồi, nàng chưa từng hy vọng xa vời, chỉ cần sư phụ có thể đáp ứng yêu cầu nhỏ bé này của nàng, từ nay về sau nàng ở lại mãi trong Trọng Hoa cung, không còn bị ai nghi ngờ, không còn khổ cực nữa, im lặng ở bên cạnh người.

"Sư phụ."

“Đi ra ngoài!”

Không thể tưởng tượng được sư phụ đột nhiên lại tức giận, Trọng Tử giật mình, cúi đầu: “Sư phụ, người không cần phải lo lắng cho con, hồn phách thân thể gì gì đó, con không để ý đâu.”

Mẫn Vân Trung cũng nói: “Âm Phàm..”

“Ta nói không được là không được.” Lạc Âm Phàm thân nhiên nói: “Ta dạy dỗ con, nuôi dưỡng con mấy năm nay, là để cho con tự tung tự tác, ngay cả ta cũng không để vào mắt sao?”

Trọng Tử ngơ ngác quỳ tại chỗ, nhìn hắn rời đi.

Ngu Độ thở dài, phát tay: “Thôi, việc này không nên nhắc lại nữa, về phần Trác cung chủ ta sẽ giải thích, nghe lời sư phụ con, đi xuống đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 28: Hứa hẹn

Bước chân không còn thông dong giống như mọi khi, vạt áo trắng kéo lê trên mặt đất như những con sóng nhấp nhô, cuộn cuộn. Ngay cả hấn cũng không phát hiện ra, cứ nhắm thẳng hướng Tử Trúc Phong bước đi không hề quay đầu lại, toàn thân toả ra hơi thở lạnh lùng bức chết người ta. Chúng đệ tử đều hoảng sợ tránh sang một bên, cho đến khi hai thầy trò đã đi xa, mọi người mới phản ứng lại, hai mắt nhìn nhau đều không thể tin được.

Vẫn là vẻ mặt vạm vỡ năm không thay đổi ấy nhưng con tức giận trong lồng ngực đã bốc lên cao, hấn quên cả ngự kiếm mà cứ thế đi thẳng một mạch vào Trọng Hoa cung, đến bên dòng Tử Hải rút cuộc mới chịu dừng lại.

Phía sau, tiếng bước chân rất nhỏ cũng dừng lại theo.

Con bé còn biết trở về nữa sao? Lạc Âm Phàm tức giận đến cực điểm, muốn quát lên một tiếng ‘Quỳ xuống’ nhưng mãi cũng không thốt nên lời.

Hấn yên lặng một lúc lâu.

Ngược lại Trọng Tử đã chủ động bước lên quỳ xuống trước mặt hấn: “Su phụ.”

Giọng nói nhẹ như gió thoảng, Lạc Âm Phàm nghe mà trong lòng chợt cảm thấy căng thẳng, tiếp theo cả người lại tê rần, chậm rãi xoay người lại nhìn đồ đệ.

Thân thể đơn độc, mỏng manh nhỏ bé, tư thế cúi đầu hèn mọn, thật giống với lần đầu tiên gặp mặt, có lẽ, ở trong mắt hấn, Trọng Tử vẫn luôn là đứa trẻ đứng khóc trên đại điện Nam Hoa năm nào, là đồ đệ nhỏ luôn ngoan ngoãn nghe lời lúc nào cũng quán lấy hấn, thỉnh thoảng sẽ buồn bĩnh làm nũng để hấn chú ý tới, luôn mang lại niềm vui cho hấn, vĩnh viễn không bao giờ lớn lên, không bao giờ trưởng thành.

Chớp mắt mà mọi thứ đã qua đi thật nhanh, càng ngày càng nhiều chuyện ngoài ý muốn kéo đến.

Từ khi bái nhập vào Nam Hoa, con bé luôn nhận hết mọi uất ức về mình, chỉ vì không muốn hấn phải khó xử. Tất cả mọi chuyện hấn đều nhìn thấy hết, trong lòng hấn muốn mượn chuyện này để luyện cho con bé học được cách ức chế sát khí trên người, nhưng không ngờ kết quả lại tập cho tính tình con bé trở thành như vậy. Nói ra những lời như vậy trước mặt hấn, ngàn vạn lần hấn cũng không thể tưởng tượng được, đồ đệ nhỏ vì muốn ở lại Tử Trúc Phong mà có thể nhẫn nhịn đến mức này, ngay cả một chút lòng tự trọng cũng không có.

Cho dù là con bé ngốc nghếch nên không tự thấy bản thân mình bị tổn thương, nhưng đồ đệ của Lạc Âm Phàm hấn không đến mức hèn mọn như thế. Chẳng lẽ con bé thật sự nghĩ rằng người su phụ này vô dụng đến nỗi ngay cả đồ đệ của mình cũng không thể che chở được hay sao?

Vì quá tức giận nên dần tới dục độc còn lưu lại trong cơ thể lại phát tác.

Lạc Âm Phàm đột nhiên hoàn hồn vội vàng áp chế dục tính.

Rốt cuộc mới biết, tình cảm thầy trò quan tâm lẫn nhau nhiều năm như thế cho nên mới sinh ra một chút cảm xúc của con người. Trọng Tử trở nên như vậy, rơi vào hoàn cảnh như ngày hôm nay, hấn không thể trốn tránh trách nhiệm được, bây giờ mà vẫn muốn trách cứ con bé thì quả thực hấn làm su phụ thất bại đến cực cùng!

Lạc Âm Phàm nhìn đồ đệ nhỏ đang quỳ trước mặt, phần nộ, tự trách ... ngũ vị (*) lẫn lộn, cảm xúc dâng tràn, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

** Ngũ vị : mặn, ngọt, chua, cay, đắng. Ở đây ý nói đủ mọi loại cảm giác, cảm xúc hòa trộn vào nhau.*

Trọng Tử cũng không nói gì, quỳ trên mặt đất chẳng biết phải làm sao.

Đã thoái nhượng đến mức này rồi, càng lắm là kiên trì trong tuyệt vọng coi như là sự phản kháng cuối cùng vậy. Nàng chỉ biết rằng Sở Bất Phục đã cho nàng cơ hội trở về, nàng tuyệt đối không thể dễ dàng rời đi theo sự sắp đặt của người khác được. Nhưng việc này lại làm cho su phụ tức giận như vậy, không biết nên vui hay nên buồn nữa.

Sau một lúc lâu, Trọng Tử lại thấp giọng gọi: “Su phụ.”

Một tiếng ‘Su phụ’ này đã xua tan hết chút giận giữ còn sót lại trong lòng Lạc Âm Phàm, hấn cũng không có cách nào trách mắng đồ đệ của mình được nữa, thậm chí trong lòng lại cúi người xuống, đưa một tay đỡ đồ đệ đứng lên, thán nhiên nói: “Không có ai có thể ép buộc con rời khỏi Tử Trúc Phong được cả.”

Su phụ đang an ủi mình, hay đang hứa hẹn với mình đây?

Trọng Tử ngẩn ngơ, liếc nhìn Lạc Âm Phàm một cái thật nhanh, rồi lại cụp mắt.

Cuối cùng su phụ cũng chịu để ý đến nàng, có thể được người đối đãi như vậy còn chưa đủ nữa sao? Mặc dù vĩnh viễn người không biết rõ tại sao,

nhưng người đã chấp thuận ý muốn của nàng rồi.

Nỗi xúc động, cảm kích hóa thành nụ cười yếu ớt trên môi.

“Đa tạ sư phụ.”

“Con không được gây chuyện nữa, càng không được chảnh mắng việc tu luyện.”

“Dạ.”

Tất cả kết thúc tại đây, cả hai thầy trò cũng không đề cập đến những chuyện đã nói khi nãy nữa, Trọng Tử nhận lệnh đi tìm linh hạc và tiểu ma xà trước, còn Lạc Âm Phàm vẫn đứng lặng yên bên dòng Tử Hải, mây nhú lại.

Dục dục vẫn còn trong cơ thể không hết, lại bị thất tình lục dục gì đó của người phạm quấy nhiễu, nhiều năm tu hành của hắn không thể nào thua chút độc còn con này được, tập trung tu luyện loại trừ nó mới được.

Nghĩ vậy, Lạc Âm Phàm không nói thêm gì nữa xoay người bước vào trong điện.

.....

Vài ngày sau, Ngu Độ một mặt phái người đến Trường Sinh cung mượn lửa Cửu Thiên, một mặt cùng Lạc Âm Phàm chuẩn bị tinh lực sát khí trên ma kiếm. Về phần nội tình trong đó tất cả mọi người đều biết rõ, nhưng vẫn chưa tuyên bố ra bên ngoài. Trọng Tử thì càng chẳng hay biết gì, bắt đầu khôi phục lại cuộc sống bình thường như trước đây, ngày ngày cùng Toan Nghê tu luyện Linh Đài ấn.

Trong lòng không có mong muốn gì, nên cũng không có tiến triển gì lớn.

Toan Nghê vốn là thần thú thượng cổ, sau mấy lần dùng hết sức lực phát ra sát khí rồi cuộc cũng mất kiên nhẫn với đối thủ luôn không tập trung này, nó thần nhiên nghênh ngang tiến lên lấy móng vuốt chụp xuống đầu Trọng Tử, xô nàng ngã trên đất.

Tiểu ma xà đang ngẩng đầu lập tức bị kéo xuống theo.

Trọng Tử “Ah” lên một tiếng, ngồi dưới đất vẫy vẫy tay với tiểu ma xà: “Lại đây.”

Tiểu ma xà quay ngoắt đầu, bò ra xa, quả nhiên dám không thèm nghe hiểu lời Trọng Tử.

Bị nó xem thường, Trọng Tử cũng thấy bất mãn, lo rằng Lạc Âm Phàm sẽ đến kiểm tra, vì thế tinh thần phấn chấn trở lại đánh trả Toan Nghê hết sức nhiệt tình. Nàng ở Vạn Kiếp cung một thời gian đã nhờ sức mạnh Thái Âm để tu luyện, linh lực tăng lên rất nhiều, nếu thật sự dùng đến cũng có vài phần uy lực. Lần đầu tiên, Toan Nghê bị đánh ngã bỏ nhào trên đất, mừng rỡ đứng thẳng lên ngoắc ngoắc đầu.

Tiểu ma xà trườn nhanh đến trước mặt Trọng Tử, a dua quay cuồng muốn khiêu chiến, mây trắng phủ đầy trên mặt đất, toàn thân tiểu ma xà lúc ẩn lúc hiện, giống như con rồng nhỏ đang nghịch đùa sóng nước.

Trọng Tử đá đá cái đuôi của nó: “Ta mệt rồi, ngày mai luyện tiếp.”

Không phải nàng lười biếng, mà là thật sự không có tinh thần để tiếp tục luyện tập, có thể do ban đêm ngủ không ngon giấc, hơn nữa mấy ngày gần đây đầu óc luôn bị phân tâm mà không hiểu tại sao.

Tạm biệt Toan Nghê, Trọng Tử mang theo tiểu ma xà về Trọng Hoa cung. Mới vừa đi đến cửa lớn, chợt nghe bên trong có người đang nói chuyện, ngay sau đó có vài thùng đựng nước lớn tự động bay ra khiến Trọng Tử hoảng sợ.

Bốn tên đệ tử vừa cười nói bước ra, trong đó có một người là Vân Anh.

Hai bên đều đã biết nhau, bốn đệ tử thấy Trọng Tử vội vàng dừng lại cúi chào: “Trọng Tử sư cô.”

Trọng Tử khó hiểu: “Các ngươi đang làm gì vậy?”

Lần trước Vân Anh và Mẫn Tổ Thu bị bắt đến Vạn Kiếp cung, may mắn được Trọng Tử cứu giúp mới giữ được tính mạng, cũng bởi vì lạnh mồm lạnh miệng mà hại nàng bị hiểu lầm, Vân Anh vẫn luôn áy náy bất an, nghe vậy vội giải thích: “Tôn giả phân phó chúng con đi lấy nước của Tử Hải về để tinh lọc ma kiếm.”

Thì ra là thế! Trọng Tử gật đầu, dắt tiểu ma xà tránh sang một bên, đợi bốn đệ tử mang nước đi xa mới bước tiếp lên thềm đá, định đi vào xem Lạc Âm Phàm đã trở về chưa.

Nhưng đúng vào lúc này, một câu nói lại lọt vào tai nàng.

Không biết là ai nói, giọng nói rất nhỏ.

Trọng Tử khẽ dừng bước lại, cúi người kéo kéo đuôi của tiểu ma xà: “Ngươi tự đi chơi một mình nhé, ta muốn đi tìm Mộ sư thúc thương lượng chút

chuyện.”

Tiểu ma xà vốn đang buồn chán muốn chết, nghe vậy liền mừng rỡ bỏ vào trong tim linh hạc chơi đùa.

Khi nhìn thấy nó đi khuất sau cánh cửa, Trọng Tử mới chậm rãi đứng lên, nhìn theo hướng bốn người rời đi, vẻ mặt không chút thay đổi.

.....

“Trong kiểm thực sự có hồn phách sao?”

“Nói nhỏ thôi! Văn tổ sư cô nói thì sao mà giả được.”

Đệ tử kia lắc đầu: “Đây là chuyện đại sự, tất nhiên chương giáo không cho truyền ra ngoài rồi, ngay cả Văn tổ sư cô cũng không dám tiết lộ ra.”

Vân Anh nói: “Là Văn tổ sư cô và Mộ thủ tọa nói chuyện với nhau, có người nghe trộm được. Thôi bỏ đi, các ngươi không được truyền ra ngoài đâu đó.”

“Khó trách mấy ngày nay thần sắc của chương giáo và mấy vị tiên tôn đều bất ổn, lấy thân tuần kiểm, chẳng lẽ tàn hồn trên kiểm là...”

“Cũng không biết chính xác được, Nghịch Luân ma kiểm đã giết không biết bao nhiêu người rồi, chắc gì đã là y.”

“Trên thân kiểm có tàn hồn, có thể tinh lọc được sao?”

“Là hồn của ai còn khó nói, lại không tách ra được, chẳng lẽ vì vậy mà giữ lại ma kiểm gieo hại cho chúng sinh hay sao? Chương giáo và tôn giả người ắt là có lý do riêng, cũng là suy nghĩ vì đại cuộc mà thôi.”

.....

Bốn đệ tử thở dài, đi về phía ngọn núi cao nhất.

Con gió lay cành trúc đong đưa, dưới tán lá hiện ra một bóng người gầy gầy.

Vì hận ma kiểm đã làm hại Sở Bất Phục, Trọng Tử không thêm liếc mắt đến nó một cái, lại càng không bao giờ chủ động hỏi đến, nay đột nhiên nghe được tin này, thật sự rất sốc, vừa vui lại vừa sợ.

Tàn hồn trên thân kiểm là ai? Nghe giọng điệu của bốn người này, tin đồn này bắt nguồn từ Văn Linh Chi, vậy cuối cùng là lời đồn hay là sự thật đây? Vì sao sư phụ không nói cho nàng biết?

Đây là đại sự tất sẽ không phải là tin đồn vô căn cứ, ít nhất cũng có một nửa là thật, theo ý của chương giáo nói với các đệ tử thì đúng là phải tiêu diệt cả tàn hồn lẫn ma khí trên kiểm. Có vô số vong hồn chết dưới ma kiểm, nhưng nếu đúng như những lời vừa rồi đó quả thật là hồn phách của đại thúc thì phải làm sao đây? Nàng không thể trở mắt nhìn người ngay cả một chút hồn phách còn sót lại cũng tiêu vong.

Nhưng nàng có thể làm gì được đây? Tình hình trước mắt là tốt nhất rồi, nếu lại nhúng tay vào những việc lớn nữa, kết cục sẽ không thể tưởng tượng được.

Dưới tán trúc xanh biếc, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm nhợt nhạt.

“Trọng Tử.” Có người chụp vai nàng từ phía sau.

Trọng Tử hoảng hốt, cả người run lên: “Mộ sư thúc.”

Thì ra là Mộ Ngọc đứng từ phía xa gọi nàng, kêu vài lần mà vẫn không thấy đáp lại mới ngự kiểm đi lên xem, phát hiện đáng vẻ đang mất hồn mất vía của nàng, càng thêm lạ lùng: “Con làm sao vậy?”

Tàn hồn trên thân kiểm là thật hay giả, Mộ sư thúc chắc chắn biết rõ nhất. Trọng Tử nhìn y hồi lâu, muốn nói lại thôi, lắc đầu: “Không có gì, không có chuyện gì đâu ạ.”

“Tinh thần con kém như vậy, cũng đừng vội vã luyện công nữa, tôn giả sẽ không trách con đâu.” Mộ Ngọc cũng không hỏi gì thêm: “Sư thúc đưa con đi dạo một chút.”

Không đợi Trọng Tử mở miệng, tay Mộ Ngọc đã kéo nàng lên trên Tinh Cương kiểm của mình.

Nam Hoa - mười hai đỉnh núi đứng sừng sững giữa biển mây, một nửa bị mây che phủ, hư vô mờ ảo.

Đứng trên cụm mây lướt đi trong gió, tự do tự tại, Trọng Tử rất thích cảm giác như vậy, chẳng qua là sư phụ từng nói, tiên tự do tự tại tại đó là bởi đã ngộ ra hết thấy, bao dung hết thấy, còn dựa vào hai chữ ‘tự do’ mà tùy tiện làm xằng làm bậy chính là đặc tính của ma.

Nhưng Sở Bất Phục thì khác, đại thúc đó là do một phút thiếu lý trí, nhất niệm nhập ma. Còn nàng, vốn trời sinh sát khí nên càng phải cố gắng học cách

không chế nó, bởi vậy từ khi trở lại Từ Trúc Phong, Trọng Tử cố gắng không khiến sư phụ phiền lòng hơn nữa.

Ngay từ đầu đã thấy, thuật ngự kiếm của Mộ Ngọc cũng không phải là giỏi nhất, nguyên nhân có lẽ là do người và kiếm tâm ý không tương thông, nhưng với Mộ Ngọc mà nói, pháp khí gì đó chỉ là vật ngoài thân, ai cũng nói điều này chính là khuyết điểm của y, nhưng kết quả là y vẫn cứ yên ổn ngồi trên vị trí thủ tọa Nam Hoa.

Trọng Tử nhìn không được lên tiếng: “Sư thúc không có kiếm tốt, nếu đánh nhau với người ta sẽ rất thiệt thòi.”

Mộ Ngọc giương mi, xoa xoa đầu nàng, mỉm cười: “Một khi đã không cần sử dụng nhiều khí lực thì dùng kiếm gì cũng như nhau cả thôi.”

Không thể tưởng tượng được người ôn hòa như Mộ Ngọc cũng có thể nói những lời cuồng vọng như vậy, Trọng Tử cảm thấy rất bất ngờ: “A, nếu như gặp kẻ lợi hại thì sao?”

“Gặp đã hãy nói.” Mộ Ngọc chú ý đến đôi mắt xanh nhàn nhạt của nàng: “Ta thường thấy con hay thất thần, ngủ không ngon sao?”

Trọng Tử lắng sang chuyện khác: “Sư thúc, có một số việc biết rõ là sai, không nên nhúng tay vào, nhưng nếu phải giả vờ như không biết thì thật khó quá, phải làm sao bây giờ?”

Mộ Ngọc nói: “Chuyện không phải là sai hay đúng, chỉ là con nghĩ thế nào mà thôi.”

Những lời này nghe rất quen, Trọng Tử chợt nhớ đến, kinh ngạc: “Sư thúc nói chuyện sao giống Vong... Á, giống một người bạn của con quá.”

Mộ Ngọc hỏi: “Bạn của con? Là ai?”

Biết mình lỡ lời, Trọng Tử lập tức sửa lại: “Chỉ là một người bạn trước kia đã từng gặp thôi, con cũng không nhớ rõ nữa.”

Vong Nguyệt đã từng giúp nàng, nàng cũng phải tuân thủ lời hứa, không thể nói tên của y ra được, nếu để Mẫn Văn Trung bọn họ biết được nàng có bạn là người trong ma tộc thì sẽ rất phiền phức.

“Sư thúc, chương giáo bọn họ nhất định phải tinh lọc ma kiếm thật sao?”

“Phải.”

“Gần đây có... xảy ra chuyện lớn gì hay không?”

Mộ Ngọc nghe vậy liền nhìn Trọng Tử: “Chuyện gì?”

Trọng Tử lẩm bẩm: “Thật sự không thể cứu được đại thúc hay sao?”

Mộ Ngọc thu lại nụ cười, ngữ khí mang theo chút cảnh cáo: “Vạn Kiếp như thế là do chính y lựa chọn, cảm tình quá sâu nặng không phải là chuyện tốt đâu, nghe nói mấy hôm trước con muốn từ bỏ thân thế? Sao có thể làm loạn như vậy được hả. Sư thúc vốn là đến để mừng con đây.”

Chưa bao giờ bị Mộ Ngọc trách mắng qua, Trọng Tử cúi đầu: “Con chỉ muốn ở lại Nam Hoa.”

Mộ Ngọc nói: “Không đi Thanh Hoa là đúng, nhưng con vì ở lại Nam Hoa mà thoái nhượng đến mức đó thì quả là hồ đồ! Từ chương giáo cho tới những đệ tử tâm thường nhất ở Nam Hoa này, có mấy người đối xử thật lòng với con chứ?”

Y lắc đầu: “Tôn giả tình tình khoan dung, nhưng con thấy có ai dám ở trước mặt tôn giả người làm càn chưa, vong hồn dưới kiếm Trục Ba cũng không dưới mấy ngàn đầu, nếu không tại sao tôn giả lại nổi danh là vô tình chứ? Tôn giả luôn nhớ rõ tình cảm thầy trò đối với con, có thể bảo vệ thì sẽ bảo vệ, nhưng khi cần thiết cũng sẽ không nghĩ ngợi nhiều đâu. Nếu tôn giả không hề tin tưởng con, con cho rằng người còn có thể nương tay sao? Muốn thành đại sự cần vứt bỏ tình cảm cá nhân sang một bên, con đi theo tôn giả đã mấy năm nay, sao ngay cả nửa điểm cũng không học được vậy!”

Lần đầu tiên nghe y nói ra nhưng lời bất kính với sư môn như vậy, nhưng lại hoàn toàn suy nghĩ cho nàng, Trọng Tử miễn cưỡng cười: “Trời sinh sát khí, sư thúc thấy con còn đáng quý ở chỗ nào nữa, huống chi con vốn là người không có chí lớn.”

Mộ Ngọc bắt đắc dĩ thở dài: “Con...”

Trọng Tử nhìn Mộ Ngọc, mắt đỏ hoe: “Là con kém cỏi, thua kém người ta, khiến sư thúc thất vọng.”

Mộ Ngọc ôm nàng: “Thôi, dù sư thúc có thất vọng cũng không giận con đâu.”

Thân là thủ tọa đệ tử của Nam Hoa, đại danh vang khắp nơi, rốt cuộc nàng có gì tốt mà sư thúc vẫn bảo vệ nàng như vậy? Trọng Tử vui mặt trong lòng Mộ Ngọc, lòng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Bỗng nhiên có đệ tử ngự kiếm bay đến, nhìn thấy hai người liền cười nói: “Mộ sư thúc, chương giáo tìm người.”

Mộ Ngọc đưa Trọng Tử về Từ Trúc Phong, sau đó ngự kiếm rời đi.

Tiền bước Mộ Ngọc, Trọng Từ cô đơn đứng tựa vào vách đá, lặng im.

“Có sư phụ ở đây, không ai có thể ức hiếp con.” Sự tin tưởng của sư phụ luôn có giới hạn, không phải Trọng Từ không không biết, chỉ là tình cảm đã nảy sinh không thể quay đầu lại được nữa. Biết rõ sẽ không thể chịu đựng được, biết rõ là không nên, nhưng cho dù cố gắng xoá bỏ những ý niệm vọng tưởng đó đến thế nào thì kết quả cuối cùng lại càng lún càng sâu hơn, càng lún sâu càng cảm thấy sợ hãi hơn. Nếu đã biết nhất định không có kết quả, chỉ bằng chấp nhận số phận làm một cái bóng lặng lẽ bên cạnh người.

Đối với một người trong lòng chỉ có chúng sinh, còn có thể đòi hỏi được gì? Nàng chỉ thầm mong được lặng lẽ ở bên cạnh sư phụ mà thôi.

Mới vừa rồi thử dò la Mộ Ngọc, cũng khó có thể xác định được chuyện tàn hồn trên ma kiếm có phải là thật hay không. Trong lòng Trọng Từ rối bời, vừa định trở về Trọng Hoa cung hỏi Lạc Âm Phàm, vừa xoay người lại phát hiện có một người đứng cách đó không xa.

Trên chiếc áo trắng có họa hình mấy cảnh trúc màu tím thẫm, không còn vẻ phong lưu phóng khoáng nữa, trên khuôn mặt tuần tú không có lấy một chút biểu cảm nào.

Trọng Từ cảm thấy hổ thẹn lại áy náy, cúi gầm mặt không nói lời nào. Y không nói gì cả mà chậm rãi đi đến trước mặt nàng.

Trọng Từ gần như muốn lui về phía sau, càng không dám nhìn vào mắt của y.

Khi nàng bị hàm oan trực xuất đến Côn Luân, khi tất cả mọi người không phân biệt được thật giả, duy có y là tin tưởng nàng vô điều kiện, vẫn luôn bảo vệ nàng trước mặt mọi người. Nàng rơi vào tay ma tôn, y không để ý an nguy của mình mà liều mạng tìm cách cứu nàng, thương thế chưa khỏi hẳn đã chạy khắp nơi. Một người đối với nàng luôn thật lòng như vậy mà nàng lại không thể báo đáp.

Nàng đã sai nên mới yêu người không nên yêu, mà lại còn yêu một cách khăng khăng cố chấp không thể buông tay được, tất cả mọi cái giả phải trả nàng đành tự làm tự chịu, vĩnh viễn chôn giấu bí mật không thể để người khác biết, vĩnh viễn lời không thể thốt, tình không thể buông.

“Ta đang đợi muội giải thích.”

Trọng Từ râm rạc không nói.

“Giỏi lắm, chấp nhận vứt bỏ cả thân thể, suốt đời sẽ không lấy chồng.” Ngữ khí của Trác Hạo vẫn bình tĩnh, nhưng xen lẫn trong đó có chút tự giễu: “Bây giờ ngay cả một câu muội cũng không muốn nói với ta hay sao?”

Làm thế nào mà Trác Hạo biết được? Trọng Từ cảm thấy kinh ngạc, lúc nàng nói những điều đó không phải là vì Trác Hạo, chỉ là muốn chặn miệng mấy người Ngu Độ, muốn tranh thủ cơ hội để được ở lại Nam Hoa mà thôi. Không thể tưởng tượng được chuyện này lại bị truyền ra ngoài. Đường đường là Thanh Hoa thiếu cung chủ mà hai lần câu hôn đều đối lấy những lời cự tuyệt thẳng thừng như vậy, làm tổn thương y đến mức này, nàng quả thực không mặt mũi nào gặp y nữa.

“Lấy có cái gì mà trời sinh sát khí kia chứ! Có lẽ ta nên hiểu ra sớm hơn, thế mà ta lại hồ đồ cho đến tận giờ, chỉ vì sợ muội ở Nam Hoa thêm một khắc sẽ chịu khổ cực thêm một khắc, nên ta cố ý cầu xin cha ta, muốn sớm đón muội về, thật không ngờ kết quả là chỉ có ta đơn phương tình nguyện. Thà suốt đời không lấy chồng cũng phải cự tuyệt lời cầu hôn, thì ra ở trong lòng muội ta đáng ghét đến vậy.”

“Không phải! Muội không có...”

Dù sao cũng là tuổi trẻ tính tình nóng nảy, tự tôn và kiêu ngạo không chịu cúi đầu bao giờ, Trác Hạo thản nhiên ngắt lời nàng: “Thôi đi, muội đã không thích, ta cũng không phải không thể từ bỏ, hai lần tự biên tự diễn chẳng ra sao cũng đủ rồi. Từ nay về sau muội có thể yên tâm rồi, ta sẽ không bám lấy muội nữa đâu.”

Giờ phút này có giải thích cũng vô ích, Trọng Từ cắn chặt môi.

Trác Hạo nói: “Cả hai đều không còn lời nào để nói, còn đứng ở đây làm gì?”

“Thật sự xin lỗi.” Nói ra mấy lời này xong Trọng Từ liền cúi đầu bước đi.

Vừa đi được một bước, cánh tay đã bị Trác Hạo giữ chặt.

“Rốt cuộc là vì sao, nguyên cớ gì mà muội lại ghét ta đến vậy?” Khuôn mặt tuần tú của Trác Hạo tái mét, vứt bỏ một chút phong độ cuối cùng, chung quy cũng do không cam lòng.

“Không phải, muội không ghét huynh.”

“Vậy vì sao lại không đồng ý?”

Cánh tay bị y nắm như sắp đứt rồi, Trọng Từ cố nén đau đớn: “Trác sư huynh!”

Phát hiện ra mình đang rất kích động, Trác Hạo nói lỏng tay, bỗng nhiên nói: “Muội... có phải muội đã có người trong lòng rồi không?”

Trọng Từ không đáp.

“Không chịu đi Thanh Hoa, thì ra là vì vậy?” Trác Hạo cười lạnh một tiếng, nâng cằm Trọng Tử lên: “Muội không muốn đi cũng không quan trọng, trước hết hãy nói cho ta biết y là ai, mạnh hơn ta đến mức nào. Như vậy cũng tốt, nếu ta chết cũng biết rõ ràng mọi chuyện.”

Là ai ư? Trọng Tử xoay mặt đi né tránh ánh nhìn của Trác Hạo: “Không có, không phải.”

Xung quanh Trác Hạo nào thiếu con gái vây quanh, sao lại không biết phản ứng của các nàng chứ, lạnh lùng hỏi: “Tần Kha?”

“Là do bản thân muội không muốn rời khỏi Nam Hoa.” Trọng Tử nâng mặt nhìn Trác Hạo: “Trác sư huynh đối với muội rất tốt, suốt đời này muội sẽ ghi tạc. Muội đã phụ tâm ý của huynh, huynh cứ việc trách muội, không liên quan đến người khác.”

Trác Hạo nhìn nàng một lúc lâu, lại nói: “Không phải là Tần Kha sao?”

Trọng Tử rút khỏi tay Trác Hạo bỏ đi.

“Là Mộ Ngọc?” Sau lưng lại truyền đến giọng nói của Trác Hạo.

“Huynh đừng nói bậy!” Trọng Tử vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ đứng lại.

Thấy Trọng Tử và Mộ Ngọc thân mật khác thường, Trác Hạo vốn chỉ nghi ngờ, giờ lại thấy Trọng Tử phản ứng như thế càng thêm khẳng định, vừa phần nộ vừa không thể tin được: “Suốt đời không lấy chồng, thì ra là như vậy, y là sư thúc của muội! Sao muội có thể thích y được? Không thể nào!”

Không thể tưởng tượng được Trác Hạo lại nghĩ là Mộ Ngọc, những lời này nếu truyền ra ngoài nhất định sẽ gây ra chuyện lớn, Trọng Tử khó thở: “Muội nói rồi, chuyện không liên quan đến người khác, huynh đừng đoán lung tung nữa!”

Trác Hạo bước nhanh lên hai bước giữ chặt Trọng Tử, miễn cưỡng khống chế cảm xúc, nhẹ giọng: “Muội nên sớm từ bỏ ý niệm này khỏi đầu đi, nếu vẫn cố chấp một mực như vậy sẽ phạm sai lầm lớn.”

Trọng Tử lười biếng nói: “Huynh muốn nghĩ như thế nào thì tùy huynh!”

“Muội điên rồi? Nếu đề tôn giả và chương giáo biết được ... muội không muốn sống nữa sao?” Trác Hạo cả giận nói: “Mộ Ngọc ngang hàng với tôn giả, xét ra chính là quan hệ chú cháu với muội, trái với lễ thường, muội có biết đây là loạn luân không?!”

Sắc mặt Trọng Tử thoáng chốc đã trở nên trắng bệch, cả người cứng đờ.

Hai chữ cuối cùng, giống như một thanh kiếm nhọn đâm thẳng vào tim Trọng Tử, sự trốn tránh trong nhiều ngày qua cũng trở nên hoàn toàn vô nghĩa, những ý niệm bản thiêu kia cứ quẩn quanh trong đầu, ngay cả khi chôn chặt dưới tận đáy lòng cũng không thể thay đổi sự thật đây là chuyện bại hoại luân thường, che giấu hết tất cả cũng chỉ là nâng tự lừa mình dối người mà thôi. Trác Hạo đã đoán sai, nhưng không hề nói sai, người nàng thích không phải là Mộ Ngọc sư thúc, mà là sư phụ của mình!

Trọng Tử không hề muốn rơi vào kết cục như Âm Thủy Tiên, lại càng không muốn bị người chán ghét, vứt bỏ.

“Không có! Huynh nói bậy!”

“Đủ rồi!” Trác Hạo kéo cánh tay Trọng Tử thật mạnh, oán hận nói: “Quên y đi, đừng trông mong gì nữa, chuyện này là không thể. Những lời muội nói với ta lần trước, tất cả đều là lừa gạt ta sao?”

“Huynh buông tay đi, buông ra.” Trong phút chốc, trong đôi mắt đen sâu thẳm dâng lên vẻ sợ hãi vô cùng.

“Ta không buông thì sao?” Trác Hạo cười lạnh, cúi đầu xuống hôn lên môi Trọng Tử.

Hơi thở ẩm áp phả trên mặt, con ác mộng mấy ngày qua lại hiện lên trong đầu. Cảm giác tuyệt vọng, bất lực nhanh chóng bao phủ lý trí, cả người Trọng Tử run rẩy, những lời Trác Hạo vừa nói nàng xem như không hề nghe thấy, xoay mặt tránh né, cố gắng đẩy người y ra.

“Nếu gặp, ta sẽ giết ngươi!” Thanh âm thều thào, trầm thấp lạnh như băng: “Ta giết các người...”

Sát khí chọt toả ra khắp nơi, bầu không khí chung quanh trở nên căng thẳng, lạnh lùng.

Trác Hạo giật mình, nhưng vì tức giận nên sao có thể nghe ra trong sự khác thường trong lời nói đó kia chứ, chỉ cảm thấy nàng có thể thân mật với Mộ Ngọc, vậy mà lại chỉ luôn kháng cự y, “Ha ha” cười lạnh hai tiếng: “Ta cho muội giết đây!”

Trác Hạo càng ôm chặt Trọng Tử hơn.

Trọng Tử càng bị kích động, gần như dùng hết sức lực toàn thân mà giãy dụa, Trác Hạo mặc dù đang nổi nóng, nhưng vẫn sợ làm Trọng Tử bị thương nên không dám dùng hết sức, nhất thời cũng khó ứng phó, bí quá nên định dùng thuật pháp.

“Trác thiếu cung chủ.” Giọng nói thản nhiên vang lên, giống như áng mây lượn lơ dưới chân rừng trúc, không phân biệt được vui mừng hay tức giận.

Hai người vốn đang co kéo đồng thời hoàn hồn, sát khí chung quanh thu về hết.

Trước mặt Lạc Âm Phàm, Trác Hạo rút cuộc cũng không dám làm càn, chậm rãi buông tay ra, thì lễ: “Văn bói bái kiến tôn giả.”

Lạc Âm Phàm nhú mày, không tỏ vẻ gì.

Có người vô lễ với đồ đệ, thân là sư phụ lẽ nào không tức giận, không trừng phạt y ngay tại đây cũng đã là nể mặt Thanh Hoa lắm rồi. Trác Hạo im lặng một lát, giải thích: “Mới vừa rồi có chuyện muốn hỏi Trọng Tử muội muội, nhất thời nóng vội, cho nên mới thất lễ, muội muội đừng trách.”

Nhận ra vừa rồi mình không không chế được sát khí, Trọng Tử vừa sợ hãi vừa hối hận, vội vàng lui sang một bên.

Lạc Âm Phàm thân nhiên nói: “Hỏi xong rồi thì về đi.”

Trác Hạo không hề động đậy, chỉ nhìn chăm chăm vào Trọng Tử.

Lạc Âm Phàm không hề để ý tới, xoay người bước lên bậc thềm. Trọng Tử không nói gì, cúi đầu đi theo sư phụ.

Nhìn nàng đã đi xa, Trác Hạo cắn răng, rút cuộc không nhịn được nữa đánh ra một chưởng, vách đá cao hai trượng trong tích tắc biến mất theo làn gió, những cây trúc tím chung quanh gãy rạp, mây mù bốn phía tan rã bay đi.

Mẫn Tổ Thu ngưng kiếm bay đến, sợ hãi gọi: “Trác Hạo ca ca dừng tay, tôn giả sẽ tức giận đấy!”

Trác Hạo đứng yên như khúc gỗ không trả lời.

“Muội đoán là huynh sẽ tới đây.” Mẫn Tổ Thu giữ chặt cánh tay y, nhẹ giọng: “Muội đã nghe tổ phụ nói, những lời đó đúng là do Trọng Tử nói, huynh tốt với muội ấy như vậy, muội ấy sao lại...”

“Sao lại không đúng.” Trác Hạo cười lạnh, phát tay áo bỏ đi: “Muội ấy vô tình với ta, Trác Hạo ta cũng không nhất thiết có mối mình muội ấy!”

“Trác Hạo ca ca!” Mẫn Tổ Thu đuổi theo.

.....

Làn áo bay phấp phới trong gió, trắng tinh tựa mây khói, phiêu đảng xuất trần, sắc trắng rạng ngời còn đẹp hơn cả tuyết, bước đi không nhanh không chậm, có sự tao nhã của mây vờn tiên sơn, cũng có khí độ vững vàng của người đạp sóng, vượt bể.

Thầy trò hai người không ngưng kiếm cứ thế mà đi bộ lên.

Đi vào đại điện Trọng Hoa cung, Lạc Âm Phàm ngồi trước án thư.

Mới vừa rồi bản thân không không chế được sát khí, Trọng Tử vẫn thấy bất an, càng sợ sư phụ sẽ hiểu lầm những lời Trác Hạo nói, liên lụy tới Mộ Ngọc, do dự bước đến: “Sư phụ.”

Vừa muốn quỳ xuống, một luồng lực vô hình đã nâng nàng đứng lên.

Lạc Âm Phàm ý bảo nàng không cần nói: “Ta đã biết rồi.”

Thấy sư phụ không có ý trách cứ, Trọng Tử thở phào nhẹ nhõm, đứng ở xa xa bên kia án thư, sửa sang lại ống đựng bút, sổ sách và vật dụng.

Không ai nói gì, vẫn như thường ngày, mạnh ai làm việc nấy.

Màn đêm dần buông, minh châu lại chiếu sáng.

Án thư được lau chùi sạch bóng, sổ sách sắp xếp ngay ngắn, bút trong ống đựng được tẩy rửa sạch sẽ, trà trong ấm cũng được thay mới, mực trong nghiên tản mùi thơm khắp phòng, mỗi đồ vật trong điện đều được sắp xếp lại gọn gàng.

Thân ảnh mảnh mai xuất hiện ở cửa, hai tay bưng chậu nước, sắc mặt có chút nhợt nhạt, trên trán có lấm tấm vài giọt mồ hôi.

Lạc Âm Phàm ngẩng đầu, lo đang nhìn thấy cảnh tượng như vậy không khỏi sùng sốt.

Những hình ảnh trong quá khứ lần lượt hiện về.

Châm trà thay nước, tẩy bút mài mực, sắp giấy đưa thư, đi ra đi vào ... từ khi vào bước chân vào đại điện này đến tận bây giờ đôi bàn tay trắng nõn kia không có lúc nào rảnh rỗi. Mỗi màu mực, mỗi loại giấy, ngay cả chính bản thân hắn đến giờ cũng không còn biết rõ nơi đặt chúng nữa. Mấy năm nay, ngày qua ngày, đồ đệ nhỏ bé này vẫn yên lặng hầu hạ bên cạnh hắn như thế.

Đổi lại nếu là người khác trở thành đồ đệ của hắn, chắc hắn đã vang danh khắp bốn bể. Mà con bé, không được học thuật pháp, không có vinh quang và địa vị xứng đáng, ngược lại lại bị thương hết lần này đến lần khác.

Nếu con bé không như thế, hẳn cũng sẽ không cảm thấy áy náy đến vậy.

Từ Trúc Phong vốn nổi danh là thuật pháp nhất mạch (*) đứng đầu Nam Hoa, thậm chí đứng đầu cả tiên môn, nhưng luôn luôn không có người thừa kế, không phải hẳn chưa từng nghĩ đến việc thu nhận thêm đồ đệ, nhưng mà...

** Chỉ truyền thừa cho một người duy nhất*

Tâm tình Lạc Âm Phàm phức tạp, chỉ biết thăm thò dài.

Sự cố chấp của con bé làm hẳn không đành lòng, huống chi trước mắt Từ Trúc Phong cũng không thích hợp có thêm nhiều người.

Thôi, chờ sau này tu thành Kính Tâm thuật, thay con bé diệt trừ sát khí, rồi sẽ truyền thuật pháp cho con bé vậy. Có lẽ số mệnh đã định rồi, Lạc Âm Phàm hẳn chỉ có thể thu nhận một đồ đệ duy nhất mà thôi.

Trọng Từ cảm nhận được ánh mắt sư phụ, tim đập thình thịch, đặt chậu nước xuống, quay lại nói: “Đệ tử có một chuyện muốn hỏi sư phụ.”

Lạc Âm Phàm vuốt cằm ý bảo nàng nói.

Trọng Từ im lặng một lát, nói: “Thật sự không thể cứu được đại thúc sao, lấy thân tuần kiếm, ngay cả một chút hồn phách cuối cùng cũng không giữ lại được sao ạ?”

Ánh mắt Lạc Âm Phàm khẽ lay động, nhìn Trọng Từ một lúc lâu mới cất lời: “Biết rõ ma kiếm không thể giữ lại, còn cam lòng làm kí chủ, nhìn nó làm hại nhân gian. Sở Bất Phục mặc dù không hổ thẹn với Trường Sinh cung, nhưng nếu y biết quý trọng tiên môn, biết quý trọng chúng sinh thì hà tất có kết cục này sao. Y cũng đã hiểu ra tất cả, con không cần phải đau buồn nữa, rõ chưa?”

“Trọng Từ hiểu, không biết việc tinh lọc ma kiếm tiến triển thế nào?”

“Sao đột nhiên con lại hỏi chuyện này?”

Trọng Từ cup mắt: “Nó là do đại thúc dùng tính mạng đổi lấy, con muốn... đi xem.”

“Sư phụ và chương giáo tự biết sắp xếp, kiểm sắp được tinh lọc, lúc này con không nên đến gần.” Lạc Âm Phàm sắc mặt không thay đổi, thản nhiên nói: “Không còn sớm nữa, con lui xuống trước đi.”

Trọng Từ cũng không viện cớ ở lại giống như trước nữa, vâng lời lui xuống.

“Những ngày tới không cần phải nóng lòng luyện công đâu, con nên nghỉ ngơi nhiều thêm chút nữa đi.”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 29: Vạn kiếp bất phục

Ánh trăng chiếu rọi mệnh mang khắp nơi, dưới chân ngọn núi cao nhất Nam Hoa có hai bóng người ngự phong đứng lẳng lặng, phiêu đảng trong gió.

"Người..."

"Không thể để cho bọn họ tinh lọc kiếm của thánh quân được."

Trầm mặc một lát.

"Việc này thành công hay thất bại, tất cả đều không phải là do con người có thể quyết định được, còn phải xem ý trời như thế nào đã."

"Thời gian bây giờ không còn nhiều nữa, trước mắt thân phận của người không nên để bị bại lộ, nếu không thì công sức của chúng ta mấy năm qua chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ cả. Bất luận như thế nào thuộc hạ cũng phải cố gắng hết sức để thử một lần, nếu như thuộc hạ thất bại đến lúc đó người ra tay cũng không muộn."

"Người theo ta đến Nam Hoa mấy năm nay, ta..." Một giọng nói trống trải tựa như ảo mộng cất lên, kẻ đó khẽ thò dài, "Không thể tưởng tượng được là

Vạn Kiếp có thể thoát khỏi sự khống chế của ta, chuyện này chắc chắn không thể giấu diếm Lạc Âm Phàm được nữa rồi, hiện tại ta vẫn chưa có kế sách để đối phó với hắn."

"Có thể giúp sức được cho ma tộc ta, thuộc hạ có chết cũng không hối tiếc."

"Hai ngày sau Lạc Âm Phàm nhất định sẽ rời khỏi Nam Hoa, chúng ta phải thừa dịp hắn không có mặt ở đây để sắp xếp và tiến hành mọi việc, trước mắt ngươi tạm thời dừng mạnh động, ta sẽ tìm người sau."

"Rõ."

.....

Nửa đêm tại Trọng Hoa cung, trong căn phòng nhỏ chột sáng lên ánh đèn.

Bí mật được nàng giữ kín và chôn sâu tận đáy lòng vô tình bị kẻ khác biết được khiến cho nàng cảm thấy xấu hổ đến cùng cực, nàng sợ hãi nghĩ đến có một ngày nào đó sự phụ phát hiện ra được sẽ tức giận vô cùng. Đã vậy thân thể của nàng còn bị kẻ khác xâm phạm và si nhục bằng những bàn tay dơ bẩn và ghê tởm, tất cả những thứ đó đã biến thành một cơn ác mộng khủng khiếp, mãi mãi quấn chặt lấy nàng, ám ảnh nàng hàng đêm trong những giấc ngủ, cho dù nàng muốn xua đuổi cơn ác mộng này thì cũng không thể nào đuổi đi được.

Nàng muốn ở bên cạnh người rất gần nhưng lại không dám bước tới gần người thêm một chút nào nữa.

Viên minh châu tỏa ra ánh sáng dịu dịu, không một tiếng động nào chiếu rọi trên khuôn mặt của người đang nằm ngủ. Người đang nằm trên giường không hề tỉnh giấc lại, chỉ thấy trên trán nàng những sợi tóc đen nhánh bị mồ hôi làm cho ướt đầm bết lại với nhau, hàng mi dài khê run run, trên khuôn mặt tái nhợt lúc này tràn đầy vẻ tuyệt vọng và sự xấu hổ, dù nàng vẫn chìm trong giấc ngủ, nhưng dường như nàng đang bị thứ gì đó dày vò khiến cho nàng cảm thấy khổ sở đến cùng cực.

Một bóng người đứng ngay ngắn trước giường, áo trắng tinh khôi.

Mấy ngày hôm nay, con bé giống như thay đổi thành một người khác vậy, hành động và cử chỉ thật lạ thường, ở trước mặt hắn lúc nào cũng tỏ ra khiêm nhường và xa cách, rõ ràng là biểu hiện không có ý chí tiến thủ, rốt cuộc thì cơn ác mộng này chứa đựng những thứ gì mà lại làm cho con bé phải sợ hãi đến mức như vậy kia chứ?

Đôi đồng tử đen láy và sâu thẳm khiến người ta không nhìn ra được trong đó đang ẩn chứa những cảm xúc gì, bởi nó hoàn toàn không hề có một chút biểu cảm nào cả.

Không muốn bước vào trong giấc mộng để tìm hiểu nguyên nhân đến cuối cùng là gì, hắn chỉ cúi người xuống, nhẹ nhàng nâng Trọng Từ dậy, rút cái gối ở dưới đầu nàng ra thay vào đó một cái gối nhỏ khác giống y cái gối của nàng, rồi lại nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống giường.

Một lúc sau, người nằm trên giường từ từ an tĩnh lại, nét sợ hãi và đau khổ trên khuôn mặt của nàng cũng dần dần giảm đi.

Bóng người kia cùng với viên minh châu đã biến mất, căn phòng lại một lần nữa chìm vào trong bóng đêm.

Loại gỗ thần trần sơn này dùng làm gối có tác dụng xua đi ác mộng, mang đến giấc ngủ an bình.

.....

Trong Vô Danh động trên ngọn Kinh thiên phong, không biết là từ khi nào mà ở giữa cái vạc lớn phải hơn mười người ôm mới hết đã chất đầy than nóng rực toàn một màu đỏ, lửa đỏ bốc lên hùng hực, không ngừng tỏa ra hơi nóng như thiêu như đốt khiến những người đứng gần đó cảm thấy khó thở vô cùng.

Một thanh trường kiếm hình dạng kỳ lạ đứng thẳng ở trong cái vạc, toàn bộ thân kiếm ánh lên một màu đỏ sậm sáng bóng, màu sắc rực rỡ đó như đang nhảy múa, nhìn nó trông giống như một ngọn lửa đỏ đang bốc cháy, màu sắc này của thanh kiếm khiến cho nó dễ lộ ra ít nhất đến ba phần tà ác.

Lạc Âm Phàm, Ngu Độ và mấy vị cường môn đứng ở bên cạnh cái vạc lớn kia.

"Đã dùng nước ở dòng Tứ Hải ngâm hết bảy ngày nay nhưng ma khí vẫn không hề giảm một chút nào, quả nhiên là loại sắt từ trên trời."

"Bây giờ nên làm thế nào cho phải đây?"

Ngu Độ hơi nghiêng người sang, lập tức ở bên cạnh có một đệ tử hai tay dâng lên một cái hộp ngọc.

Chiếc hộp ngọc được mở ra, bên trong hiện ra một viên ngọc lớn như một cái trứng chim, nhìn vô cùng tinh khiết và hoàn mỹ. Cùng lúc đó, tất cả mọi người có mặt ở đây ai nấy cũng đều cảm thấy tâm thần chấn động, cảm giác được nhiệt độ xung quanh đã giảm xuống rất nhiều, toàn bộ hang động đều tràn ngập trong một luồng khí ấm áp và an bình.

Ngọc Hư Từ không khỏi lên tiếng tán thưởng: "Quả nhiên là vật chí bảo của phật môn!"

Ngu Độ khẽ cười nhìn Lạc Âm Phàm nói: "Tốt nhất là sư đệ hãy truyền cho nó thêm một chút kim tiên khí để hỗ trợ thêm."

Lạc Âm Phàm nhẹ nhàng đưa cánh tay trái lên, bên trong chiếc hộp ngọc, hạt châu Vô Phương cảm ứng được tiên lực, từ từ bay lên, chậm rãi và nhẹ nhàng bay tới vùng không trung trên chiếc vạc to lớn kia rồi dừng lại, xoay tròn hơn mười vòng thì bỗng nhiên có một luồng ánh sáng vô cùng nhu hòa và thuần khiết từ bên trong viên châu mạnh mẽ tỏa ra, lập tức bao kín thành ma kiếm kia lại.

Từ xưa đến nay, phật - ma luôn luôn chế ngự lẫn nhau, chỉ nhìn thấy thanh ma kiếm khẽ run run lên, dưới ánh sáng của Vô Phương châu và ngọn lửa của Cửu Thiên cùng nhau song song áp chế nó, rốt cục nó cũng không thể nào địch lại được, lúc này đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu gãy dựa.

Các vị chưong môn nhẹ nhàng thở ra, nhưng không có một người nào lên tiếng.

Ngu Độ chỉ khẽ thở dài mà nói: "Lấy chúng sinh làm trọng, Sở Bất Phục y đã chấp nhận hy sinh bản thân mình thì chắc chắn cũng sẽ hiểu rõ được mọi chuyện thôi. Chúng ta thực sự cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, nơi này ta sẽ phái thêm người canh giữ thật nghiêm mật, mời các chư vị tiên hữu cùng trở về đại điện trước để dùng trà và tạm nghỉ ngơi một lát."

Bất luận là mọi chuyện xảy ra như thế nào thì cuối cùng cũng đã giải quyết xong được một việc lớn này rồi, khiến cho các vị chưong môn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, mọi người đều lần lượt kéo nhau bước ra ngoài động.

Ngu Độ đột nhiên hỏi: "Nếu ta nhớ không lầm thì sư đệ phải đi Dao Trì đúng không?"

Lạc Âm Phàm gật đầu: "Kiếp nạn cũng sắp đến rồi, hai ngày sau đệ phải đi vào Thông Thiên Môn đến Dao Trì ở Thần giới, mọi chuyện ở nơi này đành phải phiền sư huynh và chư vị chưong môn nhọc lòng vậy."

Mọi người nhanh chóng hiểu được chuyện này, biết ngay là hán phải đi tị kiếp, vội nói: "Tôn giả đã quá lời rồi, việc này đương nhiên là mọi người đều phải dốc lòng hết sức rồi."

Lạc Âm Phàm nói: "Những kẻ mơ ước có được Nghịch Luân ma kiếm không ít, lần này bọn chúng nghe thấy tin tức này nhất định sẽ có hành động, bởi vậy cần phải đề phòng, nhất là đối với Cửu U ma cung."

Ngọc Hư Từ liền đáp lại: "Có Ngu chưong giáo và chư vị tiên hữu ở đây cho dù có xảy ra chuyện động trời gì đi chăng nữa thì cũng không có vấn đề gì đâu, Tôn giả đừng bận lòng cứ yên tâm mà đi đi, ta chờ cả cuộc đời này chỉ sợ cũng chưa có phúc phần được đi Dao Trì nữa, Tôn giả đừng quên mang một ít hạt sen về an ủi ta nhé, ta chờ người đấy."

Mọi người nghe thấy Ngọc Hư Từ nói thế đều bật cười.

.....

Khi Lạc Âm Phàm trở lại Trọng Hoa cung, vừa đưa mắt nhìn quanh liền thấy ngay một bóng người ngồi trên chiếc cầu đá bên dòng Tứ Hải kia.

Thời gian gần đây, không còn bị những cơn ác mộng quấy phá giấc ngủ hàng đêm nữa nên khí sắc của Trọng Từ đã tốt hơn rất nhiều, lúc này nàng đang ngồi chờ trên cây cầu đá đến ngơ ngẩn cả người, giống hệt như trước đây nàng vẫn thường làm, bên cạnh nàng, con tiểu ma xà cũng cuộn tròn lại, cả hai giống như hai kẻ đang ngủ gà ngủ gật.

"Nước của dòng Tứ Hải rất lạnh, con không nên ngồi ở ngoài này lâu như vậy."

Trọng Từ vội vàng đứng dậy: "Hôm nay Sư phụ trở về sớm vậy ạ."

Tiểu ma xà từ trước tới giờ vốn có chút sợ Lạc Âm Phàm, cho nên vừa nhìn thấy hán nó vội ngoan ngoãn gục đầu hành lễ rồi bò ra chỗ khác.

Lạc Âm Phàm đi qua cây cầu đá, bỗng nhiên hán dừng lại khẽ gọi: "Trọng nhi."

Đã lâu thật lâu rồi Trọng Từ không được nghe tiếng gọi quen thuộc này, nó khiến cho nàng ngẩng người ra, mãi một lúc lâu sau mới hoàn hồn trở lại, nàng lui về phía sau hai bước gọi hán: "Sư phụ."

"Hai ngày nữa sư phụ phải đi đến Dao Trì ở Thần giới để tị kiếp, con ở lại Từ Trúc Phong, mọi việc đều phải cẩn thận, biết chưa."

Tị kiếp? Trọng Từ vừa nghe thấy không khỏi cảm thấy kinh sợ, nàng đã từng nghe nói qua việc này.

Trong đất trời phân chia ra lục giới rất rõ ràng, ở mỗi giới, các sinh linh đều phải trải qua các kiếp nạn. Khi kiếp số kéo đến, với những người bình thường thì họ sẽ đến ngũ giới còn lại để tị kiếp, trong lục giới thì Thần giới ở trên cả Tiên giới, không còn nghi ngờ gì đó chính là nơi tốt nhất để người tu tiên đi tị kiếp. Chỉ đáng tiếc Thần tộc đã sớm bị hủy diệt, hiện nay không còn người dẫn dắt, bởi vậy lúc này phần lớn người trong tiên môn chỉ có thể lựa chọn đi nhân gian tị kiếp mà thôi. Tính cho tới thời điểm này, người có đủ năng lực để tiến vào Thông Thiên Môn đến Dao Trì trên Thiên cung cũng chỉ có một mình sư phụ của nàng mà thôi.

"Kiếp số lần này của Sư phụ... quan trọng lắm sao?"

"Thần giới nằm ở trên chín tầng trời, tiên giới hoàn toàn nằm ở bên ngoài Thần giới, bởi vậy đi tị kiếp ở một nơi như thế chắc chắn sẽ dễ dàng hơn."

"Sư phụ đi bao lâu thì trở về ạ?"

"Ta chỉ đi một ngày rồi sẽ về ngay". Lạc Âm Phàm nghiêng người sang nhìn đồ đệ rồi lại dấn dò, "Tứ Trúc Phong đã được ta thiết đặt kết giới, không người nào có thể xông vào trong này được, con hãy ngoan ngoãn ở trong này đừng tự tiện đi ra ngoài gây ra chuyện khiến ta phải lo lắng."

Trọng Tử chỉ khẽ "Dạ" một tiếng.

Lạc Âm Phàm không nói thêm gì nữa, lập tức hướng về phía đại điện bước đi.

"Sư phụ."

"Có chuyện gì?"

Trọng Tử muốn nói gì đó nhưng lại thôi, khẽ rũ mắt xuống, lẩm bẩm: "Con... không có gì, sư phụ hãy cẩn thận và bảo trọng."

Lạc Âm Phàm không trả lời nàng, chỉ phát tay một cái đem hết những vết bùn đất dính trên xiêm y của nàng tẩy sạch đi, nhẹ giọng nói: "Nếu con cảm thấy buồn chán thì hãy kêu Mộ Ngọc và Thực Châu đến đây chơi với con cho đỡ buồn."

.....

Trên bậc thềm, mây trắng lững lờ trôi, tiếng linh hạc kêu trong đại điện. Cảnh sắc Tứ Trúc Phong lúc nào cũng vậy, giống như vĩnh viễn không có bất cứ một sự thay đổi nào. Những rừng trúc tím bao quanh Tứ Trúc Phong dường như chẳng có cây nào có nửa phiến lá khô, quanh năm không thể phân biệt được mùa xuân hay thu, lại càng không biết chúng nó đã bao nhiêu tuổi rồi.

Kiếp nạn đã đến, Lạc Âm Phàm phải đến Dao Trì đúng hạn.

Người đi rồi, đại điện trở nên trống không, vắng lặng. Trọng Hoa cung lại càng thêm lạnh lẽo hơn nữa, Trọng Tử ngồi một mình cô độc dưới ánh hoàng hôn.

Trên thân ma kiếm rốt cuộc có phải vẫn còn tàn hồn của Sở Bất Phục hay không? Nàng đã thử đề cập đến mấy lần nhưng lần nào Lạc Âm Phàm cũng đều cố tình chuyển sang chuyện khác, lại không cho phép nàng vào Vô Danh động để nhìn ma kiếm, những việc này chẳng phải lại càng cho nàng đáp án rõ ràng hơn hay sao.

Trong giấc mộng của mình, nàng đã nhìn thấy không biết bao nhiêu lần nụ cười dịu dàng đó, cũng nghe thấy không biết bao nhiêu lần tiếng đàn phiến muộn của người, lại càng không phân biệt rõ ràng đó là thần tiên ca ca áo trắng tóc đen cứu vớt nhân thể lúc trước, hay là ma tôn áo đen tóc đỏ ở Vạn Kiếp cung kia. Nàng chỉ biết một điều rằng, trên thế gian này ngoại trừ cha mẹ đã rời bỏ nhân thể mà đi của nàng, thì chỉ có đại thúc là người đối xử với nàng tốt nhất.

Cảnh tượng nhiều năm trước vẫn vô cùng rõ ràng trong trí nhớ nàng, giống như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua mà thôi.

Áo bào trắng như tuyết, mái tóc dài, đen như mực xõa xuống trước ngực, người ngồi nửa người xuống, không cho kẻ khác bắt nạt nàng, nhẹ nhàng đỡ nàng đứng dậy, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng mà không hề nề hà dơ bẩn, nói ra những lời dịu dàng, thấm thía dạy dỗ nàng.

Một thần tiên danh tiếng vang khắp thiên hạ như người thì ra cũng có thân thể đáng thương giống như nàng vậy.

Khi nàng gặp nạn thì đại thúc cứu nàng, nhưng khi chính bản thân người bị lâm đường lạc lối, tâm thần bị mê hoặc thì lại không ai đến cứu người cả.

Người từng nói rằng: Sau hai năm nữa thì sẽ lập tức đưa nàng trở về Nam Hoa.

Nàng chỉ hận chính mình, ngay cả thời gian hai năm cũng không dành cho người được.

Khi còn sống người đã cứu vớt vô số người, cũng giết hại vô số người. Nhưng khi đã quyết định thoát khỏi ma kiếm thì chắc chắn là người cũng đã biết trước được cái giá và hậu quả đi kèm với nó. Người không hy vọng nàng sẽ gặp phải chuyện không may nên mới quyết định làm như thế. Nhưng chẳng lẽ người thật sự muốn nàng trở mặt nhìn, mặc kệ cho người biến mất hay sao? Cũng giống như tình cảnh của người năm đó, đứng trước sự môn và chúng sinh, biết rõ là phải lựa chọn như thế nào, cứu lấy hay bỏ mặc, nhưng cuối cùng cũng vẫn là lạc hướng bước sai trên con đường đã được định trước, nay những mâu thuẫn trong lòng nàng cũng giống hệt như thế.

Không thể cứ hồ đồ để người biến mất đi như vậy được, ít nhất thì nàng cũng phải nhanh chân chạy đến nhìn người một lần cuối cùng, nàng còn rất nhiều lời chưa kịp nói với người, người nhất định là cũng rất muốn nghe nàng nói mấy câu trước khi đi mà.

Sư phụ ngày mai sẽ trở về rồi, nếu sư phụ trở về thì nàng sẽ không còn cơ hội nữa, hay là nàng đi cầu xin Mộ Ngọc thử xem? Xin sư thúc vào ban đêm không có nhiều người đề ý thì hãy mang nàng đến đó một lần với?

Trọng Tử nghĩ vậy liền đứng lên, nhưng còn chưa kịp đi ra khỏi cửa, bỗng nhiên trên ngọn núi cao nhất ở phía đối diện vang lên những tiếng chuông thật nặng nề.

.....

Trên ngọn núi cao nhất của Nam Hoa đã thiếu ít nhất là hơn phân nửa số lượng người ngày thường vẫn hay tập trung nơi đây, trên tòa chính điện - Thiên

điện chỉ có khoảng hai mươi đến ba mươi đệ tử trấn thủ, thần sắc ai nấy cũng đều ngưng trọng lại, Ngũ Độ, Mẫn Văn Trung và các vị chương giáo đều không nhìn thấy bóng dáng một ai cả.

Đã xảy ra chuyện lớn gì rồi sao? Trọng Từ tìm mãi trong các căn phòng mà không thấy Mộ Ngọc ở đâu liền tiến lên hỏi một đệ tử khác: "Đoạn sư huynh, huynh thấy thủ tọa sư thúc ở đâu không?"

Người đệ tử kia là đồ đệ của Ngũ Độ, tên gọi là Đoạn Trần Phi, nghe thấy nàng hỏi như vậy vội vàng dẫn nàng: "Cửu U ma cung kéo đến xâm phạm Nam Hoa, chương giáo và các vị chương môn đều ra cửa chính ở ngoài để nghênh địch rồi. Ta phụng mệnh của sư phụ ở lại trấn thủ nơi này, sư muội hãy mau quay trở về Từ Trúc Phong đi."

Quả nhiên là việc tình lọc ma kiếm không đơn giản như vậy, bởi vì bên trong ma kiếm có phong ấn một nửa ma lực của Nghịch Luân, ai mà không mơ ước có được nó kia chứ. Lần này đến cả Cửu U ma cung mà cũng mất kiên nhẫn luôn rồi. Trọng Từ nghĩ nghĩ rồi lại hỏi: "Thực Châu tỷ tỷ cũng đi ra ngoài rồi sao, sư huynh?"

Đoạn Trần Phi nói: "Thực Châu và Vân Anh, các nàng ấy phụng mệnh trấn thủ Kinh Thiên Phong rồi."

Là hai người đó trấn thủ ở Kinh Thiên Phong sao? Trọng Từ vừa nghe thấy thế thì mừng rỡ vô cùng, vội vàng nói lời cảm tạ Đoạn Trần Phi rồi bước đi.

Dưới ánh hoàng hôn, Kinh Thiên Phong hiện ra cao ngất trong mây, dường như lại càng làm tăng thêm sự nguy nga, đồ sộ của nó. Nhưng mà vào giờ phút này, ở bên đường lại là một vùng tĩnh mịch, yên lặng, trước mắt chỉ nhìn thấy hơn một trăm đệ tử nằm té ngã trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, thần sắc của mỗi người đều khác nhau, bước tới phía trước hơn mười bước thì thấy Yên Thực Châu và Vân Anh cũng nằm trên mặt đất.

Trọng Từ sợ hãi, chạy qua lay lay người của Thực Châu gấp giọng gọi: "Thực Châu tỷ tỷ!"

Cơ thể vẫn còn ấm áp, trên người vẫn còn hơi thở.

Trọng Từ nhẹ nhàng thở ra một cái, rồi xoay mặt lại nhìn xem tình hình của các đệ tử còn lại, vừa nhìn thấy lập tức biến sắc và cảm thấy khản trương hơn bao giờ hết.

Dựa vào tình hình trước mắt cũng không khó để phán đoán mọi việc cho lắm, Nam Hoa quả nhiên là có gian tế trà trộn vào, kẻ đó đã lợi dụng lúc sư phụ đi Dao Trì ở Thần giới và thừa dịp Cửu U ma cung đến xâm phạm buộc chương giáo và các vị chương môn phải ra bên ngoài nghênh địch, nên nhân cơ hội này làm loạn, mục đích của y rõ ràng là nhằm vào ma kiếm mà!

Kẻ đó đã lên Kinh Thiên Phong cướp ma kiếm hay chưa? Việc này vô cùng trọng đại, phải mau chóng báo cho chương giáo biết mới được!

Trọng Từ nghĩ vậy nên không dám trì hoãn, vội vàng quay trở về đại điện, đem việc này báo cho Đoạn Trần Phi biết, nhưng do Đoạn Trần Phi không tin những gì Trọng Từ nói nên lúc này đã dẫn theo mấy người đệ tử nữa bay thẳng đến Kinh Thiên Phong để xem xét.

Những đệ tử nằm trên đường đi có hơn phân nửa là đã chết, những người còn sống đều bị trúng ma chú nằm mê man bất tỉnh.

Nhận thấy sự việc này quả thật rất nghiêm trọng, nhìn lên trên đỉnh núi thì không thấy tín hiệu báo hiệu, nhưng Đoạn Trần Phi cũng không dám chần chừ, liền ra lệnh cho hai đệ tử đi bẩm báo mọi chuyện ở đây với Ngũ Độ, đồng thời phân phó cho những đệ tử còn lại mang đám người của Yên Thực Châu và Vân Anh đang hôn mê bất tỉnh quay trở về.

"Sư huynh, muội lên trên núi xem thử tình hình thế nào."

"Sư muội..."

Lời nói của y còn chưa dứt đã nhìn thấy Trọng Từ ngự Tinh Xán hướng về phía đỉnh núi mà bay lên, Đoạn Trần Phi nhìn thấy thế trong lòng cảm thấy lo lắng không yên, lỡ như kẻ gây ra chuyện này vẫn còn ở trên đó thì biết làm sao, y đang muốn ngự kiếm đuổi theo thì bỗng nhiên một bàn tay của ai đó từ phía sau lưng vươn tới giữ chặt y lại.

"Sư thúc."

"..."

"Người tại sao lại ..."Con đường đi lên Kinh Thiên Phong cũng không phức tạp lắm, Trọng Từ vội vàng xông lên trên đỉnh núi và cũng rất dễ dàng tìm được Vô Danh động như lời của Mộ Ngọc và mọi người đã nhắc tới, lúc này trước cửa động chỉ có một mình Văn Linh Chi chấp kiếm canh giữ ở ngoài cửa.

Nhìn thấy cảnh tượng ngoài dự đoán ở ngay trước mắt, Trọng Từ cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Người này thừa dịp sư phụ và chương giáo không có mặt ở đây, lén lút ra tay đã thương nhiều đệ tử trấn thủ để bảo vệ nơi này như vậy, mục đích của y không phải là nhằm vào thanh ma kiếm ở bên trong hay sao, nhưng dựa vào tình cảnh hiện tại thì xem ra, nơi này không giống như là đã xảy ra chuyện gì cả, chẳng lẽ chủ ý của y không phải là lên núi để lấy ma kiếm ư?

"Trọng Từ?" Văn Linh Chi lập tức phát hiện ra sự hiện diện của Trọng Từ, trên mặt liền hiện lên sắc mặt đề phòng, bàn tay phải đưa lên nắm chặt thanh kiếm, "Người tại sao lại lên đây!"

Trọng Từ đành ướm lời hỏi thử: "Nơi này... có xảy ra chuyện gì hay không?"

Văn Linh Chi không thèm trả lời nàng mà ngược lại còn giở giọng châm chọc: "Người không học thuật pháp, quả nhiên là nhàn rỗi thật, nhưng hiện giờ ngươi lại còn dám xông lên núi nữa, chẳng may bị bắt gặp thì đến lúc đó lại giở giọng cầu xin Tôn giả lại phải thay ngươi nói chuyện hay sao."

Xem ra Văn Linh Chi không hề hay biết chuyện gì đã xảy ra ở dưới kia, Trọng Từ thầm nghĩ, mặc kệ kẻ đó làm việc này xuất phát từ mục đích gì nhưng lúc này Đoạn Trần Phi đã cho người đi báo tin, nhất định chương giáo và mọi người sẽ nhanh chóng kéo đến nơi này, tốt nhất là nàng nên tranh thủ chút thời gian còn lại, vào bên trong trước một bước để xem thử đại thúc có ở đây không, đó mới là chuyện quan trọng nhất.

Lần đầu tiên Trọng Từ xuống giọng khàn cầu Văn Linh Chi: "Sư cô, cầu xin sư cô để cho con vào bên trong gặp đại thúc một lần cuối cùng, chỉ cần gặp được một lát thôi ạ, Trọng Từ không dám cầu xin gì hơn nữa đâu."

Văn Linh Chi vừa nghe thấy lập tức vô cùng sùng sốt, lớn tiếng trách mắng nàng: "Vạn Kiếp tiền bối đã sớm không còn trên đời nữa, ngươi nghe ai nói năng xằng bậy vậy hả, ai đã cho phép ngươi đi lên núi? Là Mộ sư huynh có phải không?"

"Không liên quan đến sư thúc, là con tự mình lên núi, Thực Châu tỷ tỷ và các đệ tử trấn thủ ngọn núi này đã xảy ra chuyện rồi!" Trọng Từ đem chuyện phát sinh ở dưới nói lại một lần nữa cho Văn Linh Chi nghe, rồi nàng hai mắt rung rung quỳ xuống, "Đoạn sư huynh đã cho người báo tin với chương giáo rồi, chắc chắn mọi người sẽ nhanh chóng đến đây, đại thúc vì con mà chết, cầu xin sư cô hãy cho con vào trong để gặp đại thúc một lần cuối cùng, sau này sư cô muốn con báo đáp như thế nào con cũng chấp nhận."

Văn Linh Chi nửa tin nửa ngờ những lời Trọng Từ nói, lại nhìn đi nhìn lại nàng vài lần để đánh giá rồi nhướn mày nói: "Ta khuyên ngươi nên mau chóng trở về đi. Nếu không, đề chương giáo đến đây mà bắt gặp ngươi thì ngươi lại bị trách phạt mà ta cũng không tránh khỏi bị người ta nói rằng sư cô ta đây làm hại người."

Trọng Từ cắn răng: "Bất luận là có xảy ra chuyện gì, tự con sẽ gánh chịu một mình, nhất định sẽ không làm liên lụy đến sư cô."

Văn Linh Chi xua xua tay: "Chuyện này nói thì dễ dàng vậy đó, nhưng chương giáo đã giao nhiệm vụ trấn giữ nơi này cho ta, nếu như chỗ này gặp chuyện không may thì ta làm sao có thể tránh khỏi bị liên quan kia chứ."

Trọng Từ dập đầu: "Chỉ cầu xin sư cô giúp Trọng Từ lần này."

Trên mặt Văn Linh Chi thần sắc càng thêm phức tạp hơn, bỗng nhiên nàng ta lâm nhâm trong miệng, niệm mấy câu gì đó.

"Sư cô đây là..."

"Đây là mê chú, có dùng hay không thì tùy ngươi, tương lai sau này nên nói như thế nào, đều do chính bản thân ngươi tự biết, nếu như gặp chuyện không may thì cũng không được trách ta."

"Đa tạ sư cô."

.....

Bên trong động có một cái vạc lớn bị bao phủ bởi ánh lửa đỏ bùng, chỉ có một điều rất kỳ quái là toàn bộ động thất cũng không quá nóng. Một thanh trường kiếm màu đỏ sậm đứng thẳng trong ngọn lửa đỏ rực, toàn bộ thanh kiếm bị ngọn lửa kia quấn quanh, có thể nhìn thấy được thân kiếm đang run lên nhẹ, nhìn thoáng qua tình trạng này của nó cũng có thể cảm nhận được giống như nó đang cực kỳ đau đớn khổ sở, quả nhiên không hổ danh là ma kiếm có tính thông linh.

Nhưng trong luồng tà khí dày đặc tỏa ra từ thân kiếm, vẫn không thể che giấu được một cảm giác vô cùng quen thuộc như trước đây nàng vẫn thường cảm nhận được, cho dù linh lực ngưng tụ lại rất mỏng manh, nhưng vẫn có thể thấy được sự tồn tại của một tàn hồn.

Trọng Từ ngơ ngác nhìn thanh ma kiếm kia rồi lẩm bẩm: "Đại thúc, là người sao?"

Tàn hồn kia kéo thân kiếm bay lên từ chổi hạ xuống bên dưới.

Đó là đại thúc muốn thúc giục nàng mau chóng rời khỏi nơi này! Trên đời này ngoại trừ đại thúc ra thì còn có ai lại lo lắng cho nàng như vậy nữa chứ? Trọng Từ rút cục kìm nén không nổi nữa, hai hàng nước mắt chảy dài trên má, nhạt nhòa ướt đầm cả khuôn mặt, vừa khóc nức nở vừa nói: "Đại thúc! Đại thúc! Con rất nhớ người, người có biết hay không, bọn họ muốn tình lọc thanh kiếm này, con nên làm thế nào mới tốt đây?"

"Thật ra con đã sớm nghĩ thông suốt rồi, con cũng không tính sẽ quay trở về Nam Hoa nữa. Ngày đó con nói với người con phải đi, chỉ vì con hờn dỗi với người mà thôi, bởi con không muốn tiếp tục nhìn thấy người vì Cung tiên tử mà lại mạo hiểm, chẳng tiếc gì mạng sống của mình. Người lại tưởng con muốn đi thật sao, cho nên người mới không giữ con lại cũng không hỏi con lý do tại sao con lại đột ngột đòi bỏ đi như vậy! Con thà rằng vĩnh viễn ở lại Vạn Kiếp cung với người cũng không bao giờ muốn đi ra khỏi nơi đó nữa!"

Tàn hồn kia chỉ im lặng, không đáp lại lời nàng.

Không phải là đại thúc không hiểu rõ mọi chuyện, cũng không phải là người không nhìn thấu tâm tư nàng, mà là người đã biết trước sớm hay muộn gì cũng sẽ có ngày này, đã như vậy thì làm sao người lại có thể không buông tay kia chứ?

Trong ánh lửa hình như có bóng dáng một khuôn mặt đang mỉm cười dịu dàng với nàng.

‘Con mau trở về đi, hãy ở lại Nam Hoa cho thật tốt, hãy quên hết tất cả mọi chuyện đã qua, không cần phải đau khổ và dằn vặt như vậy nữa, có biết không, Tiểu trùng nhi.’

Trong lòng chợt cảm thấy đau nhói từng cơn, Trọng Tử đau lòng đến mức không đứng vững được nữa mà ngã ngồi xuống đất, nàng chỉ biết lắc đầu liên tục.

‘Người đừng đi, đại thúc, con nhất định sẽ nghĩ cách để cứu người. Ngay cả người mà cũng rời khỏi thế gian này thì sau này thật sự chỉ còn lại một mình con lẻ loi, cô độc. Người có nhớ người đã từng nói rằng sẽ bảo vệ con, không cho ai bắt nạt con nữa không, đại thúc!’

‘Không phải như vậy đâu Tiểu Trùng nhi, con không phải một mình cô độc đâu, con còn có sư phụ, còn có sư thúc nữa. Đại thúc rời bỏ con mà đi, nhưng con có thể lại rời bỏ bọn họ được không? Tiểu Trùng nhi, con thật sự không muốn trở về Nam Hoa nữa sao? Con thật sự cảm thấy nếu con ở lại Vạn Kiếp cung thì sẽ sống vui vẻ hay sao?’

"Đại thúc, bọn họ rất tốt với con nhưng bọn họ lúc nào cũng đề phòng con, cho dù con đã cố gắng hết sức nhưng kết quả thì sao ạ, chuông giáo, Mẫn tiên tôn và bọn họ đều lo sợ rằng có một ngày nhất định con sẽ nhập ma, hơn nữa ... Sư phụ cũng không tin tưởng con, người không hề tin tưởng con."

‘Con sẽ không nhập ma đâu, ta không muốn con phải biến mất trên thế gian này.’

‘Bọn họ cho dù có tốt với con thế nào đi nữa cũng vẫn phải có điều kiện, chỉ duy nhất có đại thúc tốt với con mà không đòi hỏi bất kỳ điều gì cả, bởi vì con biết rằng cho dù con có nhập ma đi chăng nữa thì người cũng sẽ không ghét bỏ con có đúng hay không, đại thúc?’

Lần này thì không có lời đáp lại câu hỏi của nàng, tàn hồn trên thân kiếm kia lại trở nên trầm mặc giống như trước.

Bỗng nhiên, bên tai Trọng Tử truyền đến một tiếng cười ngắn ngủn nhưng cũng thật yêu dị, tiếp theo đó là một giọng nói thì thầm: "Đến đây đi, chỉ cần người đánh viên Vô Phương châu này rơi xuống là người có thể cứu được y ngay thôi." Giọng nói này thật khó nghe nhưng lại tràn ngập ma lực mê hoặc lòng người.

"Người là ai!" Trọng Tử kinh hãi hỏi lại.

"Đừng hỏi ta là ai, ta chỉ là muốn giúp người mà thôi, chẳng lẽ người không muốn cứu y hay sao? Nào, mau đến đây đi, mau lấy viên Vô Phương châu này ra khỏi đây, nếu người không làm nhanh lên thì y sẽ bị hồn phi phách tán mất đó."

Trọng Tử không tự chủ được bản thân mình nữa nên đứng lên, nghe theo lời chỉ dẫn của nó, nàng ngẩng mặt nhìn lên phía trên cái vạc lớn kia, quả nhiên là nhìn thấy ngay một hạt châu trắng trong đang chuyển động giữa không trung, từ viên ngọc đó tán ra ánh sáng thật thuần khiết và nhu hòa, đó chính là vật chỉ bảo của phật môn trong truyền thuyết - Vô Phương châu.

‘Đừng nghe lời nó ! Mau ra khỏi nơi này, Tiểu Trùng nhi!’

Được những lời nói kia cảnh tỉnh, Trọng Tử chợt cảm thấy chân động cả người rồi đột nhiên hoàn hồn lại, lúc này nàng chỉ nhìn thấy tàn hồn của Sở Bất Phục đang kích động vô cùng, rõ ràng là người đang cố sức cảnh báo nàng nhưng lại không thể thoát ra được sự trói buộc của ma kiếm.

Nhưng thừa dịp nàng vẫn còn đang do dự, tâm tư vẫn đang bị kích động, chưa được ổn định lại, giọng nói kia lại vang lên: "Người thực sự nhẫn tâm trở mặt nhìn y chết thật sao? Y là người đối xử với người tốt nhất trên đời này, người lại nhìn thấy y chết mà không cứu sao?"

Đầu óc Trọng Tử lại càng trở nên mờ mịt hơn nữa, nhưng lại nhìn thấy tàn hồn trên thân kiếm kia liền lui về phía sau từng bước, lẩm bẩm: "Không..."

"Là ai đã giúp người trở về bên cạnh sư phụ của người? Vào lúc mà người bị người khác xâm phạm và làm nhục, ai là người đã cứu người? Người thử nhìn xem cả Tiên môn đối đãi với người như thế, bọn chúng lại còn muốn làm hại đại thúc của người nữa kia, người làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn được kia chứ?"

‘Tiểu Trùng nhi, không được nghe lời nó, nó đang muốn làm hại con, con đừng nghe theo sự mê hoặc của nó, đi mau đi!’

Những suy nghĩ vừa hỗn loạn lại vừa mịt mờ cứ dâng lên cuộn cuộn, trong khi đó hai ý niệm mâu thuẫn đang chống đối lẫn nhau ở trong đầu Trọng Tử, nàng thống khổ nhắm mắt lại. Phải, đúng là thanh ma kiếm kia đang cố ý dụ dỗ nàng muốn nàng mắc mưu, nhưng chẳng lẽ nàng thật sự không muốn cứu đại thúc hay sao?

Phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng xoàn xoạt, dường như là có cái gì đó đang trườn trên mặt đất, tiếng động này nghe có vẻ rất quen tai.

Trọng Tử kinh hoàng xoay người lại, thốt lên: "Tiểu ma xà!"

Con tiểu ma xà kia ngẩng đầu lên nhìn thanh ma kiếm, rồi lại quay sang nhìn nàng, trong ánh mắt của nó hiện lên rõ sự phẫn nộ lẫn trách cứ.

Trọng Tử không thể nói được bất cứ một lời nào để mà chống đỡ hay giải thích với nó, nàng cảm thấy áy náy nhưng lại càng kinh ngạc nhiều hơn nữa, bởi vì việc này từ đầu tới đuôi nàng cũng chưa hề nói cho nó nghe lần nào, vậy thì làm sao mà nó lại biết được chứ? Còn có một chuyện lại càng khó hiểu hơn nữa là ở dưới chân núi đã có Đoạn Trần Phi trấn thủ làm sao nó có thể lên trên này được? Đoạn Trần Phi đã phái người đi báo tin rồi nhưng vì sao

lâu như vậy mà đám người Ngu Độ còn chưa tới đây?

Những mối nghi ngờ cứ lần lượt nảy sinh trong lòng nàng, theo đó những dự cảm về một điềm xấu sắp xảy ra cũng dâng lên không ngừng.

"Người tới đây làm gì, không được, đừng làm như vậy, mau trở về đi!"

Trọng Tử không kịp cản nó lại, cái đầu của tiểu ma xà cúi xuống một cái, toàn bộ thân rắn của nó bắt chợt lớn lên một cách nhanh chóng, chỉ một lát sau liền trở nên to lớn, mạnh mẽ như sóng nước tuôn trào. Nó lập tức xông lên phía trước, bắt đầu bay xung quanh vây lấy cái vạc lớn trong động, hành động mau lẹ và mạnh mẽ giống như một cơn gió xoáy, toàn thân nó là một màu đỏ lửa cùng hoà lẫn vào ngọn lửa đỏ rực ở bên dưới, giống như hợp thành một thể thống nhất.

Mùi da thịt cháy khét bốc lên, lan ra khắp hang động, đó cũng chính là lúc thân hình của tiểu ma xà bị ngọn lửa Cửu Thiên trong cái vạc kia thiêu đốt.

Trọng Tử không còn cách nào khác đành phải xông lên tóm nó lại, vừa kéo vừa hét lên: "Không được làm như vậy, nếu không người sẽ chết cháy đây, mau biến hình trở lại rồi quay về đi!"

Tiểu ma xà dùng cái đuôi rắn của nó hất nàng ra xa, nó nhìn đau liếc nàng một cái rồi lại quyết tuyệt quay đầu, hướng về phía ma kiếm bên trong cái vạc kia mà quần lấy. Thanh ma kiếm kia dường như cũng hiểu được ý của nó, lập tức thân kiếm phát ra ánh sáng ngày càng mạnh mẽ hơn, phối hợp với ánh sáng đỏ, những luồng kiếm khí cũng được phát ra.

Tuy bị bảo vật của Phật môn và thuật pháp không chế nên kiếm khí phát ra không mạnh lắm, nhưng nếu tiếp xúc gần với nó thì luồng kiếm khí này cũng đủ để đả thương người khác, bởi vậy chỉ trong nháy mắt thân hình của tiểu ma xà bị cắt đứt ra thành mấy đoạn.

Cảnh tượng này thật là thảm thiết, nhưng Trọng Tử chỉ nhìn thấy trước mắt toàn là một màu đen, lúc này trong lòng nàng đau quặn thắt, không khỏi kinh hoàng mà hét lên thất thanh.

Máu của tiểu ma xà đỏ xuống như một tấm thảm màu xanh ngọc bích vậy ra khắp nơi, rơi xuống cái vạc bên dưới, dính ở trên mặt nàng và bắn ra tung tóe dính trên bốn vách tường giống hệt nhau như mặt kính ở bên trong động.

Trong màn máu xanh biếc đó còn có cả Vô Phương châu.

Ma xà ở chốn Hư Thiên, luôn luôn trung thành bảo vệ chủ nhân của mình, nay nó liều mình một phen đánh rơi viên ngọc kia xuống, khiến cho thánh vật thuần khiết của Phật môn - Vô Phương châu cũng bị ô nhiễm trong màn máu của ma xà. Ánh sáng rực rỡ từ viên ngọc đột nhiên thu hết lại, viên ngọc trở nên âm ảm thất sắc, Vô Phương châu cùng với thi thể bị cắt đứt thành từng khúc của con tiểu ma xà rơi vào bên trong cái vạc, lập tức bị ngọn lửa Cửu Thiên thiêu đốt thành tro bụi.

"Ha ha..." Một tiếng cười rùng rợn vang vọng khắp hang động khiến cho người khác nghe thấy mà lông tóc dựng đứng hết cả lên.

Một đám người từ bên ngoài cửa hùng dũng tiến vào, dẫn đầu đám người chính là Ngu Độ và các vị chưong môn, đi theo phía sau là đám người Văn Linh Chi.

Khi nháy rõ tình hình bên trong động, Ngu Độ chỉ biết thở dài không nói tiếng nào.

"Nghiep chưong!" Mẫn Văn Trung gầm lên, đang muốn lập tức ra tay nhưng lại bị cản lại.

Bị sự tức giận của y làm cho kinh sợ, hơn nữa lại không hề nhìn thấy bóng dáng của Đoạn Trần Phi và mấy người đệ tử lúc trước gặp ở dưới chân núi đầu, Trọng Tử đột nhiên tỉnh ngộ. Nàng quay sang nhìn ánh lửa hùng hực, cảm giác giống như mình đang rơi vào vực sâu thăm thẳm, không nhìn thấy đáy, khắp cả người như có khí lạnh lan tràn, nàng run rẩy, bước chân lại vô thức lui về phía sau từng bước.

Đúng rồi, chính bản thân nàng cũng trở thành nạn kiếp bất phục rồi sao.

.....

Trên đại điện Lượng Quang của Nam Hoa lạnh lẽo như băng giá, lúc này trên bậc thềm cao cao đã có một người đứng sẵn ở đó, vẻ mặt hờ hững, như một bức tượng đá lạnh lẽo không chút sự ấm, cả người mặc y phục trắng tinh khôi, phong thái lạnh lùng nhìn hết sức bất mắt.

Trọng Tử bước từng bước một đi vào bên trong đại điện, quỳ xuống, đôi mắt to tròn của nàng có chút dại ra, nhưng ánh mắt lại bình tĩnh đến đáng sợ.

Người đứng trên đó với đôi đồng tử tối đen như bóng đêm, cũng không biết là đang nhìn nàng hay là không nữa.

Lúc này, Mẫn Văn Trung đang nổi giận đứng đứng bước lên bậc thềm, Ngu Độ thì chỉ nhủ thầm, Hành Huyền cũng không biết nói cái gì cho phải, các vị chưong môn các phái thì trong lòng ai nấy cũng biết đây là trường hợp xấu hổ của sư môn, cho nên đều tự tìm cơ rồi trở về phòng, để cho nội bộ tự giải quyết.

Sau khi bốn vị tiên tôn trở về chỗ ngồi, Mộ Ngọc và các đệ tử khác đều lui ra ngoài, cánh cửa điện chậm rãi đóng chặt lại.

Thanh ma kiếm màu đỏ sậm đứng thẳng ở phía trước bậc thềm, ánh sáng phát ra từ nó lóe lên sự đắc ý và đùa cợt, nay Vô Phương châu đã bị hủy thì chắc chắn việc tinh lọc ma kiếm là hoàn toàn không có khả năng thực hiện được nữa.

Ngu Độ chỉ biết nhìn thanh ma kiếm mà thở dài: "Vẫn là nên để cho Đốc giáo xử trí đi."

Các sư huynh sư đệ cùng thể hệ với mình đều chết dưới thanh kiếm này, đến nay vất vả lắm mới tìm được về để tỉnh lọc, thể nhưng trong lúc tỉnh lọc lại phát sinh ra biến cố lớn như thế này, Mẫn Vân Trung cố nhẫn nhịn sự uất hận, nói: "Nghiep chương, ngươi còn có gì để nói nữa không!"

Trọng Tử chỉ lắc đầu mà không nói một tiếng nào.

Không hề có những lời giải thích để biện minh cho mình, tất cả mọi thứ phát sinh ngày hôm nay đều là những chuyện không nên phát sinh. Chỉ có điều ở trong lòng nàng, đại thúc có một vị trí vô cùng quan trọng. Chuyện này là do tiểu ma xà làm, nó dám làm chuyện mà nàng muốn nhưng lại không dám làm, nàng lại có thể cảm thấy oan khuất sao? Không cần phải so đo tính toán làm gì, bởi lần này cho dù có bị hãm oan thì ít nhất vẫn tốt hơn nhiều so với những lần trước mơ mơ hồ hồ mà bị hãm oan.

Nàng đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi: "Đoạn sư huynh đâu rồi ạ?"

"Đoạn Trần Phi nếu như vẫn còn sống để báo tin cho chúng ta, thì làm sao chúng ta lại có thể để cho người thực hiện mưu đồ này được. Lần này chỉ cần tới trễ một bước nữa thôi thì chỉ sợ rằng ma kiếm đã có kí chủ mới rồi!" Mẫn Vân Trung cười lạnh, "Sự việc đã tới nước này, ngươi còn muốn nói là có ai hãm hại ngươi nữa không?"

Trọng Tử không nói gì.

Đúng vậy, sự việc đã tới nước này, nàng cũng biết là không nên ôm hy vọng gì nữa.

"Người tâm thuật bất chính, tự ý xông vào Kinh Thiên Phong, ra tay giết hại đồng môn, ra lệnh sai khiến ma xà Hư Thiên hủy hoại Vô Phương châu, mưu đồ cứu Nghịch Luân ma kiếm, ngươi đã biết tội chưa?"

"Trọng Tử biết tội."

Mẫn Vân Trung vốn tưởng rằng nàng nhất định sẽ chống chế và phản bác lại, ai ngờ được kết quả lại ngoài ý muốn như thế, không khỏi cảm thấy sững sờ vô cùng.

Ngu Độ nói tiếp: "Lần này gây ra họa lớn như vậy, ngươi có từng nghĩ tới hậu quả nghiêm trọng của việc này chưa?"

Trọng Tử nghe Ngu Độ hỏi thì chỉ trầm mặc một lát rồi dập đầu xuống nói: "Trọng Tử đã phụ sự kỳ vọng và tin tưởng của sư phụ và chương giáo, nay cho dù đệ tử có phải chết, cũng không hề có nửa câu oán hận, chỉ cầu xin sư phụ và chương giáo... tha thứ."

Mẫn Vân Trung thấy thế chỉ lạnh lùng nói: "Kinh Thiên Phong được nhiều đệ tử bảo vệ rất nghiêm mật, bằng sức lực của một mình ngươi, ngươi làm thế nào có thể khống chế được bọn họ? Nếu như ngươi quả thực có tâm hối cải, thì mau khai thật ra để tránh khỏi bị nặng tội thêm."

Trọng Tử chỉ lắc đầu nói: "Con cũng không biết."

"Nghiep chương! Sư phụ của ngươi vừa rời khỏi Nam Hoa, lập tức có người của Cửu U ma cung đến tấn công, người nhân cơ hội này để tiến hành mọi việc, đã chuẩn bị chu đáo như thế vì sao lại dám nói là không biết kia chứ?" Mẫn Vân Trung nhìn thấy nàng không chịu khai ra mọi chuyện, giận dữ, "Nể mặt Hộ giáo cho nên bọn tọa chưa từng đưa ngươi tới hình đường để nhận hình phạt, dù sao thì ngươi với Hộ giáo cũng là tình thầy trò, nếu như ngươi vẫn còn nhớ đến ân tình ấy thì cũng đừng để cho sư phụ của ngươi phải khó xử."

Câu nói này như đâm trúng chỗ đau của Trọng Tử, nàng lập tức ngước mặt lên.

"Con chỉ muốn cứu đại thúc, những việc khác quả thật là con không hề biết một chút gì cả, Trọng Tử tuyệt đối không dám lừa gạt sư phụ!"

"Hỗn láo, ngươi phạm vào tội lớn, đã bị trục xuất khỏi sư môn, tại sao lại còn dám gọi sư phụ!"

Trọng Tử sắc mặt trắng bệch ra, im lặng không nói gì nữa.

Mẫn Vân Trung đứng dậy ra lệnh: "Đưa đến hình đường!"

"Khoan đã". Người ngồi ở bên cạnh từ nãy tới giờ vẫn chưa hề mở miệng bỗng thân nhiên nói: "Bên trong Nam Hoa có nội gián, việc này không cần phải hỏi con bé."

Tiếng nói vừa dứt, hai cánh cửa điện đã tự động mở ra, một bóng người mặc y phục màu tím bay từ bên ngoài cửa vào, bật lên tiếng kêu rên khi rơi xuống mặt đất, kẻ này đã bị phép cách không lôi đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 30: Kết thúc

Cánh cửa điện đóng chặt lại, người mới vừa bị ném qua cánh cửa một cái thật mạnh, rơi từ trên không trung xuống mặt đất, vậy mà chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã có thể đứng dậy được ngay.

"Vân Anh?" Trọng Tử vừa nhìn thấy rõ khuôn mặt của người bị ném vào lập tức vô cùng kinh ngạc, không phải là nàng ta và Yến Thực Châu bị kẻ kia hãm hại, đánh cho hôn mê bất tỉnh rồi hay sao?

Ngu Độ chân điện kêu lên: "Bộ Mộng Giã!"

Giờ phút này chỉ nhìn thấy Vân Anh cả người khoác y phục màu tím, mái tóc dài màu trắng bạc rũ rượi, đôi mắt toàn một màu đen tăm tối lóe ra thứ ánh sáng ma mị, toàn thân tỏa ra tà khí dày đặc không hề phù hợp với chốn tiên môn, nếu không phải khuôn mặt của nàng ta vẫn chưa hề biến đổi thì Trọng Tử chắc chắn là không nhận ra được nàng ta là ai rồi.

Hành Huyền thở dài: "Thì ra là thế, không trách được vì sao ngươi có thể tránh được mấy lần tiên đoán của ta."

"Không hổ danh là Lạc Âm Phàm, ta bại lộ trên tay ngươi cũng không có gì phải nuối tiếc." Vân Anh thở hỗn hển, chậm rãi đứng thẳng người lên, tiếp tục nói: "Không sai, năm đó ta phụng mệnh của chủ nhân lên vào Nam Hoa để làm nội ứng từ bên trong. Nhưng ai ngờ được là thánh quân lại nhất thời hồ đồ, cuối cùng thất bại trong gang tấc, nếu không thì lão Thiên tôn gì đó..."

Tất cả sư huynh, sư đệ đều bị chết trong họa kiếp Nghịch Luân cho nên Mẫn Vân Trung lúc nào cũng cảm thấy canh cánh trong lòng về chuyện này, bây giờ lại thấy Vân Anh buông lời nhục mạ Thiên tôn của Nam Hoa thì làm sao mà y có thể nhẫn nhịn được, lập tức nổi giận bưng bưng, quát lên một tiếng rồi tung chưởng đánh ra.

Lúc này Vân Anh đang bị pháp lực của Lạc Âm Phàm khống chế, bởi vậy không thể phản kháng lại được, cả người bị đánh bay lên đập mạnh vào cửa điện rồi ngã bổ nhào xuống, máu tươi từ trong miệng tràn ra.

Mẫn Vân Trung do có oán hận tích tụ trong lòng quá sâu nặng, không kìm chế được lại muốn ra tay một lần nữa, nhưng đã bị Ngu Độ ngăn lại: "Pháp thuật sở trường của Mộng ma giấu trời che biển, khó mà tiên đoán ra được. Sự việc lần trước của Trọng Tử cùng Thiên Ma Lệnh cũng là ngươi sắp đặt tính kế phải không?"

Vân Anh nghe Ngu Độ chất vấn mà không chút hoang mang, sợ hãi, chỉ đưa tay lau đi vết máu ở bên môi rồi nói: "Ta thấy con bé trời sinh sát khí, có lẽ là có quan hệ sâu xa với thánh quân năm đó, bởi vậy đã động tay động chân ở trên người của nó một chút, cho con bé làm thử huyết chú để giải phong ấn Thiên Ma Lệnh xem được không."

Hành Huyền lại nói: "Lúc ấy ta tiên đoán thì thấy con bé vẫn chưa trúng mộng yểm thuật, thì ra nguyên nhân là do đã bị ngươi giải trừ đúng lúc. Sau đó ta cũng từng hoài nghi việc này là do Mộng Cơ của Cửu U ma cung nhúng tay vào, thật không thể tưởng tượng được lại là do bộ hạ cũ của Nghịch Luân làm."

Vân Anh ngao ngễ nói: "Mộng Cơ năm đó chẳng qua chỉ là thủ hạ của cánh tay phải chủ nhân ta thôi (*), chút thuật pháp con con đó mà đòi so sánh với chủ nhân ta sao!"

** Mộng Cơ chỉ là thủ hạ của người được coi là cánh tay phải của Nghịch Luân*

Ngu Độ cắt lời: "Ngày xưa ở bên cạnh Nghịch Luân, trái thì có Thiên Chi Tà, phải thì có Mộng Ma. Từ trước đến nay chúng ta vẫn hoài nghi mọi việc là do Thiên Chi Tà làm, thì ra đều sai lầm hết cả rồi. Ta hỏi ngươi, Mộng Ma đã có mặt ở Nam Hoa rồi sao?"

Vân Anh cất giọng đầy khinh bỉ: "Người khác tặng bốc Nam Hoa của ngươi như thế nào ta không cần biết, nhưng chủ nhân của ta chưa từng để nó vào mắt. Núi Nam Hoa còn chẳng bằng một đầu ngón tay trong gia trang của ngươi, cần gì người phải đến Nam Hoa của ngươi kia chứ."

Lời nói này mặc dù rất cuồng vọng, nhưng năm đó Mộng Ma tự cho mình là ma thuật cao minh lại nổi danh khắp chốn, nếu nói rằng y báii nhập tiên môn cam chịu làm một đệ tử tầm thường thì thật sự là không hợp với cá tính của y một chút nào. Ngu Độ vuốt cằm: "Lần này sắp đặt mọi chuyện nhằm ngăn cản tiên môn tinh lọc ma kiếp, là do y bày mưu tính kế, và kẻ áp chế, hãm hại Vạn Kiếp cũng là y, đúng không?"

Vân Anh không hề phủ nhận: "Ma kiếp của Thánh quân không thể bị tinh lọc được, năm đó nó chọn lựa Sở Bất Phục làm kí chủ cũng chính là để ngăn cản việc này. Để tiến hành mọi việc ngày hôm, trước tiên ta đã đem tin tức hồn phách của Sở Bất Phục vẫn còn tồn tại nói cho ma xà Hư Thiên biết, rồi thừa dịp Yến Thực Châu chưa kịp chuẩn bị, ra tay khống chế và giết chết các đệ tử trấn thủ dưới chân núi." Nói tới đây, Vân Anh đưa mắt nhìn sang Trọng Tử rồi nói tiếp: "Đáng tiếc là ta còn chưa kịp lên tới trên núi thì đã bị con bé này bắt gặp, lại còn gọi Đoạn Trần Phi ra nữa, suýt chút nữa thì làm hỏng việc lớn của ta rồi. Bởi vậy sau khi Trọng Tử đi ta đã giết Đoạn Trần Phi rồi đi lên núi thì thấy Văn Linh Chi đã cho con bé đi vào bên trong rồi, việc này quả thực là đã giúp ích cho ta không ít, ta đỡ phải ra tay..."

Khuôn mặt Văn Linh Chi biến sắc nặng nề, hét lên: "Ngươi nói vậy!"

Mẫn Vân Trung cắt ngang: "Ngươi có thể ra tay giết hại Đoạn Trần Phi và các đệ tử khác thì cần gì phải nương tay đối với một mình Trọng Tử kia chứ?"

Vân Anh hơi sững sốt rồi lại bình tĩnh cười nói: "Ta thấy con bé trời sinh sát khí, có khả năng là nó có mối quan hệ sâu xa với thánh quân. Dù sao thì thân phận của cũng nó rất đặc thù, không phải vừa vặn có thể gánh tội thay ta sao?"

"Thật là ăn nói xằng bậy! Ma tộc các ngươi giỏi nhất là đi lừa gạt người, ngươi tưởng rằng chỉ cần nói như vậy là có thể bảo vệ cho kẻ đồng lõa với ngươi sao." Mẫn Vân Trung giận dữ: "Theo như những gì ngươi nói thì đệ tử của đốc giáo ta là cố ý làm việc theo tình riêng sao?"

Vân Linh Chi sắc mặt trắng bệch, nghiêm mặt nhìn Trọng Tử.

Trọng Tử trầm mặc một lát rồi nói: "Không liên quan đến Vân sư cô, là do con thừa dịp lúc sư cô không đề phòng đã dùng mê chú khống chế sư cô để cho con vào bên trong."

Vân Anh tức giận nhìn Trọng Tử: "Rõ ràng là không phải do ngươi làm, ngươi..."

Mẫn Vân Trung quát: "Hoa ngôn xảo ngữ, mồm năm miệng mười! Nếu như ngươi muốn Trọng Tử gánh tội thay cho ngươi thì bây giờ sao lại phải biện hộ cho nó như thế? Điều đó có thể khẳng định Mộng Ma chắc chắn là chưa chết, chủ nhân ngươi hiện giờ đang ở nơi nào, ngươi mau chóng khai ra, nếu không khi đã bị đưa vào hình đường thì chỉ khổ thân ngươi mà thôi!"

Vân Anh nghe vậy lại cười to, giọng lại càng khinh bỉ hơn nữa: "Chủ nhân của ta ở nơi nào, ngươi chưa đủ tư cách để biết đâu!"

Mẫn Vân Trung cười lạnh: "Bồn tọa không sợ ngươi mạnh miệng nói càn đâu, ta tự có biện pháp khiến cho ngươi phải mở miệng."

Vừa nói tới đây, cả đám người trong điện chợt cảm thấy ma khí tỏa ra đánh úp thẳng vào mặt.

Thì ra Vân Anh biết chắc chắn là lần này không thể thoát thân được, cho nên đã chủ tâm định sẵn là mình phải chết. Bởi vậy không tiếc nuối gì tự tay hủy hoại chân thân của mình, phá tan tiền chủ của Lạc Âm Phạm đang khống chế trên người nàng ta, tung một đòn cuối cùng toàn lực phản kích.

Mẫn Vân Trung tu vi ngàn năm nên gặp tình huống như này đương nhiên là không sợ hãi gì, hơn nữa y vốn căm hận ma tộc đến tận xương tủy, thấy thế cũng không kinh hoảng, chỉ cười lạnh hừ nhẹ một tiếng trong mũi, tung Phù Đồ Chương trong tay ra. Đồng thời ở bên cạnh Ngu Độ cũng ra tay.

Chỉ nghe 'Rầm' một tiếng, nhìn lại thì thấy Vân Anh đã bị đánh bay lên cửa điện rồi lại dội ngược trở lại, rớt xuống nằm quay cuồng trên mặt đất, thân hình dần dần trở nên trong suốt mơ hồ.

"Lão già họ Mẫn kia quả nhiên là ngang ngược, vô nhân đạo. Nhưng vì di chí của thánh quân, cho dù ta có chết cũng không hối tiếc. Ngươi, tất cả các ngươi! Hãy chờ đi! Lục giới chắc chắn trở thành thiên hạ của ma tộc ta!"

Nghe được hai chữ "Di chí" từ miệng Vân Anh, Ngu Độ đột nhiên nhớ ra điều gì đó rất quan trọng: "Nghịch Luân đem một nửa ma lực truyền vào trong ma kiếm, rốt cuộc là y có mục đích gì!"

"Tóm lại là có một ngày, nhất định lục giới sẽ nhập ma!" Tiếng cười vang vọng khắp đại điện, ma linh dần dần tiêu tán rồi biến mất không còn dấu vết.

.....

Trong điện yên lặng một hồi lâu, Mẫn Vân Trung bỗng nhiên quát lớn: "Linh Chi!"

Vân Linh Chi lúc này sợ hãi quỳ xuống, run giọng nói: "Đệ tử có mặt."

"Ta và chương giáo thấy ngươi làm việc ổn thỏa, mới để cho ngươi canh giữ ở nơi quan trọng như này. Lúc đó trên người của ngươi rõ ràng là có mang theo tín hươg để đưa tin, làm sao có thể dễ dàng trừng thuật chủ như vậy được? Thân là đệ tử của đốc giáo mà lại để xảy ra những chuyện như thế, hay là ngươi thực sự có tư tâm làm chuyện này? Ngươi mau khai thật ra, nếu dám có nửa lời gian dối thì sư phụ tuyệt đối không bỏ qua cho ngươi!"

"Bẩm sư phụ, việc này không liên quan gì đến đệ tử, là do yêu nữ kia cố tình vu oan hãm hại đệ tử! Đệ tử... Đệ tử thật sự là không biết gì hết, Trọng Tử đã thừa dịp đang nói chuyện, đệ tử không hề phòng bị thì đột nhiên ra tay."

"Có đúng như thế không?" Mẫn Vân Trung nhìn Trọng Tử.

Trọng Tử không nói gì, xem như cam chịu mọi thứ.

Họa lớn đến mức này, thì một người gánh vác hay hai người gánh vác cũng không khác nhau là mấy, cần gì phải làm liên lụy đến người khác kia chứ, cứ để một mình nàng gánh chịu là được rồi.

Mẫn Vân Trung nghe vậy thì sắc mặt cũng dịu đi ba phần: "Ngươi đã biết rõ Trọng Tử và việc này có mối quan hệ mật thiết đến mức nào rồi cơ mà. Đáng lý ra ngươi không nên bất cẩn và sơ sẩy như thế, đến nỗi để cho bản thân gặp phải họa lớn như vậy!"

Vân Linh Chi dập đầu nhận tội: "Đệ tử đã biết sai, xin cam nguyện lĩnh tội."

"Phạt ngươi ba năm đóng cửa (*) tự sám hối."

Nguyên văn : 面壁 diện bích – nghĩa là quay mặt vào tường. Từ này không phải là lần đầu xuất hiện trong Trọng Tử, Trác Hạo và Trọng Tử đều đã từng bị lãnh hình phạt này. Nhưng MDH xét thấy edit đúng như từ gốc thì không thoát nghĩa nên đã tự chuyển.

"Đệ tử nghe rõ ạ."

Chợt nhìn lại ánh mắt thản nhiên từ đôi mắt của một người nào đó, cả người Văn Linh Chi chợt run run lên một cái, chần chờ: "Thật ra lúc ấy đệ tử có nghe Trọng Tử nói qua ở bên dưới chân núi đã xảy ra chuyện không hay, Đoàn sư huynh đã phái người đi báo tin cho chương giáo rồi."

"Đó chỉ là lời nói miệng không có bằng chứng, nay người đã chết cũng không thể đối chứng được." Mẫn Văn Trung nghe đồ đệ của mình có ý muốn biện bạch cho Trọng Tử liền mất kiên nhẫn, phát tay lệnh cho Văn Linh Chi lui ra ngoài rồi quay sang Ngu Độ: "Chương giáo xem thử nên xử trí việc này như thế nào cho ổn thỏa?"

Vẫn là đem củ khoai lang nóng đến phồng tay này vắt qua tay y rồi, Ngu Độ chỉ biết âm thầm cười khổ.

Sư đệ của y đối với đồ đệ này như thế nào, người khác có thể không biết rõ nhưng y sao lại không rõ được. Hẳn nhiều lần âm thầm sắp xếp mọi chuyện, ra sức che chở bảo vệ không nói, mà ngay cả lần này đang ở thần giới tị kiếp cũng vội vàng chạy về, thân thể chịu kiếp nạn mấy ngày liền cũng không buồn quan tâm, chỉ ra sức để trở về kịp lúc mà thôi. Nhưng lần này con bé trở về Nam Hoa, Nam Hoa lại liên tiếp gặp phải chuyện không may, thật sự là không thể giữ lại được nữa, tốt nhất vẫn là nhân cơ hội này xử trí mọi chuyện cho thỏa đáng. Sư huynh đệ cảm tình thâm sâu, cuối cùng cũng không thể xé to mọi chuyện ra quá mức đâu. Huống chi sư đệ lúc nào cũng lấy đại cục làm trọng, thì cũng phải hiểu là chương giáo y cũng rất khó xử chứ.

Thấy Lạc Âm Phàm không tỏ vẻ gì, Ngu Độ đành mở miệng: "Chiếu theo giáo quy xử lý đi."

Có những lời này của Ngu Độ, Mẫn Văn Trung lập tức không còn băn khoăn vướng mắc gì nữa, nghiêm mặt: "Thân là đệ tử tiên môn nhưng trong lòng lại mang tà niệm, mưu đồ cấu kết cùng với ma tộc, ra tay giết hại đồng môn, nay chiếu theo giáo quy trục xuất người khỏi sư môn, chịu hình phạt ngũ lôi (*), đánh tan hồn phách, người có phục không?"

** 5 lần bị sét đánh. Chúng ta thường hay nghe cụm từ ngũ lôi oanh đình, chính là trường hợp này.*

Những lời này khiến cho cả người Trọng Tử run lên, nàng không nói gì chỉ giương mắt nhìn lên.

Người cũng đang nhìn nàng, nhưng trong ánh mắt của người lại không hề mang theo một chút biểu cảm gì.

Trọng Tử nhanh chóng rũ mắt xuống, hai tay siết chặt lấy Tinh Xán: "Trọng Tử... cam nguyện chịu phạt."

Mẫn Văn Trung mặc dù là kẻ nghiêm khắc, cô chấp, nhưng đối với đồng môn, vẫn bồi vẫn là một người rất thân thiết và yêu thương hết lòng. Rốt cuộc thì nghiệt đồ này vẫn là đồ đệ duy nhất của sư diệt mình, lúc trước cũng vì nó mà y và hắn đã nhiều lần tranh cãi đến mất cả hòa khí, bây giờ tốt nhất vẫn là không nên xử trí trước mặt hắn, vì thế liền quay sang Lạc Âm Phàm cố gắng hết sức để giữ hòa khí, mở miệng: "Âm Phàm, nơi này đã có ta cùng với chương giáo, con có cần phải trở về Tử Trúc Phong trước không?"

Lạc Âm Phàm chậm rãi đứng dậy, không nhìn hai người mà chỉ nhìn về phía Trọng Tử: "Đệ tử của Trọng Hoa, không cần chương giáo và đốc giáo phải nhọc lòng."

Mẫn Văn Trung nhú mày.

Ngu Độ vội nói: "Môn hạ của Sư đệ, để cho sư đệ xử trí là tốt nhất, ta với sư thúc vẫn nên trở về trước đi." Nửa đêm, ở bên trong đại điện trống không, vắng vẻ, mọi người đều im lặng thối lui, không ai nói một tiếng nào. Lạc Âm Phàm bước một bước xuống bậc thềm, đứng ở trước mặt Trọng Tử.

Tám năm là thầy trò, đến cuối cùng nàng vẫn làm cho người thất vọng rồi, Trọng Tử cảm thấy trước mắt thật mờ mịt, cả cuộc đời này của nàng, rốt cuộc là nằm mơ hay sự thật? Nếu nói đó chỉ là một giấc mơ, thì sao trái tim lại đau đớn đến mức không thể nào chịu đựng được như vậy? Nếu nói đó là sự thật, có sao nàng lại trở nên hèn mọn đến mức này, chẳng lẽ vận mệnh của nàng mãi mãi không thể sống như một người bình thường được hay sao?

Im lặng một hồi lâu, Trọng Tử đưa hai tay nâng Tinh Xán lên, xoay người, nhẹ nhàng bước tới trước mặt Lạc Âm Phàm, sau đó quỳ xuống cung kính khấu đầu ba cái chạm thật mạnh xuống nền điện lạnh lẽo, không nói bất cứ lời nào.

Nàng thật lòng muốn cứu đại thúc nhưng kết quả lại gây ra họa lớn như thế này, còn khiến cho sư phụ mất mặt đến mức này. Đánh tan hồn phách cũng được, trục xuất khỏi sư môn...cũng chẳng oan ức gì.

Phía trên đỉnh đầu không hề có động tĩnh gì.

Thật sự xin lỗi, nàng không phải là cố ý làm cho người khó xử.

Trọng Tử vẫn quỳ gối đập đầu sát mặt đất, duy trì tư thế này thật lâu.

"Có gì muốn nói không." Vẫn là giọng nói không vui không buồn giống hệt như trước nay, lúc này nó vang lên giữa đại điện yên tĩnh lại càng rõ ràng hơn nữa.

Trọng Tử khẽ nâng mặt, không nói gì chỉ lắc đầu.

Nàng rất muốn nghe người nói rằng, nàng sẽ vĩnh viễn được ở lại Tử Trúc Phong làm bạn với người, phụng dưỡng người. Nhưng nàng vĩnh viễn cũng không thể nào đạt đến cảnh giới vì chúng sinh mà bỏ qua tất cả được. Nếu như có thể thay thế thì nàng nguyện ý được chết, chứ không thể tro mắt nhìn đại thúc bị hồn tiêu phách tán, vĩnh viễn rời bỏ thế gian này, bỏ nàng mà đi.

"Người bá nhập vào Trọng Hoa cung đã được bao lâu rồi?" Một câu giống như đang hỏi nhưng cũng giống như đang tự lẩm bảm với chính mình.

"Bẩm sư phụ, con vào Trọng Hoa cung đã được tám năm rồi." Giọng của Trọng Tử run run, có lẽ bởi vì Trọng Tử biết đây là lần cuối cùng nàng còn được gọi hai tiếng 'Sư phụ' này.

"Tám năm." Lạc Âm Phàm lặp lại một lần nữa rồi bỗng nhiên nói, "Không thể bảo vệ người, là ta vô dụng, không thể dạy dỗ người thật tốt, cũng là do ta không có khả năng làm một người sư phụ tốt."

Không có lúc nào lại đáng sợ như khoảnh khắc này, Trọng Tử lập tức ngẩng mặt lên, trong đáy mắt nàng tràn đầy vẻ đau xót không kìm nén được mà kêu lên: "Sư phụ!"

"Miễn cho người tội chết, người hãy đi đến Côn Luân ngay, sau này hãy tự giải quyết mọi chuyện cho tốt." Lạc Âm Phàm chậm rãi bước qua bên người Trọng Tử, đi về phía cửa điện.

"Sư phụ!" Trọng Tử vô cùng hoảng sợ, cuống cuồng đuổi theo Lạc Âm Phàm, hai tay ôm lấy chân hắn thật chặt. "Sư phụ! Đệ tử bất hiếu, đã gây ra sai lầm lớn như vậy, cho dù có chết cũng không đủ để bù đắp hết những lỗi lầm đã gây ra, chỉ cầu xin sư phụ đừng tức giận..."

Có lẽ thu nhận nàng làm đồ đệ là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời sư phụ rồi chăng. Lúc này nhất định người đang cực kỳ thất vọng cũng như hối hận vì thu nhận một đồ đệ như nàng. Nàng thà rằng chấp nhận để cho người la mắng nàng, tình nguyện được chết ở trên tay của người, cũng không muốn sống mà phải nghe những lời nói như thế này! Một câu nói vừa vô tình lại vừa chứa đựng thật nhiều tình cảm, nhưng được người nói ra với ngữ khí như vậy thật sự giống như một cái roi, hung hăng quật thật mạnh vào lòng nàng khiến cho nàng lòng tan dạ nát, đau đến mức không chịu được. Người đã từng nói rằng, không ai có thể ép buộc nàng rời khỏi Tử Trúc Phong, vậy thì hãy để cho nàng được tình nguyện chết ở Nam Hoa đi!

Con bé quả nhiên chỉ cầu xin hắn đừng tức giận? Lạc Âm Phàm lấy lại bình tĩnh, quay người trở lại, cúi đầu nhìn Trọng Tử.

"Sư phụ!" Trọng Tử giữ chặt vạt áo bào trắng, dập đầu thật mạnh, "Là do con không chịu nghe lời của sư phụ, con không muốn tro mắt đứng nhìn đại thúc chết, hành động tùy tiện và lỗ mãng là sai lầm của con, nay con đã gây ra họa lớn, xin cam nguyện ở lại chịu hình phạt, sau này sư phụ coi như... chưa từng thu nhận một đồ đệ như con đi."

Tiền án hộ thân chợt hiện lên, đem Trọng Tử đánh bay ra.

Trọng Tử bất ngờ bị đánh mạnh đến mức suýt nữa thì ngất đi.

Lạc Âm Phàm thản nhiên nói: "Như vậy đúng là người hợp mưu với ma tộc, phản bội sư môn sao?"

Sư phụ cũng nghĩ như vậy sao? Trọng Tử quỳ rạp trên mặt đất, chỉ biết bất lực ngước mặt lên lắc đầu: "Sư phụ."

"Đi mau."

"Đệ tử xin nguyện lòng lĩnh tội, cầu xin sư phụ thành toàn cho con."

Vừa dứt lời, cả người Trọng Tử lại bị nhắc bổng lên đánh bay ra ngoài.

Cho dù thân thể có là bán tiên thể, cũng không thể chịu đựng nổi tiên lực mạnh mẽ đánh sâu vào người như vậy. Trọng Tử lau vết máu bên miệng, cố gắng nhịn đau chống đỡ cơ thể đứng dậy, kiên quyết nói: "Dù có chết, con cũng không rời khỏi đây!"

Sư phụ có hiểu lầm cũng không sao cả, nhưng nàng vạn vạn lần không thể rời khỏi nơi này được. Người là sư phụ của nàng, cũng là thù tóa tiên minh, là Trọng Hoa tôn giả người người tôn kính, từ trước đến nay người chưa từng làm việc gì hổ thẹn với tiên môn cũng như không hề thẹn với chúng sinh, có thể nào vì sai lầm của nàng lại để cho người làm những việc công tư không phân minh như vậy được? Nếu bây giờ nàng đi, người khác sẽ nhìn người như thế nào đây? Đến lúc đó người có thể tha thứ cho chính bản thân người được không? Nàng không phải kẻ tham sống sợ chết, nhưng người phải trả giá lớn như vậy để cho nàng một con đường sống quá thật so với việc giết chết nàng còn làm nàng thống khổ hơn.

Xung quanh thật yên lặng.

Trong điện chợt vang lên một nhịp đập dồn dập rất nhỏ, đó chính là tiếng của ma kiếm đang rung động.

‘Dùng tánh mạng để đổi lấy một cơ hội, chẳng lẽ con lại dễ dàng bỏ cuộc như thế hay sao? Tiểu Trùng nhi, không được buông tay như vậy! Không thể được!’

"Đại thúc!" Trọng Tử lập tức quay sang tìm kiếm.

Một luồng khí ấm áp, cực kỳ nhẹ nhàng thấm vào trong lòng nàng, sự xuất hiện của nó ở trong điện lạnh như băng giá này lại càng làm cho người ta cảm thấy quý trọng, không tự chủ được mà chỉ muốn đi theo nó.

Đừng khổ sở cũng đừng đau lòng, tất cả mọi việc đều do nàng cam tâm tình nguyện, nàng không muốn nhìn thấy bộ dạng thất vọng của sư phụ một lần nữa, lại càng không muốn làm cho người phải khổ xử thêm, có lẽ nàng sống trên đời này thực sự chính là một sai lầm.

Nàng đã suy nghĩ sai rồi lại làm sai hết chuyện này đến chuyện khác, cứ như thể bị người khác liên tục lợi dụng, vu oan giả họa hãm hại. Nhưng nàng không hề hối hận vì những việc đã làm, bởi vì cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì ít nhất vẫn còn đại thúc lúc nào cũng tin tưởng nàng, yêu thương nàng thật lòng.

Đại thúc, hãy dẫn con đi với người đi.

"Mau quay lại ngay." Giọng nói thật lạnh lùng vang lên bên tai nàng.

Trọng Tử tinh bơ như không nghe thấy gì, chân cứ bước về phía thanh ma kiếm.

Lạc Âm Phàm không nói gì nữa, chỉ nghiêng mặt qua nhìn qua bóng dáng bé nhỏ kia, trên mặt không mang theo bất cứ một cảm xúc nào, vẫn là nét mặt lạnh lùng, thần nhiên muốn thuở.

Thanh ma kiếm kia đã định kí chủ kế tiếp, Nghịch Luân thì đã chuẩn bị sẵn quân cờ của mình để lưu lại trên thế gian này, và còn số mệnh của con bé nữa, rốt cục là có nên chấm dứt hết ở trong này hay không?

Những chuyện này nhất định cần phải có một kết thúc, nếu đã như vậy thì hãy để cho hấn chặt đứt hết tất cả mọi chuyện tại đây đi.

Lạc Âm Phàm chậm rãi nhắm mắt lại, tay phải từ từ nâng lên, những dòng khí khắp mọi nơi giống như chịu một lực hấp dẫn không thể cưỡng lại được, nhanh chóng kết tụ lại trong lòng bàn tay của hấn, hình thành một quả cầu thật lớn.

Trục Ba kiếm lạnh lùng rời khỏi vỏ.

Khắp điện lặng yên không một tiếng động, kiếm khí tỏa ra nhìn như rất ôn hòa nhưng thực tế lại lạnh lẽo đến thấu xương, khí lạnh bao trùm lên cả đại điện, trong đó ẩn chứa pháp lực có thể phá hủy vạn vật. Một chiêu 'Tịch diệt', phương pháp tận diệt đỉnh cao, một kiếm này tụ tập sức mạnh mấy trăm năm tu vi của hấn, chỉ cần chém xuống thì đó sẽ là thân thể bị hủy diệt, hồn phi phách tán.

Bàn tay Trọng Tử mềm mại lướt nhẹ trên thanh ma kiếm, không hề cảm thấy sợ hãi. Mà ngược lại, trong tâm lại bình tĩnh đến lạ kỳ.

Tuy rằng nàng đã sớm dự đoán được người sẽ tự mình ra tay, nhưng đến khi chuyện đó thực sự xảy ra ngay trước mắt, nàng vẫn cảm thấy trái tim mình bị tổn thương đến cùng cực.

Sư phụ không biết rằng, thật ra lúc nào nàng cũng luôn cố gắng hết mình, nàng chỉ muốn trở thành một đồ đệ ngoan ngoãn của người, ở lại bên cạnh người, mãi mãi kề cận, sớm chiều làm bạn bên người, phụng dưỡng người, lặng yên đứng ở bên người, vì người mà chăm trà, pha mực cho người. Ngày ngày được đưa tiễn người đi ra ngoài rồi lại đứng đợi đón người trở về. Lúc nào cũng được nhìn thấy những lúc người nhíu mày, những lúc người mỉm cười. Bên tai luôn được nghe những lời nói dịu dàng của người, cùng chia sẻ niềm vui nỗi buồn với người, không để cho người phải thất vọng vì mình dù chỉ một chút. Thật sự nàng rất muốn, rất muốn làm được như vậy.

Nhưng mà nàng đã không làm được, vĩnh viễn cũng không thể làm được.

Cái bí mật được nàng cất giấu thật cẩn thận sâu tận đáy lòng ấy thực sự khiến cho nàng vất vả và khổ sở biết bao nhiêu, nó là thứ đã mang lại cho nàng sự ngọt ngào đến vô tận nhưng cũng là thứ làm cho nàng tuyệt vọng đến cùng cực. Thật may mắn, người sẽ không bao giờ biết được bí mật này, chỉ cần như vậy thôi nàng có thể chịu đựng được tất cả, nếu không thì người lại càng thất vọng và chán ghét nàng hơn nữa.

Nàng không dám nhìn, bởi vì nàng sợ sau khi nhìn xong lại không thể buông tay được. Nhưng trái tim nàng lại không chịu nghe lời, nàng không thể nhìn được cái khát khao muốn được nhìn người một lần nữa, cho nên ánh mắt không chủ động được lại hướng về phía người.

Khuôn mặt nhỏ nhắn, thần nhiên như vàng trắng sáng, Trọng Tử ôm chặt thanh ma kiếm vào lòng, quay đầu lại nhìn Lạc Âm Phàm, đôi mắt to tròn của nàng lúc này như càng to tròn, càng sâu thăm thẳm hơn bao giờ hết. Trong đó không còn buồn cũng chẳng còn vui, chỉ có duy nhất sự giải thoát.

Sẽ không bao giờ còn phải vất vả giấu kín như thế này nữa, mọi hiểu lầm cũng như chân tướng sự thật, mọi sự phòng bị cùng tình yêu say đắm, tất cả đến đây đều đã chấm dứt hết rồi.

Nếu hỏi rằng, có điều gì khiến cho nàng cảm thấy không cam lòng, thì có lẽ đó là việc người không chịu tin tưởng nàng.

Nếu hỏi rằng, nàng có gì tiếc nuối hay không, thì nàng chỉ có một điều nuối tiếc nhất là người không thể tha thứ cho nàng.

Thực xin lỗi người, nếu như đã không thể tha thứ được, vậy thì hãy quên đi.

Một người như vậy, thì trong lòng cũng như trong suy nghĩ, ngoại trừ tiên môn ra thì chỉ có một thứ khác, đó chính là chúng sinh, ngoài ra người không thể chứa đựng thêm bất cứ thứ gì khác nữa, cho nên đối với người hấn là hình bóng của nàng sẽ nhanh chóng phai nhạt mà thôi.

Dường như cảm nhận được chủ nhân của mình đang gặp nguy hiểm, Tinh Xán tự động bay lên cao, lao đến bên tay nàng, ý nó muốn bảo nàng rằng hãy phản kháng lại đi. Nhưng có lẽ thấy nàng không phản ứng gì nên một lát sau lại bay tới bên cạnh Lạc Âm Phàm, lo lắng di chuyển xung quanh người hấn.

Lạc Âm Phàm coi như là không nhìn thấy Tinh Xán, chỉ nhìn vào cánh tay đang đưa lên giữa không trung của mình, trong lòng thực sự là có chút không nở xuồng tay.

Hắn đang làm cái gì vậy?

Đúng vậy, diệt trừ nghiệt đồ của môn hạ, hắn có làm gì sai đâu? Nếu có sai, cũng là do đồ đệ của hắn đã phạm phải sai lầm mà thôi.

Lạc Âm Phàm nhanh chóng xoay người, bước từng bước một hướng ra bên ngoài điện.

Cửa điện mở rộng, một con gió mạnh ủa vào bên trong.

Vạt áo dài buông xuống thật phiêu diêu, ống tay áo trắng toát bị con gió kia thổi bay lên, bóng dáng cao ngất vẫn hay xuất hiện trước mặt và trong tâm trí của nàng, bóng dáng đó đứng một mình ở ngay cửa điện lại càng làm lộ ra sự thần nhiên, cô độc và tự phụ, bước chân thật thông dong và vững vàng, người đang ở gần nàng nhưng sao cũng cách xa đến như vậy.

Cánh cửa mở ra như đưa trời đất tới nơi này, nhưng trong trời đất lúc này lại là đêm tối vô tận.

Cánh cửa điện cũng chính là ấn tượng khắc sâu trong lòng Trọng Tử về lần đầu tiên nàng gặp người, một vị tiên nhân trẻ đứng một mình ở giữa cánh cửa lớn của Lục Hợp điện, giống như từ chân trời xa xôi mà đến, cao cao tại thượng, không nhiễm chút bụi trần, đó thật sự là thần tiên cứu vớt chúng sinh.

Người nói với tiểu cô nương đang khóc kia rằng: “Ta sẽ thu nhận con làm đồ đệ.”

Tám năm, một khoảng thời gian đẹp đẽ mà ngắn ngủi, nay người bỗng nhiên rời đi lặng yên không một tiếng động giống hệt như khi người đến, chỉ nhìn thấy bóng dáng người càng lúc càng xa, rồi biến mất ở trong trời đất mà không hề quay đầu lại nhìn dù chỉ một lần.

Người đi mãi, đến cuối cùng đã không còn dấu vết gì nữa.

Trong đại điện lạnh lẽo chỉ còn lại một mình nàng, Trục Ba kiếm không chút lưu tình chém xuống, ánh sáng Tịch Diệt lóe sáng khắp cả đại điện, giống như một cái hố sâu không đáy, cuốn nàng vào một thế giới mà nàng chưa bao giờ đi qua.

Thân hình và ý thức của Trọng Tử dần dần trở nên mơ hồ, duy chỉ có đôi mắt của nàng vẫn nhìn về phía cửa điện như trước.

Nàng có hận không?

Không biết thứ gì đã khiến nàng lưu luyến, si mê đến như vậy, là bàn tay ấm áp của người, hay là bờ môi mềm mại của người, còn có vòng ôm dịu dàng của người, và cả giọng nói nhẹ nhàng của người nữa, tất cả những thứ đó đã sớm khắc sâu vào linh hồn nàng, là đoạn ký ức tươi đẹp nhất của nàng trong khoảng thời gian ngắn ngủi lúc nàng còn sống trên cõi đời này, làm sao mà nàng có thể hận được những thứ tốt đẹp đến vậy chứ?

Chỉ là có một chút không cam lòng.

Nàng đã chấp nhận sống một cuộc đời thật hèn mọn, nhưng vì sao ngay cả một cuộc sống tầm thường nàng cũng không có được? Vì sao nàng đi tới nơi nào cũng phải chịu sự dè phòng, chịu sự ngờ vực vô căn cứ như thế, ngay cả đến khi nàng chết, người cũng vẫn không chịu tin nàng?

Nếu như có kiếp sau, nàng thực sự không muốn làm đồ đệ của người một lần nữa. Nhưng nếu không phải là thầy trò thì làm cách nào nàng có thể đến gần người được đây? Nhưng nếu lại là thầy trò, thì làm sao thừa nhận hết tất cả mọi chuyện đã và đang xảy ra lúc này?

Thật may mắn, không có kiếp sau.

Trong lòng chợt trở nên trống rỗng, tất cả mọi oán hận cũng như yêu thương đều biến mất, Trọng Tử chậm rãi nhắm mắt lại.

Ánh sáng “Tịch Diệt” như một cái hố không đáy xoắn tới không một tiếng động, ngay tại thời khắc Trục Ba chém xuống, ma kiếm đang nằm trong lòng Trọng Tử chợt lóe sáng lên, một bóng trắng như có như không từ trên thân kiếm gãy dựa thoát ra.

.....

Trong điện trống rỗng, chỉ có duy nhất hồi âm của thanh ma kiếm rơi xuống nền đại điện vang vọng lại, ngoài ra không nhìn thấy một bóng người nào nữa.

Gần như cùng một lúc, đám người Mộ Ngọc, Yến Thực Châu, Trác Hạo tông mạnh cánh cửa điện xông vào. Khi nhìn rõ tình hình bên trong tất cả đều run sợ. Ngay sau đó Mẫn Vân Trung cùng với Ngu Độ cũng vội vã tiến vào, cẩn thận nhìn quét khắp đại điện một vòng rồi đồng thời nhẹ nhàng thở ra.

Cuối cùng cũng đã có thể trừ đi một mối họa lớn ở trong lòng, Mẫn Vân Trung cảm thấy thật may mắn, nhưng trong lòng lại có chút bất an, y không thể ngờ được Lạc Âm Phàm lại tự mình xuồng tay như thế. Tính ra thì chính hai người đã cùng nhau bức chết đồ đệ của hắn, cái kết cục này chỉ sợ khó có thể giải trừ hết được mọi khúc mắc trong lòng hắn, Mẫn Vân Trung liền xoay mặt lại nhìn Ngu Độ.

Rốt cuộc vẫn là sự dè lạnh lùng của y, vào thời điểm cần nhẫn tâm tuyệt đối sẽ không bao giờ nương tay. Ngu Độ chỉ biết lắc đầu, không có ý kiến gì, trong lòng y biết rõ trước mắt không nên nhắc lại chuyện này, tốt nhất nên chờ thêm một thời gian nữa, khi mọi chuyện lắng xuống và phai nhạt bớt, khi đó sẽ chọn lại một đệ tử thật tốt đưa đến cho hắn vậy.

"Việc này đã xong, từ nay về sau sẽ không nhắc tới nữa, tất cả đều lui xuống đi."

Chương giáo đã phân phó, chúng đệ tử không dám không nghe, ai nấy đều tự động tản ra rồi rồi đi, Mộ Ngọc yên lặng tiến vào trong điện nhật thanh ma kiếm lên, Yên Thực Châu đứng khóc thất thanh bị phu quân là Thành Phong mạnh mẽ kéo đi, chỉ có một mình Trác Hạo đứng yên bất động như một bức tượng, không nói gì cũng không làm gì, bên cạnh y Mẫn Tố Thu cũng đi theo giữ lại.

Ngũ Độ tiếp nhận thanh ma kiếm đưa cho Mẫn Vân Trung: "Làm phiên sư thúc đưa thanh ma kiếm này về trong động an bài trước, ta đi qua bên kia nói với các vị tiên hữu một tiếng, cũng phải có một lời giải thích rõ ràng."

Mẫn Vân Trung liền nhận lấy rồi mang ma kiếm đi ra khỏi cửa điện.

Văn Linh Chi cùng theo ra ngoài: "Sư phụ..."

"Tư tâm của ngươi, ngươi tưởng ta thực sự không biết gì sao?" Mẫn Vân Trung lạnh lùng ngăn lời Văn Linh Chi lại, "Sư phụ tha cho ngươi, là bởi vì Trọng Tử trời sinh sát khí, không thể nào giữ lại trên thế gian này được, mọi chuyện về sau ngươi hãy tự giải quyết cho tốt đi."

Văn Linh Chi sững sốt, rồi chỉ cúi đầu: "Dạ." một tiếng.

Áo trắng tinh khôi không vương chút bụi trần, tóc dài đen huyền buông xuống tung bay trong gió, dưới mấy ngàn ánh mắt nhìn chăm chú, hần vẫn trấn tĩnh tự nhiên, cả người vẫn toát ra nét lạnh lùng muôn thuở, chậm rãi, đi từng bước một xuống bậc thêm bằng đá, đi qua con đường lớn rồi đi lên Từ Trúc Phong.

Vàng trắng bằng bạc lạnh lẽo treo trên đỉnh Từ Trúc Phong, hơi nước lạnh lạnh bốc lên từ dòng Tứ Hải.

Dọc theo đường đi, gió núi quá lớn khiến cho mái tóc dài của hần bị thổi tung bay tán loạn, rồi tung lên, những sợi tóc xoắn tung ra rồi xoắn xuống trấn hần. Rốt cục cái bóng đáng thoát trần, thân nhiên kia cũng hiện ra vài phần chật vật.

Bước chân đột ngột chậm hần rồi dừng lại trên cây cầu đá.

Trên không trung một thanh kiếm phát sáng rực rỡ bay tới, đó chính là Trục Ba kiếm đã làm xong nhiệm vụ quay trở về, thân kiếm trong như nước lóe lên một thứ ánh sáng lạnh lùng, nhìn thật sạch sẽ và đẹp đẽ, nhưng giờ phút này, hần lại cảm thấy trên bề mặt của thanh kiếm đang phảng phất một mùi máu tươi tan nồng.

Trong cơ thể hần, đục đục lại bắt đầu rục rịch lan tràn, nhưng hần không hề áp chế nó như mọi khi mà để mặc cho nó lan tràn khắp cơ thể.

Đó là một cảm giác rất kỳ quái, hần chỉ thấy trong lòng trống trơn, tuy là không đau đớn, nhưng cũng không thể nào dứt bỏ đi được.

Đối với cảm giác này hần thực sự cảm thấy khó hiểu vô cùng, bởi trong mấy trăm năm qua chưa khi nào hần trải qua.

Là hận sao? Hận chính mình đã không xem trọng con bé, không thể dạy dỗ con bé thật tốt, hay là hận con bé không chịu nghe lời, tùy hứng làm bậy, làm uổng phí nỗi khổ tâm của hần.

Tĩnh Xán vẫn đi theo hần, lặng lẽ chuyển động quanh người hần, giờ phút này bỗng nhiên lại yên lặng.

Lạc Âm Phạm vẫn giữ thái độ thờ ơ lạnh nhạt, không hề tỏ vẻ gì.

Không phải nó là pháp khí chứa đựng chính khí của thiên nhiên sao, vì sao cho đến tận bây giờ mà vẫn còn bảo vệ con bé như vậy? Rõ ràng là con bé sai mà, là con bé không chịu nghe lời hần, là nghiệp chương! Con bé đã làm hần hao tổn hết bao nhiêu tâm tư, nay lại còn buộc hần phải tự mình ra tay nữa!

Trên mặt nước ẩn hiện những hình ảnh phía trên ngọn núi cao nhất, những bóng người dần dần rút đi, tất cả đều đã xong.

Chủ nhân đã chết, linh khí của Tĩnh Xán cũng bị tiêu tán đi hết, toàn thân trọng lung lay như sắp đổ.

Trong khoảnh khắc Tĩnh Xán rơi xuống, rốt cục hần vẫn đưa tay ra đón lấy nó.

Những âm thanh trong rừng trúc thật lạnh lùng như đang kể lại những chuyện ngày xưa, vô số những ngày sớm chiều kể cận bên nhau ở Trọng Hoa cung, làm bạn bên dòng Tứ Hải. Hai thầy trò quần quít bên nhau, vừa rõ ràng lại vừa mơ hồ.

"Con nhất định sẽ học tiên pháp thật giỏi để giúp sư phụ đối phó với ma tộc, bảo vệ sư phụ!"

"Không phải bảo vệ sư phụ mà là bảo vệ Nam Hoa, bảo vệ chúng sinh trong thiên hạ."

"Chúng sinh đã có sư phụ bảo vệ rồi, con bảo vệ sư phụ cũng chính là bảo vệ chúng sinh."

"..."

Thân trọng trong tay bỗng chốc trở nên lạnh lẽo, làm hiện ra vô số nỗi thương tâm, nhưng lại không nói rõ được là nỗi thương tâm của ai.

Bỗng nhiên hần nhớ lại một đêm trăng sáng trong chiếu rọi khắp nơi trên mặt đất ngày ấy.

"Sư phụ mong con sau này đừng xem thường bản thân mình, trong lòng luôn có chúng sinh, luôn tỏa sáng như những ánh sao kia vậy. Vậy nên sư phụ đặt tên cho cây trượng này là Tinh Xán."

Trong lòng hần chợt quặn lên một cơn đau kịch liệt, đục đục lại tiếp tục lan tràn và phát tác trong cơ thể, bất chợt bên khóe miệng có một dòng chất lỏng tràn ra, một mùi tanh nồng thán nhiên tản ra trong không khí.

Là con bé sai rồi, con bé đã nghĩ sai rồi, con bé có biết rằng thật ra từ trước đến nay hần chưa bao giờ cho rằng mình thu nhận sai đồ đệ không.

Người khác có thể không biết con bé ra sao, nhưng hần làm sao mà không biết đồ đệ của hần thế nào được chứ?

Ngay cả khi con bé có là trời sinh sát khí, không thể tu tập thuật pháp, ngay cả khi đồ đệ của Lạc Âm Phàm hần không thể danh dương thiên hạ, hần cũng chưa từng một lần hối hận. Bởi vì hần biết bản tính thiện lương của con bé, hần coi đó là vinh hạnh của hần, vinh hạnh vì hần đã có một đồ đệ tử thiện lương đến vậy.

Thậm chí ngay cả khi con bé sai lầm đem sự ỷ lại của mình biến thành tình yêu say đắm, trong lòng tồn tại những suy nghĩ và mong ước không nên có, hần cũng chưa từng có ý trách tội đến nửa câu. Bởi vì hần tin rằng việc này không có vấn đề gì cả, trải qua một thời gian dài thì con bé sẽ tỉnh ngộ ra mà thôi.

Mấy năm nay con bé vì hần mà phải chịu nhiều áp lực và oan khuất, hần đều biết hết.

Khi bọn đục má có ý định xâm phạm và làm nhục con bé, hần lại không kịp tới cứu viện. Không một ai biết rằng, lúc ấy hần đau lòng biết bao nhiêu và giận dữ đến mức nào. Hần giận vì con bé không biết yêu quý bản thân mình, lại càng giận vì sao con bé lại có thể ngu ngốc đến như vậy, giận hơn nữa là con bé lại xem nhẹ chính mình, bỏ mặc bản thân mình chỉ để che giấu nỗi lòng vì sợ hần biết được, chỉ vì bảo vệ hư danh của hần, mà con bé có thể làm ra những chuyện hoang đường như vậy!

Biết rõ là con bé không có chí tiến thủ mà bản thân người làm sư phụ như hần lại bất lực, vẫn cứ làm bộ như không hay không biết gì cả.

Con bé chính là một đứa trẻ thiện lương nhưng lại hồ đồ như vậy đó, bản thân bị người khác lợi dụng lại cam nguyện nhận tội để cho mình bị hàm oan, cho dù có chết cũng không chịu rời đi, việc này thật ra ai mà không đoán ra được động cơ của con bé là gì kia chứ.

Lần đầu tiên khi hần đem con bé về Từ Trúc Phong, bàn tay nhỏ bé của con bé trước sau chỉ dám kéo ống tay áo của hần, rồi nắm chặt lấy, sợ hãi không dám buông ra. Con bé đã đặt hết niềm tin của mình vào hần, tin nhiệm hần như vậy, ngay cả khi phải chịu cảnh bị đồng môn khinh khi bắt nạt, bị trục xuất đi Côn Luân, bị Vạn Kiếp tra tấn, bị hần quở trách, thậm chí bao lần bị hàm oan cũng chưa từng oán hận lấy nửa câu. Một đứa bé ngoan và thiện lương như thế làm sao có khả năng là kẻ đồng mưu với ma tộc được đây? Tất cả mọi người ai cũng có thể nhìn ra điểm đó, thì bản thân hần là sư phụ của con bé làm sao mà không nhìn ra được.

Con bé đã nghĩ sai rồi, bởi vì căn bản là con bé không làm gì có lỗi cả nên không cần phải xin hần tha thứ.

Hần một tay thu nhận con bé làm đồ đệ, dạy dỗ, che chở cho con bé, nhưng chính hần cũng vẫn trước sau luôn đề phòng con bé. Hần không dạy con bé học thuật pháp, mỗi một thời khắc đều cảm thấy lo lắng, bất an, tất cả đều do hần không tin tưởng con bé mà thôi. Có lẽ từ khi con bé bắt đầu không ngừng gặp chuyện không may cũng là khi hần bắt đầu cảm thấy mình không còn nắm chắc mọi chuyện như trước nữa, có lẽ chính từ đó hần cũng bắt đầu có suy nghĩ giống như đám người Ngu Độ, cho rằng con bé chắc chắn phải hồn phi phách tán, cho rằng đây mới là kết cục tốt nhất? Trận biến cố lần này, chẳng qua cho hần một cơ hội, một cái cớ, nhằm mưu toan giảm bớt những áy náy trong lòng mà thôi.

Đã không thể ngăn cản được vậy thì hãy buông tay để mọi chuyện thuận theo ý trời đi.

Mẫn Vân Trung và Ngu Độ là người đã bức con bé đi vào đường chết sao? Không phải, không ai có thể bức chết con bé cả, là hần, chính hần đã buông tay để mặc cho mọi chuyện xảy ra, đó mới chính là thương tổn lớn nhất đối với con bé.

Hần lừa được con bé, lừa được mọi người, chỉ duy nhất không lừa được chính bản thân mình.

Tám năm trời, mỗi một ngày trôi qua hần nhìn con bé lớn lên, theo năm tháng đó phẩm hạnh của con bé, tấm lòng của con bé, hần biết rõ như lòng bàn tay. Con bé trước sau vẫn là đồ đệ ngoan của hần, từ trước đến tận bây giờ, hần có thể khô tâm, có thể tức giận nhưng hần chưa bao giờ thất vọng về con bé.

Không có sai lầm, chỉ là nhất định phải từ bỏ mà thôi.

Con bé mang trên người mệnh cách quái dị, là quân cờ trong tay ma tộc, lại là người để lại vết máu trên Thiên Ma Lệnh mà hần dùng cách nào cũng không tẩy sạch đi được. Trên lưng hần gánh trọng trách vì an nguy của tiên môn và chúng sinh, hần buộc lòng phải lựa chọn những thứ thích hợp nhất. Nhưng tất cả những điều đó thì đã sao, có lời hết tất cả những lý do đó ra để biện minh thì cũng không thể thay đổi được một sự thật: đã để cho con bé thua thiệt một cách vô duyên vô cớ. Thân là thủ tọa tiên môn, chỉ vì trời sinh sát khí mà lại hy sinh một đứa trẻ vô tội như vậy được sao? Dùng tánh mạng của đồ đệ để đổi lấy sự an bình cho tiên môn, cho dù trước mặt có là ý trời đi chăng nữa thì hần cũng vẫn là một kẻ bất tài vô dụng, hần căn bản không xứng đáng làm sư phụ gì hết!

Dục độc trong cơ thể hắn cấp tốc dâng trào lên, len lỏi khắp nơi, có lẽ hắn sẽ phải dây dưa với nó cả đời, chỉ là, trong cả đời này, rốt cuộc có thật sự là không yêu cũng không hận hay không?

Phía sau lưng Lạc Âm Phàm truyền đến tiếng bước chân, đương nhiên là người đến có ý phát ra.

Lạc Âm Phàm trầm lắng lại, tự mình áp chế dục độc, chậm rãi nâng cánh tay lên, mặt không biến sắc, bình tĩnh lau đi vết máu ở bên môi.

Ầm một tiếng, Trục Ba kiểm cắm thẳng vào một tảng đá lớn phía trước cửa đại điện, thân kiểm ngấp sâu vào trong tảng đá cho đến tận chuôi kiếm.

"Sur đệ!" Ngu Độ khiếp sợ nhìn Lạc Âm Phàm.

"Kiếm này không cần dùng nữa." Giọng nói thật thản nhiên, hắn coi như không có chuyện gì xảy ra chậm rãi bước lên trên điện.

.....

Sau ngọn núi cao nhất ở Nam Hoa, Bát Hoang thân kiếm tỏa ra ánh sáng xanh lam rực rỡ, chiếu rọi cả một vùng, một thanh niên áo trắng chấp kiếm mà đứng, lạnh lùng đưa mắt nhìn người đối diện.

"Vì sao phải làm như vậy?"

"Huynh cho là do ta làm sao?"

"Tin tức về tàn hồn của Vạn Kiếp là do người truyền ra ngoài đúng không?"

"Huynh đã nghe ai nói như vậy?"

"Sau đó cũng chính là người đã thả muội ấy đi vào bên trong Vô Danh động." Tần Kha lạnh lùng nói, "Ta thật sự không biết rốt cục muội ấy đã kết thù sâu oán nặng gì với người, sao người có thể ngoan độc với muội ấy đến mức này kia chứ!"

Văn Linh Chi nghe Tần Kha mắng không tiếc lời, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, một lúc lâu sau mới cười lạnh nói: "Đúng, ở trong mắt của huynh, ta lúc nào cũng là người hung tàn độc ác, là một kẻ không biết mềm lòng."

Văn Linh Chi ngược mắt nhìn thẳng vào Tần Kha: "Không sai, ta chán ghét Trọng Tử, ngay từ ngày đầu tiên gặp nó ta đã chán ghét nó! Nó chẳng qua chỉ là một con bé xấu xí, thân phận ti tiện, dựa vào cái gì mà lại có vận khí tốt như vậy, có thể bá nhập vào môn hạ của Trọng Hoa tôn giả, được người nhận làm đồ đệ! Không những thế nó còn có huynh, huynh lúc nào cũng che chở bảo vệ cho nó, nhưng huynh càng che chở cho nó, ta lại càng ghét nó hơn nữa! Luận về tướng mạo, luận về thuật pháp, đến cuối cùng nó có điểm nào hơn được ta kia chứ?"

"Vì những chuyện như thế mà có thể làm như vậy sao, người..."

"Tần Kha, còn ta, ta thích huynh, thì tính sao bây giờ?"

Tần Kha chỉ trầm mặc không trả lời.

"Là ta tự mình vọng tưởng, cố ý không thuận theo luân thường, lại không biết liêm sỉ, huynh cứ việc chê cười ta thỏa thích đi!" Trên khuôn mặt đang cười nhưng lạnh lẽo của Văn Linh Chi, bất giác có hai hàng nước mắt trong suốt chảy xuống, Văn Linh Chi bỗng nhiên nghiêng mặt sang hướng khác, cất cao giọng: "Hôm nay, ta sẽ nói cho huynh nghe những gì ta đã biết, việc này đúng là ta có biết, nhưng nó không hề liên quan gì đến ta, ta có lòng kiêu ngạo của ta, không cần phải làm những chuyện như vậy, Trọng Tử chết là do nó tự đi tìm đường chết mà thôi."

Tần Kha trầm mặc một lúc lâu sau mới nói: "Nhưng mọi người đều nói, tin tức của Vạn Kiếp là do người truyền ra."

"Lời nói của mọi người đáng tin hơn so với lời của ta sao?" Văn Linh Chi cười lạnh, "Đúng là do ta đã nhìn lầm người, nhưng tại sao đến cả huynh cũng hồ đồ như vậy được, nếu quả thật là ta truyền tin tức đó ra thì sao lại để cho người khác biết là ta truyền kia chứ."

Văn Linh Chi nhìn Tần Kha dần ra từng chữ một: "Ta, Văn Linh Chi, vốn là đệ tử thân truyền của đốc giáo, cho dù ta có ác độc, có chán ghét ai đến mức nào đi chăng nữa, thì cũng không đến mức lại thật sự xuống tay hại tánh mạng của đồng môn mình!"

Tần Kha nghe thấy mà chột sùng sột.

"Lúc trước huynh mang Trọng Tử đi Côn Luân, đã có người viết thư về báo với chương giáo, huynh chắc chắn sẽ nghĩ là thư mật báo đó là ta gửi đi có đúng không, nhưng ta biết rõ việc này nhất định sẽ hại huynh bị trách phạt, làm sao ta có thể đi mật báo với chương giáo được chứ?"

"Vậy người..."

"Là ai, huynh còn không nghĩ ra được hay sao? Thanh Hoa cung hai lần cầu hôn với Trọng Tử, Trác thiếu cung chủ tuổi trẻ phong lưu, có không ít muội muội, nhưng người có thể nghe được tin tức từ chỗ sư phụ cũng không phải chỉ có một mình ta, lúc ấy Trọng Tử cầu xin ta cho vào bên trong động, ta đã phát hiện ra có điều không đúng, đã cố gắng ngăn trở nó đi vào, nhưng nó vẫn quyết tâm phải đi vào cho bằng được. Ta đã làm gì sai sao? Ta việc gì phải lo lắng nhiều cho kẻ mà ta ghét chứ?!"

Bàn tay mềm mại khẽ đưa lên tự mình lau sạch đi nước mắt, lau đến không còn một chút dấu vết nào.

"Việc đã đến nước này, ta cũng không còn hy vọng gì nữa." Nhìn thấy Tần Kha muốn nói gì đó, Văn Linh Chi lớn tiếng ngăn lại, "Huynh không cần phải an ủi ta cho có lệ, ta cũng không cần sự an ủi của huynh! Sau này, Văn Linh Chi ta nếu như còn quần lấy huynh thì cũng sẽ giống như thanh kiếm này."

Một tiếng vang thật thê lương, thanh trường kiếm trong tay Văn Linh Chi bị bẻ gãy thành hai đoạn!

Muốn cản lại cũng không kịp nữa rồi, Tần Kha thu hồi Bát Hoang kiếm, chậm rãi buông tay xuống, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Văn Linh Chi cũng không nhìn Tần Kha thêm một lần nào nữa, xoay người kiên quyết bước đi.

Đêm dài lặng lẽ trôi qua, mười hai ngọn núi của Nam Hoa vẫn nằm trong yên lặng, giống như tất cả đều không muốn tỉnh lại.

.....

Trong sắc trời của buổi bình minh, một bóng người mơ hồ đi ra khỏi Nam Hoa, đạp gió mà đi.

Từng cơn gió thổi mạnh qua chiếc áo choàng màu tuyết trắng, trên khuôn mặt cũng được che bằng một chiếc khăn che mặt màu trắng, chỉ để lộ ra đôi mắt, trong trẻo, lạnh lùng mà lại nhẹ nhàng trong suốt, phía trên là hàng lông mi dài cong vút mà tao nhã, nhìn qua có cảm giác như mộng ảo.

"Vẫn phải chết sao."

"Là nguoi."

Vong Nguyệt hiện lên giữa những đám mây trông giống như u linh ở địa ngục, chiếc áo choàng màu đen vẫn yên lặng không hề bị gió thổi tung lên, cái nón trùm qua đầu chỉ để lộ nửa khuôn mặt, trên tay vẫn đeo chiếc nhẫn ngọc màu tím trong suốt, phát ra ánh sáng mê hoặc lòng người.

Đáy mắt người mặc áo trắng khẽ chuyển động, đưa tay lên chỉ về phía Vong Nguyệt hỏi: "Rốt cuộc thì nguoi là ai?"

Vong Nguyệt nói: "Nguoi không biết ta nhưng ta lại biết nguoi."

"Ma tôn Cửu U không thể nào có sức mạnh lớn đến vậy được."

"Ta có sức mạnh của ta, cũng có thể vạch trần thân phận của nguoi."

"Không để cho con bé nhập vào quỹ môn quan để chuyển thế, ta tự có biện pháp để khôi phục lại dòng máu ma tộc trong người con bé, chỉ có con bé mới có khả năng giải trừ phong ấn của Thiên Ma Lệnh, triệu hồi Hư Thiên vạn ma. Cũng chỉ có ta mới có khả năng giúp con bé hoàn thành sứ mệnh này."

Vong Nguyệt "Ừ" một tiếng thật dài rồi nói: "Để cho con bé hồn phi phách tán, đối với ta cũng không có lợi."

"Nguoi trợ giúp ta cũng không phải là vì địa vị hiện tại, nguoi có dã tâm của nguoi, đáng tiếc chuyện này nếu chỉ dựa vào nguoi thì cũng chẳng bao giờ làm được cả." Hàng mi dài khẽ chớp xuống, người mặc đồ trắng kia thân nhiên nói: "Nguoi dẫn người tấn công Nam Hoa, chẳng qua cũng chỉ là muốn trợ giúp chúng ta bảo vệ ma kiếm của thánh quân mà thôi. Nguoi đã sớm hiểu được mọi chuyện, vậy có thể thấy mục đích của chúng ta thật sự là giống nhau."

Vong Nguyệt không phủ nhận cũng không thừa nhận: "Nhưng con bé đã chết."

"Đây là việc xảy ra ngoài ý muốn, không thể tưởng tượng được là lại làm hại con bé," người mặc áo bào trắng khẽ thở dài, "May mắn là ta đã sớm có sự chuẩn bị, vẫn còn có thể cứu vãn được."

"Làm sao để cứu vãn?"

"Nguoi đã quên rằng, năm đó thánh quân cũng là trải qua ba kiếp mới chuyển thành Thiên Ma ư. Chết, không phải là kết thúc mọi chuyện."

"Ta thực sự chờ mong." Trong không khí trầm lặng ấy, Vong Nguyệt khẽ cười rồi xoay người biến mất.

Quên đi tất cả những chuyện đã xảy ra.

Mặc cho có để lại danh tiếng vang xa đến thế nào thì mọi chuyện đến đây cũng coi như là đã chấm dứt.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 31: Lãng quên quá khứ

Bình minh lên ánh trắng dần hạ xuống, xuân qua thu tới, mười năm tựa như một giấc mộng, trong nháy mắt tất cả mọi thứ dường như đã là biển rộng hóa nương dâu. Cái gọi là thế sự khó lường, cũng giống như gió mây ở phía chân trời vẫn luôn luôn thay đổi, Tiên-Ma đổi đầu mãi không ngừng nghỉ. Tiên môn ngày càng vững mạnh, Ma tộc cũng cứ lạng lẽ mà lớn mạnh thêm, khiến con đường trọng yếu nối liền và thông nhau giữa lục giới là nhân gian phải gánh chịu thảm họa. Hai năm trước, yêu hồ lên vào hoàng cung hai nước, khơi dậy chiến tranh, làm cho xác chết đầy đường, núi sông âm đạm, mây vạn người phải trôi dạt khắp nơi, lúc trước nhân gian khó khăn lắm mới có thể khôi phục được sức sống, nay lại gần như không còn.

Mọi người không chịu nổi cực khổ giày vò như thế, nên đều dốc sức hướng tới những nơi có sức mạnh to lớn để tìm sự bảo vệ, nên Tiên môn đã đạt tới địa vị chưa từng có từ trước tới nay, trong đó vang danh nhất phải kể đến Nam Hoa. Mấy năm nay Ma tộc làm loạn khắp nơi, may nhờ có Trọng Hoa Tồn giả dẫn đầu đệ tử Tiên môn hợp lực truy sát, mới có thể đem khí thế của Ma cung Cửu U áp chế bớt.

Với thần tiên mà nói thời gian là vô hạn, điều thần tiên muốn bảo vệ đó chính là sự sống của nhân gian.

Đối với bọn họ mà nói, trăm năm trôi qua chỉ trong nháy mắt, chuyện về cô bé ăn mày hai mươi năm trước bái nhập Nam Hoa đã không còn ai nhắc tới nữa. Tất cả chuyện xưa của nàng, dường như đã hoá thành mây bay gió thổi nơi Tử Trúc Phong lạnh lùng phiêu đảng cô độc ấy rồi.

Nếu không có tội danh phản bội sư môn, nếu không có vị sư phụ thân phận đặc biệt kia, nàng có lẽ ngay cả trong ký ức cũng như chưa bao giờ xuất hiện.

Một nửa là do năm tháng mài mòn mà thời bay đi mất, nửa kia là do cố ý lãng quên.

Lại sắp đến ngày Nam Hoa thu nhận đồ đệ, các khách điểm ở những trấn nhỏ lân cận, khách đã ở kín hết các phòng, rất nhiều người không ngại cực khổ, dắt theo con nhỏ, lưng đeo hành lý, từ bốn phương tám hướng tới nơi này chờ đợi cánh cửa Tiên giới mở ra.

Ánh nắng chiều chiếu rọi, ánh hoàng hôn nghiêng nghiêng chiếu xuống khiến hai bóng người đổ xuống thật dài trên mặt đất.

Người thanh niên kia trông thật trẻ, bộ dáng tao nhã, cử chỉ lộ ra vẻ trầm ổn của một người đã trưởng thành. Người con gái đi bên cạnh còn trẻ hơn, dung mạo rất xinh đẹp, mặc một bộ y phục màu xanh đen rất tầm thường, sắc mặt có chút tái nhợt.

“Sao tinh thần lại kém như vậy, nàng có mệt lắm không?” Giọng nói lộ vẻ đau lòng.

“Ta không mệt, không sao đâu.”

Người thanh niên đưa tay lên, chần chừ hạ xuống, cuối cùng vuốt lại những sợi tóc trên trán người con gái ấy, giọng nói dịu dàng, như là đang nói với tình nhân, nhưng lại càng có vẻ giống một vị trưởng bối, có chút cưng chiều và thân thiết: “Không nên ý mình mạnh khỏe, sinh lão bệnh tử cũng không hề gì, không nên tiếp tục vì ta mà tiêu hao pháp lực.”

Người con gái kia cụp mắt xuống, khóe môi vẽ lên một đường cong xinh đẹp, thân thể gầy yếu không tự chủ mà hướng vào lòng y gần hơn một chút: “Chỉ là mấy viên đan dược thôi, sao có thể tiêu hao pháp lực của ta được.”

“Thủy Tiên, tiên - phạm khác nhau, mọi việc trên đời này không nên quá cưỡng cầu, nàng là người tu Tiên lẽ nào lại không hiểu?”

“Vậy thì sao?” Người con gái có chút cảnh giác.

“Tuổi thọ con người là do trời định, nàng dùng Tiên lực kéo dài mạng sống cho ta, đó là nghịch lại ý trời, chỉ sợ...”

Người con gái kia bỗng nhiên kích động, đẩy y ra, bước đi: “Ý trời là cái gì! Ta đối với chàng như vậy, còn không tốt bằng ý trời hay sao? Chàng đi mà thuận theo ý trời đi, đừng theo quần ta nữa.”

Người thanh niên giữ chặt nàng lại: “Ta chẳng qua chỉ là nói vậy thôi, tại sao nàng lại tức giận vậy chứ.”

Người con gái quát cường nhìn thẳng vào mắt của người thanh niên: “Ta chính là không cho chàng già đi, không cho chàng chuyển thế, chàng chuyển kiếp rồi sẽ quên mất ta thì sao?”

Người thanh niên nhìn ánh mắt quát cường của nàng, chỉ trầm mặc, cuối cùng cười âm đạm.

Người con gái cắn môi cười, lại nép vào lòng y lần nữa, đồng thời bàn tay phải lặng lẽ ở sau lưng tác pháp.

“Sư tỷ!”

“Sư đệ? Đệ tới đây làm gì?”

“Sư phụ dặn đệ làm một việc, nên đi ngang qua đây, nghe nói sắp tới ngày phái Nam Hoa thu nhận đồ đệ mới, cho nên thuận đường đến xem sao.”

Người con gái kia gật đầu.

Từ khoảng đất trống bỗng nhiên xuất hiện một thiếu niên mới nói hai câu đã vội vàng bỏ đi, người thanh niên bên cạnh không nhận ra đó chỉ là ảo giác, nhìn theo hướng người thiếu niên đi xa, hỏi: “Đó là sư đệ của nàng sao?”

Người con gái kia ôm lấy cánh tay y: “Chàng vẫn cứ hoài nghi ta lừa chàng, hiện tại chàng đã rõ rồi chứ.”

Người thanh niên nhủ thầm: “Không phải là ta hoài nghi nàng, chẳng qua nàng hay làm việc rất tùy hứng, thường xuyên chẳng thấy bóng dáng nàng đâu, gặp chuyện gì khó khăn cũng không chịu nói với ta, nên ta có chút lo lắng.”

“Ta đã lớn như vậy rồi, chàng có gì mà phải lo lắng chứ.”

“Nàng luôn ra ngoài một mình, ta thấy không ổn, hay là ta đi tu Tiên để giúp nàng nhé?”

“Chàng tới Nam Hoa lần này, không phải là muốn tiến nhập Tiên môn chứ?” Người con gái không có vẻ vui sướng, ngược lại có chút căng thẳng, liếc mắt nói: “Có đan dược của ta rồi, còn đi tu Tiên làm gì nữa? Hơn nữa bọn họ chỉ nhận trẻ nhỏ, lão già như chàng chẳng lẽ là trẻ con sao?”

Người thanh niên nhìn nàng một lúc lâu, sau đó mỉm cười: “Chúng ta đi thôi, đi xem sao, có lẽ sẽ gặp thêm được một số đệ tử Tiên môn khác.”

Người con gái gật đầu, bước đi được hai bước rồi bỗng nhiên ôm trán lão đảo.

Người thanh niên đỡ lấy nàng: “Nàng làm sao vậy?”

“Ta không sao, có lẽ mệt mỏi chút thôi.”

“Vậy chúng ta quay về khách điểm nghỉ ngơi đi.”

Hai người bước đi, theo đường cũ mà về, hai thân ảnh xinh đẹp biến mất trong ánh nắng chiều tàn dịu dàng mà đẹp đẽ.

.....

Cách đó khoảng hơn một trăm dặm, một già một trẻ, khắp người nhuộm đầy bụi đường, đang vội vàng chạy đi.

Cô bé con ăn mặc đơn giản, có lẽ chỉ khoảng mười một, mười hai tuổi, còn chưa trưởng thành, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn lại cực kỳ xinh đẹp, mái tóc đen nhánh, da thịt trắng như tuyết, có thể nhìn thấy được tương lai sẽ là một mỹ nhân. Giờ phút này trên khuôn mặt cô bé đầy vẻ lo lắng, nhưng bước chân và dáng vẻ vẫn thong thả có quy củ, rõ ràng là được dạy dỗ vô cùng tốt. Cô bé đi không chậm, nhưng đáng tiếc bạn đồng hành cùng cô bé là một ông lão râu tóc bạc phơ đang thở hồng hộc, thỉnh thoảng cô bé phải đứng lại chờ.

“Aizzz, đều là do bộ xương già này của ta làm liên lụy tiểu thư.”

“Bá bá đừng gấp, cứ nghỉ ngơi một chút trước đi, đến thị trấn phía trước có lẽ chúng ta có thể mượn được xe.”

Lão già trong nhà bệnh tình trở nặng, tiểu thư kiên trì ở lại chăm sóc phụ thân không chịu đi, chờ đến khi tang sự xong xuôi đã chậm trễ rất nhiều thời gian, đã vậy trên đường đi xe ngựa lại gặp chuyện không may. Vốn hai người định sẽ mượn một chiếc xe ngựa khác, cũng không ngờ được trên đường tới Nam Hoa, bất luận là xe trâu hay xe ngựa ở ven đường đều bị người ta mượn hết cả rồi, vì vậy hai người càng thêm vội vã.

Ông lão thở dài: “Ngày hôm nay thật xui xẻo quá, nơi này phía trước không có thôn xóm, phía sau lại không có khách điểm, con mau đi trước đi, bá bá đi theo sau vậy.”

Cô bé an ủi: “Không sao đâu, ánh trăng đêm nay thật đẹp, chúng ta cứ từ từ mà đi vậy.”

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng cô bé rất sốt ruột, cha bé đã dặn dò trước khi mất, việc đi Nam Hoa bá sư nhất định phải làm được, nếu bỏ lỡ lúc này, sẽ phải đợi thêm năm năm nữa, khi đó cô bé đã hơn mười bốn tuổi, Tiên môn nhất định sẽ không thu nhận.

Vàng trắng sáng mới lên, trên bầu trời đen thẫm thẫm có vài đám mây mỏng manh đang lững lờ trôi.

Núi hoang đường lại nhỏ, cỏ dại mọc rậm rạp, cơn trùng đêm kêu râm ran, một luồng khí đen nồng đậm yên lặng bay tới.

Cô bé đỡ ông lão, thật cẩn thận đi về phía trước.

Ông lão phát hiện hình như không khí xung quanh có gì đó không ổn, cảnh giác nhìn rừng cây phía bên đường: “Đường như có cái gì đó đang đi theo chúng ta.”

Cô bé hoảng sợ: “Bá bá đừng dọa con.”

Không phải là dã thú hay sơn tặc chứ? Ông lão hồi hộp, dừng bước chân lại xem xét cẩn thận, đúng lúc này, ở phía trước đột nhiên nổi lên một trận yêu

phong, ở giữa luồng khí hỗn loạn đó hiện ra một luồng khí màu đen, từ từ hợp thành hình người, giương nanh múa vuốt hướng về phía hai người mà tấn công.

Cô bé bị dọa chết khiếp “A” một tiếng: “Đây là cái gì!”

Ông lão rút cuộc vẫn hiểu biết rộng rãi hơn cô bé, run giọng nói: “Yêu quái! Là yêu ma! Chạy mau!”

Con người nhỏ bé dù có muốn trốn nhưng làm sao mà thoát khỏi được bàn tay yêu ma chứ? Yêu ma trong chớp mắt liền nhào đến trước mặt, cười lớn một cách man rợ, đồng thời xộc vào mũi hai người là mùi máu tươi nồng nặc.

Ông lão lập tức đưa cánh tay đẩy cô bé ra sau lưng che chở: “Tiểu thư đi mau đi!”

“Bá bá.”

“Bá bá không sợ, con mau đi đi!”

Chưa bao giờ trải qua tình cảnh thế này cô bé sợ đến run lên, nhưng cô bé cũng biết rằng lúc này không nên bỏ chạy thoát thân một mình, cô bé nhìn thấy yêu ma đang vung những móng vuốt sắc nhọn của nó về phía ông lão, trong lòng tuyệt vọng vô cùng, bỗng nhiên có một luồng sáng xanh từ sau lưng cô bé thoáng hiện lên.

Ánh sáng màu xanh vô cùng đẹp đẽ, trong trẻo nhưng lạnh lùng, mờ ảo, so với bầu trời sau cơn mưa còn trong sáng hơn.

Có tiếng kêu thảm thiết vang lên, luồng khí đen dần dần tan đi, dưới đất chỉ còn lại một vũng máu đen.

Cô bé kinh ngạc, xoay người lại nhìn.

Địu dàng, tinh khôi như quãng sáng bao quanh mặt trăng, hiện ra giữa không trung trên con đường lớn trước mặt là một người thanh niên áo trắng đang ngự kiếm bay đến, giống như một vị Tiên nhân hạ phàm vào đêm trăng rằm.

Đôi mày dài như kiếm, đôi mắt trong sáng như làn nước hồ thu, khuôn mặt lạnh lùng dưới ánh sáng xanh trong suốt của thanh kiếm chiếu rọi hiện lên nét khôi ngô oai hùng. Người đó đáp xuống mặt đất không hề gây ra một chút tiếng động, giọng nói có chút trầm thấp, rất thu hút: “Nơi đây sao lại xuất hiện Huyết ma làm loạn thế này?”

Ông lão là người hoàn hồn trước, kéo cô bé quỳ xuống, nói lời tạ ơn.

Người thanh niên áo trắng đưa một tay ra, đỡ ông lão đứng lên: “Đi tiếp hai dặm có một thôn nhỏ, hai người có thể tìm chỗ trọ ở đó.”

Khi người đó và bá bá nói chuyện, cô bé im lặng đứng ở một bên âm thầm đánh giá y, trong lòng thầm nghĩ: ‘pháp thuật cao minh như vậy, không nghĩ ngờ gì nữa, đây chắc chắn là người trong Tiên môn rồi’.

Thường ngày cô bé ít đi ra ngoài, chỉ thường nghe cha bé kể lại những chuyện về tiên nhân, cứ ngỡ rằng Tiên thì ai cũng già cả rồi, quả là kiến thức quá hạn hẹp.

Tầm mắt cô bé rơi xuống thanh kiếm, cô bé càng thêm giật mình.

Tua kiếm ba màu?

Người thanh niên áo trắng dường như đã nhận ra cô bé nhìn mình, y nghiêng mặt đưa mắt sang nhìn cô bé.

Không thể tưởng tượng được y lại thận trọng như vậy, cô bé cuống quýt thu hồi tầm mắt, cúi đầu xuống.

“Nơi này Ma tộc thường hay lui tới, ban đêm không nên đi lung tung.”

“Không dối gạt gì Tiên trưởng, lão bợc vâng theo di mệnh (*) lão gia đưa tiểu thư nhà lão lên Nam Hoa tiên sơn bái sư, nhưng không muốn được xe, không còn cách nào nên mới phải chạy đi suốt đêm, làm sao nghĩ tới sẽ gặp phải yêu ma ở đây.” Ông lão lau nước mắt “May mắn có Tiên trưởng cứu mạng, bằng không lão có chết, cũng không có mặt mũi nào gặp lại lão gia.”

** Di mệnh: lời dặn dò, trăng trời của người ta trước lúc mất.*

Người thanh niên áo trắng nhíu mày: “Đến Nam Hoa sao?”

Tua kiếm ba màu, nghe nói đó là dấu hiệu đệ tử thân truyền của chương môn, cô bé vốn đang hoài nghi, thấy y như vậy, trong lòng càng xác định chắc chắn, bèn thì lễ hỏi thừ: “Không biết đại danh của Tiên trưởng là gì, tôn sư của Tiên trưởng phải chăng là chương giáo?”

Tuổi còn nhỏ mà lại nói chuyện khôn khéo như người trưởng thành, nữ tử con nhà quyền quý xưa nay đều vậy, không có gì lạ cả. Nhưng không thể nghĩ tới cô bé này lại tỉ mỉ đến vậy, người thanh niên áo trắng có chút bất ngờ: “Tân Kha ở Nam Hoa, là đệ tử của chương giáo ở Ngọc Thần Phong.”

“Thì ra là Tân Tiên trưởng!” Cô bé vừa mừng vừa sợ.

Vị Tiên trưởng Tàn Kha này vốn là Thế tử của Yến vương, sau này bái nhập Tiên môn, trở thành đệ tử quan môn (*) của Ngũ chương giáo, là đệ tử nổi danh nhất Tiên môn. Hai năm trước vâng mệnh tiến vào Hoàng cung diệt trừ yêu hồ đang gây họa nhân gian, có công lớn với xã tắc, vì thế Hoàng Thượng còn phái tự mình đến Nam Hoa cảm ơn và ban thưởng cho y, việc này càng làm cho danh tiếng của y vang xa khắp nhân gian, không ai không biết tới!

Cô bé vẫn còn đang kinh ngạc và vui mừng, Tàn Kha lại thần nhiên nói: “Từ đây tới Nam Hoa còn hơn trăm dặm nữa, phía trước còn có thể gặp phải yêu ma, nguy hiểm vô cùng, hai người nên trở về đi.”

Ông lão bắt đầu có ý do dự.

Cô bé lắc đầu nói: “Đa tạ ý tốt của Tàn Tiên trưởng, nhưng dù lần sau có gặp nguy hiểm nữa, con cũng nhất định phải tới Nam Hoa.”

Tàn Kha vốn chỉ là buột miệng khuyên cô bé, nghe cô bé nói vậy về mặt có chút tán thưởng, từ tua kiếm ba màu y rút ra một sợi tua đưa cho cô bé: “Người đến Nam Hoa bái sư mà phải mất mạng, nếu Tiên môn biết được lại càng thêm hổ thẹn. Lão bợc tuổi đã già không thể nào chạy gấp trên đường được, e rằng lúc đến Nam Hoa không còn kịp nữa rồi. Ta còn có chuyện quan trọng phải làm, con còn nhỏ mà lại có lòng can đảm như vậy, nếu con không ngại thì hãy đi trước đi, con hãy giữ sợi tua này trên người, chắc chắn là có thể bình an.”

Ông lão mừng rỡ: “Mau đa tạ Tiên trưởng đi!”

Cô bé chần chờ: “Bá bá, sao con có thể bỏ người lại được?”

Ông lão cười nói: “Bá bá đã già như vậy rồi còn sợ gì chứ, lão đã sớm có ý này, chỉ là lo lắng con còn nhỏ, đi một mình sợ sẽ xảy ra chuyện, nay đã được Tiên trưởng đưa bùa hộ mệnh, con cứ an tâm.”

Cuối cùng thì đi mệnh của cha mẹ quan trọng hơn, cô bé tiếp nhận sợi tua kiếm, nhỏ giọng nói cảm ơn.

Tàn Kha cũng không gì thêm nữa, ngự kiếm rời đi.

Nhìn theo bóng y biến mất, cô bé ngơ ngác nhìn hồi lâu, cúi đầu: “Bá bá, nếu như các vị Tiên trưởng Nam Hoa không chịu thu nhận con, con phải đi đâu đây?”

Gia sản nhà cô bé đều bị thúc bá chiếm mất, ông lão cũng thấy bi thương, an ủi cô bé: “Tiểu thư ngày thường thông minh, hay đọc sách lại biết chữ, hiểu biết lễ nghĩa, làm sao lại không được chọn kia chứ, hay là chúng ta cứ đi trước đã, đến thôn đăng trước rồi nói sau.”

.....

Việc trọng đại năm năm một lần cuối cùng đã tới, kết giới được thu hồi, ngọn núi tiên Nam Hoa vuron cao thẳng đứng giữa những đám mây, nguy nga đồ sộ. Trên đỉnh núi cao nhất có một vàng mặt trời đỏ bao quanh, sáng cả vạn trượng, cùng với tiếng chuông ngân nga, dù cách xa ngàn dặm cũng có thể nghe thấy.

Bên ngoài cửa thông vào Tiên giới, trên đường xe ngựa vô cùng đông đúc, khiến cho đường sá bị tắc nghẽn, vô số người đôi chân dù đã bị phồng rộp lên cũng cố mà chạy đến đây, ít nhiều cũng lộ ra vẻ khẩn trương lo lắng, bên cạnh còn có một người thợ rèn giản dị đang bày hàng, âm thanh của chiếc búa gỗ vào thanh sắt vang lên “keng keng”, bên ngoài giá treo mấy thanh kiếm sắt thô ráp đơn sơ đã hoàn thành.

Một chiếc xe ngựa đẹp đẽ, quý giá, thu hút ánh mắt của mọi người, hơn cả trăm người lẫn ngựa hộ tống theo xe, thị vệ đi đầu vênh vào tự đắc, thỉnh thoảng hét to xua đuổi những người đến gần.

“Thật sự là Cửu công chúa sao?”

“Thánh chỉ có nói, muốn Cửu công chúa bái nhập Tiên môn, xem khí thể như thế này, không phải là công chúa thì còn là ai nữa.”

“Thật à?”

Hoàng thất không ai có thể đắc tội, mọi người tự giác lui ra xa, len lén bàn luận. Thì ra từ lúc xảy ra chuyện yêu hồ làm loạn tại hoàng cung, triều đình bắt đầu coi trọng việc này vô cùng, đối với Tiên môn càng thêm tôn sùng mà đến, đương kim Hoàng thượng còn đưa vị công chúa yêu quý nhất của mình tới Nam Hoa bái sư.”

“Dù nhìn thấy hay nghe thấy bất cứ điều gì cũng đều là giả hệt, là Tiên trưởng khảo nghiệm các con thôi, nhớ kỹ chưa?”

“Dạ biết rồi ạ.”

Dù sao người tới đây lần này rất nhiều, muốn bái được sư phụ danh tiếng thật không phải là chuyện dễ, những người lớn người nhà của mấy những đứa trẻ cứ dạn đi dạn lại, nhưng bọn nhóc nghe được thì cứ bủn môi.

Giờ đã đến, mặt đất rung chuyển, cửa đá biến mất, ở trước mặt hiện ra một khu rừng bí mật sâu thẳm thẳm. Cách nơi đó khoảng mười dặm, một cô bé con ôm một cái chén bê đang hót hải chạy đi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra đầy bụi đường và mồ hôi, cả khuôn mặt lem luốc chỗ đen chỗ trắng, ngay cả ngũ quan cũng khó có thể nhìn ra. Bởi vì ngay ngày đầu tiên lên đường cô bé đã gặp bọn cướp làm khó dễ, may mắn có tua kiếm của Tàn Kha hộ

thần, vì muốn tránh việc bị người khác chú ý, cô bé mới nghĩ ra biện pháp này, giả làm đứa bé ăn mày, vì không có ai lại ngốc tới nỗi có ý định nhắm vào một kẻ ăn mày cả.

Đáng lẽ là không muộn, nhưng không biết vì sao, mấy ngày nay vận khí của cô bé hình như không được tốt lắm, trên đường đi bị người khác lừa gạt cố tình trêu chọc mấy lần, rõ ràng là phải đi hướng đông, khi hỏi đường lại bị người ta chỉ đi hướng tây, làm cô bé chạy mất mấy quãng đường oan uổng.

Hôm nay là ngày Tiên môn Nam Hoa mở rộng, không thể bỏ qua, nếu không thì công sức vội vàng chạy đi mấy ngày nay đều uổng phí mất.

Ở con đường phía trước có một người đang đứng.

Đó là một nam nhân, dáng người cao ráo, khoác một chiếc áo choàng đen rộng thùng thình, vạt áo kéo dài trên mặt đất, nhưng không phải là người mập mạp, ngược lại dáng người thon thả đẹp mắt.

Không phải là nông phu trong thôn, sao y lại một mình đứng ở nơi hoang vắng này, cũng không thấy xe ngựa? Cô bé cảnh giác, theo bản năng muốn tránh xa ra, nhưng xung quanh không hề thấy người nào nữa để hỏi đường, cô bé đành bụng chiếc chén bẻ đến gần hỏi thử: “Lão Tiên sinh?”

Người đó xoay người lại.

Cô bé không nhìn được lùi lại từng bước.

Người này nhìn còn rất trẻ, nhưng trang phục thì thật sự là... không giống như người thường, cả người y đều bị che phủ bởi áo choàng đen, hơn nửa khuôn mặt bị che khuất, chỉ lộ ra một chiếc cằm nhọn tào nhả, đường cong vô cùng đẹp, như được tạc từ ngọc, sắc da tái nhợt như là đã lâu không thấy ánh mặt trời, lộ ra một hương vị âm u tà khí.

Chiếc mũ che kéo xuống rất thấp, không thể nhìn được ánh mắt của y, nhưng cô bé có một loại cảm giác mãnh liệt như mình đang bị nhìn chăm chăm, làm cho cô bé cảm thấy không thoải mái, muốn nhanh chóng chấm dứt cuộc trò chuyện này, vì thế kiên trì nói: “Công tử...”

“Ta không có tiền.” Con người cổ quái, đến cả giọng nói cũng cổ quái.

Cô bé liền phản ứng lại, xấu hổ vứt cái chén bẻ xuống: “Ta không hỏi cái này.”

Y tựa hồ như cũng nhẹ nhàng thờ ra: “Thì ra không phải ngươi tới xin tiền?”

Qua việc hiểu lầm này, cô bé ngược lại không còn sợ y nữa, cố nén cười: “Công tử có biết đường lên Nam Hoa đi thế nào không?”

“Biết.” Y nâng cằm lên, chỉ chỉ về phía hai con đường ở trước mặt, trên người y có một loại khí chất vương giả rất đặc biệt: “Bên trái là Nam Hoa, bên phải là Sơn Dương.”

Cô bé nói lời cảm ơn theo quy củ, xoay người liền đi về phía bên phải, người thanh niên kia cũng không hỏi gì cả.

Ước chừng nửa canh giờ sau, cô bé lại hần hển theo đường cũ mà trở lại. Thì ra vì nhiều lần trước bị người khác trêu chọc, nên lần này cô bé đặc biệt rút kinh nghiệm, thông minh hơn, cố ý đi theo hướng ngược lại mà người kia chỉ, ai dè người kia lại không lừa bé, bên phải quả nhiên là đi đến Sơn Dương, có thể nói cô bé lần này là khéo quá hóa vụng.

Người thanh niên mặc áo choàng đen vẫn còn đứng tại chỗ cũ, không hề nhúc nhích, giống như một tảng đá vậy. Nếu không phải bây giờ đang là ban ngày, chỉ sợ người qua đường sẽ tưởng y là một tảng đá lớn mất thôi.

Y hình như có chút nghi ngờ: “Ta nhớ rõ, hình như ngươi muốn đi Nam Hoa mà?”

Thông minh lại bị thông minh hại, cô bé xấu hổ, đỏ mặt chống chế: “Mới vừa rồi là ta nghe lầm.”

Y không hoài nghi gì: “Đi tới Nam Hoa bái sư sao?”

“Dạ.”

“Ta cũng tiện đường đi tới Nam Hoa.”

Cô bé “Vâng” một tiếng, không hề nhiều lời, bước nhanh về phía trước.

Người thanh niên kia cũng không nói nhiều, thậm chí cũng chẳng buồn hỏi tên hay lai lịch của cô bé. Bất luận bé đi nhanh hay chậm, y trước sau vẫn luôn đi bên cạnh cô bé, dáng đi nhàn nhả như đang du sơn ngoạn thủy.

Cô bé vụng trộm nhìn y vài lần, cuối cùng tầm mắt dừng lại nơi chiếc nhẫn được làm bằng một viên ngọc trong suốt màu tím cực lớn trên tay y, nhất thời trong lòng rung động, đầu óc bắt đầu hoảng hốt, nhẫn ngọc trong suốt tỏa ra ánh sáng lung linh mê hoặc lòng người, giống như một hang động tối tăm rộng lớn, ý chí của cô bé như bị hút hết vào trong đó.

Cho đến khi cánh tay tái nhợt kia rút vào trong áo choàng, cô bé mới lấy lại được tinh thần, trong lòng biết là đã bị y phát hiện, nên ngưng ngừng tìm chuyện để nói: “Cho hỏi cao danh quý tánh của công tử là gì?”

“Vong Nguyệt.”

“Hà?”

Người thanh niên kia còn thật thà giải thích: “Vong trong tử vong, nguyệt là ánh trăng.”

Cái tên này thật kỳ quái, cô bé dối lòng nói: “Tên của công tử... thật dễ nghe”

“Đa tạ bé con đã khích lệ” Vong Nguyệt cười nói: “Đã nghĩ tới bái ai làm sư phụ chưa?”

Cô bé lặng lẽ nắm chặt sợi tua kiếm, ngại ngần cất lời: “Các vị Tiên trưởng Nam Hoa có thu nhận ta hay không, ta còn chưa biết, làm sao dám vọng tưởng này nọ, chỉ sợ là bây giờ đến thì đã muộn rồi.”

Vong Nguyệt “Ừ” một tiếng thật dài: “Tôi muộn mới tốt, người sẽ tìm được một vị sư phụ tốt thôi.”

Cô bé thấy yên tâm như thế, hé miệng cười.

Từ đó hai người không nói gì, chỉ yên lặng bước đi, đi tới phía trước khoảng một canh giờ thì mặt trời đã lên cao, ngày đã sang trưa, bóng dáng của Nam Hoa tiên sơn đang thấp thoáng sau những đám mây xa xa.

Thật sự là tiên sơn, cô bé mừng rỡ: “Ta đến được đây rồi!”

Xoay mặt nhìn lại, chẳng biết từ khi nào bên cạnh đã trống không, không một bóng người.

.....

Bọn nhóc xuất phát đã lâu, trên đường lớn dưới chân núi xe ngựa xe lừa đã giảm mất gần một nửa. Nam Hoa tuyển chọn đồ đệ rất nghiêm khắc, ven đường đã thiết lập rất nhiều cửa ải khó khăn để khảo nghiệm, rất nhiều đứa trẻ nhát gan đi được nửa đường đều sợ hãi quay về, những người lớn không còn cách nào khác đành phải lục tục mang theo chúng quay trở về, chạy đến Thanh Hoa tiếp tục tìm chỗ chờ đợi. Còn những người khác thì về mặt có chút hồi hộp lẫn dăc ý, ngẫu nhiên có một hai đứa nhóc trở về, lập tức lại vang lên những tiếng thở dài và trách mắng.

Từ rất xa, một cô bé con từ trên đường lớn chạy tới, vì cúi đầu nên không thể thấy rõ mặt, lại lặng yên và vội vã tiến đến, nên mọi người không ai chú ý tới cô bé.

Mới vừa rồi ở ven suối cô bé đã rửa sơ qua cả người rồi, trên tay trên mặt đều đã sạch sẽ, cô bé cố sức len lỏi vào trong đám người, thờ hồn hển. May mắn là mình đã đuổi tới nơi kịp lúc, đồng thời trong lòng cũng âm thầm tính toán.

Các vị Tiên tôn này pháp lực vô biên, lại có tâm khảo nghiệm, nhất cử nhất động đều không tránh khỏi mắt bọn họ, phải thật cẩn thận từng bước mới được.

Không biết Tàn Tiên trưởng có trở về không, người có thu nhận đồ đệ không?

Bất luận là ai, cũng hy vọng bái được một vị sư phụ có danh có tiếng, cô bé cũng không ngoại lệ, đã có sự chuẩn bị trong lòng. Cô bé đã sớm hỏi thăm qua bốn vị Tiên tôn, vị Tiên tôn ở Tử Trúc Phong nổi danh nhất, nhưng người không thu nhận đồ đệ, cô bé không dám vọng tưởng gì nữa; đệ tử của Ngũ Chương giáo rất có tiền đồ, nhưng mà từ sau khi thu nhận Tàn Kha, người liền không nhận ai nữa; Thiên Cơ Tôn giả dễ nói chuyện nhất, bái nhập làm môn hạ của người là dễ dàng nhất, nhưng đáng tiếc thời buổi loạn lạc, kỹ thuật chiêm tinh, tiên đoán cũng không có tác dụng gì lớn, huống chi nghe nói người đối đãi với đồ đệ từ tùy hứng, thật không phải là chuyện tốt.

Nghĩ mãi, chỉ còn duy nhất một người là Đốc giáo nổi tiếng nghiêm khắc Mẫn Tiên tôn, các đồ đệ trong môn hạ của Đốc giáo có rất nhiều người nổi danh, như thủ tọa đồ đệ tử Mộ Ngọc Tiên trưởng. Người ta thường nói nghiêm sư xuất cao đồ (*), nếu có thể bái người làm thầy, như vậy cha mẹ ở nơi Cửu Tuyền cũng có thể mỉm cười.

** Nghiêm sư xuất cao đồ: sư phụ nghiêm khắc mới có được đồ đệ giỏi giang.*

Vị Tiên tôn này thân là Đốc giáo, chấp chương các quy định, hình phạt của môn phái, cho nên nhất định tính tình rất nghiêm khắc, rất chú trọng đến phẩm hạnh, chắc chắn sẽ thích người khiêm tốn chững chạc. Để lần này có thể lọt vào mắt người, tất nhiên cô bé càng phải thêm quy củ lễ nghĩa nhiều hơn so với người khác, vì thế không thể liều lĩnh hồ đồ được.

Cô bé nhìn sợi tua kiếm trong tay, trong lòng cũng không dám hy vọng nhiều.

Có lẽ Tàn Tiên trưởng đã trở về, nếu người lúc trước đã chủ động ra tay giúp đỡ, có thể thấy được ấn tượng của người với bản thân mình cũng không tệ, nếu Mẫn Tiên tôn lẫn các vị tiên tôn khác đều không chịu thu nhận mình, người có chịu thu mình làm đồ đệ không?

Cô bé sửa lại quần áo, cũng điều chỉnh suy nghĩ của mình lại cho thật tốt, cất bước ra khỏi đám người, dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú vào mình, cô bé không nhanh không chậm bước về phía khu rừng ở phía trước.

Cách đó không xa, có một bóng đen đứng ở bên cạnh một tảng đá lớn, dường như tất cả mọi người xung quanh không ai nhìn thấy y.

Áo choàng đen hạ xuống, khoe môi cong lên thành một nụ cười.

“Đã trở lại rồi.”

.....

Nam Hoa là ngọn núi cao nhất, mấy ngàn đệ tử tay cầm pháp khí đứng thẳng ở hai bên con đường lớn, cảnh tượng hùng vĩ, không khí trang nghiêm. Trong Lục Hợp điện, trên thềm ngọc cao cao, ba vị Tiên tôn sóng vai mà ngồi, đó là Chương giáo Ngụ Độ, Đốc giáo Mẫn Vân Trung, Thiên cơ Tôn giả Hành Huyền. Dưới thềm ngọc là mấy chục đại đệ tử danh tiếng nghiêm nghị đứng thẳng ở hai bên, không gian lặng ngắt như tờ.

Hành Huyền Tôn giả tay cầm sách Thiên Cơ, đảo mắt nhìn xung quanh, hỏi: “Thằng bé Tần Kha sao không có ở đây?”

Ngụ Độ nói: “Hôm trước có tin Khốc Sát Yêu của Cửu U Ma cung ở Trần Châu làm loạn, ta đã sai nó đi điều tra rõ ràng chuyện này rồi.”

Hành Huyền nói: “Thằng bé đó có thể thu nhận đệ tử được rồi.”

Ngụ Độ cười nói: “Nó thật sự rất ngang bướng, ý của nó là vẫn còn muốn bình tâm tu hành thêm vài năm nữa.” Đệ nhập môn mới hai mươi năm vẫn còn nhiều thời gian, dốc lòng hết sức tu hành là chuyện tốt.

Hành Huyền giận dữ: “Từ khi Chương giáo sư huynh thu được đệ tử quan môn, mấy năm nay không có người cùng với sư thúc và ta tranh đồ đệ, ngược lại ta cảm thấy mất đi rất nhiều điều thú vị.”

Lời này nói ra, đến cả Mẫn Vân Trung cũng không nhịn được mà cong khóe miệng, sau đó lại nhìn vị trí chiếc ghế trống không bên cạnh, nhũn mày: “Thuật pháp dù cao tới đâu, không có đệ tử truyền lại cũng chỉ vô ích mà thôi, Âm Phàm lại đi ra ngoài rồi sao?”

Ngụ Độ nói: “Đệ ấy đã đi Thanh Hoa, chỉ sợ sẽ không trở về.”

Từ khi Lạc Âm Phàm thành danh, thuật pháp tại Tử Trúc Phong liền được Tiên môn công nhận là thuật pháp tuyệt diệu nhất, hai người khó tránh khỏi lo lắng việc không có đệ tử nối nghiệp của hắn, thế nhưng Lạc Âm Phàm không hề nhắc tới chuyện này, nên ai cũng không tiện mở miệng.

Kỳ thật không chỉ có mình bọn họ lo lắng, trên dưới Nam Hoa dường như đều đã nhận ra, mấy năm nay, Trọng Hoa Tôn giả ngoài việc giải quyết chính sự thì rất ít khi mở miệng nói chuyện, hoặc là bế quan tu luyện, hoặc là thường xuyên đi ra ngoài, hành tung bất định, rất ít khi ở lại Tử Trúc Phong. Hắn lại lạnh lùng như trước kia, nhưng ít nhất ngày xưa còn có chút hơi ấm của con người, hiện tại thì hoàn toàn không có, vô cùng lạnh lùng, giống như một vị thần cao cao tại thượng, vô tâm vô tình, không ai có thể tới gần.

Mẫn Vân Trung: “Con là sư huynh, những điều nên khuyên thì nhất định phải khuyên, không thể cứ để mặc nó tiếp tục như vậy được.”

Ngụ Độ cười khò: “Sư thúc cũng đã biết rồi đó, lẽ nào con lại không muốn khuyên bảo hắn sao?”

Mẫn Vân Trung không nói gì thêm, Hành Huyền ngồi bên cạnh vuốt vuốt chòm râu, đôi mắt chăm chú nhìn vào sách Thiên cơ, dường như lão muốn nói gì, nhưng lại thôi.

Mộ Ngọc tiến vào bẩm báo: “Các tân đệ tử đã đến đông đủ cả rồi ạ!”

“Gọi bọn trẻ vào đi.” Ngụ Độ dừng đề tài đang nói: “Lúc này trong số các tân đệ tử, có một đứa rất đặc biệt, tư chất tốt vô cùng, chỉ là tính tình có chút khó bảo, cần phải được giáo huấn nhiều hơn nữa.”

.....

Không đề cập đến bên trong các vị Tiên tôn đang bàn bạc thảo luận, bên này cô bé cũng bước từng bước thật cẩn thận vượt qua biển mây, Rắn không lờ ở phía sau vừa biến mất, trước mặt lại có vách núi cản đường, ngọn núi cao đến vạn trượng hiểm trở vô cùng bỗng nhiên từ mặt đất mọc lên, giống như chặn kín con đường phía trước che mất ánh sáng mặt trời làm người ta sợ hãi, có vô số loài dây leo buông xuống từ vách đá, ngẩng mặt nhìn lên phía đầu sợi dây, chính là đỉnh núi của ngọn tiên sơn hùng vĩ này.

Đã đi đến tận đây, tuy rằng cô bé đã sớm biết các Tiên tôn thiết lập cửa ải rất khó khăn, nhưng tận mắt nhìn thấy thế này, cô bé cũng không khỏi hồi hộp lẫn khiếp đảm.

Vách núi đen này cao như vậy, có thể đủ sức leo lên tới đỉnh không? Nếu ngã xuống dưới, chắc chắn sẽ thịt nát xương tan!

Cô bé nghiêm lại khuôn mặt trắng bệch nhìn một hồi lâu, rốt cuộc cũng vượt qua nỗi sợ hãi, cắn răng, nắm lấy sợi dây leo trông có vẻ cứng cáp nhất mà leo lên trên. Nhưng vách núi đen này có chút kì lạ, càng leo lên cao lại càng dễ dàng, hơn nữa bé lại phát hiện ra trong lòng sợ hãi càng giảm thì sức lực càng nhiều, tốc độ lại càng nhanh, đến cuối cùng hình như sợi dây có sự sống, cuốn luôn cô bé lên trên.

Quả nhiên là thiết kế của các Tiên tôn! Cô bé đang vui sướng vô cùng, bỗng nhiên sợi dây bên hông đứt ra!

Thân thể nhỏ bé, rơi thẳng xuống vách núi.

Nhất định sẽ ngã chết thôi! Sao lại xảy ra chuyện bất ngờ thế này! Cô bé hoảng hốt la lớn.

Thì ra là chiếu theo quy củ, nếu qua được khảo nghiệm mà lên được Tiên sơn thì tất cả các Tàn đệ từ đều có thể ở lại. Qua mấy ngày thì Tiên môn sẽ phái đệ tử truyền tin cho gia đình, tường thuật tỉ mỉ lại đứa trẻ nào đã báii nhập làm môn hạ của ai. Vì thế Ngu Độ thấy bọn nhóc đã đến đủ rồi, bèn thu hồi thuật pháp, làm sao có thể nghĩ được vẫn còn lại một đứa bé lạc ở phía sau.

Ở phía sau này, cô bé không bị ngã chết, cũng không có sự đau đớn như trong tưởng tượng, cô bé ngạc nhiên, sợ hãi đứng lên thì thấy, không hề có vách núi đen nào cả, chẳng qua chỉ đơn giản là một tảng đá lớn cao khoảng một trượng.

Ở phía sau biển mây mờ mịt đã hoàn toàn biến mất, xung quanh hiện ra bóng dáng của cây cối, thì ra này giờ cô bé vẫn ở trong khu rừng này.

Cô bé vội vàng ngược mặt nhìn lên, quả nhiên là không còn nhìn thấy Tiên sơn đâu nữa.

Là do lúc trước đi lầm đường, nên đã tới chậm rồi sao?

Mơ hồ đoán biết được lý do, cô bé gấp gáp đến độ quỳ hai gối xuống.

Người ta thường nói chỉ cần có lòng thành cầu xin thì sẽ linh ứng, cô bé đáng thương ngửa mặt lên trời cầu xin, để cho Tiên tôn Chưởng giáo có thể nhìn thấy, bé không thể cứ thế này mà trở về, hơn nữa cô bé cũng đã không còn chỗ nào để đi. Bá bá chịu nhiều khổ sở như vậy không thể để người phải phí công vô ích, còn cha mẹ bé ở dưới suối vàng cũng sẽ thất vọng lắm đây. Cho dù cô bé đợi được năm năm nữa, lúc đó tuổi cũng đã lớn, các vị Tiên trưởng kia nhất định sẽ không thu nhận mình, không thể hoàn thành di mệnh của phụ thân, không phải là bất hiếu rồi sao?

Đã qua buổi trưa, xung quanh cũng không hề có tiếng động nào, cô bé càng sốt ruột hơn, không thể tưởng tượng được thuật pháp lại biến mất như vậy, cô bé lo lắng đến mức rơi nước mắt.

Núi rừng yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng chim hót.

Thình lình cô bé chợt thấy có cảm giác quen thuộc, khiến lòng người không yên, tâm không hiểu vì sao lại run run, không thể nói rõ được. Từ lúc sinh ra tới giờ, chưa bao giờ bé lại có loại cảm giác thế này, là thích, nhưng lại có chút sợ hãi.

Là ai? Cô bé dần dần ngừng khóc, chậm rãi ngẩng mặt lên.

Ở phía trước, cách chỗ cô bé khoảng hai trượng, dưới tán một cây cổ tùng uốn lượn, một vị thần tiên rất trẻ đứng yên nơi đó, không hề nhúc nhích, như đã đứng ở đó từ rất lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 32: Thầy trò kiếp sau

Mái tóc rất dài buông xõa xuống lưng, khuôn mặt ấy, cái vẻ trang nghiêm, tôn quý mà lạnh lùng ấy, đẹp vô cùng, đẹp đến mức không ngôn từ nào có thể diễn tả được.

Không hề vương dẫu một chút dẫu vết chôn trần ai, ngoại trừ thần tiên, liệu ai có thể xứng đáng có được loại khí chất này đây.

Thần nhiên mà cô độc, làm cho người ta không dám đến gần, ngay cả chỉ trong suy nghĩ cũng không đủ can đảm. Thứ duy nhất có thể cảm nhận được là trước người ấy thế gian này trở nên thật nhỏ bé, còn bản thân mình lại quá hèn mọn, hèn mọn đến mức như một hạt bụi trôi dạt giữa đất trời.

Cái gì là lễ tiết, cái gì là phép tắc, lần đầu tiên trong đời cô bé hoàn toàn vứt chúng ra khỏi suy nghĩ của mình, bởi vì kể từ giây phút đầu tiên nhìn vào đôi mắt kia, tất cả mọi chuyện trước đây hầu như đã tan biến không còn gì, dẫu chỉ là một chút. Bây giờ, trong mắt cô bé chỉ còn lại thân ảnh cô độc mà đẹp đẽ vô cùng kia, chỉ còn có tà áo trắng như tuyết đang phất phơ trong gió nhưng cũng hết sức lạnh lùng kia.

Không dám ngược nhìn lên, nhưng lại nhịn không được lại ngược lên nhìn người ấy.

Đôi đồng tử đen sâu thăm thẳm có thể nhìn thấu lòng người không chút nghi ngờ, cô bé cảm thấy tim mình đập nhanh một cách lạ thường, cả tâm hồn dường như đã bị bắt giữ, trói buộc lại, giống như hình ảnh ấy đã khắc sâu vào trong trí nhớ từ kiếp trước rồi.

Trong khoảnh khắc, cô bé chợt thấy chấn động.

Nháy mắt, bóng dáng người đó đã biến mất dưới tán cây.

Là thật? Hay là ảo giác? Cô bé vẫn còn đang ngẩn người thì ngay sau đó đã nhìn thấy người đó đứng ngay trước mặt.

.....

Không lời nào có thể hình dung được nỗi khiếp sợ vào giờ phút này của Lạc Âm Phàm.

Nếu như không đuổi theo dấu vết của ma tôn Cửu U thì hẳn đã không về Nam Hoa rồi. Nhưng đúng lúc hẳn chuẩn bị rời đi thì lại cảm nhận được một hơi thở quen thuộc, rất nhẹ nhàng nhưng lại giống như đã khắc sâu trong trí nhớ từ rất nhiều năm, rất khó có thể diễn đạt, ngay cả bản thân hẳn cũng không rõ tại sao bản thân mình lại có cảm giác như vậy, mờ mờ mịt mịt không thể giải thích, chỉ biết là không thể buông, không thể bỏ. Cái cảm giác kỳ lạ mà lại hết sức chân thật này khiến hẳn phải hạ mấy xuống tim, hoảng hốt và gấp gáp đến mức quên cả việc ăn thần.

Là ai?

Trực giác đã cho hẳn biết đáp án, nhưng lại không thể tin được.

Đứa trẻ trước mặt đáng vẻ cung kính, câu nệ đầy lễ tiết, không còn là khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, không còn là đôi mắt to lanh lợi, trắng đen rõ ràng. Mà là một khuôn mặt tròn tròn, không phải là kiểu tròn tròn mập mập thường thấy, mà là một khuôn mặt với đường nét rõ ràng, ngũ quan tinh xảo. Mắt phượng long lanh, tuyệt đẹp, hai hàng mi dài cong cong rợp bóng, che đi ánh mắt không nhìn ra nét sắc bén, nhưng lại tăng thêm vài phần quyến rũ, nhưng cũng bởi vì vậy mà thiếu đi vài phần ngây thơ, chất phác.

Sắc mặt Lạc Âm Phàm càng thêm trắng bệch.

Người trước mặt đã không còn là cô bé con xanh xao vàng vọt năm ấy. Dáng vẻ kính cẩn như thế, xinh đẹp đến thế, khác nhau đến thế ... tất cả đã chẳng còn thấy đâu bóng dáng ngày xưa cũ ... Nhưng, có một việc hẳn biết rất rõ, không thể nào nhầm lẫn được – là con bé! Nhất định là con bé !!!

Sao có thể là con bé?

Đứa trẻ thông minh, tinh quái làm đủ mọi việc để hấp dẫn sự chú ý của hẳn, đứa trẻ thích ở trong lòng hẳn làm nũng, thiếu nữ lặng lẽ tựa đầu vào gối hẳn trên cây cầu trên dòng Tứ Hải ngày nào, cô gái ở đại điện Trọng Hoa cung ngày ngày rót trà pha mực cho hẳn, cô gái quý xuống xin hẳn dùng nóng giận ở ngay giây phút cái chết cận kề ... đứa trẻ ấy, thiếu nữ ấy, cô gái ấy ... nay lại nguyên vẹn xuất hiện ngay trước mặt hẳn, ngay trong tầm mắt hẳn, chân thật đến thế này.

Là kinh ngạc? Là vui mừng? Là áy náy? Hay là đau khổ? Tất cả đều đúng, cảm xúc dâng lên không dứt.

Năm tháng suốt tám năm sớm chiều làm bạn, ký ức đã chôn sâu dưới đáy lòng bao nhiêu năm, dấu đã là thần tiên không muốn không cầu như hẳn cũng không cách nào quên được. Giây phút hẳn tự tay vung một chiêu Tịch Diệt là sai lầm lớn nhất cả đời hẳn. Có lẽ hẳn sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho bản thân mình được. Nhưng hiện tại, ngay giây phút này, con bé lại đang đứng trước mặt hẳn, một con người bằng xương bằng thịt, hoàn toàn hiện hữu.

Cảm giác này, có thể là khiếp sợ, cũng có thể là sợ hãi.

Bàn tay che dấu trong ống tay áo dài rộng đang không ngừng run lên, muốn đưa ra mà lại không dám.

Khiến cho con bé phải nhận hết ảm ức, lại ra về như không hề biết đến nỗi oan ức của con bé. Chính miệng hứa hẹn sẽ bảo vệ con bé, lại tự tay giết chết con bé. Đã làm ra việc như thế với con bé, hẳn còn tư cách để lại một lần nữa đứng trước mặt con bé, đối mặt với con bé nữa sao? Nếu con bé biết những gì hẳn đã làm, biết hẳn thật sự hiểu hết tất cả, biết người hại chết mình thật ra lại là sư phụ mà mình tin tưởng ý lại nhất thì sẽ hận hẳn đến mức nào đây?

Lạc Âm Phàm chậm rãi thẳng đứng thẳng người, cất giọng bình tĩnh như nước: "Con tên gì?"

Mắt đôi mắt, cô bé hoảng hốt khẽ hạ mi. Ánh mắt người này thật kỳ lạ, không biết phải diễn tả như thế nào, ánh mắt ấy không giống ánh mắt của một người xa lạ, lần đầu gặp gỡ, ánh mắt ấy khiến người ta nhìn vào bỗng dâng lên cảm giác đau thương.

"Gia phụ họ Văn, Người Ương Châu. gần đây con mới được một vị tiên trưởng ban thưởng tên, chỉ gọi là A Từ." Thật sự rất kỳ lạ, ngay cả người này là ai bé cũng không biết, thế mà vẫn không ngần ngại mà trả lời lại.

"Văn Từ." Lạc Âm Phàm nhẹ nhàng nhảm lại một lần.

Cô bé đỏ mặt.

Là con bé, không sai, năm đó con bé quỳ trước mặt hẳn, thái độ ấp úng khi báo tên với hẳn, vẻ mặt ngượng ngùng đó cũng giống hệt như bây giờ, từ ‘sầu’ nay lại biến thành ‘muối’. (*)

(*) Chữ ‘Văn - 文’ trong câu của Lạc Âm Phàm nghĩa là con muối, có cùng cách đọc là [wén] với chữ ‘Văn - 文’ trong họ của Văn Từ, nên Lạc Âm Phàm mới hiểu lầm là muối, cũng như Trọng với Trùng.

Là trùng hợp hay là đến đây vì hẳn?

Lạc Âm Phàm chăm chú nhìn cô bé hồi lâu mới nói tiếp: “Con không nên tới Nam Hoa.”

Cô bé kinh ngạc khi thấy hấn từ chối giúp đỡ, vội vàng đập đầu: “Mẹ con đã qua đời, hai tháng trước cha con cũng vừa ... đi rồi, trước khi ra đi đã dặn A Từ nhất định phải bái nhập Nam Hoa. Nay A Từ đã lẻ loi một mình không nơi nương tựa, xin tiên trưởng khai ân, con từ nơi xa xôi ngàn dặm đến, quyết sẽ không ngại chịu khổ sở, vất vả, chắc chắn sẽ tận tâm học hành, mặc dù sau này chắc chắn sẽ có không ít khó khăn nhưng nhất định sẽ không để Nam Hoa mất mặt.”

Lạc Âm Phàm có chút ngây ngốc.

Con bé chuyển thế, tuổi còn nhỏ mà đã rất người lớn, hình dáng đối khác, tính tình cũng thay đổi, duy chỉ có sát khí trên người vẫn chưa biến mất, chẳng qua tựa như bị một loại pháp lực nào đó giam cầm, dù có phát ra cũng không dễ gì nhận biết, nhưng nếu dùng mắt thần cẩn thận xem xét vẫn có thể phát hiện, vậy là người nọ cố ý đưa con bé đến Nam Hoa, mọi chuyện e là không hề đơn giản.

Hấn nên làm gì bây giờ?

Đã là sai thì vẫn mãi là sai, nhưng hấn cũng chưa bao giờ muốn bù đắp lại lỗi lầm, tình nguyện lưng đeo nổi áy náy áy suốt đời. Nay trời đột nhiên lại đem một cơ hội như vậy đến trước mặt hấn, những gì đã xảy ra thật giống như một trò đùa, nhưng hấn lại không dám đổi mặt.

Một chiêu “Tịch Diệt” hồn siêu phách tán, là ai đã nhúng tay vào cứu con bé trốn thoát dưới kiếm Trục Ba? Lúc ấy tâm tình bất ổn nên không lưu ý được trong điện có gì khác thường.

Chết, là kết cục của con bé, cũng đồng nghĩa với kết thúc âm mưu kia, như vậy, con bé quay trở về lần này, là biểu thị cho điều gì?

Sát khí chưa trừ, Ngu Độ bọn họ chỉ cần hơi cẩn thận một chút là có thể phát hiện ra vấn đề, khi đó sẽ xử trí con bé như thế nào? Đuổi con bé ra khỏi Nam Hoa? Khó đảm bảo kẻ ẩn thân kia sẽ không nghĩ cách dẫn con bé nhập ma một lần nữa.

Biết rõ kết cục như thế nào mới là tốt nhất, nhưng sao hấn có thể làm tổn thương con bé lần thứ hai! Làm sao hấn có thể xuống tay được!

“Trở về đi.”

“Tiên trưởng!”

Hấn không hề nhìn cô bé nữa, khôi phục vẻ lạnh lùng như trước, xoay người bỏ đi.

“Tiên trưởng xin dừng bước!” Cô bé gấp gấp đến độ vurun tay kéo lấy vạt áo trắng của hấn: “Sur phụ!”

Cách xưng hô vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, tác động vào nút thắt trong lòng đã nhiều năm của hấn, chỉ có thể dùng sự lạnh lùng để che dấu nút thắt đó, giờ phút này lại bị chạm vào, khiến Lạc Âm Phàm bất động tại chỗ.

Con bé vừa gọi là gì? Con bé... nhớ rõ ư?

Sắc mặt trắng bệch vẫn bình tĩnh đến khác thường, Lạc Âm Phàm cúi đầu nhìn Văn Từ muốn xác nhận lại.

Cô bé cũng thấy chấn động, mới vừa rồi không biết tại sao lại gọi như thế, thật là lỗ mãng, sợ tiên trưởng sẽ nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ, trong đôi mắt phượng dâng đầy vẻ khẩn trương. Nhưng lại không muốn buông hấn ra, nói một cách nhút nhát: “Tiên trưởng, cầu xin người, con không sợ gì hết, sẽ tuân thủ phép tắc nghiêm ngặt, nếu không tin người có thể ra đề để kiểm tra con.”

Trên đôi tay nhỏ bé có một vết máu.

Cả cha mẹ đều đã mất, để cho con bé lại lưu lạc đầu đường xó chợ chịu sự khinh khi ức hiếp của người đời? Năm đó, trên cánh tay nhỏ bé ấy cũng đầy thương tích, con bé khóc nhào vào lòng hấn tìm kiếm sự che chở, nhưng mà cuối cùng, hấn lại là người làm cho con bé tổn thương nặng nề nhất.

Vô ý vấy bẩn xiêm y của Lạc Âm Phàm, cô bé vội vã xin lỗi buông tay ra, trấn định lại tinh thần: “Cầu xin tiên trưởng thu nhận con, nếu tiên trưởng phải đi, A Từ cũng không ngăn được, chỉ nguyện quỳ thế này, có lẽ có một ngày chương giáo và các vị tiên tôn cũng sẽ biết tấm lòng của A Từ.”

Lạc Âm Phàm nhìn cô bé hồi lâu, rốt cuộc cũng gật đầu: “Đến Lạc Hợp điện đi, ta sẽ thu nhận con làm đồ đệ.”

Tay áo rộng nhẹ bay trong gió, trên đỉnh tiên sơn lại dần hiện ra những bậc thêm đá nối dài dẫn đến sơn môn.

Dễ dàng vậy sao, không cần kiểm tra sao? Tiên trưởng bằng lòng thu nhận mình làm đồ đệ? Cô bé còn đang nghi ngờ mình nghe lầm, đang tính hỏi lại, nhưng người trước mặt đã không thấy đâu.

.....

Bầu không khí trên đại điện Nam Hoa vô cùng yên ắng, hàng trăm đứa trẻ đều như nín thở, đứng đầu là một cô bé tầm mười ba mười bốn tuổi, y phục hoa lệ, dung mạo xuất chúng. Bởi vì thân phận đặc biệt nên cô bé này được đứng trước những đứa trẻ khác. Cô bé ấy đứng đối diện với Mẫn Vân Trung, vẻ mặt cung kính nhưng trong ánh mắt cũng không chút nào che giấu được vẻ kiêu ngạo.

Mẫn Vân Trung nhũm mày.

Ngu Độ tay cầm phong thư có dấu ngọc tỷ, nhìn mấy lần sau đó đặt sang một bên, để cho Mẫn Vân Trung và Hành Huyền chọn lựa đệ tử trước. Vì chuyện gian tế trước kia cho nên việc thu nhận môn đồ ở Nam Hoa càng thêm nghiêm ngặt, lai lịch của từng đứa trẻ không chỉ do Hành Huyền bói tính, mà còn phải đệ tử xuống núi để điều tra xác minh lại.

Cô bé ấy bị nhìn ngắm hồi lâu, vô cùng xấu hổ, cuối cùng ý thức được biểu hiện của mình khiến cho người ta phản cảm, vội vàng thu hồi vẻ mặt kiêu ngạo, biểu hiện ra vẻ hiểu phép tắc hơn.

Quả nhiên, Ngu Độ chuyển hướng phía cô bé ấy, mỉm cười: “Cửu công chúa...”

“Chương giáo cứ gọi con là Diệu Nguyên.” Cô bé ấy hành lễ: “Trước khi đi phụ hoàng từng dặn, tiên môn không giống với nhân gian, nhất định không thể ở trước mặt chương giáo và các vị tiền tôn tự cao tự đại.”

“Tiên môn tu hành kham khổ, con nên suy nghĩ cẩn thận.”

“Tâm ý Diệu Nguyên đã quyết.”

Thấy cô bé này đã trở nên khiêm tốn hơn, thái độ của Mẫn Vân Trung cũng tốt hơn một chút, nhìn Ngu Độ nói: “Cũng là chí tôn nhân gian, mang thiên mệnh, không thể không nể tình.”

Ngu Độ gật đầu: “Vậy con muốn bái ai làm thầy?”

Tư Mã Diệu Nguyên thuận thế quỳ xuống: “Chi bằng xin chương giáo phân phó, nếu như có thể bái nhập làm thủ hạ của chương giáo đó là vinh hạnh của Tư Mã Diệu Nguyên con.”

Ngu Độ mỉm cười: “Ta từng thể chi thu nhận chín đồ đệ, nay đã có đủ.”

“Không bằng đợi hộ giáo trở về, để nó xem thử.” Mẫn Vân Trung nói tiếp: “Gân cốt của đứa trẻ này vô cùng tốt, nếu có thể bái làm thủ hạ của nó, kế thừa pháp thuật của nó, cũng là chuyện tốt.”

Trong lòng thầm biết không ổn, Ngu Độ lắc đầu: “Việc này có phần không thích hợp, chi sợ đệ ấy không đồng ý.”

Mẫn Vân Trung phản bác: “Ngay cả người nó cũng chưa gặp qua, sao biết không đồng ý!”

Nam Hoa hộ giáo có ai mà không biết, Trọng Hoa tôn giả, thủ tọa tiên môn, thuật pháp nổi tiếng khắp cả lục giới, Tư Mã Diệu Nguyên mừng thầm, vội hỏi: “Như Mẫn tiên tôn nói đó, tôn giả vẫn chưa gặp con mà, có khi gặp rồi sẽ thay đổi chủ ý thì sao ạ. Cầu xin chương giáo nể mặt phụ hoàng con.”

Đã nói đến thế rồi thì Ngu Độ cũng đành bất đắc dĩ đồng ý thôi: “Thôi được, vậy thì đành chờ xem tạo hóa của con.”

“Đã qua nhiều năm vậy rồi, chẳng lẽ nó định cả đời không thu nhận đồ đệ nữa sao! Cũng chỉ là một cái nghiệp chương, dùng...” Mẫn Vân Trung nói tới đây chợt thấy Hành Huyền bên cạnh nháy mắt, vì thế đành nuốt xuống.

Bỗng có một người tiến vào đại điện khiến cho mọi người đều kinh ngạc.

Áo trắng rộng thùng thình, sắc mặt cũng có chút trắng nhợt, tựa như người đến từ phía chân trời mờ mịt, cả người trong trẻo nhưng lạnh lùng, toàn thân sương tuyết.

Về mặt ôn hoà, bước đi thong dong không nhanh không chậm, nhưng lại làm cho người ta thấy sợ, các đệ tử đứng hai bên trong điện đều không hện mà cúi đầu, trên mặt đầy vẻ kính cẩn, ngay cả ngón tay cũng không dám động đậy.

Không thể ngờ được Lạc Âm Phàm sẽ trở về, Ngu Độ đợi hán ngồi xuống trước, nửa đùa nửa thật: “Sư đệ lần này trở về là có lòng muốn tranh đồ đệ với sư thúc và sư đệ sao?”

Mẫn Vân Trung nghĩ là Lạc Âm Phàm đã thông suốt, trong lòng mừng thầm, dùng ngữ khí vô cùng nhu hòa: “Âm Phàm, thân phận của đứa trẻ này cực kỳ cao quý, gân cốt rất tốt, con cũng nên xem xét?”

Nghe Mẫn Vân Trung nói vậy, Tư Mã Diệu Nguyên liền biết ngay thân phận của người này, vội mỉm cười bước lên trước chào hỏi. Nào biết khi ngẩng đầu chỉ thấy ánh mắt kia đang rơi trên người mình, không có lấy một chút ấm áp, nhất thời giật mình, hai đầu gối như nhũn ra, không tự chủ được lại quỳ xuống, những gì muốn nói đều quên sạch, lúng ta lúng túng chào hỏi.

Lạc Âm Phàm thu hồi tầm mắt, thản nhiên nói: “Đạ tạ sư thúc có tâm, đồ đệ của con sẽ đến ngay thôi.”

Lời vừa dứt, tất cả mọi người trong điện đều giật mình.

Ngu Độ cũng lấy làm ngạc nhiên, dò hỏi: “Ý của sư đệ là đã thu nhận đồ đệ trên đường về rồi sao?”

Lạc Âm Phàm không phủ nhận.

Mẫn Vân Trung và Ngu Độ đồng thời thở phào, cũng không cảm thấy thất vọng. Bất luận như thế nào, hẳn lại chịu thu nhận đồ đệ đã là chuyện tốt rồi, Tư Mã Diệu Nguyên mặc dù không tệ, nhưng yêu cầu của Lạc Âm Phạm rất cao, đứa trẻ được hẳn nhìn trúng nhất định không hề kém cỏi.

Tất cả mọi ánh mắt đều dõi về phía cửa lớn, đều muốn nhìn thử xem đứa trẻ may mắn được Lạc Âm Phạm lựa chọn kia trông ra sao, xuất chúng thế nào.

Duy chỉ có Tư Mã Diệu Nguyên là cảm thấy xấu hổ đỏ cả mặt, cắn môi cố nén xuống không phát tác. Thân là công chúa hoàng thất, thân phận cao quý, xưa nay chỉ có người khác nịnh hót nàng ta, làm sao chịu được cái cảm giác mất mặt này? Không cam lòng lần không phục, càng muốn xem cuối cùng là bản thân rốt cuộc thua ‘đồ đệ đã nhận của Tôn giả kia’ ở chỗ nào, cho nên khi có người bước vào điện, nàng ta phản ứng trước tiên.

“Thế tử!” Tư Mã Diệu Nguyên vừa kinh ngạc vừa vui mừng

Thánh chi đã ban ra ai chẳng biết chuyện Cửu công chúa của hoàng thất sẽ báỉ nhập làm đệ tử tiên môn, bởi vậy người thanh niên áo trắng kia cũng không hề ngạc nhiên, chỉ khẽ gật đầu.

Mẫn Vân Trung trách mắng: “Trong tiên môn sao lại có thế tử!”

Tư Mã Diệu Nguyên cắn răng chịu thua: “Đệ tử nóng vội lỡ lời, tiên tôn đừng trách.”

Sau khi Tần Kha hành lễ với các vị tiên tôn xong, đi đến bên cạnh Ngu Độ bẩm báo kết quả công việc. Cuối cùng giống như nhớ tới gì đó, không chút biểu hiện chuyển tâm mắt sang bọn trẻ mới đến, nhìn quét một vòng, chậm rãi nhíu mày lại.

Hơn trăm dặm đường, theo lẽ thường chỉ mất vài ngày là tới, hay là trên đường xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hay là không được qua được khảo nghiệm bên ngoài?

Ngu Độ nhìn thấy Tần Kha có chút kỳ lạ, đang định hỏi thì một bóng dáng nho nhỏ bỗng nhiên xuất hiện ở cửa.

Là một cô bé, một mái tóc xinh đẹp, trang phục rất bình thường, thoạt nhìn cũng không thấy có điểm nào vượt trội hơn người.

Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

Cô bé không bước vào ngay lập tức, mà trước tiên dừng lại ở cửa, lấy tốc độ cực nhanh sửa sang lại quần áo cho chỉnh tề, sau đó ngẩng đầu nhìn lên tám biển đề ba chữ ‘Lục Hợp điện’, xác nhận rõ là mình không đi nhầm chỗ rồi mới cố gắng bình tĩnh bước vào cửa điện.

Khoảnh khắc cô bé ngẩng mặt lên, ánh mắt mọi người đều sáng ngời. Sau khi bước vào cửa chính, thật ra cô bé bị dọa cho hoảng sợ. Không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chăm chăm mình, thật sự bé không hiểu vì sao mà lại bị mọi người chú ý như vậy?

Cô bé khấn trương cúi đầu rồi lại khẽ ngước nhìn về phía thềm ngọc.

Không biết vị thần tiên đã đồng ý thu nhận mình là ai, có ở đây hay không?

Bốn vị tiên tôn ngồi song song trên thềm ngọc, vị thần tiên áo trắng lúc nãy cũng ngồi trong đó, không ngoài dự liệu, người là vị tiên trẻ nhất, cũng là người nổi bật nhất ở đây.

Cô bé thấy yên tâm, cũng không vội vàng liều lĩnh cúi lạy, vừa nhìn vừa phân tích nhanh tình huống hiện tại.

Ngồi giữa thềm ngọc là vị tiên tôn khoảng ngoài ba mươi tuổi, hòa nhã nhưng không mất đi vẻ uy nghiêm, còn người thanh niên áo trắng cao ráo đứng phía sau thì đúng là Tần Kha.

Cô bé lại mừng thầm, xiết chặt sợi tua kiếm trong tay.

Tần tiên trưởng đứng ở đó, người là đệ tử của chương giáo. Không nghi ngờ gì nữa, vị tiên tôn kia chắc chắn là Ngu chương giáo. Về phần vị thần tiên áo trắng mới gặp lúc nãy, có thể ngồi ngang hàng cùng chương giáo, nhất định chính là tôn giả, khó trách có thể không cần xin phép đã thu nhận mình làm đồ đệ.

Sau khi xác định rõ thân phận mỗi người, cô bé thăm biết không nên đợi lâu, lúc này mới quỳ xuống: “A Tử báỉ kiến chương giáo, báỉ kiến tôn giả.”

Trong giọng nói mang theo chút khẩu âm địa phương riêng biệt, không quá yếu ớt, mà rất uyển chuyển nhẹ nhàng.

Mọi người lấy lại tinh thần, âm thầm tán thưởng.

Ngu Độ và Mẫn Vân Trung liếc mắt nhìn nhau, lại đồng thời lộ ra vẻ thất vọng, chỉ có diện mạo mà thôi, tư chất đứa trẻ này cũng bình thường, không có gì đặc biệt, người như vậy tiên môn cũng có đầy rẫy.

Không thấy ai đáp lại, cô bé vội giải thích: “Con vội đi nên bị lạc đường, cho nên đến trễ, xin chương giáo và tôn giả tha thứ.”

Ngu Độ ho nhẹ một tiếng, mỉm cười: “Đúng là một đứa trẻ ngoan, đứng lên đi.”

Cô bé nhẹ nhàng thở ra, đứng lên, do dự một lúc lại lặng lẽ ngược mắt nhìn vị thần tiên áo trắng kia, người bằng lòng thu nhận mình làm đồ đệ thật sao? Có đổi ý hay không?

“Con đến một mình sao?”

“Bẩm chương giáo, đúng vậy ạ.”

Tuổi còn nhỏ lại dám đơn thương độc mã một mình lên đường, ăn nói khiêm tốn, cung kính, lễ phép, cử chỉ lại rất cẩn thận, Ngu Độ dâng lên vài phần thiện cảm, xoay mặt xác nhận: “Sur đệ ...”

Lạc Âm Phàm rút cuộc cũng chịu mở miệng: “Con báỉ sư đi.”

Cô bé kiểm chế nổi vui mừng, nhìn thấy trong điện không có bài vị hay một tranh tở sư nào, liền biết lúc này chỉ là lễ báỉ sư đơn giản mà thôi. Theo quy củ cô bé bước lên trước vài bước, quỳ xuống dập đầu: “Ương châu Văn thị A Tử, báỉ kiến sư phụ.”

Lạc Âm Phàm gật đầu: “Ban thường tên Trọng Tử cho con.”

Thanh âm rõ ràng vững chãi vang lên khiến mọi người vốn đang mỉm cười đều đông cứng tại chỗ.

.....

Một cái tên gần như đã bị quên lãng nay lại được nhắc đến, sao không làm người ta khiếp sợ được chứ! Hẳn ban cho đồ đệ mới cùng một cái tên của đồ đệ cũ, rốt cuộc là vì sao, có dụng ý gì?

Chỉ chớp mắt mà không khí trong điện đã trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Chúng đệ tử vẫn im lặng không dám lên tiếng.

Cô bé tuy rằng có chút nghi hoặc, cũng hiểu được giờ phút này không nên hỏi nhiều, chỉ cúi đầu báỉ tạ: “Trọng Tử đa tạ sư phụ ban thường tên.”

Sắc mặt Tần Kha cực kỳ khó coi, bỗng nhiên cười lạnh: “Gọi tên này, chắc tôn giả sẽ thấy yên lòng hơn.”

“Kha nhi, không được vô lễ!” Ngu Độ quát Tần Kha bảo y ngưng lại, trong lòng cũng rất kinh ngạc, âm thầm mở nhãn thần tập trung xem xét, không phát hiện một chút sát khí nào nổi ngời ngờ trong y mới vui đi hơn một nửa, khề nhìn Mẫn Vân Trung ý bảo không có trở ngại gì, suy đi nghĩ lại thấy vẫn nên xác nhận lại lần nữa cho chắc chắn, vì thế lại nhìn Hành Huyền ra hiệu bằng mắt.

Hành Huyền nhắm mắt bắm tay, sau một lúc lâu thì lắc đầu.

Mẫn Vân Trung vốn đã thủ sẵn Phù Đồ chương trong tay, thấy thế mới chậm rãi buông lỏng, mặt vẫn bình tĩnh nói: “Để cho con bé đổi họ như vậy có hơi quá đáng hay không?”

“Làm đồ đệ của con thì phải đổi họ.”

“Con...”

Trọng Tử nhìn ra bầu không khí khác thường, nhỏ giọng: “Xin thứ cho Trọng Tử nhiều lời, ngày trước con từng nghe tiên phụ nói về quy củ của tiên môn, nếu đã báỉ nhập tiên môn, từ nay không cần phải đề ý tới chuyện thế gian trần tục nữa, sửa họ cũng không có trở ngại gì, tiên tôn không cần lo lắng cho con đâu.”

Khá lắm mới có đứa trẻ hiểu biết như vậy! Ngu Độ ngăn Mẫn Vân Trung nói tiếp, nhìn Trọng Tử hỏi: “Vì sao con muốn vào tiên môn?”

Vấn đề này Trọng Tử đã sớm dự đoán được, cũng biết lúc này nên nói gì, cụp mắt xuống: “Bẩm chương giáo, lần này lên Nam Hoa báỉ sư, vốn là di mệnh của gia phụ, dạy Trọng Tử bảo vệ tính mạng trong thời loạn thế. Thật ra là ngày trước Trọng Tử được nghe rằng đệ tử tiên môn có nhiệm vụ bảo vệ nhân gian, cứu vớt dân chúng khỏi cực khổ, bởi vậy lòng mong muốn hướng tới đã lâu. Lần này lên Nam Hoa, trên đường con cũng từng gặp phải yêu ma, may mắn có ... tiên trưởng cứu giúp, Trọng Tử lập chí làm đệ tử tiên môn, sau này nhất định sẽ không làm cho tiên môn phải mất mặt.”

Quả nhiên, nghe vậy Ngu Độ từ từ vuốt cằm, sắc mặt Mẫn Vân Trung cũng tốt hơn rất nhiều, duy chỉ có Lạc Âm Phàm không tỏ vẻ gì, đứng dậy bước xuống thềm ngọc: “Đi thôi.”

Trọng Tử vốn đang cung kính quỳ trên mặt đất chờ sư phụ phát biểu, nghe vậy không khỏi ngạc nhiên, ngẩng đầu lên xác nhận.

Lạc Âm Phàm bước ra khỏi điện cũng không quay đầu lại, mà ngay cả phát biểu làm lễ cũng không buồn.

Lần báỉ sư này thật là kỳ lạ, chẳng lẽ có vấn đề gì không ổn? Trọng Tử không kịp nghĩ nhiều, vội vàng đứng lên, hành lễ với ba người Ngu Độ rồi cáo lui, vội vàng bước theo Lạc Âm Phàm.

Phía sau chúng đệ tử đồng loạt xoay người, trăm miệng một lời: “Chúc mừng tôn giả.”

.....

“Nó vẫn còn nhớ thương nghiệp chương kia!” Mẫn Vân Trung giận dữ: “Đây là ý gì!”

Ngu Độ nhẹ giọng thờ dãi: “Cũng thế, đệ ấy muốn bù đắp lại cho đứa trẻ kia, lấy tên này, đơn giản là muốn để chúng ta suy nghĩ lại về chuyện đó rồi đặng mà đối đãi với đứa trẻ này cho thật tốt. Năm đó buộc hắn động thủ, thật sự là có phần quá đáng.”

Mẫn Vân Trung cười lạnh: “Rất tốt, đây là muốn nói ta cùng với chương giáo lạm sát kẻ vô tội sao? Nó còn muốn ghi hận sao!”

Biết là Mẫn Vân Trung giận nên nói vậy, Ngu Độ chỉ mỉm cười.

Hành Huyền vuốt râu bạc nghĩ nghĩ, cười khỏ: “Nay cho dù ta biết Bạc Trắc thuật (*) cũng không thể hoàn toàn tin tưởng được, sư huynh vẫn nên gọi người đi thăm dò tra hỏi lai lịch của con bé đi.”

(*) Bạc Trắc thuật: thuật bói toán, tiên tri

Ngu Độ: “Dĩ nhiên rồi.”

Mẫn Vân Trung không nói gì.

Đứa bé này mặc dù không có sát khí, hình dáng, cử chỉ cũng khác xa, nhưng nhìn chung vẫn cảm giác có gì đó quen thuộc, cỡ lẽ là do nguyên nhân này mới làm cho Lạc Âm Phàm có ý muốn thu nhận con bé làm đồ đệ, dù sao đi nữa thế gian nào có việc trùng hợp như vậy. Năm đó chính y tự mình kiểm tra, hỗn phách của con bé đã không còn ở trong điện, kể cả tàn hồn của Vạn Kiếp cũng đã tiêu tán hết, cũng đủ biết Lạc Âm Phàm xuống tay nặng cỡ nào rồi.

Khó có dịp hẳn lại muốn thu nhận đồ đệ, cũng là công lao của đứa bé này, huống chi con bé lễ phép, hiểu biết phép tắc, ăn nói cẩn trọng, chỉ cần lai lịch rõ ràng, nếu không có gì nguy hiểm để cho hắn thu nhận làm đồ đệ cũng không sao. Tư chất bình thường không thành vấn đề, thời gian còn nhiều mà, có thể từ từ khuyên hắn tuyển chọn thêm đồ đệ tốt.

Bởi vì chuyện đó đã làm tổn thương hòa khí lẫn nhau, nay phải mượn cơ hội này may vá lại một chút.

Ngu Độ hiển nhiên cũng có ý nghĩ như vậy, cũng không lo lắng, đảo mắt nhìn thấy Tư Mã Diệu Nguyên đang đứng, khó xử: “Trọng Hoa tôn giả đã có đệ tử, con...”

Tư Mã Diệu Nguyên nắm chặt tay, miễn cưỡng cười: “Là Diệu Nguyên vô phúc.”

Chiều theo thân phận của con bé mà nói có thể hạ mình chịu ảm ức thế này cũng đã là hiếm thấy, huống chi tư chất lại tốt, Mẫn Vân Trung chủ động mở miệng: “Con có muốn bái ta làm thầy không?”

Tư Mã Diệu Nguyên đầu tiên là vui mừng, tiếp theo lại chần chờ: “Con đã nghe đến đại danh đốc giáo từ lâu, nếu có thể bái nhập làm thủ hạ của đốc giáo là phúc đức ba đời của Diệu Nguyên, chẳng qua...” Cô nàng liếc mắt nhìn Tàn Kha, thấp giọng: “Tàn tiên trưởng và Diệu Nguyên vốn có vai vế huynh muội, nay sao dám bói phận lại cao hơn huynh ấy được ạ?”

Cô công chúa này làm sao gọi là tới cầu tiên! Ngu Độ dờ khóc dờ cười.

Mẫn Vân Trung hiểu ra, biết Tư Mã Diệu Nguyên khó có thể chuyên tâm tu hành, không khỏi cảm thấy thất vọng, cũng may vừa bị tức một trận, đã muốn phát hỏa, cũng không muốn tức giận thêm nữa, thuận miệng gọi Mộ Ngọc: “Để cho con bé bái con làm sư phụ đi.”

Mộ Ngọc vốn cũng đã thành danh khắp lục giới, Tư Mã Diệu Nguyên mừng rỡ vội vàng dập đầu bái tạ.

.....

Bên ngoài cửa điện, bên dưới bậc đá, mấy ngàn đệ tử đứng ở hai bên đường lớn, vô số ánh mắt tò mò nhìn về hướng này. Cái cảm giác này làm cho Trọng Tử có chút choáng váng, dường như đang đứng ở một nơi rất cao, như chưa bao giờ đứng ở nơi cao như vậy.

Không hề đoán trước, thậm chí ngay cả thân phận của người cũng chưa xác định, lại cam tâm tình nguyện nhận sự an bài như vậy, trở thành đồ đệ của người.

Trong lòng hoảng hốt, bất an lẫn một chút ngượng ngùng và vui mừng khó hiểu.

Mới vừa bước xuống bậc thềm đầu tiên thì người phía trước bỗng nhiên dừng lại.

Trọng Tử vẫn đang bước từng bước cẩn thận, thấy thế cũng ngừng lại kịp lúc.

Người đứng ở phía trước bé, vừng vàng, thông dong, quần áo trắng toát rung động theo làn gió, có cảm giác dường như có thể ngăn chặn hết mọi phong ba, lại dường như có thể đảo lộn cả một vùng đất trời rộng lớn.

Không đi nữa sao? Trọng Tử đang thăm nghi hoặc đã thấy Lạc Âm Phàm hơi quay mặt lại, vươn một bàn tay về phía mình.

Ngón tay thon dài như ngọc, cũng đẹp như con người của người vậy.

Đây là... Trọng Từ khó hiểu nhìn Lạc Âm Phàm, trên khuôn mặt ấy vẫn không có chút biểu hiện nào, chỉ có trong đôi đồng tử đen thẳm kia lộ ra một chút lo lắng khó có thể phát hiện.

Lạc Âm Phàm lại vươn tay xuống bước đến gần hơn một chút.

Lúc này Trọng Từ rút cuộc mới phản ứng lại, gần như không thể tin được.

Trọng Từ luôn luôn đoán về thân phận của sư phụ, đoán người có quá nghiêm khắc hay không, có nhiều đồ đệ hay không, muốn cho sư phụ chú ý có khó lắm không.... Giờ phút này mấy vấn đề đó đều không còn quan trọng nữa, bởi vì Trọng Từ biết sư phụ nhất định sẽ đối xử thật tốt với mình.

Trọng Từ ‘thụ sủng nhược kinh’, có chút sợ hãi, do dự, nhìn Lạc Âm Phàm muốn xác nhận lại.

Sóng mắt dù bình tĩnh cũng không khỏi lộ vẻ bất an.

Hình ảnh đứa trẻ ăn mặc rách rưới sợ hãi kéo góc tay áo hắt năm đó lại ồ ạt ủa về, tám năm trôi qua, hắt nhìn con bé lớn lên từng ngày, từ một đứa trẻ thích làm nũng trong lòng hắt cho đến khi trở thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, cứ yên lặng như vậy mà phụng dưỡng ở bên cạnh hắt, ý lại vào hắt.

Đứa bé trước mặt này thật sự là Trọng nhi của hắt sao?

Không nhớ được quá khứ, không nhớ ra người sư phụ này, thậm chí không còn nhớ phải thù hận hắt, là may mắn hay là phiên muộn đây? Nếu như con bé nhớ lại thì phải làm thế nào?

Con bé đã không còn ý lại vào hắt nữa.

Lạc Âm Phàm thở dài, đang muốn thu tay lại thì bỗng nhiên một bàn tay bé nhỏ đã vươn ra giữ chặt tay hắt.

Rõ ràng nhìn thấy nỗi thất vọng dâng lên trong ánh mắt kia, Trọng Từ kim lòng không được, vội vàng vươn bàn tay nhỏ bé ra nắm lấy, không biết vì sao lại lo lắng, không biết vì sao lại để ý đến thế, cô bé chỉ biết mình nhất định phải làm như vậy.

Bàn tay nhỏ bé nắm chặt tay hắt, vẻ xấu hổ hiện lên trong đôi mắt phượng, có ý xin lỗi.

“Sư phụ.”

Tiếng gọi nhẹ nhàng khiến băng tuyết vạn năm tan rã chỉ trong chớp mắt, đôi môi mỏng hé lộ một nụ cười dịu dàng tựa như sóng gợn êm đềm.

Tránh được vận mệnh hồn siêu phách tán, lại được đặt tên là A Từ, lại một lần nữa được đưa lên Nam Hoa, tất cả những chuyện này không thể giải thích được, càng giống như có sắp đặt trước. Biết rõ đó là cạm bẫy, biết rõ nên lựa chọn thế nào mới là tốt, thế mà hắt lại không thể nào hạ thủ được.

Dùng pháp lực vô biên của hắt giúp con bé che giấu sát khí, quấy nhiễu Thiên Cơ, giấu giếm được Hành Huyền, làm việc mờ ám trước mặt tiên môn, trước mặt chúng sinh, cho dù đây là lần đầu tiên hắt hành xử tùy hứng và ích kỷ, tất cả cũng chỉ vì sự á náy suốt mười hai năm qua.

Hắt sẽ không để mặc cho số phận an bài, sẽ không làm tổn thương con bé lần nữa.

Lạc Âm Phàm chậm rãi rút tay ra, lật ngược lại nắm lấy bàn tay nhỏ bé kia, nắm thật chặt, từng bước một bước xuống thêm đá.

Ánh nắng soi rọi ấm áp, ấm đến say lòng người.

Chúng đệ tử đứng bên đường ngăn người, ai ai cũng nhận thấy được hôm nay Trọng Hoa tôn giả rất khác xưa.

Đủ để làm vạn vật sống lại, thờ ơ nhưng không còn lạnh lùng, giống như vị thần mùa xuân dắt theo một linh đồng tươi tắn như hoa, đi đến nơi nào thì nơi đó gió xuân trải khắp.

Trọng nhi của hắt đã quay trở lại, trở về là tốt rồi.

Dù là âm mưu, hắt cũng bằng lòng, là nghiệp chướng, hắt cũng chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 33: Phong kiếm [1]

Trên đỉnh núi những cây trúc tím sinh sôi rộng khắp, mây trắng bồng bềnh trôi lững lờ, bao phủ khắp nơi, cảnh sắc nơi đây thanh nhã nhưng u buồn, lại còn phảng phất cảm giác lạnh lẽo, phía trên cánh cửa lớn cũ kỹ treo một tấm biển đen, có đề ba chữ "Trọng Hoa cung".

Tuy trong lòng đã đoán được sư phụ là ai nhưng Trọng Tử vẫn không thể tin được, mãi đến tận giờ phút này được nhìn thấy tận mắt ba chữ Trọng Hoa cung kia cô bé mới chính thức xác định thân phận của sư phụ mình, Trọng Tử vui sướng, lặng lẽ đưa mắt nhìn bàn tay đang nắm chặt tay dẫn mình đi kia.

Đi vào cửa cung, hiện ra trước mặt bé đó là một dòng suối nhỏ xanh biếc, trên bề mặt đang nhẹ nhẹ bốc lên hơi nước mang theo sự lạnh giá, phía trên mặt suối là một cây cầu bằng đá bắc ngang qua, cũng bình yên như mặt nước bên dưới nó - phẳng lặng không chút gợn sóng. Qua khỏi cây cầu là một bậc thềm bằng đá nối thẳng đến chính điện, hai bên là hành lang mang phong cách cổ xưa, trang nghiêm.

Chỉ có điều kỳ lạ là, phía trên cửa điện có cắm một thanh kiếm, nhưng thân kiếm lại hoàn toàn cắm sâu vào trong một tảng đá lớn, chỉ còn mỗi chuôi kiếm lòi ra bên ngoài, mà tảng đá này dưới ánh hoàng hôn buông xuống phản chiếu lại những tia sáng rực rỡ thật đẹp.

Trọng Tử nghi hoặc, nhưng cũng không dám mở miệng hỏi nhiều.

Lạc Âm Phàm cũng không đi lên đại điện mà kéo Trọng Tử đến trước cửa gian phòng thứ ba ở bên trái rồi dừng lại nói: "Đây là phòng của con, sau này con sẽ ở đây."

"Dạ."

"Sư phụ thường ngày đều ở trên đại điện."

"Đệ tử nhớ kỹ lời dặn của sư phụ."

Lạc Âm Phàm cũng không nói gì nữa chỉ buông bàn tay nhỏ bé kia ra rồi xoay người hướng về đại điện, nhưng vừa mới đi được vài bước, bỗng nhiên hần dưng chân rồi quay trở lại: "Một lúc nữa, con lên đại điện gặp ta."

Trọng Tử vội cung kính đáp lại, hiển nhiên là không biết sư phụ nói vậy là có ý gì.

Đã từng rất quen thuộc mà nay bỗng nhiên biến thành xa lạ, cô bé đang đứng trước mặt hần đã không phải là tiểu đồ đệ nghịch ngợm hay gây rắc rối nhằm lôi kéo sự chú ý của hần chỉ vì muốn vào trong điện ở cùng hần năm đó nữa.

Lạc Âm Phàm không nói gì nữa, chỉ bước đi rồi biến mất ở phía sau cánh cửa điện.

Căn phòng được bài trí đơn giản, bên trong ngoài một chiếc giường với chăn đệm mộc mạc ra thì chỉ có một cái bàn dài, nhưng dường như trên đó thiếu thiếu thứ gì đó, chỉ thấy có một cái lược chải tóc bằng gỗ lim, một con chim báo sáng bằng ngọc phi thủy, ngoài ra còn có bốn năm cái bình ngọc nhỏ, nhìn qua thì không biết là chứa cái gì ở trong đó.

Nơi này đã từng có người ở sao? Trọng Tử kinh ngạc và có chút nghi ngờ nhưng cũng không suy nghĩ sâu xa thêm, chỉ yên lặng ngồi xuống giường.

Mới vừa rồi trên khuôn mặt của sư phụ chợt lóe lên một nét lạ thường rồi lập tức biến mất, Trọng Tử nhìn thấy rất rõ đó là sự thất vọng, cô bé tự cảm thấy bản thân mình từ lúc bái sư đến giờ cũng không làm gì đến nỗi phải thất lễ nhiều lần, nhưng đến cuối cùng là cô bé đã làm gì mà khiến cho sư phụ thất vọng rồi?

Thôi không suy nghĩ nhiều nữa, trước hết tốt nhất vẫn nên chuẩn bị mọi thứ thật ổn để dốc lòng tu luyện cho tốt mới là hay nhất.

.....

Làm đệ tử duy nhất của Trọng Hoa Tôn giả, Trọng Tử hành diện biết bao, nhưng cũng chính vì vậy cho nên áp lực đè nặng trên lưng lại càng lớn hơn nữa. Cô bé biết rằng mỗi hành động lời nói của mình và cả năng lực của bản thân đều có quan hệ rất lớn đến thể diện và thanh danh của Trọng Hoa cung. Đêm đó, Lạc Âm Phàm đã dạy phương pháp hít thở cho Trọng Tử, cô bé sau khi được chỉ dạy thì không dám lười biếng, còn ra sức tập luyện vô cùng chăm chỉ, suốt ba ngày liền mới nắm bắt được điểm trọng yếu. Nhưng lúc này bản thân bé cũng chỉ có thể miễn cưỡng thu vào được linh khí của trời đất mà thôi, bên cạnh cô bé lại không có sư huynh, sư đệ hay sư tỷ, sư muội gì cả cho nên rất khó nhìn ra được rốt cuộc mình đã học đến đâu rồi. Cô bé cảm thấy rất bất an nên mới hỏi thử sư phụ của mình, Lạc Âm Phàm nghe cô bé hỏi thì chỉ nói tốt lắm, Trọng Tử thấy thế mới yên tâm, thở phào nhẹ nhõm.

Cuộc sống ở Trọng Hoa cung rất tự do, bình thường Lạc Âm Phàm đều ở trong điện xử lý công việc. Mỗi ngày, vào sáng sớm Trọng Tử theo đúng lễ tiết đến vấn an sư phụ, sau đó đi xuống luyện công hoặc làm việc của mình. Lúc bắt đầu cô bé còn lo lắng vì sợ nơi này quy củ nghiêm khắc, nên không dám nhiều lời cũng không dám đi lại nhiều, mỗi khi muốn đi đâu ra ngoài cô bé cũng đều đứng trước cửa điện hỏi qua ý kiến của sư phụ trước. Cứ như vậy một tháng đã trôi qua, cô bé mới dần dần phát hiện ra, vị sư phụ tiếng tăm lừng lẫy nhìn có vẻ không dễ tiếp cận này, trên thực tế mặc dù đối xử với chương giáo và những người khác rất lạnh nhạt và hờ hững, nhưng đối với bé lại vô cùng ôn hòa. Mặc dù người không nói nhiều lời cổ vũ hoặc khích lệ gì cho lắm, nhưng cũng chưa từng trách cứ bé lấy nửa lời, về phương diện lời nói lẫn hành động của bé người lại càng không có điều gì muốn hạn chế bé cả.

Bởi vậy, sáng sớm ngày hôm nay, Trọng Tử theo lễ thường đến bên ngoài điện vấn an sư phụ xong lại thấy không có việc gì mới để làm, vì thế liền lớn

mặt thỉnh cầu: "Đệ tử đến Nam Hoa đã nhiều ngày mà chưa đi vấn an các vị sư thúc lẫn các sư huynh, sư tỷ, nên hôm nay con muốn đi đến vấn an Chưởng giáo, Tiên tôn và chào hỏi mọi người, không biết sư phụ có bận gì không ạ?"

Một lúc lâu sau, trong điện truyền đến một giọng nói thật thản nhiên: "Đi đi."

Đã sớm đoán được sư phụ nhất định sẽ đồng ý cho mình đi, Trọng Tử vui sướng vô cùng. Trước tiên cô bé đi đến ngọn núi cao nhất để vấn an Ngu Độ, vừa lúc lại gặp Mẫn Vân Trung và Mộ Ngọc ở đó nên cũng đồng thời ân cần thăm hỏi luôn thể. Ngu Độ xưa nay vốn ôn hòa, Mẫn Vân Trung mặc dù lúc nào cũng nghiêm khắc, không nói lời dư thừa cũng không biết nói đùa, nhưng thấy cô bé nói năng lễ phép, mặt mày sáng sủa nhìn cũng không tệ chút nào, cho nên không những hỏi thăm qua về tiến độ tu tập của Trọng Tử mà còn nói chuyện nhiều hơn với cô bé nữa.

Thiên Cơ Tôn giả Hành Huyền đã đi ra ngoài nên Trọng Tử chỉ đến Thiên Cơ Phong để thăm hỏi vài vị đại đệ tử rồi cuối cùng mới đi đến Ngọc Thần Phong, tình cờ lại gặp Tàn Kha đi từ bên ngoài trở về.

Thấy Trọng Tử, Tàn Kha đứng lại.

Trước tới giờ vốn luôn rất sùng bái vị tiên trưởng này, hơn nữa y lại có ân cứu mạng với mình nên Trọng Tử vẫn luôn nghĩ đến việc sẽ đến thăm Tàn Kha, vì thế lúc này ngại ngần tiến lên phía trước hành lễ: "Tần sư huynh vẫn khỏe chứ."

Tàn Kha đưa mắt nhìn cô bé với ánh mắt phức tạp, khó hiểu, bỗng nhiên nói: "Xem ra Tôn giả đối đãi với muội cũng không tệ nhỉ!"

Trọng Tử cho là y quan tâm đến mình nên cũng thật thà đáp lại: "Sư phụ đối đãi với muội tốt lắm."

Tàn Kha nghe vậy cũng không nói thêm gì nữa.

Thấy thái độ của Tàn Kha lãnh đạm, Trọng Tử âm thầm thắc mắc, nhưng vẫn không hiểu nguyên do vì sao cả, bỗng nhiên bên tai cô bé truyền đến tiếng gọi của ai đó từ giữa không trung, cô bé ngược mắt lên nhìn thì chỉ thấy một cô bé đang ngự kiếm bay đến, khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi, diện mạo xinh đẹp, đó chính là Tư Mã Diệu Nguyên.

"Thế tử!"

Tàn Kha thản nhiên nói: "Nơi này không có ai là Thế tử cả."

"Muội nhất thời vui mừng quá nên quên mất." Tư Mã Diệu Nguyên hơi giận dỗi, lại nhìn sang Trọng Tử ở bên cạnh, vẻ ngoài vẫn như đang tươi cười nhưng khi nhìn Trọng Tử lại không có chút ý cười, nói: "Thì ra Trọng Tử sư muội cũng đang ở đây."

Phát hiện ra trong ánh mắt kia thoáng hiện lên nét oán hận, Trọng Tử chột giật mình, ấn tượng của cô bé đối với Tư Mã Diệu Nguyên chỉ là lúc gặp mặt trên đại điện ngày đó mà thôi, cả hai lại đều là đệ tử mới nhập môn, bản thân mình cũng chưa hề đắc tội với cô nàng, vì sao lại có ý thù địch như thế kia chứ?

Đúng rồi, trong nhiều người như vậy, mà chỉ có duy nhất một mình mình gặp phúc trong họa được trở thành đồ đệ của Trọng Hoa Tôn giả cho nên khó tránh khỏi có người sẽ không phục.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận nguyên nhân, Trọng Tử bình tĩnh, giữ sắc mặt bình thường thi lễ: "Trọng Tử bái kiến sư tỷ."

Tư Mã Diệu Nguyên lơ đãng coi như không nghe thấy gì, liền chuyển hướng sang phía Tàn Kha nói: "Sư huynh đã đi đâu vậy, hại muội đi tìm sư huynh quá chừng luôn."

Tàn Kha không đáp mà hỏi lại: "Mộ sư thúc đâu?"

"Sư phụ bị sư tổ gọi qua bên chưởng giáo rồi, hình như có việc cần bàn bạc." Tư Mã Diệu Nguyên chỉ trả lời hai câu cho có lệ, rồi lại chỉ chỉ vào thanh kiếm ở bên cạnh, mỉm cười: "Muội vừa học thuật ngự kiếm, có chút không hiểu mà sư phụ lại bận việc rồi, bởi vậy nên mới tìm đến muốn nhờ sư huynh chỉ bảo cho muội vài chỗ."

Tàn Kha nhíu mày, gật đầu: "Đi theo ta."

Thì ra người này là đồ đệ của thủ tọa đệ tử Mộ Ngọc, Trọng Tử thầm nghĩ trong lòng, cô bé có nghe nói là Mộ Ngọc có thu nhận một nữ đệ tử mới, chính là Cửu công chúa Tư Mã Diệu Nguyên, là người này sao?

Thấy Tàn Kha sắp phải đi, Trọng Tử vội kêu lên: "Tần sư huynh!"

"Có việc gì nữa không?"

"Trọng Tử đến gặp riêng sư huynh để cảm ơn sư huynh, về chuyện tua kiếm..."

"Bây giờ chúng ta là đồng môn rồi, muội không cần phải khách khí như vậy."

Nhìn theo bóng hai người đi xa dần, Trọng Tử cảm thấy trong lòng buồn bã vô cùng, cô bé đã sớm phát hiện ra không chỉ có Tàn Kha, mà từ nay đến giờ trên đường đi có rất nhiều người nhìn mình với ánh mắt rất kỳ lạ. Trong những ánh mắt ấy không chỉ có sự hâm mộ mà còn mang theo rất nhiều mâu

thuần, dường như ánh nhìn đó giống như nhìn một tên trộm cắp hay đạo tặc gì đó.

Trong lòng có nhiều nghi hoặc khiến cho cô bé bị đá kích nhiều hơn nữa.

Không thể so sánh với những thứ mình không biết, nhưng lúc này chỉ cần so một thứ thôi cũng đã biết rõ ràng rồi, cả hai cùng nhập môn một lúc mà Tư Mã Diệu Nguyên nhanh như vậy đã học xong thuật ngự kiếm. Trong khi đó chính bản thân mình rõ ràng là đã vô cùng chăm chỉ, cố gắng hết sức để tu luyện nhưng cũng không thể tưởng tượng được là vẫn còn kém xa như vậy, có phải là sư phụ đã nhìn ra bản thân mình tư chất có hạn, cho nên người mới thất vọng như vậy hay không?

"Đã xảy ra chuyện gì, sao con lại đứng một mình ở đây?" Có người nhẹ nhàng vỗ lên vai Trọng Tử.

Đó là giọng nói của một người trẻ tuổi ôn hòa, nhưng dường như lại mang theo sự thân thiết của một vị trưởng bối, Trọng Tử ngược mặt lên nhìn vừa thấy rõ người tới là ai thì vội vàng thi lễ: "Bái kiến Thủ tọa sư thúc."

Mộ Ngọc mỉm cười: "Con có thấy Diệu Nguyên ở đâu không?"

Trọng Tử dần đo nói: "Mới vừa rồi hình như sư tỷ đi cùng Tàn sư huynh rồi."

Mộ Ngọc gật đầu: "Con chỉ cần cẩn thận đi theo Tôn giả, không cần phải để ý tới những chuyện khác đâu."

Sư thúc biết chuyện gì sao? Trọng Tử muốn nói gì đó nhưng lại thôi, chỉ thấp giọng vâng dạ rồi bước nhanh đi về hướng Tử Trúc Phong.

.....

Lạc Âm Phàm đang ngồi trước cái bàn dài nhưng cũng không thấy viết thư hay làm gì cả, nên càng không biết là hẳn đang suy nghĩ gì.

Trọng Tử đứng dựa vào cửa điện mà cả người thất thần, đầu óc đang ở tận đâu đâu, trong đầu cô bé lúc này chỉ suy nghĩ về một chuyện, tư chất của mình không được tốt lắm, lại có thể bái được người hoàn mỹ và lợi hại như vậy làm sư phụ, lý do duy nhất có thể giải thích được chính là vận may mà thôi, đã vậy mỗi lần sư phụ kiểm tra việc tu luyện của mình đều nói là "Tốt lắm", thì ra chỉ là an ủi mình thôi.

Lạc Âm Phàm đã sớm phát hiện ra Trọng Tử ở bên ngoài nên hỏi: "Con đã về rồi sao?"

Trọng Tử xấu hổ: "Đệ tử đã về từ sớm, chỉ là... không tiện quấy rầy sư phụ."

Bên ngoài điện đã nhiều năm nay chưa từng thiết đặt kết giới, bởi trước sau gì thì nơi này cũng không có người nào khác xông vào cả, Lạc Âm Phàm nâng cánh tay lên khẽ nói: "Con vào đây đi."

Biết là sư phụ hẳn có việc dặn dò mình nên mới gọi, Trọng Tử vội vàng đi vào bên trong, cung kính đứng phía trước bàn.

Lạc Âm Phàm nói: "Sư phụ phải bế quan tu luyện một tháng, con ở ngoài này cứ tu tập linh lực bình thường theo như những gì sư phụ đã chỉ dạy, nếu không có việc gì thì đừng đi lung tung ra ngoài, biết chưa nào."

Sư phụ đã lợi hại như vậy mà còn muốn bế quan tu luyện nữa sao? Trọng Tử nghe thấy lại càng thêm kính phục, tuy thế trong lòng cũng không tránh được cảm giác có chút thất vọng, nhưng vẫn vâng dạ nghe lời dặn dò xong, sau đó nghĩ nghĩ gì, rồi lại nói: "Sư phụ có thể bớt chút thời gian để hướng dẫn việc tu luyện của con có được không ạ?"

Lạc Âm Phàm ra hiệu ý bảo cô bé nói tiếp.

Trọng Tử ập a ập ứng nói: "Thật ra sư phụ không cần bận khoản, lo lắng nhiều như vậy đâu ạ, mặc dù đệ tử ngày thường ngu dốt nhưng con cũng không sợ phải chịu cực chịu khổ, cũng không sợ bị người quở trách, con chỉ sợ tu luyện không có kết quả, không đạt được thành tựu gì sẽ khiến cho người khác chê cười thôi ạ."

Lạc Âm Phàm nhìn Trọng Tử một lúc lâu, sau đó mới nói: "Đã có sư phụ ở đây, thì việc con có học hay không học cũng không có gì quan trọng cả."

Trọng Tử nghe thấy những lời như thế thì sững sờ không thôi, sau đó cô bé lập tức hiểu được hàm ý của sư phụ, nên trên mặt và trong lòng đồng thời nóng ran lên. Thì ra là vậy, trách không được sư phụ vẫn không yêu cầu mình nhiều và quá khắt khe, thì ra đúng là người có ý này, là vì sư phụ biết người có đủ năng lực để bảo vệ đồ đệ của mình.

"Sư phụ đối xử với đệ tử ân cần và hết lòng che chở như vậy, đệ tử hiểu rất rõ, nhưng mà..." Trọng Tử cắn cắn môi, ngừng lại dần đo một hồi lâu rồi mới nhỏ giọng nói tiếp: "Nhưng mà, sư phụ cũng không thể bảo vệ đệ tử cả đời được ạ."

Người nói vô tâm nhưng người nghe lại hữu ý.

Con bé là người có đủ lý do để không tin tưởng hẳn nhất, bởi vì sau khi trải qua những chuyện đã phát sinh, ngay cả chính hẳn còn không dám tin tưởng vào bản thân mình, thì bảo sao con bé lại dám tin tưởng hẳn một lần nữa được kia chứ. Những sự việc trên thế gian này thật khó mà lường trước được, trận chiến giữa tiên môn và ma tộc vẫn chưa hề ngừng nghỉ dù chỉ một khắc. Có lẽ, thật sự cần phải cho con bé một nền tảng thuật pháp thật tốt mới có thể không cần phải lo lắng nhiều nữa.

"Nếu con chỉ biết nóng lòng để mong đạt được thành tựu thì kết quả trước mặt không cần nói cũng biết là mọi việc đều sẽ không thành công." Lạc Âm Phàm hơi nghiêng mặt qua nhìn, một cuốn sách tự động bay vào trong tay Trọng Tử: "Nhưng con có quyết tâm tu luyện như vậy cũng tốt, hai cuốn sách này mặc dù không phải là thần kỳ gì nhưng chắc chắn nó sẽ giúp con có được căn cơ thật tốt. Trong một tháng sư phụ không có mặt ở đây, con cứ thử tìm hiểu trước đi, tuy nhiên con vẫn phải nhớ rằng nên lấy việc tu tập lĩnh lực làm trọng, con biết chưa."

Trọng Tử đáng vẻ vui mừng cầm lấy hai cuốn sách sư phụ mới đưa quay trở về phòng.

.....

Thật ra thì trong lòng Trọng Tử lại suy nghĩ khác hẳn với suy nghĩ của Lạc Âm Phàm. Cô bé thích nghe sư phụ nói như vậy, thích được người bảo vệ và dung túng như vậy. Nhưng mà cô bé cũng hiểu được mọi việc trên đời này thật sự không hề đơn giản như lời nói kia, thân là đồ đệ của Trọng Hoa Tôn giả, nếu quả thực chỉ là một kẻ vô dụng, suốt ngày chỉ biết bám theo người mà không thể làm rạng danh người thì cái gọi là "Danh sư xuất cao đồ" kia chẳng phải là trò cười cho thiên hạ hay sao. Với địa vị của sư phụ ở tiền môn, bắt buộc cô bé phải dốc hết lòng hết sức để có thể trở nên xuất sắc giống như người vậy, bằng không cho dù sư phụ không e ngại hay chê bai gì thì chính bản thân bé cũng sẽ để ý, bởi vì sư phụ trân trọng mình nhiều vậy nên cô bé lại càng trở nên bé nhỏ hơn nữa.

Từ ngày Lạc Âm Phàm bế quan tu luyện, Trọng Tử cũng dựa vào những chỉ dẫn trên hai cuốn sách kia để tu tập. Đương nhiên cô bé đôi khi cũng thừa dịp những lúc rảnh rỗi không phải luyện công chạy đi vấn an Ngu Độ và hai vị Tiên tôn còn lại, sau đó lại đi qua chỗ mấy vị sư thúc sư huynh để thăm hỏi, mỗi chỗ đều tranh thủ ghé qua một chút, dần dần Trọng Tử cũng quen thuộc với mọi thứ và thân thiết hơn với mọi người. Trong số những sư thúc, sư huynh đồng môn, Trọng Tử thấy thủ tọa sư thúc Mộ Ngọc là người cực kỳ hiền hoà, dễ mến, mỗi khi tu luyện mà có gì khó hiểu đều có thể hỏi người, còn về phần Tàn Kha đương nhiên là vẫn đối xử với cô bé lạnh lùng thân nhiên như trước.

Trọng Tử cũng mơ hồ nhìn ra được nguyên nhân khiến y đối xử với mình như vậy là bởi vì sư phụ, điều đó không khỏi làm cho cô bé cảm thấy áy náy và cũng thấy rất kỳ lạ. Sư phụ là người chu đáo như vậy, chưa cần nói tới sự ôn hòa của người mà chỉ cần thấy hàng ngày người rất ít khi trách phạt đệ tử, tính tình lại khoan dung độ lượng, chúng đệ tử ở Nam Hoa từ trên xuống dưới đều kính phục người, nếu đem so sánh với Mẫn Vân Trung và Ngu Độ thì lại càng thấy rõ hai người kia đối xử với đệ tử nghiêm khắc hơn nhiều. Vậy thì vì sao Tàn Kha đối với người lại cố tình bất mãn như thế kia chứ, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì rồi?

Nghi hoặc thì vẫn là nghi hoặc mà thôi, cho nên Trọng Tử cũng không dám tùy tiện hỏi nhiều.

Cô bé biết rõ nếu như mọi người đã kiêng kị cố tình tránh né như vậy thì việc này nhất định là một việc không nhỏ chút nào.

Thuật ngự kiếm của Tư Mã Diệu Nguyên đã rất thành thực, Trọng Tử từ khi phát hiện ra nàng ta không có ý tốt với mình thì những lần chạm mặt sau đều theo sát đám người Mộ Ngọc và Ngu Độ, không để cho nàng ta có cơ hội ra tay hay chèn ép. Đồng thời trong lòng cô bé cũng đem Tư Mã Diệu Nguyên ra làm mục tiêu đố kỵ theo của mình, âm thầm phân tranh cao thấp, từ lúc biết bản thân mình tư chất có hạn cô bé lại càng ra sức tu luyện ngày đêm không ngừng nghỉ, vô cùng khắc khổ, ngay cả đêm xuống cũng không ngủ, cho nên chỉ mới một tháng trời qua mà cả người gầy guộc, hao mòn đi rất nhiều.

Lạc Âm Phàm sau khi xuất quan đến kiểm tra việc tu luyện của Trọng Tử thì cũng không nói gì, chỉ dặn dò cô bé rằng không được quá nôn nóng luyện tập quá độ. Ba tháng sau, mới bắt đầu truyền thụ thuật ngự kiếm mà cô bé đã mong đợi từ lâu.

Trên đời này cái gọi là những thứ cần đều có thể bỏ khuyết được, Trọng Tử khổ luyện suốt ba ngày trời, rốt cục đã có thể miễn cưỡng ngự kiếm bay vòng qua lượn lại.

Mây trắng trôi lững lờ, sương khói mong manh lan tỏa, phiêu đảng trên mười hai ngọn núi của Nam Hoa.

Trọng Tử ngự kiếm bay quanh Ngọc Thần Phong vài vòng, quả nhiên là đã đạt được ý nguyện khi nhìn thấy một thanh niên áo trắng từ trong đám mây đang bay trở về, dưới chân người đó ánh sáng màu xanh lam phát ra rực rỡ, cô bé vui mừng vội vàng bay tới đón người kia: "Tân sư huynh!"

Tàn Kha đã sớm thấy Trọng Tử, cũng đành phải dừng lại hỏi một câu: "Sư muội đang học ngự kiếm?"

Trọng Tử ngượng ngùng gật đầu.

Tàn Kha thuận miệng cố gắng hỏi thêm hai câu nữa rồi tính rồi đi, nhưng khi vừa mới xoay người lại bỗng nhiên thoáng nhìn qua cây trượng ngắn dưới chân của Trọng Tử, lập tức chỉ trong phút chốc ánh mắt lại càng lạnh lùng hơn nữa: "Pháp khí này là do Tôn giả đưa cho muội sao?"

Trong lòng Trọng Tử cảm giác được là có cái gì đó không đúng, nên vội giải thích: "Đây là của sư phụ ban tặng cho muội, nó tên là Tinh Xán."

Lúc này, sắc mặt Tàn Kha đã trở nên cực kỳ khó coi, sau một lúc lâu mới cười lạnh một tiếng: "Tôn giả hay lắm, thu nhận thêm một đồ đệ mới mà còn dễ dàng như thế, thì đương nhiên là không cần phải để thứ gì vào mắt rồi, thứ pháp khí còn con này thì có là gì đâu kia chứ." Y vừa nói xong lập tức bỏ đi, không thêm quan tâm tới cô bé nữa.

Trọng Tử chỉ biết đứng ngây ra như phỗng.

Khi được đưa đi tuyển chọn pháp khí, thật bất ngờ là sư phụ lại không ban kiếm, mà đưa cho bé cây trượng ngắn này. Nhưng mà nói ra thì cũng thật kỳ lạ, Tinh Xán nhìn khéo léo và xinh đẹp vô cùng, khi sử dụng đến cũng đặc biệt thuận tiện, Trọng Tử cảm thấy mình có cảm giác rất thân thiết với nó, dường như nó là thứ pháp khí trời sinh ra là đã thích hợp với mình rồi, chỉ có điều không biết vì sao Tàn Kha nhìn thấy lại làm y tức giận đến vậy.

Nhìn Tần Kha bước đi mà tâm trạng tốt đẹp mới vừa có được đã biến mất không còn thấy bóng dáng tâm hơi, Trọng Tử đành yên lặng xoay người đang tính quay trở về.

Trước mặt, Tư Mã Diệu Nguyên ngự kiếm bay đến. Với tư chất thiên phú phi phàm, Tư Mã Diệu Nguyên tu hành tiến triển vô cùng thần tốc, được Mộ Ngọc khen ngợi không nói mà ngay cả Ngu Độ và Mẫn Vân Trung cũng thường xuyên khích lệ, đối với cô nàng cũng không còn nghiêm khắc giống như trước nữa. Trước đây ở trong hoàng cung vốn được chiều chuộng vô cùng, nay lại được mọi người khuyến khích, khen ngợi nhiều như vậy, càng cổ vũ cho Tư Mã Diệu Nguyên kiêu ngạo, tự mãn thêm không ít. Nếu đem so với Văn Linh Chi khéo léo của năm đó quả thật là khác biệt rất lớn, chúng đệ tử có người chịu không nổi sự kiêu căng, ngạo mạn của Tư Mã Diệu Nguyên đã tìm mọi cơ tránh xa nàng ta, đương nhiên là cũng tránh không được có một đám người hòa theo học thói kiêu ngạo và ương ngạnh chẳng mấy tốt đẹp gì này.

Người ta đôi khi chỉ thích vẻ bề ngoài của những cô gái chứ chưa chắc đã ngưỡng mộ chỉ vì cô gái đó có thuật pháp cao cường.

Còn về phần Trọng Tử khi mới xuất hiện lần đầu tiên trên đại diện với mặt mày rạng rỡ, xinh đẹp đã làm cho đám tiểu đồ đệ nam cùng tuổi phải len lén ngược nhìn và bàn luận không ngớt rồi. Hơn nữa cô bé làm việc rất thận trọng, gần gũi và thuận hòa với mọi người, mọi cấp bậc lễ nghĩa cũng rất chu toàn, tuy là đồ đệ của Lạc Âm Phàm, lại không bao giờ lấy thân phận này để bắt nạt người khác, bởi vậy ngay cả khi tư chất của cô bé có kém một chút nhưng vẫn được đám đệ tử mới nhập môn hoan nghênh, chào đón hơn so với Tư Mã Diệu Nguyên.

Thấy Trọng Tử đi từ hướng của Tần Kha đến, thần sắc của Tư Mã Diệu Nguyên lập tức sa sầm xuống, giả là cười nói: "Trọng Tử sư muội cũng biết ngự kiếm rồi sao, ôi, nhưng mà kia là cái gì vậy? Gậy chống à?"

"Đây là pháp khí của sư phụ ban tặng, tên là Tinh Xán." Trọng Tử bình tĩnh, mặt không biến sắc vừa nói vừa thi lễ, có năng lực thì người dám nói lời xúc phạm làm tổn hại đến thanh danh của sư phụ ta đi.

Tư Mã Diệu Nguyên quả nhiên là không dám mà chỉ nói: "Thuật ngự kiếm của sư muội cũng không tệ nhỉ."

Trọng Tử đưa mắt nhìn nàng ta đứng vững vàng trên thân kiếm rồi lại nhìn dáng vẻ run rẩy của mình chỉ biết cười khổ mà nói: "Trọng Tử ngu dốt, cho tới bây giờ mà chỉ mới có thể miễn cưỡng ngự kiếm bay được thôi, thật là khiến cho sư tỷ chê cười rồi."

"Sư muội cũng đừng quá khiêm tốn." Ánh mắt của Tư Mã Diệu Nguyên khẽ chớp lên, cao giọng nói: "Cao đồ của Trọng Hoa Tôn giả, chúng ta làm sao có thể so sánh được chứ."

Chợt nghe ra trong lời nói đó có chút gì đó không đúng, Trọng Tử vội nói: "Muội có việc nên đi trước một chút, ngày khác sẽ tìm sư tỷ nói chuyện sau." Vừa nói xong, cô bé vội vàng thúc dục Tinh Xán bay nhanh về ngọn núi cao nhất.

Hiếm có được cơ hội như này, Tư Mã Diệu Nguyên làm sao mà buông tha cho Trọng Tử được kia chứ, lập tức bùng ra thứ gì đó.

Trọng Tử vốn luôn âm thầm phòng bị với những hành động của Tư Mã Diệu Nguyên, lúc này vừa nghe được tiếng gió xẹt qua bên tai liền nghiêng người tránh né, đáng tiếc là thuật ngự kiếm của cô bé mới học được có ba ngày nên đương nhiên không thể khống chế vững vàng được. Dưới tình thế cấp bách mặc dù cô bé đã né tránh được ám toán nhưng thân thể lại mất đi sự cân bằng, không đứng vững được nữa, nghiêng ngã rớt khỏi Tinh Xán rơi thẳng xuống dưới.

Tư Mã Diệu Nguyên "A" lên một tiếng, rồi giả vờ kêu lên: "Sư muội!"

Biết là cô ả kia giả vờ ra vẻ nhưng Trọng Tử vẫn cẩn thận kìm chế, dù có ngã cỡ nào cũng không thể tỏ ra sợ hãi, bởi vì giai đoạn vừa mới bắt đầu học thuật ngự kiếm khó tránh khỏi những sự cố ngoài ý muốn cho nên Lạc Âm Phàm đã phong ấn tiên chủ hộ thân lên người cô bé để phòng bất trắc, huống chi Tinh Xán vốn là vật thông linh lúc này thấy chủ nhân gặp nạn nó đã tự động bay tới để đỡ cô bé.

Nhưng tiên chủ hộ thân còn chưa kịp phát huy tác dụng, Tinh Xán cũng chưa kịp đuổi tới thì đã có người đón được Trọng Tử trước một bước.

"Thật là quá đáng!" Đó là một nữ nhân khoảng hơn ba mươi tuổi, cơ thể đầy đặn, dung mạo dễ nhìn, mặc quần áo bình thường, chất liệu loại vải cũng không được tốt cho lắm, màu sắc rực rỡ, nhưng mà mặt mày thoạt nhìn qua làm cho người ta có cảm giác rất dễ gần.

Tinh Xán bay đến bên cạnh Trọng Tử, ám ức bay vòng vòng đảo quanh người cô bé, năng lực của chủ nhân hiện tại so với người trước kia thật sự là chênh lệch quá lớn mà.

Trọng Tử vội vàng nói lời cảm tạ người vừa đỡ mình rồi triệu hồi Tinh Xán về lại trong tay, khẽ vuốt ve trên thân nó tỏ vẻ an ủi.

Người mới tới kia tức giận cao giọng quát: "Tư Mã Diệu Nguyên!"

"Yến Thực Châu?" Tư Mã Diệu Nguyên vẫn tỉnh bơ đứng yên bất động tại chỗ, mỉm cười đầy kiêu căng và khoái trá, "Người gọi ta là cái gì?"

Người tên gọi là Yến Thực Châu chợt sùng sốt nén giận kêu một tiếng "Sư cô", rồi lại nói: "Đồng môn với nhau đáng lẽ phải nên giữ hòa khí chứ, sao sư cô lại bắt nạt sư muội của mình như vậy được."

Tư Mã Diệu Nguyên hất mặt lên nói: "Lời nói này của người quả thật là kỳ cục, người thấy ai bắt nạt sư muội nào?"

"Rõ ràng là người muốn ám toán sư muội của mình lại còn không thừa nhận!" Yến Thực Châu nhìn thấy thái độ này lại càng tức giận, trợn mắt lên: "Người mới đến đây có vài ngày mà đã dám làm càn như thế! Nếu không phải là nể mặt thủ tọa sư thúc, ta..."

Tư Mã Diệu Nguyên hừ lạnh một cái đầy khinh thường: "Người sẽ làm gì nào?"

Trọng Tử nảy giờ chứng kiến từ đầu đến cuối đã nhìn ra được thân phận của Yến Thực Châu, biết rõ người này thân phận còn thấp hơn cả mình, nếu tiếp tục tranh chấp nữa thì nhất định sẽ chỉ chịu thiệt mà thôi, nên bé vội vàng đi qua định khuyên can.

Trong lúc một nhóm ba người đang lớn tiếng đôi co thì bỗng nhiên có tiếng người trách mắng: "Cãi nhau như thế còn ra thể thống gì nữa!"

Nghe thấy tiếng quát ba người đồng thời xoay mặt lại, chỉ nhìn thấy một nữ tử trẻ tuổi đang đứng giữa những tầng mây, trên người mặc một bộ quần áo màu xanh lam thật thanh lịch, thân thể linh lung, uyển chuyển, dung mạo cực kỳ xinh đẹp nhưng vẻ mặt lại lạnh lùng, thân nhiên, khiến cho người đối diện cảm thấy thật xa cách vì dường như nàng không thích nói chuyện với người khác.

Dùng giọng điệu quát lớn như vậy cũng đủ thấy người này có thân phận rất đặc thù, Trọng Tử lập tức cúi đầu cung kính, Tư Mã Diệu Nguyên cũng không khỏi nghi hoặc.

Vừa lúc đó ở bên cạnh có vài nữ đệ tử đi ngang qua, hiển nhiên là ai cũng nhận ra được nàng ấy là ai, vội vàng dừng lại hành lễ rồi tươi cười hỏi chuyện: "Văn sư cô đã xuất quan được bao lâu rồi ạ?"

Nữ tử họ Văn kia nhìn mọi người một lượt rồi tầm mắt của nàng đặt lên trên người Yến Thực Châu.

Yến Thực Châu rõ ràng là cảm thấy vô cùng không vui nhưng cũng đành miễn cưỡng hành lễ: "Bái kiến Văn tổ sư cô."

Trọng Tử lập tức hiểu được bối phận của vị trưởng bối kia, vội vàng hành lễ ngay sau đó, tuy rằng lúc đó trong miệng cô bé gọi sư cô nhưng trong lòng lại cười thầm, tôn sư kính trưởng vốn là truyền thống tốt đẹp của Nam Hoa, mới vừa rồi Tư Mã Diệu Nguyên dùng thân phận "Sư cô" của mình để áp chế người khác thì lập tức đã xuất hiện một "Tổ sư cô" ở đây rồi.

"Có chuyện gì mà lại tranh cãi ầm ĩ như vậy?"

"Thưa sư cô, mới vừa rồi..." Không đợi cho Yến Thực Châu kịp mở miệng, Tư Mã Diệu Nguyên liền chặn họng lại để cướp lời rồi tự mình tường thuật ngắn gọn lại chuyện đã xảy ra: "Diệu Nguyên không kịp ra tay cứu giúp, lại bị tiểu bối kia đâm chọt nói là con bắt nạt sư muội, đây là đạo lý gì vậy ạ?"

Nàng kia vừa nghe xong liền nhíu hai đầu mày lại nói: "Ta đang hỏi người sao."

Tư Mã Diệu Nguyên xấu hổ đến nỗi đỏ hết mặt lên, vội vàng nhịn xuống không dám ăn nói bừa bãi gây náo loạn nữa: "Sư cô giáo huấn phải ạ, chỉ tại trong lòng Diệu Nguyên có chút oan khuất cho nên hơi gấp gáp, mong sư cô đừng trách tội Diệu Nguyên."

Nữ tử kia liền quay sang Trọng Tử hỏi: "Người là đệ tử của ai?"

Trọng Tử tiến lên trả lời: "Đệ tử là Trọng Tử của Trọng Hoa cung, bái kiến sư cô."

Nữ tử kia nghe thấy vậy lập tức thần sắc thay đổi một cách dữ dội, kinh ngạc nói: "Người tên là gì?"

Trọng Tử đành phải lặp lại tên của mình một lần nữa, đồng thời trong lòng của cô bé cũng dậy lên những hoài nghi không thể nào ngăn được, chẳng lẽ Tần Kha và mọi người có thái độ kỳ lạ như vậy đối với mình, nguyên nhân cũng chính là do cái tên này sao? Sư phụ bỗng nhiên ban tên mới cho mình, việc này quả thực là có chút không thể nào hiểu được.

"Người chính là đồ đệ mới thu nhận của Trọng Hoa Tôn giả?"

"Dạ phải."

Nữ tử kia lại lăm bắm như tự nói với mình: "Trọng Tử, khó trách..." Khó trách vừa mới ra khỏi cửa sau khi bé quan chọt nghe nói Trọng Hoa Tôn giả có thu nhận một đồ đệ mới nhưng lại không có người nào đề cập đến tên của đồ đệ này.

Thấy nữ tử kia đối đãi với Trọng Tử có chút khác biệt, Tư Mã Diệu Nguyên lại không nhịn được, lạnh lùng nói: "Đồ đệ của Trọng Hoa Tôn giả nên chắc là sư cô phải nể tình giữ cho chút thể diện rồi, Diệu Nguyên không còn lời nào để nói nữa, xin cáo lui."

Nữ tử kia liền khôi phục lại sự trấn định, thân nhiên nói: "Trên người con bé có tiên chú, tất nhiên là do Tôn giả lưu lại rồi, người có phải là bị oan uổng hay không, Tôn giả sẽ tự biết, không cần ta phải nể tình."

Tư Mã Diệu Nguyên lúc này sợ hãi đến trắng cả mặt ra.

"Đây là nơi thanh tịnh, không thể tranh cãi ồn ào như vậy được." Nữ tử kia để lại hai câu rồi cũng chẳng nhìn đến mọi người liền ngự kiếm rời đi.

.....

Trọng Tử trở lại Trọng Hoa cung liền nhìn thấy Lạc Âm Phàm đang đứng ở bên cạnh dòng Tứ Hải nên vội vàng qua đi hành lễ: "Sư phụ, con đã trở về."

Lạc Âm Phàm chỉ khẽ "Ừ" một tiếng.

Bên cạnh người, trên mặt dòng suối nhỏ kia, hơi nước đang bốc lên thật mong manh, nhẹ nhàng cuốn lên, phía trên là những cụm mây trắng trôi lững lờ. Vị sư phụ cao cao tại thượng này thoát nhìn qua lại có vài phần thân thiết hơn, từ khi phát hiện ra người không hề lạnh lùng giống như vẻ bề ngoài, lại biết người rất chiều chuộng và khoan dung với mình trong mọi chuyện, cảm giác sợ sệt do kính trọng quá mức trong lòng Trọng Tử đã giảm đi rất nhiều, lúc này cô bé nhìn theo ánh mắt mới vừa rời của người rồi lớn mật hỏi: "Đó có phải là... kiếm của sư phụ?"

Lạc Âm Phàm khẽ gật đầu.

Thần kiếm! Trọng Tử chớp chớp đôi mắt phượng xinh đẹp nói: "Con biết nó, nó tên là Mặc Phong!"

Lạc Âm Phàm lắc đầu nói: "Không phải, nó tên là Trục Ba."

Trục Ba? Trọng Tử thẹn thùng cúi đầu nói nhỏ: "Vậy mà con nghe mọi người nói, kiếm của sư phụ tên là Mặc Phong."

"Đúng."

"Vậy thanh Trục Ba kia..."

"Kiếm này sư phụ không cần dùng đến nữa."

Thì ra là sư phụ đã đổi pháp khí? Trọng Tử ngẩng mặt nhìn chuôi kiếm thật đẹp lộ ra ngoài kia trong lòng không khỏi âm thầm tiếc hận, chần chờ nói: "Sư phụ không phải đã nói rằng, pháp khí một khi đã lựa chọn thì sau này cũng không thể tùy ý thay đổi pháp khí sao, nếu không thì nhất định sẽ phải chịu cảnh bị nguyên rủa, thì triển thuật pháp cũng sẽ bị hạn chế, vì sao sư phụ phải bỏ nó đi chứ? Nó dùng không tốt bằng thanh Mặc Phong hay sao ạ?"

Lạc Âm Phàm cúi đầu nhìn Trọng Tử một hồi lâu rồi mới nhẹ giọng nói: "Bởi vì sư phụ đã làm sai một chuyện."

Tất cả chỉ bởi vì hắn không tin tưởng con bé, mà con bé thì không thể nào có khả năng trở thành ma được, ngay cả khi con bé cầm ma kiếm trong tay điều đó căn bản cũng không bao giờ xảy ra, con bé thà rằng chấp nhận chết ở dưới kiếm của hắn, cũng không thể thành ma được.

Hiện giờ, hắn có thể bù lại những sai lầm của hắn được rồi, con bé đã quay trở lại ở ngay bên cạnh hắn.

Cầm lấy bàn tay nhỏ bé kia, hắn chậm rãi hạ thấp người ngồi xuống, nhìn thẳng vào hai mắt của Trọng Tử, giọng như tha thiết lại như dặn dò: "Đừng làm cho sư phụ buộc phải dùng đến nó một lần nữa, con hãy nhớ kỹ những lời này của sư phụ, được không?"

Đây là một lời nói không mang theo một chút tự tin nào, người nói ra câu nói này là với mong muốn được người khác xác nhận cho mình, ai cũng không thể tưởng tượng ra được, những lời nói như vậy mà lại xuất phát từ trong miệng hắn, mà đối tượng tiếp nhận lại là đồ đệ của chính mình.

Trọng Tử như rơi vào trong một giấc mộng.

Những câu chuyện về sư phụ, Trọng Tử đã nghe không biết bao nhiêu mà kể, là người đã phong ấn loài thần phượng, chém ba tên thi vương, tu bổ lò chân quân (*), chiến đấu bảo vệ Thông Thiên Môn, thậm chí một mình người xâm nhập vào ma giới... không có chuyện nào không phải là kinh thiên động địa cả. Ở trong lòng của cô bé, sư phụ chính là một người hoàn mỹ nhất, từ thuật pháp cho đến dung mạo, tính quyết đoán cũng như mưu trí, tất cả mọi thứ ở người đều là độc nhất vô nhị, khắp bốn phương người người đều phải kính ngưỡng, một người như thế làm sao lại làm sai chuyện gì được chứ? Không biết đó là sai lầm gì mà có thể khiến cho sư phụ áy náy đến tận bây giờ vẫn không thể quên đi được?

** Thần phượng chính là phượng hoàng thần, là 1 loại thần thú thượng cổ của Thần giới.*

Còn thi vương thực sự MDH không rõ nó là gì, thi ở đây có thể là tử thi, còn vương là vua.

Lò chân quân có lẽ là lò luyện tiên đơn của Thái Thượng Lão Quân chăng?

Trong đôi đồng tử đen sâu thẳm thẳm của người dường như đang che giấu một nỗi bi thương thấm sâu đến tận xương tủy, nó lập tức tác động làm cho lòng của Trọng Tử cũng cảm thấy đau xót không thôi.

Điều đó làm Trọng Tử chỉ muốn lập tức an ủi để xoa dịu nỗi bi thương sâu thẳm tận trong đáy mắt kia, cô bé vội vàng gật đầu đồng ý thay cho câu trả lời.

Lạc Âm Phàm tựa như nhẹ nhàng thờ ra một cái, lại nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn gây đến đáng thương của Trọng Tử, khóe môi lại khẽ cong lên, trong ánh mắt lại mang theo một nỗi đau lòng, xót xa: "Ban đêm như vậy mà con vẫn còn luyện công sao? Con phải nghe lời sư phụ dặn dò chứ, nhất định không thể nóng vội được."

Trọng Tử chợt ngắt cả người, làm sao mà còn nghe được những lời sư phụ nói bên tai kia chứ.

Người ở trước mặt bé này vốn là một người cho người ta cảm giác rất trong trẻo nhưng lại rất lạnh lùng khó tiếp cận. Nhưng nếu như người thực sự giống như một vị thần tiên vô tình vô dục thì người sẽ không bao giờ cười. Nhưng mà bé đã nhìn thấy, chắc chắn là đã nhìn thấy sư phụ của bé thực sự đang nở nụ cười.

Nụ cười này, dường như bé đã từng gặp qua ở đâu đó rồi.

.....

Dùng Tư Mã Diệu Nguyên để đánh giá chính bản thân mình, Trọng Từ nhìn thấy rõ được sự chênh lệch giữa hai người, nhưng cũng không ganh tỵ hay ghen ghét gì cả, mà chỉ biết tự trách mình tài nghệ không bằng người khác, bởi vậy cô bé chưa từng nhắc tới chuyện bị Tư Mã Diệu Nguyên ám toán với Lạc Âm Phàm. Ai ngờ được hai ngày sau, lúc Trọng Từ đi lên ngọn núi cao nhất mới phát hiện ra chúng đệ tử từ trên xuống dưới đều thay đổi thái độ với mình, mà đủ loại thái độ hết, có người khách khí, có người cung kính, lại có người tỏ ra thân thiết, nhưng cũng có người tỏ ra bất mãn hoặc lãnh đạm. Trọng Từ cảm thấy rất kỳ lạ nhưng không biết là có chuyện gì, mãi cho đến khi Ngu Độ tự mình hỏi bé có bị thương hay không thì lúc này cô bé mới biết được là Tư Mã Diệu Nguyên đã bị phạt.

Tuy nói rằng người làm sai là Tư Mã Diệu Nguyên, nhưng mà từ trước đến nay Trọng Hoa Tôn giả luôn luôn rất ít khi trách phạt đệ tử, lần này Tư Mã Diệu Nguyên có thể làm cho người phải ra tay xử trí ngoại lệ như vậy là đã gián tiếp biểu hiện ra tầm quan trọng của đồ đệ này đối với Tôn giả thế nào rồi.

Cũng may là Ngu Độ vẫn đối xử với Trọng Từ thân thiết như trước, ngay cả Mẫn Văn Trung là người nghiêm khắc như vậy cũng không hề có một chút biểu lộ bất mãn nào, khiến cho từ trên xuống dưới trong Nam Hoa, ai mà không hay biết thì đương nhiên là do không muốn đón nhận sự việc này nên đem nó đặt ra ngoài trí óc mà thôi.

Mặc dù cảm thấy hơi xấu hổ vì việc này nhưng trong lòng Trọng Từ cũng không phải không có một chút kiêu ngạo nào, nhưng mà cô bé cũng hiểu được, tiên môn và ma tộc đã trải qua nhiều năm chinh chiến lâu dài cho nên cực kỳ coi trọng thuật pháp. Đối với Tư Mã Diệu Nguyên vốn là một đệ tử có khả năng thiên phú siêu quần như vậy thì đám người Ngu Độ tuy rằng ngoài mặt thì đối xử nghiêm khắc nhưng thực ra là rất để ý bảo vệ năng lực của ta. Nếu như lần này người bị bắt nạt chỉ là một đệ tử tầm thường thì có lẽ người đó chỉ biết im lặng nén giận xuống mà thôi, nếu sự việc có náo loạn lớn hơn một chút nữa thì nhiều lắm là Tư Mã Diệu Nguyên chỉ bị quở trách vài câu cho xong việc rồi đầu cũng vào đó. Bản thân mình sợ dĩ có được sự công bằng như vậy hoàn toàn là bởi vì có sư phụ che chở, nhưng mà sư phụ làm như thế này cũng khó tránh khỏi làm cho người ta hiểu lầm mình, nhất là Mộ Ngọc và Tàn Kha.

Trọng Từ thực sự rất kính phục thủ tọa sư thúc Mộ Ngọc, bởi vì người rất gần gũi và thân thiết lại đối xử với mọi người từ trên xuống dưới rất công bằng, bình đẳng, được các đệ tử ủng hộ, hoan nghênh. Mà nay mình lại làm hại đồ đệ của người bị phạt thật sự khiến cho Trọng Từ luôn cảm thấy thật bất an, cho đến khi Mộ Ngọc đi ngang qua bên cạnh mỉm cười với cô bé, và nhẹ nhàng vỗ vỗ vai của bé như từ trước tới giờ vẫn thường làm, lúc đó bé mới cảm thấy yên tâm.

Tàn Kha đang ở chỗ rẽ tại hành lang nói chuyện với một người khác.

"Lễ vật mừng thọ chương giáo Côn Luân Ngọc Hư Từ đã được chuẩn bị xong rồi, Chương giáo truyền lệnh xuống báo là để cho người tháng sau đưa đi."

"Ta đã biết rồi."

"Trắc thiếu cung chủ của Thanh Hoa cung cũng sẽ đến đó, ý của sư phụ ta muốn rằng nếu người có thể cùng đồng hành với y để hỗ trợ và chiếu cố lẫn nhau thì rất tốt."

Tàn Kha "Ừ" một tiếng rồi lại hỏi: "Trắc sư huynh sẽ ở lại đây bao lâu?"

"Thật ra Trắc thiếu cung chủ vẫn chưa nói là muốn tới đây, ý của sư phụ ta muốn rằng nếu người nên hiểu được, người vốn là muốn người tự mình đề nghị với y đến đây một chuyến."

Trọng Từ đứng ở bên cạnh xem thì kinh ngạc vô cùng, vị nữ tử dung nhan mỹ miều đang nói chuyện cùng với Tàn Kha kia, chính là vị sư cô họ Văn mà ngày hôm trước cô bé vừa mới gặp. Chẳng qua Trọng Từ cảm thấy không khí giữa hai người bọn họ thực sự là có điểm rất kỳ quái, Tàn Kha đứng trước mặt vị Văn sư cô này, rõ ràng ôn hòa hơn rất nhiều so với ngày thường, nhưng trái lại vị sư cô họ Văn kia vẫn lạnh lùng thân nhiên như trước, giống như mọi chuyện đều chút quan hệ gì với nàng ta.

Sau khi giải thích công việc xong, vị nữ tử họ Văn kia liền xoay người bước đi.

Tàn Kha bỗng nhiên gọi nàng ấy lại: "Sự việc kia, là do sư cô nói cho Trắc sư huynh biết phải không?"

Nữ tử kia nghe thấy liền dừng chân lại nhưng cũng không quay đầu nhìn mà chỉ nói: "Chẳng lẽ y không nên biết để cho cả đời này phải sống trong dối gạt hay sao? Ta từ xưa tới nay vốn cũng không phải là người hào phóng gì, chuyện ác do chính mình làm thì ta chẳng ngại nhận trách nhiệm nhưng tuyệt đối không thích bị người khác mượn tay để đổ hết mọi tội lỗi lên đầu ta."

"Ta không phải là có ý đó." Tàn Kha trầm mặc một lát rồi lại nói: "Y thật ra cũng là một người rất được."

"Thế thì có quan hệ gì với ta đâu." Nữ tử kia lạnh lùng bỏ lại một câu này rồi bước đi không lưu luyến gì.

Khi vừa quay người trở lại chợt nhìn thấy Trọng Từ, Tàn Kha nhú mày rồi cũng không nói gì cả, lập tức rời đi.

Rốt cuộc thì chuyện này có quan hệ gì với mình nhỉ! Làm sao thái độ của y lại lạ lùng như vậy chứ? Trong lòng Trọng Từ cảm thấy ầm ứ không thôi, ừ nữ tử về Từ Trúc Phong, vừa về tới nơi đã nhìn thấy ở bên ngoài Từ Trúc Phong có một nữ tử ngự kiếm đứng giữa những đám mây bông bồng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 34: Sư phụ - Trọng nhi

Trọng Tử nhận ra ngay người kia là ai, vì vẫn còn cảm kích chuyện ngày hôm trước nàng ấy ra tay cứu giúp mình nên chủ động đi qua chào hỏi: "Tỷ... Là tới tìm sư phụ của ta sao?"

Yến Thực Châu lắc đầu không nói gì.

Trọng Tử lẩm bẩm trong miệng: "Mới vừa rồi ta lại gặp được vị Văn sư cô kia, chỉ là không biết sư cô là môn hạ của ai..."

Yến Thực Châu thân nhiên đáp: "Nàng ấy tên là Văn Linh Chi, là đệ tử thân truyền của Mẫn tiên tôn, hai mươi chín tuổi đã tu thành tiên cốt."

Đã sớm nghe nói Nam Hoa có đóa "Tuyệt Linh Chi" (*), thì ra chính là vị sư cô ấy, không trách được người đó sao mà xinh đẹp, sao mà lạnh lùng đến vậy! Trọng Tử nghĩ nghĩ rồi ngập ngừng hỏi: "Sư cô vẫn luôn như vậy... Không thích nói chuyện với người khác sao?"

**雪灵芝, linh chi là một loại thảo dược rất quý hiếm, người xưa cho rằng linh chi là 1 loại cỏ tiên, ăn vào sẽ trẻ mãi không già. Ý ở đây là cao quý, xinh đẹp, lạnh lùng và hiếm có.*

Yến Thực Châu nghe vậy cười rộ lên: "Nàng ta ấy à, trước kia vốn là một đóa hoa tươi thắm của Nam Hoa đó, có tư chất thiên phú, lại cực kỳ khéo léo và biết nể trọng trưởng bối, thật sự là đáng hãnh diện. Mẫn tiên tôn vốn rất trông mong và đem nhiều hy vọng đặt vào nàng ta, mong nàng ta sẽ có ngày làm nở mặt nở mày môn hạ. Ai ngờ đâu được sau đó có một ngày nàng ta lại bỗng nhiên bẻ gãy bội kiếm tùy thân của mình, suýt nữa làm cho Mẫn tiên tôn tức chết, từ đó về sau liền biến thành bộ dạng như vậy đó."

"Sao sư cô lại bẻ gãy bội kiếm như vậy chứ?" Trọng Tử giật mình, người trong tiên môn ai chẳng biết được tầm quan trọng của pháp khí. Làm như vậy khó tránh được sự nguyên rủa của pháp khí, tự tay mình bẻ gãy bội kiếm, thật sự là không thấy đáng tiếc sao.

"Ai biết được, có lẽ là..." Nói đến việc này, Yến Thực Châu cũng hiểu là không còn gì để nói hay bàn luận được nữa, cũng may là nàng vốn không phải là người thích tự tìm phiền não cho mình, "Nhưng ta nhìn nàng ta bây giờ còn thuận mắt hơn xưa đấy."

Vị tỷ tỷ có tên Yến Thực Châu này quả nhiên là thẳng tính, Trọng Tử thầm nghĩ. Có thể buông tay từ bỏ những thứ quan trọng như vậy, có thể thấy được quyết tâm của vị Văn sư cô kia to lớn đến nhường nào. Mỗi người trong Nam Hoa từ trên xuống dưới đều có quá khứ của riêng mình, những chuyện xảy ra từ xa xưa đó có bao nhiêu thứ mà bản thân bé không biết nữa đây, bao gồm cả chuyện của sư phụ ...

Yến Thực Châu chợt nhìn Tinh Xán đang ở trên tay Trọng Tử, sau một lúc lâu mới thờ dãi nói: "Thật sự là nhìn không hề giống, không biết Tôn giả nghĩ thế nào nữa!"

Trọng Tử chợt cảm thấy rất mất cảm: "Là sao ạ?"

Yến Thực Châu cố ý lảng tránh vấn đề này: "Tôn giả đối đãi với sư cô rất tốt nhì."

Trọng Tử thấp giọng: "Mọi người đều không thích ta, chỉ sợ nguyên nhân không chỉ là vậy."

Yến Thực Châu khẽ xoa xoa đầu bé: "Không có đâu, sư cô mau trở về đi."

Trọng Tử nhẹ nhàng kéo ống tay áo Thực Châu: "Thực Châu."

Yến Thực Châu sững sờ rồi lại cười cười: "Ta mặc dù so với sư cô có bối phận thấp hơn, nhưng mà tuổi tác lại lớn hơn nhiều, nếu như sư cô bằng lòng, từ nay về sau có thể gọi ta tỷ tỷ."

Trọng Tử vốn đang muốn nghĩ cách làm sao để tiếp cận Yến Thực Châu, giờ lại nghe nàng ấy nói vậy vui sướng còn không kịp nữa là, vội vàng nói: "Thực Châu tỷ tỷ, muội mới tới, không hề biết những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, cũng không hiểu quy củ phép tắc ở đây như thế nào, xin tỷ tỷ chỉ bảo thêm cho muội với."

"Muội muốn biết cái gì?"

"Chẳng ai muốn nhìn thấy muội cả."

"Tỷ tỷ không có."

"Muội là muốn nói đến... Tàn sư huynh."

"Tàn Kha? Muội đi tìm y sao?"

Trọng Tử vội vàng quanh co: "Muội chỉ là... Tàn sư huynh không phải là rất lợi hại sao, hơn nữa huynh ấy đã làm được rất nhiều đại sự cho nhân gian, mọi người đều rất tôn kính huynh ấy mà."

"Y quả thật là không tệ." Yên Thực Châu khẽ lắc đầu, "Y không phải là chán ghét gì muội đâu, việc này đương nhiên là có nguyên nhân của nó."

"Nguyên nhân gì ạ?"

"Bởi vì muội tên là Trọng Tử."

Trọng Tử nghe vậy lại càng không hiểu gì cả.

Yên Thực Châu chỉ nhẹ giọng nói: "Thực ra trước đây muội vốn có một sư tỷ."

Sư tỷ? Trọng Tử thật sự choáng váng khi nghe thấy hai từ này, thì ra mình không phải là đồ đệ duy nhất của sư phụ, nhưng mà vì sao chưa bao giờ nghe sư phụ đề cập tới việc này kia chứ?

"Vậy vị sư tỷ kia đâu rồi ạ?"

"Muội ấy à, đã chết rồi."

Đáp án này Trọng Tử đã sớm đoán trước được, không trách được vì sao sư phụ lại thương tâm đến thế. Trong lòng Trọng Tử cảm thấy khổ sở vô cùng, giọng nói cũng chẳng liên mạch nữa: "Sư tỷ... Tốt lắm sao ạ?"

"Muội ấy tốt lắm, thực sự là rất tốt nên có nhiều người rất thích muội ấy."

"Sư tỷ lợi hại lắm sao?"

"Không hề, muội ấy học chẳng được bao nhiêu thuật pháp cả."

Đúng rồi, sư phụ đã từng nói với bé rằng không học thuật pháp cũng chẳng có gì phải lo lắng cả, Trọng Tử xiết chặt mấy ngón tay của mình lại: "Sư tỷ bị chết trên tay ma tộc phải không ạ?"

Yên Thực Châu khẽ lắc đầu.

"Vậy..."

"Là Tôn giả tự mình ra tay." Yên Thực Châu thản nhiên nói, "Muội ấy đã sớm bị trục xuất khỏi sư môn."

‘Tự mình ra tay’, mấy chữ này muốn nói tới điều gì cũng chẳng khó giải thích. Rốt cuộc là phải phạm vào tội lỗi gì mà bị trục xuất khỏi sư môn như vậy? Chắc chắn phải là khi sư diệt tổ, tội ác tày trời rồi còn gì.

Sư phụ từng nói rằng người đã làm sai một việc.

Sắc mặt Trọng Tử càng lúc càng trắng bệch ra, những việc trên đã làm cho cô bé hoảng sợ, nhưng cái thực sự làm cho cô bé khiếp sợ hơn cả chính là câu nói cuối cùng kia của Yên Thực Châu.

"Muội ấy tên là Trọng Tử."

.....

Thái độ lãnh đạm của Tàn Kha, ánh mắt kỳ lạ của mọi người, rồi còn có sự yêu thương và chiều chuộng của sư phụ nữa, tất cả những chuyện này trước đây Trọng Tử không thể nào hiểu được thì nay đột nhiên đều được giải thích một cách hợp lý, rõ ràng.

Trục Ba kiểm vẫn cắm sâu vào bên trong tảng đá lớn kia giống như trước, không hề có một chút suy suyển.

Trọng Tử lặng yên ngồi bên dòng Tứ Hải.

Chỉ cần nhìn vào là cũng có thể thấy được vị sư tỷ kia được sư phụ yêu thương đến mức nào. Căn cứ vào việc tỷ ấy phạm vào tội lớn không thể tha thứ được, căn cứ vào việc tỷ ấy dù đã bị trục xuất khỏi sư môn, vậy mà sư phụ vẫn nhớ thương tỷ ấy là đã đủ nhận ra rồi. Có lẽ là vào thời điểm người tự mình xuống tay, trong lòng người nhất định là vô cùng tức giận và chắc chắn người cũng đau đớn đến vô cùng tận đi.

Ngồi nghĩ ngợi về chuyện này, riêng về phần vị sư tỷ chưa từng thấy mặt kia, thái độ của Trọng Tử đã muốn chuyển từ đáng thương sang thành chán ghét mất rồi.

Sư phụ yêu thương sư tử như vậy, đối xử với tỷ ấy tốt như vậy, thậm chí còn đem tình yêu thương đó đặt lên người bé sau khi tỷ ấy đã chết đi nữa chứ. Thế mà sư tử lại làm cho người thất vọng, làm cho người khổ sở đến mức này, thậm chí còn hại người từ bỏ bội kiếm của mình nữa!

Trong lòng Trọng Tử càng lúc càng có nhiều thương cảm, nhiều tức giận và nỗi thất vọng tăng lên không ngừng.

Thì ra bọn họ thích bé, là vì xem bé giống như một người khác, rồi bọn họ chán ghét bé, cũng là bởi vì xem bé giống như một người khác. Những thứ này, pháp khí, tên, tất cả những thứ bé nhận được từ sư phụ đều là nhờ vị sư tử kia mới có được, cho nên cũng khó trách được bé lại bị người khác chán ghét đến vậy, bị coi giống như một kẻ trộm cắp như vậy.

Những thứ này vốn là thuộc về vị sư tử kia, từ yêu thương và oán hận cho đến yêu thích và chán ghét, thế mà nay toàn bộ những thứ đó lại đặt xuống người bé, làm cho bé buộc phải thừa nhận nó.

Thì ra từ trước đến nay sư phụ vẫn yêu thương, cưng chiều và che chở cho bé hết lòng như vậy, đều không phải vì chính con người bé.

Trọng Tử cúi đầu nhìn Tinh Xán trong tay, lẩm bẩm: "Này, mày cũng là của tỷ ấy sao?"

.....

Ngày hôm nay, thật ra Lạc Âm Phàm có đi ra ngoài một chuyến, đến khi trở lại Trọng Hoa cung thì trời đã tối rồi, về đến nơi hần lập tức theo bản năng kiểm tra hành tung của tiểu đồ đệ, nhưng kết quả lại làm cho hần chột biến sắc —— cả trong lẫn ngoài cung, hoàn toàn không có hơi thở của tiểu đồ đệ! Ngay cả tiên chú mà hần lưu lại trên người con bé cũng không hề đáp lại, giống như con bé đã tan biến vào không khí vậy.

Một khi thần khí đã không còn nữa, đối với một người còn sống sờ sờ có ý nghĩa gì mà nói thì Lạc Âm Phàm biết rất rõ, điều này làm cho hần nhất thời hoảng hốt, lo lắng đủ điều.

Sao hần lại có thể sơ sẩy đến thế kia chứ, lại để cho con bé gặp chuyện không may nữa rồi sao! Nếu con bé thật sự...

Từ Trúc Phong đã được hần thiết đặt kết giới khắp nơi, theo như lý thuyết thì hần là không có vấn đề gì, bởi ở đây xảy ra chuyện gì hần đều biết hết.

Lạc Âm Phàm tự trấn an bản thân, rồi tự mình đi khắp Trọng Hoa cung tìm kiếm lại từng phòng một lần nữa, nhưng kết quả vẫn vậy, không thấy tung tích của tiểu đồ đệ đâu cả. Tìm mãi không thấy gì dần dần tâm trí của hần trầm lắng xuống, hần bình tĩnh lại để suy nghĩ một cách thận trọng hơn.

Nếu chiếu theo tính tình của con bé ở kiếp này thì không có khả năng là con bé dám một mình chuồn ra khỏi Nam Hoa, nhưng mà vì sao tiên chú lại mất đi hiệu lực như vậy?

Chẳng lẽ Ngu Độ bọn họ đã...

Không thể nào có chuyện đó được! Hần dùng pháp lực cả đời để che dấu sát khí thay cho con bé, trừ phi là có người có pháp lực cao hơn hần rất nhiều mới có thể giải trừ pháp ấn đó của hần được, nếu không thì tuyệt đối không thể nào có người phát hiện ra được.

Nguyên cả khu rừng trúc lay động, rung chuyển dập dờn trong những cơn gió thoảng qua, không thể nhìn ra được là ở phía dưới che dấu cái gì.

Tìm khắp trên cả đỉnh núi mà cũng không hề nhìn thấy tung tích của tiểu đồ đệ, Lạc Âm Phàm không thể duy trì được sự bình tĩnh thường ngày nữa, rốt cục vẫn quyết định đi đến ngọn núi cao nhất để xem thử tiểu đồ đệ nghịch ngợm có chạy đến đó hay không. Ai ngờ hần vừa ngự kiếm bay lên thì tiên chú chợt có phản ứng lại.

Phía sau núi bên trong rừng trúc, một luồng hơi thở mỏng manh chợt như ẩn như hiện.

.....

Trong khu rừng trúc xanh biếc dưới ánh chiều muộn, một cô bé con đang ngồi khoanh chân dưới đất, hai mắt nhắm nghiền, bên cạnh cô bé là Toan Nghê đang nằm úp sấp xuống mà ngáy ngủ.

Thì ra là từ sau khi nghe nói về chuyện của vị sư tử kia Trọng Tử càng suy nghĩ lại càng cảm thấy ức chế không thể thoải mái được, vừa trở lại phòng liền liêu mạng lao đầu vào nghiên cứu cuốn sách mà sư phụ đã đưa cho bé, quyết tâm phải xuất sắc hơn vị sư tử kia. Trong lúc đọc sách đã vô ý nhìn thấy ‘Tứ Linh thuật’ nên đã thử luyện tập. Nhưng mà sau khi nghiền ngẫm luyện tập đến cả nửa ngày cũng không biết là mình đã học được đến đâu và như thế nào rồi, cho nên tìm cách đơn giản nhất là chạy tới tìm Toan Nghê hỗ trợ. Không ngờ Toan Nghê nhìn thấy tư chất của cô bé so với người trước kia kém quá xa, nên chẳng thèm để ý đến mà cũng không thèm tập luyện cùng chỉ chăm chăm vui đầu ngủ, khiến cho Trọng Tử tức giận đến nỗi một mình cô bé ở lý tại đây luyện tập một mình cho đến khi trời tối cũng chẳng thêm chút ý luôn.

* 死灵术 : Tứ linh thuật. Từ ở đây là chết, linh là linh hồn, hồn phách. Có nghĩa là thuật pháp làm cho hồn phách như đã biến mất (chết), nói ngắn gọn là ‘thuật pháp che giấu hồn phách’

"Trọng nhi!" Một giọng nói quen thuộc vang lên, bên trong lại ẩn chứa sự lo lắng và bất an, làm cho cô bé chợt cảm thấy xa lạ vô cùng.

Trọng nhi? Đây là sư phụ gọi mình hay sao?

Cùng với lúc Trọng Tử mở to đôi mắt ngạc nhiên ra nhìn, một đôi tay đã kéo cô bé đứng dậy.

Trước mặt cô bé lúc này là hai hàng lông mày nhũn chặt, ẩn chứa trong đôi đồng tử đen lầy là cả một trời lo lắng dâng tràn, đôi mắt đỏ nhìn cô bé từ trên xuống dưới thật kỹ càng. Người đang đứng trước mặt này không phải là vị thần tiên lạnh nhạt khi cô bé mới gặp lần đầu nữa, mà chỉ là một người sư phụ đang vô cùng lo lắng vì sợ đồ đệ của mình gặp chuyện không may mà thôi.

Trọng Tử nhìn chăm chăm sư phụ mình.

Ánh mắt này, sự lo lắng này, dường như cô bé đã từng thấy qua ở đâu rồi.

"Đã trễ thế này sao con còn chạy lung tung như vậy nữa!" Một câu nói trách cứ ẩn chứa sự giận dữ, nhưng nghe lại tuyệt đối không hề cảm thấy khó chịu một chút nào. Vừa nói Lạc Âm Phàm vừa nhanh chóng bước đến cúi người xuống, đưa hai tay ra giống như phải đem con bé ôm chặt vào lòng mới cảm thấy yên tâm được.

Thì ra sư phụ lo lắng cho mình vậy sao? Trọng Tử hoàn hồn lại, niềm vui sướng như thủy triều tràn bờ không thể nào kìm chế lại được, cánh tay cũng không tự chủ được đưa ra đáp lại.

Nhưng đôi tay kia lại không như ý nguyện, không ôm lấy bé mà chột khựng lại giữa không trung.

Không khí từ khăn trương đột nhiên lại biến thành xấu hổ.

Trong giây lát, cả hai thầy trò đồng thời xoay mặt đi, vừa quay đi đã thấy ở bên cạnh, Toan Nghê không biết đã tỉnh lại từ khi nào, nó vẫn quỳ rạp trên mặt đất như trước nhưng lại mở trừng trừng hai mắt ngược nhìn đầy kinh ngạc - nó ở Tử Trúc Phong này đã lâu như vậy mà vẫn không thể tưởng tượng được là có một ngày lại được thấy chủ nhân mình còn có vẻ mặt này nữa đây.

"Là lỗi của A Tử, con đã làm cho sư phụ phải lo lắng rồi." Bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng kéo hấn.

Từ Linh thuật, chính là mượn địa thế và hoàn cảnh che dấu chân thân lẫn sinh khí, cho nên khó trách được tiên chú lại không phát hiện ra tung tích của con bé, lúc này đã xác định rõ ràng là không có gì nghiêm trọng, Lạc Âm Phàm chỉ biết âm thầm cười khổ, mặt không biến sắc, thản nhiên rút tay về đứng thẳng người dậy: "Trời tối rồi con không nên tùy ý đi ra ngoài như thế."

Sự vui sướng mới được nhen nhóm trong lòng chột rút đi trong nháy mắt, Trọng Tử lặng lẽ cúi đầu "Dạ" một tiếng.

Sự lo lắng của người thật ra đâu phải dành cho bé, bé cũng nào phải Trọng nhi gì đâu, bé chỉ là A Tử mà thôi.

.....

Dường như là đã nhìn ra quyết tâm của Trọng Tử, Lạc Âm Phàm cũng dạy con bé tu tập thuật pháp cẩn thận hơn rất nhiều. Trọng Tử được sư phụ chỉ dạy lại càng thấy kính phục người hơn nữa, quả nhiên là chỉ cần sư phụ chỉ điểm cho một câu mà còn có hiệu quả hơn bản thân mình khổ luyện suốt mấy ngày, khó trách mọi người ai cũng muốn làm đồ đệ của người. Kể từ đó Trọng Tử lại càng nghiêm túc tập luyện, cố gắng lắng nghe sư phụ chỉ dạy nhiều hơn, thêm nữa là bản thân cô bé buộc mình phải luyện tập rất khắc khổ. Bởi vậy mà chỉ ba ngày sau thuật ngự kiếm đã tiến bộ rất xa. Mặc dù cũng không được tính là trình độ thượng thừa gì nhưng chỉ để đi lại một cách tự nhiên thì cũng không thành vấn đề.

Tất cả mọi người đều biết Trọng Hoa tôn giả cực kỳ bảo vệ và che chở cho đồ đệ của mình, bởi vậy từ trên xuống dưới trong Nam Hoa không ai dám khinh mạn Trọng Tử, tuy nhiên những lời nói ở sau lưng thì cũng chẳng hề thiếu.

Sáng sớm ngày hôm nay, Trọng Tử ngự kiếm đi đến Tiểu Phong để tìm Yến Thực Châu, nhưng giữa đường lại gặp phải Tư Mã Diệu Nguyên.

Bởi vì Trọng Tử mà bị trách phạt, Tư Mã Diệu Nguyên làm sao có thể nuốt trôi được mối hận này, lúc này cười lạnh đầy ác ý: "Ồ, đẹp đến vậy sao, ta thấy cũng chẳng có gì thần kỳ cả, chẳng qua có chút giống với con hồ ly trong cung chúng ta năm đó mà thôi."

Lời nói này quả thật là quá mức ác độc, nhưng Trọng Tử mặc kệ Tư Mã Diệu Nguyên. Thậm chí dù người có là cửu công chúa đi chăng nữa ta cũng không thêm để ý tới, ta coi như không nhìn thấy, không nghe thấy cũng không phát hiện ra sự có mặt của người, ta coi như người giống như là không khí vậy đó, người ở đó tự chơi tự sướng một mình đi.

Không thấy Trọng Tử đáp lại, Tư Mã Diệu Nguyên lại cao giọng cố ý châm chọc: "Người cho rằng tôn giả làm như vậy là vì người sao?"

Những lời nói này lại vừa lúc đâm trúng tâm sự của Trọng Tử, lúc này Trọng Tử chột dứng lại, xoay người lạnh lùng nhìn cô á đáng ghét kia.

Tư Mã Diệu Nguyên nhìn thấy mình đã làm cho Trọng Tử nổi giận nên rất là vui sướng, lập tức lại buông những lời thâm độc chẳng kém: "Người còn không rõ nữa sao? Tôn giả trước đây đã có đồ đệ rồi, người đó mới là Trọng Tử, Tinh Xán chính là pháp khí mà nàng ấy đã dùng qua."

"Người cho rằng tôn giả sẽ thực sự ở bên cạnh người mãi sao?"

"Tên của người và pháp khí này, tất cả những thứ đó vốn đều là của sư tỷ người, người có là gì..."

Tư Mã Diệu Nguyên đang thao thao bất tuyệt không ngừng bỗng nhiên không nói được nữa, trợn mắt há hốc mồm nhìn Trọng Tử.

Đôi mắt phượng xinh đẹp híp lại, Trọng Tử thản nhiên cười.

Lúc này chỉ nghe cô bé dùng giọng nói vừa thoải mái lại vừa khoái trá chậm rãi nói: "Ta vốn cũng chẳng là gì cả, nhưng đáng tiếc là sư tỷ đã mất, hiện tại Trọng Từ chính là ta, những thứ của tỷ ấy bây giờ đều là của ta, và quan trọng hơn cả là bây giờ sư phụ cũng chỉ có mình ta."

.....

Tiếng nước chảy róc rách thật yên bình, những đám mây đầy màu sắc giăng giăng trong núi, cảnh sắc của Ma Vân Phong quả thật rất đẹp, trên đỉnh núi là những hàng cây tùng cổ mấy trăm năm kéo dài, sắp xếp một cách chỉnh tề trật tự, nếu có khác thì chỉ là không khí ở đây rất trang nghiêm, nguyên nhân chẳng qua là bởi vì Mẫn Vân Trung là người chấp chương hình phạt ở Nam Hoa, bởi vậy khiến nơi này tự dung lại trở nên lạnh lùng, tàn khốc hơn vài phần mà thôi. Bên ngoài Ma Vân Động có hai cây Lão Đăng ngàn năm màu đỏ sẫm, trên cây kết đầy những trái cây màu xanh lam thật kỳ dị. Trọng Từ vốn còn tưởng rằng nó là thuốc, nhưng sau đó trong một lần ngẫu nhiên hỏi qua thử thì mới biết được là nó được dùng để xử phạt những đệ tử phạm lỗi, không khỏi bị dọa cho hoảng sợ.

Yến Thực Châu không có ở đây, nhưng tâm tính của Trọng Từ vẫn rất tốt, cho nên cô bé cũng thuận tiện đi đến Ma Vân Phong để vấn an luôn một thể. Vừa đi cô bé vừa nghĩ đến sắc mặt của Tư Mã Diệu Nguyên mới vừa rồi, quả thực là giống hệt như một cái lò nhuộm lớn với đủ loại màu sắc, càng nghĩ lại càng không nhịn được mà cười ra thành tiếng.

Vốn là công chúa được sủng ái và cưng chiều lên đến tận trời, nếu đâu vô mồm với cô ả khó tránh khỏi mình sẽ bị thiệt thòi.

Thật ra là sau khi tỉnh táo nghĩ lại, Trọng Từ lại cảm thấy rất hối hận vì hành vi mới vừa rồi của mình, bởi vì trước đây cha bé đã thường nhắc nhở rằng, có thể đắc tội với người quân tử nhưng không thể đắc tội với tiểu nhân. Mỗi khúc mắc từ ngày Tư Mã Diệu Nguyên dùng thủ đoạn ám toán mình cho đến nay còn chưa được giảng hòa xong, mà bây giờ mình lại vì một việc nhỏ nhặt như thế này đi so đo với nàng ta, thật sự là không khôn ngoan chút nào. Việc này nếu để lâu thì sau này hẳn sẽ thành mối tai họa ngầm để dẫn đến nhiều phiền toái.

Nhưng mà rốt cuộc thì Trọng Từ cũng chỉ là một đứa trẻ mới mười hai tuổi, tâm tính đương nhiên là còn rất trẻ con, bởi vậy vẫn cảm thấy sung sướng và khoái trá nhiều hơn.

Mới vừa đi đến bên ngoài Ma Vân Động, bỗng nhiên trước mặt Trọng Từ có một người bước ra, người đó khoảng chừng ba mươi tuổi, thân hình cao lớn, y phục hoa mỹ, trong tay cầm một cái quạt màu trắng, nếu đem người này ra so với Tần Kha lạnh lùng, thuần khiết thì y lại có một khí chất khác. Tuy rằng diện mạo cũng thế, trên khuôn mặt tuấn mỹ kia là hai hàng mày kiếm anh tú tăn ra khí thế thật bức người, nhất là bước chân kia, thần thái kia có đến ba phần dày dặn bảy phần dâng trào, hoàn toàn thể hiện trọn vẹn được bốn chữ "Phong lưu phóng khoáng".

Trọng Từ thấy vậy vội vàng cúi đầu tránh sang một bên nhường đường.

Người kia cũng không để ý tới Trọng Từ, bước nhanh qua cô bé. Chỉ giây lát sau, Mẫn Vân Trung từ trong động bước vội ra, sắc mặt tràn đầy sự giận dữ, quát lớn: "Thằng nhóc hỗn xược!"

"Tần sư huynh đã đợi con khá lâu rồi, con qua bên chỗ huynh ấy một chút," Người kia nghe Mẫn Vân Trung mắng chọt dừng bước, mỉm cười khép cây quạt lại, quay người lại, cũng không thêm để ý, chỉ hành lễ rồi nói: "Văn bối thất lễ không thể ở lại được nữa, xin tiên tôn dừng bước."

Nói xong y ngênh ngang bước đi, chẳng hề kiêng dè gì cả.

Người kia là ai? Là ai mà lại dám can đảm vô lễ với Mẫn tiên tôn như thế chứ! Trọng Từ khẽ giật mình, lại quay sang nhìn thấy Mẫn Vân Trung đang nắm chặt Phù Đồ Chương trong tay, trên mặt tuy rằng rất tức giận nhưng lại mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Mẫn Vân Trung cũng đã thấy Trọng Từ, ngữ khí dịu xuống rất nhiều: "Sư phụ của con đâu, lại đi ra ngoài nữa rồi sao?"

Trọng Từ vội bước lên vấn an rồi trả lời: "Sư phụ con vẫn ở Từ Trúc Phong ạ."

Mẫn Vân Trung gật đầu nói thêm vài câu nữa rồi để cho Trọng Từ trở về, cũng không quên dặn dò: "Con phải chăm chỉ một chút, đừng làm cho sư phụ con thất vọng." Người mới vừa rồi làm càn ở Ma Vân Phong giờ phút này lại đứng ở trước Từ Trúc Phong, trong tay vẫn cầm cây quạt màu trắng đó, khuôn mặt hướng về phía vách núi đen. Nhìn vào dáng vẻ lúc này thật sự không biết là y đang đứng ngắm cảnh hay là đang trầm tư suy nghĩ điều gì nữa.

Trọng Từ cảm thấy rất kỳ lạ, không khỏi dừng lại nhìn y vài lần.

Chợt phát hiện có tiếng động sau lưng, người kia quay trở lại, vừa nhìn thấy Trọng Từ ánh mắt của y chợt sáng ngời, nhướn mày cười lộ lên, ngoắc ngoắc tay gọi cô bé: "Từ lúc nào mà Nam Hoa lại có một tiểu sư muội dung mạo xinh đẹp như vậy ta, sao ta không hề biết gì vậy nè."

Mọi người ở Nam Hoa ai cũng biết mình, vậy mà người này lại không biết, rõ ràng y không phải là đệ tử của Nam Hoa. Trọng Từ cảm thấy nụ cười tươi rói kia có vẻ thân thiết quá mức, lại nghe y khen mình xinh đẹp nữa chứ, khuôn mặt bé nhỏ chợt đỏ bừng lên, bước lên phía trước thi lễ: "Không biết sư huynh thuộc môn phái nào, phải xưng hô thế nào cho phải?"

Người trước mặt liền cúi người xuống để sát mặt vào mặt Trọng Từ, lấy cây quạt ngăn trở giữa mặt hai người rồi mới nói: "Ta ấy à, ta họ Trác, sư muội có thể gọi ta là Trác sư huynh."

Mới vừa rồi y nói là muốn đi tìm Tần Kha, thân phận người này Trọng Từ thật sự không dám chắc, chỉ là hôm trước vô tình nghe Văn Linh Chi có đề cập đến, đây có phải là vị Thanh Hoa thiếu cung chủ kia không nhỉ? Trọng Từ liền đem những sự việc trước sau liên hệ lại với nhau, rồi lại nhìn thoáng qua cây quạt đang cầm trong tay của y, nên càng khẳng định chắc chắn hơn nữa, trong lòng cô bé thầm nghĩ vị thiếu cung chủ này cứ chỉ tùy tiện, lời ăn

tiếng nói lúc nào cũng đầy ý treu đùa, nhìn qua cũng biết y là một người ít coi trọng lễ nghĩa thích đùa cợt người khác rồi. Vì thế chỉ cười nói lại: "Thì ra là Trác thiếu cung chủ."

Người kia vừa nghe vậy thì rất sững sốt, ngạc nhiên thốt lên: "Tều sư muội thật là thông minh, sao muội biết ta là ai?"

Trọng Từ hé miệng cười, chỉ vào mấy chữ phía trên mặt cây quạt của y rồi nói: "Thanh Hoa cung, thật ra cũng không khó đoán cho lắm."

Người kia thấy vậy thì liên tục gật đầu, kéo bàn tay nhỏ bé của Trọng Từ nói: "Nam Hoa thật là nhàm chán, chẳng có gì thú vị cả, không bằng tiểu sư muội đi với sư huynh ra ngoài chơi đi, nhé?"

Đã không coi Mẫn tiên tôn ra gì còn chưa nói, giờ này lại đứng trước mặt mình mà nói Nam Hoa không thú vị thì không phải là quá thất lễ rồi sao. Trọng Từ chợt cảm thấy có chút tức giận vì lời nói này, lập tức rút nhanh tay về, nói với y: "Xưa nay, có một câu nói là mê muội sẽ làm mất ý chí, từ trước đến giờ đệ tử của Nam Hoa lúc nào cũng đặt trách nhiệm bảo vệ chúng sinh lên hàng đầu, mọi người luôn chăm chỉ tu luyện, ngay cả một thời khắc lơ đãng cũng không dám. Núi Nam Hoa vốn là nơi thanh tịnh để tu hành chứ không phải là chốn để tìm nhạc mua vui, ngay cả đạo lý đơn giản này mà Trác sư huynh cũng không rõ sao?"

Bất ngờ bị một tiểu cô nương dạy dỗ như vậy, Trác Hạo ngạc nhiên không thôi, cố nhịn cười mà nói: "Hay lắm, rất có đạo lý, nói đúng quá, tiểu sư muội thật là lợi hại quá đi!"

Trọng Từ nghe những lời nói đầy ý treu đùa của y mà chỉ biết trừng mắt nhìn, lập tức xoay người bước đi.

Trác Hạo thấy thế vội khép cây quạt lại rồi giữ chặt lấy Trọng Từ, nhìn chằm chằm đánh giá cô bé một cách cẩn thận, trên khuôn mặt y hiện lên ý cười càng nồng đậm hơn nữa: "Ta đoán sư muội là đệ tử mới nhập môn đúng không? Ngoan nào, mau gọi ta một tiếng sư huynh, rồi đi dạo với ta một chút, chỉ cần có sư huynh đây thì sau này đảm bảo ở Nam Hoa không một ai dám ức hiếp sư muội đâu."

Thật là nực cười, ta còn phải nhờ đến người chiếu cố hay sao? Trọng Từ cười thầm trong lòng, phản bác: "Huynh không phải là người của Nam Hoa!"

"Quả nhiên là nhìn người rất tốt nha!" Trác Hạo liền lấy cây quạt đang cầm trong tay gõ nhẹ lên cằm mình: "Tần Kha, muội có biết người này không, ta có thể nói với y quan tâm, để ý đến muội, có y ở đây, còn ai dám bắt nạt muội nữa nào."

Tần sư huynh? Trọng Từ khẽ giật mình hỏi: "Huynh và Tần sư huynh rất thân nhau sao?"

Trác Hạo rất là đắc ý: "Đương nhiên rồi."

Trọng Từ chần chờ một lúc rồi mới nhỏ giọng nói: "Vậy huynh có thể nói với huynh ấy một tiếng được không, muội..."

Trọng Từ còn chưa nói hết câu thì trên đỉnh đầu chợt có ánh sáng màu lam xuất hiện, hai người đồng thời ngước mặt lên nhìn. Thật trùng hợp, chính là Tần Kha đang ngự kiếm bay đến.

Vừa nhìn thấy Trọng Từ, quả nhiên không ngoài dự đoán, khuôn mặt Tần Kha lại trở nên lạnh lùng hơn.

Trọng Từ cảm thấy rất ảm ức, chỉ biết cúi đầu chào một tiếng: "Sư huynh".

Tần Kha khẽ gật đầu tỏ vẻ đáp lại rồi sau đó liền chuyển hướng về phía Trác Hạo, nhíu mày nói: "Nghe Mẫn tiên tôn nói là huynh đã đi rồi, ta đoán không sai chút nào, quả nhiên là huynh ở đây."

"Nghe ngài ấy lái nhái thì không bằng đi tìm tiểu sư muội nói chuyện còn thú vị hơn nhiều," Trác Hạo coi như chẳng sao cả, nói xong lại dịu dàng kéo tay Trọng Từ hỏi, "Tiểu sư muội tên gì, bái vị tiên trưởng nào làm thầy vậy? Lần sau tới đây ta lại đến tìm muội..."

Không đợi cho Trọng Từ kịp trả lời, Tần Kha chợt ngăn lời y: "Chức Cơ đã đến đây rồi."

Trác Hạo chợt im lặng.

Tần Kha thấy thế, không nhanh không chậm nói tiếp: "Nàng ta đã đi tìm lung tung khắp nơi rồi, vừa rồi mới đến Ngọc Thần Phong của ta tìm loạn cả lên, hiện nay lại đi đến Ma Vân Phong rồi, có lẽ cũng sẽ nhanh chóng qua tới bên này thôi. Vì mối giao tình tốt đẹp từ xưa đến nay của hai phái, ta đến nói riêng với huynh một tiếng, giờ Trác sư huynh ở lại Từ Trúc Phong ăn nấp một lát cũng tốt, ta nghĩ rằng nàng ta sẽ không dám xông vào đây đâu, giờ ta phải về trước có việc."

Trác Hạo dường như đối với cái người gọi là Chức Cơ đó thì có chút đau đầu, vừa nghe thấy vậy liền buông Trọng Từ ra, quay sang nói với Tần Kha: "Đi thôi, ta cũng đang muốn đi tìm huynh."

.....

Sau khi tiễn bước hai người đi, Trọng Từ ủ rũ quay trở về Trọng Hoa cung, bẩm báo qua với Lạc Âm Phàm rồi lui xuống tu tập thuật thoát xác. Nói về thuật thoát xác này cũng chính là một loại thuật phân thân, so với thuật phân thân cũng không khác nhau là mấy. Chỉ khác là Thuật phân thân chủ yếu dựa vào những diễn biến huyền ảo không có thật của thân thể, còn thuật thoát xác lại là làm cho nguyên thần tách khỏi cơ thể, ước chừng là nguyên nhân có liên quan đến tâm thần. Trọng Từ tập đi tập lại mấy lần mới có thể thành công, cuối cùng đã có thể làm được. Nhưng có chút vội vàng, nóng nảy lại quên mất lời cảnh cáo của Lạc Âm Phàm, không để ý làm cho nguyên thần tách mạnh ra khỏi thân thể.

Lúc này đã thành công thật rồi sao.

Nguyên thần tự động tách ra khỏi cơ thể, Trọng Tử chỉ cảm thấy cả người mình nhẹ nhàng, bay bổng, không khỏi cảm thấy bị kích động bay ra khỏi phòng lượn khắp mọi nơi.

Đang lúc nửa đêm, vầng trăng lạnh sáng trong như nước treo giữa trời, chiếu rọi xuống những luồng ánh sáng lạnh lẽo. Trong đại điện ánh sáng của viên dạ minh châu đã tắt.

Thường ngày mặc dù thường xuyên lui tới nhưng do ngại lễ tiết và quy củ cho nên Trọng Tử không dám quấy rầy nhiều, bởi vậy đối với những việc hằng ngày của sư phụ cô bé hoàn toàn không biết gì cả, giờ phút này nguyên thần xuất ra ngoài, trong lòng lại thầm nghĩ sư phụ sẽ không phát hiện ra đâu, cho nên trong đầu không khỏi nảy sinh ra vài phần nghịch ngợm. Cô bé lặng lẽ đi tới ngoài căn phòng của Lạc Âm Phàm, sau đó thi triển thuật xuyên tường ló đầu vào dò xét trước, nhìn trái dòm phải quan sát khắp phòng.

Hiện tại đối với Trọng Tử mà nói, quan sát những vật thể trong bóng đêm đã không còn là vấn đề nữa rồi, cô bé đưa mắt nhìn toàn bộ căn phòng không sót một thứ gì.

Phía trên cái giường bằng gỗ, Lạc Âm Phàm đang bình yên nằm ngủ, màu áo trắng trong bóng đêm thật là bắt mắt.

Sư phụ khi đi ngủ mà vẫn mặc quần áo nha. Trọng Tử đỏ mặt thẹn lười nhưng trong đầu lại âm thầm nghĩ thật là may mắn quá, vừa nghĩ vừa cắn môi cố gắng nhịn cười, sau đó xuyên cả người qua bức tường, lặng lẽ bay tới trước giường. Chợt nhìn thấy vài lọn tóc dài từ trên giường rủ xuống, kéo dài tới tận mặt đất, cô bé vội thấp người quỳ xuống, vờn hai tay vén lên cho sư phụ.

Những sợi tóc đen dài mềm mại như những sợi tơ khiến cho người khác chạm vào lại chợt giật mình.

Trọng Tử ngược mắt ngắm nhìn dung nhan của người đang ngủ trên giường kia.

Đôi môi mỏng đẹp tựa như ngọc, đôi mắt hơi khép hờ, hai hàng lông mày như đang nhíu lại, sắc mặt có chút nhợt nhạt, ngay cả khi người đang ngủ, vẫn toát ra khí chất thần nhiên và nhu hòa như vậy, làm cho người ta nhìn thấy không kìm được mà muốn sùng bái.

Những sợi tóc dài chảy xuống xuyên qua những ngón tay, Trọng Tử chợt đem áp lên má của mình.

Chỉ cần dựa vào khuôn mặt này cũng đủ để thấy được trên thế gian này sẽ không có người nào có thể so sánh được với người, nhưng vì sao lại làm cho bé sinh ra ảo giác như thế, chẳng lẽ bé đã thật sự thấy qua khuôn mặt này rồi sao?

Lạc Âm Phàm đã sớm phát hiện ra có người lén vào phòng mình, hơn nữa thần khí lại rất quen thuộc, biết ngay là tiểu đồ đệ của mình, hần cảm thấy kinh ngạc tự đáy lòng. Nếu như nói ở kiếp trước tiểu đồ đệ làm ra những việc thế này, hần cũng không cảm thấy lạ kỳ gì, nhưng ở kiếp này con bé rất quy củ và biết điều, ngày thường ngay cả đại điện cũng rất ít vào, vậy mà giữa đêm hôm khuya khoắt như này lại dám lén vào phòng hần, quả nhiên là hành động thuộc loại to gan, lớn mật rồi.

Con bé muốn làm gì đây?

Thông thường, khi nguyên thần rời khỏi cơ thể thì người bình thường đương nhiên sẽ không nhìn thấy được, nhưng Lạc Âm Phàm hần là ai kia chứ, tu vi của hần mấy người có thể sánh được nào, cho dù hần có nằm im nhắm cả hai mắt lại thì nhất cử nhất động của con bé hần cũng nắm rõ như lòng bàn tay.

Hần đã sớm biết đứa trẻ này mạnh hơn trước rất nhiều, nhanh như vậy mà đã có thể làm cho nguyên thần tách ra khỏi cơ thể được rồi.

Lạc Âm Phàm chỉ biết thờ dãi trong lòng, cũng có chút xấu hổ nữa. Tuy nói rằng kiếp này con bé vẫn còn nhỏ, cũng chưa hiểu gì, nhưng mà nữ đệ từ nửa đêm nửa hôm lén vào chỗ ngủ của sư phụ, thì dầu sao cũng vẫn không hợp với lễ tiết thông thường, huống chi kiếp trước... Lạc Âm Phàm bắt đầu cảm thấy may mắn vì bản thân mình đối với việc ngủ nghỉ thường ngày chỉ là nhập định mà thôi, may mắn hơn nữa là cũng chưa từng có ý định cởi bỏ y phục khi đi ngủ.

Đáng lẽ ra là cần phải mở miệng răn dạy tiểu đồ đệ một chút, nhưng dường như đây không phải là thời điểm thích hợp nên hần đành phải nằm im giả bộ say ngủ.

Tiểu đồ đệ đang cúi thấp người quỳ trên mặt đất, hai tay bắt đầu sửa sang lại tóc thay cho hần, sau khi vén tóc lại gọn gàng cho hần thì cứ thế mà ngồi nhìn ngây ngẩn cả người.

Đôi mắt phượng đẹp mê ly lúc này nhìn chăm chăm hần ngủ đến xuất thần, một hồi lâu sau cũng không nghe thấy động tĩnh gì nữa.

Lạc Âm Phàm bất đắc dĩ đành phải ho nhẹ một tiếng.

Chết rồi, Sư phụ tỉnh lại! Trọng Tử hoảng sợ tới mức ba hồn bảy vía đều kéo trở về, lập tức lấy hai tay bịt chặt cả miệng lẫn mũi lại, một lúc lâu sau thấy không có động tĩnh gì khác mới vỗ vỗ ngực tự trấn an, đem hơi thở đang nghẹn ứ trong cổ họng trút ra, nhẹ nhàng thở dốc.

Bị dọa cho một phen sợ hãi đến thế mà Trọng Tử vẫn chưa có ý định rời đi, lại còn đưa tay sang bên kia gối với lấy cây ngọc trâm của Lạc Âm Phàm đang đặt trên gối, lén lút đem nó đặt lên trên cái bàn dài.

Sáng mai sau khi sư phụ tỉnh người có phát hiện ra không nhỉ? Hay là người chỉ nghĩ là mình để nhầm chỗ thôi nhỉ?

Đôi mắt phượng quyền rũ khẽ chớp chớp, nheo lại một cách đầy đắc ý.

Động tác nho nhỏ đầy tinh nghịch ấy làm sao có thể qua mắt Lạc Âm Phàm được chứ? Trong khoảnh khắc, Lạc Âm Phàm có cảm giác vừa bực mình lại vừa buồn cười, hần cảm thấy tiểu đồ đệ bướng bỉnh năm đó đã thực sự trở lại rồi, không nhìn được mở mắt ra, cất giọng có chút trách cứ, gọi: "Trọng nhi!"

Sư phụ quả nhiên lợi hại, bị phát hiện rồi! Trọng Tử có tặc giạt mình vừa nghe gọi tên lập tức cuống cuống hét cả lên, định bỏ trốn.

Trong nháy mắt Trọng Tử chợt hoàn hồn trở lại, vốn là chỉ cần một câu tiên chú để trở về cơ thể, nhưng lúc này dưới tình thế cấp bách như vậy lại không biết tại sao, nguyên thần không thể trở về với cơ thể được.

Thảm rồi, muốn trốn về thể mà lại không về được rồi!

Lúc này chợt phát hiện ra là có vấn đề, Trọng Tử tròn tròn mắt.

Lạc Âm Phàm vừa nhìn đã biết ngay là con bé không chịu nghe lời cảnh cáo của mình, nóng lòng cầu tiến đã mạnh mẽ bóc nguyên thần ra khỏi cơ thể nên mới đưa đến hậu quả như vậy đây. Lạc Âm Phàm xoay người ngồi dậy, vừa thấy bất đắc dĩ trước đồ đệ bướng bỉnh này lại vừa tức giận, mặc kệ cho tóc tai vẫn đang rối tung, giáo huấn con bé một trận: "Có rơi vào tình huống này mới hiểu rõ lời sư phụ, chỉ biết làm tổn thương nguyên khí. Nếu như lúc này không có sư phụ ở đây, mà lỡ như thân thể của con gặp chuyện gì đó thì con lấy gì để trở về vị trí cũ hả!"

Trọng Tử lúc này thiếu chút nữa là bật khóc luôn rồi, đành phải quỳ sụp xuống trước giường mặt mày méo xẹo, meo máo: "Sư, sư phụ..."

Còn chưa kịp nhận sai thì một bàn tay đã đưa ra vỗ thật mạnh vào trán Trọng Tử, tiếp theo đó chỉ cảm thấy thần thức bỗng trở nên hoảng hốt, và chỉ trong nháy mắt, người đã quay về phòng của mình, êm đẹp ngồi ở trên giường.

Thật sự là lần này đã quá khinh suất rồi!

Lần đầu tiên bướng bỉnh không chịu nghe lời sư phụ đã lập tức gặp chuyện không may rồi. Trọng Tử cả người đầm mồ hôi lạnh, đương nhiên là sau đó không dám chủ động đi qua để nghe ai đó mắng lần nữa, ngoan ngoãn kéo chăn nằm xuống ngủ.

.....

Đáng tiếc là trẻ con thì đùa nào cũng vậy, càng dung túng lại càng làm càn. Lần này Lạc Âm Phàm chưa từng trách phạt lấy một câu, Trọng Tử lại càng phát hiện ra rõ ràng là sư phụ rất dung túng mình.

Sáng sớm hai ngày sau, Lạc Âm Phàm vừa rời khỏi giường thì đã nhìn thấy linh hạc truyền tin chờ sẵn ở ngoài đại điện. Điều kỳ lạ là vừa nhìn thấy hần liền co rúm người lại, đáng vẻ sợ hãi và rụt rè, cái đầu nho nhỏ của nó gần như là cúi rạp xuống tận đất, tư thế đi đứng cũng thật kỳ quái.

Nhìn thấy rõ tình trạng này, Lạc Âm Phàm bật cười.

Dám tự tiện dùng linh hạc để tập luyện di hồn thuật, nhìn bộ dạng này chắc chắn là nguyên thần bị trao đổi, không thể trở về vị trí cũ được đây mà. Tiểu đồ đệ bướng bỉnh này của hần lần này cần phải được răn đe một trận nên thân mới được.

Lạc Âm Phàm giữ nguyên vẻ mặt thản nhiên, mở miệng: "Không phạt không nhớ lâu, hôm nay phạt con làm linh hạc một ngày."

Trọng Tử khóc không ra nước mắt, vội vàng lắc lắc cái cổ dài nhỏ, đi theo vào trong điện chạy vòng vòng xung quanh sư phụ, đáng vẻ như muốn xin xỏ.

Lạc Âm Phàm làm như không để ý tới Trọng Tử, đưa ra một phong thư: "Mau đi truyền tin."

Sư phụ người muốn bé mang bộ dáng này đi truyền tin thật sao? Trọng Tử cầu xin cả nửa ngày mà không có kết quả gì đành phải vỗ vỗ cánh bay đi, nhưng mà thân thể này trước sau gì cũng không phải của mình nên không thể điều khiển theo ý muốn được, cô bé trong hình dáng của linh hạc chỉ miễn cưỡng bay lên được khoảng nửa thước rồi lập tức cả người không giữ được thăng bằng rơi xuống ngã lăn ra đất.

"Sư phụ, cơ thể của con hiện đang bị linh hạc chiếm giữ, con sợ sẽ bị nó đem đi khắp nơi gây chuyện ạ!"

Vừa nói dứt lời, ở bên ngoài cửa điện 'Trọng Tử' bỗng nhiên bước vào, nhìn bộ dáng của nó cũng kỳ quái không kém, thất lực cúi thấp xuống, ưỡn ngực ra, cái cổ đưa ngang ra phía trước, nhắc từng bước chân một.

Trọng Tử nhìn thấy thế thì xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một cái hố mà chui vào.

Thấy con bé lấy cái mỏ dài cạp góc áo của mình kéo kéo, vẻ mặt đầy xấu hổ và cầu xin, Lạc Âm Phàm rốt cuộc cũng bật cười, giúp con bé và linh hạc trở về cơ thể của chính mình xong rồi chỉ biết thở dài mà nói: "Con lúc nào cũng gấp gáp và nóng vội như vậy, lỡ như có một ngày con gặp chuyện không may thì biết làm thế nào!"

Nghe ra trong lời nói của người tràn đầy sự lo lắng, Trọng Tử cắn môi cười cười, sau một lúc lâu mới nói: "Nếu như sư phụ không có ở đây con sẽ không tập luyện nó nữa."

Lạc Âm Phàm khẽ lắc đầu, đưa tay kéo Trọng Tử tới trước mặt, nói lời thăm thía để dạy bảo: "Trọng nhi, sư phụ dạy cho con thuật pháp, không phải là ngóng trông con sẽ danh dương thiên hạ, mà sư phụ chỉ hy vọng những lúc sư phụ không ở bên cạnh con thì con có thể tự bảo vệ bản thân được chu toàn. Mà nay con lại cứ nóng lòng như vậy, chỉ biết tự làm bản thân bị thương, con bảo sư phụ làm sao có thể yên tâm về con được đây?"

Trọng Tử trầm mặc một hồi lâu mới thấp giọng nói: "Sư phụ, đệ tử là A Tử, không phải là Trọng nhi."

"Con..."

"Bản thân con tư chất thiên phú không cao mà lại được sư phụ thu nhận làm đồ đệ, đã thế lại còn đối với con tốt như vậy nữa. Tất cả đều là vì Trọng Tử trước kia sao ạ?"

Bị con bé dùng từng lời vạch trần những khúc mắc trong lòng, Lạc Âm Phàm nhìn đôi mắt có chút hồng hồng trước mặt, trong ánh mắt ấy còn thấp thoáng chút thất vọng, bỗng dưng hần trở nên trầm mặc.

Hắn không hề phủ nhận việc hắn nuông chiều và yêu thương con bé nhiều như vậy hoàn toàn là vì thẹn với kiếp trước của con bé, từ việc ban tên cho đến việc đưa Tinh Xán cho con bé, chính là vì hắn muốn đem con bé đối đãi như Trọng nhi ở kiếp trước vậy. Nhưng hiện tại con bé đâu còn là Trọng nhi trước kia của hắn nữa, từ lời nói, hành động, cử chỉ cho đến tướng mạo đều đã biến thành một người khác, căn bản là con bé không hề nhớ bất cứ thứ trong kiếp trước nữa rồi. Mà có khi ngay cả chính bản thân hắn cũng hoài nghi tiểu đồ đệ này rốt cuộc có phải đứa trẻ đáng thương trước kia nữa không?

Nhưng mà hắn bù đắp bằng cách này đến tốt cùng có phải là ý muốn của con bé hay không? Bởi vì sự áy náy của hắn mà con bé phải đón nhận hết tất cả mọi thứ đến từ kiếp trước, việc này đối với con bé hiện tại có công bằng hay không?

Những vấn đề này, hắn chưa bao giờ nghĩ tới.

Có lẽ, có những thứ một khi đã sai lầm thì không cách nào có thể bù đắp lại được nữa.

Trong đại điện vắng vẻ không một tiếng động, ở bên cạnh, linh hạc tự nhiên vô duyên vô cớ lại bị thay hồn đổi xác một trận nên lúc này vốn là mang ẩm ức đầy mình đang kêu gào đòi lại một chút công bằng, giờ phút này chợt phát hiện ra bầu không khí nặng nề, trầm lắng ở nơi này, cũng rất thức thời liền ngậm lấy bức thư thông thả đi ra bên ngoài điện, vỗ vỗ cánh bay đi.

Cuối cùng, Lạc Âm Phàm đưa tay lên đỡ lấy bả vai nho nhỏ kia khẽ nói: "Nếu con không thích, sau này sư phụ sẽ không gọi con là Trọng nhi nữa."

Trọng Tử liếc nhìn sư phụ một cái rồi rũ mi xuống, nhỏ giọng: "Chỉ cần người thật sự thích A Tử thì gọi là gì cũng như nhau thôi ạ."

"Sư phụ thích Trọng nhi của trước kia, cũng thích A Tử của hiện tại."

"Vậy A Tử tốt hơn hay Trọng nhi tốt hơn ạ?"

Một đứa trẻ có hiểu biết lại biết nghe lời một khi đã nổi dậy thì lại càng khó ứng phó hơn so với một đứa trẻ bướng bỉnh. Lạc Âm Phàm rơi vào tình huống dở khóc dở cười, chẳng biết phải nên trả lời thế nào mới ổn. Làm sao có thể so sánh được đây. Hai đứa vốn là một người mà.

Chưa bao giờ thấy qua dáng vẻ khó xử như vậy của sư phụ, trong lòng Trọng Tử cũng chùng xuống, bé quyết định buông tha trước.

"Sư phụ là muốn đem A Tử biến thành Trọng nhi sao?"

"A Tử hay Trọng nhi đều là đồ đệ ngoan của sư phụ."

Cái vị sự tự kia, tỷ ấy mới không phải là đồ đệ ngoan của sư phụ! Trọng Tử oán thầm trong lòng, tỷ ấy đã làm cho sư phụ thất vọng, nhưng bản thân bé nhất định sẽ không để cho người phải thất vọng, sau này nhất định sư phụ sẽ phát hiện ra những điểm tốt của bé.

Lạc Âm Phàm đương nhiên là không quên chuyện mới vừa rồi, nhắc nhở tiểu đồ đệ: "Nếu sau này mà con còn dám làm xằng làm bậy, nhất định sư phụ sẽ không phạt nhẹ như vậy đâu, con nhớ kỹ chưa?"

"Con nhớ rồi ạ!"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 35: Hiện lộ bản lĩnh

Danh sư xuất cao đồ, những lời này trong thực tế đôi khi chưa chắc đã là chân lý, nhưng giờ đây nó lại được chứng minh một cách trọn vẹn trên người Trọng Tử. Dưới sự dạy dỗ và chỉ bảo cẩn thận của Lạc Âm Phàm, thuật pháp của Trọng Tử đột nhiên có bước chuyển biến rất mạnh, hai năm sau đã có một chút thành tựu. Trong số những đệ tử mới nhập môn của Nam Hoa, thì Trọng Tử và Tử Mã Diệu Nguyên là hai người nổi bật nhất, chỉ có điều bản chất của sự nổi bật này lại khác nhau.

Tử Mã Diệu Nguyên nổi danh là nhờ có tư chất thiên phú phi phàm nên có được thuật pháp cao cường, còn danh tiếng của Trọng Tử lại đến từ dung mạo.

Nguyên nhân của chuyện này cũng bởi vì tính cách của hai người. Hiện nay thuật pháp của Trọng Tử có thể so sánh là hơn xa so với năm đó, nói một cách tích cực thì chắc hẳn cô bé cũng sẽ không thất bại dưới tay của Tử Mã Diệu Nguyên như trước. Chẳng qua là cô bé xưa nay luôn lễ độ và khiêm nhường, không thích gây ra những chuyện náo động, cho nên những người ngoài đương nhiên không biết thuật pháp của cô bé ra sao rồi. Nhưng mà ngược lại khi cô bé càng lớn lên thì cơ thể, dung mạo lại càng biến hóa rõ rệt, bởi vậy càng ngày càng thu hút nhiều ánh mắt chú ý cũng không có gì là bất ngờ cả, bất cứ ai một khi đã tới Nam Hoa, nhất là những đệ tử tiền môn trẻ tuổi mà nhắc tới Trọng Hoa Tôn giả, thế nào tất cả mọi người cũng sẽ nói một câu "Tôn giả có một đồ nhi dung mạo rất mỹ miều, cực kỳ xinh đẹp."

Tử Mã Diệu Nguyên đương nhiên là rất ghen tức và khó chịu vì việc này, nhưng mặc kệ cho Tử Mã Diệu Nguyên có cười nhạo, khiêu khích thế nào Trọng Tử cũng không thêm để ý tới, nhờ đó cũng giảm bớt được rất nhiều phiền toái. Hơn nữa các đệ tử cùng thế hệ cũng biết cô bé là người rất biết điều, dần dần xóa bỏ hết những thành kiến ban đầu với cô bé, còn có không ít người ngày càng có ý đối xử ân cần với cô bé, chỉ có duy nhất một mình Tần Kha đối với việc này cũng coi như không thấy gì, thái độ vẫn lạnh nhạt, đứng đưng như từ trước đến giờ.

Mười bốn tuổi, Trọng Tử đương nhiên cũng có những tâm sự của một cô gái đang lớn, đối với những ưu thế nhờ vẻ ngoài kia cô bé vốn cũng rất đắc chí, nhưng mà từ lúc phát hiện ra thái độ của Tần Kha không hề có chuyển biến hay thay đổi gì, lại biết thêm y vốn không phải là loại người trông mặt mà bắt hình dong, cho nên cũng không thêm để tâm đến ngoại hình mình nữa.

Gần đây cô bé cảm thấy rất buồn bực, bởi vì Lạc Âm Phàm lại bế quan tu luyện, mà lần này lại kéo dài đến cả hai tháng.

Trước khi bế quan, Lạc Âm Phàm gọi riêng Trọng Tử lên dặn dò cẩn thận đủ điều, mà trong đó ý tứ mơ hồ là nói khi tu luyện tới giai đoạn quan trọng nhất tâm thần bé sẽ quy về một chỗ, khi đó tiên chú mà sư phụ để lại trên người bé sẽ không phản ứng nhanh nhạy được, bởi vậy bé không được đi lung tung gây náo loạn để tránh những chuyện phát sinh ngoài ý muốn.

Sư phụ của cô bé cứ ba tháng là lại bế quan một lần, mà mỗi lần xuất quan ra thì sắc mặt đều cực kỳ kém, chắc chắn là đã bị hao tổn chân thần nghiêm trọng, nhìn thôi cũng đủ biết người tu luyện gian khổ tới mức nào. Trọng Tử mỗi khi nhìn thấy vậy thì đau lòng không thôi, cô bé cũng từng hỏi qua nguyên nhân: "Sư phụ đã từng nói với con rằng làm việc gì cũng không thể nóng lòng cầu tiến được, sư phụ còn rất nhiều thời gian, làm sao mà người lại tự khiến mình vất vả như vậy ạ?" Lạc Âm Phàm đầu tiên là không đáp, nhưng bị bé bám theo hỏi nhiều quá thì chỉ nói là đang tu luyện một môn thuật pháp rất quan trọng.

Khuyên can mãi không được, Trọng Tử cũng đành phải bất đắc dĩ chấp nhận, rồi cứ theo lẽ thường mà tu luyện thuật pháp, thỉnh thoảng cũng đi ra ngoài tìm các đệ tử khác để trò chuyện, so sánh với Tử Mã Diệu Nguyên thì tính ra nhân duyên của Trọng Tử cũng không tệ một chút nào, với Yến Thực Châu thì Trọng Tử phá lệ đi lại thân thiết hơn một chút.

Nhưng đúng vào lúc này, trong tiền môn bỗng nhiên xảy ra một việc không lớn cũng không nhỏ.

Những đệ tử tiền môn đang đóng ở nhân gian gửi tin tức về báo lại là có yêu tộc gây rối ở vùng sông Lạc, Ngu Độ và Mẫn Vân Trung sau khi bàn bạc thì cho rằng đây là một cơ hội rất tốt để cho tân đệ tử đi ra ngoài quan sát, tìm hiểu nhằm học hỏi thêm kinh nghiệm, cho nên quyết định cắt cử nhiệm vụ cho các đệ tử và dặn dò khi đi thì mang theo một số tân đệ tử để hỗ trợ. Các tân đệ tử biết được tin tức này đều xoa tay hứng thú, vô cùng háng hái và háo hức, sau hai năm học thuật pháp, cuối cùng cũng có thể tự mình ra trận để kiểm tra và mở mang kiến thức rồi.

Trong đám tân đệ tử ưu tú được đề bạt, Tử Mã Diệu Nguyên là người đầu tiên xung phong nhận nhiệm vụ và chờ lệnh, đương nhiên là Ngu Độ đồng ý, sau đó y căn cứ vào danh sách những người mà Mộ Ngọc đề cử chọn ra thêm mấy chục tân đệ tử nữa.

Trọng Tử nghe được tin này trong đầu cũng đã có ý định muốn đi, nhưng thấy Ngu Độ trước sau gì cũng không đề cập tới mình nên đành chủ động tìm tới y thỉnh cầu trước.

Lạc Âm Phàm không có mặt ở đây nên Ngu Độ vốn định không đồng ý, nhưng Mẫn Vân Trung lại rất tán thưởng hành động này của Trọng Tử: "Quả nhiên là đồ đệ của Hộ giáo, thuật pháp cao thấp chưa cần nói đến, nhưng mà nên có lòng gan dạ và sự sáng suốt như vậy, con bé là truyền nhân duy nhất của Tử Trúc Phong, làm việc cũng rất ôn trọng, lần này đi ra ngoài tìm hiểu, quan sát học hỏi kinh nghiệm một phen có gì là không thể được chứ!" Ngu Độ cũng suy nghĩ lại một lần nữa, đứa bé này mặc dù tư chất không được tính là ưu tú hay xuất sắc nhưng cũng không hề thua kém ai, hai năm qua khổ công tu luyện chắc chắn là cũng không đến mức bị bỏ lại phía sau nhiều lắm, lần này đi ra ngoài học hỏi kinh nghiệm đối với con bé mà nói cũng là một chuyện tốt. Dù sao tân đệ tử đi theo nhiều lắm cũng chỉ là đi thám thính tin tức mà thôi, sẽ không phải đối mặt ứng phó với những kẻ địch mạnh, đến lúc đó dặn dò Tần Kha đề ý đến con bé một chút là được rồi.

Thì ra lần này là do Tần Kha mang theo hai trăm đệ tử của Nam Hoa xuống nhân giới diệt trừ yêu tộc, các tân đệ tử cũng xuất hành đi theo cùng một lúc với y. Lần này Trọng Tử kiên trì đi trước cũng là do nguyên nhân duy nhất này, trong khi Lạc Âm Phàm đang bế quan tu luyện tới giai đoạn cực kỳ quan trọng thì nào biết đâu rằng ở ngoài này Trọng Tử đã vô cùng hứng thú đi nhân giới trừ yêu.

.....

Hai trăm đệ tử Nam Hoa vội vàng chạy tới sông Lạc, trên đường đi chỉ dừng lại một chút còn hầu như là đi không ngừng nghỉ. Các tân đệ tử rốt cuộc là

không đủ sức lực và kiên trì, đường đi xa xôi mà từ đầu đến cuối đều phải ngự kiếm bay đi liên tục không được nghỉ ngơi, chỉ qua được mấy ngày ai này đều biểu hiện ra trạng thái uể oải, rệu rã, chỉ khi tràn trề lúc xuất phát đã tiêu tan mất một nửa. Trong cả đám chỉ có Trọng Tử và Tư Mã Diệu Nguyên là nhẫn nại không hề kêu than một tiếng nào.

Lúc này, Yến Thực Châu cũng có mặt ở trong đoàn người, lo sợ Trọng Tử sẽ không chịu đựng nổi tiến lên cạnh cô bé, thái độ rất thân thiết: "Muội có mệt không, để tỳ tỳ mang muội đi một lúc nhé."

Hai năm trời tu luyện cực khổ, trước đây phải tập luyện cả ngày đã là chuyện hết sức bình thường thì bây giờ có là gì đâu, Trọng Tử chỉ khẽ lắc đầu cảm ơn.

Yến Thực Châu kinh ngạc không khỏi khen ngợi cô bé: "Tỳ tỳ đã sớm biết muội cũng không phải là một người kém cỏi mà, tốt lắm!"

Trọng Tử sóng vai đi cùng với Yến Thực Châu nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm về phía Tần Kha và Tư Mã Diệu Nguyên đang ở phía trước, trong lòng cảm thấy không thú vị chút nào, suốt mấy ngày nay đám nữ đệ tử đều rất thích vây quanh y, khó mà có cơ hội để nói chuyện với y, nhưng mà y trước sau gì cũng vẫn thân nhiên như vậy nên cũng chẳng biết là có đem mình để vào trong mắt hay không nữa.

Yến Thực Châu là người từng trải nên đương nhiên nhìn ra được thái độ của Trọng Tử có gì đó bất thường, chỉ khẽ dí dí ngón tay của mình vào trán cô bé rồi cười cười: "Muội còn nhỏ tuổi mà đã suy nghĩ gì vậy a, y hai mươi lăm tuổi đã tu thành tiên cốt, bởi vậy trẻ mãi không già thôi, không biết chừng khi y xuất đạo muội còn chưa sinh ra trên đời này nữa đó!"

Trọng Tử vốn có chút ngây thơ lại bị Yến Thực Châu làm hoảng hốt, sợ Yến Thực Châu lớn tiếng nói ra tâm tư của mình nên không khỏi xấu hổ đỏ hét cả mặt lên.

"Sự thúc và sự muội vốn là trời sinh một đôi, hai người rất đôi vừa lứa. Muội yên tâm đi, sự thúc vốn là kẻ kiêu ngạo mắt đặt còn cao hơn cả đỉnh đầu, ngay cả có là công chúa cũng không cướp được của muội đâu. Muội còn không lo mau mau tu thành tiên cốt đi, đến lúc đó thì nhờ Tôn giả làm chủ cho muội rồi lại nhờ Chương giáo nói một tiếng, sự thúc dám không tuân theo mệnh lệnh của sự phụ sao?"

Trọng Tử xấu hổ quá không dám nói một tiếng nào, vung tay qua đánh khẽ vào người Yến Thực Châu.

Yến Thực Châu thấy thế liền cười vang rồi ngự kiếm tiến lên tránh đi.

Trọng Tử dậm chân đang muốn đuổi theo Yến Thực Châu thì bất thành linh phát hiện ra ở phía trước Tần Kha đang xoay người nhìn về phía mình, cảm thấy xấu hổ vô cùng vội dừng lại, khôi phục lại dáng vẻ quy củ như trước.

Tần Kha được Ngu Độ dặn dò phải để ý đến Trọng Tử, nên lúc này y sợ rằng đi liền mấy ngày như vậy cô bé sẽ không chịu nổi, bởi vậy đang tính quay sang hỏi han một câu, nào biết được vừa mới quay lại thì chỉ thấy cô bé đang ngự kiếm chạy loạn cả lên, trong lòng không khỏi cảm thấy kỳ lạ liền gọi cô bé đến trước mặt hỏi: "Chuyện gì mà muội lại kích động như vậy?"

Nhớ tới mấy lời nói vừa rồi của Yến Thực Châu, Trọng Tử lại càng cảm thấy quái đản hơn nữa, đành phải nói: "Không có việc gì ạ."

"Mẫn Tiên tôn luôn khen ngợi sự muội làm việc rất ổn trọng, sao vừa ra khỏi cửa đã hoảng loạn lên như vậy chứ." Ở bên cạnh Tư Mã Diệu Nguyên khẽ cười, giả là an ủi cô bé: "Chỉ là một con yêu quái nhỏ nhỏ làm loạn mà thôi, có gì mà phải sợ, chỉ cần theo sát chúng ta thì sẽ không có việc gì đâu."

Tần Kha nhìn thấy Trọng Tử gây náo loạn như vậy hiển nhiên là cũng không hài lòng: "Cẩn thận một chút tốt hơn, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Nhìn thấy y cũng hòa theo Tư Mã Diệu Nguyên xem thường mình, tính ngang bướng và cố chấp của Trọng Tử nổi lên, dù sao thì y cũng có thành kiến đối với mình rồi cho nên lúc này cô bé cũng mặc kệ tất cả, hờn dỗi nói: "Sự huynh yên tâm, mặc dù thuật pháp của Trọng Tử kém cỏi nhưng nếu có chuyện gì cũng tự mình chịu lấy, tuyệt đối sẽ không gây rắc rối cho sự huynh đâu." Nói xong liền không thèm để ý đến hai người mà lập tức lui lại bên cạnh Yến Thực Châu.

Tư Mã Diệu Nguyên không khỏi hờn giận nói: "Ý mình có chỗ dựa là Tôn giả, dám vô lễ với sự huynh như thế đó!"

Tần Kha cũng không hề trách cứ gì chỉ nói: "Đi thôi."

Ở phía bên này Yến Thực Châu chỉ biết thờ dài kéo Trọng Tử lại nói: "Sự thúc vốn là có ý tốt, sợ muội không chịu nổi cực nhọc nên mới nói thế, muội đối với người ngoài thì lễ nghĩa như vậy, vì sao lại chống đối sự thúc như vậy chứ?"

Trọng Tử quay mặt sang nhỏ giọng nói: "Làm sao là ý của huynh ấy được, rõ ràng đây là ý tốt của Chương giáo mà, huynh ấy mới là người không muốn để ý đến muội đó, muội cần gì mà phải để mình tự mất mặt như vậy chứ!"

Yến Thực Châu nhìn Tinh Xán dưới chân Trọng Tử nói: "Tần Kha là một người thông minh, trong lòng y thật ra đã hiểu hết được mọi chuyện, muội vốn là người vô tội, chỉ tại vì Tôn giả người làm việc không ổn thỏa thôi."

Nghe người ta nói không tốt về sự phụ mình, Trọng Tử nhú mi lại bức bối nói: "Trường bối làm việc có thể đến lượt văn bối chúng ta bàn luận được sao."

"Tỳ biết muội không thích nghe người khác nói về sự phụ của mình như vậy." Yến Thực Châu hừ nhẹ một tiếng: "Nhưng muội đừng tưởng rằng hiện tại Tôn giả đối đãi với muội tốt như vậy thì có thể trông cậy quá lớn vào người, từ xưa đến nay Tôn giả làm việc chưa bao giờ nương tay với ai, cái danh vô

tình của người không phải là hư danh đâu."

Trọng Từ lắc đầu phản đối lại ngay: "Sư phụ không phải là người vô tình."

Yến Thực Châu: "Nếu không phải là một người vô tình, làm sao người có thể lên làm thủ tọa tiên môn được chứ. Vị sư tỷ kia của muội, đúng là rất ngốc nghếch nên mới tin tưởng sư phụ của muội như vậy để đến cuối cùng lại rơi vào kết cục thế đó."

Trọng Từ vốn đối với sư tỷ kia không có thiện cảm gì cho lắm, nên vừa nghe vậy liền trầm mặt xuống, phản đối: "Vị tỷ ấy mà ngay cả Trục Ba kiếm sư phụ cũng từ bỏ, như vậy làm sao có thể nói là người vô tình được?"

Yến Thực Châu cười nhạo: "Không có Trục Ba kiếm, Tôn giả vẫn là người vô địch trong lục giới, muội cho rằng một thanh kiếm đối Tôn giả người quan trọng làm sao, thật sự nếu người là một người có tình thì sẽ không oan uổng..."

Trọng Từ không khỏi hờn giận ngắt lời: "Thực Châu tỷ tỷ!"

"Thôi, không nói với muội nữa."

.....

Nhìn thấy sắp đến gần sông Lạc, tinh thần của Trọng Từ cũng tốt hơn, Tần Kha trước giờ vốn không biết thực lực của Trọng Từ cũng vì cô bé cố tình che giấu, bởi vậy lúc này không khỏi cảm thấy kinh ngạc, lập tức bỏ ngay ý định gọi người khác mang cô bé đi. Đoàn người rất nhanh đã tới Lạc thành, Tần Kha truyền lệnh xuống cho chúng đệ tử vào trong Lạc thành nghỉ tạm rồi phái hai người đi qua nơi đệ tử tiên môn đóng ở Lạc Thành để bàn bạc.

Vào cửa thành, Trọng Từ cảm thấy rầu rĩ không vui nên cố tình lùi ở phía sau, nói gì cũng không chịu đi tới trước mặt Tần Kha. Yến Thực Châu khuyên mãi mà không được đành phải tự mình đi tới phía trước để nghe lệnh, dù sao thì cũng đang giữa đường lớn trong thành, người đến người đi đông đúc, nếu có xảy ra chuyện gì đệ tử tiên môn sẽ lập tức biết ngay, không cần phải lo lắng quá.

Trọng Từ từ chối vài tiếng xong rồi đợi cho đến khi đám người của Tần Kha biến mất ở chỗ rẽ phía trước mới bắt đầu đuổi theo, nhưng đúng lúc này phía bên trái cô bé chợt truyền đến tiếng nói chuyện.

Một cô gái mặc y phục màu đen cùng một thanh niên trẻ tuổi đi tới.

Cô gái kia đương nhiên là trẻ tuổi và rất xinh đẹp, còn người thanh niên kia lại mỉm cười hết sức rạng rỡ và thân thiện, trong nụ cười đó mang theo sự bao dung và cung chiêu vô hạn, có điểm giống ...

Trọng Từ vội vàng dập tắt ngay cái ý nghĩ kia ở trong đầu.

Mình đang nghĩ lung tung vớ vẩn gì thế, sư phụ có hay cười đầu cơ chứ, hơn nữa cho dù có cười thì tuyệt đối cũng không dịu dàng đến vậy, cũng không thể có vẻ cung chiêu như vậy... Cảm giác này thật là kỳ lạ.

Hai người xuất hiện với tốc độ quá nhanh, tựa như là đột nhiên hiện ra giữa không khí vậy, Trọng Từ không khỏi kinh ngạc — quả nhiên là kết giới thật cao minh, ngay trước mắt Tần Kha mà cũng có thể che giấu được.

Trọng Từ hãy còn phỏng đoán mọi chuyện trong đầu thì cô gái kia dường như cũng đã nhận ra có người nhìn thấy mình nên nghiêng mặt qua liếc cô bé một cái, rồi coi như không có việc gì kéo người thanh niên kia ra khỏi thành.

Trọng Từ cảm thấy có chút xấu hổ nên vội vàng bước đi nhanh hơn.

Loại kết giới này chính là kết giới đặc trưng của tiên môn, lần đầu tiên cô bé được phép xuất môn đối phó với yêu quái, chắc là bé đã quá khản trương lo lắng vu vơ, nhìn vào thứ gì cũng đều nghĩ thần nghi quý.

.....

Khi màn đêm buông xuống, hai người đệ tử kia đã mang tin tức trở về. Thì ra năm đó trong thời kì cường thịnh Nghịch Luân ma cung đã thu tóm luôn cả yêu giới, các bộ lạc yêu tộc đều cúi đầu thần phục, nhưng sau một trận chiến ở Nam Hoa, Nghịch Luân bại vong, ma cung bị đình trệ, chúng yêu ma không có chỗ dung thân, tứ tán khắp nơi. Ma kiếm mặc dù miễn cưỡng chọn được Vạn Kiếp trở thành ma tôn, nhưng mà đó chỉ là do y bất đắc dĩ phải làm nên dã tâm không đủ, mãi đến khi ma tôn Cửu U hiện thế, mở lại Cửu U ma cung trong Hư Thiên, Ma giới mới có thể nhất thống một lần nữa. Mặc dù lúc này yêu tộc vốn đã chia năm xẻ bảy nhưng để thu phục lại thì cũng không uổng phí nhiều công sức cho lắm, những kẻ trong yêu tộc trước sau đều quy thuận Cửu U, chỉ còn một số thế lực nhỏ bé là không chịu xưng thần trở về ma cung mà lại chọn nơi trú ngụ ở nhân giới.

Lần này yêu quái gây rối ở sông Lạc, kẻ cầm đầu chính là Chích Giao vương.

Bên Tần Kha tuy rằng ít người, nhưng thực lực của mỗi người cũng không hề kém, hơn nữa Ngụ Độ còn ban cho pháp bảo Phục Yêu Lăng (*), vậy nên đối phó với đám ma vương tầm thường tuyệt đối không thành vấn đề. Tần Kha xưa nay làm việc vốn luôn ổn trọng, sau khi cùng các đại đệ tử bàn bạc xong mới quyết định phái người đi đến sông Lạc trước để thăm dò đường, người chủ động nhận nhiệm vụ này là đồ tôn của Mẫn Vân Trung - Lâm Thực.

* 缚妖绡: Phục Yêu Lăng. Phục là trói buộc, bắt trói - lăng là dài lụa. Nên có thể hiểu là dài lụa trói yêu.

Tần Kha lại hỏi các tân đệ tử: "Có ai muốn ý đi trước không?"

Tư Mã Diệu Nguyên lập tức lên tiếng: "Muội muốn đi."

Trọng Tử nghĩ nghĩ, cũng tiến lên: "Trọng Tử nguyện đi."

Tần Kha liếc nhìn Trọng Tử một cái rồi nói: "Diệu Nguyên, muội đi cùng với Lâm sư huynh một chuyến, mọi việc đều phải cẩn thận, không được làm bậy."

Tư Mã Diệu Nguyên vô cùng đắc ý nhận lệnh.

Trọng Tử im lặng không lên tiếng. Đêm đến, Tư Mã Diệu Nguyên và Lâm Thực liền âm thầm đi về phía sông Lạc, tới sáng sớm ngày hôm sau thì quay trở về, hoàn thành nhiệm vụ của mình, thu thập được đầy đủ tin tức và đường đi đến đó. Thì ra Giao vương hiện đang cư ngụ trong một hang sâu ngàn dặm dưới đáy sông Lạc và loài thủy yêu trấn giữ ở đó thì cũng phải tới gần hai ngàn, nhưng tất cả bọn chúng đều không có gì đáng sợ, chỉ có duy nhất tên Chích Giao vương kia đã tu luyện năm trăm năm là khó đối phó một chút.

Tần Kha và mấy vị đại đệ tử bàn bạc cách thiết kế pháp trận xong liền quyết định tự mình dẫn theo một trăm đệ tử, mang theo Phục Yếu Lăng để Lâm Thực dẫn đường, đi trước xuống hang sâu ngàn dặm dưới đáy sông kia để thu phục Giao vương. Còn lại một trăm người cùng với các tân đệ tử đều theo sự dẫn dắt của Yên Thực Châu, và do Tư Mã Diệu Nguyên dẫn đường, sau khi Tần Kha xuất phát được nửa canh giờ thì đến tiếp ứng. Khi đó chắc hẳn là Giao vương và các bộ hạ chủ yếu của y đều đã đến tội, lúc đó để cho các tân đệ tử đối phó với lũ tiểu thủy yêu đang chạy tán loạn hẳn là không có vấn đề gì vì dù sao thì lần này Ngũ Độ cũng chỉ là muốn các tân đệ tử 'được trải qua' để tích lũy kinh nghiệm làm trận đối địch mà thôi.

Lần này cần phải tốc chiến tốc thắng, để tránh sinh ra những chuyện nhỏ nhặt không đáng có, thời gian hành động được định sẵn là hai ngày hai đêm.

Các tân đệ tử lần đầu đối địch nên cảm thấy vừa khẩn trương lại vừa hưng phấn, không ngừng bấm đốt ngón tay để xem canh giờ. Vừa đến giờ, đám người do Tần Kha dẫn đầu quả nhiên là dùng thuật ẩn thân rồi ngự kiếm bay về phía sông Lạc.

Không biết vì sao, Trọng Tử có cảm giác rất bất an, luôn đứng ngồi không yên.

Yên Thực Châu nhìn thấy cô bé khẩn trương lại còn có vẻ rất lo lắng nên đi lại gần an ủi: "Có tỷ tỷ ở đây, muội sợ gì nào, đến lúc đó cứ theo sát tỷ là đến nơi thôi mà."

Trọng Tử lắc đầu: "Muội chỉ là lo lắng Tần sư huynh bọn họ..."

Yên Thực Châu cười: "Tần sư thúc làm việc xưa nay rất trầm ổn nên Chương giáo mới xem trọng sư thúc như vậy, tỷ thấy sư thúc an bài rất chu đáo và cẩn thận, chẳng lẽ những gì muội nghĩ đến sư thúc lại không thể nghĩ ra được sao? Huống chi thuật pháp của sư thúc ở tiền giới cũng rất nổi danh, có thể xảy ra chuyện gì được chứ, muội yên tâm đi."

Trọng Tử ngẫm lại thấy cũng đúng, cười nhẹ nhõm: "Tỷ tỷ nói phải, có thể là do muội lần đầu tiên đi ra ngoài nên mới bị căng thẳng như vậy." Sau một lúc lâu cô bé lại thở dài: "Nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn, trong kẻ mạnh ắt hẳn là có kẻ mạnh hơn, lo lắng, thận trọng nhiều luôn tốt hơn mà tỷ tỷ. Ngày hôm trước trong thành muội còn thấy có vị cao nhân tỷ tỷ thiết đặt kết giới thật là lợi hại, ngay cả Tần sư huynh và mọi người cũng không phát hiện ra được kia mà."

Yên Thực Châu "A" lên một tiếng rồi hỏi: "Đó là cao nhân phương nào vậy?"

Trọng Tử đem chuyện đôi nam nữ mà mình chứng kiến ngày hôm trước ra kể cho Yên Thực Châu nghe: "Muội thấy vị đại ca đó chỉ là thân thể phàm nhân, nên có thể thấy được người thi triển thuật pháp ắt hẳn là vị tỷ tỷ kia."

Sắc mặt Yên Thực Châu bỗng nhiên ngưng trọng hẳn lên, vội hỏi: "Nàng ta tướng mạo thế nào?"

Trọng Tử dựa vào trí nhớ của mình tả lại hình dáng của cô gái kia một cách tỉ mỉ rồi tự hỏi: "Không biết là người của môn phái nào..."

Yên Thực Châu vừa nghe xong liền kinh sợ thốt lên: "Âm Thủy Tiên!"

Trọng Tử không hiểu hỏi lại: "Cái gì?"

"Âm Thủy Tiên! Đó chính là Âm Thủy Tiên! Chẳng lẽ Cửu U ma cung đã nhúng tay vào chuyện này trước một bước rồi sao?" Yên Thực Châu nhanh chóng gọi đệ tử tới gấp giọng ra lệnh: "Lập tức đi mời mấy vị sư huynh đến đây, mọi việc có biến rồi!"

Trọng Tử cuối cùng cũng hiểu ra Yên Thực Châu đang nói gì, lập tức cũng thất thanh: "Đó chính là Âm Thủy Tiên!"

Âm Thủy Tiên, một trong tứ đại hộ pháp của ma cung, nghe nói yêu nữ này trước đây vốn là đệ tử phái Thiên Sơn, chẳng trách kết giới được thiết đặt là dùng thủ pháp của tiên môn!

Yên Thực Châu nhanh chóng triệu tập mọi người lại, sau khi mọi người nghe được tin tức từ Yên Thực Châu sắc mặt ai nấy đều biến đổi.

"Ngày hôm trước, khi đi đến chỗ các đệ tử tiên môn đóng ở đây để lấy tin tức thì vẫn chưa nghe nói vùng phụ cận xung quanh Lạc thành có người của

Cửu U ma cung thường lui tới."

"Có thể nào Trọng Tử nhìn lầm rồi hay không?"

"Bất luận như thế nào thì cẩn thận vẫn hơn, Hộ pháp của ma cung đột nhiên xuất hiện ở đây, chuyện này chỉ sợ không đơn giản. Tàn sư thúc và mọi người đi lần này có khả năng sẽ bị trúng kế." Một đệ tử ngăn mọi người lại rồi nhìn Yến Thực Châu nói: "Tàn sư thúc trước khi đi đã đem mọi chuyện ở nơi này giao cho tỷ, bây giờ mọi chuyện đều do tỷ chủ trì đại cục, tỷ có chủ ý gì thì cứ việc nói đi."

Yến Thực Châu trầm ngâm suy nghĩ.

Tư Mã Diệu Nguyên nhìn không được liền nói: "Trong thành đã có đệ tử tiên môn trấn thủ, chúng ta đi tìm bọn họ để điều người tới cứu người!"

Trọng Tử vội ngăn cản: "Không thể làm vậy được! Lạc thành vốn là một vùng hoang vắng, chung quanh không có chỗ nào để dựa vào được cả. Hơn nữa đệ tử tiên môn đóng ở đây vốn cũng không nhiều, nếu như chúng ta nói họ điều người rồi đi thì trong thành sẽ trống không, không có người trấn thủ lỡ như người của Cửu U ma cung lợi dụng cơ hội này đột kích, nơi trấn thủ trọng yếu ắt sẽ bị thất thủ, như vậy chẳng phải là vì một chuyện nhỏ mà hỏng mất việc lớn sao?"

Tư Mã Diệu Nguyên lại nói: "Vậy Tàn sư huynh thì phải làm sao!"

"Âm Thủy Tiên đến Lạc thành cũng không hẳn là sẽ có chuyện, mọi việc lúc này đều chỉ là phán đoán mà thôi." Trọng Tử vừa nghĩ vừa nói: "Theo ta thấy, trước hết cách tốt nhất là đến môn phái gần nhất để cầu cứu."

Yến Thực Châu: "Gần đây nhất có núi Vân Nhai, từ đây đến đó rồi quay lại cũng mất ít nhất một ngày."

"Mới vừa rồi Diệu Nguyên không phải đã nói vùng sông Lạc vốn có địa thế bằng phẳng hay sao, nếu như vậy thì bọn chúng sẽ không dễ dàng đặt cam bẫy hay mai phục, Tàn sư huynh xưa nay làm việc rất cẩn thận, nếu như huynh ấy thực sự phát hiện ra là có điều bất thường thì đương nhiên sẽ lui về đúng lúc. Cho dù bọn họ đã vào trong động dưới lòng sông thì trong tay cũng có pháp bảo của Chương giáo ban tặng, hẳn là có thể duy trì được ít lâu, chúng ta phái một số người đi Vân Nhai cầu cứu, số còn lại thì cứ làm theo đúng kế hoạch đến sông Lạc để tiếp ứng, rồi xem thử tình hình như thế nào sẽ nói sau, nếu có thể cứu được thì sẽ cứu, còn nếu như không thể cứu thì chúng ta sẽ lui về trong thành để chờ đợi tiếp viện."

"Tỷ tỷ quả là đã xem thường muội rồi!" Yến Thực Châu nghe Trọng Tử nói mà mắt sáng ngời, xoay mặt sang hỏi mọi người: "Ý mọi người thế nào?"

Chúng đệ tử đều gật đầu: "Cứ làm vậy đi."

Tư Mã Diệu Nguyên vội la lên: "Như thế chẳng phải là đem Tàn sư huynh cùng các đệ tử khác đặt trong vòng nguy hiểm sao!"

Trọng Tử thật ra cũng cảm thấy rất lo lắng nhưng cô bé chỉ im lặng một lúc lâu sau đó bình thản nói: "Ngay cả khi Tàn sư huynh có mặt ở đây nhất định huynh ấy cũng sẽ lấy đại cục làm trọng."

"Người..."

Yến Thực Châu lúc này đang dẫn dò mấy người đệ tử đi đến núi Vân Nhai để cầu cứu, nghe thấy thế liền quay trở lại quát lên bảo hai người dừng lại, rồi đợi đúng nửa canh giờ sau đoán chừng đã đến giờ, lập tức dẫn theo mọi người tiến đến sông Hà để tiếp ứng.

.....

Trên mặt sông rộng lớn, cảnh tượng thật làm cho người ta phải sợ hãi, yêu khí bao trùm, tiếng kêu khóc rền rĩ vang vọng khắp nơi, sóng nước đen ngòm đánh lên đến tận trời, dựng đứng như một bức tường cao, nhìn giống như cả con sông Lạc bị cuốn lên rồi lộn lại một vòng, những con sóng to không ngừng vỗ vào nhám thạch ở hai bên bờ.

Con sông Lạc này kéo dài đến mấy trăm dặm, bề rộng khoảng chừng một trăm trượng, hai bên bờ sông là bình nguyên mênh mông vô bờ, đưa mắt ra nhìn có thể thu hết cảnh vật ở nơi đây vào đáy mắt, đang đi được nửa đường thì mọi người phát hiện ra tín hiệu báo nguy của tiên môn, giờ phút này chứng kiến cảnh tượng đó lại càng chứng minh cho những gì lúc trước đoán là thật, mọi người che giấu thần khí của mình, thừa dịp bóng đêm bao phủ thật cẩn thận tới gần chỗ khúc sông có hang sâu ngàn dặm kia.

Trong đáy nước tối đen mờ hồ lộ ra ánh sáng màu đỏ, Yến Thực Châu lập tức nhận ra ngay: "Là Phục Yêu Lăng!"

Tư Mã Diệu Nguyên vui vẻ nói: "Tàn sư huynh không sao!"

Trọng Tử cũng rất vui sướng khi thấy tình hình như vậy, nhưng khi tập trung nhìn vào lòng sông kia bất chợt nhìn thấy trên đầu con sóng có một nữ tử mặc y phục màu đen đang đứng, bên hông mang theo một thanh trường kiếm, đạp trên một viên Ma châu rất lớn màu xanh lam đang phát ra ánh sáng yếu ớt, đó chính là Âm Thủy Tiên mà ngày hôm đó Trọng Tử đã nhìn thấy.

Nhưng lúc này toàn thân nàng ta không hề có nửa phần dịu dàng, ngoan hiền mà chỉ có một sự âm hiểm ngoan độc, nghiêm nhiên là khí chất của hộ pháp ma cung.

Nghe nói Âm Thủy Tiên này vốn là mỹ nữ nổi danh của phái Thiên Sơn, không thể tưởng tượng được lại sa đọa nhập ma như thế, nàng ta thực sự đã làm một chuyện không thể chấp nhận nổi là... yêu sư phụ của nàng ư?

Mặt Trọng Từ chợt nóng lên, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại tâm trí.

Lúc này ở phía sau Âm Thủy Tiên có hơn mười yêu binh ma tướng và hơn một ngàn thủy yêu đi theo, có lẽ bọn chúng là từ hang ổ của Giao vương trốn tới đây. Mọi người đoán đám người của Tàn Kha đã thuận lợi vào được hang sâu dưới đáy sông, nhưng thật không ngờ được là Âm Thủy Tiên lại đột nhiên mang ma binh đến đột kích, chặn đứng đường lui của bọn họ, hiện tại một trăm đệ tử kia đang bị nhốt ở đáy sông.

"Yêu nữ đó đã dùng bọt nước để che lại cửa vào hang động." Yên Thực Châu thấy rõ tình hình liền biết lúc này Tàn Kha vẫn có thể chống đỡ được nên vội phát tay nói: "Mau lui lại!"

Tư Mã Diệu Nguyên lại nói: "Đám tiểu thủy yêu này chẳng có gì ghê gớm cả, chúng ta có nhiều người thế này cơ mà, cùng hợp lực tiến lên, chẳng lẽ còn không đối phó được với yêu nữ kia sao?"

Mặc dù đạo lý thường ngày là như thế, nhưng lúc này Trọng Từ vẫn lắc đầu như trước: "Tốt nhất vẫn là lui về Lạc thành trấn thủ thật vững chắc đã."

"Quả nhiên là sợ chết, thật không xứng làm đồ đệ của Trọng Hoa Tôn giả!" Tư Mã Diệu Nguyên vốn đang nóng lòng muốn cứu Tàn Kha, làm sao có thể nghe lời của Trọng Từ được, cố ý tự mình xông ra ngoài.

Yên Thực Châu giận dữ quát lên: "Tư Mã Diệu Nguyên!"

Âm Thủy Tiên đã sớm phát hiện ra có người tới gần lập tức xoay mặt lại nhìn.

Việc đã đến nước này, Trọng Từ cũng muốn đi cứu Tàn Kha sớm hơn một chút nên vội hỏi: "Chỉ cần dụ cho Âm Thủy Tiên ra khỏi chỗ đó rồi đánh nát viên Ma châu kia để cho Tàn sư huynh thoát ra là được phải không?"

Bên mình có nhiều người hơn nên Yên Thực Châu cũng trấn định lại, ra lệnh cho mười đệ tử che chở cho các tân đệ tử ở phía sau chuyên tâm đối phó với lũ tiểu thủy yêu, còn mình thì dẫn những đệ tử còn lại bao vây Âm Thủy Tiên và đám ma tướng.

Việc này có lẽ cũng không ngoài ý muốn của Âm Thủy Tiên, nên lúc này nàng ta chỉ cười lạnh: "Cuối cùng cũng đến đây chịu chết."

Thanh trường kiếm bay lên, một con sóng lớn trên mặt sông kéo đến như một con rồng màu đen hung ác xoắn về phía chúng đệ tử.

Đường đường là hộ pháp của ma cung, tu vi trăm năm đương nhiên không phải là thấp rồi, Tư Mã Diệu Nguyên đang phóng về phía trước vừa thấy thế cả người như hít phải một ngụm khí lạnh, tự biết bản thân đã lỗ mãng. Nhưng trong tình huống cấp bách chợt cái khó ló cái khôn, trong nháy mắt lập tức đảo ngược thân người trở lại, hai chân hướng lên trên rồi hạ xuống, cuối cùng cũng miễn cưỡng tránh được đòn công kích này.

Yên Thực Châu thấy thế nhẹ nhàng thở ra, quát lớn: "Mau trở về ngay!"

Trình diễn được một màn ngự kiếm cao siêu, nhưng lúc này Tư Mã Diệu Nguyên chẳng những không hề có chút đắc ý nào mà ngược lại kinh sợ đến mức cả người đổ mồ hôi lạnh, lại càng biết rõ hơn nữa là bản thân đã làm việc rất lỗ mãng, vội vàng lui về.

Lúc này phần lớn các đệ tử chống lại đám yêu binh ma tướng kia cũng khá là thoải mái, chỉ có các tân đệ tử đối phó với lũ tiểu thủy yêu tuy rằng có chút luống cuống tay chân nhưng cũng không hề bị yếu thế. Phần Yên Thực Châu thì đã dẫn thêm mười đệ tử khác vây quanh Âm Thủy Tiên khổ chiến, Âm Thủy Tiên bất đắc dĩ ứng chiến nhưng trước sau gì vẫn đứng vững vàng trên đầu ngọn sóng như trước, trấn thủ viên Ma Châu đang phun ra bọt nước, không chút suy suyển.

Bên trong hang ngàn dặm dưới đáy sông, đám người của Tàn Kha vốn tính dùng Phục Yêu Lăng để tróc nã Giao vương, ai ngờ đầu Âm Thủy Tiên đột nhiên tập kích, một lúc phải đối phó với kẻ địch ở cả hai mặt, không thể tập trung được nên đành phải tạm thời buông tha cho Giao vương, lấy Phục Yêu Lăng ra để đối phó với màn lưới bọt nước đang bao phủ lấy cửa hang kia.

Tư Mã Diệu Nguyên vừa đánh tan hồn phách của mấy con thủy yêu, nhưng trước sau vẫn luôn nhớ đến Tàn Kha, lúc này lại thấy Âm Thủy Tiên chỉ lo đối phó với đám người của Yên Thực Châu, mừng thầm trong lòng, lặng lẽ di chuyển thân người vòng ra phía sau lưng Âm Thủy Tiên tính đánh lén một đòn.

Âm Thủy Tiên là kẻ nào chứ, bản thân đã trải qua rất nhiều trận chiến, kinh nghiệm phong phú, sao lại có thể để một con oắt con làm như vậy được. Không nói gì, chỉ khẽ hướng lòng bàn tay trái xuống dưới, mạnh mẽ nắm chặt lại.

Trọng Từ quan sát tình thế đã sớm nhìn ra có điều bất ổn, đang muốn mở miệng nhắc nhở thì Tư Mã Diệu Nguyên đã đưa ngang bảo kiếm ra, quét về phía viên Ma châu màu lam đang phun ra bọt nước kia.

Kiểm khí phát ra thật tinh thuần, chỉ trong hai năm ngắn ngủi mà đã tu thành như vậy quả thật cũng đã là khó lường.

Âm Thủy Tiên vẫn như vô tư không phát hiện ra.

Đang dương dương tự đắc tự cho là mình đã thành công, Tư Mã Diệu Nguyên vô cùng đắc chí, sự kiêu ngạo không ngừng trỗi dậy trong lòng. Bỗng nhiên mặt nước dưới chân cuộn sóng sôi trào lên, ngay sau đó bốn luồng nước đen ngòm tách biệt nhau tự động phóng tới nhắm thẳng vào Tư Mã Diệu Nguyên khiến cho cô nàng hoảng hốt, vội vàng ngưng tụ toàn bộ linh lực, vung kiếm kết tiên ấn, cố gắng làm mới miễn cưỡng chặn đi được một luồng nước, nhưng ngay sau đó lập tức cảm thấy cổ họng dâng lên vị ngọt, suýt nữa thì ngã nhào xuống mặt nước bên dưới.

Chỉ còn biết trở mặt ra nhìn ba luồng nước còn lại xoắn tít, không kịp tránh né cũng không thể phản kháng lại được, Tư Mã Diệu Nguyên mới hiểu được là đã tự đánh giá bản thân quá cao, lúc này trong lòng không khỏi nảy sinh ra cảm giác tuyệt vọng.

Tình huống rất nguy cấp, dù tốt hay xấu gì thì nàng ta cũng là đồng môn sư tỷ của mình, không thể bỏ mặc không cứu mạng được. Trọng Tử vốn đang đứng gần Tư Mã Diệu Nguyên nhất vội vàng tung Tinh Xán ra đỡ được một luồng nước, đồng thời thi triển thuật di động ngay lập tức di chuyển tới bên cạnh Tư Mã Diệu Nguyên, đạp chân trên sóng nước, hai cánh tay vung ra tạo thành thế một con hạc trắng đang vỗ cánh bay lên tiếp được một luồng nước khác, đôi tay kia vẫn giữ nguyên không động đậy ở giữa không trung ngưng tụ linh khí hợp thành một nửa hình tròn rồi ấn mạnh xuống, những gì sau đó là chỉ nghe thấy "Bùm" một tiếng, luồng sóng nước còn lại chợt nổ tung lên, khiến Âm Thủy Tiên bị bật ngược ra khoảng mười trượng.

Chúng đệ tử Nam Hoa lẫn đám yêu binh ma tướng và ngay cả Âm Thủy Tiên cũng đều vô cùng kinh ngạc, không nhìn được quay mặt nhìn sang.

Tuổi còn nhỏ vậy mà đã có thể tiếp được bảy phần công lực của Âm Thủy Tiên!

Tất cả mọi người khiếp sợ mở to mắt nhìn Trọng Tử, nhưng thực sự thì Trọng Tử cũng tự mình hiểu được, thuật pháp của Âm Thủy Tiên là cực kỳ cao cường, chính bản thân mình làm sao mà dám đỡ một đòn này, đây chỉ là một môn thuật pháp dùng khi khẩn cấp mà thôi, đó chính là tuyệt học 'Di hoa tiếp mộc' của Lạc Âm Phàm, tuyệt chiêu này vốn là mượn cơ hội để mưu cầu lợi ích cho bản thân mình, thực chất là đem lực công kích thay đổi phương hướng, mượn lực của dòng nước ở dưới chân để giảm bớt và phóng thích lực công kích mà thôi.

Âm Thủy Tiên thấy thế liền "Hừm" một tiếng, ra tay ngăn sự công kích của Yến Thực Châu lại rồi mở miệng hỏi: "Ngươi là ai?"

Dù sao thì Trọng Tử cũng chỉ mới tu hành được có hai năm nên linh lực không đủ, lần này vì cứu Tư Mã Diệu Nguyên mà miễn cưỡng phải dùng đến chiêu thức này, bởi vậy nguyên khí đã bị tổn thương nặng nề. Lúc này cô bé chỉ cảm thấy khí huyết đang cuộn cuộn dâng trào trong lồng ngực, không thể chống đỡ thêm được nữa nên thầm nghĩ trong đầu: 'đã như vậy thì bằng kéo dài thêm thời gian để chờ viện binh đến, ít nhất thì cũng có thể làm cho Âm Thủy Tiên bị phân tâm, tạo thêm cơ hội tốt cho đám người của Yến Thực Châu ra tay', vì thế cô bé liền thu Tinh Xán lại lễ phép đáp: "Ta là đệ tử của Trọng Hoa Tôn giả, tên là Trọng Tử."

Âm Thủy Tiên khẽ chớp đôi mắt xinh đẹp hỏi lại: "Ngươi chính là đồ đệ mới thu nhận của Lạc Âm Phàm?"

Trọng Tử không đáp lại mà tập trung vận khí điều tức (*), sau một lúc lâu mới nói: "Tiền bối cũng từng là người trong tiên môn, cần gì phải làm khó cho các đệ tử tiên môn như vậy, nếu có thể xin giới thiệu cao đánh khẽ..."

**Vận khí điều tức (運氣調息): Trong cơ thể có các luồng chân khí, do bị chấn động hoặc bị trọng thương khi giao đấu cho nên các luồng chân khí sẽ chạy tán loạn trong cơ thể, vận khí điều tức là điều hòa lại các luồng chân khí đang tán loạn trong cơ thể về trạng thái bình ổn.*

"Quả nhiên là đồ đệ của Lạc Âm Phàm, nói ra câu nào cũng là đạo lý đạo to búa lớn." Âm Thủy Tiên chặn lời Trọng Tử lại, thản nhiên nói: "Ta với Tiên môn đã sớm không còn quan hệ gì nữa rồi, ngươi muốn ta buông tha cho bọn chúng sao, đâu có dễ dàng như vậy được."

Trọng Tử nói: "Tiền bối quả nhiên là người rất vô tình."

"Vô tình?" Âm Thủy Tiên cười lạnh: "Chắc hẳn là ngươi cũng biết, ai mới là Trọng Tử?"

"Đó là sư tỷ của ta."

"Vậy ngươi có biết trước đây con bé thích sư phụ của ngươi không, sao ngươi không quay về mà hỏi sư phụ của ngươi một chút thử xem hẳn đã đối xử với con bé thế nào."

Trọng Tử nghe thấy những lời nói của Âm Thủy Tiên mà trợn mắt há hốc mồm, tuy nói cô bé thực sự rất chán ghét vị sư tỷ kia, nhưng những lời này quả là kinh thiên động địa, nếu nó lan truyền ra ngoài chắc chắn sẽ không tránh khỏi làm tổn hại đến uy danh của sư phụ, suy nghĩ này khiến cho cô bé nhất thời cảm thấy vừa sợ hãi vừa giận dữ, khuôn mặt nhỏ nhắn giận đến mức đỏ bừng lên, lập tức lên tiếng trách mắng: "Chính ngươi... mới thế, sư tỷ của ta đã không còn trên đời này nữa, sao ngươi lại nói ra những lời này để hủy hoại thanh danh của tỷ ấy như vậy!"

Âm Thủy Tiên nghe Trọng Tử mắng chỉ cười nhạo không nói gì.

Yến Thực Châu đã sớm cứu Tư Mã Diệu Nguyên ra khỏi vùng nguy hiểm đem về bên này, may mà hai người bọn họ đều đứng cách đó khá xa cho nên không nghe thấy tiếng nói chuyện cũng như không biết nội dung câu chuyện là gì, lúc này vẫn thấy Trọng Tử còn đứng yên tại chỗ không chịu rút về thì không khỏi sốt ruột, liền tục ra lệnh cho cô bé trở về.

Nhìn thấy chúng đệ tử gia tăng thế tấn công, Âm Thủy Tiên cũng không thêm nhiều lời nữa, thanh trường kiếm trong tay cuốn theo những cơn gió lốc, ông tay áo màu đen tung bay, cùng với nó là những cơn sóng nước to lớn đánh úp tới, khí thế hùng mạnh trải khắp trời che kín đất quét về phía mọi người, đồng thời bàn tay trái đưa vào lòng lấy ra một túi gấm nhỏ, từ trong cái túi gấm ấy đổ ra một nắm bùn đất màu nâu.

Đó là cái gì? Trọng Tử sững sờ khi nhìn thấy vật đó rồi đột nhiên trong đầu chợt nhớ tới bức họa mà mình mới nhìn thấy tháng trước ở trong sách, lập tức hoảng hốt kêu lên: "Tức như rồng! Tức như rồng (*) của Thần giới!"

** 息壤: Tức như rồng. Tức là sinh sôi, sinh trưởng – như rồng là đất đai. Có nghĩa là đất đai tự sinh trưởng. Bên dưới có giải thích.*

Năm đó, khi Thần giới còn chưa bị diệt vong thì Tức như rồng chính là bảo bối của Thần giới, theo như truyền thuyết kể lại chỉ cần một nắm nhỏ thả

xuống thì Tức Nhường lập tức có thể tự sinh sôi nảy nở mà lớn lên tạo thành đồi thành núi. Nhưng ngàn vạn lần lại không thể nào tưởng tượng ra được bảo vật của Thần giới này lại rơi vào tay của Âm Thủy Tiên, rốt cuộc là Âm Thủy Tiên đã làm thế nào để lấy được nó!

Lúc này mà lấy Tức nhường ra thì xem ra ngụ ý của Âm Thủy Tiên không hề đơn giản chút nào, chẳng lẽ là định...

"Cũng có chút hiểu biết." Âm Thủy Tiên vừa ngăn cản thế tấn công của mọi người, vừa cầm Tức nhường trong tay, nụ cười tươi trên môi bỗng nhiên trở nên ngoan độc hơn bao giờ hết, lạnh lùng cất giọng: "Còn không mau ra tay đi, các người đứng là vẫn muốn đứng chờ, chờ đến lúc ta tiếp đãi xong đám tiểu bối ở dưới, ta lại tiếp tục tiếp đãi tới các người sao."

Đám người của Yên Thực Châu nghe thấy mà kinh hãi, bất chấp tất cả đồng loạt xông lên.

Âm Thủy Tiên quát lớn: "Giao vương, người còn không chịu từ bỏ sào huyệt của mình, cúi đầu quy thuận Thánh Quân, hay là người muốn bị chôn sống cùng bọn chúng!"

Từ xa xa ầm ầm hiện chợt truyền đến một tiếng nổ vang, ngược mắt lại nhìn chỉ thấy một cột nước cao vài chục trượng dựng thẳng lên cách đó khoảng hai dặm trên mặt sông, một bóng dáng màu vàng hiện ra từ giữa cột nước, cuốn đến mạnh mẽ như gió xoáy xoắn về hướng bên này, chỉ trong giây lát đã tới trước mặt.

Đó là một con yêu quái có một bộ mặt rất dữ tợn, khoác một chiếc áo choàng màu vàng, vừa đến nơi con yêu quái kia liền hướng về phía Âm Thủy Tiên tươi cười hành lễ: "Tiểu vương đã sớm có tâm quy thuận Thánh quân, làm phiền Âm hộ pháp dẫn đường cho ta được diện kiến Thánh quân."

Nghe vậy thần sắc của Âm Thủy Tiên cũng dịu đi một chút: "Nghe mọi người nói Giao vương nổi danh dũng mãnh, thiện chiến, cho nên cứ yên tâm là Thánh quân nhất định sẽ không bạc đãi người đâu."

Những lời lúc trước Âm Thủy Tiên nói nghe qua có chút kỳ quái chỉ là không có thời gian để mà suy nghĩ kỹ càng, nhưng vào giờ phút này nhìn thấy tình thế như vậy lòng Trọng Tử lập tức trầm xuống, hết như một khối đá nặng rơi thẳng vào trong đáy nước.

Cái hang ngàn dặm kia chính là hang ổ của Giao vương, đương nhiên ở dưới đó không chỉ có một con đường duy nhất để thoát ra. Giao vương bị truy sát mà không sớm trốn đi cũng đơn giản là vì y luyện tiếu hang ổ của mình mà thôi, đó là nguyên nhân y không cam lòng bỏ chạy. Nhưng nay bị Âm Thủy Tiên ép buộc phải quyết định rời khỏi đây chắc hẳn là y cũng đã hạ quyết tâm rồi. Chỉ có điều là nếu như vậy thì Tần Kha và một trăm đệ tử kia chắc chắn sẽ bị vây khốn hoàn toàn ở dưới đáy sông.

Phải đi xưng thần với kẻ khác, làm sao có thể tự do tự tại như làm Vương ở một vùng trời riêng của mình được chứ? Giao vương chỉ biết thở dài một tiếng rồi cúi đầu nhìn ánh sáng màu đỏ rực của Phục Yêu Lăng dưới đáy nước, lại nhìn thấy đám bộ hạ của mình đang chạy tán loạn xung quanh, trong lòng thầm nghĩ chỉ tại đám tiên môn chết tiệt kia mà làm mình không còn chỗ dung thân, bởi vậy hận thù lại càng thêm sâu nặng, oán hận nói: "Bọn chúng đã không ra được rồi sao Âm hộ pháp không ra tay nhanh một chút kết liễu bọn chúng đi cho khỏi chướng mắt!"

"Âm hộ pháp khoan đã!" Trọng Tử bỗng nhiên nói: "Người thật sự chỉ lo đến thành công của bản thân mình mà có thể quên đi an nguy của người khác sao?"

Quả nhiên không ngoài dự đoán, vừa nghe thấy thế Âm Thủy Tiên lập tức biến sắc.

"Người nói vậy là có ý gì?"

"Chẳng lẽ ngay cả tánh mạng của vị đại ca người phạm kia mà người cũng không thèm quan tâm sao?"

Trong phút chốc Âm Thủy Tiên lập tức thu tay về, lớn tiếng quát: "Người đem chàng đi được sao!"

Áp chế Âm Thủy Tiên bằng cách này quả thật là hơi dễ tiện một chút, nhưng Trọng Tử vì muốn cứu Tần Kha không còn cách nào khác đành phải làm bừa vậy: "Hôm đó ta thấy quan hệ giữa tiên bối và vị đại ca kia quả thật không bình thường, cho nên trong lúc vô ý đã nói cho Thực Châu tỷ tử..." Trọng Tử nói đến đây thì dừng lại.

Âm Thủy Tiên lạnh lùng nhìn cô bé.

Trong lòng Trọng Tử biết là Âm Thủy Tiên đang muốn thăm dò mình nên cô bé cũng không chút hoang mang, lo sợ, ngược mắt nhìn lại Âm Thủy Tiên đang đứng ở phía đối diện, khóe miệng lại mang theo một nụ cười thật đắc ý nói tiếp: "Đệ tử của tiên môn đã tìm kiếm hai ngày nay và một canh giờ trước đã tìm thấy vị đại ca đó ở trong Lạc thành. Mặc dù Âm hộ pháp đã bỏ không ít công sức che dấu cho y rất kỹ nhưng người lại không dự đoán được tự bản thân y lại một mình đi ra ngoài nhỉ."

"Điều kiện của người là gì?"

"Hãy buông tha cho các đệ tử tiên môn."

"Người làm sao có thể làm chủ trong việc thả chàng đi được chứ. "

"Ta đúng là không thể làm chủ việc này, nhưng nếu như lúc này tiên bối ra tay giết chết đệ tử tiên môn thì mọi việc lại càng trở nên khó nói hơn."

Trọng Tử mặc dù ngoài miệng cười tươi nhưng hai lòng bàn tay lại đỏ đầy mồ hôi lạnh. Những chuyện này thật ra đều là do cô bé đoán mò, đối với một

người như vậy tất nhiên là Âm Thủy Tiên sẽ không dẫn y quay về Ma giới cùng với mình, mà ở Ma giới cũng không hề có người nào giống như vậy cả. Nhìn vào tình hình lúc ấy thì việc Âm Thủy Tiên thiết đặt kết giới để che giấu hành tung của hai người dường như người nọ hoàn toàn không biết gì hết. Bởi vậy có thể đoán được rõ ràng là Âm Thủy Tiên đã nói dối y, cho nên cô bé mới dám lớn mật mà đoán bừa như vậy, cũng may là Âm Thủy Tiên thật sự lo lắng và căng thẳng cho nên không bị bại lộ, chứ nếu gặp tình huống khác, chỉ cần Âm Thủy Tiên vận hơi thêm vài câu nữa mọi chuyện sẽ lộ ra ngay.

"Khá lắm, quả nhiên không hổ danh là người trong tiên môn, còn nhỏ tuổi như vậy mà đã biết sử dụng thủ đoạn rồi." Âm Thủy Tiên khẽ nghiêng người, kéo viên Ma châu màu lam dưới lòng bàn chân qua một chút, lập tức bọt nước cũng theo đó mà dời sang một bên.

Chỉ trong nháy mắt, từ dưới đáy sông những luồng sáng màu đỏ tỏa ra ngày càng rực rỡ hơn, một bảo bối màu đỏ rực, sáng chói cuốn bay lên, rẽ nước sang hai bên để mở ra một lối đi.

Trọng Tử mừng rỡ vô cùng.

"Âm Thủy Tiên, đồ ngu xuẩn này!" Một tiếng cười lạnh, trầm thấp vang lên, chỉ một khắc trước còn ở rất xa thế mà chỉ trong nháy mắt đã tới gần sát bên tai rồi.

"Tiểu Trùng!" Yên Thực Châu hoảng hốt kêu lên.

Trọng Tử cuống quýt né tránh, nhưng cho dù phản ứng của cô bé có mau lẹ đến mức nào thì sau lưng cũng vẫn cảm giác có những luồng khí lạnh quét qua. Trong lòng cô bé biết ngay người đến đây chắc hẳn phải là một nhân vật lớn trong ma cung, với một ma lực mạnh mẽ như vậy thì bản thân mình vạn lần cũng không thể chịu đựng nổi, dưới tình thế cấp bách đó, Trọng Tử lại thi triển 'Di hoa tiếp mộc', mượn lực của nước sông để đánh tan hơn phân nửa sức mạnh kia, nhưng mà phần sức mạnh còn lại vẫn còn quá mạnh khiến cho trước mắt cô bé đột nhiên trở thành một màu tối đen, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, suýt chút nữa thì ngất đi.

Một luồng sáng màu đỏ xoắn tới, đỡ lấy Trọng Tử ôm vào trong lòng, đó chính là Tần Kha đã thoát khỏi vòng vây dưới đáy nước.

Âm Thủy Tiên đứng đối diện nhìn thẳng vào tên người mặt quỷ vừa mới tới, trên mặt cả hai đều là sắc thái vô cùng giận dữ.

"Người tới đây làm gì!"

"Người hãy xem người đã làm ra chuyện gì kia, người mà người yêu thương ngay cả một sợi tóc gáy cũng không tổn hại, Thánh quân đã sớm đoán được thế nào người cũng làm hư chuyện mà, đường đường là Hộ pháp của ma cung mà lại bị một con ranh con lừa gạt!"

Phía bên dưới đã có đệ tử nhận ra tên người mặt quỷ vừa mới xuất hiện kia: "Dục Ma Tâm!"

Dục Ma Tâm xoay mặt nhìn lại đánh giá Trọng Tử, ngạc nhiên hỏi: "Di hoa tiếp mộc?"

Không chỉ có y mà ngay cả đám người của Yên Thực Châu cũng vô cùng hoảng sợ, Dục Ma Tâm chính là đại hộ pháp của ma cung nên lực của một chương kia hiển nhiên không nhẹ chút nào, ngay cả khi Trọng Tử có 'Di hoa tiếp mộc' để chống đỡ nhưng rốt cuộc cô bé cũng chỉ mới tu hành được có hai năm căn cơ còn rất hạn chế, mà vừa nãy phải đỡ một chương như vậy thực sự không biết là tính mạng có còn bảo toàn được không nữa.

Tần Kha lúc này đang đặt tay trên mạch môn của Trọng Tử, sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng thở ra, trong lòng không khỏi âm thầm kinh ngạc.

"Vẫn còn sống sao?" Dục Ma Tâm thấy thế cũng giật mình ngạc nhiên. Mới vừa rồi y tính toán rất chuẩn nên đã chắc chắn trong bụng là Trọng Tử nhất định phải mất mạng, ai ngờ được chương lực vừa tung ra liền phát hiện trong cơ thể con bé hình như có một luồng sức mạnh nào đó, mặc dù rất yếu nhưng lại cực kỳ nhu hòa, mềm dẻo mà uyển chuyển đã cứng rắn hóa giải một phần chương lực mà y tung ra: "Mới đó mà đã tu thành tiên ấn hộ thể rồi, quả nhiên Lạc Âm Phàm dạy dỗ đồ đệ không tồi chút nào."

Tiên ấn hộ thể! Đám người Yên Thực Châu nghe thấy mà giật mình, vừa cảm thấy vui mừng lại vừa lo lắng không thôi.

Tình hình lại đột nhiên thay đổi theo chiều hướng này, không ai ngờ được là Dục Ma Tâm sẽ đến, nếu tiếp tục giao tranh thì nhất định sẽ gặp nhiều nguy hiểm, chỉ còn một cách duy nhất là để cho Giao Vương chạy thoát thôi. Nghĩ như vậy nên Tần Kha quả quyết hạ lệnh: "Quay về Lạc thành!"

"Chạy đi đâu!" Biết là mình đã bị lừa, Âm Thủy Tiên giận dữ quát lên.

Dục Ma Tâm chỉ hừ một tiếng khẽ phất tay lên, lập tức ở chung quanh mấy trăm ma binh đã hiện hình trong nháy mắt, thì ra y thừa dịp chúng đệ tử tiên môn dồn tất cả tinh thần và sức lực đối phó với Âm Thủy Tiên để bày ra trận thế này.

Chúng đệ tử Nam Hoa bị ma binh vây bên trong, sắc mặt mọi người rất xấu.

Mọi người đều biết, theo tình hình này thì chỉ có một con đường là liều mình đánh tới.

.....

Hai bên bờ sông những cành hoa vurun ra, đung đưa trong gió, một tấm áo choàng thật dài phủ xuống tận mặt đất cùng với bờ đá ngậm màu đen ở dưới lòng bàn chân gần thành một thể thống nhất.

Sau một lúc lâu, kẻ đó khẽ nâng bàn tay có đeo một chiếc nhẫn làm bằng một viên ngọc màu tím trong suốt lên hứng một giọt nước từ những cành hoa

vẩy từ dòng sông ra, rồi cất giọng âm trầm đầy chết chóc: "Ồ, náo nhiệt thật nha, đúng là náo nhiệt hơn so với ta tưởng tượng nhiều, quả nhiên con bé đã không làm ta thất vọng."

"Trung lai con bé nhất định sẽ nhập ma được sao?" Không biết là từ nơi nào chợt truyền đến giọng nói này, trong giọng nói đó có chút thô ráp.

"Trong thiên hạ này, vạn vật đều có thể nhập vào ma tộc ta."

"Đừng quên ước định của chúng ta."

Vong Nguyệt nghiêng mặt sang: "Được lắm, người cũng đừng quên thân phận của mình."

"Thuộc hạ không dám, thưa chủ nhân." Giọng nói kia lại cung kính trả lời.

.....

Hai đại hộ pháp của Ma cung đột nhiên xuất hiện, bởi vậy chỉ trong nháy mắt đã có hơn mười đệ tử bị thương, Tần Kha nhìn thấy thế thì biết rõ là trận chiến này không thể tránh được nữa, vung kiếm chém mấy tên ma binh đang vây quanh tấn công mình rồi di chuyển tới bên cạnh Yến Thực Châu, đem Trọng Tử đưa vào trong lòng Thực Châu, nói: "Theo sát ta, nếu như có cơ hội thì lập tức mang theo các tân đệ tử đi trước ngay!"

Tư Mã Diệu Nguyên vội vàng giữ chặt lấy y: "Tần sư huynh!"

Lúc này, vừa vặn là lúc Dục Ma Tâm và Giao vương bị hơn mười đệ tử tiên môn bám trụ và vây quanh, đây thực sự là cơ hội khó mà có được. Tần Kha liền vận linh lực, Bát Hoang thần kiếm phát ra ánh sáng màu lam chói lòa, chỉ trong chớp mắt một trận gió lốc được hình thành quét ngang qua, lập tức hơn mười tên ma binh tan thành tro bụi không còn một chút dấu vết, ngay sau đó, Bát Hoang kiếm mang theo sóng nước bao quanh như một mũi tên đánh thẳng về phía Âm Thủy Tiên.

Âm Thủy Tiên không tiếp nhận một đòn này mà dễ dàng tránh đi, thanh trường kiếm trong tay vung lên, lập tức kiếm khí phóng thẳng vào Yến Thực Châu và Trọng Tử: "Người muốn cứu người ư? Đừng hòng kẻ nào rời khỏi nơi này được!"

Một chiêu này của Tần Kha phát ra là cố ý để lộ ra sơ hở, y vốn muốn dẫn dụ Âm Thủy Tiên xuống tay đối phó với mình, tạo cơ hội tốt cho Yến Thực Châu thừa cơ mang đám người Trọng Tử thoát đi, ai ngờ được Âm Thủy Tiên lại không làm như vậy nên buộc lòng phải biến chiêu để chặn lại kiếm khí của Âm Thủy Tiên.

Bỗng nhiên, Âm Thủy Tiên biến sắc, lập tức thu chiêu thức lại nhanh chóng lui về phía sau.

Giữa bầu trời đêm đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng chói lòa kỳ dị, chỉ trong giây lát từ giữa không trung một thanh kiếm thẳng tắp bay xuống, kiếm tựa sao rơi, ánh sáng phát ra từ nó bùng lên như pháo hoa khiến người ta cảm thấy chói mắt, bóng đêm tối tăm chợt bùng sáng như giữa ban ngày.

"Lạc Tinh sát!" Chúng đệ tử vừa nhìn thấy đều vui mừng đồng loạt kêu lên.

Thanh kiếm kia vừa chém xuống, ánh sáng chói lòa đột nhiên biến mất.

Một vị tiên nhân áo trắng trẻ tuổi từ trên mây bước xuống, chỉ một khắc khi người đặt chân trên bề mặt sông kia thì ngay lập tức những con sóng lớn dữ tợn, đen ngòm vốn đang hung dữ cuộn lên giữa không trung đột nhiên trầm lắng xuống.

"Âm Thủy Tiên, người làm vậy như thế thật uổng phí cho nỗi khổ tâm của Tuyết Lăng dành cho người." Một giọng nói quen thuộc cất lên.

Sư phụ! Sư phụ đến rồi! Trọng Tử mừng rỡ đến mức trợn to mắt, bất chấp trong lòng ngực đang đau đớn cũng không quan tâm mà chỉ cố gắng quay mặt sang nhìn người.

Chỉ trong chớp mắt, Lạc Âm Phàm đã xuất hiện ở ngay trước mặt Trọng Tử, đưa tay xem xét thương thế của cô bé.

Quay lại nhìn về phía Âm Thủy Tiên ở bên kia, chỉ thấy Âm Thủy Tiên vẫn bình yên vô sự đứng trên đỉnh một ngọn sóng, nhưng ở bên cạnh Dục Ma Tâm khóe miệng lại tràn ra máu tươi, nhìn thoáng qua cũng biết là y đã thay Âm Thủy Tiên cầm một kiếm này, chứng kiến cảnh này ngay cả Giao vương đang khoát hoàng bào đứng gần đó cũng sợ ngây cả người.

Dục Ma Tâm cắn răng lau đi vết máu, căm giận nói: "Lạc Âm Phàm, lại là người!"

Âm Thủy Tiên thấy thế cũng không hề diu hấn mà chỉ lạnh lùng nói: "Hôm nay ta lại nợ đại hộ pháp một món nợ nhân tình nữa sao?"

Dục Ma Tâm giận dữ nói: "Nếu không có ý chỉ của Thánh quân, người cho rằng ta sẽ ra tay sao?"

Âm Thủy Tiên liền nói: "Đừng tranh chấp vô ích nữa, mau rút đi!"

Tiểu đồ đệ bị thương rất nặng, Lạc Âm Phàm giận dữ vô cùng, lúc này hấn chỉ lạnh lùng nghiêng người rồi đưa cánh tay trái lên, hai ngón tay chạm trên thân kiếm rồi phóng đi, Mặc Phong kiếm lập tức mang theo một luồng kiếm khí hùng tráng, mạnh mẽ giống như một con rồng xanh bay lên không, thẳng hướng về phía Dục Ma Tâm cuốn tới.

Cách đó không xa, Vong Nguyệt liền cười nói: "Xem ra ta phải ra ngoài đó một chuyến rồi."

.....

Vốn tưởng rằng ngày hôm nay sẽ nắm chắc được thắng lợi trong tay, không thể tưởng tượng được cuối cùng lại nuốt phải thứ khó xoi như vậy, giờ thì đừng nói gì đến thắng lợi, mà ngay cả tánh mạng cũng khó bảo toàn được. Dục Ma Tâm đã bị thương, tốc độ đương nhiên là đã giảm sút trầm trọng, Âm Thủy Tiên phải cẩn rằng, vận ma lực cả đời để chấn thay cho y.

Bất ngờ, trước mắt mọi người, một bóng đen lặng yên không một tiếng động xuất hiện.

Kẻ đó nhẹ nhàng nâng cánh tay trái lên, một chiếc nhẫn làm bằng một viên đá trong suốt màu tím cực lớn hiện ra trên tay y, trong đêm tối phát ra ánh sáng loá mắt.

Chưong lực đối đầu trực tiếp với kiếm khí, chỉ nghe thấy những tiếng nổ ầm ầm, mặt đất rung động cả một vùng rộng lớn, mặt nước sông Lạc như nổ tung, trong phút chốc dường như người ta có thể thấy được cả lòng sông.

Lạc Âm Phàm đương nhiên là không hề có một chút sứt mẻ, nhưng chuyện đáng ngạc nhiên ở đây là kẻ đó cũng không hề lui về phía sau nửa bước. Chứng kiến cảnh tượng này chúng đệ tử hầu như không thể tin được chuyện đã xảy ra trước mặt, tất cả đều mở to hai mắt nhìn trừng trừng. Ngay cả Lạc Âm Phàm cũng cảm thấy có phần lắp bắp và kinh hãi, một kiếm này hẳn đã dùng đến bảy phần linh lực, cho dù là Vạn Kiếp vẫn còn ở trên đời mà muốn trực tiếp lấy cứng đối cứng đỡ một kiếm này của hắn cũng không dễ dàng như vậy, nhưng người này rõ ràng là lông tóc không hề tổn hao dù chỉ một chút, chẳng lẽ trong lục giới hiện giờ vẫn còn có một nhân vật lợi hại như vậy sao?

Bọt nước như bão táp trước mặt tan biến đi, rốt cục cũng đã hiện ra hình dáng của kẻ nọ, đó là một nam nhân, dáng người thon dài, toàn thân hầu như đều nằm gọn trong chiếc áo choàng màu đen phủ kín từ đầu đến chân, ngay cả ánh mắt cũng bị cái mũ của áo choàng che khuất, chỉ lộ ra một cái cằm nhọn tái nhợt, nhìn y thật sự giống như một u linh ở chốn cổ mộ, vừa thần bí lại vừa tà khí.

Dục Ma Tâm và Âm Thủy Tiên vừa nhìn thấy y lập tức mừng rỡ quỳ xuống: "Tham kiến Thánh Quân."

Chúng đệ tử ai nấy đều biến sắc.

Nhưng mà người khiếp sợ nhất lại là Trọng Tử, cô bé vừa nhìn thấy kẻ nọ đã đem hết toàn lực còn lại há hốc mồm, lập tức có vô số bọt máu đỏ tươi trào ra, từ trong miệng thốt ra hai từ mơ hồ: "Vong... Nguyệt."

Vong Nguyệt lập tức xoay người lại mang theo đám người của Dục Ma Tâm bỏ chạy.

"Cửu U!" Sau khi xác nhận thân phận thật sự của y, chúng đệ tử đều quay sang nhìn Lạc Âm Phàm.

Từ trước đến nay đều nói rằng Vạn Kiếp là ma tôn hàng đầu của Ma giới, nhiều năm qua hắn vẫn truy tìm tung tích của ma tôn Cửu U nhưng chưa bao giờ thấy y lộ diện, mãi cho đến hôm nay trực tiếp đối đầu với y mới biết rằng người này pháp lực cao cường vượt xa dự liệu của mọi người. Hiện giờ thương thế của tiểu đồ đệ rất nặng không thể cầm cự được nữa, tốt nhất vẫn là không nên đánh nhau lâu, bởi vậy Lạc Âm Phàm tự mình đưa tay ôm lấy Trọng Tử đang nằm trong lòng Yên Thực Châu rồi chỉ nói một câu: "Lập tức quay trở lại Nam Hoa ngay", sau đó liền ngự kiếm biến mất ở phía chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 36: Tuyệt Thiên Sơn

Máu nhiễm đỏ cả một vùng áo trắng của Trọng Tử, nhưng cảm giác đau đớn dữ dội ở ngực lại dần dần dịu bớt đi, Trọng Tử nhanh chóng cảm nhận được sự phụ đang tiếp thêm linh lực cho mình, trong lòng cô bé như có một dòng nước ngọt ngào đang lắng lắng chảy.

Trong trí nhớ của Trọng Tử, sự phụ chưa từng ôm lấy cô bé như thế.

Thật thích, thật vững vàng, thật an tâm, khoảnh khắc cô bé nhìn thấy sự phụ, không còn cảm thấy sợ hãi điều gì nữa.

Trên người sự phụ có một hương vị thật thơm, thật dễ chịu...

Trọng Tử lặng lẽ hít vào một hơi, mở mắt ra, đập vào mắt cô bé là đường cong nhu hòa của chiếc cằm, đôi môi mỏng khê khẽ nhếch, vài sợi tóc đen nhánh rơi phủ trên mặt cô bé.

Không biết vì sao, Trọng Tử cảm thấy có chút xấu hổ, vội vàng đem mặt vùi vào trước ngực Lạc Âm Phàm, rầu rĩ gọi một tiếng: "Sự phụ."

Không có tiếng đáp lại.

Sư phụ, người giận sao? Trọng Tử mở miệng, nhỏ giọng nói: “Đệ tử biết sai rồi, sư phụ, người đừng nóng giận.”

Lại là biết sai, biết sai, biết sai! Mỗi lần làm cho hắn hoảng sợ vô cùng xong, lúc nào cũng chỉ có câu này! Lạc Âm Phàm đang định quở trách Trọng Tử thật nghiêm khắc, nhưng nhìn thấy cô bé bị thương nặng, làm sao nỡ trách mắng nữa, chỉ đành nghiêm mặt lại.

"Sư phụ?"

"Sư phụ."

...

Ngực chợt cảm thấy đau đớn, Trọng Tử ho khan kịch liệt.

Cánh tay Lạc Âm Phàm siết chặt, cuối cùng cũng cúi đầu nhìn cô bé, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ: “Trở về rồi nói sau đi.”

Trọng Tử liền nói: “Chỉ cần sư phụ không tức giận, đệ tử cam lòng chịu người quở phạt.”

Lạc Âm Phàm nghiêm khắc nói: “Trước khi sư phụ bề quan đã nói gì với con, tự tiện chạy đến đây, biết sai ở chỗ nào chưa?”

“Tự tiện chạy đến đây, làm cho sư phụ lo lắng, là đệ tử không đúng.” Hai năm rồi, Trọng Tử ở trước mặt hắn cũng học được cách ứng biến linh hoạt, nghiêm trang nhìn hắn: “Sư phụ dạy con chú ý chính mình, con lại làm cho bản thân bị thương, lại càng không đúng nữa.”

Làm sao có thể giận tiểu đồ đệ đáng yêu trong sáng như thế này được! Lạc Âm Phàm nhanh chóng dời tầm mắt, không biết nói gì hơn, cuối cùng chỉ biết thở dài.

Sư phụ như thế mà lại đỏ mặt nha! Trọng Tử cười trộm, kìm lòng không nổi bèn vươn tay ôm cổ hắn: “Sư phụ không muốn con bị thương, nhưng người cũng không muốn người khác gặp nguy hiểm mà!”

Lạc Âm Phàm rất thân thiện đẩy tay Trọng Tử ra, nói: “Trí nhớ không tốt, trở về cho con đóng cửa sám hối nửa năm để ghi nhớ cho kĩ.”

“Đệ tử không dám quên.” Trọng Tử lại đem mặt chôn vào trong lòng sư phụ, nén cười đến nỗi ngực run run, làm động đến vết thương trên ngực, đau quá bật thốt kêu lên một tiếng.

‘Bị thương nặng như thế này, sư phụ đau lòng còn không hết, làm sao có thể phạt mình được, đóng cửa sám hối chẳng qua là cho mình ở lại trong phòng tĩnh dưỡng cho lành vết thương thôi.’

Lạc Âm Phàm thấy thế, quả nhiên mềm giọng hơn hẳn: “Con bị thương đến nguyên khí rồi, không nên nói nhiều.”

“Sư phụ, hình như chúng ta đâu phải đang về Nam Hoa đâu?”

“Đi Tiểu Bồng Lai.” (*)

小蓬莱 - Tương truyền bể đông có một quả núi có tiên ở gọi là Bồng Lai.

Theo 1 truyền thuyết khác thì ở phía đông của biển đông, không rõ là xa bao nhiêu dặm, có một vùng nước lớn. Thực tế ở đó là một thung lũng không đáy. Bởi phía dưới của thung lũng không có đáy nên thung lũng được gọi là Quy Khư. Nước từ tám phương trời và chín vùng đất, và nước sông Ngân Hà đều chảy đổ vào nơi này, thế mà nước ở đây chẳng tăng chẳng giảm.

Giữa thung lũng này có 5 ngọn núi, Bồng Lai là 1 trong 5 ngọn núi nằm đó, các núi này cao 30.000 dặm, và chu vi 30.000 dặm. Đỉnh núi là vùng bằng phẳng, có đường kính 9.000 dặm. Các núi cách nhau 70.000 dặm. Những đền đài và đạo quán trên đỉnh núi bằng vàng và ngọc. Cầm thú ở đó có màu trắng tinh khiết. Cây cối bằng ngọc trai và san hô. Hoa trái có vị thơm ngon dễ chịu. Ai mà ăn được hoa quả ấy sẽ trẻ mãi không già, trường sinh bất tử.

“Chúng ta đến đó làm gì vậy sư phụ?” Trọng Tử kinh ngạc.

“Đừng nói nhiều.”

...

“Sư phụ, người mệt không?”

“Đừng nói nhiều.”

“Con không nói nhiều mà.”

“Không được chạy lung tung nữa.”

“Con biết rồi ạ.”

...

Lửa giận, kể cả về cổ ý lạnh lùng đều theo gió tan đi hết, trên khuôn mặt tuần tú khôi phục vẻ dịu dàng, nổi lên một tia mỉm cười nhợt nhạt, yêu thương nhìn cô bé.

Vĩnh viễn ở lại Từ Trúc Phong, mãi mãi cũng đừng nhớ lại, mãi mãi là thầy trò, con bé có thể an toàn dưới đôi cánh che chở của hân mà lớn lên, có thể ở trong lòng hân làm nũng, hưởng thụ một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc.

.....

Cảnh trong mơ thật rối loạn, cũng rất kỳ quái, rất nhiều khuôn mặt không ngừng thoáng hiện trước mặt, có cha mẹ, có Vong Nguyệt, có Tần Kha, có Yến Thực Châu, có Ngu Độ, có Mẫn Văn Trung, còn có rất nhiều khuôn mặt nhìn rất quen khác nhưng không biết là ai ... Nhưng trong mộng xảy ra chuyện gì, sau khi tỉnh lại cô bé chẳng còn nhớ nữa, chỉ duy nhất nhớ kỹ là một khuôn mặt lạnh lùng quen thuộc, còn có một đôi mắt vì bé mà đầy vẻ lo lắng.

Phòng rất đẹp, màn cửa ánh ráng chiều, chiếc giường mềm tinh xảo.

Nhưng cái ôm dịu dàng cũng không còn nữa.

Sư phụ đâu rồi? Trọng Từ đang muốn mở miệng gọi, bỗng nghe thấy bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện, vội vã ngồi dậy, cắn răng nén xuống đau đớn ở ngực, cô bé chậm rãi bước xuống giường, bước một cách nhẹ nhàng, cố hết sức di chuyển ra gian ngoài.

Ngoài cửa, không hề nghi ngờ gì là một chốn tiên cảnh khó thấy. Sương trắng che phủ, tiếng chim hót vang vọng, hoa thơm khắp nơi, quả lạ đầy cành, hương thơm thấm tới tận tâm can.

Đương nhiên, Trọng Từ nhìn thấy trước hết là thân ảnh trắng như tuyết kia, dường như hòa cùng với khung cảnh xung quanh thành một thể.

Người đưa lưng về phía bên này, bên cạnh là một người con gái. Nhìn người con gái đang đứng đó, nàng ta còn rất trẻ, mặt trắng môi hồng, quần áo màu xanh nhạt rủ xuống nền đất, giống như một tán lá sen xanh như ngọc, đoan trang lại dịu dàng, nhìn rất nhân từ, như Quan Âm Bồ Tát trong truyền thuyết Nam Hải.

“Con bé bị thương khá nặng, tu vi lại thấp, may mắn có Tôn Gia tiếp linh lực cho con bé, sau này sẽ không để lại di chứng gì, nhưng mà còn có một số vị thuốc khó tìm, cần thêm chút thời gian.”

Lạc Âm Phàm lúc này mới an tâm, gật đầu: “Vậy thầy trò ta xin quấy rầy Tiên từ mấy ngày.”

“Trước mặt Vân Cơ, Tôn giả không cần phải khách khí như vậy, nhưng mà con bé bây giờ không được cử động làm tổn thương tới nguyên khí nữa, vẫn còn phải nhờ Tôn giả tiếp thêm linh lực cho con bé mới ổn.”

“Tiên từ đã vất vả cả ngày rồi, cũng nên đi nghỉ sớm đi.”

“Vân Cơ không sao.” Người con gái cup đôi mắt xuống, mỉm cười, tiếp theo đó lại lắc đầu, “Nghe nói tên của con bé là Trọng Từ, Tôn giả như thế là sao.”

.....

Hai người nói chuyện với nhau, trong đề tài chỉ nói về chính cô bé, không hề nói về chuyện gì khác, thế nhưng trong lòng Trọng Từ lại ngập tràn cảm giác hờn giận không thể hiểu nổi, những ngón tay nắm chặt khung cửa trong vô thức.

Nàng ta chính là Vân tiên tử sao? Là mỹ nữ có y thuật siêu phàm nhất Tiên giới, là người trong truyền thuyết - Trác Vân Cơ đó sao?

Không thể phủ nhận, Trác Vân Cơ thật sự rất đẹp, là Tiên tử đẹp nhất mà Trọng Từ đã từng gặp qua, vừa dịu dàng vừa nhân hậu, quả thật rất dễ giành được ấn tượng tốt đẹp với Trọng Từ.

Nhưng, nếu là, nàng ta không đứng ở bên cạnh sư phụ, dùng ánh mắt như thế để nhìn người.

Loại ánh mắt này Trọng Từ đã thấy rất nhiều, nhất là khi ở bên cạnh Tần Kha. Tần Kha thật sự rất xuất sắc, nên mấy đứa con gái kia luôn nhìn y như vậy, Trọng Từ cũng không cảm thấy có gì. Nhưng bây giờ, có người nhìn sư phụ cô bé với ánh mắt như vậy, lại làm cô bé cảm thấy có một nỗi buồn bức gi đó đang dần dần xâm chiếm hết cả cõi lòng.

Tiên môn cho phép lập gia đình, sư phụ vẫn độc thân, có Tiên tử thích người cũng không có gì là kỳ lạ. Nhưng mà, Trọng Từ vẫn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có chuyện như này xảy ra. Dù sao, cô bé cũng đã đem sư phụ trở thành một vị thần thánh đáng tôn kính, là một vị thần cao cao tại thượng, không gì không làm được, người bảo vệ Tiên môn, quan sát, nắm bắt và thấu hiểu hết khắp chúng sinh lục giới. Chỉ cần trong đầu nghĩ tới có chuyện đó xảy ra thôi là đã cả cảm thấy như mình không tôn trọng người, hạ thấp người.

Ngày thường khi cô bé chăm chỉ luyện công, sư phụ cũng thường hay nói: “Nghỉ sớm một chút đi.” Nay câu nói này lại thay đổi đối tượng, sư phụ lại nói với một người khác, biết rõ chỉ là một câu nói khách sáo bình thường, Trọng Tử vẫn cảm thấy có chút chua xót.

Trọng Tử biết ý nghĩ của mình thật buồn cười, thật là trẻ con quá, nhưng thấy Trác Vân Cơ càng lúc càng tới gần sư phụ, cô bé bèn cắn môi, cố ý làm cho khung cửa bật ra tiếng kẽo kẹt, làm cho hai người bên kia nghe thấy, xoay đầu lại nhìn.

“Trọng nhi?” Lạc Âm Phàm nhíu mày.

Trọng Tử cúi đầu gọi một tiếng “Sư phụ.,” rồi loạng choạng giống như sắp ngã xuống.

Sắc mặt cô bé vẫn còn kém, hơn nữa sự đau đớn trên mặt có bảy phần là thật. Lạc Âm Phàm không nghĩ ngờ gì, bước nhanh đến ôm lấy cô bé đi nhanh vào trong phòng, đặt lên giường, vừa độ thêm linh lực cho cô bé vừa trách cứ: “Lại không nghe lời sư phụ, chạy lung tung nữa rồi.”

Trọng Tử xụ mặt xuống: “Con tỉnh dậy không thấy sư phụ đâu cả, tưởng sư phụ bỏ con đi mất rồi.”

Sắc mặt của Lạc Âm Phàm dịu hẳn đi: “Thương tích của con còn chưa lành, làm sao sư phụ có thể bỏ đi được.”

Trọng Tử không nói gì, nhưng trong lòng vui sướng vô cùng.

Trác Vân Cơ cũng theo hai người vào trong phòng, xem xét vết thương của Trọng Tử xong, an ủi: “Không sao, chỉ tại làm động đến vết thương một chút, Tôn giả không cần phải lo lắng quá.”

Không đợi Lạc Âm Phàm trả lời, Trọng Tử đã nói lời cảm ơn trước: “Lần này con bị thương, đã làm cho sư phụ lo lắng, cũng xin cảm ơn Tiên từ đã chữa trị vết thương cho con.”

Trác Vân Cơ ngạc nhiên, mỉm cười gật đầu với Trọng Tử, sau đó chuyển sang nói với Lạc Âm Phàm: “Ngày hôm trước Vân Cơ mới luyện thành một lò đan dược, có thể giải được mười loại Ma độc, đang muốn nhờ Tôn giả xem xét giúp Vân Cơ.”

Lạc Âm Phàm có vẻ tán thưởng, tính nhận lời Trác Vân Cơ, lại nhìn sang Trọng Tử.

Trác Vân Cơ liền nói: “Trọng Tử để Vân Cơ kêu Đồng nhi chăm sóc, sẽ không có gì xảy ra đâu.”

Trọng Tử làm sao có thể để sư phụ đi như vậy, bèn kéo tay áo hắn: “Sư phụ.”

Đồ đệ hiểu chuyện này khó có được lúc lại làm nũng với mình, Lạc Âm Phàm có chút xấu hổ, lại nhìn đến cặp mắt phượng đầy vẻ tủi thân, ảm ức, nghĩ con bé bị thương nặng như thế, chắc đang rất khó chịu, bồng dung cảm thấy mềm lòng: “Trời cũng tối rồi, thôi để ngày mai đi xem cũng được.”

Trác Vân Cơ cũng không miễn cưỡng hắn, gật đầu: “Vậy Vân Cơ xin lui ra ngoài luyện dược.”

Trong phòng chỉ còn lại hai thầy trò và một tiểu đồng đưa thuốc, Trọng Tử sợ sư phụ đi mất, ý vào mình đang bị thương, lôi kéo hắn không cho hắn ra ngoài. Cô bé nằm trên giường, vừa làm về mặt đau đớn vừa rên rỉ, mãi đến khi được hắn nâng người lên, ôm vào trong ngực, mới không rên nữa, tiểu đồng đưa thuốc không có việc gì làm, bèn im lặng lui ra cửa.

Thấy đệ tử đau đớn như vậy, Lạc Âm Phàm thầm cảm thấy may mắn vì mình không ra ngoài mà bỏ con bé lại, bèn nhân cơ hội chỉ có hai người dạy dỗ cô bé: “Sau lần này coi con còn dám tự kiêu khoe mẽ nữa không?”

Trọng Tử im lặng một lát, ngẩng mặt nhìn sư phụ: “Lúc đó Tư Mã Diệu Nguyên cần con giúp, con sao có thể ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng con sẽ không giống như sư tỷ làm cho sư phụ thất vọng đâu.”

Con bé làm những việc như thế này, là vì những câu nói đó sao? Lạc Âm Phàm không nói thêm nữa.

“Sư phụ không tin con sao?”

“Sao lại không tin, sư phụ tin con mà.”

Đương nhiên là tin, bởi vì con bé chưa bao giờ làm hắn phải thất vọng.

Nhìn thấy trong ánh mắt của sư phụ có vẻ đau xót, Trọng Tử càng đau lòng hơn, lấy hết dũng khí nói: “Chuyện của sư tỷ cũng không phải là lỗi của sư phụ, sư phụ thật sự không cần phải để tâm đến, sư tỷ đã làm sai, đã bị trục xuất khỏi sư môn, nhưng sư phụ vẫn còn có con ở bên người mà.”

Lạc Âm Phàm im lặng.

Trọng Tử có chút chần chừ, kéo kéo cánh tay hắn: “Sư phụ.”

Lạc Âm Phàm cúi đầu nhìn sâu vào mắt Trọng Tử, sau một lúc lâu lại dời tầm mắt đi: “Sư phụ vẫn chưa trục xuất sư tỷ của con ra khỏi sư môn.”

Trọng Tử bỗng nhiên cảm thấy muốn khóc.

Sư tỷ phạm vào trọng tội, đã bị trục xuất khỏi sư môn rồi mà sao sư phụ vẫn còn thương tỷ ấy như vậy, bản thân mình cố gắng như thế, chẳng lẽ so với tỷ ấy còn kém sao? Sư phụ cũng từng ôm qua “Trọng nhi” kia rồi sao!

Lạc Âm Phàm tưởng mình làm động vết thương của con bé, vội lo lắng gọi: “Trọng nhi?”

Trọng Tử lập tức hồi hận: “Con không sao, con không đau đâu.”

Cô bé quả thật có ghen tị, nhưng bây giờ, sư phụ vì cô bé mà hồi hộp lo lắng như thế, nếu như tình yêu thương của sư phụ đã chuyển sang cho cô bé, vậy thì hãy để cô bé thay thế người có tên là “Trọng nhi” kia, chăm sóc người thật tốt, làm bạn với người đi.

Trọng Tử im lặng dựa vào lòng sư phụ.

Lạc Âm Phàm bèn nhớ tới một chuyện, mở miệng hỏi: “Con làm sao lại quen biết Cửu U?”

Đối với việc Vong Nguyệt là Ma tôn Cửu U, Trọng Tử thật sự không thể ngờ, thậm chí dù sao sư phụ cũng đã phát hiện, cũng may là việc này cũng không có gì để giấu diếm, vì thế bèn nói thật: “Lúc đầu con tưởng y chỉ là một người qua đường bình thường, nay nghĩ lại, có vẻ như y cố ý tiếp cận con, nhất định là không có ý tốt.”

Lạc Âm Phàm lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lại cảnh cáo đồ đệ: “Con đã hiểu được như thế, thì sau này đừng tiếp xúc với y nữa.”

Đệ tử Tiên môn mà có quan hệ với Ma tôn, vốn là một chuyện đầy nguy hiểm, nếu sau khi trở về chuyện này truyền ra ngoài thì quả thật rất khó nói, Trọng Tử lại cười to: “Con với y chỉ đơn giản là gặp mặt một lần thôi, không có gì sâu xa đâu, con chỉ nói chuyện với y về việc con đi đến đâu thôi. Huống chi bây giờ con đã biết được y là ai, đương nhiên sẽ đề phòng y kĩ càng hơn, càng không thể lui tới gặp gỡ y nữa. Đệ tử dù có ngu dốt nhưng cũng hiểu được lợi hại như thế nào trong việc này, sư phụ đừng lo lắng nhiều quá.”

Không phải là lo lắng nhiều, mà là sợ hãi, kiếp trước hấn mắt con bé là do con bé và Sở Bất Phục có quan hệ với nhau. Trọng Tử rất nhân hậu, rất dễ động lòng, cũng may mắn là kiếp này con bé đã hiểu chuyện hơn nhiều rồi.

Trong giọng nói của Trọng Tử có chút giận dỗi, Lạc Âm Phàm cũng không chú ý đến, chậm rãi gật đầu: “Chỉ mong con có thể nhớ kĩ lời sư phụ dặn.”

“Lời nói của sư phụ, lúc nào đệ tử cũng đều ghi nhớ trong lòng.” Thừa dịp hấn chưa chuẩn bị, Trọng Tử lặng lẽ giữ chặt lấy một lọn tóc của hấn, ngón tay quấn lấy lọn tóc xoay tròn.

Hoàng hôn từ bên ngoài cửa rót vào trong phòng, Tiểu đồng đưa thuốc vội đi tới, thấp sáng căn phòng bằng ngọc lưu ly, tiền cảnh dần dần bị che phủ bởi bóng tối, bỗng nhiên lộ ra một chút hương vị của nhân gian.

“Năm đó khi sư phụ chưa tu Tiên, người đã từng trải qua cuộc sống nhân gian chưa?”

“Sư phụ chưa từng.”

“Vậy cha mẹ của sư phụ đâu?”

“Cũng là người trong Tiên môn.”

“Hèn chi mà sư phụ lại như vậy, à thì, so với bọn họ còn giống Thần tiên hơn.”

“Con nói gì vậy.” Lạc Âm Phàm cảm thấy buồn cười.

...

Một lúc lâu sau không thấy sư phụ nói gì, Trọng Tử ngược mặt lên nhìn.

“Đau sao?”

“A, không ạ.”

Quần áo trên người sư phụ chỉ một màu trắng lạnh lùng, nhưng khi cô bé ôm người, lại không thấy lạnh một chút nào. Dưới ánh sáng dịu dàng của ngọc lưu ly là đường cong dịu dàng của khuôn mặt, trên khuôn mặt ấy vẫn không có nhiều biểu cảm lắm, nhưng chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, liền khó có thể mà quên được.

Người nhũn mẩy như thế, lại làm cho cô bé tự dưng cảm thấy đau lòng.

Người như vậy, chẳng trách sao Vân Tiên tử lại thích, ngay cả bản thân cô bé, trong lòng cũng có chút hy vọng người không phải là sư phụ của mình ...

Sư tỷ?

Ma xui quỷ khiến thế nào, trong đầu Trọng Tử chợt vang lên lời nói của Âm Thủy Tiên, ý nghĩ của Trọng Tử chợt gián đoạn, bị ý tưởng kia làm cho sợ

hải tới mức ngăn người.

Sư tỷ thích sư phụ sao? Thầy trò như cha con, đối với sư phụ, không phải là tỷ ấy nên kính sợ người, chăm sóc người như chăm sóc cha mẹ sao? Tuy cô bé chưa từng bao giờ coi sư phụ như cha mẹ mình, nhưng thích người... Bại hoại đến luân thường thế tục là tội lớn, việc liên quan đến thanh danh của sư phụ như vậy mà sư tỷ dám làm sao! Tỷ ấy không sợ bản thân sẽ bị mọi người phi nhổ, bị rơi vào kết cục giống Âm Thủy Tiên sao?

Trọng Tử kinh hoàng thu hồi suy nghĩ của bản thân, cũng không dám suy nghĩ lung tung nữa, một lúc lâu sau tâm tư hoảng loạn của cô bé mới có thể bình tĩnh lại.

Âm Thủy Tiên nói vậy mà thôi, nhưng mình lại nổi lên ý nghĩ không tốt như vậy! Sư phụ nào mà lại không xót đồ đệ, đồ đệ nào lại không thương sư phụ của mình! Đêm đã dần khuya, Trác Vân Cơ tự mình mang thuốc tới, lúc đó Trọng Tử nằm trong lòng Lạc Âm Phàm đã dần nặng nề đi vào giấc ngủ.

Trác Vân Cơ thấy thế liền kinh ngạc: “Tôn giả.”

Lạc Âm Phàm ra hiệu bảo Vân Cơ đặt thuốc lên bàn.

Trác Vân Cơ đặt chén thuốc xuống bàn, sau một lúc lâu, nói: “Giống thật.”

Lạc Âm Phàm đưa mắt lên nhìn lên.

“Vân Cơ chỉ là nhớ tới đứa trẻ kia thôi.” Trác Vân Cơ nhìn Trọng Tử, lại quay sang nhìn Lạc Âm Phàm: “Rất ngốc, biết rõ mình sai, nhưng lại không chịu buông tay, con bé này lại giống như ngày ấy.”

Thấy Lạc Âm Phàm nhíu mày, Trác Vân Cơ dời tầm mắt, mỉm cười: “Có lẽ con bé đau đớn khó mà ngủ ngon được, ngày mai Vân Cơ sẽ thêm vào thuốc của con bé mấy vị thuốc nữa, Tôn giả không cần phải lo lắng.”

Lạc Âm Phàm đang muốn nói gì thì Trọng Tử nằm trong lòng hắt chợt hừ nhẹ, như bị đánh thức khỏi giấc ngủ, bèn không nói gì nữa.

Trác Vân Cơ thân nhiên cười, chậm chậm đi ra ngoài cửa.

“Sư phụ.” Trọng Tử hí mắt, nghiêng đầu nhìn hắt, lông mi dài rung rung, tóc dài tán loạn, thế nhưng ở dưới ánh đèn lại trở nên quyến rũ lạ thường.

Lạc Âm Phàm lấy viên thuốc ra đưa cho Trọng Tử: “Con uống thuốc đi.”

Kiếp trước con bé không hiểu chuyện, ngay cả Trác Vân Cơ cũng nhìn ra được, may mắn chỉ có Trác Vân Cơ. Nay hắt cũng không lo lắng nhiều nữa, tính cách, dung mạo của con bé kiếp này và kiếp trước khác hẳn nhau, con bé không hề ý lại vào hắt, lại càng không ngốc như thế, còn nghe nói con bé vẫn luôn muốn tiếp cận Tàn Kha.

.....

Mấy ngày qua đi, vết thương của Trọng Tử chuyển biến khá tốt, cô bé liền nấn nỉ quay về Nam Hoa, Lạc Âm Phàm không làm đồ đệ đồ đệ được, nghĩ lại thì dù sao tính mạng con bé cũng không còn nguy hiểm nữa, có ở lại cũng không để làm gì, huống chi dù sao Hành Huyền cũng có chút y thuật. Còn mưu kế của Ma cung Cửu U khó dò, các phái Tiên Môn bất cứ lúc nào cũng có tin tức báo đến, chỉ dựa vào linh hạc để truyền tin dù sao cũng không phải là chuyện tốt. Bèn lấy thuốc cho đồ đệ rồi mang đồ đệ rời khỏi Tiểu Bồng Lai, trở về Nam Hoa. Sợ cô bé lại làm loạn, Lạc Âm Phàm bèn phong kín linh lực của cô bé lại, lệnh cho Trọng Tử dưỡng thương thật tốt.

Trận chiến ở sông Lạc, bởi vì Cửu U ma cung nhúng tay vào mà thất bại, tuy là đã phá hủy sào huyệt của Giao Vương, dân chúng lân cận đều được an bình. Nhưng Giao Vương cùng với thuộc hạ đã nương tựa nơi Cửu U, vẫn là mất nhiều hơn được. May mắn nhờ có Trọng Tử ra quyết định đúng lúc, Nam Hoa mới có thể thiệt hại không lớn, lần đầu tiên Trọng Tử lập công lớn như thế, Ngụ Độ và Mẫn Vân Trung có chút bất ngờ, khen ngợi sự cố gắng của Trọng Tử trước mặt mọi người. Mẫn Vân Trung lệnh cho đồ đệ từ mang đến cho Trọng Tử một viên cừu chuyển hoàn hồn đan (*) cho cô bé chữa thương, lại thêm một viên đan dược khác để tăng thêm tu vi, nhằm khen thưởng cho Trọng Tử.

() Cừu chuyển hoàn hồn đan do linh chi ngàn năm cùng rất nhiều loại dược liệu quý hiếm, dùng phương pháp đặc biệt để tinh luyện.*

Nhờ có sự chữa trị của Trác Vân Cơ, vết thương của Trọng Tử đã không còn gì đáng ngại nữa, sau nửa năm thì khôi phục hẳn. Trong thời gian đó, Tàn Kha có đến thăm cô bé mấy lần, làm cho Tư Mã Diệu Nguyên khó chịu vô cùng, hai người đều là tân đệ tử xuất sắc nhất, vốn đã không hợp nhau, từ nay về sau lại ngấm ngấm cùng nhau tranh cao thấp, đều mong rằng Thử kiếm hội ba năm sau sẽ đánh bại đối phương

.....

Thời gian thấm thoát trôi đi, hai năm qua đi, Trọng Tử đã mười sáu tuổi, thuật pháp đã thâm sâu hơn nhiều, sau vài lần hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, năng cũng có chút danh tiếng.

Đúng lúc này, Tiên giới nghênh đón một sự kiện quan trọng. Đại hội Tiên môn hơn mười năm mới tổ chức một lần. Đối với đám người Lạc Âm Phàm mà nói, việc này chỉ là các phái trong Tiên môn liên kết lại với nhau để thảo luận các sự việc trọng đại. Nhưng ở trong lòng đệ tử Tiên môn, Đại hội Tiên môn chính là một yến hội vô cùng náo nhiệt, từ trên dưới Nam Hoa đã bắt đầu chuẩn bị từ một năm trước, đương nhiên, đệ tử bình thường không thể đủ tư cách tham gia, huống chi là tân đệ tử.

Bất cứ chuyện gì cũng đều có ngoại lệ.

Ngày hôm đó, Trọng Từ ở chỗ Mộ Ngọc nghe được tin tức Lạc Âm Phàm đang tiến hành Đại hội Tiên môn, địa điểm đã định là ở Thiên Sơn. (*)

** Thiên ở đây là địa danh, sơn là núi. Nhưng MDH xin được dùng Thiên Sơn như 1 danh từ riêng, nhưng mọi người hãy hiểu nó là Núi tên Thiên nhé. Hoặc cũng có thể hiểu là núi trời - huyền huyền mà.*

“Thật sao sư thúc?”

“Tôn giả mới quyết định xong, hai ngày sau tin tức sẽ được truyền đi.”

“Sư phụ chưa nói cho con biết nữa.”

“Sự việc trọng đại như thế này, Tôn giả làm sao lại tùy tiện cho con biết được.”

“Vậy...Sư phụ và chưong giáo định mang ai đi cùng hã sư thúc?”

“Chưong giáo thì sư thúc không biết, nhưng Tôn giả cũng không có đệ tử nào khác ngoài con, đến lúc đấy...”

Trọng Từ vui mừng tới nỗi quên mất lễ tiết, giữ chặt lấy tay y: “Mộ sư thúc, người không gạt con chứ?”

Mộ Ngọc cười nói: “Lúc nào sư thúc phải gạt con mới được.”

Trọng Từ ngượng ngùng, buông tay y ra: “Sư thúc, người là thủ tọa đệ tử, chắc người cũng đi phải không?”

Mộ Ngọc Lắc đầu: “Chưong giáo và Tôn giả đều không ở đây, Nam Hoa vẫn phải có người ở lại để bảo vệ, sư thúc và vài vị sư huynh khác sẽ không đi.”

Trọng Từ thất vọng.

“Cũng đâu phải chuyện gì lớn đâu.” Mộ Ngọc đưa tay vỗ đầu nàng, an ủi: “Vui vẻ lên đi, khi trở về kể lại cho sư thúc nghe với.”

Trọng Từ thường nghe nói cảnh sắc Thiên Sơn nổi tiếng xinh đẹp, không khỏi tiếc thay cho Mộ Ngọc, nhưng nhiều hơn đó là vui sướng, nàng vô cùng vui về quay về Từ Trúc Phong tìm Lạc Âm Phàm để xác nhận chắc chắn, chợt thấy Tần Kha đứng ở chân Từ Trúc Phong.

“Tần sư huynh?”

Tần Kha gật đầu.

“Sư huynh đến đây là tìm muội hay là tìm sư phụ muội?”

“Hai ngày sau ta sẽ đi Thiên Sơn.”

Quả nhiên là Mộ Ngọc sư thúc nói đúng, Trọng Từ thầm nghĩ thế, tiếp theo là kinh ngạc nói: “Đại hội Tiên môn không phải là hai tháng nữa mới tới sao sư huynh?”

Tần Kha cũng không giải thích nhiều: “Tôn giả và Chưong giáo lệnh huynh đi cùng với Mẫn Tiên tôn qua đó trước.”

Trọng Từ nhanh chóng suy nghĩ cẩn thận, Đại hội Tiên môn là việc trọng đại, chỉ sợ Ma cung Cửu U sẽ nhúng tay vào phá hoại, Mẫn Vân Trung mang theo đệ tử qua đó trước, chắc hẳn là để trợ giúp phái Thiên Sơn ngăn chặn quý khách của Ma tộc, để bảo đảm cho Đại hội Tiên môn được an toàn.

Tần Kha nói: “Điều Nguyên cùng với Văn sư cô đều sẽ đi, muội có muốn đi trước cùng huynh không?”

Trọng Từ chần chừ: “Chắc muội và sư phụ sẽ...”

“Tôn giả đã thu xếp cả rồi, muội trở về mau đi.” Hiếm khi thấy được khóe miệng Tần Kha cong cong nở nụ cười, nói xong rồi đi mất.

Trọng Từ trong lòng đầy nghi ngờ quay trở về Trọng Hoa cung, thấy Lạc Âm Phàm đang đứng ở trước thềm, vội vàng bước nhanh tới: “Sư phụ.”

Lạc Âm Phàm đưa mắt nhìn nàng một lát, lại dời mắt đi: “Con đã gặp Tần sư huynh con rồi chứ?”

“Dạ.”

“Hai ngày sau Tần Kha sẽ đi Thiên Sơn.”

“Mới rồi Tần sư huynh đã nói cho con nghe rồi, Đại Hội Tiên môn đã định tổ chức ở Thiên Sơn rồi, thế mà sư phụ chẳng nói cho con.” Trọng Từ mặt đầy vẻ giận dữ, nghĩ nghĩ rồi lại hỏi: “Chúng ta bao giờ thì đi ạ?”

“Con chuẩn bị đồ đạc đi, rồi hạ Từ Trúc Phong, đi cùng với họ.”

“Sur phụ không đi sao?”

“Sur phụ sẽ đến sau.”

Hèn chi Tần Kha lại cười như thế, thì ra là sur phụ đã sớm an bài cho nàng rồi. Nỗi vui sướng đang tràn ngập trong lòng phút chốc tan biến không còn chút tăm hơi, Trọng Từ cảm thấy một nỗi phiền muộn khó hiểu dâng lên trong lòng.

Hai năm qua, mặc dù sur phụ đối xử với nàng rất tốt, không hề giảm đi chút nào, trên dưới Nam Hoa đều thấy, vì thế rõ ràng không ai dám cho nàng chịu lấy nửa điểm ảm ức. Mỗi lần nàng đi ra ngoài làm nhiệm vụ, sur phụ đều ‘trong lúc vô ý’ vô tình đi ngang qua các thị trấn lân cận, mặc dù người chỉ ra tay một chút, cũng đủ biết sur phụ lo lắng cho nàng. Nhưng không biết vì sao, hai người vẫn ngày ngày ở chung, nhưng lại không hề thân thiết như lúc trước, ngoài việc truyền thụ thuật pháp, sur phụ rất ít khi nói chuyện với nàng.

Từ xưa tới nay, sur phụ đã quyết định, đồ đệ phải nghe theo. Nhưng mà thái độ của sur phụ thay đổi như thế làm cho nàng khó lòng mà chấp nhận, thậm chí người không hỏi nàng lấy một tiếng đã quyết định thay nàng, Trọng Từ bỗng dưng có cảm giác như mình bị bỏ rơi, cuối cùng cũng không nhịn nổi mà cãi lại: “Con không đi đâu!”

“Vì sao lại không đi?”

“.....Trên đường không có gì thú vị cả.”

“Tần sư huynh con cũng đi mà.”

“Con không đi cùng huynh ấy đâu.”

Lạc Âm Phàm dịu giọng nói: “Con...không muốn cùng đi với sư huynh con sao?”

“Sur phụ!” Trọng Từ bỗng nhiên hiểu được hàm ý của Lạc Âm Phàm, mặt đỏ cả lên: “Con đi với sur phụ là được rồi.”

Lạc Âm Phàm cảm thấy xấu hổ, ho nhẹ: “Không được hồ đồ.”

“Sur phụ!” Trọng Từ ôm lấy cánh tay Lạc Âm Phàm, lay lay làm nũng.

Tiểu đồ đệ rõ ràng là cô tình làm vậy, càng ngày càng biết cách đối phó hẳn, Lạc Âm Phàm vừa bất đắc dĩ vừa luống luống, muốn đẩy nàng ra, nhưng mà đẩy nhẹ nàng không chịu rời, đẩy mạnh lại sợ nàng tủi thân, chỉ biết dịu dàng nói với nàng: “Sur phụ có việc quan trọng phải làm, con nghe lời sư phụ đi.”

“...”

Hai ngày sau, Trọng Từ ủ dột, không vui đi theo đám người Mẫn Vân Trung tới Thiên Sơn. Trong nhóm có không ít người, trừ bỏ Tần Kha và Văn Linh Chi còn có thêm mười vị đệ tử có chút địa vị trong phái, trong nhóm Tân đệ tử chỉ có Trọng Từ và Từ Mã Diệu Nguyên được đi cùng, đủ thấy Ngụ Độ đối với hai nhân tài mới này cũng có chút thiên vị.

.....

Đại hội Tiên môn còn cả hai tháng nữa mới cử hành, thật ra cũng không cần phải đi vội vã như vậy. Nhưng mà Mẫn Vân Trung nổi tiếng nghiêm khắc, trên đường cho nghỉ ngơi rất ít, chúng đệ tử âm thầm kêu khổ trong lòng, chỉ mất vài ngày đã tới Thiên Sơn.

.....

Phái Thiên Sơn là một trong mười kiếm phái lớn nhất trong Tiên môn, do Nguyên Tri tổ sư năm đó đi ngang qua Thiên Sơn, nhìn thấy cảnh tuyết trắng xóa nơi này mà mê mẩn, từ đó về sau ngụ lại Thiên Sơn lâu dài. Từ tuyết mà sinh ra cảm hứng, sáng lập ra kiếm thuật của phái Thiên Sơn, linh hoạt kỳ ảo, nhẹ nhàng, dường như không thể đoán trước đường kiếm, cho nên vang danh thiên hạ. (Chú thích: Thiên Sơn này chỉ là hư cấu.)

Nhưng mà thứ đầu tiên thu hút ánh mắt Trọng Từ, vẫn là tuyết Thiên Sơn.

Lọt vào tầm mắt của nàng là một màu trắng lạnh lẽo, chỉ thấy được sườn núi, không thấy đỉnh núi, màu trắng trải dài mênh mông bất tận, không thể phân biệt được là tuyết, là mây, hay là trời.

Núi tuyết cùng với trời cao như liền vào nhau, mờ mờ mịt mịt, càng nhìn càng thấy nguy nga đồ sộ.

Đi tới chân núi, đã thấy Lam lão Chương giáo tự mình đi ra nghênh đón mọi người, để cho phái phép, mọi người tự giác đi bộ lên núi.

Ngon núi tiếp theo cảnh sắc còn đẹp hơn nhiều, hoa cỏ khắp nơi, cây cỏ xanh um, nhưng càng lên trên cao, cây cối dần dần thưa thớt, thấp bé dần, gió cũng bắt đầu nổi, hết trận này đến cơn khác, càng lúc càng mạnh. Tuyết bay tán loạn theo gió, trắng xóa khắp nơi. Phóng tầm mắt nhìn xung quanh, khắp nơi đều là động băng tuyết, sắc màu cỏ cây hoa lá lẫn núi đá đều hoàn toàn biến mất, nghiêm nhiên trở thành một thế giới tuyết băng. Giữa biển băng tuyết này, thấp thoáng bóng dáng những bông tuyết liên (*) lay động trong gió, cảnh sắc thật hiếm thấy.

Thời tiết khắc nghiệt như thế, cũng chỉ có đệ tử Tiên môn mới không cảm thấy sợ hãi, chỉ cảm thấy mới mẻ, ai nấy đều trầm trồ tán thưởng.

Đỉnh núi phủ đầy tuyết, ở giữa là hai tòa điện cao cao màu trắng, cột đá nạm vàng đứng sừng sững chính giữa, cánh cửa Tiên môn luôn mở rộng, nhưng người phàm cũng chẳng thể nào tới được chốn Thiên Sơn tiên cảnh này.

Đi vào cửa lớn, trên đỉnh đầu rơi xuống những bông tuyết nhỏ bé mà nhẹ nhàng, rớt xuống không một tiếng động, như tranh như thơ.

Đưa mắt nhìn khắp nơi, xung quanh cũng có hàng vạn hoa xinh cỏ lạ vẫn sống được trên nền tuyết lạnh lẽo.

Cách đó không xa có một tòa thành từ núi kéo dài thật dài ra xa, từ đó lại có vô số những tòa thành nhỏ khác, có thể nhìn thấy mang máng được những ban công tinh xảo hùng vĩ, nằm bình yên trong tuyết, tĩnh lặng, cổ xưa.

Lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tuyết đẹp đến vậy, Trọng Tử mới thừa nhận Thiên Sơn tiên cảnh đúng là ‘danh bất hư truyền’ (*). Cuối cùng tâm trạng có tốt hơn một chút, đưa tay lên hứng lấy những bông tuyết nhỏ đang rơi, chỉ thấy tuyết trong suốt sáng trong, hình dạng khác nhau, lại nhỏ xíu nữa chứ, quả thật rất đẹp.

(*) *Danh bất hư truyền: Tiếng tăm, danh tiếng đúng với thực tế.*

Nếu sư phụ cũng ở đây, hai người cùng nhau ngắm những bông tuyết bay trong gió thế này, thật là tốt biết mấy.

Trọng Tử suy nghĩ đến thất thần, đâu biết được cánh đồng tuyết này không hề giống như bề ngoài phẳng lặng của nó, thỉnh thoảng bị vướng chân vào rễ cây, cả người ngã ‘phịch’ trên nền tuyết.

Nguyên một hàng đệ tử, những nữ đệ tử xuất sắc nhất đều được lưu ý, trong đó có Trọng Tử, Văn Linh Chi, Tư Mã Nguyên Diệu, các đệ tử phái Thiên Sơn vốn đã để ý, thấy Trọng Tử ngã, đều cố sức nén cười.

Trong lòng biết rằng phen này xấu mặt thật rồi, Trọng Tử lúng túng vô cùng, đang muốn xoay người, một bàn tay đã kéo nàng từ trên nền tuyết lên, là Tàn Kha.

Không ngoài dự đoán của Trọng Tử, Tư Mã Nguyên Diệu thấy thế liền cười nhạo nàng: “Sư muội sao lại đi đứng nóng vội như thế!”

Ở phía trước, Mẫn Vân Trung cùng với Lam lão Chương giáo Thiên Sơn nghe thấy ồn ào, bèn quay lại nhìn xem, chỉ thấy Trọng Tử người dính đầy tuyết, đang đỏ mặt đứng ở đó, vẻ mặt đầy xấu hổ.

Lam lão Chương giáo thấy có chút thú vị, cười hỏi: “Đứa trẻ này là ai vậy?”

Mẫn Vân Trung vội trả lời: “Đây là đệ tử của Hộ giáo Trọng Hoa.”

Mấy năm trước, việc Lạc Âm Phàm thu nhận đồ đệ đã lan truyền khắp nơi, Lam lão Chương giáo nghe thế kinh ngạc: “Thì ra đây là đệ tử xuất sắc của Trọng Hoa Tôn giả ư?”

“Đúng là con bé.” Mẫn Vân Trung quay mặt nói: “Trọng Tử, con còn không mau tới bái kiến Lam Chương giáo!”

Trọng Tử lúc này mới phản ứng lại, đi nhanh trên tuyết, tiến lên thi lễ, cung kính hỏi han.

“Con nhớ phải cẩn thận một chút, cánh đồng tuyết này nhìn qua thì không có gì, nhưng đi trên nó phải chú ý từng bước một, rất nhiều đứa trẻ đi trên cánh đồng tuyết này đều ngã quỵ không ít một mồi đó. Thằng bé Tuyết Lăng năm đó cũng...” Nói đến đây, khuôn mặt Lam lão Chương giáo vốn hiền lành bỗng nhiên trầm hân xuống, chuyển sang vẻ xấu hổ, sau một lúc lâu mới thở dài: “Thôi, nghiệp chương kia làm mất mặt cả Thiên Sơn, nói tới nó làm gì nữa.”

Mọi người nghe vậy, đều biết lão Chương giáo đang nói tới ai, cũng không hỏi gì nữa.

Trọng Tử nhanh chóng hiểu ra, thấy không khí chùng xuống, vì thế bèn đổi đề tài: “Con đã nghe sư phụ nói nhiều tới cảnh tuyết Thiên Sơn, hôm nay được tận mắt nhìn thấy mới biết là có thật, con nhìn đến gần cả người, không chú ý nên bị ngã khiến Chương lão phải chê cười rồi.”

Lam lão Chương giáo gật đầu, sắc mặt có chút buồn bã: “Đã nhiều năm rồi Tôn giả không tới nơi này, nhớ lại năm đó người có giao tình rất tốt với Tuyết Lăng.”

Trọng Tử nói: “Sư phụ con vẫn thường hay nhắc đến Lam Chương giáo, chỉ là người chưa có thời gian rảnh để đến đây thăm người, thật đấy ạ.”

Một cuộn vải gấm rộng khoảng ba trượng sắc màu rực rỡ từ giữa không trung phóng xuống trải dài ra, tạo thành một con đường lớn, nối thẳng đến ngôi đền xa xa phía trước, ánh lên màu tuyết trắng hết sức bắt mắt. Mọi người bước trên tấm vải gấm mà đi tới đó, sau đó đệ tử hai phái chính thức thi lễ với nhau, Lam lão Chương giáo cùng với Mẫn Vân Trung đi đến Thiên điện dùng trà, các đệ tử Thiên Sơn nghe lệnh đưa đệ tử phái Nam Hoa đi đến các phòng dành cho khách để thu xếp đồ đạc.

Q.3 - Chương 37: Đường hầm xuyên qua đáy biển

Trọng Tử vừa đi vừa nghe giới thiệu, thì ra dãy núi dài này được gọi là dãy Bạch Mang, chia ra làm năm đỉnh, chính điện nằm trên đỉnh cao nhất thuộc dãy núi chính được gọi là Lăng Hư Phong, nơi dành cho khách là Lạc Mai Linh.

** Núi Bắc/Bạch Mang, tên đất thời xưa, nay ở tỉnh Hà Nam (Trung Quốc).*

Nguyệt Kiều - thủ tọa đệ tử của phái Thiên Sơn là người phụ trách tiếp đãi khách, dáng vẻ cũng được xem là cao lớn, mang một nét tài ba xuất chúng. Khi nhìn thấy Trọng Tử dung mạo xinh đẹp như tiên nữ thì y không khỏi ngỡ ngàng, đối đãi với nàng vô cùng ân cần, chu đáo, y để cho hai gã đệ tử tiếp đón những người khác, còn tự mình thì dẫn Tần Kha cùng bốn vị khách đi vào trong sân, dàn xếp phòng ốc cho mọi người, khách khí nói vài câu, ánh mắt lại nhìn về phía Trọng Tử ở bên cạnh: “Thiên Sơn lạnh hơn so với bên ngoài, sợ rằng sư muội sẽ không quen?”

Đa tạ sư huynh đã quan tâm.” Trọng Tử nói lời cảm tạ, thật lòng khen ngợi cảnh sắc nơi đây: “Muội thấy phong cảnh ở đây đẹp lắm.”

“Cảnh đồng tuyết bên kia còn đẹp hơn, nếu có thời gian huynh dẫn sư muội đi xem.”

“Chuyện này... sao có thể làm phiền sư huynh được chứ.”

“Vừa mới đến nên tạm nghỉ ngơi trước, có lẽ tối nay sẽ có thư của Tôn giả.” Tần Kha ngắt lời Trọng Tử, thân nhiên nói tiếp: “Hôm khác hãy cùng Nguyệt sư huynh nói chuyện tiếp.”

Trọng Tử nghe nói sư phụ có thể sẽ gửi thư đến lại càng không muốn đi cùng Nguyệt Kiều.

Nguyệt Kiều vốn đang thất vọng, bỗng nhiên Tư Mã Diệu Nguyên ở bên cạnh bước lên, cười tươi như hoa: “Nguyệt sư huynh, cảnh đồng tuyết bên kia thực sự có cảnh sắc đẹp lắm sao?”

Đã nghe nói nàng là cửu công chúa của nhân gian từ lâu, thân phận tôn quý, diện mạo cũng xuất chúng, Nguyệt Kiều ‘thụ sủng như ngọc’, vội hỏi: “Nếu sư muội không chê, sau này ta sẽ dẫn muội đi tham quan ngắm cảnh một phen.”

Thấy Tần Kha cũng không mở miệng, Tư Mã Diệu Nguyên tức giận đến nỗi không biết trút vào đâu, mặt hết trắng rồi lại đỏ lên, tươi cười càng ngọt ngào hơn: “Vậy làm phiền sư huynh.”

Sau khi dàn xếp phòng ở ổn thỏa, quả nhiên Nguyệt Kiều đã dẫn Tư Mã Diệu Nguyên ra ngoài, Văn Linh Chi đối với mọi chuyện bên cạnh nhìn như không thấy, lẳng lặng bước vào phòng đóng cửa nghỉ ngơi, bên ngoài chỉ còn lại Tần Kha và Trọng Tử.

Tần Kha nói: “Đại hội tiên môn lần này, chỉ sợ ma tộc sẽ đến náo loạn, Tôn giả đã dặn dò không thể để cho muội chạy loạn khắp nơi được.”

Thì ra là sư phụ vẫn luôn quan tâm đến nàng. Trọng Tử vui sướng, lại nhớ tới chuyện ngã sấp trước mặt mọi người lúc này không khỏi đỏ mặt nói lời cảm tạ.

“Muội muốn đi xem cảnh tuyết không?”

“Nhưng nếu sư phụ truyền tin đến...”

.....

Thanh kiến màu lam tao nhã mang theo hai người lướt qua những bông tuyết rơi là tả trên cánh đồng tuyết trắng茫茫, khắp nơi chỉ thấy tuyết và tuyết, có khi lại thấy cỏ tuyết, cỏ tuyết, chìm ung tuyết cùng với linh thú, linh cầm đi lại, bay lượn khắp nơi.

Trọng Tử thích thú ngắm nhìn cảnh vật mới mẻ, chỉ vào một con cáo tuyết bên dưới, Tần Kha liền ngự kiếm bay xuống, Trọng Tử thoăn thoắt bắt lấy con vật nhỏ ôm nó vào trong lòng, con cáo tuyết này cũng búng bình, lấy móng vuốt cào cào, tặng cho nàng một cái nhìn lạnh lùng.

Tần Kha chỉ ngồi bên cạnh ngắm nhìn.

Trọng Tử không thể ở trước mặt y chơi đùa quá mức ồn ào không hợp với quy cũ, hơn nữa trước sau gì nàng vẫn luôn mong mỏi nhận được tin tức của sư phụ, Trọng Tử thả con cáo tuyết đi, đứng dậy hỏi: “Không còn sớm nữa, chúng ta... cần phải trở về rồi phải không?”

“Nếu muội thích thì đi tham quan thêm một lúc nữa cũng được.” Tần Kha đứng trên mặt tuyết: “Ngày mai huynh lại dẫn muội sang núi bên kia ngắm cảnh.”

Trọng Tử chần chờ một lát, nói: “Có mấy lời này, Trọng Tử không biết có nên nói hay không.”

Tần Kha ý bảo nàng cứ nói.

“Sur huynh không cần nhân nhượng muội như vậy, muội cũng không phải là tỷ ấy.”

“Ai?”

“Là Trọng Tử trước kia, sư tỷ của muội.” Trọng Tử cố lấy dũng khí, nhìn thẳng vào mắt y: “Sur huynh thường không để ý tới muội, chẳng lẽ không phải bởi vì sư tỷ hay sao? Muội dùng tên của sư tỷ, dùng pháp khí của sư tỷ cho nên sư huynh mới tức giận, chán ghét muội, là vì huynh cảm thấy muội không xứng đúng không.”

Về mặt Tần Kha trở nên cứng ngắc, trầm mặc không nói.

Không phải là không xứng, chỉ là Tôn giả dùng những gì muội ấy từng có cho Trọng Tử hiện tại, nhưng Trọng Tử bây giờ lại không phải là muội ấy, Tôn giả đã nhả tâm giết đồ đệ của mình thì nghĩ rằng chỉ cần làm như vậy là có thể bù đắp lại được hay sao.

“Cho tận đến trận chiến trên sông Lạc, sư huynh mới không khinh thường muội nữa.” Trọng Tử có chút tủi thân quay mặt đi: “Nhưng căn bản muội không có khả năng trở thành sư tỷ.”

Tần Kha bỗng nhiên nói: “Người thực sự xem muội là muội ấy không phải là ta.”

Trọng Tử sùng sốt.

“Là ai khẳng khái đem thân phận này ban cho muội.” Tần Kha phui phui những bông tuyết vương trên tóc Trọng Tử: “Huynh không phải là chán ghét muội, lại càng không giận muội.”

“Huynh giận sư phụ muội sao?” Từ lâu Trọng Tử đã nhận ra y có thành kiến với Lạc Âm Phàm, vội giải thích: “Thật ra sư phụ không phải như mọi người nghĩ đâu, chuyện của sư tỷ, người... đau lòng hơn bất kỳ ai.”

“Sư tỷ của muội cũng từng tin sư phụ muội như vậy.”

“Đó là sự thật!”

“Chuyện qua rồi có nhiều lời cũng vô ích.” Tần Kha thản nhiên nói: “Chúng ta trở về thôi.”

Trọng Tử cũng vô cùng không vui, biết không thể tiếp tục nói về đề tài này nữa, đành phải ngậm miệng lại, yên lặng cùng y trở về Lạc Mai Linh, ai về phòng nấy không nói một lời.

.....

Các môn phái lui tới giao hảo là cơ hội tốt để các đệ tử kết bạn với nhau, Tần Kha có thể nói là nhân tài mới xuất hiện của tiên môn, cộng thêm diện mạo tuấn mỹ nên thường bị một đám nữ đệ tử Thiên Sơn quần quít lấy đề tài chuyện, may mắn là y sinh trưởng trong thế gia vương thất, đến khi gia nhập tiên môn lại càng không thiếu kẻ ái mộ, do đó mới có thể ứng phó tự nhiên.

Bên này vài vị mỹ nữ nổi tiếng của Nam Hoa, cũng không tránh được có nam đệ tử của Thiên Sơn thăm ngưỡng mộ đối xử vô cùng ân cần, Văn Linh Chi thì vốn đã nổi danh là ‘Tuyệt Linh Chi’ – hồ hững, lạnh lùng, Từ Mã Diệu Nguyên và Nguyệt Kiều thì thân nhau như hình với bóng, duy chỉ có Trọng Tử, dung mạo xinh đẹp nhất, tính cách lại vô cùng hoà đồng vui vẻ, cũng không ý vào thân phận của sư phụ mà tự cao tự đại, cho nên càng được hoan nghênh hơn so với hai người kia.

Nhưng liên tiếp hơn một tháng, Trọng Tử đều buồn bã ỉu xiu, tâm trạng hưng phấn đi ngắm tuyết ban đầu cũng giảm sút đáng kể. Đêm đó đúng là Lạc Âm Phàm có gửi thư đến, nhưng chỉ gửi cho Mẫn Vân Trung, người ngoài làm sao xem được, trong thư nói gì thì lại càng không thể biết.

Mẫn Vân Trung và Tần Kha cũng không quên chính sự, cùng Lam lão Chương giáo thương nghị, mỗi ngày đều phái mấy đệ tử đi điều tra xung quanh Thiên Sơn.

Trời chạng vạng, Trọng Tử bắt tri bắt giác dạo bước đến Khổ Tùng Lĩnh.

Đỉnh Khổ Tùng Lĩnh này là một ngọn núi nhỏ nằm trong năm đỉnh của dãy Bạch Mang, ở giữa có sơn cốc, vùng xung quanh là nơi ở của các đệ tử Thiên Sơn, hoàng hôn buông xuống, tuyết trắng rơi là tả dưới mái đỉnh, cảnh vật càng thêm vắng vẻ, lạnh lẽo.

“Nguyệt sư huynh!”

“Ta đã nói sư muội hiểu lầm rồi mà.”

Trong đình truyền đến tiếng nói chuyện, đoán chừng là một đôi nam nữ đang tranh cãi, Trọng Tử không kịp quay đầu, vội vàng vọt đến phía sau một gốc cây tuyết tùng, định men theo con đường nhỏ bên cạnh quay về, ai ngờ trong lúc xoay người thoáng nhìn, phát hiện anh chàng kia rất quen, nhìn kỹ, đúng là thủ tọa đệ tử của Thiên Sơn - Nguyệt Kiều.

“Huynh đã nói là thích muội mà.” Về mặt cô gái vô cùng kém, có chút nóng nảy, giọng điệu rất kích động: “Muội phải đi hỏi Tư Mã Diệu Nguyên kia, à ta dựa vào cái gì mà cứ quẩn quít lấy huynh không buông!”

Nguyệt Kiều nhỏ giọng, đổ dành: “Nàng ấy là khách, muốn ta đưa đi ngắm tuyết, ta làm sao có thể cự tuyệt được.”

Cô gái miễn cưỡng, dường như ý thức được điều gì: “À ta dung mạo xinh đẹp, có phải Nguyệt sư huynh thích à hay không?”

Nguyệt Kiều vội trả lời cho cô lệ: “Sao có thể như thế!”

“...”

Xem tình hình này, Trọng Tử đại khái cũng đoán được nguồn căn mọi chuyện, nữ tử kia vốn luôn tưởng rằng mối quan hệ của hai người vẫn luôn tốt đẹp, ai ngờ mấy ngày gần đây Nguyệt Kiều đã bị Tư Mã Diệu Nguyên mê hoặc, bỏ mặc mình, bởi vậy nàng ta mới làm loạn lên.

Con người này chỉ biết nhìn người qua vẻ bề ngoài, thật là nông cạn! Trọng Tử trong lòng thầm nghĩ sinh sự khinh thường với y nhưng lại không biết rõ — Nguyệt Kiều này vốn là cháu trai của Tây Hải quân, giao tình giữa Tây Hải quân và Lam lão Chương giáo vô cùng tốt, nên Tây Hải Quân mới đưa y tới Thiên Sơn để học nghệ, tu hành cũng đã có chút thành tựu, đáng tiếc tính tình dương dương tự đắc, không được lòng người. Lam lão chương giáo niệm tình bằng hữu, thường hay dung túng cho y một chút, nếu y chỉ gây ra những việc nhỏ thì lão Chương giáo chỉ một mắt nhắm một mắt mở mà cho qua chuyện.

Bản tính Nguyệt Kiều có mới nói cũ, giải thích mấy câu, thấy đối phương cố chấp không tin vẫn tiếp tục đeo bám cũng không còn nhẫn nại được nữa, hung hăng đẩy cô gái ra mắng vài câu, cô gái kia nhất thời khóc rống lên, xoay người chạy đi.

Nguyệt Kiều cũng không thêm đuổi theo, ngược lại nhìn về phía Trọng Tử ở bên này, ánh mắt hung hăng lạnh lẽo: “Ai?”

Không thể tưởng tượng được lại bị y phát hiện, Trọng Tử có chút xấu hổ, muốn bỏ chạy, nhưng nếu làm thế thì chẳng khác nào mình chứng minh chột dạ, đắn đo cân nhắc một lúc lâu, sau cùng nàng quyết định bước ra từ phía sau cây tuyết tùng: “Nguyệt sư huynh.”

Nhìn thấy Trọng Tử, Nguyệt Kiều chuyển giận sang vui: “Trọng Tử sư muội!”

“Muội thấy chán nên ra ngoài đi dạo, không ngờ lại quấy rầy sư huynh.” Trọng Tử giả vờ ra vẻ ngờ ngạc: “Vị sư tỷ mới vừa rồi là ai, sao lại đi nhanh như vậy?”

Nguyệt Kiều chạy nhanh đến bên cạnh Trọng Tử, cười cười kéo nàng đi: “Cũng không có việc gì, chẳng qua là một sư muội bình thường mà thôi, muội ấy vẫn thường quẩn quật lấy huynh như dây leo.”

Cũng may là tận mắt nhìn thấy, nếu không Trọng Tử thật sự cũng sẽ tin lời y nói! Trọng Tử thấy bộ dạng của y như không có việc gì xảy ra, càng thêm khinh thường, cho nên nàng không nói không rằng âm thầm tránh né tay của y, từng bước từng bước lui về sau, vờ như đang nhìn sắc trời: “Không còn sớm nữa, muội cũng nên trở về rồi, sư huynh xin cứ tự nhiên.”

“Ta đưa sư muội trở về.”

“Không cần phiền sư huynh.”

Nguyệt Kiều mạnh mẽ giữ chặt lấy nàng: “Ta với nàng ta thật sự không có gì, sư muội đừng hiểu lầm.”

Những lời này nghe có vẻ không ổn, Trọng Tử nhíu mày, rút tay về: “Sư huynh đang nói gì vậy?”

Cái này gọi là sắc đẹp làm cho thần trí người ta mê muội, Nguyệt Kiều thấy vẻ mặt Trọng Tử hàm chứa một chút giận dữ, mắt phượng nhíu lại, tuy có vẻ không hài lòng và hờn giận, nhưng lại khiến cho người khác động lòng, y làm sao có thể buông tay được.

Không nghĩ y lại vô si đến mức này, Trọng Tử giận dữ vốn đang định đẩy tay y ra. Nguyệt Kiều chợt thấy cánh tay tê tê một chút, khi nhìn lại thì y đã thấy Trọng Tử đã bị một thanh niên áo trắng kéo ra phía sau.

“Thật trùng hợp, Nguyệt sư huynh cũng ở đây sao.”

Nguyệt Kiều thầm rủa trong lòng, ngoài cười nhưng trong không cười: “Tần sư huynh cũng thật rảnh rỗi.”

“Muộn như vậy rồi muội còn chạy lung tung làm gì!” Tần Kha chuyển hướng sang Trọng Tử: “Không bao lâu nữa Tôn giả sẽ tới đây, trong thư Tôn giả người đã dặn riêng bảo muội phải tuân thủ phép tắc một chút”

Trọng Tử cúi đầu vâng dạ.

Những lời này bề ngoài nghe có vẻ là giáo huấn Trọng Tử, nhưng thực tế là muốn báo Lạc Âm Phàm sắp đến, quả nhiên Nguyệt Kiều tỉnh ngộ, nghe nói Trọng Hoa Tôn giả cực kỳ che chở cho đồ đệ của mình, địa vị của đồ đệ này thì không cần phải nói, ngay cả Nam Hoa Ngu Chương giáo cũng rất quan tâm đến nàng, nếu thực sự mạo phạm đến môn hạ của Tôn giả, e rằng sẽ không cần đợi Tôn giả đến động thủ, thì tự bản thân y cũng sẽ khó thoát.

Trong lòng biết không thể lại làm cản được nữa, Nguyệt Kiều vội cười nói: “Chuyện là thế này, mới vừa rồi ta thấy sư muội đi lung tung một mình, sợ muội ấy gặp chuyện không may nên muốn đưa về, ai ngờ lại gây ra hiểu lầm, vừa lúc Tần sư huynh tới, ta không quấy rầy nữa, thất lễ.” Nói xong y thả đôi tay đang chấp trước mặt rồi bỏ đi.

May mà có Tần Kha giải vây, nếu không lại làm âm ỉ khiến cả hai phái đều mất thể diện, Trọng Tử lặng lẽ liếc nhìn Tần Kha, trong lòng cảm kích, lại không biết nên mở miệng như thế nào, từ hôm ở cánh đồng tuyết trở về, hai người không nói với nhau câu nào, chuyện hiện lại càng thêm xấu hổ.

“Đi thôi.”

Trọng Tử theo sau: “Tần sư huynh!”

Tần Kha dừng lại nhìn nàng.

“Hôm đó muội không nên chọc giận huynh...”

“Huynh cũng chưa từng tức giận với muội bao giờ.”

“Hà?”

Nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt Trọng Tử, Tần Kha nở nụ cười hiếm hoi: “Suốt ngày huynh đã rất bận rộn, sao mà rảnh rỗi giận muội việc con con này.”

Trọng Tử then thùng: “Muội đã biết là sư huynh sẽ đại nhân đại lượng, không so đo với muội mà.”

Tần Kha tiếp tục bước về phía trước: “Nếu muội còn chạy lung tung nữa, huynh sẽ báo với Mẫn Tiên tôn phạt muội.”

Trọng Tử đi theo y được vài bước, lại kéo y: “Sư huynh.”

Tần Kha quay mặt lại nhìn nàng.

“Kỳ thật...” Trọng Tử ấp a ấp úng, trước sau gì vẫn muốn xoá bỏ thành kiến của y đối với sư phụ: “Sư tỷ của muội, thật ra sư phụ vẫn chưa trực xuất tỷ ấy ra khỏi sư môn.”

Tần Kha cũng không hề phản bác lại, trầm mặc một lúc lâu sau, bỗng nhiên nói: “Huynh có một chuyện vẫn luôn muốn hỏi muội.”

Trọng Tử thở phào, vội hỏi: “Sư huynh muốn biết chuyện gì?”

Tần Kha nói: “Trận chiến trên sông Lạc, muội đã bị Dục Ma Tâm đánh một chương đúng không?”

Trọng Tử nhớ lại: “Đúng vậy.”

Tần Kha thấp giọng hỏi: “Tôn giả yểm Tiên chú trên người muội là thật sao?”

Nhắc tới chuyện này, Trọng Tử đến nay vẫn thấy khó hiểu, nàng cố hết sức chịu một chương của Dục Ma Tâm, lúc ấy ai cũng nghĩ nàng tu được tiên án hộ thể, sự thật đương nhiên là không có khả năng này. Nếu một tân đệ tử chỉ mới hai năm đã tu được tiên án, vậy thì các vị tiên bối đã tu luyện vài chục năm mà cũng không đạt thành tiên án hộ thể đều nên đi thất cổ tự vẫn là vừa. Ngu Độ cũng đã từng hỏi, Lạc Âm Phạm chỉ giải thích là vì trước đó đã để lại tiên chú hộ thể trên người nàng, như vậy mới không có người truy cứu.

Nhưng chân tướng như thế nào cũng chỉ có mình Trọng Tử mới biết được.

Nếu Tần Kha hỏi như vậy rõ ràng là đã nghi ngờ, nhưng sư phụ không nói nhất định là có lý do của người, Trọng Tử cảm thấy vô cùng khó xử, chỉ nói quanh co: “Chuyện này... Muội cũng không nhớ rõ, hình như lúc ấy...”

Nói còn chưa dứt lời, mặt đất dưới chân chợt rung chuyển mạnh, giống như đã bị thứ gì đó va chạm mãnh liệt vào. Ngay sau đó, trong không khí có một luồng sóng nhiệt cuộn cuộn ập tới, những bông tuyết bay đầy trời chỉ trong nháy mắt đã tan hết, phía chân trời sáng lên một màu đỏ như màu của ánh chiều tà, thật kỳ lạ, quý dị.

Trọng Tử kinh ngạc: “Chuyện này... Sao lại thế này?”

Tần Kha nhíu mày: “Trên trời xuất hiện dị tượng, tất có chuyện lớn sắp xảy ra, chúng ta trở về xem sao!”

Hai người vội vàng trở lại Lạc Mai Linh, không ngoài dự liệu, các đệ tử cũng đều tụ tập ở trong vườn, bàn tán sôi nổi, trên mặt đều lộ vẻ bất an, Mẫn Vân Trung cùng Lam lão Chương giáo dẫn theo vài đại đệ tử của Thiên Sơn vội vàng đi tới.

Lam lão chương giáo cũng lo lắng không yên: “Trong Tiên giới sao lại có chuyện kỳ lạ như vậy?”

“Có lẽ là do sức mạnh từ bên ngoài quấy nhiễu.” Mẫn Vân Trung trầm ngâm: “Lục giới và nhân gian vốn thông với nhau, sức mạnh của con người ở nhân gian căn bản không đủ làm chấn động Tiên giới, thật là kỳ quái.”

Lam lão chương giáo đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Có khi nào là do đường hầm dưới đáy biển kia không?”

Mẫn Vân Trung biến sắc, lớn tiếng: “Tần Kha, con tức tốc dẫn đệ tử về Nam Hoa báo tin ngay!”

“Động tĩnh lớn như vậy, Tôn giả cùng Ngu Chương giáo thế nào cũng đã phát hiện được.” Lam lão chương giáo vội vàng ngăn cản: “Chúng ta nên đến Thiên trì (*) xem tình hình trước rồi hãy nói!”

(*) *Trì: Ao, hồ.*

.....

Thiên trì của tiên giới nằm ở cuối dãy núi chính của dãy Bạch Mang, bán kính rộng đến vài dặm, chiếc hồ lớn như tấm gương sáng từ trên trời rơi xuống nơi này, nơi đây quanh năm đều có tuyết rơi nhưng trên mặt hồ lại chưa bao giờ đóng băng, vô cùng kỳ diệu.

Mọi người ngưng kiếm đến phía trên Thiên trì.

“Có động tĩnh.” Lam lão Chương giáo quát khẽ, một luồng ánh sáng màu bạc hiện lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một chiếc chìa khóa, y vươn tay ném chìa khóa xuống dưới, nước trong hồ phút chốc nổi lên cuộn cuộn, tạo nên những xoáy nước lớn cao đến nghìn trượng thẳng xuống tận đáy hồ.

Mẫn Vân Trung cầm Phù Đồ Chương nhảy xuống trước tiên, Văn Linh Chi không chút do dự đi theo, Lam lão Chương giáo quay lại gọi Nguyệt Kiều bảo y dẫn các đại đệ tử còn lại đi ra ngoài canh giữ cửa chính chặt chẽ, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Sau khi nói xong mấy câu an bài mọi việc ổn thỏa, Lam lão Chương giáo liền dẫn vài đệ tử nhảy xuống dưới.

Nguyệt Kiều kéo Tư Mã Diệu Nguyên: “Su muội, muội cũng theo ta ra ngoài đi.”

Tư Mã Diệu Nguyên cắn cắn môi, đi qua khuyên Tần Kha: “Su huynh, nơi này đã có Mẫn Tiên tôn và mọi người rồi, chi bằng chúng ta ra trấn thủ ngoài đại môn đi, huynh thấy thế nào?”

Tần Kha lắc đầu, dặn dò Trọng Tử: “Muội hãy ở lại trên này, chờ Tôn giả đến.”

Kể từ trận chiến sông Lạc, Trọng Tử luôn có một nỗi ám ảnh với nước, nàng chần chờ trong chốc lát, cuối cùng vẫn cắn răng nói: “Nói không chừng có chuyện lớn xảy ra, muội muốn đi xem, có lẽ sẽ giúp được gì đó.”

Tần Kha cũng không ép buộc, kéo Trọng Tử nhảy vào đáy nước.

Tư Mã Diệu Nguyên thấy thế tức giận đến trắng mặt, hất tay Nguyệt Kiều ra: “Muội cũng xuống xem!” Thì ra mỗi một giới trong lục giới không phải đều nói liền nhau, mà là nối liền qua nhân gian rồi mới thông nhau, năm đó ma tôn Nghịch Luân đánh lên Tiên giới, vì lúc đó muốn che đậy, giấu giếm không để cho Tiên giới biết được nên y đã lợi dụng sức mạnh của vạn ma trong Hư Thiên bí mật mở đường hầm này từ dưới đáy biển sâu vạn dặm nối đến Thiên trì ở Thiên Sơn này, đây là con đường dẫn từ Ma giới vào Tiên giới, cũng nhờ có được yếu tố thiên thời thích hợp, hôm đó là ngày bảy ngôi sao cùng gặp nhau mấy vạn năm mới có một lần, Bắc Đẩu sinh ma khí, hơn nữa Nghịch Luân vốn đã có thân thiên ma, có khả năng hiệu lệnh được vạn ma cho nên mới thành công.

Bị ma tộc bắt ngờ lên vào từ Thiên trì tấn công, lực lượng phái Thiên Sơn bị tổn thất nặng nề, cùng lúc đó Nghịch Luân đích thân dẫn đại quân theo đường nhân gian tiến thẳng đến tấn công ở ạt lên Nam Hoa, hình thành thế trận trong ngoài tấn công, việc này quả nhiên khiến cho Tiên môn không kịp trở tay. Vì viện binh chưa đến kịp, Thiên Sơn Lam lão Chương giáo đành phải dẫn đệ tử khổ chiến, cuối cùng Tuyết Lăng tiên tôn xả thân dùng pháp bảo trấn giáo của Thiên Sơn là Huyền Tinh Thạch mới chiến thắng được, tuy bảo toàn phái được Thiên Sơn nhưng Tuyết Lăng cũng bỏ mình. Nghịch Luân xông lên Nam Hoa, sau đó đã cùng Nam Hoa Thiên tôn ‘đồng quy vu tận’ trong trận chiến tại Thông Thiên môn.

Rất nhiều người đều đoán, đêm trước trận đại chiến Nghịch Luân đã đem một nửa ma lực phong ấn vào ma kiếm, có lẽ là do mở đường hầm này, vì dù sao muốn phá hủy rào cản tự nhiên tiên - ma của lục giới cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Kiếp nạn qua đi, Lạc Âm Phạm tiếp nhận chức vụ Thủ tọa tiên môn, hạ lệnh lấy trầm tích (*) của sông Hằng cùng với hàn thiết (**) dưới đáy biển luyện thành vũ, đổ vào đường hầm dưới đáy biển này, bịt kín nó lại. Bởi vì Nghịch Luân đã đền tội, sau này ma vương có tái sinh cũng không làm được gì, cho nên nhiều năm qua đường hầm này cũng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Nay Tiên giới xuất hiện hiện tượng kỳ lạ, nguyên nhân chắc chắn là bị ngoại lực khuấy nhiễu khiến trật tự tự nhiên bị phá hỏng, vì vậy rất có khả năng liên quan đến đường hầm này.

*) *Trầm tích: là các chất có thể được các dòng chảy chất lỏng vận chuyển đi và cuối cùng được tích tụ thành lớp trên bề mặt hoặc đáy của một khu vực chứa nước như biển, hồ, sông, suối.*

**) *Có thể hiểu là 1 loại sắt rất lạnh*

Đến gần đáy Thiên trì, cửa vào đường hầm dần dần hiện ra, Mẫn Vân Trung liền phát hiện có ma khí rất mạnh mẽ bao phủ nơi này, kêu lên một tiếng: “Không xong rồi!”, Mẫn Vân Trung vận tiên lực vào Phù Đồ Chương, ba luồng phong ấn đồng thời chụp xuống.

Ma lực, tiên lực va chạm vào nhau, sóng nước chung quanh quay cuồng, nhộn nhạo, bốn bóng người dần dần trở nên rõ ràng, Trọng Tử tập trung nhìn vào, ngoại trừ Dục Ma Tâm và Âm Thủy Tiên, còn có hai người nàng chưa từng gặp.

Một công tử trẻ tuổi, gương mặt trắng trẻo tóc đen, ăn mặc chỉnh tề, rất có phong thái vương công quý tộc, chỉ có điều cả người y tỏa ra yêu khí ngút trời.

Còn người kia là một hòa thượng gầy gò chừng ba mươi tuổi, tay cầm Pháp Hoa trường bằng gỗ từ đàn, thế nhưng trên người y lại khoác chiếc áo cà sa màu đen mà Phật Môn cấm dùng.

“Pháp Hoa Diệt!”

“Ái Phụng Niên!”

Các đệ tử theo sau cũng đã đến, nhìn thấy hai người này đều nhìn không được kinh hô, Trọng Từ thế mới biết tên của hai người này, thầm giật mình, không thể tưởng tượng được tứ đại hộ pháp của ma cung đều đến đây cả.

Sau khi đánh một chiêu, Mẫn Vân Trung bị chấn động lui về phía sau ba trượng mới đứng lại, cố gắng nuốt vào búng máu đang chực trào ra trong miệng, Lam lão Chương giáo và Tần Kha cùng bước lên phía trước tương trợ.

Thấy rõ tình thế, trái lại Mẫn Vân Trung lại lộ ra vẻ mặt vui mừng, cười lạnh: “Chỉ có bốn người sao?”

Vật bịt kín đường hầm lại bị phá hủy lần nữa, nhưng giờ đây bọn họ tới vẫn còn nhìn thấy bốn người này, tức là còn có một tấm rào cản tự nhiên cuối cùng của lục giới chưa bị phá tan.

Rào cản này từng bị Nghịch Luân phá hủy, hai mươi mấy năm qua được linh khí đất trời tu bổ, hiện nay cho dù rào cản không vững chãi như trước nhưng ma binh pháp lực yếu kém một chút cũng không thể phá hủy nó được. Trước mắt lực lượng của tiên môn rất yếu muốn đánh bại tứ đại hộ pháp quả thực rất khó, nhưng so với đối mặt trăm ngàn ma quân, thì vẫn còn rất may mắn.

Lam lão Chương giáo cũng nhẹ nhàng thở phào, ra hiệu bằng mắt với Mẫn Vân Trung, đồng thời vung kiếm, chúng đệ tử ở phía sau lập tức xông lên, triển khai kiếm trận, vây quanh tứ đại hộ pháp.

“Chỉ với bốn người bọn ta phái Thiên Sơn đã khó mà bảo toàn rồi.” Tiếng cười tà ác còn chưa dứt thân hình Ái Phụng Niên đã biến mất, nhưng trong khoảnh khắc bóng ma quỷ quái đó đã xuất hiện ở một chỗ khác, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bắt lấy một đệ tử Thiên Sơn kéo đến trước mặt, vận gậy cổ hút máu.

Nhìn thấy đồ đệ yêu quý bị giết, Lam lão Chương giáo giận dữ: “Dàn trận!”

Vừa dứt lời, một tiếng kêu thảm thiết lại vang lên, vài đệ tử không đầu lại ma lực cực mạnh, bỗng chốc hóa thành xương khô.

Lam lão Chương giáo vừa tức vừa đau: “Nghịch chương! Dám giúp ma tộc đối phó sư môn! Chỉ trách ta năm đó không nên nghe lời cầu xin của Tuyệt Lăng mà mềm lòng tha cho người một mạng!”

“Ta đã không còn quan hệ gì với Thiên Sơn từ lâu, sao lại có sư môn.” Âm Thủy Tiên liếc y một cái, thản nhiên nói: “Nếu không phải vì các người quá vô dụng, chẳng lẽ sẽ không phải chết, nể tình chàng gọi người là sư phụ, ta sẽ giữ lại mạng cho người.”

Trong chớp mắt, Ái Phụng Niên đã hút cạn máu tươi, tiện tay vứt thi thể sang một bên, áo dài nhẹ nhàng bay phất lên, vết máu trên người đã biến mất sạch sẽ, lại trở về bộ dáng vương tôn với vẻ phong độ, tiêu dao tự tại, nhìn Âm Thủy Tiên cười nói: “Hôm nay người có thể giết người thoải mái, ta cũng có thể hút máu thoải mái.”

Âm Thủy Tiên lạnh lùng nói: “Hút máu người, thật làm cho ta chán ghét mà.”

Ái Phụng Niên cũng không tức giận, cười ha hả.

Lam lão Chương giáo thở dài mấy tiếng, tự mình vung kiếm chém tới: “Khốn kiếp! Người cho là hôm nay người có thể thực sự thành công hay sao?”

Trên đường đến đây Trọng Từ đã nghe Tần Kha kể chuyện về đường hầm này, thầm nghĩ trong lòng.

‘Năng lực của Ma tôn Cửu U quả thực không nhỏ, không cần sức mạnh vạn ma của Hư Thiên cũng có thể đánh đến tận đây, có thể thấy được y đã có chuẩn bị sẵn kế hoạch từ mấy năm nay. Bây giờ tất cả tứ đại hộ pháp đều tập trung đầy đủ ở đây, nhưng y lại ẩn nấp không hiện thân, chẳng lẽ y muốn tiếp tục sử dụng kế sách lúc trước của Nghịch Luân, tự mình dẫn binh tấn công Nam Hoa hay sao?’

Trọng Từ như hít phải một hơi khí lạnh, suy nghĩ cẩn thận lần nữa lại cảm thấy không thể có khả năng này.

‘Nghịch Luân tu thành thiên ma tấn công lên Nam Hoa, đều phải mượn dùng ma lực của chúng ma trong Hư Thiên, Cửu U làm sao có thể lợi hại hơn được! Dù sao con đường nhân gian vô cùng quan trọng này chủ yếu là do tiên môn kiểm soát, những năm gần đây tiên môn các phái đều thừa lệnh của sư phụ phòng thủ con đường này rất nghiêm mật, chỉ dựa vào sức lực của Cửu U ma cung muốn tấn công Nam Hoa sợ là không dễ dàng gì.’

Lui từng bước, nếu có sư phụ cùng Ngũ chương giáo bọn họ ở đây, cho dù gặp chuyện không may cũng có thể bảo vệ cho mọi người.

Trọng Từ tự an ủi mình, vừa giúp đỡ các đệ tử Thiên Sơn vây công Âm Thủy Tiên vừa đưa mắt quan sát tình thế.

Giờ phút này tuy có tứ đại hộ pháp ma cung nhưng chỉ có ba người là chân chính ứng chiến, đại hộ pháp Dục Ma Tâm vẫn đứng ở cửa đường hầm, chẳng lẽ là...

Trọng Từ cả kinh: “Y muốn phá hủy tiên chương cuối cùng!”

Chiều theo kế hoạch của Dục Ma Tâm, để cho ba người Âm Thủy Tiên duy trì tình hình chiến đấu, còn y cùng người hiện đang ở ma giới bên kia rào cản tiếp ứng lẫn nhau, trong ngoài đồng thời tấn công, mưu tính hợp lực phá tan rào cản tiên ma được hình thành một cách tự nhiên này.

Phá bỏ được rào cản tiên ma, ma binh có thể sử dụng đường hầm này, từ nay về sau có thể quay lại tiên giới một cách dễ dàng. Mẫn Vân Trung cùng Lam lão Chương giáo đều nhận thấy được điểm ấy, nhưng bất đắc dĩ bị Âm Thủy Tiên, Pháp Hoa Diệt và Ái Phượng Niên đeo bám, không thể dứt ra, các thủ hạ đệ tử lại đang ở thế thua trong gang tấc.

Tam đại hộ pháp hợp lực, người như Mẫn Vân Trung làm sao có thể là đối thủ, cho dù có phải đệ tử đến các môn phái gần đây để cầu cứu, đi lại nhanh nhất cũng mất một hai ngày. Nếu cứ đánh tiếp như vậy, nhiều lắm cũng chỉ duy trì thêm được một ngày, không nói đến việc rào cản tiên giới sẽ bị phá bỏ, e rằng ngay cả phái Thiên Sơn cũng sẽ bị chìm trong tai ương.

Nếu tam đại hộ pháp thiếu đi một người...

Trọng Từ lòng lại xoay chuyển lần nữa, lớn tiếng: “Âm hộ pháp khoan đã, trước hết hãy nghe ta nói một lời!”

Âm Thủy Tiên xoay mặt nhìn nàng vài lần, nhận ra nàng: “Lại là ngươi.”

Trọng Từ hành lễ: “Âm hộ pháp vẫn còn nhớ ta.”

“Lại muốn lừa ta sao?”

“Không phải lừa, vẫn bói chi là muốn khuyên người một câu, năm đó Tuyệt tiên tôn vì bảo vệ Thiên Sơn mà không tiếc bị tiêu tan tiên phách. Âm tiên bói vì Tuyệt tiên tôn mà nhập ma, nhưng vẫn một lòng kính trọng, yêu thương người. Nếu như Âm tiên bói đã kính trọng, yêu thương Tuyệt tiên tôn như vậy, sao lại nhẫn tâm hủy diệt môn phái mà người đã dùng cả tính mạng để bảo vệ?”

“Chỉ bằng ngươi mà cũng muốn thuyết phục ta sao?” Âm Thủy Tiên cười lạnh.

Trọng Từ cũng không lảng tránh: “Văn bói không dám, nhưng Tuyệt tiên tôn chính là chết trong tay ma tộc, ngược lại giờ đây Âm tiên bói lại trợ giúp ma tộc tấn công phái Thiên Sơn, nếu Tuyệt tiên tôn biết được chẳng phải người sẽ rất thất vọng sao?”

Âm Thủy Tiên nhaoáng một cái phồng tới trước mặt Trọng Từ: “Đáng tiếc, ta quyết sẽ không phản bội ma cung.”

Bàn tay tựa như tay quý lóe lên ánh sáng xanh lam, chụp về phía cổ Trọng Từ, Tàn Kha đang muốn đến giúp, Mẫn Vân Trung cũng định đến cứu thì đã thấy Linh Chi nhanh hơn một bước đến chắn trước mặt Trọng Từ. Văn Linh Chi nhanh chóng đẩy nàng sang nơi khác, Mẫn Vân Trung quát khê: “Còn không im lặng! Mau đi ra ngoài tức tốc báo tin cho sư phụ con ngay!”

Bây giờ phải rời khỏi Thiên Sơn sao? Trọng Từ lắc đầu: “Thứ cho Trọng Từ không thể tuân mệnh.”

Mẫn Vân Trung chuyển giận thành vui, chắn ngang sự công kích của Ái Phượng Niên: “Hài nhi ngoan, ta biết con rất can đảm, nhưng nay Âm Phàm chỉ có mình con là đồ nhí, sao có thể dễ xảy ra chuyện gì được, con không thể phụ lòng mong mỏi của sư phụ con được.”

“Tiên tôn và sư huynh, sư đệ đều ở đây khỏ chiến, nếu Trọng Từ lâm trận bỏ chạy, còn gì là thể diện của sư phụ nữa, Tiên tôn không cần lo lắng, con có thể tự ứng phó.”

Mẫn Vân Trung bất đắc dĩ, lại tiếp tục đánh với Ái Phượng Niên.

Trọng Từ lại nhìn sang Âm Thủy Tiên, thấy nàng ta tuy rằng không chịu dùng tay, nhưng thế công đã chậm đi rất nhiều, rõ ràng là đang do dự, không khỏi mừng thầm.

Một nữ tử si tình như vậy, sao lại trở thành ma nữ đáng sợ như trong truyền thuyết chứ?

Nghĩ vậy, Trọng Từ bạo gan nói: “Nơi đây chính là chỗ Tuyệt tiên tôn đã xả thân, Trọng Từ không thể so sánh được với tiên tôn người, chỉ đành nguyện đi cùng tiên bói mà thôi, cũng may là Tuyệt tiên tôn đã mất, Âm hộ pháp không cần kiêng kỵ gì cả, đừng nói là giết ta, cho dù giết hết cả đệ tử Thiên Sơn, cũng không tính là gì.”

Âm Thủy Tiên thu kiếm lại: “Ngươi cho là không có ta, các ngươi có thể ngăn cản chúng ta được sao?”

Nói xong quả nhiên Âm Thủy Tiên lui về một bên.

Mặt Ái Phượng Niên biến sắc, cao giọng cười rộ lên: “Xem Âm hộ pháp chúng ta kìa, lại đi nghe lời một con ranh con.”

Dục Ma Tâm xoay người, giận dữ: “Âm Thủy Tiên, ngươi muốn chết sao?”

Âm Thủy Tiên vẫn im lặng không nói gì.

Không có sự tiếp sức của Âm Thủy Tiên, Ái Phụng Niên và Pháp Hoa Diệt dần dần cũng lâm vào thế yếu, nhóm người Tàn Kha đã thoát thân khỏi trận, đồng loạt công kích về phía Dục Ma Tâm, Mẫn Vân Trung cùng Lam lão Chương giáo cũng mừng rỡ.

Dục Ma Tâm bị tấn công không thể tập trung phá hủy đường hầm, y lắc mình tránh né sự công kích của Tàn Kha: “Người thấy Thánh quân đã nhiều lần tha thứ cho người nên muốn làm càn sao?”

Âm Thủy Tiên do dự.

Dục Ma Tâm không hề bức ép nàng, cũng không phá hủy đường hầm nữa mà cười lạnh tấn công sang Trọng Tử: “Cái miệng người thật lợi hại! Chỉ bằng bọn ta trước tiên tiêu diệt Thiên Sơn, sau mới mở ra đường hầm.”

Trọng Tử đã từng nếm qua chương pháp của y nên nào dám đón đỡ, chỉ còn biết né tránh.

Dục Ma Tâm nhúng tay vào, thực lực hơn xa so với Âm Thủy Tiên, hỗn chiến diễn ra kịch liệt, đệ tử hai phái Thiên Sơn, Nam Hoa liên tục bị đánh bại lui về, xem tình hình này mọi người trong tiền môn đang bị đẩy rời khỏi Thiên trì.

Trong lòng Trọng Tử thấp thỏm, vô cùng bất an.

Nhìn bộ dáng của Dục Ma Tâm là muốn tốc chiến tốc thắng tiêu diệt phái Thiên Sơn, sau cùng buộc phái Thiên Sơn lâm vào hiểm cảnh. Nhưng nghĩ theo hướng khác, nếu có thể dẫn dụ bọn họ rời khỏi đây sẽ không còn ai đến phá hủy rào cản tiên ma nữa, ngược lại đường hầm tạm thời sẽ được an toàn.

Dục Ma Tâm cùng hai tên hộ pháp đánh ép sát dần dần đẩy người trong tiền môn tiến lên mặt hồ của Thiên trì, đột nhiên có người phát hiện có điều gì đó không ổn, hét lớn: “Không ổn rồi! Mau lui lại!”

Mấy luồng khí xanh từ trong ống tay áo của Dục Ma Tâm bay ra, phóng về phía nhóm người Trọng Tử.

“Dục độc, cẩn thận!” Chúng đệ tử đều lui ra tránh né.

“Ngăn bọn chúng lại!” Lam lão Chương giáo hét lớn, xung quanh có vài bóng người thoáng hiện, lao thẳng tới tứ đại hộ pháp, giống như đã sớm có chuẩn bị.

Trọng Tử do không phản ứng kịp, chợt thấy một luồng hơi nóng xâm nhập vào cơ thể với tốc độ cực nhanh xâm nhập đến tận tim sau đó biến mất không thấy tăm hơi. Trọng Tử vô cùng kinh hãi, nàng vội vàng vận khí kiểm tra cẩn thận, nhưng dường như cũng không có gì đáng lo ngại, dòng hơi nóng kia giống như đá chìm đáy biển, rốt cuộc cũng không còn cảm giác nữa, linh lực vẫn tuần hoàn tự nhiên như trước, thấy không có gì xảy ra cho nên nàng cũng không quan tâm đến nữa.

Tầm mắt mọi người đều bị phía bên kia hấp dẫn, không ai lưu ý đến nàng.

Không biết từ đâu chợt xuất hiện một luồng sáng xanh, phóng tới bên cạnh Âm Thủy Tiên đang đứng ở ngoài quan sát cuộc chiến.

“Sư phụ!”

.....

Xuất quỷ nhập thần như vậy chỉ có thể là Lạc Âm Phàm vốn đang ở Nam Hoa, nhưng lúc này đây hắn lại hiện thân ở giữa không trung, đứng bên cạnh còn có vài vị Chương môn phong thái tiên giá, trên mặt đang mỉm cười.

Nhìn thấy đôi mắt phượng của đồ đệ nhỏ sáng lấp lánh, Lạc Âm Phàm trước tiên bước đến bên cạnh xoa đầu nàng, lại nhìn về phía Âm Thủy Tiên: “Tức như thế nào?”

Chuyện gì xảy ra, sao sư phụ lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Trọng Tử cũng ngỡ ngàng, chợt nghe Tàn Kha đứng bên cạnh nói: “Tôn giả đã sớm phát hiện ra động tĩnh ở đáy biển sâu này rồi sao.”

Lúc này Trọng Tử mới hiểu ra, vừa vui sướng vừa nghi hoặc.

Thì ra sư phụ đã sớm bố trí cạm bẫy, khó trách Mẫn Tiên tôn cùng Lam lão Chương giáo mặc dù hoảng nhưng không loạn, vậy là những gì mình mới vừa nói với Âm Thủy Tiên cũng coi như ‘chó ngáp phải ruồi’, dù đồ Dục Ma Tâm nói lòng muốn tiêu diệt phái Thiên Sơn, đánh giết lên đến tận mặt hồ Thiên trì mới làm cho sư phụ hoàn thành việc này sao?

Quả nhiên, sắc mặt Mẫn Vân Trung hoàn toàn không có chút bất ngờ nào cả, Lam lão Chương giáo còn nhìn nàng mỉm cười gật đầu.

Sư phụ muốn lấy Tức Như thế nào? Trọng Tử nhìn Lạc Âm Phàm

Lạc Âm Phàm chậm rãi đi đến trước mặt Âm Thủy Tiên: “Giao Tức Như thế nào? Ta sẽ tha cho người một mạng.”

Âm Thủy Tiên cười nhẹ một tiếng, giọng điệu đầy giấu cợt: “Chàng đã chết từ lâu rồi, người không cần phải cho chàng thể diện lớn như vậy.”

Lúc này Dục Ma Tâm đã quay lại cửa đường hầm dưới đáy hồ, nghe vậy xoay người cười lạnh: “Lạc Âm Phàm, cái bẫy này ngươi thiết đặt quả thật rất hoàn hảo, đáng tiếc ngươi tìm nhầm người rồi, Tức Nhưỡng không có trong tay Âm Thủy Tiên mà đang ở trong tay ta!”

Lạc Âm Phàm nhú mày.

Dục Ma Tâm đầy căm tức nhìn Lạc Âm Phàm, vươn tay lấy ra một cái túi giấu.

Lạc Âm Phàm đón lấy, cũng không xem kỹ, Mặc Phong kiểm tự động trở vào trong vỏ.

“Ta cần ngươi cứu sao?” Âm Thủy Tiên cá giận nói: “Hắn đã có được đá đa sắc, nay lại muốn Tức Nhưỡng là có ý lấp lại đường hầm, giao cho hắn Tức Nhưỡng tất sẽ làm hỏng đại sự của Thánh quân!”

Dục Ma Tâm không để ý tới nàng, quay đầu bỏ đi: “Rút!”

Thấy ba bóng người biến mất ở cửa đường hầm, Âm Thủy Tiên chợt ngăn ngó, cũng đi theo sau, tuy mọi người muốn tiếp tục truy sát, nhưng Lạc Âm Phàm đã nói là làm, nói tha thì sẽ tha, cho nên cũng không có người nào dám đuổi theo nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 38: Hoa mai trong đêm tuyết

Thì ra là Lạc Âm Phàm đã sớm phát hiện ra đường hầm dưới đáy biển khác thường, và cũng đã dự đoán là do người của Cửu U ma cung gây nên.

Các phái đều đang chuẩn bị cho đại hội tiên môn nên trong các phái đều vắng lặng ít người vì mọi người đều đến Thiên Sơn trước. Riêng Lạc Âm Phàm đi an bài tăng cường các đệ tử tiên môn ở nhân gian phòng thủ ở những tuyến đường quan trọng để ngăn ngừa người của ma cung nhân cơ hội này mà kéo đến xâm phạm, hoặc là lỡ như có gặp chuyện không may thì cũng có thể biết được tin tức một cách chính xác và nhanh nhất. Mà quan trọng hơn tất cả vẫn là đường hầm trước mặt. Lạc Âm Phàm cùng với vài vị cường môn đã bàn bạc và quyết định đến Thiên Trì để xem xét, lúc đến nơi chỉ thấy vật dùng để phong tỏa miệng đường hầm lúc trước đã bị phá tan tành, miệng đường hầm bị ma khí bao phủ, phần lớn các bộ phận của thông đường hầm bị ngăn trở ở bên ngoài bức tường tự nhiên ngăn cách giữ hai giới tiên ma.

Bức tường tự nhiên ngăn cách giữa hai giới tiên ma, nếu nói là nó yếu ớt thì không đúng bởi nó có thể ngăn cản được cả trăm ngàn ma quân, nhưng nếu nói nó chắc chắn thì cũng không hẳn bởi vì người có pháp thuật cao cường vẫn có thể xông qua được.

Mẫn Vân Trung : "Phải mau chóng tu sửa lại đường hầm ngay, không thể trì hoãn được."

Lạc Âm Phàm bình tĩnh đáp lại: "Mấy ngày trước ta cùng với mấy vị cường môn âm thầm đi đến núi Lạc Hà, đã lấy được một khối đá đa sắc có thể dùng để tu sửa đường hầm, nay lại có tức nhưỡng của thần giới nữa, lần tu bổ này chắc chắn sẽ vĩnh viễn diệt trừ được hậu họa."

Thì ra hắn đã sớm có ý định tu sửa đường hầm, nên mới bày mưu tính kế để lấy tức nhưỡng từ trong tay đám người của Cửu U ma cung. Mẫn Vân Trung vốn là đang rất cảm kích lại nghe nói là đá đa sắc cũng đã thuận lợi thu hồi được rồi không khỏi vui sướng vội vàng đốc thúc: "Vậy thì còn chờ gì nữa, chúng ta mau giải quyết việc này đi thôi!"

"Có chút không ổn!" Ở bên cạnh Lam lão cường giáo cẩn thận xem xét tình hình bên trong đường hầm rồi bỗng nhiên lắc đầu, "Khí nóng từ trong lòng đất bốc lên quá mạnh, hình như nước biển ở trong đáy biển sâu có xu thế chảy ngược, mặc dù Dục Ma Tâm đã rút lui nhưng mà rõ ràng là không cam lòng, chỉ sợ là bọn chúng sẽ để lại cạm bẫy. Nếu như bây giờ mọi người xuống dưới đó tu bổ sẽ rất nguy hiểm."

Trọng Tử lập tức nhìn sang Lạc Âm Phàm.

Quả nhiên là không ngoài dự đoán của nàng, Lạc Âm Phàm nói: "Ta xuống đó xem thử."

"Sư phụ!"

"Ta đi cùng với con, nếu lỡ có chuyện gì xảy ra thì cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau." Mẫn Vân Trung thần nhiên nói, "Phía trên đường hầm này, làm phiền Lam cường giáo phái đệ tử ra bảo vệ và canh gác, không thể để xảy ra bất cứ việc ngoài ý muốn nào được."

Lam lão cường giáo khuyên bảo không được đành phải bắt đầu dĩ đồng ý: "Tiên tôn cứ yên tâm, ta sẽ tự mình dẫn người đến trấn thủ ở đây."

.....

Trong số các khách mời của đại hội tiên môn sắp tới thì chương giáo và đệ tử của các môn phái lớn đều đã tới, Nam Hoa có Ngu Độ, Thanh Hoa cũng có Trác Diệu và đám người Ngọc Hư Tử ở Côn Luân cũng đã đến.

Nhưng lại phát sinh ra chuyện ngoài ý muốn là Cửu U ma cung lại không hề dẫn quân tấn công lên Nam Hoa, thậm chí ngay cả một chút động tĩnh cũng không có, mà chỉ phái tử đại hộ pháp xông vào đường hầm. Hành động này của Cửu U ma cung khiến cho tâm tư của mọi người như có trăm mối tơ vò không thể giải thích được. Nếu nói một cách nghiêm chỉnh thì hành động lần này của Cửu U cũng vẫn chưa làm lộ ra cái gì gọi là ưu việt cho lắm, mưu tính trong bao nhiêu năm lại chỉ đơn giản là phá hư đường hầm thôi sao, chẳng lẽ chỉ muốn làm cho tiên môn loạn thêm một chút nữa thôi sao?

Nhưng mà chuyện đó giờ cũng không khiến mọi người bận lòng lắm, bởi vì chuyện quan trọng đáng quan tâm nhất trước mắt vẫn là chuyện Lạc Âm Phàm và Mẫn Vân Trung đã đi xuống đường hầm. Ngu Độ cùng Trác Diệu và vài vị chương môn sau khi thương lượng và bàn bạc một hồi cũng quyết định xuống hỗ trợ hai người.

Nghe nói đám người của Ngu Độ cũng đi xuống đường hầm, Trọng Tử mới cảm thấy yên tâm hơn một chút. Suốt bảy ngày qua, nàng đều ngồi dưới gốc cây tuyết tùng bên cạnh Thiên Trì nhìn về phía xa xa mà không chịu rời đi. Tần Kha đã tới khuyên bảo nàng mấy lần nhưng không lay chuyển được nên sau đó cũng chỉ đến để xem nàng chứ không khuyên bảo gì nữa.

Trật tự nơi Tiên giới bỗng trở nên điên đảo, những đám tuyết trắng muốt bị hòa tan làm hiện ra những cây tùng xanh thẫm. Chuyện xảy ra lần này thực sự đã làm Trọng Tử vô cùng hoảng hốt, chỉ bảy ngày thôi mà sao nàng có cảm giác giống như đã bảy năm đằng đẵng trôi qua rồi.

"Trọng Tử." Có người ở phía sau nhẹ giọng gọi nàng.

Trọng Tử chậm rãi xoay mặt nhìn một lúc lâu mới nhận ra được người vừa tới, không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn, đứng dậy hành lễ: "Vân tiên tử."

Trác Vân Cơ đã thay đổi y phục màu xanh thường ngày bằng một bộ y phục màu hồng nhạt, nở nụ cười tươi vừa đẹp vừa hiền hậu như hoa sen đầu hạ: "Đừng lo lắng, người sẽ an toàn thôi."

Đã chờ đợi suốt mấy ngày mà không có bất cứ tin tức nào của Lạc Âm Phàm, Trọng Tử vốn đang rất phiền lòng giờ lại nghe từ "người" thốt ra từ miệng của Trác Vân Cơ thì tự dưng một con tức giận vô cớ không hiểu nổi lại dâng lên trong lòng, không kìm nén được mà khẽ hừ nhẹ cau có nói: "Thật không."

Trác Vân Cơ nghe thấy giọng của Trọng Tử như thế thì khẽ nhún vai.

Trọng Tử lập tức phát hiện ra ngay là mình có chỗ không đúng, cả người toát mồ hôi lạnh, vội vàng giãn nét mặt ra: "Xin Vân tiên tử chớ trách, chỉ vì con có chút sợ hãi trong lòng nên đã cư xử không đúng mực."

Trác Vân Cơ gật đầu rồi nhẹ nhàng an ủi nàng mấy câu sau đó liền rời đi.

Vô duyên vô cớ lại dám thất lễ với người lớn, may mắn là tính tình của tiên tử tốt nên mới không sao. Trọng Tử nhẹ nhàng thở ra, nhìn theo bóng dáng của Trác Vân Cơ rời đi, đưa tay lên kéo một cành cây tùng xuống, âm thầm buồn bực trong lòng.

Ngồi nghỉ lại tinh huống mới vừa rồi mà Trọng Tử còn thấy chính bản thân nàng còn bị dọa cho phát khiếp. Cái giọng cười lạnh lẽo xa lạ kia khiến cho người khác nghe được mà có cảm giác lông tóc dựng đứng hết cả lên, giống như nó không chịu bất cứ một sự khống chế nào cứ thế là hừ lên một tiếng tự động phát ra từ cổ họng. Rõ ràng là thường ngày nàng có thể khống chế cảm xúc của bản thân rất tốt, ai ngờ được gần đây tính tình lại đột nhiên thay đổi nhiều đến thế, mà lại thay đổi mạnh mẽ theo chiều hướng tiêu cực nữa chứ, ngay cả một chút cảm xúc như vậy mà cũng không che giấu được. Chẳng lẽ nguyên nhân là do nàng đang sốt ruột và lo lắng cho sự phụ hay sao?

Nàng vẫn đang còn lẩn quẩn trong nghi hoặc và hoảng sợ thì bỗng nhiên một tiếng nổ lớn như muốn phá tung tất cả vang lên bên tai, nước trên bề mặt Thiên Trì nổi lên cuộn cuộn mang theo vô số những con sóng lớn nhỏ.

Đã xảy ra chuyện gì?

Trọng Tử biến sắc không suy nghĩ được gì nữa, chạy như điên đến trung tâm của Thiên Trì.

Bất chợt gặp phải biến đổi lớn như vậy, tiên lực từ bên trong đường hầm được giải phóng ra ngoài một cách mạnh mẽ buộc Lam lão chương giáo và chúng đệ tử đang bảo vệ miệng đường hầm đều bị bức lui ra ngoài. Và từ giữa mặt nước lần lượt từng người bay vọt lên đứng lơ lửng giữa không trung ngay trên mặt nước, Ngu Độ, Mẫn Vân Trung, Trác Diệu... tất cả đều là các vị chương môn và tiên tôn lúc trước đi xuống trợ giúp Lạc Âm Phàm tu sửa đường hầm.

Rất nhiều người đứng đó, nhưng không một ai mở miệng nói gì cả.

Trọng Tử chỉ để ý tìm kiếm một bóng hình quen thuộc trong đám người kia, nhưng tìm hoài tìm mãi mà không thấy đâu, sau một lúc lâu thì sắc mặt nàng trắng bệch, giữ chặt lấy cánh tay của Tần Kha run giọng hỏi: "Sao lại thế này?"

Tần Kha không đáp lại lời nàng nhưng sắc mặt cũng rất khó coi.

Sự im lặng này thật đáng sợ, nó khiến cho Trọng Tử cảm giác được rất rõ trong lòng ngực dường như có thứ gì đó nứt ra rồi vỡ tan vỡ, nàng thất thần nói: "Chương giáo đã lên, miễn tiên tôn cũng lên rồi, sự phụ của muội đâu? Có phải người đã sớm lên rồi không, người đã ra ngoài rồi đúng không?"

Tần Kha trầm mặc một lát rồi cầm tay nàng an ủi: "Muội đừng vội, có lẽ..."

Trọng Từ bỗng nhiên đẩy tay Tần Kha ra: "Muội muốn đi xuống đó xem thử!"

Ngay tại thời điểm nàng định nhảy xuống đường hầm thì từ trong Thiên Trì lại nổ vang một tiếng nữa, nước từ trong hồ bắn tung tóe khắp nơi, một bóng áo trắng từ trong nước chậm rãi bay lên, cả người ướt đầm nhưng trên khuôn mặt lại không hề chật vật dù một chút.

Chỉ trong nháy mắt, hơi nóng từ bốn phía bắt chợt rút đi, thay vào đó là sự lạnh lẽo tràn ngập.

Ánh nắng vàng nhạt đang chiếu rọi khắp nơi biến mất cực nhanh, trên đỉnh đầu lại một lần nữa bị một lớp màn u ám thật dày che phủ. Chỉ trong giây lát, những bông tuyết trắng muốt nhẹ nhàng, phiêu du là tả đầy trời, giống như một tấm màn mỏng manh được điểm xuyết bằng những bông tuyết nhỏ li ti nhẹ nhàng buông xuống.

Bóng người quen thuộc kia đứng sừng sững trong màn tuyết, ánh tuyết trắng muốt lại càng làm tăng thêm vẻ trang nghiêm của người ấy.

Trọng Từ ngây ngốc cả người, chỉ biết giương mắt lên mà nhìn người ấy, ở bên cạnh mọi người vui mừng khôn xiết. Trong phút chốc tất cả mọi thứ đều tự động lui về phía sau biến thành phông nền cho cảnh tượng này. Trong tai nàng giờ đây không nghe thấy bất cứ một thanh âm nào, trong đôi mắt nàng cũng không còn nhìn thấy bất cứ một người nào khác nữa, chỉ chứa đầy một bóng hình duy nhất. Rốt cục, nàng không thể kìm chế được nữa, bước chân như bị thúc giục liền xông lên bỏ nhào vào trong lòng người đó, hai tay run run ôm chặt lấy người đó, nghẹn ngào không nói nên lời.

Người có biết hay không, mới vừa rồi nàng đã vô cùng sợ hãi! Nếu như người không về thì nàng phải làm sao?

Không phải là nàng đang nằm mơ chứ? Trọng Từ cuống quýt ngược mặt lên, bàn tay vẫn không ngừng run run đưa lên lau khô nước mắt đang ướt đầm trên mặt, mở to hai mắt ra để xác nhận —— trước mắt nàng là một khuôn mặt tái nhợt nhưng rất bình tĩnh, còn mang theo một chút mỏi mệt nữa. Trong khoảnh khắc ánh mắt của người cũng cúi xuống nhìn nàng, trong ánh mắt đó như không tự giác mà toát ra vài phần dịu dàng và yêu thương.

Trọng Từ lại lập tức vui mặt vào lòng Lạc Âm Phàm một lần nữa, nàng muốn nói thật nhiều nhưng lại không nói được gì, chỉ ôm chặt lấy sư phụ vừa cười vừa khóc.

Trước mặt mọi người mà bị đồ đệ ôm chặt cứng như vậy, Lạc Âm Phàm vừa cảm động lại vừa xấu hổ, nhẹ nhàng đẩy Trọng Từ ra: "Trọng nhi?"

Dường như có thứ gì đó như mầm móng đang nảy nờ và sinh sôi trong lòng nàng, nó rục rịch từng chút một giống như hạt giống đang bắt đầu nảy mầm mạnh mẽ phá vỡ lớp vỏ bọc ở bên ngoài để vươn ra. Trọng Từ cũng không nói rõ được cảm giác này là gì mà chỉ biết nàng lưu luyến vòng tay ôm ấp ấm áp này, không muốn rời xa nó, bởi vậy hai tay của nàng vẫn ôm chặt lấy người không chịu buông, trong miệng lầm bầm: "Sư phụ."

Hắn cảm nhận được cơ thể đang áp sát vào hắn đã gây đi rất nhiều, dung nhan tiêu tụy, khuôn mặt hốc hác, chắc chắn là con bé luôn luôn lo lắng vì hắn rồi. Lạc Âm Phàm thấy thế cũng mềm lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên hai vai Trọng Từ: "Sư phụ không sao mà, con khóc cái gì nào."

Hai người vốn là thầy trò, hơn nữa tình hình mới vừa rồi quả thực cũng được coi là ranh giới sinh tử. Trong những tình huống đặc thù như thế này mọi người tất nhiên sẽ không so đo, chế giễu hay để ý gì cả, vui mừng còn chưa hết thì còn tâm trí nào mà để ý nọ kia nữa. Chỉ có duy nhất Lam lão chương giáo đứng ở bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng này khẽ nhún mày lại.

Mẫn Vân Trung ngày thường mặt mày đăm chiêu, kiếm lấy một nụ cười cũng khó, thế mà đứng trước tình huống này cũng tươi cười, lên tiếng khẽ trách mắng nhưng lại đầy yêu thương: "Con bé này, đã lớn như vậy rồi mà cũng không sợ bị mất mặt sao, sao lại ôm cứng sư phụ con như thế hả, còn không buông tay ra để cho sư phụ con lại đây!"

Trọng Từ nghe Mẫn Vân Trung trách mắng lập tức hoàn hồn lại, phát hiện ra tất cả mọi người đều đang nhìn mình, khuôn mặt không khỏi đỏ ửng lên vì xấu hổ.

Lạc Âm Phàm khẽ ho nhẹ một cái ý bảo nàng buông tay ra rồi nói: "Đường hầm đã được phong tỏa lại, từ nay sẽ kiên cố đóng chặt lại vĩnh viễn."

Khi thấy hắn bình yên từ trong đường hầm đi ra thì cũng có nghĩa là mọi việc đã thành công không còn nghi ngờ gì nữa, tuy mọi người đều sớm dự đoán được kết quả này rồi, nhưng bây giờ nghe chính miệng Lạc Âm Phàm xác nhận và chứng thực thì lại càng yên tâm hơn, cất lời chúc mừng không ngớt.

Trác Diệu nhân dịp người người đều vui mừng liền đề nghị: "Đại hội Tiên môn ngay liền kè, sao tôn giả không mượn nó để tổ chức ăn mừng một phen nhỉ?"

Lạc Âm Phàm vui vẻ gật đầu: "Cũng nên như vậy."

Mọi người đều vỗ tay hưởng ứng, cười to thật sáng khoái.

.....

Trật tự của tiên giới đã được khôi phục lại, trên dưới tiên môn đều vô cùng vui mừng, sự kiện lần này được tổ chức tại Hương Lĩnh. Lúc này khắp nơi là rượu ngon cùng với thức ăn nổi danh chốn tiên môn. Số người tham dự không dưới một vạn người, đại hội tiên môn lần này so với mấy lần trước thực sự náo nhiệt và quy mô hơn rất nhiều. Bởi vì chiến tích lần này là đã phong tỏa đường hầm ngăn cách giữa hai giới tiên ma dưới đáy biển thành công, vĩnh viễn diệt trừ đi hậu họa cho tiên giới, đó là kết quả mà đám người của Lạc Âm Phàm phải lao tâm khổ tứ tìm mọi cách mới đạt được, bởi vậy từ trên xuống dưới khắp tiên môn đều ca tụng công lao của họ, người người cất cao giọng hát hòa cùng với tiếng đàn và những điệu múa để chúc tụng, rồi cùng

nhau thi triển thuật pháp, tận tình nâng chén, quả nhiên là nhạc điệu chốn thần tiên.

Những bông tuyết trắng muốt bay là tả trong không trung, dường như nó cũng hòa mình vào sự vui sướng khôn xiết đó. Những tảng băng lạnh lẽo đông cứng tạc thành những chiếc bàn ăn và đồ dùng thật tinh xảo, trong những vật dụng bằng băng, rồi trong các băng đẳng được khảm vào những viên minh châu tỏa ánh sáng rực rỡ, ánh sáng của những viên dạ minh châu chiếu rọi khắp Hương Lĩnh, đem nơi này biến thành ngày dài bất tận mà không có bóng đêm.

Không biết có phải là vì chiến tích lần này quá mỹ mãn hay không mà từ khi bắt đầu mọi người đều đã rất hào hứng. Các tiên nhân thi triển bản lĩnh dùng băng biến ra chỗ ngồi cho mình, rồi biến thành nào là hoa sen, nấm, cá chép... Khi còn tỉnh thì tiếp tục vui chơi thỏa thích, ăn uống thật sáng khoái, khi say thì nằm nghỉ ngay tại chỗ trên những chiếc giường bằng băng mà mình đã tạo ra.

Mấy vại bầu rượu được uống cạn như nước lã, phía trên thì dùng Lưu Hà, phía dưới lại dùng Quỳnh Hương.

Lạc Âm Phạm ngồi ở bên này được rất nhiều người tới kính rượu, tất cả bọn họ đều là những người có thân phận, Trọng Tử ngượng ngùng ngồi sát vào bên trong rồi lặng lẽ di chuyển xuống phía dưới ngồi bên cạnh Yến Thực Châu, mời nàng uống hai chén rượu rồi lại nhìn trái nhìn phải tìm kiếm: "Tỷ tỷ, sao không thấy Tàn sư huynh đâu?"

Yến Thực Châu cười cười chỉ: "Y ngồi uống rượu bên kia kia."

Trọng Tử nhìn theo ngón tay của Yến Thực Châu thì quả nhiên nhìn thấy Tàn Kha đang cùng với một thanh niên mặc Hoa phục đứng kề nhau. Trọng Tử nhìn lại thật cẩn thận chợt phát hiện người thanh niên kia nhìn có gì đó rất quen thuộc, rồi cũng nhớ ra: "Đó không phải Trác thiếu cung chủ sao, muội đã gặp y một lần rồi."

Yến Thực Châu nghe Trọng Tử nói vậy liền buông chén rượu xuống, giọng đầy khẩn trương hỏi: "Muội gặp y được bao lâu rồi? Y có bắt nạt muội không?"

Trọng Tử cảm thấy rất kỳ lạ, liền hỏi lại: "Tỷ nói như thế nghĩa là sao? Muội thấy y rất thân thiện mà."

"Thân thiện?" Yến Thực Châu há hốc miệng đầy ngạc nhiên, sau một lúc lâu mới cười rộ lên, "Muội không bị y lừa gạt gì là tốt rồi, nhưng mà cũng phải nói là cho dù có cho y mượn mười lá gan, y cũng tuyệt đối không dám nghĩ cách trêu chọc đến muội." Yến Thực Châu vừa nói, vừa đưa tay cầm lấy một miếng trái cây đưa lên miệng ăn: "Chắc là muội không biết danh tiếng của y đâu nhỉ? Y vốn là người rất nổi tiếng trong tiên giới, nữ đệ tử nổi danh của các môn phái thì có đến hơn một nửa là nhắc đến y."

Trọng Tử "A" lên một tiếng rồi nói: "Muội nhớ ra rồi, y rất sợ cái người tên là Chức Cơ kia." Yến Thực Châu nói: "Đáng đời! Y và Văn sư cô của muội có điểm giống nhau là cả hai người đều trùng hợp tu được tiên cốt lúc hai mươi chín tuổi, nhưng y đã ý vào đó mà càng ngày càng trở thành một con người hời hợt, suốt ngày ăn gian nói dối, phong lưu thành tánh nổi danh khắp tiên môn, năm đó y còn từng đến Nam Hoa cầu thân sư tỷ của muội hai lần đấy."

"Sư tỷ? A ha." Trọng Tử cảm thấy thật vui vẻ, "Sư tỷ không thích những người như vậy đâu."

"Chẳng phải là do Tôn giả không đồng ý hay sao." Yến Thực Châu đưa tay rót một chén rượu rồi nói tiếp, "Sư tỷ của muội xảy ra chuyện mới được vài năm, y đã cưới cháu gái của Mẫn tiên tôn là Mẫn Tổ Thu. Nghe nói khi bắt đầu tình cảm của hai người rất mỹ, ai ngờ đâu có một ngày, vị thiếu cung chủ này không biết đã nghe được chuyện gì mà đột nhiên cãi nhau với phu nhân một trận thật lớn rồi sau đó không hề thấy y bước đến phòng của phu nhân mình nữa bước và từ đó về sau hai người đó cứ như vậy."

Trọng Tử nghe vậy thì không khỏi kinh ngạc buột miệng hỏi: "Mẫn tiên tôn lợi hại như vậy mà cháu gái của tiên tôn bị người ta khi dễ thế mà chẳng lẽ người không quản được hay sao?"

Yến Thực Châu bản tính vốn tùy tiện, hơn nữa lúc này nàng đã uống hơi nhiều cho nên cũng chẳng cần dè chừng gì nữa, chỉ đưa mắt nhìn bốn phía, nhỏ giọng cười nói: "Quản, biết quản như thế nào bây giờ, Mẫn tiên tôn mặc dù lợi hại nhưng cũng đâu thể bắt y trói chặt lại rồi đưa đến trên giường cháu gái mình được."

Trọng Tử thoáng đỏ mặt, vui vẻ cười lên thành tiếng chung với Yến Thực Châu.

"Còn cái người gọi là Chức Cơ kia là sao nhỉ?"

"Muội đừng vội cứ từ từ nghe ta nói đã nào." Yến Thực Châu lại nâng một chén rượu nữa với nàng, xong rồi mới tiếp tục nói, "Trác thiếu cung chủ vốn chỉ là muốn trêu hoa ghẹo nguyệt tìm vui thôi chứ cũng không có ý gì khác, nhưng y không thể nào ngờ được mấy năm trước lại gặp phải một nhân vật lợi hại như vậy, người đó chính là Chức Cơ con gái của Đông Quân. Vị tiên tử cuồng đại này ý vào cha mình là nhân vật hàng đầu đã tìm tới tận Thanh Hoa cung, chỉ trích Trác thiếu cung chủ đã lừa gạt nàng ta, đòi y phải chịu trách nhiệm với mình. Đương nhiên là Trác thiếu cung chủ kia làm sao mà dám đứng ra nhận trách nhiệm này chứ, bởi vậy đã sớm né tránh đi. Trác cung chủ cũng chỉ có mình người này là con nên không làm sao được, lại không thể nói chuyện đòi lại công bằng với Chức Cơ được, rốt cuộc chỉ đơn giản nói rằng đã đuổi vị thiếu cung chủ kia đi rồi, từ nay không quan tâm cũng không để ý đến y nữa."

"Chức Cơ tìm tới Thanh Hoa cung, phu nhân của y chẳng lẽ không tức giận gì hay sao?"

"Vị phu nhân kia của y ngày xưa nhìn cực kỳ hiền lành, không ngờ lại là một nhân vật lợi hại như vậy. Chức Cơ tìm đến bị nàng ta chửi thẳng vào mặt bảo là kẻ không biết liêm sỉ dám đi dụ dỗ phu quân của người khác, rồi cả ngày vội vàng đi bắt kẻ thông dâm, trong lúc ghen tuông, bức tức đã đánh

nhau với Chức Cơ một trận."

Trọng Tử xoay mặt lại nhìn vị Trác thiếu phu nhân kia, tuy rằng diện mạo dịu dàng xinh đẹp nhưng trên khuôn mặt lại ẩn chứa một nét khổ tâm, bi thương không nói nên lời, ở giữa mi tâm kia hiện lên rõ ràng bản sắc của một mỹ nhân, nhưng không biết vì sao cho dù có nhìn như thế nào cũng thấy rất tầm thường.

Đúng lúc này, phu quân của Yến Thực Châu là Thành Phong đi lại đây, Trọng Tử cảm thấy không tiện quấy nhiễu hai người nên quay trở về bên người Lạc Âm Phàm ngồi xuống. Khi nàng trở về vị trí cũ, từ giữa đám đông có rất nhiều đệ tử của môn phái khác đi lên chào hỏi khiến cho nàng cảm thấy không yên lòng chút nào, chỉ tùy tiện ứng phó đáp lại vài câu cho phải đạo trong khi ánh mắt lúc nào cũng len lén nhìn người đang ngồi bên cạnh mình, cũng may là ở trước mặt sư phụ, những đệ tử này không dám dây dưa, quấy nhiễu nhiều lắm.

Nhưng mỗi khi có chương môn các phái tiến lại mời rượu, Lạc Âm Phàm không hề chối từ, lần nào cũng uống cạn chén với bọn họ.

Trọng Tử chưa từng thấy sư phụ uống nhiều rượu như vậy, với tính tình của người thì khó mà xảy ra chuyện tương tự thế này, nên nàng cũng biết là hôm nay sư phụ của nàng thật sự đang rất vui vẻ. Nàng ngồi im lặng chờ đợi, khó khăn lắm mới chờ được những người đó rời đi. Thấy đã đến lúc, nàng tự tay rót một chén rượu, đang muốn đưa qua cho người thì bỗng nhiên Trác Vân Cơ cầm một chén rượu đưa tới, nhẹ nhàng cúi xuống hành lễ: "Tôn giả."

Lạc Âm Phàm khẽ gật đầu đưa tay đón nhận chén rượu từ trong tay Trác Vân Cơ uống cạn sạch.

Trác Vân Cơ mỉm cười cũng không nói thêm gì chỉ khẽ xoay người bước đi.

Không biết là vì lý do gì mà trong lòng ngực Trọng Tử một sự ghen tuông cuộn cuộn dâng lên, thật khó để không chế lại được cảm xúc lúc này. Trọng Tử lập tức đem chén rượu đang cầm trong tay mình đưa tới trước mặt Lạc Âm Phàm: "Sư phụ!"

Lạc Âm Phàm sững sốt nghiêng mặt nhìn đồ đệ.

Trọng Tử đã thấy qua rất nhiều tiên nhân uống rượu nên cũng biết được rằng bình thường khi họ uống rượu càng nhiều thì ánh mắt sẽ càng ngày càng trở nên mơ hồ. Thế mà chỉ có một người duy nhất đang ở trước mặt nàng đây là thật sự khác biệt, trong đôi đồng tử đen láy của người không những không mơ hồ mà ngược lại càng thêm trong suốt, dạt dào giống như mặt nước khẽ gợn sóng lăn tăn khiến cho người khác nhìn vào mà lòng nhộn nhạo, xao xuyến không thôi. Bởi vậy trong lúc nhất thời ánh mắt đó như muốn nhấn chìm nàng vào tận sâu trong đáy mắt, làm cho nàng quên sạch tất cả nhưng lời muốn nói, lúc này chỉ bối rối và xấu hổ rũ mắt xuống.

Chén rượu nằm trên tay nàng chợt sáng sánh như nước giữa dòng, lại được ánh sáng chiếu rọi xuống khiến nó trở nên sáng lạn mà lại lộng lẫy vô cùng.

Cái miệng nhỏ nhắn khẽ mím lại, khuôn mặt phớt hồng như cánh hoa đào hé nở, mang theo sự xấu hổ pha lẫn thẹn thùng và vui sướng khiến cho người khác nhìn thấy chỉ muốn nhìn mãi, lại khát khao được chạm vào.

Lạc Âm Phàm dời tầm mắt nhìn sang một hướng khác, đưa tay đón nhận chén rượu từ tay Trọng Tử nhưng lại không uống mà đem để trên bàn ngay trước mặt mình.

Bất luận nàng có cố gắng hay nỗ lực thế nào thì ở trong mắt của sư phụ nàng mãi mãi vẫn chỉ là kẻ thế thân cho sư tỷ mà thôi, không thể nào thay đổi được, ngay cả Trác Vân Cơ mà nàng còn không bằng thì còn có gì để nói nữa đây! Trọng Tử âm ức cắn răng một cái, trong lòng đầy bức bối chẳng thèm quan tâm đến những việc khác nữa, vứt bỏ luôn cả lễ tiết bất thành linh đứng dậy bước thẳng một mạch ra ngoài.

.....

Bên ngoài trời đã tối, những bông tuyết li ti bay bay trong gió rơi xuống mặt, lạnh như băng.

Cảm giác chệnh choáng vì say rượu theo những cơn gió cuốn đi, suy nghĩ cũng dần dần tỉnh táo hơn rất nhiều.

Nàng không hiểu nổi tại sao gần đây tình trạng không thể khống chế được cảm xúc càng ngày càng nghiêm trọng hơn, lần này nàng lại còn dám cả gan vô lễ với sư phụ như vậy nữa chứ. Trọng Tử đưa hai tay lên ôm ngực, không khỏi cảm thấy âm thầm kinh hãi, cảm giác sợ hãi bắt đầu lan tràn trong lòng nàng, cả người mệt mỏi rồi như không còn chút sức lực nào cứ thế bước chân đi về phía trước mà chẳng có mục đích gì, cũng chẳng biết là mình đang đi về đâu.

Phía trước là một rừng mai đang nở rộ, những đóa hoa mai đỏ rực đang hé nở cực kỳ nổi bật trên nền tuyết trắng muốt, nhìn qua thật sự là bắt mắt.

Bước chân vô tình đi sâu vào bên trong rừng mai, bất chợt nhìn thấy một phiến đá bị một lớp tuyết thật dày bao phủ thấp thoáng lộ ra, nhìn qua cũng thấy ngày thường rất ít người đến nơi này. Trọng Tử đứng lặng giữa rừng hoa trong bóng đêm tối tăm, những bông tuyết trắng muốt lặng lẽ đậu trên những đóa hoa đỏ rực, cảnh vật vô cùng yên tĩnh mà đẹp vô cùng.

Phía trước, một cây mai tươi tốt, nở rộ những chùm hoa đỏ rực rỡ, vô cùng nổi bật.

Trong lòng Trọng Tử máu huyết như dâng trào lên, nàng không kìm chế được mà nhẹ nhàng nâng cánh tay thon dài lên làm phép, lập tức những lớp tuyết trắng phủ đầy trên bề mặt đều bị cuốn bay đi, làm hiện ra tảng đá bằng phẳng, sạch sẽ bên dưới.

Trọng Tử theo con đường phía trước bước đôi chân trần lên tảng đá dưới tàng cây hoa mai kia, trong lòng nàng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, dường như có chút vui sướng. Đang trong lúc tâm trạng vui sướng như thế nàng chợt cúi đầu nhìn xuống thì bỗng nhiên phát hiện ra trên tảng đá dưới lòng bàn chân

mình có khắc rất nhiều chữ nhỏ.

Ai đã khắc những chữ này lên đây? Trọng Từ cảm thấy thật lạ kỳ, không nén được sự tò mò liền ngồi xổm xuống, nhìn ngắm thật cẩn thận.

Nơi này vốn rất yên tĩnh, hàng năm đều bị tuyết rơi bao phủ dày đặc lại không có người tới quét dọn, cho nên tuy rằng năm tháng đã trôi qua rất lâu vẫn không bị người khác phát hiện. Những chữ viết này cũng không bị bào mòn nhiều lắm, để đọc được cũng không có gì khó khăn.

Sau khi nhìn thấy rõ Trọng Từ chợt ngây hết cả người.

Trên phiến đá màu xanh đen kia được khắc kín bằng cùng một nét bút và một nét chữ, tất cả đều khắc đi khắc lại bốn chữ.

Sư phụ, Thủy Tiên.

Trái tim của Trọng từ giống như bị thứ gì hung hăng quất mạnh vào khiến mặt mày trắng bệch ra, hoảng hốt đứng lên quay về.

Âm Thủy Tiên? Đó là sai trái...

Là sai trái...

"Trác Hạo! Nếu hôm nay chàng không nói rõ ràng để cho ta một lễ công bằng thì đừng hòng mơ tưởng có thể rời khỏi đây! Không thì chúng ta cùng đi đến trước mặt tôn giả để nói chuyện này tiếp." Một giọng nói của nữ tử chợt vang lên, âm điệu mang đầy sự tức giận.

"Tôn giả người sao lại quan tâm tới những chuyện như thế này làm gì chứ?" Người thanh niên kia lên tiếng đáp lại, giọng nói rất quen tai, rõ ràng là nói cho có lệ mà thôi, "Ta đối với nàng là thật tình, tình cảm xuất phát từ đáy lòng. Nhưng ta đã lấy nàng ấy rồi, nàng cũng đâu phải là không biết vị phu nhân kia của ta là cháu gái của Mẫn tiên tôn ở Nam Hoa, nếu ta dám thay lòng đổi dạ, phụ bạc nàng ấy, chẳng phải là Mẫn tiên tôn sẽ chém ta trước sao?"

"Tóm lại chàng cũng không thể không chịu trách nhiệm với ta được!"

"Nàng đừng nóng vội, đợi một thời gian nữa ta bắt với phụ thân nhờ người sang cầu xin tôn giả và nói chuyện với Mẫn tiên tôn, trình bày chuyện của chúng ta, có được không?"

"Lão già họ Mẫn kia là cái thá gì chứ, quân phụ ta cũng không sợ y!"

"Nàng luôn luôn là người dịu dàng và biết cách chăm chút cho bản thân mình nhất, nhưng bây giờ lại ở trước mặt nhiều người làm loạn lên như vậy, chẳng phải là muốn bọn họ chê cười chúng ta hay sao?" Người thanh niên kia buông lời mềm mỏng, hạ giọng xuống để dỗ dành nữ tử đang tức giận, "Đợi đại hội tiền môn qua đi rồi nói tiếp."

"Chàng lại muốn lừa gạt ta!"

"Ta sao có thể lừa gạt nàng được, ta phải làm sao nàng mới chịu tin đây, hay như vậy nhé, ba ngày sau nàng đến chỗ này chờ ta, ta nhất định sẽ đưa nàng đi."

Nữ tử kia bị lời ngon tiếng ngọt của người gã thanh niên nọ dỗ dành, mặc dù trong lòng vẫn còn hoài nghi cũng không thể từ chối được những lời hứa hẹn đường mật của kẻ phong lưu chuyên nói lời hay ý đẹp kia, đến cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý với y.

Một kẻ mà gặp ai yêu đó, bạ đâu yêu đấy, ngon ngọt dỗ dành người khác chắc chắn không phải là người tốt! Trọng Từ vốn đang vội vàng quay về, cố gắng khôi phục lại tâm tình rồi ren của mình, thế mà trong lúc vô tình lại nghe được đoạn đối thoại nọ. Gã thanh niên kia cũng không khó để nhận ra, bởi y chính là vị Trác thiếu cung chủ của Thanh Hoa cung, còn nữ tử kia ngoại trừ Chức Cơ ra thì còn có thể là ai được nữa đây.

Thì ra y tên là Trác Hạo sao?

Trọng Từ vốn đang hướng bản thân mình đến nguyên tắc "Mặc kệ những chuyện không liên quan đến mình, nhất quyết không mở miệng", nhưng ai ngờ được gần đây tính nết của nàng lại thay đổi nhiều như vậy, vừa nhìn thấy tình cảnh này chẳng hiểu tại sao lại cảm thấy rất tức giận, không kìm chế được mà thốt lên: "Y đang gạt tỷ đó, tỷ đừng bị lừa!"

Trọng Từ vừa cất lời thì từ trong bụi hoa, hai người kia đồng thời xoay mặt lại nhìn.

"À là ai?" Chức Cơ vừa nhìn thấy Trọng Từ lập tức sa sầm mặt, chất vấn Trác Hạo ngay.

Trác Hạo cũng nhận ra nàng, y khẽ nhủ mi không đáp lại lời của Chức Cơ.

Thật là hết nói nổi, nàng đã có ý tốt nhắc nhở cho biết thế mà còn quay ngược lại nghi ngờ nàng. Trọng Từ thầm mắng Chức Cơ này chắc là đầu óc bị hỏng mất rồi, hơn nữa nàng cũng tự oán trách bản thân mình, ngay cả cái miệng của mình mà còn không ngăn cản được, vì có gì mà phải sốt ruột cho kẻ khác để rồi tự chuốc lấy rắc rối như thế này. Nghĩ thế nên Trọng Từ khẽ xoay người bước đi, không muốn ở lại chỗ này nữa.

Đương nhiên là Chức Cơ làm sao có thể bỏ qua cho nàng được, vội vã bước lên chặn đường lại: "Người là ai, sao người lại quen chàng?"

Trọng Từ ngạc nhiên: "Đại danh của Trác thiếu cung chủ vang xa như vậy, đưa mắt nhìn khắp tiền môn có ai mà chưa từng nghe qua kia chứ, như vậy

thì thử hỏi ai mà không nhận ra thiếu cung chủ phải không nào?" Trong lời nói của nàng phải mang theo đến cả ba phần châm chọc.

Chức Cơ bị Trọng Tử nói mà cứng họng, sau một lúc lâu mới nhìn Trác Hạo hỏi: "Con bé này nói chàng lừa gạt ta, có thật không?"

"Phu nhân của ta đến rồi." Trác Hạo bỗng nhiên nhủ mảy, "Ta tránh đi trước một bước, nàng thay ta chống đỡ với nàng ấy một lát, đừng nói là ta ở trong này." Y vừa nói xong thì lập tức xoay người bước đi, chẳng mấy chốc bóng dáng đã biến mất trong bóng đêm.

Chức Cơ và Trọng Tử đồng thời xoay mặt nhìn lại, quả nhiên là thấy hai nữ tử một trước một sau đang vội vàng đi tới. Người đi trước thì Trọng Tử nhận ra, đó chính là Văn sư cô lạnh lùng của Nam Hoa - Văn Linh Chi, còn người đi ở phía sau là người mà nàng mới vừa nhìn thấy trong yến tiệc lúc này, đúng là vị Trác thiếu phu nhân Mẫn Tổ Thu kia.

.....

Mẫn Tổ Thu lạnh lùng nói: "Văn Linh Chi, ngươi đứng lại đó cho ta!"

Văn Linh Chi quay mặt trở lại lạnh giọng: "Trác thiếu phu nhân ra lệnh cho ta sao?"

"Là ngươi đã châm ngòi ly gián hai vợ chồng ta?"

"Ta chỉ nói sự thật, tại sao lại nói là ta châm ngòi ly gián."

Mẫn Tổ Thu nghe giọng điệu thản nhiên của Văn Linh Chi mà cảm tức sôi trào, đến độ chiếc khăn tay trắng đang cầm trên tay cũng bị xé nát thành mấy đoạn.

Văn Linh Chi cũng không thêm để ý đến thái độ của Mẫn Tổ Thu mà nói thẳng ra luôn: "Chẳng lẽ lúc trước không phải ngươi đã tung tin tức về tàn hồn của Vạn Kiếp để dẫn dụ Trọng Tử liều mạng tìm cách xông vào nơi đó, rồi sa chân vào cạm bẫy khiến nó phải chết thảm hay sao? Ta có mặt ở nơi đó chỉ để làm lá chắn cho người khác, đưa lưng ra chịu tiếng xấu thay cho người khác, bây giờ lại thay ngươi nói ra chân tướng sự việc đã được giấu giếm nhiều năm như vậy, lẽ ra ngươi nên cảm tạ ta mới phải chứ."

Bất chợt nghe được tên của mình trong câu chuyện, Trọng Tử có chút ngây ngốc. Nhưng nàng phản ứng cũng rất nhanh, hiểu được là hai người họ đang nói đến ai, không khỏi thầm giật mình. Theo như hàm ý trong lời nói của Văn Linh Chi thì chẳng lẽ việc sư tỷ chết lại có liên quan đến vị Trác thiếu phu nhân này sao?

Thật lòng mà nói, Trọng Tử cũng không thích gì vị sư tỷ kia, nhưng nếu như thật sự có người làm hại tỷ ấy đúng như lời nói kia thì mọi chuyện lại là chuyện khác rồi.

"Ngươi làm như thế chẳng lẽ Tần Kha sẽ để ý đến ngươi hay sao?" Mẫn Tổ Thu cười lạnh giọng đầy châm chọc.

"Đúng là đồng môn chú cháu có khác, ý của Trác thiếu phu nhân ta không rõ lắm." Văn Linh Chi thản nhiên nói, "Có tiểu bối ở đây, ta khuyên phu nhân nên nói năng cẩn thận một chút, kéo lại đánh mất cả thân phận lẫn thể diện của mình."

Mẫn Tổ Thu cũng vì quá tức giận mà sinh hồ đồ nên mới không thêm quan tâm, để ý đến mọi thứ xung quanh. Lúc này nghe Văn Linh Chi nói thì mới phát hiện ra cách đó không xa có người. Chồng mình ngày ngày đi trên hoa gheo nguyệt ở bên ngoài gây ra biết bao nhiêu tai tiếng, vì thế theo bản năng Mẫn Tổ Thu rất chán ghét những cô gái xinh đẹp. Bởi vậy vừa nhìn thấy Trọng Tử đang đứng ở phía trước thì nhủ mảy lại, sau đó lại nhìn sang người con gái ở bên cạnh Trọng Tử lập tức nổi giận đùng đùng, bất chấp Văn Linh Chi đang đứng bên cạnh mình, hét toáng lên: "Chức Cơ!"

Chức Cơ đương nhiên không sợ gì Mẫn Tổ Thu, lúc này giương mắt lên nhìn rồi cười đầy khiêu khích: "Con mụ già kia, ngươi gọi tên ta làm gì!"

Mẫn Tổ Thu: "Trác Hạo đâu?"

Chức Cơ hận là không thể đem Trác Hạo nhét vào nơi của riêng mình được thì sao có thể nói cho Mẫn Tổ Thu biết được: "Chàng ở đâu ngay cả ngươi cũng không biết, thì ta làm sao mà biết được."

Mẫn Tổ Thu cười lạnh: "Con tiện nhân không biết xấu hổ này, dám đi dụ dỗ chồng người khác!"

"Là vì bản thân ngươi xấu xí, lại hung dữ, đương nhiên là không lọt nổi vô mắt chàng rồi." Chức Cơ không hề tỏ ra yếu thế, hai mắt đảo qua đây đác ý, lại càng cố ý chọc giận Mẫn Tổ Thu, khiêu khích nói tiếp, "Một kẻ phải dựa vào ngọc hoàn đàn để bảo tồn nhan sắc, tu luyện tận ba mươi hai năm mới có được tiên cốt, làm sao mà xứng đôi với Trác Hạo ca ca được chứ. Hiện nay chàng thật sự hối hận lắm rồi, còn nói với ta rằng đã lấy lầm người, lúc này chỉ hận là không thể bỏ phứt ngươi đi, lại còn nói rằng đời này chỉ yêu một mình ta mà thôi."

Vợ chồng trong tiên môn do có thời gian tu thành tiên cốt khác nhau, do đó để cho ngoại hình xứng đôi với nhau bọn họ vẫn thường hay dùng các loại đan dược quý báu để duy trì tuổi thanh xuân của mình. Những chuyện như thế này vốn cũng không có gì đáng ngạc nhiên lại càng không có người để ý tới, nhưng Mẫn Tổ Thu là người ưa suy nghĩ, tính cách phức tạp cho nên đối với việc này vẫn cứ mãi canh cánh trong lòng. Nay bị Chức Cơ đâm trúng chỗ đau, lại càng giận dữ hơn nữa, lập tức tiến lên vung cây quạt trong tay lên định đánh Chức Cơ, nhưng Chức Cơ đã sớm có sự phòng bị, lập tức nghiêng người né tránh rồi đưa tay lên rút một cây trâm ngọc xuống biến thành một cây dùi ngắn xông lên đánh trả lại Mẫn Tổ Thu.

Có lẽ nguyên nhân là vì từ xưa đến nay nữ giới vốn là hình tượng trời sinh đại diện cho cái đẹp và sự thiện lương, cho nên khi đánh nhau phong độ cũng kém xa so với nam giới. Bởi vậy sau khi hai người xông vào đấu tay đôi với nhau một hồi thì ngừng lại chuyển qua sử dụng thuật pháp, biến khu rừng mai

vốn rất yên tĩnh trở nên náo nhiệt vô cùng.

Trọng Từ đứng ở bên cạnh xem cũng không nói gì.

Không cần suy nghĩ nhiều cũng hiểu rõ đầu sỏ gây nên việc này vốn là Trác Hạo, dù sao đi nữa cũng là do y cố tình lừa gạt Chức Cơ trước, mà cho dù là Chức Cơ không chủ động dụ dỗ y thì y cũng sẽ gây ra chuyện tương tự, bởi vì dù không có Chức Cơ thì y cũng sẽ tìm tới những người con gái khác mà thôi.

Vị Trác thiếu phu nhân này ngoài mặt thì nhìn có vẻ yếu đuối, tao nhã như vậy, khi ở trong yến tiệc cũng cũng toát mười phần yếu đuối và tao nhã. Nhưng không thể tưởng tượng được khi ra tay lại ngoan độc không thua gì Chức Cơ cả, ngược lại Chức Cơ nhìn thì có vẻ như hung ác nhưng trên thực tế khi ra tay lại rất có chừng mực, thực sự là không có ý đồ đã thương người khác. Trong khi vị Trác thiếu phu nhân kia, chỉ một lòng chăm chăm nhắm vào mặt Chức Cơ mà tấn công, rõ ràng là có ý đồ muốn hủy hoại dung mạo của nàng này mà. Cũng may là thuật pháp của Chức Cơ cũng không hề thua kém mới không có việc gì xảy ra.

Trọng Từ thầm nghĩ trong bụng, Trác thiếu cung chủ đã từng cầu hôn với sư tỷ hai lần thế mà nay lại cưới Mẫn Tổ Thu, xem ra sư tỷ của nàng chết quả thực là vừa ý toại nguyện cho nàng ta rồi.

Nhân gian có câu, chó cắn là chó không sửa, lại nói chó sửa là chó không cắn. Một nữ nhân như vậy mà lại tính kế ngoan độc và thâm sâu đến mức này, nếu chiếu theo câu trên thì quả thực không có gì phải ngạc nhiên.

Trọng Từ vốn đang rất đồng tình và thương cảm cho Mẫn Tổ Thu vì nàng ta không còn được chồng yêu thương như xưa, nhưng hôm nay lại biết được nàng ta có liên quan đến cái chết của sư tỷ, còn chưa kể đến ánh mắt mới vừa rồi nàng ta nhìn mình mà giết cả mình. Trong ánh mắt đó chất chứa toàn là oán hận và uy hiếp, trong khi nàng chẳng hề biết nàng ta là ai cả. Bởi vậy lúc này không còn chút thiện cảm nào với nàng ta cả.

Nhìn thấy hai người con gái xáp vào đánh nhau như muốn thí mạng, Trọng Từ cũng không cảm thấy lo lắng gì cả. Làm như thế thì mặt mũi trường bối để đâu được nữa, vì thế nàng mặc kệ hai người, chỉ đi qua thi lễ: "Vấn sư cô."

Vấn Linh Chi bình thân cười: "Vì một tên đàn ông mà biến thành như vậy, không tự cảm thấy mình đáng thương lắm sao?"

Trọng Từ sững sờ không đáp lại được lời nào.

Vấn Linh Chi cũng không nói gì nữa, xoay người rồi đi.

Trọng Từ cũng không có tinh thần tiếp tục đứng xem cuộc chiến vô nghĩa kia nữa, tính quay trở lại yến tiệc. Nàng lặng lẽ cúi đầu bước đi trên con đường mòn, cả người như vô tri vô giác bắt đầu trở về chỗ cũ mà trong đầu cứ văng vẳng những lời nói của Vấn Linh Chi, nhưng không hiểu sao lại rất có cảm xúc, trong lòng chỉ cảm thấy có rất nhiều việc này sinh mà nàng khó có thể diễn tả, cũng khó có thể nói ra thành lời.

"Trọng Từ." Một cây quạt bắt ngờ ngăn ở trước mặt nàng.

.....

"Trác thiếu cung chủ?" Trọng Từ vội vàng dừng lại, mỉm cười thi lễ, trong lòng thầm kêu không hay ho rồi.

"Thì ra muội tên là Trọng Từ, " Trác Hạo dùng cây quạt nâng cằm của nàng lên đáng vẻ vẫn đầy phong lưu, phóng khoáng, "Chả trách được lúc ấy Tần Kha không nói cho ta biết tên của muội, thật đáng tiếc cho một tướng mạo xinh đẹp như thế này."

Chỉ có thể tự trách mình lắm miệng sinh sự để rồi gặp phải những chuyện không đâu thế này, Trọng Từ đuối lý, cũng chẳng cự cãi được gì, khí thế cũng giảm đi vài phần: "Ta không rõ ý của Trác thiếu cung chủ."

Trác Hạo cũng không chịu buông tha cho nàng, nhẹ giọng: "Tướng mạo này, thật sự là... không xứng đáng để được gọi bằng cái tên này."

Không có gì độc ác hơn hàm ý trong lời nói này, Trọng Từ cảm thấy giận dữ vô cùng, không chút nghĩ ngợi liền cười lạnh nói: "Ta đương nhiên là không sánh bằng sư tỷ. Nhưng thật đáng tiếc, cho dù tỷ ấy có xinh đẹp đến thế nào thì tỷ ấy cũng đã chết rồi, không phải là chỉ vài năm sau khi tỷ ấy chết, Trác thiếu cung chủ đã cưới ngay người khác rồi sao?"

Nụ cười phóng khoáng trên khuôn mặt Trác Hạo cứng ngắc lại giống như bị đóng băng.

Trọng Từ lập tức phát hiện có điều gì đó không ổn, cảm giác sợ hãi đột nhiên ập đến khiến nàng không khỏi xoay người muốn bỏ trốn, nhưng cổ tay đột nhiên bị Trác Hạo nắm chặt cứng lại, y mạnh tay đến mức khiến nàng cảm thấy đau đớn không chịu nổi. Cho dù nàng đã làm phép để chống cự lại nhưng sức mạnh mãnh liệt kia vẫn suýt nữa làm nàng kêu lên thành tiếng.

Đôi mày kiếm kia như muốn dựng thẳng lên, trong đôi đồng tử ngập tràn sự kích động, Trác Hạo thản nhiên nói: "Người đang nói gì, nàng có chỗ nào là không đẹp, có cái gì là không tốt chứ?"

Trọng Từ cũng tức giận hét lên: "Ta làm sao mà biết được, mau buông tay ta ra!"

"Không biết?" Trác Hạo khẽ cười lạnh một tiếng, nhưng trên cổ tay nàng sức mạnh kia ngược lại lại tăng thêm vài phần nữa, "Ta đối với nàng như thế nào, vì nàng mà làm bao nhiêu chuyện không hề quản ngại gì, còn nàng lại đối xử với ta thế nào..."

Không thể tưởng tượng được là y lại bị kích động đến mức này, Trọng Tử cố gắng nhịn đau nhưng trong lòng lại càng thêm nghi hoặc, chẳng lẽ sự việc này không giống như mình đã nghĩ sao?

Đêm càng về khuya, tuyết lại càng rơi nhiều hơn.

Trong làn tuyết trắng muốt, ánh mắt kia giống như đã từng quen biết...

Trọng Tử nhìn Trác Hạo một lát, bỗng nhiên rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: "Thật xin lỗi."

Trác Hạo sùng sốt.

Người đang đứng trước mặt y đây, với hàng mi dài khẽ buông xuống, hình như có chút hèn mọn và cam chịu chất chứa đầy trong mắt phượng quyền rũ, thần sắc trên khuôn mặt kiểu diêm sắc sảo ấy có chút suy sụp, đẹp đến đáng thương, thật sự là nhìn qua lại có nét rất quen thuộc.

Đây là nguyên nhân khiến mình dễ dàng thất thố như này sao? Tên tuy giống nhau đó, nhưng thật đáng tiếc những lời nói này không nên được thốt ra từ miệng của cô bé này.

"Trách không được vì sao tôn giả lại thu nhận muội làm đồ đệ." Bàn tay của Trác Hạo chậm rãi buông ra, y khẽ thở dài một tiếng, không nhìn Trọng Tử nữa, bước nhanh rời khỏi nơi này.

Trọng Tử đứng nhìn theo tấm lưng kia mà ngẩn người.

"Về đi."

"Su phụ."

.....

Mới vừa rồi ở trong yến tiệc chợt phát hiện ra Trọng Tử có những biểu hiện thật khác thường, Lạc Âm Phàm đã cảm thấy rất hoài nghi rồi, nhưng hẳn chỉ cho là do con bé uống rượu hơi nhiều bị say nên mới biểu hiện ra như thế. Nhưng khi thấy con bé đi ra ngoài một hồi lâu mà vẫn chưa trở về, trong lòng lại lo sợ con bé một thân một mình đi lung tung ở ngoài gặp chuyện không may. Càng lúc càng lo lắng, bởi vậy mới cố tình tìm cách lặng lẽ đi ra ngoài tìm kiếm.

Trọng Tử nhìn thấy Lạc Âm Phàm lại chợt nhớ tới chén rượu kia cảm thấy mất mặt vô cùng.

Thấy tiểu đồ đệ vẫn bình yên vô sự, Lạc Âm Phàm không nói gì chỉ xoay người lại định quay trở về.

Trọng Tử thấy thế lại nổi cơn bực mình vô cớ, lập tức đuổi theo giữ chặt hần lại, khẽ gọi: "Su phụ!"

Con bé là đang giận lấy đây mà, nguyên nhân chỉ đơn giản là vì hần không uống chén rượu của con bé sao? Lạc Âm Phàm nửa cảm thấy tức giận nửa cảm thấy buồn cười, lại nhìn bộ dạng sột ruột không nói nên lời của Trọng Tử, không khỏi cất giọng trách cứ: "Càng lớn lại càng hay làm loạn, còn không theo su phụ trở về!"

Vừa đụng tới bàn tay kia, Trọng Tử lập tức cảm thấy trong cơ thể mình hình như có một dòng nhiệt nóng hổi chạy qua, có một thứ gì đó giống như mầm mống tiềm tàng trong lòng đã lâu nay bỗng nhiên nảy mầm phá bung lớp vỏ bọc bên ngoài, lan tràn khắp nơi rồi như nở hoa rộ lên trong lòng, theo cảm giác này máu trong người nàng cũng như muốn sôi lên nóng bỏng.

Đi được vài bước bất chợt phát giác ra bàn tay nhỏ bé đang nằm trong tay hần nóng bỏng, Lạc Âm Phàm kinh hoàng, lập tức dừng lại cẩn thận xem xét Trọng Tử.

Trọng Tử lúc này lại đỏ mặt, cắn chặt môi.

Lạc Âm Phàm nhìn thấy thế lại càng thêm kinh hoàng và nghi hoặc, bởi vậy hần nhịn không được mà mở miệng hỏi: "Trọng nhi, con... có chỗ nào không khỏe sao?"

Giọng nói này sao mà dịu dàng và thân thiết đến thế! Giọng nói đó truyền vào tai nàng lập tức đánh tan luôn chút lý trí còn sót lại trong đầu. Đúng và sai, luân thường là lẽ nghĩa, tất cả mọi băn khoăn trong lòng đều bị thứ tình cảm lạ thường từ tận đáy lòng đang dâng lên như thủy triều mãnh liệt kia đánh bại hoàn toàn.

Trọng Tử ngược mặt nhìn Lạc Âm Phàm, khẽ gọi: "Su phụ."

Giọng nói nhẹ nhàng này so với ngày thường có sự khác biệt rất lớn, khiến cho người nghe không thể nào hiểu được cảm giác trong lòng lúc này là gì. Chỉ biết rằng đó là một cảm giác rất kỳ lạ, vừa mềm mại lại vừa mê hoặc, có cảm giác giống như những cơn gió nhẹ thổi lướt qua trên mặt nước phẳng lặng, làm gợn lên những con sóng lăn tăn mà không hề báo trước.

Lạc Âm Phàm sùng sốt.

Xa xa, tiếng ca hát, tiếng nhạc, tiếng cười nói, tiếng mời rượu mơ hồ vọng tới.

Ở đây, trên con đường mòn trong khu rừng thưa lá, trên đỉnh đầu là những tầng mai bị tuyết trắng bao phủ thật lạnh lẽo, cao hơn nữa là một cái lồng đèn hình bán nguyệt được treo lên chiếu rọi ánh sáng xuống bên dưới, trong ánh đèn mờ ảo đó, chỉ nhìn thấy Trọng Tử đang tựa cả người vào cánh tay của hắn.

Người đang tựa vào cánh tay của hắn có vầng trán cao tuyệt đẹp, một khuôn mặt nhỏ nhắn, sáng như ngọc lại càng làm nổi bật hai gò má đang ửng hồng dưới cái lạnh của băng tuyết và vì hơi men của rượu. Phía trên đôi gò má ửng hồng đó là đôi mắt to tròn, đen lay láy, trong đôi mắt đó ẩn chứa một sự xấu hổ nhưng mang theo ý cười rạng rỡ, sóng mắt dâng tràn vừa uyển chuyển lại vừa quyến rũ, đúng là vô cùng quyến rũ.

Đôi môi đỏ mọng vô cùng kiều diễm, giống như một đóa hoa mai đỏ tron nện trong làn tuyết trắng, khiến cho người khác nhìn thấy mà kim lòng không được chỉ muốn vươn tay ra hái. Cùng với hơi thở nhẹ nhàng là một màn sương màu trắng tỏa ra hết như một mảnh bạc trong suốt bị những bông tuyết li ti thổi qua, làm cho màn sương đó lại bay bổng lên một lần nữa rồi nhanh chóng hòa tan trong gió thoảng, làm tan mất ra một tia ái muội vô cùng.

Tâm can bất chợt bị chấn động thật mạnh, Lạc Âm Phàm thất thố dời tầm mắt đi, sau một lúc lâu mới cúi đầu xuống một lần nữa nhìn Trọng Tử, mặt không đổi sắc khẽ gọi: "Trọng nhi?"

Tiếng gọi quen thuộc kia lại giống như châm một ngọn lửa lớn trong lòng Trọng Tử, nó bùng cháy lên và bắt đầu thiêu đốt thân thể nàng khiến nàng cảm thấy vừa khó chịu, lại vừa hưng phấn. Cảm giác này khiến cả người nàng run run, nàng không thể không chế nổi cảm xúc trong lòng nhào vào lòng Lạc Âm Phàm.

Người mà nàng đang nằm trong lòng đây có đôi môi mỏng đẹp như ngọc, trong đêm tối lại ánh lên sắc trong suốt, óng ánh của sương tuyết, luôn ẩn chứa sự lạnh lùng giống như con người của người vậy. Nhưng không hiểu sao mà người có thể dùng giọng nói cực kỳ dịu dàng và thân thiết như vậy để gọi nàng là "Trọng nhi".

Muốn làm gì nữa? Nàng không biết.

Những ngón tay thon dài, tron mịn giống như những cây sáo được mài từ ngọc nhẹ nhàng luồn qua mái tóc đen mượt đang xõa xuống trước ngực hắn, rồi dịu dàng quấn một lọn tóc dài vào ngón tay đưa tới bên môi, vừa mỉm cười e lệ lại vừa làm càn.

Nàng biết rồi, nàng không thích Trác Văn Cơ, không thích có những người con gái khác tới gần sự phụ, là nàng đang ghen tị đó, nhưng người không hay biết gì cả. Người có biết rằng khi người đi tu sửa đường hầm nàng đã lo lắng biết nhường nào không! Sao người lại uống rượu của Trác Văn Cơ mời mà lại không chịu uống rượu của nàng! Nàng là đồ đệ mà người thương yêu nhất mà!

"Sự phụ!" Giọng nói nũng nịu nhưng lại hơi lộ ra ý trách hờn.

Khuôn ngực căng tròn, mềm mại, những đường cong hoàn mỹ áp sát vào người hắn, chỉ trong thoáng chốc những hơi thở dồn dập, kịch liệt truyền tới bên tai hắn. Con bé ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, trên khuôn mặt đó đang mang đầy sự mong chờ, nóng bỏng lại pha một chút ảm ức nữa, khoảng cách này quá gần gũi và thân cận với hắn mất rồi.

Cái miệng nhỏ nhắn, ướt át đầy mê hoặc nhẹ nhàng thở ra những luồng khí nóng rực, phả vào trên mặt hắn mang theo hương hoa mai nhẹ nhàng, dịu dàng quanh quẩn ở chóp mũi của hắn.

Lạc Âm Phàm đứng trầm mặc một lát rồi khẽ nâng tay lên hướng vào giữa trán của Trọng Tử phất nhẹ một cái.

Trọng Tử bất chợt cảm thấy ý nghĩ trở nên mơ hồ như rơi vào hôn mê, thân thể giống như bị mất đi khung xương, không đứng vững nữa mà cả người mềm oặt ngã vào trong lòng Lạc Âm Phàm.

Lạc Âm Phàm đỡ lấy Trọng Tử, một tay ôm nàng, một tay lấy từ trong tay áo ra một cái bình ngọc nhỏ, đổ ra một viên thuốc, hắn chần chờ một lát nhưng cuối cùng vẫn dứt cho nàng.

"Sự huynh?"

"Đã lâu rồi chưa uống rượu với đệ, mới vừa rồi định mời đệ một chén nhưng lại tìm không thấy người đâu cả, sao đệ lại một mình ra đây?" Ngu Độ chậm rãi đi tới bất chợt nhìn thấy Trọng Tử đang nằm trong lòng lạc Âm Phàm, kinh ngạc, "Con bé này..."

"Trẻ con không biết tự kiềm chế uống quá nhiều rượu bị say rồi, đệ đưa con bé về trước."

Ngu Độ mỉm cười gật đầu, không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 39: Yêu đương bốc đồng

Ngày hôm sau tỉnh lại, Trọng Từ thực sự cảm thấy rất nghi hoặc, những cảm xúc phức tạp, mạnh mẽ bị dồn nén và chất chứa trong nhiều ngày qua đã hoàn toàn biến mất, giống như đã tháo xuống được một gánh nặng đè chặt trong lòng, tâm trí trở nên tỉnh táo và minh mẫn hơn rất nhiều. Khi nhớ lại tình hình đêm qua trong đầu nàng chỉ mơ hồ nhớ là mình đã làm một việc gì đó không phù hợp, hành động có phần không đúng với lễ nghĩa cho lắm nên lại càng bất an, bồn chồn không yên. Về phần nguyên nhân thì nàng cũng không dám suy nghĩ nhiều, cho đến khi nàng vội vàng chạy thẳng đến vấn an sư phụ, nhìn thấy thần sắc của Lạc Âm Phàm cũng không có gì lạ thì tâm tư mới được thả lỏng và thoải mái hoàn toàn.

Đúng vậy, nàng là đồ đệ của người, cũng đã từng ở trong lòng người làm nũng rất nhiều lần rồi, chuyện đêm qua cũng chỉ như vậy thôi, có gì không ổn chứ.

Chẳng qua là trong bầu không khí giờ đây hình như đang phảng phất một chút gì đó rất kỳ lạ khiến không gian thân thiết giữa hai thầy trò lúc này mang theo một chút ái muội.

Đại hội tiên môn nào nhiệt vô cùng, kéo dài suốt bảy ngày liền. Trong khi diễn ra đại hội thì những chuyện nằm trong dự kiến quả nhiên đã phát sinh. Trác Hạo lặng lẽ rời đi khiến Chức Cơ tức giận đến mức khóc suối mướt chạy thẳng tìm tới nơi ở của những người thuộc Thanh Hoa cung, cung chủ Trác Diệu tự cảm thấy mất mặt vô cùng lại không chịu nổi sự quấy rầy của Chức Cơ nên phải cáo từ xin phép về trước. Đồng Quân cũng vì chuyện này mà bị xấu hổ lây đành phải khuyên con gái lập tức trở về ngay. May mà trên tiên giới này năm tháng là vô tận, ai mà chưa từng có một thời trẻ tuổi phong lưu kia chứ. Nhưng mà những chuyện như vậy thì nhiều lắm cũng chỉ tính là chuyện hoang đường gió thoảng mây trôi mà thôi, cũng không phải là sai lầm to lớn gây ra tội ác tày trời gì cả, chỉ là chuyện lần này của Trác Hạo lại trở thành một trò khôi hài lan truyền khắp nơi, đúng thật là ồn ào và huyền ảo vô cùng, đã thu hút được sự chú ý của rất nhiều người khiến cho mọi người đều âm thầm bật cười. Cũng có nhiều người khôi hài lại hiểu chuyện liền đến vỗ vai Trác Diệu hỏi bao lâu nữa thì cháu của cung chủ sẽ tới cửa xin nhận ông nội, khiến cho Trác Diệu vốn tức giận tràn đầy trên mặt chẳng mấy chốc cả khuôn mặt biến thành một màu đen thui.

Đến ngày thứ tám, các phái đều chào từ biệt để trở về, Trọng Từ bước theo Lạc Âm Phàm và Ngu Độ ra về, Lam lão Chương giáo tiễn ba người ra tận bên ngoài cửa lớn, lúc này nhìn thấy Trọng Từ đang ôm cánh tay của Lạc Âm Phàm làm nũng, chỉ cười cười nói một câu nửa thật nửa đùa: "Nữ đồ đệ đã trưởng thành, không thể cứ bám lấy sư phụ như thế được", Lạc Âm Phàm nghe thấy đương nhiên là lập tức đem Trọng Từ đẩy ra ngay, khiến nàng tức giận đến độ nguyên rủa Lam lão Chương giáo ở trong lòng phải đến cả trăm lần.

Đại hội lần này ngoại trừ mục đích để ăn mừng thành công, thúc đẩy mối quan hệ hòa hợp giữa các phái, còn có một công dụng hết sức lớn, đó chính là nơi gặp gỡ và thúc đẩy cho không ít cặp tình nhân giữa các môn phái. Sau một thời gian ở cạnh nhau đến giờ phút này phải chia tay đương nhiên là ai cũng cảm thấy lưu luyến không rời, những cặp tình nhân đó đều lặng lẽ bàn bạc với nhau chuyện hôn lễ của đôi bên, nhưng mà ít nhất cũng có một cặp chẳng hề lo lắng gì, chính là Nguyệt Kiều và Tư Mã Diệu Nguyên.

Nguyệt Kiều vốn chỉ là gặp dịp thì quen chơi mà thôi, chẳng qua nhìn thấy Tư Mã Diệu Nguyên dung mạo xinh đẹp lại có thân phận tôn quý ở chốn nhân gian nên có thể có thêm vài phần chân tình và thực lòng chăng? Còn Tư Mã Diệu Nguyên thì cũng chẳng hơn gì, vốn chỉ là muốn mượn ý để gây tạo động tác sự chú ý mà thôi, bởi vậy giờ phút này cũng không hề có chút lưu luyến nào hết, cả hai đều là giả mù sa mưa miệng nói qua mấy câu nhớ nhưng, lưu luyến không nguôi rồi lập tức như gió thoảng qua chẳng còn giữ lại chút gì, bỏ h lẫn sang một bên.

Trước đó, do đã nhận được tin tức ở Đồ Châu có Băng ma làm loạn nên Lạc Âm Phàm quyết định đi đến Đồ Châu, vốn là hẳn không cho Trọng Từ đi theo mà bắt nàng đi cùng Ngu Độ trở về Nam Hoa trước, nhưng kết quả là Trọng Từ lại tự mình lặng lẽ bẩm báo với Ngu Độ, cả gan dám dùng lời ngon tiếng ngọt thuyết phục Ngu Độ đồng ý, sau đó đuổi theo hấn.

Từ trong mây, Trọng Từ mang theo lá gan lớn cùng mình, nhảy lên trên Mặc Phong kiếm của Lạc Âm Phàm nói: "Sư phụ đưa con đi cùng với người đi."

Lạc Âm Phàm nghiêm khắc quát lớn: "Mau quay trở về ngay!"

Mấy năm qua kề cận bên nhau nhưng chưa từng nghe thấy một lời nói nặng nào, thế mà nay đột nhiên lại thấy thái độ sư phụ như vậy, đôi mắt của Trọng Từ lập tức đỏ hoe lên.

Lạc Âm Phàm muốn nói tiếp nhưng vừa nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe kia lại thôi chẳng nói được tiếng nào nữa, cuối cùng đành thở dài thỏa hiệp: "Chỉ còn một đoạn đường nữa thôi, con tự mình đi đi."

Trọng Từ nghe thấy liền hờn dỗi quay trở lại ngự trên Tinh Xán, yên lặng không nói gì.

Hai thầy trò vừa đi tới biên giới vùng đất Đồ Châu đột nhiên nhìn thấy ma khí tụ tập ở phía trước, hơn nữa trên mặt đất dường như có tiếng chém giết mơ hồ vọng lại, Lạc Âm Phàm lập tức cho Mặc Phong kiếm hạ xuống phía dưới, lúc này chỉ nhìn thấy hơn mười tên yêu ma đang bao vây một nữ tử.

Người nữ tử đó trên tay đang cầm một cái giỏ đựng toàn thảo dược vẫn còn tươi xanh, mặc dù ứng phó với yêu ma có vẻ rất gian nan nhưng trên mặt lại không hề có một chút bối rối nào, đó chính là Trác Vân Cơ.

Tiên lực ngưng tụ lại, thanh kiếm phát ra một quang sáng chói lóa quét ngang ra khiến cho mấy tên yêu ma kia chưa kịp kêu lên một tiếng đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, những tên còn lại thì kinh sợ bỏ chạy tán loạn.

Trác Vân Cơ nhìn thấy người vừa đến liền mỉm cười, phất nhẹ ống tay áo trong suốt khom người xuống hành lễ: "Thì ra là Tôn giả."

"Sao tiên tử lại ở đây vào lúc này?"

"Tiểu nữ nghe nói ở Đồ Châu có ma độc nên tính đến đây xem thử một chuyến, ai ngờ vừa đến đã gặp phải Bạng ma, thật may mắn là có Tôn giả cứu giúp."

Lạc Âm Phàm khẽ gật đầu: "Một mình Tiên tử ở bên ngoài như thế cần phải cẩn thận một chút."

Trác Vân Cơ liền đem những tin tức mà mình nghe được về Bạng ma báo lại cho Lạc Âm Phàm, thấy hai người đã nói xong chuyện chính sự, nhưng Trọng Tử vẫn không thể chen vào được câu nào nên cảm giác mất mát trong lòng càng ngày càng nặng nề hơn, cả người buồn bực, khó chịu nên tự mình lui ra rất xa, đứng một mình cúi đầu xuống, lấy mũi chân đá đá một tảng đá nhỏ.

Trác Vân Cơ xoay mặt sang nhìn Trọng Tử khẽ hỏi: "Độc trên người con bé đã giải hết chưa?"

Lạc Âm Phàm gật đầu không nói gì, hẳn không thể nào tưởng tượng được con bé lại bị trúng độc độc, may mắn là trong người hẳn luôn mang theo lọ thuốc giải mà năm đó Trác Vân Cơ đã tặng cho con bé nên mới có thể chữa trị đúng lúc, do đó con bé mới không gặp phải chuyện không may, còn về chuyện tại sao lọ thuốc giải đó hẳn luôn mang theo trong người, chính hẳn cũng không biết rõ được nguyên nhân.

Trác Vân Cơ cũng không hỏi nhiều chỉ mỉm cười nhẹ nhàng nói: "Có lẽ, Vân Cơ có thể giúp được vài việc."

Lạc Âm Phàm bỗng nhiên xoay người lại quát lớn: "Trọng nhi cẩn thận!"

Trọng Tử lúc này đang đứng ở xa xa, vừa hồn dỗi lại vừa buồn bực trong lòng nên đầu óc chỉ để ý đến chuyện của chính mình, chẳng thèm bận tâm hay để ý gì đến động tĩnh chung quanh cả. Mãi cho đến khi nghe tiếng của Lạc Âm Phàm quát lớn rồi chợt mới hoàn hồn trở lại, lập tức cảm thấy ở bên cạnh mình có một luồng ma khí lạnh buốt quét tới, cả người nhất thời chấn động. Thân hình đột ngột biến đổi, vung một tay lên thì triển thuật Huyền Tiên (*) của tiên môn để phản công lại, đồng thời nhảy lên để né tránh, ngay cả khi những động tác kia liên tiếp nhau như vậy, mà lúc cả người hạ xuống dưới nhìn vừa đẹp để lại thật uyển chuyển.

* 幻箭之术: Huyền tiễn chi thuật. Huyền là ảo, là giả. Tiễn là tên hoặc là mũi nhọn. Có thể tạm hiểu thuật này là tạo ra những mũi tên ảo để đánh lại.

Thì ra tên Bạng ma vương kia trong lòng ghi hận việc thù hạ bị giết chết nên kéo binh đến trả thù, nhưng nào đâu biết được đối phương lại là Lạc Âm Phàm, vừa tới nơi nhìn thấy người thì sợ hãi tới mức không dám ra tay nữa, nhưng nếu cứ như vậy mà thu binh thì y lại không cam lòng chút nào. Đang lúc bực mình thì bỗng nhiên phát hiện ra Trọng Tử đang đứng một mình ở bên cạnh, nhưng y không thể tưởng tượng được nàng lại phản ứng nhanh như vậy khiến cho mọi chuyện bại lộ, vội vàng hoảng hốt dẫn bộ hạ rút lui.

Vô số băng khí lạnh lẽo đánh úp lại, có cái đến trước có cái đến sau, đúng là Bạng ma vương muốn rút đi nên xuất chiêu để cản trở, Trọng Tử lách mình tránh đi được hai luồng băng khí bắn tới, bỗng nhiên nâng giắt mình một cái, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà dùng thân hình lại, rồi nâng cánh tay lên, hai tay một cao một thấp vỗ tay trước ngực, kết thành tiên ấn để chấn luồng băng khí còn lại kia.

Trác Vân Cơ nhìn vừa thấy thế, không nhịn được mà kêu "Ah" lên một tiếng.

Lạc Âm Phàm cũng kinh hoàng vung hai tay lên đánh về phía Trọng Tử.

Hắn phát hiện ra Bạng ma vương đánh lên Trọng Tử nhưng trong lòng biết rõ năng lực của tiểu đồ đệ có thể ứng phó được nên mới không nhúng tay vào để con bé tự mình lo liệu. Vạn vạn lần cũng không nghĩ tới việc con bé lại dám lấy cứng đối cứng như thế. Bạng ma vương cho dù không lợi hại thì rốt cuộc cũng đã tu luyện hơn trăm năm nên đương nhiên công lực kinh người, so với con bé mới có bốn năm năm tu vi thì làm sao có thể sánh được. Đối phương có ma lực mạnh mẽ như vậy thì phải dùng mưu tròn tránh mới là thượng sách, đằng này lại cứng đầu cứng cổ chỉ biết đánh bừa như thế thì tránh sao khỏi phải chịu thiệt kia chứ, tiểu đồ đệ luôn luôn thông minh và cẩn thận như vậy nhưng nay sao lại phạm phải sai lầm sơ đẳng như thế!

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Trọng Tử ngã xuống thật mạnh, nằm sòng xoài dưới mặt đất.

Lạc Âm Phàm trong lòng vừa đau đớn vừa tức giận lập tức phóng như bay qua đỡ Trọng Tử đứng dậy mắng xối xả: "Lại thích thể hiện như thế! Con..."

"Đệ tử sơ sẩy." Trọng Tử mặt mày đang tái nhợt như tờ giấy nghe sư phụ mắng thì nghiêm mặt lại, nói được mấy chữ thì phun ra một miệng máu.

Rốt cuộc người bị thương là tiểu đồ đệ mình, Lạc Âm Phàm cũng không trách cứ nhiều nữa mà lập tức đem nàng ôm chặt lấy, lòng dạ đau xót từng cơn.

Trọng Tử vừa được vòng tay ấm áp kia ôm lấy thì liền chui đầu vào lòng Lạc Âm Phàm.

Trác Vân Cơ liền đi lên xem qua thương thế của Trọng Tử rồi nhẹ giọng nói: "Không có gì đáng ngại", Trác Vân Cơ lấy trong giỏ thuốc của mình ra một bài thuốc đưa cho Lạc Âm Phàm: "Mặc dù con bé bị thương nặng nhưng cũng may mắn là chưa bị trúng băng độc. Nhưng Bạng Ma Vương vốn tu luyện là hàn băng khí, bởi vậy vết thương này không kiêng kỵ bất cứ thứ gì, chỉ kỵ duy nhất một thứ đó chính là không chịu nổi giá lạnh, vì vậy Tôn giả cần để ý kỹ càng đến con bé một chút." Không biết là nàng cố ý hay vô tình lại nhấn mạnh thêm hai chữ "Đề ý".

Lạc Âm Phàm thần nhiên nói: "Tiên tử nếu rảnh rồi nên thường lên Nam Hoa thăm viếng một chút."

Trác Vân Cơ mỉm cười đồng ý nhưng mi mắt lại rũ xuống che dấu sự chua xót đang dâng tràn trong mắt.

Hắn đồng ý để nàng đến Tử Trúc Phong, chỉ vì muốn chặt đứt suy nghĩ và mong ước sai trái trong đầu tiểu đồ đệ của hắn, nhưng sao hắn lại chưa từng

nghĩ rằng nàng cũng là người có suy nghĩ và mong ước như vậy chứ, hẳn chỉ biết lo lắng và bảo vệ cho ai kia mà thôi...

.....

Khi Lạc Âm Phàm đưa Trọng Tử trở lại Nam Hoa, Ngũ Độ và Mẫn Vân Trung nhìn thấy Trọng Tử bị thương thì cả hai đều vô cùng chấn động. Lạc Âm Phàm cũng chỉ giải thích sơ lược, sau đó liền bảo Yến Thực Châu đến Tử Trúc Phong chăm sóc cho nàng, trong thời gian dưỡng thương thì Tần Kha và Mộ Ngọc cũng thường xuyên đến thăm nom, chăm sóc nàng. Ngày đêm thăm thoát như thoi đưa, mới đó mà đã mấy tháng trôi qua, chưa gì lại thấy sắp đến đại hội thử kiếm được tổ chức năm năm một lần. Trọng Tử đã mười bảy tuổi nên tâm tính cũng chắt chũa những nỗi muộn phiền của tuổi mới lớn, rốt cuộc cũng không chịu ngồi yên nữa, nàng mượn cơ hội cho Yến Thực Châu trở về, thấy thương thể của Trọng Tử không còn gì trở ngại nên Lạc Âm Phàm cũng không phản đối.

Trọng Tử vừa cảm thấy thất vọng lại vừa tức giận và buồn bực, nguyên nhân cũng bởi vì trong lúc nàng dưỡng thương, Lạc Âm Phàm vẫn cứ bề quan hoặc xử lý công việc như bình thường, rất ít khi hỏi đến chuyện của nàng. Ngược lại vào thời điểm này Trác Vân Cơ đến Tử Trúc Phong thăm nom càng ngày càng nhiều, đã vậy hai người bọn họ còn thường xuyên ở cùng với nhau trong điện, mỗi lần nói chuyện là kéo dài đến hai ba canh giờ, Trọng Tử nhìn thấy thế thì cảm thấy rất khó chịu cho nên có vài lần kiểm soát vào trong điện nhưng chỉ mới nói được hai ba câu thì đã bị Lạc Âm Phàm lập tức đuổi ra ngoài.

Đối mặt với chuyện sư phụ đột nhiên trở nên lãnh đạm như vậy, Trọng Tử thực sự cảm thấy rất bất an, sư phụ là loại người nào kia chứ, có thể lừa gạt được người sao, chẳng lẽ chuyện nàng bị thương... Sư phụ đã nhìn ra được sự thật ẩn chứa bên trong?

Nghĩ như vậy nên Trọng Tử âm thầm hối hận vô cùng, trong lòng cũng tự biết là mình đã làm sai nên cũng không dám dính vào nữa mà ngày ngày lo khổ luyện thuật pháp, quyết tâm làm náo động ở đại hội thử kiếm lần này để có thể cầu xin sư phụ tha thứ cho mình.

Bên ngoài điện Trọng Hoa, lúc này Lạc Âm Phàm đích thân tiễn Trác Vân Cơ ra.

Trọng Tử đang đứng ở phía trước bậc thềm, kinh ngạc ngược mắt nhìn theo.

Trác Vân Cơ hướng về phía Trọng Tử khẽ mỉm cười rạng rỡ.

Trọng Tử rũ mắt xuống không đáp lại.

Chờ đến khi Trác Vân Cơ rời đi, Lạc Âm Phàm quay trở lại gọi Trọng Tử vào trong điện, dặn dò nàng: "Đại hội thử kiếm đã đến gần, mặc dù sư phụ không cần con phải tranh đoạt gì cả, nhưng đã tham gia thì phải đặt hết tâm trí và sức lực vào đó mới là việc nên làm, lúc này thương thể của con..."

Trọng Tử vốn là đang cung kính đứng ở một bên, nghe thấy sư phụ nói vậy vội vàng đáp lại: "Xin sư phụ hãy yên tâm, thương thể của đệ tử đã khỏi hẳn rồi, bấy lâu nay con vẫn không hề bỏ bê tu luyện thuật pháp."

Lạc Âm Phàm gật đầu: "Hôm qua, ta cùng Chương giáo đã bàn bạc và trao đổi với nhau rồi, tạm thời ta sẽ cho con đến ở Ngọc Thần Phong một thời gian, cùng tu luyện với Tần sư huynh của con, Tần Kha cũng đồng ý rồi, con hãy thu gom và chuẩn bị trong ngày hôm nay, ngày mai lập tức qua bên đó ngay."

Trọng Tử nghe thấy mà chột ngây người, chẳng còn suy nghĩ được gì nữa.

Đây là sư phụ... muốn đuổi nàng đi sao?

"Con không đi!"

"Vì sao không đi?"

"Con..." Trọng Tử đảo ánh mắt đi chỗ khác trốn tránh rồi nói quanh co, "Con... đã quen ở Tử Trúc Phong từ trước tới giờ, huống chi lúc tu luyện có rất nhiều chỗ khó hiểu và khó giải thích, còn phải nhờ sư phụ chỉ dạy nữa."

"Sư phụ sẽ đến Ngọc Thần Phong kiểm tra việc luyện công của con thường xuyên."

Trọng Tử nghe vậy thì chỉ trầm mặc không nói gì nữa nhưng một lúc lâu sau lại quỳ xuống, thấp giọng nói: "Cho dù đệ tử làm sai chuyện gì thì sư phụ cứ việc trách phạt con, con cam nguyện chịu phạt, nhưng vì sao sư phụ nhất định phải đuổi con đi chứ?"

Dụng ý trong đầu bị tiêu diệt nhìn thấu và nói thẳng ra như vậy, Lạc Âm Phàm cảm thấy xấu hổ vô cùng, chỉ dám ho nhẹ một tiếng, cố gắng giữ giọng điệu ôn hòa nói với Trọng Tử: "Sư phụ không phải muốn đuổi con đi, chẳng qua là đại hội thử kiếm đã đến rất gần, những ngày gần đây Tử Trúc Phong lại đón tiếp nhiều khách cho nên rất ồn ào, khó có thể thanh tĩnh mà tập trung tu luyện được."

"Con không tin! Sư phụ rõ ràng là muốn lấy cớ đuổi con đi!" Trọng Tử không những không nghe mà còn nóng nảy phản bác lại, ngưỡng mặt lên nói: "Sư phụ nói phải đón tiếp khách chẳng phải là Vân tiên tử hay sao, nhưng mà con cũng chưa từng thất lễ hay đắc tội với tiên tử, có sao người cứ muốn đuổi con đi!"

"Làm loạn!" Lạc Âm Phàm bực mình quát lớn: "Ngày mai lập tức đến Ngọc Thần Phong ngay, không cần phải nói nhiều nữa!"

Trọng Tử lập tức hành động theo bản năng như từ bé tới giờ vì cho rằng sư phụ nhất định sẽ nhân nhượng mình, nên nghiêng mặt đi hờn dỗi và cố chấp

nói: "Con không đi!"

Lạc Âm Phàm nghe thấy mà khựng cả người, mãi một lúc lâu sau mới chùng bộ mặt lạnh lùng ra: "Giỏi lắm, thật sự giỏi lắm, ta dạy dỗ đồ đệ mà ngay cả ta cũng không vâng lời! Người không để trường bối vào trong mắt thế sao. Mau đi ngay cho ta, đến chỗ Mẫn đốc giáo chịu phạt ngay!" Trọng Tử lòng mang đầy bức bối và giận dữ đến Ma Vân Phong của Mẫn Vân Trung để chịu phạt. Mẫn Vân Trung lúc này chỉ xuôi tai nghe Trọng Tử thuật lại chuyện đã xảy ra, chuyện này thực sự cũng không có gì phải ngạc nhiên cả, bởi vì mỗi đồ đệ khi lớn lên vốn nên tự lập trong môn hộ. Nhưng mà nữ đồ đệ thì lại có chút miễn cảm không chịu nổi những lời nói nặng như vậy, đã thế từ trước đến nay Lạc Âm Phàm lại luôn luôn bảo vệ và bao bọc cho con bé từng ly từng tý, thế mà nay đột nhiên lại đuổi con bé đi nên con bé khó có thể chấp nhận mọi chuyện, cho dù bên trong có lý do gì đi chăng nữa. Bởi vậy Mẫn Vân Trung cũng không hề phạt nặng mà chỉ giáo huấn Trọng Tử vài câu rồi lập tức cho nàng trở về thỉnh tội với sư phụ.

Sự việc này nhanh chóng lan truyền ra ngoài, nghe nói nàng bị Lạc Âm Phàm đuổi khỏi Tử Trúc Phong, bọn người Tử Mã Diệu Nguyên âm thầm đắc ý chỉ chờ cơ hội để chế giễu nàng.

Trọng Tử không trở về Tử Trúc Phong ngay mà lại chạy đến Tiểu Phong, nhào vào lòng Yến Thực Châu khóc mãi không thôi làm cho mắt đỏ bừng lên.

Yến Thực Châu sau khi biết được ngọn nguồn mọi chuyện thì cũng không khỏi kinh ngạc, trong lòng thầm oán trách một chút nói với nàng: "Cho dù ý của Tôn giả là muốn muội tự lập nhưng cũng không cần thiết phải nóng lòng đến thế, Tôn giả thật sự có chút gấp gáp rồi."

Trọng Tử thấp giọng ảm ức nói: "Nếu như không phải có Vân Tiên tử thì cũng sẽ không có việc gì xảy ra cả, nhất định là sư phụ chê muội mà."

Yến Thực Châu nghe được chỉ biết cười "Xi" ra một tiếng rồi đẩy Trọng Tử ra nói: "Tỷ còn tưởng muội vì thực sự luyến tiếc và nhớ thương sư phụ nên không muốn rời đi, thì ra tính tình vẫn chỉ là một đứa trẻ thích gây náo loạn! Sư phụ của muội cũng không phải chỉ có một mình muội mà thôi, chẳng lẽ chỉ cho phép người thu nhận đồ đệ mà lại không cho phép người thành gia lập thất, lấy thê tử hay sao? Có thêm một sư nương thương yêu muội có gì là không tốt nào, mà ta thấy Vân Tiên tử tính tình cực kỳ dịu dàng và hòa thuận, đối xử với mọi người rất tốt. Nói gì thì nói hiện giờ cũng chỉ có mỗi Tiên tử là miễn cưỡng xứng đôi được với Tôn giả mà thôi. Hơn nữa giao tình của Tôn giả và Tiên tử đã có từ rất lâu, trước cả khi Tôn giả thu nhận muội rồi cơ. Vân Tiên tử không ăn dấm chua của muội thì thôi, sao muội lại ăn dấm chua ngược lại Tiên tử là sao!"

"Sư phụ thật sự muốn thành thân với Tiên tử sao?"

"Muội không biết đâu, hiện giờ tất cả mọi người đều nói đến chuyện này, thời gian gần đây Vân Tiên tử thường xuyên đến thăm viếng, Tôn giả cũng tiếp đón tiên tử rất nồng hậu. Từ xưa đến nay hầu như chưa có vị Tiên tử nào thường xuyên lui tới nơi này mà Tôn giả người cũng chưa từng đối xử với ai bằng ánh mắt khác thường đến thế, lại càng đừng nói đến chuyện được tự do ra vào Tử Trúc Phong như vậy. Chắc là hai người đó cũng có chút ý tứ với nhau nên mới thế, vừa rồi tỷ còn nghe Mộ thủ tọa nói qua mấy ngày nữa thì Vân Tiên tử sẽ đến Tử Trúc Phong ở lại một thời gian ngắn."

Trọng Tử lẩm bẩm nói một mình: "Ồ lại một thời gian ngắn sao..."

"Nói không chừng sau khi ở lại một thời gian ngắn thì liền biến thành ở lâu dài nha." Yến Thực Châu cười cười nói với nàng: "Nam nữ ở cạnh nhau lâu ngày thì sinh tình là chuyện bình thường mà, lúc đó đương nhiên không thể thiếu những hành động bộc lộ tình chàng ý thiếp. Tôn giả người cũng biết nếu để muội nhìn thấy thì không tốt lắm, cho nên mới lấy cớ để muội ra ngoài, muội thân là đệ tử không biết tạo điều kiện thuận lợi cho sư phụ thì thôi lại còn gây ra lùm chuyên cản trở, làm gì chứ."

"Muội đi trước một chút."

Trọng Tử không kịp suy nghĩ gì nữa lập tức đứng dậy bước đi ngay, trong lúc vô ý lại đụng phải cái bàn ngã xuống, Yến Thực Châu thấy thế liền vội vàng bước đến đỡ nàng dậy, vừa bước đến đã phát hiện ra sắc mặt nàng trắng bệch, hai mắt thất thần chẳng có chút sinh khí nào, không khỏi nhíu mày lại.

"Muội..."

"Không sao, muội trở về đây."

Trọng Tử máy móc đẩy cánh tay của Yến Thực Châu ra, miễn cưỡng nở một nụ cười trên khóe miệng rồi bước nhanh ra khỏi cửa.

.....

Những lời của Yến Thực Châu vốn chỉ là đoán mà thôi, nhưng Trọng Tử lại tưởng là thật, lúc này ngay cả Tinh Xán cũng không dùng tới, cứ thế chạy thẳng một đường xuống Tiểu Phong, cảm giác gì cũng không biết đến nữa bởi nàng chỉ cảm thấy lòng bàn chân mềm nhũn ra bay bay bông bông giống như đang dẫm trên đồng bông gòn mềm mại, trong lòng nàng cũng bắt đầu xuất hiện những cảm xúc thật mơ hồ.

Trong biển mây mờ mịt giống như nổi mờ mịt trong lòng kia, Trọng Tử cũng không biết là mình nên về nơi nào mới tốt, một hồi lâu sau nàng rốt cục mới nhớ lại là nên trở về Tử Trúc Phong.

Bên trong Trọng Hoa cung thật yên tĩnh, bên ngoài điện dòng Tử Hải đang lan tỏa những luồng hơi nước lạnh lẽo.

Người là sư phụ của nàng, xưa tới nay vốn cao cao tại thượng, chưa bao giờ vấy phải một tỳ vết dơ bẩn nào, nàng đối với người vừa tôn kính lại vừa yêu thương, dù thế nào cũng không dám nảy sinh những suy nghĩ dơ bẩn với người. Tất cả những chuyện nàng đã làm, từ việc có ý đối địch với Trác Vân Cơ cho đến việc cố ý bị thương và không chịu rời khỏi Tử Trúc Phong chẳng qua là do nàng vẫn còn tâm tính trẻ con nên suy nghĩ bông bột và hành động bốc đồng có phải không?

Khi Tàn Kha gặp nạn, nàng lo lắng vô cùng, tuy là vợ và nghĩ cách cứu y nhưng trong lòng vẫn thấy bình tĩnh. Đến khi người gặp nạn, nàng lại lo sợ đến mức trong lòng trống rỗng, không suy nghĩ được bất cứ thứ gì nữa.

Người muốn thành thân với Trác Vân Cơ sao?

Chỉ cần nghĩ đến việc này, nàng không hề cảm thấy ghen tị, cũng không phải không có gì để nói hay là không cảm thấy thống khổ, mà chỉ cảm thấy như có một bàn tay to lớn, vô hình đang bóp chặt trái tim nàng không một chút lưu tình, bóp chặt đến nỗi khiến trái tim nhỏ bé muốn vỡ tan ra, lúc này đây chỉ duy nhất cảm giác đó hiển hiện trong lòng nàng mà thôi.

Người đã dành cho nàng năm năm yêu thương và cung chiều, nhưng cũng chỉ có năm năm mà thôi, tại sao khoảng thời gian tốt đẹp lại luôn ngắn ngủi như vậy. Lý trí mách bảo với nàng rằng, tuyệt đối không thể nảy sinh ra thứ tình cảm như vậy với người, nếu không thì kết cục của nàng nhất định sẽ vô cùng thảm. Thật đáng tiếc, nếu mỗi người đều có thể thuận theo lý trí của mình thì trên đời này đã không có nhiều sai lầm đến vậy.

Trọng Tử đứng thất thần một hồi lâu sau đó bỗng nhiên chạy như bay về phía đại điện đối diện.

Nàng muốn nói cho sư phụ biết rằng, người không được cưới Trác Vân Cơ, không được làm như vậy! Người chỉ cần đồ đệ mà thôi, Ngu Độ và những người khác chẳng phải cũng không lấy thế tử đó sao, nàng có thể ở lại Tử Trúc Phong mãi mãi, làm bạn cùng người đến vĩnh viễn, không bao giờ rời xa.

Vội vội vàng vàng bước trên cây cầu đá, bàn chân bỗng bước hụt một bước, mà lúc này trong trạng thái như thế, phản ứng của cơ thể đã rất chậm nên không kịp tự cứu lấy mình, cả người rơi 'ùm' vào trong nước.

Cái lạnh thấu xương thấm vào đến tận xương tủy làm Trọng Tử chợt tỉnh táo lại.

Nàng đang làm cái gì vậy! Đang suy nghĩ gì thế kia! Người nàng thích là Tàn sư huynh kia mà! Sư huynh sư muội có khác biệt rất lớn so với thầy trò, thầy trò là bại hoại luân thường, đó là phạm phải sai lầm lớn! Trong tiên môn không cho phép phát sinh những chuyện đáng bị gièm pha như vậy, người như sư phụ lại càng không thể có những chuyện như thế được! Người yêu thương nàng, cung chiều nàng, che chở nàng, tất cả những điều này đều phải lấy mối quan hệ thầy trò làm điều kiện tiên quyết. Nếu để cho người biết trong đầu óc nàng tồn tại một tâm tư đáng ghê tởm như vậy, chắc hẳn là người sẽ giạt mình kinh ngạc rồi người sẽ thất vọng, sẽ tức giận và phỉ nhổ nàng. Làm sao người còn có thể giữ nàng ở bên cạnh mình được kia chứ, như vậy chẳng phải rõ ràng nàng đã biến thành một Âm Thủy Tiên thứ hai hay sao!

Những luồng khí lạnh như băng sắc bén như lưỡi dao, cắt đứt và phá vỡ làn da mỏng manh rồi thấm vào tâm mạch toàn thân, dần dần ăn mòn xương cốt của nàng.

Đúng rồi, vết thương cũ của nàng vốn kỵ khí lạnh nếu như vết thương của nàng tái phát sẽ khiến sư phụ lo lắng cho mà xem.

Trọng Tử run run bám vào bờ con suối muốn dùng sức để đứng lên thì đột nhiên xương cốt toàn thân như hóa thành tảng đá rơi xuống dưới. Cả người không còn chút sức lực, kể cả chút tàn lực cũng hoàn toàn biến mất, nàng chậm rãi ngã xuống một lần nữa rồi chìm dần vào trong nước.

.....

"Trọng nhi?" Trong mơ hồ, có người nhanh chóng ôm chặt lấy nàng vào lòng, người đó đang truyền hơi ấm cho nàng, đau lòng gọi tên nàng.

"Sư phụ..." Nàng muốn giơ tay lên chạm vào người nhưng toàn thân lại cứng ngắt không động đậy được.

Một bàn tay ấm áp đang cầm tay nàng, linh lực cuộn cuộn đưa vào trong người nàng.

Dưới ánh sáng mờ ảo của viên Minh châu, đôi mắt phượng vốn xinh đẹp tuyệt trần nay trũng sâu xuống thật đáng sợ, đôi môi đỏ thắm thường ngày không còn một chút máu, giờ đây đôi môi đó lúc xanh lúc tím, những ngón tay bị đông cứng lại đã thay đổi hình dạng. Cả người con bé chính là một khối băng lớn, nằm trong lòng hân run run, vậy mà trong miệng lại không ngừng gọi hân, cứ lặp đi lặp lại mãi, mỗi khi con bé gọi một tiếng là trong lòng hân lại tăng thêm một phần hối hận.

Rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ, một đứa trẻ thật hồ đồ, đơn thuần chỉ là con bé không muốn xa rời hân mà thôi, sao hân lại có thể đem con bé so với Trác Vân Cơ kia chứ, thực sự là hân không nên ép buộc con bé một cách nóng vội như vậy.

Lòng Lạc Âm Phàm nóng như lửa đốt, hân sốt ruột thúc đẩy linh lực vào trong người Trọng Tử để bảo vệ tâm mạch của nàng, thay nàng khơi thông lại huyết mạch.

Nhớ lại lúc hân trở lại Trọng Hoa cung thì Trọng Tử đã mất ý thức, nước ở dòng Tử hải này lạnh giá tới mức nào sao hân lại không biết, cho dù là đệ tử đã tu thành tiên cốt cũng không thể chịu đựng được, huống chi con bé ngay cả bán tiên thể còn chưa có thì làm sao mà chịu nổi. Hơn nữa vết thương cũ trong người con bé bị khí lạnh tác động làm thương thể tái phát trở lại, sau khi con bé trượt chân rơi xuống nước lại chìm trong nước một khoảng thời gian, cho nên con bé đứng dậy không nổi cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả. Ngày thường Tử Trúc Phong vốn ít người đến, ai ngờ được lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn thế này đâu. Giờ phút này hân thực sự hối hận vì đã không thiết kế lan can và đặt kết giới ở hai bên cây cầu đá kia.

Đệ tử Tiên môn sao lại dễ dàng rơi xuống nước như vậy được? Rõ ràng là do con bé đang trong trạng thái tinh thần hoảng hốt và lòng đầy sợ hãi, nên mới bị như vậy mà không tự cứu được mình.

May mắn thay, dòng Tử Hải vốn là bảo vật quý giá nhất của Nam Hoa cho nên Hành Huyền biết rất rõ biện pháp trị liệu.

Đợi mãi mà không thấy Trọng Tử có chuyển biến tốt, cả người vẫn lạnh ngắt như tảng băng, Lạc Âm Phàm nghĩ nghĩ một hồi liền đem nạng đặt xuống giường, rồi cẩn thận lấy một cái chăn quấn quanh người nạng, bước nhanh ra ngoài cửa, tính đến Thiên Cơ Phong để hỏi Hành Huyền.

Đầu óc Trọng Tử đang mờ mờ mịt mịt, đột nhiên phát hiện ra sự phụ đã rời đi nên trong lòng không khỏi nóng vội, nói năng loạn cả lên.

"Sự phụ! Sự phụ!"

"A Tử sẽ vĩnh viễn ở lại Tử Trúc Phong, người đừng đuổi con đi..."

Ngu Độ vừa mới đi tới cửa, đang muốn bước vào trong xem thử bệnh tình của Trọng Tử như thế nào nhưng vừa nghe thấy vậy lập tức dừng lại, chậm rãi nhủ mảy.

.....

Bản thân Trọng Tử vốn là người thu hút được rất nhiều sự chú ý cho nên chuyện lần này cũng gây huyên náo không nhỏ, nhưng cũng không ai hoài nghi hay có suy nghĩ gì khác. Mà những gì mọi người nhìn thấy được chỉ là nạng vốn được Lạc Âm Phàm nuông chiều từ bé tới giờ thế mà nay đột nhiên lại bị khiển trách và đuổi khỏi Tử Trúc Phong, cho nên nhất thời không thể tiếp nhận được việc này, dù sao nạng cũng chỉ là một đứa trẻ mới lớn nên trong lòng khó tránh khỏi ảm ức muốn làm loạn một chút.

Mê man suốt hai ngày, Trọng Tử mới tỉnh lại. Lạc Âm Phàm không hề la mắng nạng nữa lời cũng không đối xử lạnh nhạt như mấy ngày trước đó nữa. Ban ngày hầu như ở tại phòng nạng một tác cũng không rời, tự mình chăm sóc nạng, đốc thúc nạng uống thuốc. Linh hạc cũng đem tất cả thư từ đưa đến phòng nạng chứ không mang đến đại điện nữa, hẳn ngời xử lý công việc ngay tại cái bàn dài trong phòng nạng và ở đó cho đến tận đêm khuya mới trở về phòng nghỉ ngơi, dù sao khí lạnh ở dòng Tử hải cũng không phải là chuyện nhỏ, không thể để xảy ra sai sót gì được.

Nhớ lại vòng tay ấm áp vội vàng ôm chặt lấy mình khi hôn mê, Trọng Tử cảm thấy hạnh phúc mệnh mang lan tỏa trong tim nhưng cũng không ngừng lo lắng. Vì chuyện này mà làm sự phụ sốt ruột như thế, nạng áy náy vô cùng. Nhưng mà trải qua chuyện này nạng đã phát hiện được thì ra sự phụ vẫn yêu thương mình như trước, tình thương yêu của người dành cho nạng không hề vơi đi chút nào. Điều này khiến cho nạng như sắp bị chết chìm trong vui sướng, những suy nghĩ đầy mâu thuẫn này quấn chặt vào nhau làm Trọng Tử đứng ngồi không yên, khiến nạng chột buồn rồi lại chột vui thật bất định.

Trong phòng lúc này đang đặt một chậu than đốt bằng lửa phượng thần lấy trên chín tầng trời, loại lửa cực nóng này dùng để khử trừ luồng khí cực lạnh thì vô cùng hiệu quả.

Lạc Âm Phàm đem một chén thuốc đưa đến trước mặt nạng, Trọng Tử nếm nếm thử một miếng rồi nhủ mảy.

"Đáng sao?"

"Không ạ."

Sự phụ bận rộn xử lý nhiều công việc như vậy mà mỗi ngày lại phải lại đây chăm sóc nạng từng ly từng tý một, đã vậy người lúc nào cũng lo lắng, chiếu cố cho nạng, còn bốc thuốc rồi nấu thuốc thay nạng. Cho dù nạng không hiểu chuyện đến mấy đi chăng nữa cũng không thể vì ngại một chút thuốc đắng này mà làm nũng với người.

Nhìn thấy Trọng Tử uống từng ngụm từng ngụm thuốc mà vẻ mặt nhăn nhó đầy khổ sở, Lạc Âm Phàm không nhịn được cười lên một tiếng rồi dịu dàng nói: "Lần sau sự phụ sẽ thêm vài viên đường vào cho ngọt nhé."

Trọng Tử uống thuốc xong liền giương mắt nhìn hán khê gọi: "Sự phụ."

"Ừ."

"Con không muốn rời khỏi Tử Trúc Phong, con sẽ không gây chuyện, cũng sẽ không quấy nhiễu người ... với Vân Tiên từ đâu."

Lạc Âm Phàm không trả lời nạng mà chỉ đứng lên.

Ngu Độ từ ngoài cửa đi vào phòng nhìn hai thầy trò liền cười nói: "Cuối cùng cũng tỉnh lại, có cần phải lấy thêm thuốc gì nữa không?"

Biết được trong lúc hôn mê Ngu Độ đã từng tới thăm mình, Trọng Tử vội vàng hành lễ và nói cảm ơn y.

"Con đang bị bệnh, không cần phải đa lễ như thế, sư bá cũng không phải là người ngoài." Ngu Độ bảo nạng nằm xuống rồi nhìn Lạc Âm Phàm hỏi: "Ta thấy khí sắc của con bé hiện tại đã tốt hơn nhiều rồi, nhị sư huynh của đệ nói như thế nào?"

Lạc Âm Phàm cầm chén thuốc nói: "Vết thương cũ tái phát, bệnh còn đang nguy hiểm, trước mắt cần nghỉ ngơi nửa tháng mới xem lại được."

"Như vậy để ta bảo người mang thuốc có tính khử khí lạnh đến cho con bé, không thể để việc chữa trị không tốt được." Ngu Độ dừng lại rồi bỗng nhiên mỉm cười: "Hôm trước, Kha nhi biết chuyện con bé bệnh nên rất lo lắng. Ta thấy chi bằng để con bé sớm đến Ngọc Thần Phong một chút, bên đó rất thanh tịnh thích hợp làm nơi dưỡng thương."

Lạc Âm Phàm nhìn sang khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch ở bên cạnh, không tỏ thái độ gì cả.

"Đừng chê ta nhiều chuyện, ai cũng biết và nói đệ cực kỳ che chở đồ đệ của mình, nhưng mà con bé nay đã lớn rồi, đệ cũng không thể cứ suốt ngày kề cận bên cạnh để chăm sóc con bé được." Ngu Độ ý tứ thâm sâu: "Đề con bé đến chỗ Kha nhi, ta sẽ cho Thực Châu qua chăm sóc con bé. Dù sao con bé với mấy đứa nó cũng là sư huynh muội, lúc nào cũng có thể chăm nom và làm bạn với nhau, như vậy cũng đỡ phiền nhiễu cho đệ. Chuyện của đệ ở Trọng Hoa cung này bất cứ việc gì cũng là những việc mấu chốt, có quan hệ đến toàn bộ tiên môn, nhất định không thể xảy ra sai lầm gì được. Những điều tuyệt mật trong tiên môn nếu như có nhiều người biết truyền ra ngoài thì chỉ sợ sẽ có không ít phiền toái."

Hai người đối mặt nhau một lát, Lạc Âm Phàm thần nhiên nói: "Cũng được, đệi con bé đỡ bệnh hẳn rồi đệ sẽ cho qua bên đó, trước mắt đệ vẫn có chút lo lắng."

Ngu Độ âm thầm nhẹ nhàng thở ra: "Sư đệ nói phải, ta đang có ý này."

Mối quan hệ giữa thầy và trò đương nhiên có khác biệt, vốn không có người nào lại suy nghĩ mối quan hệ này theo chiều hướng phức tạp như vậy. Nhưng từ trong tiên môn đã xuất hiện một Âm Thủy Tiên rồi, cho nên cũng không trách được bản thân mình đa nghi, dù sao thì phòng ngừa hậu hoạn trước, tránh những việc không nên xảy ra vẫn tốt hơn. Nữ đồ đệ và sư phụ vốn cũng không nên quá gần gũi, thân mật, ngay cả lời nói đùa giỡn cũng không thể phát sinh ra được.

Ngu Độ đã nói ra những suy nghĩ trong lòng rõ ràng như vậy chắc là Lạc Âm Phàm cũng đã hiểu được dụng ý.

Nói thêm vài câu nữa, Ngu Độ liền quay trở về ngọn núi cao nhất, Lạc Âm Phàm cũng cầm lấy chén thuốc bước ra khỏi cửa.

Trọng Tử nằm một mình trên giường, hai mắt khẽ nhắm lại.

Vị thuốc lưu lại trong miệng dường như đang lan tỏa ra khắp nơi, thật sự là rất đáng.

"Sao rồi?" Một bàn tay đưa đến áp nhẹ lên trán của nàng.

Mở to mắt nhìn thấy người mới tới, Trọng Tử vội đứng dậy: "Tần sư huynh."

"Mới vừa rồi sư phụ bảo ta mang mấy vị thuốc lại đây nên nhân tiện ghé qua thăm muội một chút." Tần Kha bước đến trước giường ngồi xuống, khuôn mặt khẽ nhăn nhó hơi trách cứ: "Muội theo học với Tôn giả đã mấy năm rồi, thế mà kết quả là đi thôi mà còn không từ tể, làm sao lại vô duyên vô cớ ngã vào trong nước như thế?"

Trọng Tử thẹn thùng đáp lại: "Là do muội không cẩn thận."

"Sư phụ nói với ta rồi, bên Ngọc Thần Phong muội thích nơi nào thì cứ chọn nơi ấy nghỉ ngơi, dưỡng bệnh cho thật tốt đi."

"Sư huynh." Trọng Tử khẽ cúi đầu, ngập ngừng mãi một lúc lâu mới thấp giọng nói: "Muội không muốn rời khỏi Tử Trúc Phong đâu."

Tần Kha nghe thấy, trong đáy mắt chợt có ý cười hé nở: "Không lẽ cả đời này muội muốn ở cạnh sư phụ muội mãi sao, trưởng thành rồi thì càng nên tự lập chứ. Tôn giả làm như vậy chỉ là muốn tốt cho muội thôi. Giờ muội nên cẩn thận dưỡng bệnh cho tốt, đến khi hết bệnh ta sẽ đón muội qua đó, ngoan nào, phải biết nghe lời."

Trọng Tử nghe thấy lại càng cúi đầu thấp hơn.

.....

Mọi chuyện không hiểu sao lại nằm ngoài dự kiến của Hành Huyền, trận bệnh này của Trọng Tử, đừng nói là nửa tháng mà đã kéo dài liên tục suốt ba bốn tháng liền cũng chưa khỏi hẳn. Hơn nữa bệnh tình khi thì khỏe khi thì lại phát tác, thay đổi thất thường, hiếm khi nào thấy nàng khỏe hẳn, cứ khoảng hai ngày là bệnh lại chuyển nặng hơn nữa, nếu tình trạng này cứ mãi tiếp diễn e rằng sau này sẽ thực sự khó chữa trị dứt điểm được nữa. Theo lời Hành Huyền nói thì nguyên nhân có thể là do vết thương cũ băng ma gây ra lại phát tác. Vì để Trọng Tử an tâm tĩnh dưỡng, Lạc Âm Phàm đã thu xếp không cho nàng tham gia đại hội thử kiếm, hẳn vốn nổi danh là sư phụ yêu thương đồ đệ khắp tiên môn từ trên xuống dưới ai cũng biết, nên tất cả các đệ tử ở Nam Hoa cũng không hề bất ngờ vì chuyện này. Trong lúc nàng dưỡng bệnh thì Trác Vân Cơ cũng tới thăm vài lần, và đã chuẩn đoán bệnh cho Trọng Tử, với bệnh tình cổ quái như thế này Trác Vân Cơ cũng không nắm chắc lắm, nàng chỉ có khẽ nhủ mảy khó hiểu. Vì chuyện này mà Lạc Âm Phàm sốt ruột vô cùng thành ra cũng không còn rảnh mà tiếp khách nữa, mỗi lần Trác Vân Cơ đến Lạc Âm Phàm thường thường chỉ nói hai ba câu liền tiễn nàng về.

Nửa đêm, Trọng Hoa cung được che phủ bởi bóng của những thân trúc đang khẽ lay động.

Trọng Tử khoác trên người một chiếc áo thật đơn bạc, lặng lẽ bước ra khỏi cửa, đi xuống bậc thềm đá, bước đến cây cầu đá bên dòng Tứ Hải.

Hơi nước nhẹ nhàng bốc lên thật mỏng manh trên bề mặt dòng nước êm đềm, phẳng lặng. Thân thể còn bệnh chưa khỏi hẳn cảm ứng được hơi lạnh, bắt đầu run lên.

Nàng biết là nàng đang làm một việc không đúng, là nàng rất tùy hứng, cũng như biết rất rõ là mình không biết điều, nàng cũng không muốn nhìn sư phụ phải lo lắng sốt ruột, nhưng nếu như không làm vậy, nàng sẽ phải lập tức rời khỏi nơi này, đó là điều nàng không muốn một chút nào hết.

Cố gắng hết sức xua tan tan đi mọi áy náy và lý trí, Trọng Tử ngồi xuống cúi người về phía dòng nước lạnh băng kia, cắn chặt răng, hai tay run run vốc

lên một vốc nước lạnh thấu xương, rồi nhắm mắt lại hất thẳng lên người mình.

Một vốc rồi lại một vốc nữa được tưới lên người nàng, quần áo nhanh chóng bị ướt đầm, thân thể cũng lập tức trở nên cứng ngắc .

"Muốn làm gì?" Một giọng nói thản nhiên bất ngờ vang lên.

Trọng Từ kinh sợ đứng lên, quay đầu lại nhìn.

Nơi cây cột đá phía cuối hành lang, vị tiên nhân áo trắng không biết đã đứng ở nơi đó từ lúc nào, người vẫn không hề nhúc nhích, gương mặt không chút thay đổi.

"Sư phụ!"

Trọng Từ hoảng sợ giật mình, lòng bàn chân không đứng vững liền trượt một cái, nhìn thấy sắp rơi vào trong nước, chợt có một bàn tay đưa đến trước mặt kéo cả người nàng lên, lùi trở về và ngay sau đó cũng chính bàn tay đó đã hung hăng hướng về phía mặt nàng.

Trọng Từ còn chưa kịp đứng vững thì trên mặt đã trúng ngay một cái tát thật mạnh, cả người lao đảo ngã xuống một lần nữa.

Không biết nên mở miệng giải thích thế nào, lại càng không biết nên cầu xin sư phụ tha thứ ra sao, Trọng Từ vừa kinh hoàng lại vừa xấu hổ, run run quỳ trước mặt Lạc Âm Phàm.

"Nghiệp chướng!" Nhìn tiểu đồ đệ mà hân thương yêu, cung chiều lúc này lại làm ra những chuyện như thế, Lạc Âm Phàm tức giận đến mức hai tay run run.

Nghiệp chướng này! Bất kể là lúc có hiểu biết hay không hiểu biết gì đều làm cho hân không yên tâm được một chút nào, lúc có hiểu chuyện thì làm hân vương vện, lo lắng vì sợ con bé sẽ thể hiện quá lộ rồi phạm phải sai lầm, lúc không hiểu chuyện thì thật có năng lực khiến hân tức chết được mà. Thế nhưng hân chưa từng nghĩ đến con bé lại dám dùng một biện pháp như vậy để lừa gạt hân! Nghiệp chướng! Kịp trước đã không biết quý trọng bản thân mình, kiếp này lại còn gây ra những chuyện tổn thương đến mình như thế! Thật sự không có ngày nào là con bé không khiến cho hân phải bận tâm đến! Con bé nghĩ thân thể mình là cái gì, ngay cả bản tiên thể còn chưa tu luyện được, cùng lắm là chỉ chịu nổi thêm vài lần ngâm khí lạnh vào, nếu còn tiếp tục tình trạng này nữa thì thân thể sớm muộn gì cũng bị hủy diệt! Hân đã dùng pháp lực cả đời che dấu sát khí cho con bé, một tay bồi dưỡng thành tài, ngày ngày quan tâm, lo lắng. Hân dốc hết tâm sức muốn bảo vệ và che chở, lại ngược xuôi tìm cách mọi cách thay cho con bé, vậy mà giờ này con bé lại dùng phương thức như vậy để báo đáp hân!

"Nghiệp chướng!" Dưới con thịnh nộ đang bốc lên tới đỉnh đầu, hân muốn mắng con bé một trận thật nặng nhưng cô hòng lại cứng ngắc không thể thốt được lời nào, rốt cuộc cũng chỉ phun ra được hai chữ này, giọng nói lại nhẹ nhàng bay bổng trong gió rồi tan biến mất không còn chút vết tích.

"Đệ tử biết sai, biết sai rồi! Sư phụ!" Bình thường cho dù nàng có sợ hãi nhiều đến thế nào hay thậm chí là nỗi sợ lớn nhất của nàng cùng lắm cũng chỉ là như thế này mà thôi, Trọng Từ không ngừng đập đầu xuống mặt đá vang lên thành tiếng, giọng van nài: "Sư phụ đừng đuổi con đi, con sẽ nghe lời người, con không bao giờ dám làm như vậy nữa! Sư phụ đừng nóng giận..."

Nàng biết rõ lần này là nàng hồ đồ! Là nàng sai! Sư phụ luôn tìm mọi cách che chở nàng, tìm mọi cách để dung túng, nuông chiều nàng, lại khổ tâm ra sức dạy dỗ bồi dưỡng nàng thành tài, người đã tận lực làm tròn chức trách một người sư phụ, nhưng mà nàng đang làm gì vậy? Tự làm thương tổn chính mình, báo hại người phải sốt ruột, phải lo lắng, lại làm người tức giận tới mức này, tất cả những chuyện này đều do nàng không hiểu chuyện, do nàng bốc đồng nên mới gây ra sai lầm lớn đến vậy! Nàng ... nàng chính là bị sư phụ nuông chiều quá mức làm hư mất rồi!

Quần áo ướt sũng dính sát vào người, thân thể vốn đầy đặn gọi cảm của nàng, bởi vì bị bệnh quá lâu nên giờ đây đã trở nên gầy gò, đơn bạc đến đáng thương. Giờ phút này cơ thể ốm yếu đó không thể địch lại nổi hơi nước lạnh ngắt của dòng Tứ hải, bởi vậy nàng quỳ ở nơi đó mà lạnh run, răng va vào nhau liên hồi phát ra những âm thanh mơ hồ không rõ ràng.

Rốt cục Lạc Âm Phàm cũng không chịu nổi nữa, mặc dù đang tức giận vô cùng nhưng vẫn cúi người xuống ôm chặt lấy Trọng Từ, dùng ống tay áo rộng thùng thình quấn chặt người nàng, bao trọn lấy cả cơ thể ướt đầm đang run rẩy kia.

Hân vội vàng bước nhanh vào phòng, chậu than trong đó lập tức tự động bùng lên tỏa ra hơi ấm khắp phòng, hân nhanh chóng đem Trọng Từ đặt lên giường, lật tung cái chăn thật dày ra quấn kín lấy người nàng, sau đó đứng dậy tính thay bộ y phục ướt đầm trên người nàng bằng một bộ y phục khác.

"Sư phụ..." Trọng Từ thấy hân đứng dậy lập tức giẫy dụa ngồi lên giữ chặt lấy hân.

"Nếu còn dám gây náo loạn nữa thì lập tức cắt ra khỏi Nam Hoa cho ta."

Giọng nói không mang theo một chút tình cảm nào, lần đầu tiên trong đời bị sư phụ mắng mà lại dùng từ 'Cắt' nặng nề như vậy, Trọng Từ sợ đến mức mặt mày vốn đang tái mét lúc này chợt xám trắng ra, không dám nói gì nữa chỉ nhanh chóng buông hân ra.

Nàng biết rõ mình vốn là một kẻ thể thân cho sư tỷ mà thôi, sư phụ để ý quan tâm đến nàng, hơn phân nửa nguyên nhân cũng là vì sư tỷ. Ở trong mắt người, vị sư tỷ kia không chỉ đẹp người mà còn tốt tính, còn nàng, hiện tại lại làm ra những chuyện như vậy, liệu người còn thích nàng, yêu thương nàng giống như trước nữa hay không?

Miên man suy nghĩ đủ điều trong lúc con buồn ngủ dày đặc bất chợt kéo đến không cưỡng lại được, Trọng Từ chỉ cảm thấy trước mắt mình đột nhiên trở nên mơ hồ, toàn bộ thân mình mềm oặt, không chống đỡ được nữa lập tức ngã xuống giường.

Thấy Trọng Từ hôn mê, Lạc Âm Phàm hoảng hồn, lập tức bước đến mép giường ngồi xuống, hần chần chờ một lát nhưng đến cuối cùng vẫn làm phép thay quần áo ướt cho nàng, sau đó lại lấy tấm chăn dày kia quấn quanh người nàng thật kỹ lưỡng một lần nữa, rồi đem cả chăn lẫn người ôm chặt vào trong ngực. Một tay khẽ nâng lên đem chậu than nóng hồi kia di chuyển tới gần hơn chút nữa, nhưng sau đó có lẽ hần sợ cơ thể nàng quá suy yếu, cùng một lúc mà phải tiếp nhận cả hơi nóng lẫn hơi lạnh thì sẽ không chịu nổi, bởi vậy lại chuyển nó ra xa hơn một chút.

Ánh lửa bập bùng chọi ánh lên khuôn mặt nhỏ nhắn kia, từ nãy đến giờ sắc mặt nàng trước sau vẫn không có chuyển biến tốt một chút nào, giữa đôi mày hiện rõ lên sự tuyệt vọng sâu sắc, chỉ cần nhìn qua cũng biết lòng nàng đang sợ hãi cực độ, trên trán ngay chỗ nàng đập mạnh xuống nền đá đã hóa thành màu xanh tím, còn bên má trái hiện ra rõ ràng dấu vết mấy ngón tay, hiện giờ đã dần dần sưng đỏ lên.

Quá quan tâm, mới có thể đánh mất sự đúng mực của mình lúc nào không hay biết.

Lạc Âm Phàm cúi đầu nhìn bàn tay phải của mình, cảm thấy vừa đau xót lại vừa tức giận, giờ phút này hần ôm chặt Trọng Từ trong lòng mà cả người cũng sợ.

Năm năm trời, hần xem con bé là một đứa trẻ để hần hết lòng yêu thương, che chở và bảo vệ, hần đã dốc lòng dạy dỗ con bé, cho dù la mắng cũng không nỡ, trách phạt lại càng tiếc nuối, trong lòng lúc nào cũng cảm thấy thương tiếc nếu mình trách phạt con bé. Giờ đây hần đã không thể phân rõ hần trở thành như vậy là vì sự áy náy chất chứa trong lòng bấy lâu, hay còn vì nguyên nhân nào khác nữa. Con bé cũng không hề nhớ lại chuyện kiếp trước, rốt cục cũng lớn lên theo ý nguyện của hần, vừa thiện lương, thông minh, lại càng cẩn thận và kiên cường hơn trước rất nhiều, con bé được trên dưới tiên môn đón nhận và khen ngợi, hần còn nghĩ rằng chỉ cần con bé cứ như vậy mà sống một cuộc đời bình thường như mọi người thì tốt lắm rồi. Thế nhưng hiện giờ hần chỉ biết trơ mắt mà nhìn con bé lại phạm phải cùng một sai lầm như kiếp trước, hần biết rõ như thế nhưng lại không biết phải làm sao cho tốt cả, ngoại trừ việc sớm làm con bé thức tỉnh, khiến con bé hoàn toàn hết hy vọng, hần còn có năng lực làm được cái gì nữa đây?

Là hần, đã đem con bé trở lại Nam Hoa, mang con bé về bên cạnh hần.

Là con bé đã làm hần luôn cảm thấy đau lòng và áy náy không ngừng, cho nên lại càng muốn đối xử với con bé tốt hơn, càng muốn bù đắp lại những mất mát trước kia của con bé.

Rốt cuộc là hần đã sai lầm? Hay con bé đã sai lầm?

May mắn thay, thật sự là may mắn vô cùng khi con bé trúng độc độc đã sớm bị hần phát hiện, nếu không thì hậu quả thật khó lường. Con bé có ý để bản thân bị thương chẳng qua là muốn làm hần lo lắng và thân thiết hơn với con bé, rồi lại cố ý để khí lạnh xâm nhập vào cơ thể là muốn ở lại bên cạnh hần. Trời sinh sát khí cho dù có chuyển thể cũng không thể diệt trừ được, nhưng ở kiếp này tính cách con bé lại ẩn giấu một sự cố chấp không ai biết được, đó chính là tính cách mà kiếp trước con bé không hề có, hần cũng đã từng đề ý qua việc này, cũng đã từng cố gắng dẫn dắt, nhưng lại không dự đoán được con bé lại cố chấp đến mức này, bây giờ bảo hần phải làm thế nào mới tốt đây!

Cho dù đó là tình yêu say đắm và hồn nhiên nhất, nhưng nó cũng là bất đắc dĩ, cũng là một sự sai trái hoàn toàn, giống như cô gái hèn mọn ở kiếp trước, vì hần mà cam chịu mọi oan khuất, cam chịu bị dục ma ô nhục lại không hề oán trách nửa lời hay phản kháng lại, kết quả tình yêu đó đã biến thành những thương tổn khắp người, dẫn đến kết cục vô cùng thảm.

Con bé không biết rằng, thật ra con bé vẫn luôn luôn làm bạn bên cạnh hần, lúc nào cũng tại nơi đây chưa bao giờ rời xa, vẫn luôn là sự áy náy trong lòng hần.

Nhưng nếu con bé nhớ lại những chuyện ở kiếp trước, liệu con bé có còn yêu hần như vậy nữa không?

Trong cơ thể dường như có thứ gì đó đang lan tràn, càng ngày càng lan rộng bành trướng ra, tâm thần dần dần trở nên hoảng hốt mà không biết tại sao. Lạc Âm Phàm chột cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tiêu tụy kia, trong đầu bỗng nhiên nhớ tới cái đêm ở đại hội tiên môn, nhớ tới đôi môi đỏ thắm chột nờ nụ cười thật kiều diễm như một đoá hoa mai đỏ nở rộ trong làn tuyết trắng.

Một sự mê hoặc kỳ lạ chạm vào nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn hần khiến hần cảm thấy thương tiếc khôn nguôi, làm cho hần kim lòng không được đưa tay ra muốn chạm vào đoá mai tiên diễm kia.

Đêm đó, Trọng Nhi tựa sát vào người hần, toàn thân nóng rực tỏa ra luồng nhiệt như muốn hòa tan những bông tuyết kia, cũng như muốn thiêu đốt luôn cả hần. Nhưng giờ phút này cả người Trọng Nhi lại lạnh lẽo như một tảng băng, từ trên da thịt tản ra những luồng khí lạnh mạnh mẽ xuyên thấu qua lớp chăn dày kia, lạnh lẽo xâm nhập, len lỏi vào từng góc ngách trong lòng hần, giống như thủy triều bắt đầu tràn bờ, ngày càng nhộn nhạo hơn, từng tác từng tác một đi tới, mỗi bước đi lại là một bước xâm chiếm và đánh tan bờ cát lý trí của hần.

Nóng và lạnh chọi chạm vào nhau, tuy rằng bản chất là đối nghịch nhưng một khi đã chạm vào thì lại vội vàng muốn hút vào nhau, muốn hòa quyện lẫn nhau để trao đổi lấy sự cân bằng. Giờ khắc này, hần thật sự muốn xóc tung tấm chăn kia lên ngay lập tức, rồi đem cả tấm thân lạnh băng kia siết chặt lại ôm vào trong ngực, để hần có thể đặt cả cơ thể lạnh giá ấy dưới thân mình mà dùng hết mọi sự ấm áp trong cơ thể hần truyền sang cho Trọng Nhi của hần...

Rốt cuộc thì bản tính của tiên nhân cũng chưa biến mất, ý niệm kia vừa dấy lên trong đầu, Lạc Âm Phàm đột nhiên thanh tỉnh lại, hoảng hồn rút cánh tay về rồi vội vàng đem Trọng Từ cùng với tấm chăn kia đẩy thẳng sang một bên, cả người lao đảo đứng dậy lui về sau, đi thẳng đến vịn lấy cái bàn mới đứng vững được.

Hần phải đứng thờ đốc một lát mới lấy lại được bình tĩnh, khắp người hần đang nóng rực lên giờ này cái nóng như thiêu như đốt đó mới bị áp chế lại, không hiểu sao trong ngực lại cảm thấy đau đớn.

Cho dù trong cuộc đời hắn có gặp phải nhiều nỗi khiếp sợ hơn, cũng không thể nào sánh bằng nỗi sợ hãi, xấu hổ và tự trách trong lòng giờ phút này.

Hắn - Lạc Âm Phàm đã tu hành nhiều năm như vậy, thời gian đó đủ cho phạm nhân sống hơn mười kiếp, trong lòng hắn đã sớm nhìn thấu tất cả mọi sự việc cũng như vạn vật trong trời đất này, nội tâm vốn thanh tịnh như mặt nước phẳng lặng. Ai ngờ được hôm nay kết quả là sự thật đã nói với hắn rằng tất cả đều không phải là như thế, hắn bỗng nhiên lại có ý niệm đáng sợ như vậy trong đầu, càng không thể tha thứ được khi đối tượng lại chính là đồ đệ của mình! Hắn là sư phụ của con bé, lúc nào hắn cũng hết sức dạy dỗ, bảo vệ con bé, nhưng cũng không thể tưởng tượng được là hôm nay hắn lại nảy sinh những ý nghĩ dơ bẩn và vô sỉ như vậy với con bé...

Lạc Âm Phàm mặt mày trắng bệch, trong lòng căng thẳng khê lắc đầu rồi nhắm mắt thở dài một cái.

Mấy năm nay hắn đã quá vội vàng tu luyện Kinh Tâm Thuật, do có phần nóng vội cầu tiến quá mức nên giờ đã có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma mất rồi.

Nửa đêm, thương thể của Trọng Tử quả nhiên lại phát tác, mồ hôi lạnh túa ra ướt đầm cả mái tóc và quần áo nàng, nằm mê man trong giấc mộng, miệng lúc nào cũng thì thào những lời vô nghĩa, nghe rất mơ hồ không rõ ràng, nhưng trong mơ hồ đó có thể nghe ra được hai chữ "Sư phụ".

Hắn độc tiết ra ngoài lại nhanh chóng hóa thành ngọn lửa nóng như muốn đốt cháy cả thân người, nàng giãy dụa xốc tung tấm chăn lên.

Cách một lớp quần áo mỏng manh, có thể cảm nhận được hơi nóng tỏa ra từ cơ thể nàng, trên da thịt nóng bỏng mang theo một màu trắng bệch vì bệnh trạng kéo dài, nhìn toàn thân nàng giống như một đóa hoa trắng trong suốt không có sinh lực.

Lạc Âm Phàm không hề động đậy, mặc kệ cho bàn tay nhỏ bé kia với lên vạt áo trước ngực hắn, rồi ôm chặt lấy hắn. Lúc này hắn chỉ cảm thấy cả người nóng bừng y hệt như có một cơ thể nóng hôi đang dính sát và quần chặt lấy hắn, có lẽ là hơi nóng được truyền qua chăng?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 40: Cái chết của Trác Vân Cơ

Tuy rằng lúc này Trọng Tử kinh hãi vô cùng, lại nom nớp lo sợ bị Lạc Âm Phàm trách mắng, bệnh tình so với ngày thường còn nặng hơn, nhưng nàng không dám làm bậy nữa, Nam Hoa có 'thần dược linh đan', ngày ngày cẩn thận điều trị, bệnh tình của nàng ngày càng chuyển biến tốt đẹp, hai tháng sau Hành Huyền đến xem, vui mừng vô cùng, Lạc Âm Phàm cũng không nói gì nữa.

Chuyện đêm đó, Lạc Âm Phàm không nhắc lại, càng không hề trách mắng gì nàng. Sau khi xác định Trọng Tử đã hoàn toàn bình phục, ngày hôm sau liền sai Yên Thực Châu đưa Trọng Tử tới Ngọc Thần Phong. Trọng Tử không dám cãi lời, bảo Yên Thực Châu đi trước, sau đó đi tới cửa điện chào từ biệt, thì thấy hai đứa bé gái đứng ở bên ngoài, nhìn rất quen mắt.

Mộ Ngọc đứng ở trước thềm, thấy nàng liền mỉm cười gật đầu ý bảo nàng vào trong, lại cố ý nhắc nhở: "Bên trong có khách, Chương giáo cũng ở đó, con nhớ nói năng cẩn thận chút."

Nhận ra được đó là tiểu được đồng lúc trước ở Tiểu Bồng Lai, vị khách kia là ai cũng không khó đoán ra, Trọng Tử nhỏ giọng cảm ơn Mộ Ngọc.

Trong điện, Lạc Âm Phàm, Ngu Độ và Trác Vân Cơ đang ngồi nói chuyện với nhau.

Trọng Tử trước hết thi lễ vấn an Ngu Độ, sau đó lại đi đến trước mặt Lạc Âm Phàm, nghe hắn dặn dò: "Cẩn thận tu hành, không được lười biếng." sau đó bảo nàng đi xuống.

"Nếu đệ tử rảnh rồi, có thể quay về Từ Trúc Phong thăm sư phụ không?"

"Đối với người tu hành, nơi nào cũng giống nhau cả, con đã tới Ngọc Thần Phong thì nên lấy việc luyện tập thuật pháp làm trọng. Sư huynh con sẽ giám sát việc tu luyện của con, không thể cứ tùy hứng như lúc trước được, cứ tới định kỳ sư phụ sẽ tới kiểm tra xem con đã lĩnh hội được những gì."

Ngay cả một tia hy vọng cuối cùng sư phụ cũng nở chặt đứt sao? Trọng Tử cup mắt, vâng lời đi ra ngoài, ai ngờ Ngu Độ ở bên cạnh đã gọi nàng lại, cười nói: "Sao chỉ lo hỏi han sư phụ, Vân Tiên từ sau này sẽ ở lại Từ Trúc Phong, Tiên từ cũng coi như là trưởng bối của con, sao con không lại thi lễ với tiên từ chứ?"

Trọng Tử 'vâng' một tiếng rồi tiến lên thi lễ.

Trác Vân Cơ đứng dậy đỡ nàng lên: "Miễn đi, ta chỉ là khách ở tạm mà thôi."

Ngu Độ nói: "Ồ tạm biết đâu sẽ thành ở hắn."

Trác Vân Cơ mỉm cười: “Ngu Chương giáo lại chê cười tiểu nữ rồi.”

Cuối cùng Lạc Âm Phàm nhú mày, mở miệng nói: “Lạy cũng đã lạy rồi, sẽ chậm trễ mắt, để cho con bé đi đi.”

Ngu Độ cười, không nói.

Nhìn thấy sắc mặt Trọng Tử trắng bệch, đỏ đần, Trác Vân Cơ nhìn vào mắt Lạc Âm Phàm, nhẹ giọng: “Con đi đi thôi, sư phụ sẽ đi Ngọc Thần Phong thăm con mà, người sẽ kiểm tra việc học hành của con đó.”

Trọng Tử yên lặng xoay người đi, bái biệt Lạc Âm Phàm, cả người lão đảo.

Lạc Âm Phàm không tỏ vẻ gì đỡ lấy cánh tay Trọng Tử, đỡ nàng đứng lên, nói: “Sư phụ còn có lời muốn dặn dò con.” Nói xong liền mang nàng biến mất.

Mới ra tới cửa, Trọng Tử liền cảm thấy lồng ngực đau đớn, cổ họng có gì đó ngọt ngọt, rốt cuộc nàng nhịn không được, phun ra một ngụm máu tươi.

Trên vai nàng chợt có một lực vô cùng êm dịu truyền vào trong người, cảm giác khó chịu dần dần giảm bớt.

Trọng Tử ngẩng mặt lên: “Sư phụ.”

“Con nhớ cẩn thận dưỡng thương, không được tùy hứng làm loạn nữa.” Lạc Âm Phàm thu tay lại, thần nhiên nói: “Đề ý tu hành, Thử kiểm hội lần sau, đừng để sư phụ thất vọng.”

Trọng Tử tuyệt vọng nhìn hần bước vào cửa điện.

.....

Trời đã vào đêm, trong phòng đèn đuốc lạnh lùng, tiếng gió gào thét rít qua những tán cây cổ mộc tán rộng che kín cả một vùng, không hề giống với Từ Trúc Phong lúc nào cũng yên tĩnh, làm người ta cảm thấy xa lạ.

Đi thẳng đến Ngọc Thần Phong, Mộ Ngọc cùng với Yên Thực Châu đã thu xếp phòng ở cho Trọng Tử ổn thỏa, nhưng sáng sớm Tần Kha đã nhận nhiệm vụ đi ra ngoài, ngày mai mới có thể trở về, vì thế Yên Thực Châu cùng với vài nữ đệ tử tốt bụng ở lại ngủ cùng với nàng. Đêm dài đằng đẵng, mấy nữ đệ tử cũng đã đi ngủ rồi, chỉ còn một mình Trọng Tử còn thức, dựa vào đầu giường thần thờ.

Ánh đèn vàng ấm áp, thế nhưng lại cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

“Trọng Tử?” Yên Thực Châu nhìn nàng một lúc lâu, bỗng nhiên thấp giọng thở dài: “Đừng nghĩ lung tung nữa, hãy sớm chắt đứt ý nghĩ kia đi.”

Trọng Tử nhào vào trong lòng Yên Thực Châu, nước mắt giống như những hạt châu thi nhau rơi xuống.

Thì ra Yên Thực Châu cũng đã nhìn ra được lòng nàng rồi, thế nhưng nàng làm sao chắt đứt được, nàng thật sự không xóa nổi cái mong muốn ấy!

Yên Thực Châu kéo Trọng Tử từ trong lòng nàng ta ra, giữ chặt lấy nàng, nghiêm mặt nói: “Muội vốn luôn là người hiểu đạo lý, sao lúc này lại hồ đồ như thế? Việc này muội không thể khẳng định như thế được. Muội có biết, nếu Chương giáo biết được, muội không muốn sống nữa cũng không sao, nhưng lúc đó mặt mũi Tôn giả biết để vào đâu, muội sao không vì người mà nghĩ lại một chút?”

Nghe Yên Thực Châu nói xong, Trọng Tử như người tỉnh dậy từ trong mộng, đau lòng phút chốc bị thay thế bởi sự sợ hãi khôn nguôi.

Mấy năm nay sư phụ bảo vệ nàng quá kỹ, nên nàng mới không biết thận trọng, hình thành tính cách bốc đồng, có tình không để ý đến hậu quả, cho tới giờ lúc nào cũng chỉ biết nói bản thân bị ức, lại không hề nghĩ tới việc này một khi bị phát hiện, sẽ khiến cho sư phụ phải rơi vào tình cảnh xấu hổ đến mức nào! Nàng thương người, lại càng không thể làm cho thanh danh của người bị vấy bẩn đâu chỉ là một chút.

Lúc này Trọng Tử mới nhớ đến những câu nói của Ngu Độ, những câu nói đó hình như còn có ý tứ sâu xa, chẳng lẽ Chương giáo đã phát hiện ra điều gì!

Chỉ đơn giản là hai chữ thầy trò, tất cả đều do nàng vọng tưởng mà thôi.

Trọng Tử vừa hối hận lại vừa sợ hãi, nghĩ đến Trác Vân Cơ và sư phụ giờ này thân mật với nhau như thế nào, ngực liền đau nhói từng cơn, muốn buông tay cũng không được, càng đau lòng thêm, trong lòng vừa xấu hổ vừa đau đớn, cuối cùng cũng mơ màng đi vào giấc ngủ.

Chờ nàng ngủ say, Yên Thực Châu tén lại góc chăn cho nàng, sau đó cũng lui sang phòng bên cạnh.

Cửa còn mở, căn phòng vắng lặng, ánh đèn leo lét khẽ lay động.

Trọng Tử mở mắt, xoay người bước xuống giường.

.....

Trong điện, ánh sáng của minh châu chiếu rọi khắp nơi, Trác Vân Cơ cầm chén trà nóng đi đến, nhẹ nhàng để trên bàn.

Lạc Âm Phàm nghĩ đến vết thương của tiểu đồ đệ, lại sợ con bé lại làm chuyện ngốc nghếch nữa, tâm vốn không yên, bèn để bút xuống, tiện tay bưng chén trà lên, lại ngạc nhiên đặt chén trà xuống: “Bây giờ đã không còn sớm, tiên tử đi nghỉ ngơi trước đi.”

“Vân Cơ chỉ đọc sách thôi, không làm phiền Tôn giả đâu.”

“Cám ơn tiên tử.”

“Vân Cơ cũng rất thích con bé.” Trác Vân Cơ mỉm cười, nhẹ giọng: “Người đi xem con con bé đi.”

Lạc Âm Phàm không nói gì, đứng dậy đi ra khỏi điện.

Trác Vân Cơ nhìn hẩn rồi đi, sau đó xoay người thu dọn đồ đạc trên bàn, chợt nhìn thấy một cái chén màu trắng đặt sát tường, trên thân chén phủ đầy bụi bặm, không biết bao nhiêu năm rồi không dùng đến nó, bèn vươn tay cầm lấy.

Vẫn mãi cố chấp đuổi theo hình bóng xa vời ấy, xa vời đến mức gần như đã mất hẳn lòng tin, mơ hồ thế nào có một ngày lại có thể đến gần người, ở bên cạnh người thế này. Cô bé ấy, nàng rất thích, và cũng rất biết ơn.

Cùng một cái tên, nhưng không phải cùng một người, ai có thể nghĩ được, người là một người hiểu biết thông suốt mọi chuyện, cũng sẽ giả vờ ngớ ngẩn, đem cô bé này trở thành thế thân. Sự quan tâm của người, sự thân thiết gần gũi của người, ai có thể kháng cự được? Để rồi dẫn đến cục diện ngày hôm nay. Lúc ban ngày, khi nàng nhìn thấy trong đôi mắt phượng xinh đẹp kia tất cả đều là đau lòng tuyệt vọng, lại không thể nói gì, có thể khiến người căng thẳng khăn trương như thế, nàng thật sự rất hâm mộ....

Trong lòng chua xót, Trác Vân Cơ nhẹ nhàng lau sạch chén trà, trả lại chỗ cũ.

“Vân Tiên tử.” Phía sau bỗng có người nhỏ giọng gọi.

Giọng nói dễ nghe như này vốn trên đời cũng không có nhiều, có thể dễ dàng đoán được là ai, Trác Vân Cơ giật mình, xoay người mỉm cười: “Ban đêm sao không nghỉ ngơi, lại đến chỗ này làm gì?”

.....

Mỹ nữ xinh đẹp đệ nhất Tiên giới, y tiên đứng đầu lục giới, lúc còn sống đã cứu vô số người, là một nữ tử lương thiện, đột nhiên chết, trở thành thất bại lớn thứ hai của Nam Hoa sau sự kiện tinh lọc Ma kiếm, làm rung động cả trên dưới Tiên giới. Nơi nàng chết, cũng như hung thủ hồ đồ kia, đều liên quan tới một người rất nổi danh trong Tiên môn. Xảy ra chuyện ở nơi của hẩn, đã khiến người ta khó mà tin nổi rồi, càng làm người ta lấy làm kỳ lạ là đến Thiên cơ Tôn giả Hành Huyền không thể tìm ra được nguyên nhân.

Di thể của Trác Vân Cơ được đưa về Thanh Hoa, cung chủ Thanh Hoa cung Trác Diệu cử hành đại tang, chôn cất Trác Vân Cơ dưới đáy biển.

Khiến người khác bàn tán chưa nói, quan trọng hơn đó là việc này ảnh hưởng trực tiếp đến giao tình của cả hai phái Thanh Hoa và Nam Hoa, mối quan hệ hòa hảo của hai phái từ trước đến nay bây giờ lại lâm vào cục diện vô cùng xấu hổ và mất mặt. Biện pháp tốt nhất để giải quyết, chính là đem nghiệt đồ kia giao cho phái Thanh Hoa để tỏ rõ thành ý của mình. Thế nhưng cô bé gây ra chuyện lần này không phải là đệ tử bình thường trong phái Nam Hoa.

Vang danh Lục giới, tao nhã tuyệt thế, lòng mang chúng sinh, là Tôn giả cao nhất Tiên môn, từ trước đến nay chỉ thu nhận có hai đồ đệ, lại đều lần lượt gặp chuyện không may, không khỏi khiến người ta cảm khái về ý trời. Mọi người trong tiên giới cũng chỉ biết thở dài, có lẽ bởi vì hẩn quá tài năng, quá cao vời, thế nên không thể thu được đồ đệ tốt.

Bên Thanh Hoa cung vẫn chưa hề mở miệng yêu cầu gì, nhưng không có nghĩa là Nam Hoa không cần phải chủ động làm rõ mọi chuyện, tất cả mọi người đều dồn sự chú ý vào từng động thái của Nam Hoa.

Trong cuộc họp nội bộ, một câu nói của Lạc Âm Phàm: “Giao cho phái Thanh Hoa xử lý.” đã trở thành kết quả cuối cùng, cũng là phương thức xử lý thích hợp nhất.

Quyết định này rõ ràng là đã hai tay dâng tính mạng đồ đệ mình cho người khác.

Nhưng nếu có ai đã từng gặp qua cô bé ấy, sẽ đều không thể tin rằng là hung thủ, trên dưới Nam Hoa cũng khó lòng mà tin nổi, thậm chí có là Tư Mã Diệu Nguyên.

.....

Trong thiên điện, Mẫn Vân Trung ngập ngừng: “ Trong chuyện này nhất định có ẩn tình, phẩm hạnh của con bé rất tốt, ta nghĩ chuyện này ắt hẳn có liên quan đến tên gian tế kia. Tất nhiên không thể đắc tội với Thanh Hoa, nhưng cũng không thể để người một nhà chúng ta phải chịu oan khuất được. Trác Cung chủ là một người thấu tình đạt lý, chỉ cần Nam Hoa chúng ta lên tiếng sẽ tra rõ việc này, ngài ấy cũng không đến nỗi bức ép chúng ta đâu.”

Ngu Độ: “Nhiều năm vậy rồi mà chúng ta còn chưa có chút manh mối nào, làm sao trong thời gian ngắn mà tra ra được.”

Từ khi chuyện của Vạn Kiếp xảy ra, chuyện tiền môn có gian tế đã gần như chắc chắn. Mấy năm nay các phái đều âm thầm điều tra, cũng đã lôi ra không ít người của Cửu U ma cung. Nhưng nay lại xảy ra chuyện lạ kỳ thế này, có thể thấy gian tế kia vẫn còn ở Nam Hoa. Vào thời điểm mấu chốt như này, có quá nhiều ánh mắt đang chăm chú nhìn về Nam Hoa, lại phải cấp cho mọi người một lời giải thích rõ ràng về chuyện mới xảy ra, thì làm sao có thể tra ra trong thời gian ngắn như thế được?

“Hai lần liên tiếp gặp chuyện không may đều là đồ đệ của Lạc Âm Phàm, ta nghĩ rằng tên kia muốn nhằm vào nó.” Mẫn Vân Trung cười lạnh, lại cũng có chút nóng nảy: “Mà Âm Phàm ngày thường vẫn luôn che chở đồ đệ, sao lại không cẩn thận để xảy ra chuyện không may như thế này chứ!”

Hành Huyền chần chờ: “Chuyện của đứa trẻ trước kia e là thật sự oan uổng. Đồ đệ ấy làm như vậy không phải là lại...”

“Làm sao lại có thể đánh đồng hai chuyện này với nhau được.” Mẫn Vân Trung bình tĩnh nói: “Huống chi Âm Phàm nó cũng biết, chúng ta lúc ấy là bắt cóc dĩ thời, con bé đó trời sinh sát khí, giữ nó lại sẽ thành Ma mạt, ai có thể gánh được trách nhiệm này? Với tính tình của Âm Phàm, tuyệt đối không thể lấy mạng của đồ đệ mình được đặt cược với chúng ta được.”

Hành Huyền gật đầu, không lên tiếng.

Mẫn Vân Trung cũng không biết nói gì hơn nữa, chỉ nói: “Chuyện của nghiệp chương kia cũng đã qua rồi, cũng đã nhiều năm qua đi, khó lắm mới có thể khiến nó có ý định thu nhận đồ đệ thêm một lần nữa, nay lại xảy ra chuyện này, ta chỉ sợ nó sẽ đoạn tâm, sau này... Bất luận như thế nào, chuyện này không thể kết thúc một cách dễ dàng như vậy được, nhất định phải điều tra ra được mới thôi!”

Ngu Độ thờ dài nói: “Con bé cũng không chịu giải thích gì, khuyên bảo gì cũng vô dụng, làm sao có thể tìm ra?”

Sau vài lần bị dụng hình Trọng Tử vẫn không nhận tội, nhưng không chịu giải thích gì, chẳng ai giúp được nàng cả. Mẫn Vân Trung lại càng tức giận thêm: “Chính nó dạy dỗ đồ đệ, kêu nó đến hỏi, chẳng lẽ trước mặt nó mà con bé cũng dám không nói gì sao?”

Lạc Âm Phàm không chịu tự mình tra hỏi, hay là quả thật... Ngu Độ hoảng sợ.

“Ta có chuyện đã muốn nói từ lâu, nhưng khó mà nói được.” Hành Huyền bỗng nhiên mở miệng: “Sur huynh chắc hẳn nhớ rõ, ngày hôm đó sư đệ rõ ràng là không muốn thu nhận đồ đệ, lánh ra ngoài một mình, nhưng sau đó lại vội vàng trở về Nam Hoa thu nhận con bé. Trước kia đệ đã từng bói cho Âm Phàm một quẻ, muốn xem coi đệ ấy có thực sự là vô duyên vô phận với chuyện thu nhận đồ đệ hay không, ai ngờ lại tính được quẻ cực hung (*), trong đó lại bao hàm là sẽ xảy ra chuyện xấu, đệ cũng không dám nói ra.”

** Cực hung: quẻ cực xấu, ý là sẽ có chuyện không hay xảy ra.*

Không đợi Ngu Độ nói gì, Mẫn Vân Trung đã nói trước: “Chắc gì đã ứng với chuyện lần này, huống chi trong quẻ ngầm ý có chuyện xấu, có lẽ có thể hóa giải được. Muốn giết chết Văn Tiên tử, con bé cũng phải có lý do chứ, Văn Tiên tử tính cách vô cùng lương thiện, làm sao có thể trêu chọc gì tới con bé được?”

Ngu Độ cười khổ, muốn nói gì nhưng lại thôi.

Hành Huyền nhìn thấy, bèn hỏi: “Hay là Chương giáo sư huynh biết được nội tình gì đó?”

Nơi này cũng không có người ngoài, Ngu Độ trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng cũng không muốn giấu diếm nữa, bèn đem tất cả những hành động kỳ lạ của Trọng Tử mà y nhìn thấy kể ra.

Hai người Mẫn Vân Trung và Hành Huyền kinh hãi đến ngất người.

“Sự việc trọng đại như thế, ta chỉ phỏng đoán chút ít, chưa chắc là thật.” Ngu Độ lắc đầu: “Nhưng mà đến bây giờ, liên hệ với cái chết của Văn Tiên tử, ta nghĩ con bé được sư đệ ngày ngày che chở, cả tính lại không lộ ra ngoài, chỉ sợ nhất thời hồ đồ này sinh mà tâm, thừa lúc Văn Tiên tử chưa kịp chuẩn bị mà xuống tay, cũng không phải là không có khả năng.”

Cả đại diện nhất thời lâm vào yên lặng.

Phù Đồ Chương nhóang lên một cái, chớp mắt, một tòa tháp nhỏ không tiếng động hóa thành tro bụi.

“Thật là nghiệp chương! Con bé... dám có tâm tư thế này sao!” Mẫn Vân Trung nghiêm mặt lầm rầm chửi, sau một lát bình tĩnh suy nghĩ lại nói: “Sự việc này không thể chỉ dựa vào suy đoán thôi, có phải con suy nghĩ nhiều quá không?”

Ngu Độ nói: “Nếu trong lòng con bé không có chuyện gì khuất tất, hà cớ gì lại không chịu giải thích? Con nghĩ rằng sư đệ đã biết gì đó nên mới không chịu đến tra hỏi, nhất định là có lý do. Bất luận thế nào, nếu đệ ấy đã giao sự việc này cho Thanh Hoa cung xử trí, việc này chúng ta không nên xen vào nữa thì tốt hơn.”

Hành Huyền bèn khuyên nhủ: “Dù sao đệ ấy và con bé cũng đã từng là thầy trò, con bé còn ít tuổi, có thể chỉ là nhất thời hồ đồ, đệ vẫn thấy con bé rất tốt.”

Mẫn Vân Trung: “Dù là như vậy cũng không thể dung túng cho nó làm bậy được!”

Nếu thật sự có chuyện như Ngu Độ nói, vấn đề liên quan không chỉ ở chỗ có oan khuất hay không, mà liên quan đến luân thường đạo lý, một khi truyền

ra ngoài Nam Hoa còn mặt mũi nào mà đứng trong Tiên môn được nữa. Ngay cả Thanh danh của Lạc Âm Phàm cũng bị ảnh hưởng. Tiên môn không thể nào có Âm Thủy Tiên thứ hai được, nếu không chắc chắn sẽ là trò cười cho cả Lục giới, vốn có ý định tha cho con bé một mạng, nhưng nếu vì thế mà lại ảnh hưởng đến người quan trọng hơn, thì cũng đành buông tay thôi vậy.

.....

Từng đợt sóng biển xô vào bờ, trời đất xanh thắm một màu, Vong Nguyệt đứng ở bờ biển.

“Chủ nhân, nhanh như vậy mà y đã hành động rồi.” Bên cạnh Vong Nguyệt truyền đến một giọng nói ồ ồ, nhưng lại không thấy người.

Vong Nguyệt mở miệng: “Hai kiếp thầy trò. Lần này là do y đã sắp đặt sẵn rồi, cố ý làm nổi lên sát khí của con bé, không để cho con bé trở thành một đệ tử Tiên môn thực sự được.”

“Y hành động gấp gáp như vậy, không hẳn có thể được như mong muốn.”

“Việc này quả thật quá mạo hiểm rồi.”

“Sau khi chuyển thế, năng lực tiên tri của chủ nhân cũng mất rồi, chủ nhân có nhiều việc chắc hẳn không thể biết được, người có đầu đầu lắm không?”

“Không gì không biết mới gọi là đầu đầu.”

“Lạc Âm Phàm đã giao con bé cho Thanh Hoa cung xử trí, chủ nhân không lo lắng sao?”

“Không chịu đích thân xử trí, có nghĩa là đã không đành lòng rồi.” Vong Nguyệt kéo dài tiếng ‘Ừm’, “Như vậy là đủ rồi, ta không tin Lạc Âm Phàm có thể đứng nhìn con bé chết.”

“Nhưng mà hẳn là Lạc Âm Phàm, việc gì cũng có thể xảy ra.”

“Tất cả mọi chuyện đều có biến số của nó.”

“Đúng vậy, chủ nhân.” Lần đầu tiên nhìn thấy Tiên ngục của Nam Hoa, thật không đáng sợ như trong tưởng tượng của Trọng Tử. Không có chuột bọ rần rết, chỉ có duy nhất một màu đen u ám. Đương nhiên nhìn mọi vật trong bóng tối đối với đệ tử Tiên môn không có gì là khó cả, nếu không phải là đã trải qua những trận tra tấn đáng sợ thì lúc này Trọng Tử ắt hẳn có thể đứng lên đi dạo vài vòng.

Tường ngục xung quanh đều có thiết lập Tiên chú, những song sắt chỉ to bằng ngón tay, nhìn bề ngoài hết sức bình thường, nhưng lại là nơi để giam giữ yêu ma, tội đồ của tiên môn, dù có là Ma đầu lợi hại, cũng không thể thoát được.

Tinh thần Trọng Tử đã tốt lên rất nhiều, ngộ ngộ di chuyển thân mình đến bên tường.

Mấy ngày gần đây, bọn họ dường như không còn ý muốn thẩm tra nàng nữa, chắc là do vài lần tra tấn dò hỏi không có kết quả nên thôi. May mắn là sự phụ không hề tham gia vào quá trình tra hỏi, nếu không nàng không thể cam đoan là mình còn có thể kiên trì được. Để làm cho nàng nói ra sự thật, bọn họ dùng mọi biện pháp nào làm nhiễu loạn thần trí của nàng, mà nàng, tuyệt đối phải giữ cho bản thân mình tỉnh táo.

“Trọng Tử.” Có ai đó đang nhỏ giọng gọi nàng.

“Mộ sư thúc?” Trọng Tử hé mắt, sau một lúc lâu mới nhận ra được người mới đến là ai: “Tần sư huynh!”

Tần Kha ngồi xổm xuống, len một bàn tay vào bên trong song sắt.

Trọng Tử cố gắng ngồi thẳng người dậy, nửa ngồi nửa quỳ nắm chặt lấy tay y, cố ngăn nước mắt rơi xuống: “Sư huynh làm sao mà vào đây được, Mặc Tiên tôn có biết không?”

Tần Kha vội vàng cầm lấy bàn tay nhỏ bé kia, chỉ thấy gầy trơ cả xương, vô cùng đau lòng, vội vàng truyền cho nàng chút linh lực: “Muội có chịu được không?”

Trọng Tử nghẹn ngào: “Đa tạ sư huynh đã nhớ đến muội, muội không sao đâu, Mộ sư thúc đã cho muội thuốc rồi.”

Tần Kha im lặng một lát, sau đó hỏi: “Việc này rốt cục có liên quan đến muội không?”

“Muội không muốn giết tiên tử!” Đầu Trọng Tử đau như muốn nứt ra: “Muội thật sự không biết.”

Từ khi bị bắt giữ, mọi người đều lặp đi lặp lại những câu hỏi này với nàng: vì sao lại quay trở về Tử Trúc Phong? Vân Tiên tử có phải do nàng giết hay không? Vì sao nàng lại có mặt tại hiện trường? Nàng cuối cùng đã làm những gì?

Mà nàng, từ đầu đến cuối chỉ có một đáp án, cái gì cũng không biết.

Nàng không nói dối, quả thật là nàng không thể nhớ rõ được, trí nhớ chỉ dừng lại từ lúc nàng ngủ trong lòng Yến Thực Châu ở Ngọc Thần Phong, khi tỉnh lại, nàng đã không còn ở trong phòng tại Ngọc Thần Phong nữa mà đã trở lại Tử Trúc Phong, đứng trong điện của Trọng Hoa cung. Nhìn thấy xác

của Vân Tiên tử ở trước mặt, tiên tử chết bởi một sát chiêu tầm thường nhất của Tiên môn.

Nàng chỉ nhớ rõ duy nhất một thứ, đó là giọng nói mê hoặc lòng người kia.

“Muội không biết làm sao mà muội lại trở về đó được.” Trọng Tử dứt dứt một lọn tóc, lẩm bẫm: “Muội chỉ biết, có người ở trong mộng nói với muội, sau đó cái gì nên nhớ cũng không thể nhớ được.”

Tần Kha lập tức truy hỏi: “Người đó nói gì với muội?”

Giọng nói cô quái ấy nói với nàng cái gì? Trọng Tử cắn chặt môi, không hề hé răng.

Nó châm ngòi cho nàng: “Nếu không phải là do Trác Vân Cơ, làm sao sư phụ ngươi lại có thể đuổi người đi ...”

Nó dụ dỗ nàng: “Luân thường đạo lý là cái quái gì, thầy trò thì đã sao nào, chỉ cần ngươi nghe lời ta, chắc chắn hần sẽ thích ngươi.”

Nó giật dây nàng: “Đi tìm Trác Vân Cơ đi, giết ả đi, hần sẽ là của ngươi!”

...

Nàng đương nhiên không muốn nghe theo, Vân Tiên tử có ơn cứu mạng đối với nàng, nếu ngay cả chút lương tâm ấy mà Trọng Tử nàng cũng không có thì chẳng phải là đã phụ lòng sư phụ nàng dạy dỗ bao năm rồi không, căn bản không xứng đáng làm đồ đệ của người! Huống chi Vân Tiên tử là người sư phụ thích, chỉ với lý do này thôi, nàng cũng đã không thể xuống tay rồi.

Nhưng mà vấn đề là, nàng không thể chắc chắn được thời điểm nàng không tỉnh táo sẽ không làm việc này, cũng không thể chắc chắn được bản thân khi không tỉnh táo sẽ như thế nào.

Đây là một việc không rõ ràng, trước mặt Mẫn Vân Trung, làm sao nàng có thể nói ra chuyện này.

Yến Thực Châu đêm đó đã cảnh tỉnh cho nàng, tình cảm của nàng chỉ đơn thuần là ý nghĩ, chỉ là thích, chỉ là tùy hứng, nàng chỉ cho rằng bản thân tự nguyện gánh vác hậu quả là được, không hề nghĩ đến sẽ gây cho sư phụ bao nhiêu điều khó xử, người khác nếu biết sẽ nhìn sư phụ bằng ánh mắt nào đây? Nếu để cho sư phụ biết được, người cực khổ nhọc lòng dạy dỗ mình, lại dạy ra một đồ đệ vô liêm sỉ, không để ý đến luân thường, người sẽ như thế nào?

Trọng Tử cup mắt xuống: “Muội không nhớ rõ được.”

“Muội hãy suy nghĩ cẩn thận lại có lẽ sẽ tìm ra manh mối, trả lại sự trong sạch cho muội.” Tần Kha nắm chặt lấy tay nàng, khích lệ: “Mẫn Tiên tôn dụng hình với muội cũng chỉ là bắt đắc dĩ vì muốn cứu tính mạng của muội, nếu muội nói ra sự thật, các vị tiên tôn nhất định sẽ tin tưởng muội.”

Trọng Tử chỉ rung rung lắc đầu.

Sư phụ đã từng nói, người tu hành nếu nảy sinh khúc mắc, sẽ có khả năng làm cho Tâm ma xuất hiện, nàng đối với sư phụ có tà niệm, đối với Vân Tiên tử có lòng đố kỵ, giọng nói kia có thể là tâm ma trong lòng nàng, làm sao có thể tra ra được? Kẻ giết Vân Tiên tử có thể chính là nàng.

Tần Kha nhìn chằm chằm Trọng Tử một lúc lâu, nói: “Nơi này cũng không có người ngoài, nếu muội tin tưởng sư huynh, hãy đem tình hình lúc đó từ đầu tới cuối nói hết cho huynh nghe đi, hay là quả thật muội không nhớ rõ?”

Bị y nhìn như thế, Trọng Tử trong lòng hoảng hốt, quay mặt qua một bên: “Muội thật sự không nhớ rõ.”

Mạch tượng có biến đổi, rõ ràng là đang nói dối, Tần Kha tức giận: “Chuyện đến nước này rồi mà muội còn muốn giấu giếm, hậu quả muội sẽ phải gánh hết đó! Tôn giả đã đem muội giao cho Thanh Hoa xử trí, muội còn có thể trông mong người tới cứu muội sao?”

“Thật xin lỗi, Tàn sư huynh! Muội thật sự xin lỗi...” Trọng Tử vươn cả hai tay nắm chặt lấy tay Tần Kha: “Huynh đừng lo lắng cho muội nữa, muội... không sợ đâu.”

Tần Kha không nhìn tới nàng nữa, đứng lên, bước đi được vài bước rồi dừng lại: “Vậy bây giờ có muốn gì không?”

“Sư huynh, huynh có thể dùng Tịnh Thủy chú không?” Thuật pháp của nàng tạm thời không thể thi triển được, cả người dơ bẩn bết bát, không thể cứ như vậy mà đến gặp sư phụ lần cuối được.

Có oan không nói ra, mà lại để ý mấy chuyện vớ vẩn này! Tần Kha đơ cả mặt, cũng không biết nên nói là tốt hay không tốt đây nữa.

.....

Việc này Lạc Âm Phạm đã tỏ rõ thái độ của mình rồi, nên tầm mắt của mọi người đều hướng về Thanh Hoa cung.

Nam Hoa chủ động giao người, về mặt đạo lý thì không có gì trở ngại nữa. Nhưng xét đến cùng thì dù sao việc này cũng đã ảnh hưởng đến hòa khí hai bên, dù sao thân phận cô bé kia cũng khá đặc biệt, nhưng nếu vì vậy mà bỏ qua không tra xét, lại có lỗi với muội muội vô tội đã chết của mình. Việc này quả thật rất mất cảm, vì thế Trác Diệu vẫn chưa tự mình ra mặt xử lý, chỉ sai con trai là Trác Hạo thay mình đi Nam Hoa trước, về phần giải quyết thế

nào, trong lòng mọi người đều đã rõ.

Lạc Âm Phàm đứng ở trước Từ Trúc Phong, mặt hướng về vách núi đen, nhìn không ra được cảm xúc trên mặt hắn bây giờ, chỉ thấy bóng dáng vô cùng cô độc tĩnh lặng.

“Tần Kha báii kiến Tôn giả.”

“Nếu là đến để cầu xin cho nó thì không cần phải nhiều lời.”

“Con chỉ muốn hỏi người một câu, Tôn giả tin rằng chuyện này là do muội ấy làm sao?”

Lạc Âm Phàm thân nhiên nói: “Đó là sự thật, tin hay không cũng chẳng sao.”

“Vậy nên người mới đem muội ấy giao cho Thanh Hoa xử lý?”

“Nó là đệ tử của Trọng Hoa cung, đương nhiên là do ta định đoạt.”

“Giết sai một đồ đệ, bây giờ ngay cả một đồ đệ khác cũng không tha. Đưa mắt nhìn khắp Tiên giới, trừ Tôn giả ra, có lẽ Tần Kha chưa từng bao giờ gặp qua vị sư phụ nào chỉ vì giao tình mà để cho đồ đệ gánh tội thay sư phụ.” Tần Kha nắm chặt tay, xoay người rời đi.

Lạc Âm Phàm vẫn không hề quay đầu lại, đứng im lặng như một pho tượng đá.

.....

Tại Ngọc Thần phong, Trác Hạo mỉm cười khép quạt lại, bước đến trước bàn đá.

Trên bàn bày đầy quả tiên, rượu quý. Tần Kha đã sớm ngồi chờ ở bên kia bàn, thấy Trác Hạo tới vội vàng đứng dậy mời Trác Hạo ngồi xuống.

Trác Hạo cũng không từ chối, ngồi xuống ghế: “Lần này Tần sư huynh mời khách, quả thật rất có lòng.”

Tần Kha cũng không nói gì, rót rượu cho y.

“Người đó là cô cô của ta.” Trác Hạo nhìn chén rượu kia, chậm rãi nói: “Những việc người đã làm huynh cũng biết. Từ trước đến giờ người làm nghề y là để cứu người, lòng dạ từ bi vô cùng, khắp Tiên giới lẫn nhân gian đều hết lời ca ngợi người. Nay lại chết một cách không rõ ràng như thế, ta làm sao có thể không lấy lại công bằng cho người được.”

“Ta hiểu, việc này rất khó xử cho huynh.” Tần Kha trầm mặc một lúc lâu, vẻ mặt hồ thẹn nói: “Chỉ mong huynh có thể ‘hạ thủ lưu tình’, lưu lại cho muội ấy một chút hồn phách.”

Trác Hạo cảm lấy bầu rượu, nhìn thẳng vào mặt Tần Kha: “Hồn phách của cô cô ta bây giờ đến một chút cũng không còn.”

“Muội ấy không có lý do gì để hại Vân Tiên tử cả, huống chi Vân Tiên tử đối với muội ấy còn có ơn cứu mạng. Huynh đã nhìn thấy bao nhiêu loại người, cũng đã từng gặp muội ấy rồi, huynh cũng hiểu một chút về tính tình của muội ấy rồi chứ.”

“Chuyện này ta cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng rất nhiều người không thể nào chỉ dùng mắt nhìn là có thể hiểu rõ, ý của huynh là Tôn giả xử oan đồ đệ của người sao?”

“Loại sự việc thế này đâu phải là chưa từng xảy ra.”

Trác Hạo nhìn Tần Kha hồi lâu, đẩy chén rượu ra: “Khó có khi huynh chịu mở miệng, chỉ bằng giao tình của chúng ta, ta cũng khó có thể từ chối. Thế nhưng huynh cũng biết, việc này liên quan đến nhiều vấn đề quan trọng khác, ta cũng có chỗ khó xử của ta.”

Tần Kha im lặng.

“Có lẽ, muội ấy chỉ có vài điểm giống với..., đáng tiếc vẫn là không phải.” Trác Hạo đứng lên, vỗ vai Tần Kha: “Huynh đã cố hết sức rồi.”

“Phẩm hạnh của muội ấy ta rất rõ, Tiên môn có gian tặc, Nam Hoa đã từng để một người phải chịu oan uổng, không thể có lần thứ hai được.”

“Trên đời này án oan cũng đâu phải ít, đâu phải chỉ có Tiên môn, huynh nhìn nhiều sẽ thành quen thôi.”

.....

Rời khỏi Ngọc Thần Phong, Trác Hạo lập tức đi tới ngọn núi cao nhất Nam Hoa, đi một vòng qua những hành lang dài, cuối cùng vẫn là dừng bước chân, nhìn về phía Từ Trúc Phong.

Dung mạo, lời ăn tiếng nói của cô bé kia hoàn toàn không giống nàng, nhưng nếu bất chợt biểu lộ gì đó, thì lại giống vô cùng.

Đêm tuyết Thiên Sơn, dưới tàng hoa mai, cô bé kia nhẹ giọng nói với y : “Thật xin lỗi.” lại khiến cho y cảm thấy như cô bé đang giải thích gì đó... Tần Kha

khẩn trương cũng bởi vì cảm thấy như thế sao?

Có lẽ, nên tìm hiểu kỹ càng hơn chăng?

Trác Hạo nhìn lại con đường phía sau, lại tiếp tục bước về phía trước.

Tra hỏi làm gì nữa, dù có tìm ra được gì thì người đã chết làm sao có thể quay trở về? Đường đường là Tôn giả còn bỏ được đồ đệ của mình, đã tự tay giết chết một người, lẽ nào lại chịu cứu người thứ hai sao? Đồ đệ người khác thì liên quan gì tới mình chứ, cứu cô bé ra thì mình có được gì đâu, tội gì phải tìm phiền phức!

Nhưng mà không biết làm sao, bản chân lúc đầu là đang muốn đi ngọn núi cao nhất, nay lại chuyển hướng đi về phía Ma Vân Phong.

Bỗng nhiên, Trác Hạo giật mình, sau đó không nhận được, bèn cười phá lên.

Có thể ở tại Nam Hoa thi triển thuật pháp mà không bị ai phát hiện, lại có thể vây khốn y, còn có thể là ai được chứ?

“Năm đó sao không thấy người lo lắng cho đồ đệ như thế.” Y mở phiên quạt lên phe phẩy, thản nhiên bước đi trên con đường nhỏ: “Vậy thì vẫn bói xin nghe lời đi xem mới phải đạo.”

Tiên ngục là một nơi ít người lai vãng, lại trùng hợp là Mẫn Vân Trung có chuyện phải ra ngoài, hai nữ đệ tử canh ngục nhận ra Trác Hạo, cũng không cản lại, dù sao Trọng Tử cũng đã giao cho Thanh Hoa giải quyết, tra sớm hay tra muộn cũng như nhau thôi.

Từng bậc thang kéo dài xuống dưới, trong ngục là một vùng yên lặng u ám, một cô gái đang ghé đầu vào song sắt như đang ngủ say.

Sau khi nhìn kĩ, Trác Hạo có chút giật mình.

Không phải bởi khuôn mặt xinh đẹp gầy yếu, không phải là do những vết roi hằn sâu trên người nàng, mà là trên cơ thể gầy gò yếu ớt của nàng lúc này lại hiện lên một cảnh tượng kỳ dị lạ thường.

Ánh sáng ngũ sắc lơ lửng, rõ ràng là kim tiên (*) phong ấn.

金仙 : Kim tiên – Chữ kim ở đây có thể hiểu là hoàng kim hoặc có thể hiểu là vàng. Trong Trọng Tử đã gặp khá nhiều chữ ‘kim tiên’ này, mọi người có thể hiểu đây là cấp bậc cao nhất của tiên giới. Và hiện tại mới chỉ có Lạc Âm Phàm là tu hành đạt đến cấp độ kim tiên. Kim tiên phong ấn ở đây là chỉ loại phong ấn cao nhất tiên giới.

Người bình thường như cô bé này tại sao phải phong ấn? Phía dưới ấn giấu điều gì?

Trác Hạo vốn nghĩ người nọ dẫn y đến đây, là muốn dựa vào tình trạng thể thảm của đồ đệ để mong y thương hại, nhưng mà bây giờ y mới biết, hạ màn bí mật dưới cái phong ấn kia mới là ý định ban đầu của người đó.

Trác Hạo định thần, nhanh chóng khép quạt lại, đến gần song sắt nhú mắt nhìn kĩ.

Sử dụng mắt thần nhìn vào, trong thân thể cô bé linh khí hầu như chẳng còn mấy nữa, cực kỳ suy yếu. Có lẽ là do phải chịu cực hình mà ra, thế nhưng, khiến người ta không ngờ đó là, ẩn trong gân cốt cả người nàng ngoại trừ linh khí của đất trời, vẫn có một luồng khí hắc ám di chuyển trong đó.

Chỉ trong nháy mắt, phong ấn lẫn luồng khí hắc ám kia đã biến mất.

Đó là cái gì! Trác Hạo nuốt một ngụm khí lạnh, lui về sau vài bước mới có thể đứng vững nổi, cả người cứng ngắc, không thể tin được vào những điều vừa nhìn thấy được.

Sát khí! Là sát khí!

Khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ tiều tụy, vết thương trên người nàng hiện ra rõ ràng trước mắt, dường như có nét quật cường của năm đó.

Là nàng, đúng là nàng rồi! Trác Hạo bước vội lên phía trước, nửa ngồi nửa quỳ, vội vàng đưa tay ra muốn chạm vào nàng, nhưng trong một khắc sắp chạm vào, cánh tay kia liền rút trở về, nắm chặt song sắt.

Vốn dĩ là vui mừng khôn xiết, trong nháy mắt hóa thành ưu thương, Trác Hạo gần như muốn chạy nhanh ra khỏi nơi này.

Trọng Tử, Tinh Xán, đồ đệ thứ hai, được Tôn giả nâng niu, bảo vệ như trứng mỏng, tất cả đều đã có thể hiểu được!

Người nói cho y bí mật này để làm gì?

Cầu y tha cho nàng sao?

Nhưng nói tất cả những thứ này với y thì được gì.

Mười mấy năm trước, y vô lực nhìn nàng chịu chết, không thể xoay chuyển bất cứ điều gì.

Mười mấy năm sau, bởi vì nàng mà cuộc sống của y rối tinh rối mù, lại có người đột ngột cho y biết, tất cả mọi chuyện đã qua chỉ là một trò chơi, nói cho y biết người đã chết kia không hề chết, nàng còn sống, mọi người đều bị lừa. Nói cho y biết cô gái trước mặt y đây là cô bé con của ngày xưa, là người khi còn niên thiếu y đã yêu chân thành tha thiết, là người mà y đã từng một lòng muốn bảo vệ, là ‘tiểu nương tử’ của y đây sao?

Y thà rằng không biết gì cả, không thấy gì cả!

Tất cả mọi chuyện, là do ai tạo thành?

Tay nắm chặt lấy chiếc quạt, Tiên lực không thể khống chế nổi mà bộc phát, trong nháy mắt chiếc quạt kia liền biến thành tro bụi.

Thì ra, người như thế, là người cao nhất trong Tiên giới, là người công chính vô tình nhất, chỉ vì cứu đồ đệ, lại nói dối như cuội đối với người trong Tiên môn! Chuyện này lan truyền ra ngoài có ai mà tin nổi, hắn đùa bỡn hết thầy Tiên giới!

Trời sinh sát khí, kí chủ tiếp theo của Ma kiếm, thời điểm hắn tự tay giết chết nàng, có rất nhiều người thờ phào nhẹ nhõm, có ai có thể nghĩ đến có ngày hôm nay?

Tiết lộ bí mật này cho y, không ngại từ bỏ thân phận tôn quý của mình mà nhờ vả, là người được Tiên giới quan tâm nhất, ủng hộ nhất, luôn có thể định liệu mọi việc. Hắn đã tính đúng, đúng là phụ thân sẽ không ra mặt, đúng là y không thể quên được nàng, nhưng đề lòng y có thể thừa nhận được sự thật này, nào có dễ dàng chi.

Có thể chuyển thế nhưng sát khí thì không thể loại bỏ được, hắn dám đề cho nàng sống, thay nàng che giấu hết thảy, hắn không sợ lời tiên đoán ‘ba kiếp thành ma’ kia sao? Nếu một ngày kia Thiên ma lại xuất hiện, họa kiếp lại xảy ra lần nữa, không phải hắn sẽ là đồng lõa sao! Gặp chuyện không may liền lựa chọn im lặng, không chịu tra xét rõ ràng, làm cho nàng phải chịu oan uổng, là vì sợ nàng bị người khác phát hiện là ‘trời sinh sát khí’ sao, hay là sợ hãi để người khác biết được sai lầm của mình, muốn tìm cơ để người khác tình toán giùm hắn?

Trác Hạo chậm rãi đứng dậy, chậm rãi lui về sau, khẽ cười, cả người lão đảo, lê từng bước chân nặng nề ra khỏi Tiên ngục

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 41: Hành hình

Một tiếng sấm ầm ầm át đi tiếng linh chuông đang ngân vang, bầu trời Nam Hoa hôm nay nổi cơn giông tố chưa từng thấy bao giờ, sấm chớp loé sáng, mưa như trút nước tuôn ào ào xuống như muốn gội rửa sạch cả mười hai ngọn núi, nhưng trước sau gì vẫn không chạm đến được Thông Thiên môn.

Con mưa bị rào cản vô hình ngăn cách ở bên ngoài, trên bãi đá Thông Thiên môn, ngồi ở giữa là Minh cung chủ Trường Sinh cung được mời đến để làm chứng, chưởng giáo Nam Hoa - Ngu Độ ngồi bên trái Minh cung chủ cùng vài vị Tôn giả ngồi theo thứ tự từ trên xuống, cuối cùng là Mộ Ngọc ngồi sau phụ trợ, Tần Kha cầm bội kiếm đứng hầu. Thanh Hoa cung bên này, Trác Hạo đến thay phụ thân nên ngồi ngay bên phải Minh cung chủ, kế đến là phu nhân Mẫn Tổ Thu, sau đó là hai vị trưởng lão tiên tôn của Thanh Hoa, phía dưới bãi đá mấy ngàn đệ tử đều nín thở chờ đợi.

Ngu Độ và Minh cung chủ giải thích hai câu, lại thở dài một hơi, mọi ánh mắt ở đây dường như đều hướng về phía Lạc Âm Phàm, chỉ thấy hắn im lặng ngồi ngay ngắn nên không ai dám mở miệng trước.

Trác Hạo xoay xoay cây quạt mới trong tay, nhìn trái ngó phải: “Cũng đã đến lúc rồi, nên mau chóng chấm dứt việc này thôi.”

“Đúng thế, chúng ta đã đem nghiệp chương này giao cho Thiếu cung chủ xử lý rồi.” Ngu Độ gật đầu nhìn Mẫn Vân Trung.

Mẫn Vân Trung lập tức hạ lệnh: “Giải nghiệp chương kia lên đây!”

Trong giây lát, hai nữ đệ tử mang theo Trọng Tử đáp mây bay tới.

Không bị dụng hình nữa nên tinh thần Trọng Tử cũng tốt hơn một chút, đã có thể tự đi lại được, chỉ là đáng về có phần tiêu tụy, gầy đến đáng thương, tuy rằng thuật pháp đã bị phong bế nhưng đề biểu thị thành ý với Thanh Hoa nên vẫn dùng xích tiên trôi tay chân nặng nề như trước.

Bước đến hình đài (*), Trọng Tử yên lặng quỳ xuống.

**Hình đài: Cái đài dùng để hành hình những đệ tử phạm tội.*

Ngu Độ có vẻ hồ thẹn: “Để xảy ra chuyện như thế này, Nam Hoa không còn mặt mũi nào gặp Trác cung chủ nữa, nay đã giao nghiệp chương đến, tùy ý Thiếu cung chủ xử trí.”

Trác Hạo gấp quạt lại bước lên phía trước vài bước, bình tĩnh đánh giá cô gái trên hình đài.

Dung nhan mặc dù đã thay đổi nhưng vẫn ngốc nghếch như trước, không biết mở miệng biện bạch, hay việc này thực sự liên quan đến nàng?

“Ngươi có gì muốn nói không?”

Trọng Tử cúi mặt lắc đầu.

Mẫn Vân Trung âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thả bàn tay đang nắm chặt Phù Đồ Chương ra, theo chủ ý của y, nếu như nghiệp chương này thật sự nói ra những lời không thích hợp trước mặt mọi người, y sẽ bất chấp mọi thứ, giải quyết nó trước rồi nói sau: “Người đã ở nơi này, Thiếu cung chủ không cần hỏi nhiều nữa, hành hình đi.”

“Cô cô chết một cách rất kỳ lạ, ta nhận lệnh của phụ thân đến đây, không phải nên hỏi cho rõ ràng trước hay sao?” Trác Hạo nhíu mày, ánh mắt lướt qua tay Mẫn Vân Trung: “Hay là Mẫn Tiên tôn không muốn cho ta biết?”

Kẻ ngốc cũng hiểu được những lời này không đơn giản như vậy, vẻ mặt già nua của Mẫn Vân Trung nhất thời trở nên tái mét.

Mẫn Tổ Thu giận dữ: “Chàng nói năng lỗ mãng với đường tổ phụ như vậy là có ý gì?”

Trác Hạo trầm mặt xuống: “Ta đến thay phụ thân, nơi này cũng không có đường tổ phụ gì cả, nay Chương giáo, Tiên tôn đều ở đây, đâu đến lượt nữ nhân như nàng lên tiếng, nàng muốn khiến người ta cười môn phong (*) phải Thanh Hoa chúng ta sao, còn không câm miệng cho ta!”

** Môn phong: gần giống với gia phong, là tập quán hành vi của một môn phái lưu truyền từ đời này sang đời khác*

Mẫn Tổ Thu đỏ mặt: “Chàng!”

Nhìn thấy đứa cháu gái mình thương yêu nhất bị khinh khi, Mẫn Vân Trung đã muốn nổi giận nhưng lại sợ làm cho quan hệ vợ chồng Trác Hạo càng thêm xấu đi, không còn cách nào cũng chỉ biết thở dài, gờ tay ngăn Mẫn Tổ Thu lại, cười lạnh nói: “Ta đường đường là Đốc giáo Nam Hoa, bình sinh quang minh chính đại, chẳng lẽ còn sợ một văn bối hay sao, Thiếu cung chủ muốn hỏi gì thì cứ việc hỏi.”

“Như thế rất tốt!” Trác Hạo ngồi thẳng người nhìn Trọng Tử: “Vì sao ngươi phải giết người?”

Trọng Tử lắc đầu.

“Là ngươi giết cô cô.”

“Ta không biết.”

Trác Hạo rời khỏi chỗ ngồi bước đến trước mặt Trọng Tử, dùng cán quạt nâng cằm nàng lên, cử chỉ ngả ngón như thế khiến mọi người đều lắc đầu, vị Thiếu cung chủ này đúng là danh bất hư truyền, bản tính phong lưu khó sửa.

Trọng Tử cũng bị bất ngờ, đương nhiên trước mắt bao nhiêu người, nàng không cần phải lo lắng y sẽ làm chuyện gì khác người, bèn nhỏ giọng khuyên nhủ: “Trọng Tử chỉ là một kẻ sắp chết, Thiếu cung chủ đến đây thay lệnh tôn, thân phận hai chúng ta khác biệt, nay mỗi lời nói cử chỉ của Thiếu cung chủ đều có ảnh hưởng đến Thanh Hoa cung, nên cẩn thận một chút, tránh cho người ta đàm tiếu.”

“Hiếm khi nào ngươi lại suy nghĩ cho ta một lần.” Mây kiếm của Trác Hạo khẽ nhếch, có vẻ đùa cợt: “Người chết là cô cô của ta, theo lý ta nên tìm hung thủ để báo thù, vậy cuối cùng thủ phạm có phải là ngươi hay không?”

Trọng Tử lập tức nhìn về phía Tàn Kha, nét mặt hiện lên vẻ do dự.

Ngu Độ bỗng nhiên mở miệng, ngữ khí ôn hòa nhưng không mất đi sự nghiêm khắc: “Sự phụ ngươi nhọc lòng bồi dưỡng, che chở ngươi nhiều năm, ngay cả khi ngươi phạm phải tội lớn, hắn cũng chưa trực xuất ngươi khỏi sư môn, nếu ngươi còn có lương tri thì nên trả lời cẩn thận, không thể ăn nói lung tung mà bôi nhọ sư môn.”

Trọng Tử rùng mình: “Chương giáo yên tâm, Trọng Tử hiểu.” Tiếp theo, nàng trấn định nhìn sang Trác Hạo: “Trọng Tử không có lời nào để nói, chỉ bằng Thiếu cung chủ hãy xử trí đi.”

Trác Hạo không nói gì.

Quả nhiên vẫn như vậy, vì sư môn mà có thể chịu đựng hết tất cả oan ức, người như nàng sao có thể nhẫn tâm giết người được chứ?

Mẫn Tổ Thu thấy thế âm thầm xiết chặt hai tay, móng tay cơ hồ cắm sâu vào da thịt, bởi vì phu quân nên nàng ta đã thù hận Trọng Tử trước kia đến cực điểm, lúc này lại càng không có chút thiện cảm nào với dáng vẻ xinh đẹp tự nhiên của Trọng Tử hiện tại, vì thế nàng ta cố nén tức giận quay sang nháy mắt với hai vị trưởng lão Thanh Hoa ở bên cạnh.

Hai vị trưởng lão cũng biết được hành động của thiếu cung chủ nhà mình thật mất mặt, liếc mắt nhìn nhau, một vị trong đó ho khan một tiếng nói: “Nàng ta đã nhận tội, Thiếu cung chủ không cần hỏi lại nữa, chỉ bằng mau xử trí đi.”

Mẫn Tổ Thu cũng dịu dàng khuyên nhủ: “Chàng mềm lòng sợ nàng ta chịu oan uổng, nhưng chính nàng ta cũng đã nói không có lời nào để nói, sự thật đã thế sao không nhanh chóng xử lý việc này cho xong, chúng ta cũng có thể trở về thăm báo với phụ thân sớm hơn.”

Trác Hạo gật đầu, lui về phía sau vài bước: “Đúng thế.”

Mẫn Tổ Thu lập tức quay sang một vị trưởng lão khác: “Xin mời trưởng lão thay mặt hành hình đi.”

Vị trưởng lão kia đứng dậy, đi đến trước hình đài, rút kiếm ra.

Trác Hạo xoay mặt nhìn về phía Lạc Âm Phàm đang ngồi trên ghế, thấy hắn vẫn ngồi bất động như trước, thần sắc vẫn lạnh nhạt, không khỏi cười cười, rồi xoay người lại cầm cán quạt rút ra một nửa thanh kiếm, nửa còn lại vẫn còn trong vỏ: “Vẫn nên để ta tự ra tay là thoải mái nhất, lui ra đi.”

Trưởng lão theo lời lui về chỗ ngồi, lúc này Trọng Từ lại bỗng nhiên nói: “Thiếu cung chủ xin chờ một lát, Trọng Từ có vài câu muốn nói.”

Trác Hạo ý bảo nàng nói.

“Cầu xin sư phụ quay về Từ Trúc Phong.” Trọng Từ dập đầu sát đất.

Năm năm che chở, năm năm dạy bảo, sư tỷ chết đi đã khiến sư phụ phải áy náy, day dứt đến tận bây giờ, sao nàng có thể để người tận mắt chứng kiến cảnh tượng này tái diễn lần nữa? Đối với người, đối với nàng, đều rất tàn nhẫn.

Nghe Trọng Từ nói vậy, Minh cung chủ như được nhắc nhở, vội vàng xoay người khuyên nhủ: “Tôn giả có nên... tránh đi trước một chút không?”

Lạc Âm Phàm không đáp lời, cũng không động dậy, dùng hành vi biểu thị thái độ của mình.

Ngu Độ thờ dài: “Hành hình đi.”

“Tôn giả thu nhận đồ đệ tốt thật.” Trác Hạo cười lui về phía sau hai bước, tay trái giờ lên.

Hải Chi Diễm, sát chiêu của Thanh Hoa, những đốm sáng xanh nhỏ bé sa xuống, mọi người ở đây lại không cảm giác được một chút sát khí nào, chỉ có xinh đẹp, xinh đẹp đến thương tâm, như tơ liễu bay tán loạn trong tiết trời cuối xuân, lại như ánh sáng sắp tàn đi của loài đom đóm lập lờ trong đêm cuối hạ.

Xiềng xích được mở ra, cả người đau nhức, Trọng Từ nhân cơ hội này ngẩng mặt nhìn vào đôi mắt người đang ngồi trên ghế.

Con người đen không buồn không vui, vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt, giống như lần đầu tiên nàng nhìn thấy người.

Nhưng nàng sẽ không bị lừa, chắc chắn là sư phụ rất thất vọng, cũng rất đau lòng. Đau lòng vì cái chết của Trác Vân Cơ, đó là vị tiên tử mà người thích lại vô tội chết tại Nam Hoa. Về phần đồ đệ này, người hẳn là vừa thất vọng vừa tức giận, có lẽ, sẽ có một chút đau xót trong lòng, sư phụ từng yêu thương nàng như vậy, nhưng nay chỉ có thể trở mặt nhìn nàng bị xử tử.

Nàng không sợ chết, chỉ là không cam lòng, Trác Vân Cơ chết, ngay cả một đáp án chính xác nàng cũng không thể cho sư phụ, chắc chắn sư phụ rất muốn biết sự thật là như thế nào.

Cũng may, có thể chết một cách xinh đẹp như vậy, cũng không quá khó coi. Trọng Từ xoay mặt nhìn Trác Hạo, muốn tạ ơn y, nhưng khi chạm vào ánh mắt chỉ thấy tràn ngập trong đôi mắt y là một nét cười rất cô đơn.

Chỉ trong nháy mắt, khung cảnh xinh đẹp chỉ thoáng qua trong nháy mắt.

Những tia sáng xanh tan đi, hình đài trở nên tĩnh mịch.

Cô gái gục ngã trên đài, vô cùng yếu ớt, nguyên thần chậm chạp không tan hết đi. Chúng đệ tử bên dưới sững sờ, ở ngay bên cạnh Tần Kha lộ ra vẻ mặt cảm kích, tay nắm Bát Hoang kiếm dần dần thả lỏng.

Phát hiện thấy không đúng, hai vị trưởng lão liền hỏi dò: “Thiếu cung chủ?”

Trác Hạo không trả lời, mắt nhìn người đang nằm trên mặt đất.

Hồn phách bị tổn hại, vài phần ý thức bị mất đi, dường như muốn ngất, nhưng rõ ràng kết quả này không phải như nàng đoán trước, Trọng Từ kinh ngạc, cố sức ngăn mắt nhìn Trác Hạo.

“Thanh Hoa đã xử trí xong.” Trác Hạo không nhìn nàng nữa, chuyển tầm mắt đi, nhẹ phẩy ống tay áo: “Còn lại giao cho Trọng Hoa tôn giả.”

Những lời này vừa thốt ra, mọi người ở đây bao gồm cả người làm chứng Minh cung chủ Trường Sinh cung đều ngậy cả người.

Trong phút chốc Mẫn Tổ Thu đứng lên, lớn tiếng: “Chàng hồ đồ rồi sao?! Đó là cô cô của chàng, khi trở về làm sao ăn nói với phụ thân đây!”

Quạt lại mở ra, Trác Hạo cũng không thèm để ý đến mọi người xung quanh nữa, bước xuống bậc thềm, đi thẳng xuống núi.

Bóng dáng cô quanh biến mất trong cơn mưa gió đang gào thét bên ngoài.

Phía sau đều là những thanh âm bàn tán sôi nổi.

Trường bối chết đi, y lại xử trí qua loa như thế, dễ dàng buông tha cho hung thủ, thật quá cầu thả, nhưng có nhiều người nghĩ rằng y làm vậy, kỳ thật là vì nể mặt Lạc Âm Phàm. Tuy rằng cô bé này trên danh nghĩa là đệ tử Nam Hoa, không quan trọng bằng giao tình hai phái, nhưng dù sao cũng là đồ đệ của Lạc Âm Phàm, hơn nữa ai ai cũng biết hần yêu thương, trân trọng đồ đệ biết bao nhiêu, chủ động giao đồ đệ ra để xử trí, chắc chắn chỉ là vì bất đắc dĩ mà thôi.

Thấy Trác Hạo nương tay, Mẫn Tổ Thu càng thêm khẳng định hai người họ có việc gì đó không thể cho ai biết được, hận đến cắn chặt răng, đang muốn nói gì đó, trong lúc vô tình đối diện với ánh mắt của Lạc Âm Phàm, con người đen bình tĩnh không chút gợn sóng tựa như hiểu rõ tất cả, ánh nhìn đó khiến lòng nàng ta cảm thấy lạnh cả người, vội ngậm miệng, lại nhớ đến Trác Hạo, sợ y lại đi tìm à Chức Cơ đó nên vội vàng nói lời từ biệt với Mẫn Vân Trung rồi nhanh chóng đuổi theo.

Không ai dự đoán được sẽ xảy ra biến cố như vậy, cả Ngu Độ lẫn Mẫn Vân Trung đều cảm thấy rất bất ngờ đến nỗi không kịp trở tay.

Minh cung chủ ho nhẹ một tiếng, nói: “Nếu Thanh Hoa đã xử trí xong, Thiếu cung chủ lại đem con bé giao cho Tôn giả, vậy thì Tôn giả nên mang con bé về đi.”

Câu ‘Mang con bé về đi’ này nói rất khéo léo, tất cả mọi người đều nhìn về phía Lạc Âm Phàm.

Mẫn Vân Trung lập tức nói ngay: “Thanh Hoa buông tha cho con bé, là Trác cung chủ từ bi, nghiệp chướng này dù gì cũng là tội đồ Nam Hoa, trên có giáo quy của tổ sư, tội chết có thể miễn, nhưng nếu cứ thế để con bé quay về Tử Trúc Phong như vậy, sau này sẽ khó mà làm chúng đệ tử tâm phục!”

Con bé có suy nghĩ như vậy thật sự không thể tiếp tục ở lại Tử Trúc Phong, Ngu Độ nhìn Lạc Âm Phàm, ý vị sâu xa: “Sự đệ.”

“Đưa về tiên ngục.” Lạc Âm Phàm đứng dậy.

.....

Lại bị đưa vào tiên ngục tối tăm, Trọng Tử bị thương nặng đã hôn mê, may mắn là có đám người Tàn Kha, Yên Thực Châu đưa thuốc tẩm, nằm một chỗ cả hai tháng mới dần dần có chuyển biến tốt, trong khoảng thời gian đó cũng không thấy Mộ Ngọc đến, sau mới nghe nói Mẫn Vân Trung không cho y đến thăm, ngược lại bọn họ lại cho phép Tàn Kha đến chăm sóc, thật ra cũng là vì Mẫn Vân Trung còn có chút tình thương đối với Trọng Tử, chỉ cho là nàng còn trẻ nên nhất thời hồ đồ mới nảy sinh ý nghĩ sai lầm, thấy Tàn Kha đối đãi với nàng rất đặc biệt nên mượn cơ hội này, muốn cho nàng thay đổi tình cảm, coi như có ý muốn giúp cả hai bồi dưỡng tình cảm.

Đương nhiên Trọng Tử không biết những điều này, nàng chỉ nghĩ ngày ấy tìm được đường sống từ cõi chết ở hình đài, chắc chắn là nhờ Tàn Kha đã cầu xin Trác Hạo, nàng cứ nghĩ rằng y trời sinh tính tình kiêu ngạo, lần đầu không quan tâm đến thể diện mà đi cầu xin người khác như vậy, Trọng Tử càng cảm thấy bất an và hồ thẹn.

Về phần Trác Hạo, bản thân mình và y cũng chỉ gặp nhau vài lần mà thôi, vì sao y lại nhìn mình bằng ánh mắt như vậy, chỉ e cũng là vì sư tỷ, nếu người sư tỷ thích là y, thật sự sư tỷ sẽ rất hạnh phúc?

Đáng tiếc, một cô bé non nớt lại được một người như Lạc Âm Phàm vô cùng yêu chiều, bảo vệ quá mức như vậy, thì sao có thể thích người khác được nữa chứ?

Người sư tỷ thích là ai, lời Âm Thủy Tiên nói là thật sao?!

Trọng Tử tựa người vào tường ngăn ngờ.

Chuyện đã qua, việc trông coi tiên ngục cũng không còn nghiêm ngặt như trước, hơn nữa thuật pháp của Trọng Tử đã bị quản chế, không cần lo nàng sẽ chạy trốn, lại có Tàn Kha biện hộ thay nàng, nên song sắt rào xung quanh cũng được bỏ đi, mặc dù có được những ưu đãi ấy nhưng tự do của nàng vẫn rất hạn chế.

Bên tai có tiếng bước chân vang lên, trong giây lát, có người bước xuống từ bậc đá.

Nhìn thấy rõ người đến là ai, Trọng Tử cũng đoán được nàng ta tới để làm gì, chẳng qua lễ tiết ngoài mặt cũng phải làm cho có, nàng liền đứng dậy kêu một tiếng “Sư tỷ”.

“Ta đến xem ngươi thế nào, thương thế đã tốt hơn chưa?” Tư Mã Diệu Nguyên giả vờ thân thiết mấy câu, lại nhìn sang bốn phía, oán giận: “Sư muội bị trọng thương, sao có thể ở nơi như thế này, Tôn giả cũng quá nhẫn tâm.”

Nàng ta đến đây vốn là để chế giễu, ánh mắt Trọng Tử vẫn lạnh nhạt, không thêm quan tâm.

Tư Mã Diệu Nguyên tiến lên giữ chặt cánh tay nàng, thở dài: “Ngày đó sư muội bái nhập Tử Trúc Phong, lại được Tôn giả coi trọng, được bao nhiêu người hâm mộ, có ai ngờ lại xảy ra loại chuyện như thế này chứ!”

Cổ tay đau nhức, gân mạch toàn thân nóng lên một cách kỳ lạ giống như muốn nổ tung, khó chịu vô cùng, trong lòng Trọng Tử biết nàng ta đã sử dụng ám chiêu với mình, nhưng bất đắc dĩ thuật pháp của nàng đã bị quân chế không thể phản kháng, chỉ biết cắn chặt răng chịu đựng không dám cất lên một tiếng rên.

Tư Mã Diệu Nguyên liếc mắt: “Sư muội nóng sao?”

Trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh, Trọng Tử cực lực chịu đựng, thần nhiên nói: “Đa tạ sư tỷ chỉ giáo, chỉ là sau này Chương giáo xử lý ta tất nhiên cũng sẽ hỏi ta vài câu, khi đó nếu ta có thêm vết thương nào mới, chỉ sợ câu trả lời sẽ không tốt đâu.” Tư Mã Diệu Nguyên cũng không muốn tiếp tục giả vờ nữa: “Phạm phải tội lớn như vậy, ngươi nghĩ Tôn giả còn có thể che chở ngươi sao? Nếu thật sự coi trọng ngươi như vậy, Tôn giả người sẽ không đem ngươi giao cho Thanh Hoa xử trí, bây giờ ngươi sống hay chết cũng không có ai quản nữa, xem ngươi dám lấy cái gì mà so với ta?” Tuy miệng nói thế nhưng cuối cùng cũng buông tay Trọng Tử ra.

Trọng Tử lui về phía sau vài bước, phải dựa vào tường mới đứng vững được: “Sư tỷ là công chúa ở nhân gian, thân phận tôn quý, Trọng Tử làm sao dám so với sư tỷ? Lời dạy dỗ của sư tỷ, Trọng Tử sẽ nhớ kỹ.”

Tư Mã Diệu Nguyên khinh miệt nói: “A, ta quên nói cho ngươi biết, qua vài ngày nữa ngươi sẽ bị trục xuất đến băng lao ở Côn Luân.”

Quả nhiên Trọng Tử nghe vậy liền sững sờ.

Băng lao? Nơi giam giữ những đệ tử ác tà trời và ma vương?

“Người hạ mệnh lệnh này không phải Chương giáo mà chính là Tôn giả.” Tư Mã Diệu Nguyên cảm thấy một trận há hê: “Thật ra Chương giáo cùng Mẫn Tiên tôn còn cầu xin thay cho ngươi nhưng Tôn giả vẫn kiên quyết muốn đưa ngươi đi.”

Thấy Trọng Tử không có phản ứng, Tư Mã Diệu Nguyên đang muốn nói tiếp, bỗng nhiên phía sau truyền đến giọng nói của Tần Kha: “Diệu Nguyên?”

“Tần sư huynh.” Tư Mã Diệu Nguyên lập tức đổi thành khuôn mặt tươi cười, đi qua hành lễ.

Tần Kha gật đầu.

Biết ý đến thăm Trọng Tử, Tư Mã Diệu Nguyên càng thêm ghen ghét, đố kỵ, khó trách con nha đầu xấu xí này đã lâm vào hoàn cảnh như thế mà còn dám mạnh miệng, thì ra là ý vào Tần Kha! Không biết y có nghe được những lời vừa này hay không, nàng ta vội cười nói: “Nghe nói Tôn giả muốn đưa sư muội đến Côn Luân, muội sợ sư muội đau lòng cho nên tôi khuyên giải.”

Tần Kha vẫn không tỏ vẻ gì.

Tư Mã Diệu Nguyên càng cảm thấy chột dạ, nói thêm vài câu liền đi ra ngoài.

.....

Lúc này Tần Kha mới đi đến trước mặt Trọng Tử, kéo tay xem xét thương thế của nàng: “Diệu Nguyên là như thế, muội không cần phải để ý tới, sư phụ và Mẫn Tiên tôn đều cầu xin thay muội, mọi chuyện chắc chắn sẽ tốt lên thôi.”

Trọng Tử lắc đầu, vô lực nằm trong lòng Tần Kha.

Trục xuất đến Côn Luân, nàng không dám có ý kiến. Cái chết của Vân tiên tử, tuy rằng nàng không rõ là có liên quan đến mình hay không, nhưng lòng ghen tị dẫn đến phát sinh tâm ma chắc chắn là có, nàng không còn mặt mũi nào gặp lại sư phụ, nàng đã hại chết người sư phụ thích nên người có lý do để trách nàng, trừng phạt nàng, chẳng qua nếu phải đến một nơi đáng sợ như người ta thường kể đó nàng sẽ không còn được gặp sư phụ nữa, cũng sẽ không thể gặp lại mọi người.

Tần Kha nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, sau một lúc lâu thấp giọng nói: “Sớm biết như thế, ta sẽ nhận muội làm đồ đệ.”

Có được những lời này thì còn cầu mong gì hơn nữa chứ? Hốc mắt Trọng Tử đỏ ửng lên: “Sư huynh đối xử tốt với muội như vậy là vì sư tỷ sao?”

Mấy ngày nay y vẫn luôn kề cận trông nom, chăm sóc nàng, không biết bắt đầu từ khi nào, y đối xử tốt với nàng đã vượt xa mối quan hệ sư huynh sư muội bình thường, nhưng lại không giống như người yêu với nhau, Trọng Tử ít nhiều gì cũng có thể đoán ra được khúc mắc trong lòng y.

Tần Kha trầm mặc một lát, nói: “Bởi vì muội ấy, nhưng cũng bởi vì chính muội.”

Trọng Tử khản trương: “Nếu như Vân Tiên tử thật sự do muội giết, sư huynh còn có thể đối xử với muội tốt như vậy không?”

“Muội không muốn giết Vân tiên tử.”

“Không muốn.”

“Nếu quả thật là do muội trong lúc vô ý thức mà ra tay, vậy ta thứ tha thứ cho muội.” Bàn tay đang nắm tay nàng bỗng nhiên xiết chặt hơn, Tần Kha nhìn vào mắt nàng: “Trọng Tử, cho đến bây giờ Chương giáo bọn họ vẫn coi trọng muội, sẽ cầu xin thay muội, nhưng về phần Tôn giả... Muội cũng nên

chuẩn bị tinh thần, bất luận xảy ra chuyện gì cũng phải tiếp tục cố gắng kiên trì, không thể dễ dàng cúi đầu buông xuôi, cho dù có đến băng lao cũng phải nhẫn nại, sớm hay muộn sư huynh cũng sẽ nghĩ cách cứu muội ra, có biết không?”

Giọng nói thật bình tĩnh, nhưng đó lại là lời hứa hẹn kiên định nhất.

Trọng Tử thấy mũi cay cay: “Vì sao sư huynh lại tin tưởng muội như vậy?”

“Có lẽ muội chưa biết...” Tần Kha lại nói tiếp: “Những chuyện như thế này không chỉ có một mình muội gặp phải, ta đã không bảo vệ được muội ấy, nay không thể để cho muội lại đi vào vết xe đổ đó.”

Trọng Tử dự cảm có điềm xấu: “Chẳng lẽ sư tỷ cũng là...”

“Sư tỷ của muội vốn là một cô bé gan dạ lại thông minh, đáng tiếc muội ấy quá nặng tình cảm, và vô cùng tin tưởng Tôn giả, cho nên cứ thế mà quên đi sự kiên cường lúc đầu, thậm chí quên mất chính bản thân mình.” Tần Kha dừng lại một lúc, nói: “Bây giờ muội cũng thấy, Tôn giả cũng muốn đối xử với muội như vậy...”

Trọng Tử lập tức ngắt lời y: “Không, chuyện lần này không liên quan đến sư phụ!”

Với tình hình hiện tại ai ai cũng sẽ nghi ngờ nàng, tuy rằng rất đau lòng nhưng sư phụ lại nhanh chóng nén cơn tức giận, đem nàng giao cho Thanh Hoa, nhưng nếu nàng có thể kiên định mở miệng kêu oan, người nhất định sẽ điều tra rõ, vấn đề chính là nàng, đây là sự trừng phạt mà nàng phải chịu.

Tần Kha không nói gì nữa.

Rất giống, đều thiện lương như nhau, đã lâm vào tình cảnh này cũng không có lấy một câu oán hận.

Trầm mặc một lúc, Tần Kha đặt hai tay lên vai nàng: “Bất luận như thế nào, muội cũng phải hiểu được một người nếu ngay chính bản thân mình cũng không muốn bảo vệ mình, thì sao có thể trông mong người khác đến giúp muội chứ?”

Trọng Tử cúi đầu, chậm chạp không nói nên lời.

Nàng đương nhiên hiểu được, nếu chuyện này liên lụy đến người khác, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông xuôi mà không biện bạch gì như vậy, nhưng hiện tại thứ nàng muốn bảo vệ nhất không còn là bản thân nàng nữa.

Tâm ma, còn những lời này nữa nếu nói ra sẽ có ảnh hưởng như thế nào, đường đường là Trọng Tử Tôn giả lại bị chính đồ đệ mình yêu, hậu quả không phải chỉ một mình nàng có thể gánh chịu tất cả, mà sự kiên cường của nàng không thể nào gục ngã trước mặt người được.

.....

Sau khi Tần Kha rời đi không bao lâu, Yến Thực Châu lại tới mang theo rất nhiều thuốc không nói, bỗng nhiên nàng còn đem tới một chiếc giường gỗ nhỏ cùng với tấm chăn bằng lông thiên nga rất đẹp.

Trọng Tử cười rộ lên: “Thực Châu tỷ tỷ muốn dọn đến đây ở với muội sao?”

“Muội ngâm trong nước của dòng Tử Hải quá lâu, hiện tại lại bị thương, không thể để cảm lạnh nữa.” Yến Thực Châu trái chần chệch ra, kéo Trọng Tử ngồi xuống, đưa cho nàng một cái bình ngọc: “Đây là thuốc Thủ tọa muốn đưa cho muội.”

Trọng Tử vội hỏi: “Vết thương của muội không sao, đã tốt hơn rồi, tỷ tỷ nói với Mộ sư thúc đừng lo lắng.”

Yến Thực Châu nói: “Muội còn cần gì nữa không, lần sau ta sẽ mang đến cho muội.”

Trọng Tử nhỏ giọng nói: “Có thể muội ở lại đây không được bao lâu nữa, nhân lúc này muội còn ở lại Nam Hoa nếu tỷ tỷ có rảnh thì đến thăm muội nhiều hơn là được.”

Chuyện trục xuất Trọng Tử đến Côn Luân đã truyền khắp Nam Hoa, Yến Thực Châu dĩ nhiên cũng đã nghe nói, vừa nghe Trọng Tử nói vậy vươn tay ôm lấy nàng: “Mọi chuyện vẫn chưa được định đoạt, muội đừng lo lắng.”

Trọng Tử miễn cưỡng cười nói: “Muội không sao, chương giáo và các vị tiên tôn nhất định sẽ nói tốt cho muội, sẽ không để muội chịu nhiều cực khổ đâu, nói không chừng bên trong băng lao thanh tịnh đúng lúc muội có thể tu hành, qua vài năm họ sẽ thả muội ra thôi.”

“Chuyện không đến nỗi nghiêm trọng như vậy đâu.” Yến Thực Châu vuốt mặt Trọng Tử, cười nói: “Tần sư huynh của muội sao có thể để muội đến một nơi như thế được, y đã cầu xin chương giáo, nay Chương giáo cùng Mẫn Tiên tôn đều cầu xin thay cho muội, tuy rằng muội đúng là đồ đệ của Tôn giả, nhưng ở Nam Hoa lời nói của Chương giáo ít nhiều cũng có phân lượng, có thể Tôn giả sẽ nghe theo.”

Thì ra Chương giáo nhúng tay vào là vì Tần Kha cầu xin, y còn vì nàng mà làm bao nhiêu chuyện nữa? Trọng Tử bẽ bẽ ngón tay, trong lòng dâng lên một chút âm ảm.

Yến Thực Châu như nghĩ đến cái gì đó: “Nghe nói lúc này Tử Mã Diệu Nguyên đã tới đây, là nàng ta nói cho muội biết sao, đừng để ý nàng ta nữa!”

Trọng Tử đem mọi chuyện kể cho Yến Thực Châu nghe.

Nghe được việc Tư Mã Diệu Nguyên dùng ám chiêu với Trọng Tử, Yến Thực Châu giận dữ, đứng bật dậy: “Thật quá đáng! Ta đi...”

Trọng Tử vội vàng ngăn cản: “Quên đi, muối cũng không bị thương, cũng không có bằng chứng gì, nếu làm náo loạn lên thì Tư Mã Diệu Nguyên cũng lắm chỉ bị chương giáo trách phạt vài câu, nằng ta bụng dạ hẹp hòi, tỷ tỷ lại luôn luôn không câu nệ tiểu tiết, nếu để nằng ta ghi hận tỷ tỷ, không có việc gì cũng cố tìm nhọc nhằn của tỷ mà bắt lỗi, đến lúc đó chỉ có tỷ tỷ chịu thiệt.”

“Đến lúc này mà muối còn...” Yến Thực Châu chỉ biết thờ dài.

“Sớm biết nằng ta là kẻ vong ân phụ nghĩa như thế này, lúc trước ở sông Lạc muối đã không cứu nằng ta.” Trọng Tử lại kéo Yến Thực Châu ngồi xuống: “Bây giờ không phải lúc thích hợp, chờ đến khi muối ra ngoài sẽ không sợ nằng ta nữa, tỷ tỷ làm gì phải giận như vậy.”

Yến Thực Châu trầm mặc hồi lâu, chuyển hướng tầm mắt: “Muối... không trách tỷ sao?”

Trọng Tử hiểu được Thực Châu ám ý chuyện gì: “Đêm đó muối rời khỏi phòng gặp phải chuyện không may, cũng không thể trách được tỷ tỷ, chẳng lẽ mỗi ngày tỷ tỷ phải canh giữ muối suốt, huống chi muối lại có tâm ma, sớm hay muộn...” Trọng Tử chợt dừng lại.

“Tâm ma?” Yến Thực Châu nhìn nằng.

Trọng Tử cắn cắn môi, bỗng nhiên nhào vào lòng Yến Thực Châu òa khóc nức nở: “Tỷ tỷ, muối không sợ đến băng lao, muối chỉ sợ Vân Tiên tử thật sự là do muối giết, sự phụ lại thích Vân Tiên tử như thế, muối... có tâm ma...”

“Tiểu Trùng!” Yến Thực Châu muốn nói nhưng lại thôi.

.....

Tần Kha từ tiên ngục đi ra thì lập tức đến chỗ Mẫn Vân Trung, rồi lại đến ngọn núi cao nhất gặp Ngu Độ, sau đó mới trở về Ngọc Thần Phong, còn chưa đi tới cửa đã thấy một người đang ngồi trên ghế đá từ phía xa, một tay cầm bầu rượu, một tay nâng chén rượu, tự rót rượu tự nhấp nháp.

Thấy Tần Kha trở về, người nọ xoay mặt sang cười nói: “Rượu Lư Hà này chỉ ở Đại hội Tiên môn mới có, huynh lại dám tàng trữ riêng.”

Tần Kha hơi hơi hé miệng, đến bên cạnh ngồi xuống: “Còn Trác sư huynh cất giấu mấy bầu?”

“Không nhiều lắm, chắc cũng khoảng hai chum.” Trác Hạo nâng chén uống một hơi cạn sạch: “Từ xưa đã có việc thần tiên đi trộm rượu rồi, không chỉ có ta và huynh mà lúc ấy ngay cả Côn Luân Quân cũng lên giấu hai bầu.”

Tần Kha nói: “Trộm hai chum, bọn họ lại không phát hiện ra sao?”

Trác Hạo cầm lấy quạt mở ra: “Trong ba trăm chum rượu ta chỉ lấy hai chum, sau đó đổ thêm Quỳnh Hương trộn lẫn vào, sao bọn họ có thể phát hiện được chứ, rượu uống ở đại hội tiên môn đều là hỗn hợp Lư Hà pha với Quỳnh Hương.”

Tần Kha bật cười: “Huynh thường hay làm những chuyện này lắm sao?”

“Trần thủ tiên môn bảo vệ nhân gian thì để các người làm, còn phẩm rượu nên để người như ta đến làm vậy.” Trác Hạo nói xong lại uống một ly: “Lư Hà nguyên chất một khi pha chung với Quỳnh Hương, quả nhiên hương vị cũng không giống như trước nữa.”

Một ly tiếp một ly, bóng của ly rượu in trong đáy mắt Trác Hạo dường như đang tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Tần Kha có chút giật mình: “Huynh...”

“Ta dạy cho huynh làm sao để nhận biết Lư Hà.” Nói đến đây ánh sáng trong đáy mắt nhanh chóng biến mất, Trác Hạo lắc lắc bầu rượu rồi cuộc cũng không còn giọt rượu nào nữa, vì thế đem cái bầu không quơ quơ trước mặt Tần Kha: “Rượu Lư Hà chân chính, vị của nó thực sự rất đáng, chỉ cần huynh uống liên tục ba trăm chén là có thể phát hiện ra.”

Tần Kha nhú mày: “Thật sao?”

Trác Hạo bỏ lại bầu rượu: “Là giả.”

Tần Kha không cười, ngược lại lộ ra vẻ mặt có lỗi: “Đa tạ.”

“Huynh có thể coi như ta nể mặt huynh.” Trác Hạo nở nụ cười lạnh: “Lừa gạt trắng trợn tình cảm người khác, ta sẽ cảm thấy hổ thẹn với huynh.”

Tần Kha trầm mặc một lát, hỏi: “Vì sao huynh lại tha cho muối ấy?”

“Ta buông tha cho muối ấy, nhưng không phải muối ấy vẫn bị đưa đến băng lao hay sao.” Trác Hạo không trả lời, chuyển đề tài: “Ta muốn đến Phật môn ở Tây Thiên một chuyến.”

Tần Kha sững sốt một lúc, trầm giọng: “Huỳnh...”

Trác Hạo nén cười: “Loại người như ta chẳng lẽ rất giống muốn xuất gia làm hòa thượng sao? Chẳng qua ta có chuyện muốn cầu xin Phật tổ mà thôi.”

Tần Kha nói: “Lệnh tôn cũng biết việc này sao?”

“Ta đến nơi này của huynh chính là không muốn để nhiều người biết.” Trác Hạo đứng lên: “Uống rượu xong rồi, ta cũng nên đi thôi.”

Tần Kha cũng đứng dậy theo: “Đi Tây Thiên đường xá xa xôi, ta tiễn huynh một đoạn đường.”

Trác Hạo vờn quạt ngăn Tần Kha lại: “Ta khuyên huynh nên ở lại, nếu có chuyện gì lại xảy ra nữa thì ngay cả ta cũng cứu không được muội ấy, thật sự không thể cứu được, theo ta thấy nên để muội ấy tạm thời đến băng lao thôi.”

Tần Kha nhìn hần, không biết phải nói gì.

Một thanh kiếm cổ màu vàng kim bay tới, Trác Hạo tay phe phẩy quạt bước lên thân kiếm, bay đi.

.....

Trong ký ức, hình ảnh tiểu cô nương cùng cậu thiếu niên xưa kia ngày càng trở nên xa vời, càng ngày càng nhạt nhòa...

“Kiếm của huynh thật đẹp.” tiểu cô nương vui vẻ khen ngợi.

“Kiếm này tên là An Lăng.” Giọng nói mát hừng của cậu thiếu niên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 42: Vô tình

"Sur đệ, những ngày gần đây có quá nhiều việc xảy ra, ta cũng muốn đến gặp đệ một chút." Ban đêm, trong đại điện Trọng Hoa cung, những viên dạ minh châu chiếu rọi khiến trong điện sáng như ban ngày, Ngu Độ mỉm cười bước đến bên chiếc ghế, ngồi xuống. "Sự việc lần này coi như đã xử lý xong rồi, ta đến vào giờ này có quấy rầy đệ không?"

Lạc Âm Phàm nói: "Sur huynh đến có chuyện gì, xin cứ nói ra đi."

Ngu Độ ho nhẹ một tiếng rồi nói: "Nếu đã như vậy thì ta sẽ nói thẳng, đệ đừng chê ta nhiều chuyện, nhưng lần này đệ để cho con bé đi băng lao, ta với sư thúc đều nghĩ rằng đệ đã ra hình phạt quá nặng đối với con bé rồi."

Nhìn thấy Lạc Âm Phàm không tỏ vẻ gì, y lại tiếp tục nói: "Con bé thực sự có tội hay không, đệ còn biết rõ hơn so với chúng ta, ta với sư thúc của đệ vốn luôn lo lắng cho tương lai của con bé... Chỉ là một đứa trẻ chưa trưởng thành nên nhất thời hồ đồ thôi, trước đó cũng chưa từng phạm phải sai lầm to lớn gì. Ta thấy con bé thực sự là có chí khí, phẩm hạnh cũng tốt, là một đứa trẻ cực kỳ có tiền đồ, nếu cứ như vậy mà bị phạt đi băng lao thì rất đáng tiếc."

Lạc Âm Phàm hỏi lại: "Sur huynh muốn giữ con bé lại sao?"

Ngu Độ nói: "Mấy ngày nay, tình cảm của con bé và Kha nhi rất tốt. Theo như ý của sư thúc thì hiện tại Thanh Hoa cũng đã tha tội cho con bé, thôi thì chúng ta ở bên này cũng không cần phải bắt con bé chịu hình phạt nặng nề như vậy làm gì, giờ chỉ cần giảm nhẹ hình phạt để cho con bé đến đảo hoang vài năm, sau đó trở về Ngọc Thần Phong như trước, để con bé ở bên cạnh Kha nhi là được rồi."

Lạc Âm Phàm nghe vậy sắc mặt không được tốt lắm, sau một lúc lâu mới nói: "Giáo quy của Tổ sư nếu không thực hiện đúng thì khó mà khiến người khác phục được."

"Giáo quy cũng có tình người, trong đám thiếu niên trẻ tuổi bây giờ, những đứa trẻ xuất sắc không nhiều lắm." Ngu Độ lắc đầu, "Trong tiên môn có gian tế, có thể là kẻ đó đang theo dõi đệ, cho nên sự việc lần này chỉ sợ con bé thật sự bị oan uổng. Ta biết đệ trách con bé có chấp không chịu thua kém người, nhưng mà đệ cũng biết rõ băng lao ở Côn Luân là chốn nào rồi, có những đệ tử bị nhốt vào trong đó chỉ mới hai năm đã phát điên, đệ thật sự nhẫn tâm đưa con bé đi sao?"

Lạc Âm Phàm trầm mặc, không nói gì.

"Sur đệ cũng bớt lo lắng đi, đồ đệ của đệ vốn ta cũng không nên nhiều lời như thế." Ngu Độ liền chuyển sang vấn đề khác, lại bàn bạc đến những chuyện

chính sự rồi sau đó đứng dậy quay trở về ngọn núi cao nhất.

Đợi sau khi Ngũ Độ đi khỏi, Lạc Âm Phàm chậm rãi bước đến cửa đại điện, ngược mặt nhìn vào bầu trời đêm.

Bình thường hẳn làm việc rất quyết đoán, ít khi chần chừ, thậm chí ngay cả khi hẳn chém xuống một kiếm kia vào năm đó hẳn cũng chưa hề chần chừ. Nhưng mà hiện tại đối mặt với tình huống này hẳn thực sự không biết là nên làm thế nào mới tốt?

Trời sinh sát khí, ba kiếp sẽ thành ma, đây chính là kiếp thứ hai.

Không phải hẳn không nghĩ đến việc bảo vệ con bé, hẳn là sự phụ của con bé làm sao mà có thể đối xử với con bé nhẫn tâm như vậy được. Bình thường hẳn chưa bao giờ phải nhờ vả hay cầu xin người khác, nhưng cũng là vì con bé mà hẳn đã cầu xin Cung Khả Nhiên, cầu xin Trắc Hạo để cho con bé được bình yên. Không ai biết rằng khi hành hình hẳn khẩn trương, lo lắng đến nhường nào. Đối với con bé hẳn luôn bận tâm, để ý hơn so với bất kỳ ai khác.

Nhưng mà hẳn không thể lấy an nguy của lục giới đem ra đánh cược được.

Chuyện quan trọng nhất trước mắt là con bé lại bị người khác tính kế sắp đặt, nếu như sát khí bị lộ ra thì sư huynh bọn họ làm sao có thể bỏ qua cho con bé được? Ngược lại Băng lao là nơi an toàn nhất trong lúc này, tuy rằng hẳn biết đến đó con bé sẽ phải chịu không ít khổ cực. Trong chuyện này con bé không rõ nỗi khổ tâm của hẳn, hẳn càng không thể nào giải thích được và lại càng không có dũng khí để thức tỉnh trí nhớ ở kiếp trước của con bé.

Phải chịu sự oan khuất này, rồi lại chịu hành hình, trên người con bé lúc này chắc chắn là vết thương cũ vết thương mới phủ đầy rồi, không biết thuốc này có tác dụng không nữa, nếu thật sự bị giam vào băng lao không biết con bé có chịu đựng nổi hay không ...

Hắn miên man suy nghĩ lại đột nhiên nhớ tới bản thân mình ngày xưa, cái từ ‘chính bản thân mình’ kia dường như có chút xa lạ với hẳn mất rồi. Mấy trăm năm qua hẳn luôn lạnh nhạt, thờ ơ, không quan tâm cũng không vướng bận bất cứ thứ gì, hầu như là không có việc gì có thể lưu lại ấn tượng quá sâu ở trong lòng hẳn.

Mọi người đều nghĩ Lạc Âm Phàm hẳn thuật pháp cao cường, thâm hậu, nhưng lại không có ai hiểu rõ, sinh tại trời, chết về với đất; được tại trời, mà mất cũng tại trời; trời đất có chúng sinh, ta chính là chúng sinh; đứng ở trên cao nhìn xuống, vì ai có thể trông xuống chính mình; cũng đứng từ dưới ngược lên, vì ai có thể nhìn lên chính bản thân mình?

Tự phụ để chính mình có thể nhìn thấy bản thân một cách rõ ràng hơn, ấy chính là vô địch.

Nhưng mà hiện tại, hẳn phát hiện cái khái niệm gọi là ‘chính bản thân mình’ này bắt đầu có chút mơ hồ mất rồi, hẳn bây giờ không hề giống như ngày xưa vốn là một người rõ ràng thấu hiểu mọi sự trên đời, mà lúc này trên người đã mang theo vài thứ không thể nhìn thấu được, từ khi nào thì hẳn bắt đầu thay đổi như vậy?

Giữa không trung hiện ra những hình ảnh thật rõ ràng.

Trong tiên ngục lạnh lẽo và tối tăm, một cô gái đang nặng nề chìm vào giấc ngủ trên chiếc giường cứng, tấm thảm trên người rơi xuống hơn phân nửa để lộ ra cánh tay gầy guộc đến đáng thương.

Lạc Âm Phàm khẽ thở dài.

.....

"Sư phụ!" Trọng Từ đột nhiên mở mắt kêu lên.

Trước mắt nàng vẫn là cảnh trong tiên ngục tối đen cùng bốn vách tường lạnh lẽo, bên dưới người là chiếc giường gỗ do Yến Thực Châu mang đến, còn trên người là tấm thảm phủ kín khắp cả người nàng, làm gì có một bóng người nào!

Vì sao nàng lại có cảm giác quen thuộc này? Cảm giác giống như sư phụ đã tới đây...

Nàng lại nằm mơ, giấc mơ đã lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, trong giấc mơ đó luôn luôn là hình ảnh Trắc Vân Cơ và sư phụ đứng sòng vai bên nhau, và ngay sau đó là hình ảnh Trắc Vân Cơ nằm trong đại điện, còn sư phụ thì đứng ngay bên cạnh, khuôn mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm mình, đáng vẻ thương tâm như muốn chết đi của người từ trước tới giờ nàng chưa từng nhìn thấy, người đứng đó như một bức tượng nhưng trong ánh mắt kia nàng cảm nhận rất rõ sự bất lực và nản lòng của người.

Sao sư phụ có thể đến nơi này được đây?

Nàng không sợ chết cũng không sợ bị trừng phạt, chỉ sợ sư phụ không chịu tha thứ cho nàng.

Trọng Từ không thể nào ngủ được nữa, lặng lẽ ôm chặt tấm thảm ngồi trên giường cho đến tận bình minh. Lúc Tàn Kha vào thăm nàng như mọi ngày, nhìn thấy thần sắc của Trọng Từ không tốt cũng không hỏi nhiều, im lặng kéo tay nàng độ qua một chút linh khí.

Sau khi được Tàn Kha khuyên nhủ và cổ vũ, tuy rằng Trọng Từ vẫn chưa bỏ xuống được, nhưng cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đón nhận sự thật, nghĩ đến việc mấy ngày này y thường xuyên đến thăm nom và khích lệ mình trong lòng lại càng thêm cảm kích: "Sư huynh thường xuyên đến thăm muội như vậy có làm chậm trễ chuyện của huynh không?"

Tần Kha không trả lời câu hỏi của Trọng Từ mà lại nói: "Trác sư huynh của Thanh Hoa cũng đã tới đây."

Trọng Từ sững sờ sau đó lại rũ mắt xuống: "Cám ơn huynh."

Tần Kha trầm mặc một hồi lâu mới nói tiếp: "Huynh ấy bỏ qua cho muội hoàn toàn không phải là do nể tình huynh đã cầu xin."

"Có thể là do y nể tình sư tỷ của muội," Trọng Từ không biết là có điều gì kỳ lạ ở trong đó nên nửa cảm thấy hâm mộ nửa lại thấy ảm đạm, "Có người thích mình như vậy thì cho dù phải chết cũng cảm thấy xứng đáng."

Tần Kha nhẹ nhàng liếc nhìn nàng một cái.

Trọng Từ lúc này vẫn còn đang đắm chìm trong suy nghĩ, kéo Tần Kha lại hỏi: "Sư huynh, vị sư tỷ kia của muội hình dáng thế nào, tỷ ấy đẹp lắm sao?"

Tần Kha buột miệng: "Chỉ là một nha đầu xấu xí."

"Muội không tin!" Trọng Từ ôm chặt lấy cánh tay của Tần Kha làm nũng, "Muội biết chuyện này nhất định là do huynh cầu xin cho muội nên muội vẫn phải cảm ơn huynh."

Tần Kha khẽ nhún mày: "Buông tay huynh ra."

Trọng Từ chợt phát hiện ra, chỉ cần da mặt dày một chút thì rất dễ dàng bắt nạt vị sư huynh khôn khéo, ôn trọng này, cho nên lúc này lại càng muốn chọc ghẹo y một chút: "Muội không buông!"

“...”

Thấy Trọng Từ khó khăn lắm mới có được tâm trạng tốt như vậy, Tần Kha chiều theo để cho nàng làm loạn một hồi, đợi cho đến khi nàng an tĩnh lại mới nói ra những lời muốn nói: "Thái độ của Tôn giả đã có phần mềm mỏng hơn, nếu như bị phạt có thể là Mẫn tiên tôn sẽ phạt muội đi đến đảo hoang, nhưng trước mắt tin tức này vẫn chưa được công khai nên muội cũng cứ chuẩn bị tinh thần trước đi."

Đang nằm trong tiên ngục không biết mình sẽ ra sao, bất chợt lại nghe thấy tin tức như thế, Trọng Từ cũng không biết là nên vui hay nên buồn nữa, kết quả này thực sự là tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng của nàng, có thể sư phụ đồng ý phán xét lại để cho nàng chịu hình phạt nhẹ hơn cũng là vì nể mặt chuông giáo mà thôi. Nàng đã làm mất hết thể diện của sư phụ rồi thì thôi đừng hy vọng xa vời nữa.

Tần Kha liền đỡ lấy vai của nàng kiên trì an ủi: "Mặc dù đến đảo hoang muội cũng phải chịu nhiều gian khổ, nhưng ít ra vẫn tốt hơn nhiều so với băng lao. Nếu như muội bị phạt đến đó, huynh với Thực Châu và mọi người sẽ thường xuyên đến thăm muội, chỉ cần muội nhẫn nại chịu đựng vài năm là ổn thôi."

Để có thể đạt được kết quả như này, không biết là huynh ấy phải hao tốn biết bao nhiêu công sức nữa, nên mình quyết không thể cô phụ tâm ý của huynh ấy được, Trọng Từ nghĩ vậy cho nên trịnh trọng gật đầu: "Sư huynh yên tâm, muội sẽ không dễ dàng buông tay đâu."

Tần Kha chợt nở một nụ cười hiếm hoi, lấy ra một con chim vàng nhỏ dùng để báo giờ đưa cho Trọng Từ: "Mấy ngày nay Thực Châu gấp gáp đến độ chẳng buồn ăn uống gì luôn, nhờ huynh mang cái này đến cho muội."

Trọng Từ vui sướng nhận lấy.

Trong tiên ngục tối đen như mực, tuy mắt vẫn có thể nhìn thấy được nhưng khái niệm về thời gian lại rất mơ hồ, lần trước Yên Thực Châu đến đây nàng chẳng qua là thuận miệng nói ra một câu thôi, ai ngờ tỷ ấy lại thật sự tìm thứ này đến cho nàng.

.....

Trọng Hoa tôn giả vốn mặc kệ đồ đệ, nhưng ngược lại chuông giáo và đốc giáo vẫn có lòng ái mộ người tài, cho nên đối với việc trục xuất Trọng Từ đi Côn Luân cực lực ra sức khuyên can, trong khi tất cả mọi người đều bị hạn chế vào tiên ngục thăm hỏi thì Tần Kha lại đặc biệt được cho phép, thường xuyên đi vào tiên ngục thăm hỏi Trọng Từ. Việc này thực ra từ trên xuống dưới Nam Hoa ai cũng biết là do Mẫn Vân Trung cố ý tác hợp cho hai người. Đối mặt với chuyện này, có người thì vui sướng còn có kẻ lại thất vọng, Tư Mã Diệu Nguyên ghen ghét đến vạn phần nhưng cũng không dám có hành động gì thiếu suy nghĩ. Hôm nay, Tư Mã Diệu Nguyên đang muốn đi đến ngọn núi cao nhất thì bỗng nhiên có một đệ tử chạy tới kêu nàng ta lại.

"Sư cô mau trở về đi, có khách tới thăm sư cô."

Tư Mã Diệu Nguyên nghi hoặc, vội vàng quay trở lại, vừa nhìn thấy vị khách kia là ai thì liền mất bình tĩnh hỏi: "Sao huynh lại tới đây?"

"Ngày hôm trước ta đi Côn Luân bái kiến cậu ta nên tiện đường đi ngang qua đây," Nguyệt Kiều đang đứng ở phía trước cái bàn dài, vừa đưa mắt đánh giá khắp lượt đồ đạc đặt trên bàn vừa cười nói, "Nghe nói là Nam Hoa các người có chuyện lớn xảy ra, cho nên ta cố ý đến thăm muội thôi."

Tư Mã Diệu Nguyên nghe y nói thì có chút ngạc nhiên, liền hỏi: "Cậu của huynh là chuông giáo Côn Luân?"

"Cậu của ta đúng là chuông giáo Côn Luân Ngọc Hư Tử, ngay cả chuyện này mà muội cũng không biết sao?" Nguyệt Kiều vừa nói vừa đắc ý bước đến gần ôm lấy Tư Mã Diệu Nguyên.

"Ít động tay động chân đi!" Tư Mã Diệu Nguyên lập tức đẩy y ra, trong lòng chợt động, vừa hỏi mà cũng như là khẳng định: "Nếu như huynh đến đây, ta nghĩ chắc là huynh vẫn nhớ mãi không quên Trọng Tử sư muội, người vốn không thèm để huynh vào mắt ấy nhỉ?"

Nguyệt Kiều sững sốt rồi vừa cười vừa kéo tay Tư Mã Diệu Nguyên, giọng đầy ngọt ngào: "Sư muội hiện giờ đang ở đâu ..."

"Muội ấy hiện tại đang ở trong tiên ngục, nhưng mà sẽ bị trục xuất đi bằng lao ở Côn Luân ngay thôi," Tư Mã Diệu Nguyên hất tay Nguyệt Kiều ra, ánh mắt gian tà, cười như có như không: "Lần này Trọng tử phạm phải tội lớn đến mức này, khiến cho tôn giả tức giận không thèm liếc mắt nhìn muội ấy một cái nữa. Tôn giả đã sớm mặc kệ muội ấy rồi, bây giờ muội ấy lại bị thuật pháp quản chế, thật sự là rất đáng thương. Sao sư huynh không nhân cơ hội này đi thăm hỏi một chút đi, nói không chừng huynh làm như thế sẽ khiến cho muội ấy cảm kích huynh lắm đó ."

Nguyệt Kiều vốn là loại người gặp dịp thì chơi, nghe Tư Mã Diệu Nguyên nói như vậy thì mừng thầm trong bụng, liền mở miệng: "Muội quả thực là không ghen tuông với muội ấy sao?"

Tư Mã Diệu Nguyên cười lạnh trong lòng nhưng vẫn giả vờ giận dữ: "Hai chúng ta vốn là tỷ muội, hiện giờ chứng kiến cảnh sư muội phải chịu khổ như vậy, ta thật sự rất lo lắng, đáng tiếc sắp tới muội ấy phải đi bằng lao ở Côn Luân rồi, khi đó cho dù ta muốn quan tâm, lo lắng thì cũng không làm được gì nữa. Thật may mắn câu của huynh là chương giáo Côn Luân Ngọc Hư Tử, mong rằng sau này huynh hãy chăm sóc muội ấy nhiều hơn, chuyện tốt như vậy sao ta lại ghen gì được."

.....

Chưa cần nói đến Tư Mã Diệu Nguyên ngầm có kế hoạch nham hiểm ám hại Trọng Tử, thì lúc này ở bên trong tiên ngục khi Tần Kha vừa rời đi, Trọng Tử nằm trên chiếc giường gỗ đang mơ màng ngủ, một giọng nói từ nơi chốn mơ hồ nào đó truyền tới bên tai nàng, phiêu đảng như u hồn chốn địa ngục, quần quanh trong không gian nhỏ hẹp nơi này.

"Thiếu quân."

"Lại là người! Rốt cuộc thì người là ai, vì sao lại làm hại ta?"

"Thuộc hạ là đang giúp Thiếu quân chứ không phải làm hại người."

"Ta không quen biết người!"

"Bởi vì Thiếu quân không nhớ rõ thôi, vì người không nhớ rõ bọn họ đã đối xử với người như thế nào nên người không biết tiên môn căn bản sẽ không chấp nhận cũng như không dung chứa người, người ở lại tiên môn chính là sai lầm lớn nhất."

"Đó là do người hại ta! Không có người, ta sẽ không rơi vào tình trạng này, Vân tiên tử có phải là do người giết hay không?"

"Không có thuộc hạ, bọn họ vẫn sẽ làm như thế và vẫn sẽ không bỏ qua cho người, thiếu quân sẽ biết rõ mọi chuyện thôi."

Tĩnh lại từ trong sự kinh hãi, Trọng Tử đầu đầy mồ hôi lạnh.

Nàng lại nghe được giọng nói kia, thế nhưng tại sao nó cứ kêu nàng là "Thiếu quân"? Nàng không thể nào hiểu nổi việc gì đang xảy ra, nhưng rõ ràng nó có tồn tại chứ căn bản không phải là tâm ma gì hết! Nàng nhất định phải nói việc này cho sư phụ và chương giáo biết để họ tra xét rõ ràng, để chứng minh rằng cái chết của Vân tiên tử không liên quan đến nàng và rửa sạch mọi oan khuất cho nàng, khi đó sư phụ sẽ tha thứ cho nàng !

Cảm giác mừng như điên ập tới, Trọng Tử xốc tung tấm thảm lên, nhảy xuống khỏi giường rồi lập tức chạy như bay ra cửa trước, tỉnh ra ngoài tìm đệ tử canh gác nhờ truyền lời cho nàng, nào biết được nàng vừa bước lên được mấy bậc thêm bằng đá thì lại đụng trúng lồng ngực của một người đang đi ngược hướng.

Người nọ liền thuận thế giữ chặt nàng ở trong lòng: "Trọng Tử sư muội."

Trọng Tử nhìn thấy người nọ quả nhiên là ngạc nhiên: "Là huynh?"

Từ lần trước, sau khi Tư Mã Diệu Nguyên tới đây, Mặc Vân Trung đã hạ lệnh xuống rằng bất luận kẻ nào bước vào tiên ngục đều phải báo cáo với chương giáo, việc này cũng là do Tần Kha sợ Tư Mã Diệu Nguyên lại đến đây tìm cách bắt nạt Trọng Tử. Nhưng mà Tư Mã Diệu Nguyên thân là công chúa ở chốn nhân gian bởi vậy có rất nhiều kỳ trân dị bảo để mua chuộc lòng người. Lần này Tư Mã Diệu Nguyên mang Nguyệt Kiều đến tiên ngục, chỉ nói là đến thăm Trọng Tử, hai nữ đệ tử phụ trách trông coi thường ngày ở đây lại thấy nàng ta quá ưu việt, hơn nữa cũng thấy việc này không phải là chuyện lớn lao gì cho nên liền để cho Nguyệt Kiều vào bên trong, còn Tư Mã Diệu Nguyên thì ở lại bên ngoài, giả vờ bắt chuyện với hai người kia để canh chừng cho y.

Nguyệt Kiều vốn có ý đồ xấu xa khi xông vào đây, cho nên lúc này y khẩn cấp giữ chặt tay của Trọng Tử lại, làm ra vẻ hết sức thân thiết: "Nghe nói sư muội gặp chuyện không may, ta gấp đến độ không buồn ăn uống gì, vội vàng chạy đến đây để đặc biệt thăm muội, muội bị thương có nặng lắm không, có đau lắm không?"

Trong lòng Trọng Tử biết ngay là có điều gì đó không ổn, lập tức trấn định lại nói với y: "Đa tạ Nguyệt sư huynh đã nhớ đến ta, nhưng mà bây giờ ta thực sự có việc rất gấp muốn gặp chương giáo để bẩm báo, không biết Nguyệt sư huynh có thể thông báo giúp ta một tiếng được không?"

Nguyệt Kiều cười đầy ẩn ý: "Việc này có gì là khó đâu, chỉ là sư muội lấy gì để báo đáp cho ta đây?"

"Lần này nếu sư huynh ra tay tương trợ, Trọng Tử sẽ ghi nhớ trong lòng."

"Chỉ là ghi nhớ trong lòng thôi sao, dựa vào lời này mà sư muội muốn ta đi giúp muội sao?"

Lúc trước khi còn ở trên Thiên Sơn, Trọng Tử chỉ cảm thấy người này quá mức vô sỉ, bây giờ chỉ nhờ y có chút việc còn con như này mà cũng muốn đặt điều kiện với nàng nên càng chán ghét hơn nữa: "Chờ ta gặp được chuông giáo bẩm báo lại mọi chuyện rồi nói sau."

Nguyệt Kiều đương nhiên là không chịu lời đề nghị này của Trọng Tử, y lại giờ giọng điệu chặn đầu ra nói với nàng: "Lỡ như đến lúc đó sư muội lại trở mặt không chịu thừa nhận thì ta biết phải làm sao, ta muốn chính miệng sư muội đồng ý mới được."

Nghe những lời này Trọng Tử biết ngay là không thể trông chờ gì vào sự trợ giúp của kẻ vô sỉ này, nàng lập tức rút tay về tỏ rõ ý rồi chuẩn bị đi ra ngoài tìm người báo tin.

"Nghe nói sư muội phải đi Côn Luân," Nguyệt Kiều ngăn nàng lại, giờ giọng ngon ngọt dụ dỗ: "Chuông giáo Côn Luân Ngọc Hư Tử là cậu của ta, đến lúc đó chỉ cần ta ở trước mặt người nói mấy lời hay ý đẹp cho muội thì đảm bảo muội sẽ không phải chịu nhiều khổ cực trong băng lao đâu."

Trọng Tử lạnh lùng nói: "Sư huynh hãy giữ tự trọng, nếu không ta sẽ kêu lên cho mọi người vào đây."

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt nhưng vẫn không che dấu được nhan sắc diễm lệ, càng nhìn lại càng muốn yêu thương, âu yếm. Nguyệt Kiều lúc này trong lòng đầy dục vọng, tâm tư xáo động, làm sao có thể đứng yên được nữa, lập tức bước đến ôm chặt lấy Trọng Tử.

Bên trong này ồn ào như vậy mà ở bên ngoài không ai phát hiện, hẳn là do y đã thiết đặt kết giới. Giáo quy của Nam Hoa rất nghiêm ngặt, huống chi Ngu Độ và Mẫn Vân Trung vẫn chưa hoàn toàn bỏ rơi mình, y chỉ là một tên đệ tử của môn phái khác tại sao lại dám lớn mật như vậy, không cần nghĩ cũng biết tất nhiên là bị Tư Mã Diệu Nguyên xúi giục! Trọng Tử hiểu được vấn đề cốt lõi này nhất thời vô cùng giận dữ, ra sức giãy dụa tránh mặt sang một bên, gằn giọng: "Dám ở Nam Hoa làm càn, lá gan của Nguyệt sư huynh quả nhiên là không nhỏ!"

"Chẳng qua chỉ là một tội đồ, Tôn giả đã sớm bỏ mặc không thèm đoái hoài đến muội rồi, bây giờ chỉ cần muội ngoan ngoãn nghe lời ta, ta đảm bảo muội sẽ không sao cả."

"Buông tay ra!"

Từ xưa tới nay luôn luôn y vào sự cung chiều của tổ phụ là Tây Hải Quân, bây giờ lại bị Tư Mã Diệu Nguyên giựt giây, Nguyệt Kiều chỉ nghe nói nàng là tội đồ của Nam Hoa, lại nghe nói Lạc Âm Phàm muốn đưa nàng đi băng lao ở Côn Luân, bởi vậy y nghĩ Lạc Âm Phàm thực sự bỏ mặc nàng ra sao thì ra, cho dù chuyện này có bại lộ thì nhiều lắm y cũng bị chửi nặng hoặc đánh vài trượng là cùng, lúc này y làm gì còn đủ lý trí, tâm tư để mà bản khoăn, lo nghĩ được nữa. Y lập tức cúi đầu xuống ghé sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mê hoặc kia.

Y vừa hôn vừa càn loạn xạ trên mặt Trọng Tử, hơi nóng phả ra từ miệng của y khiến Trọng Tử có cảm giác ghê tởm đến mức muốn nôn ngay lập tức. Nàng cố sức giãy dụa để phản kháng nhưng lại bị tiên thuật quản chế, không cách nào tránh được sự điên cuồng của y, chỉ nghe "roẹt" một tiếng, quần áo của nàng bị xé rách một mảnh.

Trọng Tử cảm thấy xấu hổ và giận dữ vô cùng, trong cơ thể nàng dường như có thứ gì đó bắt đầu bành trướng lan rộng một cách nhanh chóng, nó đang giãy dụa để thoát ra.

Bị kẻ khác hãm hại giờ lại còn bị một kẻ vô sỉ khiến cho nhục nhã thế này!

Phải giết kẻ này!

Giết kẻ không bằng cảm thụ này!

Giận dữ và oán hận trong lòng nàng dường như càng ngày càng bị đẩy dâng cao đến cực điểm, khiến cho sát khí trời sinh bị kích thích mà bùng phát ra, rốt cuộc kim tiên phong ấn ẩn giấu trên người nàng cũng không thể ẩn át được sát khí dày đặc kia. Trọng Tử ngừng giãy dụa, bình thần ngược mắt lên nhìn Nguyệt Kiều, trên khóe môi vô tri vô giác vẽ nên một nụ cười lạnh.

Thấy Trọng Tử không còn phản kháng lại nữa, Nguyệt Kiều càng thêm đắc ý, thầm nghĩ trong đầu chắc chắn là nàng đã thuận theo mình rồi, bởi vậy đang muốn dùng lời ngon ngọt để an ủi và dỗ dành nàng thì bất chợt cảm thấy từ lồng ngực truyền đến một cơn đau nhức, cảm giác giống như bị một thứ gì đó sắc nhọn đâm xuyên qua, y không hiểu là đã có chuyện gì xảy ra, theo bản năng cúi đầu nhìn xuống thì chỉ thấy trước ngực mình máu đang chảy thành dòng từ miệng vết thương trên đó.

Nhìn thấy rất rõ nhưng lại không thể tin nổi, Nguyệt Kiều sững sốt tốt độ, cả người cứng đờ, sau một lúc lâu mới bắt đầu kêu gào thảm thiết, khiếp sợ buông Trọng Tử ra, ngã ngồi trên mặt đất, giọng nói đứt quãng: "Người... Người là ai?"

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ kia đang có một luồng khí màu xanh đen che phủ, Trọng Tử đứng yên bất động ở nơi đó, trong ánh mắt lóe lên thứ ánh sáng thâm sâu đến đáng sợ, miệng nở một nụ cười lạnh lùng xa lạ. "Người là ma!" Nguyệt Kiều trên mặt không còn chút máu, cả người ngã nhào ra phía trước vùng lên cổ chạy, miệng không ngừng điên cuồng kêu gào: "Có ma! Nàng ta có sát khí trên người! Người đâu mau tới đây! Cứu ta!"

Trong tiếng gọi thất thanh của y, hai bóng người vọt vào trong cửa.

Thì ra Tần Kha sợ Trọng Tử gặp chuyện không may nên đã âm thầm kêu đệ tử canh giữ xung quanh tiên ngục, lúc nghe đệ tử báo lại là có Nguyệt Kiều đến thăm nàng, Tần Kha vốn luôn không tin tưởng vào phẩm hạnh của kẻ này, lúc trước ở Thiên Sơn y đã thêm muốn Trọng Tử đến nhờ dãi thì giờ này làm gì có lòng tốt mà đến đây thăm nàng như vậy. Vội vội vàng vàng chạy tới tiên ngục lại bắt gặp Tư Mã Diệu Nguyên đứng ở bên ngoài, trên mặt có vẻ gì đó lúng túng mờ ám, lại càng thêm khả nghi, chưa kịp vào trong thì bỗng nhiên nghe được tiếng kêu gào thảm thiết của Nguyệt Kiều. Vừa lúc đó Mẫn Vân Trung cũng đi ngang qua bởi vậy hai người vội vàng xông vào bên trong xem thử, nào biết được lại được chứng kiến cảnh tượng này, khiến cho cả hai ngây người ra một lúc.

Trời sinh sát khí! Con bé như thế nhưng lại là trời sinh sát khí! Trách không được chuyện xảy ra lần này Hành Huyền tiên đoán không ra kết quả, thì ra chính là con bé! Mẫn Vân Trung chứng kiến tận mắt cảnh tượng này, lại liên tưởng đến biểu hiện của Lạc Âm Phàm mấy năm qua lập tức hoàn toàn sáng tỏ mọi chuyện, không khỏi vừa cảm thấy khiếp sợ vừa tức giận.

Một nghiệp chướng như vậy mà lại làm cho hấn hao tổn hết tâm tư để bảo vệ, che chở đến mức này! Hấn đã biết rõ trời sinh sát khí cho dù chuyển thế cũng không thể diệt được thế mà hấn còn dám để cho nó sống trên đời này, còn dám vận dụng linh lực cả đời mưu toan che dấu sát khí thay cho nó, ngay cả thân phận và trách nhiệm cũng không thêm để ý đến! Nếu như Thiên ma hiện thể trở lại và dọa kiếp lại nổi lên một lần nữa thì khi đó hấn chính là tội nhân của toàn bộ tiên giới!

"Mẫn tiên tôn! Mẫn tiên tôn cứu con!" Nguyệt Kiều bò đến dưới chân Mẫn Vân Trung, cả người vẫn còn đầy hoảng sợ kéo lấy góc áo của y cầu xin cứu mạng.

Lúc này Trọng Tử cũng chợt bừng tỉnh lại, hoảng hốt quỳ xuống: "Xin tiên tôn tra xét rõ ràng, mọi chuyện là do y có ý đồ xấu xa, trong lòng mang theo dục niệm nên đã phi lễ với con, Trọng Tử bất đắc dĩ mới làm như vậy!"

Nhìn thấy quần áo của Trọng Tử không chỉnh tề, xộc xệch lại còn bị xé rách, Mẫn Vân Trung đương nhiên hiểu được vì sao lại thế này, bình thường y hận nhất là loại người bại hoại tiên môn như vậy, nên cảm thấy hết sức chán ghét lập tức đá văng Nguyệt Kiều ra, nếu như không niệm tình tổ phụ của y là bậc chỉ tôn Tây Hải Quân thì e rằng Mẫn Vân Trung y đã sớm vung một kiếm diệt trừ luôn loại người này rồi.

Bản thân Nguyệt Kiều là gieo gió gặt bão, tự làm tự chịu, Mẫn Vân Trung không cần quan tâm đến. Nhưng còn nghiệp chướng này thật sự là không thể giữ lại trên thế gian này được!

Mẫn Vân Trung không nói thêm lời nào, lập tức rút Phù Đồ Chương ra rồi chém xuống không chút do dự.

"Tiên tôn xin hãy nương tay!"

"Người dám làm càn!"

Rốt cuộc thì y cũng là đồ đệ ưu ái nhất của chương giáo, Mẫn Vân Trung không thể nào giết y luôn với nghiệp chướng kia được, bởi vậy đành phải miễn cưỡng thu chiêu lại, cố gắng nhẫn nhịn nhưng lại nổi giận đùng đùng mắng Tần Kha: "Ngươi cũng thấy rõ nghiệp chướng này là ai! Việc này vô cùng trọng đại, không phải do ngươi quyết định là được!"

"Là muội ấy," Tần Kha xoay mặt lại nhìn Trọng Tử, trên mặt y hiện ra thần sắc phức tạp, y không quan tâm đến con tức giận của Mẫn Vân Trung chỉ một mực cất giọng cầu xin: "Nhưng kiếp này muội ấy chưa từng phản bội tiên môn, cũng đã lập được nhiều công trạng, cầu xin tiên tôn... Mở cho muội ấy một đường sống."

Hai người họ nói chuyện thật kỳ lạ, khiến cho nàng không hiểu được là đang nói về thứ gì, nhưng hành động vừa rồi của Mẫn Vân Trung đã khiến cho Trọng Tử sợ hãi tới mức sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, chẳng phải là Mẫn đốc giáo luôn hướng đến công bằng hay sao, tại sao bây giờ đột nhiên lại biến thành một người như vậy, không thêm hỏi phải trái trắng đen mà đã ra tay muốn giết nàng là sao? Chẳng lẽ tất cả chỉ vì nàng tức giận không kìm chế được mà đã thương người hay sao? Trọng Tử vội vàng dập đầu nói: "Trọng Tử xin thề, mỗi lời nói của con đều là sự thật, quyết không dám lừa gạt tiên tôn, là do y có ý đồ xấu xa, tâm địa bất chính cho nên con mới phải làm như vậy, hiện tại Trọng Tử có chuyện rất quan trọng muốn bẩm báo với tiên tôn và chương giáo."

"Ra ngoài rồi nói sau." Một giọng nói quen thuộc chợt truyền đến.

"Đúng lúc lắm, ta đang muốn hỏi xem ngươi nói thế nào về chuyện này!" Mẫn Vân Trung cười lạnh nhìn về phía người nọ.

.....

Trên Lục Hợp điện, Trọng Tử vẫn quy củ quỳ ở bên dưới, Ngu Độ đã thiết đặt kết giới vô cùng chắc chắn, đem tất cả mọi người không liên quan ngăn cách bên ngoài, bên trong điện chỉ có thủ tọa Mộ Ngọc, Tần Kha, Tư Mã Diệu Nguyên và hai nữ đệ tử trông coi tiên ngục.

Mẫn Vân Trung lạnh lùng mở miệng: "Trách không được vì sao mà ngươi cứ khẳng khẳng phải đưa nghiệp chướng này đi Côn Luân, ta còn bảo ngươi làm việc hồ đồ nữa chứ!"

Lạc Âm Phàm chỉ nhìn Trọng Tử, không nói gì.

Cục diện ngày hôm nay là điều mà hấn vẫn luôn cố gắng hết sức để tránh đi, nhưng sự việc lần này đã chỉ cho hấn thấy rõ rằng hấn chỉ uống phí sức lực mà thôi. Cho dù hấn có cố sức đến mấy thì cũng không trốn thoát được những việc mà ý trời đã an bài. Nhưng điều càng làm cho hấn khiếp sợ hơn nữa là, sát khí trên người con bé sau khi chuyển thế lại trở nên mạnh mẽ đến mức này, không những có thể đã thương người một cách vô hình mà còn có thể phá tan tiên ấn hấn tự tay kết đặt trên người con bé. Lần này con bé gặp chuyện không may cũng đồng nghĩa với việc kẻ giấu mặt ẩn nấp trong tiên môn

bấy lâu nay lại bắt đầu hành động, mục tiêu của kẻ đó hiển nhiên là nhằm vào con bé rồi. Hiện tại con bé đang bị kẻ khác tính kế giăng bẫy, như vậy làm sao mà hắn có thể để cho con bé ở lại Nam Hoa được nữa!

"Nghịệp chương kia vẫn còn sống, hộ giáo giải thích việc này thế nào đây?"

"Ta sẽ xử trí mọi chuyện, " Lạc Âm Phàm nói, "Là ai đã đem Nguyệt Kiều vào trong tiên ngục?"

Tư Mã Diệu Nguyên run rẩy vội vàng quỳ xuống: "Là Diệu Nguyên, con nghe Nguyệt sư huynh nói y biết Trọng Tử sư muội gặp chuyện không may, muốn đến đây để thăm hỏi sư muội, cho nên... Diệu Nguyên dẫn y đi."

Lạc Âm Phàm lạnh lùng: "Một mình ngươi dám mang người ngoài vào trong tiên ngục, lại còn hối lộ đệ tử tiên môn, theo giáo quy thì phải chịu tội gì?"

Mẫn Vân Trung sắc mặt bình tĩnh nói: "Ngươi và hai đệ tử phụ trách trông coi tiên ngục cùng chịu hình phạt đầy ra đảo hoang sám hối ba năm."

Ba năm! Cái khoảng thời gian kia làm Tư Mã Diệu Nguyên hoảng sợ đến trắng bệch mặt ra, bản thân vốn là công chúa rất được phụ hoàng cưng chiều và yêu thương, thế nhưng giờ này lại phải chịu cảnh bị đầy đến hòn đảo nhỏ lạnh lùng và tịch mịch kia, phải trải qua ba năm trời đằng đẳng trên đó! Ba năm sau trở về, tất nhiên là ở bên người Tần Kha đã có thêm nhiều nữ đệ tử hơn nữa rồi, làm sao còn nhớ rõ mình đây!

"Diệu Nguyên biết sai rồi, cầu xin Tôn giả khai ân!"

"Phán quyết của Đốc giáo là để cho ngươi cải lại xoen xoét thế nào!" Ngu Độ nghiêm khắc quát lớn bảo Tư Mã Diệu Nguyên ngưng lại ngay, hiện tại việc mấu chốt là xem thử Lạc Âm Phàm xử trí Trọng Tử thế nào, nếu như hắn vẫn nhất quyết phải bảo vệ cho con bé thì thật sự rất phiền toái, tốt nhất là những việc nhỏ trước mắt hãy làm theo ý hắn đi rồi tiếp đó mới yêu cầu hắn lùi nhường từng bước được.

Bị chương giáo quát lớn như vậy, Tư Mã Diệu Nguyên biết ngay là cho dù có cầu xin cũng không có hi vọng gì, cả người trở nên vô lực ngã ngồi trên mặt đất, lồm cồm nhìn sang Trọng Tử đang ở bên cạnh, trong ánh mắt lộ rõ ra vẻ oán hận sâu sắc.

"Cầu xin chương giáo tra xét rõ ràng!" Trọng Tử vừa dập đầu vừa nói, "Mọi chuyện là do Nguyệt Kiều trong lòng mang theo dục niệm nên đã phi lễ với con, Trọng Tử nhất thời bị ép buộc nên mới lỡ tay đã thương y..."

Mẫn Vân Trung quát lớn: "Ngươi thân là đệ tử tiên môn nhưng lại lấy sát khí đã thương người khác, giờ này lại còn muốn nói dối để nguy biện nữa sao!"

Trọng Tử nghe Mẫn Vân Trung quát mà sốt ruột, lập tức đáp lại: "Con quả thật không biết cái gì là sát khí cả?"

Mẫn Vân Trung không thêm đề ý tới nàng: "Chuyện này tốt nhất vẫn là để cho hộ giáo tự mình xử trí đi."

Một luồng sáng lạnh lẽo hiện ra giữa Lục Hợp điện, lạnh đến mức khiến cho trong điện hoàn toàn bị bao phủ bởi sự băng giá, luồng sáng đó ngày càng rực rỡ hơn. Một thanh trường kiếm trong veo như làn nước mùa thu bắt chợt hiện ra, trên chuôi kiếm làm bằng đá quý chợt lóe lên thứ ánh sáng vô cùng xinh đẹp. Sau khi bị phong ấn nhiều năm, rốt cục nó cũng được chủ nhân triệu hồi một lần nữa, lúc này chỉ cảm thấy sát khí lạnh thấu xương nháy mắt tràn ngập khắp thân kiếm.

Lạc Âm Phàm đưa tay ra đón lấy thanh kiếm rồi lạnh lùng hướng về phía Trọng Tử bước đến.

Trục Ba? Sư phụ đã từng nói người không bao giờ dùng nó nữa ... Trọng Tử dường như mơ hồ đoán ra được điều sắp xảy đến với mình, không khỏi kinh hãi kêu lên: "Sư phụ?"

Mặt Tần Kha trắng bệch, vội vàng lao ra đẩy Trọng Tử ra sau lưng mình để che chở, rồi tự mình đối mặt với Lạc Âm Phàm: "Việc này cũng không phải là lỗi của muội ấy, chẳng lẽ Tôn giả không biết đến hai chữ công bằng hay sao!"

Lạc Âm Phàm không đáp lại lời của Tần Kha, im lặng tiếp tục ngưng tụ tiên lực, chỉ cần nhìn hắn thì tất cả mọi người đều biết hắn nhất định sẽ ra tay, Ngu Độ thấy thế không khỏi khẩn trương, lập tức lên tiếng khiển trách Tần Kha: "Kha nhi! Còn không mau lui ra ngay!"

"Sư huynh..." Trọng Tử cũng nhẹ nhàng kéo Tần Kha.

Tần Kha ngăn những lời Trọng Tử định nói lại, âm thầm thiết đặt kết giới để bảo vệ cả hai người, chậm rãi lắc đầu: "Nam Hoa vốn đã làm chuyện hồ thẹn với muội ấy, bây giờ lại tiếp tục xuống tay với muội ấy một lần nữa sao, chỉ cần đưa muội ấy đi bằng lao là được rồi."

"Hỗn xược! Ngươi thân là đệ tử của chương giáo, nay chỉ vì một nữ tử mà làm những chuyện không ra gì như vậy, thật sự là đã uổng công sư phụ ngươi bồi dưỡng bao nhiêu năm để ngươi thành tài như thế, " Mẫn Vân Trung tức giận trách cứ Tần Kha không tiếc lời, "Trải qua hai kiếp cũng không thể diệt đi được sát khí trời sinh, lúc này mà để cho nó đi bằng lao chẳng phải là lại dung túng cho nó tiếp tục tu luyện hay sao, ngươi còn không mau tránh ra ngay!"

Tần Kha quát cường: "Đệ tử cam đoan, muội ấy sẽ không làm chuyện ác."

Dòng khí trong tay Lạc Âm Phàm kết thành tiên ấn vô hình, không ai nhìn thấy gì chỉ cảm nhận có một luồng sức mạnh cực lớn ập tới đánh nát kết giới của Tần Kha rồi đánh trúng người y khiến cho y bị bật ra phía sau rồi ngã xuống.

"Sư huynh!" Trọng Tử nhìn thấy Tần Kha như thế thì hoảng sợ tới mức nhảy qua ôm chặt lấy y vừa khóc vừa nói, "Kẻ đã thương người là con, muốn

phật thì cứ phật con đi, chuyện này không liên quan gì đến Tàn sư huynh cả!" Nàng nhìn người mới vừa ra tay kia cất giọng khản đặc: "Sư phụ, những lời đệ tử nói đều là sự thật, không hề có nửa lời nói dối, người không cần phải làm tổn thương đến người khác, cầu xin sư phụ hãy tin tưởng con!"

Tàn Kha nuốt máu trong miệng xuống, lạnh lùng nói: "Không cần phải cầu xin hần!"

Trọng Tử nhìn Tàn Kha rồi lại ngược nhìn người nọ đang từng bước một bước tới, trong lòng nàng chợt chấn động giống như đã hiểu ra được cái gì đó.

Thứ bọn họ cần chẳng lẽ lại không phải chân tướng sự thật hay sao? Bọn họ... là muốn nàng nhất định phải chết hay sao? Nàng rõ ràng là bị oan kia mà! Nguyệt Kiều đã làm nhục nàng, phản ứng của nàng rõ ràng chỉ là tự vệ, vì sao bọn họ lại không nhìn vào sự thật để mà phán xét, đến cuối cùng là nàng đã làm sai chuyện gì!

Đột nhiên cảm thấy trong lòng dấy lên một cảm giác căm hận, hận tất cả những con người này, bọn họ không cần hỏi phải trái trắng đen gì cả mà đã muốn giết nàng, trong đó lại còn có sư phụ của nàng, là người sư phụ mà nàng thích nhất và tôn kính nhất, nhưng giờ phút này làm sao mà người có thể vô tình như vậy, làm sao có thể dễ dàng tức giận không thêm bận tâm đến nàng như vậy được chứ?

Phải chăng vị sư tỷ mang cái tội danh "Tội ác tày trời" kia cũng chết như thế này?

Tình tình của Trọng Tử vốn đã có chút cực đoan và cố chấp, sau khi hiểu mọi chuyện lại càng thêm tức giận, càng không cam lòng. Sát khí lạnh thấu xương không còn kiềm chế được nữa nhanh chóng toát ra dày đặc bao quanh người nàng, trong đôi mắt phượng sâu thẳm oán hận cuộn cuộn dâng lên khiến cho cả đại diện lại lần nữa bị bao phủ bởi sự lạnh lẽo đến thấu xương.

"Ma tính bộc phát, quả nhiên là đệ tử ngoan của Nam Hoa." Mẫn Vân Trung cười lạnh, bàn tay lập tức nắm chặt lấy Phù Đồ Chương.

Ngũ Độ dù chưa nói gì nhưng cũng âm thầm phát ra linh lực, chỉ đợi nàng có động tác khác thường một chút là lập tức ra tay giết chết nàng, chặt đứt đi mối hậu hoạn canh cánh trong lòng mà đến giờ này còn chưa hoàn toàn dứt bỏ được.

Vào giờ phút này mà nàng dám để lộ ra sát khí một lần nữa thì chắc chắn là phải chết! Tàn Kha thấy rõ mọi việc hết sức lo sợ, cố gắng nắm thật chặt tay Trọng Tử, liên tục gọi tên nàng: "Trọng Tử! Trọng Tử!"

Khuôn mặt Trọng Tử giờ này hoàn toàn trở nên mờ mịt, nàng cúi xuống nhìn Tàn Kha rồi lại nhìn về phía Lạc Âm Phàm.

"Nghiep chương, ngươi muốn làm gì?" Giọng nói đậm đặc phiêu miểu chợt vang lên, giống như một làn mây nhẹ nhàng lướt trôi qua chân trời.

Trọng Tử bị giọng nói kia thức tỉnh, đột nhiên hoàn hồn trở lại, lập tức triệt tiêu hết sát khí quanh người mình.

Đúng vậy, nàng đang muốn làm gì đây? Nàng dám oán hận sư môn, oán hận cả sư phụ của mình sao?

"Sư phụ, không, mọi việc không phải như vậy, đệ tử bị oan uổng, là giọng nói kia đã hại con!" Nàng đang trong cơn kinh hoàng muốn giải thích mọi chuyện rõ ràng nhưng càng nói lại càng khiến cho mọi việc trở nên mơ hồ, "Là giọng nói đó đã giết Vân tiên tử! Nó gọi con là thiếu quân, vừa rồi nó lại tìm đến..."

Lời nói còn chưa dứt, Trọng Tử bỗng nhiên dừng lại, nàng vừa nghe được một tiếng "Răng rắc" vang lên.

Nàng cúi đầu nhìn xuống theo phản xạ, chỉ nhìn thấy cánh tay của mình mềm oặt xuống, xương cốt đã bị chặt đứt thành hai đoạn.

Tàn Kha không dám nhìn nữa, nhắm mắt lại đầy đau xót.

Trọng Tử không thể tin nổi vào mắt mình, nàng mở to hai mắt ngược nhìn người đang đứng trước mặt.

"Sư phụ."

Thần sắc trên khuôn mặt ấy vẫn phẳng lặng như trước nay, hần dùng hai ngón tay nắm mũi kiếm rồi lấy chuôi kiếm đánh lên người nàng.

Hần ra tay vô cùng ổn định và chuẩn xác, trong đại diện chỉ còn nghe thấy một tiếng động duy nhất lạnh lùng vang lên không dứt, đó chính là tiếng tứ chi, khớp xương bị bẻ gãy. Tại mỗi đoạn xương cốt gãy rồi liền có một luồng khí xanh đen bốc lên rồi tan biến vào không khí.

Tay chân đều bị bẻ gãy nát thành mấy đoạn khiến cho cơ thể mất đi sự chống đỡ, thân thể Trọng Tử biến thành một tư thế dị dạng rồi ngã vật xuống đất.

Có đau không? Nàng không biết. Nàng đã không còn biết đau đớn là gì nữa, bởi vì chỉ trong nháy mắt tất cả các cảm giác của nàng đều không còn cảm nhận được nữa, hoàn toàn biến mất không còn dấu vết.

"Vì sao?" Nàng thì thào hỏi người.

Không có câu trả lời nào cho nàng cả.

Vì sao? Nàng dần dần trôi vào mê man nhưng vẫn mở to hai mắt ra nhìn người.

Vì sao, người từng là vị sư phụ hết lòng yêu thương nàng, bảo vệ, che chở cho nàng, người là sư phụ của nàng kia mà, trước đó không lâu người vẫn còn

dịu dàng ôm lấy nàng, cung chiều gọi nàng là "Trọng nhi ". Vì sao đột nhiên người lại biến thành như vậy? Vì sao một người nhìn thấy nàng bị thương mà đau lòng đến nỗi giận, nhưng thời điểm biết rõ nàng bị oan nhưng không cần quan tâm đến chân tướng sự việc như thế nào lại chủ động ra tay tổn thương nàng như vậy?

"Vì sao?"

Vẫn không có câu trả lời cho Trọng Tử, khi tới đoạn xương tỳ bà (*), Lạc Âm Phàm lạnh lùng hạ xuống một đòn cuối cùng.

* 琵琶骨, tên khoa học là scapula = shoulder blade = xương bả vai. Để 'xương bả vai' thì nghe tầm thường quá nên MDH xin đề nguyên là xương tỳ bà (dù tên này không có trong tiếng Việt).

Xương tỳ bà đã bị vỡ vụn, từ nay về sau sát khí sẽ khó lòng mà gắn kết lại được nữa. Lúc này, trên thân thể của nàng chỉ nhìn thấy chân tay bị bẻ gãy nát, những đoạn xương bị gãy đâm ra bên ngoài làn da mỏng manh, trắng tuyết của nàng, xuyên cả qua quần áo, lộ hẳn ra bên ngoài, trên những đoạn xương đó mang theo đầy tơ máu đỏ tươi hiển hiện rõ ràng trước mắt mọi người, vô cùng thê thảm, vô cùng đáng sợ. Chứng kiến cảnh tượng này, ngay cả Mẫn Vân Trung mà cũng như hít phải một luồng khí lạnh, không khỏi rùng mình khiếp sợ.

"Sư muội đừng sợ, hãy cố gắng chịu đựng." trong hai tròng mắt có ánh sáng như pháo hoa thoáng qua, Tần Kha vừa nói vừa chặt vật di chuyển thân người đầy thương tích đến bên cạnh Trọng Tử, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ bé quặt què kia lên, cố gắng hết sức khống chế không cho giọng nói của mình run run, "Sư huynh nhất định sẽ cứu muội ra, đừng sợ."

Mộ Ngọc yên lặng bước qua, muốn đỡ nàng đứng lên nhưng lại chậm chạp không dám đưa tay ra đỡ.

Lạc Âm Phàm thu hồi Trục Ba kiểm lại, lạnh lùng nói: "Lập tức đưa đến Côn Luân ngay."

Nghe những lời này cả Ngu Độ và Mẫn Vân Trung đều hoảng sợ, miệng lưỡi cứng đờ lại không biết nói gì cho tốt nữa.

Dùng thủ đoạn như vậy để đối xử với một đứa trẻ quả thật là quá lạnh lùng, tàn nhẫn. Nếu làm như thế thì không bằng chém một kiếm cho hồn phi phách tán đi còn tốt hơn nhiều, mặc dù dùng cách này sẽ bảo vệ được hồn phách nhưng lại sống không bằng chết thì có ý nghĩa gì chứ? Nhìn bộ dạng hiện tại của con bé, đừng mong gì đến chuyện thành ma hay thành tiên gì được nữa, cho dù có được chữa khỏi thì cũng chỉ là một người tàn phế, quặt què, vĩnh viễn không thể phục hồi lại nguyên dạng được. Cơ thể này từ đây gần như chỉ có thể miễn cưỡng thu lấy linh khí để duy trì mạng sống chứ không làm được bất cứ việc gì khác, vĩnh viễn chỉ có thể ở trong băng lao chứ chẳng làm được gì hơn. Cứu như vậy chỉ bằng không cứu?

Ngu Độ chỉ biết cười khổ, không biết nói gì cho phải nữa.

Vị sư đệ này của y, vào thời điểm mà y cho là hẳn sẽ mềm lòng thì hẳn lại luôn làm ra những chuyện khiến người khác phải khiếp sợ đến vậy đấy, quả thực là không uống cái danh vô tình của hắn. Trách không được lúc trước y với Mẫn Vân Trung ra sức cực lực biện hộ, còn hắn vẫn kiên trì trục xuất con bé đi Côn Luân, nguyên nhân chỉ là vì hắn đã biết rõ lai lịch của con bé, đối với những chuyện nên làm, hắn vẫn cực kỳ lý trí.

Bây giờ tạm thời con bé không thể trở thành mối uy hiếp cho tiên môn, cho lục giới nữa, lại còn giam vào trong băng lao nữa, quả thật là chẳng còn gì phải lo lắng nữa.

Nghĩ như vậy nên Ngu Độ gật đầu nhẹ giọng nói: "Cũng được", y để cho Mẫn Vân Trung tự mình dẫn đệ tử hộ tống Trọng Tử đi băng lao ở Côn Luân, còn mình thì đi qua xem xét thương thế của Tần Kha, dù sao với y Tần Kha cũng là đồ nhi mà y đặc ý và yêu thương nhất.

Lạc Âm Phàm không hề để ý tới mọi người, bước nhanh ra khỏi điện.

Bất chợt hắn cúi đầu xuống, ống tay áo trắng muốt đưa lên ngang mặt và rồi bên trong ống tay áo đó một ngum máu tươi vừa mới phun ra, đỏ rực một màu, thật nổi bật trên tay áo của hắn.

Khuôn mặt của hắn vẫn bình tĩnh như từ trước đến giờ nhưng trong ánh mắt lại thật là mờ mịt, xa xăm, hắn nhìn vết máu kia rồi chỉ trong giây lát nó biến mất không lưu lại chút dấu vết gì.

.....

Bên ngoài dãy núi, một người mặc y phục trắng như tuyết đứng đối diện với vách núi tối đen, cả người của y được giấu kín ở trong tấm áo choàng màu trắng, ngay cả khuôn mặt cũng bị che lại không nhìn thấy rõ.

Giây lát, một bóng người phủ toàn một màu tím bay đến.

"Quả nhiên là ngài."

"Lần này việc của Trác Vân Cơ không thành công, nhưng không thể tưởng tượng được Nguyệt Kiều và Tư Mã Diệu Nguyên lại giúp ta được một việc lớn như thế, nhờ có bọn chúng mà sát khí của con bé lại một lần nữa bị kích thích cho bùng phát trở lại."

"Vậy sao ngài không tranh thủ cơ hội mạng con bé đi?" Trong giọng nói có chút vội vàng, xao động.

"Ta đã căn cứ vào sát khí của con bé, cảm nhận được phản ứng và gần như là đã tìm ra được chỗ cất giấu thiên ma lệnh và thánh kiếm, nếu như lúc này mà ta để bại lộ thân phận thì sẽ thất bại trong gang tấc."

"Bây giờ con bé đã trở thành một người tàn phế, cho dù có lấy được những thứ đó thì có ích lợi gì chứ!"

"Lạc Âm Phàm quả nhiên là không dễ cho con bé chết, chỉ cần dòng máu của ma tộc còn chảy trong người con bé thì không cần phải lo lắng gì cả, nếu như để nhập ma thì sát khí hiện tại của con bé cũng vẫn chưa đủ, phải đợi thêm một thời gian nữa để cho con bé tích tụ đủ sát khí thì khi ấy mới ra tay được."

"Chỉ cần ở trong băng lao của Côn Luân vài năm thì sẽ tích tụ đủ sát khí mà thôi, đến lúc đó ngươi chỉ cần làm một việc cuối cùng là đến cứu con bé ra." Trong giọng nói mang theo một điệu cười lạnh đến thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 43: Băng lao

Núi Côn Luân từ trước đến nay vốn là nơi giam giữ những tên ma đầu và những kẻ phạm trọng tội của tiên môn, khắp nơi trong băng lao là một khung cảnh tối tăm rộng lớn, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười thật ghê rợn, có lẽ là tiếng của các tội nhân hoặc ma đầu bị giam giữ ở nơi này vọng lại, những âm thanh đó thật xa xôi mà thăm thẳm, huyền ảo. Nếu như không có thói quen lắng tai nghe những tiếng động ở một nơi tĩnh mịch như thế này thì tuyệt đối sẽ nghe không được bất cứ tiếng động nào, bởi vậy có thể kết luận rằng nơi này rất rộng lớn và cũng vô cùng trống trải.

Bọn họ cũng đều bị phong ấn ở trong băng hay sao? Trong những lúc nhàm chán vì tình cảnh đặc biệt lúc ấy Trọng Tử lại nghĩ như vậy.

Bởi vì tác dụng của loại huyền băng này nên cơ thể nàng không thể sinh trưởng hoặc phát triển, ngay cả những đoạn xương cốt bị đánh gãy cũng không liền lại được, vẫn mãi duy trì trạng thái như lúc mới bị đánh gãy lần đầu tiên, sát khí trong cơ thể của nàng chỉ cần hơi ngưng tụ lại một chút là lập tức tự động theo chỗ gãy giữa những đoạn xương tỏa hết ra ngoài, cũng may là cơ thể đã bị đông cứng trong băng lạnh giống hệt như đã chết, cho nên ở những chỗ đó đã không còn cảm giác gì nữa rồi.

Năm cái khóa tiên khóa chặt tay, chân và cổ nàng, ở bên trong băng đen xung quanh người nàng có những mũi nhọn sắc bén chỉ cần hơi nhúc nhích một chút sẽ bị những mũi nhọn đó đâm thủng da, mạng đến cho cơ thể những cơn đau đớn vô cùng tận.

Nhưng mà Trọng Tử vẫn thường thường thích động đậy một chút.

Bởi vì có cảm giác đau, linh hồn nàng mới không lạc bước đến chốn hư không mờ mịt.

Bởi vì có cảm giác đau, mới biết được mình vẫn còn sống.

Thân thể bị giam cầm lâu ngày đã hình thành sự quen thuộc với cảm giác lạnh lẽo băng giá, ánh mắt luôn ở trong bóng tối cũng đã quen thuộc với sự tối tăm, u ám, nếu nhìn nàng bây giờ quả thực là rất dễ lầm thành một u linh đến từ địa ngục.

Nàng đã sớm nghĩ tới cái chết, nhưng dù nàng có chủ động ngừng hấp thu linh khí vào cơ thể thì cũng sẽ có một luồng linh khí xuyên qua lớp băng lạnh lẽo kia không ngừng rót vào thân thể nàng đủ để giúp nàng duy trì mạng sống, quả nhiên là cho dù nàng muốn chết cũng không thể chết được.

Từ ngày nàng được đưa vào đây cho đến nay vốn cũng không có người nào đến thăm nàng cả.

Đến tận cùng là nàng đã làm sai chỗ nào? Vì sao Ngộ Độ bọn họ đều muốn nàng phải chết, mà sư phụ, thậm chí còn nhẫn tâm hơn khi không chịu để nàng được chết một cách nhẹ nhàng, thoải mái mà lại lựa chọn cách tra tấn sống không bằng chết này với nàng. Thật sự là nàng không thể hiểu nổi bởi những câu hỏi của nàng luôn luôn không có ai trả lời cho nàng cả.

Trong những lúc ngẫu nhiên chợt nhớ về thời điểm đó, Trọng Tử lại cảm thấy rất mơ hồ và mờ mịt.

Tuy nhiên, nàng thường thường đem những đoạn ký ức cũ đó biến thành giấc mơ của mình, trong giấc mơ, nàng có một vị sư phụ, vị sư phụ đó của nàng là thần tiên đẹp nhất và tốt nhất trong thiên hạ này, người luôn yêu thương nàng, bảo vệ nàng, lại còn dạy nàng thuật pháp, người có thể vì nàng bị thương mà sứt ruột, vì nàng hành xử tùy hứng mà tức giận, thỉnh thoảng ở trước mặt nàng còn có thể đỏ mặt nữa.

Nàng vô cùng tôn kính người, lại càng tin tưởng người hơn, nhưng rốt cuộc nàng lại không cách nào tránh được, cũng không thể nào ngăn cản bản thân mình yêu người say đắm.

Vì sao nàng bị đưa tới nơi đáng sợ này? Trọng Tử rất ít khi tự hỏi vấn đề này bởi vì phần lớn thời gian nàng đều chìm vào giấc ngủ say trong bóng đêm tĩnh mịch.

Trong chốn lao ngục tối tăm, băng giá này, không thể nào phân biệt sớm tối lại càng không biết đang là năm nào tháng nào, chỉ có cảm giác dường như đã mấy trăm năm trôi qua nhưng cũng giống như chỉ vừa mới nằm ngủ và trải qua mấy giấc mộng mà thôi.

Cho đến một ngày bất chợt bên tai nàng truyền đến một tiếng vang.

.....

Nhiều năm bị giam cầm trong bóng tối không nhìn thấy ánh sáng, Trọng Từ quả thực không thích ứng được, ánh sáng đột nhiên chiếu vào mắt khiến hai mắt nàng bị kích thích mà phải nhắm lại nhưng vẫn không nhìn thấy rõ lắm, nàng không khỏi cảm thấy kinh ngạc, chốn băng lao này còn có ai đến kia chứ? Hay là... Có kẻ tù tội mới bị đưa vào trong này chăng?

"Ồ nơi này có quen không, Trọng Từ sư muội?" Một bàn tay nắm cầm nàng, không một chút khách khí, cứ thế lắc lắc thật mạnh khiến những mũi nhọn sắc bén bên trong cái khóa tiên xuyên qua làn da ở cổ nàng, lập tức một dòng máu lạnh lẽo chảy xuống lớp băng đen lạnh ...

Bởi vì thân trí trải qua một thời gian dài mê man cho nên phản ứng dường như cũng chậm chạp hơn rất nhiều, Trọng Từ ngược mắt nhìn thật kỹ người mới tới cả nửa ngày, mới nhận ra kẻ đó là ai: "Là người."

"Sư muội ở trong băng lao đã ba năm, lâu lắm rồi ta chưa gặp lại sư muội à?" Ánh mắt kẻ đó tràn đầy ác ý.

Đã ba năm trôi qua rồi sao? Trọng Từ không hề kích động cũng chẳng ngạc nhiên chỉ cảm thấy mệt mỏi và chán ghét, từ từ nhắm hai mắt lại.

Ba năm đã trôi qua vì sao lại không để nàng tiếp tục được thanh tịnh mà quên hết mọi chuyện? Vì sao lại cố đem những ký ức đau thương ngày xưa miễn cưỡng mang trở về khiến nàng lại một lần nữa đối diện với sự thật kia chứ? Nàng không muốn tin người sư phụ luôn luôn yêu thương nàng lại có thể tức giận với nàng, không để ý đến nàng, bỏ mặc nàng như vậy, càng không muốn tin người cũng giống những kẻ khác đều muốn nàng chết, lại càng không tin được rằng người có thể xuống tay tàn nhẫn như thế với nàng, nàng thề thốt nguyện coi như người đang hiểu lầm, người bị che mờ mắt, không nhìn thấy được sự thật nên mới để nàng bị oan uổng như vậy.

Ngoại hình của Trọng Từ bây giờ vô cùng thô thảm, tóc tai bù xù, xương tay chân bị bẻ gãy nát thành mấy đoạn, những đoạn xương trắng đỏ lộ ra dày đặc trên những chỗ bị bẻ gãy, máu và những vết bẩn trộn lẫn vào nhau tạo thành những mảng lớn thật bẩn thỉu khiến người ta nhìn thấy mà buồn nôn. Nguyệt Kiều đối với bộ dáng hiện nay của Trọng Từ đương nhiên là không còn chút hứng thú nào, mà chỉ cảm thấy chán ghét đến cùng cực, y hướng ra phía sau cười lạnh nói: "À hiện giờ chỉ là một thứ phế vật, ta có gì mà phải sợ à kia chứ!"

Còn có người khác vào cùng với y sao? Trọng Từ cảm thấy có chút kinh ngạc nên mở mắt ra nhìn.

"Bị giam trong này ba năm thế mà vẫn chưa phát điên." Nguyệt Kiều hừ nhẹ một tiếng lại thấy Trọng Từ không có phản ứng gì liền túm lấy một nắm tóc của nàng, cất giọng đầy oán hận và độc ác: "Không phải người muốn giết ta sao? Ta thực sự muốn mở to mắt ra mà nhìn xem người tính giết ta như thế nào?"

"Người muốn chết sao?" Trọng Từ mở miệng ngược mắt nhìn thẳng vào y.

Trong đôi mắt phượng sắc bén của nàng chợt lóe ra thứ ánh sáng lạnh lẽo đến thấu xương, nên dù Nguyệt Kiều đã có chuẩn bị trước khi đến đây và cũng biết rõ nàng không làm được gì cả, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đó y vẫn bị chợt dạ không thôi, y hoảng hồn buông nàng ra ngay lập tức, vội vàng lui về phía sau hai bước.

Trọng Từ thử giật giật khuôn mặt và cơ thể mình vài cái, cảm thấy thực vừa lòng vì mình còn có thể cười được: "Sư huynh thật có bản lĩnh khi xâm nhập vào đây, nhưng sao không thoát được câu nào có khí thế lớn vậy."

Vốn muốn đến đây để hạ nhục nàng nhưng kết quả chẳng thành mà còn bị nàng chế giễu ngược trở lại, Nguyệt Kiều cảm thấy cơn tức giận bốc tới đỉnh đầu: "Xương cốt đã bị chặt đứt, thế mà tính tình vẫn không thay đổi!"

Một cái tát thật mạnh giáng xuống mặt nàng, Trọng Từ bị đánh đến nỗi khuôn mặt quay hẳn sang một bên khiến những mũi nhọn sắc bén bên trong băng đen đâm mạnh hơn nữa, cảm càng sâu vào da thịt ở cổ của nàng, máu tươi lại chảy dài thành dòng nhưng rất nhanh chóng đông cứng lại dưới tác dụng của băng lạnh tối đen ở xung quanh người nàng.

Là nàng cố ý chọc giận y, vì nàng thực sự muốn chết, chỉ cần được chết là nàng có thể giải thoát rồi.

Trọng Từ phun thẳng một ngụm máu vào người y, ánh mắt sắc lạnh, ngược nhìn y gằn giọng nói từng chữ một: "Nếu hôm nay người không giết ta thì ngày sau ta nhất định sẽ giết người!"

Lần trước bị Trọng Từ đã thương, ước chừng phải dưỡng thương hơn nửa năm mới hoàn toàn hồi phục lại được, hơn nữa Nguyệt Kiều vốn là một kẻ lòng dạ hẹp hòi, nên chuyện này y vẫn ghi hận trong lòng, bởi vậy y liền lợi dụng danh nghĩa của mẫu thân chạy tới Côn Luân, lén lút lấy trộm chìa khóa băng lao của cậu mình là Ngọc Hư Từ rồi lừa gạt đệ tử phụ trách trông coi băng lao để vào trong, vốn tưởng có thể tra tấn nàng một trận cho hả giận, nào biết được không những không thực hiện được ý đồ mà hiện giờ còn bị nàng uy hiếp ngược lại bằng những lời này.

Trong đầu hồi tưởng tình cảnh lúc trước, khi đó cả người nàng phủ một luồng sát khí dày đặc thật đáng sợ, Nguyệt Kiều vừa kinh hoàng lại vừa sợ hãi, y thầm nghĩ trong bụng rằng những kẻ đã bị đưa vào băng lao thì làm gì còn có người nào bận tâm tới kia chứ, hơn nữa bản thân mình lại có tổ phụ Tây Hải Quân và cậu là Ngọc Hư Từ làm chỗ dựa thì dù có ra tay giết ả cũng không có gì đáng lo ngại cả.

Ý định muốn giết Trọng Từ đột nhiên dấy lên trong đầu Nguyệt Kiều, cánh tay y bất giác đặt trên chuôi kiếm.

Đã xong rồi sao? Trọng Từ đang muốn nhắm mắt lại thì bỗng nhiên nhìn thấy ở phía sau vách tường bằng băng đen lóe ra ánh sáng màu xanh lam thật

chói mắt, thứ ánh sáng này khiến nàng có cảm giác như đã từng nhìn thấy qua, nó làm lòng nàng bất chợt run lên, còn chưa kịp suy nghĩ nhiều thì đã thấy Nguyệt Kiều ngã xuống đất nằm hôn mê bất tỉnh ở trước mặt nàng.

Một người từ phía sau vách tường bằng băng đen bước ra.

.....

Trọng Tử nhìn nàng một hồi lâu mà há hốc miệng thờ dốc không nói lên được một tiếng nào.

Chỉ trong nháy mắt, bóng dáng quen thuộc của người đó đã đứng trước mặt nàng, người đó vẫn mặc xiêm y màu sắc rực rỡ như trước, khuôn mặt vẫn bình thường như trước không có chút thay đổi nào, chẳng qua khí chất giống như đã thoát thai hoán cốt (*), trở nên cao ngạo mà lại uy nghiêm, suýt chút nữa đã khiến nàng không nhận ra được.

** Thoát thai hoán cốt: có nghĩa tương đương là thay da đổi thịt.*

"Tiểu Trùng."

"Thực Châu tỷ tỷ?" Trọng Tử cảm giác như không thể tin vào mắt mình nữa, miệng thì thảo mấy chữ như muốn xác nhận sự thật.

"Là tỷ." Yến Thực Châu nhìn nàng mỉm cười.

Những vết máu khô bầm đen dính trên người, trên mặt nàng tự động biến mất, cái cảm giác quen thuộc rất nhẹ nhàng, khoan khoái, thoải mái bị lãng quên từ lâu bất chợt ập đến, Trọng Tử cảm thấy sống mũi cay nồng, nước mắt không thể không chế được cứ thế mà tuôn xuống ướt đẫm khuôn mặt nàng, Trọng Tử run giọng hỏi: "Thực Châu tỷ tỷ, sao tỷ lại tới đây, muội nghĩ rằng... Muội nghĩ rằng tỷ và mọi người đều quên muội mất rồi."

"Tiểu Trùng!" Yến Thực Châu nhìn nàng một lúc lâu sau đó khẽ thở dài nói: "Muội còn không rõ chuyện này sao?"

Ánh sáng màu xanh lam giống hệt nhau, Trọng Tử đã từng thấy qua thứ ánh sáng này chỉ là sau khi nhìn thấy thì không cách nào nhớ lại được, mãi đến khi nàng tỉnh táo lại và nhìn rõ mọi chuyện thì nàng đã trở thành tội đồ mang danh tội ác tày trời của Nam Hoa mất rồi.

Người hãm hại nàng chính là tỷ ấy sao? Thực Châu tỷ tỷ?

Trọng Tử cảm thấy thật mờ mịt, vừa lắc đầu vừa nói như muốn phủ nhận tất cả: "Không, người đó không phải là tỷ!"

"Chính là tỷ."

"Vì sao?"

Yến Thực Châu không đáp lại nàng mà quay sang nhìn Nguyệt Kiều, rồi cười lạnh tung một cước đá y xoay người lại: "Không uổng công ba năm nay ta hao tổn tâm tư tiếp cận với Tử Mã Diệu Nguyên, cuối cùng cũng làm con bé đáng chết đó khuyển nhũ và kích động thứ này đột nhập vào đây, hai người bọn chúng một kẻ thì mặt người dạ thú, một kẻ lại tâm địa ác độc, quả thật là một cặp trời sinh."

Trọng Tử mơ hồ nhìn lướt qua cánh tay bị bẻ gãy thành mấy đoạn chỉ còn da thịt dể nổi liền của mình mà chỉ biết lắc đầu cười thê thảm.

Bị Yến Thực Châu hãm hại, nàng đương nhiên cảm thấy tức giận và đau lòng, nhưng nếu đem chuyện này so với việc có người biết rõ nàng vô tội mà vẫn xuống tay với nàng tàn nhẫn như vậy thì cảm giác đau xót này cũng chẳng là gì cả, là vì nàng trời sinh sát khí, cho nên nàng đáng chết ư.

"Người tới đây để giết ta, hay tới để cứu ta?" Lúc này nàng chỉ cảm thấy mệt mỏi và bất lực vô cùng, nàng chẳng còn muốn suy nghĩ bất cứ thứ gì nữa: "Nếu người muốn cứu ta ra ngoài thì việc này không cần thiết, ta không biết thân phận thật sự của người, cũng không biết vì sao người phải hãm hại ta, nhưng hiện tại ta đã là một phế nhân, không còn giá trị lợi dụng để người bỏ tâm sức mà thiết kế, sắp đặt cạm bẫy nữa. Nếu người đối với ta vẫn còn một chút áy náy trong lòng thì lập tức dùng một kiếm giết ta đi, như vậy ta sẽ không hận người nữa."

Yến Thực Châu rũ mắt xuống nói: "Không nhập quỷ môn quan mà lại chuyển thế, có lẽ có vài thứ nên trả cho muội, chắc chắn muội sẽ muốn biết."

Yến Thực Châu nâng cánh tay lên đưa đến trước mặt Trọng Tử giống hệt như vị tỷ tỷ lúc trước vẫn thường dịu dàng xoa xoa trán Trọng Tử để an ủi hay dỗ dành nàng.

Trí nhớ phủ đầy bụi mờ của Trọng Tử như bị ai đó xé rách ra, những chuyện xưa cũ trước kia giống như một bức họa cuộn tròn lại, giờ đây đang dần dần mở ra và hiện lên tất cả những đoạn ký ức bị lãng quên.

Những hình ảnh quen thuộc lướt qua đầu nàng, một cây cầu mây, mặt biển rộng lớn, một con cá lớn đang bơi trên biển, ngọn núi thần tiên, rồi hình ảnh một cô bé ăn mây cùng tiểu công tử kiều ngạo, một vị thần tiên áo trắng xa xăm, mặt mờ, một thiếu niên phóng khoáng, một vị ma tôn lãnh khốc đang ôm nàng vào lòng mà vỗ về, an ủi...

"Nha đầu xấu xí, có bản lĩnh thì lập tức tới đây đi!"

"Có sư phụ ở đây, sẽ không có người nào dám bắt nạt con nữa đâu."

"Nếu muối đồng ý làm nương tử của Trắc Hạo ca ca, thì ca ca nhất định sẽ vĩnh viễn đối đãi với muối thật tốt, cho muối tha hồ bắt nạt ca ca, ca ca cam đoan sẽ không bao giờ liếc mắt nhìn đến bất cứ một muối muối nào khác nữa, muối... Có bằng lòng không?"

"Tiểu Trùng Nhi, con nhất định phải nhớ kỹ, bất luận là con chịu nhiều áp lực đến thế nào, chịu nhiều đau khổ đến thế nào, sẽ vẫn luôn có người tin tưởng con, thương yêu con, cũng giống như đại thúc luôn tin tưởng con, yêu thương con..."

.....

Những đoạn ký ức đó chỉ hiện lên trong nháy mắt nhưng lại dấy lên trong lòng Trọng Tử rất nhiều thứ, tuy rằng khó có thể đem chúng kết nối lại với nhau nhưng điều này đã làm Trọng Tử thực sự hoảng hốt. Nàng chưa kịp hỏi gì thì mắt đã nhìn thấy Yên Thực Châu cắt từng đoạn da thịt trên người Nguyệt Kiều ra, tự tay lấy hai mảnh xương tỷ bà nguyên vẹn trên người y, rồi lại khoa tay múa chân mà mài gọt nó, khiến nàng không khỏi thì thào hỏi: "Người đang làm gì vậy?"

"Năm đó Thánh quân Nghịch Luân và Thiên tôn của Nam Hoa đồng quy vu tận, hữu hộ pháp Mộng Ma cũng chịu một kiếp của Lạc Âm Phàm, bị thương nặng mà chết, trước khi người ra đi đã mang ma lực cả đời mình truyền cho con gái." Yên Thực Châu vừa làm vừa kể lại, trong giọng nói của nàng có chất chứa một chút gì đó như đang nghẹn ngào, chết lặng, nghe qua dường như nàng đang nói một chuyện riêng tư nào đó mà không thể chia sẻ với mọi người được: "Tỷ tỷ chính là con gái của hữu hộ pháp Mộng Ma, năm đó tỷ tỷ đã thay đổi thân phận lên vào Nam Hoa làm nội ứng, nhưng sau đó Thánh cung lại bị đình trệ cho nên tỷ tỷ quyết định ở lại Nam Hoa, mục đích là muốn tìm thời cơ báo thù nhưng cũng đành bất đắc dĩ vì thực lực không đủ. Mãi đến khi muối đến Nam Hoa, tỷ phát hiện ra muối là trời sinh sát khí cho nên tỷ tỷ muốn mượn tay muối để giải trừ phong ấn của Thiên Ma Lệnh."

Chợt nàng dừng lại một lát rồi nhẹ giọng nói: "Lúc trước tỷ tỷ làm như vậy, thật sự là vì báo thù, nhưng sau lại... Muối là một đứa bé ngoan như vậy, rõ ràng muối có tư chất tuyệt hảo đến thế mà bọn họ cứ nhất định không cho muối tu tập thuật pháp. Sự việc xảy ra đến nay muối cũng nhìn thấy rõ ràng rồi đây, ngay cả khi người hãm hại muối không phải là tỷ tỷ thì bọn họ cũng sẽ làm y như trước, bọn họ biết rõ muối bị oan uổng nhưng lại một mực bỏ qua, vì họ chỉ muốn lấy điều đó làm cái cớ để trừng phạt muối, nếu để muối ở lại cái loại tiền môn như vậy, quả thật tỷ tỷ lại càng không cam tâm một chút nào."

"Tên súc sinh này mặc dù không phải là kẻ lừng danh gì, nhưng y lại được sinh ra trong gia tộc có thế lực ở Tiên giới, cho nên cũng có một bộ gân cốt rất tuyệt hảo." Sau khi Yên Thực Châu thu hồi hai mảnh xương cốt kia thì đem phần thi thể còn lại của Nguyệt Kiều hóa thành tro tàn: "Bọn họ sẽ nhanh chóng phát hiện ra chuyện này thôi, muối nhất định phải nắm chắc thời cơ này."

Nguyệt Kiều vừa chết thì thân phận của nàng ta tất nhiên sẽ bại lộ ngay lập tức, nàng ta ... đã sớm dự tính sẽ làm như vậy rồi sao?

Không thể chấp nhận được chuyện này nhưng trong lòng nàng sự lo lắng lại càng nhiều hơn, bất chợt ánh sáng màu xanh lam mãnh liệt xuất hiện, Trọng Tử chỉ cảm thấy mình chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trong lúc mơ màng, mộng lung, nàng nghe thấy giọng nói của Yên Thực Châu văng vẳng trong đầu mình.

"Bất luận là đã xảy ra chuyện gì, muối rơi xuống kết cục ngày hôm nay chính là sai lầm của tỷ tỷ. Cho dù muối oán hận cũng được, đau lòng cũng thế, tỷ cũng không có tư cách cầu xin muối tha thứ cho tỷ tỷ được, đây là chuyện cuối cùng tỷ dùng hết khả năng của mình để làm cho muối."

"Hại muối đi đến bước đường này, thực sự tỷ tỷ cũng không biết có nên nói hối hận hay không nữa, nhưng về phần Thành Phong..."

Nàng ta đối với phu quân của mình là lợi dụng hay là thật lòng đây? Trọng Tử thực lòng muốn biết câu trả lời nhưng thật đáng tiếc Yên Thực Châu không tiếp tục nói về chuyện đó nữa.

"Ồ Côn Luân cao thủ rất nhiều, tạm thời muối không thể xông ra ngoài được, hiện tại tỷ tỷ cũng không thể thay muối nói lại những đoạn xương cốt bị bẻ gãy được, để tránh bị bọn họ phát hiện mọi chuyện."

"Có đoạn xương tỷ bà này sát khí trong người muối sẽ không tuôn ra ngoài nữa, lại có linh khí hỗ trợ thì việc chữa thương cho muối sẽ nhanh chóng có hiệu quả."

"Sau khi biết thân phận của tỷ tỷ, Ngọc Hư Tử nhất định sẽ tự mình dẫn theo cao thủ ở Côn Luân đưa tỷ tỷ trở về Nam Hoa để thẩm tra và trừng phạt, lúc đó ở Côn Luân sẽ trống không, chính là cơ hội tuyệt vời để thoát khỏi nơi này, nên biết muối chỉ có thời gian nửa tháng để trốn đi, và hãy nhớ kỹ điều này, chú ý trên đỉnh đầu của muối." Chìa khóa của khóa tiên bị đánh cắp chắc chắn là bằng lao đã xảy ra chuyện, bởi vậy chương giáo Côn Luân là Ngọc Hư Tử và Côn Luân Quân nhanh chóng dẫn đệ tử đuổi tới, sau một trận chiến kịch liệt rốt cục cũng bắt được gian tế. Ngọc Hư Tử lập tức tiến vào băng lao kiểm tra, lúc này Nguyệt Kiều đáng thương của y đã hóa thành tro tàn, nên đương nhiên là không người nào để ý thấy trên người Nguyệt Kiều bị thiếu hai mảnh xương tỷ bà, lại nhìn thấy Trọng Tử vẫn bị khóa trên băng đen, cả người máu chảy đầm đìa như trước, mơ mơ màng màng mà ngủ. Trên người nàng nẩy cái khóa tiên vẫn chưa bị mở ra, vì thế mọi người nghĩ kẻ gian tế kia vẫn chưa kịp hành động, đến lúc này mọi người mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, hơn nữa lại tận mắt nhìn thấy tay chân nàng bị bẻ gãy hết, xương cốt đâm hẳn ra bên ngoài quả thực rất đáng thương, nên họ cũng không nhẫn tâm đứng lại nhìn kỹ, tất cả đều nhanh chóng lui ra ngoài.

Cháu ngoại trai chết thảm đương nhiên Ngọc Hư Tử cảm thấy rất đau thương, nhưng rốt cuộc y cũng là một người đã đắc đạo thành tiên, lại biết rõ phẩm hạnh của đứa cháu trai này, nên chỉ có thể thở dài thăm thẳm trách mệnh số của nó đã được trời định, và trách nó gieo gió gặt bão tự làm tự chịu mà thôi. Ngược lại chuyện con gái của Mộng Ma ẩn thân làm gian tế trong Nam Hoa lại không phải là chuyện nhỏ chút nào, dù làm chấn động tiên môn, vì phòng ngừa những chuyện ngoài ý muốn xảy ra trên đường đi, nên Ngọc Hư Tử đã tự mình dẫn theo Côn Luân Quân và các cao thủ của Côn Luân áp giải Yên Thực Châu trở về Nam Hoa.

Chìm vào giấc ngủ nặng nề suốt mấy ngày, Trọng Từ tỉnh lại, vừa mở mắt ra vẫn nhìn thấy trước mắt là một vùng tối đen như trước.

Trí nhớ kiếp trước bất chợt bị thức tỉnh lại, rồi cuộc trải tìm nằng cũng cảm giác được thế nào là đau, giờ phút này tâm can nằng chỉ cảm thấy đau đớn run rẩy không ngừng.

Trong nằng giờ chỉ còn lại những nỗi đau khôn cùng, bị kẻ khác vu oan hãm hại rồi liên tiếp bị trách phạt và đến cuối cùng là hấn tự tay chém xuống một kiếm kia.

Trong đầu óc nằng lúc này là hình ảnh của nằng ở kiếp trước, trong Lục Hợp Điện, trước mắt bao người, một cô bé con ăn mặc rách nát òa khóc khi bị buộc rời đi và rồi một vị thần tiên trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện nói với cô bé rằng: "Ta thu nhận con làm đồ đệ." người không biết rằng những lời này đối với cô bé đó quan trọng đến thế nào đâu, cho dù không được học thuật pháp cũng không lo lắng gì cả, cho dù bị người khác xem thường cũng không ngần ngại, bởi vì ít nhất cô bé còn có người, người đã từng nói rằng người tin tưởng cô bé và sẽ không để đến ý sát khí trời sinh của cô bé.

Ngay cả khi người không biết hết, ngay cả khi người vô cùng thất vọng về nằng, nhưng nằng vẫn thà rằng ôm theo tình yêu say đắm với người, chấp nhận hết mọi nỗi hãm oan mà chết đi, cũng không hề oán trách người nữa câu. Nhưng hiện tại nằng mới phát hiện được một sự thật vô cùng đau lòng, thì ra cái gì người cũng hiểu, cái gì người cũng biết, nhưng chẳng qua người cũng giống những người khác, khi đối mặt với chuyện của nằng thì người lại lựa chọn giống như bọn họ mà thôi, thì ra người đối với nằng cũng không khác gì những kẻ khác, cũng cho rằng nằng đáng chết.

Một khi đã như vậy, vì sao người lại mang đến cho nằng hy vọng làm gì kia chứ? Vì sao không dùng một kiếm dứt khoát làm cho nằng hồn phi phách tán, hoàn toàn biến mất đi, lại còn muốn đem nằng trở về Nam Hoa, một lần nữa thu nhận nằng làm đồ đệ để trân trọng gấp bội rồi đến cuối cùng lại tàn nhẫn đánh gãy xương cốt của nằng, đem nằng với bộ dạng nửa chết nửa sống như thế này đưa đến băng lao chịu tra tấn như vậy chứ?

Kiếp sau yêu thương, cung chiều nằng gấp bội như vậy nhưng vì sao lại tiếp tục tàn nhẫn tổn thương nằng còn nặng nề hơn trước?

Sự áy náy ngoài mặt của người là thật hay giả đây?

.....

Có rất nhiều điều khó hiểu, cũng có rất nhiều điều không cam lòng, cho dù nằng có chết cũng muốn hiểu rõ ràng chuyện này!

Có đoạn xương tỳ bà mới mà Yến Thực Châu đã đưa tới, sát khí có thể ngưng tụ lại, linh lực trong băng phách không ngừng bị hút cuộn cuộn vào trong cơ thể, dung hợp lại thành một thể thống nhất, quả thật đã mang đến hiệu quả kỳ diệu. Những đoạn xương cốt bị gãy trên tay chân nằng bắt đầu vang lên những tiếng răng rắc, hơi nóng tỏa ra ấm áp vô cùng, làn da nằng bắt đầu ngọ nguậy, làn da bị kéo ra, đau đớn đến khó mà chịu đựng nổi, Trọng Từ nhắm chặt hai mắt lại, mồ hôi lạnh ứa ra ướt đầm, cả người run run, cắn nát môi dưới cố gắng chịu đựng.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, có lẽ khoảng chừng một hai ngày thì những đau đớn trên mới bắt đầu biến mất.

Trọng Từ thở dài một hơi để phát tiết sự đớn đau trong thời gian qua, nằng mệt mỏi mở mắt xem xét thử thì nhìn thấy cánh tay bị bẻ gãy của nằng quả nhiên đã liền lại, làn da đã khôi phục đầy đủ lại, trên đùi cũng cảm giác được đã có lại sức lực.

Theo như lời của Yến Thực Châu nói thì trước mắt đám người của Ngọc Hư Từ không có mặt ở Côn Luân, hiện tại chính là cơ hội tốt nhất để đi ra ngoài, nhưng mà năm cái khóa tiên này vừa khóa chặt thân thể nằng, đồng thời cũng khóa luôn hồn phách nằng, cho dù là ma vương pháp lực cao cường mà bị khóa lại như thế cũng không thể nào trốn thoát được, vậy nằng làm sao mà thoát ra được đây?

"Chú ý trên đỉnh đầu muội." Lời của Yến Thực Châu chợt vang lên trong đầu.

Nhưng mà trên đỉnh đầu nằng cũng là băng đen giống như xung quanh, vừa ẩm ướt lại vừa cứng rắn, thật sự là không có chỗ nào kỳ lạ cả.

Trong lòng Trọng Từ biết rõ nếu Yến Thực Châu nói ra những lời này thì tất nhiên là có lý do của nằng ta, bởi vậy nằng tập trung linh lực vào hai mắt, cẩn thận tìm tòi một hồi lâu, rốt cục cũng phát hiện ra ở một khối băng trên vách đá có rất nhiều dấu vết gồ ghề, nhưng bởi vì băng vốn là thứ trong suốt không có màu sắc nên nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy có gì khác lạ, bởi thế không trách được đám người của Ngọc Hư Từ không để ý đến nó.

Trọng Từ khẽ cười.

Linh lực trong người nằng đã được khôi phục lại nên việc thi triển thuật pháp càng thêm dễ dàng hơn, chỉ nghe thấy một tiếng "Răng rắc" rồi một khối băng đen vỡ tan ra, nhìn lại chỉ thấy có một vết rất sâu khoét vào tảng băng nằm ở trên đầu Trọng Từ, thời gian trôi qua tiên khóa có trăm loại biến hóa thì chìa khóa cũng không ngừng thay đổi qua trăm loại theo lẽ tự nhiên, khoảng chừng một tuần trà nhỏ trôi qua thì khối băng kia rốt cục cũng biến thành một chiếc chìa khóa chắc chắn.

Trọng Từ nhẹ nhàng thổi linh khí đem cái chìa khóa hình thành từ băng kia tra vào ổ khóa ở bên tay phải.

Lần thứ nhất tra vào, không được;

Lần thứ hai tra vào, không được;

Lần thứ ba tra vào, vẫn là không được;

Lần thứ tư tra vào...

.....

Cuối cùng, không biết đã qua bao nhiêu lần nhưng trong bóng đêm tối đen, lạnh giá chợt truyền đến một tiếng vang "Lạch cạch" nhỏ, khóa tiên ở cổ tay phải của nàng đã cách lên một tiếng và được mở ra.

Như được một sức mạnh to lớn cổ vũ, Trọng Tử cảm thấy tin tưởng hơn rất nhiều, dùng cùng một biện pháp như thể tháo bỏ bốn cái khóa còn lại, chỉ một lát sau rốt cục thân thể nàng lại được tự do một lần nữa.

Quần áo của nàng đã cũ nát và rách rưới đến mức không chịu nổi, tay áo cũng chỉ còn có một nửa, trống rỗng vắt trên vai nàng, ngay cả khi là như thế, nàng vẫn cảm nhận được một sự nhẹ nhàng mà từ trước tới nay chưa từng có được, cả người nàng nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất.

Nhưng vừa chạm chân xuống đất còn chưa kịp đứng vững, cả người bỗng nhiên bị mất cân bằng lập tức ngã nhào sang một bên.

Ban đầu nàng còn tưởng rằng nguyên nhân là do chân nàng lâu lắm rồi không hoạt động cho nên chưa kịp thích ứng, bởi vậy Trọng Tử cố gắng giầy dựa rồi bò lên gắng sức đứng dậy nhưng bước đi được hai bước vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, liền đứng lại quan sát thật cẩn thận sau đó mới phát hiện, thì ra do xương chân của nàng bị bẻ gãy thành mấy đoạn nhưng lại bị bỏ mặc không được xử lý cứ thế mà liền lại cho nên bị gấp khúc không thẳng, hai chân một chân dài một chân ngắn, nhưng khi nhìn lại hai cánh tay của nàng thì thực sự cũng không tốt hơn bao nhiêu, trong đó có một bàn tay còn bị chia ra phía ngoài, ngoặt qua một bên nhìn dị dạng đến đáng sợ.

Trọng Tử mơ mơ màng màng, chậm rãi đưa hai tay xoa lên mặt của mình.

Chỉ cảm nhận được dưới bàn tay nàng là một làn da thô ráp đến cực độ, dường như chỉ là một lớp da bao phủ lên xương cốt mà thôi, chỉ cần nghĩ cũng có thể tưởng tượng ra được là xấu xí đến nhường nào, trách không được vì sao Nguyệt Kiều khi nhìn thấy nàng lại có vẻ mặt ghê tởm như vậy, nàng hiện tại đã trở nên thực sự đáng sợ như thế sao?

Chẳng có gì phải lo lắng cả, dù sao thì nàng cũng không cần người khác thích nàng.

Trọng Tử tự an ủi mình, cố gắng hết sức nở một nụ cười trên khóe miệng, đem mái tóc dài khô ráp đã muốn chấm đất quấn quanh vài vòng trên cổ mình, bước khập khiễng từng bước đi ra cửa trước.

.....

Con gái của Mộng ma lên vào Nam Hoa ẩn thân hơn mười năm mà không bị phát hiện, tin tức này lan truyền ra ngoài khiến cho tiên giới ai nấy đều khiếp sợ, tiếp theo lại lập tức truyền đến một tin tức càng chấn động hơn nữa, một tội đồ của Nam Hoa trốn thoát khỏi băng lao ở núi Côn Luân! Băng lao ở Côn Luân là chốn nào chứ, thế nhưng lại có kẻ trốn thoát ra được. Chỉ cần ai nghe được tin tức này cũng trợn mắt há hốc mồm khiếp sợ.

Nhưng mà kẻ tội đồ có được vận may kia chỉ là một cô gái khoảng hai mươi tuổi mà thôi, và cũng là người duy nhất trốn thoát khỏi băng lao trong lịch sử của Côn Luân từ trước cho đến nay. Càng may mắn hơn nữa là các đệ tử của Côn Luân chỉ bị nàng đánh cho hôn mê chứ không hề gây ra thương vong gì, chỉ cần dựa vào điều này cũng biết rằng nàng không có ý làm hại người khác, nhưng mà nàng là trời sinh sát khí trải qua hai kiếp vẫn không diệt trừ được, nên dù sao cũng làm người ta phải kiêng kỵ, tuyệt đối không thể để Cửu U mà cung tìm được nàng trước.

Mọi người khi bàn đến việc này không những không dám khinh thường mà ngược lại trong ngữ khí còn mang theo ba phần bội phục nữa, rốt cuộc thì đồ đệ của Lạc Âm Phạm cũng không giống như những người bình thường khác.

Ba ngày sau, Lạc Âm Phạm truyền lệnh khắp tiên môn tróc nã nghiệt đồ.

Nhưng mà nữ đồ đệ kia lại đột nhiên mai danh ẩn tích, giống như bị bốc hơi biến mất khỏi cõi đời này rồi, cho dù có lục tung cả đất trời lên cũng không hề thấy bất kỳ bóng dáng hay tung tích gì cả.

.....

Dòng suối nhỏ trong lành chảy qua đỉnh núi xanh màu ngọc bích, hai bên dòng suối là những bụi trúc xanh xanh bao phủ, một ngôi nhà tranh nhỏ ẩn mình bên trong rừng trúc, nếu như không cẩn thận quan sát thì rất khó phát hiện sự tồn tại của nó.

Một chiếc thuyền nhỏ trôi lững lờ trên dòng suối trong vắt, trên thuyền có một nữ tử đang ngồi, trên người nàng mặc một chiếc áo bào trắng cực kỳ rộng, rộng đến mức nhìn như nó quá thùng thình so với thân thể gầy yếu của người con gái ấy. Trong tay nàng đang ôm một cái giỏ lớn đựng thuốc được đan bằng trúc, bên trong giỏ có rất nhiều thảo dược, nhìn nàng chỉ thấy mái tóc dài buông xuống sau lưng, làn da tái nhợt thô ráp thật đáng sợ, trên làn da hiện lên rõ ràng những dấu vết bị tổn thương do giá rét, chỉ có duy nhất đôi mắt phượng kia là có sinh khí, có lẽ là vì khuôn mặt của nàng quá gầy yếu cho nên càng làm tăng thêm vài phần sáng rực rỡ hơn nữa.

Chiếc thuyền nhỏ cập vào bờ, người con gái ấy cố hết sức đứng lên mang theo cái giỏ thuốc đang ôm trong tay rời khỏi thuyền, nhìn nàng khập khiễng bước đi từng bước để lộ ra tư thế kia, đúng thật là một người què quặt.

Trong căn phòng tối tăm ánh sáng mờ nhạt chiếu rọi, phía trên chiếc giường có một thiếu niên mười lăm sáu tuổi đang nằm, vừa thấy nàng bước vào trong phòng, thiếu niên kia vội vàng ngồi dậy, miễn cưỡng cười nói: "Ty ty đã quay lại rồi."

Người nữ tử kia không nhìn y mà chỉ "Ừ" một tiếng rồi buông giỏ thuốc xuống bước đến bên cạnh bếp lò đổ ra một chén thuốc đưa cho y.

Thiếu niên kia dường như có chút do dự nhưng cuối cùng đưa tay nhận lấy chén thuốc uống cạn rồi sau đó lặng lẽ nhìn nàng.

Nữ tử kia dường như cũng nhìn ra được những suy nghĩ trong lòng của người thiếu niên, nên cười cười: "Người đừng vội, qua hai ngày nữa vết thương lành hẳn là có thể đi được rồi."

Người thiếu niên kia nghe nàng nói thì xấu hổ vô cùng: "Đội ơn tỷ tỷ đã cứu giúp tiểu đệ, nhưng không biết tỷ tỷ ở tiên môn nào, ngày khác..."

"Ta cứu người chỉ là đúng dịp mà thôi, người không cần phải ghi tạc trong lòng." nữ tử kia thản nhiên ngăn lời thiếu niên lại: "Tính ta trời sinh xưa nay vốn thích im lặng, không quen với việc có người khác đến quấy rầy, mong rằng sau khi người ra ngoài thì đừng nhắc đến ta với người ngoài."

Người thiếu niên vội nói: "Xin tỷ tỷ cứ yên tâm, tiểu đệ sẽ không nói với người khác về tỷ tỷ đâu."

Nữ tử kia nghe thấy thế liền gật đầu rồi xoay người bước ra khỏi cửa.

.....

Những thân trúc xanh tươi nhẹ nhàng lay động bên dòng suối nhỏ, trong lòng suối những viên đá cuội màu xanh, màu trắng ngăm mình dưới làn nước suối trong vắt, nhìn qua vô cùng trong trẻo và đáng yêu, từng cơn gió nhẹ thổi qua, mặt nước lại được phủ một lớp cánh hoa anh đào màu hồng phấn, thật đẹp vô cùng.

Ngày ngày trong núi cũng thật thanh nhàn, ban ngày vừa mới ngồi xuống cạnh dòng suối một lát mà đã đến đêm đen rồi, thời gian trôi qua thật nhanh, mới đó mà đã mấy ngày rồi, Trọng Từ ngồi bên cạnh dòng suối, ngẩng mặt nhìn bầu trời xa tít, mờ mịt trên cao.

Ánh tịch dương dần dần chìm xuống, màn đêm buông xuống, trên bầu trời một vầng trăng non mỏng manh treo lủng lẳng, xa xa là những ngôi sao sáng lấp lánh trên màn đêm hiu quạnh, tĩnh mịch.

Tinh Xán cũng không ở bên cạnh nàng.

Trọng Từ khẽ cúi đầu, cố gắng lấy hết dũng khí, chậm rãi vén ống tay áo rộng thùng thình lên, bên dưới lớp áo chột lộ ra cánh tay trái nhìn thật đáng sợ, cánh tay kia từng bị người khác bẻ gãy thành mấy đoạn, sau đó những đoạn xương một lần nữa được nối lại với nhau nhưng nó chỉ đơn thuần là được nối lại mà thôi, cho nên cánh tay nàng bị gấp khúc không thẳng như bình thường, nhìn qua chỉ thấy dị dạng đến cực độ, ngay cả chính nàng nhìn mà còn thấy ghê tởm.

Bộ dáng này của nàng quả thật là cực kỳ xấu xí hệt như yêu ma, không ai đủ can đảm tình nguyện liếc nhìn nàng một cái, chính nàng còn cảm thấy sợ thì chẳng trách được người khác lại sợ hãi đến vậy.

Trọng Từ khẽ cười khổ.

Hôm nay, khi nàng trở về ngôi nhà tranh thì quả nhiên không còn nhìn thấy người thiếu niên kia nữa, chỉ còn lại một tờ giấy nói lời cảm tạ nàng. Thật ra đối với những sự việc như thế này nàng vốn không để ý nhiều, chẳng qua lần này nàng tiện tay cứu y từ trong miệng một con yêu núi mà thôi, nghe y nói y là đệ tử của Trường Sinh Cung. Mấy ngày nay tuy rằng y ở cùng một chỗ với nàng nhưng lúc nào cũng lo lắng, đề phòng, trong người lúc nào cũng nom nớp, sợ hãi nhưng lại ngượng ngùng không dám nói, thái độ của y làm sao mà nàng không nhìn ra được kia chứ.

Ngồi nhớ lại những chuyện đã qua, lúc ấy cánh cửa ở bên ngoài bằng lao có phong ấn, nên căn bản là nàng không có cơ hội nào để trốn thoát, nhưng thật may mắn ở bên ngoài có một đệ tử vô ý đặt cánh tay trên cửa sổ nhỏ, mà nàng thì chỉ cần một ngón tay thôi cũng đủ lắm rồi. Nàng lập tức dùng Di hồn thuật trước đem hồn phách hai người tạm thời trao đổi rồi thừa dịp tên đệ tử kia còn chưa kịp phản ứng lại, nhanh chóng che đi thân thức của y trên thân thể mình. Sau đó nàng tìm cách lấy được chìa khóa mở cửa bằng lao và mang thân thể mình ra ngoài, từ đó về sau tất nhiên là vậy khốn rồi công kích, đũa giết, nhưng chính nàng cũng không biết rốt cuộc mình đã làm thế nào mà lao thật nhanh ra khỏi cửa rồi rời khỏi Côn Luân được, thực sự cho đến bây giờ khi nghĩ về tình hình lúc đó, ngay cả chính nàng cũng hiểu được là điều này thật khó mà lý giải.

Sau khi trốn khỏi Côn Luân được một tháng, Trọng Từ mới biết tin Yên Thực Châu đã bị xử tử, thực sự đến tận bây giờ nàng vẫn cảm thấy rất mơ hồ. Chẳng rõ cảm giác đó là hận? Là thoải mái? Hay là khổ sở nữa? Nàng thực sự không biết.

Bản thân nàng rơi xuống tình cảnh này, đúng thật là do một tay Yên Thực Châu tạo thành.

Nhưng mà trong trí nhớ của mình, Trọng Từ vẫn còn nhớ rất rõ ràng, Yên Thực Châu chính là vị tỷ tỷ tính tình tùy tiện kia, là người đã từng đem nàng ôm vào trong ngực an ủi mỗi khi nàng khóc, từng ở bên cạnh dốc lòng chăm sóc nàng khi nàng bị thương, từng ra tay giúp đỡ nàng mỗi khi nàng bị kẻ khác bắt nạt, từng lên lút tán gẫu với nàng những chuyện buồn đưa bán táo của tiên môn rồi sau đó hai người ôm nhau cười thật vui sướng, và cuối cùng cũng chính là Yên Thực Châu đã dùng tánh mạng mình để cứu nàng ra khỏi bằng lao, để nàng lấy lại được sự tự do của mình.

Có lẽ, trong lòng nàng vẫn cảm thấy rất đau lòng, nhưng nàng của hiện tại đã không còn đủ sức để hận ai nữa rồi.

Hiện tại Trọng Từ đang ở một nơi xa xôi hẻo lánh, núi rừng phủ kín non nước vây quanh, cảnh sắc u nhã như thế này, nàng ở trong này đã gần một năm hoàn toàn ngăn cách với cuộc sống bên ngoài, rất thanh tĩnh, khi màn đêm buông xuống nghe thấy tiếng gió thổi qua rừng trúc xào xạc, nàng lại có được cái cảm giác như mình đã quay trở về ngọn núi ngập tràn những thân trúc tím kia, lúc này nàng sẽ đem những ký ức tươi đẹp nhất ở nơi đó trong kiếp trước và cả kiếp này của nàng cùng hồi tưởng lại.

Trong lòng nàng có rất nhiều điều muốn nói, cũng có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng nàng thực sự không có dũng khí để làm điều đó.

Về phần Tần Kha và Trác Hạo, nghe nói là từ khi nàng bị giam vào băng lao cả hai người đều bế quan tu luyện, từ đó đến giờ vẫn chưa hề đi ra, hai người bọn họ - một tiểu công tử kiêu ngạo và một thiếu niên hết sức lông bông đều có cùng suy nghĩ là phải hết sức bảo vệ nàng.

Ngoài ra còn có bá bá mà ngày trước đã đưa nàng đến Nam Hoa, trước đây khi còn ở Nam Hoa mỗi năm nàng thường xuống núi thăm hỏi người hai lần, hiện tại người vẫn chưa biết nàng đã xảy ra chuyện. Chỉ sợ là ba bốn năm nay không gặp nàng, nhất định là người rất thất vọng và khổ sở, nàng thật sự rất muốn trở lại bên cạnh bá bá, được ngồi nói chuyện với người, ở cùng người trồng cây, gieo hạt sống qua ngày. Nhưng hiện tại vì tiền môn đang tróc nã nàng, bọn họ nhất định sẽ theo dõi bá bá rất chặt chẽ, bởi vậy ngay cả báo tin cho bá bá nàng cũng không thể làm được.

Nhưng mà cho dù có làm được thì cũng thế bởi vì với bộ dáng hiện tại này của nàng mà để cho người khác nhìn thấy quả thật là không hay chút nào, tốt nhất là không để ai nhìn thấy sẽ không liên lụy người khác phải cảm thấy thương tâm.

Trọng Tử chợt nhìn về phía chân trời xa xa, ở nơi đó có một đám mây lớn đang hướng về phía này mà bay tới.

Bầu trời đêm bất chợt sáng bừng lên, sao lại như thế này?

Trong giây lát, đầu óc nàng lập tức nghĩ đến chuyện gì đang xảy ra, tâm can của Trọng Tử chợt trầm xuống, nàng liền bắt chập mọi thứ khác ngay tức khắc đứng lên, thi triển thuật độn thổ mà bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 44: Ma đạo

"Nghe chớ! Muốn trốn đâu, còn không mau quỳ xuống nhận tội, đưa tay chịu trói!" Trọng Tử vừa mới chạy đến chân núi bất chợt nghe tiếng quát lớn, nàng ngược mặt nhìn lên chỉ thấy trước mặt mình là một đám người đang đứng giữa không trung, có Ngu Độ, có Mẫn Văn Trung, có chương giáo Côn Luân Ngọc Hư Tử, còn có Minh cung chủ Trường Sinh Cung...

Ánh mắt của Trọng Tử dừng lại trên người của một tên thiếu niên đang đứng bên cạnh Minh cung chủ, nàng tức giận nhìn y.

Tên thiếu niên kia bị ánh mắt của Trọng Tử làm cho chợt dạ, hoảng hốt lui về phía sau một bước: "Ngươi... là tội đồ của tiên môn!"

Trọng Tử chỉ "À" lên một tiếng rồi cất giọng đầy châm chọc: "Ngươi nên cảm thấy bản thân ngươi rất may mắn đi, bởi vì mạng của ngươi là do kẻ tội đồ tiên môn ta đây cứu sống."

"Cậu ấy báo tin về ngươi chính là đã lập công lớn cho tiên môn," Mẫn Văn Trung quát lớn, "Ngươi tự tiện trốn ra khỏi băng lao ở Côn Luân, nếu như không có cậu ấy báo thì ngươi còn muốn trốn bao lâu nữa?"

"Vi sao ta lại phải trốn chứ!" Trọng Tử tức giận nắm chặt hai nắm tay của mình lại, ánh mắt vẫn không hề rời khỏi người tên thiếu niên kia, "Ta chưa hề làm chuyện xấu gì, cũng chưa bao giờ giết một người nào, lại càng không hề vong ân phụ nghĩa, các người luôn miệng nói rằng tiên môn của các người là quang minh chính đại nhưng sự thật thì như thế nào chứ, các người chỉ làm ra cái sự quang minh chính đại cao ngút trời như vậy mà thôi, còn bên trong thì mặc kệ và dung túng cho những tên đồ đệ lòng dạ bất chính, mặt người dạ thú, vì sao các người lúc nào cũng cố tình muốn ép ta tới đường cùng như vậy?"

Cả đám người kia nghe Trọng Tử mắng mà cảm thấy hổ thẹn không một ai nói gì, tên thiếu niên kia lại càng xấu hổ hơn, cúi gầm mặt xuống.

Mẫn Văn Trung giận dữ mắng nàng: "Dùng sát khí đã thương người khác mà ngươi còn không chịu nhận sai!"

"Đó là do Nguyệt Kiêu có ý đồ xấu xa, lòng dạ bất chính, tự làm tự chịu!"

"Ngươi dám làm càn!"

"Thôi, đừng nói nữa" Ngu Độ giơ tay lên ngăn Mẫn Văn Trung lại, nghiêm khắc nói, "Nể mặt sư phụ ngươi, nếu như ngươi tự mình quay lại băng lao thì việc này ta sẽ không truy cứu nữa, ngược lại nếu như ngươi cố tình chống đối thì ta sẽ xử trí theo giáo quy!"

"Ta không làm gì sai, vì sao phải quay lại cái chốn quỷ quái đó!" Trọng Tử cắn răng nhìn khắp xung quanh rồi quay người bỏ chạy, nhưng bất chợt lại bị một sức mạnh vô hình đánh ngược trở về khiến nàng ngã lộn đầu xuống dưới một gốc cây.

Một tiên nhân áo trắng lặng im nhìn nàng, khuôn mặt không có chút biểu cảm nào.

Trọng Tử vừa nhìn thấy người đó lập tức cúi thấp mặt xuống, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm "Sư phụ."

"Quay trở lại bằng lao."

Ngay cả người mà cũng không chịu buông tha cho nàng sao? Trọng Tử vẫn cúi thấp đầu xuống như trước khiến cho mái tóc dài phủ xuống che khuất cả khuôn mặt nàng, cố gắng chịu đựng những cơn đau nhức đang truyền đến khắp thân thể, chậm rãi bám vào thân cây đứng lên, tận dụng hết sức lực của mình để đứng thẳng người, hai cánh tay của nàng giấu kín bên trong ống tay áo.

Lạc Âm Phàm tạm thời dời ánh mắt từ trên người Trọng Tử chuyển sang phía Ngu Độ, lạnh lùng nói: "Ma kiếm và Thiên Ma Lệnh đã bị đánh cắp."

Hắn vừa dứt lời lập tức cả đám người đều ồ lên.

Thì ra đã phát sinh ra chuyện động trời như thế này, trách không được vì sao hắn lại đến đây để chủ trì mọi việc, Ma kiếm và Thiên Ma Lệnh vốn được cất giấu ở một nơi vô cùng bí mật trong Nam Hoa, thế mà giờ lại phát sinh ra sự việc như thế này, không cần nghĩ cũng biết tất nhiên là do bên trong Nam Hoa có gian tế rồi, Ngu Độ lập tức biến sắc: "Là do ai làm!"

Lạc Âm Phàm không trả lời.

Đầu tiên là con gái của Mộng Ma ẩn nấp trong Nam Hoa hơn mười năm trời mà không bị phát hiện ra, bây giờ lại xảy ra việc gian tế đánh cắp Thiên Ma Lệnh và Ma kiếm, phen này Nam Hoa quả thực là vô cùng mất mặt rồi, vốn nghĩ rằng hắn không tiện nói rõ ràng chuyện này trước mặt mọi người cho nên Mẫn Vân Trung không khỏi bị chấn động, càng nghĩ lại càng vội vàng, gấp rút, lập tức rút Phù Đồ Chương ra giương lên: "Trước tiên, cần xử trí nghiệp chương này xong rồi tính tiếp!"

Trọng Tử cũng không hề trốn tránh.

Sự việc đã đi đến nước này thì chết có gì là đáng sợ đâu chứ, nhưng mà cho dù có chết nàng cũng phải biết được sự áy náy của sư phụ nàng trong những năm qua là thật hay là giả!

Lạc Âm Phàm còn chưa kịp ra tay ngăn cản thì đã có người nhanh hơn một bước, nhảy qua đứng chắn trước mặt Trọng Tử. Sự việc xảy ra bất thành lình khiến Mẫn Vân Trung kinh hãi, vội vàng thu chiêu lại, nhưng cho dù là y đã thu chiêu rất mau lẹ nhưng người nọ vẫn bị đánh trúng, cả người quay cuồng ngã xuống đất.

Vật áo trắng trước mặt nàng bị một ngụm máu đỏ phun lên thấm ướt đẫm, Trọng Tử sững sờ một lúc lâu, rốt cục cũng ngược mặt lên nhìn người nọ: "Thành Phong đại ca?"

Một cơn gió thổi qua làm ống tay áo bay lên để lộ ra cánh tay dị dạng của Trọng Tử, tất cả mọi người có mặt ở đây nhìn thấy cánh tay của nàng mà như hớp phải một ngụm khí lạnh, những tiên nhân có chút mềm lòng đều quay mặt đi không đành lòng nhìn lại một lần nữa, bọn họ đã sớm được nghe nói về chuyện Lạc Âm Phàm xử trí nàng, nhưng theo như những lời đồn đãi bấy lâu nay thì hắn đối với đồ đệ này vô cùng trân trọng, bởi vậy không ai có thể tưởng tượng được hắn lại xuống tay nặng như vậy.

Lạc Âm Phàm cũng khiếp sợ nhìn Trọng Tử, nhìn khuôn mặt của nàng, cánh tay nàng, nhìn nàng từng bước từng bước khập khiễng đi qua mà sắc mặt trắng bệch.

Hai kiếp là thầy trò cũng là hai kiếp tổn thương sâu sắc.

Ba năm qua, phần lớn thời gian hắn đều bề quan tu luyện, trong thâm tâm hắn cũng từng nghĩ việc đi thăm con bé nhưng trước sau gì hắn cũng không có dũng khí đối mặt với con bé. Hắn có thể giấu diếm được mọi người nhưng lại không nghịch được ý trời. Không làm tổn thương đến con bé được không? Không thể, hắn không thể lấy an nguy của tiên môn thậm chí lục giới ra để đặt cược được; Hay là lại dùng một kiếm giết chết con bé để mãi mãi diệt trừ hậu hoạn? Cũng không được, vì hắn không thể nào xuống tay một lần nữa. Hắn phé xương tủy của con bé chỉ vì muốn không chế sát khí trời sinh, hắn thả rằng để cho con bé sống không bằng chết, để cho con bé sống oan khuất khổ sở trong bằng lao, cũng không thể cam nguyện đứng nhìn Trọng nhi của hắn biến mất một lần nữa.

Nhưng mà khi tận mắt nhìn thấy con bé bị biến thành bộ dạng như thế này xuất hiện ở trước mắt hắn, hắn chỉ hối hận đã không thể dùng một kiếm giết chết con bé ngay lúc ấy.

Cho dù là ở kiếp trước hay kiếp này, Trọng nhi của hắn lúc nào cũng là một cô gái thông minh, lanh lợi, luôn luôn xuất hiện trước mặt hắn với dung mạo mới mẻ và xinh đẹp nhất, dù chỉ với một cây trâm gỗ cài lên mái tóc dài, đen nhánh, hoặc chỉ đơn giản là thay đổi cách búi tóc, mỗi khi hắn đi xa trở về điều đầu tiên hắn phát hiện ra là đồ đệ của hắn chỉ cần thay đổi một thứ đơn giản hay thô sơ nhất cũng trở nên đẹp hơn rất nhiều. Một kẻ được mệnh danh là lạnh nhạt, vô tình vô dục như hắn, cho dù không có ý này nọ đi chăng nữa thì hắn cũng biết rằng đồ đệ của hắn là người con gái đẹp nhất trong tiên môn.

Nhưng giờ đây người đang đứng trước mặt hắn thực sự chính là người con gái đẹp nhất đó hay sao?

Mái tóc dài đen mượt ngày nào đã trở thành mái tóc khô vàng xơ xác, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp như trăng rằm giờ đây khô quắt lại, làn da mịn màng, trắng muốt như tuyết nay trở nên trắng bệch thô ráp bởi vì bị đóng băng trong bằng lao tối tăm nhiều năm, còn có đôi tay thon dài, ngọc ngà trước đây... Đôi tay ấy đã bị hắn nhấn tâm bẻ gãy nát thành mấy đoạn nhưng không được xử lý đúng cách chỉ thuận theo tự nhiên mà khép lại nên biến thành dị dạng vô cùng, cánh tay trái cong cong thành hình vòng cung thực kỳ quái, cánh tay phải thì quanh co khúc khuỷu, bàn tay lại chìa ra ngoài ngoặt sang một bên. Nhìn con bé lúc này không khác gì một yêu ma, hình dáng ghê sợ khiến người khác phải khóc thét mà không dám ngược nhìn.

Con bé... sẽ hận hân ư?

Lạc Âm Phàm cảm thấy hoảng hốt đến cực độ, mắt nhìn Trọng Từ cúi người xuống ôm lấy Thành Phong, muốn mở miệng nói với nàng nhưng lại nói không ra lời.

.....

"Thành phong đại ca," khuôn mặt của Trọng Từ không chút thay đổi, sau một lúc lâu mới thấp giọng hỏi, "Đại ca muốn biết điều gì?"

"Ta... Không thể nhìn thấy mặt nàng một lần cuối cùng," Thành Phong cố gắng hết sức nói, "Ta chỉ muốn hỏi mọi một điều thôi, lúc nàng ra đi có nói thêm gì không?"

Trọng Từ im lặng một lát, nói: "Tỷ tỷ cảm thấy có lỗi với đại ca."

Thành Phong nghe nàng nói mà cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều: "Từ lúc mọi gặp chuyện không may, Thực Châu thường hay nói nàng cảm thấy rất áy náy trong lòng, từ đó ta đã sớm hoài nghi chuyện của mọi nhất định có liên quan đến nàng, chỉ là ta cố gắng tránh né không chịu tin vào sự thật mà thôi. Mọi thật sự đã bị nàng hại cho đến bước đường này nhưng nay nàng vì cứu mọi mà chết, ta cũng coi như miễn cưỡng cứu mọi một mạng, xin mọi hãy tha thứ cho nàng, có được không?"

Trọng Từ không trả lời chỉ khẽ gật đầu.

Thành Phong nhìn thấy nàng đồng ý thì hài lòng nhắm mắt lại chìm vào hôn mê.

Vô tình đã thương đệ tử của bốn môn, Mẫn Vân Trung vừa đau lại vừa tức, vội vàng ra lệnh cho các đệ tử ở hai bên xông lên cứu người, rồi lại mắng: "Thằng bé này bị ma nữ kia mê hoặc hết tâm trí rồi!"

"Tỷ tỷ là ma nữ thì đã sao nào?" Trọng Từ buông Thành Phong ra lạnh lùng nói, "Tiên môn các người vô tình nhưng ma nữ lại có tình, tỷ tỷ là thật lòng thật dạ đối với Thành Phong đại ca, bản thân ta là người bị tỷ ấy vu oan, hãm hại còn không oán hận, các người lấy tư cách gì để mà hận tỷ ấy?"

Mẫn Vân Trung nghe nàng mắng mà khựng người lại, im bất không nói tiếng nào.

Lạc Âm Phàm thấy tình hình như thế đang muốn mở miệng can ngăn thì bỗng nhiên xung quanh nổi lên một trận gió lốc thật quỷ dị.

Cát đá bị trận gió lốc kia cuốn bay lên rồi rơi xuống, trận gió lạ kia biến mất lập tức hiện ra khung cảnh thật mờ ảo, dưới tàng cây xuất hiện một bóng đen thon dài, theo sát phía sau y là tứ đại hộ pháp và ma binh đứng lơ lửng trong sương khói mịt mù, bởi vì sương khói chưa tan hết cho nên không nhìn thấy rõ có bao nhiêu người kéo đến.

"Cửu U!" Đám người trong tiên môn đều đoán được thân phận của người mới đến, ai nấy giật mình kinh hãi, đều tự giác đề phòng.

Vùng đất này rất gần với ranh giới của Ma giới, nhìn tình hình này thì xem ra bọn họ đã kinh động đến ma cung rồi, nhưng không thể tưởng tượng được thanh thế của bọn họ lại lớn như vậy, ngay cả ma tôn Cửu U mà cũng tự mình đến đây.

Trọng Từ ngược nhìn kẻ mặc áo đen kia có chút ngạc nhiên: "Vong Nguyệt?"

Vong Nguyệt gật đầu: "Là ta, ta tới đón ngươi."

Trọng Từ kinh ngạc hỏi lại y: "Đón ta? Đón ta đi đâu?"

"Đón ngươi đi ma cung, tiên giới khinh khi, chối bỏ, không dung chứa ngươi, vậy thì hãy gia nhập ma đạo đi."

"Ta... làm sao có thể nhập ma được!"

"Nhất niệm tiên nhập ma, nhất niệm ma thành tiên, ma và tiên về cơ bản là không có gì khác nhau cả."

Trọng Từ nhìn hắn, vẻ mặt vừa hoang mang lại vừa ngần ra như kẻ ngốc.

Tiên và ma không khác nhau sao? Đúng rồi, những kẻ thần tiên này nếu đem so với ma quỷ có lẽ cũng không thua kém bao nhiêu, những kẻ đó chỉ biết lừa nhau bức hại nàng, không cần biết phải trái trắng đen gì cả, mặc kệ sự oan uổng của nàng, bọn họ chỉ một lòng muốn nàng phải chết! Nói Ma giới dơ bẩn, chẳng lẽ tiên giới lại sạch sẽ hay sao? Tiên giới đã không buông tha cho nàng, một lòng ép buộc nàng đi đến bước đường cùng, vậy thì chỉ còn duy nhất con đường nhập ma này là nàng có thể đi mà thôi.

"Nghiep chương!" Lạc Âm Phàm nghe được những lời của Cửu U mà lửa giận bốc lên tới tận đỉnh đầu, giọng nói lập tức trở nên nghiêm khắc, "Y muốn dùng những lời lẽ như vậy để mê hoặc tâm trí của ngươi mà ngươi còn muốn nghe theo sao, còn không mau quay trở về với sư phụ, ngươi thật sự muốn rời bỏ sư môn sao?"

Rời bỏ sư môn? Những từ này quả nhiên là đã kích rất lớn đối với Trọng Từ, nàng lập tức hoàn hồn trở lại, xoay mặt nhìn Lạc Âm Phàm, cả người chột tràm mặt xuống.

"Không ai tức giận hay ép buộc được con cả, mau trở về bên cạnh sư phụ ngay." Lạc Âm Phàm mềm giọng lại, cất lực kìm chế sự tức giận nói với Trọng Tử, đồng thời trong tay áo bên phải âm thầm ngưng tụ linh lực, tính kéo mạnh Trọng Tử về bên này.

Trọng Tử bỗng nhiên nói: "Nếu như sư phụ cũng nghĩ giống như bọn họ, cho rằng con sẽ là mối nguy hại đối với lục giới, vì sao lúc trước người không để một kiếm kia làm cho con hồn phi phách tán đi, cần gì người phải cứu con chuyển thể để làm gì?"

Từng câu từng chữ trong lời nói của Trọng Tử khiến cho trái tim của Lạc Âm Phàm chợt trở nên nặng nề, thái độ và khuôn mặt hoàn mỹ của hắn rốt cục cũng hiện ra một sự bối rối.

Con bé đang hỏi cái gì vậy?

"Đúng vậy, Thực Châu tỷ tỷ đã đem trí nhớ trả lại cho con, con đã nhớ lại tất cả rồi," Trọng Tử ngược khuôn mặt xấu xí của mình lên, đôi mắt phượng của nàng nhìn thẳng vào Lạc Âm Phàm, cho tới bây giờ nàng mới tin được sự thật phũ phàng này, thì ra sư phụ của nàng, người mà nàng tin tưởng nhất trên đời cũng giống như bọn họ mà thôi, cũng không cần biết đúng hoặc sai, một lòng chỉ muốn nàng chết." Sư phụ đã tự mình ra tay giết con vì sao lại muốn cứu con làm gì?"

Nàng thực sự mơ hồ không hiểu rõ nguyên nhân vì sao người lại cứu nàng, đem đến kiếp sau cho nàng, lại ra sức che chở, bảo vệ nàng, có lẽ là bởi vì người thật sự áy náy chăng? Nhưng mà vì sao đến cuối cùng, người vẫn lựa chọn từ bỏ nàng, bỏ lại một mình nàng như thế?

Lạc Âm Phàm im lặng nhìn sang hướng khác.

Không có câu trả lời cho cả nàng lẫn hắn, bởi vì không ai có thể trả lời được câu hỏi này.

"Người không nên hỏi hắn," giọng nói của Vong Nguyệt vang lên, "Bởi vì người cứu người không phải là hắn, mà là Vạn Kiếp, Vạn Kiếp đã dùng phần hồn phách còn sót lại của mình trong Ma kiếm can một kiếm của hắn thay cho người, hơn nữa còn có Thiên Chi Tà đã thiết đặt cơ quan ở trong điện trước đó mang hồn phách của người cất giấu đi nên mới giấu diếm được Ngu Độ, sau đó thì y đưa người đi chuyển thể."

Đại thúc, tàn hồn... Thì ra là thế!

Từ khi biết được sự thật cho đến bây giờ, nàng luôn có những điều mơ hồ không hiểu nổi, không hiểu vì sao người đã biết rõ là nàng vô tội mà vẫn nhẫn tâm xuống tay giết nàng như vậy, không hiểu vì sao người có thể giết nàng rồi lại muốn cứu nàng chuyển thể, lại càng không rõ người có thật sự áy náy và thương tổn hay không...

Thì ra tất cả đều là do nàng vọng tưởng, cho dù người đang đứng trước mặt nàng đây có áy náy thì đã sao chứ, nó không đại diện cho thứ gì cả, bởi vì người chưa bao giờ hối hận vì việc mình đã làm.

Người mà nàng không tiếc tánh mạng đi cứu đến cuối cùng lại dùng tánh mạng của mình để cứu nàng. Vì sao lại bị thương đến tột cùng như thế này.

Nước mắt tự nhiên rơi xuống trong im lặng, đôi mắt phượng của nàng ướt đầm lệ nhòa, Trọng Tử dường như trở nên vô tri vô giác, trái tim của nàng giống như đã chết đi vậy: "Người cứu con là đại thúc chứ không phải là sư phụ, đối với cái chết của con tuy rằng người cảm thấy áy náy nhưng chưa bao giờ hối hận, cho nên khi mọi việc lại tái diễn giống như trước đó, người vẫn quyết định sẽ làm như vậy, có đúng không?"

Mọi chuyện là như thế này sao? Lạc Âm Phàm khẽ nhắm mắt lại.

Hắn nghĩ rằng chỉ cần con bé không nhớ lại kiếp trước, quên hết mọi tổn thương thì thầy trò hai người có thể vĩnh viễn ở bên nhau như vậy, cho dù kiếp này con bé cũng phải chịu nhiều oan khuất nhưng ít ra hắn vẫn còn cơ hội cứu vãn, chỉ cần chờ đến khi hắn tu luyện thành kính tâm thuật, hắn sẽ lập tức đón con bé ra ngoài, dù cho con bé bị biến thành phế nhân cũng không có gì phải lo lắng cả, hắn sẽ che chở cho con bé mãi mãi, không để cho bất cứ kẻ nào khinh thường hay bắt nạt đồ đệ của hắn hết.

Nhưng mà trên đời này những thứ phải đến cuối cùng cũng sẽ đến, điều hắn lo lắng nhất đã xảy ra rồi.

Một kiếm vô tình kia làm sao hắn có thể bù đắp lại cho con bé đây? Hắn lấy cái gì để bù đắp được chứ?

"Trọng nhi!" Hắn cất giọng trầm thấp gọi nàng rồi khẽ thờ dài dài áy náy.

Trọng Tử chỉ đứng đó cười vô lực.

Đúng rồi, người là thần tiên, là thủ tọa tiên môn người người đều kính ngưỡng, cả đời người làm bất cứ việc gì cũng đều vì tiên giới. Sự thái bình của tiên môn, sự an bình của chúng sinh, là tất cả những gì mà người suốt đời bảo vệ, ngoài những thứ đó ra người không thể dung nạp thêm bất kỳ thứ gì nữa, bởi vậy người bỏ qua nàng cũng đúng thôi, đó chính là sự lựa chọn sáng suốt nhất của người. Mãi mãi khắc sâu trong tâm trí nàng hình ảnh vị tiên nhân áo trắng trẻ tuổi, nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, đi từng bước một lên Tử Trúc Phong;

Mãi mãi khắc sâu trong tâm trí nàng hình ảnh người kéo bàn tay nàng nói: "Có sư phụ ở đây, không ai dám bắt nạt con nữa đâu."

Nhưng lời nói kia nhất định chỉ là một lời hứa hẹn thoáng qua mà thôi.

Nàng yêu thương người vô cùng, cũng vì yêu thương người mà bảo vệ hết tất cả những thứ thuộc về người, vì nàng thể nhỏ sức yếu nên nàng chỉ có thể

liều mạng trợ giúp người bảo vệ những thứ người trân trọng, người cần bảo vệ ấy, nhưng người lại không hề hay biết, không hề tin tưởng nàng.

Trọng Từ chưa xót: "Con không sai, sư phụ cũng không sai."

Trên đầu lưỡi rồi khắp trong khoang miệng lan tỏa xuống tận đáy lòng hoàn toàn là mùi vị của sự chua xót đến vô tận, Lạc Âm Phàm như muốn nói gì đó rồi lại thôi, cuối cùng hần chỉ nhẹ giọng: "Con có hôm nay, tất cả đều là lỗi của sư phụ, sư phụ xin lỗi con." Nói tới đây, hần nhìn chăm chăm vào mắt Trọng Từ, ánh mắt và giọng điệu đều trở nên nghiêm khắc: "Nhưng Trọng nhi, nhập ma cũng không phải là mong muốn của con, con thật sao muốn nhìn thấy cảnh máu chảy thành sông, lục giới bị giết sao?"

"Con còn có sự lựa chọn nào khác sao?"

"Hãy cùng trở về với sư phụ."

"Trở về để nhận lấy cái chết sao sư phụ?"

"Chỉ cần sư phụ còn sống trên đời này một ngày, nhất định sẽ không cho để cho con chết."

"Sư phụ đã hứa với con quá nhiều rồi, nhưng sự tín nhiệm của con đã đến giới hạn, sự áy náy của sư phụ không thay đổi được thứ gì hết, con nhập ma nhất định là ý trời, người không thể ngăn cản được cũng không thể thay đổi được đâu!"

"Không phải!" Lạc Âm Phàm quả quyết nói, "Trên đời này không có gì là hoàn toàn chắc chắn cả, nhập ma hay thành tiên tất cả đều phụ thuộc vào chính bản thân con."

"Phụ thuộc vào chính bản thân con sao?" Trọng Từ chỉ khẽ lắc đầu, "Mọi việc xảy ra cho tới bây giờ hoàn toàn không phải do bản thân con gây ra, nhưng tất cả các người đối xử với con như vậy chẳng phải là vì tin tưởng vào ý trời đó sao? Thật ra sư phụ cũng hy vọng con sẽ thực sự trở thành ma có phải không, vì như vậy thì sư phụ có thể dùng một kiếm giết con mà không cần phải áy náy gì cả."

"Trọng nhi!" Hần không thể phủ nhận rằng hần đã từng có suy nghĩ như vậy trong đầu, nhưng mà hiện tại... Hần thà rằng cam nguyện làm cho con bé xương cốt đứt thành từng khúc, phải sống đau đớn trong băng lao cũng không cam nguyện nhìn con bé chết đi một lần nữa, hần sợ cái cảm giác con bé lại biến mất trước mắt hần, hần sợ thật sự rất sợ, cái cảm giác đó không chỉ xuất phát từ sự áy náy mà nó còn ẩn chứa một cảm giác mà hần không thể giải thích được, hai kiếp là thầy trò con bé đối với hần mà nói, không phải không quan trọng, không phải không cần thiết mà là ngược lại.

Vong Nguyệt nói: "Vạn Kiếp vì cứu người mà hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh, người thực sự cam tâm đem tánh mạng của mình giao cho bọn họ dễ dàng như vậy sao?"

Trọng Từ nghe Vong Nguyệt nói mà đờ đẫn cả người.

"Tiểu Trùng nhi, con sẽ không thích sống những ngày như này đâu, nhân lúc còn có thể quay đầu, nghe lời đại thúc, hứa với đại thúc, con nhất định không được nhập ma!", nhưng mà đại thúc không biết rằng, trên đời này ngoại trừ người ra thì tất cả mọi người ở nơi này đều hy vọng nàng nhập ma.

Mẫn Vân Trung, Ngu Độ, Ngọc Hư Từ...

"Người, còn có người, các người nữa," Trọng Từ nâng cánh tay lên chỉ thẳng vào từng người đang đứng trước mặt nàng, "Ta là trời sinh sát khí, thì đã sao! Ta chưa từng có tâm hại người, lại càng chưa từng phản bội Nam Hoa, nhưng các người luôn luôn gán những tội danh đó lên người ta, tiên giới các người có thể dung chứa một tên Nguyệt Kiều mặt người dạ thú như vậy, có thể dung chứa một tên đồ đệ vong ân phụ nghĩa của Trường Sinh cung như vậy, nhưng lại không thể dung chứa duy nhất một mình ta. Thực ra ta hiểu rất rõ cho dù ta có nhập ma hay không cũng chẳng có gì là quan trọng, thứ các người cần, chỉ là một cái cớ để đường đường chính chính giết ta mà không phải bận tâm suy nghĩ gì cả, chỉ khi nào loại bỏ được ta, làm cho ta hoàn toàn biến mất trên cõi đời này thì các người mới có thể an tâm."

Nàng xoay người chỉ thẳng vào Lạc Âm Phàm, thấp giọng xuống nói: "Người, cũng giống như bọn họ mà thôi."

Lạc Âm Phàm lắc đầu: "Con..."

"Thật sự thì sư phụ vốn không có một chút hối hận nào đối với những việc mình đã làm đúng không?"

Hối hận sao? Lạc Âm Phàm không thể trả lời được câu hỏi này của Trọng Từ.

Khi hần chém xuống một kiếm kia, hần đã nghĩ rằng tất cả mọi chuyện đến đây là chấm dứt, nhưng thực sự là hần chưa từng cảm thấy hối hận, ngay cả khi hần biết bản thân hần sẽ mãi mãi mang theo nỗi áy náy này cả đời cũng không hề hối hận. Nhưng mà Trọng nhi của hần đã quay trở lại, lại một lần nữa quỳ gối trước mặt gọi hần là "Sư phụ", lại dùng cả kiếp sau để đến bên cạnh hần, ngày ngày làm bạn với hần, lại trở thành nỗi vướng bận duy nhất của hần trong cuộc sống tịch mịch mấy trăm năm qua mà hần không biết gì ngoài trách nhiệm, ngày con bé trở lại cũng là ngày hần cảm thấy chính mình sống lại sau những tháng ngày như đã chết đi vậy, hần cảm nhận thấy rõ sự sống đã quay về với hần, vì con bé mà hần sẵn sàng quấy nhiễu Thiên Cơ, dùng pháp lực cả đời của mình che dấu sát khí cho con bé, là lần đầu trong cuộc đời hần lại làm những việc riêng tư như thế, hần làm tất cả mọi thứ vì con bé như thế đó, nhưng mà hần thật sự không cảm thấy hối hận.

Vấn đề này, ngay cả chính bản thân hần cũng không rõ ràng cho lắm.

"Trọng nhi..."

"Ta vốn nghĩ rằng ta sẽ mãi mãi làm Trọng nhi của người, nhưng thật đáng tiếc người và bọn họ đã không cho ta làm, " Trọng Tử nâng hai cánh tay lên trước mặt, vẻ mặt chán ghét nói, "Hiện tại ta đã trở thành bộ dạng góm ghiếc như thế này, sư phụ còn có thể đem ta trở thành Trọng nhi của người được sao?"

Lạc Âm Phàm nhìn nàng mà mặt mày tái nhợt, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: "Cho dù con có trở thành bộ dạng như thế nào thì sư phụ cũng không ghét bỏ."

"Nhưng mà ta ghét bỏ, ta không cam lòng! Ta không hề làm gì sai, cho nên ta không thể đứng yên để mặc các người quyết định, để mặc các người phán xét và sắp đặt cuộc đời của ta được, " Trọng Tử buông ống tay áo xuống, quay sang Vong Nguyệt: "Sự an nguy của Tiên môn, sự an nguy của lục giới, bọn họ muốn dùng tánh mạng của ta để đánh đổi, vậy thì hãy thành toàn cho bọn họ đi."

"Ma cung đã chờ ngươi quá lâu rồi, " Vong Nguyệt tao nhã nâng cánh tay lên, một thanh trường kiếm bỗng nhiên xuất hiện trong không trung, toàn thân kiếm lóe lên thứ ánh sáng màu đỏ sậm thật yêu dị, "Đến đây đi, Từ Ma."

"Nghịch Luân ma kiếm!"

"Là người của Cửu U ma cung đã lấy cắp Ma kiếm!"

...

Không hề để ý tới sự ồn ào của mọi người xung quanh, Trọng Tử bước chân đi không một chút do dự, từng bước một hướng về phía Vong Nguyệt, càng ngày càng gần.

Lúc này, sát khí đã lan tỏa ra dày đặc khắp bốn phía, một trận gió lốc thật lớn đột nhiên thổi bùng lên, làm quần áo màu trắng của nàng bay lên phấp phất trong gió, giống hệt như một con bướm đang bay lượn, lại chính là điệu múa đẹp nhất trên đời.

Nàng đi tới với bước chân khập khiễng nhưng không ai cảm thấy khó coi. Mỗi bước chân dần tới là quần áo trắng toát của nàng giống như bị mực nước nhuộm dần dần từ trên xuống dưới, dần dần màu trắng tinh khôi trên người nàng đã biến thành màu đen; mỗi bước chân dần tới là có thể nghe thấy những tiếng "Răng rắc răng rắc" vang lên, đó chính là tiếng chân tay, xương khớp bị bẻ gãy lại một lần nữa.

"Ngươi nói cho ta nghe, tiên đúng hay là ma đúng?"

"Tiên có tiên đạo, ma cũng có ma đạo. Đúng hay sai về căn bản không phân ra được. Ma giới, cũng chính là một tiên giới khác mà thôi."

"Ta phải làm sao để nhập ma?"

"Hãy cảm lấy Ma kiếm, người mới là chủ nhân chân chính của nó, chỉ có người mới là người có đủ điều kiện để tiếp nhận sức mạnh mà nó sở hữu."

Trọng Tử đưa tay ra đón nhận lấy Nghịch luân ma kiếm vào trong tay mình, lập tức một luồng ma khí cực mạnh đột nhiên truyền qua người nàng, bởi vì nó quá mạnh cho nên cơ thể của nàng khó có thể thích ứng ngay được, bởi vậy lúc này chỉ thấy trên khuôn mặt nàng ngũ quan vặn vẹo, khiến cho khuôn mặt trở nên vô cùng mơ hồ, do đó lại càng trở nên đáng sợ hơn nữa.

"Muội hãy cố gắng chịu đựng, đừng sợ ... Sư huynh nhất định sẽ cứu muội ra."

Thực xin lỗi, nàng muốn đợi nhưng không thể đợi được ngày đó.

Hai kiếp mang theo oán hận, hai kiếp không cam lòng, tất cả những thứ tích tụ lâu ngày trong lòng nàng mà không có lời giải đáp đó rốt cục đã kích thích sát khí trong người nàng bùng phát và tăng vọt một cách trợn vẹt. Mái tóc dài chấm đất của nàng bị những trận gió xoáy thổi qua bay tán loạn, từng cơn từng cơn, từng cơn từng cơn bay bổng trong gió, mái tóc khô vàng, xơ xác giờ đây đã trở nên đen mượt để lộ sắc sáng bóng thật xinh đẹp, nhìn giống như một thác nước màu đen uốn lượn.

Lạc Âm Phàm nhìn Trọng Tử ngày càng trở nên mờ mịt, xa cách hẳn, bởi vậy không kìm chế được mình mà trở nên thất thố, không kịp suy nghĩ gì mà vội vàng tiến lên phía trước từng bước, cánh tay hắn đưa ra giống như phải bắt được cái gì đó, hắn khẽ gọi: "Trọng nhi! Trọng nhi!"

Hai từ "Trọng nhi" mà nàng biết bao nhiêu trân trọng và yêu thích giờ đây lại vang lên bên tai nàng, nhưng thật đáng tiếc nó đã không còn đánh thức được cái cảm xúc nàng từng trải qua nữa rồi, giờ này chỉ nhìn thấy nàng thần nhiên giống như không nghe thấy gì mà quay mặt đi.

Trên người nàng, xương cốt vừa bị bẻ gãy một lần nữa tiếp hợp lại với nhau, gắn khít chặt khấp kín lại, rốt cục nàng đã đứng thẳng được, thẳng như một thanh trường kiếm không chịu khuất phục.

Lúc này, khuôn mặt và hình dáng của nàng nhìn lại càng rõ ràng hơn, đã không còn là làn da trắng bệch vì băng giá nữa mà là da thịt mịn màng, trắng muốt như tuyết, hình dáng cũng không nhiều khác biệt so với năm đó, chỉ là cái cằm nhọn hơn một chút, cái mũi cao hơn một chút, đôi mắt to tròn lại thêm sâu hơn một chút nữa, hai hàng lông mày cong cong cao cao hơn một chút, xéo lên chạm đến tận tóc mái, tất cả những thứ làm cho người nàng tỏa ra một khí thế thật yêu mị.

Lạc Âm Phàm kinh sợ nhìn Trọng Tử, hắn chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn tiểu đồ đệ của hắn - người đã từng nhận hết mọi oan khuất, nhận hết mọi sự tra tấn cũng không thay đổi bản tính của mình, người đã từng rất cố chấp làm đủ mọi cách kể cả làm tổn thương bản thân mình để được ở lại làm bạn bên

cạnh hần mỗi ngày, người đã từng ý lại hần, nay bỗng nhiên trở nên vô cùng xa lạ, môi không khỏi run run, một câu cũng không nói nên lời.

Hần đã làm được gì, đến cuối cùng vẫn là không kịp ngăn cản, không kịp cứu Trọng nhi của hần. Hần đã vĩnh viễn đánh mất con bé. Ngay tại thời khắc con bé nói rằng đã khôi phục lại trí nhớ, hần không còn biết gì nữa, trong đầu óc hần chỉ biết một điều duy nhất là hần đã đánh mất con bé rồi.

Tất cả những việc này rốt cuộc là lỗi của ai?

Là do con bé sao? Ngoại trừ việc con bé hết lòng phụng dưỡng hần, đem tình yêu say đắm trao cho hần, nhận hết tất cả mọi sự oan khuất, bị hần tự tay giết chết, bị hần đánh gãy xương cốt, bị nhốt vào trong băng lao thì con bé còn làm gì nữa?

Hay là do tiên môn? Đối một đứa bé trời sinh sát khí có khả năng gây nguy hại đến an nguy của lục giới, thử hỏi ai có thể nắm chắc được mọi chuyện, đảm bảo không có gì xảy ra hay không? Nếu như không nhanh chóng loại bỏ thì còn biện pháp nào hơn?

Không, bọn họ chẳng làm gì sai cả, tất cả là lỗi lầm của hần! Là hần sai! Hần là sư phụ của con bé, là người mà con bé tin tưởng nhất, vậy mà vào thời điểm tất cả mọi người hoài nghi con bé nhất định sẽ nhập ma, hần lại lựa chọn buông tay con bé ra, để mặc cho con bé một mình gánh vác mọi chuyện. Khi đó thứ con bé cần là gì chứ, chỉ cần duy nhất sự tin tưởng của hần, duy nhất chỉ mình hần mà thôi, nhưng hần đã làm gì, việc hần làm chính là chặt đứt niềm hy vọng cuối cùng của con bé. Rồi khi mọi người cùng nhau làm tổn thương con bé, hần không những không can mà còn theo bọn họ làm tổn thương con bé nặng nề hơn nữa!

Trọng Tử ngược đời mắt đen quầng rừ lên, vẻ mặt và giọng nói của nàng đều đậm đặc như nhau: "Ma cung nơi nào?"

"Chỉ cần trong lòng ngươi có ma thì ngươi có thể thấy được ma cung."

"Ta đi theo ngươi."

Những trận gió lốc cuộn cuộn nổi lên quét khắp nơi này, trong gió hai bóng đen một trước một sau hướng về chỗ sâu ở trong lòng những cơn gió lốc đó bước đến.

Con bé và Thiên Ma Lệnh vốn có mối quan hệ kỳ dị không thể giải thích được, mà nay Thiên Ma Lệnh cũng bị đánh cắp, nếu quả thực để cho con bé triệu hồi quần ma trong Hư Thiên ra một lần nữa thì cả tiên giới lẫn nhân gian sẽ chìm trong họa kiếp mới! Việc này nhất định không thể xảy ra được. Đám người của Ngọc Hư Tử đang còn chần chờ thì Ngu Độ và Mẫn Vân Trung đã không hẹn mà cùng ngự kiếm chém tới.

Trọng Tử mỉm cười đầy giễu cợt, mũi kiếm trong tay nàng phóng lên không trung vẽ nên một vòng tròn, lập tức đẩy Phù Đồ Chương của Mẫn Vân Trung ra một cách dễ dàng, cùng lúc đó, Vong Nguyệt nhẹ nhàng nâng cánh tay trái của mình lên đánh ngược trở lại một chương của Ngu Độ.

Tận mắt chứng kiến năng lực và sức mạnh hiện tại của Trọng Tử, Lạc Âm Phàm vô cùng khiếp sợ, đột nhiên ánh mắt của hần trở nên sắc bén nhìn về phía Vong Nguyệt: "Cửu U!"

Hần thừa nhận, không bảo vệ tốt cho con bé, tự tay làm tổn thương con bé sâu sắc, tất cả là sai lầm của hần, nhưng hần tuyệt đối không thể để cho con bé nhập ma được! Trần tĩnh lại tâm trí đang hỗn loạn và xúc động, hần cương quyết cắn chặt răng rút Trục Ba ra khỏi vỏ, một dòng linh khí cuốn hình tròn quanh kiếm của hần, rõ ràng lại là "Tịch diệt"!

Tuy rằng kiếm thế phát ra thật huy hoàng, nhưng giống như nó rất chậm chạp nên không đủ lực công phá, bởi vậy chỉ miễn cưỡng đi được tới nửa đường rồi bị bẻ gãy.

Chỉ cảm thấy đau lòng đến cực độ, như có thứ gì đó khóa chặt rồi bóp nát tim hần, chẳng lẽ có thứ gì có thể khóa được trái tim vô tình vô dục suốt mấy trăm năm của hần sao? Rốt cục Lạc Âm Phàm không nhận được nữa liên bị đẩy lui ra phía sau nửa bước, bàn tay trái của hần ôm trên ngực, một dòng máu đỏ tươi tự động tràn ra khoe môi, rõ ràng là dấu hiệu của nội thương.

Mọi người nhìn thấy mà vô cùng kinh hãi, Ngu Độ nhanh chóng đỡ lấy hần: "Sư đệ!"

Hần tro mắt đứng nhìn hai người bước đi mà đầu cũng không hề quay lại rồi hoàn toàn biến mất giữa không trung, nhìn thấy tình cảnh đó Lạc Âm Phàm cứng ngắc cả người, cố gắng giữ cho thân mình đứng thẳng dậy, nhanh chóng đưa tay lên lau đi vết máu ở bên môi, tránh né Hành Huyền đang đi lên để xem xét thương thế cho hần: "Những ngày gần đây ta tu luyện quá gấp gáp cho nên chân khí và nguyên thần bị tổn thương, không có gì nghiêm trọng, chỉ cần điều tức là sẽ khỏe ngay thôi."

Sự tình đã biến thành kết cục như đã định trước, tất cả mọi người đều biểu lộ thái độ hết sức mê man, mơ hồ, khó mà giải thích được.

Ngu Độ thở dài: "Ý trời đã như thế thì chắc chắn con bé sẽ không quay đầu lại đâu, đệ cũng đừng tự trách mình quá mức, chúng ta trở về rồi nói sau."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 45: Thiên Chi Tà

Trong làn sương khói mờ mịt, vô số cung điện, đền tháp dựng lên sừng sững, hành lang dài thăm thẳm, ở tầng trên là dãy ban công cao ngất, đến nỗi không nhìn thấy được con đường để đặt chân. Tứ đại hộ pháp vốn đi ở phía sau đã biến mất, người ở trước mặt phảng phất như u hồn ngự mây mà đi tới, áo choàng đen khoác trên người cũng yên lặng, thoát nhìn y giống như đứng yên ở nơi đó không hề động đậy, nhưng Trọng Tử phải dùng ma lực ngự phong mới đuổi theo kịp.

Rốt cuộc, y cũng dừng lại.

“Đây là đâu?”

“Điện Ma Thần.”

Trọng Tử nhìn quanh bốn phía cũng không phát hiện ra điều gì cả.

“Sao ta lại không nhìn thấy?”

“Nếu nàng muốn nhìn thì sẽ thấy.”

Vừa dứt lời cảnh tượng trước mắt đột nhiên biến đổi, Trọng Tử phát hiện mình đang đứng trong một tòa đại điện hùng vĩ, cột trụ màu đen rất lớn cao hơn mười trượng vươn lên đến đỉnh điện, trong bầu không khí trang nghiêm lại lộ ra chút âm trầm.

Cả thần điện to lớn như vậy nhưng lại không thấy tượng thờ, thậm chí ngay cả bàn đặt bài vị cũng không có.

“Không có ma thần.” Ngữ khí Trọng Tử lộ vẻ nghi hoặc, giọng nói vang vọng lại trong điện.

“Ma thần không giống như thiên thần (*), thân thể vốn ở Hư Thiên minh cảnh, trong Ma giới thần thức của ma thần ở khắp mọi nơi, chỉ là chúng ta không nhìn thấy mà thôi.”

** Thiên thần: các vị thần ở Thiên giới. Còn Ma thần cũng là thần nhưng là vị thần ở Ma giới.*

“Người đưa ta tới đây làm gì?”

“Đây là vị thần bảo vệ Ma giới trong Hư Thiên, ma tộc đều nhờ vào người phù hộ, thế luôn trung thành với Ma thần là có thể nhập môn của ta.” Giọng nói của Vong Nguyệt tựa như đang cười: “Lừa gạt Ma thần sẽ phải trả giá, nàng từng ép ta thế hai lần chắc hẳn là rất rõ, nếu nàng muốn trở về tiên môn thì bây giờ vẫn còn kịp.”

Trọng Tử trầm mặc một lát, quỳ xuống: “Trọng Tử nguyện trung thành với Ma thần, nếu vi phạm lời thề con chấp nhận trừng phạt.”

“Trọng Cơ!” Vong Nguyệt gật đầu: “Từ nay về sau, nàng sẽ là Trọng Cơ của Cửu U Ma cung, danh hiệu là Tử Ma.”

Áo choàng đen trước mặt nhẹ phất lên, Trọng Tử thoáng nhìn thấy khuôn mặt loáng thoáng lộ ra, vẻ phản ngũ quan, dường như không để lại chút ấn tượng gì, vì nàng chỉ thấy trong chớp mắt rồi mọi thứ lại trôi qua, nên nàng cũng không thể nhớ được dáng vẻ của y như thế nào nữa, chắc là do ánh sáng mãnh liệt tỏa ra từ chiếc nhẫn được bằng viên ngọc trong suốt màu tím kia làm cho ý thức nàng trở nên mơ hồ.

Thần điện biến mất, chỉ thấy hai người đã đứng trên đài cao, bên dưới là mây vạn quần ma đang cúi lạy.

“Thánh quân.”

Tứ đại hộ pháp cung kính đứng hầu hai bên, năm đó Lạc Âm Phàm tu bỏ đường hầm ở Thiên Sơn, Trọng Tử đã từng gặp bọn họ, nên bây giờ đều có thể nhận ra — người mặt quỷ - Dục Ma Tâm là đại hộ pháp, lai lịch y có chút thần bí, chưa bao giờ nghe nói qua; người mặc áo cà sa đen - Pháp Hoa Diệt là nhị hộ pháp, là thủ hạ phản lại Phật Tổ Tây Thiên bỏ trốn tới đây; tam hộ pháp là vương tôn công tử - Ái Phượng Niên, nghe nói y là vương tử của tộc hồ yêu; tứ hộ pháp đó là người đã bị trục xuất khỏi phái Thiên Sơn - Âm Thủy Tiên.

Đáng ngạc nhiên là có một người mặc đồ trắng vẫn đứng khoanh tay ở cạnh hành lang, không thêm hành lễ, thái độ thực ngạo mạn.

Toàn thân và đến cả chiếc mũ trùm áo choàng đều là một màu trắng toát, khăn che mặt cũng trắng nốt, chỉ để lộ ra đôi mắt tuyệt đẹp mà sâu thẳm, một hàng mi dài nổi bật, phảng phất thứ ánh sáng như mộng ảo, hư vô. Cả người y toát ra khí thế lãnh đạm như nước; đáng người vừa phải lại mang theo vài phần nho nhã.

Ái Phượng Niên cười: “Chúc mừng Thánh quân, lại thu nạp thêm một mỹ nhân.”

Vong Nguyệt nói: “Trọng cơ là con gái của Thánh quân Nghịch Luân trước đây, bắt đầu từ hôm nay nàng sẽ là ngũ hộ pháp.”

Mặc cho ma chúng bên dưới cúi lạy chúc tụng, Trọng Tử vẫn cứ ngơ ngác đứng, từ sau khi nhập ma đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy chân động đến vậy.

Đội đến khi nàng hoàn hồn lại thì tất cả mọi người đã lặng yên thoái lui không một tiếng động, ngay cả Vong Nguyệt ở bên cạnh cũng không thấy.

Lúc này người mặc đồ trắng kia mới nhìn nàng khẽ khom người, xem như hành lễ: “Chúc mừng Thiếu quân đã trở về ma tộc.”

Giọng nói quả nhiên là của một nam tử.

Trọng Tử nhìn y rất lâu, nói: “Ta nên gọi ngươi là Thiên Chi Tà, hay vẫn là Mộ sư thúc?”

.....

Trong đáy mắt người mặc đồ trắng lộ ra vẻ hải lòng, ngữ khí mang một chút thân nhiên khen ngợi: “Thiếu quân thật tinh mắt.”

“Ta chỉ nhận ra ánh mắt của ngươi.” Trọng Tử vô lực cười: “Thiên Chi Tà, Mộ Ngọc, rốt cuộc ai mới là bộ mặt thật của ngươi?”

Người mặc đồ trắng nói: “Thiên Chi Tà chính là Thiên Diện Ma, hàng ngàn khuôn mặt đều là thật, cũng có thể đều là giả.”

Trọng Tử không nói gì nữa, lập tức đi đến trước mặt y, vươn tay kéo khăn che mặt y xuống.

“Thiếu quân.” Thiên Chi Tà bắt lấy tay nàng: “Ngay cả khi Thánh quân còn sống cũng không thể bắt thuộc hạ tháo nó xuống.”

“Con chó trung thành cũng có lúc không nghe lời sao?!” Trọng Tử cười lạnh, chuyển tay bóp chặt yết hầu y: “Tất cả mọi chuyện đều do một tay ngươi sắp đặt, là ngươi xúi giục Yến Thực Châu dùng thuật Mộng Yêm thuật hãm hại ta, là ngươi đã ai bài mọi thứ hại đại thúc phải lấy thân tuần kiếm, đến nỗi người phải lâm đường cùng vạn kiếp bất phục!”

Thiên Chi Tà cũng không thay đổi sắc mặt, vẫn bình tĩnh nói: “Trên thân kiếm có ẩn chứa ma lực, chính là ma lực của Thánh quân lúc trước để lại cho Thiếu quân, năm đó tiên môn muốn tinh lọc nó, vì bất đắc dĩ nên thuộc hạ mới tìm kiếm kí chủ cho nó, cuối cùng nó đã nhất định chọn Sở Bất Phục. Thiên Chi Tà luôn một lòng trung thành và tận tâm với Thánh quân, thuộc hạ làm tất cả mọi chuyện đều là vì Thiếu quân, nếu Thiếu quân muốn trách tội, thuộc hạ cũng không có lời nào để nói.”

Trọng Tử vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc: “Tại sao ngươi lại kết luận ta có quan hệ với Nghịch Luân?”

“Thiếu quân chính là con gái của Thánh quân, nếu không Thiên Ma lệnh và kiếm của Thánh quân tuyệt đối sẽ không có phản ứng với ngươi.”

“Nhưng máu của ta cũng không thể giải trừ phong ấn trên Thiên Ma lệnh.”

“Đó là vì sát khí của Thiếu quân không đủ, thời cơ vẫn chưa tới, Thiếu quân bây giờ chưa thể xem là ma thật sự được.”

“Nghịch Luân không có con cái, chuyện này ai ai cũng biết rõ.”

“Ai nói vậy?” Thiên Chi Tà dễ dàng thoát khỏi tay nàng: “Lúc trước Thiên Chi Tà vâng mệnh lên vào Nam Hoa, vì muốn nội ứng ngoại hợp đồng loạt công phá Thông Thiên môn, trợ giúp Thánh quân hoàn thành nghiệp lớn. Ai ngờ lúc đó Thánh quân mê đắm Thủy Cơ, mà Thủy Cơ kia lại là người trong tiên môn, đã chết trận ngay trước mặt Thánh quân, còn bức Thánh quân phải thả buông tha bọn chúng, khiến cho kế hoạch nhiều năm của ta thất bại trong gang tấc.”

“Thủy Cơ?” Trọng Tử nhíu mày.

Cái tên này nghe quen quen, nhưng ấn tượng cũng không sâu sắc lắm, rõ ràng Trọng Tử đã từng nghe mấy người Yến Thực Châu thuận miệng nhắc tới, theo như mọi người kể lại đó chỉ là một đệ tử tiên môn nhỏ bé không đáng kể, ai có thể ngờ được nàng lại có mối quan hệ đặc biệt như thế với Ma tôn Nghịch Luân đại danh鼎鼎鼎鼎, nhưng Nghịch Luân lại vì nàng mà từ bỏ đã tâm ư?

Thiên Chi Tà giải thích: “Trong trận chiến tại Thông thiên môn, ma cung chúng ta vốn đã nắm chắc phần thắng, lực giới chuẩn bị nhập ma, đáng tiếc Thánh quân lại mềm lòng nên mới rơi vào kết cục như vậy, may mắn là người vẫn còn nhớ rõ sứ mệnh của mình, không đành lòng vứt bỏ thân dân, trước khi chết đã ám chỉ với thuộc hạ rằng người đã sắp xếp mọi thứ. Thuộc hạ chỉ đoán được việc người đem ma lực phong ấn vào trong kiếm tất là có người kế tục, nhưng qua nhiều năm tìm kiếm đều không có kết quả, cho đến khi Thiếu quân lên Nam Hoa bá sư hiện lộ ra trời sinh sát khí, nên thuộc hạ mới bắt đầu hoài nghi.”

Thủy Cơ đã chết nên Nghịch Luân không thể vi phạm lời thề, mất đi ái thê, đã tâm cũng từ bỏ, y sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa nhưng y vẫn không cam lòng. Cho nên trước trận chiến Nam Hoa đã bí mật an bài — kiếm Thiên Tâm chính là vật thông linh, y đã đem một nửa ma lực truyền vào trong kiếm, mượn hồn kiếm che giấu mệnh tướng cho con gái để tránh khỏi đám người Hành Huyền tiên đoán mà tìm được, lại dùng cấm thuật phong ấn Thiên Ma lệnh, đem đã tâm thông nhất tam giới của mình trao lại cho con gái.

“Trước khi Thánh quân ra đi đã vì Thiếu quân mà an bài tốt tất cả mọi chuyện, trước tiên để người nếm trải khổ đau của nhân gian, sau đó mới có thể một mình đảm đương trách nhiệm.”

“Đáng tiếc năm đó ta lưu lạc đầu đường xó chợ suýt nữa còn chết vì đói.” Trọng Tử lạnh lùng nói: “Mặc dù y sinh ra ta nhưng lại chưa bao giờ nuôi dưỡng ta, dạy dỗ ta, bảo vệ ta một ngày nào cả, y có an bài, sắp xếp đi chăng nữa cũng là vì chính bản thân y chứ không phải vì ta, nên ta không có nghĩa vụ phải thực hiện đã tâm của y.”

Mặt Thiên Chi Tà vẫn không đổi sắc: “Người không tiếp nhận Thánh quân, nhưng người cũng phải ý thức được bản thân mình đã nhập ma, Tiên môn sẽ không buông tha cho người.”

“Ngươi nói rất đúng, không hổ danh là Tà hộ pháp, tình thế rất rõ ràng.” Trọng Tử “ha ha” cười, nắm chặt tay: “Ngươi hao tâm tổn trí sắp đặt tất cả mọi chuyện cho ta, rốt cuộc ngươi có được thứ gì tốt chứ?”

“Giúp người thành công.” Thiên Chi Tà không chút do dự nói: “Suýt chút nữa là thuộc hạ đã giúp phụ hoàng người hoàn thành nghiệp lớn, đáng tiếc Thánh quân sắp thành lại bại, giờ đây lại có thể giúp đỡ Thiếu quân thành công đưa Lục giới nhập ma, ma cai trị thiên hạ, chính là nguyện vọng suốt đời của thuộc hạ.”

“Ngươi không sợ ta giết ngươi sao?”

“Chỉ bằng năng lực hiện tại của Thiếu quân mà muốn giết thuộc hạ thì còn chưa đủ, ma lực trong kiếm người vẫn chưa hoàn toàn thu được hết.”

“Thật không, phải làm thế nào ta mới có thể thu hết chúng?”

“Đợi đến ngày người tu thành Thiên ma.” Thiên Chi Tà khoanh tay lại, quay người đi: “Thuộc hạ thật sự rất mong chờ hậu duệ của Nghịch Luân Thánh quân.”

.....

Cô gái trời sinh sát khí sau khi trải qua hai kiếp cuối cùng cũng nhập ma, bánh xe định mệnh sau nhiều lần gấp ghe xoay vần, cuối cùng vẫn đi theo con đường đã được định trước. Sự lo lắng đề phòng của mọi người từ trước tới nay đã thành sự thật, ngược lại mọi người lại có cảm giác như trút được gánh nặng, một chút áy náy sót lại và mong muốn an ủi một người nào đó cũng không còn nữa, vì việc này có liên quan tới người nổi danh nhất Tiên giới, Chương môn, Tiên tôn các phái đều thấy khó nói nên đã tự giải tán cả.

Trọng Hoa cung, Lạc Âm Phàm đứng ở cửa đại điện, không nhìn thấy rõ sắc mặt.

“Ngươi có gì muốn nói?” Mẫn Vân Trung thiếu kiên nhẫn: “Lúc trước ta đã nói không nên thu nhận nghiệp chương kia mà ngươi cố ý không nghe, sát khí qua hai kiếp vẫn không bị tiêu diệt mà ngươi còn giúp nó che giấu, lừa gạt ta và Chương giáo, nay đã gặp phải đại họa rồi, thật là hồ đồ!”

Ngu Độ nói: “Việc đã đến nước này có nói gì cũng vô ích, huống chi những chuyện này cũng không phải đều là lỗi của sư đệ, không phải sư thúc và ta cũng đã nhìn lầm người rồi sao.”

Đồ đệ yêu quý nhất đột nhiên trở thành gian tế của Ma cung khiến Mẫn Vân Trung vừa nghe nhắc đến liền tức đến xanh mặt, sau một lúc lâu nói: “Ta nói nhiều như vậy đơn giản là vì suy nghĩ cho Tiên môn mà thôi, cũng không có ý trách cứ hằn, có trách cũng nên trách ta có mắt không trông, haiz!”

“Thiên Chi Tà được gọi là Thiên Diện Ma, pháp lực cao cường, y giấu giếm được chúng ta cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả, sư thúc không cần tự trách.” Ngu Độ thở dài: “Thật sự nếu suy nghĩ cẩn thận, mấy năm nay y cũng không phải hoàn toàn không có sơ hở, y không thích sử dụng kiếm, đó là vì y tu Tâm ma nhãn, nhiếp hồn thuật.”

Mẫn Vân Trung tiếp lời: “Bất luận thế nào, nghiệp chương kia cũng đã nhập ma, không thể giữ nó lại nữa, trước mắt tốt nhất nên thừa dịp nó chưa tu thành Thiên ma mau chóng diệt trừ, nếu không sau này tất thành họa lớn khiến lục giới lâm nguy, Âm Phàm, đệ cũng hiểu được lợi hại của chuyện này rồi, nên lấy đại cuộc làm trọng.”

Cuối cùng Lạc Âm Phàm cũng mở miệng: “Tất cả chuyện này đều không phải là lỗi của Trọng Nhi.”

Mẫn Vân Trung cười lạnh: “Chuyện nó nhập ma, theo ý ngươi là lỗi của chúng ta sao?”

Thấy Mẫn Vân Trung lại muốn nổi giận, Ngu Độ ngay lập tức ngăn lại: “Những gì đứa bé đó nói không phải không có lý, trong chuyện này Tiên môn cũng có trách nhiệm, nhưng chúng ta làm như vậy cũng là vì bất đắc dĩ, con bé đã được định trước sẽ trở thành ma thì ai cũng không gánh vác nổi sự mạo hiểm này, nay việc đó đã trở thành sự thật nên chỉ có thể nghĩ biện pháp đối phó trước thôi.”

“Chuyện do đệ gây ra, tự đệ sẽ xử lý.” Lạc Âm Phàm quay lưng đi, thản nhiên nói: “Mời sư huynh quay về.”

.....

Vào ma cung đã nửa tháng, Trọng Tử vẫn chưa quen với quy luật cuộc sống ở nơi đây, ma cung hoàn toàn không giống Tiên giới, mượn cách thức đi lại mà nói thì nó đơn giản đến nhàm chán, chỉ cần dựa vào ý niệm mà di chuyển muốn đi đâu cũng được, trừ phi đối phương thiết đặt kết giới tỏ vẻ không chào đón.

Cửu U ma cung ở nơi cao nhất thuộc Hư Thiên, Thái Âm khí (*) dồi dào, đêm tối bao trùm nơi này nhiều hơn cả ban ngày, ngược lại ban đêm ma cung càng thêm phần náo nhiệt, không mang mùi vị chết chóc nặng nề như trong tưởng tượng, mà có tia sáng từ yêu hòa xanh mơn mẫm, có ánh sáng xanh lam trong suốt, còn có ánh đèn mờ ảo thường thấy. Tiếng hát hò vang vọng không ngừng, đó là Ái Phượng Niên và một đám quần ma cùng nhau uống rượu mua vui, trông rất mơ hồ, không rõ ràng nhưng lại giống với nhân gian hơn cả Tiên giới.

太阴之气 – Thái Âm chi khí. Chữ Thái ở đây nếu không nhầm có nghĩa là “rất, cực kỳ”, còn âm chính là âm u, nặng nề, lạnh lẽo Đây là từ đã xuất hiện ở mấy chương Vạn Kiếp cung, nhưng MDH đã chuyển hết thành “âm khí”, nghĩa cũng tương đương, nhưng quyết định dùng

lại Thái Âm khí với ý nhấn mạnh hơn. Sẽ điều chỉnh lại khi sau này beta lần nữa để làm ebook.

Trên đài cao, Trọng Từ nghiêng người tựa trên giường (*) nhìn một vùng rộng lớn có những điểm lấp lờ như sao sáng bên dưới.

榻 – nguyên văn là thấp, từ này rất hay gặp trong ngôn tình cổ đại, và trong Trọng Từ cũng không thiếu. Nhưng MDH đã quyết định chuyển nó thành giường hết cho dễ hiểu. Thực ra nó là một loại giường thấp, hẹp và dài, tương tự như cái sofa giường bây giờ ấy, nhưng tùy loại chất liệu.

Ma kiếm bên cạnh cũng truyền đến một sự hưng phấn mạnh mẽ.

Cùng là trời sinh sát khí, vị Ma tôn hùng mạnh nhất mà nàng chưa bao giờ gặp mặt kia, thật sự là cha của nàng sao?

Trọng Từ vuốt ve thân kiếm, cười khò.

Người mà một chút ấn tượng cũng không có nay đột nhiên trở thành cha mình, trở thành người vì tình yêu với vợ mà từ bỏ dã tâm, mưu đồ, nhưng vì không cam tâm lại đem mưu đồ đó trao cho con gái mình, sắp đặt chu toàn đến thế, người cha này nên gọi là vĩ đại hay là ích kỷ đây?

Chỉ trong phút chốc, cả người Trọng Từ và chiếc giường đang nằm bắt đầu di chuyển vào trong một toà đại điện.

Vong Nguyệt ngồi trên một chiếc ghế dài rộng, một cô gái xinh đẹp đang ngồi tựa bên gối y, cô gái mặc y phục màu phấn tóc tím đang nâng tay thi triển huyền thuật, những cánh hoa hồng tung bay đầy trời như mưa rơi, nhưng trông lại không hợp với áo choàng đen trên người Vong Nguyệt một chút nào.

Nhìn thấy Trọng Từ, cô gái tươi cười đứng lên hành lễ: “Mộng Cơ tham kiến ngũ Hộ pháp.”

Trọng Từ trực tiếp hỏi: “Thiên Ma lệnh đang ở trong tay người sao?”

Vong Nguyệt cảm chén thủy tinh lên, trong đó là một chất lỏng có một màu đỏ như máu dâng lên đến nửa chén: “Đúng là đang ở trong tay ta, nhưng bây giờ ta không thể đưa cho nàng được.”

“Vì sao?”

“Nàng còn chưa đủ tư cách có được nó.”

Trọng Từ nhú mày.

“Nàng yên tâm, chỉ có máu của nàng mới có khả năng giải trừ phong ấn, thời cơ đến ta sẽ đưa nó cho nàng.” Vong Nguyệt phất tay ý bảo nàng lui xuống.

Mộng cơ cười nói: “Thánh quân làm vậy chắc chắn là có lý do riêng, ngũ Hộ pháp không cần lo lắng. Nhưng thật ra ta mới vừa nghe nói... có một đệ tử Nam Hoa chờ ở thành Thủy Nguyệt, nhờ người chuyển lời muốn gặp Hộ pháp.”

.....

Bên ngoài ma cung trời đã chạng vạng, ánh hoàng hôn chiếu rọi khắp bờ biển, có một thanh niên chấp kiếm đứng chờ.

Trọng Từ hơi ngạc nhiên: “Thành Phong đại ca?”

Thành Phong quay lại nhìn nàng, mỉm cười: “Trọng Từ.”

Đã lâu không gặp người trong Tiên giới, đột nhiên lại xuất hiện cảm giác thân thiết như đang vẫy gọi nàng đến gần hơn, Trọng Từ cup mắt lui về sau hai bước: “Huỳnh... tìm ta để làm gì?”

Thành Phong bước đến bên cạnh nàng, ngồi trên phiến đá: “Thực Châu thường nói nàng rất thích ngắm biển, cho nên ta đến đây dạo một chút, thuận tiện tìm muội nói vài câu.”

Nhớ năm đó hai người thành thân, Trọng Từ còn từng đến tham dự tiệc cưới, cùng các đệ tử trêu chọc phục rượu y, hại y say túy lúy suốt nửa ngã gục tại chỗ, những ngày xưa tươi đẹp đó nay nhớ lại chỉ còn một nỗi chua xót dâng tràn khắp cõi lòng.

“Đừng nên hy vọng quá xa vời, người đã không thể trở về được nữa!” Trọng Từ cố gắng tự nhắc nhở mình: “Đây đều là chuyện quá khứ, thân phận giữa ta và huỳnh nay đã khác biệt, nếu cứ lui tới như vậy hình như không thích hợp cho lắm.”

Thành Phong không nói gì, chỉ nâng tay lên, trong tay là một cây trượng ngắn xinh đẹp.

Trọng Từ sững sốt.

Tinh Xán nhìn thấy chủ nhân thì sung sướng đảo quanh nàng, nhẹ nhàng cọ cọ vào người nàng.

Những lời dạy bảo của ai đó năm nào vẫn văng vẳng bên tai, chỉ tiếc nàng đã không thể trở thành đồ đệ trung thành, ngoan ngoãn của người đó nữa, giờ

đây nàng đã vạn kiếp bất phục, nàng còn tư cách gì mà dùng nó nữa chứ? Người đưa nó đến đây là có ý gì?

Trọng Từ quay mặt đi không nhìn đến, cũng không đón lấy Tinh Xán: “Là sư phụ bảo huynh đến?”

Thành Phong thú nhận: “Từ khi muội đi, Tôn giả - người đã bế quan một thời gian dài, sau khi xuất quan đã xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.”

Nhớ mang máng đến cảnh tượng sư phụ học máu khiến lòng Trọng Từ vô cùng căng thẳng, lập tức quay lại nhìn thẳng Thành Phong: “Sư phụ người... tình trạng nghiêm trọng lắm sao?”

Thành Phong không đáp.

Là vì nàng mới khiến sư phụ tu luyện bị phân tâm sao? Trọng Từ nhanh chóng cầm lấy Tinh Xán bước đi, nhưng mới vừa đi được vài bước, nàng liền dừng lại, quay người nhìn Thành Phong một cách không thể tin được, sắc mặt nàng trở nên trắng bệch.

Trong lúc lơ đãng, Kim Tiên phong ấn đã nhanh chóng đánh thẳng vào cơ thể Trọng Từ, ma lực ở vùng đan điền tản đi khắp nơi, không thể hội tụ lại được.

“Là người sai người làm như vậy?”

“Là ý của Chương giáo và Tôn giả.”

Trọng Từ gất gao nhìn y: “Là Chương giáo, hay là Tôn giả?”

Thành Phong chậm rãi đứng lên, do dự một lúc lại nói: “Là ý của Chương giáo, cũng là ý của Tôn giả.”

Đúng rồi, sư phụ luôn như vậy, suốt đời bảo vệ Lục giới, đồ đệ nhập ma, người làm như vậy vốn dĩ hợp tình hợp lý, chẳng qua nàng thật sự không thể ngờ rằng sư phụ lại nóng lòng muốn đưa nàng vào chỗ chết đến vậy, chẳng lẽ người tự tay tổn thương nàng còn chưa đủ sao? Ngay cả một chút tình cảm thầy trò với nàng thật sự cũng không có sao? Chỉ bởi vì hai chữ nàng “có thể” gây ra nạn kiếp lần nữa mà xuống tay với nàng ư?

Trọng Từ nhắm mắt, cúi đầu cười khổ: “Được, Phục Ma Án khá lắm!”

Thành Phong thờ dãi, rút kiếm chỉ vào nàng: “Trọng Từ, xem như nể mặt Thực Châu, đại ca vốn không muốn làm như vậy, nhưng muội trời sinh sát khí, trải qua hai kiếp đã nhập ma, sau này nhất định sẽ nguy hại chúng sinh, hy vọng muội tha thứ cho đại ca.”

“Nếu ta nói không tha thứ, sẽ có tác dụng sao?” Trọng Từ vô lực, giọng nói có chút lạnh lùng: “Ta đã trải qua hai kiếp nhưng chưa từng giết một người nào, là do các người khẳng khái cho rằng ta sẽ nguy hại lục giới, muốn giết chết ta mới an tâm, cái gì mà chúng sinh lục giới, ta chưa từng có hứng thú với những thứ đó, vì sao ta nhất định phải có nghĩa vụ hy sinh bản thân mình để đổi lấy yên bình cho các người chứ?”

Thành Phong có chút bất đắc dĩ, sau một lúc lâu mới nói: “Một kiếm này nhất định sẽ đánh tan hồn phách muội, tuyệt đối sẽ không đau đớn đâu, bất luận như thế nào đại ca chỉ có thể làm được cho muội như vậy thôi.”

Nói đạo lý với những người này cũng vô dụng thôi, ngay cả sư phụ cũng bắt nàng phải chết thì còn gì để nói nữa? Trọng Từ gật đầu: “Đa tạ.” Trường kiếm giương lên, thế tới cuộn cuộn như sóng biển.

Bên tai đồng thời truyền đến tiếng sóng vỗ bờ, một trận sóng tuyết ồ ạt ập tới bắn ra tung tóe, rồi đột nhiên lại biến thành vô số bọt biển mang sắc đỏ tươi như dòng máu ấm áp che kín cả tầm mắt.

Âm thanh ầm ầm chấm dứt, con sóng hoa cũng tan mất, Thành Phong đã nằm trên mặt đất không chút thương tích nào, nhưng toàn bộ hồn phách đã rời khỏi cơ thể bay về địa phủ.

Trọng Từ hoảng sợ, bước đến lay lay y: “Thành Phong đại ca!”

“Thiếu quân cũng thấy rồi đó, Tiên môn sẽ không lưu tình với người nữa đâu.”

“Người theo dõi ta!”

“Thiếu quân không nên cứ mãi dễ dàng tin tưởng bọn họ như vậy.”

Thấy y cúi đầu, Trọng Từ vung tay tát y một bạt tai: “Ai cho người giết huynh ấy! Ai cho người giết huynh ấy!”

Thiên Chi Tà cũng không thêm để ý tới, vẫn ôm lấy nàng như cũ rồi biến mất.

.....

Trong đại điện âm u, thân trọng tình xảo vẫn tản ra những tia sáng ôn hòa như trước, cảm giác dịu dàng, ấm áp tựa như bờ môi và vòng tay ôm ấp của người đó, Tinh Xán từng ở bên cạnh nàng trong những lúc tuyệt vọng, cho nàng dũng khí, kiên cường, đã từng thân thiết với nàng như vậy, nhưng nay với nàng nó lại là thứ nguy hiểm đến cực điểm.

Tất cả những sự dịu dàng che chở nàng, hứa hẹn những điều tốt đẹp với nàng, như muốn dụ dỗ nàng mạo hiểm bước tới, muốn dựa dẫm vào người. Nhưng đến khi nàng thật sự đến gần người mới biết được thì ra những điều tốt đẹp và hạnh phúc đó đều là thử thách, sẽ làm tổn thương đến chính bản thân mình, đáng tiếc giờ đã quá muộn, rốt cuộc nàng đã không thể vứt bỏ nó.

Vạt áo đen rộng thùng thình trải dài trên chiếc giường làm bằng một loại đá trong suốt, trông giống như một đóa hắc liên điểm lệ nổi trên mặt nước.

Trọng Tử lạnh lùng nói: “Thiên Chi Tà!”

“Có.”

“Người giết Thành Phong đại ca.”

“Y muốn hại Thiếu quân, vốn rất đáng chết, thuộc hạ giữ lại hồn phách cho y là đã nương tay lắm rồi.” Hàng mi dài của Thiên Chi Tà khẽ rung động: “Là Thiếu quân sợ, sợ giết y rồi Lạc Âm Phàm sẽ không bao giờ tha thứ cho người nữa.”

Tha thứ? Trọng Tử cắn cắn môi.

Cho đến hôm nay, thì ra, nàng vẫn còn hy vọng xa vời rằng sư phụ sẽ tha thứ cho nàng sao?

“Hắn lệnh cho Thành Phong đưa trượng này tới, rõ ràng là muốn giảng bẫy để giết người, trong lúc xuống tay với người, hắn có nghĩ đến tình thầy trò chút nào không?” Thiên Chi Tà vươn tay cầm lấy Tinh Xán: “Thiếu quân và hắn đã làm thầy trò hai kiếp, còn không nhìn rõ con người hắn sao, người thật hồ đồ.”

Y cúi đầu niệm ma chú, ánh sáng trên thân trượng phát ra ngày càng chói lóa.

“Đừng!” Trọng Tử ý thức được điều gì đang xảy ra, điên cuồng đánh thẳng tới.

Thiên Chi Tà quả nhiên nói không sai, đường đường là tà hộ pháp thủ hạ của Nghịch Luân, năng lực hiện tại của nàng sao có thể sánh với y chứ, hai luồng ma lực cực mạnh đánh thẳng vào nhau, Trọng Tử bị đánh ngã xuống đất, bay vào góc tường.

Giống như người đã mất đi lý trí, nàng nghiêm mặt dữ tợn, đánh tới y: “Dừng tay! Người dừng lại cho ta!”

.....

Không biết đã lặp lại bao nhiêu lần, cuối cùng nàng đành quỳ trước mặt y.

“Đừng, đừng hủy nó.”

“Đưa nó cho ta, cầu xin người đừng hủy nó...”

.....

Ánh hào quang trên thân Tinh Xán biến mất, thần khí bị hủy diệt, bị Thiên Chi Tà tiện tay ném qua một bên, từ giữa không trung rơi xuống tựa như một thể xác mất đi linh hồn, kêu “leng keng” một tiếng.

Trọng Tử thất hồn lạc phách chụp lấy Tinh Xán, tay nàng chạm vừa đến, nó đã trở nên lạnh lẽo không còn chút cảm giác ấm áp, dịu dàng nào nữa.

Bao nhiêu hận thù, bao nhiêu đau khổ, tất cả đều không bằng lúc này, chỉ có tuyệt vọng tràn ngập, tất cả niềm hy vọng đã bị cắt đứt.

“Cây trượng này đã bị Lạc Âm Phàm yểm tiên chú, người giữ lấy nó thì trừ phi người muốn buông tay chịu trôi.” Thiên Chi Tà từ trên cao nhìn Trọng Tử đang nằm dưới chân y, trong ánh mắt bình tĩnh của y ẩn chứa chút sắc lạnh và khinh rẻ: “Kiếm của Thánh quân mới là pháp khí tốt nhất với Thiếu quân, trượng này không phải đao kiếm cũng chẳng sắc bén, căn bản là Lạc Âm Phàm dùng phế vật này để ước chế người, nếu Thiếu quân tự ra tay phá hủy nó sẽ khó thoát khỏi bị nguyên rủa, vẫn nên để thuộc hạ làm là tốt nhất.”

Bầu không khí rơi vào tĩnh lặng.

“Thiên Chi Tà, người không phải là con chó của ta và cha ta nuôi sao.” Trọng Tử bỗng nhiên ngẩng mặt nhìn thẳng vào y, chậm rãi đứng lên: “Con chó một lòng trung thành sẽ đứng nói chuyện ngang hàng với chủ nhân sao?”

Thiên Chi Tà nhìn nàng một lát, quả nhiên quý một gổị xuống: “Thiên Chi Tà mặc cho Thiếu quân xử trí.”

“Nghe lời ta là được rồi.” Trọng Tử nghiêng người, vươn bàn tay gầy guộc với những ngón tay mềm mại nâng cằm y lên, trong đôi mắt phượng tươi cười tràn đầy ác ý: “Người phải nhớ cho kỹ, chuyện của chủ nhân không tới phiên người nhúng tay vào, hôm nay người đã lập công lớn, chỉ bằng ban thưởng cho người nếm thử mùi vị huyết hình của ma cung, thấy thế nào?”

Trong mắt Thiên Chi Tà thoáng vẻ chán động.

“Sợ sao?” Trọng Tử trào phúng: “Không phải người nói mặc cho ta xử trí sao?”

“Thiên Chi Tà sẽ đến hình điện lĩnh phạt, là Thiếu quân mãi vẫn không chịu thông suốt.” Thiên Chi Tà đứng lên, cũng không liếc nhìn nàng lấy một cái mà vững bước ra khỏi điện, nhìn y như vậy giống đi tản bộ hơn là đi chịu hình phạt.

.....

Không thể tưởng được y thật sự dám đi lĩnh phạt, Trọng Từ cảm thấy có chút ngạc nhiên nhìn tấm lưng kia, sau một lúc lâu nàng lại quay về nằm lên giường, đối với người liên tiếp hãm hại nàng đến nông nỗi này, nàng không giết y, y nên cảm ơn trời đất rồi, y có gì mà khiến nàng phải động lòng thương xót chứ!

Chốc lát, trong điện có người mở miệng: “Người muốn xử trí Thiên Chi Tà thật sao?”

Trọng Từ ngẩng đầu: “Khó trách y không hề sợ hãi, thì ra là đã tìm người biện hộ giúp.”

Âm Thủy Tiên thân nhiên nói: “Ta chỉ muốn nhắc nhở ngũ Hộ pháp, nếu người muốn sống yên ổn ở ma cung này, động đến ai cũng được nhưng tuyệt đối không nên động đến y.”

“Nếu ta nhớ không lầm, chức vị của người và ta là ngang nhau, ta xử trí thủ hạ của ta thì có quan hệ gì đến người đâu?”

“Vậy thì cáo từ.”

Âm Thủy Tiên không nói gì thêm nữa mà xoa người biến mất.

“Ngũ hộ pháp tính tình thật tốt!” Tiếng cười duyên dáng vang lên, một cô gái xinh đẹp đã xuất hiện ở cửa, trên người mặc bộ váy màu tím, nước da trắng như tuyết, nhưng mái tóc màu tím lúc trước nay lại biến thành màu trắng.

Đến đây đã lâu như vậy nhưng sao Trọng Từ vẫn không nhận ra nàng là ai: “Mộng Cơ?”

“Thiên Chi Tà chịu nhục lên vào Nam Hoa hơn mười năm, đã thành công tìm lại Thiên Ma lệnh và kiếm của tiên Thánh quân, giúp đỡ ngũ hộ pháp quay về tộc chúng ta, đã lập được công lớn, nay chỉ vì giết một đệ tử tiên môn mà chịu huyết hình, ngũ hộ pháp cũng thật không biết yêu quý trợ thủ của mình gì cả.”

Trọng Từ nhìn Mộng Cơ: “Hiện giờ người làm chức gì?”

Mộng Cơ sùng sốt, thành thật trả lời: “Không có chức gì hết.”

Trọng Từ nói: “Không có chức phận lại dám giễu cợt ta, ta có thể phạt người đúng không?”

Mộng Cơ biến sắc, quay sang nhìn Vong Nguyệt, khoé môi y đang khẽ nhếch lên, nâng tay ý bảo Mộng Cơ lui ra, sau đó thân mình khẽ động, thoáng chốc y đã đứng trước giường lặng yên không một tiếng động.

Lúc này Trọng Từ mới đứng dậy, bước xuống giường hành lễ: “Tham kiến Thánh quân.”

“Phật Thiên Chi Tà, nàng sẽ thấy vui hơn sao?”

Là y hại nàng ra nông nỗi này, nhưng khi thật sự trả thù mới thấy không hề có cảm giác sung sướng như tưởng tượng, Trọng Từ càng thêm phiền não, lạnh lùng nói: “Chỉ có thể phạt y thì có cái gì mà vui sướng hả hề chứ, nếu ta muốn quyền lực lớn hơn nữa người có cho ta không?”

Vong Nguyệt không lấy gì làm ngạc nhiên: “Nàng muốn chức danh gì?”

Trọng Từ nói: “Hoàng hậu của người.”

Vong Nguyệt cười đến âm trầm: “Nàng dựa vào cái gì mà cho rằng ta nhất định sẽ đồng ý?”

“Người cần ta.”

“Nói thì đúng vậy, nhưng bản thân nàng chẳng có công lao gì cả.”

“Lập Hoàng hậu không cần công lao, rốt cuộc người có đồng ý hay không?”

“Nếu nàng muốn có quyền lực chỉ để đối phó thủ hạ trung thành của mình thì ta không thể đồng ý.”

“Người đang nói con chó đó sao?”

“Nếu nàng cho rằng dụng hình có thể tra tấn y vậy thì sai lầm rồi.” Vong Nguyệt giơ tay kéo kéo chiếc áo choàng: “Thân thể bị thương thì y sẽ tu bổ lại, đối với những người như vậy thì nên hủy diệt thứ quan trọng nhất trong lòng của y mới là hoàn toàn hủy diệt y, giống như đối phó với Âm Thủy Tiên, nàng có thể tra tấn tên người phạm mà nàng ta thích.”

“Vây Thiên Chi Tà, y đề ý đến cái gì nhất?”

“Tham vọng và sức mạnh, tham vọng của y là ma giới có thể cai trị thiên hạ, nhưng y phải thông qua nàng mới có thể thực hiện được, cho nên y mới lao tâm khổ tứ bày cách để dẫn nàng nhập ma, nếu vào lúc này nàng trở về tiên môn thì đó chính là biện pháp tốt nhất để hủy diệt y.”

Trọng Tử cười “Ha ha” mấy tiếng: “Ta còn có thể trở về Tiên môn sao? Đây là hủy diệt y hay là hủy diệt ta?”

Vong Nguyệt nói: “Vây thì cướp đoạt sức mạnh của y, cho y biết mình thật vô tích sự, thứ y tu luyện là Tâm ma nhãn, nàng chỉ cần ra tay lấy đi đôi mắt y thì đã đạt được mục đích rồi.”

Ánh mắt Trọng Tử khê lay động: “Ngươi đang chỉ ta cách đối phó y sao?”

Vong Nguyệt cười nói: “Nàng thế này là đang phòng bị ta hay là quan tâm y?”

Trọng Tử nói: “Con chó ta nuôi, dù sao cũng phải quan tâm đến một chút, khi rảnh rồi còn có thể thả nó ra ngoài cắn người giúp ta, so với y, ta càng phải phòng bị người hơn.”

“Nàng có thể hiểu được điểm ấy cũng rất tốt.” Vong Nguyệt gật đầu: “Nàng hận Thiên Chi Tà nhưng bây giờ nàng chỉ còn có một mình y là trợ thủ.”

“Vây sao?”

“Nếu không có y, nàng sẽ không thấy rõ bộ mặt thật của những kẻ trong tiên môn, người bức ép nàng đến bây giờ cũng không phải là y, lạm sát kẻ vô tội, Lạc Âm Phàm cũng sẽ làm thế.”

“Ý của ngươi là ta nên cảm tạ y?”

“Nàng có thể hận y nhưng không thể động đến y, bởi vì chỉ có y mới thật sự bảo vệ nàng, thậm chí càng hết lòng bảo vệ nàng hơn cả Lạc Âm Phàm.”

Trọng Tử trầm mặc một lúc lại cười rộ lên: “Chẳng lẽ ngươi sẽ không bảo vệ ta sao?”

“Ta thấy rất vinh hạnh khi được nàng hỏi như vậy.” Vong Nguyệt kéo tay nàng, dẫn nàng quay trở lại giường: “Ngày này tháng sau, nàng sẽ là Hoàng hậu của ma cung này.”

.....

Trong hình điện ma cung, hai cánh tay của Thiên Chi Tà bị trói chặt trên hình đài, vô số huyết trùng găm ghìếc hút máu đến phình bụng bám trên người y, những con trùng thân thể trong suốt có thể nhìn thấy được máu đang lưu chuyển bên trong, đồng thời không ngừng tiêm nọc độc vào trong cơ thể y, nhưng ngay cả khi bị như thế y cũng chỉ khép hờ hai mắt lại, hàng mi dài cũng không hề rung động.

Đường chủ hành hình bước đến cúi chào: “Ngũ Hộ pháp.”

Ánh mắt phảng phất như mộng ảo dần hé mở, mang theo một chút ngạc nhiên, có lẽ y không ngờ được nàng sẽ đến xem.

Trọng Tử nghiêm gương mặt trắng nhợt lại, cố gắng trấn định tinh thần, sau đó phất tay ra lệnh mọi người lui ra, nàng đối với những động tác biểu thị mệnh lệnh có chút không quen nên vẫn đứng tại chỗ hồi lâu, mới miễn cưỡng mở miệng: “Ngươi muốn ta cũng bị trói trên hình đài, cả người bám đầy trùng nói chuyện với ngươi sao?”

Quả nhiên, Thiên Chi Tà nắm chặt hai tay lại xích sắt liền tự động bung ra, huyết trùng trên người trong phút chốc đã bị ma lực cường đại đánh bay, hóa thành làn khói nhẹ biến mất, đồng thời máu độc màu đen trong cơ thể theo miệng vết thương không ngừng trào ra cuộn cuộn, rất nhanh sau đó đã chuyển sang màu đỏ tươi, áo choàng trắng bị máu nhuộm đỏ thấy mà rợn cả người.

Trọng Tử vô lực gật đầu, ý bảo y đi theo, lúc nàng dùng ý niệm quay trở về điện của mình, thì Thiên Chi Tà cũng đã đứng ở trước mặt nàng, trên người y vẫn là chiếc áo choàng trắng như tuyết không chút vết nhơ.

Trọng Tử đối mặt nhìn y, không nói lời nào.

“Thiếu quân có gì dặn dò?”

“Ôm ta.”

Thiên Chi Tà ngạc nhiên.

Trọng Tử nhướng mày bước tới gần y, cười như không cười: “Không dám sao? Hay là không muốn?”

“Chuyện này, không hợp quy củ.”

“Ta là chủ nhân của ngươi, đây là mệnh lệnh.”

Thiên Chi Tà trầm mặc một lúc, quả nhiên sau đó liền ôm lấy nàng.

Hàng mi dài quyền rũ khẽ hạ xuống có một chút âm u, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng cuối cùng cũng lộ ra vẻ bối rối, Trọng Tử ôm lấy cổ y, dùng cằm chỉ chỉ chiếc giường trong suốt xinh đẹp kia: “Ta mệt rồi, ôm ta qua đó đi.”

Thiên Chi Tà làm theo lời, ôm nàng đi đến bên giường.

Trọng Tử nằm trong lòng y, cuộn mình rúc vào người y, nhắm mắt lại nhưng cũng không nói gì.

Thiên Chi Tà nhủ mảy, đang định buông nàng ra thì lại nghe nàng mở miệng: “Ta đã cho phép ngươi buông tay sao?”

“Thiếu quân có thể ngủ ở trên giường.”

“Sao thế, cho ngươi ôm ta, ngươi thấy không vui sao?”

“Thiên Chi Tà không dám.”

“Ta mệt lắm, muốn ngủ một lát, tốt nhất ngươi đừng nên động đây, nếu không thì quay trở về hình điện ngay đi.”

Cơ thể vốn đã nhỏ bé, ốm yếu, giờ phút này lại cuộn tròn thành một mảnh nhỏ nhỏ, đó là tư thế của người vô cùng thiếu cảm giác an toàn, nửa khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn vùi vào ngực y, hơi thở đều đặn như một đứa trẻ bình thường đang say giấc.

Chỉ với chút trừng phạt chẳng thấm vào đâu như thế mà đã buông tay rồi sao? Quả là những việc làm rất trẻ con.

Thiên Chi Tà xoay mặt, nhìn về phía viên dạ minh châu ở cạnh giường.

Không biết qua bao lâu, người nằm trong lòng bỗng nhiên nhúc nhích, nắm chặt vạt áo y: “Mộ sư thúc.”

Thiên Chi Tà ngẩn người, thần nhiên nói: “Thiếu quân, thuộc hạ là Thiên Chi Tà.”

Giống như nửa mơ nửa tỉnh, nàng mở mắt ra nhìn y sau đó lại nhắm mắt, ngủ thiếp đi, không thèm quan tâm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 46: Hoàng hậu của Cửu U

Cửu U ma cung sắp lập hoàng hậu, nghe nói vị Ma hậu này chính là con gái bị lưu lạc ở chốn nhân gian của ma tôn Nghịch Luân năm đó, tên là Trọng Cơ. Tin tức này khiến từ trên xuống dưới ma tộc hưng phấn không thôi, chỉ riêng ánh hào quang từ cái tên Nghịch Luân cũng đủ để cho bọn họ tràn ngập mong đợi, nó biểu thị cho một thời đại ma tộc cường thịnh, bởi vậy con gái của Nghịch Luân trở về với ma cung có ý nghĩa giống như biểu thị cho thời đại huy hoàng sắp đến.

Tin tức này từ trong Ma cung lan truyền ra ngoài, chưa tới bảy ngày đã truyền đi khắp lục giới, Trọng Cơ kia là ai, tất cả mọi người trong tiên giới đều đoán được, nhưng cái thân phận con gái Nghịch Luân của nàng lại càng làm người ta khiếp sợ và kiêng kỵ.

Sau đó quả nhiên là không ngoài dự đoán, Lạc Âm Phàm tức tốc tới thành Thủy Nguyệt, ra tay chém mấy trăm ma binh, bắt giữ Pháp Hoa Diệt, thả cho ma binh bị thương trở về truyền lại lời nhắn của hắn, chỉ có hai chữ —— “Trọng cơ”.

Vong Nguyệt nghe được tin tức này không khỏi cười: “Đồ đệ phải thành gia lập thất nhưng phần lễ vật này của sư phụ quả nhiên là không nhỏ a.”

Trọng Tử sợ run một hồi lâu, rũ mắt xuống: “Sư phụ muốn giết ta.”

“Nàng có thể không đi, cùng lắm thì hắn giết Pháp Hoa Diệt thôi.”

“Ta đi.”

Vong Nguyệt không tán thành cũng không phản đối, Trọng Tử vội vàng rời khỏi đại điện của y nhưng không ra khỏi ma cung ngay lập tức, mà chạy tới chỗ của Mộng Cơ.

Thân là sủng cơ của Ma tôn đương nhiên là Mộng Cơ nhìn thấy vị hoàng hậu tương lai này không khỏi cười có chút miễn cưỡng: “Hoàng hậu giá lâm, không hiểu có gì cần chỉ giáo thần thiếp?”

"Người không cần khăn trang, y lúc nào cũng là của người, cái y cần chỉ là cái danh vị hoàng hậu mà thôi, ta tới tìm người cũng không phải vì chuyện này," Trọng Tử cắn cắn môi, cố gắng hết sức trấn định lại nói tiếp, "Người có biết rằng nếu như hiện tại ta thật sự muốn động đến người dễ lắm không."

Vị tân hoàng hậu này ngay cả thị uy, uy hiếp mọi người cũng không buồn làm. Mộng Cơ cười thầm trong lòng, cảm thấy tâm tình thoải mái hơn nhiều. Nàng ta vốn nghĩ rằng hiện tại thánh quân lập hoàng hậu là vì thấy nhàm chán nàng ta, nhưng tình hình này lại không phải như vậy cho nên chủ động nói: "Hoàng hậu quả nhiên là người khoáng đạt, không biết hoàng hậu có chỗ nào cần sự trợ giúp của Mộng Cơ?"

Trọng Tử nói: "Ta muốn mượn một thứ của người."

Mộng cơ cũng sáng khoái đáp lại ngay: "Hoàng hậu cần mượn gì?"

"Ma đàn của người."

"Thần thiếp có thể nói không cho mượn được sao?"

"Không."

.....

Vùng lân cận thành Thủy Nguyệt là cửa vào của ma cung, từ trước đến nay là con đường trọng yếu ra vào ma cung ở nhân gian.

Trên triền núi bên ngoài thành, trong bóng đêm thăm thẳm khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo, có thứ ánh sáng mỏng manh đang phát sáng.

Pháp tượng nằm ngang trên mặt đất, Pháp Hoa Diệt vẫn mặc một bộ áo cà sa đen như trước, một cử động nhỏ cũng không dám, trên vẻ mặt của y mờ hồ lộ ra vẻ sợ hãi, một thanh trường kiếm trong như nước đặt ngang qua cần cổ của y.

Bên cạnh, một bóng người màu trắng đang đứng đưa lưng về phía bên này, bóng dáng ấy vừa xa xôi lại vừa lạnh nhạt.

Chỉ trong giây lát, Trục Ba kiểm tự động trở lại vào vỏ.

Mối nguy hiểm bị đẩy lùi nhưng Pháp Hoa Diệt nhìn người mới đến cũng cảm thấy rất ngạc nhiên, thân là hoàng hậu của ma cung lại đang bị tiên môn đuổi giết, theo lý thuyết là nàng không nên tới đây.

Trọng Tử nói: "Nhị hộ pháp về trước đi."

"Hoàng hậu cẩn thận." Pháp Hoa Diệt gật đầu cầm lấy pháp tượng bỏ đi.

Trên sườn núi lúc này chỉ còn hai thầy trò đứng đối diện nhau.

Thất lung được vòng quanh bằng một dải lụa màu tím, bên ngoài là tấm áo bào đen dài, một mái tóc dài duyên dáng rũ xuống tận mặt đất, da thịt trắng muốt như ngọc, dáng người mềm mại thon thả, khuôn mặt khéo léo, từng đường từng nét vẫn giống y như tiểu đồ đệ lúc trước của hắn.

Hắn phái Thành Phong đến để dụ con bé mắc mưu, là vì biết đứa trẻ này rất nặng tình cảm, hắn hoàn toàn tin tưởng điều đó, bất luận đó là cô bé dịu dàng ngoan hiền kiếp trước hay là cô bé cố chấp của kiếp này cũng không có gì khác nhau cả, cho dù con bé có hận hắn, có giận hắn, cũng sẽ không rời bỏ hắn. Con bé nhập ma chẳng qua là bị bắt ép đến đường cùng mà thôi. Nhưng khi thi thể của Thành Phong được đưa về Nam Hoa, đã làm cho mọi phương hướng trong hắn bị hỗn loạn hoàn toàn, nay lại còn nghe tên Pháp Hoa Diệt kia gọi con bé là "Hoàng hậu", hắn rốt cục mới xác định được tin tức kia là thật, con bé thật sự muốn làm hoàng hậu của Cửu U sao!

Lạc Âm Phàm trầm mặc một lúc lâu sau đó rốt cục cũng mở miệng, trong giọng nói chứa đầy sự nghiêm khắc: "Rốt cuộc là người muốn làm gì!"

Đúng vậy, rốt cuộc là nàng muốn làm gì đây? Trọng Tử không trả lời chỉ cúi đầu xuống.

"Thành Phong là do người giết?"

"Phải thì đã sao mà không phải thì đã sao."

Đây là thái độ gì! Con bé dám nói chuyện với hắn như thế sao! Lạc Âm Phàm đưa ngón tay lên chỉ vào người Trọng Tử, cố gắng hết sức khắc chế sự tức giận đang cuộn cuộn trào lên. Con bé phải biết rằng giết chết đệ tử của tiên môn thì sau này ngay cả hắn cũng không cứu được!

Trọng Tử bỗng nhiên quỳ xuống, hai tay đưa Tinh Xán ra hướng về phía hắn.

Pháp khí ngày xưa luôn theo sát bên con bé giờ này lại không hề có linh khí, giống như một vật đã chết, trên bề mặt lạnh như băng, ánh sáng phát ra từ nó mong manh, yếu ớt.

Lập tức, sự tức giận của Lạc Âm Phàm chuyển thành khiếp sợ, hắn bắt chợt trở nên thất thần.

Con bé đưa lại pháp khí đã bị hủy cho hắn là biểu hiện cho điều gì đây? Con bé muốn trả lại nó cho hắn sao? Con bé không muốn nhận hắn là sư phụ

nữa sao? Trọng nhi của hần rốt cuộc là hần hần phải không?

"Sur phụ muốn giết ta cần gì phải dùng đến nó," Trọng Từ cúi đầu nhìn Tinh Xán lạnh lẽo không còn chút linh khí trong tay mình, lẩm bẫm : « Chết rồi, nó đã chết rồi."

Hần hần biết rõ ‘nó’ kia là cái gì, đó là pháp khí mà hần tự tay ban cho con bé, người duy nhất chứng kiến lúc đó là thầy trò hần, nhưng nay nó đã bị lợi dụng một cách triệt để, chính vì thế nó đã bị hủy diệt hoàn toàn.

Lạc Âm Phàm cũng ngạc nhiên vô cùng khi nghe lời của Trọng Từ nói.

Con bé nói là hần muốn giết con bé? Hần chỉ cần dặn Thành Phong đem con bé mang về thôi mà, chẳng lẽ...

Bọn họ dám hành động sau lưng hần, ép Thành Phong ra tay giết chết con bé!

Bàn tay hần chợt siết chặt hơn trong ống tay áo, Lạc Âm Phàm cảm thấy con giận bốc lên ngàn ngút không thể át đi được, đồng thời trong lòng nảy sinh một cảm giác áy náy sâu sắc—— lúc nào cũng là hần, hần luôn lo lắng cho con bé quá ít, luôn để cho người khác lợi dụng thời cơ liên tiếp làm tổn thương con bé, Thành Phong chết đương nhiên là hần cảm thấy đau lòng, nhưng đổi lại lúc đó người chết là con bé thì hần sẽ cảm thấy thế nào đây?

Bất luận như thế nào, hần vẫn là người làm tổn thương con bé nặng nề nhất..

Tinh Xán đã bị hủy, Trọng nhi của hần có thể nào cũng như vậy hay không..., Lạc Âm Phàm nhìn tiểu đồ đệ đang đứng trước mặt mình, bỗng nhiên cảm giác trong lòng lạnh lẽo, trống trải vô cùng.

Gió đêm thổi tới, ánh trăng sáng đầy trời, hai thầy trò chỉ đứng đối diện nhìn nhau không nói gì.

Trọng Từ chậm rãi đưa Tinh Xán tới trước mặt hần rồi đứng lên bước đi: "Ta phải trở về."

Trở về? Trở về để làm gì, đồ đệ của hần thật sự muốn làm hoàng hậu của Cửu U ư? Bất chợt ánh mắt của Lạc Âm Phàm trở nên vô cùng lạnh lùng, sát khí theo con giận bốc lên ngàn ngút không cách nào kiềm chế được, nhanh chóng lan rộng khắp xung quanh, hần nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Người... dám!"

Sur phụ muốn giết nàng sao? Trọng Từ cũng không cảm thấy sợ hãi, ngoái đầu lại nhìn hần.

Vài lần nắm tay rồi vài lần buông ra.

Rốt cục ——

"Trọng nhi!" Giọng nói vô lực, có chút trách cứ vang lên, giọng nói đó vẫn giống như khi nàng thường hay hờn dỗi làm nũng với hần, khiến cho hần muốn mắng, muốn trách phạt nhưng lại không nỡ, mỗi khi như thế hần lại dùng giọng nói như thế này để cảnh cáo nàng, có lẽ chỉ có như vậy, nhưng bất luận kẻ nào cũng nhìn ra vị tôn giả vốn nổi danh là vô tình này đối với nàng lúc nào cũng có một chút đặc biệt.

Một người mà ngay cả mắng nàng còn cảm thấy luyến tiếc không nỡ lòng, vậy rốt cuộc vì sao lại có thể biến thành người liên tiếp làm tổn thương nàng như thế chứ?

Trọng Từ chậm rãi quay trở về trước mặt hần, nhẹ giọng gọi: "Sur phụ."

Chỉ một tiếng "Sur phụ" lại chứa đựng ngàn vạn nhu tình, con bé đúng là vẫn còn thừa nhận hần là sur phụ! Lạc Âm Phàm cảm thấy hết sức vui sướng, nhưng trong niềm vui sướng đó sao lại chứa nhiều bi ai đến thế, hần không chịu nổi cảm giác này, lập tức đưa tay ra giữ chặt hai bả vai gầy yếu và nhỏ nhắn của con bé ôm vào trong lòng, cố sao trái tim của hần bỗng nhiên đau nhói từng con như vậy.

Hần không có tư cách để trách con bé, bởi vì hần đã cô phụ sự tín nhiệm của con bé, đó là lỗi của hần.

Nhưng mà lúc này lý trí lại nói cho hần biết rằng hần phải phạm sai lầm một lần nữa.

Con bé đã thực sự nhập ma rồi, trong lúc vô ý đã hoàn toàn đi lên con đường vận mệnh đã được dự đoán trước kia. Trời sinh sát khí, con gái của Nghịch Luân, nếu con bé còn sống trên đời này, chỉ sợ rằng lục giới lại chìm trong cảnh giết chóc, chỉ sợ rằng sinh linh lại đồ thán, cho nên tất cả mọi người đều có cùng một sự lựa chọn, bởi vì không thể để cho thua mà không thể vực dậy nổi, trách nhiệm không thể bỏ xuống được.

Nhưng mà hần phải làm sao đây? Chẳng lẽ lại tiếp tục làm đá thương con bé rồi giam vào trong băng lao, hay là dứt khoát xuống tay làm cho tất cả mọi thứ kết thúc ở đây? Hiện tại chính là một cơ hội, con bé đang nằm yên trong lòng hần mà không hề phòng bị, nếu muốn chấm dứt mọi chuyện thì thực sự rất dễ dàng, không phải sao?

Trong con người hần tồn tại thật nhiều mâu thuẫn, người khác muốn giết con bé hần sẽ phần nộ sẽ ngăn cản, nhưng kết quả thật cay đắng là hần lại lựa chọn tự tay giết chết con bé.

Không thể làm tổn thương con bé thêm một lần nữa, không thể...

Lạc Âm Phàm nhắm mắt lại, bàn tay phải đang khẽ vuốt nhẹ nhàng trên lưng của Trọng Từ, bất tri bất giác lại biến thành chưởng lực chậm rãi nâng lên.

Tuy rằng không ngược mặt lên nhìn nhưng Trọng Tử hoàn toàn cảm nhận được sát khí dày đặc sau lưng mình, trong lòng nàng chỉ biết cười một cách bi thương.

Trong mộng, chỉ có ở trong mộng, con người ta mới bộc lộ bộ mặt thật của mình, nàng hiểu được rất rõ cho tới bây giờ người cũng chưa từng hối hận vì những việc đã làm, cho dù chỉ là trong mộng cũng giống nhau mà thôi, nàng ở trong lòng của người rồi cuộc cũng không thể sánh bằng trách nhiệm và sứ mệnh mà người đang gánh vác. Dù nàng dễ dãi lấy sự thái bình cho lục giới, thật ra đây là chuyện không thể nào thay đổi được, vì bất luận kẻ nào cũng đều phải làm như vậy. Nàng cũng không có gì oán giận, chẳng qua vì người là sư phụ của nàng, vì nàng tôn kính người, yêu thương người quá nhiều, nên nàng càng không thể tiếp nhận được những tổn thương đến từ người.

Nếu đã như thế thì chi bằng thành toàn cho người đi.

"Sư phụ." Ra tay đi, ít nhất thì cũng để cho nàng được chết ở trong lòng của người.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vùi sâu vào trước ngực hắn, trên vạt áo của hắn dường như có thứ gì đó thấm ướt, hắn cảm nhận được cánh tay mềm mại, thon dài kia giống như đang dùng hết sức lực cả đời ôm chặt thắt lưng hắn.

Bỗng nhiên hắn lại nghĩ đến đôi tay dị dạng và đôi chân khập khiễng kia, trái tim của hắn đau như đang bị đao cắt từng lát một.

Làm sao mà hắn có thể làm tổn thương con bé một lần nữa được! Làm sao có thể!

Lập tức chỉ trong chớp mắt, sát khí liền tiêu tan đi hết, bàn tay của hắn dường như không còn chút sức lực nào nữa liền trượt xuống, nhẹ nhàng đặt trở lại trên lưng của Trọng Tử.

"Sư phụ?" Nàng ngược mặt lên, vẻ mặt thật khó lý giải.

Lạc Âm Phàm rốt cuộc vẫn là người có tu vi cao thâm, lập tức phát hiện ra ngay có điều không đúng, lửa giận vốn đã dập tắt lại một lần nữa bị châm lên —— nghiệp chướng này, dăm thừa dịp hắn chưa chuẩn bị dùng Mộng Yểm thuật đối với hắn! Con bé có ý đến thăm dò hắn!

Biết rõ là con bé chắc chắn là không có ác ý, nhưng hắn không thể ngăn chặn được cơn tức giận này, cảm giác này tựa như từ đầu đến chân hắn bị người khác nhìn thấu hết.

Dám thăm dò tâm tư của hắn, rốt cuộc con bé có còn xem hắn là sư phụ hay không!

Tốt lắm, tốt lắm, ừ thì hắn không đành lòng, hắn áy náy, hắn vô năng, con bé đều đã biết hết rồi đó, là hắn không bảo vệ tốt con bé, là hắn làm tổn thương con bé, tất cả đều là lỗi của hắn, làm cho hắn hao hết tâm tư để bảo vệ tánh mạng của con bé, vì con bé mà dùng pháp lực cả đời để che dấu sát khí, không tiếc mạo hiểm trở thành tội nhân của tiên môn, vì con bé mà khổ cực tu kính tâm thuật đến độ suýt nữa thì tẩu hỏa nhập ma, chặt đứt ý niệm trong đầu của con bé khi phát hiện ra con bé có tâm tư khác ... cũng chỉ vì muốn thầy trò hai người suốt đời bình an vô sự ở bên nhau, những việc như thế này, con bé làm sao có thể hiểu được? Từ kiếp trước cho đến kiếp này, hai kiếp làm đồ đệ của hắn, không một khắc nào con bé để cho hắn được sống trong yên ổn, nhưng kết quả sao lại thành con bé rời bỏ hắn mà đi, muốn đi làm Ma hậu của Cửu U!

Vì đồ đệ mà lo sợ, vì đồ đệ mà vui sướng, cũng vì đồ đệ mà tìm cách, vì đồ đệ mà mạo hiểm, đến cuối cùng sao kết quả lại trở thành bị đồ đệ oán hận?

Nhưng ai cũng chỉ nói là con bé hận hắn, sao biết được hắn cũng hận con bé nhiều lắm, có biết hay không!

Gió lạnh thổi qua làm chiếc áo choàng màu đen bay lên, trong vòng tay hắn dường như vòng eo kia lại càng thêm mềm mại đến rung động lòng người, khuôn mặt đang ngược nhìn hắn vô cùng nhỏ nhắn lại tinh xảo đầy mê hoặc, đôi mắt phượng xinh đẹp do mang theo những giọt nước mắt trong suốt lại càng diễm lệ hơn nữa, trong đôi mắt ấy có sự kinh ngạc, không hề có giải thích, nhưng lại có chờ mong.

Trong đầu hắn bất giác hiện lên vô số bóng dáng, bóng dáng đang đứng dưới đèn châm trà pha mực cho hắn, bóng dáng đang ngồi bên dòng Tứ Hải chờ đợi hắn...

Trước mặt hắn lúc là đôi đồng tử đen láy, sâu thăm thẳm, cùng với đôi mắt to tròn, trắng đen rõ ràng trong trí nhớ kia như chồng lên nhau, đó là đôi mắt của đứa bé đã hao tổn hết bao nhiêu tâm tư chỉ vì để thu hút sự chú ý của hắn, là đứa bé mà hắn trách phạt nhưng cũng là đứa bé đem lại niềm vui cho hắn, rồi khi lớn lên lại trở thành cô gái cam chịu oan khuất, cam chịu bị hạ nhục chỉ vì không muốn để cho hắn biết đã yêu hắn say đắm, là cô gái vì muốn ở lại bên hắn mà không ngần ngại lợi dụng dòng nước lạnh lẽo ở dòng Tứ Hải để làm tăng thêm thương thế bản thân mình.

Thế nhưng hiện tại, cô gái đó lại muốn rời bỏ hắn mà đi!

Không biết từ khi nào trong lòng hắn luôn tồn tại một thứ tình cảm mơ hồ không thể nào rũ bỏ được, lúc này nó như một con lũ quét ngang trộn lẫn với tác dụng của dục độc vẫn còn sót lại trong người hắn, hận ý trong lòng hắn bị thức dục, chỉ trong phút chốc tình cảm đó đã biến thành biển tình cảm mãnh liệt tràn bờ như những con thủy triều, lập tức phá tan sự áp chế của mấy trăm năm linh lực khiến cho hắn trở tay không kịp.

Hắn đã làm một việc mà bình thường chưa bao giờ làm, một giấc mộng thật đáng xấu hổ.

Dưới ánh trăng mờ lung, tất cả mọi thứ trước mặt sao lại rõ ràng đến thế, tiểu đồ đệ bất phục của hắn đang cách hắn gần sát như vậy, lại xinh đẹp, mỹ miều như vậy, Trọng nhi của hắn đã không còn là một đứa trẻ nữa rồi, đã trở thành một cô gái cả người đầy cuốn hút khiến cho tất cả những gã đàn ông nhìn thấy đều phải động lòng, điều này làm cho hắn thất vọng, làm cho hắn bất an, nhưng lại kim lòng không được chỉ muốn lúc nào cũng đi theo sát bên

cạnh để bảo vệ, càng thêm thương tiếc nhưng lại càng muốn trừng phạt nặng nề hơn gấp nhiều lần. Tại sao, tạo sao con bé dám đi làm hoàng hậu của Cửu U?

Vậy... hần muốn làm gì!

Ý thức của hần bắt đầu trở nên hồ đồ mất rồi, một chút lý trí còn sót lại trong đầu nói cho hần rằng không thể làm như vậy... Hần cực lực áp chế sự xúc động, trong lòng không khỏi cảm thấy khủng hoảng, hần muốn lui về phía sau, muốn đẩy con bé ra, nhưng mà hành vi của hần đã sớm trở thành bất đắc dĩ không thể không chế được nữa rồi. Khi con người ở trong giấc mộng, lý trí luôn luôn chẳng phải là thứ hữu dụng.

Ngay sát tầm mắt của hần, đôi môi đỏ mọng chợt hé mở, dường như được phủ thêm một lớp sương sớm trở nên thật mềm mại, sáng bóng lên, giống hết như đoá hoa mai đỏ tiên điểm nở rộ dưới làn tuyết trắng muốt trong cái đêm ở trên Thiên Sơn đó.

Trái tim của hần đập càng lúc càng nhanh, sự đẹp đẽ đôi khi chính là một thứ tội ác dụ hoặc. Không hề có dự báo trước cũng như không thể tưởng tượng được là hần lại nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Trọng Tử lên rồi nhẹ nhàng cúi xuống hôn nhẹ lên đó.

Chỉ là một nụ hôn ngắn ngủi trong chớp mắt, nhẹ nhàng đến mức dường như không có chút cảm giác là hôn, nhưng trong thoáng chốc vào cái thời khắc mà môi chạm vào môi, đó chính là cảm giác của lạnh lẽo chạm vào lạnh lẽo khiến cho bề mặt tiếp xúc sinh ra ma sát làm nảy sinh ra một ngọn lửa kỳ dị lan tỏa khắp cơ thể cả hai người, khiến cho cả hai không kim chế được mà đồng thời run lên.

Nụ hôn nhẹ nhàng thoáng qua, Lạc Âm Phàm ngược mặt lên rồi đi theo bản năng, nhưng tầm mắt vẫn tập trung trên đôi môi mềm mại tựa cánh hoa yêu kiều như trước không hề rời mắt đi dù chỉ một giây một phút, tận trong sâu thẳm đôi đồng tử đen láy của hần nổi lên một sự si mê không hề che giấu.

Đã xảy ra chuyện gì?

Giống như là một giấc mộng thoáng qua, Trọng Tử như không thể tin được, bàn tay đưa lên miệng trong vô thức, những ngón tay thon dài, mềm mại mơn trớn trên đôi môi của mình nhưng lại không tìm được dấu vết gì, nàng vẫn đang kinh ngạc chưa kịp phản ứng lại thì người trước mặt nàng đột nhiên cúi đầu xuống một lần nữa, đôi môi của hần mạnh mẽ áp chặt lên môi nàng, điên cuồng hôn trên đôi môi đỏ mọng đầy mê hoặc của nàng, một bàn tay sau lưng nàng di chuyển từ giữa lưng lên sau gáy giữ chặt cổ nàng lại khiến cho nàng không thể nhúc nhích được.

Hai kiếp yêu say đắm, hai kiếp chờ mong, cuối cùng nàng đã chờ được thời khắc đầy viên mãn và hạnh phúc này.

Cả người Trọng Tử cứng ngắc lại, nàng như không thể tin được những gì xảy ra trước mắt mình đây, đôi mắt nàng mở to ra nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc kia, nàng chưa kịp vui sướng, chưa kịp rơi lệ thì trong đầu đã trở nên trống rỗng không còn suy nghĩ được gì nữa rồi.

.....

Trọng Hoa tôn giả đại danh lừng lẫy giống như thay đổi thành một con người khác, không hề yên ổn ở trong Tử Trúc Phong án binh bất động như trước nữa mà chuyên chạy rong ruổi khắp nơi trực tiếp đối nghịch với Cửu U ma cung, chỉ trong vòng nửa năm ngắn ngủi đã truy giết hơn một ngàn quân ma tộc, ra tay vô tình không chút nương tay. Không những thế sự việc lần này còn đặc biệt ở chỗ hơn phân nửa thời gian hần đều truy giết một người, người đó chính là Mộng Cơ của Cửu U ma cung, việc này không khỏi làm cho mọi người cảm thấy nghi hoặc, Mộng Cơ vốn là sủng cơ của Ma Tôn Cửu U, cũng là người rất ít khi đi ra ngoài làm chuyện ác, trong khi đó Lạc Âm Phàm trước giờ vốn là người làm việc có nguyên tắc, cho dù hần đang tức giận muốn làm việc này để trừ gian, cũng không đến mức truy sát Mộng Cơ trên mọi nẻo đường như thế chứ.

Lý do duy nhất để giải thích cho việc này là do đồ đệ của hần phản bội sư môn nay lại còn trở thành hoàng hậu của Cửu U khiến cho hần tức giận đến mức hồ đồ, trong khi đó Mộng Cơ dù không làm gì nhưng chẳng biết làm sao lại vừa lúc chọc tới hần.

Mộng Cơ quả thực cũng không biết mình đã đắc tội gì với vị đại nhân vật này mà bị truy sát đến mức này, suốt nửa năm trời không dám ra khỏi ma cung, quả thật nàng ta cũng rất ngạc nhiên không hiểu đêm đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng không dám đến hỏi tân hoàng hậu.

Đúng lúc này, những mật thám của tiên môn ở nhân gian báo tin tức về, tà tiên Kim Li ở núi Xích Diễm tác quái làm hại người, rất nhiều khách qua đường đi qua khu vực này bị y bắt vào trong động để tu nguyên đan, làm hại vô số người vô tội. Thanh Hoa cung Trắc Diệu biết được tin này lập tức quyết định phái đệ tử đến tru sát Kim Li, Cửu U ma cung cũng không cam nguyện khoanh tay đứng nhìn, Vong Nguyệt phái người gọi Trọng Tử vào Hành Hương Thai, Trọng Tử cũng hiểu được hàm ý của y, nàng cũng nghĩ là y muốn thu phục Kim Li về dưới trướng mình.

Nhưng khi nghe được quyết định của y, Trọng Tử cảm thấy ngạc nhiên: "Người muốn ta đi sao?"

Vong Nguyệt cũng không trả lời, chỉ im lặng nhìn nàng giống như đang đợi chính nàng tự trả lời.

Trọng Tử chần chờ: "Không phải còn có đám người Dục Ma Tâm sao?"

"Hoàng hậu của ta, nàng phải biết rằng tất cả mọi người đều rất chờ mong nàng lập công, trách nhiệm của nàng chính là bảo vệ con dân của nàng, vì họ mà mở rộng lãnh địa, cướp lấy thêm nhiều những thứ ưu việt hơn nữa, ma cung không cần một vị hoàng hậu vô năng." Vong Nguyệt cười cười rồi xoay người biến mất.

.....

Núi Xích Diễm nằm ở vùng hoang mạc, ngọn núi này không cao mà thoải thoải nhìn từ xa trông giống như một cái bánh bao, trên ngọn cũng không có lửa đỏ gì, mà chỉ có những bụi cây thấp bé kéo dài khắp, thoạt nhìn qua giống như ngọn núi này trụi lủi, không khỏi khiến cho người ta hoài nghi là mình

đã tìm làm chỗ, mãi cho đến khi chạng vạng, Trọng Tử nhìn thấy trên đỉnh núi bồng lên một màu đỏ rực dưới ánh nắng chiều thì nàng mới chính thức hiểu được lai lịch của cái tên này.

Tà tiên từ xưa đến nay không phải người dễ trêu chọc, cũng may là Kim Li kia tu vi còn thấp cho nên cũng không có gì đáng sợ, theo ý của Thiên Chi Tà, trước tiên ma cung sẽ đứng ở bên ngoài không tham gia đội đến khi đối phương cùng đường mới ra tay trợ giúp, như vậy mới khiến đối phương thấy cảm kích, mới có thể hàng phục được đối phương, làm cho y một mực phủ phục dưới chân mình.

Bởi vậy ma quân cắm trại cách núi Xích Diễm khoảng mười dặm, chung quanh thiết đặt kết giới rất vững chắc.

Trọng Tử đang nằm trên một chiếc giường mây, bên cạnh một vầng trăng tròn.

Cách đó không xa, Thiên Chi Tà đứng trên một tảng đá lớn đang sắp xếp ma binh bày trận, tấm áo choàng màu trắng của y dưới ánh trăng nhìn hết sức trong trẻo nhưng lại cũng hết sức lạnh lùng.

Địa vị của y ở ma cung rất đặc thù, chỉ phục tùng một mình nàng, ngay cả khi thấy Vong Nguyệt cũng chưa từng hành lễ, không hổ danh là trợ thủ đắc lực của vị phụ thân vĩ đại kia của nàng, những hạng người như Dục Ma Tâm không thể nào so sánh được, chưa đến một năm đã chiêu mộ một đám thuộc hạ cho nàng, vừa dễ thống trị lại dễ bảo, đám người Dục Ma Tâm ở trước mặt nàng không dám làm càn, chỉ sợ phần lớn nguyên nhân cũng bởi vì y.

Trong mỗi hành động của y giờ đây chứa đầy khí thế uy nghiêm, ai còn có thể liên tưởng được đó chính là vị thủ tọa sư thúc ôn nhuận như ngọc trước kia chứ?

Lên vào Nam Hoa hơn hai mươi năm mà không bị phát hiện, hiện tại pháp lực của y hơn hẳn nàng là sự thật, trong toàn bộ ma cung y xem như người đứng thứ hai, dù sao lúc trước nàng tận mắt chứng kiến Vong Nguyệt tiếp được một kiếm của Lạc Âm Phàm nên biết được thực lực của y cũng không hề kém.

Nghĩ đến Vong Nguyệt, Trọng Tử chột nhủ mày.

Vong Nguyệt, Cửu U, thật không uổng công y đã lấy hai cái tên này, nếu đem y ra so với Sở Bất Phục vừa uy nghiêm lại vừa dịu dàng thì người này trên người y không chỗ nào không phát ra sự thần bí, diện mạo thần bí, pháp lực khó dò, mỗi lần tới gần y đều làm cho nàng cảm thấy bất an nhưng lại mang theo sự mê hoặc khó có thể kháng cự được. Thái độ của y đối với nàng không giống như khổng chế, mà ngược lại có vẻ như là dẫn đường nhiều hơn, đây là việc mà lúc trước nàng không dự đoán được.

Tâm tình của Trọng Tử trở nên phức tạp hơn.

Thật ra có rất nhiều việc nàng cũng chưa bao giờ dự đoán trước được, bao gồm chính bản thân nàng, nàng nhớ nàng đã từng thề rằng sẽ luôn sát cánh ở bên cạnh người ấy để trợ giúp người trăm yêu trừ ma, bảo vệ chúng sinh, nhưng kết quả thì sao, chính nàng lại trở thành ma. Bỗng nhiên nhớ lại ngày đó nàng cùng với Tần Kha, Tư Mã Diệu Nguyên chạy tới sông Lạc để diệt trừ Giao Vương, chiến đấu một trận với Âm Thủy Tiên, ai ngờ được đầu ngày hôm nay chính mình lại ở trong tình trạng tương tự nàng này, cùng sắm vai nhân vật hoàn toàn tương phản.

Thiên Chi Tà an bài xong mọi việc, thân nhiên bước lại đây ôm lấy nàng như thường ngày.

Trọng Tử cuộn mình ở trong lòng Thiên Chi Tà, bỗng nhiên mở miệng: "Người lo lắng nhiều như vậy cũng vô ích, bởi vì dù sau này ta có tu thành thiên ma, tiêu diệt tiên môn dẫn cho lục giới nhập ma, thì Cửu U vì quyền lực của mình e là sẽ không bỏ qua cho chúng ta."

"Ma giới thống trị thiên hạ là tâm nguyện của thuộc hạ, chuyện sau đó không liên quan tới thuộc hạ."

"Không phải là ngươi nguyện trung thành với ta sao?"

Nghe vậy, Thiên Chi Tà cúi thấp đầu xuống, dùng đôi mắt chứa đầy mộng ảo kia nhìn nàng: "Để cho thuộc hạ trung thành đến mức độ như vậy, Thiếu quân bây giờ còn chưa xứng đáng."

"Vậy sao?" Trọng Tử cũng không trách cứ y, chỉ yên lặng nằm trong lòng y ngủ.

.....

Nửa đêm, Thiên Chi Tà đánh thức Trọng Tử dậy.

Nàng lắng tai nghe, quả nhiên là phía núi Xích Diễm có tiếng đánh nhau, tiếng động vốn không nhỏ nhưng không thể tưởng tượng được là nàng lại hoàn toàn không phát hiện ra, Trọng Tử cúi đầu cười cười, Vong Nguyệt nói rất đúng, nàng chỉ có một mình Thiên Chi Tà, người duy nhất nàng có thể tin tưởng cũng là y.

"Thiếu quân có thể đi qua bên đó được rồi," Thiên Chi Tà buông nàng ra, đứng dậy, "Tiên môn ra tay đã hơn nửa canh giờ rồi, thuộc hạ thấy Kim Li không chống đỡ được lâu nữa đâu."

"Ta đi sao?"

"Đúng vậy, hoàng hậu là đại diện cho thánh quân, để cho người ra nói chuyện với y là thích hợp nhất."

Khi hai người dẫn ma quân đuổi tới chỉ nhìn thấy hai vị trưởng lão của Thanh Hoa và chúng đệ tử đang toàn lực vây khốn một yêu tiên mặc áo bào màu vàng và một nữ nhân đầu bạc, ở hai bên sườn núi những tên tiểu yêu ma đang ra sức chạy trốn.

Thiên Chi Tà nói: "Đó là Kim Li và thê tử của y - Bạch Nữ."

Tà tiên vốn là một nhánh của tiên môn, nhưng chỉ vì người này khi tu hành đã lầm bước gia nhập tà đạo mới trở thành hung tiên, cho nên những ma đầu tầm thường cũng không thể so sánh được với y. Chẳng qua lúc này Kim Li mới tu hành được hơn hai trăm năm, sức mạnh có hạn nên giờ phút này không nằm ngoài sở liệu của Thiên Chi Tà đã rơi xuống thế hạ phong, bởi vậy cố hết sức chống đỡ vô cùng chật vật.

Đang giao đấu đến giai đoạn kịch liệt, bất chợt nhìn thấy giữa không trung ma khí nổi lên cuộn cuộn khiến cho cả hai bên đều bị dọa đến kinh hồn.

Trọng Tử hiện thân đứng giữa những tầng mây, nhớ lại trong đầu những lời nói nửa như trấn an nửa như cảnh cáo của Âm Thủy Tiên khi chiến đấu ở sông Lạc ngày đó.

Kim Li và Bạch Nữ nhìn thấy tình thế không ổn, hang ổ cũng khó bảo toàn, hơn nữa trong lòng lại hận tiên môn cho nên quả nhiên đã cầu cứu: "Thuộc hạ nguyện phục tùng thánh quân và hoàng hậu, chờ đợi người sai phái."

Trưởng lão của Thanh Hoa cung và chúng đệ tử nghe thấy mà vô cùng kinh hãi.

"Ma cung Trọng Cơ!"

"Từ Ma!"

Trọng Tử chưa kịp nói gì, ở bên cạnh Thiên Chi Tà đã vung tay lên, từ bốn phía vô số ma binh hiện lên bày bố ma trận, đúng là y đã sớm mai phục ở chỗ này.

Tiếng chém giết vang lên không ngừng hòa cùng với tiếng kêu gào thảm thiết hỗn loạn.

Không cần đợi lâu đã nhìn thấy tiên môn đệ tử chết trận hết mấy người.

"Dừng tay!" Trọng Tử rốt cục cũng không nhịn được, hét lớn lên để ngăn cản, "Thiên Chi Tà, mau nói bọn chúng dừng tay lại ngay!"

"Thiếu quân cứ yên tâm, trận chiến này chúng ta nhất định sẽ giành thắng lợi."

"Ta nói ngưng tay lại ngay!"

"Tiên và ma cho tới tận bây giờ chỉ có chinh chiến và chém giết, Lạc Âm Phàm cũng sẽ không lưu tình đối với người, Thiếu quân có thể bỏ qua cho bọn chúng được bao nhiêu lần?"

Trọng Tử chỉ biết lắc đầu.

Không, sự phụ không phải là người như vậy, bản thân nàng đã làm sai, không thể lại tiếp tục sai lầm được nữa.

Nhìn thấy tình thế nguy cấp, Trọng Tử xẹt qua tiếp cứu một tên đệ tử của Thanh Hoa, không ngờ đệ tử kia chính mắt nhìn thấy đồng môn chết thảm, lại nhìn thấy nàng cho nên trong lòng lại càng thêm oán hận liền giờ kiểm ra đâm nàng.

Thiên Chi Tà lập tức lắc mình tới trước mặt nàng, đưa tay lên chường một cái đánh nát cái trán của đệ tử kia.

Trọng Tử thất hồn lạc phách nói: "Không, đừng làm như vậy."

"Thiếu quân và Lạc Âm Phàm sẽ giống như vậy, ở giữa nơi này chỉ có thắng bại, nếu như mềm lòng chần chẫn sẽ bị thương."

"Câm miệng!"

Thiên Chi Tà cũng không để ý tới nàng, mạnh mẽ mang nàng trở lại chỗ cũ, nhanh chóng hạ lệnh, "Lui!"

Rõ ràng nhìn thấy bên mình đang chiếm thế thượng phong, chúng ma binh cũng không giải thích nổi vì sao y lại hạ lệnh rút lui, nhưng còn chưa kịp phản ứng thì trên bầu trời đêm âm ảm đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng màu lam loá mắt rơi thẳng xuống bên dưới, chỉ nhìn bóng kiếm rơi đầy trời tựa như sao băng, chỉ trong nháy mắt, hơn mười ma binh đã bị mất mạng.

"Lạc tinh sát, là Lạc Âm Phàm!" Gần đây chính hắn tìm đến ma tộc để truy giết khiến cho ma quân gặp không ít phiền toái, chúng yêu ma sợ nhất là hắn, bởi vậy lúc này vừa nhìn thấy thế đều hoảng sợ.

Trọng Tử nhìn bóng dáng kia, trái tim bất chợt đập liên hồi.

Thiên Chi Tà nhìn thấy Lạc Âm Phàm mặt cũng không biến sắc, bình tĩnh che ở trước mặt Trọng Tử, Kim Li và Bạch Nữ cũng rất sợ hãi, không dám dút khoát tiến lên trở thành bộ hạ của Trọng Tử, trong lòng thầm kêu không hay ho rồi, vốn tưởng rằng hôm nay có hoàng hậu Cửu U trợ giúp thì có thể may

mấn trốn thoát được, không thể tưởng tượng được là lại gặp vị tôn thần này.

Ngược lại, Trương lão Thanh Hoa và các đệ tử như gặp được cứu tinh, cả đám mừng rỡ lui về sau lưng hắn.

Hắn lạnh lùng quét mắt nhìn thi thể của các đệ tử tiên môn vương vãi xung quanh, lập tức vung kiếm lên, thanh kiếm của hắn mang theo những ngọn gió lốc của đất trời, còn mang theo những tia chớp oai hùng quét thẳng về phía chúng ma binh.

"Thiếu quân, lui!" Thiên Chi Tà quát khẽ.

Đang ở trong tình huống này, Trọng Tử vốn không đành lòng giết chết đệ tử tiên môn cũng giống như không đành lòng trợ mắt nhìn thuộc hạ của mình phải chết không công, nàng cắn môi, phất ống tay áo dài ra như đề tụ hợp mây, phóng người đứng lên phía trước cứng rắn chặn lại.

Lập tức bóng kiếm đầy trời bỗng nhiên biến mất, quả nhiên hắn đã thu chiêu lại đúng lúc.

Trong tiên giới ai cũng biết hai người vốn là thầy trò, bởi vậy hai vị trưởng lão của Thanh Hoa cung cũng sợ hắn khó xử thức thời cáo từ rồi cho chúng đệ tử rút đi.

Kể từ đêm sau cái đêm ở thành Thủy Nguyệt đó, Trọng Tử vẫn tránh ở trong ma cung không hiện thân đi ra ngoài, bởi vì có rất nhiều chuyện nàng không nghĩ ra được, lại có rất nhiều tình cảm mơ hồ không rõ ràng, nó thật là đẹp thật là mỹ mấn lại rất hạnh phúc, làm cho nàng không thể tin được, thậm chí nàng còn hoài nghi rằng bản thân mình lúc đó cũng đang nằm mơ, bởi vậy lại càng sợ hãi không muốn đi tìm đáp án.

Nhưng mà nàng thật mâu thuẫn vì nàng lại cần đáp án, nàng rất muốn biết cuối cùng cái đêm hôm đó, nụ hôn người trao cho nàng thực sự mang ý nghĩa gì, hiện tại khi hai người gặp lại nhau những ký ức mạnh mẽ lại tràn về giống như thủy triều tràn bờ cuộn cuộn kéo đến, đánh tan lý trí mà nàng đang dựng lên như núi trong đầu mình, nàng liều lĩnh muốn tìm hiểu mọi chuyện cho đến cùng.

Trọng Tử thu hồi dừng khí, hạ lệnh: "Các người lui về trước."

"Hoàng hậu quả nhiên thật can đảm!" Kim Li mừng rỡ lập tức mang theo Bạch Nữ và thủ hạ tiểu yêu rút lui trước.

Ánh mắt Thiên Chi Tà khẽ lay động, một lúc lâu sau mới nói: "Thuộc hạ ở phía trước chờ Thiếu quân."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 47: Tỉnh mộng

Lặng lặng đứng yên, khoảng cách giữa hai người thật gần nhưng cũng thật xa, ngăn cách giữa hai người là một màn sương khói mỏng manh.

Vốn chỉ là một mối quan hệ thuần túy nhưng sau đêm hôm đó nó đã bị một tầng sắc thái ái muội lặng lẽ bao trùm, giờ phút này thứ cảm xúc tồn tại nhiều nhất giữa hai thầy trò chính là xấu hổ.

Trọng Tử nhìn Lạc Âm Phàm chằm chằm, nóng lòng và bức thiết muốn mở miệng hỏi.

Nhưng hắn lại quay mặt đi, tránh ánh mắt của nàng, tuy rằng đây chỉ là một động tác thật nhỏ nhưng rốt cục cũng hiển lộ một sự quẩn bách trên con người hắn.

Nàng tiến lên khẽ gọi: "Su phụ."

Nghe nàng gọi, khuôn mặt tuần tú kia chợt tái nhợt lại, Lạc Âm Phàm không trả lời nàng.

Đêm hôm đó, bên ngoài thành Thủy nguyệt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu hắn thực sự không khống chế được dục độc, làm ra chuyện kia với con bé thì hắn thực không bằng cảm thú, phạm phải sai lầm to lớn không thể tha thứ được, hắn như thế thì sao xứng đáng làm sư phụ của con bé nữa chứ!

Không có lời đáp lại, chỉ có trầm mặc và yên lặng.

"Vì sao?" Vì sao đêm đó người lại đối với nàng như vậy? Nàng không thể tin được, bởi vậy nàng cần chính miệng người xác nhận.

Nhưng nàng nào biết được nàng càng khẩn trương thì hắn lại càng bối rối.

Vì sao ư? Đương nhiên nguyên nhân là do dục độc, nhưng lý do tại sao dục độc vẫn còn lưu lại trong cơ thể hắn cũng đã chứng minh được điều gì đó rồi? Nếu hắn thực sự là một kẻ vô tình vô dục thì làm sao lại phát sinh ra những chuyện như vậy được?

Tu hành đến nay đã gần ngàn năm, hấn chưa từng nghĩ tới bản thân mình còn có thể nảy sinh ra loại tình cảm đáng xấu hổ này, nhưng mà thực tế đã chứng minh tất cả, làm hấn trở tay không kịp. Hấn lấy danh nghĩa sư phụ để đứng cạnh con bé, thương yêu con bé, bảo vệ, che chở con bé, cũng tức giận vì con bé mà trách mắng, dạy dỗ con bé, rồi lại cổ vũ, khích lệ con bé, rõ ràng hấn nhìn thấy tình yêu say đắm của con bé nhưng hấn lại lần lượt dùng lý trí để cự tuyệt, làm tổn thương con bé sâu sắc, tự lừa gạt bản thân rằng con bé chỉ là trẻ con nên hồ đồ, nhưng hiện tại hấn cũng có khác gì con bé đâu? Hấn như vậy thì còn giải thích được gì nữa?

Hấn đối với con bé lại nảy sinh ra thứ tình cảm chẳng ra gì, mà con bé lại là đồ đệ của hấn!

Sai rồi, tất cả sai hết rồi!

Lạc Âm Phàm khẽ nhắm mắt, bắt buộc bản thân mình phải bình tĩnh trở lại.

Nửa năm trời, từ lúc bắt đầu phát hiện ra những tâm tư từ tận đáy lòng mình đến bây giờ, mọi chuyện lại càng rối rắm hơn trong hấn, nhưng đến cuối cùng thói quen làm việc theo lý trí đã chiếm thế thượng phong xua đi hết mọi dằn vặt trong lòng hấn. Hấn không xứng làm sư phụ của con bé, là hấn đáng chết, nếu như con bé oán hận hấn muốn giết hấn cho hả giận thì hấn cũng không hề oán trách, nhưng hiện tại tình cảnh của con bé rất nguy hiểm, trận giết chóc phát sinh trước mắt chính là bằng chứng tốt nhất chứng minh điều đó. Một cô gái thuần khiết và thiện lương như con bé lại phải sinh tồn trong hoàn cảnh như vậy, tựa như một trang giấy trắng tinh ngấm mình trong vại mực đen đúa, ai cũng biết ở đó chắc chắn sẽ không chấp nhận được việc con bé chỉ lo cho thân mình, mà ngược lại phải làm việc vì tập thể chung, cho dù con bé không muốn thì sớm hay muộn cũng sẽ bị nhiễm thói quen này, sẽ có người ép buộc con bé phải làm những việc con bé không thích, khi đó con bé sẽ thật sự trở thành vạn kiếp bất phục, không còn chốn quay đầu lại được nữa, hấn tuyệt đối không thể buông tay để mặc con bé rơi vào tình cảnh như vậy được.

Nghĩ vậy cho nên Lạc Âm Phàm rốt cục cũng mở miệng: "Ma cung không phải là nơi con nên ở lại, mau theo ta trở về."

Người còn lo lắng cho nàng như vậy sao? Trọng Tử xiết chặt bàn tay lại nói: "Bọn họ sẽ không bỏ qua cho ta."

"Cho dù sư phụ không làm chức thủ tọa tiên môn này nữa, cũng sẽ không để cho bọn họ làm tổn thương đến con một lần nào nữa."

"Trở về với người rồi lại bị giam vào băng lao sao?"

"Đợi sư phụ tu thành Kinh Tâm Thuật, tinh lọc sát khí cho con, đến lúc đó con có thể đi ra ngoài."

"Sau đó thì ta sẽ đi đâu?"

Sau đó? Lạc Âm Phàm sững sờ nhìn nàng.

Trọng Tử cúi đầu, thấp giọng hỏi: "Con... có thể cùng sư phụ trở về Tử Trúc Phong không?"

Trải qua hai kiếp chuyển thế nhưng cuối cùng con bé vẫn cố chấp như vậy, lúc nào cũng đem tình yêu say đắm tốt đẹp nhất dành cho hấn, mà hấn đối với con bé có lẽ thật sự có một loại tình cảm nhiều hơn tình thầy trò đơn thuần, nhưng mà loại tình cảm này căn bản chỉ là sai lầm lẫn hoang đường, là thứ không nên có cũng không thể nhận được, hấn phải làm sao bây giờ?

"Việc đó để sau này nói vậy."

"Không thể sao..."

"Sau này sẽ tính, trước tiên hãy cùng sư phụ trở về băng lao."

"Ngày hôm đó, vì sao người lại làm như vậy?"

Bị nàng hỏi khiến hấn không còn đường thoái lui, Lạc Âm Phàm khổ sở muốn lảng tránh nhưng hấn biết việc này muốn tránh cũng khó, cho nên chỉ đơn giản là bình tâm lại, nếu như con bé đã cố chấp muốn có một đáp án, được thôi, vậy thì hấn sẽ cho con bé đáp án!

"Là do sư phụ vô ý trong lúc luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, nhất thời hồ đồ nên mới..."

Hồ đồ? Bị tẩu hỏa nhập ma cho nên mới bị nàng dụ dỗ? Trọng Tử nghe từng lời từng chữ này mà mặt mày trắng bệch, lắc đầu liên tục rồi đưa tay ra kéo hấn: "Không phải, không phải vậy!"

Là vì người thích nàng nên mới làm như vậy, chỉ cần có người ở đây, nàng sẽ không hại bất kỳ kẻ nào cả, nhưng vì sao người lại nói vậy?

Bàn tay nhỏ bé của nàng vừa chạm tới góc áo, Lạc Âm Phàm liền phát nhanh tay áo lui về phía sau, giận dữ quát: "Không phải như vậy thì như nào được nữa!"

Không phải như thế thì muốn như thế nào đây, chẳng lẽ muốn hấn chính miệng nói với con bé rằng hấn cũng hồ đồ giống con bé vậy? Hay là nói với con bé rằng sư phụ của con bé đối với con bé lại nảy sinh ra thứ tình yêu và dục vọng đáng xấu hổ không nên có?

Trọng Tử cứng người đứng bất động tại chỗ, rồi chậm rãi thu tay lại.

Nhìn thấy bộ dạng này của nàng, tâm can Lạc Âm Phàm chợt cứng rắn hẳn lên, khuôn mặt vẫn không chút thay đổi nói: "Trước tiên hãy cùng sư phụ trở về."

"Sư phụ muốn biết cái gì, vì sao nhất định phải đuổi giết Mộng Cơ, sao người không trực tiếp đến hỏi ta?" Trọng Tử bỗng nhiên nói, "Buổi tối ngày hôm đó thật sự... Nếu thật sự..." Lời nói còn chưa dứt, nàng liền dừng lại.

Trong trí nhớ của nàng, hình bóng kia luôn luôn cao cao tại thượng, bình tĩnh đến lạnh lùng, không người nào có thể lay động được, cũng là người có thể chống đỡ và xoay chuyển cả thiên địa, mỗi lần nàng nghĩ đến người lúc nào là một hình ảnh như vậy.

Trọng Tử lẳng lặng nhìn người đang đứng trước mặt mình, nhìn hắn đang cố gắng đến kiệt sức không chế đôi bàn tay run rẩy của mình, nhìn sắc mặt hắn trắng bệch lại bị phủ một tầng hồi hận vô hạn, sau một lúc lâu mới cười nói: "Ta lừa người đó, sư phụ."

Hai chữ cuối cùng kia vừa thốt ra khỏi miệng nàng, mang theo ngữ khí vừa mềm mại vừa nhẹ nhàng lại vô cùng ái muội.

Lạc Âm Phàm nghe thấy mà kinh ngạc, lập tức có cảm giác bị lường gạt và phẫn nộ choáng váng hết cả đầu óc, đây là thái độ gì đây! Con bé là ai? Con bé có biết con bé là ai nữa hay không! Tiêu đề đệ thuần khiết, đáng yêu của hắn vừa mới gia nhập ma cung chưa đến một năm lại trở nên vô liêm sỉ như vậy, như thế này...

Hắn tức giận đến mức không chút nghĩ ngợi, liền đưa tay lên.

Tiếng bàn tay va chạm thật mạnh chợt vang lên, Trọng Tử bị đánh đến mặt quay hẳn sang một bên, cả người lao đảo ngã ngồi xuống đất.

Nhưng ngay khoảnh khắc bàn tay chạm vào mặt nàng, chính Lạc Âm Phàm cũng không biết rõ là tay hắn đau hay là lòng hắn đang đau nữa, hắn cúi nhìn bàn tay đã đánh Trọng Tử rồi lại nhìn nàng, sau một lúc lâu vẫn còn thất thần như hoàn toàn mất đi hồn phách.

Trọng Tử ôm nửa bên mặt bị đánh, sóng mắt lưu chuyển, giọng vẫn không thay đổi nói với hắn: "Đây không phải là đáp án người muốn hay sao?"

Lạc Âm Phàm vốn định đưa tay ra đỡ nàng đứng dậy, vừa nghe thế thì khựng lại, tức giận chỉ thẳng vào nàng: "Người..."

Trọng Tử quay mặt đi không nhìn hắn, cố gắng thu hồi lại nụ cười cứng ngắc khó coi kia.

Thì ra tình yêu của nàng làm người cảm thấy khó khăn và khổ sở như vậy sao, vào lúc người bị tẩu hỏa nhập ma mà nàng lại không để ý đến liêm sỉ, lợi dụng ma đàn của Mộng Cơ dẫn dụ người mắc mưu, chắc là người cảm thấy việc đó cực kỳ ghê tởm, nên thậm chí ngay cả một góc áo cũng không muốn nàng chạm vào.

Kỷ vọng áp ủ trong lòng nàng bấy lâu nay lập tức tan thành bọt nước, sự mừng rỡ và cảm giác hạnh phúc bất tận kia vào đêm đó ở ngoài thành Thủy Nguyệt, hóa ra cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, chỉ là công dã tràng mà thôi.

Là mây đã tính kế với người trước, hai người dùng thân phận một vị tôn sư làm ra những chuyện hoang đường tổn hại đến đạo đức đến vậy, làm hại người đường đường là Tôn giả cao cao tại thượng phải chịu nhục nhã ở trước mặt mây như vậy, mây có tư cách gì để hận người kia chứ?

Người là bậc Tôn giả được mọi người kính ngưỡng ở tiên giới, pháp lực vô biên, địa vị cao quý, khiến kẻ khác phải tôn sùng, thế nhưng người vẫn luôn hết lòng hết sức bảo vệ, che chở mây, có thể làm đồ đệ của người đã là phúc phận mà ông trời ban cho mây, mây còn muốn gì nữa đây? Tình yêu của mây là gì? Nó vốn không nên tồn tại, sự tồn tại của nó gây ra cho người bao nỗi si nhục, gây ra cho người biết bao điều thống khổ, sẽ làm hại người thân bại danh liệt! Chính bản thân mây chịu tội là đủ rồi, vì sao còn muốn ép buộc người, hạ nhục người như vậy, chẳng lẽ mây muốn làm người hận mây sao? Chẳng lẽ một chút tình thầy trò cuối cùng này mây cũng không muốn giữ ư?

Trên mặt dường như có rất nhiều nước mắt, rơi xuống ướt đầm, Trọng Tử mê man đưa tay xoa xoa mặt mình, cố sức đứng lên, thấp giọng nói: "Con cũng không biết sư phụ đã bị tẩu hỏa nhập ma, chỉ là con vọng tưởng... Sư phụ cũng biết, con tu hành nông cạn, trong lòng vốn có tà niệm... Con lúc ấy... sư phụ đối với con có một chút quan tâm hay không... con... Sư phụ ngày hôm đó ngoại trừ... Cũng không hề làm bất cứ cái gì..."

Càng nói lại càng lộn xộn, rốt cục Trọng Tử cũng im bặt không nói gì nữa, nàng nghĩ rằng hiện tại ngay cả liếc nhìn nàng một cái người cũng không muốn, vì thế liền vội vàng xoay người đi: "Con phải đi rồi."

Nghe thấy những lời nói tràn đầy sự tuyệt vọng và xấu hổ của Trọng Tử, Lạc Âm Phàm dần dần bình tĩnh, khôi phục cảm xúc trở lại, lúc này hắn vừa cảm thấy hồi hận lại vừa cảm thấy bất đắc dĩ đối với việc không khống chế được hành vi của mình.

Không, con bé nghĩ sai rồi, trong lòng chất chứa tà niệm không chỉ có một mình con bé, vậy bản đoạn tình cảm thầy trò này đã là việc không nên, thế nhưng hắn lại không khống chế được dục vọng trong người làm ra những chuyện như vậy với con bé, người có tội là hắn, làm sao có thể đem hết mọi tội lỗi này đổ lên người con bé được chứ!

Không thể để con bé trở lại ma cung được!

"Trọng..." Hắn đang muốn mở miệng gọi Trọng Tử, bỗng nhiên lại dừng lại, nhú mày, nghiêng người nhìn qua.

Từ Mã Diệu Nguyên bước ra từ đằng sau bức tường mây, cung kính hành lễ: "Diệu Nguyên bái kiến Tôn giả, mới vừa rồi Diệu Nguyên nghe các vị trưởng lão của Thanh Hoa cung nói bên này có người của ma cung tác loạn, Tôn giả người vẫn ổn chứ ạ?"

Ngước mặt nhìn lại chỉ thấy biển mây mờ mịt, không còn thấy bóng người nữa.

Lạc Âm Phàm trầm mặc một lát, nói: "Trở về đi."

.....

Thiên Chi Tà quả nhiên vẫn đứng chờ ở phía trước, thấy Trọng Tử quay trở về mà thất thần, hồn vía quăng lên tận chín tầng mây, cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm, nhiệm vụ cũng đã hoàn thành thuận lợi, mọi người vội vàng quay trở về ma cung gặp Vong Nguyệt, tà tiên Kim Li nguyên ý thần phục, Vong Nguyệt phong làm vương, vẫn cho mang theo thuộc hạ cũ, với những người khác, y mệnh cho đại hộ pháp Dục Ma Tâm luận công ban thưởng. Xưa nay chưa một người nào có thể giữ được mạng sống an toàn trở về từ dưới kiềm của Lạc Âm Phàm, bởi vậy sau sự việc này từ trên xuống dưới ma cung đối với vị tân hoàng hậu này lại càng thêm kính phục.

Trọng Tử đang nằm trên giường nghỉ ngơi dưỡng thần, chỉ trong giây lát liền cảm giác được trước giường có người bước đến, không cần mở mắt nàng cũng biết được là ai đến đây.

"Thiếu quân có tình cảm với Lạc Âm Phàm."

Trọng Tử không hề phủ nhận, một người đã rơi vào thời điểm hoàn toàn tuyệt vọng, thì còn sợ gì nữa chứ? Đúng vậy, nàng là kẻ làm tổn hại đến luân thường khiến kẻ khác chê cười, nhưng mà lúc này cho dù cả thiên hạ chê cười, nàng cũng không thêm quan tâm.

"Hắn không có khả năng thích người, Thiếu quân."

Trọng Tử trợn mắt, lạnh lùng nhìn Thiên Chi Tà.

Thiên Chi Tà cũng không thêm để ý đến nàng tiếp tục nói: "Hắn đã sớm thông suốt và hiểu thấu đáo tất cả mọi chuyện trên đời này, hắn là là người duy nhất ở Tiên giới chứng được Kim Tiên Vị (*), người như vậy trong lòng chỉ chứa tình yêu bao la, bác ái, không có khả năng sinh ra loại tình cảm phàm nhân, Thiếu quân là người đang vọng tưởng mà thôi."

** Kim Tiên Vị:*

Tam Tông : Phật-Tiên-Thánh

Quả vị tối cao của Phật Tông : Đại Giác Như Lai Phật.

Quả vị tối cao của Tiên Tông : Đại La Kim Tiên.

Quả vị tối cao của Thánh Tông : Đại Thành Chí Thánh

Chúng được Kim Tiên vị tức là đã đạt được quả vị tối cao của Tiên giới.

Người này, luôn luôn có thể nắm bắt được nhược điểm của người khác một cách dễ dàng rồi sau đó đánh bại đối phương một cách triệt để, Trọng Tử nghe y nói mà con giận dữ bốc lên tận đỉnh đầu, nàng nhom người đứng dậy, vung tay tát một cái thật mạnh: "Nếu không có người sắp đặt mọi chuyện, bọn họ sẽ không đối xử với ta như vậy, ta cũng sẽ không nhập ma, lại càng không rơi xuống bước đường cùng này!"

Thiên Chi Tà không tránh đi cũng không phòng bị, lãnh trọn cái tát của Trọng Tử, nhưng ngữ khí của y vẫn bình tĩnh như trước: "Chuyện này vốn không liên quan đến việc người nhập ma hay không nhập ma, hắn là Tôn giả của Tiên giới, là thủ tọa tiên môn, là người có địa vị cao nhất, nếu hắn lại cùng đồ đệ mình hồ đồ gây ra những chuyện xấu mặt như vậy thì lúc đó chấn chấn thanh danh của hắn sẽ lập tức biến thành cỏ rác, bị người ta dẫm đạp, còn mặt mũi nào để ở lại Tiên giới nữa, Thiếu quân có ý cường cầu hắn như vậy, người không sợ hắn sẽ hận người sao?"

Trọng Tử nghe hắn nói mà mặt mày xám trắng, giật giật môi, không nói nên lời.

Thiên Chi Tà lại nói tiếp: "Tiên - ma vốn là hai thể đối lập nhau, Thiếu quân cũng không cần để ý nhiều chuyện đến vậy, bất luận là đêm đó có phát sinh chuyện gì hay không, nhưng chỉ cần một chút phong thanh truyền ra ngoài thì chuyện không cũng có thể thành có, tuy nói sẽ không ai tin, nhưng với hắn ắt hẳn cũng sẽ có ảnh hưởng ít nhiều, mà chuyện này đối với chúng ta lại có lợi ích rất lớn."

Trọng Tử lập tức lắc đầu: "Không, không được."

Tình yêu của nàng, người không có nghĩa vụ nhất định phải đáp lại, sự việc lần này phát sinh và trở thành như vậy cũng là do nàng không dự đoán được mọi chuyện, là do nàng vọng tưởng mà thôi, hơn nữa nàng cũng không biết khi đó người đã bị tẩu hỏa nhập ma. Trong lòng sư phụ, nàng là đồ đệ mà người đã từng trân trọng nhất, nhưng nay nàng lại không từ thủ đoạn dụ dỗ người khiến người làm ra những chuyện có thể hủy hoại thanh danh cả đời của người, chỉ sợ rằng hiện nay tình thầy trò của người và nàng cũng không còn bao nhiêu phần, nàng không muốn người càng hận nàng hơn.

Trọng Tử trở nên trầm mặc không nói thêm bất cứ câu nào, chỉ xoay người lại nằm trên chiếc giường của mình, nàng đang muốn chợp mắt một chút, bỗng nhiên từ bên ngoài truyền vào, có Vương phu nhân của Kim Li là Bạch Nữ cầu kiến, Thiên Chi Tà cũng không cần biết là nàng có động ý hay không liền cho truyền Bạch Nữ tiến vào.

.....

Thì ra Kim Li vừa mới đến ma cung, tuy nói rằng đã được phong vương nhưng y tự biết bản thân mình tu vi còn thấp, mà Tứ đại hộ pháp không phải là hạng người dễ tiếp cận để tạo mối quan hệ, cho nên y phải nhờ cậy đến một nhân vật cỡ lớn che chở mới có thể an ổn, mà y cũng chỉ quen biết có mỗi mình hoàng hậu Trọng Cơ, bởi vậy y lập tức cho thê tử là Bạch Nữ đến bái kiến lấy lòng nàng, Bạch Nữ vừa mới bước vào trong điện liền quỳ xuống, dâng lên một gốc Trường Sinh Thảo.

Trọng Tử đưa mắt nhìn: "Đây là..."

Bạch Nữ cười nói: "Đây là bảo vật trấn sơn của núi Xích Diễm chúng thần, nếu phàm nhân ăn vào có thể kéo dài tuổi thanh xuân đến hai trăm năm, là bảo vật rất khó mới có được, Hoàng hậu là mẫu nghi của vạn ma, địa vị cao quý cho nên nó thuộc về người cũng rất hợp lý."

Trọng Tử không có chút hứng thú nào, dừng dừng hỏi: "Ta dùng nó để làm gì?"

Không thể nào dự đoán được vị hoàng hậu này lại hỏi như vậy, Bạch Nữ kinh ngạc, nhưng may mắn trong cái khó lại lộ cái khôn: "Hoàng hậu đã tu thành ma thể, đương nhiên không cần dùng nó để kéo dài tuổi thọ, nhưng mà cây Trường Sinh Thảo này nếu không có lợi cho việc tăng cường tu vi thì dùng để giữ gìn nhan sắc cũng có hiệu quả rất kì diệu, có thể làm cho da thịt sinh sắc sinh hương, thật rất khó mà có được." Khách quan mà nói, Bạch nữ cũng nhìn thấy ngoại hình của Hoàng hậu rất đẹp, nhưng cho rằng Thánh quân thực sự nể trọng Hoàng hậu hẳn là vì cái thân phận con gái Nghịch Luân của nàng, nhìn tình hình trên đại điện lúc này cũng có thể thấy được Thánh quân thực sự nhân nhượng nàng, chỉ cần cái này thôi cũng đủ làm ô dù che chở cho vợ chồng mình rồi, nhưng mà, nữ nhân ai lại không đề ý đến dung mạo chứ? Nghe nói mặc dù Hoàng hậu được Thánh quân nể trọng nhưng cũng không được sủng ái bằng Mộng Cơ.

Không đợi Trọng Tử tỏ thái độ gì khác, Thiên Chi Tà đứng bên cạnh đã mở miệng: "Trường Sinh Thảo này cũng coi như một bảo vật khó gặp, Kim Li vương và phu nhân đã có tâm như vậy, Thiếu quân nên nhận mới đúng."

Trọng Tử nghe vậy liền tùy ý đưa tay lên nói: "Vậy thay ta nhận lấy đi."

Thì ra vị Hoàng hậu này chỉ biết nghe lời thuộc hạ kia của mình, nói gì thì đều nghe nấy, biết là mình đã hoàn thành tốt việc này rồi, Bạch Nữ lập tức nhẹ nhàng thờ ra, rồi tươi cười cáo lui, đồng thời lặng lẽ quan sát, đánh giá người thuộc hạ kia, sau một lúc lâu bỗng nhiên nhớ tới mới vừa rồi có người đề cập tới một cái tên, bây giờ sức nhớ lại suyết chút nữa thì kinh hoàng thất thố, cả người và mồ hôi lạnh, vội vàng cung kính hành lễ với y, sau đó mới lui ra ngoài.

Trọng Tử lại chớp mắt: "Lại đây."

Thiên Chi Tà hiểu được ý của nàng, đang tính bước đến bên cạnh thì từ bên ngoài lại truyền đến giọng nói của một nữ tử: "Âm Thủy Tiên cầu kiến Hoàng hậu."

"Nàng ta tới đây làm gì?" Trọng Tử không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Thiên Chi Tà thần nhiên: "Đương nhiên là có việc muốn nhờ, thuộc hạ thấy nàng ta đối với người cũng rất có thiện cảm, nên thu phục người này về phía mình, lần này nàng ta muốn gì chỉ cần người đưa cho nàng ta là được rồi."

Ánh mắt của Trọng Tử khẽ lay động: "Ta biết rồi, người lui xuống trước đi."

Thiên Chi Tà vừa biến mất, Âm Thủy Tiên đã bước vào trong điện, quỳ một gối xuống nói thẳng: "Nghe nói Kim Li vương tặng Trường Sinh Thảo cho Hoàng hậu, Âm Thủy Tiên đến cầu xin Hoàng hậu ban Trường Sinh Thảo."

Trọng Tử đã sớm đoán được Âm Thủy Tiên đến là vì Trường Sinh Thảo, nên cũng không ngạc nhiên lắm chỉ bình thản hỏi: "Tin tức truyền đi nhanh vậy sao, nhưng Âm hộ pháp cầu xin là vì chính mình hay là vì người khác?"

Âm Thủy Tiên không trả lời mà chỉ nói: "Bất luận là cầu xin vì ai cũng đều là ân điển của Hoàng hậu, từ nay về sau Âm Thủy Tiên sẽ tự ghi khắc trong lòng."

Cả người Trọng Tử và chiếc giường nhỏ đều di chuyển tới trước mặt nàng: "Mấy năm nay Âm hộ pháp vì kéo dài tuổi thanh xuân của phàm nhân kia đã hao tổn không biết bao nhiêu tu vi, Hộ pháp cảm thấy mình làm như vậy đáng giá sao?"

Âm Thủy Tiên sắc mặt không thay đổi kiên quyết nói: "Âm Thủy Tiên làm bất cứ việc gì cũng không hối hận."

Trọng Tử nói: "Đáng tiếc trước sau gì y cũng chỉ là một kẻ thể thân mà thôi, Hộ pháp phải biết rằng dù là thể thân đi chăng nữa thì y cũng không phải người kia, y căn bản không nhận ra Hộ pháp, cũng không liên quan gì đến người trong ký ức của người..."

Âm Thủy Tiên lạnh lùng ngăn lời nàng lại: "Chàng có thể ở cùng ta là được rồi."

"Nếu như đã có người có thể thay thế được vị trí của Tuyết Lăng thì cần gì phải giữ lại tua kiếm này nữa?" Trọng Tử chỉ vào bên hông Âm Thủy Tiên chậm rãi nói: "Nếu Hộ pháp có thể tự tay mình hủy nó đi thì ta lập tức ban Trường Sinh Thảo cho người."

Âm Thủy Tiên nhìn Trọng Tử một lát rồi quả thực cầm tua kiếm kia lên, bàn tay từ từ nắm chặt lại, trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh, thậm chí bởi vì dùng sức quá mức mà không ngừng phát run, tựa như phải dùng hết sức lực để biến tua kiếm kia thành bột phấn.

Nhưng cuối cùng tua kiếm vẫn còn nguyên vẹn. Trọng Tử nói: "Có thể thấy được thể thân chỉ là thể thân mà thôi, người như vậy trong thiên hạ có rất

nhiều, người có dáng vẻ giống Tuyết Lăng cũng không ít, đến khi già chết đi thì cũng không sao, người có thể tìm được người khác thay thế, không cần phải lãng phí một gốc Trường Sinh Thảo quý giá."

"Nếu Hoàng hậu không muốn ban Trường Sinh Thảo vậy cũng không cần nói nhiều." Âm Thủy Tiên lập tức buông tay ra.

Trên đời này cũng có loại người thật sự ngu ngốc như vậy sao, Trọng Tử nở nụ cười cất giọng nói tiếp: "Chỉ là một gốc Trường Sinh Thảo thôi, có gì mà không ban được, nhưng đợi đến khi nào Âm hộ pháp lập công lớn, nói không chừng ta sẽ ban nó cho ngươi."

"Cũng được." Âm Thủy Tiên cũng không nhìn nàng lập tức đứng dậy rồi đi.

"Khinh mạn thuộc hạ, Thiếu quân không khôn ngoan chút nào khi tỏ thái độ như vậy." Thiên Chi Tà đứng ở trước giường nhũ mây nhìn Trọng Tử.

"Ta bảo ngươi lui ra nhưng ngươi lại ẩn thân theo dõi ta, lá gan của ngươi quả nhiên càng lúc càng lớn." Trọng Tử nằm xuống nhướng mày nhìn y: "Ngươi trợ giúp ta, chẳng qua là muốn hoàn thành dã tâm và khát vọng của ngươi, không liên quan gì đến ta, vì sao ta không theo lời của ngươi nói mà làm chứ?"

"Người phải học cách thu phục và chế ngự bọn họ."

"Vậy sao."

"Nếu không làm như vậy thì dù người có tu thành Thiên ma, bất cứ lúc nào Cửu U cũng có thể bỏ rơi người."

"Nếu y muốn quyền lực, ta cho y là được rồi."

"Thần phục và nhượng bộ, sống chết của bản thân hoàn toàn bị người khác nắm giữ là hạ sách." Thiên Chi Tà khinh miệt, đưa tay lên châm ngọn đèn trong điện: "Lục giới nhập ma, công lao của người sẽ lớn hơn y, nếu y bận tâm lo sợ việc này ảnh hưởng đến địa vị của y thì đương nhiên sẽ giết người ngay lập tức, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người. Vong Nguyệt là con người thâm sâu không lường được, chỉ bằng một mình người thì chắc chắn đấu không lại y, lúc này người phải tỏ vẻ thần phục, nhưng đồng thời cũng phải làm cho y có điều kiêng kỵ, không dám dễ dàng động đến người, việc này người có thể duy trì được bao lâu thì người sẽ sống được bấy lâu."

Trọng Tử ngược mắt nhìn y có chút ngạc nhiên, hỏi: "Ngươi không phải chỉ một mực muốn lục giới nhập ma sao, khi đó ta sống hay chết có liên quan gì đến ngươi đâu?"

Thiên Chi Tà không trả lời chỉ bước tới ôm lấy nàng, thân nhiên nói: "Ngủ đi."

Trọng Tử vuốt ngực y, nửa đùa nửa thật hỏi: "Ngươi hối hận rồi sao?"

Thiên Chi Tà nhìn nàng một lúc lâu, sau đó rũ hàng mi dài xuống, chỉ nói một từ: "Không."

Trọng Tử "A." lên một tiếng rồi rúc vào trong lòng y thoải mái ngủ.

.....

Ngày hôm sau, Vong Nguyệt ra khỏi Ma cung để tiếp kiến Long Vương yêu đến triều bái. Trọng Tử thân là Hoàng hậu, đến nay thanh danh đã lan truyền rất xa nên đương nhiên cũng phải đi với Vong Nguyệt. Lần này đi đơn giản là nhận chút lễ vật, nghe mấy lời nhỉnh hót rồi về thôi, khi trở về, Vong Nguyệt mang theo nàng đứng trên sườn núi ngoài thành Thủy Nguyệt.

Nơi chốn quen thuộc cùng ký ức ngọt ngào ngày đó, vậy mà nay lại trở nên khó chịu đến nỗi đến thế, nó nhắc nhở nàng biết rằng nàng đã mang đến cho người một nỗi sỉ nhục to lớn nhường nào, người đang chán ghét nàng biết bao nhiêu.

Bước bên cạnh Vong Nguyệt, Trọng Tử cảm nhận được cả người y tản ra hơi thở lạnh lẽo, u ám, mang theo cảm giác áp bức rất kỳ quái, không giống với cảm giác an tâm như khi nàng ở cạnh Thiên Chi Tà, nhất là đôi mắt giấu dưới cái mũ áo choàng kia càng làm Trọng Tử thêm khẩn trương, nàng luôn luôn cảm thấy ánh mắt kia như xuyên qua lớp áo choàng nhìn thấu con người nàng một cách rõ ràng, rành mạch.

Y mang nàng tới chỗ này, là vô tình hay cố ý? Trọng Tử không khỏi rung mình một cái, cố gắng hết sức để bản thân mình giữ được vẻ trấn định.

"Hoàng hậu của ta, nàng đang sợ hãi sao?"

"Không có."

"Lần trước, nàng và Lạc Âm Phạm gặp mặt nhau chính là ở chỗ này."

Trọng Tử không nói gì.

Vong Nguyệt lại chuyển sang chuyện khác: "Lần này nàng đã lập công, ta còn chưa ban thưởng cho nàng, nàng muốn cái gì nào?"

Trọng Tử lập tức nhớ tới lời của Thiên Chi Tà nên cẩn thận đáp: "Giúp Thánh quân giảm bớt ưu phiền và lo toan, chính là bổn phận của ta, ta không dám lĩnh thưởng."

"Hoàng hậu đối với ta trung thành như thế, ta cũng muốn tặng hoàng hậu một chút lễ vật." Vong Nguyệt nói xong liền đưa tay lên, trước mặt nàng lập tức xuất hiện một người, hai tay đang bị bắt trời ra sau lưng, sắc mặt trắng bệch, bộ dạng vô cùng chật vật.

Tư Mã Diệu Nguyên? Trọng Từ sững sờ nhìn người nọ.

Tư Mã Diệu Nguyên cũng nhìn thấy nàng lập tức chột dạ: "Trọng Từ, ngươi muốn làm gì!"

Trọng Từ không khỏi bất ngờ quay sang hỏi Vong Nguyệt: "Ngươi bắt ả tới đây làm gì?"

Vong Nguyệt nói: "Là do ả ta đã xúi giục Nguyệt Kiều hại nàng, làm nàng phải rơi vào tình cảnh này, nàng không muốn báo thù sao?"

Hiện tại nàng báo thù thì có tác dụng gì chứ, nhiều người muốn giết nàng thế chẳng lẽ cũng đều do nàng ta xúi giục hay sao? Trọng Từ chỉ biết cười khổ, cúi đầu nhìn Tư Mã Diệu Nguyên.

Tư Mã Diệu Nguyên cũng hít thở nặng nề, hừ lạnh: "Muốn giết cứ giết!"

Trọng Từ thân nhiên nói: "Ta có rất nhiều biện pháp có thể tra tấn ngươi, vì sao nhất định phải giết, cho ngươi được chết sung sướng như vậy chứ."

"Nói không sai." Vong Nguyệt trầm giọng cười, trong giọng nói của y tràn ngập sự mê hoặc và dẫn dụ: "Tiên môn vốn đã quyết định buông tha nàng, nếu như không có con ả kia xúi khiến Nguyệt Kiều đi vào Tiên ngục, mưu toan làm nhục nàng thì sát khí của nàng sẽ không bị lộ ra, như vậy chắc chắn nàng sẽ không bị đánh gãy xương cốt, bị nhốt vào băng lao, lúc này nàng có thể ở lại Nam Hoa sống thật tốt, đi theo Lạc Âm Phàm tu hành, nàng có ngày hôm nay hoàn toàn là do một tay ả gây ra, nàng thật sự không hận sao?"

Biết rõ ràng trong việc này Tư Mã Diệu Nguyên chỉ là một cái ngòi châm cho mọi thứ nổ tung, nhưng khi nghe Vong Nguyệt nói như vậy, Trọng Từ lại không tự chủ được, trong lòng sinh ra rất nhiều sự giận giữ, đúng vậy, tất cả những thứ mà nàng đang phải chịu đựng, bị buộc phải nhập ma, đoạn tuyệt với sư phụ... Đường như tất cả mọi chuyện đều do ả ta gây ra cho nàng!

Vong Nguyệt nói: "Nàng vốn thiện lương không có tâm hại người, còn từng cứu mạng ả, nhưng nàng lại bị Tiên môn không buông tha ép đến bước đường cùng, trong khi một con người như ả, thân là đệ tử Tiên môn nhưng trong lòng luôn mang theo sự ghen tị và đố kỵ, lấy oán báo ân, việc này công bằng sao?"

Công bằng? Đường nhiên là không công bằng! Trời sinh sát khí chính là lỗi của nàng ư? Bị người hãm hại cũng là cái sai của nàng sao?

Nàng chưa bao giờ làm hại ai, nhưng kết quả là tất cả bọn họ đều muốn nàng chết. Nàng bị đánh, bị nhốt vào băng lao nhận hết mọi sự tra tấn, trong khi những kẻ làm hại nàng ngược lại sống rất tốt đẹp, rất hoàn hảo, điều này không công bằng!

Dường như có thứ gì đó kích động trong lòng, sát khí không kiềm chế được nữa bỗng chốc tràn ngập khắp nơi, Trọng Từ lạnh lùng nhìn chằm chằm Tư Mã Diệu Nguyên, trong đôi mắt phượng xinh đẹp của nàng là sát khí không chút nào che giấu.

Nhìn thấy người trước mặt đột nhiên trở nên vô cùng xa lạ, Tư Mã Diệu Nguyên bắt đầu hoảng sợ nói loạn cả lên: "Nói bậy! Y nói bậy!"

Vong Nguyệt nói: "Người như thế không xứng làm đệ tử tiên môn, giết ả ta không có gì là sai cả."

Giết nàng ta sao? Trọng Từ dường như có chút tỉnh táo hơn khi nghĩ tới điều này.

Không đúng, nàng không thể tùy tiện giết người, nàng đã từng nói sẽ bảo vệ sư phụ, bảo vệ chúng sinh, làm sao nàng có thể giết người được chứ?

Vong Nguyệt nói: "Ả ta đến bây giờ hoàn toàn không có tâm hối hận hay sửa đổi gì cả, ả biết nàng sẽ không xuống tay được nên mới muốn lung lạc nàng, đối phó với loại người như vậy nàng hãy dùng thủ đoạn của ma, chắc chắn ả nàng sẽ khiến ả hiểu ra được một điều, nàng đã không còn là đệ tử Tiên môn giống lúc trước nữa, đã là ma thì không cần phải kiêng nể hay dè chừng nhiều thứ như vậy nữa"

Không cần phải kiêng nể hay dè chừng? Cũng đúng, dù sao nàng đã nhập ma rồi, sư phụ cũng không cần nàng nữa, vậy thì có gì cần phải kiêng nể hay dè chừng nữa chứ.

Quả nhiên lúc này Trọng Từ đưa tay lên, trong lòng bàn tay có ánh sáng phát ra.

Tư Mã Diệu Nguyên thấy nàng như vậy mà cả người run run, trong lòng tuyệt vọng biết chắc mình đã không còn đường lui nữa rồi.

Đúng rồi, đây không phải là Trọng Từ - nữ đệ tử đây quy củ, nghịch ngợm, có một chút tâm kế trẻ con trước đây nữa rồi, người trước mặt lúc này sát khí đầy người, chính là Tử Ma! Chắc chắn sẽ không bỏ qua cho mình!

"Trọng Từ, ngươi... Ngươi dám động đến ta! Tôn giả người sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Sư phụ? Trọng Từ hoàn toàn tỉnh táo lại.

Bóng ma của sự sợ hãi nhanh chóng nổi lên, bao phủ trong lòng, làm cho nàng lạnh thấu từ đầu đến chân.

Nàng kinh sợ đến vạn phần, lao đảo lui về phía sau.

Nàng đang làm gì vậy! Tự nhiên chỉ vì bị người khác nói khích có mấy câu mà đã khiến ma tính bùng phát, nảy sinh ra ý định giết người!

Nàng biết sư phụ chán ghét nàng, nhưng nàng không muốn nhìn thấy bộ dạng thất vọng của sư phụ, nếu nàng thật sự giết người thì sẽ chẳng còn cách nào cứu vãn được nữa.

Vong Nguyệt cũng không tiếp tục nói gì cả, chỉ hạ cánh tay xuống, phất nhẹ một cái, từ trong chiếc nhẫn màu tím trong suốt trên ngón tay y lóe ra một thứ ánh sáng sâu kín, Tư Mã Diệu Nguyên lập tức ngắt xiu, mất đi ý thức.

Trọng Tử nhẹ nhàng thở ra: "Người muốn thao túng ta đúng không?"

"Ma không cần nhiều tình cảm." Khó có dịp Vong Nguyệt mở miệng răn dạy nàng, y nói tiếp: "Nàng muốn địa vị, ta đã cho nàng địa vị, nhưng nếu nàng vẫn còn luyến tiếc Tiên môn thì hiện tại vẫn có thể trở về."

Lại trở về đối mặt với sư phụ sao? Trọng Tử cúi đầu: "Ta... xin lỗi."

Vong Nguyệt vươn cánh tay phải ra ôm nàng kéo tới trước mặt, từ bên ngoài chiếc áo choàng đang mở một nửa trên người y nhìn vào có thể mơ hồ thấy được hoa văn trên chiết đai lưng cũng như những viên đá màu tím được khảm bên trong, tỏa ra cảm giác thật thần bí và cao quý.

Hắn dùng bàn tay trái đeo nhẫn kia nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên.

Trọng Tử cả người cứng ngắc lại: "Người muốn làm gì?"

Thấy phản ứng của nàng làm Vong Nguyệt cười rộ lên: "Ta cần một vị Hoàng hậu có thể đảm đương được trọng trách của mình, Hoàng hậu của ma tộc."

Nàng hiểu rất rõ những lời này là có ý gì, tạm thời y đang cần nàng, nhưng chờ đến khi mục đích đã đạt được thì lập tức sẽ phế bỏ Hoàng hậu, Trọng Tử âm thầm cười khổ trả lời y: "Người yên tâm, khi nào ta còn ở vị trí này một ngày thì sẽ nhất quyết không phản bội Ma cung."

"Vậy sao?" Vong Nguyệt cười nói.

Vừa dứt lời, không khí từ bốn phía đột nhiên trở nên lạnh lẽo đến kinh người, Trọng Tử lập tức phát hiện có điều không ổn vội vàng xoay mặt lại, vừa nhìn thấy rõ người tới là ai thì sợ tới mức ngây người.

Chỉ nhìn thấy lúc này sắc mặt hắn xanh mét, cả người tản ra sự giận giữ, còn có, sát khí nữa.

Sư phụ làm sao lại đến đây, người đang giận! Trọng Tử cảm thấy hơi bối rối và có phần kinh ngạc, căn bản đã quên mất cánh tay của Vong Nguyệt vẫn còn đặt bên hông nàng, lập bập nói: "Sư... Sư phụ."

Vừa mới lên tiếng thì chỉ nhìn thấy tiên lực khủng bố ập đến trước mắt.

.....

Thì ra ngày hôm trước, sau khi Trọng Tử bỏ đi ở núi Xích Diễm, Lạc Âm Phàm trước sau gì cũng không thể yên lòng, cho nên vẫn tìm tới vùng phụ cận của ma cung, tính khuyên bảo nàng trở về. Ai ngờ đầu vừa mới đến gần lập tức nhìn thấy cảnh tượng này đập ngay vào mắt hắn. Tư Mã Diệu Nguyên nằm sóng xoài trên mặt đất, tiểu đồ đệ thương yêu của hắn lại để cho Cửu U ôm ngang thắt lưng, cử chỉ vô cùng thân thiết, làm cho hắn nhất thời tức giận đến run run cả người, không thể nào chấp nhận được.

Đối với thân phận mới của con bé, hắn chưa bao giờ thực sự quan tâm hay để ý tới, lại càng không tin vào chuyện đó, nhưng khi tận mắt nhìn thấy cảnh hai người này thân mật trước mặt mình, lập tức đập tan nát mọi sự tự tin của hắn, suýt chút nữa làm hắn nổi điên lên mất đi cả lý trí.

Sự lạnh lùng cố ý ngụy trang bị sụp đổ trong nháy mắt, chỉ còn lại lửa giận bùng bùng lan tràn khắp nơi.

Cái gì gọi là 'Quyết không phản bội ma cung?' Đây là những điều mà hắn đã dạy dỗ đồ đệ của hắn sao? Con bé thực sự muốn trở thành Hoàng hậu chân chính của Cửu U là vì bị hắn cự tuyệt ư?

Không thể nào có khả năng đó được, việc này tất nhiên là Cửu U nhân cơ hội mê hoặc Trọng Nhi của hắn, Hoàng hậu cái gì mà Hoàng hậu chứ, rõ ràng chỉ là lung lạc tinh thần, chỉ có vài câu lời hay ý đẹp đã bị lừa rồi, tiểu đồ đệ thật làm hắn tức chết, tất cả là do cái tên khốn kiếp này gây ra!

Giận dữ đến độ mất cả lý trí mà cũng chẳng hiểu nổi tại sao, hắn lập tức vung Trục Ba trong tay lên, vừa xuất kiếm đã là sát chiêu.

Vong Nguyệt nhìn thấy thế cấp tốc ôm Trọng Tử lui về phía sau, nhưng chưa kịp đặt chân xuống thì chiêu tiếp theo lại ập đến, xem ra lúc này bất luận làm thế nào thì cũng không thể tránh khỏi.

Vong Nguyệt cười nói: "Hắn muốn giết ta, Hoàng hậu sẽ giúp ai?"

Sư phụ chắc chắn là không muốn nhìn thấy nàng nên mới ra tay như vậy, hiện giờ vẫn là tránh đi trước rồi nói sau sẽ tốt hơn, Trọng Tử nghĩ vậy nên không dám nhìn ánh mắt kia, đành cắn răng, đưa tay lên đồng thời đánh ra cùng với Vong Nguyệt.

Giờ phút này nàng chỉ suy nghĩ làm cách nào để mà chạy trốn, làm sao dự đoán được hiện nay đã khác ngày xưa rất nhiều, ma lực của nàng kỳ thật không hề thua kém Vạn Kiếp năm đó, chẳng qua bởi vì bên cạnh nàng có Thiên Chi Tà quá lợi hại cho nên mới bị lu mờ đi, không ai đánh giá được mà thôi. Một chương này của nàng dùng đến bảy phần công lực giống như thường ngày đã rất khó lường rồi, hơn nữa bản thân Vong Nguyệt lại không kém Lạc Âm Phàm chút nào, lúc này hai người lại liên thủ chống lại luồng tiên lực kia, chỉ nghe một tiếng nổ đécc tai vang lên, ma khí và tiên khí phát tán ra bốn phía, cỏ cây xung quanh tan biến thành cát bụi.

Lạc Âm Phàm lui về phía sau vài bước.

Ma lực của Trọng Tử là do đột nhiên có được cho nên nàng căn bản không hiểu rõ lắm nó lợi hại đến mức nào, vừa nhìn thấy Lạc Âm Phàm như thế thì sợ tới mức ngẩn người, nhìn xuống hai tay mình rồi lại nhìn sự phụ cuối cùng là vô cùng hoảng hốt—nàng quả nhiên dám ra tay với sự phụ của mình? Nàng làm sao có thể đối phó với người kia chứ! Đó là sự phụ của nàng mà! Nàng trước sau vẫn thương người, yêu người như vậy, cho dù phần tình cảm nàng dành cho người bị người chán ghét muốn lãng quên, nhưng mà người vẫn tìm đến đây, lấy thân phận sự phụ hết sức khuyên can nàng quay đầu lại, không hề buông tay hay mặc kệ nàng ở chốn này, nàng làm như vậy sẽ làm người bị tổn thương nặng nề mất thôi.

Đôi đồng tử màu đen nhìn nàng chằm chằm như muốn khóa chặt lấy nàng, trong ánh mắt đó có sự khiếp sợ, có hoài nghi và đến cuối cùng rốt cục đã đẩy lên ngọn lửa giận hừng hực.

Con bé dám ra tay với hần sao? Con bé dám giúp Cửu U đối phó hần!

Dục độc trong cơ thể hần giống một sợi dây cứng cỏi len lỏi và buộc chặt từng góc ngách sâu thẳm trong người hần, hần cảm thấy lồng ngực cực kỳ đau đớn hệt như ai đó đang bóp chặt trái tim hần. Lạc Âm Phàm nhanh chóng cảm giác được cô hống của mình ứa lên một vị ngọt tanh nồng, thân hình của hần hơi lão đảo, nhưng hần lập tức phát hiện ra mình thất thố vội vàng bình tâm trấn tĩnh lại tinh thần, một lần nữa đứng vững lại.

Nhìn thấy sự phụ dường như bị thương, Trọng Tử hoảng sợ, vội vàng bước qua đỡ hần: "Sự phụ!"

Lạc Âm Phàm đưa tay đẩy nàng ra, lạnh lùng nói: "Đừng gọi ta là sự phụ nữa!"

Trọng Tử nghe hần nói mà sững sờ cả người, nhanh chóng rút tay lại, lùi về phía sau.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia trắng bệch ra, Lạc Âm Phàm hiểu ngay mình đã lỡ lời làm tổn thương đến con bé rồi, hần đang làm gì vậy, hần lại muốn làm gì nữa đây! Đánh nhau một hồi mới phát hiện Tư Mã Diệu Nguyên vẫn bình yên vô sự, điều này làm hần càng thêm hối hận, đồ đệ của hần sao có thể tùy tiện giết người được chứ, bản thân con bé đang ở ma cung mà vẫn không làm tổn thương đến tính mạng của người khác, những gì con bé đã làm đã quá đủ rồi, hần rốt cuộc là tức giận cái gì đây! Vì sao lại nói ra những lời như thế với con bé!

"Nơi này không có sự phụ, chỉ có phu quân." Hiện thân ra giữa không trung, Vong Nguyệt kéo nàng bước đi.

"Trọng nhi!"

Trọng Tử dừng bước, quay đầu nhìn lại

Lạc Âm Phàm bất chấp tất cả, nhẹ giọng nói với nàng: "Đừng làm như vậy, hãy cùng sự phụ trở về, sự phụ tuyệt đối sẽ không để người khác làm tổn thương con."

Trở về sao? Trọng Tử rũ mắt xuống che giấu mọi cảm xúc trong ánh mắt.

Trọng Tử, hãy nhìn đi, cho dù mây làm ra những chuyện khiến sự phụ chán ghét mây, nhưng trước sau gì người vẫn nhận mây là đồ đệ, không hề bỏ rơi mây, lúc nào cũng lo lắng, bảo vệ tính mệnh của mây, mây còn thấy chưa đủ hay sao, giờ còn muốn gì nữa chứ, mây không nên làm hồng thanh danh của người, đem danh dự của người biến thành rác rưởi như thể mới cam lòng sao? Người giờ đây lại khẳng khái bảo vệ cho một đồ đệ đã nhập ma, người sẽ phải giải thích như thế nào với những kẻ trong Tiên môn đây? Chẳng lẽ mây thực sự muốn người từ bỏ vị trí Thủ tọa tiên môn sao? Mây là người có vọng niệm trong lòng, là người làm tổn hại đạo đức luân thường. Tình cảm này vốn đã có tội, vốn là không nên tồn tại rồi. Nếu như mây đã nhập ma, vậy thì để một mình mây chịu đựng tất cả đi, cần gì phải liên lụy đến người kia chứ.

Trọng Tử quay mặt lại nhanh chóng liếc nhìn Lạc Âm Phàm một cái rồi cắn chặt môi, bước đến với Vong Nguyệt đang dần biến mất ở trên không trung.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 48: Quyết định từ bỏ

Trong Lục Hợp điện của Nam Hoa, Lạc Âm Phàm cho các đệ tử lui ra bên ngoài rồi chậm rãi nói quyết định của mình cho Ngu Độ, Mẫn Vân Trung và Hành Huyền nghe, cả ba người đều vô cùng khiếp sợ, dường như không tin vào tai mình nói.

“Âm Phàm, đệ đây là...”

“Con bé có ngày hôm nay, tất cả đều do đệ dựng lên, là đệ đã suy nghĩ nông cạn, không còn mặt mũi nào để nhận chức Thủ tọa Tiên môn này nữa.”

Thấy hắn tự trách như thế, Mẫn Vân Trung bèn an ủi: “Con bé trời sinh sát khí, nhất định sẽ nhập Ma, đó đã là số mệnh của nó rồi, chúng ta cũng không thể chống lại ý trời được, việc này không liên quan gì con cả, con không cần phải tự trách mình như thế.”

Hành Huyền cũng gật đầu: “Lời sư thúc nói hoàn toàn là sự thật, việc con bé nhập Ma đã là ý trời rồi, trên dưới Tiên môn không ai trách đệ đâu, sao đệ phải làm vậy.”

Lạc Âm Phàm không trả lời, chỉ âm thầm cười khổ trong lòng.

Cái gì mà là ý trời chứ, tất cả đều là lỗi của hắn, hắn thân là sư phụ của con bé, nếu hắn có thể vứt bỏ những kiêng kỵ của mình về sát khí trời sinh của con bé, đứng ra bảo vệ cho con bé, nhất định con bé sẽ không đi đến bước đường ngày hôm nay, đó chính là cái sai thứ nhất. Cái sai thứ hai là, hắn biết rõ ràng con bé có chấp niệm, nhưng hắn lại cứ tự tin là mình nhìn thấu tất cả, không thêm để ý đến tác dụng của Dục độc trên người mình, để rồi cứ thế biến thành mối quan hệ thầy trò cũng chẳng đồ đệ, việc như thế hỏi làm sao hắn có thể nói ra miệng nổi đây? Nhưng bất luận như thế nào, hắn cũng không thể để mặc con bé cứ thế ở lại Ma cung được.

Một đứa trẻ như vậy, vốn không nên thành ma. Thế mà chỉ vì là con gái Nghịch Luân, Thiên Chi Tà lại nhất định phải ép con bé nhập ma, vì chỉ có con bé mới có thể giải được phong ấn nơi Thiên Ma lệnh, chỉ con bé mới có thể triệu hồi được vạn ma nơi Hư Thiên. Vậy mà đến nay vẫn chưa có động tĩnh gì khác, có lẽ là con bé chưa thành thiên ma, nguyên nhân chắc hẳn là do sát khí chưa đủ mạnh. Còn kẻ tên Cửu U kia thì tâm cơ thâm sâu, không trừ khả năng là đang lợi dụng con bé. Đã có một Mộng Cơ được sủng ái như thế rồi, vậy mà còn cấp cho con bé ngôi vị hoàng hậu, rõ ràng là để lung lạc lý trí của con bé, một khi y đã đạt được mục đích, kết cục của con bé không thể nói được sẽ tốt hay xấu.

Cửu U Hoàng hậu, nghĩ đến bốn chữ này, tay Lạc Âm Phàm không tự chủ được nắm chặt lại trong tay áo, kiềm chế sự tức giận cứ chực chờ bùng lên.

Nghiệp chướng này thật không biết phải trái gì, con bé chỉ nghĩ Cửu U đối xử tốt với mình là đã bằng lòng theo y rồi, làm sao mà biết được nội tình hung hiểm thế nào! Con bé dám rời bỏ kẻ làm sư phụ như hắn đây, mà tin tưởng vào cái tên Cửu U kia vậy sao!

Hắn quyết không thể để con bé ở lại Ma cung được! Ngay cả khi hắn vẫn không thể nhận tình cảm của con bé đối với mình, nhưng vẫn có thể ngăn cản con bé, giúp cho con bé quay đầu, điểm này hắn tin tưởng hẳn sẽ làm được, bởi vì con bé không hề khác gì so với hồi trước. Nhưng mà mặc dù hắn không để ý đến ánh mắt của người đời, nhưng tình cảm sai trái đó vẫn là sai trái, nếu truyền ra ngoài làm tổn hại đến danh dự của Nam Hoa còn chưa nói, chỉ cần khiến cho sư huynh, sư thúc bọn họ biết lý do hắn ra đi lại càng rắc rối thêm.

“Ý đệ đã quyết.” Hắn xoay người đi: “Từ Trúc Phong từ nay về sau sẽ rất nhàn rồi, đệ cũng không có việc gì mà phải ở lại đây nữa cả.”

Nghe hàm ý trong lời này của Lạc Âm Phàm, thì đúng là hắn không muốn ở lại Nam Hoa nữa, ba người Ngu Độ nhìn nhau.

Ngu Độ có vẻ trầm ngâm: “Sư đệ đã quyết ra đi, ta cũng không thể ngăn đệ được, nhưng mà trước khi sư phụ lâm chung đã truyền lại chức Thủ tọa Tiên môn này cho đệ, đem Tiên môn phó thác vào tay đệ, đệ đi như thế, ai có thể thay đệ đây?”

Chỉ ngần ngừ có mười năm thôi, hắn phong ấn được Phượng Thần, chém đầu Tam Thi vương, tu bổ Lò Chân Quân, mới đây còn lấp kín thành công con đường hầm dưới đáy biển nối đến Thiên trì ở Thiên Sơn, đưa mắt nhìn khắp Tiên giới, bất luận là thành tích hay thuật pháp, uy tín, ai có thể thay thế được vị trí của hắn?

Lạc Âm Phàm nói: “Đệ đã có sắp xếp cả rồi, vị trí Thủ tọa Tiên môn xin sư huynh tạm giữ giúp đệ.”

Mẫn Vân Trung tức giận vỗ rầm lên mặt bàn rồi đứng dậy quát: “Ngươi có biết đang nói gì không! Chỉ là một nghiệp chướng, mà lại đáng cho ngươi có thể bỏ đi chỉ tiền thù như vậy sao! Thủ tọa Tiên môn, nói không làm là không làm sao, di huấn của sư phụ phó thác cho ngươi, ngươi đã quên hết rồi sao?”

Ngu Độ nháy mắt ngăn Mẫn Vân Trung lại, vị sư đệ này của y đã quyết định thế nào thì sẽ làm y như vậy, cho dù lấy di huấn của sư phụ ra nói cũng vô dụng thôi.

Nghĩ nghĩ một hồi lâu, y thử dò hỏi: “Không phải là sư đệ có dự tính gì khác chứ?”

“Đệ bế quan.”

“Đệ bế quan ở đâu?”

Lạc Âm Phàm giống như không muốn trả lời câu hỏi này.

Ngu Độ nói: “Lúc này mà sư đệ lại quyết định rút lui như thế, sợ không phải là thời điểm thích hợp. Ma cung đang ngày càng lớn mạnh, Tiên môn thì đang trong thời buổi rối ren. Con bé đã nhập Ma rồi, nếu đến một ngày nó tu thành Thiên Ma, chắc chắn họa kiếp sẽ xảy ra lần nữa, đệ đi như thế, chúng ta làm sao mà ứng phó được? Trên dưới Tiên giới chỉ có đệ là có pháp lực cao nhất, huống chi đệ đã từng là sư phụ của con bé, đệ ở lại đây là có thể lưu lại cho chúng ta vài phần hy vọng thắng, sao lại có thể để mọi việc như này mà đi như vậy được?” Vị sư đệ này của y trước giờ đều điềm đạm, thờ ơ với mọi chuyện, thứ có khả năng giữ chân hắn lại, chỉ có thể là trách nhiệm mà thôi.

Lạc Âm Phàm quả nhiên im lặng không nói gì, sau một hồi lâu mới mở miệng: “Sẽ không có ngày con bé thành Thiên Ma đâu.”

Ba người nhìn nhau, càng lúc càng cảm thấy nghi hoặc.

Lạc Âm Phàm không nói thêm nữa, bước ra phía cửa, rồi đi.

Mẫn Vân Trung lắc đầu, ngồi xuống, tức giận đập bàn: “Đây là đạo lý gì chứ, hay thật, nói đi thì đi, ngay cả lý do cũng không thèm nói, lần này nó lại dám làm cái việc càn quấy này! Quả thực là...”

“Sư thúc!” Ngu Độ nâng tay lên ý bảo y ngừng lại, ánh mắt đảo qua cửa điện: “Diệu Nguyên?”

Tư Mã Diệu Nguyên đi vào cửa, thi lễ với ba người, rồi giải thích: “Mới vừa rồi Diệu Nguyên đi ngang qua ngoài điện, vô tình nghe được ...” Rồi dừng lại.

Thấy trong lời Diệu Nguyên có ý gì đó, trong lòng Ngu Độ nảy lên, nhỏ nhẹ hỏi: “Chuyện vừa rồi của Tôn giả, con biết nội tình sao?”

Thì ra Tư Mã Diệu Nguyên sau khi ở đảo hoang ba năm xong trở lại Nam Hoa, sư phụ của ả lại trở thành Ma cung hộ pháp danh vang khắp nơi, làm cho ả vô cùng khiếp sợ. Nhưng mà Mộ Ngọc ngày thường đối xử với Trọng Tử rất tốt, thầy trò hai người ả vốn tình cảm cũng không sâu nặng gì, y vừa đi thì Tư Mã Diệu Nguyên liền tìm người khác để báo sư. Thấy Lạc Âm Phàm bây giờ không còn đồ đệ nào, có ý muốn cầu hãn. Ngày ấy vô tình gặp được tại Thanh Hoa cung, bèn đuổi theo hãn để cầu xin, ai ngờ lại vừa vặn thấy được cảnh tượng giữa hãn cùng với Trọng Tử, nhưng chưa kịp nghe thấy gì đã bị Lạc Âm Phàm che kín ý thức lại, trong lòng đầy rẫy hoài nghi, sau đó lại bị Vong Nguyệt bắt đi. Trong lòng nghĩ rằng phen này khó có thể thoát được sự trả thù của Trọng Tử, nhưng không ngờ khi tỉnh lại thì lại nhìn thấy Lạc Âm Phàm. Bây giờ Lạc Âm Phàm lại từ bỏ đi chức Thủ tọa Tiên môn, xâu chuỗi những sự việc này lại, thấy có vẻ kỳ quái, bèn đem hết tất cả mọi chuyện ả biết kể cho mọi người nghe, tí mĩ từng việc một.

Ngu Độ nhú mày lại, còn sắc mặt Mẫn Vân Trung khó coi đến cực điểm.

Tư Mã Diệu Nguyên lặng lẽ quan sát vẻ mặt của cả ba người, sau đó mới nói: “Lúc ấy Tôn giả đã che kín ý thức của con, nhưng mà Diệu Nguyên tự phỏng đoán rằng, lần này Tôn giả đi như thế, hình như là.....có liên quan đến việc đó? Người luôn luôn che chở cho Trọng Tử, có khi nào...”

Ngu Độ mỉm cười gật đầu: “Thầy trò tình thâm, cũng khó trách Tôn giả lại như thế, nếu ngay cả con cũng không biết bọn họ nói về chuyện gì, thì việc này cũng không cần phải lan truyền ra ngoài, để tránh cho người đời dị nghị, Tôn giả từ trước tới giờ vốn không thích nhiều lời, làm đệ tử phải biết giữ gìn danh tiếng cho người mới là đệ tử tốt.”

Tư Mã Diệu Nguyên hoảng sợ, vội nói: “Chưông giáo đã giáo huấn như vậy, Diệu Nguyên cũng không dám nhiều lời.”

Ngu Độ trấn an ả vài câu, sau đó cho ả lui xuống, thấy vẻ mặt của ba người ai cũng kỳ lạ, Tư Mã Diệu Nguyên cảm thấy rất kinh ngạc, âm thầm lui ra.

Chờ ả đi xa rồi Mẫn Vân Trung mới hừ một tiếng, nói: “Cái gì mà không làm Thủ tọa Tiên môn nữa chứ, ta nghĩ là chắc nó muốn áp chế chúng ta, bảo vệ cho nghiệp chưông kia!”

Hành Huyền nói: “Đã là thầy trò bao năm rồi, đệ ấy không mềm lòng mới là lạ.”

Ngu Độ nâng tay thiết lập kết giới, sau đó mới lắc đầu nói: “Sư đệ từ trước đến giờ làm việc gì cũng không cần phải để ý tới người khác nghĩ gì, ta thấy việc này không đơn giản chỉ là mềm lòng đâu, ta chỉ sợ rằng đệ ấy muốn dẫn con bé đi.”

Mẫn Vân Trung nói ngay: “Không có khả năng xảy ra chuyện đó được! Nó biết rõ là nghiệp chưông kia.....Không biết tôn ti trật tự, làm tổn hại đến luân thường đạo lý, tình cảm thầy trò cũng không thể nào thương con bé đến thế, nó chắc chắn không hồ đồ đến mức ấy!”

Ngu Độ: “Đệ ấy cố gắng muốn mang con bé kia đi khỏi Ma cung, tìm một nơi an tĩnh để luyện Kinh Tâm Thuật. Nhưng mà dựa vào tính tình của đệ ấy, ngay cả sống chết cũng xem nhẹ, nay lại vì con bé mà làm nhiều việc lạ lùng như vậy, muốn nói là do đệ ấy ỷ nại với con bé cũng hơi quá mức.”

Mẫn Vân Trung và Hành Huyền nghe xong lời này đều sùng sốt.

“Đệ ấy đã muốn bảo vệ nghiệp chưông kia như vậy, ai có thể ngăn cản? Cùng lắm chỉ bị gọi là bao che khuyết điểm thôi.” Ngu Độ nói tiếp: “Sư đệ trước giờ làm bất cứ việc gì cũng luôn lấy Tiên giới làm trọng, vậy mà đột nhiên lại vì con bé mà lui về ở ẩn như thế, ta chỉ cảm thấy kỳ lạ, rốt cục là có chuyện gì khiến cho đệ ấy phải ỷ nại tới mức này?”

Mẫn Vân Trung lúc này mới hoàn hồn: “Lời này của con có hàm ý gì?”

Ngu Độ cân nhắc hồi lâu, kín đáo nói: “Sư đệ gần đây rất ít trở về Tử Trúc Phong, Diệu Nguyên cũng đã xác nhận, hai thầy trò họ đúng là đã gặp nhau, con bé đó vốn đã có tâm loạn luân, không phải là đã xảy ra chuyện gì...”

Mẫn Vân Trung trầm mặt xuống, quát: “Nói bậy không! Âm Phàm không phải là người không biết đúng mực như vậy!”

“Sư thúc đừng tức giận, con cũng chỉ đang lo lắng cho đệ ấy thôi.” Ngu Độ cười khổ: “Sư đệ là người hiểu chuyện, đương nhiên là sẽ không làm ra những chuyện như vậy, nhưng mà gần đây đệ ấy đuổi giết Mộng Cơ như thế, thật là kỳ quái. Sở trường của Mộng Cơ là Mộng Yểm Thuật, thì liên quan gì đến đệ ấy? Tất cả đều phải có lý do của nó, nếu không phải trong chuyện này có nội tình, làm sao đệ ấy lại khó ở miệng nói ra như thế?”

Mẫn Vân Trung cũng không phản bác lại được, nghĩ đến phen này Nam Hoa nhất định sẽ phải hứng chịu gièm pha, khuôn mặt già nua bỗng nhiên xanh mét, sau một lúc lâu mới nói: “Nếu quả thật là như thế, thì chắc là Âm Phàm đã bị người ta gài bẫy!”

“Con cũng có ý nghĩ này, dù sao cũng đã là thầy trò bao năm, con bé kia làm cái gì, đệ ấy cũng không đề phòng, việc này không phải là đệ ấy sai, dù có làm cho ra lẽ cũng không thể biết thêm được gì.” Ngu Độ nghĩ nghĩ một hồi, nói: “Ta chỉ sợ đệ ấy quá xem trọng con bé kia, không thể tự mình nhận biết được trắng đen phải trái. Sự thúc, người nghĩ lại đi, cho dù đệ ấy là sư phụ của con bé, nhưng mà bao lâu nay làm nhiều việc như thế là vì cái gì?”

Mẫn Vân Trung nghiêng răng, thờ dãi nói: “Ta đã sớm nói rằng thế nào nghiệp chướng kia cũng sẽ liên lụy tới nó mà!”

Hành Huyền cũng suy nghĩ một hồi: “Việc quan trọng trước mắt là phải làm cho đệ ấy bỏ những ý niệm trong đầu đó đi, còn về chuyện đó ... cùng lắm chỉ là phỏng đoán của sư huynh thôi, chưa hẳn đã là sự thật...”

Ngu Độ suy nghĩ một lát, bỗng nhiên nói: “Là thật hay là giả, ta đã có biện pháp để xác minh rồi.”

.....

Ở Ma cung này, cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh. Trọng Tử nằm trong lòng Thiên Chi Tà nghi ngại, khi tỉnh lại thì trời đã tối rồi, mang máng nghe được tiếng nhạc vang lên ở đằng xa xa, xác nhận đúng là Ma chúng ở bên đó uống rượu tìm vui. Thấy Trọng Tử tỉnh lại, Thiên Chi Tà lập tức buông nàng ra, đứng dậy đi ra ngoài xử lý công việc.

Trong điện trống trải chỉ còn một mình Trọng Tử, nàng ngược nhìn đỉnh điện đến ngẩn người.

Trước giường không biết từ khi nào xuất hiện một bóng đen, lặng im không một tiếng động hiện lên, như là một âm hồn.

Trọng Tử giật mình, ngồi bật dậy: “Thánh quân sao lại ở đây?”

“Tâm điện Hoàng hậu của ta, chẳng lẽ ta lại không thể tới sao.”

Không kịp thấy rõ hành động của Vong Nguyệt, Trọng Tử chỉ chợt cảm thấy cảm của nàng giống như bị hai ngón tay lạnh lẽo giữ chặt, Trọng Tử không phản ứng lại, cứ để mặc như thế, chỉ nhìn y. Y vẫn như trước, cả người bao kín bởi tấm áo choàng đen bước đến phía trước giường, cũng không hề gây ra lấy một tiếng động, khóe môi y đã muốn cong lên.

Ra tay thật nhanh, người này quả thật là sâu không lường được! Trọng Tử vừa sợ hãi vừa tức giận: “Thánh quân muốn làm gì vậy?”

Vong Nguyệt hiển nhiên xem nhẹ lời nói của nàng: “Nàng hỏi hận vì chuyện ngày hôm nay sao? Hay là trách ta đã vắng vẻ Hoàng hậu của ta đây nhỉ?”

Trọng Tử cố gắng giữ bình tĩnh: “Đêm đã khuya rồi, Thánh quân nếu đã không có gì phân phó cho ta, xin mời trở về điện của ngài.”

Vong Nguyệt cười nói: “Nàng cho rằng bản thân có đủ năng lực để mời ta đi sao?”

Trọng Tử kinh hãi, không tự chủ được mà lui lại phía sau.

“Nàng có thể không tin, nhưng mà hiện tại ngay chính ta cũng không rõ năng lực của ta mạnh đến mức nào.” Vong Nguyệt nhếch cái cằm tao nhã của mình lên, lộ ra khí chất của một vị quý tộc: “Hoàng hậu của ta à, nàng làm cho ta thất vọng quá đấy.”

Vừa dứt lời, bóng đen trước giường liền biến mất, rồi như một Quỷ Hồn xuất hiện sau lưng nàng.

“Ta đã cho nàng địa vị và quyền lực như nàng muốn, nàng lấy gì để báo đáp ta đây?”

Y không hề động đậy dù chỉ một ngón tay, thế nhưng Trọng Tử có thể cảm thấy được, hơi thở lạnh lẽo của y đang phả vào mặt nàng, khoảng cách giữa nàng và y là cực kỳ nguy hiểm. Nàng lập tức di chuyển sang một góc khác, cách y thật xa, rồi lạnh lùng nói: “Lúc trước là do nguoi cố ý làm cho ta phải đi sai đường, đến Nam Hoa chậm trễ, vì vậy mới gặp sư phụ. Nguoi sắp đặt chuẩn lắm, biết rằng sư phụ nhất định sẽ bỏ mặc ta, biết bọn họ sẽ bức ta, sau đó nguoi như một vị cứu tinh dẫn dắt ta nhập Ma, làm cho ta hận bọn họ, để lợi dụng ta giải trừ phong ấn của Thiên Ma, nguoi sắp đặt bầy khắp nơi cho ta rơi vào, ta còn phải cảm kích nguoi sao!”

Bị nàng vạch trần như thế, Vong Nguyệt cũng không tức giận, ngược lại vuốt cằm nói: “Nhưng mà bây giờ chỉ có ta mới có thể che chở cho nàng mà thôi.”

“Tương lai nguoi cũng sẽ loại bỏ ta thôi”, Trọng Tử cũng không nói gì nữa.

Vong Nguyệt vừa cười vừa nói: “Nàng sợ ta tương lai sẽ lấy mạng của nàng sao?”

‘Kẻ này như đi guốc trong bụng nàng vậy’, Trọng Tử có chút bất ngờ: “Chứ chẳng lẽ lúc đó nguoi còn lưu ta lại sao?”

“Ta thề trước Ma thần sẽ không làm hại nàng.”

“Mỗi lần nguoi thề đều rất dễ.”

“Bởi vì nàng là hoàng hậu của ta, sớm hay muộn gì nàng cũng sẽ trao bản thân nàng cho ta.” Không một tiếng động, Vong Nguyệt đã đến bên cạnh nàng, lại đưa tay ra vuốt ve mặt nàng, thật chậm: “Không ai dám lừa gạt Ma thần đâu, nàng có thể an tâm.”

Tay y lạnh như băng vậy, nhưng chiếc nhẫn trong suốt kia như muốn hút lấy ánh mắt của nàng. Trọng Từ theo bản năng lùi về phía sau để tránh, may mắn sao y rất nhanh liền thả tay ra, lùi về chỗ cũ.

“Âm Thủy Tiên đến cầu xin Trường Sinh thảo?”

“Nàng ta vì một người phạm mà cầu xin, ta không thể đáp ứng. Thánh quân đến đây là muốn hỏi tội ta sao?”

“Nàng sẽ cho thôi.”

“Đương nhiên là ta sẽ cho nàng ta, thế nhưng ta làm như vậy chỉ muốn nhắc nhở nàng ta, không đáng vì một thể thân mà liên tiếp phá hư chuyện lớn.”

“Làm sao nàng biết đó chỉ là thể thân?”

Trọng Từ nghe vậy hoảng sợ, thất thanh: “Ý của ngài là...hồn phách của Tuyết Lăng tan biến hết, chẳng lẽ còn chuyển thể được sao?”

Vong Nguyệt nói: “Nàng cho rằng Âm Thủy Tiên vì sao lại nhập Ma, vì sao lại trung thành hết mực với ta như thế?”

Trọng Từ không thể tin nổi: “Ngươi có năng lực đó sao?”

“Ta không có năng lực lớn đến vậy, nhưng ta biết cách.” Vong Nguyệt nghĩ nghĩ, nói: “Tuyết Lăng là đệ tử đầu tiên khiến phái Thiên Sơn hãnh diện với Tiên giới, năm đó việc tu hành của y không tệ, xem như là được một nửa Kim Tiên, tuy nói rằng hồn phách của y đã bị tan rã, nhưng mà vẫn còn một mảnh tàn hồn bị thân thể giữ lại, vậy nên Âm Thủy Tiên mới trộm cái xác đó đi.”

“Thân thể Tuyết Lăng biến mất như thế, người trong phái Thiên Sơn chẳng lẽ không phát hiện ra sao?” Trọng Từ ngạc nhiên lẫn nghi ngờ.

“Việc Âm Thủy Tiên đem lòng yêu thương sư phụ của mình, không ai không biết. Lam chương lão chỉ cảm thấy mất mặt, lại gặp chuyện cơ thể của Tuyết Lăng bị đánh cắp, sợ Âm Thủy Tiên sẽ làm ra việc gì đó tổn hại danh tiếng Thiên Sơn hơn nữa, nên tất nhiên không dám để lộ ra thôi.”

Trọng Từ không nói gì nữa.

Tuy rằng Tuyết Lăng sống lại, nhưng không thể nhớ lại kiếp trước, Âm Thủy Tiên sao lại lựa thừa cơ làm ra những chuyện như thế này chứ? Y là người cao cao tại thượng trong Tiên môn, người khác nghĩ đến chuyện này ắt hẳn chịu không nổi.

“Thân thể Tuyết Lăng lúc đầu khi đưa về vốn không sao, đáng tiếc khi chữa trị hồn phách bị hao tổn, nên mới đầu thai thành người phạm, Âm Thủy Tiên lấy tu vi của bản thân mà luyện thành linh châu, kéo dài tuổi thọ cho y, nguyên khí của nàng ta đã hao tổn rất nhiều, nên mới tìm đến nàng cầu xin Trường Sinh thảo.”

Vẫn là người đó, đáng tiếc đã quên hết tất cả về nàng ta, nàng ta lại hao tâm tổn sức ngăn cản y chuyển thể, chỉ vì không muốn y lại quên mất nàng ta lần nữa.

Trọng Từ im lặng.

Vong Nguyệt nói: “Ta biết Hoàng hậu nói là sẽ làm, đợi nàng ta lập công rồi ban cho nàng ta cũng tốt. Tháng sau tại Đông Hải có mở cửa cho Bách Nhân Ma ra ngoài, làm phiền nàng tự mình đi một chuyến, nếu nàng muốn, đương nhiên có thể dẫn theo nàng ta.”

.....

Được ngâm trong nước biển Giao Trì (*), tẩy sạch bởi nước của trời, thêm Kim Tiên phong ấn hết sức bảo vệ, hấp thụ lấy linh khí của đất, của trời, của mặt trời, mặt trăng, cây trượng nhỏ bé rốt cục cũng đã hồi sinh, thân trượng sáng bóng, nhìn không có gì khác biệt, dường như không khác xưa nhiều lắm. Khi nắm trong tay, có thể cảm thấy hình như có một luồng sức sống trong đó, như là một đứa bé mới chào đời.

(*) *Giao Trì: Nơi ở của Tây Vương Mẫu trong truyện thần thoại.*

Tóc dài bay tán loạn theo gió, trên trán còn lấp lăm lăm những giọt mồ hôi, Lạc Âm Phàm đứng bên bờ Tứ Hải, nhìn Tinh Xán trong tay, ánh mắt bỗng chốc trở nên dịu dàng.

Có vui mừng, nhưng cũng có chút chua xót.

Tinh Xán đã bị hủy, hấn dốc hết sức lực tu bỏ lại, cuối cùng cũng đã thành công. Thế nhưng, thầy trò hai người bọn hấn, bất luận như thế nào cũng làm sao có thể trở lại như lúc xưa.

Nhưng mà ít nhất hấn còn có thể cứu được con bé, hy vọng con bé....sẽ thích đi?

Tinh Xán biến mất trong tay áo, Lạc Âm Phàm nhìn xuống mặt dòng Tứ Hải vốn luôn tĩnh lặng bỗng hiện ra một thân ảnh, một đệ tử ngự kiếm đứng ở

trước Tử Trúc Phong, cung kính thi lễ.

Lạc Âm Phàm cũng không cảm thấy bất ngờ.

Hắn đã đợi mấy ngày nay, cuối cùng cũng đã tới. Sư huynh là người cẩn thận, cho nên hắn mới an tâm giao chức vị Thủ tọa Tiên môn này cho y, lần này hắn đột nhiên quyết định ra đi, sư huynh nếu không có chút nghi ngờ nào, ngược lại mới là không bình thường.

Lạc Âm Phàm cho đệ tử kia lui ra, rồi đi vào trong điện, cất Tinh Xán vào một chiếc hộp nhỏ, rồi bay lên đỉnh Nam Hoa. Trời đã vào đêm, một mình Ngu Độ ngồi ở bên bàn, trong phòng được thắp sáng bằng những viên minh châu, trên bàn có bày một bầu rượu, hai cái chén, cùng mấy đĩa quả tiên.

Giao tình đã mấy trăm năm, Ngu Độ và Lạc Âm Phàm cũng không giống như các sư huynh đệ khác, thấy hắn đến, Ngu Độ cũng không đứng dậy, chỉ mỉm cười, nâng tay ý bảo hắn ngồi xuống.

Lạc Âm Phàm nhìn bầu rượu, nhũn mày: “Sư huynh còn chưa hiểu rõ đệ sao?”

“Chuyện đệ quyết định làm, sư huynh không đồng ý, nhưng cũng biết rằng không thể miễn cưỡng đệ.” Ngu Độ cười, nói luôn: “Việc tu Kinh Tâm Thuật chưa thành, thì đệ cũng chưa thể an tâm ở lại Tiên giới, huynh biết. Ngày mai huynh sẽ đi Côn Luân một chuyến, chắc là tháng sau mới có thể trở về, chỉ sợ không thể nói lời chia tay với đệ, hôm nay nhân lúc rảnh rỗi, huynh mời đệ làm tiệc chia tay trước vậy.”

“Đã để sư huynh phải lo lắng rồi.”

“Chuyện liên quan đến Tiên giới, đệ cần phải suy nghĩ kỹ càng trước khi làm.”

“Đệ hiểu.” Lạc Âm Phàm gật nhẹ, dùng ý niệm di chuyển hai cái chén ra trước mặt, chén dôi tới nơi, thì bầu rượu cũng tự nâng lên rót đầy hai chén.

“Tất cả mọi việc đệ sẽ nói rõ ràng với mọi người.” Lạc Âm Phàm đưa tay nâng chén rượu đưa đến trước mặt Ngu Độ, thân nhiên nói: “Đệ và huynh đã là huynh đệ bao năm rồi, không cần phải khách khí như vậy, có tấm lòng là được rồi, uống nhiều cũng không hay, một ly là đủ rồi.”

Ngu Độ mỉm cười, cũng không trách móc gì, không một chút do dự nâng chén uống cạn: “Chúng ta cùng là sư huynh đệ chung một phái. Ngày xưa có mười mấy sư đệ, bây giờ chỉ còn có đệ và Hành Huyền. Đệ vẫn luôn là người mà huynh yên tâm nhất, cho nên người làm sư huynh như ta cũng không lo lắng gì nhiều được cho đệ, chuyện của con bé... Là do chúng ta đã quá phận, đệ có thể mang con bé đi, nhưng mà tương lai khi đã thanh lọc sát khí của nó xong rồi, thì hãy nhớ trở về.”

Lạc Âm Phàm nhìn chén rượu, không nói gì.

Sư huynh đệ trong lúc đối ẩm thân thiết như thế, mà hắn lại có ý nghi ngờ, thì thật là có lòng tiểu nhân, nhưng mà việc này nhất định không thể xảy ra một chút sai sót nào, hắn nhất định phải mang con bé đi cho bằng được.

Hắn đưa tay rót một chén rượu khác: “Sư huynh có thể nghĩ được như thế, đệ rất cảm kích.”

Ngu Độ gật đầu.

Lạc Âm Phàm cũng không nói thêm gì, uống rượu, rồi bước ra khỏi cửa, rồi khỏi.

.....

Theo như lời Vong Nguyệt nói, Bách Nhân Ma sẽ được thả ra, đưa vào Ma khí của đất trời mà nhập thể, rất hữu ích cho việc tu hành của Ma tộc. Đây là chuyện lớn mấy trăm năm mới có một lần của Ma tộc, về chi tiết Trọng Tử cũng không rõ ràng hết, chỉ là y như lời y mà làm, đến ngày liền đem theo ba ngàn ma binh đi tới Đông Hải.

Đông Hải cũng không cách xa Ma cung cho lắm, ngự gió mà đi, chỉ độ nửa ngày là có thể tới nơi. Xem ra lần này Ma cung đã chuẩn bị cho việc này từ rất lâu rồi, trừ Thiên Chi Tà ra, thì Vong Nguyệt còn phái thêm Ma tăng Pháp Hoa Diệt cùng với Âm Thủy Tiên đi trước mở đường.

Những con chim biển kêu lên những âm thanh vô cùng thể lương, trời u ám, không khí đầy hơi ẩm, mang theo vị mặn của nước biển, khiến người ta cảm thấy khó thở.

Trọng Tử nhìn trời: “Sợ là trời sẽ mưa.”

Thiên Chi Tà nói: “Đây là điềm báo Ma lăng sắp được mở ra, Ma khí nhập thể, có ích cho Ma tộc của chúng ta, để cho Ma thú hấp thụ linh khí đất trời mà hiện thể.”

Trọng Tử kinh ngạc: “Ma thú?”

Thiên Chi Tà băng quơ: “Thiếu quân không cần phải lo lắng, chỉ cần người đem thánh vật của Ma tộc - mắt Ma thần ra là có thể đánh bại nó, làm cho nó thuần phục dưới chân người.”

Hèn chi mà trước khi đi đến đây, Vong Nguyệt liền giao mắt Ma thần cho nàng, thì ra là muốn dùng nó thuần phục Ma thú, Trọng Tử bây giờ mới vỡ lẽ, liền hỏi tiếp: “Liệu Tiên môn có những tay vào chuyện này không?”

“Đây là chuyện lớn của Ma Tộc, tất nhiên ma tộc sẽ cảm nhận được trước nhất rồi. Nhưng một khi mà Ma lăng mở ra, Tiên môn đương nhiên sẽ phát hiện. Nơi này gần Thanh Hoa cung, Thiếu quân, người nên giải quyết nhanh chóng đi, nếu không đám người trong Tiên môn đuổi tới đây, sự tình sẽ rất phức tạp đấy.” Thiên Chi Tà ngược lên nhìn sắc trời, xoay người hạ lệnh: “Hầm mộ Bách Nhân Ma sắp mở, bày trận.”

Ba ngàn Ma binh đóng ở bên ngoài, bày ra trận thế sắc sảo nghênh đón quân địch, Pháp Hoa Diệt cùng với Âm Thủy Tiên ở ngay vòng đầu tiên, cùng Thiên Chi Tà, Trọng Tử làm thành một thế trận vòng tròn vây kín.

Tầng mây càng ngày càng dày, che phủ nơi nơi, dường như không thể thấy rõ được cảnh vật bốn phía xung quanh. Đột nhiên, cuồng phong trên biển gào thét dữ dội, tiếng sấm rền vang.

Trong lúc đó trên mặt Thiên Hải lóe lên một ánh sáng ma quái màu xanh lam, mặt biển dường như mở ra một cái hang, Ma khí tràn ra ồ ạt, phun thẳng lên trời.

Bỗng nhiên một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, sau đó một con vật ma quái chui từ mặt biển chui lên.

Trọng Tử nhìn chăm chú, con vật kia hình dạng cực kỳ xấu xí, trên người phủ đầy những vảy đen, có hơn mười xúc tua, cái thì thật dài, cái lại ngắn cùn, khoe miệng của nó dính đầy nước dãi. Kỳ lạ nhất là, thân dưới của nó đầy những vảy, mà trên mỗi vảy lại là một con mắt bé tí như sợi chỉ!

Xúc tua của nó ở trên biển, quẫy mạnh vào mặt nước gây ra những đợt sóng biển quay cuồng, cả Đông Hải như bị chấn động.

“Bách Nhân Ma đã hiện thân!” Thiên Chi Tà quát lên: “Thiếu quân, người mau lấy mắt Ma thần ra, nhanh lên!”

Trọng Tử lúc này mới hoàn hồn, thấy Ma binh xung quanh mình đều đã ngã trái ngã phải, gờ nằng mới biết, ma thú này bản lãnh rất lớn, bản thân nằng không bị ảnh hưởng, là do nằng có ma lực mạnh mẽ chống đỡ. Hôm nay nằng mới nhìn thấy ma thú thể này, nếu để nó ra ngoài, chắc chắn sẽ làm hại đến nhân gian, thuận phục nó cũng là chuyện tốt. Vì thế Trọng Tử không chần chờ thêm nữa, từ trong áo lấy ra chiếc nhẫn màu tím trong suốt của Vong Nguyệt, giơ cao lên trời.

Ma lực bị hút hết vào nhẫn, chiếc nhẫn tím ngày càng trở nên trong suốt, bắn ra những tia sáng tím lạnh lẽo.

Bách Nhân Ma khi nhìn thấy ánh sáng tím đỏ liên lao đảo, dần dần im lặng, rốt cục cũng rất không tình nguyện đi đến trước mặt Trọng Tử, đứng bất động trên mặt biển.

Trọng Tử thấy vậy mới nhẹ nhàng thở ra, thu hồi nhẫn lại, đang muốn nói gì đó, chợt thấy xa xa nơi chân trời xuất hiện một vầng sáng lạnh lùng, chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt nằng.

Cảm giác quen thuộc mãnh liệt, nhưng lại mang theo một tia xa lạ.

“Thiếu quân, cẩn thận!” Giọng nói của Thiên Chi Tà vang lên.

Chất lỏng tanh hôi bắn vào mặt nằng ngăn cản tầm mắt của Trọng Tử, Trọng Tử vội vàng niệm chú tẩy trừ chất dơ, rồi chăm chú nhìn về phía xa. Đến khi nhìn rõ được cảnh tượng trước mắt rồi, nằng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh – Bách Nhân ma kia vốn là Tiên Thiên Ma thú, lớp vảy dày như thể đao kiếm khó có thể chặt đứt, nếu không có mắt Ma Thần trong tay thì khó mà thuận phục được nó. Ai ngờ giờ phút này nó lại bị người ta một kiếm chém thành hai nửa, chết ngay tại chỗ, ruột gan lòi cả ra ngoài, phơi xác trên mặt biển.

Là sư phụ!

Trọng Tử hoàn toàn không để ý đến tiếng quát của Thiên Chi Tà, nhìn người kia đến ngẩn người.

Ánh mắt của người đó rốt cục cũng dừng lại trên người nằng, không hề có chút biểu cảm dư thừa nào.

Toàn thân hắn như bao phủ bởi màu trắng của tuyết, hắn cầm kiếm dựng thẳng trên mặt biển, hai hàng lông mày nhíu lại, như là nhìn thấy một thứ gì đó rất chán ghét: “Từ Ma?”

Giọng nói đậm đặc thân nhiên, vậy mà đủ để phá hủy nốt niềm hy vọng cuối cùng của nằng, cũng như chút khí lực còn lại trong người nằng.

Sư phụ gọi nằng là gì? Trọng Tử không thể tin nổi nhìn hắn.

Từ Ma, danh xưng này với nằng vốn đã không còn mới mẻ gì. Tiên giới, nhân gian, Ma giới, hầu như tất cả mọi người đều gọi nằng như vậy, thế nhưng nằng lại không thể nghĩ tới một ngày từ này lại từ miệng sư phụ nằng thốt ra.

Sự xa cách này thật là đáng sợ, làm cho nằng không thể tin được, người này chính là sư phụ đã từng đau lòng vì nằng, đã từng bảo vệ nằng. Là người mà vào đêm hôm ấy vừa dịu dàng lại vừa mãnh liệt hôn nằng. Nhưng dù đó chỉ là do người đã bị tẩu hỏa nhập ma, là nằng không biết xấu hổ dùng ma đàn của Mộng Cơ đặt bẫy người, nằng cũng biết người chán ghét nằng đến mức nào, nếu không niệm tình thầy trò bao năm, người đã không màng đến sự sống chết của nằng rồi.

Nhưng cho dù chán ghét cũng được, tức giận cũng được, đó là sự trừng phạt mà nằng đáng phải nhận, nhưng mà tại sao người lại dùng phương pháp trừng phạt này với nằng? Người gọi nằng như thế, có phải là đã coi nằng như kẻ thù rồi không?

Trọng Tử vội vàng muốn quay người chạy ra khỏi nơi này, nhưng mà vừa mới quay người, đã cảm thấy một luồng khí lạnh đang ập tới, cho dù là nàng né tránh rất nhanh, đầu vai vẫn bị kiếm khí cắt vào, máu tươi bỗng chốc chảy đầm đìa.

Một kiếm này, quả thật là ‘không chút lưu tình’.

Trọng Tử không cảm thấy đau đớn, chỉ vô cùng kinh ngạc quay mặt nhìn lại, chỉ nhìn thấy một ánh mắt lạnh nhạt, không nhận thấy chút đau lòng, khó xử nào trong ấy nữa cả.

“Hắn đã không biết người là ai nữa rồi.” Thiên Chi Tà mang nàng đi, trầm giọng nói: “Hắn đã quên người rồi.”

Quên ư? Trọng Tử như người mới tỉnh dậy từ trong mộng.

Nàng nhìn bốn phía xung quanh, cả bụng chứa đầy một cảm giác tê lương không cách nào lý giải. Nhịn không được cười thầm, sát khí toàn thân bỗng nhiên tăng vọt, phát ra một nguồn lực mạnh mẽ khiến cho Thiên Chi Tà vắng ra xa vài trượng.

Nàng từng nghĩ rằng, chỉ cần nàng không làm chuyện ác làm hại người khác, thì nàng và sự phụ sẽ không có xung đột nào khác nữa, nàng vẫn có thể đứng từ xa xa mà nhìn người, lặng lẽ trân trọng nâng niu một chút tình cảm thấy trò còn sót lại. Thế nhưng, sự thật phũ phàng trước mắt, đã đập nát chút hy vọng còn sót lại của nàng.

Thì ra tình cảm của nàng làm người khó có thể tiếp nhận đến vậy sao, đã phải dùng đến cách thức thế này mới có thể đối mặt với nhau sao? Hay nhất định đó là vận mệnh? Người cũng sẽ như bọn họ, nhất định phải lựa chọn trách nhiệm mà ruồng bỏ nàng, nhưng lại vẫn áy náy vẫn sợ hãi, cho nên mới quyết định phải quên đi, khi đó áy náy chẳng còn, sợ hãi cũng không, chẳng còn gì phải bận tâm, chẳng còn gì để lo lắng nữa. Và như vậy thì việc ra tay mới dễ dàng làm sao.

Một câu của người, hai kiếp thầy trò khó có thể quên, nay đến cuối cùng, người lại chọn cách quên đi để cắt đứt tất cả, vì sao cho đến bây giờ người vẫn không chịu nghĩ lại? Người giải thoát cho bản thân rồi, còn nàng thì sao, một mình nàng làm sao có thể gánh vác cho hết đây?

Tất cả đều muốn nàng chết, đều là muốn nàng chết, nàng sống trên đời này, chính là một loại sai lầm!

Được, đã vậy, nàng sẽ thành toàn cho người!

Trục Ba như một luồng sáng bạc, mang theo những ánh sáng lạnh lẽo đâm tới, Tiên án không một chút khoan dung giáng xuống, Trọng Tử đứng yên như tượng gỗ, trong đáy mắt là một vùng trống rỗng.

Kiểm chưa tới người, thì người đã không còn chút sức sống nào nữa.

“Thiếu quân!”

“Âm Thủy Tiên!”

Tiếng thét rất xa, nhưng lại rất gần, Pháp Hoa Diệt cùng với Thiên Chi Tà bay tới chắn trước mặt nàng, hợp sức ngăn cản đường kiếm kế tiếp.

Một bóng đen rơi xuống nước, giống như một đám lông màu đen đang rơi xuống, máu tươi nhuộm đỏ cả một vùng nước biển, giống như là một vùng biển đỏ.

“Âm Hộ pháp?” Trọng Tử thì thảo gọi, sợ run lên, cuối cùng lao xuống biển, ôm lấy thân ảnh ấy: “Âm Hộ pháp! Âm tiên bói!”

Trên tay, trên người, không một nơi nào không có vết thương, một kiếm này, uy lực lại có thể mạnh như thế.

Trọng Tử vội vàng niệm chú cầm máu cho Âm Thủy Tiên.

Mặt Âm Thủy Tiên trắng bệch, không còn lấy một chút máu, đẩy tay nàng ra: “Ta làm tất cả không phải vì cứu ngươi.”

“Ta biết, người muốn Trường Sinh thảo.” Trọng Tử mạnh mẽ cầm lấy bàn tay của Âm Thủy Tiên, đem ma lực truyền vào trong người nàng ấy, nói năng lộn xộn: “Ta đưa nó cho người là được mà! Thiên Chi Tà đang cầm nó, trở về ta liền đưa nó cho người, người đừng gấp...”

Nàng làm như vậy là vì Trường Sinh thảo sao? Âm Thủy Tiên vẻ mặt lộ ra chút tự giễu, một môi lắc đầu: “Không cần đâu, nếu chàng đã quên, thì để cho chàng quên đi, ta dùng mọi cách giữ lại chàng bên cạnh cũng đã mấy chục năm rồi, cũng nên cho chàng trở vào vòng luân hồi rồi.”

Nàng không vì Trường Sinh thảo kia, lại càng không phải vì muốn cứu người, chỉ là, nàng đã mệt mỏi lắm rồi, nàng muốn có một sự kết thúc cho bản thân, bởi vì tất cả mọi chuyện đáng ra đã phải kết thúc từ lâu rồi.

Lạc Âm Phàm cũng có chút bất ngờ, Âm Thủy Tiên rốt cục vẫn là cố nhân, bèn mở miệng: “Âm Thủy Tiên, Tuyệt Lãng khổ cực bồi dưỡng ngươi bao năm, không thể tin được ngươi lại có tâm ma sa đọa đến mức này. Một ý niệm sai lầm dẫn đến ngày hôm nay, ngươi còn không biết hối hận sao.”

“Sai ư? Ta thích chàng thì có gì là sai, ta chẳng sợ người khác chê cười!” Âm Thủy Tiên cả người lạnh lẽo run lên, cắn răng, ngời thẳng dậy, dường như muốn dùng hết sức lực của mình để hét lên: “Ta muốn ở bên chàng, các ngươi không cho. Ta xa chàng một chút, thì các ngươi lại chê cười ta. Ta để

chàng làm tròn trách nhiệm Tiên tôn của chàng, để chàng làm tròn trách nhiệm bảo vệ Thiên Sơn của chàng, vậy mà khi chàng vì tiên môn mà chết, ta chỉ muốn nhìn mặt chàng lần cuối, một lần cuối cùng, rồi thôi. Thế mà các người cũng không cho là sao!”

Lạc Âm Phàm trầm mặc một lúc rồi nói: “Chấp niệm của người quá nặng, y sẽ không gặp người đâu.”

“Chàng nhất định sẽ gặp ta!” Trên mặt Âm Thủy Tiên như được bao phủ bằng một luồng sáng, sáng rực lên, che đi nét tái nhợt trên khuôn mặt, như một đóa hoa mai vườn mình trong tuyết, xinh đẹp vô cùng: “Ta bị trục xuất khỏi sư môn, chàng đến gặp ta, cứu ta! Ta đều biết hết! Chàng lúc sắp lâm chung nhất định sẽ muốn gặp ta!”

Lạc Âm Phàm thờ dài, không nói gì nữa.

Âm Thủy Tiên khép mắt lại, lẩm bẩm: “Chàng muốn gặp ta với tình cảm thầy trò, ta muốn nhìn chàng một lần sau cuối cũng chỉ với mong muốn ấy. Vậy mà các người... cần bản các người chẳng biết gì hết...”

Khuôn mặt Trọng Tử lúc này đầm đìa nước mắt, nắm chặt lấy tay Âm Thủy Tiên.

Âm Thủy Tiên nhìn Trọng Tử, trong đôi mắt đẹp cuối cùng cũng bị che bởi một tầng nước mắt, hiện ra một tia tình cảm yếu đuối.

Cũng là thứ tình cảm thầy trò giống nhau, cũng là vận mệnh thật trêu người, cho nên có thể đồng cảm với nhau.

Trên mặt, đóa hoa thủy tiên xinh đẹp đang dần phai nhạt đi.

Lời thề của Ma thần rốt cục cũng đã ứng nghiệm rồi, cuối cùng nàng đã có thể lại làm Thủy Tiên ngày xưa của sư phụ rồi.

“Mỗi khi mười lăm trăng rằm, chàng sẽ đứng ở trên đỉnh Tây Đình chờ ta, người... Thay ta đi gặp chàng lần cuối, nói giùm ta rằng... nói rằng ta đã đi xa rồi.” Nàng chậm rãi buông tay ra, cô sức lấy ra một tua kiếm ba màu trong người, đưa lên, thấp giọng thờ dài: “Người thấy rồi, ta vì cứu người ấy mà nhập Ma, nhưng mà trong cuộc đời này của ta, ta chưa từng hối hận dù là một chút, nhưng mà... người... vẫn nên quên đi thì tốt hơn.”

Tua kiếm hóa thành bột phấn bay theo gió, tựa như một cô gái vất vả dặt cho mình một giấc mộng đẹp, dặt xong rồi lại giật mình tỉnh giấc, không còn dấu vết gì cả, một chút cũng không lưu lại.

Nàng thà rằng vẫn giống như lúc trước, khi nàng bị trục xuất khỏi sư môn, làm cho người vĩnh viễn không nhìn thấy nàng, lo lắng cho nàng, thời khắc này nàng nhìn thấy người, ở bên người, nhưng mà phải làm sao đây, khi mà người đã chẳng còn nhớ gì tới nàng.

“Bây giờ thì tốt quá rồi, cuối cùng, cuối cùng ta cũng có thể quên chàng, không ai có thể dùng chàng để áp chế ta được nữa...” Âm Thủy Tiên vô lực buông tay, cả người ngã về phía sau, giọng nói yếu ớt: “Quên được thì tốt, không bao giờ phải nhớ nữa, thật tốt quá, không cần phải nhớ nữa...”

Không hối hận, nhưng cũng không muốn tiếp tục nữa rồi.

Vì cứu người, nàng cam tâm tình nguyện nhập ma, chịu bao nhiêu lời khinh bỉ chê trách của người đời, vì để bảo vệ cho người, nàng ép mình phải kiên cường, ở nơi Ma cung đầy rẫy nguy hiểm mà cố gắng sinh tồn, cứ từng bước mà lún sâu vào, tay nhuộm đầy máu tươi, cả người chất chồng tội nghiệt. Nàng đã sớm không còn là Thủy Tiên của người nữa rồi. Không ai biết được, ở trước mặt người nàng đã phải liều mạng che giấu những việc ghê tởm của bản thân đến thế nào, sợ hãi biết nhường nào, tuyệt vọng đến mức nào. Nhưng mà người lại quên hết, phá hủy nốt chút kiên cường còn sót lại của nàng.

Vì thế, nàng lựa chọn kết thúc.

.....

Bao nhiêu ma lực truyền vào trong người Âm Thủy Tiên, như đá chìm dưới đáy biển, cuối cùng cũng không thể thấy được một tia sự sống.

“Âm Thủy Tiên!” Trọng Tử tức giận hét lên: “Ta nói cho người nghe, nếu người dám chết ở nơi này. Khi ta trở về liền tìm giết y! Làm cho y phải hồn phi phách tán, làm cho y phải chôn cùng với người!”

“Đừng, đừng đụng đến chàng!” Âm Thủy Tiên bỗng nhiên mở mắt, nắm chặt lấy tay của Trọng Tử: “Đừng nói cho chàng biết!”

Nàng vẫn để ý tới vậy sao, vẫn yêu sâu đậm đến vậy sao, khổ sở như thế, sao lại cứ phải nhớ để làm chi, nhưng phải làm sao để có thể quên được?

...

.....

Những đám mây đang trôi lững lờ trên cao, con đường phía trước thật mờ mịt, một con thuyền trắng trôi giữa biển mây, chiếc áo trắng như tỏa sáng, một cô bé mười hai tuổi đang ngồi xõm ở mũi thuyền, suy nghĩ đến xuất thần.

Tiên nhân áo trắng cúi người kéo cô bé lên, giọng nói và ánh mắt dịu dàng như nước: “Thủy Tiên à, phía trước đã là Thiên Sơn rồi, con chuẩn bị rời thuyền đi.”

Cô bé không chịu đứng dậy, ghéech mặt lên: “Nếu chiếc thuyền này trôi mãi không dừng thì tốt quá!”

“Vậy Thủy Tiên muốn đi đâu?”

“Con muốn đi về phía chân trời, về phía cuối trời cơ!”

“Chỗ đó rất xa.” Tiên nhân áo trắng mỉm cười.

“Sur phụ không muốn đi sao?”

“Sur phụ không thể đi được.”

Cô bé thất vọng “Đạ” một tiếng, rồi ngẩng mặt lên, cười nói: “Sur phụ không đi, Thủy Tiên cũng không đi đâu.”

...

.....

Tuyết giữa đêm Thiên Sơn như tơ như liễu nhẹ nhàng rơi rụng, ở một góc yên lặng dưới một tán hoa mai đang nở rộ, một cô gái ngồi một mình, quỳ gối trên một tảng đá bên đường, yên lặng đến si ngốc khắc chữ lên đá.

Đầu vai nàng dính những bông tuyết trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn so với hoa mai còn xinh đẹp hơn.

“Thủy Tiên!” Ở đằng xa chợt có tiếng người gọi nàng.

Cô gái hoảng hốt đứng dậy, dùng hai ba vốc tuyết che lại tảng đá kia, rồi vội vàng ngượng ngùng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 49: Lãnh Mặc Lý

Hành trình đến Đông Hải, tuy chỉ gặp một người duy nhất là Lạc Âm Phàm, nhưng kết quả thì không vui vẻ gì, đã vậy còn tổn thất ít nhất mấy trăm Ma binh, nhờ Thiên Chi Tà và Pháp Hoa Diệt hợp sức yểm hộ, Trọng Tử mới toàn vẹn thoát ra được, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất ngự phong trở lại Ma cung, không hề quan tâm, kiêng dè lễ nghi gì cả. Nàng với khuôn mặt trắng bệch nghiêm nghị xông thẳng vào trong Tầm điện của Vong Nguyệt, không chút do dự quỳ xuống trước mặt y.

“Cầu xin ngài hãy cứu nàng, ta biết ngài có thể cứu được nàng!”

Mộng Cơ biết điều liền lui ra ngoài.

Vong Nguyệt đã sớm biết tin: “Âm Thủy Tiên chết, là do sai lầm của nàng.”

“Đúng, đó là sai lầm của ta, ta biết ta sai rồi, cầu xin ngài cứu nàng!” Đầu vai Trọng Tử thấm đầy máu tươi, máu đang dần dần chảy xuống từ vai nàng, Trọng Tử cũng không để ý đến, nắm chặt lấy vạt áo choàng của Vong Nguyệt, ngẩng mặt cầu xin y: “Tàn hồn của Âm tiên bối vẫn còn đây, cầu xin ngài.”

“Hoàng hậu đã mở miệng cầu xin, ta làm sao không đáp ứng nàng cho được.” Vong Nguyệt đứng lên, khuôn mặt có chút khó xử: “Nhưng trong trời đất này, bất cứ việc gì cũng có quy tắc của nó, không có việc gì mà không cần đến điều kiện cả.”

“Bất cứ là điều kiện gì, ta đều nghe theo ngài.”

“Lấy một nửa ma lực của nàng thì sao?”

Trọng Tử không chút do dự: “Được.”

Cảm giác khi mất đi ma lực, tựa như thân thể bị lóc mất một mảng thịt lớn, linh hồn dường như đang bị hút ra ngoài, khó có thể chịu đựng nổi. Nhưng Trọng Tử sau khi đã trải qua nhiều chuyện còn đáng sợ và tuyệt vọng hơn, mới phát hiện ra rằng, đau đớn về thể xác có lẽ là thứ dễ dàng chịu đựng nhất.

Lúc trước Âm Thủy Tiên vì cứu Tuyết Lăng, đã phải chấp nhận trả giá bằng gì đây?

Vong Nguyệt thật sự không lừa nàng, sau khi hủy một nửa ma lực của nàng, liền đến điện Ma Thần tu bổ hồn phách cho Âm Thủy Tiên.

Trọng Tử bị thương rất nặng, cả người đau đớn, cuối cùng cũng không thể chống đỡ nổi nữa, hôn mê bất tỉnh.

.....

Khi Trọng Tử tỉnh lại trời đã dần khuya, bản thân nàng cũng đã trở về đại điện của mình, đang nằm trong lòng một người với chiếc áo trắng quen thuộc.

Cảm giác đau đớn trên người nàng hoàn toàn biến mất, cả người sáng khoái.

Thiên Chi Tà thân nhiên nói: “Thiếu quân đã ngủ ba ngày ba đêm rồi.”

“Là do ngươi!” Trọng Tử vùng ra khỏi y, tức giận đứng dậy, giờ tay hung hăng tát mạnh y một cái: “Tất cả đều là lỗi của ngươi! Không có ngươi, ta sẽ không đi đến ngày hôm nay! Âm tiên bồi cũng sẽ không chết! Ngươi muốn Lục giới nhập ma thì có liên quan gì tới ta, ngươi giằng bẩy hại ta, là do các người bức ta! Tất cả là do con chó nhà ngươi ép ta!”

Thiên Chi Tà bắt được tay nàng: “Lạc Âm Phàm quen Thiếu quân là do chính hắn đã lựa chọn, thuộc hạ đã sớm cảnh cáo Thiếu quân rồi.”

“Cút!”

“Hắn lựa chọn quên đi, là hắn muốn trốn tránh ngươi, cũng không phải là hắn chưa từng trốn tránh chính bản thân mình như thế này. Ngươi là kẻ duy nhất có khả năng tu thành Thiên Ma, cho nên nhất định phải chết.”

“Ta không tin! Sư phụ vẫn muốn cứu ta, ngươi sẽ không giết ta!”

“Hắn không muốn giết ngươi, nhưng buộc phải giết ngươi, chỉ cần hắn quên đi, nhất định khi xuống tay sẽ rất dễ dàng.”

“Ngươi nói vậy!”

“Nếu hôm nay hắn có thể dùng một kiếm giết chết ngươi, thuộc hạ tin chắc rằng hắn sẽ không hề có một chút áy náy.”

Trọng Tử không thèm để ý tới nữa, xoay người đi đến điện Ma thần.

Điện Ma thần vẫn như trước, ngay cả tượng thần cũng không có, tĩnh lặng trang nghiêm, khắp điện trống vắng, không một bóng người. Trọng Tử vô cùng sợ hãi, bèn vội vàng chạy đến Tâm điện của Vong Nguyệt, nhưng vẫn không tìm được y.

Hay là y đến chỗ Mộng Cơ rồi? Trọng Tử đang do dự, không biết có nên đi tới chỗ Mộng Cơ hay không, phía sau liền truyền đến một giọng nói trầm thấp: “Hoàng hậu đứng nơi này chờ ta, là muốn thị tẩm sao?”

“Hồn phách của Âm Thủy Tiên đâu rồi?”

“Ta vừa mới tu bổ xong, đã đưa vào Quỷ môn để chuyển thể rồi.”

Trọng Tử nhìn hắn, không nói lời nào.

Vong Nguyệt nói: “Nàng vẫn không tin ta sao? Vậy ta thử trước mặt Ma thần.”

Trọng Tử cúi đầu xuống: “Cám ơn ngươi.”

“Nàng không cần cảm ơn ta, nàng đã trả giá bằng một nửa Ma lực rồi.” Trong nháy mắt, Vong Nguyệt xuất hiện kế bên Trọng Tử, nắm lấy tay nàng đưa lên môi: “Đêm nay Hoàng hậu muốn ở lại nơi này với ta sao?”

Bàn tay kia tái nhợt lại còn lạnh như băng, thế nhưng Trọng Tử lại giống như bị bỏng, vội vàng giãy khỏi tay y, quần bách vô cùng: “Ta... có việc phải làm rồi, Thánh quân, ngài nên kêu Mộng Cơ đến hầu ngài thì tốt hơn.” Nói xong liền bỏ chạy mất.

Vong Nguyệt cong cong khóe miệng, cũng không ngăn nàng lại.

.....

Trọng Tử trở về đại điện của mình, thấy Thiên Chi Tà không có ở đó, nàng nghĩ chắc y đã ra ngoài làm việc rồi, trong điện lạnh lẽo vắng lặng, Trọng Tử một mình ngồi xuống giường, trong bóng đêm im ắng, nàng lặng lẽ chìm vào suy tư đến thất thần.

Ngươi không thể yêu, lại cố tình yêu.

Cuối cùng đã có thể yêu, nhưng người lại quên nàng.

Cứ dây dưa với nhau mãi như thế, tựa như uống mãi không cạn được một chén rượu mạnh, rõ ràng rượu rất cay rất đắng, thế nhưng vì quyền luyện giấc mộng đẹp trong cơn say mà cứ thế chìm đắm vào, không nở buông tay, nay Âm Thủy Tiên dùng cái chết để kết thúc tất cả, đó là giải thoát, hay vẫn là một nỗi bi ai đây?

Trọng Từ đưa tay sờ vào lồng ngực, nhưng lại không hề thấy một chút cảm giác đau lòng nào nữa.

Ma kiếm bên cạnh trở nên nóng rực, tình cảm được giấu kín nơi sâu thẳm nhất trong đáy lòng đang bị thiêu đốt từng chút từng chút một.

Không, nàng không tin!

Tình cảm của nàng, sư phụ có thể khinh thường không để ý đến, người cũng có thể ghét bỏ nàng, nàng có thể trốn tránh không để người nhìn thấy, nàng cũng chưa từng nghĩ rằng nàng sẽ quán quýt bên người mãi mãi không rời. Huống chi từ trước đến giờ người ghét nhất là trốn tránh, chẳng lẽ sự thật giống như Thiên Chi Tà đã nói, người muốn nàng chết ư? Cho nên chỉ cần quên, là sư phụ có thể không cần phải áy náy nữa, có thể an tâm mà xuống tay sao!

Vì sự an nguy của Lục giới, lý do thật vĩ đại! Sư phụ đã quyết định từ bỏ nàng mà không tiếc loại bỏ trí nhớ của mình, vậy thì nàng còn có lý do gì để lưu luyến nữa chứ? Giờ đây nàng đã có một thân phận mới, một sứ mệnh mới, từ nay về sau nàng không cần phải kiêng nể bất cứ ai! Sứ mệnh của người là bảo vệ Lục giới, vậy nàng càng muốn hết thảy Lục giới đều nhập ma!

Rõ ràng là yêu, nhưng lại dẫn đến oán hận lẫn nhau.

Chỉ một ý niệm xuất hiện mà lại sinh ra ma ý, sát khí tràn ngập, bên ngoài điện trăm trượng bỗng chốc biến thành một vùng bình nguyên băng giá.

Trên mặt băng, hai thân ảnh trắng đen đứng sừng sững vai nhau.

“Rốt cục thì ngươi là ai?”

“Ta đương nhiên là ta rồi.”

Hàng mi dài của Thiên Chi Tà khẽ run run: “Cho dù Thánh quân Nghịch Luân còn sống trên đời, cũng không có năng lực cứu chữa được hồn phách.”

Vong Nguyệt cười khò: “Ma muốn đạt được mục đích của mình, thì cũng không thiếu cách để thực hiện đâu.”

“Dựa vào năng lực của ngươi, hoàn toàn không cần đến Thiếu quân.”

“Ngươi sai rồi, ngươi có khát vọng của ngươi, ta cũng có sứ mệnh của ta, ta phải dựa vào thành quả của nàng mới có thể đạt được sự kết quả mà ta mong muốn.”

Thiên Chi Tà thân nhiên nói: “Nếu đã như thế, tại sao ngươi lại phế đi một nửa ma lực của Thiếu quân?”

“Ta làm như vậy, là muốn nàng càng mạnh thêm.” Thân hình Vong Nguyệt nhoáng lên một cái, trong một loáng Vong Nguyệt đã cách xa cả ba trượng, ngay sau đó lại tiếp tục cách xa ba trượng nữa, cho đến khi hoàn toàn biến mất, chỉ còn giọng nói vang vọng lại vô cùng rõ ràng: “Ngươi là đang lo lắng cho khát vọng của bản thân ngươi, hay là đang lo lắng cho nàng?”

Thiên Chi Tà nhìn bình nguyên băng giá trước mặt, không nói thêm bất cứ câu gì.

.....

Sát khí trời dậy mạnh mẽ vô cùng, kéo theo đó là Ma lực trong cơ thể tuần hoàn lưu chuyển như muốn xông đến công phá tầng chướng ngại cuối cùng trong cơ thể, Ma kiếm bên cạnh phát ra một tiếng cườì đặc ý thật chói tai, giống như đang cổ vũ trợ uy cho nàng.

Tiên thì đã làm sao, mà Ma thì lại thế nào, tất cả đều là sự tồn tại hợp lý trên đời này.

Trời sinh sát khí, sẽ không thể tránh khỏi kết cục thiên mệnh đã định trước ư, vậy nàng tại sao lại phải đau khổ kiên trì trốn chạy nó, còn có gì đáng để nàng lưu luyến sao?

Mi khép lại, cơ thể Trọng Từ không một tiếng động bay lên khỏi chiếc giường, lơ lửng trên không trung, mái tóc dài xõa tung, bay lên, tản ra trong không gian, cả người nàng đều bị bao bọc bởi một luồng ma quang màu xanh tím, u ám và quỷ dị.

“Con thật sự muốn máu chảy thành sông, Lục giới bị diệt sao?”

Không, nàng không hề muốn, cho đến bây giờ vẫn chưa từng nghĩ đến, thế nhưng, là bọn họ không buông tha nàng! Là bọn họ bức nàng đến nước này!

“Tiểu Trùng nhi, con sẽ không thích sống những ngày như thế này đâu, hứa với Đại thúc, con nhất định không được nhập ma.” Đại thúc? Đại thúc, người đã không tiếc dùng tính mạng mình mà cứu nàng, ngăn cản nàng, cố gắng cứu rỗi vận mệnh nhập Ma của nàng, nàng vẫn còn nợ người nhiều lắm, chẳng lẽ nàng thật sự muốn bước vào vết xe đổ của người sao, muốn làm trái với tâm nguyện của chính bản thân mình, bước vào con đường Vạn Kiếp Bất Phục ư?

Ma ý dần dần giảm xuống, sát khí dần tan, Trọng Từ từ từ hạ xuống chiếc giường, rồi ngồi đó kinh ngạc.

“Để Thiên Ma hiện thế, sát khí của Thiếu quân hiện giờ vẫn chưa đủ.” Không đợi nàng sai bảo, Thiên Chi Tà chủ động bước đến ôm nàng: “Thiếu quân

ngủ đi.”

Trọng Từ lui ra khỏi vòng ôm, đứng dậy, sau một lúc lâu nói: “Vong Nguyệt đã hướng về Ma Thần thể, y nói rằng đã tu bỏ xong hồn phách của Âm Thủy Tiên, đưa vào Quỷ môn chuyển thể.”

Thiên Chi Tà nói: “Y đã nói rõ như vậy, nhất định sẽ không lừa người đâu.”

Ngay cả Thiên Chi Tà cũng nói như thế, trọng Từ lúc này mới an lòng, thờ dài nói: “Không biết tại sao ta lại thể này, gần đây ta có chút đa nghi, y nói cái gì ta cũng cảm thấy không thể an tâm”

Thiên Chi Tà nói tiếp: “Vốn là Thiếu Quân nên ít tin y mới tốt.”

“Ngươi cảm thấy làm thể này có ý nghĩa sao?”

“Thiên Chi Tà làm tất cả mọi chuyện, cũng là vì Thiếu quân, nếu Thiếu Quân có thể phá hủy cột mốc biên giới Lục giới, để Ma tộc trị vì thiên hạ, chắc chắn người sẽ trở thành Hoàng hậu tôn quý nhất Ma tộc.”

“Nếu ta có thể trở thành một vị Hoàng hậu như thế, thì ngươi đúng là đại công thần rồi.”

“Thiên Chi Tà nổi danh hay vô danh, với thuộc hạ cũng không hề quan trọng.”

“Cũng vậy thôi, giống như việc này đối với ta không hề quan trọng, nếu ta ép ngươi từ bỏ khát vọng của ngươi, cho ngươi đi tu tiên, chẳng lẽ ngươi sẽ biết ơn ta sao?” Trọng Từ nhìn y, thân nhiên nói: “Ta hận ngươi.”

Thiên Chi Tà nói: “Thiếu quân rồi sẽ rõ thôi.”

Nàng có hận y hay không, người như y căn bản sẽ không để ý đến, Trọng Từ tự giấu cột, nhưong mảy, bàn tay chậm rãi luồn vào trong vạt áo trước ngực y.

Thiên Chi Tà liền bắt lấy bàn tay nàng: “Thiếu quân!”

“Ngươi cũng bị thương mà.” Trọng Từ cười nhẹ, bàn tay kia thì đem Ma lực cuộn cuộn truyền vào người y: “Lúc đó Lạc Âm Phàm dùng hết toàn lực để giết ta, Pháp Hoa Diệt rớt cục cũng yêu bản thân y hơn, chọn lựa thời cơ mà chạy trốn mất dạng, đâu có dốc hết toàn lực yểm trợ ta. Bảy phần Tiên lực của Lạc Âm Phàm đều do ngươi đỡ thay ta, ba ngày nay ngươi đều ở bên cạnh chữa trị vết thương cho ta, ngươi có thể qua mắt được người khác, nhưng không thể gạt ta được đâu.”

Thiên Chi Tà ngước mắt nhìn về phía cửa điện, không nói gì thêm nữa.

“Ngươi cũng có thể xem như ta đang lung lạc ngươi.” Trọng Từ còn nói như thật: “Điều ta để ý căn bản không phải là ngươi, mà là một con chó trung thành, bởi vì nó vẫn còn có thể bảo vệ ta.”

.....

Vào ngày mười lăm âm lịch, đỉnh núi Tây Đình sắp chìm vào bóng tối, trăng tròn mới mọc, một người phàm trẻ tuổi khoanh tay đứng trên vách đá.

Vạt áo bị gió thổi bay lên, phiêu đảng như một vị thần tiên, y im lặng đứng đó, không hề động đậy. Không biết y đang suy nghĩ những gì, khuôn mặt không hề có lấy một nét giả nua, thể nhưng khi nhìn vào y, người ta lại cảm giác được tuổi tác y không hề xứng với khí chất trầm ổn đang phát ra từ con người y, trong đôi mắt sâu đen thẳm kia ẩn chứa sự lạnh nhạt, thờ ơ như đã từng trải qua hết tất cả thể thái nhân tình.

Nghe thấy tiếng động, y lập tức nghiêng người sang, đuôi lông mày hiện ra một chút dịu dàng.

Trọng Từ mỉm cười: “Công tử có phải là Tuyết Lăng không?”

Tuyết Lăng có chút ngoài ý muốn: “Cô nương là...”

Trọng Từ nói: “Nàng nhờ ta đến gặp công tử.”

Về dịu dàng dần dần biến mất, Tuyết Lăng im lặng một lúc lâu, sau đó hỏi: “Nàng đã xảy ra chuyện sao?”

Trọng Từ gật đầu: “Từ nay về sau công tử có lẽ không cần đến đây nữa.”

Không hề kích động, cũng không hề có thương tâm, thậm chí không hỏi đến nguyên do, y chỉ quay mặt đi lần nữa, ngắm nhìn những luồng khí xanh lam đang bay lững lờ trên vách núi.

Cuối cùng nàng vẫn muốn làm trái lời trần trối của Âm Thủy Tiên, đem tất cả chân tướng sự việc nói cho y biết, lúc này đây trong lòng Trọng Từ dâng lên sự vui sướng tàn nhẫn, nếu y biết hết tất cả y có thể cảm thấy đau khổ hay không? Y cùng người ấy, đều là những kẻ vô tình, đều sẽ không biết đến đau lòng là gì, vì y cũng đã quên đi tất cả rồi.

Âm Thủy Tiên, nếu nàng có thể nhìn thấy y lúc này, nàng có cảm thấy những việc mình làm là đáng giá hay không?

Trọng Tử không nhận được, bèn hỏi: “Công tử không hỏi ta là ai đã giết nàng sao?”

“Nàng không phải là đệ tử Tiên môn, các người tất cả đều là yêu ma.” Tuyết Lăng đột nhiên mở miệng: “Thủy Tiên, có phải nàng ấy đã làm rất nhiều việc ác hay không? Trước khi ta mất đi trí nhớ, nhất định ta đã quen biết nàng.”

Không hổ danh là Tiên nhân phục sinh, Trọng Tử trầm mặc, im lặng không nói gì.

Tuyết Lăng nhìn vào vầng trăng tròn sáng tỏ ở đỉnh núi đối diện phía xa xa, hồi lâu mới hỏi: “Nàng...bây giờ...ở nơi nào?”

“Ma, không có mộ phần đâu.” Trọng Tử nhướng mắt lên nói: “Hồn phách của nàng đã chuyển thế rồi, công tử muốn thấy nàng sao?”

Tuyết Lăng lắc đầu.

Trong lòng Trọng Tử cười lạnh: “Ta cũng không biết nàng gửi hồn chuyển thế đến nơi nào, công tử muốn gặp cũng không gặp được đâu.”

Tuyết Lăng nghiêng mặt nhìn nàng một lát, rồi cười nhẹ: “Ta muốn tu tiên.”

Trọng Tử ngây ngẩn cả người. “Bắt đầu từ ngày đầu tiên quen biết nàng, ta liền biết giữa ta và nàng có mối quan hệ gì đó rất sâu xa, nàng không tiếc dùng tu vi của mình kéo dài sinh mệnh cho ta, vốn dĩ ta không nên liên lụy tới nàng, ta đã dự tính sẽ bước vào vòng luân hồi, chuyển kiếp, nhưng chỉ là... ta vẫn mãi không yên lòng về nàng mà thôi.” Tuyết Lăng nhẹ giọng nói: “Nàng thật ra vẫn như một đứa trẻ thiện lương, thiện tâm chưa dứt, đáng tiếc nàng bước lầm đường, bản thân là yêu ma, nhất định nàng đã gạt ta mà làm không ít chuyện xấu, có kết cục như thế, cũng là cái giá ắt phải chịu.”

Vì thế y mới tận lực theo cạnh nàng, muốn trói buộc, quản thúc nàng, thế nhưng y có cố gắng đến đâu cũng vẫn không đủ sức để thay đổi mọi chuyện, nàng gây ra nghiệp chướng nặng nề không thể tẩy sạch được, nhưng nàng lại tự nghĩ rằng bản thân mình đã che giấu được y, mà không hề biết rằng trong lòng y thật ra đã hiểu rõ ràng tất cả mọi chuyện.

Trong con ngươi lóe lên chút ánh sáng, nhưng rất nhanh những sợi tóc mai ở bên cạnh đã bị gió thổi tới che khuất tia sáng kia.

“Thủy Tiên đã từng nói với ta, Tiên sở dĩ hiểu biết, thông suốt nhiều hơn ma, là vì tu thành Tiên thể, có thể thấy rõ được kiếp trước, nếu ta có thể thành Tiên, chắc hẳn sẽ nhớ lại chuyện cũ, cũng có thể tìm được nàng.”

“Nếu công tử thật sự có thể nhớ lại chuyện cũ, chỉ sợ người sẽ hối hận mà thôi.”

Tuyết Lăng bất ngờ: “Cô nương biết sao?”

“Ta cũng không biết chuyện của các người.” Trọng Tử đặt gốc thảo dược vào tay y: “Đây là Trường Sinh Thảo, có thể giúp người tăng thêm hai trăm năm tuổi thọ, cũng đủ thời gian để tu Tiên, công tử cũng sẽ không quên mất nàng.”

“Cám ơn cô nương đã giúp ta.”

“Ta không giúp công tử, loài thảo dược này là do nàng ấy đích thân xin cho công tử, công tử có biết phái Thiên Sơn không?”

“Ta có nghe qua rồi.”

“Nếu Chương giáo phái Thiên Sơn nhìn thấy công tử, nhất định sẽ thu công tử làm đồ đệ.” Mấy năm gần đây phái Thiên Sơn không còn hưng thịnh như trước, môn hạ xuất sắc cũng không có ai, nếu đệ tử mà Chương giáo từng yêu quý trở lại, không có lý do gì mà lại không thu nhận.

Tuyết Lăng cũng không hỏi gì thêm, nhận lấy nhánh dược thảo rồi bước đi, đi được hai bước, bỗng nhiên quay người lại, nhìn Trọng Tử mỉm cười: “Cô nương có thể được năng tin tưởng như thế, chắc hẳn cô nương cũng là một người lương thiện, không nên tiếp tục làm việc xấu nữa.”

Trọng Tử nở nụ cười, quả thật rất giống người nào đó, họ làm bằng hữu của nhau quả thật không sai, bọn họ đều thích dùng loại ngữ khí từ bi như thương xót lo buồn cho cả thế gian này mà nói chuyện, và bất cứ lúc nào cũng đều gánh vác trên vai trách nhiệm bảo vệ chúng sinh: “Thật ra nếu công tử có ý muốn nhập ma, ta lại càng vui sướng hơn nhiều, nhất định sẽ dốc sức giúp đỡ công tử.”

Tuyết Lăng thờ dài, rồi đi.

Trọng Tử nhìn theo bóng lưng đang dần biến mất dưới ánh trăng kia, khuôn mặt đang cười lại lộ ra một chút ác ý.

Nàng làm như vậy, không chỉ vì một mình Âm Thủy Tiên, mà còn vì chính bản thân nàng, nàng muốn biết, nếu y thật sự nhớ ra được, có hối hận chút nào hay không? Hay vẫn như lúc trước ghét bỏ Âm Thủy Tiên?

Bản thân y đã có mối duyên với Tiên môn, tất cả rồi sẽ có đáp án nhanh thôi.

Thay đổi khôn lường, truy tìm kiếp trước của bản thân là một chuyện ngốc nghếch vô cùng.

.....

Trọng Tử trở lại Ma cung, từ rất xa đã thấy có người đứng ở ngoài điện, mặt quý loang lổ vẫn không có gì thay đổi rất quý dị, y không nói lời nào, biểu hiện trên mặt càng khó có thể phân biệt rõ.

Trọng Tử dừng lại: “Đại hộ pháp!”

Hiếm khi thấy được Dục Ma Tâm cung kính thi lễ: “Thuộc hạ tham kiến Hoàng hậu.”

Trọng Tử nhìn y: “Đại hộ pháp tới gặp riêng ta, chắc hẳn là có chuyện muốn hỏi phải không?”

Dục Ma Tâm trầm mặc một lúc, thấp giọng nói: “Nghe nói lúc ấy Hoàng hậu có ở đó, nàng... có nói gì thêm không?”

Trọng Tử nói: “Đại hộ pháp vẫn là không biết thì tốt hơn.”

Nói như vậy thì đáp án cũng đã rõ ràng lắm rồi, Dục Ma Tâm siết chặt tay lại: “Đa tạ Hoàng hậu.”

“Tiền bối vì cứu ta mà chết, ngươi không hận ta sao?”

“Không ai ép nàng phải làm như thế cả, là do chính nàng lựa chọn.”

Thấy y muốn đi, Trọng Tử mỉm cười: “Khốn đốn vì tình, cam tâm tình nguyện cùng tiền bối nhập ma, Đại hộ pháp đối với Âm tiền bối quả là tình sâu ý nặng, có ai ngờ được, đường đường là Dục Ma Tâm - Đại hộ pháp, lại là thủ hạ Tam đệ tử của Tuyệt Lãng Tiên tôn – Lãnh Mặc Lý cơ đấy.”

Dục Ma Tâm ngạc nhiên, quay lại nhìn Trọng Tử hồi lâu, cười đau xót: “Ta đã xem thường Hoàng hậu rồi, bao nhiêu năm đã trôi qua như vậy mà Thủy Tiên nàng ấy vẫn không hề phát hiện ra dấu một chút, không ngờ Hoàng hậu lại là người đầu tiên nhận ra ta.”

“Nghe nói năm đó ngươi cũng được coi như một đệ tử trẻ tuổi nổi danh của phái Thiên Sơn, Âm Thủy Tiên nhập ma, ngươi liền sắp đặt mọi thứ, làm tất cả mọi người đều nghĩ rằng ngươi bị Ma tộc giết chết, thật ra là ngươi tự hủy đi khuôn mặt của mình, theo nàng bước vào ma đạo, cái chết của ngươi bọn họ tận mắt nhìn thấy, cũng không hề có ai hoài nghi.” Trọng Tử lắc đầu: “Hèn chi ngươi thích Âm Thủy Tiên như vậy, nhưng cũng không gây thương tổn cho Tuyệt Lãng, bởi vì y cũng chính là sư phụ của ngươi, ngươi cũng giống nàng, đều tôn kính y, nhưng ngươi bảo vệ sư muội của ngươi nhiều năm đến thế mà nàng đến chết vẫn không hề biết một chút gì, ngươi có cam lòng không?”

Dục Ma Tâm nói: “Ngươi đã không còn nữa, cam tâm thì sao mà không cam lòng thì lại thế nào?”

Ngày xưa Âm Thủy Tiên cùng Trác Vân Cơ đều là mỹ nữ nổi danh nhất nhì trong Tiên giới, vô số người ái mộ theo đuổi, thế nhưng Thủy Tiên lại chỉ yêu một mình sư phụ của nàng là Tuyệt Lãng, quyền rũ sư phụ không thành, nàng bị trục xuất khỏi sư môn, chịu bao nhiêu người thóa mạ, những người từng theo đuổi nàng ngày xưa cũng đều khinh bỉ nàng, duy chỉ có một mình Lãnh Mặc Lý, trước sau gì cũng chỉ im lặng ở cạnh nàng, không ngại phản bội Tiên môn, không tiếc hủy đi khuôn mặt của mình.

Thật ra y sợ bị nàng nhận ra, nhưng cũng có chút mong chờ một ngày nào đó nàng có thể nhận ra.

Nhưng cho đến khi nàng chết, nàng cũng không hề biết y là ai.

“Có lẽ... nàng thật sự đã nhận ra ngươi là ai, chỉ là nàng không muốn thừa nhận thôi, ngươi đã cứu nàng, chẳng lẽ ngươi còn yên tâm vì nàng sẽ không biết đến sự bảo vệ của ngươi sao? Cho dù nàng đã chết đi nhưng ít nhất nàng còn nhớ rõ ngươi tốt như thế nào.”

“Nếu đã như thế thì tại sao trước khi chết nàng cũng không nhắc đến ta dù chỉ một câu?”

“Bởi vì nàng biết, nếu nàng chết, ngươi sẽ không còn lý do gì để tiếp tục sống như thế này nữa, cũng coi như đã giải thoát cho ngươi.” Trọng Tử trầm mặc một lúc lâu, nói: “Hồn phách của nàng đã được Thánh quân tu bổ, nhập vào Quý môn chuyển thế, ngươi...”

“Hoàng hậu muốn ta học nàng bảo vệ nàng cả hai kiếp hay sao?” Dục Ma Tâm cười to, rồi rời khỏi.

Trọng Tử nhìn tấm lưng cô đơn kia, không nói gì nữa.

“Y sẽ không trở về nữa đâu.” Vong Nguyệt từ trong bóng đêm vô hình bất ngờ hiện thân: “Ta thay nàng cứu ngươi, thế mà nàng lại khiến thuộc hạ của ta bỏ đi mất.”

“Ta cũng không bảo y phản bội Ma cung, Thánh quân có thể giữ y lại.”

“Ý định rời đi của y đã quyết, giữ lại cũng không được, chỉ có thể truy sát mà thôi.”

Trọng Tử lập tức giương mắt lên nhìn y

“Hoàng hậu có ý kiến gì sao?”

“Tùy ngươi vậy.”

Trọng Từ mệt mỏi phát tay, quay người bước vào trong điện tĩnh nghỉ ngơi.

Vong Nguyệt đã sớm đứng ở trước giường: “Hoàng hậu, nàng cần người ôm nàng ngủ sao?”

“Người sai người giám sát ta ư?”

“Trong phạm vi Ma cung, không có chỗ nào mà ta không biết, không cần giám sát nàng làm gì.”

Trọng Từ quát lớn: “Thiên Chi Tà đâu?”

“Y ra ngoài rồi.”

“Y đi đâu?”

“Chắc là y đang thay nàng tìm kiếm, thu thập bộ hạ, giúp nàng xây dựng thế lực rồi.” Trong chớp mắt, Vong Nguyệt như một u linh lướt thẳng đến trước mặt nàng: “Nàng thật lo lắng cho y đó.”

“Người chẳng phải đã từng nói, ta chỉ còn lại một mình y sao.” Trọng Từ lui về phía sau hai bước, cười lạnh: “Nhìn xem con chó mà ta nuôi dưỡng thế nào đây, chủ nhân không có, liền tự tiện ra ngoài chạy rông, không sợ người khác bắt làm thịt sao.”

Vong Nguyệt nói: “Y vốn dĩ không chịu đi, thế nhưng ta lại nói, đêm nay ta sẽ ở cùng nàng, y cũng đâu còn lý do gì mà ở lại.”

Trọng Từ nói rõ ràng từng tiếng: “Ta muốn y trở về.”

Vong Nguyệt khó xử: “Nhưng y không có ở đây.”

“Tự ta sẽ đi tìm!”

“Thiên Chi Tà bất cứ lúc nào cũng chờ lệnh Thiếu quân sai phái!” Ngoài điện bỗng vang lên giọng nói quen thuộc của Thiên Chi Tà.

Vong Nguyệt nói: “Con chó của nàng chạy đến đây mau thật.”

Sắc mặt của Trọng Từ lúc này mới dịu lại, sau một lúc lâu, nàng nói: “Chuyện lần này ở Đông Hải, ta... thật sự có lỗi.”

“Nàng không cần phải cảm thấy có lỗi, Bách Nhân Ma chết, là kết quả mà ta mong muốn, nàng đã hoàn thành nhiệm vụ rồi.” Giọng cười của Vong Nguyệt vang lên thật nặng nề, rồi biến mất.

Thiên Chi Tà khoác một chiếc áo choàng trắng toát, nhanh nhẹn như đã quá quen thuộc với việc này bước đến ôm lấy nàng.

Trên người y luôn có một hương vị tươi mát rất hiếm có ở Ma cung, nó thật quen thuộc, như đã quen từ lâu lắm rồi, hương vị ấy hằng đêm rót vào giấc mộng của nàng, nó có mối quan hệ mật thiết với quá khứ của nàng, làm nàng lưu luyến không rời, nhất là sau khi nàng nói chuyện với Vong Nguyệt - kẻ như u linh ở chốn cổ mộ xong, càng làm cho nàng thêm khát vọng hương vị ấy.

Trọng Từ co người lại trong lòng y, chợt nhớ tới một chuyện: “Mấy ngày nay ta chỉ lo đến việc của Âm Thủy Tiên, nên việc thưởng phạt...”

“Thuộc hạ đã thay Thiếu quân thu xếp ổn thỏa tất cả rồi, đừng lo.”

“Sự trung thành người thật sự làm ta cảm động đó.” Trọng Từ liếc mắt nói: “Vì để thực hiện khát vọng của người, bất cứ việc gì người cũng đều an bài cho ta thật tốt, ân tình lớn như thế, xem ra sau này ta phải báo đáp người thật hậu hĩ mới được.”

Thiên Chi Tà không biểu lộ gì.

Trọng Từ xoay người chuyển sang một tư thế thoải mái hơn: “Vong Nguyệt chính là Cửu U, người này, ta thật sự không thể nhìn thấu y, ta vẫn tưởng rằng y muốn lợi dụng ta, chờ đến khi đạt được mục đích, sẽ tìm cách loại bỏ ta. Nhưng mà, y đã thề với ta y sẽ không như vậy, tuy ta biết lời thề của y không đáng tin, nhưng y lại nhân danh Ma thần mà thề, người có biết không, không ai ở trong Ma giới dám lừa gạt Ma thần cả.”

Trọng Từ dừng lại một lát thấy Thiên Chi Tà cũng không có phản ứng gì, nàng lại tiếp tục nói: “Kỳ lạ là, ta lại cảm thấy y không hề nói dối ta, y dường như thật sự không có ý muốn dụng đến ta, ở ma cung y mới là kẻ đứng đầu, trợ giúp ta như thế y sẽ được lợi gì chứ? Chẳng lẽ y cũng giống người, chỉ vì cái khát vọng muốn đem lục giới nhập ma mà cam tâm tình nguyện đem địa vị tặng cho ta?”

“Người giống thuộc hạ không có nhiều đâu.” Thiên Chi Tà thản nhiên nói: “Bất luận lời nói của y là thật hay giả, người cũng không nên cả tin, phải đề phòng y mới là việc nên làm.”

Trọng Từ nhướng mắt lên, ý bảo y nói tiếp.

Thiên Chi Tà trầm mặc một lúc lâu, sau đó nói: “Y có lai lịch rất khả nghi, hơn nữa lại biết tường tận mọi chuyện về thuộc hạ, nhưng thuộc hạ trước sau gì vẫn không thể nhìn ra lai lịch của y.”

“Thì ra cũng có người người không thể nhìn thấu sao?” Trọng Từ cười.

.....

Trọng Từ nặng nề chìm vào giấc mộng đẹp, chỉ trong một đêm ấy, một cơn sóng gió động trời thổi tới nhân gian, dòng nước biển Đông bị đảo ngược, bao phủ lấy vùng đất đai rộng lớn ở nhân gian, tất cả đồng ruộng và xóm làng ở vùng duyên hải đều bị phá hủy, trong ngoài thành trì đều là nước biển mênh mông, người chết vô số kể, dân chúng vô cùng lâm than.

Nước biển vẫn đang không ngừng dâng lên, các đệ tử Tiên môn đóng ở trong thành liên tục truyền tin báo nguy suốt cả đêm đó, đồng thời điều động người đến cứu nạn dân.

Trọng Từ nghe thấy tin tức đó, mặt liền biến sắc, vội vàng đi tìm Vong Nguyệt: “Người đã mở ra đập nước Thiên Hà (*) ở Đông Hải sao?”

**Thiên Hà: Hình như đây là một cơn sông ở Thiên giới.*

Vong Nguyệt dường như đã sớm dự đoán được phản ứng của nàng: “Thiên Hà có năm đập nước, chính là do năm linh thú của các giới Thần, Ma, Yêu, Tiên, Quỷ trông coi và bảo vệ. Cứ năm trăm năm một lần, lại có linh thú mới đến tiếp nhận vị trí này, Bách Nhân Ma chính là ma thú đến tiếp nhận việc trông coi đập nước lần này, nhưng nó đã chết, năm linh thú cũng không giống nhau, cánh cửa của Thiên Hà không thể nào giữ chặt mãi được, cửa đập cũng mất đi kẻ quản lý, do đó có thể dễ dàng phá hủy được.”

“Nói như người, vậy thì Bách Nhân Ma không phải đi gieo rắc tai họa cho nhân gian, mà là trấn giữ đập nước của Thiên Hà, trên danh nghĩa thì người để ta đi hàng phục nó, nhưng thực chất là người muốn giết nó!”

“Không sai, trùng hợp sao Lạc Âm Phạm gặp được nó, không có một kiếm của hắn, Thiên Chi Tà cũng sẽ làm theo lời ta, giết nó thôi.”

Trọng Từ cười lạnh: “Các người đã sớm đề ra kế hoạch tì mi này, đều là muốn lợi dụng ta, biến ta thành con ngốc không hề biết gì có phải không?”

Vong Nguyệt gật đầu: “Ta nghĩ nàng sẽ không vui khi giết nó.”

“Người là kẻ giết hại sinh linh!”

“Giết chết những thứ không cùng tộc loại, việc này từ xưa đến nay chưa bao giờ ngừng nghỉ cả, chẳng phải loài người cũng đã từng tàn sát lẫn nhau đó sao.”

Trọng Từ cũng không buồn nhiều lời với y nữa, xoay người rời khỏi Ma cung, đi đến Đông Hải.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 50: Hủy diệt và thành tựu

Trọng Từ ngự gió bay đi, dưới chân nàng đầu đầu cũng là sóng nước đục ngầu, ruộng đất ngập lụt, dọc đường đi thỉnh thoảng có cái gì đó lừng lờ trôi nổi trên mặt nước, nhìn kỹ lại thì thấy rất nhiều thi thể trôi hoặc theo dòng nước, hoặc vất trên ngọn cây, hết người đến đồ vật ngổn ngang trôi nổi, hình dạng vô cùng đáng sợ và thê thảm. Trọng Từ thuận tay cứu hơn mười người còn sống sót và đưa họ đến nơi an toàn. Khi tới Đông Hải chỉ thấy nước biển đang không ngừng dâng lên, ngoại trừ vài đỉnh núi ra thì không có nơi nào không chìm trong biển nước.

Hết đêm lại đến ngày, nước chảy không ngừng mấy ngày liền, đập ngăn nước của Thiên Hà cũng đã chìm dưới đáy biển.

Trong năm đập nước chỉ mới mở một mà đã gây nên hậu quả như vậy. Khi người tự tay giết chết Thiên Nhân Ma kia vạn vạn lần cũng không thể ngờ được một phút sơ sẩy thôi lại khiến nhiều người chết đến vậy. Con người sống trên đời cũng sẽ có lúc phải áy náy, cũng có những chuyện không thể trốn tránh được, chẳng lẽ lại muốn một lần nữa lãng quên sao?

Trọng Từ cười khỏ, chợt cảm thấy phía sau có người đến, cũng không buồn quay đầu, chỉ cất giọng đầy giễu cợt: “Thật giỏi, chó ta nuôi cũng học được cách lừa lọc chủ nhân rồi.”

“Việc này tiên môn sẽ xử lý, Thiếu quân nhúng tay vào phải chăng là vẫn còn muốn trợ giúp hắn bảo vệ nhân gian?”

“Ta cũng không giúp ai cả, là do các người giết hại sinh linh!”

Thiên Chi Tà cũng không nổi giận, thản nhiên nói: “Thiếu quân rất mềm lòng, đây là nhược điểm chí mạng, người cứ như vậy thì mãi mãi cũng không thể tu thành Thiên ma được.”

Trọng Từ nhìn xuống mặt biển dưới chân: “Ngươi nên hối hận vì đã lựa chọn ta.”

Thiên Chi Tà bắt lấy cánh tay nàng: “Muốn chặn đập nước Thiên Hà không dễ dàng như vậy đâu, không bao lâu nữa người của tiên môn sẽ tới đây, Thiếu quân không nên ở lâu.”

“Ngươi đừng quên ta cũng từng là con người, ngươi cũng chẳng nhiều hơn con người một lớp da nào đâu.” Trọng Từ hất tay y, nhảy xuống biển.

.....

Đúng như lời Thiên Chi Tà, nhân gian xảy ra chuyện lớn như vậy, tiên môn đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Tu sửa đập nước Thiên Hà vốn không khó, nhưng muốn tìm vật liệu để tu bổ thì cần phải có thời gian, trước mắt nước biển vẫn không ngừng dâng lên, kéo dài thêm dù chỉ một khắc thời thì không biết dân chúng lại chịu thêm bao nhiêu khổ cực. Nhưng hiện nay người có năng lực bịt kín nó lại ngay lập tức cũng không nhiều.

Trọng Từ rẽ nước đi xuống đáy biển, đến gần vùng ven mạch nước ngầm tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được nơi cửa nguồn, ma thú nhận lệnh trấn áp đập nước Thiên Hà vẫn chưa đến, cửa lớn Thiên Hà mở ra, vừa tới gần đã thấy một dòng nước lũ cuộn cuộn xô đến, suýt nữa đã cuốn trôi nàng.

Mở mắt ma ra, chỉ thấy nước lũ như mãnh thú rít gào từ trong đập trào ra mãnh mẽ, con đập đã bị phá hủy một nửa. Không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là do người của Vong Nguyệt phá hủy.

Lần đầu tiên nàng thật sự muốn sử dụng ma lực đang có, Trọng Từ giờ tay ra, ma kiếm đã hiện ra trên bàn tay trống trải.

Thân kiếm tỏa ra ánh sáng màu đỏ sậm, dường như đang vui sướng đến rung động, nóng lòng muốn thử.

Đáy biển vang lên tiếng sấm rền, ma khí từ bốn phía bị triệu hồi nhanh chóng tụ lại một chỗ, trong tiếng niệm chú ma khí tụ thành một phong ấn thật lớn đi theo hướng mũi kiếm ập đến phong tỏa đập nước.

Vì cứu Âm Thủy Tiên nên Trọng Từ đã hy sinh một nửa ma lực, nhưng cũng bởi vậy mà kích phát sát khí cho nên thành quả tu luyện lại tăng lên không ít. Phong ấn bị dòng nước mạnh mẽ đẩy ngược lại, va chạm mãnh liệt làm đầu óc nàng choáng váng đến hoa cả mắt gần như không đứng thẳng nổi, mắt thấy mình sắp không chống đỡ được nữa, Trọng Từ cắn chặt răng, dồn hết khí lực vào hai tay, cầm kiếm đẩy mạnh về phía trước.

Ma kiếm mang theo phong ấn dừng lại ở cửa đập, tạo thành bức tường ngăn dòng nước lũ đang cuộn cuộn trào lên.

Những luồng sóng nước đang gào rú xung quanh dần yên ả trở lại, nước Thiên Hà cũng không còn ồ ạt cuộn cuộn nữa, lực phản hồi lại dần dần yếu đi, Trọng Từ gần như kiệt sức, đứng một chỗ thở dốc, cảm giác có chút châm chọc — người cha vĩ đại kia của nàng vẫn luôn đã tâm bình bực muốn hủy diệt lục giới, ai ngờ được có ngày kiếm và ma lực của y lại dùng để cứu người chứ.

Lần này tự làm hao tổn khí lực bản thân quá nhiều, nhưng để chống chọi vài canh giờ cũng không thành vấn đề, bây giờ chỉ chờ người của tiên môn đem vật liệu đến để tu bổ lại là có thể đưa nước dần trở về Thiên Hà.

“Là ngươi sao?!” Giọng nói quen thuộc vang lên pha lẫn chút ngạc nhiên.

Không ngờ hần lại chạy tới đây nhanh như vậy, lúc này Trọng Từ sớm đã có phòng bị nên vội vàng xoay người thoái lui, nhưng vẫn thấy kiếm khí bức người ập đến.

Trục Ba trở lại vào vỏ, Lạc Âm Phàm nhìn quét qua miệng đập: “Là ngươi đã ngăn đập sao?”

Trọng Từ không đáp lời.

Vẫn là như vậy, không chuyện gì có thể lừa gạt được hần, là vì hần nhìn thấu được tất cả mọi chuyện mới có thể lý trí đến thế.

Lạc Âm Phàm cũng không ngờ sẽ được Ma hậu tới giúp đỡ, đảo tầm mắt trên người nàng: “Là ngươi dẫn dụ ta giết Thiên Nhân Ma, sau đó phá hủy đập nước Thiên Hà.”

“Người muốn nghĩ thế nào thì tùy.” Trọng Từ vô lực nói: “Ta phải đi rồi, tự người phong ấn nó đi.”

Lúc ấy tự tay chém chết Thiên Nhân Ma, Lạc Âm Phàm đã cảm thấy không ổn, chẳng qua cái chết của Âm Thủy Tiên đã làm hần chấn động, không khỏi thấy hổ thẹn với người bạn tốt Tuyết Lăng, nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận thì đã quá muộn, một kiếm chém xuống giúp ma cung dễ dàng phá hủy đập nước, tạo thành hậu quả nghiêm trọng đến mức này, cảm thấy tự trách nên hần đã vội vàng chạy tới Đông Hải để ngăn đập nước, không ngờ lại gặp được Trọng Từ.

Khó có dịp nàng biết sửa sai, nhưng nhiều sinh linh vô tội bị chết như vậy, ngay cả khi nàng có tâm muốn cứu giúp nhưng làm sao có thể bù đắp được tội lỗi ngập trời đã gây ra đây? Lạc Âm Phàm khẽ thở dài, trong giọng nói uy nghiêm ẩn chứa ý răn dạy: “Nếu hối hận thì đừng làm điều ác, trước khi làm chuyện ác, ngươi có bao giờ nghĩ tới tánh mạng của hàng trăm ngàn người đã mất mạng đó hay chưa?!”

Còn muốn dạy dỗ nàng ư? Trọng Từ ngẩng mặt, ngay cả hần cũng nói nàng tội ác tày trời, nhưng cuối cùng là nàng đã làm chuyện ác gì nào? Trời sinh sát khí ư? Nhưng lại liên tiếp bị bọn họ vu oan, bị đánh bị nhốt vào băng lao. Nếu như hần đã vứt bỏ nàng, vứt bỏ quá khứ có nàng thì có tư cách gì mà dạy dỗ nàng chứ?!

Ánh mắt vô cùng phần nộ mang theo tình cảm mà hắn không thể lý giải nhìn Lạc Âm Phàm, khiến hắn có chút sùng sốt.

Bờ môi nàng nhẹ nhàng run, bỗng nhiên Trọng Từ quay lại rút ma kiếm ra khỏi cửa đập, nước trong Thiên Hà lại ào ạt chảy.

Sa đọa nhập ma, lời nói, hành động luôn luôn có chút cực đoan, Lạc Âm Phàm nhíu mày, lập tức kết ấn ngăn chặn chỗ hồng lại: “Đề ma kiếm lại.”

“Ma lực trong kiếm hơn một nửa ở trên người ta, có đề nó lại cũng vô dụng, trừ phi ngươi giết ta.” Trọng Từ cắn môi, sau đó rẽ làn nước bỏ đi.

Người duy nhất của ma giới có thể tu thành Thiên ma lại phạm phải tội nghiệt tày trời, không thể đề nàng ở lại trên đời này được nữa. Lạc Âm Phàm ngưng tụ tiên lực, định ngự kiếm đuổi theo giết nàng, chợt có một bóng người xuất hiện trước mặt, vô tình đã ngăn cản hắn đuổi theo.

Hai tay Văn Linh Chi cầm vài đồ vật trình lên: “Chương giáo và Thanh Hoa Trác cung chủ đều đã đến, lệnh cho Linh Chi đem mấy thứ này đến giúp Tôn giả tu sửa đập nước.”

“Cửa đập đã được chắn lại, việc tu sửa cũng không cần vội.” Lạc Âm Phàm quả quyết nói: “Tù Ma vừa mới đến đây, nếu trên mặt nước đã có các vị chương môn canh giữ, chắc chắn nàng ta sẽ chạy về hướng bắc, ngươi theo ta đi chặn đường nàng ta lại.”

Văn Linh Chi tròn mắt: “Tôn giả muốn giết con bé sao?”

“Gây ra đại họa nhưng lại vẫn đến để cứu, sửa chữa tội lỗi mình gây ra, chứng tỏ sự thiện lương vẫn còn.” Lạc Âm Phàm lắc đầu, trong ánh mắt thoáng một chút do dự, không đành lòng, nhưng trong phút chốc lại trở nên quyết liệt: “Nhưng nàng ta vốn trời sinh sát khí, nếu tu thành Thiên ma nhất định sẽ gây ra họa kiếp, chúng ta nên lấy chúng sinh làm trọng.”

Văn Linh Chi do dự: “Ý của Linh Chi là... Tôn giả... thật sự không nhớ rõ con bé sao?”

Lạc Âm Phàm vừa định đi nhưng khi nghe vậy thì khựng lại.

Nhớ, nhớ cái gì? Ánh mắt đó... ánh mắt đó quả thực giống như đã từng quen biết, hắn cố gắng nhớ lại những chuyện trong mấy ngày gần đây, nhưng cảnh tượng luôn có chút mơ hồ, cứ tưởng là do trước đó bị tẩu hỏa nhập ma.

Đến đây theo lời dặn của Ngu Độ nên Văn Linh Chi cũng không dám nhiều lời, nhắc nhở hắn: “Tôn giả nên tu bổ đập nước trước đã.”

Do qua lại vài câu với Linh Chi, cũng mất chút ít thời gian nên đã để cho Tù Ma chạy thoát, giờ có đuổi theo cũng không kịp, nên Lạc Âm Phàm gật đầu, không nói gì nữa.

.....

Trong đại điện Ma cung, Thiên Chi Tà ôm Trọng Từ cả người đầm máu đến bên giường, y không nói gì cũng không hề có ý trách cứ, chỉ cho nàng dùng mấy viên thuốc, thi triển Trì Dũ thuật (*) của ma tộc chữa thương cho nàng.

* 治愈术 - Trì Dũ Thuật: thuật pháp trị bệnh.

Máu từ miệng vết thương dần dần ngừng chảy, nhưng vẫn đau đớn khó có thể chịu được.

“Ngươi không cần hao phí ma lực như vậy, ta tính dưỡng mấy ngày sẽ khoẻ lại thôi, không chết được đâu.” Trọng Từ miễn cưỡng cười: “Nhiều chương môn trấn thủ trên bờ thật, lúc đó ta đã nghĩ mình đã bỏ mạng tại Đông Hải rồi chứ, cũng thật vất vả cho ngươi trước đó đã an bài chu toàn mọi việc để cứu ta ra.”

“Người của Thiếu quân cũng đã tổn hại hơn một nửa.” Thiên Chi Tà thân nhiên nói: “Ngủ một giấc đi.”

Trọng Từ nói: Hối hận vì đã chọn ta sao?”

Thiên Chi Tà không đáp.

Trọng Từ ngẩng mặt nhìn sâu vào đôi mắt như mộng ảo kia, giọng nói bỗng nhiên như mất đi khí lực, trở nên suy yếu: “Thiên Chi Tà, ta không muốn ở nơi này.”

Thiên Chi Tà nhìn thẳng vào mắt Trọng Từ: “Ngươi chỉ có thể ở đây.”

“Ai nói!” Trọng Từ kích động, bất chấp đau đớn đứng bật dậy: “Ta có thể đi, rời khỏi nơi đây, lực giới rộng lớn sợ gì không có chỗ cho ta dung thân cơ chứ!”

Thiên Chi Tà nhìn nàng.

Trọng Từ chậm rãi choàng tay ôm lấy Thiên Chi Tà, vùi mặt sâu vào cổ y, thấp giọng: “Ta không hề biết gì về người cha kia của ta, lại càng không phải là ông ấy, ta không muốn làm những chuyện này. Bọn họ đã bức ép ta rồi, ngươi cũng đừng ép buộc ta nữa, đưa ta đi đi, Một sư thúc, chỉ cần người chịu đưa con đi, chuyện người hãm hại, lợi dụng con, con cũng không tính toán nữa, cầu xin người đừng bức ép con nữa.”

Thiên Chi Tà trầm mặc hồi lâu.

Lát sau y bỗng nhiên mở miệng: “Ra khỏi ma cung sẽ không còn được che chở nữa, người không sợ sao?”

Trọng Tử ngẩng phát đầu, đôi mắt sáng rực: “Không sợ, chúng ta đi ngay bây giờ đi!”

.....

Đã lâu rồi mới dùng lại thuật pháp của tiên môn để cười mây, hai người đứng trên một đám mây trắng nhỏ lặng lẽ lướt đi giữa đất trời yên ắng, Trọng Tử tựa vào trong lòng Mộ Ngọc, lòng thấy yên tĩnh giống như bầu trời xanh thăm thẳm kia.

“Mộ sư thúc.”

“Thuộc hạ là Thiên Chi Tà.”

“Chúng ta bỏ trốn, chắc chắn Cửu U đã biết.” Trọng Tử có chút bất an: “Liệu y có đuổi theo không, tốt nhất chúng vẫn nên đi nhanh hơn một chút đi.”

“Thời điểm Thiếu quân và thuộc hạ ra khỏi ma cung thì Cửu U đồng thời cũng đã biết, nhanh hay chậm cũng không có gì khác nhau cả.”

“Chẳng lẽ y sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?”

“Không.”

Nghe được câu trả lời như dự kiến, Trọng Tử không cảm thấy lo lắng nữa, những gì người này biết luôn luôn nhiều hơn nàng, và dường như chỉ cần có y ở bên cạnh thì nàng sẽ không còn cảm thấy lo lắng nữa, nếu như y đã sớm nghĩ đến Vong Nguyệt sẽ phát hiện chuyện này, như vậy là y đã có cách đối phó rồi.

“Nếu người không muốn đi thì có thể ở lại.”

“Nếu Thiếu quân phải đi thì thuộc hạ ở lại ma cung cũng không còn ý nghĩa gì nữa.”

Trọng Tử thấp giọng: “Xin lỗi người, ta quá vô dụng, không có thể giúp người thực hiện được khát vọng của người.”

“Kẻ vô dụng là thuộc hạ.” Thiên Chi Tà dùng ánh mắt như mộng ảo nhìn nàng, hàng mi dài khẽ lay động trong gió: “Tất cả mọi thứ cần có để trở thành ma vương người đều có, chỉ thiếu một thứ đó là dã tâm, thứ này thì thuộc hạ đành bất lực, không thể biến người thành ma tôn giống như phụ thân người được.”

Trọng Tử khẽ ho khan một tiếng.

Thiên Chi Tà nắm chặt tay nàng, truyền ma lực của mình sang cho nàng: “Người bị thương quá nặng, trong mấy ngày tới không được vận dụng pháp lực, nếu không chắc chắn sẽ bị phản phệ (*).”

* 反噬 – *Phản phệ*: quay ngược lại xâm chiếm, dội ngược lại

Trọng Tử khẽ nhếch miệng cười: “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Thiếu quân muốn đi đâu thì chúng ta sẽ đến đó.”

“Ta thích ngắm tuyết, chúng ta đến phương bắc đi, tìm một ngọn núi tuyết nào đó ở lại được không?”

“Được.”

Đám mây nhẹ nhàng lướt đi, vượt qua núi cao, lướt qua sông rộng. Khi vừa mới bay vào trong biển mây mịt mờ, đã thấy một người áo trắng lạnh lùng như sương tuyết đứng trên mặt biển phía trước mặt.

Trọng Tử ngây người.

Không nói lời nào, thậm chí không báo trước, hần nâng tay phải lên, ánh sáng lóe ra từ lòng bàn tay.

Không kịp tránh né nên Thiên Chi Tà vội vàng kéo Trọng Tử ra phía sau, thiết đặt kết giới. Trọng Tử cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần nhưng cũng không thể động thủ đánh lại hần, chỉ có thể dốc hết pháp lực toàn thân giúp Thiên Chi Tà giữ chặt kết giới.

Lấy hai địch một, miễn cưỡng cũng tiếp được một chiêu này, cả hai bên đều bị đánh lùi ra sau vài trượng.

Chạy ra khỏi Đông Hải lại gặp bọn người của Ngu Độ vây khốn tấn công, may mắn là trước đó Thiên Chi Tà đã sắp đặt mọi việc mới cứu được nàng ra. Chiến đấu một lúc lâu, thương thế của Trọng Tử vốn đã trầm trọng, lần này lại dùng nhiều ma lực khiến miệng vết thương trên toàn thân lại vỡ toang ra, máu ồ ạt tuôn ra kéo theo nội thương cũng đồng loạt phát tác, suýt nữa ngã khỏi đám mây.

“Thiếu quân không nên vận dụng pháp lực.” Thiên Chi Tà lại dùng Trì Dư thuật giúp nàng cầm máu.

“Thoát được ở Đông Hải, ngõ lần này có thể thoát được nữa sao?” Giọng nói của Lạc Âm Phàm vẫn nhẹ như gió thoảng mây bay, hần thân nhiên quét mắt qua người Trọng Tử: “Niệm tình ngươi vẫn còn thiện niệm, chỉ phế bỏ ma lực, đưa đến băng lao ở Côn Luân, cho phép ngươi giữ lại tính mạng.”

Phế bỏ ma lực, nhốt vào băng lao? Trọng Tử cắn răng: “Nếu ta không muốn thì sao?”

Trục Ba xé gió lao thẳng tới, Lạc Âm Phàm vươn tay tiếp nhận, không nói thêm lời nào liền đánh tới, chiêu nào cũng là tuyệt sát, bên này Trọng Tử cả người bị thương tổn nặng nề, Thiên Chi Tà vì bảo vệ nàng mà dốc hết sức chống lại, sau mười chiêu hai người đã không còn đường nào để lui.

Biết rõ nếu tiếp tục đánh nữa sẽ gặp nguy hiểm, Trọng Tử và Thiên Chi Tà vốn nên hợp lực lại đối phó, đánh bại Lạc Âm Phàm mới có thể trốn thoát, nhưng sao nàng có thể làm hần bị thương được cơ chứ?

Thấy không đánh lại, Thiên Chi Tà bỗng nhiên xoay mặt nhìn Trọng Tử: “Chỉ còn cách quay về ma cung tạm lánh trước đã.”

Đúng rồi, Thiên Chi Tà là người rất mưu lược, đương nhiên là sẽ có cách thoát thân!

Nhi sâu vào đôi mắt mộng ảo đầy ma lực kia, sau một lúc ngạc nhiên Trọng Tử lại hoảng hốt: “Trở về, ngươi về cùng ta?”

“Được.” Không biết Thiên Chi Tà đã chém ra cái gì, cấp tốc lui về phía sau: “Đi mau.”

Trọng Tử bám sát theo sau Thiên Chi Tà. Hai người chạy thoát cũng không quá khó khăn, nger gió trốn về cũng không mất nhiều thời gian, ma dân khi thấy nàng vẫn hành lễ bình thường giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Đi vào trong điện, Trọng Tử vô lực ngồi xuống chiếc giường bằng đá trong suốt của mình, Thiên Chi Tà thì đứng xa xa nơi cửa, không bước tới gần.

“Phải làm sao bây giờ?”

“Tạm thời Thiếu quân không thể rời khỏi ma cung.”

“Chúng ta ở lại đây vài ngày rồi đi nhé?”

Thiên Chi Tà không trả lời: “Thiếu quân vẫn còn tình cảm với Lạc Âm Phàm.”

Trọng Tử cúi đầu.

“Lạc Âm Phàm đã quên ngươi, nếu sau này Thiếu quân vẫn mềm lòng như vậy nữa thì không ai có thể cứu ngươi đâu.”

“Ta biết.”

“Nhớ kỹ, trong ba ngày nhất định không được vận dụng ma lực.”

Trọng Tử không trả lời, bỗng nhiên nàng ngẩng đầu lên nhìn Thiên Chi Tà.

Thiên Chi Tà vẫn đứng cạnh cửa như trước, chẳng qua là ánh sáng bên ngoài cửa điện chiếu vào, soi rọi chiếc áo choàng trắng tinh, khiến cho cả người y càng nhìn càng mơ hồ, càng chói mắt.

Bất luận là thủ tọa đệ tử của Nam Hoa hay là tà hộ pháp tiếng tăm lừng lẫy của ma cung, cũng đều ôn trọng, tự tin, suy tính kĩ càng, có thể an bài sắp đặt mọi chuyện thay nàng, luôn để ý quan tâm đến mọi chuyện lớn nhỏ.

“Phải lưu ý đến Cửu U, người này không đơn giản.” Giọng nói nhẹ nhàng như gió thoảng.

Trọng Tử nhìn y hồi lâu, gật đầu: “Ta biết.”

“Cho dù có biết, thì e rằng ngươi cũng không đầu lại hần.” Thiên Chi Tà thờ dãi: “Thôi, người nên nhớ rõ những lời này của thuộc hạ, sau này không được làm việc lỗ mãng như vậy nữa.”

Trọng Tử cười nói: “Ta sẽ không lỗ mãng, ngươi yên tâm.”

Thiên Chi Tà xoa xoa cằm: “Thiếu quân tạm nghỉ ngơi trước đi, thuộc hạ muốn ra ngoài bàn bạc công việc, lát nữa sẽ quay lại với ngươi.”

Đáng ngạc nhiên là Trọng Tử cũng không bất y ôm mình giống mọi ngày, thậm chí cũng không hỏi y đi đâu, làm gì, cứ vậy ngoan ngoãn nghe lời leo lên giường nằm xuống nhắm mắt lại, nhắm rất chặt tựa như cả đời cũng không muốn mở mắt ra nữa.

Hồi lâu, Thiên Chi Tà bỗng nhiên thấp giọng nói: “Thật xin lỗi.”

Trọng Tử không trả lời.

Trong điện trở nên yên ắng không chút động tĩnh, càng không có chút sinh khí nào.

Cực lực đẩy hết mọi tạp niệm ra khỏi đầu, không muốn nghĩ về bất cứ điều gì nữa, tai không nghe, mắt không thấy, Trọng Từ cứng đờ nằm ở trên giường, vẫn duy trì một tư thế, thậm chí cả ngón tay cũng không dám động đậy.

Mở to mắt, chỉ là một giấc mộng.

Trong lòng cảm thấy vô cùng đau xót, nỗi đau ấy rất thật, dường như vỡ òa lan tỏa khắp người nàng, thấm vào từng đường gân thớ thịt trên người nàng, nước mắt chực trào nơi khoé mi, muốn chảy ra, nhưng lại bị nuốt trở vào.

Ta đã hứa sẽ không lừa dối.

Ta đang chờ, chờ người trở về đưa ta đi.

.....

Người chưa quay lại?

Đã một canh giờ?

Không biết đã qua bao lâu.

.....

Cuối cùng, có vật gì đó rơi khỏi người nàng.

Đó là bộ xiêm y, mang theo hương vị tươi mát quen thuộc.

Trọng Từ lập tức mở mắt ra: “Thiên Chi Tà!”

“Thiên Chi Tà không còn nữa đâu.” Một bóng đen như ma quỷ đứng trước giường, chính là Vong Nguyệt: “Lạc Âm Phàm giết y rồi.”

“Không đúng, không phải, vừa mới rồi y còn ở đây!” Trọng Từ liên tục lắc đầu: “Y đang nhìn ta ngủ, còn đắp cho ta cái áo này, sao có thể chết được!”

Nàng xoay người xốc chiếc áo choàng trắng lên, nhìn ra ngoài điện kêu to: “Thiên Chi Tà! Người vào đây! Mau ‘lăn’ vào đây cho ta! Thiên Chi Tà!”

“Y tu Tâm Ma Nhân, Nhiếp Hồn Thuật.” Vong Nguyệt giơ tay lên, chiếc áo choàng trắng kia tự động bay đến tay y: “Những gì vừa rồi nàng chứng kiến đều là ảo giác cả, chính nàng lẫn rõ ràng hơn ai hết.”

“Người nói vậy! Người gạt ta!” Trọng Từ giận dữ gào lên: “Thiên Chi Tà còn nói chuyện với ta nữa!”

Vong Nguyệt không tranh luận với nàng nữa, đem áo kia choàng lên người nàng.

Trọng Từ cầm chiếc áo choàng trắng tinh ấy ngơ ngác nhìn hồi lâu, bỗng nhiên khẽ ngước mắt lên cười với Vong Nguyệt: “Người cứu y đi, người có thể chữa trị hồn phách của y mà đúng không? Ta sẽ đem một nửa ma lực còn lại cho người...”

“Hồn phách không còn tồn tại, đây là kết cục của y khi vi phạm lời thề với Ma thần.” Vong Nguyệt thờ dài, ngữ khí không chút thay đổi: “Y từng thề vĩnh viễn sẽ trung thành với ma cung, vì tìm cho ma tộc một vị ma tôn cường đại, trợ giúp người đó trở thành người đứng đầu lục giới, nhưng khi chuyện đã tới trước mắt, y lại muốn đưa nàng bỏ trốn.”

Không còn nữa? Trọng Từ lắc đầu, lầm bầm: “Đã lập lời thề, vì sao y còn đồng ý đưa ta đi, y đâu phải kẻ ngốc.”

Vong Nguyệt nói: “Nàng cho là vì sao?”

Y là người hủy diệt nàng, cũng là người tạo nên nàng.

Là yêu? Hay là hận?

Nếu không có y sắp đặt, đại thúc cũng sẽ không có kết cục như vậy, nàng cũng sẽ không phải rời xa sư phụ, vĩnh viễn yên bình sống ở Từ Trúc Phong.

Y đã từng nói với nàng: ‘Thật xin lỗi’.

Một câu ‘Thật xin lỗi’ này đại diện cho cái gì đây? Là vì đã làm chuyện có lỗi hay là áy náy vì bỏ nàng ở lại một mình?

“Chết?” Trọng Từ đột nhiên biến sắc, cầm chiếc áo choàng kia lên, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Chết ư? Y ngang nhiên dám chết ư? Nhanh như vậy mà đã chết ư? Đồ chó!”

Trọng Tử gần như trở nên điên cuồng, nàng hung hăng đá hai chân, vurun tay ra, áo choàng bay lên không trung bị xé rách thành vô số mảnh nhỏ, tựa như những bông tuyết trắng tinh thom mát bay xuống.

“Hại ta ra nông nỗi này, ta còn chưa tìm người tính sổ, người đã muốn chết sao?”

“Thiên Chi Tà, người không phải là con chó ta nuôi hay sao, ta bảo người làm gì người mới được làm cái đó, ta không cho người chết, người dám chết!”

“Người cho rằng chết là xong hết mọi chuyện sao? Người mau chạy về đây cho ta!”

...

“Ồ trong lòng các người ta là gì vậy?! Người hại ta bị oan ức mà chết, hại ta bị đánh gãy xương cốt lại bị nhốt vào băng lao, hại ta bị sự phụ vút bỏ, làm hại ta phải bước vào cái nơi quỷ quái này, người cho là người chết rồi thì ta sẽ tha thứ cho người ư? Người nghe cho rõ, không bao giờ! Ta không bao giờ tha thứ cho người! Người luôn lợi dụng ta, biến ta thành công cụ, một lòng chỉ luôn nghĩ đến cái nguyện vọng đưa lục giới nhập ma của người, chẳng qua là muốn thành toàn cho chính người! Thỏa mãn khát vọng của chính người! Căn bản là người cố ý! Người cho là dùng cái chết là ta có thể tha thứ cho người, có thể bức ta hoàn thành khát vọng của người sao? Đừng mơ! Người quá mơ mộng rồi!”

Trọng Tử hung tợn nhìn chăm chăm vào những mảnh vải trắng rơi đầy trên đất, ý muốn trả thù khiến nàng bộc phát ra cười to một trận.

“Dù bị hồn siêu phách tán cũng muốn ta đi con đường này, tay sai một lòng trung thành mà! Người đúng là một con chó! Ta nói cho người biết, không thể nào đâu! Người nằm mơ rồi đó!”

“Người chết đúng là quá tốt! Ta vui mừng còn không kịp!”

“Cút! Đừng bao giờ trở về nữa!”

.....

Có hận hay không? Đáp án khẳng định là có, nàng không chỉ hận y, mà là vô cùng hận y, cả Yến Thực Châu nữa. Hận y sắp đặt mọi chuyện làm cho nàng mất đi tất cả, mất đi đại thúc, mất đi sự phụ.

Nhưng mà nàng cũng rất quan tâm y, bởi vì y là người luôn quan tâm đến nàng nhất.

Khi y còn sống, nàng có thể không hề kiêng nể mà mắng y, cười nhạo y, ép buộc y, vũ nhục y, sau đó lại yên tâm thoải mái rút vào trong lòng y, ngủ một giấc yên ổn, mơ một giấc mơ đẹp.

Nhưng giờ y đã chết, để lại nàng một mình trên cõi đất trời rộng lớn mà quá đỗi chật chội bức bối này.

Người yêu thương nàng vì nàng mà chết, người hại nàng cũng lại vì nàng mà chết, mà nàng ngay cả người có thể hận cũng không có!

Còn có ai tuyệt vọng hơn nàng nữa không? Không phải vì có tình không yêu, có hận không báo, mà là muốn yêu nhưng không thể yêu, muốn hận lại không thể hận.

Nàng như người điên loạn, chửi ầm lên, tầm mắt lại ngày càng mơ hồ, giống như bị cái gì đó ngăn lại, lơ đãng vurun tay lau đi, khuôn mặt đã đầy nước mắt.

“Thiên Chi Tà, người – đồ chó!”

“Chết như vậy thật quá dễ cho người quá rồi đó! Người mau về đây cho ta! Trở về đây!”

...

.....

Tiếng nấc chửi xen lẫn với tiếng cười, vang vọng quanh quẩn trong đại điện trống trải, thê lương đến chói tai, như tiếng ma quỷ than khóc.

Vong Nguyệt vẫn im lặng đứng bên cạnh nhìn Trọng Tử, chờ nàng nấc chửi mãi cho đến lúc mệt mỏi rồi, giọng nói khàn đặc, mới mở miệng lần nữa: “Y không tiếc dùng cái chết để giúp nàng thống nhất lục giới, nàng còn muốn cố chấp cái gì nữa?”

“Không đâu, y sẽ không làm như vậy!” Trọng Tử đột nhiên hiểu ra, nắm lấy vạt áo Vong Nguyệt, cổ họng khàn khàn, giọng nói tràn đầy oán hận: “Là người! Là người dẫn sự phụ ta đến! Người không chịu buông tha cho bọn ta, nên muốn mượn tay sự phụ ta giết y!”

Vong Nguyệt cũng không phản kháng: “Đây là sự trừng phạt của Ma thần dành cho y vì tội phản bội, hẳn là y đã sớm dự đoán được Lạc Âm Phàm sẽ chờ ở bên ngoài.”

Trọng Tử buông thõng tay, lão đảo lui về phía sau.

Y đã sớm dự đoán được, đã sớm dự đoán được! Như vậy, rốt cuộc là y muốn đưa nàng bỏ đi hay là thật sự không tiếc dùng cái chết của bản thân để

giữ nàng ở lại, hoàn thành nghiệp lớn?

Đáp án thế nào vĩnh viễn cũng không có người trả lời cho nàng.

Trọng Từ cười thầm: “Tốt lắm, các ngươi cũng tới lợi dụng ta đi! Tùy các ngươi muốn đùa bỡn thế nào cũng được, sao ta phải khổ sở chứ, sao ta phải tức giận chứ, ta không cần gì nữa cả! Thiên Chi Tà, ngươi muốn ta thống nhất lục giới sao? Ta sẽ không cho ngươi toại nguyện!”

Vong Nguyệt nói: “Hận sao, y cũng là vì nàng mới phản bội Ma thần, mới bị trừng phạt.”

“Là ngươi hại y!”

“Nàng có thể giết ta.”

Mọi kiêng nể, lý trí cũng không đánh lại nỗi hận ăn sâu vào tận xương tủy lúc này, hai mắt Trọng Từ đỏ rực, dốc hết sức lực toàn thân, không chút do dự đánh ra một chưởng thật mạnh vào ngực Vong Nguyệt.

Thanh âm trầm đục vang vọng, Vong Nguyệt vẫn không chút suy yếu.

Miễn cưỡng vận dụng ma lực, miệng vết thương lại vỡ toang, đau đớn thình lình kéo tới khiến cho những ý nghĩ điên cuồng vừa nảy hồi tỉnh lại, Trọng Từ kinh hãi nhìn Vong Nguyệt, sau một lúc lâu, chậm rãi hé ra một nụ cười lạnh nhạt: “Pháp lực của ngươi không kém gì ta, ngươi cần bản không cần ta.”

“Từ khi cứu Âm Thủy Tiên, tu vi của nàng bị tổn hại rất lớn, bởi vì nàng tự tiện hao phí pháp lực, ta đương nhiên có thể chịu được một chưởng của nàng.” Vong Nguyệt khẽ nhếch cằm: “Nhưng nàng vẫn sai rồi, ngay cả khi pháp lực của nàng còn nguyên vẹn thì nàng cũng đánh không lại ta, ta tình nguyện giữ nàng ở lại đây chỉ vì ta cần nàng.”

“Cái ngươi cần không phải là ta, cái ngươi cần là mụ máu của ta để giải khai phong ấn trên Thiên Ma Lệnh, triệu hồi quân ma trong Hư Thiên.”

“Có thể đi vào Quỷ môn quan để đầu thai chuyển thế, là Thiên Chi Tà kéo dài sinh mệnh cho nàng, là Thiên Chi Tà khiến cho ma huyết trong nàng còn chảy được.”

Trọng Từ dờ dẫm đưa tay lên: “Thiên Ma Lệnh đâu, mang đến đây ta sẽ giải phong ấn thay cho ngươi.”

“Bây giờ vẫn chưa được, đến lúc thích hợp tự ta sẽ đưa cho nàng.” Vong Nguyệt ôm lấy Trọng Từ: “Bây giờ đến phiên ta ôm nàng, hoàng hậu của ta, nếu nàng hận, chúng ta có thể hủy diệt lục giới.”

“Ngươi cút đi cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 51: Thiên ma hiện thế

Tư Mã Diệu Nguyên đã bị Ngu Độ cảnh cáo, không dám đem chuyện chứng kiến ở núi Xích Diễm ngày ấy tiết lộ ra nửa câu, nàng ta nhiều lần ở trước mặt Lạc Âm Phàm thể hiện hy vọng có thể báỉ nhập sư môn của hắn, ai ngờ Lạc Âm Phàm vẫn thần nhiên, lạnh lùng như không nhìn thấy nàng ta. Hơn nữa Tần Kha vẫn còn bế quan chưa ra, bởi vậy càng khiến Tư Mã Diệu Nguyên thêm thất vọng, trong lòng nàng ta âm thầm bực mình, khi hoàng hôn buông xuống đã tìm đến dưới chân ngọn Từ Trúc Phong.

"Tư Mã Diệu Nguyên?" Có người gọi nàng ta lại.

Tư Mã Diệu Nguyên nhìn thấy rõ người tới là ai, không khỏi miễn cưỡng thi lễ kêu lên một tiếng: "Thù tọa sư cô."

Vì Mộ Ngọc là Thiên Chi Tà hóa thân thành, nên khi sự thật được phơi bày, vị trí thù tọa đệ tử của Nam Hoa đương nhiên bị bỏ trống, trong khi đó đồ đệ tâm đắc nhất của Chương giáo là Tần Kha lại bế quan, bởi vậy vị trí thù tọa đệ tử của Nam Hoa hiện tại do Văn Linh Chi đảm nhiệm.

Văn Linh Chi không chút để ý nói: "Gần đây hình như tình hình của Tôn giả có gì đó khang khác."

"Tôn giả đã quên rất nhiều chuyện, nghe nói là người bị tẩu hỏa nhập ma." Tư Mã Diệu Nguyên vừa nói mà sóng mắt khẽ lay động hiện rõ sự vui sướng không hề che giấu, ngừng một chút nàng ta lại mở miệng cười nói: "Chương giáo đã căn dặn chúng đệ tử không được nói nhiều, Diệu Nguyên khuyên sư cô tốt nhất là đừng đề cập đến vấn đề này nữa."

Bị tẩu hỏa nhập ma thì tại sao vẫn nhận ra tất cả mọi người mà chỉ quên duy nhất một người được chứ? Văn Linh Chi lạnh lùng nhìn Tư Mã Diệu

Nguyên: "Vì sao Chương giáo lại căn dặn mọi người không được đề cập đến chuyện này với Tôn giả, cuối cùng thì đã xảy ra chuyện gì?"

"Những lời này của sư cô thật lạ kỳ, Diệu Nguyên sao biết được lý do chứ?" Tư Mã Diệu Nguyên một nửa là kinh ngạc, một nửa là thật sự không hiểu rõ chuyện này: "Có lẽ Chương giáo lo sợ Tôn giả vẫn còn muốn che chở cho nghiệp chương kia, sau này sẽ không tránh khỏi Thiên ma hiện thế gây họa cho lục giới."

"Người cho rằng Tôn giả quên thì mới có lợi với người sao?" Văn Linh Chi lạnh lùng nói: "Nguyệt Kiều xâm nhập vào băng lao là do ai giật dây, người cho rằng trên đời này chỉ có một mình người biết tính kế người khác, Chương giáo và Đốc giáo đều là người ngu ngốc hay sao? Người hãy tự giải quyết những việc của mình cho tốt đi, Tư Mã Diệu Nguyên, kéo đến lúc người nhận lấy hậu quả do mình gây ra thì chớ trách ta đã không nhắc nhở người."

Nhớ lại năm đó bị đẩy đến đảo hoang, mọi việc chỉ có một mình Yến Thực Châu tận tâm hết sức giúp đỡ cho nên mới làm tin Yến Thực Châu, xúi giục Nguyệt Kiều đến băng lao hạ nhục Trọng Tử, cuối cùng lại gây thành họa lớn. Trong lòng Tư Mã Diệu Nguyên vốn đang giấu giếm ý đồ xấu xa, bất chính mà trước mắt mọi việc lại bị Văn Linh Chi vạch trần, nhất thời vừa kinh hoàng vừa sợ hãi. Chi có điều cô ả không nghĩ được rằng việc này lại không bị truy cứu, ngẫm đi nghĩ lại chắc hẳn là do bọn họ vẫn muốn che chở cho mình, cho nên tâm thần mới trấn tĩnh trở lại, cũng cười lạnh nói: "Sư cô thân là đệ tử của Đốc giáo mà cũng muốn ngấm máu phun người sao? Tàn sư huynh trước khi bế quan đã từng nhờ cậy sư cô, nếu có việc gì nghiêm trọng xảy ra thì lập tức báo cho huynh ấy ngay, thế mà nay Trọng Tử nhập ma, sư cô lại trì hoãn không chịu báo tin, chẳng phải sư cô cũng có dụng ý riêng sao?"

"Vậy sao? Vậy nếu Chương giáo biết chắc hẳn sẽ phạt nặng ta rồi." Văn Linh Chi mặt không đổi sắc, xoay người bước đi.

Nhìn theo bóng nàng rời đi, Tư Mã Diệu Nguyên tức giận đến mức mặt đỏ bừng lên, một lát sau mới hạ xuống được, trong lòng cô ả thầm nghĩ, người đơn giản muốn chờ bọn họ giết Trọng Tử rồi mới nói cho Tàn sư huynh biết chứ gì. Lúc đó ta chỉ cần nói với huynh ấy vài câu, bảo rằng người cố ý giấu diếm chuyện này, để xem huynh ấy còn đối xử hòa nhã với người được nữa không?

Những kẻ giống như Tư Mã Diệu Nguyên đã sớm hình thành thói quen lấy suy nghĩ của mình để phỏng đoán ý nghĩ của người khác, bởi vậy chỉ cần nghĩ ngợi một chút sự tức giận trong lòng nàng ta liền biến thành đắc ý, nên rất hồ hởi ngạo kiêu rồi đi.

Trên đỉnh Từ Trúc Phong, một bóng trắng lặng lẽ bay xuống.

Nhìn về phía hai người vừa mới rời đi, sắc mặt Lạc Âm Phàm cực kỳ kém.

Thiên Chi Tà lúc sắp chết hỏi hẳn vì sao lại quên, hẳn đã cảm thấy rất kỳ lạ rồi, ai ngờ được hôm nay trong lúc vô tình lại nghe thấy đoạn đối thoại thế này, chẳng lẽ hẳn thật sự đã quên đi chuyện gì rất quan trọng rồi sao? Hẳn bị tẩu hỏa nhập ma, đến cuối cùng có phải là chuyện ngoài ý muốn hay không? Hẳn rốt cuộc đã quên cái gì chứ?

Trong nháy mắt, một đôi mắt to tròn, trắng đen rõ ràng lướt qua đáy lòng hẳn, hẳn muốn bắt lấy hình bóng đôi mắt đó nhưng nó lại nhanh chóng biến mất, không còn một chút dấu vết.

Bỗng nhiên, hẳn nhớ tới đôi mắt phượng quyền rũ kia.

Tuy không phải là hai đôi mắt giống nhau nhưng tại sao ánh nhìn lại giống nhau đến vậy, trong ánh mắt đó hẳn cảm nhận rất rõ ràng một sự đau thương tuyệt vọng, rất sâu, rất sâu, một nỗi đau như khắc cốt ghi tâm, chỉ cần nhìn thấy qua một lần thì mãi mãi không thể nào quên được, nhưng cảm giác đó hình như lại là...

Lạc Âm Phàm nhíu mày, rớt cục trên khuôn mặt hẳn cũng hiện ra một vài nét không vui thích gì.

Hẳn đã quên cái gì, chắc hẳn có liên quan đến Từ Ma, trách không được nàng lại có ánh mắt như muốn bày tỏ, khẩn cầu hẳn, có lẽ nàng nghĩ rằng hẳn vẫn còn nhận ra nàng như trước. Nếu như không có Thiên Chi Tà nhắc nhở, không có thái độ lạ thường của Văn Linh Chi thì hẳn còn không biết các đệ tử đều bàn luận chuyện này ở sau lưng hẳn như thế, chắc chắn là sư huynh và bọn họ đều biết rõ nội tình, thế nhưng lại căn dặn mọi người lừa gạt hẳn!

Trên người mang dòng máu ma của Nghịch Luân, trước sau gì Từ Ma cũng là mối họa của lục giới, nhất định không thể nương tay được, cũng may bản tính của nàng không xấu, nếu thật sự có giao tình với hẳn, thì chỉ cần nàng đồng ý vào băng lao để hối lỗi, hẳn sẽ đem hết sức lực của mình bảo toàn tánh mạng cho nàng là được.

Trong lòng đã có an bài, Lạc Âm Phàm bắt đầu lưu ý tin tức của Trọng Tử, ai ngờ đầu Trọng Tử lại thật sự mai danh ẩn tích, trong vòng ba năm không hề bước ra khỏi ma cung nửa bước, thậm chí ngay cả cánh cửa đại điện cũng không bước qua. Chúng ma trong Ma cung cũng cảm thấy rất kỳ quái, ngược lại Ma Tôn Cửu U ngày càng thường xuyên ra vào tam điện của Hoàng hậu, khiến Mộng Cơ chỉ dám âm thầm oán trách chứ không dám làm gì.

Hủy hoại một thứ so với bảo vệ nó dễ dàng hơn rất nhiều, trong lúc này Cửu U ma cung lại tiếp tục tác loạn gây họa ở nhân gian khiến cho người chết vô số. Tiên môn cũng ra sức đối phó, hai bên giằng co kéo dài không phân thắng bại. Mãi cho đến tháng bảy vào năm thứ tư, trong một dịp tình cờ, Lạc Âm Phàm đi ngang qua thành Thủy Nguyệt, gặp ngay lúc ma tộc tác loạn, thuận tay trợ giúp đệ tử Tiên môn đánh lui ma binh, lúc đó mới nghe được từ miệng hàng binh mạnh mẽ về hành tung của Trọng Tử.

Trên triền núi bên ngoài thành, Lạc Âm Phàm ngự kiếm hạ xuống, đưa mắt nhìn khắp bốn phía.

Từng cành cây, từng ngọn cỏ ở đây cũng giống như cây cỏ ở những triền núi khác nhưng không hiểu sao khi nhìn thấy chúng Lạc Âm Phàm lại có cảm giác rất quen thuộc.

Lạc Âm Phàm chợt giật mình một cái nhưng cảm giác này rất nhanh chóng qua đi, trong lòng cảm thấy thoải mái trở lại, lục giới này vốn rộng lớn vô cùng trong khi đó nắm thẳng lại dài vô tận, đã từng đi qua nơi nào hoặc dừng lại ở nơi nào, người trong tiên môn làm sao có thể nhớ rõ hết được, có lẽ hẳn đã từng tới nơi này mà không nhớ chẳng.

Nghe nói Từ Ma thường hay tới đây ?

Bất chợt cảm nhận được một luồng ma khí, Lạc Âm Phàm xoay người biến mất.

Tựa như một đám mây nhẹ nhàng bay đến, trên người không mang theo bất cứ thứ trang sức gì, mái tóc dài tùy ý bay lên rồi tung trong gió, y phục toàn một màu đen, một chiếc thắt lưng màu tím sẫm buộc vòng quanh eo vô cùng đơn giản, nàng không hề ngượng gió tới mà cả người nàng chính là một con gió bỗng chốc thổi đến, nhẹ nhàng phiêu lãng, chỉ trong khoảnh khắc đã thấy nàng đứng trên một tảng đá lớn.

Ánh mắt Lạc Âm Phàm khẽ lay động.

Hắn nên làm gì cho phải đây? Nên rút kiếm ra giết nàng hay là nên hỏi mọi chuyện cho rõ ràng rồi tính tiếp?

Chỉ trong chốc lát suy nghĩ lướt qua đầu hắn, thì nàng đã chậm rãi ngồi xổm xuống, nàng ngồi ở trên tảng đá, tấm áo bào màu đen dài rũ xuống bề mặt, lưng nàng dựa sát vào tảng đá ở phía sau, nàng vòng hai tay ôm lấy đầu gối, không nói gì tựa như một cô gái bình thường đang ưu sầu.

Bầu trời lúc này không tối lắm nhưng lại không có bóng trăng và cũng chẳng có ánh sao, chỉ có những đám mây mỏng manh đang trôi lững lờ.

Nhưng nàng cứ ngồi như vậy, ngược nữa khuôn mặt vẫn mang nét trong sáng của mình nhìn lên bầu trời đen thẫm thăm thẳm đó đến xuất thần.

Những năm gần đây chưa từng nghe nói nàng ra ngoài làm chuyện ác, có lẽ con người nàng quả thực vẫn còn một mặt thiện lương, Lạc Âm Phàm thấy thế thì không khỏi chần chờ, bình thường hẳn làm việc rất có nguyên tắc, ngay cả khi đối phương là ma, trừ phi kẻ đó đã thương tánh mạng con người thì không thể tha thứ được, nếu không lúc nào hẳn cũng nương tay, cho bọn họ một cơ hội để sửa đổi.

Vận mệnh đã an bài, một cô gái như vậy lại thực sự có khả năng hủy diệt lục giới sao, nhưng chuyện này cũng không có cách nào làm khác đi được.

Vì thế hắn quyết định rút Trục Ba kiếm ra, gọi nàng: “Từ Ma.”

May mà hắn tự cao vì thân phận của mình nên không đánh lén, Trọng Từ nghe hắn gọi thì kinh hãi vô cùng vội vàng ra sức chống đỡ, cố gắng tiếp một kiếm kia xong cũng không nói chuyện với hắn lập tức ngượng gió bay đi.

Lạc Âm Phàm còn chán động hơn cả nàng, bởi vì một kiếm này tuy hắn chỉ dùng năm phần công lực, nhưng có thể tiếp được cũng không phải là chuyện đơn giản, ba năm nay nàng không ra khỏi ma cung, tất nhiên là độc lòng tu luyện cho nên tiến bộ cũng không ít, chỉ sợ rằng chờ đến khi nàng thật sự tu thành Thiên ma thì dọa khiếp to lớn lần này không ai có thể ngăn cản được nữa!

Vì chứng kiến năng lực của nàng tiến bộ quá nhanh như vậy, Lạc Âm Phàm nhanh chóng quyết định, lập tức tăng thêm tiên lực, mấp máy môi khẽ niệm chú, Trục Ba kiếm biến thành một con giao long bay lên trời, xoay vòng quanh, chặn đứng đường đi của nàng.

Trọng Từ nhìn người đang đứng giữa luồng sáng đầy trời kia rồi dừng bước lại.

Đôi mắt phượng của nàng vẫn rất đẹp, nhưng nó lại trống rỗng không có chút sự sống nào tồn tại trong đó.

Lạc Âm Phàm nhìn ánh mắt đó mà tâm can khẽ lay động, ngữ khí không tự giác có chút dịu dàng, ôn hòa đi vài phần: “Niệm tình người những năm gần đây chưa từng làm chuyện ác, nếu người tự nguyện theo ta vào băng lao ở Côn Luân hồi lỗi thì ta sẽ tha chết cho người.”

Giọng nói quen thuộc này! Những lời quen thuộc này! Nàng đã nghe rất nhiều, rất nhiều lần rồi. Trọng Từ lặng lẽ siết chặt bàn tay mình bên trong ống tay áo, nàng hẳn loại ngữ khí này của hắn nhưng lúc nào cũng muốn được nghe, trong cuộc đời miên man bất tận này có vài thứ cho dù người không muốn để ý, muốn xem nhẹ, cũng không thể nào xem nhẹ được.

Trọng Từ quay mặt đi, trả lời đầy kiên quyết và cứng rắn: “Muốn ta rời bỏ địa vị và sự tự do của mình để đến cái nơi vĩnh viễn không thấy ngày đêm, không thấy trời đất, vĩnh viễn bị giam giữ bởi khóa tiên đó hay sao? Ta hiện tại là Hoàng hậu của ma cung, người nắm chắc thứ gì trong tay mà lại cho rằng ta sẽ đồng ý đi theo người?”

Nghe những lời này của nàng, Lạc Âm Phàm biết rằng dù có khuyên bảo thêm thì cũng không lay chuyển được nàng. Bởi vậy hắn không nói thêm lời nào nữa, Trục Ba kiếm lại xuất hiện trước mắt nàng, phát ra vô số kiếm khí vô cùng sắc nhọn.

Trọng Từ chỉ vội vàng tránh né mà không đánh trả.

Hắn là sư phụ của nàng, đối với nàng có ơn nuôi dưỡng và dạy dỗ, hai tiếng thầy trò này vẫn còn đó, ngay cả khi hắn vứt bỏ nàng, chán ghét nàng, muốn giết nàng nhưng trước sau gì nàng vẫn để ý đến hắn, thương yêu hắn, làm sao nàng có thể ra tay đánh nhau với hắn được?

Sự né tránh của nàng sao Lạc Âm Phàm không nhìn ra được, điều này lại càng làm hắn giật mình.

Lạc Âm Phàm là Tôn giả vang danh khắp lục giới, người nào có thể địch lại được kia chứ, hơn nữa trong tâm Trọng Từ lại có điều kiêng kỵ, chỉ cố gắng né tránh vì thế lại càng bại nhanh hơn, rốt cục nàng muốn lui cũng không thể lui được nữa, đành phải dùng ma kiếm chặn lại sự công kích của kiếm khí,

đỡ một chiều này lực phủ ngũ tạng của nàng bị tiên lực đánh cho đảo lộn cả lên .

Hắn lấy kiếm chỉ vào nàng: “Mau theo ta đi Côn Luân.”

Đây là cơ hội cuối cùng sao? Khuôn mặt Trọng Từ lộ rõ vẻ sầu thảm nói: “Sur phụ thật lòng muốn ép ta đến bước đường cùng như vậy sao, chi bằng người dùng một kiếm giết chết ta đi!”

.....

Bất thành linh mọi thứ rơi vào trầm lặng, những ngọn gió nhẹ nhàng, tinh tế thổi qua, bãi cỏ dài ở bên cạnh khẽ lay động, nơi này đã vắng lặng nay lại càng trở nên hiu quạnh.

Sức mạnh trên thanh trường kiếm bỗng nhiên biến mất, lực đạo bị thu hồi hoàn toàn, Lạc Âm Phàm kinh ngạc nhìn nàng.

Từ trước tới giờ không có tin tức nào làm hắn khiếp sợ như tin tức hắn nghe được lúc này, nàng gọi hắn là gì? Sur phụ ư? Từ lúc nào bên cạnh hắn lại có một đồ đệ như vậy, vì sao trong tâm trí hắn hoàn toàn không có một chút ấn tượng nào!

Người đang đứng trước mặt hắn với khuôn mặt xinh đẹp, cả người khoác áo bào màu đen, thắt lưng tím, từng hành động, cử chỉ của nàng quả thực nhìn rất quen thuộc, nhất là ánh mắt kia.

Nhưng điều kỳ quái nhất là, hắn càng nhìn nàng thật cẩn thận, càng muốn mình phải nhớ lại mọi chuyện thì ngược lại càng nghĩ không ra.

Từ sau khi bị tẩu hỏa nhập ma, trong trí nhớ của hắn vẫn tồn tại rất nhiều đoạn đứt quãng, lúc nào hắn cũng có cảm giác như thiếu thiếu một thứ gì đó, cho dù hắn có cố kéo chúng lại nhưng rốt cục vẫn không thể liên kết thành một chuỗi được. Hắn chỉ biết là những đoạn ký ức đứt quãng của hắn có liên quan đến một bóng dáng thật mơ hồ, nhưng trước sau gì hắn cũng không nhớ nổi những chuyện đó có liên quan gì đến nàng cả, cũng may hắn là người đã tu thành tiên cho nên những chuyện cũ đối với hắn mà nói cũng giống như gió thoảng mây trôi, không cần phải chấp nhất như vậy, nên hắn cũng không miễn cưỡng ép mình nhớ lại mọi chuyện.

Chẳng lẽ bóng dáng kia đúng là nàng? Hắn nhớ rõ tất cả mọi người nhưng lại quên duy nhất một mình nàng sao?

Nếu chuyện này đúng là thật, vậy nàng chính là đồ đệ duy nhất của hắn!

Lạc Âm Phàm bắt đầu cảm thấy mọi chuyện không còn chắc chắn nữa rồi.

Bị Lạc Âm Phàm nhìn chằm chằm như vậy, Trọng Từ cũng im lặng, không biết nên nói gì, hắn chán ghét nàng như vậy, chỉ sợ hắn còn hận đến mức không thể dùng cách quên đi để chấm dứt mọi chuyện, đã như thế nàng cần gì phải nhắc tới chuyện này chứ?

Nàng đang hỏi hận thì chợt nghe một tiếng gọi nhẹ: “Trọng nhi?”

Trọng Từ nghe thấy hai từ này mà toàn thân chấn động, ngược mắt nhìn người đang đứng trước mặt.

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại buột miệng gọi ra một cái tên xa lạ nhưng vô cùng thân thiết như vậy, Lạc Âm Phàm chợt giật mình, cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng lúc này nhìn thấy vẻ mặt của nàng, hắn chợt sáng tỏ mọi chuyện - nàng thật sự là đồ đệ của hắn! Đồ đệ của hắn mà lại chính là hoàng hậu của Cửu U... Trọng Cơ, Từ Ma! Trách không được sư huynh và mọi người cố gắng hết sức giấu diếm hắn, từ trên xuống dưới tiên môn không ai không biết chuyện này, chỉ có một mình hắn chẳng hay biết gì.

Thật ra nguyên nhân rất đơn giản, từ khi Trọng Từ nhập ma, Nam Hoa đã tự động xóa bỏ thân phận của nàng ở Tiên môn, không còn bất kỳ sự liên hệ hay qua lại nào, hơn nữa bọn họ đều bận tâm đến thể diện của hắn cho nên ở Tiên giới mỗi người đều kiêng dè cái tên này. Nếu như hắn không hỏi thì người khác lại càng không chủ động nhắc tới trước mặt hắn, nên Ngũ Độ mới có thể lừa gạt hắn cho đến tận bây giờ.

Mũi kiếm từ từ hạ xuống, Lạc Âm Phàm suýt chút nữa tức đến hộc máu.

Tuy rằng đã sớm phát hiện ra mối quan hệ giữa hai người không phải đơn thuần, nhưng vạn lần hắn cũng không thể tưởng tượng ra được kết quả lại là như vậy, bấy lâu nay hắn thu nhận một nghiệp chướng làm đồ đệ sao, đồ đệ của hắn còn dám phản bội sư môn mà nhập ma nữa sao?

Trách không được con bé lại có ánh mắt như vậy, trách không được con bé lại từng bước thoái lui và nhượng bộ không dám ra tay đánh trả. Nếu như con bé còn nhận hắn là sư phụ, thành tâm muốn ăn năn, hối lỗi thì nên ngoan ngoãn quỳ xuống nhận sai, cùng hắn trở về thành tội mới phải, mọi chuyện đã tới nước này mà con bé còn dám cãi lời hắn!

Lạc Âm Phàm vừa tức giận lại vừa đau lòng, muốn răn dạy, trách cứ con bé nhưng nhìn vẻ mặt ngây ngốc tràn đầy si mê kia, không biết vì sao ngay cả nửa câu cũng mắng không được, cuối cùng chỉ đành thở dài trong lòng - thôi, dù sao cũng là đồ đệ của hắn, hắn không thể trốn tránh hay rũ bỏ trách nhiệm được, con bé trời sinh sát khí, nếu tiếp tục ở lại ma cung hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, trước tiên vẫn nên khống chế con bé mang về rồi nói sau.

Hắn thu hồi kiếm lại nghiêm khắc nói: “Nếu con còn nhận ta là sư phụ thì mau theo sư phụ trở về Nam Hoa lĩnh tội!”

Trọng Từ chợt hoang mang, không biết nên làm sao cho phải, chỉ nói được một câu: “Con sẽ không đến băng lao...”

Lạc Âm Phàm nghe được mấy lời này của Trọng Từ thì tim mềm nhũn ra, băng lao là nơi như thế nào hắn biết rất rõ, con bé sợ hãi như vậy cũng không

có gì kỳ lạ, thật sự con bé cũng chỉ là một đứa trẻ phạm phải sai lầm, bị phạt nặng nên sinh ra sợ hãi mà thôi: “Con phạm sai lầm thì phải chịu trách nhiệm gánh vác hậu quả, con ở lại ma cung có thể lẫn trốn được bao lâu? Nơi đó vốn không phải là chỗ con muốn ở, không nên tiếp tục ở đó nữa, mau lại đây, sư phụ mang con trở về.”

Chút lý trí cuối cùng của Trọng Tử chợt tìm về, nàng liền lắc đầu: “Bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cho con.”

“Chỉ cần con thành tâm ăn năn, hối lỗi, tự nguyện vào băng lao thì mọi người sẽ tha lỗi cho con, sư phụ cũng sẽ dùng hết sức bảo vệ tánh mạng của con, đợi sau này tu thành Kinh Tâm Thuật, thanh lọc hết sát khí trong người ta sẽ thả con ra ngoài.” Tuy hắn cũng không biết nguyên nhân khiến con bé nhập ma, nhưng những lời này Lạc Âm Phàm nói ra là đều sự thật, bởi vậy hắn cũng không lo lắng nhiều lắm.

Trọng Tử khẽ chớp đôi mắt phượng xinh đẹp nhìn hắn, bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi: “Sau này con có thể trở lại Tử Trúc Phong đi theo sư phụ không?”

Đồ đệ của hắn, đương nhiên là phải theo hắn rồi, việc này mà con bé còn hỏi nữa sao. Lạc Âm Phàm mặt không đổi sắc, bình thản gật đầu: “Nếu con thành tâm và thật lòng sửa đổi đương nhiên là có thể.”

Người thật sự nhớ ra rồi sao? Người đã nhớ rõ nàng là ai, nhớ rõ những việc đã xảy ra ở nơi này ư. Người thật sự không hề chán ghét nàng mà đồng ý để nàng trở về Tử Trúc Phong, nàng lại có thể làm bạn bên cạnh người mỗi ngày thật sao ?

Trước đây khi nàng mong muốn thì không thể có được gì cả, bởi vậy nàng mới càng phải tin tưởng hơn nữa, càng muốn có được thứ đó hơn nữa, mong muốn đến cuối cùng ít nhất nàng cũng phải nắm bắt được thứ gì đó.

Lúc này, dường như Trọng Tử đã gần chạm tới nó rồi nhưng nàng cảm thấy rất sợ hãi, nàng cố gắng nói với bản thân mình cần phải tỉnh táo, nói với bản thân mình không nên quay đầu trở lại nơi ấy, nhưng trái tim nàng không chịu nghe lời nàng, nàng muốn tin tưởng người một lần nữa, bởi vậy cơ thể không tự giác hướng về phía Lạc Âm Phàm bước qua.

Lạc Âm Phàm thấy nàng bước tới lại càng thêm kinh ngạc, nỗi băn khoăn trong lòng cũng càng lúc càng lớn.

Lúc trước hắn cho rằng con bé mang sát khí trời sinh đã thương người khác cho nên mới bị trục xuất khỏi sư môn, nhưng nhìn tình hình hiện tại xem ra mọi chuyện không phải như hắn đã nghĩ. Con bé ngoan ngoãn nghe lời hắn như vậy, làm sao giống một nghịch đồ phản bội sư môn được. Trong chuyện này hơn phân nửa nguyên nhân chắc chắn là con bé bị Cửu U xúi giục dụ dỗ, nhất thời hồ đồ mới sa đọa nhập ma, rồi sau đó sợ mình bị trách tội do đó không dám trở về. Tuy con bé đang ở ma cung, nhưng vì bản tính thiện lương, cho nên mới có thể đi chặn lại đập nước của Thiên Hà.

Hắn đã làm sư phụ như thế nào vậy, bỏ mặc cho một đứa trẻ thiện lương như con bé nhập ma! Lạc Âm Phàm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia, một sự áy náy dâng lên trong hắn nhưng nhanh chóng bị lý trí xua tan đi.

Làm sai bất cứ việc gì đều sẽ phải trả giá rất đắt, nếu quả thực con bé phạm vào tội ác tày trời thì chỉ e rằng cho dù con bé có muốn hối lỗi cũng không thể được nữa rồi. Hiện nay con bé rất nguy hiểm, chỉ cần vô ý sơ hở một chút lập tức sẽ gây nguy hại cho lục giới, như vậy chỉ mong con bé đừng trách hắn đặt bẫy.

Đây là đồ đệ của hắn, cho dù hắn có xử trí thế nào cũng chẳng sai được.

Trọng Tử bước từng bước một, càng ngày càng gần hắn, rốt cục nàng đã đứng trước mặt hắn, lúc này trong ánh mắt nàng tràn đầy vui sướng và cả nỗi bất an, nàng tha thiết muốn gọi người nhưng cả người nàng lại cứng đờ, nói không thành lời.

Chỉ trong nháy mắt, có cái gì đó chui vào cơ thể nàng, tuy rằng vật đó rất nhỏ nhưng lại mang theo cảm giác mát lạnh đến thấu tim.

Chỉ cảm thấy hồn phách của nàng giống như bị thứ gì đó trói buộc lại, cả người không được tự nhiên, mà lực trong cơ thể bắt đầu chống cự lại theo bản năng, nhưng càng kháng cự thì thứ đó lại càng siết chặt hơn nữa, giống như muốn đem hồn phách của nàng xé tan ra.

Một sự đau đớn kịch liệt lan tràn trong cơ thể nàng, máu tươi từ khóe miệng chảy xuống.

Trọng Tử cảm thấy thật mê man, mơ hồ, như không tin được chuyện đang xảy ra với mình, nàng đưa tay lên sờ sờ khóe môi rồi cúi đầu nhìn mấy ngón tay dính máu của mình, sau khi xác nhận đó là sự thật nàng mới ngược mặt lên nhìn hắn, thì thào: “Sư phụ?”

Người đứng trước mặt nàng đã khôi phục lại sự uy nghiêm, giọng nói đậm mạc vừa quen thuộc vừa xa lạ vang lên bên tai nàng: “Đây là Khóa Hồn Ti (*) của Nam Hoa, nó sẽ khóa chặt hồn phách của ngươi, từ nay về sau nếu ngươi vận dụng ma lực đã thương người thì trước tiên sẽ tự đã thương chính mình, ngươi làm tổn thương người khác bao nhiêu sẽ tự làm mình bị thương tổn bấy nhiêu.”

* 锁魂丝 – Khóa hồn ti, hay còn gọi là tảo hồn ti. Ti ở đây là sợi dây hoặc tơ.

Khóa Hồn Ti! Trọng Tử lao đảo lui về phía sau, khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu, trắng bệch như tờ giấy, hắn lừa nàng! Sao hắn có thể lợi dụng tình cảm của nàng để lừa gạt nàng như vậy chứ!

“Ngươi đã không tin tưởng ta vì sao không trực tiếp giết chết ta đi?”

Bất đắc dĩ phải sử dụng thủ đoạn làm Trọng Tử bị thương, Lạc Âm Phàm cảm thấy hơi áy náy nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại: “Ngươi sa đọa nhập ma, phản bội sư môn, đã không còn là đệ tử của Trọng Hoa cung nữa, ngươi cho rằng ta không thể xử trí ngươi được sao?”

Không còn là đệ tử của Trọng Hoa cung nữa, rốt cục thì nàng cũng đã bị trục xuất khỏi sư môn. Trọng Từ im lặng không nói một lời nào.

Lạc Âm Phàm vốn chỉ là thuận miệng trách cứ nhưng nhìn thấy thái độ của nàng như vậy nên ngữ khí cũng hòa hoãn lại: “Niệm tình ta với người đã từng là thầy trò, hơn nữa những năm gần đây người cũng chưa từng làm chuyện ác, ta tạm thời tha cho người một mạng, bây giờ hãy theo ta trở về trước...”

Chưa nói hết câu bỗng nhiên hần dừng lại, trong ánh mắt hần là sự khiếp sợ không thể che giấu được.

Chỉ nhìn thấy sát khí dày đặc đang tỏa ra cuộn cuộn, kịch liệt khắp xung quanh giống như những con sóng lớn cùng những ngọn gió lốc khuấy động cả đất trời.

Lúc này ma lực lưu chuyển khắp cả người Trọng Từ, phóng ra xung quanh, phản kháng lại, mưu toan cắt đứt sự trói buộc của Khóa Hồn Ti, nhưng ai ngờ Khóa Hồn Ti kia lại có tác dụng ngược đến như vậy, nếu như nàng không ngừng sự phản kháng của nàng lại thì nó sẽ càng buộc chặt hơn nữa.

Trong chớp mắt, những dòng máu đỏ sẫm từ trong mắt, trong mũi, trong khe miệng của nàng chảy xuống, trên làn da trắng nõn, mềm mại cũng túa ra những tơ máu dần dần tích tụ lại đỏ rực lên. Chúng chậm rãi lan rộng và thấm đẫm, cả người nàng đầm máu!

Hồn phách của nàng gần như điên cuồng giãy dụa, quyết tuyệt đến cùng, không tiếc xé rách hồn phách, cũng không nguyện thỏa hiệp.

“Người...” Lạc Âm Phàm cảm thấy cả người chấn động, hần rốt cục cũng thất thố kêu lên.

Hần dường như cảm giác được mình đã sai lầm rồi, nhưng dù hần suy nghĩ nát óc đến cuối cùng cũng không biết là mình đã sai ở chỗ nào. Hần làm tất cả những việc này hoàn toàn vì suy nghĩ cho đại cục, hần sợ rằng con bé tu thành Thiên ma sẽ trở thành tai họa của nhân gian, cho nên mới dùng Khóa Hồn Ti giam cầm ma lực của con bé lại, hần muốn nhân cơ hội này khiển trách, răn dạy, đồng thời cũng muốn hạn chế việc con bé sử dụng ma lực để tổn hại kẻ khác, nhưng ngàn vạn lần hần cũng không thể tưởng tượng được con bé lại ngu xuẩn, cố chấp đến mức này!

Từ trong đôi mắt phượng xinh đẹp hai dòng máu tuôn chảy ra, máu đỏ tươi càng làm hiện rõ sự oán hận cao ngút, đủ để hủy diệt cả đất trời tràn đầy trong đây mắt con bé, ánh mắt đó làm người ta nhìn thấy mà lạnh run cả người.

Không biết vì sao, hần đột nhiên cảm thấy đau lòng tội lỗi.

Trên đời này, không có bất kỳ một vị sư phụ lại cam nguyện chứng kiến tận mắt cảnh đồ đệ của mình chết trước mặt mình, ngay cả khi hần không hề nhớ rõ chuyện gì về con bé, nhưng cảm giác này đã nói cho hần biết rằng đoạn tình cảm thầy trò giữa hần và con bé sâu sắc và quan trọng hơn nhiều so với sự tưởng tượng của hần.

Đột nhiên trong cơ thể hần có thứ gì đó đang thức tỉnh lại, nó đang rục rịch lan tràn ra, hình như là...

Lạc Âm Phàm lại càng thêm khiếp sợ.

Hần bị trúng độc từ khi nào vậy!

Tất cả mọi thứ xảy đến quá nhanh, nó kéo đến một cách bất thành linh làm hần không có chút thời gian nào để cân nhắc, nhìn thấy thân thể của Trọng Từ đã gần bị tàn phá hoàn toàn, trong khi hồn phách của con bé cũng đang bị Khóa Hồn Ti xé tan ra từng mảnh, hần không chút do dự làm phép không chế con bé lại, không để cho con bé giãy dụa và phản kháng lại nữa. Hần cũng không biết tại sao mình lại làm như vậy nhưng cái cảm giác này khiến hần không thể nào chịu nổi, cảm thấy cực kỳ bất an, có lẽ là trực giác đã mách bảo với hần rằng nếu không ngăn cản con bé lại, chắc chắn hần sẽ hối hận vô cùng.

Thân thể với máu tươi chảy đầm đìa ngã xuống trước mặt Lạc Âm Phàm, trên người Trọng Từ chỉ còn thấy bộ y phục màu đen, còn lại là da thịt đỏ tươi thấm đẫm máu, gần như không thể nhận ra đó là hình hài của một con người nữa.

Hồn phách của con bé đã bị xé tan thành từng mảnh, chỉ sợ ngay cả thân thể này cũng không thể nào chống đỡ được nữa, hần nên làm thế nào cho phải đây? Lần đầu tiên trong đời, Lạc Âm Phàm cảm thấy hoang mang, lo sợ, đang mãi suy nghĩ đột nhiên một luồng sáng màu tím chói lọi hiện ra trước mắt, tiếp theo đó Trọng Từ đã biến mất không thấy tung tích.

“Cửu U!” Lạc Âm Phàm chỉ có ý hối hận trong chốc lát, giờ đây hần chợt bừng tỉnh vội vàng ngự kiếm đuổi theo.

Bên trong điện Ma thần lạnh như băng, ngay giữa trung tâm điện chợt lóe lên nhiều điểm sáng lốm đốm lấp la lấp lánh, một luồng hơi thở hết sức quý dị quanh quẩn trong không gian. Những mảnh hồn phách rách nát đã thoát khỏi cơ thể Trọng Từ giờ đang dần dần tụ hợp lại, bay bổng, lơ lửng giữa không trung, sau bảy ngày bảy đêm rốt cục cũng đã trở thành một hình thể nguyên vẹn.

Vong Nguyệt chậm rãi giơ hai tay lên cao, hào hứng nói: “Hoàng hậu của ta, nàng là tác phẩm hoàn mỹ nhất mà ta đã từng chữa trị.”

“Người lại cứu ta một lần nữa.” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Trọng Từ tự dung hiện ra thêm vài phần yêu dị hơn nữa, giống như một dấu hiệu báo trước điều gì đó, Trọng Từ thần nhiên hướng về phía y gật đầu: “Cảm ơn người.”

“Thân thể của nàng không thể tiếp tục chống đỡ được hồn phách nữa, nhưng ta vẫn còn biện pháp khác.”

Vong Nguyệt nói xong liền quay mặt sang bên cạnh, thanh ma kiếm đỏ sẫm giống như được triệu hồi đến, chủ động bay tới phía trên thân thể bị tàn phá của Trọng Từ: “Đây là kiếm của phụ thân nàng để lại, nó được đúc ra từ loại sắt Thiên Tâm, rất có linh tính, chính là linh vật khó tìm trong lục giới, chỉ

cần nàng lấy thân tuần kiểm, thì nó có thể giúp được nàng đấy.”

“Điều kiện là gì?”

“Phải trung thành với Ma thần, trung thành với Ma tộc mãi mãi.”

Trọng Tử đáp không hề do dự: “Được”, rồi nàng nhắm mắt lại.

Chỉ trong giây lát, bên trong điện bỗng nhiên vang lên một tiếng cười duyên dáng, kiều mỵ vô cùng và cũng lạnh lùng đến cùng cực, khiến người ta nghe thấy không khó khiếp sợ, lông tóc dựng đứng hết lên, không dám quay đầu nhìn để xác định là từ nơi nào vọng lại.

Có một vài hạt bụi nhỏ từ trên trần điện rớt xuống.

Rồi ngay sau đó những hòn đá lớn cũng đều rơi xuống.

Toàn bộ ma cung rung động vô cùng kịch liệt, ma lực mạnh mẽ như nước lũ cuộn cuộn từ trong điện Ma thần tuôn ra ngoài. Bên ngoài điện, chúng ma đứng gần không kịp né tránh, những kẻ có tu vi thấp lập tức bị hồn phi phách tán chỉ trong nháy mắt, còn những người có tu vi cao thâm hơn một chút cũng bị quay cuồng, kêu gào thảm thiết, không ai biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, ai nấy kinh hoàng không thôi nhanh chóng bỏ chạy, tránh né, những tiếng kêu gào đau đớn nổi lên khắp bốn phía.

Vong Nguyệt nhìn thấy tất cả nhưng chỉ thờ ơ đứng bên cạnh mỉm cười đầy hài lòng: “Nàng mới chính là kí chủ thật sự của nó.”

Hồn phách của nàng trôi nổi, lơ lửng như ảo ảnh đang chậm rãi trầm xuống, lại một lần nữa nhập vào thân thể bị tàn phá kia, ở bên cạnh Nghịch Luân ma kiếm xoay tròn giống như nó đang cực kỳ hưng phấn, toàn bộ thân kiếm phát ra ánh sáng chói lòa, rực rỡ chiếu rọi trên khắp mọi ngõ ngách của Điện Ma thần.

Ánh sáng màu đỏ loá mắt bao trùm cả Điện Ma thần giống hệt như dòng máu đỏ tươi chuyển động, len lỏi đi khắp nơi.

Trong ánh sáng rực rỡ đó, người và kiếm hợp lại thành một thể thống nhất.

Thân thể bị tàn phá kia vốn đang nằm lơ lửng giờ đây bị một sức mạnh vô hình lôi kéo bỗng nhiên xoay thẳng người dậy, cả thân người bị sức mạnh cứng rắn đó xoay vòng tại chỗ, đầu hơi cúi một chút, hai cánh tay dể thẳng tắp ở hai bên sườn, cả người lập tức biến thành tư thế đứng thẳng.

Trong tiếng nổ ầm vang, Điện Ma Thần đột nhiên sụp xuống!

Chỉ thấy trước mắt đất đá quay cuồng, những cây cột lớn trong điện ngã nghiêng, bụi bặm mờ mịt cuốn lên đầy trời, trong làn bụi mịt mờ đó mờ hồ hiện ra một bóng dáng tuyệt đẹp, cao ngạo nhưng lại vô cùng cô độc.

Thiên ma, một ma đầu vô cùng cực đoan, cuối cùng cũng đã hiện thế.

Mái tóc dài, đen mượt không bị gió thổi mà tung bay lên, một sợi rồi một sợi, từng đợt rồi từng đợt, dần dần biến thành màu đỏ sẫm, nó không còn thẳng mượt như trước kia nữa mà có một độ cong thật tự nhiên, bồng bềnh, uốn lượn, vô cùng yêu kiều và sinh động. Chiếc áo bào màu đen biến thành một bộ sa y đen tuyền nhẹ nhàng phủ trên người nàng, hai vạt áo thật dài buông phía sau người thật thướt tha, nhìn qua lớp áo lụa đỏ mờ hồ lộ ra thứ ánh sáng đỏ thắm lấp lánh, vòng quanh eo nàng là chiếc thắt lưng thật hoa mỹ, trên cổ tay là những chiếc vòng tay tuyệt đẹp. Tất cả những thứ đó đều được điểm xuyết những viên đá quý trong suốt nhiều màu, lúc này chúng đang phản chiếu lên thứ ánh sáng ngọc rực rỡ đến chói mắt.

Quanh người nàng phát ra ánh sáng màu lam, tím thật mãnh liệt chiếu rọi khắp mọi ngõ ngách Ma cung.

Da thịt trong suốt, trắng nõn như được khắc trên băng, được tạc từ tuyết, hai hàng mi dài cụp xuống nhưng không phủ lên được đôi đồng tử nhuốm đẫm một màu đỏ sẫm, không hề sắc bén mà ngược lại có cảm giác rất mềm mại và buồn ngủ, đôi mắt đỏ thắm thủy sâu không thấy đáy, mang một vẻ lạnh lùng, không có sự sống, tuy thế nó lại ẩn chứa một vẻ đẹp kinh động lòng người.

Bộ sa y đen, mái tóc đỏ thắm. Hai màu sắc quý dị phối hợp nhau giống hệt như một đóa hoa sen mang hai sắc đỏ đen, sự hòa hợp đó làm toát lên một sự yêu kiều, tà ác nhưng lại đẹp tuyệt và cực đoan đến mức đủ để hủy diệt hết tất cả mọi thứ.

Toàn thân nàng lúc này mang theo sự hoa lệ tuyệt mỹ, mang theo phong thái cao quý đồng thời cũng mang đến sự hủy diệt tàn khốc.

Nhìn thấy sự thay đổi bất ngờ của vị thủ lĩnh, mấy vạn ma chúng không hẹn mà cùng cúi đầu, quỳ xuống bái lạy nàng.

Nàng nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, bình thân nâng hai tay lên.

Những viên đá vụn tự động tụ hợp lại, tạo thành một tòa Điện Ma thần nguyên vẹn và đầy đủ như trước đây.

Bầu trời đang quang đãng bỗng nhiên sầm chớp nổi lên đùng đùng, mặt biển bình yên bỗng rít gào điên cuồng, những cơn gió nhẹ bỗng biến thành những trận cuồng phong quét qua cuộn cuộn, ma khí mãnh liệt thổi tới đâu có cây tiêu tán tới đó, trên những ngọn núi cầm thú tranh nhau bỏ chạy và tránh né,

Những bức tường mây cao sừng sững, đỏ như máu nhanh chóng tụ tập lại, tràn ngập khắp núi sông, che khuất cả ánh mặt trời, bao phủ cả bầu trời, trùm xuống khắp nhân gian, như một bóng ma màu đỏ thật chói mắt phủ lên đầu mọi người, trong cảnh tượng xinh đẹp kỳ dị đó hiện ra một vẻ vô cùng thê

lượng, tiêu điều, xơ xác.

Những cơn mưa to trút thẳng xuống, những trận sấm chớp nổ vang, xẹt ngang qua cơn mưa càng làm cho khung cảnh thêm hỗn loạn và thê lương, làm lòng người run sợ, dân chúng đều tránh ở trong phòng không dám bước ra khỏi cửa.

Tại Thiên Cơ Phong ở Nam Hoa, Hành Huyền đứng trên đỉnh núi, sắc mặt ngưng trọng, một hồi lâu sau cũng không nói lời nào.

Phía sau, Mẫn Vân Trung rút cục cũng không còn kiên nhẫn được nữa: “Cuối cùng sao lại thành thế này?”

Hành Huyền cười khò đáp: “Thiên ma xuất thế.”

Đáp án này vốn đã được dự kiến từ trước, bởi vì nhân gian đột nhiên xuất hiện những hiện tượng dị thường, rõ ràng là đến từ một biến cố rất lớn ở Ma giới, việc này cũng không cần phải hỏi nhiều.

Chỉ là mọi người không ai dám tự nguyện đối mặt với sự thật mà thôi.

Ngu Độ trở nên trầm mặc.

Hành Huyền thở dài nói: “Không thể tưởng tượng được là việc này lại tới nhanh như vậy.”

Mẫn Vân Trung cũng không mang bộ mặt nản lòng lắm, chỉ trợn mắt nói: “Mọi việc đã trở thành sự thật cho dù có oán thán cũng vô dụng, chi bằng mau chóng an bài sách lược để đối phó còn tốt hơn.”

Cả đám người đang nói chuyện bất chợt có đệ tử chạy tới báo tin: “Khởi bẩm Chương giáo, bên ngoài có các vị Tiên tôn của Thục Sơn phái, Mao Sơn phái, Trường Sinh cung và Côn Luân phái đến đây, muốn gặp Chương giáo và Tôn giả, hiện nay các vị Tiên tôn đang ở trong Thiên điện dùng trà.”

“Lần này động tĩnh lớn như vậy đương nhiên bọn họ cũng đoán được việc gì đã xảy ra.” Mẫn Vân Trung phát tay cho đệ tử kia lui xuống, xoay mặt sang bên cạnh bất chợt thấy Lạc Âm Phàm giống như đang sửng sốt, như mất đi cả hồn phách, không khỏi nhú mày nhắc nhở: “Âm Phàm?”

Lạc Âm Phàm nghe Mẫn Vân Trung gọi thì hoàn hồn trở lại, chỉ thản nhiên gật đầu một cái rồi bước đi mà không nói gì.

Mẫn Vân Trung vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, không kìm chế được liền hỏi: “Thái độ của hắn như vậy là...”

“Hay là hắn nhớ ra?” Hành Huyền có chút bất an hỏi lại.

“Nhớ ra thì thế nào?” Mẫn Vân Trung trầm mặt xuống, giọng đầy tức giận: “Nếu quả thực nó không có tà niệm trong đầu thì tại sao lại quên nghiệp chương kia được chứ! Chính bản thân nó làm việc không đúng mực, bắt buộc chúng ta phải dùng biện pháp như vậy. Không thể tưởng tượng được nó thật sự hồ đồ như vậy, ngay cả thân phận của mình cũng không để ý tới, đối với nghiệp chương kia lại nảy sinh ra... Nếu như việc này truyền ra ngoài thì hỏi nó còn mặt mũi nào sống yên ổn ở Tiên môn nữa chứ, Chương giáo làm như vậy vốn là cứu nó, chẳng lẽ nó còn dám trách cứ người khác nữa sao?”

Chiều theo tính tình của sư đệ, nếu việc này bị hắn phát hiện thì hậu quả rất khó nói. Ngu Độ cười khò, ngăn Mẫn Vân Trung lại: “Thôi, việc quan trọng nhất trước mắt cũng không phải là việc này, các vị Chương môn đều đang chờ chúng ta ở Thiên điện, tốt nhất chúng ta nên mau chóng qua đó để bàn bạc mọi chuyện đi.”

Mẫn Vân Trung nghe Ngu Độ nói quả nhiên cũng không phản đối gì, ba người vội vàng hướng về ngọn núi cao nhất mà đi.

Trong khi đó ở bên này, dưới chân ngọn Ngọc Thần Phong, Văn Linh Chi đứng trên thanh trường kiếm, trong tay cầm một sợi tua kiếm ba màu, thái độ chần chờ.

Bây giờ gọi y ra chỉ sợ cũng là vô ích, không giải quyết được việc gì cả, rốt cuộc là nên làm gì mới tốt đây?

Nàng đang còn ngẩn người chưa biết nên quyết định thế nào thì một nữ đệ tử vội vàng ngự kiếm bay lại đây, vừa nhìn thấy nàng liền mừng rỡ nói: “Thì ra là thủ tọa sư cô ở đây, sư cô mau trở về Thiên điện đi ạ.”

Văn Linh Chi nghe thấy thế thì nhanh chóng cất sợi tua kiếm kia đi, nói: “Nghe nói các vị Chương môn đều đã đến đây?”

Nữ đệ tử kia trả lời: “Đúng là như vậy, hiện tại Ma giới xảy ra biến cố lớn, nên bây giờ Tôn giả và mọi người đều ở trong điện bàn bạc chính sự, con sợ Chương giáo và Tôn giả có gì cần căn dặn mà sư cô lại không có ở đó thì chẳng phải là hỏng việc sao, nên con đến đây tìm người báo tin.”

“Cũng là người có tâm, cảm ơn người.” Văn Linh Chi mỉm cười gật đầu rồi như nghĩ nghĩ gì đó lại nói: “Ta có chuyện này muốn nhờ người làm giúp ta.”

Nữ đệ tử kia vội nói: “Xin sư cô cứ việc dặn dò.”

“Người thay ta đến Thanh Hoa cung...” Văn Linh Chi ra hiệu bảo nữ đệ tử kia đưa lỗ tai gần lại, nhẹ giọng dặn dò vài câu, cuối cùng dặn thêm một câu rõ ràng: “Việc này không thể để cho Trác thiếu phu nhân phát hiện ra được, nhất định phải làm cho thỏa đáng.”

Q.4 - Chương 52: Nước mắt Phượng hoàng

Trong đại điện trống trải, đám nhạc công trong ma cung đang hợp tấu, những giai điệu vờn quanh khắp không gian. Trọng Tử nằm một mình trên chiếc giường của mình, cánh tay gấp lại chống đầu lên, nửa cánh tay ngọc ngà lộ ra bên ngoài, làn da trắng như tuyết nổi bật trên lớp y phục bằng lụa mỏng màu đen, mái tóc dài đỏ sậm bóng loáng, xinh đẹp như một tấm lụa và mềm mại, xõa từ trên giường uốn lượn xuống tận mặt đất.

Nàng đã không còn là người nữa, từ nay về sau nàng đã là một thanh kiếm, cho dù có bị thương cũng chỉ muốn ngủ, chỉ cần ngủ là hồi phục được.

Người thì làm được gì, thần tiên thì cũng hơn chỉ?

Nàng khẽ thở dài, ngón tay ngọc ngà, thon dài nhẹ nhàng bung ra, những cánh hoa đủ màu tung bay, lặng im không một tiếng động, khẽ xoay tròn, xoay tròn rồi rơi xuống mặt đất.

Một cánh, hai cánh, ba cánh...

Màu đỏ, màu lam, màu trắng...

Nàng dường như có ý muốn mượn cách này để tiêu khiển tìm vui, nhưng không bao lâu sau lại cảm thấy buồn chán, đang định xoay người thì bỗng nhiên ngừng lại.

"Mộng Cơ cầu kiến Hoàng hậu!"

Tự mình đến tận đây để hỏi tội nàng sao? Trọng Tử chợt cảm thấy có chút hứng thú, ngược mặt nhìn Mộng Cơ với vẻ mặt khó chịu đang vừa bước vào vừa thì lễ với mình.

"Có chuyện gì cần bẩm báo?"

"Xin hỏi hoàng hậu, không biết hoàng hậu còn nhớ lúc trước đã từng nói gì với Mộng Cơ không?"

"Nói gì?"

"Hoàng hậu rõ ràng biết rồi mà còn cố hỏi." Mộng Cơ cười lạnh.

"Ta đã nói rồi, y là của ngươi, nhưng điều kiện đầu tiên là y phải thích ngươi, " Trọng Tử chậm rãi nói, "Hiện tại, y mới là Thánh quân của ma cung, y muốn tới đâu thì tới, chẳng lẽ ta dám đuổi y đi hay sao?"

Mộng Cơ tức giận bước lên phía trước hai bước, hai bàn tay nắm chặt lại, cố gắng kìm nén nói: "Hoàng hậu đừng quá phận!"

"Y là phu quân của ta, đường đường là kẻ đứng đầu Ma giới, đương nhiên y thích ai thì sẽ tìm đến người đó," Trọng Tử mỉm cười, giọng nói vẫn đậm nhạt như nước, "Ta tặng y cho ngươi lâu rồi còn gì, cũng chưa từng so đo gì với ngươi, bây giờ y không có hứng thú với ngươi thì ngươi quay ngược lại oán hờn ta, hay là ngươi cũng hồ đồ rồi, muốn phạm thượng hay sao?"

Nụ cười trên môi nàng tươi tắn, cực kỳ xinh đẹp nhưng cũng lạnh lẽo cực cùng, khiến cho Mộng Cơ phải rùng mình, không dám mở miệng nói thêm câu nào nữa.

Trọng Tử nhắm mắt lại không màng để ý tới nữa, đưa tay lên ý bảo Mộng Cơ lui ra ngoài.

"Hoàng hậu thật là uy phong." Phía trước giường truyền đến giọng nói của Vong Nguyệt.

"Ta đã khiến cho sủng cơ của ngươi bị hoảng sợ, thế nào, cảm thấy đau lòng sao?" Trọng Tử chui vào trong lòng Vong Nguyệt, tùy ý đưa tay xóc cái mũ áo choàng của y lên, giọng nói mềm mại như một dải lụa mỏng óng mượt, "Chỉ có người xấu mới không dám cho người khác nhìn vào mắt của mình."

Vong Nguyệt dễ dàng khống chế bàn tay của nàng. "Ta là người tốt, dù vậy cũng không muốn người khác nhìn vào mắt của ta."

Có cái cảm hoàn mỹ không chút tỳ vết như thế này, có thể kết luận khuôn mặt này cũng không xấu, chỉ nhẹ nhạt quá mức, ngay cả môi cũng không có lấy một chút sắc hồng, tựa như một người quanh năm bị nhốt trong hầm kín, không được tiếp xúc với ánh mặt trời. Đôi môi mỏng manh ngậm chứa sự uy nghiêm, mỗi khi làn môi của y gợn lên bên khóe miệng lại mang theo mấy phần tà khí và ngạo mạn, hơn nữa cả người y lúc nào cũng tỏa ra hơi thở âm trầm lạnh lẽo, khiến cho người ta có cảm giác bị áp chế.

Ánh mắt được giấu ở bên dưới cái mũ áo choàng kia tựa như bóng ma xuyên thấu qua tất cả nhìn chằm chằm vào nàng, nhìn thấy hết thấy mọi thứ ở bên

ngoài.

Trọng Từ cầm bàn tay tái nhợt đang nắm chặt tay mình hỏi: "Người rót cuộc là ai?"

"Phu quân của nàng." Vong Nguyệt ôm nàng ngồi xuống giường.

Trọng Từ ngược mắt nhìn y, "Có phu quân nào giống như người không?"

"Vậy có thể từ nào giống như nàng không?"

"Nếu Thánh quân cảm thấy cô quạnh, có thể đi tìm sủng cơ của người, hoặc là để ta tuyển thêm cho người vài sủng phi dung nhan mỹ miều, giống như hoàng đế ở nhân gian vậy đó."

Vong Nguyệt dùng tấm áo choàng màu đen quấn quanh người nàng, tay vuốt một lọn tóc dài bóng mượt của nàng, cầm lên, "Sao không đem chính nàng hiến cho ta?"

"Cơ thể ta chỉ là một thanh kiếm, nếu người không thấy ngại thì chúng ta cũng có thể thân thiết một chút."

"E là ta không có hứng thú đó."

Trọng Từ nhìn hấn, "Bây giờ ta vẫn không đánh thắng được người sao?"

Vong Nguyệt: "Cũng rất khó nói, nàng có thể thử giết ta."

Trọng Từ cười cười, "Ta chỉ có một mình người, làm sao có thể giết người được chứ?"

"Nếu nàng muốn giết ta thì người bị hủy diệt sẽ là nàng," Vong Nguyệt cầm một khối lệnh bài màu đỏ sậm trong tay giao cho nàng, "Hiện tại nàng có thể giải trừ phong ấn của Thiên ma lệnh bất cứ lúc nào, vạn ma trong Hư Thiên đều nguyện cống hiến sức lực cho nàng, hãy thử triệu hồi chúng nó đi."

Trọng Từ không cảm thấy hứng thú với việc này, chỉ đưa tay tiếp nhận lệnh bài rồi để sang một bên, "Mới vừa bắt đầu, ta không nghĩ sẽ chấm dứt nhanh như vậy."

Thật ngạc nhiên là Vong Nguyệt không hề phản đối, y chỉ nói: "Thiên Chi Tà chết rồi, ta đã sắp xếp cho nàng một người khác."

"Ai?"

"Nàng tự nhìn đi."

Không đợi cho nàng có cơ hội cự tuyệt, một bóng người hiện lên trước giường, là một người mặc áo cà sa màu đen - Pháp Hoa Diệt.

Vong Nguyệt nói: "Sau này người đi theo làm thuộc hạ của hoàng hậu, chịu sự sai phái của hoàng hậu."

Trọng Từ nay đã là Thiên ma, người người trong ma tộc đều kính sợ, Pháp Hoa Diệt cũng không ngoại lệ, hơn nữa Trọng Từ đã từng cứu y một mạng, cho nên vừa nghe Vong Nguyệt nói vậy lập tức chấp hai tay lại tạo thành hình chữ thập, cung kính nói: "Bản tăng nguyện vì hoàng hậu cống hiến, cho dù có chết muôn lần cũng không chối từ."

Trọng Từ nhìn kỹ y, sau một lúc lâu mới hỏi: "Người vốn là hòa thượng thật sao?"

Pháp Hoa Diệt đáp: "Bản tăng vốn là người của Phật Tổ đến từ Tây Thiên, trước đây khi người và Phật tranh chấp, bản tăng đã cố phản lại Phật môn, sẵn sàng góp sức cho Thánh quân."

"Được rồi," Trọng Từ gật đầu ý bảo y lui ra, sau đó quay sang Vong Nguyệt hỏi, "Sao người lại phái cho ta một tên hòa thượng thế kia, sao không phái Ái Phụng Niên?"

"Chẳng phải Hoàng đế ở nhân gian đều phái thái giám chăm sóc cho hoàng hậu của mình sao, nàng hấn là phải may mắn lắm khi người ta phái đến là hòa thượng chứ."

Trọng Từ nghe y nói mà cười rộ lên.

Vong Nguyệt tiếp tục nói: "Có người đang chờ hoàng hậu xử trí, ta cam đoan hoàng hậu nhìn thấy y sẽ không cười nổi đâu."

Trên Hình điện của ma cung, ánh sáng chiếu rọi như ban ngày làm hiện rõ ra dáng dấp của một người đang hôn mê nằm trên hình cụ. Trên khuôn mặt của y, đôi mày kiếm nhíu chặt, đôi môi tái nhợt, bộ y phục hoa mỹ khoác trên người loang lổ vết máu, hai tay bị khóa chặt lại phía trên hình cụ, trong đó một bàn tay đã biến thành màu xanh đen, bộ dạng phong lưu phóng khoáng ngày xưa không còn vương dấu một chút, dưới mặt đất ngay cạnh y là một cây quạt màu trắng, nhưng nó đã bị giẫm đạp không nhìn ra hình dạng ban đầu nữa.

Trọng Từ nhìn một lúc lâu sau đó xoay mặt hỏi: "Ai làm?"

Không ai dám khinh suất thốt ra lời nào.

Vong Nguyệt nói: "Là y chủ động tự tìm đến chịu hình, y muốn gặp nàng."

Trọng Từ nói một cách dứt khoát: "Thuốc giải."

Nàng vừa dứt lời lập tức có người đi qua đưa thuốc giải cho y, chỉ một lát sau, người đang hôn mê kia dần dần tỉnh lại. Y vừa nhìn thấy nàng, chỉ trong chớp mắt, trên khuôn mặt tái nhợt ấy chỉ toàn là sự kinh ngạc, đôi môi giật giật nhưng không nói được một lời nào.

Trước mặt y là một nữ tử hoa mỹ, đẹp đến mức làm cho y có cảm giác xa lạ, chỉ có khuôn mặt kia là vẫn mơ hồ còn có thể nhìn ra những đường nét của ngày xưa.

"Tránh xa khỏi những gã đàn ông khác, hoàng hậu của ta." Vong Nguyệt nở nụ cười, lên tiếng nhắc nhở nàng rồi xoay người biến mất.

Trọng Từ ra lệnh cho mọi người trong điện lui ra, sau đó mới chậm rãi đi đến phía trước hình cụ kia, nhìn y mỉm cười, "Trác thiếu cung chủ muốn gặp ta, nay gặp ta rồi lại thấy không quen biết sao?"

Trác Hạo nhìn chằm chằm trọng Từ, nhẹ giọng nói: "Ta luôn bế quan luyện công nên không hề biết chuyện của muội, lần này là do ta nhận được thư nên mới xuất quan trước thời hạn."

Trọng Từ gật đầu, "Thiên ma hiện thế, đương nhiên tiên giới phải phát hiện rồi."

"Muội là Thiên ma sao."

"Đúng vậy, ta chính là Thiên ma mà tiên môn các người đang ráo riết truy sát đây, người cũng có thể thử giết ta."

"Cửu U là phu quân của muội sao?"

"Ai là phu quân của ta, có liên quan gì với Trác thiếu cung chủ?" Trọng Từ đưa tay lên, những xiềng xích trên hình cụ tự động mở ra, "Nơi này không phải là chỗ Trác thiếu cung chủ nên đến, niệm tình người đã từng tha cho ta một mạng, lần này ta cũng tha cho người trở về, nhưng những việc như thế này không sẽ không lặp lại một lần nữa đâu, Thiếu cung chủ nên nhớ rõ như vậy."

Trác Hạo vội vàng nắm lấy tay nàng, "Muội theo ta đi."

Trọng Từ khẽ chớp hàng lông mi dài cong vút, thản nhiên nói: "Trác thiếu cung chủ đang nói chuyện nực cười gì vậy?"

"Lần này ta đến đây là muốn mạng muội đi!" Trác Hạo mạnh mẽ kéo nàng ôm chặt vào lòng, giọng nói của y tràn đầy sự đau xót, "Ta biết là do bọn họ ép muội, muội không làm gì sai cả. Nhưng vốn muội vẫn luôn không thích thành ma, muội tự ép buộc bản thân mình như vậy thì có ý nghĩa gì đâu!"

Trọng Từ nói: "Ta không thích làm ma, chẳng lẽ còn có thể làm tiên hay sao? Người nói việc này ra để khuyên bảo ta hay là cảm thấy ta đáng thương nên thương hại?"

"Đừng làm loạn nữa!" Trác Hạo vừa đau lòng lại vừa tức giận, nhưng giọng nói vẫn nhẹ nhàng, mềm mỏng: "Muội nghe lời ta lần này được không, hãy đi theo ta, chúng ta sẽ đi thật xa, không cần quan tâm đến tiên cũng chẳng màng đến ma, những việc vô liêm sỉ đó có quan hệ gì với chúng ta đâu?"

Trọng Từ trầm mặc một lát, khẽ ngước mắt lên, lách người tránh khỏi vòng tay Trác Hạo, "Ý của Trác thiếu cung chủ, ta không hiểu lắm, người đã có thể từ, ta cũng có phu quân, chẳng lẽ người muốn bỏ trốn cùng ta sao?"

Trác Hạo nghe nàng nói mà sắc mặt trắng bệch, không nói lại được lời nào.

"Năm đó, chính nhờ vị phu nhân Mẫn Tổ Thu kia của thiếu cung chủ có ý truyền tin tức về tàn hồn ra ngoài để dẫn dụ ta đi cứu đại thúc, khiến ta gặp nạn rồi sau đó còn giả họa đồ hết mọi tội lỗi lên đầu Văn Linh Chi." Trọng Từ lui về phía sau hai bước, mỉm cười, "Muốn ta đi theo người sao, cũng được. Bây giờ chắc hẳn nàng ta đang chờ người ở bên ngoài, người hãy ra ngoài đó giết nàng ta báo thù thay ta đi, rồi ta sẽ đi theo người ngay."

"Trọng Từ!"

"Tất cả mọi người đều nói Trác thiếu cung chủ và phu nhân bất hòa, cho nên thiếu cung chủ mới bất mãn bỏ ra bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng người làm như vậy, chẳng lẽ không phải là cố ý giận đối phu nhân của mình sao?"

"Không phải như vậy!"

Tất cả mọi thứ y làm đều là vì hận nàng mà nên, hận nàng quá tuyệt tình, hận nàng sau khi tổn thương trái tim của y lại đột nhiên biến mất khỏi cõi đời này. Vì hận cho nên khi Mẫn Tổ Thu - vốn là người am hiểu tâm ý tiếp cận, y đã tiếp nhận không chút do dự, ít nhất thì người yêu y say đắm cũng rất nhiều, thiếu một người như nàng thì đã sao, tư tưởng trả thù đó đã làm y lạc lối. Thế tử của y dịu dàng hơn nhiều so với nàng, biết nghe lời hơn nàng, lại quan tâm y hơn nàng gấp nhiều lần, chỉ có một điều duy nhất y không nghĩ tới Mẫn Tổ Thu lại là người hại nàng.

"Ta biết, dù sao cũng là vợ chồng, người sẽ không đành lòng xuống tay." Trọng Từ thở dài, quay mặt đi: "Nhưng hiện tại tiên môn chỉ một lòng muốn giết ta, còn ta không muốn bị giam vào băng lao một lần nữa, bởi vậy chỉ có ở chỗ này ta mới được an toàn."

Trác Hạo cắn răng nói: "Muội không muốn theo ta cũng được, mấy năm nay ta đã tìm được biện pháp hóa giải sát khí cho muội rồi, muội chỉ cần chờ..."

"Chờ bao lâu?" Trọng Từ ngăn lời y lại, "Một trăm năm hay là một ngàn năm?"

Trác Hạo nghẹn lời.

Trọng Từ lạnh lùng nói: "Người nghĩ rằng ta và người có thể sống đến ngày đó được sao? Đã từng có người muốn dẫn ta đi nhưng kết quả thì sao chứ, vừa mới ra khỏi ma cung đã bị mất mạng, người có biết y là ai không? Y là Thiên Chi Tà tiếng tăm lừng lẫy, pháp lực không kém gì lệnh tôn mà còn có kết cục như thế, vậy người dựa vào cái gì để có thể đảm bảo an toàn cho ta?"

Trác Hạo gượng cười nói: "Ta không thể bảo vệ cho muội nhưng chỉ cần ta còn thì tuyệt đối không để cho bọn họ động đến muội một lần nào nữa."

"Những lời này của người làm ta rất cảm động, nhưng đáng tiếc ta vẫn còn muốn sống, ta cũng chưa từng tới nghĩ sẽ chết cùng với ai cả, ta đã chết hơn hai lần rồi." Trọng Từ nói xong, bỗng nhiên lại cười khê, "Người có biết khi ở trong băng lao ta có bộ dạng thế nào không?"

Vừa dứt lời, nàng liền nâng hai cánh tay lên.

Chỉ trong chớp mắt cánh tay thon dài, trắng nõn như tuyết liền biến thành dị dạng đáng sợ vô cùng, khuôn mặt lại gầy yếu không còn dạng người, trên người nàng da thịt trở nên tái nhợt thô ráp, mái tóc khô vàng, xơ xác...

Trác Hạo kinh hãi, lui về phía sau hai bước.

"Người nhìn thử đi, bộ dạng này ngay cả bản thân ta còn thấy chán ghét, người còn thích ta được sao?" Trọng Từ khôi phục lại dung mạo, không hề nhìn y dứt khoát xoay người bước đi, "Trác cung chủ và thiếu phu nhân đều chờ ở bên ngoài, niệm tình cảm ngày xưa, lần này người xâm nhập vào ma cung ta sẽ không so đo tính toán với người, chỉ mong chuyện này sẽ không lặp lại một lần nào nữa."

"Theo ta đi," Trác Hạo giữ chặt nàng lại, trong đôi mắt của y chợt loé lên ánh sáng rực rỡ như pháo hoa, "Ta mặc kệ hình dáng muội ra sao, chỉ cần rời khỏi nơi này, ta sẽ nghĩ ra biện pháp chữa khỏi cho muội."

"Tất cả đã quá muộn rồi, ta không muốn sống một cuộc sống ti tiện như vậy nữa." Trọng Từ khê nâng phát ra ma lực, đánh văng tay Trác Hạo ra, "Cuộc sống của thần tiên vốn tiêu điều tự tại, trải qua ngàn năm rồi vạn năm, Trác thiếu cung chủ cần gì phải lãng phí công sức và ngày tháng tươi đẹp của mình để đi tu luyện thuật pháp hóa giải sát khí làm gì chứ?"

"Tiểu nương tử." Trác Hạo ở phía sau người nàng nhẹ giọng gọi.

Thân hình Trọng Từ khê khựng lại, nhưng nàng vẫn không quay đầu lại, đi thẳng một mạch ra khỏi cửa.

Người thiếu niên kiêu ngạo bắt nạt nàng năm đó, người thiếu niên hết sức lòng bông bị nàng trêu chọc đùa cợt, người thiếu niên cuồng dại liều mình bảo vệ nàng, trải qua hai kiếp vẫn yêu nàng say đắm, vẫn một lòng muốn bảo vệ nàng như trước không hề thay đổi. Nhưng mà nàng đã thay đổi, nàng đã không còn là "Tiểu nương tử" mà y yêu thích nữa rồi, trước mặt chỉ có một con đường duy nhất để đi, nếu sớm hay muộn đều phải lựa chọn, vậy thì hãy để cho nàng chấm dứt mọi chuyện tại đây.

Trong điện, Vong Nguyệt đã chờ nàng trên chiếc giường bằng đá trong suốt.

Trọng Từ trầm mặc một lát, đi đến trước mặt y nói, "Y từng hạ thủ lưu tình với ta, lần này ta tha cho y một mạng, xem như trả món nợ nhân tình này."

Vong Nguyệt vươn một bàn tay ra.

Trọng Từ thuận thế bước đến nằm trong lòng y.

Những bức tường mây màu đỏ máu che kín cả bầu trời, không phân biệt ngày đêm, mưa to trút xuống trong bảy ngày, trúc khô nở hoa, ác điều mọc rậm, những hiện tượng dị tượng lan tràn khắp nhân gian, dân chúng thấp thòm lo âu. Vài vị đế vương tự mình tắm rửa tẩy trần, khăn gói tới bên ngoài cửa tiên môn cầu kiến để nhờ tiên đoán xem chuyện gì đã xảy ra, Lạc Âm Phàm lệnh cho chương môn các phái tạm thời phong tỏa tin tức này, chỉ nói là do ma cung gây nên, để trấn an lòng người, nhằm tránh sinh ra cảnh hỗn loạn sẽ dẫn đến những hậu họa khó lường.

Thiên ma hiện thế, ma khí mạnh mẽ lan tỏa khắp mọi nơi, ngay cả ánh trăng cũng không còn giống ngày xưa, xung quanh vàng trắng hiện ra những vàng sáng thật yêu dị.

Bên ngoài thành Thủy Nguyệt, Lạc Âm Phàm đứng một mình trên sườn núi, tâm tình phức tạp.

Ánh trăng này, triền núi này, cảnh vật nơi đây rất quen thuộc, thấm đẫm một nỗi thương tâm, giống như bị ảnh hưởng từ hơi thở của con bé. Trực giác nói cho hắn biết con bé sẽ tới nơi này, mà hắn chính là kẻ đã ở nơi này dùng Khóa Hồn Ti làm tổn thương con bé, cảnh tượng kinh hãi chấn động tâm can kia đến nay hắn vẫn không thể nào quên được.

Tận mắt chứng kiến sự cố chấp của con bé, Thiên ma đột nhiên hiện thế nhất định có liên quan với con bé.

Việc này không đơn giản như vậy! Đồ đệ của hắn phản bội tiên môn sa đọa nhập ma, xem ra toàn bộ tiên giới đều biết, người khác kiêng dè cũng phải,

nhưng mà sư huynh hẳn là người biết rõ ràng nhất hẳn người như thế nào, cùng lắm việc đó cũng chỉ mất thể diện hẳn thôi, huống chi đồ đệ của hẳn nhập ma, nên để cho hẳn tự mình ra tay thanh lý môn hộ mới đúng, cần gì phải lừa gạt hẳn như vậy? Cuối cùng là bọn họ muốn giấu diếm bí mật gì đây? Còn con bé vì sao lại nhập ma? Hẳn nhớ rõ tất cả mọi người, vì sao chỉ quên duy nhất đồ đệ của mình? Quan trọng hơn cả là làm sao mà hẳn lại bị trúng độc độc? Chuyện này hình như ngay cả sư huynh cũng không biết, nhưng mà chiếu theo tu vi của hẳn thì độc căn bản không thể nào gây tổn thương cho hẳn được, hẳn là phải được trừ bỏ từ lâu rồi mới đúng, nhưng lúc này sự thật đã chứng minh không phải là như thế.

Trong trí nhớ của hẳn lúc này, có cái gì đó cứ lúc mờ lúc tỏ, có những chuyện cảm thấy đã thấy rất rõ ràng, đưa tay là chạm được, nhưng lại không sao nắm bắt được.

Lạc Âm Phàm cảm thấy hối hận vô cùng.

Lúc ấy hẳn chỉ làm theo bản năng nên đã làm theo cách mà hẳn cho là thỏa đáng nhất, nhưng lại quên đi một việc - đó vốn là đồ đệ của hẳn, con bé còn tin tưởng vào kẻ là sư phụ hẳn đến vậy, đáng lẽ hẳn không nên đối gạt con bé. Lần này đến đây, trong lòng chỉ dám mang theo một chút hy vọng mong manh, hy vọng được nhìn thấy con bé, hy vọng con bé vẫn là đồ đệ ngốc nghếch vẫn luôn tin tưởng hẳn kia, bằng lòng vui vẻ cùng hẳn trở về.

Nhưng mà, nếu những việc đã được tiên đoán kia trở thành sự thật thì bảo hẳn phải làm như thế nào đây?

Lạc Âm Phàm đang sững sờ chẳng biết phải làm sao thì chợt nghe giữa không trung truyền đến một tiếng cười nũng nịu. Hẳn xoay người nhìn lại, chỉ thấy một bóng dáng hoa mỹ, phiêu đảng thuận theo làn gió bay tới, nàng đứng giữa không trung, mái tóc dài màu đỏ sậm búi cao lên, làm hiện rõ nét tôn quý và tao nhã, hai vạt áo lụa màu đen kéo dài thướt tha ở phía sau người, quanh người nàng được một thứ ánh sáng ma mị bao phủ, giống như ánh sáng phát ra từ khối ngọc quý khiến người ta chói lóa mắt, còn sáng hơn cả vầng trăng tròn đêm rằm.

"Lạc Âm Phàm, sao ngươi lại ở đây?" Nàng nhẹ nhàng phát ống tay áo, e thẹn nở nụ cười mang theo một chút xấu hổ, nhưng khi nhìn sâu vào đôi mắt nàng chỉ thấy một sự lạnh lẽo tê tái đánh thẳng vào tận đáy lòng người khác.

Trái tim của Lạc Âm Phàm như rơi xuống tận đáy vực thẳm.

Không phải là như thế này, con bé không nên biến thành bộ dạng như vậy, lại càng không nên gọi thẳng tên hẳn như thế, con bé đứng trước mặt hẳn hẳn phải ngoan ngoãn cung kính, nhẹ giọng gọi hẳn hai tiếng 'Sư phụ' với cõi lòng đầy chờ mong được cùng hẳn trở về Từ Trúc Phong mới đúng. Cho dù không hề nhớ ra những việc liên quan đến con bé nhưng mối quan hệ thầy trò giữa hẳn và con bé là sự thật, Lạc Âm Phàm chỉ cảm thấy đau lòng vô cùng, "Sư phụ không phải muốn giết con, nhưng con lại làm như vậy cuối cùng là vì sao?"

"Ngươi đã quên rằng ta không phải là đồ đệ của ngươi nữa sao." Nàng nhanh chóng vọt đến bên cạnh hẳn, "Lần này ngươi đến đây chẳng phải là đã nhớ lại được gì rồi sao?"

Bên cô Lạc Âm Phàm phả đến một làn khí nóng, thế nhưng hẳn lại như hút phải một ngụm khí lạnh, vội vàng lui về phía sau hai bước.

Hành động này quả thật quá càn rỡ, gần như là ái muội đến vô lễ, con bé lại dám làm thế sao, bấy lâu nay chẳng lẽ hẳn lại dạy dỗ ra một đồ đệ không biết lễ nghi như vậy hay sao!

"Không biết hối cải!" Giọng nói của hẳn đột nhiên mang theo mấy phần tức giận, nghiệp chương này, hôm nay không tự tay xử trí không được mà!

Trục Ba kiếm đột nhiên hiện lên, thanh kiếm như những bông tuyết trắng bay phiêu đảng trong không trung.

"Ngươi muốn giết ta sao?" Trọng Từ cũng không thèm tránh đi, chỉ mỉm cười cầm Thiên Ma Lệnh trong tay, nói: "Nếu ngươi dám ra tay một lần nữa, ta sẽ lập tức gọi quân ma trong Hư Thiên ra, khi đó chúng sinh của ngươi lại phải chịu khổ, ngươi có biết hậu quả như thế nào không?"

Những lời đe dọa như vậy, đối người khác không có tác dụng nhưng đối hẳn nhất định rất hiệu quả.

Quả nhiên Lạc Âm Phàm thu kiếm lại.

Thiên ma, chính là loại ma hùng mạnh nhất, tính tình lại cố chấp, quả thật mặt nào cũng vượt trội, hơn hẳn kẻ khác. Hiện giờ đâu còn giống ngày xưa nữa, muốn khống chế con bé trong một giờ nửa khắc gì đó nào có dễ dàng chi, quân ma trong Hư Thiên không phải là không có cách nào đối phó, nhưng nếu chúng thực sự bị con bé triệu hồi ra khỏi Hư Thiên thì thứ khó tránh nhất chính là họa kiếp nhân gian, giờ phút này nếu muốn nói chuyện cân nhắc linh động với con bé thì không nên chọc con bé nổi giận.

"Rốt cuộc thì ngươi muốn thế nào?"

"Ta muốn tiêu diệt tiên giới, làm cho lục giới nhập ma."

"Thiện ác vĩnh viễn tồn tại cùng nhau, bởi vậy tiên giới và ma giới sẽ không bao giờ biến mất trên đời này, giống như Thần giới tuy đã biến mất nhưng sớm hay muộn gì cũng sẽ tái sinh thôi," giọng nói của Lạc Âm Phàm không lớn nhưng rất rõ ràng, "Trên đời này, thiện vĩnh viễn mạnh hơn ác, chính luôn luôn thắng tà, ma giới không bao giờ có khả năng thay thế được tiên giới."

"Nghịch Luân cha ta, năm đó suýt nữa đã thành công."

"Y không thành công là vì Thủy Cơ, y vì Thủy Cơ mà đã vứt bỏ đi dã tâm của mình. Cho dù có là ma, nhưng trong lòng có tình thì cũng thành tiên." Hẳn quả quyết nói tiếp: "Tiên hay ma cũng chỉ có một nguồn gốc, cái khác nhau chẳng qua chỉ là tu hành hướng thiện hay hướng ác mà thôi. Nếu như có một

ngày Ma giới thống trị thiên hạ, thì ma đạo dần dần rồi cũng sẽ thành tiên đạo, bởi ma tức là tiên."

Trọng Tử nói: "Ta sẽ chờ để được chứng thực (*) ngày đó."

** Chứng minh là đúng*

Lạc Âm Phàm nhìn nàng lắc đầu, giọng nói bình tĩnh lại lẫn chút thương xót, "Trọng nhi, tiên giới hay ma giới cũng không là gì cả, lục giới thành tiên hay lục giới nhập ma cũng không là gì, bởi trời đất tuần hoàn cho nên sinh sôi và hủy diệt cũng luân hồi mãi không thôi. Sở dĩ Tiên giới ra sức ngăn cản Ma giới là vì không muốn lại có thêm một trận giết chóc kinh hoàng nữa, trong lòng con có chấp niệm nên sớm quay đầu trở lại."

"Không muốn giết chóc, vậy chẳng lẽ giết ta thì sẽ không còn giết chóc nữa sao?" Trọng Tử lạnh lùng nói, "Quay đầu ư? Chẳng lẽ các ngươi có thể buông tha cho ta được sao? Vì sao ta phải quay đầu, đó là do tiên môn các ngươi nợ ta! Cho dù ta có chết, ta cũng muốn ngươi cùng với tiên môn và chúng sinh của ngươi chôn cùng với ta!"

"Trọng nhi!"

"Ta là hoàng hậu của Cửu U, Trọng nhi, đây là tên cho ngươi gọi sao?" Trọng Tử dừng lại, bỗng nhiên cả người giống rắn trườn đến bên cạnh hắn, nhẹ giọng nói, "Lạc Âm Phàm, ngươi đừng quên rằng nếu như ngươi không lừa gạt ta, dùng Khóa Hồn Ti phá hủy thân thể ta thì ta cũng sẽ không gặp phúc trong họa tu thành Thiên ma. Lần này cho dù đạo kiếp nhân gian hay là đạo kiếp lục giới do ta gây ra đi chăng nữa, thì đến lúc đó có bao nhiêu người chết bao nhiêu người bị thương, tất cả đều là tội lỗi của ngươi."

Lạc Âm Phàm chỉ biết trầm mặc không hề nói lại một lời.

Nếu hắn đã lựa chọn quên đi vậy thì nàng càng muốn bám riết lấy hắn, càng muốn hắn phải áy náy hơn nữa! Trong cuộc sống đầy chán nản này thật khó tìm được một thú vui tiêu khiển đầy hứng thú đến vậy.

Trọng Tử phóng người đuổi theo ánh trăng kia rồi đi, vầng trăng dường như cũng bùng tình bỏ chạy.

"Niệm tình ngươi và ta từng là thầy trò, ta cho ngươi thời gian ba năm để chuẩn bị, ba năm sau ta nhất định sẽ tấn công Nam Hoa. Tốt nhất là ngươi hãy đi theo chân bọn họ bàn mưu tính kế thật hoàn hảo đi, dành thời gian suy nghĩ một chút nên làm như thế nào để ứng phó và giết ta đi. Những gì các ngươi nợ ta, chắc chắn ta sẽ hoàn trả lại gấp mấy lần, không phải ngươi luôn luôn muốn bảo vệ tiên môn bảo vệ chúng sinh sao? Ta sẽ cho ngươi tận mắt chứng kiến cảnh lục giới bị giết, chúng sinh nhập ma!"

Bên ngoài Ma cung tiếng chém giết vang lên không dứt bên tai, từ xa xa chỉ nhìn thấy một thanh niên áo trắng đang chấp kiếm đứng, chung quanh y là một đám ma binh bị đánh cho nằm ngã nghiêng, loạn xạ.

Một bóng dáng mang hai màu đen đỏ từ từ đáp xuống mặt đất, nàng chỉ khẽ xoay người lại, tiếng cười ngọt ngào, dịu dàng thoát ra từ đôi môi đỏ mọng, "Các ngươi phối hợp ăn ý thật, không đến thì thôi, đến là cả đám rù nhau cùng đến. Tàn tiên trưởng, đã mấy năm rồi không được gặp tiên trưởng?"

Trong trí nhớ của y, là hình ảnh tiểu cô nương đáng thương với đôi mắt to tròn, là hình ảnh cô gái xinh đẹp chạy trên tuyết đuổi theo những con cáo tuyết, vậy mà mọi chuyện giống như xảy ra trong nháy mắt, mới đó thôi tiểu cô nương đáng thương và cô gái xinh đẹp kia đã biến thành ma nữ xứng đáng với cái danh Thiên ma, có một số việc quả nhiên là ý trời, cho dù có cố gắng đến đâu cũng không thay đổi được.

Thanh trường kiếm màu lam nhanh chóng trở lại trong vỏ rồi biến mất, Tàn Kha đi đến trước mặt nàng, đưa tay ra kéo nàng lại, "Vì sao không đợi ta?"

"Ta muốn đợi ngươi," Trọng Tử lập tức lui về phía sau tránh khỏi vòng tay của Tàn Kha, giọng nói lãnh đạm, "Nhưng ta đã đợi ở trong băng lao ba năm, nhưng không có ai đến thăm ta lấy một lần. Khi Nguyệt Kiều hạ nhục ta, muốn giết ta, thì ngươi ở đâu?"

Tàn Kha trầm mặc.

"Ngươi lúc nào cũng bé quan tu luyện, nếu như không có Yến Thực Châu thì bây giờ ta vẫn còn ngốc nghếch chờ ngươi ở trong băng lao." Trọng Tử nói ra những lời này chỉ trong khoảnh khắc khiến cho Tàn Kha cứng đờ tại chỗ, "Ngươi không cần phải áy náy, bây giờ ta đã phát hiện ra nhập ma chẳng có gì là không tốt cả, địa vị quyền lực cái gì ta cũng có, muốn làm gì thì làm đó, không ai có thể giết ta, càng không có ai dám đánh gãy xương cốt của ta, đem ta ném vào băng lao."

Tàn Kha đau xót cất lời: "Muội thật sự thích ở lại ma cung sao?"

"Không thích ma cung chẳng lẽ lại thích băng lao? Vừa lạnh lẽo lại vừa tối tăm, đã vậy lại còn có những cái khóa như những cây đinh sắc nhọn, chỉ cần khẽ động dậy một cái sẽ đâm vào trong da thịt, cả người lại nhuộm đầy máu tươi." Về mặt Trọng Tử không hề che dấu sự thù ghét khi nói về cái chốn khủng khiếp kia, nàng thu hồi lại thuật pháp rồi tiếp tục nói, "Suốt ba năm trời ta cứ ngỡ rằng mình sẽ phát điên mất thôi, khi đó ta không thể phân biệt được ngày hay đêm, không thể phân biệt rõ đang nằm mơ hay thật. Bây giờ, chỉ cần nghĩ đến bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ của mình khi bị chặt đứt xương cốt là ta đã cảm thấy ghê tởm!"

Trọng Tử nhìn thẳng vào mắt Tàn Kha, trong đôi mắt của nàng phát ra ánh sáng rực rỡ nhưng vô cùng lạnh lẽo, "Ngươi đã từng nói rằng, nếu ngay cả bản thân ta cũng không bảo vệ được chính mình, thì không thể nào trông cậy vào người khác đến giúp ta được. Nay ta đã có năng lực tự bảo vệ, chẳng lẽ lại không được hay sao? Hay ngươi muốn cho ta trở về những tháng ngày ở trong băng lao mới hài lòng?"

Tàn Kha trầm mặc một lát mới nói: "Ta không trách muội."

"Người cũng đến đây để làm ta cảm động sao?" Trọng Từ nở nụ cười, "Thật không may, biện pháp này Trác thiếu cung chủ đã từng dùng qua, chẳng lẽ là y gọi người xuất quan?"

Đối với những lời nói châm chọc của nàng, Tần Kha coi như không nghe thấy, chỉ nói: "Trời sinh sát khí không phải là lỗi của muối, ta không hề trách muối, có phải là ma hay không cũng chẳng sao cả, muối hãy cho ta thời gian, Trác sư huynh đã đi hỏi Phật tổ biện pháp giải trừ sát khí cho muối rồi. Bây giờ muối có thể ở lại Ma cung, nhưng đừng làm chuyện ác, đả thương người khác."

Trọng Từ nói: "Mấy năm nay người bề quan tu luyện là để tìm biện pháp hóa giải sát khí cho ta sao?"

Tần Kha im lặng không nói gì.

"Nói như vậy, là ta đã hiểu lầm người," Trọng Từ cũng không để ý nhiều, chỉ nói tiếp, "Thật ra cho dù người có giải thích, ta cũng sẽ không cảm động. Nói thật cho người biết, hiện tại cơ thể của ta đã bị tàn phá, bởi vậy ta phải lấy thân tuấn kiếm để chống đỡ cho hồn phách không bị tiêu tan, cho nên dù các người tìm được biện pháp thì đã sao, làm cách nào để tinh lọc được sát khí? Trừ phi là đem ta và ma kiếm cùng tinh lọc với nhau."

Tần Kha mím chặt môi lại, cả người cứng ngắc như một pho tượng.

"Ta thực lòng rất cảm kích tất cả mọi việc mà người đã làm cho ta, đáng tiếc bọn họ không cho ta thời gian." Trọng Từ khẽ chớp hàng mi dài cong vút, nhếch miệng nói tiếp, "Lạc Âm Phàm tự tay giết ta hai lần mới tạo thành ta hôm nay. Máu của ta có khả năng giải trừ phong ấn của Thiên Ma Lệnh, ta có thể triệu hồi vạn ma trong Hư Thiên bất cứ lúc nào, hiện tại chắc chắn bọn họ phải sợ ta, phải cầu xin ta mới đúng. Người là đệ tử của tiên môn, bởi vậy người chỉ có một lựa chọn đó là trợ giúp cho tiên môn diệt trừ ta, nếu không lục giới chắc chắn sẽ nhập ma."

"Muội nhất định phải làm như vậy sao?"

"Đúng vậy."

Tần Kha nhìn nàng một lúc lâu sau đó ngửa kiếm rồi đi.

Trọng Từ xoay người lại khẽ nói, "Y từng là sư huynh của ta."

"Sư huynh, sư muội của nàng quá nhiều, nàng có muốn ta đem tất cả bọn họ tới đây để nàng lần lượt tha cho bọn họ một lần, hoàn thành món nợ nhân tình đó luôn không?"

"Y vì ta mà đã chịu quá nhiều tổn thương rồi."

Chiếc nhẫn trong suốt màu tím chợt lóe sáng, Vong Nguyệt khẽ thở dài, dù thế nào cũng thấy có chút giả dối trong đó.

Trong Lục Hợp điện tại Nam Hoa, Ngu Độ và Mẫn Vân Trung đang ngồi bàn bạc chính sự, bất chợt nhìn thấy có người bước vào, cả hai người vội vàng dừng lại, đồng thời sắc mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Ngu Độ cười cười ngồi xuống nói: "Thiên ma hiện thế, nhưng những ngày gần đây sư đệ cũng không có mặt ở Từ Trúc Phong, ta và sư thúc rất lo lắng."

Lạc Âm Phàm nói: "Ngay cả khi vạn ma trong Hư Thiên thực sự được gọi ra thì Ma cung muốn tấn công Nam Hoa cũng không dễ dàng gì đâu. Người đệ lo lắng không phải là con bé, mà là Ma Tôn Cửu U, lai lịch của kẻ này khá thần bí, thâm sâu khó lường, chỉ sợ pháp lực cũng không kém gì đệ."

Ngu Độ và Mẫn Vân Trung đang xuôi tai nghe bỗng nhiên sững sốt, thần sắc ngưng trọng hẳn lên.

Mẫn Vân Trung nghĩ nghĩ rồi lại lắc đầu, "Thiên ma là ma mạnh nhất, Cửu U còn chưa tu thành Thiên ma làm sao có thể lợi hại như vậy được, có phải con đã lo lắng quá nhiều rồi hay không?"

Ngu Độ cũng vuốt cằm đồng ý, "Sư thúc nói có lý, ta cũng có ý này."

Trên lý thuyết thì đúng là như thế, Lạc Âm Phàm cũng gật đầu, không tiếp tục bàn về vấn đề này nữa mà chợt hỏi, "Có chuyện này đệ muốn thỉnh giáo sư huynh."

Ngu Độ vội nói: "Đệ nói đi."

Lạc Âm Phàm nói: "Gần đây đệ quên rất nhiều chuyện, không biết nguyên nhân là vì sao?"

Ngu Độ sững sốt.

"Con nói vậy là có ý gì?" Mẫn Vân Trung không nổi giận mà chỉ trấn định nói, "Chẳng phải chúng ta đã sớm nói với con rồi sao, là do ngày đó con nôn nóng tu luyện, cầu tiến quá mức cho nên vô ý bị tẩu hỏa nhập ma, chẳng lẽ ta với sư huynh của con lại lừa gạt con hay sao?"

Đối với chuyện bọn họ lừa gạt mình, Lạc Âm Phàm vốn cũng có vài phần hờn giận nhưng hẳn không trách cứ, nghe vậy không khỏi lạnh giọng nói, "Con mới từ chỗ được tiên ở núi Tây Bồng về, ngài ấy từng là sư phụ của Vân tiên tử, do đó tiên được đề cử chữa trị tẩu hỏa nhập ma nhiều vô số, ai ngờ đâu ngài ấy đã dùng hết biện pháp mà cũng không thể khôi phục lại trí nhớ cho con, bởi vậy con mới cảm thấy có chút kỳ lạ."

Mẫn Vân Trung không nói được lời nào nữa.

Ngu Độ cũng lắc đầu, đành phải nói, "Thôi, ta cũng biết việc này không thể gạt được đệ, sớm hay muộn gì cũng sẽ bị đệ phát hiện ra, lần này là sai lầm của ta, nhưng ta và sư thúc chỉ muốn tốt cho đệ thôi, đệ..."

Lạc Âm Phàm ngăn lời Ngu Độ lại, hỏi, "Đó là độc gì, thuốc giải ở đâu?"

Mọi việc đã tới nước này chẳng lẽ thật sự phải đem thuốc giải cho hần sao? Ngu Độ đang còn chần chờ, ở bên cạnh Mẫn Vân Trung đã tức giận không kìm được liền nói: "Nếu nó đã cố chấp như vậy, con có nói cho nó biết cũng không sao cả! Hãy nói cho nó biết vì sao nó lại quên nghiệp chương kia đi, cho nó tự nhìn bản thân nó coi đã làm nên chuyện hay ho gì, coi lỗi là của ai!"

Lạc Âm Phàm thần nhiên nói: "Là đúng hay sai, không cần phải dùng cách quên đi để che dấu."

Ngu Độ ra hiệu bảo hai người đừng tranh chấp nữa, rồi lấy ra một lọ thuốc đưa tới trước mặt Lạc Âm Phàm, "Đây là thuốc giải của nước mất phượng hoàng, có cần dùng hay không, sư đệ tự mình cân nhắc đi."

Lạc Âm Phàm chấn động.

Nước mất Phượng hoàng, nước vong tình, chẳng lẽ trong hần chính là...

Mẫn Vân Trung cười lạnh, "Không phải ngươi muốn biết nguyên nhân sao? Vì sao sư huynh của ngươi lại phải gạt ngươi như vậy, vì sao tất cả mọi người ngươi đều nhớ rõ nhưng chỉ quên một mình con bé đó, nước mất phượng hoàng này, chính là đáp án rõ ràng nhất cho ngươi!"

Lạc Âm Phàm khẽ nhếch đôi môi bạc, sắc mặt dần dần trắng bệch ra rồi xanh mét lại.

Nước vong tình, thứ quên đi chính là tình, nhưng nếu vô tình thì lấy gì để quên?

Rất nhiều người uống nó để quên, bởi tiên giới không phải là phật môn, có tình cảm cũng không có gì là sai trái, nhưng mà chuyện xảy ra với hần lại hoàn toàn là một loại sai lầm, có năm mơ hần cũng không thể ngờ được là nó lại xảy ra, cả cuộc đời này của hần chưa từng phạm vào sai lầm hoang đường đến mức này, lại có thể trở thành trò cười như vậy!

Dược tiên tra không ra nguyên nhân hần mất trí là bởi vì không có ai nghĩ đến phương diện này, Trọng Hoa tôn giả, nổi danh vô tình khắp lục giới ai cũng biết rõ.

Nhìn thấy dáng vẻ của Lạc Âm Phàm lúc này, Ngu Độ thở dài trong lòng, vị sư đệ này của y từ trước đến nay chưa từng trải qua thất bại, hần đã sớm giác ngộ thấu hiểu hết mọi sự trên đời, cũng chưa từng vướng vào thất tình lục dục. Thế nhưng không thể đoán được đến cuối cùng hần lại không tránh khỏi một chữ tình, chuyện này cho dù là vô tình hay cố tình cũng thế, bởi vì đoạn tình cảm này là một loại sai trái, lần này chắc chắn hần phải chịu đã kích không nhỏ, cũng khó trách hần không thể tiếp nhận được.

Mẫn Vân Trung lên tiếng phá vỡ không khí trầm lặng: "Nếu như không phải chúng ta nghĩ ra biện pháp này, không biết ngươi còn làm ra những chuyện hoang đường đến mức nào nữa!"

"Nếu đệ đã quên rồi cũng tốt, trong chuyện này vốn là nghiệp chương kia đã mượn tình thầy trò cố tình dụ dỗ đệ, thuốc giải vẫn nên để ta giữ đi." Ngu Độ vừa nói vừa đưa tay ra lấy lại lọ thuốc giải.

Lạc Âm Phàm với tay lấy lọ thuốc giải trước, không nhìn Ngu Độ và Mẫn Vân Trung thêm lần nào nữa, đứng dậy bước ra ngoài cửa điện, lạnh lùng bỏ lại một câu, "Chuyện của ta thì ta sẽ xử lý."

Ngu Độ và Mẫn Vân Trung nhìn theo Lạc Âm Phàm bước ra cửa điện, cả hai người đều không biết nên làm như thế nào cho phải.

Mẫn Vân Trung tức giận nói: "Cho nó biết thì đã sao, rõ ràng chính bản thân nó sai mà còn muốn trách chúng ta nữa sao?"

"Con lo lắng không phải việc này, " Ngu Độ nhíu mày, "Lúc trước đệ ấy có ý định mang nghiệp chương kia đi, nay đã khôi phục lại trí nhớ, chỉ sợ đệ ấy vẫn còn vướng mắc..."

Mẫn Vân Trung trừng mắt: "Lúc trước là do nó không xác định rõ ràng, cứ nghĩ đó là tình thầy trò cho nên mới làm như vậy, nay nó đã biết rõ mọi chuyện, ta xem nó còn dám làm loạn gây ra những chuyện mất thể diện như thế nữa không?"

Từ trong Lục Hợp điện đi ra, Lạc Âm Phàm cứng nhắc quay trở về Từ Trúc Phong, hần bước từng bước vào cánh cửa lớn của Trọng Hoa cung, đi đến cây cầu đá trên dòng Từ Hải, rốt cục mới dừng chân lại.

Hần phát tay áo lên, màn sương khói mong manh, mặt mờ trên bề mặt dòng Từ Hải tiêu tán đi, mặt nước trong như gương hiện ra trước mắt.

Trên mặt nước, hiện ra một bóng người tóc dài bay rối tung, khuôn mặt trắng bệch, cứng không chút biểu cảm, đây là hần sao?

Trải qua kiếp sống tu tiên mấy trăm năm, làm sao hần không nhìn ra mối quan hệ thầy trò đệ thường này chứ. Chẳng qua khi đó hần có thể nói với bản thân mình rằng, đó là con bé sai, là con bé không biết liêm sỉ, là con bé bám riết áp sát hần, cố ý muốn chọc giận hần. Nhưng lúc này, khi đối mặt với sự

thật này, hấn hận đến mức không thể dùng một kiếm giết chết chính mình!

Thì ra đây là nguyên nhân dục độc lưu lại trong cơ thể hấn, thì ra mọi chuyện là sai lầm nhưng người sai lầm không phải con bé, mà chính là hấn, làm sao hấn có thể nảy sinh ra tình cảm như vậy đối với con bé được chứ? Đó là đồ đệ của hấn mà!

Không phải cảm thấy hối hận cũng không phải cảm thấy hổ thẹn, tất cả những thứ đó đều không đủ sức để phá hủy Lạc Âm Phàm hấn, sai chính là sai, cho dù mang tội danh tổn hại luân thường hấn cũng chấp nhận, nhưng hiện tại sự hối hận và hổ thẹn đều không thể lấn át đi được sự sợ hãi trong lòng hấn.

Trong tay có thuốc nhưng hấn không dám giải.

Những đoạn ký ức bị mất làm hấn cảm thấy sợ hãi vô cùng!

Rất cực thì hấn đã hiểu được đôi mắt trống rỗng, vô hồn của con bé biểu hiện cho cái gì, con bé luôn luôn tin tưởng hấn tuyệt đối như thế. Vậy vì sao con bé lại nhập ma? Còn hấn đã làm gì đối với con bé? Hết lần này đến lần khác xuống tay giết con bé không chút lưu tình, còn lợi dụng tình cảm của con bé dùng Khóa Hồn Ti làm tổn thương con bé, khiến cơ thể con bé bị tàn phá, suy kiệt thì thì hồn phách cũng tiêu tan.

Để cho con bé một mình gánh vác mọi chuyện, gánh chịu mọi tội lỗi, đây mới chính là tội lỗi lớn nhất của hấn.

Những thứ đã bị mất đi trong trí nhớ, hấn tự hỏi rằng sẽ là những gì?

Lạc Âm Phàm nhìn hình ảnh của mình trong nước, ngón tay nắm chặt lọ thuốc giải, lại càng không dám làm bất cứ động tác nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 53: Quả Chúc Dung

Bên cạnh bờ biển, là dãy núi được bao phủ trong những tầng mây mờ mịt, tiếp giáp với nó là một vùng đất hoang, trong ngoài ngàn dặm không có một bóng người, ở giữa là một ngọn núi rất cao và thẳng đứng, đỉnh núi vươn thẳng lên trời, cao ngất, ngẩng đầu nhìn không thấy đỉnh, tên núi là Bất Chu, là núi thần trong truyền thuyết, cũng là con đường duy nhất nối liền giữa nhân gian và Thiên giới, đáng tiếc cho tới bây giờ, chưa từng có ai có thể lên tới đỉnh núi, bao nhiêu người trần mơ mộng được lên trời, đến cuối cùng cũng đều chùn bước cả.

“Trên núi Bất Chu, có một loại quả gọi là Chúc Dung (*), vạn năm mới ra một quả, nếu ăn được nó thì có thể cứu chữa được hồn phách, thân thể nàng hiện nay đã bị tàn phá nặng nề, hồn phách bây giờ phải dựa vào Ma kiếm mới có thể chống đỡ được, đến cuối cùng đó cũng không phải là chuyện tốt, nó chính là chỗ thiếu hụt lớn nhất của nàng, nếu có thể ăn được quả Chúc Dung này, với nàng sẽ rất tốt.”

* 祝融 – Chúc Dung = thần lửa

Nghĩ đến lời của Vong Nguyệt, Trọng Tử ngẩng mặt lên nhìn về núi Bất Chu, đối với loại quả tên là Chúc Dung này, nàng cũng không có hứng thú lắm, chẳng qua là nàng muốn có chuyện để làm cũng đỡ buồn chán hơn.

Trong giây lát, Trọng Tử vươn nhẹ mũi chân, hóa thành một ngọn gió bay vút lên cao.

Nhìn từ bên ngoài, núi Bất Chu này ngoài trừ độ cao hùng vĩ thì nó cũng dốc hơn một chút so với các ngọn núi bình thường, còn lại thì những thứ khác trên núi Bất Chu cũng không có gì đặc sắc hơn các ngọn núi khác, sườn núi hoang vắng, những tảng đá chồng chất lộn xộn, xen lẫn vào nhau, rừng cây rậm rạp... Nhưng tự mình lên trên núi, mới thật sự hiểu được một việc muốn lên trời thật sự rất khó khăn. Ngọn núi này đúng là một ngọn núi ngập tràn tai họa, đường lên núi đầy rẫy những nguy hiểm đang chờ chực sẵn, mọi hiểm họa trong đất trời đều có ở nơi này, khí độc, gỗ độc, biển lửa, bão tuyết... May mắn lần này Trọng Tử tiến lên núi, thân thể cũng không phải là người trần, lại được Ma lực trong cơ thể bảo vệ, mới bình an vô sự lên tới đỉnh núi.

Ước chừng khoảng một canh giờ trôi qua, vách núi phía trước bỗng nhiên biến mất, lại xuất hiện một tấm gương thật lớn chiếu vào mắt, phản xạ ánh sáng mặt trời, cực kỳ tráng lệ và hùng vĩ.

Thì ra nơi này có một vách núi nghiêng, trên vách núi được bao phủ bằng một tầng băng thật dày, mặt băng bóng loáng, trơn nhẵn khó có thể đứng vững, nhìn nó giống như một tấm gương khổng lồ, mà băng này cũng không hề giống với loại băng bình thường, nó ứng với khí hậu lạnh lẽo khủng khiếp ở nơi này mà sinh ra, ngay cả Trọng Tử đã có được thân Thiên ma, cũng cảm thấy khí lạnh xông vào, lạnh run cả người.

Trọng Tử men theo mặt băng trơn nhẵn lên trên sườn núi.

Trên vách băng dài cả nghìn trượng, ở phía trước xuất hiện một thân ảnh màu xanh lơ mờ đang di chuyển.

Đó là một thanh trường kiếm, trên thân kiếm có một người đang đứng, bởi vì người đó mặc áo trắng lại thêm sắc trắng của băng tuyết, nên Trọng Tử không nhìn thấy ngay được.

Phát hiện phía sau có tiếng động, người kia quay đầu lại nhìn.

Trọng Tử có chút bất ngờ, lập tức mỉm cười: “Tôi lấy quả Chúc Dung sao?”

Tần Kha gật đầu.

“Không hay rồi, ta đã quyết tâm nhất định phải có được nó.” Trọng Tử giơ hai cánh tay lên, hai dải lụa thật dài trườn ra như một con rắn, hướng về phía Tần Kha rồi quán lấy y: “Người không cần phải lên đó làm gì.”

Tần Kha không có ý né tránh, chỉ nói: “Muội nhớ đề ý Thực Hồn điều (*).”

* Thực Hồn điều: chim ăn hồn phách của con người.

“Ma làm việc, không cần Tiên phải đến chỉ dạy.” Trọng Tử không chút lưu tình đem Tần Kha đẩy xuống dưới, y lăn vài vòng xuống vách băng.

Núi Bất Chu này quả thật rất kì quái, tựa như một cái Bảo Tháp (*), mỗi lần nghĩ rằng mình đã trèo lên đến đỉnh, thì trên đỉnh núi đó lại mọc ra thêm một đỉnh núi khác, tầng tầng lớp lớp, không biết đến cuối cùng là có bao nhiêu tầng, cứ mỗi lần lên một tầng lại có thêm rất nhiều chướng ngại và càng ngày càng nguy hiểm, nó hoàn toàn xứng đáng được gọi là con đường lên trời.

* Như Lung Linh bảo tháp của Lý Tịnh trong Na Tra, cứ nhảy lên một tầng tháp lại có thêm tầng khác.

P phía trước xuất hiện một hồ nước đen kịt, bề rộng khoảng trăm trượng, đối diện nó là một ngọn núi rất dốc cao chót vót.

Đây là tầng thứ năm, nếu Vong Nguyệt nói không sai thì quả Chúc Dung sinh trưởng ở tầng này, Trọng Tử trầm nghĩ trong đầu, rồi từ trong người lấy ra một cọng lông chim trắng thả lên trên mặt nước, chỉ thấy lông chim bay là đà, vừa dính nước hồ, liền nhanh chóng chìm xuống đáy hồ.

Quả nhiên là nhược thủy (*) sâu đến trăm trượng, ngay cả gió cũng không thể nâng lên nổi, thuật ngự gió không thể thi triển ở đây được.

*Nhược thủy: theo nghĩa của từ thì là nước mềm, nước yếu. Còn hiểu theo nghĩa hiện đại là loại nước không có lực đẩy Archimedes, lông chim còn có thể chìm được, không đủ sức đẩy bất cứ vật gì.

Trọng Tử không chút hoang mang do dự, lấy một con thỏ ngọc từ trong tay áo ra, sau khi tìm được mạch máu của thỏ ngọc nâng dùng hai ngón tay cắt xẹt qua, lập tức có máu tươi chảy ra, Trọng Tử nhỏ từng giọt máu xuống mặt nước, ước chừng được khoảng mười giọt, Trọng Tử liền tác pháp cầm máu lại, tiện tay vứt thỏ ngọc sang một bên.

Thỏ ngọc lăn vài vòng trên mặt đất, lao đảo, lồm cồm bò dậy chạy mất.

Trọng Tử yên lặng lui về phía sau, lặng lẽ quan sát sự biến đổi của mặt nước.

Chỉ trong chốc lát, mặt nước trầm lắng bỗng nổi lên từng đợt gợn sóng, bên dưới mặt nước như có thứ gì đó đang di chuyển, ngay sau đó chợt vang lên một tiếng động, một vật bỗng trôi lên mặt nước.

Đó chính là một con người, cả người đen như mực, giống y như màu đen của nước.

Trọng Tử không chút chậm trễ lập tức tác pháp kéo con người dưới nước kia lên.

Con thủy quái nhỏ ở dưới nước kia là một đứa bé, ngũ quan giống y như con người, chẳng qua chỉ khác ở chỗ làn da nó lại đen thui, giữa các ngón chân có một lớp màng, trong đôi mắt đen lúng liếng kia tràn đầy vẻ sợ hãi, thoạt nhìn rất dễ thương.

Phát hiện bản thân bị mắc mưu, đứa bé khóc oa oa, vùng vẫy thoát ra.

Trọng Tử mỉm cười đem nó ôm chặt vào lòng, rồi chậm rãi ngồi xuống chờ đợi.

Rất nhanh sau đó, trong nước lại trôi lên hai quái thú, một nam một nữ, vẻ mặt lo lắng.

Trọng Tử cũng không nói gì, cõng thất lưng bằng tơ ở bên hông nâng ra, vẫy về phía trước xuôi theo chiều gió, chiếc thất lưng bằng tơ tức khắc kéo dài ra, nâng đưa tay đem một đầu thất lưng tơ bắn về phía hai con thủy quái, chỉ chỉ về phía đối diện.

Hai thủy quái nhìn nhau một lát, sau đó nam quái liền cầm lấy đầu chiếc thất lưng tơ kia rồi bơi qua hướng đối diện, không lâu sau, từ đầu dây bên kia đã truyền đến những rung động, đó là sự phản hồi của nam quái, ý bảo đã sẵn sàng.

Trọng Tử lúc này mới đứng lên, dùng sức để thử xem sự chắc chắn của đầu bên kia, sau khi cảm thấy đã đủ chắc, mới đem đầu chiếc thất lưng tơ bên phía mình cột lên trên một tảng đá lớn, mang theo tiểu quái đang khóc rỉ rả bước lên dây.

Hai thủy quái chăm chăm theo sát phía sau, không ngừng phát ra những âm thanh kỳ lạ an ủi tiểu quái bé nhỏ kia.

Đi được nửa đường, lòng bàn chân Trọng Từ bỗng trầm hẳn xuống.

Trọng Từ đoán được chuyện gì đã xảy ra, rõ ràng là đầu dây phía đối diện đã bị tháo ra. Thuật ngự gió không thể dùng được, khó tránh khỏi việc bị rơi xuống nước, lúc này chỉ còn cách mau chóng lui lại.

Trong nháy mắt, Trọng Từ đã phản ứng lại, trong đôi mắt phượng sắc bên kia bắt đầu dâng lên một luồng sát khí dày đặc.

“Muốn hại ta sao, đây chính là kết cục đấy!” Trọng Từ cười lạnh, đồng thời bàn tay nhỏ bé mềm mại bóp chặt cổ tiểu quái, sau đó vung tay lên giữa không trung, ném nó về phía xa xa.

Đứa bé ngã thật mạnh xuống đất, có lẽ không còn khả năng sống sót, hai thủy quái rú lên đau thương, sau đó bỏ nhào về phía nàng.

Trọng Từ cười khinh miệt, hóa khí thành kiếm, trong chốc lát máu đen văng khắp nơi, thi thể của hai thủy quái dần chìm xuống nước.

Sau tiếng kêu thảm thiết của hai thủy quái, vô số các thủy quái khác từ dưới nước trồi lên.

“Muốn báo thù sao?” Trọng Từ thấy chiếc thắt lưng tơ đang bắt đầu chùng xuống, cũng không hấp tấp, đang định tác pháp, bỗng nhiên bên cạnh nàng xuất hiện một luồng sáng màu xanh lam, ngay sau đó, một bàn tay đưa ra ôm lấy thắt lưng nàng, đem nàng ra khỏi chiếc thắt lưng tơ.

Thần kiếm Bát Hoang từ thời thượng cổ giờ đang nằm trên mặt nước dài cả trăm trượng, nó như một cây cầu dài màu xanh lam.

Trên áo trắng thấm đẫm những vết máu loang lổ, có lẽ là vết thương do cú ngã vừa rồi lúc ở vách băng để lại, nhưng cánh tay đang ôm Trọng Từ thì rất mạnh mẽ, ôm chặt lấy nàng, mang theo nàng đi chuyển rất nhanh.

Trọng Từ không phản kháng lại.

Một tiếng khóc nỉ non vô cùng chói tai bỗng nhiên vang lên, bên tay kia của y đang túm lấy tiểu quái mà nàng ném đi lúc này.

Kiểm khí của Bát Hoang thần kiếm quả thật rất sắc bén, các quái thú vừa đến gần thân kiếm, lập tức bị rách da chảy máu, chúng rú lên những tiếng kêu thảm thiết rồi lần tránh.

Không lâu sau, hai người đã đến được bờ bên kia, Tàn Kha lúc này mới buông nàng ra.

Trọng Từ nói: “Người nghĩ ta và người mà phải sợ bọn chúng sao?”

Tàn Kha đem tiểu quái thả vào nước, không trả lời câu hỏi của nàng.

“Không hổ danh là đệ tử Tiên môn.” Trọng Từ cười yếu ớt: “Đây chính là kết cục của bọn chúng, do bọn chúng không biết tự lượng sức mình.”

“Tiểu quái đó với muội rất giống nhau.”

“Bởi vì nó không đủ mạnh mẽ, cho nên sớm hay muộn cũng phải thay đổi thôi. Đây mới chính là bản thân ta.”

“Muội hãy giúp ta lấy quả Chúc Dung.”

“Xem như trả ơn cho người sao?”

Tàn Kha vẫn không trả lời nàng, kéo nàng bước đi, bàn tay đó rất ấm áp, Trọng Từ vội vàng rút tay lại.

Tàn Kha nhìn nàng, nói: “Nơi này không có ai, muội... có thể vẫn đối xử với ta như trước đây được mà.”

“Tiên và Ma có thể bình yên mà chung sống với nhau sao?” Trọng Từ lắc đầu, thản nhiên nói: “Người thấy đấy, kẻ nào mềm lòng trước, chính là kẻ sẽ bị thương tổn, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đâu.”

Tàn Kha trầm mặc một lát, gật đầu: “Đi thôi.”

Phía trước là vách núi đen cao vạn trượng, trên nửa vách núi bên kia có một gốc cổ thụ rất lớn cao đến tận trời, cả tàng cây bao phủ một màu vàng kim, khác biệt hẳn so với cây cối xung quanh, màu vàng trải dài dập dờn, bông bênh như sóng nước, trên đó thỉnh thoảng lóe ra một thứ ánh sáng màu xanh. Hai người đứng trên Bát Hoang kiếm, bay đến giữa không trung cẩn thận quan sát, phát hiện ra đó là một loại quả màu xanh biếc, rất nhỏ, kích cỡ như một quả trứng chim bồ câu, lại trong suốt như ngọc bích.

Trọng Từ nói: “Vậy đây là quả Chúc Dung sao?”

Tàn Kha nói: “Quả Chúc Dung sau khi chín, nếu có người đến hái nó, Thực Hồn điều sẽ xuất hiện ngay.”

Trọng Từ lúc trước có nghe Vong Nguyệt nói qua, tất cả các linh vật trong trời đất này đều được các dị thú hoặc yêu cầm bảo vệ, con vật bảo vệ quả Chúc Dung này chính là Thực Hồn điều, theo truyền thuyết thì con chim này cực kỳ hung ác, chuyên mổ lấy hồn phách của người đến trộm quả, rất ít

người có thể bình yên mà thoát khỏi nó. Công dụng lớn nhất của quả Chúc Dung này chính là tu bổ hồn phách, người bình thường hồn phách đã có thân thể che chắn, ngay cả khi bị hao tổn, việc chữa trị cũng không khó khăn lắm, vì thế nếu chỉ là những thương tổn bình thường thì không ai dám mạo hiểm đến vậy, để tránh việc hái quả không thành ngược lại còn phải gánh lấy kết cục hồn phách của bản thân cũng chẳng còn.

“Nam Hoa có người xảy ra chuyện sao, là ai mà lại khiến người phải mạo hiểm đến vậy?” Trọng Từ thuận miệng hỏi, đồng thời khẽ vung tay áo lên, hái một quả Chúc Dung cách đó không xa.

Quả Chúc Dung nho nhỏ vừa rời khỏi cành, đã nghe thấy một tiếng kêu thê lương vang lên, âm thanh kia xuyên qua tai khiến da đầu người ta phải run lên, ngay sau đó là một bóng đen từ phía trước lao tới, tốc độ cực nhanh, thậm chí không kịp nhìn thấy rõ được hình dáng. May mà Tần Kha đã có chuẩn bị trước, Bát Hoang thân kiếm mang theo hai người lập tức lộn nhào một cái bay theo hình chữ chi (*), hướng xuống mặt đất, mới có thể tránh được sự tấn công bất ngờ này.

* Là chữ này đây: 之.

“Nhanh quá!” Trọng từ giật nảy mình, không dám khinh thường nó nữa, nàng đang muốn thiết kế kết giới che chắn hai người.

“Vô ích thôi.” Tần Kha đưa tay ra nhanh chóng ngăn cản.

Thực Hồn điều kia tựa như một u linh chốn cổ mộ, chỉ thấy bóng chứ không thấy hình, tốc độ nhanh kinh hồn, trong chớp mắt đã lên ra phía sau Trọng Từ, may mắn Trọng Từ nhanh nhạy, lách mình tránh đi.

Bát Hoang thân kiếm trong nháy mắt liền biến đổi dài ra nhanh chóng, hướng về phía bờ hồ bên kia, nó lại lần nữa bắc ngang qua nhược thủy tạo thành một cây cầu.

Tần Kha quát khẽ: “Đưa nó cho ta!”

Trọng Từ đang bị Thực Hồn điều truy đuổi đến mức khó có thể thoát thân, vài lần đã rơi vào hiểm cảnh, nghe thấy Tần Kha nói thế, theo bản năng liền lao đến trước mặt Tần Kha, ném quả Chúc Dung cho y. Thực Hồn điều thấy thế, lập tức thay đổi mục tiêu công kích, không còn quán lấy Trọng từ nữa, mà lao về phía Tần Kha.

Tạm thời có thể thoát thân, Trọng Từ không nghĩ ngợi gì liền hóa ma khí thành một thanh kiếm, chém về phía Thực Hồn điều, ai ngờ con chim kia rất linh hoạt, căn bản là không thể làm gì được nó.

Không có thời gian nói chuyện, Tần Kha bèn phát tay bảo nàng đi trước, bỗng nhiên nghe thấy bên tai có tiếng cười nhẹ nhàng, ngay sau đó cổ tay tê dại, quả Chúc Dung kia đã bị cướp đi.

Trọng Từ bước lên cây cầu xanh lam, lướt đi như tên bắn về phía bờ bên kia.

Thấy nàng muốn chạy trốn, Thực Hồn điều tức giận điên cuồng, hét lên những tiếng chói tai bay vút lên trời rồi lao thẳng xuống dưới.

Cảm thấy phía sau mình đằng đẵng sát khí, Trọng Từ thầm nghĩ phen này không xong rồi, nhưng nàng lại không thể ngự gió trên mặt nhược thủy, xem ra lần này khó có thể né tránh con chim kia, với tình thế đang vô cùng nguy cấp, Trọng Từ đành phải cắn răng, ngưng tụ toàn bộ ma lực thiết lập kết giới.

Ầm! Thực Hồn điều bị kết giới đánh bật, văng ra xa.

Trong cơ thể Trọng Từ, khí huyết bị chấn động, nàng cuối cùng đã hiểu được vì sao Tần Kha lại nói là vô dụng thôi. Thực Hồn điều này chính là yêu thú thời thượng cổ, sức mạnh của nó, yêu quái bình thường không thể sánh bằng, may mắn bản thân nàng đã tu thành Thiên Ma, có được ma lực cao cường, mới có thể miễn cưỡng đỡ lấy một đòn công kích của nó, đổi lại nếu chỉ là một người bình thường khác chắc chắn đã bị thương rất nặng.

Nếu còn tiếp tục chậm trễ thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Trọng Từ bất chấp tất cả, toàn lực hướng về phía bờ bên kia.

Mở một lần mà không phá được kết giới, con chim kia lại càng điên cuồng hơn, tiếp tục lao xuống, mở mạnh thêm lần nữa.

Lần thứ hai Trọng từ còn có thể chống đỡ được, nhưng đến lần thứ ba, nàng không chống đỡ nổi nữa, kết giới bị phá hủy, cả người bị một lực mạnh mẽ đánh vào, khiến nàng ngã sấp về phía trước.

Không cảm thấy đau như trong tưởng tượng, lưng Trọng từ bỗng nhiên bị thứ gì đó kéo lại.

“Đi mau!”

Nơi đây cách bờ bên kia không còn xa lắm, Trọng từ không kịp hỏi gì, vội vàng ngồi dậy đỡ Tần Kha lên, hai người toàn lực chạy về phía trước.

Vượt qua mặt hồ, hai người lên tới bờ bên kia, Thực Hồn điều bị hạn chế phạm vi nên không thể tiếp tục đuổi theo, đành phải hướng về phía này gào thét một lúc, rồi xoay người bay đi.

Hoàng sợ một hồi, hai người đều ngã ngồi xuống đất, Bát Hoang thân kiếm trở về nguyên dạng, được thu hồi trong tay Tần Kha. Ngồi trên mặt đất, khuôn mặt của Tần Kha trắng bệch không còn chút máu.

“Người đã bị Thực Hồn điều khiển, hồn phách nhất định bị tổn hại.” Trọng Tử không chút do dự, đem quả Chúc Dung nhỏ trong tay đưa đến bên miệng đứt cho Tần Kha.

Tần Kha cũng không từ chối, hé miệng ngậm lấy.

Tổn hết bao nhiêu sức lực để lấy được, cuối cùng lại khinh địch thành ra nông nỗi này, sự việc bỗng chốc hóa thành một trò khôi hài. Cũng may Trọng Tử vốn chỉ muốn đi dạo một chút, không thực sự muốn ăn quả Chúc Dung, nên cũng không lấy làm thất vọng cho lắm, đổi lại là người khác, không biết sẽ thất vọng đến mức nào.

“Cho dù hồn phách bị tổn thương, Tiên giới cũng có biện pháp chữa trị khác, tại sao người lại phải đến đây tìm nó làm chi?” Trọng Tử nhún mày: “May mà người đã sớm tu thành Tiên cốt, nếu không thì...”

Lời nói còn chưa hết, cả người Trọng Tử bỗng nhiên ngã đổ sang một bên.

Nàng rơi vào một vòng ôm xa lạ, đỉnh đầu có một bóng người nhanh chóng đổ xuống, ngay sau đó, nàng cảm thấy trên đôi môi có cảm giác lạnh lẽo, ướt át, nàng bắt ngờ bị người nào đó dùng môi của mình che kín lại.

Trọng Tử kinh ngạc, theo bản năng muốn mở miệng nói chuyện, lập tức có một dòng nước quả mát ngọt rót vào trong miệng.

Thì ra quả Chúc Dung này là báu vật hiếm có trên đời, vừa vào miệng liền tan ra, Tần Kha tuy rằng ngậm lấy quả này trước mặt nàng, nhưng lại không nuốt xuống, giờ phút này, y lại đứt hết cho nàng.

Trọng Tử muốn phản ứng lại, nhưng cả người lại không động đậy được.

Nước quả đã chậm rãi chảy xuôi xuống cổ họng nàng, nhưng Tần Kha vẫn chậm chạp, chưa chịu nâng mặt rời khỏi nàng.

“Nha đầu xấu xí.” Giọng nói mơ hồ, như là tiếng gió vọng lại.

Ma sát, mát nhẹ, đôi môi lạnh như băng đó dường như cũng mang theo một chút độ ẩm, động tác rất nhẹ, nâng niu như sợ làm tan vỡ một thứ gì đó, nhưng mà đôi môi kia vẫn chưa chịu rời khỏi, cứ giữ nguyên tư thế như vậy.

Vòng ôm mạnh mẽ chợt nói lỏng, Trọng Tử vẫn lẳng lặng nằm đấy, nhìn khuôn mặt đang gần nàng trong gang tấc.

Đôi mày dài như đao, mi mắt hạ xuống, khuôn mặt hoàn mỹ không một chút khiếm khuyết, nhưng sắc mặt giờ đây lại tái nhợt như tuyết trắng, thoát nhìn rất lạnh lùng, thế nhưng bên môi, mơ hồ có thể nhìn thấy một ý cười rất nhạt.

Nàng chưa bao giờ đề phòng y.

Trầm mặc một lát, Trọng Tử chậm rãi thoát khỏi vòng ôm của Tần Kha, đem Tần Kha đang hôn mê gói lên đùi nàng, sau đó kiểm tra vết thương trên người y, rồi truyền linh khí của mình cho y.

Trên núi cao, đêm tối buông xuống nhanh, không có ánh trăng chiếu rọi, trong bóng đêm hai người ôm nhau nằm dưới một tảng nham thạch.

Cách nơi này không xa có một vùng đất rất nóng, Trọng Tử sợ Tần Kha bị cảm lạnh sẽ làm nặng thêm vết thương, vì thế cố ý đưa Tần Kha đến nơi này, mượn luồng khí nóng tại vùng đất kia xua đi cái lạnh giá của trời đêm, lại có nham thạch chắn bớt gió lạnh. Dù sao hồn phách Tần Kha cũng đã bị hao tổn, ngay cả khi có dùng Trì Dũ Thuật để cứu chữa, thì nguyên khí vẫn bị thương tổn rất lớn, sự đau đớn khi hồn phách chịu một lực công kích mạnh xé rách như thế, lại càng khó chịu đựng nổi.

Y tới đây để giúp nàng lấy quả Chúc Dung sao? Bởi vì y biết nàng lấy thân tuần kiếm. Nhưng mà y làm như vậy, cuối cùng cũng có ý nghĩa gì nữa đâu. Nàng đã sớm không còn là ‘nha đầu xấu xí’ năm nào rồi.

Phát hiện Tần Kha có cử động, Trọng Tử cúi đầu xuống hỏi: “ Tỉnh rồi sao?”

Tỉnh thần Tần Kha có vẻ khá hơn một chút, ngồi dậy: “Ta không sao đâu.”

“Hồn phách của người đã bị Thực Hồn điều khiển gây thương tổn rồi.”

“Ta vẫn còn thân thể này, lại có Tiên cốt, sau một thời gian có thể tự lành lại được.”

“Người đã cứu ta, ta cũng đã cứu người, ta cũng chẳng ham hố gì quả Chúc Dung này, ta sẽ không biết ơn người đâu.”

“Ta biết.”

“Ta đi trước đây.” Trọng Tử định đứng lên, thì bị một bàn tay giữ chặt lại.

“Đợi đến khi bình minh lên muộn hãy đi, có được không?”

“Ta đã lấy thân tuần kiếm, trước mặt đã không còn con đường nào khác cho ta nữa rồi, trừ khi ta chết.” Trọng Tử lạnh lùng nói: “Người làm việc này,

cũng giống như bọn họ, là muốn ép ta sao?”

Tần Kha không nói gì, kéo nàng vào lòng.

Trọng Tử mặt không đổi sắc, nhắm mắt lại.

Thật quá châm chọc mà, ở trong lòng người nàng yêu nhất, nàng lại bị sát khí tỏa ra từ người đó làm chấn động, đồng thời nàng cũng cảm nhận được sự dẫn dắt, giằng dụa của hắn giữa việc giết hay không giết nàng; nhưng mà nằm trong lòng người khác, bây giờ là Tần Kha, còn có Thiên Chi Tà và Trác Hạo, thậm chí cả Cửu U nữa, nàng lại có thể cảm thấy bình yên hơn rất nhiều so với hắn.

Giờ đây nàng phải nằm mơ thấy giấc mộng thế nào đây?

.....

Trong giấc ngủ mộng lung, nàng nghe thấy bên tai có một giọng nói nhỏ nhẹ: “Ngày ấy Thanh Hoa cung cầu hôn muội, nha đầu xấu xí à, muội có biết không, ta đã rất tức giận.”

Tiểu công tử tuổi trẻ trầm tĩnh, nghênh khuôn mặt nhỏ nhắn mà mắng nàng ‘Nha đầu xấu xí’. Thế nhưng vào thời điểm nàng bị người khác chế nhạo, bị bắt nạt, y lại kéo nàng ra sau lưng mà bảo vệ, ngoại trừ đại thúc ra, y là người thứ hai nguyện ý bảo vệ nàng.

Nhưng mà, sau khi y trở thành sư huynh của nàng rồi, ấn tượng của y trong mắt nàng lại dần nhạt đi, thậm chí còn không bằng Trác Hạo, trong trí nhớ của nàng, y lúc nào cũng bé quan.

Trọng Tử âm thầm cười khổ trong mộng.

Vì sao? Vì sao huynh lại luôn luôn bé quan, vì sao huynh không cho ta thời gian để yêu huynh chứ?

Đêm ở ma cung dài hơn ban ngày, nên theo thói quen Trọng Tử tỉnh dậy khi trời đã rất trễ, Tần Kha vẫn duy trì tư thế ôm nàng như tối qua, ánh mắt y nhìn về phía xa xa, trên hàng mi dài hình như còn đọng lại những giọt sương li ti, không biết là do y tỉnh sớm, hay là cả đêm qua vẫn không hề ngủ.

Trọng Tử không hỏi gì, chỉ lẳng lặng nằm đấy.

Một hồi lâu sau, Tần Kha chậm rãi buông nàng ra: “Muội tỉnh rồi sao?”

Trọng Tử đứng dậy rồi vươn tay kéo y lên, hai người cùng nhau xuống núi.

“Muội không thể rời khỏi Ma cung sao?”

“Ngươi sẽ theo ta nhập ma sao?”

Tần Kha không trả lời.

“Tôi đây được rồi.” Trọng Tử nhìn vào mắt y: “Ngươi là tiên, là đồ đệ mà Chương giáo Nam Hoa hãnh diện nhất, đừng làm cho sư phụ ngươi phải khó xử. Ta đã là Hoàng hậu của Ma cung, không thể quay về Tiên giới nữa rồi, rời khỏi Ma cung, ta cũng không còn nơi nào để đi nữa.”

Tần Kha nắm chặt tay nàng: “Chúng ta cứ ở lại nơi này không được sao?”

Trọng Tử im lặng một lát, sau đó nở nụ cười: “Bọn họ sẽ tìm thấy chúng ta thôi.”

Vừa dứt lời, quả nhiên từ xa đã vọng tới tiếng nói chuyện của vài người.

“Là người của Nam Hoa.” Trọng Tử ngược đôi mi dài lên: “Nhìn thấy ta và ngươi đứng bên nhau, bọn họ có nghĩ là ngươi rời bỏ Tiên môn không? Ma và Tiên không nên có quan hệ, dính dáng gì với nhau, nếu động tình sẽ không có kết cục tốt, lần sau gặp ngươi ta sẽ không lưu tình. Nếu ngươi thật sự không muốn ta chết, thì đừng làm những việc như thế này nữa, hãy quên ‘nha đầu xấu xí’ đi, như vậy, đối với ngươi và ta, có lẽ đều là chuyện tốt.”

Tần Kha nói: “Mấy ngày nay Tôn giả vẫn thường bé quan.”

Trọng Tử không thêm đề ý: “Hắn muốn nhanh nhanh tu luyện cho xong, để tỉnh lọc ta và giết chết ta mà.”

“Người bị tẩu hỏa nhập ma, cho nên mới quên mất muội, muội đừng để ý.” Luồng sáng xanh hiện ra, Bát Hoang thần kiếm bay ngang đến trước mặt, Tần Kha bước lên kiếm, cũng không quay đầu lại nữa, hướng về tiếng người ở phía xa xa mà đi.

Tẩu hỏa nhập ma sao? Trọng Tử cười mỉa mai.

“Hoàng hậu, nàng nên trở về rồi.” Sau lưng nàng truyền tới một giọng nói đau buồn, xót xa.

Trọng Tử giật mình, quay người nhìn lại: “Vong Nguyệt?”

“Tên của ta, trong Ma giới không có ai biết cả.”

“Người vẫn đi theo ta sao?”

“Làm sao ta có thể để nàng một mình mạo hiểm được chứ.” Trong chớp mắt Vong Nguyệt đã đến bên cạnh nàng: “Quan tâm đến sự an toàn của thể tử, đó là trách nhiệm của kẻ làm phu quân như ta đây.”

Trọng Tử nói: “Hay nên nói là người quan tâm đến phong ấn của Thiên Ma Lệnh thì đúng hơn nhỉ?”

“Hoàng hậu nói như thế, thật làm ta thất vọng, ta nghĩ những biểu hiện gần đây của ta với nàng cũng rất tốt mà.” Vong Nguyệt bước đến, vòng tay ôm lấy Trọng Tử.

Trọng Tử tránh đi: “Ta tự đi được rồi.”

Nàng đã nhanh, bàn tay kia còn nhanh hơn, không biết làm sao y đã đặt tay bên eo nàng, nhanh chóng đem nàng ôm vào một vòng ôm lạnh lẽo, siết chặt vào lòng, sau đó đưa tay vòng ra sau chân nàng nhắc bổng nàng lên.

“Nàng ở trong lòng kẻ khác ngủ một đêm, giờ lại muốn từ chối phu quân ôm ấp nàng sao?”

“Buông tay ra!” Trọng Tử không biết vì sao rất bức mình, trợn mắt lên, giẫy dụa: “Người...”

Tức giận sinh ra Ma khí, sương khói bốn phía bị kích động tung lên mù mịt, ai ngờ Vong Nguyệt vẫn không bị sao, ôm nàng ngự gió mà đi, ma lực đánh vào người y như đá chìm đáy bể, y vẫn không hề hấn gì.

Làm việc cản trở, không bộc lộ tài năng, Trọng tử đã sớm dự đoán được y che giấu thực lực của mình, nhưng mà trước sự việc vừa xảy ra, vẫn khiến nàng không nhận được mà như hít phải một ngụm khí lạnh, lửa giận ngút trời biến mất không còn thấy bóng dáng, tầm hơi.

“Người mạnh như thế, đã sớm tu thành Thiên Ma mới đúng chứ!”

Khỏe môi cong cong lộ ra một tia ngạo mạn, Vong Nguyệt thậm chí không thèm cúi đầu nhìn nàng, trầm giọng cười, nói: “Ma giới chỉ cần có một Thiên Ma là đủ rồi.”

Hơi thở tà ác như thủy triều vọt tới, vây lấy cả người Trọng Tử, nàng chỉ còn cách ngấp chìm trong đó, hai cánh tay kia tựa như sợi dây thừng vận mệnh, trói nàng lại thật chặt, không thể động đậy được dù chỉ một chút, chạy không thoát, tránh xa cũng không được.

Trọng Tử mỉm cười vô lực, dần dần thả lỏng, buông tay xuống để mặc tất cả.

Hết chương 53

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 54: Tuyết đau thương

Trời đông giá rét, bên ngoài thành Thủy Nguyệt tuyết phủ trắng xóa. Từ khi Thiên ma hiện thế cho tới nay, đất trời gió mây bốn mùa đều bị đảo lộn. Ở nhân gian hiện tượng này còn rõ ràng hơn nữa, liên tục trong hai năm, mùa đông đều kéo tới sớm hơn và dài hơn thường lệ, mới tháng tám mà tuyết trắng đã bắt đầu bay đầy trời, chỉ vừa bước qua tháng chín, gió bắc đã càn quét khắp mọi ngõ ngách, trên mặt đường lúc nào cũng bị một lớp tuyết dày gần hai thước bao phủ. Nơi nơi là những bước chân xiêu vẹo nghiêng ngã, không biết mùa đông năm nay đã có bao nhiêu người chết đói rồi.

Trên ngàn dặm tuyết trắng trải dài, chợt hiện ra một bóng dáng hết sức bất mắt.

Mũi chân nhẹ nhàng chạm lên nền tuyết trắng, thuận theo làn gió cuốn đi, đạp trên mặt tuyết trắng ngần không một tiếng động.

Mái tóc dài hoa mỹ tung bay trong gió càng làm nổi bật sự trắng trong thuần khiết của tuyết, tuyết càng trắng mái tóc lại càng đỏ đến chói mắt.

Y phục màu đen mềm mại tung bay trong gió, nhìn nàng giống như một viên ngọc quý tỏa ra ánh sáng loá mắt, lại như một mảnh ngọc bội chiếu rọi sáng rực lên, phong thái tự do thoải mái, tự do tự tại không hề bị thứ gì ràng buộc, cả người nàng chính là một làn gió thom xinh đẹp mang nhiều màu sắc đang nhảy múa, đem cả đất trời rộng lớn này biến thành sân khấu cho nàng biểu diễn.

Trên sườn núi cũng có một nữ tử khác, có lẽ là một thiếu phụ, trên người khoác một chiếc áo choàng bằng lụa tơ tằm mềm nhẹ như mây, sang trọng quý phái, bàn tay mềm mại, những ngón tay thon dài, đẹp đẽ đang cầm một giỏ hoa mai đỏ, giữa mi tâm hiện lên một nốt màu đỏ bồng, thấp thoáng bóng dáng của một mỹ nhân.

Làn gió xoáy nhiều màu vurun từ xa đến gần, chỉ trong chớp mắt, ma nữ yêu diễm đã đứng đối diện trước mặt thiếu phụ kia.

"Là người?" Trọng Từ cảm thấy có chút ngạc nhiên.

"Người đã đến rồi, " Mẫn Tổ Thu rũ mắt xuống, "Ta nghe bọn họ nói, người thường tới nơi này."

Trọng Từ cũng không kiêng kị gì, chậm rãi nhẹ nhàng đi tới trước mặt nàng ta.

Nhìn thoáng qua nữ tử có vẻ như dịu dàng, vô hại này, mấy ai nghĩ được rằng cô ả lại là kẻ sau lưng bí mật đưa tin, mượn dao giết người, tâm địa ác độc, chuyện này dù nói một cách nghiêm túc cũng khó mà tin được. Đáng tiếc dù có tính kế thâm độc tới mức nào thì cuối cùng vẫn không thể có được thứ mình mong muốn. Tận mắt nhìn thấy Trác Hạo chạy khắp nơi bảo vệ cho Trọng Từ, tận mắt nhìn thấy phu quân của mình đối với một nữ tử đã chết nhưng nhớ mãi không thể quên được, trong lòng Mẫn Tổ Thu chắc chắn chất chứa rất nhiều oán hận, cũng rất không cam lòng. Rốt cục, đến ngày Trác Hạo hoàn toàn đoạn tuyệt với nàng ta, thì đó cũng đã là giới hạn chịu đựng của nàng ta rồi, vì thế từ nay về sau không cần phải giả bộ nữa, cũng bởi vì ghen tuông mà nàng ta đã ra tay quá nặng với Chức Cơ.

Trọng Từ nói: "Người có biết ta sẽ đối xử với người thế nào không?"

"Ta biết, ta đang đợi người," Mẫn Tổ Thu siết chặt những ngón tay của mình lại như muốn găm sâu vào da thịt, thấp giọng nói, "Năm đó, là ta cố ý thả phong thanh để dẫn dụ người đi cứu Vạn Kiếp, muốn mượn tay Ngu chương giáo để xử trí người. Bây giờ, vì chuyện này chàng đã không thêm để ý đến ta, suốt ngày chỉ bẻ quan với luyện công không thôi."

"Người cho rằng nói như vậy, ta sẽ bỏ qua cho người sao?"

"Nếu như ta đã dám đến đây, đương nhiên sẽ không sợ chết, người không muốn giết ta để báo thù sao? Mau ra tay đi."

Trọng Từ mặc kệ Mẫn Tổ Thu, lập tức xoay người bước đi.

Mẫn Tổ Thu liền giữ chặt nàng lại, "Tôn giả người..."

Trọng Từ vừa nghe thấy chợt ngừng bước chân lại theo bản năng, chỉ trong nháy mắt, chợt cảm thấy một cảm giác mát lạnh từ cánh tay bay vọt vào người, cảm giác mát lạnh quen thuộc này len lỏi vào cơ thể nàng như có một sợi dây mềm mại, nhẹ nhàng như tơ không ngừng buộc chặt hồn phách của nàng.

Thì ra Mẫn Tổ Thu giấu Khóa Hồn Ti ở trong giỏ hoa mai, ả ta vừa ra tay xong lập tức vứt bỏ giỏ hoa kia, nhanh chóng lui về phía sau.

"Ta đã là Thiên ma, người cho rằng chỉ một cái Khóa Hồn Ti nhỏ nhoi này mà có thể khống chế được ta sao?" Trọng Từ cười lạnh, lập tức dùng tốc độ nhanh hơn xuất hiện trước mặt Mẫn Tổ Thu, đưa tay lên siết chặt lấy cổ của cô ả, "Ta không muốn giết người nhưng người lại tự mình tìm đến cái chết!"

"Người không giết ta, là vì nể mặt chàng sao?" Khuôn mặt Mẫn Tổ Thu trắng bệch như sương khói, giọng cười thâm trầm, cắn răng nói, "Ta không cần! Tốt nhất người nên giết ta đi!"

Trọng Từ thản nhiên nói: "Người cho rằng ta không dám?"

Mẫn Tổ Thu hừ nhẹ, không nói gì.

Thật ra Trọng Từ cũng không hận nữ tử trong lòng chất chứa đầy ghen tị này, ấn tượng của nàng đối với nàng ta cũng không sâu đậm lắm, gần như chỉ giới hạn trong sự dịu dàng của nàng ta khi mới gặp mặt lần đầu và sự mạnh mẽ khi nàng ta đánh nhau với Chức Cơ tại đại hội tiên môn, càng về sau thì nàng ta chỉ là một cái bóng vô cùng mờ nhạt, chỉ thoáng qua trong chớp mắt rồi tan biến đi, lần này nếu nàng ta không chủ động tìm đến thì Trọng Từ gần như đã quên cái người gọi là 'kẻ thù' này.

Nàng ta không phải là hung thủ, chỉ trợ giúp thôi, những việc nàng ta làm vừa lúc đưa ra cho tiên môn một cái cớ để giết nàng. Nàng ta ghen tị với nàng, chỉ vì Trác Hạo cho nên mới một lòng muốn nàng biến mất khỏi cõi đời này, nhưng nàng ta quên rằng trên đời này, đã làm chuyện xấu dù có giấu kín đến mấy thì sớm hay muộn cũng sẽ bị vạch trần, sớm hay muộn cũng đều phải trả giá thích đáng. Nàng ta chỉ không ngờ được rằng một chiêu này của nàng ta lại tạo ra kết quả ngược lại làm cho phu quân của nàng ta chán ghét và bỏ bê mình, điều này vạn vạn lần nàng ta cũng không dự đoán được. Nay nàng ta liều mạng muốn làm tổn thương tới tình địch, chắc chắn là cảm thấy sống không còn ý nghĩa gì nữa, đã như vậy sao nàng không giúp nàng ta giải thoát luôn đi!

Bàn tay của Trọng Từ bắt đầu dùng sức, những ngón tay siết chặt lại.

Đôi mắt xinh đẹp của Mẫn Tổ Thu trừng trừng nhìn thẳng vào Trọng Từ, trong đó hiện rõ sự oán hận không hề che dấu, Mẫn Tổ Thu hung hăng nói: "Tất cả đều tại người! Tại sao người không chết đi? Ta và Trác Hạo ca ca đã quen biết nhau từ thuở nhỏ, chàng yêu ta và cũng bảo vệ cho ta nhất, không có sự xuất hiện của người thì chúng ta đã là một đôi vợ chồng ân ái! Dựa vào cái gì mà một kẻ xuất hiện sau như người lại làm cho chàng thích người nhiều như vậy, người vừa xuất hiện đã khiến chàng say đắm như vậy, vì người, chàng đã chẳng muốn nói với ta dù chỉ một câu nữa rồi! Người chết thì cũng đã chết rồi, vì sao còn quay trở lại làm gì? Ta... Ta hận không thể làm cho người hồn phi phách tán!"

Cảm giác được sự khó thở ngày một tăng thêm, nốt đỏ giữa hai hàng mi của vị mỹ nhân kia nhìn càng thêm chói mắt hơn.

Mẫn Tổ Thu dốc hết toàn bộ sức lực cười thật ác độc, "Giờ người đã trúng Khóa Hồn Ti rồi, nếu người làm tổn thương người khác bao nhiêu thì sẽ tự

làm bản thân bị thương bấy nhiêu! Ngươi giết ta đi! Giết ta đi!"

Thật bất ngờ, Trọng Từ không hề bị nàng ta chọc giận mà ngược lại càng bình tĩnh hơn, lạnh lùng nhìn nàng ta.

Một nữ tử bị ghen tị và thù hận vây quanh, rốt cuộc là tiên nữ hay là ma nữ?

Có thể toàn tâm toàn ý đi hận một người như vậy, cũng cần phải có nghị lực rất lớn đó chứ. Nhưng thật đáng buồn là, trong mắt ả ta cái nhân vật chính đáng giá để ả ta hận kia lại chỉ xem ả ta như một diễn viên phụ mờ nhạt, diễn một vai quá nhỏ chỉ để cho có mà thôi.

"Đã thương người bao nhiêu thì sẽ làm tổn thương chính mình bấy nhiêu, ngươi nghĩ như vậy đúng không. Nhưng thật đáng tiếc, ta không đã thương người khác thì người khác làm sao có cơ hội tổn thương đến ta được, trước sau gì cũng đều bị tổn thương, ngươi cho rằng ta thực sự để ý đến ngươi hay sao?" Trọng Từ buông nàng ta ra, mỉm cười thản nhiên nói, " Vì sao ta phải giết ngươi? Mẫn Tổ Thu, không có ai thích thú khi có vợ là một người đàn bà độc ác cả. Ngươi dùng thủ đoạn hại ta, nhưng thật đáng tiếc người huynh ấy thích vẫn là ta, với ngươi huynh ấy chỉ có sự chán ghét, sau này huynh ấy sẽ không gặp ngươi nữa, ngươi vĩnh viễn cũng không chiếm được trái tim của huynh ấy đâu. Ta muốn giữ lại mạng sống của ngươi, nhìn ngươi sống trong nỗi đau khổ..."

Để phá hủy triệt để đối thủ có rất nhiều biện pháp, không nhất định phải là chết.

Vết sẹo lâu năm lại một lần nữa bị đâm cho rướm máu, Mẫn Tổ Thu quả nhiên cười không nổi nữa, hét lên: "Câm miệng!"

"Ta giữ lại mạng sống của ngươi, nhìn ngươi sống một ngày là phải trải qua sự đau khổ một ngày, trả thù như vậy chẳng phải so với giết ngươi càng sáng khoái hơn sao?" Người trước mặt nhanh nhẹn xoay tròn hai vòng, những mảnh tuyết trắng xung quanh bay lên, tựa như vũ công đang biểu diễn một điệu múa đẹp nhất, nhưng giọng nói lại lộ ra một sự tà ác vô cùng, mang theo một sự dụ hoặc kỳ lạ, "Ngươi không nhìn thấy sao? Cho dù ta có nhập ma, huynh ấy đối với ta vẫn một mực chung tình? Đáng giận quá nhỉ? Ghen tị quá đi nhỉ? Có phải muốn giết người hay không? Đáng tiếc ngươi không giết được ta, hận thì..."

Bị nàng nói trúng tâm tư, lại càng bị thái độ của Trọng Từ làm cho sợ hãi, Mẫn Tổ Thu luống cuống lui về phía sau, "Ngươi... đang nói cái gì đó?"

"Ngươi còn không rõ sao?" Trọng Từ bước tới gần nàng ta, khẽ thở dài thật sâu, dường như trong đó mang theo sự đồng tình vô hạn, "Ngươi tu không phải là tiên đạo, ma đạo mới là nơi ngươi nên bước vào."

Mẫn Tổ Thu rốt cục cũng để lộ ra sắc mặt cực kỳ kinh sợ, hét lên, "Ngươi nói vậy!"

"Ngươi vốn có tâm ma cho nên mới cảm thấy khó khăn, ghen tị, phẫn nộ, lại là người âm mưu thâm độc, lòng dạ hẹp hòi, ngươi đã sớm không còn là tiên nữa rồi, ngoài những thứ này ra, ngươi còn có gì nữa đâu? Hiện tại tất cả mọi người đều biết ngươi âm hiểm, đều đang chê cười ngươi là người đàn bà chanh chua, Trác Hạo sẽ không để ý đến ngươi nữa đâu, ngươi đã trắng tay rồi."

"Chính ngươi mới là kẻ trắng tay, Trác Hạo ca ca chỉ giận đối với ta thôi!"

"Vậy sao?" Đôi mắt màu đỏ sậm chứa đầy những nét cười nhộn nhạo yêu dị, Trọng Từ cúi xuống nhìn Mẫn Tổ Thu, phong thái của nàng giống hệt như một vị thần cao cao tại thượng đang phán xét, "Ngươi còn mơ tưởng hảo huyền sao, mơ tưởng có một ngày huynh ấy lại tới tìm ngươi nữa chẳng, đáng tiếc đó chỉ là vọng tưởng, bây giờ trong mắt huynh ấy ngươi đã trở thành kẻ tội ác tày trời, cho dù ngươi có làm gì đi chăng nữa cũng chỉ có thể đổi lấy sự ghét bỏ của huynh ấy thôi. Sự đeo bám, dây dưa của ngươi đã làm cho huynh ấy sớm chán ghét, hiện tại nhất định huynh ấy chỉ muốn thoát khỏi ngươi càng nhanh càng tốt, cũng hận sao không thể cho ngươi chết mau một chút, như vậy thì huynh ấy được giải thoát rồi..."

Giọng nói không lớn, chỉ tựa như thì thầm bên tai nhưng lại mang theo ma lực cuốn hút, khiến cho người nghe nảy sinh ra sự lạnh lẽo từ tận đáy lòng, không khỏi sinh ra cảm giác tuyệt vọng.

Mẫn Tổ Thu bị đã kích, tinh thần trở nên hoảng loạn, lao đảo lui về phía sau, "Nói vậy! Ngươi nói vậy! Ngươi câm miệng cho ta!"

"Ngươi cần bản không có tư cách làm tiên, còn muốn chấp nhất gì nữa? Ngươi nên theo ta nhập ma thôi." Đôi môi đỏ mọng của Trọng Từ khẽ mấp máy giống như đang niệm chú, một bàn tay đẹp đến đáng sợ đưa đến trước mặt Mẫn Tổ Thu, "Nếu huynh ấy không cần ngươi, cần gì ngươi phải kiên trì như vậy! Chỉ cần ngươi nhập ma thì sẽ không bao giờ phải kiêng kỵ điều gì nữa, cũng không bao giờ bị tổn thương nữa."

Mẫn Tổ Thu sợ hãi tránh né bàn tay của Trọng Từ, "Đừng tới đây! Ta sẽ không nhập ma, ngươi đừng tới đây!"

"Ma nơi nào cũng có, nó đã sớm ở trong lòng của ngươi rồi."

"Câm miệng!"

"Ngươi hãy nhìn thật kỹ tâm ma của ngươi đi..."

...

Tâm ma? Mẫn Tổ Thu đưa hai tay ôm ngực, thở dốc, cả người run lên cầm cập.

Chính nàng là người đã truyền tin tức ra ngoài để dẫn dụ nữ tử này mắc mưu, mượn đao giết người, do đó mới chiếm được tình cảm của Trác Hạo. Nhưng mà bây giờ chàng đối với nàng như thế nào chứ? Chàng hận nàng, trong trái tim của Trác Hạo giờ đây nàng chính là một người đàn bà ác độc,

căn bản không xứng đáng làm thê tử của chàng. Hao tổn hết mọi tâm tư có được thứ mình mong muốn nhưng tất cả đột nhiên lại vượt khỏi tầm tay biến mất không còn chút dấu vết, chỉ còn lại oán hận tràn đầy và ghen tị chất chồng, tất cả những thứ này đều là do trong lòng nàng có ma đạo. Không đúng, nàng sai gì nào? Chỉ vì nàng quá yêu người đó, nhưng vì sao cuối cùng rơi vào cảnh trắng tay thế này?

"Đù rồi, đúng là ta không chiếm được trái tim của chàng, nhưng chẳng phải ngươi cũng vậy sao, ngươi cũng chẳng có gì cả hay sao?" Mẫn Tổ Thu điên cuồng gào to lên, trong giây lát dường như nàng ta đã nghĩ đến thứ gì đó, những ngón tay nâng lên một cách mạnh mẽ mang theo vũ điệu của thần chết, vừa giống như cười lại vừa giống như giận nói, "Ít nhất, ta còn có thể chết, ta còn có thể chết..."

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng ta khẽ nhếch lên, lập tức máu tươi phun ra tung toé, cuối cùng nàng ta đã không chịu nổi gánh nặng tinh thần quá lớn này, bởi vậy đã tự vẫn chết ngay tại chỗ.

Tuyết trắng xóa hòa lẫn màu máu đỏ tươi, đứng nhìn ở khoảng cách không xa những giọt máu rơi xuống kia cực kỳ giống với những đóa hoa mai tiền điểm nở giữa bao la tuyết trắng.

Hai sắc màu đối lập nhau một cách mãnh liệt, kích thích thị giác của người nhìn đến rung động, tâm ma trong lòng Trọng Tử dần dần tiêu tán đi, ngạc nhiên đứng nhìn thi thể của Mẫn Tổ Thu ở ngay trước mắt, sau một lúc lâu mới chậm rãi rũ mắt xuống khẽ cười khổ.

Hai từ 'Ác độc' cũng có thể thốt ra một cách dễ dàng như thế, quả không hổ danh là tâm ma cực đoan, bởi vì biết rõ là không có đường sống để quay đầu nữa cho nên mới càng cố chấp đến cùng như vậy.

Trác Hạo bế quan luyện công chính là để trốn tránh chuyện này, nhưng y lại không nghĩ ra kết cục sẽ thành vậy, nhưng nàng cũng chỉ cố ý mượn chuyện này để làm tổn thương tinh thần của Mẫn Tổ Thu chút thôi.

Mẫn Tổ Thu không hề nói sai, nàng cũng giống như nàng ta, là kẻ chỉ có hai bàn tay trắng, nhưng nàng không cần bất cứ thứ gì cả.

Phía sau lưng chợt có động tĩnh, Trọng Tử cảnh giác, nhanh chóng xoay người lại.

"Nghiep chương!" Sắc kiêu sáng chói làm nổi bật một bóng áo trắng dưới làn tuyết trắng xóa.

Lạc Âm Phàm đã bế quan luyện công hai năm nay, vừa mới xuất quan chợt nghe nói Mẫn Tổ Thu mất tích, theo lời của đệ tử Thanh Hoa cung nói lại thì nàng ta từng phái người đi hỏi thăm hành tung của Tử Ma, đám người của Ngụ Độ đương nhiên không ai biết chỗ này nhưng Lạc Âm Phàm thì lại biết rất rõ, bởi vậy hần vội vàng chạy tới, ai ngờ hần vừa đến nơi đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng như vậy, đầu óc lập tức trở nên trống rỗng không suy nghĩ được gì cả, "Nghiep chương! Ngươi... Ngươi không muốn sống nữa sao?"

Trọng Tử nhìn thấy bộ dạng của hần như vậy, không khỏi nở nụ cười châm chọc nói, "Ta có chết hay không, ngươi còn thực sự quan tâm đến sao?"

"Rốt cuộc ngươi đang làm gì?"

"Hai năm không gặp vậy mà vừa mới gặp đã hỏi ta đang làm gì, đây là Tôn giả người muốn cùng ta ôn lại chuyện cũ sao?"

Từ lúc biết chuyện về nước mắt phượng hoàng, Lạc Âm Phàm đối với nàng vốn có ý rất quý trọng, nhưng hiện nay tận mắt nhìn thấy Mẫn Tổ Thu nằm phoi thây ngay trước mặt, lại nghe nàng nói chuyện một cách nhẹ nhàng như gió thoảng mây bay, lại mang theo một bộ dạng dường như chẳng sao cả như vậy, rõ ràng là có ý xem thường mạng người. Lạc Âm Phàm giận dữ, bị phần không thể nói nên lời.

Vốn tưởng rằng chỉ cần con bé không giết người thì mọi chuyện cho dù bị phá nát rồi cũng vẫn có thể cứu vớt lại được, nhưng không ngờ rằng con bé tu thành Thiên ma, tính tình cũng trở nên cực đoan luôn rồi. Mẫn Tổ Thu dù như thế nào đi chăng nữa cũng là thiếu cung chủ phụ nhân của Thanh Hoa cung, lại là cháu gái của Mẫn Vân Trung, bây giờ lại mất mạng trong tay con bé, mọi chuyện đã đi đến bước đường này thì không thể quay lại được nữa rồi, cho dù hần có nhớ hay không nhớ chuyện cũ thì cũng không còn gì quan trọng nữa, con bé bất ngờ gây ra họa lớn như vậy, bảo hần làm sao cứu được con bé đây?

Phong thái yêu mị, xinh đẹp tuyệt thế, nhưng mà sâu trong đôi mắt trắng đen rõ ràng kia trước sau vẫn là của một người ngoan ngoãn, tinh thuần đến mức khiến cho người khác nhìn vào mà không thể tin được.

Đôi khuyên tai màu lam sáng bóng lóe lên ánh sáng thật sâu kín, giống như hai giọt nước mắt trong suốt.

Lạc Âm Phàm khẽ nhắm mắt, tâm can của hần hỗn loạn như ma.

Cho tới bây giờ thì còn gì nữa đâu chứ, Trọng Tử phóng người bay lên tính bỏ đi.

"Đứng lại cho ta!" Giọng nói lạnh lùng vang lên, trong chớp mắt hần đã ngăn nàng lại.

Trọng Tử nhẹ nhàng bay ngược trở lại, đứng lui ra phía sau mấy trượng, khóe môi khẽ cong lên, hàng mi dài khẽ chớp, thoáng ẩn hiện nét tàn khốc trong đôi mắt của nàng, "Lại muốn giết ta nữa sao?"

"Người là do ngươi giết?"

"Nàng ta có sống cũng đau khổ cả đời, như thế chết đi chẳng phải tốt hơn sao."

Chỉ cần một câu có sổng cũng đau khổ là có thể xuống tay giết người được sao? Con bé làm như vậy, rõ ràng là coi thường sinh mệnh con người, coi tính mệnh con người như một con kiến! Lạc Âm Phàm lấy mũi kiếm chỉ vào nàng, tức giận đến mức không biết nên nói gì được nữa.

Trọng Tử bình thần đưa cánh tay phải lên, trên bàn tay của nàng lập tức xuất hiện một luồng ánh sáng màu đỏ ma mị, giống như đang cầm một thanh kiếm vô hình. Những hình ảnh sáng rực rỡ lần lượt thay đổi, những trận gió lốc đột nhiên nổi lên cuộn cuộn, tuyết trắng rơi đầy trời, những bông tuyết trên mặt đất lại bắt đầu bị gió cuốn lên thành từng trận tung bay lên trời, cuộn thẳng lên rồi biến mất trên mây, cảnh tượng này làm cho người ta nảy sinh ra cảm giác trời đất điên đảo, không gian nghịch chuyển trong chớp mắt.

Trọng Tử cầm kiếm đưa tới ngang ngực, giọng nói lạnh lùng như băng, "Mau ra tay đi."

Lạc Âm Phàm nhìn nàng đến ngẩn ngơ, càng cảm thấy trong tim đau đớn kịch liệt khiến hắn không còn chút sức lực nào, hắn suy sụp hạ mũi kiếm xuống, "Hãy theo ta trở về Nam Hoa chịu tội."

Trọng Tử "Phi" ra một tiếng, giống như vừa nghe thấy được một câu chuyện cực kỳ thú vị, "Nực cười quá! Lạc Âm Phàm, ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngươi nói ta trở về thì ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời trở về với ngươi để nhận lấy cái chết sao?"

"Sự phụ nhất định sẽ đem hết toàn lực bảo vệ tính mệnh cho ngươi."

"Chỉ cần giữ lại một cái mạng cho ta, mà đã muốn ta cảm tạ lòng từ bi của Trọng Hoa Tôn giả ngài đây rồi nhỉ."

Lạc Âm Phàm nâng kiếm lên, "Ngươi có trở về hay không?"

"Trở về để cho các ngươi từng giờ từng khắc luôn luôn đề phòng ta, hay là lại bị giam vào băng lao một lần nữa?"

"Đội sự phụ tu thành Kính Tâm Thuật nhất định sẽ thả ngươi ra."

"Những lời này ngươi nên giữ lại để nói với đồ đệ ngu xuẩn, vô dụng trước kia của ngươi đi!" Trọng Tử tụ khí ngưng thần, cười lạnh, "Muốn ta cam tâm tình nguyện trở về chịu tội cùng với ngươi sao, cũng được thôi, trừ phi ngươi có bản lĩnh giết ta đi."

"Ngươi còn không chịu quay đầu sao?"

"Ta là ma không phải tiên, quay đầu gì chứ? Ta nhập ma là do các ngươi bức ta, sau khi ta nhập ma các ngươi cũng không buông tha cho ta, vì sao ta phải quay đầu?" Nàng đã ra chiêu tức là tuyệt sát, trên bàn tay mềm mại những ngón tay nhẹ nhàng như hoa rơi tỏa ra luồng khí màu đen xoay tròn giữa không trung, ngưng tụ thành hàng trăm ngàn thanh kiếm nhỏ, nàng lạnh lùng nói, "Lạc Âm Phàm, ta và ngươi đã sớm không còn là thầy trò nữa rồi, ngươi còn kiêng dè cái gì nữa chứ, muốn giết ta thì cứ việc ra tay đi!"

Lạc Âm Phàm bất động, tiên ấn hộ thể hiện lên khiến cho những thanh kiếm nhỏ gần người lập tức gãy vụn.

Sát khí còn lạnh hơn cả những cơn gió vừa thổi qua, cái lạnh ấy như ngấm vào tận xương tủy. Ma lực bị kích thích bùng phát mãnh liệt, ngay cả vạt áo trên người nàng cũng trở thành vũ khí sắc bén. Trọng Tử ra tay không chút lưu tình, từng chiêu từng chiêu đều ép sát Lạc Âm Phàm, ra tay liên tiếp hoàn toàn không có khoảng trống, bởi vì nàng rốt cuộc cũng đã tu thành Thiên ma, cho nên khả năng ngày xưa đâu bằng được so với hiện nay. Lạc Âm Phàm cố gắng hết sức nhượng bộ và thoái lui không chống trả mấy chiêu của nàng, nhưng mà tình hình lại càng ngày càng khó khăn, đến cuối cùng hắn đành phải buộc tâm can của mình trở nên hung ác hơn.

Mọi chuyện này là do hắn gây ra bởi vậy hắn phải tự tay giải quyết, lúc ban đầu hắn vốn nghĩ chỉ cần con bé chịu trở về cùng hắn, hắn sẽ lập tức dẫn con bé về hai người cùng nhận tội, cho dù hắn có phải từ bỏ chức thủ tọa tiên môn, cho dù sức tàn lực kiệt cũng phải bảo toàn tánh mạng cho con bé. Nhưng điều mà hắn không ngờ được là oán hận trong lòng con bé quá sâu nặng, mọi hành động lời nói đều trở nên cực đoan, nếu tiếp tục để cho con bé trở thành như vậy chỉ sợ sau này lại càng làm ra nhiều việc lạm sát người vô tội, cái chết của Mãn Tô Thu ngay trước mắt đây chính là một ví dụ.

Thôi, nếu như đã xác định mọi việc khó có thể cứu vãn lại được thì hắn đành phải thực lòng xin lỗi con bé vậy.

Trong lòng mang đầy nỗi bi thương, Lạc Âm Phàm không né tránh nữa, chỉ nhìn thấy bàn tay phải cầm lấy Trục Ba kiếm đưa lên, bàn tay trái đưa ra giữa không trung hình thành kết ấn, rõ ràng lại là một chiêu "Tịch diệt".

Năm đó Thiên tôn của Nam Hoa đã dùng một chiêu này để giết ma tôn Nghịch Luân, Lạc Âm Phàm vốn là người khéo léo, có thuật pháp cao cường, hiện nay lại là Tôn giả duy nhất tu thành kim tiên ở tiên giới, giờ phút này hắn toàn tâm toàn lực ra, bởi vậy một chiêu "Tịch diệt" này của hắn đã sử dụng toàn bộ công lực nên lực công kích không phải là nhỏ, so với trước thực sự khác nhau rất lớn.

Cảnh tượng giống như đã từng trải qua lại được tái hiện, trong khoảnh khắc mọi thứ như ứa về khiến ma ý trong lòng Trọng Tử chợt giảm xuống, thần trí cũng dần dần thức tỉnh lại.

Rốt cục vẫn là quyết định ra tay sao?

Những hình ảnh sáng rực bao phủ đầy trời, Trọng Tử nhìn người đang chấp kiếm kia, chợt thấy mỗi một vô cùng, nàng chậm rãi thu kiếm lại, buông thõng hai tay xuống, dường như muốn buông xuôi tất cả.

Có lẽ, giải thoát cũng tốt...

Đáng tiếc, mặc dù nàng chủ động buông tay nhưng ma lực trong cơ thể nàng lại không buông theo ý nàng, nó cảm nhận được tiên lực cực mạnh xâm phạm vào cơ thể bởi vậy bản năng phản kháng trời dậy khiến cho tâm ma bùng phát, một ý niệm mang đầy ma ý lại đẩy lên trong nàng.

Một lần tịch diệt là quá đủ rồi, vì sao nàng phải chịu nhiều vậy chứ, chẳng lẽ lại muốn đổi lấy cái kết cục tịch diệt một lần nữa sao? Nàng chưa có gì cả, nàng cũng chưa đòi lại được bất cứ thứ gì, sao có thể dễ dàng nhận lấy cái chết như vậy được!

Ánh mắt Trọng Từ trở nên lạnh lùng đến đáng sợ, toàn thân tỏa ra ma lực mãnh liệt, bàn tay mạnh mẽ đưa lên, chống lại luồng tiên lực trước mặt.

"Xin Tôn giả lưu tình, có lẽ muội ấy đã bị trúng Khóa Hồn Ti rồi!"

Bát Hoang kiểm tỏa ra một màu xanh lam long lánh, làm nổi bật khuôn mặt tuấn mỹ của người thanh niên dưới bầu trời lạnh giá, Tàn Kha đứng che ở trước mặt Trọng Từ, hơi thở dốc, "Ngày hôm trước sự phụ kiểm kê Khóa Hồn Ti, phát hiện thiếu một cái, Văn sư cô cho người điều tra thêm thì mới biết trước đó mấy ngày Diệu Nguyên đã đem nơi cất giấu Khóa Hồn Ti tiết lộ cho Trác thiếu phu nhân biết, sau đó nghe nói Trác thiếu phu nhân mất tích, Tàn Kha đã đoán nhất định có liên quan đến việc này, xin Tôn giả nương tay, chớ sai lầm làm tổn thương muội ấy."

Là Mẫn Tổ Thu dùng Khóa Hồn Ti hãm hại con bé sao? Tâm trí của Lạc Âm Phàm như có thứ gì đó rơi vào, khẽ chao đảo.

Đến tận lúc này hắn mới hiểu được hàm ý trong nụ cười kia, là con bé đang cười nhạo hắn, con bé đã biết trước thể nào hắn cũng sẽ hoài nghi mình, trách tội mình, biết trước hắn sẽ lựa chọn làm như vậy, cho nên con bé không giải thích gì với hắn.

Mỗi khi đụng phải chuyện của con bé, hắn luôn luôn không giữ được sự bình tĩnh vốn có của mình, chẳng lẽ nguyên nhân là bởi vì hắn biết trong người mình có nước mắt phượng hoàng sao?

Sát khí lập tức thu hết lại, tan biến không chút dấu vết, Lạc Âm Phàm trở nên trầm mặc.

"Ta có trúng Khóa Hồn Ti hay không thì có liên quan gì đến ngươi chứ?" Nhìn thấy Tàn Kha, ngược lại Trọng Từ cảm thấy vô cùng tức giận, nàng ngược mắt lạnh lùng nhìn y, "Cho dù ta có trúng Khóa Hồn Ti thì vẫn thừa sức để giết ngươi."

Tàn Kha bình thản như không nghe thấy Trọng Từ nói gì, "Muội ấy là đồ đệ duy nhất của Tôn giả, Tôn giả đã tự tay giết muội ấy hai lần rồi, bây giờ lại nhẫn tâm xuống tay muốn giết muội ấy một lần nữa sao?"

Cả người Lạc Âm Phàm trở nên cứng ngắc.

Hai lần là sao? Hắn chỉ biết là mình đã dùng Khóa Hồn Ti khiến cho cơ thể của con bé bị phá hủy, làm tổn thương đến hồn phách của con bé, nhưng việc đó nào phải là hắn cố ý đâu. Vì sao Tàn Kha lại nói như vậy? Chẳng lẽ trước kia hắn... Trước kia hắn đã làm gì? Rốt cuộc đoạn ký ức bị mất kia có những gì?

Không, không đúng, con bé sa đoạ nhập ma cho nên phải chịu trừng phạt, nếu không phải vậy thì hắn làm sao có thể thừa nhận sai lầm khủng khiếp đó được?

Lạc Âm Phàm cố gắng hết sức tự thuyết phục bản thân mình trấn tĩnh lại, "Cũng được, niệm tình ta và con bé đã từng là thầy trò, nếu con bé chịu theo ta trở về Nam Hoa lĩnh tội, ta nhất định sẽ bảo toàn tánh mạng cho nó."

"Tôn giả đang bức muội ấy rồi, muội ấy căn bản đã không còn đường lui nữa." Tàn Kha lắc đầu, "Trời sinh sát khí thì đã sao, mọi việc đi đến kết cục ngày hôm nay, tất cả đều không là sai lầm của muội ấy, vì sao Tôn giả không hỏi rõ mọi chuyện trước đây trước khi quyết định một lần nữa?"

"Cái gì mà mọi chuyện trước đây, chuyện này đến phiên ngươi quản hay sao?" Trọng Từ tức giận đưa tay đánh ra một chưởng.

Tàn Kha cứng rắn đứng yên chịu một chưởng của nàng, thân hình lão đảo, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

"Nghiệp chương!" Lạc Âm Phàm cảm kích lên.

Tàn Kha lại đưa cánh tay lên bảo vệ nàng, "Tôn giả đã tự mình che dấu sát khí thay muội ấy rồi lại thu nhận muội ấy làm đồ đệ một lần nữa, nhưng kết quả vẫn không thể bảo vệ được muội ấy, Tôn giả thật sự là người ý chí sắt đá, lạnh lùng vô tình như vậy sao, người vốn không có một chút áy náy nào sao?"

"Ta cần sự áy náy của các ngươi sao?" Trọng Từ giận dữ quát lên, trong lòng bàn tay của nàng ma lực hội tụ lại sáng rực lên, "Ta nói rồi, ta sẽ không nương tay một lần nữa đâu, mau tránh ra!"

Rốt cục Tàn Kha cũng phải tránh một chưởng này của Trọng Từ, cầm chặt lấy cổ tay nàng giữ lại, "Khóa Hồn Ti chưa được giải trừ, muội đã thương người khác ta không nói, nhưng sao muội chỉ biết làm tổn thương đến chính bản thân mình như vậy."

Những tổn thương sâu sắc nhất đều đã trải qua, nàng còn sợ tổn thương nào nữa chứ? Trọng Từ giãy hất bàn tay của Tàn Kha đang giữ chặt cổ tay mình ra, cười lạnh: "Ta thân là Thiên ma, dù cho giết hai người các ngươi cũng không chết dễ dàng vậy đâu, chỉ cần tịnh dưỡng hai ba ngày lại khỏe ngay thôi, ngươi nên lo lắng cho chính ngươi đi thì hơn."

"Trọng Từ!" Một chưởng nữa lại giáng xuống, Tàn Kha buộc lòng phải lấy Bát Hoang kiếm ra chống đỡ, thân người khẽ gấp xuống, lại phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Lạc Âm Phàm vẫn đứng yên như bức tượng, không lên tiếng cũng không hề ngăn cản hai người lại.

Đồ đệ của hắn, người bị hắn quên đi vì nước mắt phượng hoàng, lại được người khác hết lòng hết sức bảo vệ như vậy, hắn có năng lực gì để nói được bọn họ, hắn có thể làm được gì nữa đây?

Khóa Hồn Ti lợi hại nhất chính là khiến người đó làm hại người khác cũng chính là làm hại chính bản thân mình, bên khóe miệng của Trọng Tử cũng chậm chậm thấm ra một dòng máu đỏ tươi, nhưng bản thân nàng lại giống như hoàn toàn không có cảm giác, chỉ thấy trong con ngươi màu đỏ sẫm của nàng lóe lên ánh sáng gần như điên cuồng, "Người muốn chết sao?"

"Muội hãy bình tĩnh một chút."

"Tránh ra!"

"Trọng Tử!" Tần Kha quát khê, "Muốn ta chết rất dễ, muội không cần phải làm tổn thương chính mình như vậy."

Có lẽ là bị biểu tình trên khuôn mặt Tần Kha làm chấn động, Trọng Tử cảm thấy tỉnh táo hơn một chút, nàng nhìn Tần Kha một lúc lâu sau đó bỗng nhiên cười nhạt: "Người cho rằng người làm vậy là có thể khiến ta cảm động sao?"

Tần Kha không biện bạch cũng không giải thích gì, chỉ đứng thẳng người lên, quay sang Lạc Âm Phàm nói với giọng rất bình tĩnh và rõ ràng, "Tần Kha cam nguyện thay muội ấy trả lại một mạng cho Thanh Hoa cung, xin Tôn giả hãy niệm tình cảm ngày xưa, sau này hãy bảo vệ tính mạng cho muội ấy."

Lạc Âm Phàm biến sắc, "Người..."

Chưa kịp ra tay ngăn cản, trên vạt áo trắng tinh thuần kia đã có vô số đốm máu đỏ tươi thấm ra.

Tần Kha đã tự đoạn gân mạch của mình!

Không biết là vì màu máu đỏ tươi rất chói mắt, hay là vì ánh mắt kia quá dịu dàng mà lý trí rốt cục cũng đã tìm về với Trọng Tử, nàng hoảng sợ lắm bảu: "Người... Làm gì vậy?"

Tần Kha hướng về phía nàng đưa tay lên khẽ gọi, "Trọng Tử, lại đây."

Là nàng hại chết Tần Kha? Nàng lại làm cái gì vậy? Nàng đã gây ra chuyện gì nữa đây? Trọng Tử hoảng sợ lui về phía sau, "Ta không cho người chết, ta không muốn giết người, là tự người..."

"Là huynh tự mình làm, không phải lỗi của muội."

"Người cho rằng làm như vậy có thể khiến ta quay đầu trở lại được sao?"

"Ta từ trước tới giờ làm bất cứ việc gì đều không phải vì muốn khuyên muội quay đầu."

"Vậy vì sao?"

Tần Kha không trả lời, chỉ cố gắng hết sức, chặt vạt hướng về phía nàng cắt bước, nhưng bất hạnh thay cả người không còn chút sức lực nào để gắng gượng phải quỵ nửa gối xuống, hai tay nắm lấy thanh kiếm chống đỡ mới miễn cưỡng không bị ngã xuống đất, "Nha đầu xấu xí, lại đây."

Cách xưng hô cách nhau một kiếp, xa xăm giống như nàng đã từng nghe thấy trong giấc mộng của mình.

Ngon núi tiên, con cá lớn, mặt biển rộng, tiểu công tử áo tím đầu mang kim quan cao ngạo, khuôn mặt nhắn nhỏ gọi nàng là 'Nha đầu xấu xí', né tránh bàn tay của nàng nhưng lúc nàng bị bắt nạt lại đứng ở trước mặt bảo vệ nàng.

Hắn là nàng và người thanh niên đó đã rất gần nhau, nhưng không biết từ khi nào thì hai người ngược lại càng ngày càng cách xa nhau.

Đó là người thanh niên mà khi nàng phải chịu trọng hình đã cố gắng hết sức trấn an bản thân mình phải giữ bình tĩnh, không để ý thương thế của bản thân đến bên nàng, cầm lấy bàn tay nàng nói nàng hãy nhẫn nhịn chịu đựng, nhẫn nhịn chờ đợi, chờ đến ngày y cứu nàng ra, chờ y tinh lọc hết sát khí cho nàng.

Nàng chưa đợi được đến ngày đó đã trở thành nạn kiếp bất phục.

Khi đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không thể cứu vãn được gì, người thanh niên đó đã lựa chọn chết ở trên tay của chính mình, chỉ vì không muốn để cho Khóa Hồn Ti trong người nàng làm cho nàng bị thương.

Những ngón tay thon dài như ngọc đang vươn trước mặt nàng kia, sức lực từ mỗi đốt mỗi khác tỏa ra trên bàn tay ấy, giống như vì cứu vớt nàng, bảo vệ nàng mà được sinh ra. Trọng Tử, chậm chậm, chậm chậm bước tới, nắm chặt lấy.

Tần Kha lập tức nắm chặt bàn tay nhỏ bé kia, "Từ lúc cùng muội bái nhập tiên môn, ta lúc nào cũng bế quan luyện công, chỉ vì ta nghe chuông giáo nói muội trời sinh sát khí nhất định sẽ nhập ma, nên không thể cho muội tu luyện pháp thuật được, bởi vậy ta mới ôm hy vọng hảo huyền đến một ngày có thể

tu luyện thành công, trở thành lợi hại như Tôn giả để bảo vệ muội thật tốt."

Tần Kha chợt trầm mặc một lát rồi cười khổ nói, "Sớm biết như thế..."

Nếu sớm biết được kết quả trước sau gì vẫn là không bảo vệ được nàng, sớm biết được cho dù có cố gắng đến mấy cũng không thay đổi được định mệnh đã được an bài thì y cần gì phải đi bế quan, cần gì phải tu luyện tiên thuật, dành thời gian đó để được ở bên cạnh nàng thêm vài năm nữa có lẽ còn tốt hơn nhiều.

Có cảm thấy hối hận không?

Có lẽ không cần phải phức tạp như vậy, gần như chỉ là một tình cảm rất đơn giản mà thôi, y vẫn là tiểu công tử bề ngoài không được thân thiện kia, chỉ đơn thuần nghĩ là phải bảo vệ nha đầu xấu xí hay khóc kia.

Trọng Tử lắc đầu, chỉ biết lắc đầu.

"Ta vốn sinh ra ở nơi phú quý, cũng vì ngưỡng mộ chốn tiên giới cho nên mới đến, ta đã từng thề sẽ bảo vệ nhân gian chém hết yêu ma, không nghĩ tới..." Tần Kha nhìn Bát Hoang thần kiếm trong tay, đem nó dâng lên cho Lạc Âm Phàm, "Xin Tôn giả hãy đem nó mang về giao cho sư phụ, là Tần Kha đã cô phụ sự kỳ vọng của sư phụ, nhưng cầu xin sư phụ và Tôn giả không nên trách tội muội ấy."

"Là ta vô dụng, không cách nào mở cho muội một con đường để quay đầu trở lại," Tần Kha dùng lực kéo Trọng Tử lại gần, "Sau này muội đừng để cho bản thân mình dễ dàng bị tổn thương nữa, biết chưa."

Biết rất rõ là không còn con đường nào có thể đi, cho nên mới không khuyên nàng quay đầu trở lại, chỉ cố gắng làm cho nàng biết yêu quý bản thân mình hơn, ít làm tổn thương đến bản thân mình hơn mà thôi.

Thế giới ngập tràn tuyết trắng trước mắt trong nháy mắt đã biến thành mặt biển rộng lớn, mờ mịt.

Dưới lòng bàn chân không phải triền núi, mà là đang ở trên lưng con cá lớn màu xanh đen.

Con cá nhấp nhô trên mặt biển, những luồng gió biển thổi phát qua, hòa cùng với tiếng sóng biển rì rào là tiếng kêu chói tai của những con hải âu đang chao liệng trên bầu trời, như đang tái hiện lại dần dần những câu chuyện ngày xưa cũ.

"Cuộc đời này ta vốn lập chí tu tiên, nhưng nếu có kiếp sau chúng ta sẽ không gia nhập tiên môn nữa, có được không, nha đầu xấu xí?"

"Muội còn có kiếp sau sao?"

Khuôn mặt tuấn tú trắng bệch hết như tuyết trắng đang tung bay bốn phía, nhưng lại không hề phảng phất nét lạnh lùng, Tần Kha khẽ mỉm cười thật âm ỉ và dịu dàng nói, "Nhất định có."

Cuối cùng bóng dáng anh tuấn kia cũng ngã xuống ôm theo nàng ngã ngồi xuống theo.

Là Tần Kha đã dùng chút pháp lực cuối cùng của mình xây dựng nên ảo cảnh này, khi người ngã xuống lập tức ảo ảnh kia cũng biến mất, một bóng dáng vọt lại mang theo tiếng thét chói tai lẫn tiếng khóc nức nở, chính là Tư Mã Diệu Nguyên theo đuôi tới đây.

Thân thể của người thanh niên ấy trong tay Trọng Tử vẫn còn hơi ấm, nàng đưa tay ôm mặt Tần Kha giữ chặt vào trong ngực của mình, không hề nói bất cứ một lời nào, cũng không rơi lệ.

Trong tiên ngục tối tăm, đó chính là người đã ôm lấy bả vai của nàng, nói nàng ngốc nghếch rồi lại âm ỉ răn dạy nàng, "Một người, nếu ngay cả chính bản thân mình cũng không tự bảo vệ được thì sao có thể trông chờ vào người khác đến giúp đỡ muội đây?"

Nhưng hiện tại, người đó vẫn một lòng bảo vệ nàng, bảo vệ đến mức quên cả chính bản thân mình.

"Từng bước rồi từng bước, tất cả mọi thứ đều ngày càng cách xa muội, vì sao ngay cả huynh mà cũng không thể giữ lại được? Muội đã là ma, vạn kiếp bất phục, ngay cả người kia cũng đang ép muội, vì sao huynh còn không chịu buông tay? Muội đã tuyệt tình như vậy, vì sao huynh vẫn không chịu cách xa muội một chút chứ?"

"Hòn phách quay về địa phủ đầu thai chuyển kiếp, liệu kiếp sau huynh còn có thể là vị tiểu công tử trẻ tuổi, kiêu ngạo mà có vẻ người lớn ấy nữa hay không? Lớn lên lại là một thanh niên khôn khéo, ôn trọng, có chừng có mực, khi đó chỉ mong huynh sẽ không phải gặp lại muội nữa, cũng không còn ngốc nghếch như vậy nữa."

"Tần sư huynh! Tần sư huynh, huynh làm sao vậy?" Nhìn thấy máu tươi thấm đẫm trên vạt áo trắng tinh thuần, khuôn mặt đang tươi cười lập tức trở nên dữ tợn vô cùng, Tư Mã Diệu Nguyên điên cuồng rút kiếm ra hướng về phía Trọng Tử hung hăng đâm tới, "Lại là ngươi, ngươi hại chết Tần sư huynh!"

Trọng Tử vẫn trở ra như một bức tượng, khuôn mặt không chút thay đổi, hai tay vẫn ôm chặt lấy Tần Kha ngồi bất động trong tuyết.

Tiên ấn lập tức hình thành, Tư Mã Diệu Nguyên bị đánh bật ra phía sau phải lùi lại vài bước mới đứng vững được, "À ta hại chết Tần sư huynh, Tôn giả!"

"Hại chết huynh ấy không phải Trọng Tử mà chính là ngươi." Một giọng nói thần nhiên khác vang lên.

Chiếc áo choàng màu lam hiện ra trong tuyết trắng, bên hông đeo một thanh trường kiếm, Văn Linh Chi chậm rãi đi tới, "Nếu không phải do nguoi lòng dạ bất lương rắp tâm ám hại người khác, có ý tiết lộ nơi cất giấu Khóa Hồn Ti cho Mẫn Tổ Thu biết, thì tất cả những việc này đều không thể xảy ra."

"Nguoi nói vậy, làm sao ta có thể làm hại huynh ấy được?" Tư Mã Diệu Nguyên điên loạn lắc đầu liên tục, đưa tay chỉ vào Trọng Tử, "Ta chỉ muốn làm cho ả phải đau đớn, làm cho ả nếm thử mùi vị của Khóa Hồn Ti, ả ta là ma, vốn là kẻ đáng chết, không phải sao? Ta không phải người làm hại Tần sư huynh!"

Lúc gọi Tần Kha ra làm sao biết trước được kết cục lại trở thành như vậy. Văn Linh Chi nhìn Tần Kha, sau đó quay sang Lạc Âm Phàm thì lễ, "Ngày hôm trước, đệ tử Thiên Sơn đã làm chứng, trước đây Nguyệt Kiều lên Nam Hoa lên lút tiền vào tiền ngực hạ nhục Trọng Tử, sau đó đột nhập vào băng lao ở Côn Luân, đều là do Tư Mã Diệu Nguyên khuyến khích và xúi giục. Nay Tư Mã Diệu Nguyên lại tiết lộ nơi cất giấu bí mật bảo bối Khóa Hồn Ti của bốn môn làm liên lụy đến Trác thiếu phu nhân, hạ nhục môn phong của Nam Hoa, đáng bị xử tội. Linh Chi đã bẩm báo Đốc giáo, Đốc giáo đã hạ lệnh lập tức hủy bỏ tu vi của Tư Mã Diệu Nguyên, trục xuất khỏi Nam Hoa, đuổi về hoàng cung."

Lạc Âm Phàm nghe Văn Linh Chi bẩm báo mà chỉ máy móc gật đầu, không nói gì.

Hủy bỏ tu vi, trục xuất khỏi Nam Hoa! Tư Mã Diệu Nguyên nghe thấy những lời này mà như sét đánh giữa trời quang, sắc mặt trở nên trắng bệch, "Không, không thể như thế được!"

Văn Linh Chi chỉ nói: "Ta đã sớm cảnh cáo nguoi, Tư Mã Diệu Nguyên, từ nay về sau nguoi không được lấy thân phận đệ tử tiên môn để tự gắn lên cho mình nữa."

"Không đúng! Nguoi gạt ta!" Tư Mã Diệu Nguyên gào thét: "Ta là công chúa, phụ hoàng ta là hoàng đế ở nhân gian, chương giáo không thể làm như vậy!"

"Tiên môn không có công chúa, " Văn Linh Chi vẫn thản nhiên, "Những thứ vốn thuộc về mình không cần phải dùng thủ đoạn vẫn lấy được, còn những thứ không thuộc về mình cho dù nguoi có dùng hết thủ đoạn cũng không được gì. Trọng Tử nhập ma quả thật là chuyện đáng buồn. Nhưng Tư Mã Diệu Nguyên, thật ra nguoi có biết rằng người đáng buồn nhất chính là nguoi hay không, vì sao nguoi không quay đầu lại nhìn xem bản thân mình ra sao, nhìn xem bởi vì lòng ghen tị mà nguoi đã làm ra những chuyện gì, biến thành con người như thế nào. Bản thân nguoi nếu không có Tần Kha thì nguoi còn có những người khác, có thân phận tôn quý, có chương giáo và tiên tôn coi trọng nguoi, nhưng nay nguoi lại không có bất cứ thứ gì nữa, tất cả đều là do nguoi tự mình chuốc lấy mà thôi.

"Ta không tin! Ta muốn gặp Chương giáo! Ta muốn gặp Đốc giáo!"

"Bởi vì nguoi mà đã làm hại Trác thiếu phu nhân Mẫn Tổ Thu chết, làm hại đệ tử của Chương giáo là Tần Kha bỏ mình, nguoi thấy Chương giáo và Đốc giáo còn muốn gặp nguoi không, nguoi còn mong muốn một kết cục khác nữa sao?"

Tư Mã Diệu Nguyên nghe Văn Linh Chi vạch trần mà thất hồn lạc phách, cả người không còn chút sức lực nào ngã nhào xuống mặt đất.

Đúng vậy, với địa vị công chúa cao quý ở nhân gian, nàng có được nhiều thứ lắm, có sự sủng ái của phụ hoàng và mẫu phi nàng, lại có tư chất tu tiên tốt nên được Chương giáo và Đốc giáo tiên tôn đề bạt và coi trọng, là tân đệ tử ưu tú nhất trong số những đệ tử mới nhập môn. Nhưng vì nàng nghĩ sai, vì nàng lầm lạc nên đã tự đập đổ hết tất cả rồi, đem khoảng thời gian tốt đẹp nhất của cuộc đời lãng phí vào sự ghen tị và mưu toan tính kế hại người, không những hại chết Tần Kha mà còn hại chết Mẫn Tổ Thu nữa! Những năm gần đây, nàng dùng lễ vật đã được chuẩn bị trước để mua chuộc lòng người, nhưng có bao giờ nàng nghĩ rằng những người đó có được mấy người là thật tâm đối đãi tốt với nàng hay không? Xung quanh chỉ có một đám người đi theo nịnh hót nàng, chưa từng có ai khuyên can nàng lấy một câu. Trọng Tử gặp chuyện không may nhưng lúc nào cũng có người thương, lại còn có người hết lòng bảo vệ chẳng tiếc mạng sống của mình. Còn nàng, gây náo loạn khắp nơi làm ra những chuyện lớn như vậy, cũng không có lấy một lời cầu xin, nhưng Nam Hoa lại là nơi sinh sống yên ổn nhất của nàng! Trở lại hoàng cung sao? Mẫu phi đã không còn được sủng hạnh như ngày trước, việc đem nàng báii nhập tiên môn chính là lợi thế và hy vọng duy nhất của bà, nay nàng lại bị trục xuất khỏi Nam Hoa, nàng đã không còn là đứa con gái đáng yêu ở bên cạnh phụ hoàng nhiều năm rồi, phụ hoàng còn có thể yêu thương nàng như trước đây nữa không? Nàng bây giờ thật sự là không hề có bất cứ thứ gì!

Trọng Tử gắng sức ôm Tần Kha đứng lên, không hề nhìn những người xung quanh đến một cái, cả người hóa thành một cơn gió biến mất.

Trên không trung, không biết từ khi nào tuyết lại bắt đầu rơi xuống, càng lúc càng dày. Lạc Âm Phàm đứng giữa màn tuyết trắng đó, bóng áo trắng lộ ra nét thâm trầm và âm đạm, cả người hấn bị gió lốc và tuyết trắng bao vây, dường như đã biến thành một khối băng lạnh lẽo.

Hết chương 54

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.4 - Chương 55: Tìm kiếm ánh mắt

Màn đêm từ từ buông xuống, chính điện vẫn lạnh lẽo, vắng lặng giống như mọi khi, tối tăm không một ánh đèn. Pháp Hoa Diệt đang tự mình trấn giữ ngoài điện, thấy Vong Nguyệt đi tới vội vàng hành lễ rồi lui xuống. Vong Nguyệt bước vào trong điện, thấy Trọng Từ đang ngồi nghiêng nghiêng một bên trên chiếc giường đá trong suốt, đáng vẻ có chút ngơ ngẩn.

Hàng lông mi dày và cong vút không chút rung động, đôi mắt phượng trống rỗng, vô hồn, giống như nàng đang nhìn vào thứ gì đó rất gần nhưng dường như lại rất xa. Mái tóc dài đỏ sậm làm nổi bật gương mặt với làn da trắng như tuyết rất xinh đẹp, nhưng vẻ đẹp đó lại mang đầy thương tâm.

Bản thân nàng có mối ràng buộc sâu sắc với tương lai của ma cung, đó là vận mệnh đã được định trước, cũng là hy vọng của toàn bộ ma tộc. Nàng trải qua nhiều chuyện đau thương như vậy, nhưng trước sau gì tấm lòng thiện lương đó vẫn chưa hề thay đổi. Bắt đầu từ lúc nhìn thấy nàng lần đầu tiên, y đã biết cô gái này vốn không thuộc về ma tộc, cũng chẳng thuộc về Ma thần.

Mà y, từ vai trò là khán giả đứng nhìn cuộc vui, cuối cùng cũng đã hóa thân thành một nhân vật trong trò vui đó. Nếu không phải y biết được tầm quan trọng của nàng với ma tộc, có lẽ, có lẽ y đã...

Nhưng cuộc đời này không bao giờ xuất hiện hai từ ‘có lẽ’.

Vong Nguyệt thở dài một tiếng, trong tiếng thở dài mang theo vài phần tiếc nuối khó có được.

Y cúi người xuống, vươn tay ra ôm nàng vào lòng giống như đang ôm một đứa bé đang run rẩy, lo sợ: “Sao rồi, nàng mềm lòng ư?”

Trọng Từ lúc đầu cảm thấy hơi khó hiểu nhưng cũng hiểu ra rất nhanh, nở một nụ cười thần nhiên, nói: “Có người sợ ta tự làm tổn thương chính bản thân mình nên đã vì ta mà chết, cuối cùng thì ta cũng có chút cảm động rồi.”

“Đến giờ nàng vẫn không muốn hiến mình cho ta sao?”

“Giờ ta chỉ là một thanh kiếm lạnh lẽo mà thôi, Thánh quân vẫn nhất định muốn có sao?”

Đôi môi lạnh như băng nhẹ nhàng lướt qua mặt nàng, đó là một loại cảm giác rất kỳ lạ, hơi thờ hắc ám đó ẩn chứa đầy sự căm dỗ.

Trọng Từ kinh ngạc nhìn y, nhất thời nàng chẳng thể phản ứng kịp.

Cô gái vốn không thuộc về ma tộc này lại nhận được nụ hôn thật sự từ y, Vong Nguyệt nói: “Nếu nàng có thể nhìn thấy được ánh mắt của ta, ta sẽ đồng ý làm cho nàng một việc, bao gồm cả việc chữa trị lại thân thể đã bị phá hủy của nàng, và lấy thanh Nghịch Luân kiếm đang ký túc trong cơ thể nàng ra.”

Y đưa tay vuốt ve gương mặt nàng: “Ta không nói đùa đâu.”

Trọng Từ nhìn y một lúc lâu, rồi cúi đầu: “Không cần đâu.”

Vong Nguyệt cũng không ép buộc nàng: “Nếu nàng mệt thì ngủ đi.”

“Bị người ôm, tối nay ta sẽ không thể nào ngủ được.”

“Nàng sợ ta à?”

“Sợ chứ.” Trọng Từ lại ngẩng mặt lên nhìn y, thốt ra từng chữ từng chữ một: “Người ở nơi này ai mà chẳng sợ người.”

.....

Đồng qua xuân đến, đối với những người nói muốn cứu nàng thì thời gian của những người đó luôn trôi đi quá nhanh, nhưng đối với người muốn biết được kết cục cuối cùng của nàng thì thời gian của họ lại trôi đi quá chậm, thật sự quá chậm.

Khi Pháp Hoa Diệt bước vào trong điện thì Trọng Từ đang nằm chợp mắt trong lòng Vong Nguyệt.

“Bẩm Thánh quân, Lạc Âm Phàm muốn gặp Hoàng hậu.”

“Hoàng hậu của ta, người đó lại tới nữa rồi, nàng có muốn ta ra ngoài đuổi hán đi không?” Vong Nguyệt thở dài một hơi, nói với Trọng Từ.

Suốt nửa năm nay, Lạc Âm Phàm đều đến chờ ở ngoài thành Thủy Nguyệt, Trọng Từ đương nhiên sẽ không ra. Nhưng thật ra trong mấy ngày gần đây, toàn bộ ma binh trấn thủ ở vùng ngoài thành Thủy Nguyệt đã quá kinh hồn táng đảm, cũng có vài kẻ không may bị hán bắt được, rất may là dường như lúc này hán không giống như bình thường mà rất nhẹ tay với ma binh, càng không hề có ý định khó dễ bất kỳ ai, tất cả ma binh bị hán bắt đều thả ra đến chỗ Trọng Từ để báo tin.

“Hán nói muốn gặp ta thì có thể gặp được sao?” Trọng Từ khẽ hé mắt ra, có chút không kiên nhẫn, nói: “Lời nói của Tôn giả ở tiên giới từ lúc nào đã trở thành mệnh lệnh như mệnh lệnh của Thánh quân với người thế?”

Pháp Hoa Diệt nói: “Thuộc hạ không dám, chẳng qua kẻ hán bắt được lúc này chính là Dục Ma Tâm.”

Trọng Từ có chút bất ngờ: “Y đã sớm không còn là hộ pháp của ma cung, nếu hán muốn giết thì cứ giết đi, việc đó có quan hệ gì với ta sao?”

Đã có được đáp án cần thiết, Pháp Hoa Diệt lập tức hòa theo: “Đúng vậy, Dục Ma Tâm đã tự ý rời bỏ Thánh cung, đã phụ ân tình bồi dưỡng nhiều năm của Thánh quân, kẻ như y đáng chết từ lâu rồi, thuộc hạ sẽ ngay lập tức truyền đạt lại là người từ chối gặp Lạc Âm Phàm.”

Trong Từ nâng tay lên: “Việc này ta đã có chủ ý rồi, ngươi không cần phải quan tâm đâu.”

Pháp Hoa Diệt vâng lời rồi lui ra ngoài.

Vong Nguyệt nói: “Hoàng hậu vẫn muốn đi gặp hắn một lần đúng không?”

Trọng Từ: “Ngươi không phải đã nắm chắc rồi sao?”

Vong Nguyệt cười: “Mộng Cơ nói với ta, quan hệ của hai người có chút không rõ ràng lắm.”

Trọng Từ ngồi thẳng người dậy: “Vậy ngươi tin nàng ta hay tin ta?”

“Ta tin nàng ấy.” Vong Nguyệt vuốt ve gương mặt nàng: “Đáng tiếc, nàng đã là ma, không thể phản bội lại Ma thần được. Nàng cũng đừng quên, hắn vốn là tiên, sao nguyện ý ở cùng với ma được? Nàng sẽ không bao giờ có được hắn đâu.”

“Ngươi không cần nhắc nhở ta đâu.”

“Vậy thì nàng đi đi.”

.....

Băng tuyết đã sớm tan hết, phong cảnh ngoài thành Thủy Nguyệt đã hoàn toàn thay đổi, khắp cả sườn núi là một vùng xanh ngắt, mênh mông, thoáng đãng.

Áo trắng tinh khôi khiến toàn thân người đang đứng ở đó trong trẻo nhưng lại đượm vẻ lạnh lùng, giống hệt như tư thế khi hắn đứng lặng trong tuyết lần trước, dường như người đó vẫn luôn đứng mãi như vậy chứ chưa hề động đậy lần nào, giống như hắn vẫn đứng suốt từ ngày đông đó đến tận hôm nay.

Dục Ma Tâm nằm sóng xoài trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền.

Trọng Từ ngự gió bay tới, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, một vài sợi tóc dài bị gió thổi đến bên môi, nàng đưa hai ngón tay thon dài, nhỏ nhắn nhẹ nhàng vén chúng lên, càng làm tôn thêm nét xinh đẹp nơi nàng.

“Chàng đến tìm ta sao?” Giọng điệu châm chọc lại lộ ra vài phần ái muội.

Cũng thật bất ngờ, Lạc Âm Phàm nghe xong lại không hề xấu hổ cũng không hề tức giận, chỉ xoay mặt lại nhìn nàng, đôi đồng tử đen láy sâu thẳm thăm của hắn nhìn nàng giống như muốn đem cả người nàng thu hết vào trong đáy mắt.

Dục Ma Tâm từ dưới đất đứng lên, cũng không nói lời cảm ơn, vội vã định xoay người bước đi.

Trọng Từ giữ chặt Dục Ma Tâm lại, hỏi: “Hắn đã giết Âm Thủy Tiên, thế mà ngươi không tìm hắn báo thù sao?”

Vài năm không gặp, gương mặt quý dị năm nào của y đã không còn nhìn thấy nét dữ tợn như lúc trước nữa, giờ đây trên gương mặt đó đã ẩn chứa vài phần hơi thở an bình và thanh thản. Dục Ma Tâm chỉ thản nhiên nói: “Đó chính là con đường mà nàng ấy đã chọn, ta phải báo thù gì đây, báo thù cho ai đây?”

“Nhưng ta tới là để cứu ngươi, ngươi không thể cứ bỏ đi như vậy được.” Trọng Từ lớn tiếng nói: “Hiện giờ Thánh quân đang nghi ngờ ta và hắn có quan hệ không rõ ràng, giờ ngươi lại đi mất, ở nơi này chỉ còn lại hai chúng ta, cô nam quả nữ, khó bảo đảm không sinh ra những lời đàm tiếu, đến lúc đó cho dù ta rất đứng đắn, đoan chính, một lòng một dạ với Thánh quân cũng chẳng thể nào giải thích rõ ràng được.”

Dục Ma Tâm nghe vậy chỉ biết há miệng thở dốc, dở khóc dở cười mà chẳng biết làm sao.

Lạc Âm Phàm mặt lại trắng bệch ra, cũng không nói được gì.

Dục Ma Tâm nhìn Lạc Âm Phàm rồi lại xoay sang nhìn Trọng Từ, trên môi nở một nụ cười hiếm thấy: “Ngươi không phải là Thủy Tiên.”

“Ta cũng thế thôi.” Nhìn thấy người đứng đó thần sắc rõ ràng đang cứng đờ lại, Trọng Từ ngừng lại một chút, đôi môi khẽ nhếch lên thành một nụ cười trào phúng: “Nếu ta nói đúng là như vậy, ngươi có tin không? Ai mà chẳng biết, hắn bây giờ hận đến mức không thể tự tay giết chết một kẻ nghiệp chướng nặng nề, không biết xấu hổ như ta đây.”

“Trọng nhi!”

Ngữ khí này thật sự rất quen thuộc, mang theo một chút trách cứ, cũng có một chút bất đắc dĩ. Cho dù nàng có chết hơn trăm ngàn lần, hóa thành tro tàn, tan ra thành cát bụi cũng không thể quên được.

Trọng Từ nhìn hần một lúc lâu, rồi mới mở miệng nói: “Đã nhớ rõ hết rồi sao?”

Lạc Âm Phàm im lặng cam chịu.

Lại cảm thấy áy náy sao? Trọng Từ càng thêm tức cười. Một người như vậy, nếu nói hần vô tình, thì tại sao lại làm những việc thế này, đã biết rõ sẽ không thể thay đổi được gì, cũng biết rõ là không thể vãn hồi mọi thứ đã qua được nữa, vậy mà hần còn có ý định muốn ngăn cản nàng, không biết tự lượng sức mình mà muốn cứu vớt nàng. Còn nếu nói hần có tình thì tại sao lại hành động như vậy? Cả lời nói và việc làm đều vô tình đến cùng cực, hần quyết tâm đến mức cố chấp, xuống tay quá tuyệt tình. Những gì nàng có được ngày hôm nay, hoàn toàn là do một tay hần vun vén từng bước mà tạo thành. Nếu hỏi hần, sau khi làm như thế hần có hối hận không, hần chắc chắn sẽ nói không, nhưng hần sẽ mang theo sự áy náy mỗi ngày tự dằn vặt bản thân mình, cái này chẳng phải muốn tự hành hạ mình hay sao?

Nếu đã nhất quyết lựa chọn quên đi, thì hôm nay nhớ lại có ý nghĩa gì chứ? Có lẽ hần nên tiếp tục quên đi mới phải.

Trọng Từ cũng không nói gì nữa, xoay người định rời đi.

“Trọng nhi!” Lạc Âm Phàm rốt cục cũng mở miệng: “Con muốn đi đâu?”

“Đương nhiên là phải quay về ma cung.”

“Đó không phải là nơi mà con nên ở.”

Trọng Từ cũng không ngạc nhiên, trào phúng trả lời: “Lời này thật lạ nha, ta hiện giờ là Hoàng hậu của Ma cung, bảo ta không quay về ma cung, chẳng lẽ lại ra ngoài ở sao? Cửu U chàng vẫn còn đang chờ ta về, ta ra ngoài cũng lâu rồi, chàng sẽ lo lắng.”

Cửu U, lại là Cửu U! Biết rõ là nàng đang cố ý chọc giận mình, nhưng Lạc Âm Phàm vẫn như vậy, vừa nghe đến cái tên Cửu U thôi đã rất căm tức, hần cố hết sức kìm chế duy trì sự bình tĩnh: “Cửu U đối với con thật sự đơn giản như con nghĩ ư!”

“Chàng là phu quân của ta, ai ai cũng nói chàng là kẻ không đơn giản, là ma tôn mạnh nhất ma giới.” Trọng Từ nhượng mảy: “Vậy thì sao, chẳng lẽ ngươi lại ghen với chàng sao?”

Phu quân? Con bé thừa nhận y là phu quân của con bé sao? Bị y lợi dụng mà còn không biết, hần sớm muộn gì cũng phải giết Cửu U! Lạc Âm Phàm khẽ nhếch đôi môi mỏng, trong đáy mắt dường như sắp phun ra lửa.

Dục Ma Tâm nghe hai người đối thoại có chút ngỡ ngàng, cũng không khỏi muốn bật cười, thật không thể tưởng tượng nàng lại dám nói như vậy với một người từng là sư phụ của mình, rõ ràng là đang cố ý chọc giận hần, nhưng hàm ý trong lời nói này lại không giống như mỗi quan hệ thầy trò nên có.

Trọng Từ thu lại vẻ đùa cợt trên mặt: “Lạc Âm Phàm, ngươi nói muốn gặp ta, có chuyện muốn nói với ta. Giờ ta đã đến đây rồi, ngươi còn có điều gì muốn nói thì nói rõ ra hết đi.”

“Theo ta trở về.”

“Ngươi cũng biết là không có khả năng.”

“Ta sẽ mang con đi.”

Nụ cười dần dần được thu hồi lại, Trọng Từ vội vàng cất bước rời đi.

“Hần trúng dục độc.” Dục Ma Tâm bỗng nhiên mở miệng.

Cả hai người đồng thời cứng đờ người lại.

Trọng Từ chậm rãi xoay người lại, không thể tin: “Ngươi vừa nói gì?”

“Hần trúng dục độc đã nhiều năm.” Dục Ma Tâm xác nhận lại một lần nữa, việc trúng độc hoàn toàn là sự thật, cũng là do Lạc Âm Phàm có tu vi quá cao, che dấu cũng quá sâu, nên đến bây giờ y mới nhìn ra được. Không có điều gì có thể làm cho y bất ngờ hơn việc này, mọi người đều biết Lạc Âm Phàm là vị Tôn giả có tu vi cao nhất trong tiên giới hiện nay, một số người còn xem hần như là một vị thần tối thượng, hoàn mỹ đến mức không hề có chút tí vết. Không ai có thể tưởng tượng được một con người như vậy trong lòng lại chất chứa dục vọng, bị dục độc xâm nhập lan tràn khắp cơ thể, nếu việc này mà truyền ra ngoài cũng xem như là một chuyện kỳ thú nhất trên đời này.

Sự dối trá bị vạch trần, trong phút chốc cả khuôn mặt tuấn tú của Lạc Âm Phàm trắng bệch như tờ giấy, sự trấn định giả tạo không thể tiếp tục duy trì được nữa. Cả người Lạc Âm Phàm vẫn đứng thẳng tắp ở đó, cứng ngắc như một khúc gỗ, giống như đã mất đi toàn bộ linh hồn chỉ còn lại một cái xác trống rỗng, lúc này nếu có ai đó đến đây nhẹ một cái thì ngay lập tức có thể xô ngã hần.

Dục độc, đây mới chính là đáp án chân thật. Thì ra Lạc Âm Phàm đã trúng phải dục độc, cho nên đêm đó hành động của hần mới thất thường đến vậy, sự việc xảy ra ngày hôm đó căn bản không phải là hần bị tẩu hỏa nhập ma! Thì ra thứ mà hần đã quên đi không phải là tình yêu của nàng dành cho hần, mà là tình yêu của hần dành cho nàng. Thì ra hần từ xưa đối với nàng đã...

Trọng Từ cúi đầu, cắn tay áo rồi cười rộ lên, cười đến gập cả thắt lưng, đến rơi nước mắt.

Một người gần như hoàn mỹ luôn có thói quen dùng đạo đức và trách nhiệm trói buộc, quản thúc chính bản thân mình, nhưng một ngày người đó bỗng nhiên phát hiện ra mình đối với đệ tử thân thiết nhất lại nảy sinh ra tình yêu và dục vọng. Nhất định là khi hắn đối mặt với nàng cảm thấy rất xấu hổ, giận dữ và tuyệt vọng rồi, cho nên hắn mới lựa chọn thà rằng lừa dối nàng, tổn thương nàng, lãng quên nàng chứ cũng không để cho nàng biết?

Dục Ma Tâm có chút sợ hãi và nghi ngờ: “Ngươi...”

“Ta không sao.” Trọng Tử xoa tay, đứng thẳng người dậy: “Thật không thể tưởng được đường đường là Trọng Hoa Tôn giả lại bị dục độc quấy nhiễu thần trí. Ta còn tưởng con người thật của hắn giống như truyền thuyết đã nói thật sự là vô tình vô dục. Được rồi, ngươi đi trước đi.”

Dục Ma Tâm nhìn hai người, nhanh chóng rời đi.

Sự yên lặng khiến không gian lắng đọng và làm cả thời gian cũng ngừng trôi.

Trọng Tử ngẩng mặt lên nhìn Lạc Âm Phàm, nước mắt không ngừng tuôn rơi, vẻ mặt nàng cứng ngắt: “Ngươi lại muốn nói cho ta biết điều gì nữa đây? Tôi hôm đó ngươi thật sự bị tẩu hỏa nhập ma sao?”

Khuôn mặt Lạc Âm Phàm lại càng tái nhợt, nhưng giọng điệu ngược lại đã trở nên bình tĩnh hơn: “Phải.”

Bất luận đã xảy ra chuyện gì, tất cả đều là sai lầm, đều là những việc không nên phát sinh. Bất luận là hắn có yêu con bé hay không, vẫn mãi mãi không thể thay đổi được một sự thật hai người có mối quan hệ thầy – trò.

“Bạn còn muốn nói dối nữa sao, ngươi thực sự không yêu ta sao?” Trọng Tử lắc đầu một cái: “Hay là ngươi lại muốn nói với ta, ngươi lại quên ta nữa rồi?”

“Là ta có lỗi với Trọng nhi.”

“Còn có gì nữa?”

“Con không nên ở lại ma cung.”

“Lại đi theo ngươi đến băng lao nữa sao?”

“Ta sẽ mang con đi.” Lạc Âm Phàm thốt ra từng chữ, từng chữ một: “Sư phụ sẽ từ bỏ chức thủ tọa tiền môn này, mang Trọng nhi rời khỏi chốn này.”

“Sư phụ?”

Từng là hai chữ mang ý nghĩa vô cùng thần thánh, thế mà giờ đây nghe lại dường như tràn đầy vẻ châm chọc, làm cho hắn cảm thấy hèn mọn vô cùng, không biết phải nói gì được nữa.

Nhất định phải như vậy sao? Trọng nhi?

Nhìn thẳng vào mắt của hắn, Trọng Tử trầm mặc nói: “Ngươi có biết trong lòng ta thực sự mong muốn là điều gì không, mà lúc này lại nói muốn dẫn ta đi?”

Đó là mong muốn đủ để hủy hoại toàn bộ thanh danh kiếp này và vinh quang nửa đời của hắn.

Lạc Âm Phàm chỉ lắc đầu: “Ta mang Trọng Nhi đi, nhưng...”

“Nhưng ngươi lại không thể cho ta điều ta muốn.” Trọng Tử thay hắn nói nốt phần còn lại của câu, “Đường đường là Trọng Hoa Tôn giả nhưng lại phải hi sinh thân mình chạy đến tận đây, chỉ vì muốn thuyết phục đồ đệ của mình rời khỏi ma cung, bảo toàn được chúng sinh. Điều này thực khiến người khác cảm động, cũng giữ vẹn toàn thanh danh của một vị sư phụ tốt nhĩ.”

Lạc Âm Phàm khó khăn cử động khóe môi, nhưng lại không biết nên nói gì.

Trong khoảnh khắc trí nhớ được khôi phục lại, trái tim hắn dường như đã chết, hắn không dám hồi tưởng lại ánh mắt không hề tức giận, cũng không có một chút oán hận nào của con bé nhìn hắn khi thanh Trục Ba đang dần dần bay tới, cũng không thể tưởng tượng được cảm giác của con bé lúc con bé bị hắn từ bỏ đã tuyệt vọng đến thế nào.

Nên giải thích như thế nào? Làm cách nào có thể thừa nhận những việc hắn đã làm đây?

Tự tay hắn đẩy con bé vào con đường cùng không còn lối thoát phải nhập ma, lại dùng một giọt nước mắt phượng hoàng để quên đi tất cả tình cảm của mình, nhưng thứ mà hắn quên đi lại là người đồ đệ mà cả cuộc đời này hắn vẫn luôn quan tâm, trân trọng và yêu thương. Một kẻ tự phụ như hắn, vẫn thường được mọi người tôn kính như một bậc đạo cao đức trọng, giờ đã làm một chuyện mà chính bản thân hắn cũng khó có thể chấp nhận, lại càng không thể thay đổi được điều đó. Hắn vốn không phải sợ hãi lời đồn đãi, phi báng của người khác, thế nhưng từ xưa tới nay một ngày làm thầy thì suốt đời là cha, việc đó vốn đã là một sai lầm nghiêm trọng, phá hủy luân thường đạo lý rồi, bảo hắn làm cách nào để đáp ứng với con bé đây? Cho dù người khác có chấp thuận cho mối quan hệ của hắn và con bé thì hắn cũng không có cách nào thừa nhận được. Hắn vĩnh viễn là sư phụ của con bé, việc hắn yêu con bé đã là nghiệp chướng nặng nề, hắn sao có thể lại tiếp tục hồ đồ mà đồng ý với con bé được đây?

Hắn có thể dùng thời gian cả cuộc đời mình làm bạn bên con bé, bảo vệ con bé, hắn cũng có thể chịu đựng được việc con bé mãi mãi sẽ không còn tin tưởng hắn, thậm chí hắn có thể dùng tính mạng của mình hoàn trả lại cho con bé. Nhưng hắn mãi mãi cũng không thể đáp ứng yêu cầu đó của con bé, nó sẽ tạo thành tội nghiệt cả đời này của hắn.

Trọng Tử nhìn Lạc Âm Phàm một lúc lâu, nàng nở nụ cười: “Được, vậy trước tiên ngươi tự phong ấn tiên lực của mình lại, ta sẽ đi theo ngươi.”

Lạc Âm Phàm không nói gì, tiên ấn hộ thể lóe lên hai tia sáng rồi biến mất.

Một đạo ma ấn ngay lập tức đánh thẳng vào người Lạc Âm Phàm.

Toàn bộ gân mạch bị quản chế, linh lực không tài nào gắn kết được với nhau, vị Tôn giả có pháp lực cao cường nhất tiên giới giờ đây cũng chẳng khác gì người phạm. Nếu bây giờ có ai đó làm gì hắn thì hắn cũng không hề có một chút khả năng phản kháng.

Trọng Tử bước đến trước mặt hắn, nhẹ giọng cười: “Lạc Âm Phàm, ta gạt ngươi đó.”

Đối với sự trêu đùa này, Lạc Âm Phàm không bất ngờ, cũng không hề tức giận.

Chỉ cần làm như vậy có thể giải bớt oán hận trong lòng của nàng sao, Trọng nhi?

“Có phải ngươi biết ta sẽ không giết ngươi, cho nên ngươi mới không ngăn ngại.” Vẻ giận dữ trên mặt Trọng Tử chợt lóe lên rồi biến mất, Trọng Tử hừ nhẹ, sóng mắt lưu chuyển, bắt đầu nổi lên một chút ác ý: “Nhưng mà ta không chế được ngươi rồi, nếu giờ ta tiến hành đối phó với tiên môn thì sẽ rất dễ dàng đúng không?”

“Trọng nhi!” Lạc Âm Phàm quả nhiên mở miệng.

“Ngươi muốn cầu xin ta ư?” Trọng Tử đưa hai cánh tay đặt lên cổ Lạc Âm Phàm, chậm rãi dùng sức kéo xuống, khiến hắn phải hơi khom người cúi đầu xuống.

Đôi môi kiều diễm càng ngày càng gần, mang theo chút ướt át, trong suốt, khơi dậy ký ức đêm đó của hai người. Trái tim Lạc Âm Phàm như muốn nhảy tung ra ngoài, hắn vội vàng nhắm mắt lại, nhú chặt mày.

Hơi thở mềm mại nhẹ nhàng mang theo một mùi hương như ẩn như hiện, giống như hương lan lại không phải hương lan, giống như mùi xạ hương nhưng dường như cũng không phải, đôi môi như xa như gần, tất cả mọi việc diễn ra trong yên lặng với một khoảng cách cực kỳ ái muội.

Khoảng cách này là gần nhất, nhưng cũng là xa nhất.

Vẻ trấn định vốn có trên gương mặt, giờ phút này có thêm nét bất đắc dĩ, lại có chút xấu hổ, cũng có chút nhẫn nhịn, trong đó còn có một vẻ chán ghét đang âm thầm ẩn giấu.

Sau một lúc lâu, nàng buông hắn ra.

Hai hàng lông mày dần dần giãn ra, Lạc Âm Phàm nhẹ nhàng thở phào, mở mắt ra một lần nữa, mặt Lạc Âm Phàm hơi hơi nóng lên.

“Tại sao mình lại khản trương đến vậy?”

Có lẽ là không hiểu, hoặc là hắn cố ý xem nhẹ việc này.

Trọng Tử cười như có như không: “Có phải lại muốn dùng một kiếm để giết ta – mà nữ không biết hổ thẹn này đúng không?”

Lạc Âm Phàm cứng người, không đáp lại.

Trọng Tử rút tay, lui về phía sau, bộ sa y nhẹ nhàng tung bay trong gió, lộ ra một gương mặt xinh đẹp không gì sánh nổi: “Nếu như những lời này ngươi nói sớm một chút, có lẽ ta sẽ thực sự không muốn bất kỳ thứ gì mà chạy theo ngươi. Nhưng đáng tiếc, người đồ đệ ngu xuẩn, ngốc nghếch kia của ngươi đã chết mất rồi, chết từ lâu lắm rồi. Ta bây giờ là Hoàng hậu của Cửu U, là Trọng Cơ.”

“Nể tình ngươi từng là sư phụ ta, đối với ta có ân tình, cũng làm cho ta áy náy một phần, chuyện đã xảy ra trước kia ta cũng không tính toán so đo với ngươi nữa. Người đang đứng trước mặt ngươi không còn là Trọng Tử của ngày xưa, giờ đây pháp lực của ta là phụ thân cho, tính mạng là do Đại thúc cứu, địa vị hiện tại là Cửu U ban, còn có cả Thiên Chi Tà, Yển Thực Châu, Âm Thủy Tiên và Tần Kha nữa, tất cả những người yêu thương ta và ngay cả những kẻ đã hại ta đều vì ta mà chết. Ta nợ tất cả bọn họ, chỉ duy nhất không nợ nần gì ngươi, ngươi lấy cái gì, có tư cách gì mà muốn ta đi theo ngươi?”

Nàng vươn hai tay ra phía trước, rất tự nhiên xoay vài vòng trước mặt Lạc Âm Phàm: “Nói vậy ngươi cũng đoán được rồi nhỉ, thân thể của ta đã tan nát cả rồi, ta hiện giờ là lấy thân tuần kiếm, chỉ dựa vào sức mạnh của thanh ma kiếm này để chống đỡ linh hồn, ta bây giờ ngay cả là ma cũng không có tư cách, ngươi có bằng lòng mang theo một thanh kiếm đi khắp thiên hạ không? Nhưng ngươi đừng quên Thiên ma vốn là một ma đầu vô cùng cực đoan, ma khí trong kiếm sớm muộn gì cũng sẽ mê hoặc tâm tính ta, ta sẽ làm những chuyện không nên làm, đó cũng là việc không phải ngươi có thể khống chế được. Đến lúc ấy vì tiên môn và chúng sinh của ngươi, vì cái trách nhiệm vĩ đại của ngươi, ngươi sẽ đối xử với ta như thế nào đây? Lại đem ta nhốt vào băng lao một lần nữa, hay là muốn tu thành Kính Tâm Thuật đem cả ta lẫn kiếm cùng nhau tịnh lạc?”

Lạc Âm Phàm vẫn đứng tại nơi đó, bộ y phục trắng tinh phát phơ run run trong gió, nhưng giọng nói lại vô cùng kiên định: “Cho dù là đối mặt với cái chết, đến băng lao, hay là bị tình lọc, sự phụ nhất định sẽ luôn bên cạnh Trọng nhi. Nhưng trước mắt con không thể tiếp tục làm như thế này được, ngay cả Nghịch Luân còn thất bại, con có thể thành công được sao? Nếu con cứ tiếp tục làm thế này thì chỉ có bước vào con đường vạn kiếp bất phục mà thôi.”

“Ta có vạn kiếp bất phục hay không thì liên quan gì đến ngươi?” Trọng Tử nhẹ nhàng vuốt ve tay áo dài đang buông xuống: “Từ chức thủ tọa tiên môn, ngươi cho rằng ngươi làm như thế đã là sự hy sinh vĩ đại lắm rồi sao, cho nên ta cũng phải tha thứ cho ngươi sao?”

Lạc Âm Phàm sùng sốt.

“Đừng có nói dẫn ta đi là vì muốn cứu ta, ngươi muốn dẫn ta đi chẳng qua là vì ngươi không buông xuống được trách nhiệm của ngươi.” Trọng Tử thần nhiên cất lời: “Thứ mà ngươi luôn tâm niệm niệm nhớ mãi không quên, chính là tiên môn và chúng sinh của ngươi, mãi mãi chẳng bao giờ có ta. Ngươi sợ hãi, lo lắng không thôi là vì tất cả cục diện ngày hôm nay đều do ngươi mà thành, là tội nghiệt mà ngươi gây ra. Ngươi làm tất cả những việc này, chỉ vì muốn bù đắp lại sai lầm của ngươi, ngươi đang hối hận vì trước đây đã không sớm giết ta, nếu ngươi sớm giết ta thì lúc này ngươi có thể vừa áy náy, dẫn vật bản thân mình, nhưng lại vừa có thể ngắm nhìn thiên hạ thái bình...”

“Trọng nhi!” Không phải là như thế này, tại sao lại thành như thế này chứ?

“Ta vốn không có gì cả, nên lại khát cầu càng nhiều.” Giọng điệu của Trọng Tử bỗng nhiên trở nên lạnh lùng, trong đôi con ngươi đỏ sậm dâng tràn một tầng sát khí đầy yêu mị: “Hôm nay ta đã bị đẩy đi đến nước này rồi, ta không thể cam lòng, không bao giờ cam lòng được! Đám người Ngu Độ đã nhất quyết ép ta nhập ma, vậy thì ta sẽ nhập ma, sẽ ngay lập tức tiêu diệt tiên môn, khiến lục giới hoàn toàn nhập ma!”

Nhìn thấy ma khí của nàng ngày càng nghiêm trọng, lòng Lạc Âm Phàm kinh hoàng: “Trọng nhi, không thể làm việc tùy hứng được!”

“Ta tùy hứng ư?” Trọng Tử như nghe thấy được chuyện buồn cười nhất trong thiên hạ: “Lạc Âm Phàm, rõ ràng kẻ dối trá là ngươi! Ngươi luôn miệng nói rằng dẫn ta đi là vì chúng sinh, vì muốn cứu ta, muốn ta quay đầu, không để cho ta tiến vào con đường vạn kiếp bất phục, nhưng ngươi hãy hỏi chính bản thân ngươi xem, chẳng lẽ ngươi thật sự một chút cũng không muốn ta sao?”

Lạc Âm Phàm khẽ nhếch đôi môi bạc, trong đáy mắt đã hiện lên nét đau đớn.

Cho dù là yêu, cũng không thể hứa hẹn với con bé việc này, phần yêu thương này đã trở thành thứ không thể nào chấp nhận nổi, bởi vì nó vốn không nên sinh ra.

“Đừng làm càn.”

Trọng Tử nở nụ cười như hiểu thấu mọi thứ, thoáng một cái đã đứng cạnh hắn, nhẹ nhàng thổi một luồng hơi nóng bên cổ hắn: “Vậy ngươi nói xem, dục vọng của ngươi vì sao mãi tích tụ trong người mà không giải trừ được? Tại sao ngươi lại không nói đến cái này?”

“Việc này không quan trọng.”

“Ta đã gả cho Cửu U rồi, ngươi thật sự không để ý tới một chút nào sao? Mấy năm nay ta với Cửu U hằng đêm ôm ôm ấp ấp ở ma cung, ngươi thật sự một chút ghen tuông cũng không có sao? Ngươi nhất quyết muốn dẫn ta đi, thật sự không liên quan đến y một chút xíu nào ư?”

“Đủ rồi!” Giọng nói của Lạc Âm Phàm bỗng lạnh thấu xương.

Lạc Âm Phàm siết chặt hai bàn tay đang không ngừng run rẩy của mình, hần miễn cưỡng kiềm nén con xúc động, nếu không làm vậy hắn không thể cam đoan hắn có thể bước đến trước mặt con bé, tát con bé vài tát thật mạnh làm con bé tỉnh táo lại hay không, khiến con bé nhìn rõ bản thân đang làm chuyện hoang đường gì, cho con bé thấy được cái đáng về mà con bé đứng trước mặt hắn thốt ra những lời vô liêm sỉ đó! Cũng thấy được mục đích thực sự của tên Cửu U để tiện kia.

Trọng Tử cũng không quan tâm đến phản ứng của Lạc Âm Phàm, bước đến trước mặt hắn, nhìn thẳng vào đôi đồng tử đen sâu không thấy đáy kia: “Ngươi cho là trong thiên hạ này chỉ có một mình Lạc Âm Phàm ngươi đáng để ta thích thôi sao? Cửu U hoàn toàn có thể thay thế ngươi, y đủ mạnh mẽ, đáng về cũng không thua kém gì ngươi, y là người sẽ luôn bảo vệ ta, yêu thương ta, mỗi khi ta thức giấc đều nằm trong lòng y...”

Một tiếng “Chát” vang lên, một cái tát thật vang dội.

Trọng Tử bị tát đến nghiêng mặt đi, gập cả thất lưng.

Bàn tay vừa mới giáng xuống, Lạc Âm Phàm ngay lập tức biết bản thân lại phải hối hận, nhưng khi hình dung đến tình cảnh con bé ở dưới thân một gã đàn ông khác, sự điên cuồng nguyên thủy nhất trong lòng bị gọi lên, không ngăn được một nỗi căm ghét dâng lên tận đáy lòng, hần lùi về phía sau hai bước.

Trên mặt dần dần hiện lên năm dấu tay đỏ ửng, Trọng Tử đã không còn cảm thấy đau nữa, dựa vào tảng đá lớn bên cạnh chậm rãi đứng thẳng người dậy, nhìn Lạc Âm Phàm thần nhiên nói: “Ngày trước tiên môn đuổi giết ta, ta đã đi theo y sống đến tận bây giờ, lúc đó ngươi đang ở đâu? Ngươi đã làm được những gì? Tự tay giết chết ta, đánh gãy xương cốt ta, hay là đem ta nhốt vào băng lao, rồi dùng Khóa Hồn Ti hủy đi thân thể ta? Nếu không có Âm Thủy Tiên, không có Thiên Chi Tà, không có Tần Kha, ta đã rời khỏi cõi đời này từ lâu rồi! Cửu U muốn lợi dụng ta thì đã sao? Y luôn bảo vệ ta, cho ta địa vị ta muốn, ngươi yêu ta, lại chỉ có thể mang đến cho ta sự tổn thương, vậy thì ngươi có tư cách gì nổi giận với ta, có tư cách gì ghét bỏ ta?”

Sai rồi, hấn lại làm sai rồi! Lạc Âm Phàm không thể thốt lấy một lời, chỉ đành chậm rãi nhắm chặt hai mắt lại.

Bắt đầu từ khi nào, hấn lại lạc bước trở thành một vị sư phụ chỉ biết trách cứ đồ đệ, đánh đồ đệ để phát tiết nổi tức giận trong lòng mình, tất cả là do trong lòng hấn chất chứa tà niệm, tại sao hấn lại có thể dùng cách thương tổn con bé để che dấu sai lầm của chính bản thân mình thế này? Vì sao khi đứng trước mặt con bé hấn lại phạm sai lầm hết lần này đến lần khác, vì sao hấn không thể khống chế nổi bản thân mình chứ?

Trái tim nàng đã sớm chết, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ chán ghét hiện trên mặt Lạc Âm Phàm, Trọng Tử vẫn cảm thấy tim mình lạnh lẽo như trước.

Trọng Tử lùi về phía sau vài bước: “Lạc Âm Phàm, đừng nói những lời gì mà muốn ta quay đầu phục thiện nữa, ta không cần những thứ đó! Đừng có đứng đó mà ra vẻ đáng cứu thế nữa, tuy ngươi không làm thất vọng tiên môn, chúng sinh của ngươi, nhưng ngươi lại không ngừng thương tổn ta. Ta có thể hiểu được quyết định lúc đó của ngươi, nhưng ta vĩnh viễn không thể nào tha thứ được cho ngươi, trừ phi núi Nam Hoa kết băng, nước trong Tứ Hải cạn kiệt!”

Đừng đi, Trọng nhi, đừng quay về nơi đó.

Bóng dáng gầy yếu dần dần đi xa, Lạc Âm Phàm nâng cánh tay lên giữa không trung, đến cuối cùng vẫn không còn chút sức lực buông thõng xuống.

Đêm ở ma cung, Vong Nguyệt đã ngồi chờ trên chiếc giường trong điện, chiếc nhẫn ngọc màu tím trong suốt lấp lóe ánh sáng âm u.

Nhìn thấy Trọng Tử bước vào, Vong Nguyệt nâng cánh tay trái lên, Trọng Tử không tự chủ được bước về phía y, thuận thế ngồi trên đùi y, nằm gọn trong lòng y.

Trên người Vong Nguyệt không ấm áp, không lạnh lẽo, cũng chẳng âm u, mà chỉ có một loại cảm giác mang đến cho người ta áp lực, hai cánh tay thon dài chặt chẽ ôm trọn nàng vào lòng. Lúc đầu Trọng Tử không quen nên bị mất ngủ, nhưng từng ngày từng ngày trôi qua, dần dần cũng quen với vòng tay này, không chỉ có thế, vòng tay này dường như còn tỏa ra một sức mạnh mang theo sự mê hoặc vô cùng thần bí, hấp dẫn nàng, lôi kéo nàng, giống như nó khiến nàng bị nghiện, ở gần nó lâu ngày ngược lại nàng lại cảm thấy càng ngày càng không muốn rời xa nó.

Trọng Tử thân nhiên nói: “Ma tính của ta hình như càng ngày càng nặng.”

Vong Nguyệt cúi đầu, một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước thoáng qua trên mặt Trọng Tử: “Đây là chuyện tốt mà, Hoàng hậu của ta.”

Trọng Tử nhìn thẳng vào y, nhìn thật kỹ gương mặt y, dưới ánh sáng phát ra từ viên ngọc trong suốt màu tím, trên chóp mũi cao có bóng đen che phủ, nơi đó vốn là vị trí đôi mắt đến giờ phút này vẫn bị chiếc mũ áo choàng che kín rất nghiêm mật.

“Nàng muốn nhìn thấy mặt ta ư?”

“Nếu ta nhìn được mắt ngươi, cho dù ta yêu cầu ngươi chuyện gì ngươi đều có thể đồng ý đúng không?”

“Ta không bao giờ nói chơi.”

“Thật ra ngươi là ai?”

“Ta là phu quân của nàng.”

Trọng Tử nhanh chóng vươn tay xốc chiếc mũ áo choàng kia lên, nhưng tốc độ Vong Nguyệt còn nhanh hơn, y đưa tay bắt được tay nàng, mỉm cười: “Hoàng hậu, nàng xấu lắm, không được thế đâu.”

Trọng Tử cười yếu ớt lùi tay về: “Ta chỉ muốn vuốt ve mặt phu quân của ta, ngươi sợ gì chứ?”

“Cái đó phải chờ đến ngày nàng đem bản thân mình hiến dâng cho ta đã.”

“Thánh quân mỗi đêm đều ngồi ở chỗ này ôm ta vào lòng ngủ mà tâm vẫn không loạn, sao người không gọi Mộng Cơ đến hầu hạ đi?”

“Ta cảm thấy có hứng thú với nàng hơn.”

“Thánh quân đã có ý muốn thị tẩm, nếu ta từ chối thì bất kính rồi.” Trọng Tử mệt mỏi nằm nghiêng người lại, tìm một vị trí thoải mái hơn yên ổn nằm trong lòng y, nàng dần dần nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Tại nhân giới lúc này, thiên tai kéo đến liên tiếp, khiến nạn đói tràn ngập nơi nơi, những thôn xóm từng rất náo nhiệt ngày trước, giờ đây hoang vắng, tiêu điều, khắp nơi đều là quang cảnh giếng khô, tường đổ, rêu xanh phủ kín những bức tường, mạng nhện giăng đến tận cửa, những đám cỏ dại mọc lên xen lẫn với những loài cây được trồng trong sân nhà, những người dân trong thôn kẻ thì chết, kẻ thì tuyệt vọng không còn trông chờ gì nữa rồi bỏ thôn xóm ra đi lánh nạn, những người còn ở lại cũng chẳng được mấy người.

Tại một ngôi nhà với tường đất, cửa sổ bằng gỗ, mái nhà lợp bằng cỏ tranh thấp lè tè, ngôi nhà có hai gian phòng nhỏ, bao xung quanh ngôi nhà là hàng rào được kết bằng loài tre gai thật chắc chắn. Một ông lão tóc bạc đang cố hết sức múc nước từ trong giếng ra, bụng tới khu đất trồng rau trong sân nhà, dùng từng gáo từng gáo tưới lên những cây rau được trồng dưới đất kia.

Phía sau gốc cây đường như có bóng người đang ẩn nấp.

Liếc mắt bất gặp một chiếc bóng thoáng qua, ông lão vội vàng nhìn chăm chú xem xét kỹ nơi đó, chắc là vì tuổi già nên mắt cũng đã mờ đi, ông lão nhìn thấy một cô gái đang đứng đó, mái tóc dài đỏ sậm bỗng nhiên biến thành mái tóc đen, lộ ra một gương mặt rất xinh đẹp lại có vẻ quen thuộc.

Ông lão ngậy người sau một lúc lâu, cuối cùng cũng nhận ra được người mới tới: “Cô nương là... tiểu thư ư?”

Trọng Tử không trả lời.

“Đã đến thăm bá bá, sao còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì chứ?” Ông lão kinh ngạc nhưng cũng rất vui mừng, ném chiếc gáo múc nước sang một bên, bước tới mở cửa hàng rào bằng tre gai kia ra: “Đề cho bá bá nhìn con một cái xem nào, con lớn rồi, đã cao đến thế này! Trở thành một cô gái xinh đẹp rồi!”

Trọng Tử bước vào sân, âm thầm không tỏ vẻ gì quan sát bốn phía: “Mấy năm nay bá bá sống có tốt không?”

“Tốt, tốt lắm.” Ông lão kéo nàng lại, đôi mắt rung rung, nước mắt chực trào ra đến nơi: “Hai năm nay khí hậu thật kỳ lạ, nghe nói là có một ma đầu hung ác xuất hiện đang làm loạn khắp nơi. Các vị tiên trưởng đều đang tìm cách đối phó, bá bá chỉ sợ con gặp phải chuyện không may thôi.”

Bá bá vẫn chưa biết ma đầu đáng sợ kia chính là nàng ư? Trọng Tử nghiêng mặt lại, cười nói với ông lão: “Vài năm nay con không đến thăm bá bá, bá bá có giận con không?”

“Giận gì mà giận, tiểu thư chăm chỉ tu hành là chuyện tốt mà. Hôm trước Tôn giả có tới đây, người đã nói với bá bá, tiểu thư mấy năm nay đều bận bịu quan tu luyện.” Ông lão xoay người, đi tìm chiếc ghế.

Trọng Tử nâng tay lên chỉ về phía trước, trên mặt đất bỗng nhiên xuất hiện một chiếc ghế dài.

Ông lão kinh ngạc, vui mừng hết sức, khen ngợi thuật pháp của nàng rất lợi hại.

Trọng Tử cũng không tỏ vẻ gì, đỡ ông lão ngồi xuống, xoay mặt nhìn về phía đám rau ở ngoài sân nói: “Không phải con vẫn thường đưa lương thực đến đây ư, sao bá bá lại làm những việc này chứ?”

“Thật là con đưa đến sao? Tôn giả quả thật không gạt bá bá.” Ông lão vui mừng nói: “Bá bá làm sao mà ăn hết được, từ khi ma đầu kia xuất thế, mùa màng thất bát, bên ngoài có nhiều người chết đói lắm... Dù sao bá bá cũng rảnh rồi, gieo trồng được thứ gì hay thứ đó, sau này phân phát ra ngoài cho các thôn dân cũng xem như là tích đức cho con, giúp con sớm tu thành tiên.”

Trọng Tử nghe vậy chỉ khẽ cười, gật đầu: “Vậy sau này con sẽ đưa đến nhiều hơn một chút.”

Ông lão ngăn lời nàng lại, bắt đầu hỏi kỹ nàng mọi chuyện.

Trọng Tử không chút hoang mang, trả lời từng câu, từng câu.

Ông lão nghe vậy liên tục gật đầu, thờ dài một hơi: “Ta đã nói mà, đi theo Tôn giả là đúng rồi, đời này khó mà gặp được một vị sư phụ tốt như vậy. Mấy ngày trước bá bá bị bệnh, sư phụ con còn đặc biệt mang thuốc đến tặng bá bá, người còn nói với bá bá con rất có tiền đồ.”

Tu thành thân Thiên ma, thật sự là rất có tiền đồ, Trọng Tử nhìn không được cười: “Đạo này con sống rất tốt, con cũng đã thành thân rồi, sư phụ không nói việc này cho bá bá biết đúng không ạ?”

“Cái gì?” Ông lão kinh hoàng trừng mắt nhìn Trọng Tử, nhưng lập tức về mặt chuyển thành vui sướng: “Chuyện lớn như vậy sao con không báo cho bá bá biết một tiếng, con lấy chồng bao giờ, là tiểu tử nhà ai vậy?”

Trọng Tử thẹn thùng đáp: “Chàng bận rộn nhiều việc, nên không đến chào bá bá được.”

“Cho dù có bận rộn nhưng ta vẫn phải đến chứ.” Một giọng nói âm trầm bỗng nhiên vang lên.

Ông lão bị dọa nhảy dựng lên, xoay mặt nhìn lại, không biết từ khi nào, có một người đàn ông đầy thần bí đang đứng trong sân, cả người dường như đều bị chiếc áo choàng đen phủ kín, ngay cả đôi mắt cũng không lộ ra.

“Ngươi...”

“Ta chính là tiểu tử kia, ta tên là Vong Nguyệt, ta cũng đến thăm bá bá.”

Ông lão vội vàng quay sang nhìn Trọng Tử, thấy nàng gật đầu xác nhận mới nhẹ nhàng thở ra. Có lẽ vì cảm thấy trang phục của y rất kỳ lạ, nhìn có vẻ âm trầm đáng sợ, nên ông lão vẫn có chút khiếp sợ, không dám bước đến gần y, chỉ đành tùy tiện hỏi vài câu. Ông lão càng ngày càng cảm thấy bất an, rốt cục không nhịn được kéo Trọng Tử sang một bên góc, thấp giọng nói: “Bá bá quan sát y này giờ, trong lòng bá bá cảm thấy y không phải là người tốt.”

“Đáng vẻ chàng không giống người tốt ư?” Trọng Tử cười rộ lên: “Bá bá yên tâm đi, tính tình chàng chỉ kỳ lạ chút thôi.”

Ông lão gật đầu, sau một lúc lâu tiếc nuối nói: “Bá bá vốn mong con có thể tìm được một vị phu quân giống như Tôn giả, quan tâm chăm sóc thật tốt cho

con. Thôi thế cũng được, con là một đứa trẻ thông minh, trong lòng con chắc đã có cân nhắc, chọn được người này nhất định không tệ đâu.”

Trọng Từ lại cười nói: “Lúc trước con cũng suy nghĩ giống bá bá, nhưng đến giờ con mới phát hiện được dạng người như Vong Nguyệt mới tốt.”

Ông lão giãn mặt ra: “Nhìn người không thể nhìn bằng mắt, bá bá biết mà.”

Trọng Từ diu ông lão: “Lần này con tranh thủ thời gian rảnh rồi đến thăm bá bá, sau này con vẫn phải tiếp tục bề quan, không thể thường xuyên đến đây được, bá bá phải bảo trọng.”

Ông lão cười nói: “Bá bá không thiếu ăn cũng chẳng thiếu mặc, có gì mà phải lo lắng nào, tiểu thư hãy chăm chỉ cùng Tôn giả tu tiên...”

“Nàng bây giờ không thể đi theo người khác, chỉ có thể theo ta mà thôi.” Lặng yên không một tiếng động, Vong Nguyệt bỗng nhiên xuất hiện sau lưng hai người, vươn tay ra ôm lấy thắt lưng Trọng Từ.

Trọng Từ cũng không giãy ra như bình thường, dựa vào lòng y cười cười: “Chàng đừng dọa bá bá mà.”

Ông lão thật sự bị dọa hoảng sợ, nhìn tình hình hai người quá thân mật như vậy, vẫn luôn cảm thấy có gì đó không ổn lắm, có chút kinh ngạc và nghi hoặc: “Tôn giả không phải nói là...”

Trọng Từ vội vàng nói: “Con bây giờ đã gả cho Vong Nguyệt rồi, đương nhiên phải đi theo chàng chứ.”

Vong Nguyệt cười nói: “Ta là người tốt.”

Ông lão nhẹ giọng ho khan một tiếng: “Cũng đúng, cũng đúng, hai người các con là vợ chồng son nên yêu thương hòa thuận, sống cho thật tốt, bá bá cũng được an tâm”

.....

Từ khi Thiên ma hiện thế tới nay, tai họa xảy ra liên tiếp suốt mấy năm, những vùng đất đai rộng lớn bị người ta bỏ hoang vu, lại một lần nữa trở thành một vùng rừng xanh nước biếc, nhưng không còn nghe thấy được tiếng hát người tiểu phu kiếm củi. Rừng cây âm u, tối tăm, cỏ dại rậm rạp khắp nơi, tất cả mọi thứ đắm chìm vào một không khí lạnh lẽo, cô quạnh.

Bên một tảng đá cạnh con đường nhỏ, có một đệ tử trẻ tuổi của Trường Sinh Cung đeo kiếm đi tới, vẻ mặt trong sáng tươi vui.

Bỗng nhiên một con gió ào tới, dưới tàng cây ở phía trước hiện ra hai bóng người.

Người tu tiên phải luôn luôn phải giữ sự cảnh giác, cảm nhận được ma khí từ hai bóng người phía trước, tên đệ tử kia lập tức ngừng bước, tay phải nắm thật chặt chuôi kiếm, giữ sự trấn định quan sát.

Hai bóng người kia là một nam một nữ, sánh vai mà đứng.

Cô gái có đôi mắt phượng đẹp mê người, mái tóc dài đỏ sậm được vấn lên thành búi, bộ sa y màu đen mềm mại nhẹ nhàng rủ xuống, phục sức đẹp đẽ quý giá, phảng phất, mơ hồ giống như phu nhân của một vị thần, nửa cánh tay thon dài lộ ra ngoài, làn da tuyết trắng trong suốt tinh khôi như ngọc, trên tay đeo vài chiếc vòng có màu sắc và chất liệu khác nhau. Người đàn ông bên cạnh cao hơn nàng một cái đầu, từ đầu đến chân được bao phủ trong một chiếc áo choàng đen, chỉ để lộ một chiếc cằm nhọn duyên dáng nhưng tái nhợt, khí chất sang trọng mà thần bí.

Đã trải qua vài năm, nhưng những gì khắc sâu trong ký ức vẫn không hề tan biến, tên đệ tử kia nhanh chóng nhận ra người con gái đang đứng trước mặt, sắc mặt y tái nhợt lại: “Người là... Từ Ma!”

Thì ra, y chính là tên thiếu niên lúc trước được nàng cứu cuối cùng lại phản bội nàng.

Trọng Từ nhìn y mỉm cười: “Lại gặp mặt rồi.”

Nụ cười kia thật xinh đẹp, một vẻ đẹp ẩn chứa sự hủy diệt, gã thanh niên quả nhiên sững sờ một hồi lâu, sau một lúc mới kịp phản ứng lại, y càng thêm xấu hổ và sợ hãi, tay run run, ngay cả thanh kiếm đang cầm trong tay cũng không rút ra được.

Trọng Từ bước về phía y.

“Người đừng tới đây!” Gã thanh niên kinh hoàng lui về phía sau.

Y càng phản ứng như thế, Trọng Từ lại càng mặc kệ y cứ tiến về phía trước.

Mắt thấy đã không còn đường lui, rốt cục gã thanh niên kia cũng nhớ tới phép độn thuật, hốt hoảng niệm chú muốn chạy trốn, lại bị kết giới được thiết đặt xung quanh đánh bật lại, y sợ tới mức cả người run rẩy.

Trọng Từ không thấy vui nữa, xoay người nói: “Coi như mọi chuyện đã kết thúc rồi, để tránh y vì muốn bảo toàn sự trong sạch của mình lại rút kiếm tự sát, người khác mà nhìn thấy, còn nghĩ rằng ta giữa ban ngày ban mặt lại cường bức thiếu nam”

Vong Nguyệt hỏi: “Kẻ vong ân phụ nghĩa đó, nàng không muốn trừng phạt y sao?”

Trọng Tử nói: “Trừng phạt y sẽ có tác dụng ư? Tất cả là do tiên môn muốn giết ta.”

“Nếu không có y quay về báo tin, tiên môn không thể tìm được nàng nhanh như vậy, nàng cũng sẽ không nhanh chóng nhập ma như thế, có lẽ giờ này nàng vẫn còn lặng lẽ ở ngọn núi kia, sống dưới mái nhà tranh bình an thanh tĩnh ngắm ngày dần trôi.” Vong Nguyệt xuất hiện cạnh nàng, giọng nói âm trầm mang một sự mê hoặc kỳ lạ và cả một sức mạnh kích động lòng người: “Nàng đã cứu hần, nhưng hần lại bán đứng nàng, đối với loại người như thế nàng còn mềm lòng sao?”

Về mặt Trọng Tử lạnh lùng, trên gương mặt hiện lên một luồng sát khí mơ hồ, rốt cuộc ma ý trong nàng đã bị khơi dậy phần nào.

“Trời sinh sát khí, tuy nàng chưa từng xuống tay giết chết bất kỳ ai, nhưng bọn họ vẫn một lòng một dạ muốn đưa nàng vào chỗ chết, ngược lại thứ đồ đệ tiên môn vong ân phụ nghĩa này lại sống rất tốt, đã là ma thì có thù tất báo.”

“Đáng chết!” Nét mặt Trọng Tử không chút thay đổi nhấc tay phải lên, trong lòng bàn tay có một luồng ánh sáng thoáng hiện ra, trong nháy mắt nó liền biến thành một thanh kiếm nhỏ màu xanh lam đâm thẳng vào gã thanh niên kia.

Nàng giờ đã trở thành ma, còn phải kiêng dè, e sợ gì nữa đây? Những kẻ đã hại nàng tuyệt đối không thể buông tha.

Thanh lam kiếm không tiếng động thẳng tắp phóng tới cổ họng y, trong khoảnh khắc gã thanh niên kia bị dọa đến sắp ngất đi, bỗng có một thanh trường kiếm từ bên cạnh bay tới, giúp y chặn lại đòn công kích này.

Nhìn thấy người tới, ma ý trong tâm Trọng Tử hạ xuống vài phần: “Lạc Âm Phàm, ngươi cứ theo ta mãi làm gì?”

Lạc Âm Phàm để tên đệ tử kia rời đi, sau đó xoay người lại nhìn nàng, nét mặt hần có chút bi ai, trong lòng dâng lên một nỗi tuyệt vọng.

Con bé nói đúng, từ sau khi thân thể bị tàn phá phải lấy thân tuần kiếm, thân thể hiện giờ của con bé đã thực sự biến thành ma thể, tâm trí bắt đầu bị ma khí xâm nhập, quá nhiều. Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm hay muộn gì con bé cũng biến thành ma, sẽ có hành động vô cùng cực đoan, sẽ lạm sát kẻ vô tội. Thế nhưng kẻ hại con bé mất đi cơ thể lại chính là hần. Bây giờ hần có thể làm gì được đây? Cuối cùng rồi cũng sẽ đến một ngày, hần lại thương tổn con bé, một kết quả như vậy, bảo hần làm sao có thể tiếp nhận được chứ?

Trọng Tử cong cong khóe môi, trong đáy mắt lộ ra nét trào phúng.

Người này luôn tự phụ, tự đại đến đáng thương, giờ phút này còn làm ra được dáng vẻ đau đớn xót xa khiến người ta mũi lòng, thương xót. Hần vừa không muốn xuống tay hạ sát nàng, lại vừa muốn ngăn cản nàng giết người, hần nghĩ hần sẽ cứu được bao nhiêu người chứ? Chẳng lẽ nàng đi đâu thì hần theo sát tới đó sao?

“Ngươi cho rằng ngươi có thể cứu được bao nhiêu người?”

“Cứu được người nào thì hay người nấy.”

Trọng Tử xoay người lại kéo Vong Nguyệt đi: “Ta không có thời gian rảnh chơi đùa với hần, chúng ta trở về thôi.”

Lạc Âm Phàm lúc này mới nhìn thấy Vong Nguyệt đang đứng bên cạnh, tức khắc trong lòng dâng lên một cơn tức giận ngập trời, đáy mắt ngập tràn sát khí: “Cửu U!”

Nếu không có kẻ này dụ dỗ, lôi kéo, Trọng Nhi của hần sẽ không nhập ma, sẽ không khăng khăng một mực bước vào con đường này, mối quan hệ thầy trò của hai người cũng sẽ không biến đổi thành tệ hại như ngày hôm nay! Không có y, con bé sẽ không ở lại ma cung, con bé sẽ ngoan ngoãn theo hần trở về! Y rõ ràng là muốn lợi dụng con bé, y dám có ý với con bé...

Nỗi oán hận tăng vọt, tâm tiên bỗng chốc lại sinh ra ma ý.

Trục Ba kiếm ngưng tụ mấy trăm năm tiên lực cả đời hần, phóng tới giữa không trung, một dòng khí phóng tới như cơn sóng hoa, một cơn sóng trắng dâng lên tạo thành một bức tường cao, vây hai người đang đứng vào trong, phong kín tất cả đường lui.

Trên đỉnh đầu bỗng nhiên xuất hiện một bóng đen, Trọng Tử theo bản năng ngẩng mặt nhìn lại.

Trong luồng sóng tiên khí mênh mông, một thanh kiếm to lớn, dài khoảng mấy trượng khiến người ta sợ hãi đang treo cao cao giữa không trung, mang theo tiên âm nhiều màu, hướng về Vong Nguyệt thẳng tắp áp xuống.

“Cực Thiên Pháp, là sát chiêu.” Vong Nguyệt nói: “Hoàng hậu à, hần thật sự muốn giết ta đó.”

“Ngươi chống lại nổi không?”

“Cái đó phải xem Hoàng hậu có muốn ra tay tương trợ ta không đã.”

Bóng kiếm áp xuống càng ngày càng thấp, Vong Nguyệt không chút hoang mang nhẹ nhàng nâng hai tay lên, dòng khí bao bọc xung quanh dường như cũng không khó khăn gì, giống như rất mạnh mẽ nhưng lại cũng giống như chẳng có chút lực nào.

Trọng Từ có chút ngạc nhiên, cũng âm thầm ngưng tụ ma lực đối kháng lại.

Nhưng ngay khi ma lực của nàng và Vong Nguyệt đến vùng tiếp giáp giữa luồng sóng khí bao quanh và thanh Trục Ba ở phía trên vùng kết giới bao quanh, thì luồng áp lực mạnh mẽ vô hình kia bỗng nhiên rút đi, thanh kiếm trên đỉnh đầu cũng biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa, dòng khí tạo thành bức tường cao vây lấy cả hai cũng nhanh chóng sụp đổ. Thân hình kẻ đang đứng đối diện hai người thoáng lao đảo, cuối cùng không chịu đựng được nữa nhũn mảy che ngực, bị dòng tiên lực cực mạnh phản phệ trở lại, kết cục phải chịu trọng thương.

Trọng Từ biến sắc, thu chiêu lại tiến lên đỡ hấn.

Nổi oán hận đã mê hoặc thần trí, hấn hấn nàng, hấn Cừ U, càng hận chính bản thân mình hơn, dục độc trong cơ thể điên cuồng trào dâng. Lạc Âm Phàm tức giận đến mất hết lý trí, cố sức đẩy nàng ra, dùng Trục Ba miễn cưỡng chống đỡ cơ thể đang không ngừng run lên, cắn răng phun ra vài chữ: “Ngươi... cắt đi cho ta!”

Con người đen mắt đi tiêu cự, hấn lao đảo lùi về sau vài bước, cuối cùng cũng không chịu đựng được nữa mà ngã xuống.

Vong Nguyệt nói: “Là dục độc.”

“Ta mang hấn đi tìm Dục Ma Tâm.” Trọng Từ nói xong vội vàng ôm Lạc Âm Phàm biến mất.

Hết chương 55

Bạn đang đọc truyện *Trọng Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 56: Sao rơi

Nơi ẩn cư của Dục Ma Tâm là một sơn cốc khuất tầm nhìn, không có gì đặc biệt cả, khi Trọng Từ mang Lạc Âm Phàm đến nơi thì sơn cốc đã trống không, không một bóng người, chỉ thấy hai gian nhà tranh với cánh cửa mở toang ra, những chiếc lá vàng phủ kín cả bậc thềm, mạng nhện giăng giăng khắp các khung cửa, xem ra Dục Ma Tâm đã rời khỏi nơi này rất lâu rồi.

Trọng Từ cảm thấy vô cùng sốt ruột, đang lo lắng thì bỗng nhiên phát hiện trên chiếc bàn trong phòng có một chiếc bình ngọc, vì thế nàng vội vàng đỡ Lạc Âm Phàm bước vào phòng, đặt hấn nằm ngay ngắn trên giường rồi lấy cái bình ngọc ra cẩn thận xem xét từng ly từng tí.

Miệng bình bị phong ấn lại một cách độc đáo, dấu vết vẫn còn nguyên vẹn chưa từng bị mở ra, bên trong chứa đầy những viên thuốc, nàng nhìn xuống thấy trên mặt bàn còn viết hai hàng chữ nhỏ, Dục Ma Tâm chắc hẳn đã sớm dự đoán được bọn họ sẽ đến.

Trọng Từ cầm bình thuốc đi đến trước giường, ngắm nhìn người đang nằm yên trên giường kia.

Sát khí đã tiêu tan hết, trên khuôn mặt hấn lúc này lại là khí chất an bình, lạnh nhạt, không tranh với đời, khiến hấn nhìn qua lúc nào cũng xa xôi như vậy, cao cao tại thượng như vậy, mãi mãi không yêu không hận cũng vô tình vô dục.

Hấn như vậy, làm nàng vừa yêu lại vừa hận, nàng hận không thể kéo xuống cái mặt nạ thờ ơ vạn năm không đổi mà hấn đang trưng ra trước mắt kia, xé nát nó đi, để mọi người nhìn thấy rõ chân tướng lẫn bộ mặt thật của hấn, thấy rõ sự phẫn nộ của hấn, lòng ghen tuông của hấn, càng muốn cho mọi người nhìn rõ hơn nữa tình yêu và dục vọng đang tràn đầy trong mắt hấn!

Người bị tổn thương căn bản không phải là hấn, mà chính là nàng.

Yêu, là nàng bị tổn thương; hận, cũng là nàng bị tổn thương.

Nàng thương tâm sao? Nếu không cảm thấy đau thương thì đó không phải là trái tim nữa rồi.

Trọng Từ ngồi ở mép giường, đưa tay phất nhẹ trên trán hấn, thu hồi lại pháp lực.

Chỉ một lát sau, Lạc Âm Phàm dần dần tỉnh lại, vừa mở mắt ra nhìn thấy bóng người đang ngồi trước giường, một sự vui sướng đến vô tận xẹt qua trong đôi đồng tử đen láy của hấn, nhưng mà lẫn với niềm vui sướng đó cũng là một con giận ngùn ngụt bốc lên đến tận trời.

Cừ U! Nàng có thể tin tưởng Cừ U đến thế sao? Nàng dám giúp Cừ U đối phó với hấn?

Lạc Âm Phàm vội vàng nhắm mắt lại lần nữa, để tránh việc hấn không khống chế được cảm xúc của mình lại phát hỏa, nổi điên lên với nàng.

Tất cả sự tự phụ và kiêu ngạo của cả cuộc đời hấn đã bị phá hủy trong phút chốc, đi cùng với nó là nỗi bi ai vô tận. Tu vi gần một ngàn năm của hấn đến cuối cùng đổi lấy kết quả là lại bị dục độc khống chế, nhìn đáng về hiện tại của hấn, đừng nói gì đến chuyện cứu nàng, nếu như không có nàng, chỉ sợ hấn

đã sớm chết ở trên tay Cửu U rồi.

Nhìn hần như vậy, Trọng Từ chỉ biết âm thầm cười khổ.

Biết bản thân mình nảy sinh tình yêu và dục vọng với đồ đệ, chuyện này đối với hần mà nói đã là một cú đả kích rất lớn rồi, huống chi ở trước mặt nàng còn bị dục độc phát tác làm mất hết tôn nghiêm của hần, bảo sao hần dám đối mặt, dám thừa nhận nữa đây?

Thôi đành vậy, đây là chuyện đã nằm trong dự kiến bởi vậy nàng cũng không cần bận tâm.

"Thuốc giải đây, cứ cách một canh giờ thì dùng một viên. Ngươi bị trúng độc lâu quá rồi, cần phải dùng ba viên mới giải trừ chất độc tận gốc được, trong lúc uống thuốc phải dùng tiên lực thúc đẩy dược tính vào tâm mạch, ta ở bên ngoài canh chừng cho ngươi."

"Trọng nhi!" Giọng nói khàn khàn cất lên, ẩn chứa trong giọng điệu đó là sự cầu xin hiếm thấy.

Trọng Từ dừng chân lại: "Thân thể ta đã sớm bị tàn phá, không thể bao bọc được hồn phách của ta nữa rồi, cho nên ta phải lấy thân tuần kiếm để giữ hồn phách không bị tiêu tán. Cho dù hiện tại ta có đồng ý với ngươi chuyện gì đi chăng nữa thì tương lai sau này ta cũng sẽ bị ma khí làm tâm trí mê loạn, sớm hay muộn ma tính cũng sẽ tràn ngập trong ta, khi đó trông ta sẽ thế nào, làm những việc ra sao cũng chỉ sợ chính ta cũng không quyết định được, ngươi cầu xin ta, là cầu xin sai người rồi, chẳng lẽ ngươi muốn ta tự sát hay sao?"

Lạc Âm Phàm lắc đầu, cũng không phản bác được gì.

Hần muốn nói với nàng rằng không phải vì tiên môn nên hần mới cầu xin nàng, nhưng cũng không thể phủ nhận, đây cũng là một trong những mục đích cuối cùng mà hần muốn mang nàng đi, bảo vệ tiên môn và chúng sinh là trách nhiệm cả cuộc đời này của hần, nhưng bây giờ hần cũng không thể nào buông tay nàng ra được nữa.

Trọng Từ bỗng nhiên quay người lại: "Buổi tối ngày hôm đó, ngươi thật sự bị tẩu hỏa..."

"Chuyện đó không quan trọng." Lạc Âm Phàm quả quyết nói: "Tất cả mọi chuyện đều là sai lầm của ta, nếu con cảm thấy hận, có thể giết ta..."

Trọng Từ nhìn hần một lúc lâu, sau đó chỉ thấy sự ảm áp trong đôi mắt phượng xinh đẹp chậm rãi tan biến đi: "Cái chết của ngươi không có ý nghĩa gì cả, ta muốn tấn công lên Nam Hoa phá hủy cột mốc biên giới lục giới! Không có ngươi, ngươi cho là tiên môn có thể chống đỡ được bao lâu?"

Lạc Âm Phàm không nói được một lời.

Trọng Từ nói: "Ngươi trúng độc có phải là vì ta hay không, tạm thời ta sẽ không tính toán đến, nhưng hiện tại thuốc giải này là ta cho ngươi, chúng ta từ nay về sau không ai nợ ai, sau khi hết ba năm theo giao ước của ta và ngươi, ta sẽ lập tức tấn công Nam Hoa."

Nhìn theo bóng dáng nàng bước ra khỏi cửa, tâm tình Lạc Âm Phàm lại càng trở nên phức tạp hơn, lúc thì tức giận lúc lại bi thương, vô số suy nghĩ như những nút thắt bó lại trong đầu hần, cắt mãi mà không đứt, mở mãi cũng chẳng ra, cho dù có suy xét cũng không thể hiểu rõ được, đến cuối cùng hần cũng không biết là mình đang suy nghĩ gì nữa. Khoảng chừng hai canh giờ trôi qua, lúc hần uống viên thuốc giải cuối cùng vào thì dục độc trong cơ thể đã được giải trừ khoảng tám chín phần rồi, dựa vào tu vi của hần một phần dục độc nhỏ nhoi còn sót lại cũng chẳng còn tác dụng gì, chỉ cần một lúc sau thì sẽ tiêu biến hết. Lạc Âm Phàm đứng dậy đi ra khỏi cửa, phát hiện trời bên ngoài đã vào đêm.

Nàng đi rồi sao?

Trái tim hần đập loạn, ngay sau đó lại nhanh chóng thả lỏng, bình tĩnh trở lại.

Đưa lưng về phía ánh trăng và những vì tinh tú sáng ngời, trong chiếc bóng của một thân cây già nua dưới bầu trời đêm, chợt hiện ra một thân người nhỏ nhắn đang co cụm lại. Nàng cô độc dựa người vào thân cây, hơi thở nặng nề mê man, bộ dạng giống như thực sự rất mệt mỏi, mãi cho đến khi phát hiện có người đến gần, bản năng tự vệ mới chợt thức tỉnh nàng, nhưng sau đó nàng lại nhanh chóng tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ.

Bởi vì nàng biết người đó là hần cho nên mới yên tâm như vậy, cũng tựa như hần không hề lo lắng nàng sẽ xuống tay với mình, tuy vừa lúc này nàng đã nổi lên sát ý, nhưng vẫn có thể lập tức tháo bỏ sự phòng bị với hần, biểu hiện của nàng như vậy có phải là ẩn sâu trong tiềm thức, nàng vẫn luôn có ý tin tưởng hần không?

Lạc Âm Phàm chợt cảm thấy nửa như vui sướng nửa lại thê lương, hần nhìn nàng mà kim lòng không đành liền cúi người xuống bế nàng lên ôm chặt vào lòng.

Trọng Từ theo bản năng nắm chặt lấy xiêm y của hần, cuộn tròn cả người lại, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của mình vùi sâu vào ngực hần.

Người thiếu nữ đang nằm trong vòng tay hần, cho dù đã trưởng thành nhưng thân mình lại vẫn nhẹ đến đáng thương, làm hần nhớ tới một bóng dáng nhỏ bé trắng tinh khôi tựa như một chiếc lông ngỗng vẫn hay ngồi bên bờ dòng Tứ Hải, vòng eo nhỏ nhắn, mỏng manh hết như một cành liễu non, sợ chỉ cần dùng sức mạnh một chút sẽ lập tức bị gãy ngay. Búi tóc vén lên cao cao để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp, cả người nàng toát ra nét đẹp dễ, quý phái như một báu vật vô giá. Nhưng vì sao một vẻ đẹp hoàn mỹ như vậy, vẫn luôn lộ ra hương vị của sự hủy diệt và khí lạnh lan tỏa.

Đây là đồ đệ thương yêu của hần, là đứa bé đã từng nói nhất định sẽ bảo vệ hần, là cô gái kề cận bên hần suốt hai kiếp, cũng là cô gái từng yêu hần say đắm.

Nàng không biết rằng, cho dù nàng phạm phải sai lầm gì, cho dù nàng biến thành bộ dáng như thế nào đi chăng nữa, từ đầu đến cuối, nàng lúc nào cũng là đồ đệ của hắn, hắn làm sao có thể không quan tâm, bỏ mặc nàng, làm sao có thể để nàng một thân một mình bước đi giữa cuộc đời này được chứ?

Lạc Âm Phàm chậm rãi đi vào phòng, lặng lẽ ngồi trên giường, hai cánh tay hắn vẫn thật cẩn thận, thật nhẹ nhàng, vòng qua người, ôm nàng thật chặt vào trong lòng.

Hơi thở của nàng vẫn đều đều, giống hệt như năm đó, mỗi lần bị thương lúc nào nàng cũng đều im lặng nằm trong lòng hắn, không kêu than một tiếng nào chỉ vì lo sợ sẽ làm hắn lo lắng.

Cho đến tận bây giờ, người làm tổn thương nàng nhiều nhất, sâu sắc nhất chính là hắn.

Hai kiếp thầy trò sớm chiều kề cận, làm bạn bên nhau mỗi ngày, hắn nhìn nàng lớn lên từng ngày. Trong trái tim hắn khắc sâu hình bóng của đứa bé buống bình dấm dục mực bằng thai để về hình con rùa thật lớn trên bức thư mà hắn muốn gửi đi, cũng là đứa bé đã tự tiện tu Di Hồn thuật tráo đổi linh hồn với linh hạc, sau khi thất bại lại mang thân thể của linh hạc với dáng vẻ ủ rũ tìm đến hắn cầu xin hắn giúp đỡ; lớn hơn một chút lại là hình ảnh một cô gái hèn mọn, yên lặng làm bạn bên cạnh hắn mỗi ngày, một lòng phụng dưỡng hắn, nhớ tới bộ dạng nàng ngồi bên dòng Tứ Hải chờ hắn trở về nhưng lại làm ra vẻ đang chơi đùa, nghịch phá; còn có một cô gái bốc đồng, không tiếc tổn thương chính mình chỉ vì muốn ở lại bên cạnh hắn...

Sự lưu luyến, không muốn xa rời của nàng tốt đẹp đến thế, lại sâu nặng đến vậy, tất cả hai kiếp đều dành cho hắn, hắn hiểu hết, nhận lấy, gánh vác lấy nhưng cũng là hường thụ.

Nhưng từ khi nào thì mọi thứ đã bắt đầu thay đổi? Vì sao nhất định phải thay đổi?

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Trọng Từ đang nằm trong lòng hắn bỗng nhiên run rẩy một cái thật mạnh, hai cánh tay nàng theo phản xạ giờ ra ôm lấy hắn, ôm thật chặt, giống như một người sắp chìm xuống sông dùng hết sức lực để ôm lấy một khối gỗ đang trôi giữa dòng.

Nàng thấy ác mộng sao? Lạc Âm Phàm sững sốt, ngăn người ra.

"Trọng nhi." Hắn cúi đầu xuống sát bên tai nàng khẽ gọi, giọng nói nhỏ nhẹ hệt như gió thoảng chỉ có chính mình mới nghe thấy được.

Trọng Từ mơ mơ màng màng hơi hé mắt ra, chỉ nhìn thấy một mảnh trắng tinh, vì thế lại yên tâm thả lỏng người tiếp tục vui đùa ngủ tiếp.

Lạc Âm Phàm vốn đang nhẹ nhàng thở ra, bỗng nhiên hắn nghe thấy được gì đó khiến toàn thân cứng ngắc lại. Hắn nghe được giọng nói thì thào của nàng, mặc dù có chút mơ hồ, lộn xộn nhưng cũng không khó nhận nàng đang nói gì: "Thiên Chi Tà?"

Trái tim của hắn giống như bị roi xuống hầm băng, trong nháy mắt nó trở nên lạnh lẽo tới cực điểm, giống như bị giam kín trong băng giá ngàn năm.

Thiên Chi Tà! Khá lắm Thiên Chi Tà, hồn phi phách tán rồi mà vẫn còn ở lại trong lòng nàng! Chẳng phải là nàng nên hận y đến thấu xương hay sao? Nếu không có y liên tiếp thiết kế, sắp đặt cạm bẫy thì hắn và nàng cũng sẽ không đi đến tình trạng không thể cứu vãn như bây giờ, là y làm hắn phải tự tay thương tổn nàng, là y khiến nàng phải rời bỏ hắn mà đi, khiến cho nàng không còn ở lại bên cạnh hắn nữa, một kẻ như thế mà nàng lại còn nhớ kỹ hắn một cách sâu sắc như vậy! Nhìn tình hình này, chắc hẳn là nàng thường xuyên nằm ngủ thân mật như vậy trong lòng y đây mà.

Thật là nghiệp chướng không biết tốt xấu, nàng làm hắn tức chết đi được! Cừu U, Thiên Chi Tà, những kẻ này đều luôn lợi dụng nàng, nhưng nàng lại xem những kẻ đó quan trọng hơn, đáng tin tưởng hơn hẳn sao? Nàng có còn nhớ rõ nàng là ai hay không vậy!

Lạc Âm Phàm nắm chặt bàn tay của mình lại, chỉ là hắn đã không nghĩ tới một điều khi tất cả mọi người muốn giết nàng, ngay cả hắn cũng có lúc quên mất nàng, thì ở trong ma cung âm u, lạnh lẽo kia, người luôn luôn ở bên cạnh nàng, cho nàng một chút ấm áp cuối cùng để nàng dựa vào chính là Thiên Chi Tà. Hiện giờ trước mắt hắn chỉ có một con tức giận vô cớ mà hắn chẳng hiểu là từ đâu đến, làm cho hắn hận không thể tung một chưởng kết thúc mạng sống của nàng!

Con giận vẫn đang bùng bùng bốc lên, chợt hắn cảm thấy trong lòng nhẹ tênh, nháy mắt đã không thấy người vốn đang nằm trong lòng hắn đâu nữa.

Trọng Từ hiện thân ở ngay cửa vào, bắt đầu dĩ cười khổ. Mới vừa rồi, đột nhiên cảm nhận được sát khí phát ra mãnh liệt đã đánh thức nàng từ trong giấc mộng bùng tỉnh dậy, việc này có được xem như tiết lộ những suy nghĩ chân thật nhất trong sâu thẳm nội tâm hắn hay không? Cho tới tận bây giờ đối với việc giữ lấy hay bỏ đi, lúc nào hắn cũng luôn luôn rất lý trí.

Mọi chuyện đã đến nước này cũng không cần phải nhiều lời nữa.

Nàng xoay người bước đi: "Ta phải đi rồi."

Chỉ nghe thấy tiếng cửa đóng sầm một tiếng, trên cánh cửa phòng dòng tiên khí lan ra cuộn cuộn hình thành kết giới không gì phá nổi.

Tà áo trắng phảng phiu không một nếp nhăn chợt nhoáng lên, chỉ trong nháy mắt, hắn đã đứng ngay trước mặt nàng, khuôn mặt trắng bệch ra, hai con ngươi đen thẫm thẫm mà lạnh như băng, lại còn lóe lên vài tia sáng vô cùng nguy hiểm, hắn của bây giờ so với sự lạnh nhạt ngày thường quả thật là khác biệt.

Trọng Từ không hề trốn tránh, chỉ lạnh lùng nói: "Lại muốn giết ta để cứu vớt chúng sinh sao?"

Lạc Âm Phàm im lặng không trả lời, khuôn mặt không chút thay đổi, đưa bàn tay lên.

Hắn muốn đánh nàng sao? Trọng Tử không kháng cự chỉ nhắm mắt lại theo bản năng.

Bất thành linh, không có một cái tát nào giáng xuống, chỉ thấy bàn tay hắn ôm lấy khuôn mặt nàng rồi hắn cúi xuống hôn mạnh lên môi nàng, đôi môi nóng bỏng của hắn hung hăng quấn lấy cánh môi đỏ mọng của nàng.

Yêu và hận, ghen tuông và phần nộ, tất cả mọi cảm xúc đều nén trong lòng hắn bấy lâu nay bị kích thích bùng nổ hết trong giờ khắc này. Những thứ gọi là đạo đức, trách nhiệm và khiển trách đeo trên lưng hắn bị ném sang một bên, đó là một nụ hôn như muốn trừng phạt nàng, một nụ hôn như muốn trả thù nàng, nụ hôn này không hề dịu dàng một chút nào, thậm chí gần như là thô bạo, hai bàn tay hắn ôm chặt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đôi môi nóng bỏng cắn quết, giống như muốn dùng hết sức lực mà cắn, mà mút lấy môi nàng, cảm giác ướt át xen lẫn nóng rực hòa cùng với đau đớn quặn chặt lấy nhau, nửa như vui sướng, nửa như thống khổ vô cùng.

Vì sao nàng lại muốn ép buộc hắn đến mức này, vì sao lúc nào nàng cũng muốn làm hắn phải nhìn thấy rõ trong đáy lòng hắn không chỉ có tình cảm với nàng mà còn có cả dục vọng xấu xa nữa chứ? Không có nàng, hắn vẫn là vị Tôn giả ngạo nghễ, đại danh鼎鼎 lẫy đứng đầu lục giới, một đường vân đạm phong khinh không bận tâm cũng không lo lắng, nhẹ nhàng mà thanh thản sống kiếp tu tiên vô tận, không bao giờ biết yêu hay hận, không bao giờ phải quan tâm đến thứ gì ngoài tiên môn và chúng sinh, vĩnh viễn làm một vị thần tiên vô tình, cũng không cần phải mâu thuẫn giằng xé cõi lòng đến đau đớn như vậy? Nàng dùng chính nàng đến trước mặt hắn để bắt buộc hắn phải nhìn vào sự thật, bắt buộc hắn phải đối mặt, bắt buộc hắn phải nhận tội, cuối cùng là bắt buộc hắn phải đầu hàng!

Nàng đã làm được rồi, nàng thắng rồi!

Làm hoàng hậu của Cửu U còn chưa đủ để tàn phá trái tim hắn, nàng còn nằm trong lòng hắn gọi tên của một gã đàn ông khác, giờ phút này hắn đầu hàng rồi, hoàn toàn đầu hàng rồi!

Thứ nàng muốn không phải là thế này sao? Được, nàng muốn hắn sẽ cho nàng! Hắn hết lòng chiều nàng, nàng đã vừa lòng chưa? Hắn và nàng sẽ cùng chìm nhau xuống địa ngục, hắn sẽ cùng nàng vạn kiếp bất phục, mãi mãi không thể quay đầu lại nữa!

Dục vọng còn sót lại lại phát tác lên lời khắp mọi góc ngách cơ thể hắn, điên cuồng tàn sát, trong hắn lúc này là tình yêu, là dục vọng hay là oán hận đã không còn nói rõ được nữa rồi, bởi chúng như đan xen vào nhau, từng bước từng bước phá tan lý trí của hắn.

Nhưng hắn không hề có ý định áp chế nó lại mà để mặc cho nó tiếp tục lan tràn, cứ phóng túng đi.

Hắn đang làm gì vậy? Trọng Tử bị hành động này của hắn làm cho hoảng hốt, khoảnh khắc chờ mong bấy lâu nay rốt cục cũng đã đến, nhưng trái tim nấn cảm của nàng lại chậm rãi vỡ tan ra, vỡ thành từng mảnh, từng mảnh nhỏ rồi hóa thành tro tàn lạnh lẽo.

Không phải đâu, đó là dục vọng, hắn vốn rất hận người!

Trong lòng nàng biết rõ là như thế nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, cũng như không kìm hãm được sự mong muốn đến từ trái tim, những hình ảnh đêm đó chọt ủa về trong trí nhớ nàng khiến chút kiên cường còn sót lại trong nàng sụp đổ hoàn toàn. Hơi thở của Trọng Tử trở nên dồn dập hơn, cả người nàng trở nên nóng rực đến cả hơi thở phả ra cũng mang theo hơi nóng kinh người, nàng kim lòng không được vội vàng vòng cánh tay lên cổ hắn bám chặt lấy, kiễng mũi chân đứng lên, cả người nàng dính sát trên người hắn, cố gắng tiếp nhận, cố gắng giữ chặt lấy, cố gắng thu hẹp mọi kẽ hở giữa hai người. Thân thể nàng giống như một cây cỏ nhỏ yếu đuối sắp bị phong ba bão táp bẻ gãy đi, bởi vậy càng phải níu chặt lấy điểm tựa cuối cùng này.

Phải tin tưởng, nhất định phải tin tưởng hắn yêu người, cho dù tuyệt vọng cũng phải tin.

Chóp mũi cao cao đè chặt cánh mũi của nàng không chút thương tiếc làm nàng khó thở, hắn không để cho nàng kịp chuẩn bị đã điên cuồng đòi hỏi, điên cuồng muốn rút hết đi tất cả không khí trong lồng ngực nàng, bờ môi mềm mại, đỏ mọng như cánh mai đỏ tiên điểm bị môi hắn, răng hắn quấn lấy từng ly từng tý mà cắn nát làm sinh ra cảm giác đau đớn khó nhịn được. Đầu lưỡi của hắn mãnh liệt công chiếm trong khắp miệng nàng, tìm kiếm dây dưa, quấn chặt lấy đầu lưỡi của nàng, khao khát mút lấy ngày càng điên cuồng hơn nữa. Hơi thở của cả hai ngày càng dồn dập, không khí dường như càng ngày càng ít khiến cho cả hai lần nàng gần như chết lặng đi, nhưng nó ngày càng triển miên, dai dẳng, tuy cũng mang theo cả sự tàn nhẫn nữa.

Bàn tay nhỏ bé của nàng không tự chủ được, nhẹ nhàng vuốt ve, sờ soạng thân thể nóng rực của hắn, những ngón tay thon dài, mềm mại vô ý trượt xuống luôn vào bên trong quần áo hắn. Sự lạnh lẽo, giá băng từ bàn tay đó chạm vào da thịt nóng bỏng của hắn làm hắn run lên, một chút lạnh lẽo đó lại đủ để đánh tan đi chút lý trí cuối cùng còn sót lại trong hắn.

Hai cánh tay ôm chặt lấy nhau, như muốn dùng hết sức lực cả đời mà siết chặt lại để không còn một kẽ hở, không còn một chút khoảng cách nào nữa, nhưng cũng không yên phận mà như bị thúc giục, điên cuồng tìm kiếm, bàn tay mạnh mẽ lôi kéo, xé rách y phục lẫn nhau, hai sắc màu đen trắng trượt qua khỏi làn da trắng mịn trên bờ vai theo hai cánh tay rơi xuống, buông xuống đến tận hông, không còn che giấu được gì nữa cả.

Da thịt mềm mại, trắng trẻo như tuyết ở nửa thân trên hoàn toàn lộ ra trong không khí, một bàn tay của hắn ở phía sau lưng trượt theo vòng eo quuyến rũ, lạng lẹ luôn ra phía trước phủ xuống ngực nàng trong vô thức, những ngón tay nhẹ nhàng cảm nhận được những đường cong mềm mịn, tròn nhẵn đầy nữ tính của nàng. Một ngọn lửa nóng bùng như thiêu như đốt đã được nhen nhóm nay lại bị thổi bùng lên, hắn đón nhận luồng hơi nóng từ thân thể nàng trực tiếp truyền qua da thịt đang áp sát vào mình, cơ thể đang nóng bừng của hắn lại càng bị thiêu đốt hơn nữa. Hắn cảm nhận thấy trong miệng mình một vị ngọt hòa lẫn với mùi tanh nồng của máu, nhưng lại phảng phất một mùi thơm không thể phai nhạt, giống như mùi hương của chén rượu Lưu Hà say lòng người mà nàng đã tự tay dâng cho hắn trong cái đêm ở đại hội tiên môn năm nào, vì nàng hôn đổ bỏ đi nên nàng không biết rằng hắn đã uống qua chén rượu đó...

Đây là hương vị của nàng sao?

Lạc Âm Phàm đột nhiên thanh tỉnh lại, hoảng hốt đẩy mạnh Trọng Tử ra, lao đảo lui về phía sau, mãi cho đến khi dựa vào bức tường sau lưng mới đứng vững lại được, hần vừa kinh hoàng vừa đau đớn đến mức phải nhắm mắt lại.

Hần đang làm gì vậy? Hắn chính là đang làm chuyện không bằng cảm thú với nàng!

Phải rồi, từ trước đến nay hắn vẫn dùng lời nói dối để lừa mình dối người, nhưng bây giờ lại bị sự thật không chút lưu tình đánh tan nát những lời dối gạt đó, tất cả những thứ mà hắn cảm thấy mơ hồ hoặc là cố ý muốn nó trở nên mơ hồ vào giờ khắc này đều bị bóc trần một cách trắng trợn ngay trước mắt.

Đúng, hắn đối với nàng không chỉ có tình yêu say đắm mà còn có dục vọng xấu xa không chịu nổi nữa. Cái gì mà dục độc, cứu vớt rồi trả thù chứ, tất cả những thứ này thật ra đều là hắn lấy cớ để che đậy cho sự ham muốn của hắn với nàng! Hắn mỗi lần gặp là mỗi lần ra tay muốn giết Cửu U là vì hắn ghen tuông, hắn hận nàng thân mật với những gã đàn ông khác, lại càng hận những gã đàn ông khác có thể đến được với nàng, duy nhất chỉ có một mình hắn, là kẻ có thể yêu nàng, chiều chuộng nàng, lo lắng cho nàng và bảo vệ nàng nhưng lại vụn vặt không thể muốn nàng, càng không thể có được nàng.

Hai kiếp nàng yêu hắn say đắm nhưng đều bị hắn cự tuyệt, tuy vậy chưa bao giờ hắn thật sự trách cứ nàng lấy một lời, hắn nguyện ý bao dung hết tất cả mọi sự tùy hứng của nàng. Nhưng mà, tình yêu của nàng quá nồng nhiệt, quá say đắm, làm hắn không thể kìm được lòng mình mà cũng lún sâu vào đó, đến nỗi đánh mất chính mình không còn nhìn ra luân thường, đạo lý cũng như không biết liêm sỉ là gì nữa! Biết rõ không thể đón nhận được nhưng vẫn cố gắng gấn bó không muốn buông ra, thì ra ý muốn gấn bó với nàng là như vậy. Hắn không thể dễ dàng tha thứ cho bản thân mình được, lại càng không xứng đáng để được nàng yêu, hắn đối với nàng như vậy, bảo hắn phải đặt đoạn cảm tình này của hai người vào chỗ nào đây!

Dục độc, là dục độc đã khiến hắn trở nên như vậy!

Bình thuốc giải xuyên qua giữa không trung bay vào trong tay hắn, vôi vàng đỏ hết số thuốc giải còn lại bên trong ra, không cần biết là còn bao nhiêu đều đổ vào miệng nuốt hết xuống.

Trọng Tử đang còn ngây ngẩn, vẫn bị cảm giác si mê kia làm cho bản thân cả người, hoàn toàn quên mất nửa thân trên đang trần trụi của mình, khẽ gọi: "Su phụ."

"Mặc vào!" Hắn xoay người lại thở dốc, cắn răng phun ra hai chữ.

Không cần phải làm như vậy, Trọng Tử khẽ lắc đầu hướng về phía hắn bước qua, đôi môi sưng đỏ của nàng thấm ra những vết máu loang lổ, giống như một đóa hoa sắp nở rộ lại bỗng nhiên phai tàn, tuy rằng sự kiều diễm có chút giảm sút nhưng lại như muốn dẫn dụ người khác muốn trầm luân vào.

"Đứng lại!" Hắn hoảng hốt nâng cánh tay lên, cứng rắn ngăn cách nàng ra bằng một bức tường vô hình, rồi nhanh chóng quay mặt đi, giọng nói gần như là găm lên: "Đi!"

Trong giọng nói của hắn vừa luống cuống lại vừa mang theo sự tức giận tột đỉnh.

Hắn yêu nàng, muốn nàng, nàng đã thấy rồi đó, nhưng thấy thì sao?

Hắn từng nghĩ rằng có thể khống chế được tình cảm của mình, có thể sửa chữa lại cho đúng mực. Thế nhưng mọi thứ đột nhiên trở nên không thể cứu vãn được nữa, tận mắt chứng kiến sự thất bại của mình, tận mắt nhìn thấy bản thân mình vì nàng mà không thể khống chế được ham muốn và dục vọng, nhưng giờ đây hắn lại thẹn quá hóa giận, la hét với nàng.

Nhìn theo cánh tay của hắn chỉ, Trọng Tử cúi đầu nhìn lại chính mình, nhìn thấy thân thể hoàn mỹ đến mức đáng sợ của mình, bất chợt cả người dần dần tỉnh táo lại.

Có tiếng ai đó đang cười cợt, chế giễu nàng.

Hãy nhìn cho kỹ đi, thân thể đã bị tàn phá, người phải dựa vào một thanh kiếm để tồn tại, ngay cả ma cũng không phải thi bảo hắn làm sao chấp nhận người được đây?

Tất cả là do người làm tướng, mọi thứ xảy ra chỉ là vì dục độc, thật ra tình yêu của hắn dành cho người cũng có là bao, chẳng qua một chút tình cảm này đã bị dục độc phóng đại lên mà thôi. Người là ai, tình yêu của người là cái gì kia chứ? Người đã làm gì nào? Dùng tiên môn và chúng sinh uy hiếp hắn, lợi dụng tình thầy trò trói buộc hắn, dùng sự áy náy của hắn để ép buộc hắn phải chấp nhận người, tình yêu của người quá nặng nề, nặng nề đến mức có thể hủy diệt hắn, như vậy hắn tức giận có gì sai đâu chứ?

Nếu như yêu chỉ có thể gây ra nỗi đau đớn cho hắn như vậy, thì đoạn tình yêu này ở trên đời thật đáng si nhục.

Trọng Tử yên lặng kéo xiêm y lên bao lấy thân thể của mình, bao lấy thật chặt như muốn che giấu đi mọi thứ, nàng bất chấp tất cả không tìm về hướng cửa ra vào mà xoay người bước lưng tung rồi xuyên tường rồi đi.

Không còn cảm nhận được sự có mặt của nàng, Lạc Âm Phàm giương mắt lên phát hiện không thấy người đâu mà ngây ra mất một lúc, khuôn mặt trắng bệch ra vôi vàng đuổi theo nàng: "Trọng nhi!"

Mảnh trăng treo trên trời chiếu rọi sáng như đèn, Trọng Tử vôi vàng ngự gió bay ra khỏi hang núi, đầu óc nàng lúc này ong ong rối loạn cả lên, bỗng nhiên nàng dừng lại, không một tiếng động nhẹ nhàng đáp xuống ngọn cây.

"Nghiep chuong, muon chay di dau?" Co vai bong nguoi xuất hiện trước mặt, chính là Ngu Độ, Mẫn Vân Trung và mấy vị chuong môn của các phái khác, ngoài ra còn có mười mấy đệ tử khác.

Một kiếm trận lớn đã được bày bố, những luồng ánh sáng xanh, trắng phát ra đến chói mắt, không biết bọn họ đã sử dụng pháp bảo gì. Trọng Tử cũng không bận tâm, chẳng cần nhìn đến chúng, chỉ vung tay áo quét ngang qua, đánh ngã mười mấy tên đệ tử ra khỏi kiếm trận kia, hừ lạnh: "Chỉ bằng trận thế này mà các ngươi nghĩ rằng có thể gây phiền phức cho ta được sao?"

Mẫn Vân Trung lấy Phù Đồ Chương chỉ nàng, tức giận nói, "Tử Ma, ngươi phản bội Nam Hoa, sa đọa nhập ma, cho đến hôm nay mà còn không chịu hối cải, chắc chắn gieo gió sẽ gặt bão!"

Trọng Tử không thèm phản bác lại lấy một lời.

Những kẻ dối trá này, luôn miệng mắng nàng tội ác tày trời, vậy nàng đã giết ai nào? Những sinh mệnh đã chết trên tay mỗi người bọn chúng e là còn nhiều hơn nàng gấp mấy lần, nàng chỉ có một sai lầm duy nhất và lớn nhất đó là nàng trời sinh sát khí.

"Gieo gió gặt bão sao, ta thực sự mong chờ ngày đó," Trọng Tử tao nhã giương hàng mi dài lên, khinh thường nói, "Các ngươi đừng quên, hiện tại ta có thể triệu hồi vạn ma trong Hư Thiên bất cứ lúc nào, chỉ là một kiếm trận nhỏ nhỏ như thế này có là gì đâu."

Ngu Độ nói: "Không tới ba năm nữa, ngươi muốn hủy diệt tất cả mọi thứ sao?"

"Giao ước giữa ta và hân, thì ra các ngươi cũng đều biết cả rồi," Trọng Tử cười, "Như vậy cũng chẳng sao, hết kỳ hạn ba năm, ta nhất định sẽ tấn công lên Nam Hoa, hủy diệt tiên giới, ngay cả các ngươi cũng sẽ bị giết hết và chôn vùi chung với tiên giới."

"Vô liêm sỉ!" Mẫn Vân Trung tức giận mắng.

Ánh sáng từ pháp bảo kia phát ra rực rỡ hơn, nhìn cũng biết rằng kiếm trận này sắp được phát động. Trong lòng Trọng Tử biết rất rõ phải đánh đòn phủ đầu khổng lồ để đối phương trước mới tạo ra lợi thế, vì thế hai tay của nàng lập tức vung lên, hết đánh về bên trái lại chưởng về bên phải, mãi đến khi đánh về phía Đông Nam vị trí của Anh chương môn của Ly Hòa cung trấn thủ thì pháp trận mới bị chao đảo, khóe miệng Trọng Tử cười lạnh lùng, "Không biết tự lượng sức mình, muốn đấu với ta sao, các ngươi đều muốn chết rồi chẳng!"

Không thể tưởng tượng được là thân pháp của nàng lại nhanh đến vậy, nên Anh chương môn không kịp né tránh chỉ biết đứng yên chịu một chưởng của nàng, thương nặng.

Ngu Độ quát mắng: "Nghiep chuong, dám đá thương người sao?"

"Lo gì chứ, y đã chết đâu." Lời nói của Trọng Tử nhuộm đầy vẻ cười cợt, nhưng thực ra nàng không dám dừng lại một giây nào, cấp tốc tìm đường thoát ra ngoài.

"Còn muốn chạy sao? Không dễ vậy đâu!" Mẫn Vân Trung nhìn thấy thế lập tức phóng người lên, bổ sung vào vị trí bị thiếu của Anh chương môn ở phía Đông Nam, một lần nữa đem nàng vây vào trong kiếm trận.

Đây là sát trận nổi danh của Nam Hoa, vô cùng hung hiểm, những ma vương tầm thường nếu bị vây khốn vào thế trận này đương nhiên không thoát được, nhất định sẽ bị đèn tội, nhưng trên đời này cho dù kiếm trận có hoàn mỹ đến mấy đi chăng nữa cũng sẽ có sơ hở. Bây giờ Trọng Tử đã không còn như ngày xưa, bình tĩnh đấu tiếp vài hiệp nữa, rồi mở Thiên ma nhãn ra, tập trung xem xét toàn bộ trận thế.

Thế trận này quả thật rất cao minh, các vị chuong môn tự mình nắm giữ những góc chính trong trận, còn có các đệ tử hỗ trợ ở các góc còn lại của thế trận, giữa bọn họ có sự phối hợp cẩn thận và ẩn ý, chỉ có phía Đông Nam do Mẫn Vân Trung bắt đầu đi vừa mới bổ sung vào, cho nên có thể nhìn thấy rõ y không quen đối với trận thế này. Một trận thế đã có nhược điểm thì sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra sai sót, mà nay nàng chỉ có hai sự lựa chọn, hoặc là tiếp tục đấu với bọn chúng cho đến khi chúng tiêu hao sức lực dần, khi đó sẽ chờ đợi thời cơ kiếm trận biến hóa lộ ra sơ hở sẽ công kích, hoặc là liều mạng tấn công thẳng vào Minh cung chủ đồng thời tung một chưởng vào Mẫn Vân Trung, mở con đường cho mình mau chóng thoát thân.

Đối với một người không cần đến chính bản thân mình thì đương nhiên sẽ lựa chọn biện pháp đơn giản nhất chứ không phải là biện pháp tốt nhất.

Trọng Tử không chút do dự, từ đầu ngón tay của nàng bắn ra một luồng sáng màu đỏ, còn cánh tay đánh thẳng về phía góc Đông Nam.

"Trọng nhi, dừng tay!" Lạc Âm Phàm đuổi theo tới nơi, nhìn thấy tình cảnh này vô cùng hoảng hốt, vội vàng tung Trục Ba kiếm lên đỡ đòn công kích của nàng.

Mẫn Vân Trung được Lạc Âm Phàm đỡ đòn này nên vô sự, Trọng Tử lại bị buộc phải lui vào trong trận, nhưng ở phía sau chưởng lực của Minh Cung chủ đánh thẳng vào nàng đã ập tới, ngược mắt nhìn thấy thì đã không kịp chống đỡ, bất chợt lại nghe thấy một tiếng động vang lên.

Lạc Âm Phàm vì cứu Mẫn Vân Trung nên không kịp ra lại chiêu, chỉ đành đơn giản là đỡ thay cho nàng một chưởng này.

Luận về thuật pháp và đối trận, Lạc Âm Phàm hẳn đích thực là người vô địch trong lục giới, chỉ cần dùng một phần lực thì hiệu quả cũng giống như sử dụng toàn lực. Nhưng mà trước mắt phải nhận một chưởng này căn bản là lấy cứng đối cứng, không hề có sự phòng bị trước, hơn nữa Minh Cung chủ đã sống hơn một ngàn ba trăm năm, bản lĩnh không phải tầm thường, mà giờ phút này lại dốc hết toàn lực, một chưởng này quả thật không phải là nhẹ.

Ngu Độ kinh hãi kêu lên, "Su đệ!"

Dù sao thân thể hần cũng là tu vì gần ngàn năm, bởi vậy bị thương cũng không đến mức quá nặng. Lạc Âm Phàm cũng không để ý kiểm tra thương thể mà chỉ nhanh chóng đưa bàn tay phải lên giữa không trung tụ hợp tiên khí lại như một chùm pháo hoa, luồng tiên lực kia đánh thẳng về hướng Đông Bắc, chỉ trong phút chốc ánh sáng phát ra từ pháp bảo kia vụt tắt, kiếm trận bị phá bỏ.

Trọng Tử nhìn thấy thể sắc mặt cũng không vui mừng, chỉ đứng yên bất động ở bên cạnh đưa mắt lạnh lùng nhìn hần.

"Nghệp chương này đã sớm không phải là học trò của ngươi nữa, có sao ngươi hét lần này đến lần khác bao che cho những hành động sai trái của nó?" Mẫn Vân Trung giận dữ gầm lên.

"Sư thúc sai rồi, con bé là đồ đệ của Lạc Âm Phàm ta, có tội thì ta sẽ xử trí, nhưng nếu muốn giết con bé..." Lạc Âm Phàm đưa tay lau đi vết máu bên môi, hơi dừng lại rồi lạnh lùng gằn mạnh ba chữ, "Giết ta trước."

Tính cách của hần ai cũng biết, nếu hần đã nói được thì sẽ làm được, những lời này đã nói ra, có thể thấy được hần đã hạ quyết tâm bảo vệ nghiệp chương kia đến cùng, tất cả mọi người tốt nhất là không nên ra tay một lần nữa, cả đám người chỉ biết ngược mặt nhìn nhau.

Biết rõ tính tình của hần, Mẫn Vân Trung cũng không muốn tranh chấp với hần trong trường hợp này, y im lặng một lúc lâu sau mới cười lạnh nói: "Hay thật, chiêu vừa rồi của ma nữ này chắc hẳn ngươi cũng đã nhìn thấy!"

Lạc Âm Phàm nói: "Con bé chỉ muốn chạy trốn để bảo toàn tính mệnh, chứ không phải có ý muốn giết sư thúc."

"Ngươi lúc nào cũng tự cho là mình đúng." Trọng Tử bỗng nhiên mở miệng, "Ta vốn tính giết lão già đó để phá trận đấy."

Lạc Âm Phàm chỉ biết lắc đầu nhìn nàng, cái tính cố chấp quật cường này, có thể người khác không biết, chẳng lẽ hần cũng không biết sao? Khóa Hồn Ti trong người nàng còn chưa được tháo bỏ, nàng đã thương đến ai cũng đồng nghĩa với tự đã thương mình, hần cứu Mẫn Vân Trung thực ra cũng chính là bảo vệ cho nàng.

Lạc Âm Phàm dời tầm mắt đi, sau một lúc lâu mới nói: "Ta mang nàng đi."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều choáng váng.

Đường đường là thủ tọa tiên môn, Trọng Hoa tôn giả công chính vô tư, nay lại vì một đồ đệ đã nhập ma mà dám nói ra những lời như vậy, hần một lòng bảo vệ nàng đến mức độ này, thật khiến cho người ta không thể tin được, vạn vạn lần cũng không thể tưởng tượng nổi trước mặt bao nhiêu người người mà hần lại dám nói những lời như vậy, hoàn toàn không để ý đến thanh danh của bản thân và Nam Hoa. Mẫn Vân Trung giận đến muốn ngất, đang muốn quát lớn lại bị Ngu Độ ngăn lại. Dù sao Trọng Tử cũng đã là Thiên ma, có thể triệu hồi vạn ma trong Hư Thiên bất cứ lúc nào, nếu nàng thực sự làm như vậy, thiết nghĩ hậu quả chắc chắn là không thể chống đỡ được. Sờ dĩ nàng chần chừ, trì hoãn không chịu làm như vậy, đáp án không cần đoán cũng biết là vì sao. Sự việc đã đến nước này đành phải tạm thời ổn định tâm tình của nàng trước rồi nói sau.

Trọng Tử nhìn hần, trong ánh mắt của nàng có ba phần bất ngờ còn bảy phần là thấu hiểu.

Từ "Đi" này, chính là biểu thị cho sự nhận lỗi, những người khác không rõ, chỉ có nàng là rõ nhất. Cho dù là vì tiên môn vì chúng sinh, hay là vì cứu nàng, hần thật sự đã cố gắng hết sức, đã làm đến giới hạn rồi. Chi là nếu như không thể đón nhận thì cần gì phải ép buộc bản thân như vậy, để rồi sau này lại hối hận và khổ sở, sau đó lại hận nàng, tất cả những điều này có ý nghĩa gì đâu?

Trọng Tử chỉ cười yếu ớt, "Ta đã đổi ý rồi."

Lạc Âm Phàm nghe vậy, trái tim lập tức trầm xuống hết như một tảng đá nặng chìm trong đáy bể.

Mới vừa rồi nhìn thấy nàng vội vàng rời đi, hần đã biết ngay bản thân mình lại làm sai nữa rồi, hần lại làm nàng bị tổn thương lần nữa. Nàng đã bị tổn thương quá nặng, quá sâu, chỉ sợ không còn cơ hội để cứu vãn lại nữa. Thật ra chính hần cũng không rõ trong lòng mình là như thế nào, hần đột nhiên đồng ý với nàng, là vì áy náy, là vì trách nhiệm hay còn vì thứ khác.

Trong lòng biết rõ mình muốn nói gì nhưng lại không thể nói nên lời. Hần chỉ biết thở dài, bàn tay cầm lấy một vật đem ra giữa không trung đưa tới trước mặt nàng.

Cây trượng ngắn nhỏ, như một ngôi sao dưới ánh trăng thần nhiên phát ra vàng sáng quen thuộc, tuy rằng nó không xinh đẹp bằng trước kia, nhưng chung quy cũng đã được hồi sinh, trên thân trượng lại tỏa ra sinh khí.

Người cứu nó, tất nhiên là đã hao tổn không ít tâm trí và sức lực.

Ánh mắt Trọng Tử khẽ lay động.

Hần vẫn đứng yên ở nơi đó, chờ nàng đáp lại, chờ mong.

Nàng có còn bằng lòng chấp nhận nó nữa hay không? Có chịu tha thứ cho hần một lần nữa hay không?

...

Trọng Từ lẳng lặng nhìn một lúc lâu rồi đưa tay ra đón lấy.

Tàng đá lớn trong lòng như rơi xuống, Lạc Âm Phàm mừng thầm, nhưng ngay sau đó sắc mặt của hắn biến đổi kinh hoàng, thất thanh gọi: "Trọng nhi!"

Ánh sáng ma mị phát ra mạnh mẽ, chỉ nghe thấy một tiếng vang nhỏ vô cùng thê thảm, cây trượng ngắn vốn đã yếu ớt nay lại mất đi sự sống, hoàn toàn biến thành vật chết.

Nàng phá hủy nó! Nàng đã tự tay phá hủy nó!

"Nàng... làm gì vậy?" Giọng nói của hắn run run, hắn không thể tin nổi nhìn trân trân vào bàn tay kia.

"Nó vốn đã như vậy rồi, chỉ có ngươi không chịu đối mặt với sự thật mà thôi," Trọng Từ ném Tinh Xán trả lại cho Lạc Âm Phàm, "Từ ngày ngươi dùng Khóa Hồn Ti phá hủy thân thể ta, ngay tại thời khắc ngươi nói ta không còn là đệ tử của Trọng Hoa cung, thì ngươi và ta đã không còn là thầy trò nữa. Việc xảy ra từ khi nào rồi mà ngươi chần chừ đến tận bây giờ mới muốn cứu vãn lại, chẳng lẽ ta nên cảm động sao?"

Lạc Âm Phàm nhìn Tinh Xán lạnh lẽo không còn sức sống trong tay mà thất hồn lạc phách.

Pháp khí hắn tự tay tặng cho nàng, lại dùng trăm phương nghìn kế mới khiến cho nó khôi phục lại linh khí, vậy mà nàng có thể làm thế sao! Nàng không chịu vì hắn quên đi sự oan khuất và ảm ức trong lòng một lần nữa giống như trước đây, nàng thật sự không chấp nhận người sư phụ này nữa sao?

"Ngươi đơn giản chỉ cảm thấy áy náy mà thôi, muốn ta tha thứ cho ngươi cũng dễ lắm," Trọng Từ đảo mắt nhìn qua đám người trước mặt, băng quơ buông lời, "Ta bị rơi xuống tình cảnh ngày hôm nay, là do tiên môn các người bức ta, chỉ cần ngươi giết hết những người đó, lấy thân tuấn kiếm, theo ta nhập ma, ta sẽ đi theo ngươi, thế nào?"

Những lời nói quá phận này khiến cho mọi người nghe thấy rất bức mình nhưng cũng không lo lắng, bởi vì bọn họ biết rằng nếu đó là người khác, có lẽ sẽ thực sự làm như vậy, nhưng người này lại là Trọng Hoa tôn giả Lạc Âm Phàm, tuyệt đối sẽ không có chuyện đó xảy ra.

"Ma nữ tâm địa ác độc này, còn muốn mớm điều mép dài!" Mẫn Vân Trung mắng, "Nếu như ma nữ này đã không còn tiếp nhận sư môn nữa thì hộ giáo cần gì phải nhớ đến tình xưa nghĩa cũ?"

Trọng Từ không để ý tới Mẫn Vân Trung, chỉ nhìn Lạc Âm Phàm.

Lạc Âm Phàm không trả lời nàng, bởi vì hắn biết rất rõ nàng sẽ không để cho hắn làm như vậy.

"Ta nói như vậy, chẳng qua là muốn chỉ cho ngươi hiểu rõ, ngươi để ý đến trách nhiệm của ngươi thì ta cũng có sứ mệnh của ta." Trọng Từ khẽ cười nói tiếp, "Hai kiếp thầy trò, ta yêu, ta cầu, nhưng đều không đáng. Hiện tại ta là hoàng hậu của ma cung, nguyện trung thành với Ma thần, ta cần phải mở rộng lãnh địa cho con dân của ta nhiều hơn nữa. Lạc Âm Phàm, lúc trước ngươi vì tiên môn vì chúng sinh mà chọn vứt bỏ ta, thì sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày, ta cũng vì thứ khác mà vứt bỏ ngươi. Ngươi muốn bảo vệ chúng sinh, ta muốn lục giới nhập ma, tiên cùng ma luôn luôn đối nghịch, rồi sẽ đến một ngày giao tranh, lúc đó nó sẽ khiến cho chúng ta chấm dứt hết mọi thứ."

Tiếng nói vừa dứt, nàng lập tức đưa tay lên hướng vào ngực của chính mình giáng xuống thật mạnh!

Đối với một cường khi nàng ra tay với Anh chương môn lúc này, Khóa Hồn Ti đã phát huy tác dụng, bây giờ lại thêm một cường này nữa lập tức máu tươi chảy xuống thành dòng bên khoe miệng nàng.

Dục độc đã được giải, vì sao trái tim vẫn đau đớn đến vậy, đau đến cả người run rẩy, cảm giác này làm cho Lạc Âm Phàm cảm thấy rất chân thật, làm cho hắn cảm thấy bản thân mình thật ra là một con người, là thứ khẳng định triệt để rằng hắn hoàn toàn là một phạm nhân.

Hắn không còn suy nghĩ được gì nữa, cũng chẳng quan tâm đến xung quanh, lập tức đi qua ôm lấy Trọng Từ.

"Trọng nhi!" Ngoại trừ hai chữ này, tất cả những lời khác hắn đều không thốt ra được.

Khóa Hồn Ti! Nhanh chóng giải Khóa Hồn Ti cho nàng!

Cả người hắn bản thân như mất hồn, rốt cục cũng nhớ ra là mình nên làm gì, vội vàng chụp lấy cánh tay nàng rồi nắm chặt lại.

Nhưng nàng lại giống như không cảm thấy đau đớn, dùng sức đẩy hắn ra, đưa tay lau đi vết máu bên môi, đứng thờ dốc rồi lui về phía sau, "Chỉ bằng bọn chúng chắc chắn sẽ không giết được ta, một cường này là ta trả lại cho ngươi. Lạc Âm Phàm, ngươi không cần thương hại ta, tình yêu của ta ngươi có thể không đón nhận, vậy thì sự áy náy của ngươi ta cũng không cần để ý tới. Những gì ngươi làm đối với ta, cũng quá đủ để trả hết những ân tình ngươi đã cho ta rồi. Từ nay về sau, ngươi dành cho tiên giới của ngươi, ta dành cho ma cung của ta, ta và ngươi không cần phải nói đến tình cảm gì nữa."

Hai kiếp thầy trò đến cuối cùng vẫn đi tới bước đường này, tất cả chỉ còn lại nỗi bi thương khắc cốt ghi tâm cùng nỗi đau vô tận. Lạc Âm Phàm đứng nhìn nàng, mặt không chút thay đổi, dõi theo bóng dáng nàng đi xa dần, trong mắt hắn là khoảng không trống rỗng.

.....

Vong Nguyệt không ở trên chiếc giường chờ nàng như mọi khi, mà đứng ở trong điện Ma Thần, từ xa nhìn lại trông y giống như một pho tượng thần màu đen, bóng dáng của y đơn độc nhưng lại làm cho đại điện mất đi vẻ trống trải vốn có.

"Hoàng hậu."

"Hôm nay Thánh quân không đến thị tẩm, ta lại ngủ không được."

"Nàng không giết Lạc Âm Phàm"

"Vì sao ta phải giết hần, ta muốn hần tận mắt chứng kiến ngày lục giới nhập ma."

"Nàng đã tin tưởng chắc chắn thì nhất định hần sẽ được chứng kiến, hoàng hậu đã chuẩn bị tốt mọi thứ rồi sao?"

Trọng Tử có chút ngạc nhiên: "Ta đương nhiên có biện pháp của ta, nhưng hiện nay tiên môn phòng thủ nghiêm mật, nếu chỉ bằng thực lực của chúng ta muốn tấn công lên Nam Hoa căn bản là không có khả năng."

Vong Nguyệt cũng gật đầu, "Như vậy trước mắt chỉ còn một cách mà thôi, mong hoàng hậu triệu hồi vạ ma trong Hư Thiên."

Trọng Tử không đồng ý, "Vạ ma trong Hư Thiên trăm năm mới hiện thế một lần, trước mắt thời cơ chưa tới, nếu ta triệu hồi chúng nó quá sớm trong khi tiên môn đã sớm có chuẩn bị, thì chỉ hy sinh uống phí thời, Thánh quân quá nôn nóng gấp gáp rồi."

"Không hổ danh là con gái của Nghịch Luân, ai dám xem thường nàng nào."

"Đừng nhắc đến cái tên Nghịch Luân đó, trong trí nhớ của ta từ lúc ta chào đời cho đến nay chưa từng thấy mặt của người đó đến một lần, chẳng lẽ ta thật sự phải đem y sủng ái hết như phụ thân của mình hay sao?" Trọng Tử cười như có như không ngược mắt nhìn Vong Nguyệt, "Là người mỗi đêm dùng ma khí mê hoặc lòng ta, cho nên những ngày gần đây tâm tính của ta đôi khi lại thất thường đến vậy."

Vong Nguyệt không hề phủ nhận, "Ma, không cần phải có nhiều tình cảm."

"Người tính làm thế nào?"

"Chỉ cần hoàng hậu dùng huyết chú triệu hồi vạ ma trong Hư Thiên, sau đó đem chúng nó giao cho ta điều khiển, những việc khác ta đều đã an bài."

Trọng Tử cười lạnh, "Nếu ta để cho chúng nó nghe lệnh của người, thì đến lúc đó liệu người còn cần đến ta nữa sao?"

"Ta xin thề với Ma thần," Vong Nguyệt cười nói, "Hoàng hậu của ta, ta chỉ muốn bồi đắp cho thành công của nàng, tuyệt đối sẽ không hại nàng."

Trọng Tử kinh ngạc, có chút trầm mặc.

Vong Nguyệt nói: "Trong Ma giới không ai dám lừa gạt Ma thần, nàng không tin ta sao?"

Trọng Tử trầm ngâm: "Ta cảm thấy rất kỳ lạ, con đường trọng yếu xuyên qua nhân gian đều bị tiên môn khống chế hết rồi, người có diệu kế gì để tấn công lên Nam Hoa chứ?"

Vong Nguyệt: "Tạm thời ta chưa thể nói được."

Trọng Tử: "Người muốn để cho ta tự đoán sao?"

.....

Lúc nàng trở lại đại điện thì nhìn thấy ngoại trừ Pháp Hoa Diệt đang đứng canh giữ ở cửa còn có Ái Phượng Niên cũng ở đó, nàng hỏi thuộc hạ ở dưới mới biết được, thì ra Vong Nguyệt phái y sang đây để cho hai người nói chuyện. Bởi vì Trọng Tử bị thương nên nàng cảm thấy rất mệt mỏi, nàng bước thẳng đến chiếc giường nằm trên đó mơ màng ngủ, không biết trôi qua bao lâu mới tỉnh lại.

Mở mắt ra ở bên ngoài đã là đêm tối, nàng mệt mỏi nhắm mắt lại lần nữa, một hồi lâu sau mở mắt ra vẫn là bóng đêm bao phủ.

Trọng Tử cảm thấy đầu óc trống rỗng, nằm ngẫm nghĩ lại cũng thật sự không có chuyện gì để làm, vì thế nàng liền ngoắc tay kêu Pháp Hoa Diệt và Ái Phượng Niên vào hỏi, "Các người đang nói chuyện gì vậy?"

Hai người nghe nàng hỏi thì đều liếc nhìn nhau một cái, Pháp Hoa Diệt cung kính chấp hai tay lại tạo thành hình chữ thập nói: "Bẩm hoàng hậu, chúng thuộc hạ đều cảm thấy rất kỳ lạ, vì sao hoàng hậu lại chân chủ và tri hoãn không chịu phá bỏ phong ấn của Thiên Ma Lệnh."

Trọng Tử nhìn y, ý bảo tiếp tục.

Pháp Hoa Diệt nhìn thấy thần sắc của nàng rất tốt thế nên mới nói tiếp: "Chỉ cần hoàng hậu giải trừ phong ấn, triệu hồi vạ ma trong Hư Thiên ra, khi đó chúng ta có thể lập tức tấn công lên Nam Hoa, phá hủy cột mốc biên giới lục giới, làm cho lục giới trở thành thiên hạ của ma tộc ta."

Trọng Tử nói: "Người thực sự rất muốn lục giới nhập ma sao?"

Pháp Hoa Diệt nghe nàng nói mà vẻ mặt có vẻ khó hiểu, "Thân là người của ma tộc, chẳng lẽ hoàng hậu không nghĩ như vậy sao?"

Trọng Tử nói: "Người không phải hòa thượng sao, chẳng lẽ cũng thấy đánh nhau và chém giết tốt đến thế?"

Pháp Hoa Diệt ha ha cười: "Bần tăng là hòa thượng diệt Phật, đã sớm bội phản Tây Thiên, đương nhiên là không cần để ý tới thanh quy hay giới luật gì cả."

Trọng Tử cảm thấy có chút hứng thú với tên hòa thượng này, bèn cử động nửa người ngồi dậy, "Sao người lại phản bội Tây Thiên?"

Nhắc tới chuyện cũ, Pháp Hoa Diệt không thể nào giữ bình tĩnh được, nhưng lại không dám cãi lời, đang muốn mở miệng nói thì ở bên cạnh Ái Phụng Niên đã đi trước một bước trả lời thay cho y, "Hoàng hậu không biết nhị hộ pháp vốn là người của ma tộc sao? Năm đó, lúc nhị hộ pháp đi ngang qua Nam Hải đã làm một chút việc không có thể diện lắm cho nên bị Bồ Tát thu phục mang đi, nhưng y chỉ nghe Phật tổ tụng mấy ngày kinh xong là lại bứt ra khỏi Phật môn trở về với ma cung."

Trọng Tử như chợt nhớ tới điều gì đó, cũng thắc mắc hỏi, "Nói tới cũng thật kỳ lạ, lần này Ma giới có biến động lớn như vậy khiến cho tiên môn vô cùng sốt ruột, nhưng không hiểu sao ở bên kia Phật môn lại chậm chạp không hề có chút động tĩnh nào như thế?"

Pháp Hoa Diệt xua tay nói: "Phật tổ từ xưa tới nay đã như vậy rồi, lúc nào cũng tự cho là không có gì không biết, có thể tiên đoán và lường trước hết được mọi chuyện, bần tăng thấy lão ta chẳng qua là hạng người có tiếng nhưng không có miếng, chỉ cố làm ra vẻ cuồng vọng mà thôi, nói thẳng ra là lão ta bất lực, như thế làm sao xứng với hai chữ Phật tổ chứ!"

"Không có gì là không biết sao?" Trọng Tử cười nói, "Lão ta biết cái gì, người thử nói cho ta nghe vài thứ thử xem nào."

Pháp Hoa Diệt liền nói: "Lão biết những gì sao bần tăng biết được?"

Trọng Tử: "Nói cả nửa ngày mới biết, hóa ra người chẳng biết gì về Phật cả?"

"Bần tăng là hòa thượng diệt Phật, làm sao biết Phật được?"

"Người không biết Phật thì làm sao có thể diệt Phật được chứ?"

Pháp Hoa Diệt không nói gì nữa, chỉ trầm mặc một hồi lâu.

Một lúc sau, bỗng nhiên Pháp Hoa Diệt đứng bật dậy. Hai tay chắp lại tạo thành thành chữ thập nói: "Bần tăng phải về Tây Thiên, xin hoàng hậu ân chuẩn."

Trọng Tử cũng không thêm để ý chỉ phát tay nói, "Đi đi."

Nàng vừa dứt lời, quả thực Pháp Hoa Diệt cầm lấy pháp trượng nâng lên rồi vội vàng bước đi.

Ái Phụng Niên nhìn y như thế mà ngăn người ra: "Không thể tưởng tượng được, y quả thật là người ham học hỏi."

Trọng Tử nhìn thấy y như vậy cũng thấy hơi ngạc nhiên, không khỏi kỳ quái liên hỏi, "Người biết vì sao y muốn bỏ đi ư?"

"Thánh quân đã từng nói với thuộc hạ, chỉ cần nghe hoàng hậu nói mấy câu sẽ rời khỏi ma cung ngay, cho nên người mới phải thuộc hạ lại đây," Ái Phụng Niên cười nói, "Nhưng hoàng hậu không cần khuyên thuộc hạ, thuộc hạ thực sự vừa lòng với Ma cung, ở cũng không tệ."

Trọng Tử sùng sốt một hồi lâu, rồi cũng chỉ cười.

Cũng đúng, mỗi người đều có lý tưởng cuộc sống của riêng mình, ma cũng có ma đạo, bản thân mình còn cứu không được chính mình, thì lấy lý do và quyền gì can thiệp vào cuộc sống của người khác?

Hết chương 56

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.4 - Chương 57: Tiên - Ma đối địch

Khắp núi sông bao phủ một màu âm đạm, mây đen che phủ vạn dặm, cỏ cây xơ xác, lụi tàn, mà khí bao trùm phá hủy tất cả mọi thứ, những cơn gió lạnh quét qua khắp mọi nơi, nhân gian mới chỉ bước qua tháng sáu, thế nhưng những trận tuyết lớn kinh hoàng đã nổi lên.

Trên núi Nam Hoa, hơn mười vị chương môn tụ họp ở Lục Hợp điện, sắc mặt ai nấy cũng đều phủ lên một sự nghiêm trọng.

Hành Huyền nói: “Đây là do vạ ma trong Hư Thiên xuất thế gây ra.”

Ngọc Hư Từ: “Phải làm sao đây?”

Mọi người không hện mà đều quay đầu nhìn về một người.

Cuối cùng nàng vẫn triệu hồi vạ ma trong Hư Thiên ra, Lạc Âm Phàm nhìn về đỉnh núi ở phía xa xa, nơi đó không còn nhìn thấy những bức tường mây trắng nữa mà đã bị ánh nắng chiều đỏ rực biến thành một vùng đỏ máu, màu sắc cũng như cảnh tượng của nơi đó biểu thị cho trận chiến xoay chuyển đất trời, báo hiệu cho họa kiếp của Lục giới đã đến.

Dù có vạ ma Hư Thiên trợ giúp, nhưng thực lực của Ma cung Cửu U vẫn không thể so được với Tiên giới, theo tin tức truyền ra thì tứ đại hộ pháp của ma cung bây giờ chỉ còn một người, chỉ cần Tiên môn đồng tâm hiệp lực cùng nhau chiến đấu, trận chiến Tiên – Ma này không phải là không có phần thắng. Nhưng mà, thắng thì như thế nào, mà bại thì đã sao, kết quả cuối cùng của trận chiến này hẳn vĩnh viễn không muốn nhìn thấy.

Đó là ý trời, trong lòng tự biết rõ không thể cứu vãn được nữa, nhưng vẫn không biết tự lượng sức mình lúc nào cũng ôm ấp mong muốn có thể ngăn cản mọi chuyện lại.

Sắc mặt của Lạc Âm Phàm càng tái nhợt, lạnh lẽo hết như trận tuyết lớn đang càn quét dưới bầu trời đông giá lạnh kia.

Lạc Âm Phàm thu tâm mất lại, thần nhiên nói: “Những vùng quan trọng ở nhân gian phần lớn đều nằm dưới sự khống chế của chúng ta, lúc này mà Cửu U có hành động gì, đều không phải là thời cơ tốt dành cho chúng.”

Ngu Độ: “Xem ra lần này bọn chúng quá nôn nóng không thể chờ được nữa, muốn đánh bừa một trận đây.”

Thiên Ma tính tình cực đoan, lại bị ma khí nhập tâm, đây quả thật rất giống với những việc mà nàng có thể làm, Lạc Âm Phàm nói: “Mấy ngày gần đây Tiên giới xảy ra nhiều hiện tượng lạ thường, quả thật có chút không bình thường.”

Ngọc Hư Từ cũng xen lời: “Vạ ma trong Hư Thiên xuất thế mang theo ma khí mạnh mẽ, lan tràn khắp nơi, Tiên giới chịu ảnh hưởng của ma khí, cũng chẳng có gì lạ.”

Hành Huyền cũng gật đầu.

Lạc Âm Phàm trầm ngâm một hồi, nói: “Ma tôn Cửu U, người này lai lịch thần bí, hay làm ra những việc mà mọi người không thể ngờ được. Năm đó, Nghịch Luân che mắt thiên hạ, từng lợi dụng đường hầm dưới đáy biển ở Thiên Sơn để lên vào Tiên môn, tấn công cả trong lẫn ngoài, ta chỉ lo lắng hắn cũng sẽ sử dụng kế sách giống như vậy một lần nữa.”

Ngọc Hư Từ cười nói: “Tôn giả đã quá lo lắng rồi, đường hầm dưới đáy biển kia không phải đã được dùng đá đa sắc và tức nhường bịt kín lại rồi sao? Tình hình bây giờ đã khác ngày xưa rồi, vạ ma trong Hư Thiên không thể có khả năng mở lại nó một lần nữa được đâu.”

Mẫn Vân Trung cũng nói: “Tức nhường là bảo vật của Thần giới, đá đa sắc được Nữ Oa dùng để vá trời, liệu tiên lực hoặc ma lực nào mà phá hủy được nó? Cùng lắm thì đánh nhau một trận ác liệt, nếu đã như vậy thì chúng ta còn sợ gì chứ, chúng ta chưa chắc đã thua!”

Dựa vào tình hình trước mắt cũng thấy được trận chiến này vạ vạ lần không thể thất thủ được, bởi vậy không được có một sơ hở nào, tốt nhất tập trung bố trí người cho trận đánh còn quan trọng hơn. Lạc Âm Phàm gật đầu, nhanh chóng đi thu xếp, nhưng không biết vì sao, trong lòng hắn vẫn luôn có một cảm giác bất an lúc nào cũng ẩn hiện.

Tuyết rơi càng ngày càng lớn khiến cho tầm nhìn bị thu hẹp, cực kỳ mờ hồ. Những đám mây màu đen thật dày hòa cùng với lớp sương mù cũng toàn một màu đen dày đặc, như ép cả bầu trời sụp xuống. Những trận lốc xoáy quét qua mang theo trong đó những tiếng kêu gào, than khóc hỗn loạn, thảm thiết và thê lương, vạ ma hiện thế khiến cho cả lục giới phải rung chuyển, ngay cả cô hồn dã quỷ cũng không vào được quỷ môn, đều phải chạy trốn hết.

Mấy vạ Ma binh ngự gió tiến đến, Trọng Từ và Vong Nguyệt sóng vai nhau đứng.

Mái tóc dài đỏ sậm của nàng được buộc lại chứ không búi cao lên như mọi khi, trên đỉnh đầu đội một vòng hoa bằng kim loại màu tím nho nhỏ vô cùng tinh xảo, trên chiếc vòng đó đính rất nhiều đá quý sáng rực rỡ, nhìn qua khiến cho người khác chói mắt, một chuỗi trang sức rũ thấp xuống ngang trán nàng được điểm tô bằng những viên đá quý màu đỏ sậm cực kỳ bắt mắt.

“Có làm hại tới dân chúng không?”

“Ma binh đã làm theo mệnh lệnh và dặn dò của Hoàng hậu, nhưng dù có làm như vậy chỉ sợ làm hiệu quả cũng không tốt lắm.”

Trọng Từ nhìn thế giới tối tăm mờ mịt trước mắt, không hỏi thêm gì nữa.

Ma khí lan tràn khắp nơi, tàn sát bừa bãi, phá hủy tất cả, lần này nhân gian đã phải chịu một tai kiếp rất lớn, mọi chuyện đã đi đến tình cảnh này thì còn gì từ giả bị làm gì nữa chứ, nàng làm như vậy chẳng qua là, cho giảm đi một chút đau thương, một chút tổn hại cho con người mà thôi.

Vong Nguyệt nói: “Cột mốc biên giới Lục giới một khi đã sụp đổ, trời đất sẽ quay về thời kỳ sơ khai, hỗn loạn vô cùng, cả Lục giới đều sẽ nhập ma, nàng sẽ trở thành Hoàng hậu đầu tiên của Ma giới.”

“Người làm nhiều việc như vậy, chẳng lẽ cũng giống như Thiên Chi Tà chỉ muốn đem đến thành công cho ta sao?”

“Thiên Chi Tà chỉ muốn đem đến thành công cho một mình nàng, về phần ta, đem lại thành công cho nàng cũng chính là thành công cho chính bản thân ta.”

Trọng Tử mờ mịt hỏi: “Sau khi Lục giới nhập ma, sẽ như thế nào?”

Vong Nguyệt nói: “Ma tộc sẽ thống trị thiên hạ, chúng ta sẽ có thêm nhiều thần dân và càng được tôn kính, sùng bái hơn nữa.”

Trọng Tử cười vô lực: “Đây là chính là kết thúc phải không?”

“Không bao giờ có kết thúc cả.” Vong Nguyệt nghiêng mặt sang đối diện với nàng: “Không bao giờ có kết thúc, hoàng hậu của ta. Trong trời đất này vĩnh viễn không bao giờ chỉ tồn tại một mình Ma giới. Cho dù là ma giới thống trị, nhân giới thống trị và tiên giới thống trị, hay là tiên giới lấn nhân giới bị tiêu diệt thì trước sau gì cũng sẽ có một chủng tộc khác tới thay thế chỗ của bọn họ, đóng vai những nhân vật thay thế bọn họ.”

Trọng Tử không thể suy nghĩ cũng không thể bàn luận được gì nữa, chỉ nhìn y: “Nếu như vậy thì ngay cả khi Lục giới nhập ma, cục diện cũng sẽ duy trì không được bao lâu.”

Vong Nguyệt gật đầu: “Có thể nói như vậy.”

Trong lòng chợt quặn thắt, Trọng Tử lầm bầm: “Một khi đã như vậy thì người làm những việc này có ý nghĩa gì chứ? Vậy thì những người đã chết không phải là chết vô nghĩa hay sao?”

“Ta muốn làm cho mọi thứ quay trở về điểm khởi đầu một lần nữa, như vậy mới có thể mở ra và khai sáng một kỉ nguyên mới, mới có thể chứng minh được năng lực của nàng.” Vong Nguyệt thờ dãi: “Có đôi khi chúng ta sống cần phải có mục tiêu, nó chưa hẳn đã đúng, nhưng không có nó, chúng ta sẽ cảm thấy sự tồn tại của mình trên cõi đời này trở nên vô nghĩa.”

Trọng Tử nhìn Vong Nguyệt, dường như đây là lần đầu tiên nàng thấu hiểu con người này.

Thì ra cái gọi là Lục giới nhập ma hay Tiên môn bị tiêu diệt, người khác cho rằng đó là những chuyện trọng đại nhưng trong mắt y chẳng qua chỉ là một trò chơi mà thôi, đúng như Lạc Âm Phàm đã từng nói: “Tiên đạo và Ma đạo, sẽ không bao giờ cùng biến mất trên đời này được.”, “Một ngày kia nếu quả thật Ma tộc thống trị thiên hạ thì trong Ma đạo chắc chắn cũng sinh ra Tiên đạo.” bọn họ đều nhìn thấu quá rõ ràng những đạo lý như vậy. Nhưng chỉ khác là, một người đóng vai như một nhân vật trong một trò chơi bởi vậy Lục giới bị y chơi đùa trên tay, tính mạng của chúng sinh trong mắt của y chỉ nhỏ như hạt cát, tiêu diệt hay làm cho chúng sống lại được đánh đồng ngang ngửa như làm với một con kiến mà thôi. Còn một người khác lại nhất định không chịu buông tay để mặc cho vận mệnh sắp đặt sẵn như vậy, lúc nào cũng áp ủ ước vọng cứu lấy thế giới vừa tươi đẹp, đáng yêu lại vừa chất chứa biết bao đau thương này, trong lòng biết rõ không thể thay đổi được điều này nhưng cũng không chịu buông xuôi, bỏ mặc cho mọi thứ trôi đi, chỉ vì không đành lòng nhìn thấy chúng sinh phải chịu khổ, phải sống trong cảnh lầm than cũng như không đành lòng nhìn thấy hàng vạn tính mạng con người bị hủy diệt trong nháy mắt, đây chính là con người tâm luôn hướng về chúng sinh, đau cùng với nỗi đau của chúng sinh, lúc nào cũng động lòng trắc ẩn, xót thương cho chúng sinh trong thiên hạ, người chính là một vị thần tiên chân chính. Ma và Tiên khác nhau, ở chính tại chỗ này được thể hiện rõ ràng nhất trên người hai người, Vong Nguyệt và Lạc Âm Phàm.

Trọng Tử đột nhiên hỏi: “Người phái Ma binh trong Hư Thiên đi đâu rồi?”

Vong Nguyệt nói: “Nàng không cần phải sốt ruột, nàng sẽ nhanh chóng có đáp án thôi.”

Biết có hỏi nữa y cũng không nói, Trọng Tử im lặng trầm mặc.

Ái Phụng Niên đến bẩm báo: “Phía trước có kết giới của Tiên môn.”

Ánh sáng màu vàng rực rỡ bao phủ, làm thành một bức tường chắn vô hình ngăn cách những trận bão tuyết và gió lốc ra bên ngoài, kết giới vô cùng vững vàng và kiên cố không gì có thể phá được, bên trong bức tường vô hình chỉ nhìn thấy vô số đệ tử Tiên môn đang đứng. Dẫn đầu là một bóng dáng vô cùng quen thuộc, bên cạnh là hơn mười vị chương giáo và Tiên tôn, chính là đám người Ngu Độ, Mẫn Vân Trung, Ngọc Hư Tử, Côn Luân quân, Minh cung chủ, Hành Huyền. Trắc Diệu của Thanh Hoa cung với Dư chương môn không có mặt, chắc hẳn là hai người bọn họ đang đóng ở chỗ con đường quan trọng, để phòng ngừa Ma cung ‘giương đông kích tây’.

Trọng Tử nhìn Vong Nguyệt: “Thực lực của những người này không hề yếu, chỉ bằng sức lực của chúng ta muốn tấn công cũng không có nhiều hi vọng.”

Vong Nguyệt cũng không thêm đề ý, kéo tay nàng đi tới phía trước.

Cái tên Cửu U Ma tôn, tượng trưng cho một sức mạnh thần bí và thâm sâu khó lường. Con người y lúc nào cũng giống như luôn đứng phía sau lưng người khác mà quan sát hết tất cả mọi việc nhưng chưa bao giờ bộc lộ tài năng thực sự của bản thân, số lần giao đấu của y với Tiên môn ít đến đáng thương. Năm đó mọi người chỉ biết là Vạn Kiếp vô cùng mạnh nhưng lại không thể biết được Cửu U như thế nào. Nhưng mà Ma cung Cửu U lại phát triển mạnh mẽ trở nên vô cùng lớn mạnh, khiến cho người ta không thể không để ý đến y, rất nhiều người trong Tiên môn đây lần đầu tiên được nhìn thấy y, lại càng không có nhiều người biết được lai lịch của y, lúc này đối đầu với nhau, bọn họ đều lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

“Cửu U, người cho rằng với thực lực hiện tại của Ma cung, có thể thắng được chúng ta sao?” Giọng nói rõ ràng, đậm đặc vang lên.

“Ta thì không thể, nhưng Hoàng hậu của ta thì có thể.” Một điệu cười lạnh vang lên trong bầu không khí trầm lặng

Từ xa xa, Lạc Âm Phàm đang đứng đối diện, sắc mặt hắn càng thêm tỉnh hơn so với ngày thường, hắn nhìn nàng, nói: “Nàng nhất định phải làm như vậy sao?”

Trọng Từ quét mắt nhìn qua một lượt đám người của Ngưu Độ, bình thần mở miệng: “Mọi việc đã đến bước đường này, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi còn có thể làm như thế nào nữa đây?”

Đáp án này hắn đã sớm đoán được, lúc này trong hắn không có tức giận, không có thất vọng, không vui không buồn, giống như mọi cảm xúc đã chết đi rồi, hắn chỉ thản nhiên nói: “Vậy thì ra tay đi.”

“Khoan đã.” Một người thanh niên mặc hoa phục bước ra từ trong trận thế.

Trọng Từ nhìn thấy người ấy trong lòng biết y muốn nói gì: “Trác thiếu cung chủ muốn báo thù cho phu nhân sao?”

Trác Hạo nhìn nàng: “Tổ Thu đã dùng Khóa Hồn Ti với muội sao?”

“Việc này có nói thêm nữa cũng vô dụng, dù sao thì nàng ta cũng chết trên tay ta.” Vạt áo khẽ bay lên, Trọng Từ nhẹ nhàng rời khỏi trận thế bay đến trước mặt Trác Hạo rồi dừng lại: “Ta nợ ngươi hai lần ân tình, nay thê tử của ngươi chết lại liên quan tới ta, ta cho ngươi dùng một chiêu để báo thù, xem như trả lại hết mọi ân tình cho ngươi.”

Trác Hạo gật đầu, đưa cánh tay lên.

Tiên lực tập trung lại cuộn lên giữa không trung, hóa thành vô số những đốm sáng li ti màu lam, nhẹ nhàng rơi xuống, từng đợt từng đợt giống hệt như pháo hoa tràn ngập đầy bầu trời đêm, vô cùng rực rỡ, đẹp đến động lòng người.

“Đây là ảo thuật gì vậy?”

“Cái này mà là ảo thuật sao? Đây là sát chiêu nổi danh của Thanh Hoa cung chúng ta, gọi là Hải Chi Diễm đỏ.”

“Thật sao? Sư huynh làm lại một lần nữa cho muội xem đi.”

“Muội xem đây là cái gì vậy, đây là sát chiêu đó, nếu không chế không tốt sẽ làm người khác bị thương, huynh vừa luyện thành không được bao lâu, có thể xuất chiêu lần này đã là rất khó.” Người thiếu niên dừng lại, cười nói: “Đề khi nào huynh luyện thành thạo nó rồi, mỗi ngày đều sẽ làm cho muội xem.”

Trọng Từ lẳng lặng đứng ở bên trong khung cảnh tuyệt đẹp đó, không hề trốn tránh cũng không chống cự, chỉ ngược mắt nhìn vào giữa không trung vô tận, để mặc cho ánh sáng rực rỡ đó bao kín lấy mình.

Vô số đốm sáng rực rỡ tựa như khuôn mặt tươi cười của người thiếu niên năm đó.

Nàng không kìm lòng được, đưa tay lên muốn chạm lấy, muốn giữ lại để cho nó không tan biến đi mất.

Không hề đau đớn, chỉ cảm giác được trong nháy mắt cơ thể nàng có một thứ gì đó bị hút ra, hồn phách bị trói buộc bây giờ có thể tự do, cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Khóa Hồn Ti vốn là bảo vật của Nam Hoa, nhưng mà Thanh Hoa ngày xưa từng có một vị y tiên xinh đẹp, nàng đi rồi nhưng sách thuốc nàng để lại không có bệnh là gì không có cách chữa.

Mẫn Vân Trung thấy thế, giận đến run cả người: “Ngươi, đồ súc sinh này, Tổ Thu dù có làm sai chuyện gì thì cũng vẫn là thê tử của ngươi, con bé đã bị ma nữ này làm hại vậy mà ngươi còn không chịu xuống tay, báo thù cho nó.”

Trọng Từ nói: “Ta sẽ không thừa nhận ân tình này của ngươi đâu.”

Trác Hạo cũng không hề để ý tới sự quả trách và hèn mọn này, chỉ thản nhiên nói: “Ta luôn luôn muốn biết muội lúc nào cũng từ chối tình cảm của ta, đến cuối cùng là vì ai, không thể ngờ được kết quả so với suy nghĩ của ta hoàn toàn khác xa, ta đã lầm rồi. Tàn Kha, Mộ Ngọc, ta đều đoán qua, thế nhưng chỉ duy nhất một người ta không hề nghĩ tới, ta không ngờ người muội yêu, lại chính là người kia.”

Trọng Từ im lặng không nói.

Những người trước mặt này, nàng không hề nợ nần gì bất cứ ai, chỉ nợ duy nhất một mình y.

“Đây cũng là lần cuối cùng, từ nay về sau, muội và ta không còn quan hệ gì nữa, dù sao đi chăng nữa Tổ Thu cũng là thê tử của ta, ta không thể báo thù cho nàng, là ta vô dụng.” Trác Hạo vừa nói xong liền xoay người quay trở về.

Ánh sáng ma mị chợt lóe lên, cũng là lúc Trọng Từ nhanh chân đi trước một bước không chế y lại.

Tất cả mọi người ở đây là những loại người nào chứ, sao lại không nhìn ra được ý đồ của y mới vừa rồi, rõ ràng là y muốn tự vẫn. Mọi người thấy thế, đều lắc đầu trầm mặc, không biết nên nói gì cho phải.

Đối với ma nữ này, y lúc nào cũng ra sức bảo vệ che chở cho nó, sự việc đã đến mức này mà y vẫn còn bảo vệ chặt chẽ đến vậy, thật không còn gì để nói nữa. Mẫn Vân Trung vừa tức giận vừa buồn phiền nhưng cũng đành cắn răng kim tiếng mắng chửi lại, cuối cùng chỉ biết thở dài, buồn rầu không nói nổi.

Đôi mày kiếm khẽ nhíu lại, đã không còn phong thái phóng khoáng của người thiếu niên năm đó nữa, Trọng Tử đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt trên đôi mày, lần đầu tiên cũng như lần duy nhất đối với người yêu nàng thật lòng nhưng lại không ngừng bị nàng làm tổn thương này, nhỏ giọng dụi dằm : “Huynh không thể như vậy được.”

Tần Kha cũng không còn nữa, bây giờ ta chỉ còn có một mình huynh, huynh không thể như huynh ấy bỏ ta mà đi như vậy được.

Đem Trác Hạo đang bị hôn mê đưa về trong tay của đệ tử Thanh Hoa cung, Trọng Tử nhẹ nhàng nói bằng quơ: “Bây giờ dù y có báo thù cũng không có ý nghĩa gì, dù sao tiên môn cũng sẽ bị diệt, lục giới sớm muộn cũng sẽ nhập ma thôi.”

Ngư Độ nhíu mày: “Tử Ma, người chết đến nơi rồi mà còn không biết hồi cải sao?”

Trọng Tử nói: “Là ai phải chết, vẫn còn chưa rõ đâu.”

Ngư Độ: “Các người vội vàng như vậy, chỉ bằng thực lực hiện tại của Ma cung muốn tấn công Nam Hoa là điều không tưởng, kiếm trận Tiên môn đã thiết lập sẵn rồi, các người đừng nghĩ có thể xông vào đây một lần nữa.”

Trọng Tử nhìn một người đang đứng giữa đám người kia.

Lạc Âm Phàm vẫn lặng lẽ quan sát tất cả mọi chuyện xảy ra này giờ, nhưng không hề biểu lộ gì.

Trọng Tử cười yếu ớt: “Nếu tấn công như vậy, ắt hẳn sẽ có rất nhiều người phải chết.”

Lạc Âm Phàm gật đầu: “Vậy thì ta đánh với nàng.”

Từ sau đêm hôm đó, trước mặt mọi người hẳn nói muốn mang nàng đi, còn nàng lại chính miệng thừa nhận bản thân mình yêu hẳn, bởi vậy việc thầy trò hai người có tình cảm với nhau đã không còn nghi ngờ gì nữa, vì thế việc này đã sớm được lan truyền ra ngoài. Đương nhiên, tất cả mọi người đều cho rằng nàng bám riết lấy hẳn, mưu đồ dụ dỗ hẳn không chịu buông tay, mà hẳn trong tình thế bị ép buộc bất đắc dĩ không tránh được, lại không đành lòng ra tay làm tổn thương đồ đệ của mình, giống hệt như chuyện của Tuyết Lăng tiên tôn năm đó, nhưng chân tướng sự việc này cũng chỉ có hai người Ngư Độ và Mẫn Vân Trung mới biết được.

Trọng Tử nay đã là ma, làm việc gì cũng không có ai lường trước được, thế nhưng thân phận hiện tại của Lạc Âm Phàm làm sao có thể phạm sai lầm hoang đường như vậy được, đồ đệ của hẳn đã không để ý đến đạo lý luân thường rồi, mà hẳn lại không thể cắt đứt đoạn tình cảm sai trái này đi được, nếu để mọi người nhìn ra được tình cảm thực sự giữa hai người bọn họ, hẳn làm sao có thể sống yên ổn ở Tiên giới được nữa? Trước mắt cần phải giải quyết chuyện này một cách dứt khoát, không nên để cho hẳn và nghiệt chủng có bất cứ mối quan hệ nào mới phải.

Nghĩ vậy nên Mẫn Vân Trung lập tức ngăn cản: “Trong Ma cung, ngoài trừ ma nữ này ra, phía trên còn có Cửu U, chỉ sợ đây là một cái bẫy, Âm Phàm, con không thể tùy tiện ra ứng chiến.”

Ngư Độ cũng có ý muốn khuyên bảo hẳn, bỗng nghe tiếng Vong Nguyệt nói: “Trọng Hoa Tôn giả là người đứng đầu Lục giới, pháp lực vô địch không ai bì kịp, chỉ có Hoàng hậu của ta mới miễn cưỡng có đủ tư cách đối đầu với Tôn giả, không bằng chúng ta đánh một trận để quyết định thắng bại, nếu Ma cung thắng, Lạc Âm Phàm không được nhúng tay vào việc này nữa, nếu Ma cung thua, ta liền lui binh, các người thấy thế nào?”

Không ai có thể tưởng tượng được Vong Nguyệt lại đưa ra cách giải quyết này, người của Tiên môn lẫn Ma tộc đều bất ngờ, ngay cả Trọng Tử cũng phải kinh ngạc nhìn y.

Ái Phượng Niên lập tức bước lên phía trước: “Thánh quân, kế sách này đối với chúng ta hoàn toàn bất lợi!”

Vong Nguyệt nghiêng mặt nhìn về phía Trọng Tử: “Lần này Hoàng hậu công phá Nam Hoa, phá hủy cột mốc biên giới Lục giới, ý muốn của hoàng hậu cũng là không muốn làm tổn thương đến bất kỳ kẻ nào, làm như vậy cũng rất tốt.”

Trọng Tử quay sang nhìn y: “Người đang châm chọc ta sao?”

“Nếu như ta châm chọc nàng, thì phương thức này cũng rất mạo hiểm, lại không thông minh nữa.”

“Thuật pháp của người cao hơn ta rất nhiều, nhưng lại muốn muốn ta đi ứng chiến lần này, có phải là muốn mượn tay hẳn để giết ta không?”

“Ta đã thề trước Ma thần rồi, sẽ không bao giờ làm hại đến nàng.”

Trọng Tử không nói gì nữa.

Phía bên này Tiên môn cũng chần chừ chưa quyết định, điều kiện của Cửu U đối với Tiên môn hoàn toàn có lợi, quả thật khiến cho người ta khó có thể tin nổi. Lạc Âm Phàm là Tôn giả có thuật pháp cao nhất ở Tiên giới, đã là Kim Tiên vị, từ trước tới nay chưa bao giờ thất bại. Trong khi Trọng Tử mới chỉ tu thành Thiên Ma hơn ba năm, trận đấu này Lạc Âm Phàm nắm phần thắng trong tay rất lớn, chỉ sợ một điều duy nhất là hẳn sẽ mềm lòng, không xuống tay được với đồ đệ của mình. Mẫn Vân Trung nói: “Ma tộc ‘quý kẻ đa đoan’, không thể dễ dàng tin tưởng lời y nói được.”

Ngũ Độ cũng hiểu được ý nghĩa sâu xa trong lời nói này, bèn nói: “Những việc như thế này làm sao có thể để cho người tự mình quyết định chứ? Trước tiên hãy vượt qua được kiểm trận này rồi nói sau!”

Vong Nguyệt nói: “Đã như thế, thì bày trận đi.”

Chúng đệ tử Tiên môn nghe vậy, đều khăn trương chuẩn bị đề phòng, đề cao cảnh giác, Ma binh cũng đỏ mắt lên chuẩn bị tiến công, Ngũ Độ với Ngọc Hư Từ liếc nhìn nhau, Ngọc Hư Từ nói: “Tồn giả, có thể khởi động kiểm trận rồi.”

Lạc Âm Phàm đưa tay lên ngăn lại, chậm rãi đi ra khỏi trận thế: “Làm theo lời người đi, Cửu U.”

Vong Nguyệt quay sang nói với Trọng Từ: “Mong Hoàng hậu giành được chiến thắng trở về, lấy chiến thắng đó an ủi trái tim của phu quân nàng.”

Trọng Từ cũng không từ chối, nghiêng người nhận lệnh, bay vút lên phía trước.

Thầy trò hai người đứng đối diện với nhau, nhưng mà cảm giác lúc này giữa bọn họ không biết đã sớm thay đổi từ lúc nào rồi.

Trong Trọng Hoa cung, đứa bé vì hấn mà chạy tới chạy lui châm trà, rót nước, đứa bé vui vào trong lòng hấn làm nũng, lớn hơn một chút lại là cô gái xinh đẹp, cô gái hèn mọn và cả cô gái yêu đương bốc đồng, tất cả những hình ảnh của nàng không biết từ khi nào đã khắc sâu vào trái tim hấn, khiến cho hấn muốn quên cũng không thể nào quên được.

Nàng đã nói từng sẽ vĩnh viễn ở lại Từ Trúc Phong làm bạn với hấn, nhưng hiện tại, nàng lại đứng ở phía đối diện, là kẻ thù của hấn.

Hấn nói, hấn sẽ không bao giờ để cho người khác làm tổn thương tới nàng, nhưng chính hấn, một lần rồi lại một lần, làm tổn thương nàng sâu sắc nhất.

...

“Có sư phụ ở đây, không có ai dám bắt nạt con đâu.”

...

“Con nhất định sẽ cố gắng học Tiên pháp thật giỏi, giúp sư phụ đối phó với Ma tộc, bảo vệ sư phụ thật tốt!”

“Không phải bảo vệ sư phụ, mà là bảo vệ Nam Hoa, bảo vệ chúng sinh trong thiên hạ!”

“Chúng sinh có sư phụ bảo vệ rồi, con bảo vệ sư phụ, cũng chính là bảo vệ chúng sinh.”

.....

Đã từng hứa hẹn như vậy, nhưng cả hấn lẫn nàng, chưa ai giữ được lời hứa hẹn này, người bảo vệ cho nàng, quả thật rất nhiều, nhưng người bảo vệ chúng sinh, chỉ có một mình hấn mà thôi.

Đây là sai lầm của bọn họ hay là vận mệnh đã an bài như thế, mà khiến cho hấn và nàng từng bước dần tới bước đường ngày hôm nay?

Trục Ba kiểm bồng hiện thân từ trong không trung, phóng vào tay Lạc Âm Phàm, ánh sáng chói lọi phát ra từ thanh kiếm, trong vắt như làn nước mùa thu, tay phải của hấn cầm lấy thanh kiếm, tư thế hiên ngang, tràn đầy Tiên lực, những người có mặt trong ngoài hơn mười dặm đều có thể cảm nhận được.

Trọng Từ nâng hai tay lên, trên tay nàng liền hiện ra hai thanh kiếm một đỏ một đen, hình dáng thon dài và nhỏ nhắn.

Không hề nói thêm lời nào dư thừa, nàng bèn đánh đòn phủ đầu trước, mũi kiếm chỉ vào chỗ nào lập tức xuất hiện như hai đóa hoa sen lớn màu đỏ và màu đen, từ bên trong hai đóa sen đó những luồng ma khí màu xanh bốc lên giống hệt như ma binh đang nhảy múa cuồng loạn, nhanh chóng vây quanh người Lạc Âm Phàm, như muốn nuốt chửng cả người hấn.

Thiên ma là ma đầu mạnh nhất trong ma giới, nhưng chưa bao giờ thấy qua ma lực mạnh mẽ đến mức này, nó tràn ngập khắp cả người nàng, bao trùm phủ kín hết xung quanh.

Đội mãi không thấy Lạc Âm Phàm xuất chiêu, mọi người trong Tiên môn đều đỏ mặt hồi dõi theo.

Một tiếng vang lên thật rõ ràng, Trục Ba mang theo ánh sáng ngũ sắc rực rỡ như pháo hoa nổ rộ phá tan những hình ảnh ma mị, biến thành một thanh kiếm không lồ dài đến mấy trượng, xoay chuyển thành tư thế chém giết, chém thẳng vào Trọng Từ, động tác vừa nhanh vừa chuẩn.

Trọng Từ cũng không lui đến nửa bước, hai thanh kiếm dài trong tay nàng rời khỏi bàn tay bay lên giữa không trung, sau đó cuộn ngược xuống bên dưới rồi lại cuộn lên, hệt như những con sóng lớn kinh hoàng trong không khí làm cho người ta sợ hãi hít thở không thông, hai dải sa y màu đen tung bay trong gió giống như nó ẩn chứa sự sống, nhanh chóng kéo dài ra tới mấy trượng, có thể đem so với sợi xích sắt của thần chết, cuốn bay thẳng về hướng đối diện.

Ngày xưa hai kiếp thầy trò, sớm tối kẻ cận nguyên mãi không rời xa, hôm nay lại là kẻ địch đối đầu một mất một còn, ai có thể đoán được kết quả cuối

cùng sẽ như thế nào đây?

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã xuất ra khoảng mười chiêu, mỗi lần xuống tay đều là sát chiêu vô cùng âm hiểm, thâm độc, không hề có lấy một chút tình cảm, chính là muốn lấy mạng kẻ đối diện. Tình cảnh vô cùng nguy hiểm khiến cho những người đang xem trận chiến này đến cả thở cũng không dám thở mạnh, vừa khấn trương lại vừa hưng phấn. Nhân vật đứng đầu Tiên - Ma quyết đấu với nhau, hết như trận chiến năm đó của Ma tôn Nghịch Luân cùng với Thiên tôn Nam Hoa, dòng khí tụ tập lại như sóng nước xoáy xuống tái hiện lại cảnh xưa cũ.

Cuối cùng Cực Thiên thuật cũng được thi triển, chúng đệ tử Tiên môn đều hò reo hoan hô, Ngu Độ và Mẫn Vân Trung từ nãy giờ vốn bất an không yên trong lòng cứ mãi nhấp nhô, lo lắng Lạc Âm Phàm do dự không xuống tay được, giờ phút này thấy thế mới nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng hẳn cũng không làm bọn họ thất vọng.

Dưới chiêu “Tịch diệt” cuối cùng Trọng Tử cũng không chịu nổi sự tấn công mạnh mẽ của Tiên lực, lui về phía sau vài bước.

Mọi người trong Tiên môn đều lộ vẻ mỉm cười hài lòng.

Trọng Tử miễn cưỡng mới có thể đỡ được một chiêu “Tịch Diệt”, nhưng không để cho nàng thở lấy một khắc, một chiêu “Sinh tộ” đã tiếp tục ập tới, Lạc Âm Phàm lạnh lùng đứng ở nơi đó, ngự kiếm phóng lên giữa không trung, niệm tiên chú kết thành tiên ấn, từng bước ép sát vào nàng, xem ra lần này hẳn muốn dùng kiếm giết chết nàng ngay lập tức.

Trọng Tử tiếp một chiêu này, tuy may mắn tránh được không lãnh trọn vẹn nhưng ma lực cũng đã bị hao tổn, cuối cùng nàng chịu không nổi nữa, cả người lao đảo, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Trong một thoáng hoảng hốt, dường như bóng người cao cao kia cũng lay động, lao đảo theo.

Có lẽ là nhìn lầm, bởi vì sát chiêu ‘Vãng Sinh Thiên’ đã tiếp tục đánh tới.

Đối mặt với người được mệnh danh vô tình cùng với những sát chiêu vô tình không kém, Trọng Tử cũng không có hề có một chút thất vọng hay oán trách, chỉ ra sức đối địch hết sức nghiêm túc và cẩn thận. Nàng nhanh chóng đưa tay lên lau đi vết máu trên khóe miệng, cả người phát ra ánh sáng ma mị rực rỡ, kiễng nhẹ mũi chân, thả người nhảy lên độn mây, giờ hai tay lên trên đỉnh đầu, vỗ nhẹ, ngay tức khắc ma khí từ bốn phương đã bị dập tắt cấp tốc tập hợp lại, âm thanh vang dội như sấm sét chấn động đất trời, bắn ra những tia sáng đỏ như máu, hai thanh kiếm như được tiếp thêm thần lực, nhanh chóng xuyên qua những độn mây, quay lại trên tay Trọng Tử, kéo dài như hai sợi dây mảnh màu đỏ và đen mang theo những chùm sáng rực rỡ, cả bầu trời như phong ấn bằng ma chú nổi lên một màu đỏ tươi như máu, từ trên không trung chụm xuống.

Người bên dưới cũng không trốn tránh, dùng tu vi mấy trăm năm ra cứng rắn chống lại một đòn này, thế tiến công trước sau cũng chưa hề đứt đoạn, Trục Ba kiếm bỗng quét ngang một đường, kéo nàng rơi ra khỏi độn mây.

Cánh tay trái bị kiếm khí cắt ngang qua, lập tức máu tươi chảy ra đầm đìa ướt đầm cả quần áo trên người, may mà thân thể Trọng Tử đã sớm bị tàn phá, hồn phách của nàng bây giờ đang ký túc trong thân kiếm, cho nên chịu phải vết thương này, trừ bỏ có chút mệt mỏi, cũng không đến mức chống đỡ quá khó khăn, máu cũng rất nhanh cầm lại. Nhưng bởi vì thực lực của hai người quá chênh lệch nhau, nếu đánh thêm nữa sợ rằng có thể lộ ra sơ hở chông chênh, khiến người khác dễ dàng công kích được.

Đám người của Tiên môn thấy nàng chống đỡ khó khăn, chật vật, ai nấy đều vô cùng vui mừng, chỉ có Ngu Độ, vẻ mặt trầm xuống: “Sur đệ... đệ trúng Khóa Hồn Tì sao?”

Vật áo trắng tinh thuần tung bay trong gió, bên cánh tay trái của hẳn hiện lên vết máu đỏ tươi.

Hắn không bị thương, tại sao lại đổ máu như vậy?

“Âm Phàm, sao lại thế này?” Sắc mặt Mẫn Vân Trung lo lắng.

Thấy vẻ mặt của hai người, mọi người liền biết chuyện này là thật, hoảng sợ vô cùng.

Khóa Hồn Tì là bảo vật của Nam Hoa, khắp cả Tiên giới không ai không biết, không ai không hiểu nó có tác dụng gì, dùng nó chính là hại người hại mình, chính là pháp bảo chuyên dùng để áp chế những ma đầu. Đáng tiếc năm đó sư tổ phái Nam Hoa chỉ luyện thành được bảy cái, nhưng đã sử dụng hết năm cái, cho nên càng trở nên quý giá, trong những tình huống bình thường sẽ không sử dụng nó.

Pháp bảo của bốn môn, đương nhiên muốn phá giải không có gì khó khăn, hơn nữa ai có thể dùng Khóa Hồn Tì với hẳn được chứ, đáp án duy nhất hẳn chính là người tự dùng Khóa Hồn Tì cho chính bản thân mình.

Tiêu diệt Từ Ma là việc khẩn cấp hàng đầu, nhưng hẳn lại dùng Khóa Hồn Tì với chính mình! Nếu Từ Ma chết, kết cục của hẳn e là không cần nói cũng biết, mọi người chỉ biết ngược mặt nhìn nhau, không biết nên khuyên hẳn thế nào.

Sau một đợt xuất chiêu, Trọng Tử bị thương đã rất nặng, máu tươi nơi đầu vai tuôn ra như suối.

Thấy Lạc Âm Phàm lại tiếp tục sử dụng sát chiêu, Mẫn Vân Trung và Ngu Độ không dám chần chừ nữa, cả hai người cùng bước lên ngăn hẳn lại. Mẫn Vân Trung gấp dờ quát: “Cuối cùng là ngươi muốn làm gì? Quá hồ đồ!”

Ngu Độ khuyên nhủ: “Có việc gì chúng ta từ từ bàn bạc với nhau, tội gì đệ phải làm thế....”

Vạt áo trắng bị máu đỏ thấm ướt cả một mảng lớn, sắc mặt của hắn so với quần áo trên người còn trắng hơn, Lạc Âm Phàm không để ý đến hai người, chỉ lạnh lùng nói : “Tránh ra.”

“Vô liêm si! Ngươi... lại làm như thế vì nghiệp chướng này, ngươi...” Mẫn Vân Trung vội vàng di chuyển, xoay người sang nói với Ngũ Độ: “Con mau phá giải cho nó...”

Ngũ Độ chưa kịp ra tay đã thấy tiên lực mạnh mẽ ập tới đánh bay hai người ra chỗ khác.

Trên đầu vai, bên cạnh khoe môi, máu không ngừng chảy xuống, nhưng hắn vẫn giữ cho cả người đứng vững giữa đám mây, bất chợt cả người như bùng tỉnh, hắn giơ cánh tay trái lên, ngưng tụ tiên lực, những dòng tiên khí giữa không trung nhanh chóng tụ tập lại một chỗ.

Trọng Tử không kiềm được, nở nụ cười chua chát.

Thì ra hắn dùng Khóa Hồn Ti với chính hắn, hắn làm nàng bị thương bao nhiêu, thì cũng sẽ làm tổn thương chính hắn bấy nhiêu, hắn không thể vứt bỏ trách nhiệm đè nặng trên vai mình nhưng cũng không muốn buông tay nàng nên hắn chọn cách cùng chết với nàng!

Nàng đã sớm biết được hắn là người như thế nào rồi mà, mọi chuyện đã đến nước này, còn gì để nói nữa đây, thôi, thôi hãy quên đi!

“Ngươi cho rằng ngươi làm như vậy, ta sẽ mềm lòng, cảm kích ngươi sao?” Trọng Tử lại chịu thêm một kiếm, thân mình ngừng lại trong chốc lát: “Lạc Âm Phàm, ngươi làm như vậy, đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi, ta đã chết trên tay ngươi hơn hai lần, bây giờ ngươi làm như vậy chẳng qua chỉ là muốn chạy trốn khỏi sự áy náy dần vật lương tâm của ngươi mà thôi, dù ngươi dùng cái chết để trốn tránh tất cả, ta cũng không tha thứ cho ngươi đâu.”

Không biết hắn có nghe thấy hay không, nhưng hắn lại đến trước mặt nàng, giơ kiếm lên đâm tới một lần nữa.

Trọng Tử không còn chỗ để trốn tránh, phía trước ngực bị đâm một kiếm, máu tươi bắn tung tóe lên vạt áo trắng tinh thuần của hắn, cùng lúc đó, trên ngực áo trắng tinh của hắn máu tươi cũng phun ra không ngừng, máu đỏ tươi một màu bắn tung tóe lên trên mặt hắn.

"Tôn giả!"

"Hoàng hậu!"

Cả hai bên Tiên môn và Ma cung đều có người xông lên, nhưng lại bị kết giới vô hình của hắn ngăn lại ở phía ngoài.

Máu của hắn cũng nóng như vậy sao? Trọng Tử đưa tay sờ sờ trên mặt mình, không còn chút sức lực nào ngã ngồi xuống đám mây.

Đôi đồng tử đen láy, sâu thăm thẳm của hắn trước đây có thể chứa đựng hết tất cả mọi thứ trên thế gian này, nhưng giờ phút này bên trong đáy mắt ấy lại chỉ có duy nhất hình bóng một mình nàng, hắn chỉ lẳng lặng nhìn nàng, không hề nói lấy câu nào.

Trận thế của ma cung còn kém quá xa so với tưởng tượng của hắn, mặc dù vạn ma trong Hư Thiên đã xuất thế, nhưng lại chậm chạp mãi chưa thấy bóng dáng, có lẽ là bọn chúng sẽ tấn công bằng một con đường khác, nhưng hắn đã âm thầm thu xếp mọi chuyện ổn thỏa rồi, mọi chuyện sau này, để lại cho Ngũ Độ cùng mọi người tự giải quyết đi.

Đây là kết thúc rồi.

Trong mắt mọi người nàng là người có tội, nhưng trong mắt hắn nghiệp chướng của hắn còn nặng nề hơn nàng ngàn vạn lần, vậy thì hãy để cho hai tội nhân là hắn và nàng cùng nhau gánh chịu sự trừng phạt này đi.

Thân thể đau đớn nhưng ngược lại trái tim của hắn lại không hề đau đớn, chỉ cảm giác thật trống rỗng, cảm giác này rất quen thuộc với hắn, bởi hắn nhớ rất rõ ràng, nó đã từng đến với hắn một lần, đó chính là cái lần đầu tiên hắn xuống tay giết chết nàng, không sai, chính là cảm giác này, đã từng giày vò trái tim hắn kể từ giây phút nàng chết đi, bây giờ hắn mới hiểu ra được, cảm giác khi ấy chính là trái tim của hắn đã chết rồi.

Máu tươi chảy loang ra khắp mọi nơi, không còn phân biệt rõ là của hắn hay của nàng mà như hòa chung vào với nhau làm nhiễm đỏ cả một vùng mây trắng dưới lòng bàn chân, như là một đóa hoa đỏ đang nở rộ mang đầy vẻ mê lương, buồn bã.

Một câu nói kia của hắn: “Muốn giết nàng, giết ta trước.” làm cho người ta cảm động đến nhường nào, đáng tiếc ngày hôm nay nó lại trở thành một phần trong mưu tính của hắn, nhưng mọi việc đã kết thúc rồi không còn gì để tính nữa, hắn đã tự mình quyết định chấm dứt tất cả mọi thứ rồi.

Trọng Tử cười : “Ngươi đừng tay lại đi, dù ngươi có chết cùng với ta cũng chẳng có ý nghĩa gì, ta mãi mãi sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi, muốn ta tha thứ cho ngươi ư, trừ khi núi Nam Hoa đóng băng, dòng Tứ Hải cạn kiệt.”

Lạc Âm Phàm chậm rãi đưa kiếm lên, nhưng cánh tay của hắn lại run rẩy không thôi.

Đúng, mỗi lần xuống tay với nàng, hắn đã biết trước là sẽ có kết quả này, mỗi lần xuống tay là mỗi lần làm tổn thương nặng nề đến nàng, cũng chính là làm tổn thương triệt để bản thân hắn, đột nhiên, hắn thực sự muốn đâm một kiếm này lên trên người mình, rồi sau đó là hàng trăm kiếm, hàng ngàn kiếm, hàng vạn kiếm, tất cả những đau thương này hãy đổ hết lên người hắn đi, hắn sẽ gánh chịu hết tất cả vì nàng.

Nhưng mà, hắn vẫn giơ Trục Ba kiếm lên hướng về phía nàng.

Hắn không muốn làm tổn thương đến nàng, ngàn vạn lần cũng không, nhưng lại không thể không tổn thương nàng.

Không sao, không sao cả, hắn đã dùng Khóa Hồn Ti, hắn làm nàng tổn thương bao nhiêu, hắn cũng sẽ đau đớn bấy nhiêu lần, cho dù nàng oán hận hắn như thế nào, đều không sao cả, chỉ cần nàng và hắn được cùng chết bên nhau là đủ rồi. Trong lòng hắn, trong tim hắn nàng mãi mãi vẫn là Trọng nhi của hắn.

“Sur đệ!”

“Tôn giả!”

...

“Vạn ma trong Hư Thiên sẽ là chiêu cuối cùng của ma cung.” Trọng Tử vận hết chút ma lực còn sót lại, đưa tay ra giữ lấy Trúc Ba kiếm, chống đỡ lại tiên lực mang theo sự hủy diệt tàn nhẫn của thanh kiếm: “Ngươi một chút cũng không lo lắng sao, thật sự muốn chết cùng với ta sao?”

Cuối cùng hắn cũng chịu mở miệng: “Tiên môn có thể tự ứng phó được.”

“Ngươi lúc nào cũng tin tưởng vào bản thân mình, Lạc Âm Phàm. Ta muốn sống, ngươi lại muốn ta phải chết, ngươi cho rằng đến bây giờ rồi, ta vẫn nguyện ý cùng chết với ngươi sao?” Sức mạnh đang đè nặng trên tay nàng vẫn không giảm đi, bàn tay trắng nõn bị mũi kiếm sắc bén cứa vào, một dòng máu nhỏ chảy qua kẽ tay.

“Việc đó không còn quan trọng nữa.”

“Ma lực của Cửu U còn mạnh hơn ta gấp nhiều lần.”

Sức ép của thanh kiếm lập tức biến mất.

Quả nhiên hắn vẫn còn quan tâm đến việc này, Trọng Tử buông tay ra: “Ngươi muốn chết cùng với ta, mặc kệ ta có đồng ý hay không, đáng tiếc ma cung vẫn còn Cửu U, ngay cả ta cũng không phải là đối thủ của y, pháp lực của y cao cường hơn ta rất nhiều, ngươi nghĩ xem đám người của Ngu Độ có thể giành được mấy phần thắng? Ngươi cho rằng ngươi đã tính toán, sắp đặt hết mọi việc, cho rằng chỉ cần cùng ta đồng quy vu tận thì có thể cứu vớt được lục giới hay sao? Cửu U cao minh hơn so với ngươi rất nhiều, kế hoạch của y làm ngươi không thể tưởng tượng ra nổi đâu, hãy dừng tay lại đi, ngươi đã thất bại rồi.”

Lạc Âm Phàm lắc đầu.

Không thể nào, không thể có khả năng đó được, chắc chắn là nàng nói dối! Cửu U ngay cả Thiên Ma cũng chưa tu thành, làm sao có thể lợi hại như vậy được? Nàng biết rõ nhược điểm của hắn, cho nên mới cố ý nói như vậy, nàng muốn hắn phải lựa chọn, muốn hắn lại bỏ qua cho nàng!

“Tin hay không là tùy ngươi thôi.” Trọng Tử mệt mỏi, để mặc cho hắn muốn làm gì thì làm.

Thanh kiếm đang phát sáng chói lòa bỗng nhiên trở nên run rẩy, lại càng chiếu rọi rõ ràng sắc mặt xám ngắt như tro tàn của hắn.

Người trước mặt hắn dường như cả người đều nhuốm máu, trước ngực, trên vai, cánh tay, sau lưng, không biết rằng đã trúng bao nhiêu kiếm của hắn, toàn thân đều là vết thương, toàn thân đều bị tàn phá, chính hắn đã đem đến cho nàng những vết thương này, kết quả nàng lại nói cho hắn biết là hắn đang suy nghĩ hão huyền mà thôi, muốn hắn một lần lại một lần buông tha cho nàng, là vì cái gì?

Cho dù đó là lời nói dối đi chăng nữa, nhưng một kiếm này của hắn rốt cuộc vẫn không thể xuống tay được.

Cuối cùng, hắn lấy kiếm chỉ vào Trọng Tử, mặt không chút đổi sắc nhìn về người đang đứng ở phía xa xa kia: “Cửu U.”

Trọng Tử cười rộ lên.

Người này đã phải chịu đựng bao nhiêu đau đớn lẫn dằn vặt để lựa chọn giữa trách nhiệm và tình yêu, đến lúc chết mà hắn cũng phải dằn vặt như vậy sao.

Vong Nguyệt đứng xem trận chiến từ đằng xa nhìn thấy thế cũng cười nói: “Muốn ta vì hoàng hậu của ta mà xuất chiến ư? Chỉ sợ điều này bây giờ cũng không còn quan trọng nữa rồi, hoàng hậu của ta, nàng hãy trở về đi, nhiệm vụ của nàng đã hoàn thành rồi.”

Một tiếng hô vang chột bùng nổ, trên mặt của tất cả các đệ tử Tiên môn đều phủ kín sự kinh hãi và khiếp sợ, mọi người đồng loạt nhìn về một phía.

Dòng khí xung quanh Lạc Âm Phàm có sự thay đổi, phát hiện thấy hiện tượng lạ thường, hắn mới chậm chạp quay đầu nhìn.

Phía sau, những trận bão tuyết cùng gió lốc xoáy không biết đã ngừng từ khi nào, lúc này chỉ nhìn thấy nơi giao nhau giữa đất và trời có một luồng khí màu tím hồng lơ lửng bốc lên, thổi quét khắp nơi, mạnh mẽ kéo đến, luồng khí màu tím đỏ mang theo một luồng ánh sáng trắng thuần khiết, bốc thẳng tắp lên tận chín tầng trời.

Q.4 - Chương 58: Khoảnh khắc siết chặt vòng tay

Những tầng mây màu tím ẩn chứa điềm lành, nhưng giờ đây màu sắc của nó đang dần dần sẫm lại, cuối cùng thì hoàn toàn biến thành ma vân, bầu trời tối đen lại, lúc này đây âm thầm ẩn dấu tình trạng đang dần dần sụp xuống.

Gương mặt Minh cung chủ trắng bệch không còn một chút máu: “Tôn giả, dựa theo dị tượng chúng ta quan sát được, chẳng lẽ ... hay là...” Nửa câu còn lại y cứ mãi lắp lửng tại đó, không dám thốt ra khỏi miệng.

“Là Thông Thiên Môn! Ai đã phá hủy Thông Thiên Môn?” Côn Lôn quân dường như là rống lên câu này.

Ngu Độ, Ngọc Hư Tử cùng tất cả các vị Chương môn và Tiên tôn đều quay sang nhìn Lạc Âm Phàm. Lạc Âm Phàm vẫn cứng đờ người đứng ngay tại chỗ, mắt nhìn chăm chăm đám ma vân mà ngăn người.

Nàng đã không dối gạt hấn, hèn gì Cửu U vẫn luôn giữ dáng vẻ trấn định như chẳng quan tâm đến chuyện gì như vậy, hèn gì quân ma ở Hư Thiên đã hiện thế nhưng cứ mãi chậm chạp không hề thấy bóng dáng! Thông Thiên Môn đã bị phá hủy, giờ đây chỉ còn lại mỗi cột mốc biên giới lực giới mà thôi, với năng lực của vạn ma trong Hư Thiên thì hủy hoại cột mốc lực giới cũng chẳng khó khăn gì. Cho dù bây giờ họ có chạy đến đó ngay lập tức cũng không thể thay đổi được gì nữa.

Ở mỗi con đường quan trọng lên Tiên giới, bọn họ đều đã cất đặt người phòng thủ thật nghiêm mật, cho dù đó có là quân ma của Hư Thiên, có sức mạnh vô biên, cũng không có khả năng không gây ra bất cứ một chút phong thanh nào mà có thể âm thầm len vào sau lưng bọn họ được, rốt cuộc ma cung đã làm cách nào mà len vào được tận đó?

Chẳng lẽ đây quả thật chính là ý trời hay sao? Cả lực giới đều sẽ bị tuyệt diệt ư?

“Chúc mừng Thánh quân, chúc mừng Hoàng hậu!” Chúng ma vui mừng như điên, không hẹn mà cùng phục xuống quỳ lạy.

Trong lòng chúng tiên hết sức kinh sợ, bọn họ dường như không thể tin vào tất cả những gì mình đang thấy.

“Không có khả năng!” Sắc mặt Mẫn Vân Trung trắng bệch: “Quân ma Hư Thiên làm sao có thể len vào Nam Hoa được? Việc này tuyệt đối không thể!”

Lạc Âm Phàm chăm chú nhìn bóng dáng đang đứng đối diện mình, tràn ngập trong đáy mắt hấn là một vẻ mờ mịt.

Không biết đã bao lần hấn vì Tiên môn, vì chúng sinh mà vứt bỏ nàng, nhưng khi kết cục cuối cùng đến với hấn, hấn mới phát hiện được một điều, hấn không chỉ không bảo vệ được nàng, mà ngay lực giới hấn cũng không bảo vệ được.

Trọng Tử không chút bất ngờ, nâng người đứng dậy nhìn Vong Nguyệt: “Là đường hầm dưới đáy biển ở Thiên Sơn, nơi đã dùng kẻ man thiên quá hải (*), thì ra đến cuối cùng nơi vẫn dùng lại kẻ sách này.”

**瞒天过海 - Man thiên quá hải: Đây là kế thứ 14 trong 36 kế thuộc binh pháp Tôn Tử, có nghĩa là “Lợi dụng sương mù để lẫn trốn”. Sương mù ở đây là tạo ra chứ không phải ngồi chờ. Ở đây có nghĩa là tạo ra một tình huống không thật, hoặc có thể nói thật trong giả để đánh lừa người khác, gần giống câu “giả mù sa mưa” của Việt Nam. Cụ thể thì đọc tiếp truyện mọi người sẽ hiểu.*

Vong Nguyệt nói: “Phụ thân Nghịch Luân của nàng đã từng dùng nó một lần rồi, bây giờ ta có dùng lại cũng chẳng có gì là kỳ lạ cả, nếu không nhờ nàng triệu hồi vạn ma trong Hư Thiên đến tương trợ, thì cho dù ta có thể mở ra được đường hầm dưới đáy biển kia cũng không thể làm nên chuyện gì cả, vì với thực lực hiện tại của ma cung, những người có bản lĩnh ở ma tộc chúng ta có thể xông qua được rào chắn tiên ma dưới đáy biển cũng không còn nhiều lắm, và lại ngoài chuyện xông qua rào chắn tiên ma thì việc khống chế và hàng phục phái Thiên Sơn cũng chẳng dễ dàng gì, huống chi lại còn phải đối phó với những đệ tử được giữ lại trấn thủ Nam Hoa, cho nên việc công phá Thông Thiên Môn lần này không phải là chuyện bất kỳ ai cũng có thể làm được.”

Thấy Trọng Tử nhíu mày, Vong Nguyệt cười cười: “Nàng yên tâm đi, những kẻ ở Thiên Sơn và Nam Hoa vẫn chưa chết, chẳng qua là nếu cột mốc lực giới sụp đổ, bọn họ và Tiên giới cũng sẽ đồng thời bị hủy diệt mà thôi.”

Mẫn Vân Trung quát lớn: “Đường hầm kia rõ ràng đã bị chúng ta dùng Đá đa sắc và Tứ Nhưỡng phong kín lại rồi, nơi sao đủ năng lực để mở nó ra một lần nữa được!”

Ngu Độ cũng chậm rãi nói: “Tại sao nơi lại làm được điều đó?”

Trong lòng chúng tiên đều mang theo sự nghi hoặc giống nhau, cho nên giờ phút này tất cả mọi tầm mắt dường như đều đồng loạt chăm chú nhìn vào vị ma tôn thần bí kia, nhưng trước sau gì cũng không ai có thể nhìn thấu được bộ mặt thật của y phía sau tấm áo choàng kia.

Không gian chìm trong tĩnh lặng.

“Bởi vì y đã thu hồi lại Tức nhưỡng ở đường hầm kia.” Giọng nói của Trọng Tử vang lên.

“Nực cười!” Mẫn Vân Trung liên tục lắc đầu: “Tức nhưỡng vốn là báu vật của Thần giới, nó là vật sở hữu của Thần tộc, chỉ có Thần tộc mới đủ khả năng thu hồi nó, nhưng Thần giới đã sớm bị tiêu diệt rồi, hần chẳng qua chỉ là một tên Ma tôn, làm sao có năng lực lớn như vậy được.”

Thật sự không chỉ Mẫn Vân Trung không tin, mà tất cả mọi người ở đây chẳng ai tin được việc này cả, làm gì còn có người nào có được quyền lực lớn như vậy, có thể thu hồi được báu vật của Thần tộc kia chứ!

“Tuy Thần giới đã bị tiêu diệt, nhưng vào thời điểm Thần giới bị diệt chỉ có duy nhất một vị thần đã không có mặt ở đó.” Trọng Tử nhìn chăm chăm vào Vong Nguyệt: “Ma Thần luôn luôn hiện diện ở vùng Hư Thiên Minh Cảnh, nhưng hiện giờ vùng Hư Thiên Minh Cảnh đã sớm không còn thấy bóng dáng của Ma thần nữa, người chính là Ma thần đã chuyển thể, cũng chỉ có người mới đủ quyền lực để thu hồi Tức nhưỡng thuộc về Thần giới.”

Cả vùng rộng lớn dường như chìm trong yên lặng.

Vong Nguyệt phát ra một tiếng cười trầm trầm: “Nàng không nên vạch trần ta sớm vậy chứ.”

Trọng Tử đáp: “Lần nào ở trước mặt ta người cũng phát ra bao nhiêu là thẻ nguyên, lúc nào người thẻ cũng dễ dàng đến thế, khiến ta vẫn luôn cảm thấy kỳ lạ, chẳng qua chuyện này thật khó mà tin được, nếu có nói ra cũng không có ai tin. Trước đây ta thậm chí còn chưa từng nghĩ đến phương diện này, mãi cho đến vài ngày trước đây ta bỗng phát hiện người dùng ma khí mê hoặc tâm trí ta, mà luồng ma khí kia cũng không phải là loại ma khí tâm thường, ta mới bắt đầu nghi ngờ người. Sờ dĩ chờ đến lúc này ta mới vạch trần người là vì trước đó ta không có chứng cứ chắc chắn xác nhận việc này.

“Nhưng ngày hôm nay người thu hồi được Tức nhưỡng, mới thật sự chứng minh được những gì ta đoán đều đúng cả. Trước đây chắc chắn người đã sớm dự tính được bọn chúng sẽ cướp lấy Tức nhưỡng, nên người mới cố ý để Âm Thủy Tiên trúng kế của bọn chúng, đem Tức nhưỡng giao vào tay bọn chúng. Những kẻ trong Tiên môn lại tự cho rằng dùng Tức nhưỡng và đá đa sắc tu bổ lại đường hầm dưới đáy biển thì từ nay về sau đã an toàn rồi, sẽ không còn bất cứ thứ gì có thể khiến bọn họ lo lắng được nữa, và từ đó cũng không hề để tâm phòng bị nữa. Nhưng bọn họ đâu biết rằng điều người chờ chính là ngày hôm nay, người dùng quyền lực của một vị thần thu hồi lại Tức nhưỡng, một lần nữa mở rộng đường hầm dưới đáy biển kia, làm bọn họ trở tay không kịp.

“Chỉ có thần mới có năng lực tu bổ được hồn phách.” Trọng Tử lắc đầu nói: “Hèn gì người biết tất cả mọi thứ về Thiên Chi Tà nhưng y đến cuối cùng vẫn không thể đoán ra được lai lịch của người. Những lần người thẻ với ta cũng chính là tự thẻ với bản thân mình, thẻ rằng sẽ không hại ta, những lời thẻ ấy cũng không phải là giả dối, vì điều người muốn chính là mượn tay ta giúp ma tộc thống nhất lục giới.”

Vong Nguyệt cười cười: “Hoàng hậu của ta thật thông minh.”

Tuy nói như vậy nhưng Trọng Tử vẫn thấy rất khó hiểu vì một chuyện: “Người là Ma thần, với năng lực của người, người hoàn toàn đủ sức làm đảo điên lục giới, nhưng tại sao người lại không tự làm những việc này chứ, nếu người tự thực thi những việc này chẳng phải sẽ dễ dàng hơn để ta làm sao?”

“Đó là vì Thần tắc.” Giọng nói thâm trầm của Lạc Âm Phàm vang lên: “Thiên thần và Ma thần đều cùng thuộc về Thần tộc, đó là nơi sản sinh ra trời đất, do đó họ rất mạnh, sức mạnh mà họ có được là vô biên, nên phải có quy tắc của trời đất để hạn chế, ràng buộc họ.”

Vong Nguyệt vuốt cằm: “Ta có sức mạnh đủ bảo vệ ma giới ở Hư Thiên, che chở con dân của ta, cũng như có đủ quyền lực trừng phạt bất cứ kẻ nào bất trung, phản bội ta. Nhưng ta lại không có quyền can thiệp vào chuyện của ngũ giới bên ngoài ma giới kia, cũng giống như thần tộc luôn sống ở trên Thiên giới kia, bọn họ cũng chỉ có quyền lực xử lý những việc trong Thần tộc chứ không thể chủ động xâm phạm đến Ma giới hoặc Tiên giới. Năng lực của ta bị giới hạn ở chỗ bảo vệ và ước thúc, chứ không phải là xâm phạm, tuy ta có thể mượn tay nàng để tru diệt Tiên môn nhưng ta lại không có quyền tự mình xuống tay giết chết bọn chúng. Cho nên phải giúp nàng thành công, mới có thể hoàn thành được trò chơi này của ta. Sự trừng phạt của trời đối với nàng và với ta đều như nhau, chẳng qua kẻ ma dân bá láp là ta, còn ta thì lại bá trời.”

Kẻ mạnh thật sự không phải thông qua việc xâm phạm người khác mới chứng minh được bản thân mình mạnh mẽ, sức mạnh và kiêu ngạo của một vị thần, chỉ cần thông qua quy tắc của thiên địa là có thể thấy rõ được, những kẻ càng mạnh mới cần càng nhiều quy tắc để ước chế, quản thúc họ. Trách nhiệm của họ là bảo vệ chứ không phải xâm lược kẻ khác, những kẻ nào ý vào sức mạnh của mình để xâm lược kẻ khác thì vĩnh viễn không phải là kẻ mạnh thật sự.

Trọng Tử giạt mình: “Hèn gì khi bọn chúng tấn công người, người chỉ tiếp chiêu, đón đỡ chứ chưa bao giờ chủ động xuống tay với những kẻ trong Tiên môn.”

Vong Nguyệt nói: “Năm đó Nghịch Luân vốn đã tu thành Thiên ma, còn có cả tư cách triệu hồi được quân ma ở Hư Thiên, nhưng ai ngờ được Nghịch Luân một lòng muốn nắm hết tất cả quyền hành, y sợ người khác lại có thể tu thành Thiên ma chống đối y. Bởi vậy, Nghịch Luân đã bắt buộc vạn ma Hư Thiên thẻ rằng chỉ có thể nghe theo sự sai khiến của Thiên Ma Lệnh. Cuối cùng đến lúc y sắp chết lại dùng huyết chủ đề phong ấn Thiên Ma Lệnh, hành động này của y hoàn toàn bất lợi cho tương lai của ma tộc, cho dù Nghịch Luân có đem tất cả hy vọng của y ký thác vào một mình nàng, nhưng đó vẫn là chỗ thiên cận của y. Tuy nói rằng ta thân là Ma thần, có thể điều khiển và khống chế vạn ma, nhưng ta lại không có quyền hủy bỏ lời thẻ của vạn ma, lần này ta chuyển thể đến đây, là vì muốn tìm người có thể giải trừ phong ấn của Thiên Ma Lệnh đem đến vinh quang cho con dân của Ma tộc ta, và người đó chính là nàng.”

Vong Nguyệt mỉm cười: “Nay thân phận ta đã bị nàng vạch trần, ta cũng không còn lý do gì để ở lại đây cả, nhưng bây giờ mục đích của ta gần như đã đạt thành, tất cả đều là công lao của Hoàng hậu, xin cho phép ta ở lại nơi đây trong chốc lát để chứng kiến kết cục của trò chơi này.”

Chỉ nói chuyện trong phút chốc mà phía chân trời mà vân đã dâng lên cuộn cuộn, bắt đầu tràn lên tới đỉnh, luồng ánh sáng thần thánh bao quanh cột mốc biên giới của lục giới đang dần dần yếu đi.

Trọng Tử cũng không vội quay về trước trận thế của ma quân, mà chỉ bình tĩnh nhìn đám người đang ở đối diện kia.

Nàng vốn không muốn thành ma, cũng chưa từng có ý nghĩ nhập ma, nhưng những kẻ này vì sợ nàng thành ma, từng bước từng bước một bức nàng trở thành một ma đầu thật sự. Kết quả bây giờ thật sự là một sự châm chọc tuyệt vời. Lục giới bị tiêu diệt chẳng qua chỉ là một trò chơi của Ma thần.

Vong Nguyệt nói: “Bây giờ Hoàng hậu có thể hạ lệnh hủy diệt hoàn toàn cột mốc biên giới của lục giới rồi.”

Thì ra những dị tượng xuất hiện ở Tiên giới mấy ngày trước không phải do chịu ảnh hưởng của việc vạn ma ở Hư Thiên xuất thế, mà vì đường hầm dưới đáy biển lại bị mở ra một lần nữa. Giờ đây mọi người không còn biết nên nói gì, không hẹn mà cùng nhau nhìn về phía một người đang đứng ở trung tâm, bọn họ biết rõ sẽ không có khả năng xoay chuyển được tình thế nữa, nhưng họ vẫn không nín được ôm ấp một tia hi vọng, hy vọng vào người cuối cùng có thể cứu vớt được lục giới, cứu vớt được chúng sinh này.

Chiếc áo trắng tinh khôi nay đã thấm đẫm máu tươi, hần rũ mi mắt xuống, thái độ của hần lúc này đây giống như đang nhìn mọi thứ dần dần sụp đổ mà không thêm quan tâm, nhưng cũng âm thầm ẩn chứa trong đó một nỗi bi thương và đau xót vì không còn đủ sức để cứu vãn mọi chuyện, người bảo vệ cuối cùng của lục giới, đã hao hết tâm lực, dốc hết sức mình, cũng đã phải trả một cái giá rất đắt thậm chí phải thương tổn hết lần này đến lần khác người mà mình quan tâm, yêu thương nhất, nhưng đến cuối cùng vẫn phải nhận lấy kết cục là tiên môn và chúng sinh cùng bị hủy diệt.

Lạc Âm Phàm đứng xa xa ở nơi đó, không có khuyên bảo, cũng không hề nói gì.

Sinh mạng chúng sinh hèn mọn, thiên địa chẳng chút thương xót đoái hoài, cho dù có bị hủy diệt trong nháy mắt nhưng đến một lúc nào đó vẫn sẽ được tái sinh. Tuy thiên địa này vô tình, nhưng con người lại hữu tình, nàng và ta đều giống nhau, chẳng lẽ đành phải tro mắt chứng kiến những sinh mệnh vô tội kia hoàn toàn tiêu vong ư. Trọng Nhi, nàng thực sự muốn lục giới nhập ma sao?

Tất cả những việc này đều là lỗi của hần, nếu không nàng đã không trả thù hần như vậy, cũng sẽ không vì hần mà trừng phạt lục giới như thế, những điều này hần cũng hiểu.

Hần muốn cùng sống chết với Tiên môn và chúng sinh sao? Trọng Tử cười cười nói: “Cột mốc biên giới lục giới sụp đổ cũng chính là lúc núi Nam Hoa kết băng, nước trong Tứ Hải cạn kiệt.”

‘Người muốn ta tha thứ cho người sao? Trừ phi núi Nam Hoa kết băng, nước trong Tứ Hải cạn kiệt.’

Cuối cùng nàng là muốn tiêu diệt Tiên môn hay là muốn tha thứ cho hần đây?

Khắp đất trời dường như tĩnh lặng.

Lạc Âm Phàm đến cuối cùng vẫn là Lạc Âm Phàm, Trọng Tử không bất ngờ cũng chẳng hề có một chút thất vọng, nàng bình tĩnh dời tầm mắt đi, Thiên Ma Lệnh ở trong tay áo nhẹ nhàng trượt ra, nàng đưa hai tay ra đón lấy nó, đặt nó trong lòng bàn tay rồi thành kính nâng lên.

Biết nàng đang muốn hạ mệnh lệnh cuối cùng, Ngu Độ, Mẫn Vân Trung và chúng tiên môn đồng thời hoảng sợ, há miệng thở dốc, một lời cũng không dám thốt ra.

Khuôn mặt xinh đẹp, mỹ miều hòa cùng ánh sáng ma quái lạnh lẽo sinh ra một loại hiệu ứng rất kỳ diệu.

Nó không xinh đẹp, cũng không phải là xấu xí, mà chỉ là một sự thanh khiết, lạnh nhạt, thờ ơ đến mức vô cùng thuần khiết.

Mọi người bỗng nhiên lại nhớ đến một cô bé con mới lên Nam Hoa ngày nào, quần áo rách nát, vừa vàng vọt lại vừa gầy gò, một đôi mắt to, đen trắng rõ ràng, trong trẻo, thuần khiết tựa như sóng nước. Cô bé đó vào lúc gặp phải sóng gió, phong ba bão táp tới sẽ không ngừng cổ vũ bạn đồng hành, vào thời điểm nguy hiểm khó khăn cô bé đó sẽ không màng đến bản thân mình mà chắn trước mặt người khác, bảo vệ người khác. Cô bé cũng chính là người chỉ biết im lặng chịu đựng oan khuất, ảm ức, chỉ biết quỳ xuống đất khóc lóc cầu xin.

Vì sao mà giờ đây lại biến thành thế này, nhất niệm nhập ma, cô bé đó từ bao giờ đã bắt đầu làm đường lạc lối thế này?

Tất cả mọi người đều bỗng nhiên hoảng sợ phát hiện ra một điều, vấn đề đó thật khó mà trả lời được.

Đôi môi đỏ mọng khẽ mở ra, ngân nga niệm chú, vẻ mặt vô cùng thành kính. Thiên Ma Lệnh trong tiếng niệm chú dần dần vang lên cũng đang từ từ rời khỏi đôi bàn tay kia, bay đến giữa không trung, nó phát ra một luồng ma lực cực kỳ mạnh mẽ, mỗi người đang đứng ở đây đều cảm nhận được sức mạnh to lớn đó.

Dưới ánh hào quang bao trùm xuống, một con ma thú màu xanh đang mơ hồ hiện thân giữa những tầng mây, hình dáng như một con rồng đen oai phong uy vũ, có tám vuốt, miệng mũi đang phun ra nuốt vào từng luồng từng cụm ma khí.

Nó cúi đầu hướng về phía Vong Nguyệt, dùng một giọng nói ồ ồ gọi một tiếng: “Chủ nhân.”

Vong Nguyệt vuốt vuốt cằm “Nó là ma thú trông coi Hư Thiên Minh Cảnh, chính là ma thú chương quản vạn ma ở Hư Thiên.”

Trọng Tử ngẩng mặt lên, hỏi ma thú: “Vạn ma ở Hư Thiên đều phải nghe lệnh của ngươi sao?”

Thái độ của Ma thú với nàng không cung kính bằng thái độ của nó với Vong Nguyệt, nó ngẩng cao đầu, oai nghiêm đáp: “Đúng vậy, cột mốc lục giới đã sắp đổ, bây giờ ngài có muốn bọn chúng toàn lực phá hủy nó luôn không?”

Tất cả mọi tầm mắt đều nhìn chăm chú vào Trọng Tử, một câu của nàng lúc này có thể quyết định sự sống còn của lục giới.

Lạc Âm Phàm cuối cùng cũng không nhịn được nữa, cất tiếng gọi: “Trọng nhi!”

Trọng Tử cũng không nhìn hắn, thậm chí cũng không nhìn bất cứ kẻ nào, nàng đã hoàn toàn xa lạ với việc phải tuân theo lệnh người khác. Rèm mi dài rũ xuống, nàng cực kỳ trang trọng trầm tư trong chốc lát, mới ngẩng mặt lên một lần nữa, hạ lệnh: “Hãy đuổi chúng nó về với Hư Thiên đi.”

Ma thú không hề kinh ngạc cũng không hỏi gì nhiều, nó chỉ đáp một tiếng “Rồ”, rồi lập tức xoay mình lại rống vang một tiếng thật dài.

Âm thanh rống vang như phá vỡ những tầng mây trời, dòng khí xung quanh nhộn nhạo, kích động, những đệ tử tiên môn và những ma binh có tu vi thấp một chút đều không nhịn được phải đưa tay lên bịt kín lỗ tai, trên mặt là vẻ đau đớn không chịu nổi.

Chỉ trong chốc lát mà mọi thứ lại thay đổi đến bất ngờ.

Luồng ma khí đã lan tràn lên tới đỉnh cột mốc lục giới, giờ đây đang thu lại quay về phương hướng lúc chúng dâng lên, giống như thủy triều trên biển dâng lên rất nhanh mà biến mất còn nhanh hơn nữa, ma khí đang lùi xa về phía chân trời, nó dần dần trở thành một chấm đen nhỏ xíu, rồi biến mất không chút dấu vết.

Bầu trời trong xanh, mây trắng từng cụm trôi lững lờ lại hiện ra một lần nữa, gió mang hơi lạnh phát phơ trong không khí.

Trên đỉnh đầu, ánh mặt trời chói lọi tỏa xuống nhân gian.

Dưới chân mọi người là một vùng núi sông trong vắt.

Ma thú đã biến mất, tất cả mọi người vẫn đang cảm thấy mình vừa trải qua một giấc mộng, chưa kịp có phản ứng gì khác.

Vong Nguyệt thờ dài một hơi, nói: “Thứ nàng chờ chính là thời khắc này, một kết cục như vậy thật sự làm ta thất vọng, Hoàng hậu à, nàng khiến ta thất vọng quá đi, nàng vốn không phải là ma, cũng chưa bao giờ thuộc về ma.”

“Vòng sinh diệt tuần hoàn cứ thế mà lặp đi lặp lại, mãi mãi không ngừng xoay vòng thì có ý nghĩa gì chứ, ngươi muốn hủy diệt rồi để nó tái sinh một lần nữa, chỉ bằng hãy làm cho thế giới hiện tại này tốt đẹp hơn không tốt hơn sao?” Trọng Tử nhìn y, trong ngữ khí phát ra một sự biết ơn rất thật lòng: “Ngươi đã sớm dự đoán được kết quả rồi, không phải sao? Cảm ơn ngươi.”

Sau khi nghĩ thông suốt được mọi chuyện, nàng mới hiểu ra. Bình thường nàng đều nghĩ là bọn họ nợ nàng, nhưng thấu suốt được mới thấy nàng cũng nợ sự ấm áp của rất nhiều người, sự chân tình và trân trọng của bọn họ với nàng, cũng không vì sự ra đi vĩnh viễn của họ mà hoàn toàn biến mất. Nàng có thể hủy diệt lục giới này, nhưng mà trong lục giới lại có những thứ nàng không hề muốn và cũng không thể hủy diệt được. Đó chính là một vị ma tôn đã dùng mảnh tàn hồn còn sót lại của mình để thay nàng chôn một chiêu “Tịch Diệt”; là một người thanh niên với gương mặt lạnh lùng đã cố gắng hết sức để bảo vệ ‘nhà đầu xấu xí’, cũng chính y đã nói với nàng phải biết yêu quý chính bản thân mình, nàng làm như thế này xem như đó là một chút hồi báo dành cho những người đó, những người đã luôn yêu thương, tin tưởng, trân trọng, và bảo vệ nàng.

Nhẹ nhàng lật úp lòng bàn tay mềm mại, Thiên Ma Lệnh từ trên những tầng mây rơi thẳng xuống, không biết nó đã rơi xuống vùng đất nào ở bên dưới.

Vật áo của bộ hắc sa bắt đầu bén lên một ngọn lửa ma màu xanh lam, ngọn lửa đó từ từ lan ra, đến cuối cùng toàn thân nàng đều bị ngọn lửa yêu ma kia vây kín lại.

Từ giây phút này nàng đã hoàn toàn mất đi thân thể, chỉ còn lại mỗi hồn phách nương tựa vào ma kiếm, ma huyết cũng đã mất. Từ nay về sau sẽ không có bất cứ người nào có thể giải trừ phong ấn của Thiên Ma Lệnh, cũng không còn người nào có thể tiếp tục triệu hồi được ma thú ở Hư Thiên nữa. Đám người Ngũ Độ nhìn thấy tình cảnh này mà trong lòng xấu hổ, không biết giấu mặt vào đâu, trong miệng bọn họ giờ đây đều cảm thấy hương vị vừa đắng lại vừa chát.

Bọn họ vẫn luôn luôn canh cánh trong lòng, lo lắng đến một ngày nào đó lục giới sẽ bị nàng hủy diệt, kết quả giờ đây nàng lại chính là người cứu vớt lục giới.

“Đây là Hoàng hậu tự mình chọn lấy.” Vong Nguyệt nghiêng người, một vòm sáng màu xanh lam thật lớn bỗng nhiên hiện ra bao phủ cả đất trời, xem ra đã đến lúc y phải trở về Hư Thiên Minh Cảnh rồi.

“Ma thần chuyển thế! Thánh quân! Cầu xin Ma Thần, người hãy ở lại bảo vệ Ma tộc chúng ta!” Mấy vạn ma binh đồng loạt quỳ xuống, nước mắt chảy dài kêu lên.

Vong Nguyệt nhẹ nhàng nâng cánh tay lên: “Sự rời đi của ta có lẽ sẽ khiến các ngươi không còn chỗ để nương tựa, nhưng nếu các ngươi vẫn luôn hằng tin tưởng ta, bái lạy ta, thì ta sẽ luôn phù hộ các ngươi được bình an. Tiên vì ma mà sinh ra, ma chính là sự tồn tại song song và đối nghịch với tiên, tiên không vong ma cũng sẽ bất diệt.

Chúng ma đồng thanh vang dạ, trong tiếng đáp còn xen lẫn những tiếng khóc rống tiếc nuối.

Trọng Tử bỗng nhiên cất tiếng: “Sao người đi trước nhanh thế, hình như người vẫn còn chuyện chưa hoàn thành đó.”

Vong Nguyệt chỉ thờ dài mà không nói lời nào.

Trọng Tử chỉ vào chiếc nhẫn màu tím trong suốt trên tay Vong Nguyệt, cất tiếng nói: “Đó chính là mắt của người, mắt của Ma thần, những gì người nói với ta còn được tính hay không?”

Vong Nguyệt gật đầu đáp: “Ta sẽ thỏa mãn một nguyện vọng của nàng trong phạm vi năng lực ta có thể thực hiện được, nàng muốn gì nào?”

Mọi người vốn đang thương cảm cho số phận của Trọng Tử, nghe được câu nói này mọi người chuyển từ đau buồn sang mừng rỡ, chỉ có Lạc Âm Phàm toàn thân vẫn lạnh băng như cũ.

Mẫn Vân Trung không nén được nữa cất tiếng nói: “Đương nhiên là ban cho con bé một thân thể mới, tiêu trừ toàn bộ sát khí, thoát khỏi ma kiếp!”

Vong Nguyệt giống như không nghe thấy gì, nhìn thẳng vào Trọng Tử, hỏi lại lần nữa: “Nàng có nguyện vọng gì?”

Sắc mặt Lạc Âm Phàm đã trở thành một màu xám trắng: “Trọng nhi...”

“Xin Ma thần hãy ban cho phần Túc nhượng còn lại.” Một giọng nói dịu dàng vang lên, vô cùng rõ ràng mang theo cả một sự quyết tuyệt, không bao giờ hối hận.

Nguyện vọng của nàng hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người, mọi người đồng loạt biến sắc. Một lời hứa của Ma Thần với nàng, Ma thần có sức mạnh vô biên không ai không biết, đây rõ ràng là một cơ hội tuyệt vời để nàng sống lại một lần nữa, thế nhưng nàng lại chọn lấy Túc nhượng!

Mẫn Vân Trung vội la lên: “Việc tu bổ đường hầm đó không nhất thiết phải dùng đến Túc nhượng, con... con bé này thật là!”

“Là chúng ta đã nhìn nhầm con, con oán trách chúng ta cũng phải thôi.” Ngu Độ lắc đầu rồi nói tiếp: “Ma kiếp sớm muộn gì cũng phải bị tinh lọc, đến lúc đó hồn phách của con sẽ không còn nơi nào để nương tựa nữa, cho dù con có muốn gien đổi cũng không thể đổi chuyện này được, việc này xem như... xem như con nể mặt sư phụ của con đi. Thật ra sư phụ con vẫn luôn cố hết sức bảo vệ con, con oán hận Âm Phàm như vậy, chẳng lẽ con muốn làm sư phụ con đau lòng sao?”

Trọng Tử nghe những lời đó thốt ra từ miệng bọn họ, nàng cũng không hề có chút bất ngờ.

Cuối cùng nàng cũng được bọn họ chấp nhận rồi ư? Thì ra tình yêu của nàng cũng phải nhờ đến đám người giả nhân giả nghĩa này tác thành sao? Hóa ra sự bố thí của kẻ mạnh luôn hữu dụng hơn vạn lần lời van cầu của kẻ yếu, thì ra tất cả những việc này xảy ra từ đầu đến cuối đều chỉ là một trò cười, thật quá nực cười.

Hận sao? Sự oán hận trước kia của nàng với hắn cũng không thể nhiều bằng tình yêu mà nàng dành cho hắn. Đến giờ phút này thì sao? Nỗi hận còn sót lại trong lòng nàng vẫn còn ít hơn cả một chút tình yêu mong manh còn lại nàng dành cho hắn. Đến cuối cùng, yêu là gì, hận lại là gì, bọn họ đều là hai kẻ đáng thương đang giãy dụa trong vũng lầy yêu hận mà thôi.

Một tình yêu đã bị từ bỏ thì nỗi oán hận cũng tự nhiên trở nên dư thừa, nàng mệt mỏi rồi, đến lúc phải buông tay thôi.

Trọng Tử lặp lại một lần nữa vô cùng kiên quyết: “Xin Ma thần hãy ban Túc Nhượng, phong kín đường hầm lại.”

Vong Nguyệt nâng cằm, mỉm cười: “Sẽ như nàng mong muốn.”

Thả Túc nhượng xuống, đường hầm ở vùng đáy biển sâu vạn dặm lại một lần nữa bị phong kín, từ nay về sau mãi mãi không bao giờ phải lo hậu hoạn nữa.

“Giờ đây hồn phách của nàng chỉ có thể nương tựa vào ma kiếp mà thôi, cho dù không để bọn chúng tinh lọc ma kiếp, thì ma kiếp cũng sẽ dần dần chiếm cứ hồn phách của nàng, khi đó cũng chính là lúc nàng hoàn toàn biến mất.” Vong Nguyệt trầm ngâm trong chốc lát, khẽ cười rồi nói: “Hoặc nàng nguyện ý đem hồn phách của nàng dâng hiến cho ta, theo ta về Hư Thiên Minh Cảnh, ở đó cùng ta mãi mãi.”

Rời đi ư? Trọng Tử nâng mắt nhìn khoảng trời trong xanh trước mặt, có chút mê man, ngơ ngẩn.

Thế giới này quá rộng lớn, rộng lớn đến nỗi nó khiến nàng không thể nhìn thấu được, nhưng thế giới này cũng quá nhỏ, nhỏ bé đến mức không thể dung chứa được rất nhiều thứ. Tất cả những chuyện nàng nên làm và không nên làm, nàng đều đã làm xong, vận mệnh đã được định trước của nàng cuối cùng cũng đã đi đến điểm kết thúc. Những gì nàng làm, tất cả đều đã có kết cục, bây giờ nàng cũng chẳng còn lý do gì ở lại nơi này nữa.

Cuộc đời chỉ là một màn sương khói thoáng qua trong chớp mắt, giờ đây trong mắt, trong lòng nàng, tình yêu và oán hận ẩn chứa bấy lâu nay cuối cùng cũng tan hết, chỉ còn lại một mảnh trời quang, sáng rõ.

Vì thế, nàng nhìn Vong Nguyệt, nở một nụ cười tươi sáng: “Được.”

Lòng Ngu Độ, Mẫn Vân Trung và chúng Tiên môn vô cùng căng thẳng, không hẹn mà cùng nhìn về phía Lạc Âm Phàm, chỉ thấy hắn toàn thân đầm máu,

vẫn cứ đứng bất động tại nơi đó, nhưng khi nhìn vào đôi mắt kia chỉ thấy một sự trống rỗng, hư vô như mất đi cả tinh thần và hồn phách. Vị Tôn giả lỗi lạc, xuất chúng có một không hai của ngày xưa, lúc này vẫn đứng đó trống rỗng như một cái xác không hồn.

Một nỗi bi thương không diễn tả được lan tỏa ra xung quanh, cảm giác đốn đau đó trước nay chưa từng có, nó làm lòng người run sợ, bất an, nó xuất phát từ vị Tôn giả kia mà lan ra rồi bao trùm khắp cả đất trời.

Cảm giác đau đớn kia quá nồng đậm, quá thâm thẳm, quá tuyệt vọng, len lỏi qua từng ngóc ngách mà xâm nhập vào cốt tủy của mọi người, lòng mỗi người đều không hén mà cùng nhói lên trong phút chốc, không một ai biết nên nói gì để khuyên can, khắp cả một vùng bỗng trở nên tĩnh mịch.

Người vốn đã tu thành tiên nay lại không vượt qua nỗi ái tình, giờ đây phải nhận lấy một kết cục như vậy, không biết hẳn còn có thể tiếp tục chịu đựng được nữa hay không, bây giờ mọi việc đã trở thành chuyện đã rồi, chỉ còn cách khuyên hẳn buông tay từ bỏ mà thôi. Ngu Độ âm thầm lo lắng, sốt ruột, y vội vàng bước lên phía trước cất lời an ủi: “Sur đệ nên suy nghĩ cho con bé, hồn phách con bé đã bị ma kiếm trời buộc mất rồi, cho dù có làm cách nào cũng khó có thể bảo toàn con bé được, nếu con bé ở lại sẽ rất nguy hiểm, theo ta thấy, để cho con bé đến Minh Cảnh thì...”

Một luồng tiên lực vô cùng mạnh mẽ bùng nổ trong phút chốc, sức mạnh khủng khiếp đó bắn ra chấn động những dòng khí ở xung quanh, giống như bầu trời đang dần dần sụp xuống. Mọi người bị chấn động, không chịu đựng nổi phải lùi về phía sau tránh né luồng tiên khí đó, Lạc Âm Phàm vẫn lạnh lùng đứng đó, Trục Ba kiếm phát ra ánh sáng chói lọi như ánh mặt trời, hào quang tỏa ra chói mắt.

Dưới ánh sáng của thanh kiếm bao phủ không gian, thân hình người đang đứng nơi đó dần dần trở nên mơ hồ.

“Lấy thân tuấn kiêu!” Ngoc Hư Từ hoảng sợ: “Tôn giả người... người đã sắp nhập ma rồi!”

Ngu Độ kinh hoàng hét lên: “Sur đệ, đệ không thể!”

Một kết giới vô sắc bắt đầu được dựng lên ngăn cách hoàn toàn mọi người ở bên ngoài.

Vào đêm đó, hẳn đã từng nói: “Sur phụ mong con sau này đừng xem thường bản thân mình, trong lòng luôn có chúng sinh, luôn tỏa sáng như những ánh sao kia vậy.”

Lòng nàng từ trước tới giờ vẫn chưa từng thay đổi, luôn sáng như những ánh sao trên trời kia.

Tất cả là do hắn đã thay đổi, bởi vì nàng là đồ đệ duy nhất của hắn cho nên hắn phải quan tâm, nhưng hắn vì quá quan tâm để ý, cho nên sau nhiều lần nàng trở thành mục tiêu bị người khác hãm hại, lợi dụng thì hắn càng ngày càng sợ, sợ đến một ngày nào đó nàng thật sự sẽ hủy diệt lục giới, đến lúc đó hắn biết phải làm sao? Nỗi sợ ấy bám lấy hắn làm hắn lo lắng bất an, hắn sợ hãi đến nỗi đã không thể tin tưởng vào nàng.

Tình yêu bị khóa chặt trong sâu thẳm đáy lòng, rốt cục cũng phá tan gông xiềng của lý trí, bất ngờ bùng nổ. Một nỗi đau xót dâng lên, nỗi hối hận đang xé nát tâm can hắn, trái tim hắn bị xé tan thành trăm ngàn mảnh nhỏ, khiến hắn giờ đây sống không bằng chết.

Hắn rõ ràng rất yêu nàng, thế nhưng hết lần này đến lần khác lại ép buộc bản thân mình phải đẩy nàng ra xa, hết lần này đến lần khác tổn thương nàng, chờ đến khi hắn muốn yêu nàng, đến thời khắc muốn được nàng yêu thương nhiều hơn nữa thì nàng đã không bao giờ muốn quay đầu lại nữa.

Nàng vốn không phải là ma, hắn mới chính là ma!

Bây giờ tất cả mọi chuyện đều đã kết thúc rồi, trong mắt nàng giờ đây hẳn thật sự đã trở thành một kẻ xa lạ rồi ư? Ngay cả một cơ hội cuối cùng nàng thật sự cũng không muốn cho hắn sao? Tình yêu của nàng dành cho hắn đã đi đến điểm tận cùng rồi sao, làm sao hắn có thể chấp nhận được sự thật ấy đây, tại sao ngay cả nỗi oán hận mà nàng vẫn mang trong lòng với hắn cũng không còn nữa? Sau nhiều lần hắn liên tiếp tổn thương nàng, trái tim hắn dường như đã chết, nếu ngay cả nàng cũng rời bỏ hắn mà đi, thì hẳn còn lý do gì để sống trên đời nữa đây? Sống hay chết với hắn lúc này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa cả!

Nàng đừng làm vậy, đừng trừng phạt ta như vậy, ta làm sao có thể tiếp tục sống được đây.

Nàng muốn rời khỏi nơi này, sống bình bình an an ở một nơi nào đó sao? Được rồi, ta sẽ mang nàng rời khỏi đây.

Nàng muốn ta nói “Ta yêu nàng” sao? Được thôi, chỉ cần nàng muốn nghe, ta sẽ nói, ta sẽ luôn nói như thế với nàng.

Nàng không muốn tha thứ cho ta sao? Cũng không sao cả, ta có thể tiếp nhận được, cũng có thể chịu đựng sự lạnh nhạt của nàng. Dù nàng muốn đối xử với ta thế nào, muốn hận ta đến mức nào đi nữa, ta đều có thể chấp nhận được.

Chỉ cầu xin nàng đừng rời bỏ ta, đừng để ta mãi mãi không còn được thấy nàng nữa. Không cần nàng phải tha thứ cho ta, ta chỉ muốn có nàng, ta chỉ muốn được ở bên nàng, luôn giữ nàng bên ta, chỉ cần có nàng bên ta là đủ rồi

.....

Ở phía xa xa, Vong Nguyệt đưa tay hướng về Trọng Từ: “Hãy đem nàng và những thứ thuộc về nàng hiến dâng hết cho ta, cùng ta rời đi, không bao giờ hối hận. Ta cần lời hứa của nàng.”

“Nàng sẽ không đi.” Một giọng nói lạnh như băng át đi câu trả lời của Trọng Từ.

Một luồng sáng rực rỡ kỳ lạ đang dần tỏa ra lưu chuyển khắp nơi, nó xoay tròn như con ốc, như một tấm màn trôi nổi trong không gian, như một dải tơ lụa xỏa tung ra trải dài khắp nơi, như những cánh hoa đang nhẹ nhàng rơi xuống, ánh mặt trời bỗng nhiên biến mất. Đất trời bị bao phủ trong một luồng sáng mênh mông mờ ảo, giống như quay trở về thời kỳ cả trời đất này vẫn còn chìm trong hỗn độn sơ khai, ngập tràn vẻ trong sạch, thần thánh, khiến người ta kính sợ mà không ngừng hướng về.

Là Cực Thiên Pháp, Kính Tâm Thuật.

Khắp cả người là sắc máu đỏ tươi, gương mặt tuần mỹ giờ đây đã xanh trắng và cứng ngắt, bắt đầu xuất hiện dáng vẻ yêu ma, trong mắt hấn là một màu đỏ sậm khiến người ta kinh tâm động phách, hình dáng giống như lệ quỷ, đáng sợ vô cùng. Chưa ai từng gặp qua ánh mắt như thế của Trọng Hoa Tôn giả, giống như hấn phải đem người ta xé vụn nhai nát, rồi nuốt sống.

Loại thuật pháp nhân từ nhất, giờ đây lại mang đến một sự hủy diệt.

Băng kết núi Nam Hoa, hấn không làm được, nước trong Tử Hải cạn khô hấn cũng không làm được, nhưng không một ai có thể mang nàng đi được. Cho dù hấn và nàng có cùng hồn phi phách tán, hấn cũng sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào mang nàng rời đi, rời khỏi hấn! Cho dù là Ma thần cũng không thể được!

Có lẽ vì động tĩnh xảy ra quá lớn, Trọng Tử rốt cục cũng quay mặt lại nhìn hấn, nhưng dường như không phải đang nhìn hấn mà là xuyên thấu qua hấn nhìn vào một nơi nào đó bất định. Nàng như đã đại triệt, đại ngộ, thông suốt tất cả mọi chuyện, cả yêu và hận đều hóa thành hư không, nàng mỉm cười, nụ cười đó đẹp hơn bất kỳ lúc nào, đẹp đến kinh động lòng người, trong đáy mắt nàng là một vùng trống rỗng, trong đó không có hấn, ngay cả nỗi hận ẩn chứa trong lòng nàng bấy lâu nay cũng đã không còn nữa.

Hấn rốt cục cũng vươn cánh tay lên, chậm rãi bước về phía nàng, giống như vào những năm đó lúc nàng nhiều lần bướng bỉnh không nghe lời hấn khiến bản thân bị thương, đón lấy nàng đều là vòng tay ấm áp này.

Nhưng giờ đây nàng chỉ đứng đó khẽ cười.

Không có vui mừng, hấn hoan, cũng không có háo hức, chờ mong, mà chỉ là đứng nơi đó nhìn hấn mỉm cười, một nụ cười không còn oán hận mà cũng chẳng còn yêu thương.

Luồng sáng trắng đột nhiên tăng vọt, chói lòa khiến mắt tất cả mọi người đang đứng ở đây đều đau đớn, trong vùng ánh sáng ngập trời đó, hấn ôm chặt lấy nàng, hấn không thể nhận rõ được vẻ mặt của nàng lúc này, nhưng trong đôi tay hấn cảm nhận được đó là sự dờ dẩn, tê dại, không còn một chút sức sống nào của nàng.

Nhưng ít ra, nàng vẫn còn ở trong lòng hấn, vẫn còn trong vòng tay hấn, không rời bỏ hấn mà đi.

Nàng đã không hề biết, nàng vẫn luôn là tiểu đồ đệ hấn yêu thương nhất, là người mà hấn để ý nhất, có lẽ hấn vĩnh viễn không thể từ bỏ được trách nhiệm của mình, nhưng nàng vẫn mãi mãi là người quan trọng nhất với hấn, quan trọng hơn cả chính bản thân hấn.

Không thể để nàng rời đi, vậy thì hãy để Kính Tâm Thuật tẩy trừ tất cả đi, không tiên, không ma, không còn nàng, cũng chẳng còn ta.

Đến lúc tình yêu của nàng đã không còn nữa, lần đầu tiên ta ích kỷ muốn ôm lấy nàng, cũng là lúc chúng ta cùng bị hủy diệt.

Thật ra ở trước mặt nàng, cho tới bây giờ ta vẫn chưa bao giờ là tiên.

.....

Sau khi ánh sáng chói lọi đó hoàn toàn tan ra thì hai bóng người đã biến mất vô tung vô tích, chỉ còn lại một thanh trường kiếm kỳ lạ đang treo lơ lửng giữa không trung, thanh kiếm mang một sắc trắng, tinh khiết, hình dạng vô cùng quen thuộc.

Trên thanh kiếm không có chút ma khí nào, nhưng cũng không hề có một chút tiên khí.

Nó là Tiên kiếm? Ma kiếm? Hay là Phàm kiếm đây?

Không ai còn tâm trí nào mà suy xét đến vấn đề này nữa, vì tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn thanh trường kiếm kia, họ chỉ cảm thấy thanh kiếm kia bóng loáng đẹp đẽ, trong vắt như băng tuyết, sáng rực rỡ như những tinh tú trên chín tầng trời.

Không biết Vong Nguyệt khê lắm bả câu gì, rồi y lặng yên biến mất.

Vào lúc mọi người đang sửng sốt, thanh kiếm kia bỗng nhiên xé tan bầu trời, bay thẳng lên không trung, xuyên qua cả biển mây mờ mịt, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng của nó đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.4 - Chương 59: Kết thúc

Năm tháng dần trôi qua, thời gian dài vô tận, biến rộng lại hóa nương dâu.

Trên một dòng sông rộng lớn trải dài, quanh co uốn lượn, có một con thuyền trông nhẹ tênh như một chiếc lá đang lững lờ trôi xuôi theo dòng nước. Dọc theo hai bên bờ là rừng hoa đào tuyệt đẹp, những đóa hoa đào khoe sắc in bóng mình dưới làn nước trong xanh, từng cơn gió thổi qua lại mang theo những cánh hoa màu hồng phấn là tả rơi đầy dòng nước bên dưới. Làn sương sớm vẫn còn đọng lại giăng khắp nơi đây. Con đường phía trước mây nước giăng giăng mờ mịt, không biết sẽ dẫn đến nơi nào.

Một vị tiên nhân áo trắng ngồi ở đầu thuyền, đứng bên cạnh có một tiểu cô nương khoảng mười tuổi, y phục và chiếc thắt lưng của cô bé cũng là một màu trắng tinh khôi như vị tiên nhân kia, đáng vẻ cô bé dịu dàng, ung dung đến mức làm rung động lòng người.

"Sư phụ, chúng ta đang đi đến nơi nào đây ạ?"

"Chúng ta cùng đi đến chân trời, về phía cuối trời đó."

"Chỗ đó rất xa mà."

Vị tiên nhân áo trắng chấn động cả người quay mặt sang nhìn cô bé : "Thủy Tiên... không muốn đi cùng sư phụ sao?"

"Có chứ ạ." Bất chợt nhìn thấy rõ nỗi thương tâm ẩn chứa trong đáy mắt vị tiên nhân kia, cô bé cuống quýt lắc đầu, hai bàn tay nhỏ bé vội vàng túm chặt bàn tay của vị tiên nhân mà nói: "Sư phụ muốn đến nơi nào, Thủy Tiên sẽ đi cùng người đến nơi đó!"

"Thật sao?" Vị tiên nhân áo trắng nghe cô bé nói vậy thì chỉ nở một nụ cười nhợt nhạt.

"Thật mà."

...

Chẳng biết chân trời ở nơi nào, cũng chẳng hay thời thế sẽ thay đổi ra sao, chỉ biết rằng chiếc thuyền nhỏ này từ nay về sau sẽ mãi mãi trôi lênh đênh trên những con sóng mang hai người tiến về phía cuối chân trời.

Kiếp trước, nàng vì ta mà phải nhập ma.

Kiếp này, ta vì nàng lại trở thành tiên.

.....

Trên ngọn núi tuyết mờ mịt, những đám mây lạnh lẽo bao phủ xung quanh sườn núi, đem ngọn núi vây kín vào trong, ngay cả đỉnh núi cũng không nhìn tới được, bên dưới chân núi có hai đứa bé đang ngẩng đầu nhìn lên, đó là một cậu bé và một cô bé.

"Ngọn núi này thật là cao, muội đến đây để làm gì chứ?"

"Muội muốn đi tìm các vị thần tiên, muội muốn làm đệ tử tiên môn."

"Thần tiên ở nơi nào chứ?"

"Ở trên núi đó, trên núi có rất nhiều thần tiên." Cô bé khẳng định một cách kiên quyết: "Những vị thần tiên đó mỗi buổi tối đều xuống núi, chúng ta đến bên cái hồ lớn ở phía trước kia xem thử đi."

Cậu bé lập tức phản bác lại, muốn vạch trần lời nói của cô bé : "Muội nói vậy! Chu Nhị thúc nói thúc ấy đã từng đi lên ngọn núi tuyết đó săn bắn nhưng không hề thấy bóng dáng người nào trên núi cả, đến cả một gian nhà cũng không có!"

"Bọn họ không phải ở trong nhà mà!"

"Vậy bọn họ ở chỗ nào được chứ?"

"Bọn họ a, bọn họ ở trong một thanh kiếm."

"Thật sao?" Cậu bé kinh ngạc hỏi lại, nét mặt dường như không tin nổi.

Còn cô bé thì ngược lại trên khuôn mặt lại tràn đầy sự tin tưởng: "Thật đó, muội đã từng nhìn thấy họ rồi nhé."

Cậu bé vẫn không tin : "Hình dáng của họ thế nào?"

Cô bé liền bước lên một tảng đá rồi ngồi xuống, ôm lấy khuôn mặt trầm ngâm của mình, vừa ngồi vừa nhớ lại: "Diện mạo của hai người họ rất đẹp, ca ca gọi tỷ tỷ là Trùng nhi, chắc là tỷ tỷ là do con sâu nhỏ biến thành rồi. Nhưng mà tỷ tỷ lại không hề nói gì, cũng không hề động đậy gì cả, và càng không cười với ca ca."

"Tỷ tỷ không chịu nói lời nào thì phải làm sao?"

"Ca ca liền ôm tỷ tỷ vào lòng, hai người cùng ngồi ngắm sao."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó thì không còn thấy gì nữa."

"Làm sao mà không thấy được chứ?"

"Vì ca ca ôm tỷ tỷ bước vào trong thanh kiếm mất rồi!"

"Muội gạt người mà!"

.....

Thời gian trôi qua chỉ trong chớp mắt, giờ đây một đêm mùa hạ nữa lại đến. Bầu trời mênh mông trải dài đến vạn dặm, dải ngân hà phát ra đốm sáng lấp lánh như ngọc, cậu bé và cô bé kia lại ngồi sóng vai nhau trên tảng đá ở ven hồ, cả hai cùng nhìn về phía ngọn núi tuyết ở xa thật xa kia.

Cô bé bỗng nhiên nói một cách thần bí: "Tối hôm qua, muội lại thấy họ đi ra ngoài."

"Họ là ai?"

"Chính là các vị thần tiên a!"

Cậu bé kia nửa tin nửa ngờ hỏi lại: "Bọn họ lại làm sao rồi?"

"Tỷ tỷ đã chịu nói chuyện với ca ca rồi, ca ca nở nụ cười thật tươi a, muội thấy ca ca cười rõ lên thật là đẹp." Cô bé nói xong trên khuôn mặt lộ ra sự si mê không hề che giấu.

"Tỷ tỷ nói gì vậy?"

"Được."

"Được cái gì mới được chứ?" Cậu bé kia cũng không hiểu được liền hỏi lại.

"Tỷ tỷ đâu có nói gì nữa đâu." Cô bé quay sang liếc cậu bé một cái.

"Nhưng mà được cái gì mới được kia chứ?"

"Được thì chính là được!"

.....

"Mau nhìn kia!" Cậu bé ngược đôi mắt sắc, đưa ngón tay chỉ về phía xa xa, có một luồng sáng trắng bất ngờ xuất hiện bay ngang trên đỉnh núi tuyết rồi xẹt qua bầu trời đêm hết như một ngôi sao băng bay về phía dòng sông dài.

Cô bé kia vừa nhìn thấy liền mừng rỡ kêu lên: "Ca ca và tỷ tỷ đúng là thần tiên a!"

Cậu bé phản bác lại, cố ý nói: "Không phải đâu, bọn họ là yêu ma!"

"Huynh nói vậy, bọn họ là thần tiên!"

"Bọn họ là yêu ma!"

Trong lúc hai đứa bé tranh cãi với nhau không ngớt, một ông lão râu bạc bỗng nhiên xuất hiện phía sau bọn chúng, khuôn mặt hiền lành, dễ gần, thân thiện, ông lão vỗ vỗ bả vai nhỏ nhắn của hai đứa bé: "Hai tiểu quý này, lại chạy đến đây nữa rồi!"

"Hành Huyền gia gia!" Hai đứa bé kia nghe gọi liền nhảy lên, vừa đưa tay kéo vị trưởng lão kia lại vừa nói cười tíu tít.

Ông lão vuốt râu, vẻ mặt thật ôn hoà nói: "Các con lại tranh cãi cái gì nữa đây?"

Cô bé kia liền giành trước, kể lại mọi chuyện một lần nữa.

Ông lão nghe xong liền gật đầu: "Các con nói đúng, bọn họ tạm thời ở trong thanh kiếm đó, tuy bây giờ bọn họ vẫn chưa phải là người, nhưng chắc chắn một ngày nào đó bọn họ nhất định sẽ trở về."

Cậu bé vội hỏi: "Thế bọn họ là tiên hay là ma vậy, gia gia?"

Ông lão cũng ngồi xuống bên cạnh hai đứa bé: "Thực ra, trên đời này vốn không thể phân biệt rõ đâu là tiên đâu là ma, nếu trong tâm tồn tại thiện niệm, ma cũng tức là tiên, nhưng nếu trong tâm nảy sinh ác niệm, thì tiên cũng có thể biến thành ma."

Cô bé nghe thế liền nghi hoặc nói: "Ma làm sao là tiên và tiên làm sao lại là ma được chứ, con nghe mà không hiểu gì cả, gia gia."

Ông lão nhẹ nhàng đưa tay lên xoa xoa đầu cô bé, kiên nhẫn giải thích: "Bọn họ cũng giống như chúng ta, trên người có thiện niệm của thần tiên và cũng có ác niệm của ma quỷ, chỉ cần con tin bọn họ là tiên thì bọn họ sẽ thật sự biến thành tiên. Bởi vậy, con nhất định phải nhớ rằng không nên vì định kiến của bản thân nghĩ rằng bọn họ là ma thì liền xem bọn họ như yêu ma, nếu con làm như vậy thì chẳng những bọn họ sẽ thực sự trở thành ma mà ngay cả bản thân con cũng sẽ biến thành ma."

Cậu bé kia vẫn cảm thấy rất khó hiểu liền hỏi: "Vậy đến tột cùng chúng ta là tiên hay là ma vậy, gia gia?"

Ông lão cười to, đưa tay gõ một cái thật mạnh lên đầu cậu bé kia rồi nói: "Tiểu tử ngốc! Ngay cả chuyện này mà con cũng quên sao, chúng ta là người!"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.5 - Chương 1: Lạc - Tử

Vàng trắng bàng bạc, lạnh lùng treo trên bầu trời đêm đen thẫm, tại một trấn nhỏ yên lặng.

Một luồng khí màu đen lặng yên từ xa xa bay tới, vượt qua bức tường ngăn cách, nhẹ nhàng bay vào bên trong một tiểu viện.

Luồng khí đen ở dưới ánh trăng dần dần ngưng tụ lại thành hình, biến mất vào trong mái hiên của căn nhà, bên dưới mái hiên như bị một trận gió thổi qua khiến cho giá gỗ cao cao trong tiểu viện không hiểu vì sao mà đổ xuống "phịch" một tiếng.

Ngay lập tức, từ bên trong phòng vang lên tiếng nói chuyện, có tiếng của một người phụ nữ thúc giục, có lẽ vì thế nên người đàn ông trong đó bất đắc dĩ phải rời khỏi giường để đốt đèn lên rồi đẩy cửa đi ra ngoài xem xét, vừa đi vừa lầm bầm trong miệng thầm oán trách, "Làm sao mà có trộm được chứ, chắc lại tự mình hù mình nên giật mình nghe lầm rồi... A, thì ra là thứ này!"

Người đàn ông kia vừa lầm bầm vừa bước tới cúi xuống đỡ cái giá kia lên.

Ánh sáng phát ra từ ngọn đèn mỏng manh trong phòng càng làm nổi bật bóng ma phía sau mái hiên, càng ngày càng đậm hơn, trong bóng đêm, một đôi mắt màu đỏ chột lóe lên ánh sáng thật quỷ dị.

Không khí mang theo sự quỷ dị nhanh chóng lan tỏa khắp nơi, người đàn ông kia dường như mơ hồ cảm nhận thấy được sự dị thường nên xoay người lại nhìn, đúng vào lúc này bất chợt có một luồng sáng trắng, lạnh lùng xẹt qua trên không trung của tiểu viện, tốc độ cực nhanh, ánh sáng chói lọi phát ra từ luồng sáng đó chiếu thẳng vào mắt người đàn ông kia khiến cho y phải nhắm chặt hai mắt lại theo bản năng.

Một tiếng kêu khàn khàn vang lên từ xa làm cho người nghe được không khỏi cảm thấy da đầu run lên.

Người đàn ông kia bị dọa đến chết khiếp, run giọng hỏi, "Ai?"

Luồng sáng lạnh lẽo kia chỉ thoáng lướt qua, trong khoảnh khắc tiểu viện đã khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có, phía trên đầu ánh trăng bàng bạc lạnh lùng vẫn chiếu rọi xuống, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

"Phu quân, tiếng gì kêu vậy?" Tiếng của người phụ nữ trong phòng lại vang lên, giọng nói mang đầy sự khẩn trương, lo lắng.

Người đàn ông kia đưa mắt nhìn quét hết chung quanh một lượt, lại đặc biệt lưu ý tới chỗ mái hiên có bóng ma ẩn nấp vừa rồi kia, sau một lúc lâu mới khẽ lắc đầu, thuận miệng nói: "Là tiếng cú kêu thôi mà, không có gì khác lạ cả!"

"Chàng mau vào đây đi."

"Vào liền đây!" Người đàn ông kia cũng mất kiên nhẫn, vừa bước vào bên trong gian phòng nghỉ vừa lầm bầm, "Chắc là mình bị hoa mắt rồi..."

.....

Trong một cái ngõ nhỏ bên ngoài viện, hai bóng áo trắng tinh khôi hiện ra, một nam một nữ, hai người họ đều mặc y phục trắng như tuyết, mái tóc dài thướt tha buông xõa xuống, dung mạo tuyệt mỹ, tựa như thần tiên từ chín tầng trời hạ phàm, trên người không hề vương một chút khói bụi của chốn trần gian.

"Sư phụ để cho nó chạy mất rồi, nó lại làm hại người thì biết làm sao?"

"Đó là Thực Mộng ma, nó sẽ không làm hại người đâu," người được gọi là 'sư phụ' nhẹ nhàng vòng tay qua đỡ vai của cô gái, ý bảo nàng hãy an tâm, động tác của hắn vô cùng dịu dàng, trong giọng nói tràn đầy sự yêu chiều vô hạn, "Nó chuyên ăn ác mộng của con người, dùng ác mộng để tu luyện, loại ma này rất hiếm gặp."

Cô gái ngạc nhiên hỏi lại, "A, vậy là nó chỉ ăn ác mộng thôi, nếu thế chẳng phải nó sẽ chữa lại cho người ta những giấc mộng đẹp hay sao?"

"Đúng vậy."

"Đúng vậy, tiên và ma vốn không nên tách ra để nhìn nhận, cho dù là ma cũng không nhất định đều làm những chuyện xấu, chỉ tiếc là chúng ta đã dọa cho nó chạy mất rồi."

"Nếu chúng ta không dọa nó bỏ chạy, nó sẽ đến dọa người nữa," 'Sư phụ' nhìn sắc trời rồi dịu dàng nhìn 'đồ đệ' nói, "Trời không còn sớm nữa, chúng ta phải trở về thôi."

Đôi nam nữ trước mắt, rõ ràng chính là hai thầy trò của Nam Hoa năm nào đã hóa kiếm rồi biến mất.

Nghe thấy hai chữ "Trở về", Trọng Tử thất vọng, ỉu xiu xuống ôm cánh tay Lạc Âm Phàm làm nũng, "Nhưng mà Trọng nhi còn muốn đi vào trong thành xem chợ đêm..."

"Chưa tu thành thân thể hoàn thiện, không thể tùy hứng được." Lạc Âm Phàm kéo tay nàng bước đi.

"Sư phụ không đi, Trọng nhi sẽ đi một mình!"

"Vậy sao?"

"Trọng nhi sẽ lặng lẽ đi..."

Không chờ nàng nói xong, Lạc Âm Phàm đột nhiên dừng bước chân lại, giọng thoảng thốt gọi, "Trọng nhi!"

Thấy hắn đứng sững người lại, Trọng Tử ngược mặt lên lập tức nhìn thấy rõ sự đau xót vô bờ trong ánh mắt của hắn, nàng biết mình đã nói sai rồi, trong lòng cảm thấy hối hận vô cùng, vội vàng lắc đầu giải thích, "Trọng nhi chỉ nói vậy thôi, Trọng nhi sẽ không đi thật đâu mà, sư phụ."

Hắn vẫn không chịu nổi, đưa tay ra đem nàng kéo vào lòng, ôm chặt lấy như sợ nàng sẽ vùng thoát khỏi tầm tay của hắn.

Một trăm năm, suốt trăm năm trời đằng đẵng, may mắn, thật vô cùng may mắn vì cuối cùng nàng cũng chịu tha thứ cho hắn, bây giờ hắn sẽ không bao giờ để vụt mất nàng một lần nào nữa, cho dù chỉ là lời nói thôi cũng không được, hắn không thể chấp nhận cũng không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Khi hồn phách và thân thể trở thành linh kiếm, hắn vốn tính sẽ không nhúng tay vào những việc của chốn tiên ma này nữa, nhưng ngược lại nàng quyết kiên trì theo đuổi, hắn đành phải đồng ý với nàng có đôi lúc ngẫu nhiên sẽ nhúng tay can thiệp. Những trọng trách và trách nhiệm quá nặng nề này lại quần lấy hắn khiến hắn lại biến trở về con người thực sự của mình, nhưng mà cũng vì nguyên nhân như thế cho nên hắn càng ngày càng bất an, càng ngày càng sợ hãi, trong lòng lúc nào cũng ôm nỗi lo lắng bất cứ lúc nào, bất cứ chỗ nào nàng sẽ biến mất không còn ở bên cạnh mình nữa, hắn lo sợ nàng sẽ rời bỏ hắn mà đi mất.

Sau khi đã trải qua những chuyện như vậy, bảo hắn làm sao mà không sợ hãi, làm sao có thể quên đi những nỗi đau đã khắc sâu vào trong trái tim cũng như linh hồn như thế được? Hắn làm sao có thể nghe nàng nói chữ "Đi" một lần nữa được chứ?

"Không được dọa sư phụ như vậy." Giọng nói của hắn hơi pha lẫn một chút trách cứ.

"Trọng nhi không cố ý mà," Trọng Tử cảm thấy trong lòng dấy lên một sự ngọt ngào pha lẫn với chua xót, hai tay nàng cũng vòng quanh thắt lưng hắn ôm chặt lại, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong lòng hắn, nhỏ giọng nói, "Trọng nhi sẽ không đi, trừ phi... trừ phi sư phụ lại bỏ Trọng nhi lại một mình."

Nàng lại cảm thấy sợ hãi sao? Nghe Trọng Tử nói mà trái tim Lạc Âm Phàm tê rần, hắn cúi đầu xuống nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, kim lòng không đành phải cúi thấp người xuống nhẹ nhàng hôn lên môi đỏ mọng, quyến rũ đến mê người kia, "Không bao giờ, vĩnh viễn không bao giờ có ngày đó."

Hắn không tiếc mạng sống của mình, dùng cái chết để giữ nàng lại thì làm sao có thể để cho chuyện đó xảy ra được chứ?

.....

Năm tháng trải dài vô tận, vật đổi sao dời, chốn nhân gian đã sớm biến thành một khung cảnh hoàn toàn khác, bốn bề yên ổn, nơi nơi đều là cảnh thái

binh, ca múa, mừng vui.

Chợ đêm trong thành quả thực rất náo nhiệt, chưa cần nói đến từ lâu ca lâu, câu lan hí khúc (*), mà chỉ cần nhìn trên con đường cái kia, ở hai bên đều là những căn quán nhỏ rực rỡ muôn màu, muốn ăn uống muốn chơi đùa cần thứ gì đều có thứ đó, thỉnh thoảng còn có những người đứng ra bên ngoài chịu trách nhiệm rao hàng nữa, quả thật là vô cùng tấp nập, đi thẳng tới chỗ góc đường còn có một đoàn xiếc ảo thuật đang ở biểu diễn tuyệt kỹ, thu hút vô số người vây lại xung quanh để xem.

** Là loại hí kịch truyền thống của TQ, câu lan là chỉ các vở kịch.*

Một đôi nam nữ trẻ tuổi từ cuối ngã tư đường đi tới, cô gái kia đương nhiên là xinh đẹp, mỹ miều, nhưng người thanh niên áo trắng đi bên cạnh nàng càng khó hình dung hơn nữa, bước chân của người đó vô cùng thong dong, thần sắc lạnh nhạt, một đôi mắt không buồn không vui với đôi đồng tử đen láy giống như bao quát khắp mọi nơi trong bóng đêm vô tận này, khí chất cũng như dung mạo tỏa ra từ con người hẳn khiến vô số ánh mắt ngoái nhìn.

Đêm nay thật sự đã quá muộn rồi, Trọng Từ đành phải ngoan ngoãn theo Lạc Âm Phàm trở lại bên trong thanh kiếm, nhưng Lạc Âm Phàm cũng không làm cho nàng thất vọng, tối nay quả thực hẳn đã chiều lòng nàng, mang nàng vào trong thành để vui chơi. Trọng Từ cảm thấy rất vui vẻ và hứng thú, chạy nhảy, ngắm nghía hết những hàng quán nhỏ hai bên đường, nhìn cái này một chút lại chạy đi nhìn cái kia một hồi, thỉnh thoảng lại chạy về bên người hẳn hoi han rỏi rít, còn hẳn giống như là đang bị nàng ép buộc, nói chuyện rất ít, chỉ trả lời những câu hỏi của nàng nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy sự dịu dàng lan tỏa ra cả không gian xung quanh hẳn.

Bỗng nhiên, Trọng Từ dừng lại, nhìn chằm chằm không chớp mắt về một phía.

"Dưới chân Thiên tử làm sao có thể ra tay đánh người vô cơ như thế được?" Đó là một tiểu công tử khoảng mười ba mười bốn tuổi, hai hàng mi dài, sắc bén như đao, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, đi theo phía sau tiểu công tử là vài người có vẻ là thị vệ.

Tuy rằng tiểu công tử này còn nhỏ tuổi nhưng khí thế thật bất phàm, lần áp luôn cả kẻ khác, vài tên hành khất lớn hơn cũng biết không thể trêu vào cậu được cho nên vội tản ra, để lộ ra bên trong một tiểu cô nương đang ngồi khóc.

Tiểu cô nương kia ăn mặc rách nát, trong bàn tay cầm nửa cái bánh bao, đôi mắt sợ hãi nhìn cậu bé, sau đó quay trở lại trong góc tường, cúi đầu chậm rãi cắn bánh bao, thỉnh thoảng lại lấy bàn tay bẩn thỉu dụi dụi bụi đất dụi dụi mắt, để hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn lem luốc, càng nhìn lại càng thêm khó coi.

"Nha đầu xấu xí!" Tiểu công tử kia kêu lên có vẻ như đầy chán ghét rồi mang theo thuộc hạ của mình bỏ đi.

Phía sau lưng cậu bé, bỗng nhiên tiểu cô nương kia khóc lên đầy ảm ức.

Tiểu công tử bước đi được hai bước rồi dừng lại, một lúc lâu sau quay người lại nói: "Đem con bé ấy về luôn."

Mấy tên thị vệ ngược mặt nhìn nhau, một người có lẽ là người đầu lĩnh bước lên nói, "Việc này chỉ sợ..."

"Tất cả mọi chuyện đã có ta," Tiểu công tử mắt kiên nhẫn chặn lời của y lại, tức giận nói: "Không thể tưởng tượng được trong thời thế thái bình, thịnh vượng như thế này mà còn có những chuyện như vậy xảy ra."

Mấy tên thị vệ kia buộc lòng phải nghe theo, bước qua trực tiếp kéo cô bé đi, nhìn thấy bọn họ làm như vậy cô bé lại càng thêm sợ hãi, vội vàng hướng về phía tiểu công tử nọ, dựa vào bên người cậu theo bản năng như muốn tìm kiếm sự bảo vệ một lần nữa.

"Đi theo ta." Tiểu công tử vẫn mang khuôn mặt lạnh lùng và nghiêm nghị nói với cô bé vừa như ra lệnh vừa như trấn an rồi tiếp tục hướng về phía trước bước đi.

...

Tầm mắt bỗng nhiên bị ngăn lại, rốt cục Trọng Từ cũng hoàn hồn trở lại, ngược nhìn người đang trước mặt, "Su phụ, người đó..."

Lạc Âm Phàm khẽ gật đầu, "Thằng bé ấy đã chuyển qua mấy kiếp rồi."

"Đúng là huynh ấy thật sao!" Trọng Từ vô cùng vui mừng, chỉ muốn đuổi theo cậu bé kia ngay lập tức.

Lạc Âm Phàm mặt không đổi sắc liền giữ chặt nàng lại, "Trước mắt, chúng ta còn chưa tu thành thân thể thực sự, cho nên không thể rời khỏi linh kiếm quá lâu, hôm nay chúng ta phải trở về thôi, ngày mai lại đến đó cũng được."

"Nhưng mà Trọng nhi muốn gặp huynh ấy trước."

"Chúng ta còn rất nhiều thời gian."

Trọng Từ ù rũ bước theo hẳn được vài bước. bất chợt dừng lại hỏi, "Su phụ cảm thấy không vui sao?"

Lạc Âm Phàm không trả lời nàng.

Trong khoảnh khắc Trọng Từ chợt hiểu ra mọi chuyện: "Su phụ không muốn Trọng nhi gặp mặt huynh ấy có phải không?"

Lạc Âm Phàm bị nàng vạch trần nên cảm thấy có chút xấu hổ, vội vàng dời tầm mắt đi chỗ khác không dám nhìn thẳng vào nàng. "Chúng ta cần phải trở về."

"Sư phụ không chịu nói thật, Trọng nhi sẽ không về."

"Trọng nhi!"

"Sư phụ sẽ bỏ Trọng nhi lại để trở về sao?"

"Không bao giờ."

"Trọng nhi đi đến đâu, sư phụ cũng nhất định sẽ theo tới đó sao?"

"Đúng vậy."

"Trọng nhi cũng vậy," Trọng Tử rũ mắt xuống, kéo cánh tay hắn về phía mình, cười thật dịu dàng, "Trọng nhi sẽ không bao giờ rời bỏ sư phụ mà đi đâu."

Lạc Âm Phàm ho nhẹ một cái, không khỏi cảm thấy có chút đau đầu. Tiểu đồ đệ thương yêu của hắn quả nhiên là càng ngày càng thấu hiểu hắn, có thể nắm bắt tâm tư của hắn rõ ràng, rành mạch, không bỏ sót một chút nào. Những người đó, mỗi một người đều từng vì nàng mà phải trả giá quá đắt, còn hắn, những thứ hắn cho nàng thực sự là quá ít quá ít, đưa mắt nhìn ra khắp lục giới hắn không sợ bất cứ kẻ nào, chỉ duy nhất chuyện này hắn hoàn toàn không có chút tin tưởng.

"Nếu Trọng nhi thật sự bỏ đi thì sư phụ sẽ làm thế nào?"

"Nếu quả thực là như thế, sư phụ sẽ lập tức đánh tan tiên phách..."

"Sư phụ!" Trọng Tử gấp gáp đến độ vội vàng đưa tay lên che miệng hắn lại.

Tiểu đồ đệ của hắn rất cuộc vắn quan tâm, để ý tới hắn. Nhưng mà những lời hắn nói đều là sự thật, ngay tại thời khắc hồn phách của hắn sống lại, hắn đã biết rằng sự tồn tại của hắn trên cõi đời này hoàn toàn là vì nàng, nếu như không có nàng thì cho dù hắn sống lại cũng chẳng hề có ý nghĩa gì.

"Đương nhiên là sư phụ sẽ không làm như vậy, ít nhất cũng phải bắt Trọng nhi đem trở về trước rồi trách phạt thật nặng mới được."

"Nếu sư phụ phạt Trọng nhi, Trọng nhi sẽ bỏ đi rồi quên sư phụ luôn."

"Nếu như vậy thì ta và Trọng nhi sẽ cùng đánh tan tiên phách rồi chết cùng nhau."

Thì ra chết cũng có thể ngọt ngào như vậy! Trọng Tử vờ sáng giọng hờn dỗi: "Sư phụ thật là ích kỷ!"

Lạc Âm Phàm đành cam chịu, không nói gì.

Trước đây có thể rất vô tư, nhưng mãi cho tới hôm nay hắn mới có thể thực sự ích kỷ như vậy được.

"Trọng nhi muốn cùng sư phụ sống thật tốt, thật hạnh phúc chứ không cần phải chết."

"Được."

Phát hiện ra dáng vẻ của hắn đã trở lại lạnh nhạt như trước kia, không còn vẻ sợ hãi, lo lắng như lúc nãy nữa, Trọng Tử chợt cảm thấy nhụt chí, bỗng nhiên nàng nằm úp sấp vào trong lòng hắn, thấp giọng nũng nịu cười nói: "Nếu Trọng nhi thật sự biến mất, sư phụ sẽ uống nước mắt phượng hoàng."

Lạc Âm Phàm nghe thấy nàng nói mà vừa bức mình vừa buồn cười, trên mặt hắn không thể ngăn cản được cảm giác nóng bừng lên từng hồi.

Tiểu đồ đệ của hắn thật sự bị hắn cưng chiều đến mức vô pháp vô thiên mất rồi, lúc này còn dám lấy việc này ra để giễu cợt hắn! Nàng nào biết đâu rằng, nước mắt phượng hoàng đã sớm mất đi hiệu lực và hắn có thể khôi phục lại trí nhớ, căn bản không phải là do hắn uống thuốc giải.

"Bây giờ Trọng nhi có thể đi xem thử Tàn sư huynh được không, sư phụ?"

"Sư phụ cùng đi với Trọng nhi."

...

Bước qua khỏi góc đường, chỉ thấy mấy tên thị vệ đứng canh xa xa ở bên cạnh, còn tiểu công tử kia đang nói chuyện với một người, người nọ khoảng hơn ba mươi tuổi, diện mạo hiền hòa, thân thiện nhưng cũng không kém phần uy nghiêm, bên cạnh y là một thanh trường kiếm đang bay lơ lửng trong không trung, đó hiển nhiên là người trong tiên môn, hơn nữa địa vị của người đó cũng không thấp.

Sau một lúc lâu, chỉ thấy tiểu công tử lễ phép thi lễ với người nọ, không biết là đã nói gì với y mà nhìn thấy vị kia tiên nhân nhất thời lộ ra sự thất vọng nào nê, lắc đầu thờ dài, cũng không biết là y có ý hay vô tình mà đưa mắt nhìn về bên này rồi ngửa kiếm rồi đi.

"Đó là Ngu chương giáo!"

"Đúng vậy."

Ngu Độ tìm tới Tần Kha rồi cuối cùng lại thất vọng rời đi, Trọng Tử đương nhiên đoán ra nguyên nhân, lẩm bẩm: "Huynh ấy thật sự... Không muốn tu tiên."

"Đó chính là sự lựa chọn của Tần Kha, đương nhiên là y sẽ không tiếc nuôi hay hối hận," Lạc Âm Phàm nhẹ giọng nói, "Nhưng ta nhìn thấy ở chốn nhân gian này, dù chỉ là người thường cũng không có gì là không tốt cả, nếu Trọng nhi thấy nhớ y thì sau này có thể thường xuyên đến thăm."

"Trọng nhi có thể thường xuyên đến thăm huynh ấy sao?"

"Nhưng phải hứa là lúc nào đi cũng cho sư phụ đi cùng."

Hai người ngày xưa yêu nàng tha thiết và say đắm thì một người chuyển thế nên đã quên hết những chuyện kiếp trước, còn một người đã tìm được kiếp sau của Mẫn Tổ Thu, như vậy cũng coi như thật sự viên mãn rồi chăng? Trọng Tử nhìn theo bóng dáng của tiểu công tử đang rời đi, bỗng nhiên nói: "Ngu chương giáo nhìn thấy chúng ta rồi."

"Đúng vậy."

"Vì sao chương giáo không tới tìm sư phụ?"

"Bởi vì sư huynh biết rõ nếu ta thực sự muốn quay về thì không cần huynh ấy phải đến tìm."

Trọng Tử nhìn hần khẽ hỏi, "Sư phụ muốn trở về sao?"

"Sư phụ thấy hiện tại chúng ta sống như vậy cũng rất tốt, không nhất thiết phải trở về."

"Sư phụ, Trọng nhi không..."

"Sư phụ biết," Lạc Âm Phàm ngăn lời của nàng lại, sau đó nói, "Cho dù sư phụ bằng lòng trở về thì trước mắt chúng ta cũng chưa tu thành thân thể hoàn thiện, hiện giờ vẫn phải dựa vào trên thân kiếm, thực sự cũng rất bất tiện."

Nói đến việc này, Trọng Tử bỗng cảm thấy nghi hoặc, "Vì sao chúng ta có thể sống ở trên thân kiếm này được chứ, trong thanh kiếm này căn bản không có tiên khí lẫn ma khí mà, làm sao nó có thể bảo tồn hồn phách cho chúng ta được..."

Nhớ lại tình hình lúc ấy, chính bản thân hần cũng lấy thân tuần kiếm, lại thi triển Kinh Tâm Thuật, theo lý thuyết đáng lẽ ra cả hai người đều phải hồn phi phách tán, vì sao cuối cùng bọn họ lại may mắn biến thành linh kiếm như vậy được, thật khó mà giải thích rõ ràng.

"Có lẽ do ông trời xót thương nên chiếu cố cho chúng ta." Lạc Âm Phàm kéo tay nàng bước đi.

Trong thanh kiếm không có tiên khí, cũng không có ma khí, mà là thần khí, thanh kiếm này chính là được thần ban cho linh khí, đã thành một thanh thần kiếm, cho nên hồn phách của hai người mới có thể dựa vào trong thanh kiếm và có thể bảo tồn được. Thanh linh kiếm này là nơi bọn họ tạm thời cư trú, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn phải tu luyện mấy trăm năm nữa mới có đủ khả năng tu thành thân thể hoàn thiện và thực sự rời khỏi thân kiếm ra ngoài.

Tất cả những điều này đương nhiên là do Ma thần ban tặng.

Lạc Âm Phàm cũng không nói gì về điều này cả.

Nàng vốn đã đồng ý phải đi cùng với Cửu U nhưng cuối cùng hần đã giữ được nàng ở lại, cảnh tượng ngay lúc đó xảy ra ở trước mắt như thế nào bảo hần làm sao nói lại cho nàng biết được? Cửu U tác thành cho hần và nàng khiến hần cảm thấy rất cảm kích, nhưng mà như vậy thì càng không cần lẫn không nên để cho nàng biết được Cửu U tốt đẹp ra sao, cao thượng như thế nào.

"Vậy chờ khi sư phụ tu thành thân thể hoàn thiện thì hãy trở về Tử Trúc Phong đi."

"Trọng nhi cũng sẽ trở về cùng với sư phụ chứ?"

"Trọng nhi nhất định sẽ cùng trở về với sư phụ," Trọng Tử đảo mắt nhìn hần rồi nói tiếp, "Nhưng mà Trọng nhi có điều kiện."

Tốt lắm, tiểu đồ đệ của hần càng ngày càng lợi hại, giờ lại còn muốn đặt điều kiện với hần nữa. Lạc Âm Phàm liếc nhìn nàng, trong mắt có chút tức giận. Nàng phải chủ động nói với hần nhất định sẽ vĩnh viễn đi cùng hần, vĩnh viễn ở bên cạnh hần mới đúng chứ!

Tất nhiên là cho dù nàng muốn gì thì hần nhất định cũng sẽ tận dụng hết mọi khả năng của mình để đáp ứng điều kiện của nàng rồi.

"Nào, mau nói đi, lại muốn nghĩ tới chuyện gì nữa đây?"

Trọng Tử nghe hần hỏi mà chỉ biết kéo bàn tay của hần lại gần nhưng không nói gì, khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần đỏ bừng lên mang đầy sự thẹn thùng,

xấu hổ.

Lạc Âm Phàm cúi sát xuống nhìn lên khuôn mặt nàng, ánh mắt mang đầy sự thất vọng muốn hỏi nàng.

Khuôn mặt của Trọng Tử càng ngày càng đỏ, nàng chỉ im lặng khẽ cắn môi cười, sau một lúc lâu rốt cục cũng bị hắn nhìn đến mức không nhịn được nữa liền chui vào lòng hắn cười xấu hổ, "Trọng nhi muốn... muốn... Sư phụ!"

Lạc Âm Phàm khẽ nhún mày.

Chẳng lẽ nàng còn không rõ sao, hắn đã thuộc về nàng từ lâu rồi.

Thần tiên, sư phụ thật quá thần tiên, làm cho nàng không khỏi giật dỗi mà! Trọng Tử khẽ dậm chân rồi đơn giản là ôm lấy cổ hắn, khiến cho hắn hơi khom người xuống một chút, đôi môi đỏ mọng đặt sát bên tai hắn, nhẹ giọng nói hai chữ.

Cảm nhận thấy rõ ràng hơi nóng phả vào bên tai cùng với giọng nói thô thể như tiếng muỗi vo ve, lại còn nghe được hai chữ kia khiến trái tim Lạc Âm Phàm như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, trên mặt hắn dần dần nóng lên không thể kiểm soát được, thực sự là lại càng thêm đỏ khốc đỏ cười.

Tiểu đồ đệ thường ngày rất thích đến bên trong thành để tìm niềm vui, nhưng mà mấy ngày trở lại đây, nàng cứ một mực hỏi hắn làm sao có thể song tu cho hoàn toàn hòa hợp được, trong khi đó chỉ cần nàng ở dưới thân hắn chưa đến một lát đã hoàn toàn quên hết mọi sự tình trên đời, làm sao còn tâm trí đâu để mà bận tâm hay lo lắng về tâm pháp song tu lúc trước hắn đã dạy chứ, cả nàng lẫn hắn đều không thể khống chế được cảm xúc dâng tràn, đến cuối cùng chưa cần đến một canh giờ nàng đã xin hắn buông tha cho nàng.

Mọi chuyện dù có ra sao thì cũng thế mà thôi, năm tháng vốn lâu dài và vô tận, thời gian tu luyện còn rất nhiều, sao không có những giây phút hắn và nàng lại không thể cùng nhau quên hết đi mọi sự tình trên đời này được chứ?

Nhưng mà tiểu đồ đệ của hắn hôm nay không giáo huấn nàng một chút là không được rồi!

Hắn khẽ đưa bàn tay tới nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, khẽ nhượng mày, nghiêm giọng cảnh cáo: "Song tu là chuyện của một canh giờ thôi sao."

"Vậy... Nửa canh giờ không được sao?"

"Nửa canh giờ mà gọi là song tu sao?"

"Nhưng mà lần này, nhiều nhất, nhiều nhất chỉ được hai canh giờ thôi đấy!" Quả nhiên là bướng bỉnh mà, lần này thấy chết không sờn mà cũng không chịu lùi bước, nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ chẳng biết làm sao nhưng cũng không cam tâm bỏ cuộc nên lại một lần nữa đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong lòng hắn, nhỏ giọng năn nỉ, "Sư phụ..."

Lạc Âm Phàm xem như thờ ơ, không nghe cũng không thấy.

Hôm nay, do đang ở bên ngoài rất thị phi cho nên không thể giáo huấn nàng mạnh tay được, trở về rồi nàng sẽ biết, đêm nay đừng mơ tưởng có thể làm cho hắn mềm lòng mà buông tha cho nàng một lần nữa!

Một thanh trường kiếm bay tới, đứng ở trước mặt hai người, thân kiếm trơn bóng, vô cùng xinh đẹp, quả nhiên là báu vật hiếm thấy trên thế gian. Đứng trước mặt bao nhiêu người, Lạc Âm Phàm mặt không đổi sắc, ôm chặt lấy Trọng Tử bước lên thân kiếm, hóa thành một luồng ánh sáng trắng ắn vào trong thân kiếm

Chỉ trong nháy mắt, thanh trường kiếm bay vút lên, cắt ngang qua bầu trời rồi biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, nhìn thấy cảnh tượng này cuối cùng mọi người ở chung quanh cũng lấy lại được tinh thần, ai nấy đều thấy sợ hãi trong lòng, nhưng cũng may nơi đây tiên môn đệ tử lui tới rất nhiều, cho nên những việc như thế này cũng không có gì là mới mẻ, chẳng qua bọn họ đều cảm giác được đôi nam nữ này thật sự rất xuất sắc, đó mới thực sự xứng đáng với danh xưng thần tiên đặc đạo.

"Ân điển của ta, Lạc Âm Phàm đã không nói cho nàng biết thì thôi lại còn đối phó với con dân của ta không hề nương tay một chút nào." Một giọng nói chột vang lên nhưng lại những tiếng ồn ào trong chợ đêm bao phủ lên nên chìm hẳn trong đó, "Hai người bọn họ thì may mắn như thế, còn ta lại phải ở trong Minh Cảnh chịu cảnh quạnh quẽ một mình, thật là bất công."

"Chủ nhân, người hối hận sao?"

"Đúng vậy, ta phải đem hoàng hậu của ta về Minh Cảnh mới được."

"Đáng tiếc, hoàng hậu sẽ không đi cùng với chủ nhân một lần nữa đâu."

"Còn tới năm trăm năm hiện thế, ta còn rất nhiều cơ hội để làm việc đó a." Một tiếng cười chột vang lên trong bầu không khí trầm lặng rồi tan vào trong hư không, hoàn toàn biến mất.

Q.5 - Chương 2: Tuyệt - Âm

Mặt biển rộng mênh mông, bát ngát, trên không trung điểm vô số chấm đen, chính là những con chim hải âu từ ngoài khơi đang chao lượn. Ráng chiều bao phủ đầy trời, một bóng người khoanh tay đứng trên tảng đá bên cạnh bờ biển dưới ánh trời chiều, cả người như được viền quanh bởi một vòng tròn bằng vàng thật hoa lệ.

Một cô gái ngự kiếm bay đến, từ xa xa cô gái nhìn thấy hấn mà sững sờ cả người.

Hấn xoay người lại phát hiện sự có mặt của cô gái, khẽ kêu lên, "Thủy Tiên"?

Một nụ cười nhẹ nở ra trên đôi môi của hấn còn dịu dàng hơn cả thứ ánh sáng mờ nhạt đang chiếu rọi kia, khuôn mặt của cô gái bị ánh trời chiều đỏ rực chiếu lên khiến cho khuôn mặt nàng còn kiều diễm hơn so với cánh hoa đào mới nở, nàng chậm rãi bước lên phía trước, hé miệng nở nụ cười tươi tắn, thần sắc không được tự nhiên lắm, "Sur phụ."

Vị tiên nhân áo trắng kia thấy nàng, liền đưa một bàn tay lên vén những sợi tóc bị gió thổi rối tung trước mặt thay cho nàng, giọng nói nhẹ nhàng pha lẫn chút trách cứ, "Mấy ngày nay Thủy Tiên đã đi đâu, khiến cho sur phụ đợi ở nhà sốt ruột vô cùng!"

Nàng thuận thế ôm lấy cánh tay hấn, không trả lời mà chỉ khẽ hỏi lại, "Không phải sur phụ nói phải tháng sau mới trở về sao?"

"Sur phụ nói tháng sau mới trở về là Thủy Tiên có thể chạy đi lung tung khắp nơi như vậy sao?"

"Sur phụ ở nhà đợi Thủy Tiên bao lâu rồi?"

"Ba ngày."

"Sur phụ luôn đứng ở đây chờ Thủy Tiên sao?"

"Thủy Tiên nói thử xem?"

Sur phụ đã đứng ở đây ba ngày liền để chờ nàng ư? Nàng vừa cảm thấy vui sướng lại vừa áy náy, liền nhỏ giọng nói: "Thủy tiên sẽ không bao giờ ... chạy đi lung tung nữa."

Vị tiên nhân áo trắng bình thản, mặt không đổi sắc bất hỏi: "Mấy ngày gần đây, người chơi đùa cùng với Thủy Tiên là ai?"

Sur phụ làm sao lại biết chuyện này chứ? Nàng sững sờ nhưng cũng thành thật đáp: "Đó là Thiếu cốc chủ của Diệu Âm cốc, tên là Trúc Đình, mấy ngày trước con gặp được huynh ấy, huynh ấy muốn đưa Thủy Tiên đi Diệu Âm cốc chơi mấy ngày."

Nhìn thấy nàng rất thành thật, không dám nói dối để gạt mình, sắc mặt của vị tiên nhân áo trắng có vẻ tốt hơn nhiều, "Sur phụ đã dặn nhiều lần rồi, không được tùy ý kết bạn với người ngoài."

"Huynh ấy cũng không phải là người xấu mà sur phụ," nàng nói nhỏ giọng hết như thì thầm, vội kéo hấn lại nói, "Sur phụ mà biết cũng sẽ đi gặp huynh ấy với Thủy Tiên cho coi, huynh ấy thú vị lắm."

"Ngày mai, chúng ta sẽ rời khỏi nơi này."

"Nhanh như vậy đã đi rồi sao sur phụ! Nhưng con đã đồng ý với huynh ấy rồi, huynh ấy còn nói muốn tặng cho con một cây đàn thật đẹp nữa!"

Vị tiên nhân áo trắng chột nhứ mày, "Không chịu nghe lời sao?"

Mỗi lần nàng kết bạn với những người bạn mới, đều bị sur phụ lấy đủ các loại lý do để mang nàng lập tức rời khỏi nơi đó, tuy rằng nàng không muốn đi nhưng nàng biết sur phụ đang tức giận nên đành phải ậm ức đáp lại: "Dạ".

"Trời sắp tối rồi, chúng ta nên quay về trên thuyền đi thôi," vị tiên nhân áo trắng nhẹ giọng an ủi nàng, "Ngoan nào, Thủy Tiên phải biết nghe lời, sau này sur phụ sẽ cho Thủy Tiên một cây đàn tốt nhất."

Nàng im lặng không lên tiếng, để mặc cho hấn kéo tay hướng bước lên thuyền.

Từ nhỏ đến lớn, những đồ vật sur phụ đưa cho nàng đều là những thứ tốt nhất, nàng biết sur phụ thương yêu nàng rất nhiều, nhưng người không hiểu thứ nàng thực sự muốn không phải là đàn mà.

Lời nói của Trúc Đình vẫn vang vọng bên tai, bỗng nhiên nàng cảm thấy bàn tay đang bị hấn nắm lấy kia thực sự rất nóng.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai thầy trò tiếp tục dong thuyền xuôi theo dòng nước, tiếp tục hành trình cuộc hành trình không mục đích của mình, mấy tháng sau hai người đã đến vùng biển phía Bắc. Lúc này trời đã vào đông, trên mặt biển Bắc nổi lên đầy những khối băng thật dày, lơ lửng, chìm nổi trên mặt nước, đến lúc chạng vạng, hai thầy trò ngồi trên những tảng băng nhìn những con báo biển săn mồi.

"Thủy Tiên không thích nơi này sao?"

"Không phải."

Mấy tháng nay, lúc nào nàng cũng buồn bã và ỉu xiu, thực sự là rất khác ngày xưa. Vị tiên nhân áo trắng trầm mặc một lát rồi kéo nàng ôm vào trong lòng, khẽ hỏi: "Làm sao mà lại rầu rĩ không vui mãi như thế, vẫn còn giận đối sư phụ vì chuyện của Trúc Thiếu Cốc chủ sao?"

Đã lâu thật lâu rồi không được hân ôn như vậy, nên tâm tình của nàng chợt tốt hẳn lên, rốt cục nàng cũng mở miệng: "Vì sao sư phụ không cho Thủy Tiên tiếp xúc với những người khác?"

"Có sư phụ ở cùng với Thủy Tiên, như vậy không tốt sao?"

"Tốt . . . Chỉ là những lúc sư phụ không có ở đây, Thủy Tiên chỉ có một mình thật sự rất buồn, không có gì thú vị để làm cả."

"Sau này sư phụ đi đâu cũng sẽ mang Thủy Tiên đi cùng."

"Thật sao?"

"Thật."

Nàng cũng không tỏ ra quá vui mừng, chần chờ một lúc lâu sau đó dường như đã thu hết dũng khí bỗng nhiên nói: "Sư phụ muốn giữ Thủy Tiên ở lại bên mình cả đời như vậy sao?"

Vị tiên nhân áo trắng chợt sững sốt.

Mười mấy năm nay, nàng lúc nào cũng vui vẻ và hứng thú làm bạn ở bên cạnh hắn, chẳng lẽ bây giờ nàng đã có suy nghĩ gì khác sao?

"Thủy Tiên không muốn ở bên cạnh sư phụ nữa sao?"

"Con không phải!" Nàng vội vàng lắc đầu, khuôn mặt dần dần đỏ lên, muốn giải thích, muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra được, nàng ngập ngừng: "Thủy Tiên Thủy Tiên chỉ muốn"

Hắn mỉm cười ngăn lời nàng lại, khẽ hỏi, "Thủy Tiên có đồng ý làm giúp sư phụ một chuyện hay không?"

Đã nhiều năm như vậy sư phụ lúc nào cũng yêu thương, chiều chuộng nàng, vì nàng mà làm rất nhiều thứ, còn nàng thật đúng là chưa từng làm chuyện gì cho sư phụ cả, nàng lập tức đứng dậy nói, "Đương nhiên rồi, sư phụ muốn Thủy Tiên làm gì?"

"Trong vùng biển băng giá ở phía Bắc có rất nhiều cô linh chi, sư phụ muốn có một đóa đã lâu rồi."

"Chỉ là việc nhỏ như vậy sao sư phụ không nói sớm!" Nàng nhanh chóng đứng lên, dùng Tị Thủy Quyết (*) trên người mình rồi hướng về phía hắn nở một nụ cười thật thân nhiên, dùng một tư thế rất xinh đẹp nhảy vào trong nước.

** Thuật pháp rẽ nước*

Sau khi xác nhận nàng đã thực sự biến mất trong làn nước, vị tiên nhân áo trắng kia cũng chậm rãi đứng lên, "Trúc Đình?"

Kết giới được tháo bỏ, một thanh niên khoảng hai mươi mấy tuổi niên đang vận khinh công đứng ở bên ngoài cung kính thi lễ với hắn, "Bái kiến Tuyết tiên tôn, văn bối Trúc Đình của Diệu Âm Cốc hân hạnh được gặp tiên tôn."

Vị tiên nhân áo trắng thân nhiên nói: "Vì sao ngươi luôn đi theo hai thầy trò ta suốt quãng đường vừa qua?"

Biết là đã bị hắn phát hiện ra, Trúc Đình cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng giọng nói cũng thật trấn tĩnh đáp lại, "Văn bối đi theo đến tận đây, là muốn gặp mặt Thủy Tiên sư muội."

"Thủy Tiên không có ở đây."

"Văn bối đối với Thủy Tiên sư muội là tình cảm chân thành, cầu xin tiên tôn tác thành cho văn bối và sư muội."

Tình cảm chân thành sao? Vì mấy chữ này mà dường như ánh mắt của vị tiên nhân áo trắng kia chợt trở nên lạnh lẽo đến thấu xương.

Khuôn mặt của Trúc Đình càng ngày càng nóng lên, y lại tiếp tục nói với giọng đầy lễ phép, "Văn bối biết, tiên tôn lo lắng sư muội sẽ bị ức hiếp, nhưng văn bối cam đoan."

"Ta nề mặt Trúc Cốc chủ, hôm nay không so đo với ngươi chuyện này," vị tiên nhân áo trắng lập tức ngắt lời y, "Nếu ta phát hiện ra ngươi lại muốn bảm

riết với Thủy Tiên thì đừng trách ta không lưu tình."

Bởi vì bận tâm thân phận của hần cho nên Trúc Đình đã cố gắng hết sức hạ thấp giọng của mình sao cho thật ôn hòa, nhưng không thể tưởng được vẫn bị hần cự tuyệt mạnh mẽ như vậy, y vốn còn trẻ tuổi cho nên cuối cùng cũng nhịn không được, lên tiếng phản bác lại ngay: "Sur muội chỉ là đồ đệ của tiên tôn, tiên tôn lại quá quan tâm không chịu thông tình đạt lý như thế không khỏi quá không đúng chừng mực."

"Làm càn!"

"Vấn bối cả gan nói thẳng, sur muội cũng không phải là vị Thủy Tiên sư tỷ trước kia. . . ."

Lời nói còn chưa dứt khỏi miệng, đã thấy một sức mạnh cực lớn ập tới trước mặt đánh thẳng vào người y, mặc dù Trúc Đình đã sớm có sự phòng bị, nhưng khi chuyện xảy tới trước mắt vẫn không né tránh kịp, bị sức mạnh kia đánh trúng, bay ra xa mấy trượng, cuối cùng cả người y rơi xuống biển.

"Trúc sư huynh!" Một bóng trắng từ trong nước nhảy lên, bay qua phía đó đỡ y lên.

Vốn bị thương cũng không nặng, giờ lại được giai nhân bảo vệ vì thế trong lòng Trúc Đình không khỏi mừng thầm, y đang muốn mở miệng nói chuyện với nàng thì bỗng nhiên lại cảm giác thấy thân thể nhẹ nhàng, tiếp theo sau đó chỉ nghe ùm một tiếng rồi lại rơi xuống biển một lần nữa.

"Thủy Tiên cũng không có sư huynh." Trong giọng nói vô cùng thản nhiên, kết giới lại một lần nữa được dựng lên, ngăn cách con thuyền với mọi thứ xung quanh.

Bị hần dùng sức mạnh mẽ bắt quay trở về thuyền, đôi mắt nàng trở nên đỏ hoe, nàng dậm chân nói, "Vì sao sư phụ phải làm như vậy?"

"Nó vốn không có ý tốt."

"Huynh ấy chỉ là thích Thủy Tiên thôi mà!"

"Vô liên si!" Vị tiên nhân áo trắng kia dường như nghe những lời này của nàng mà trở nên giận dữ hơn, lên tiếng quát mắng nàng, "Không biết liên si, còn không mau quay về trên thuyền cho ta?"

Lần đầu tiên bị sư phụ mắng nặng nề như vậy, nàng sững sốt, sau một lúc lâu nàng khóc lên âm ức, chạy ra khỏi khoang thuyền.

Dưới bóng đêm đen thẫm, những cơn gió thổi qua mang theo vô số những luồng khí lạnh như băng, nàng vẫn ngồi ôm gối ở đầu thuyền, không chịu nói lấy một lời.

Vị tiên nhân áo trắng đứng ở cửa khoang thuyền nhìn nàng, không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ.

Thôi quên đi, cho dù hần lo lắng, đề phòng lẫn bảo vệ, bao bọc. . . . Nàng đã trải qua tất cả những chuyện này, bây giờ cũng muốn cho hần phải tự mình trải qua, tự mình chịu đựng tất cả những nỗi đau mà nàng đã phải chịu đựng, đây chính là sự trừng phạt mà ông trời dành cho hần.

Nàng nhất định không thể tu lại tiên cốt một lần nữa, tất cả đã có hần dùng pháp lực kéo dài sinh mệnh thay cho nàng, giống hệt như kiếp trước nàng vì hần đã làm y như vậy. Hiện nay, hần dong thuyền lên bờ đênh trên biển đi khắp mọi nơi chủ yếu là để tìm thuốc giữ gìn nhan sắc và tuổi thanh xuân cho nàng, bởi vì hần biết những suy nghĩ trong lòng của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không đồng ý lấy một bộ mặt già nua, xấu xí làm bạn bên cạnh hần mãi mãi.

Chỉ là hiện tại, nàng lại thừa dịp hần không có mặt ở đây, lui tới, kết bạn với tên Trúc Đình kia, hần đã tách nàng ra mấy tháng trời rồi mà vẫn còn nhớ mãi không quên, chẳng lẽ nàng thực sự thích Trúc Đình sao?

Ánh mắt chợt trở nên lạnh lùng, trái tim như bị giận dữ bao trùm lên, hần trực tiếp kéo nàng quay về bên trong khoang thuyền. Nàng thấy hần như thế thì kinh hoàng trong giây lát rồi lập tức hoàn hồn lại, vẫn giận dữ cắn môi muốn đi ra ngoài, đáng tiếc cánh cửa đã sớm bị hần thiết đặt kết giới, cho nên dù cho nàng có đi như thế nào thì cũng phí công, nàng cảm thấy tức giận vô cùng, đến lớn tiếng phản đối lại hần, "Sư phụ giam giữ Thủy Tiên như vậy, không bằng để Thủy Tiên chết đi còn tốt hơn!"

Chết? Nàng dám dùng đến cái chết để uy hiếp hần! Hần lạnh lùng nói: "Hiện tại muốn đi lắm rồi phải không?"

Nàng nhũn mày nói, "Đúng, Trúc Đình thích con."

Hần ghen cả người, tức giận nói: "Nếu đi ra khỏi cánh cửa này thì đừng trở về nữa!"

Nàng hờn dỗi đáp lại ngay, "Con nhất định sẽ không trở về nữa!"

Những lời này của nàng khiến cho hần thật sự giật mình.

Không trở về nữa, nàng nói không trở về nữa sao? Vì sao sau khi hần làm nhiều việc như vậy, nàng vẫn không chịu thích hần một lần nữa, phải chăng nàng nàng thật sự muốn bỏ hần mà đi sao?

Khuôn mặt tuấn tú của hần phút chốc trở nên trắng bệch, đôi mắt thất thần, cả người như mất hồn, chưa từng nhìn thấy qua bộ dạng của sư phụ như vậy, nàng vừa sợ hãi lại vừa áy náy, nhưng không hiểu sao trong lòng lại có một sự vui sướng dâng lên, nàng vội bước lên muốn an ủi hần, "Sư phụ."

Bất thình lình người nọ bỗng nhiên đưa tay ra, hung hăng ôm lấy nàng kéo vào trong lòng rồi lập tức cúi đầu xuống hôn trên cánh môi nàng.

Sư phụ đang làm gì vậy? Trong đầu nàng mọi thứ lập tức trở nên hỗn loạn, không thể bình tĩnh mà suy nghĩ được nữa, nàng mở to hai mắt, cả người theo bản năng giãy dụa chống cự, nàng muốn nói lại muốn hỏi, nhưng bởi vì môi của nàng bị đôi môi nóng rực, ướt át kia chặn kín lại cho nên chỉ có thể phát ra những tiếng um um không rõ ràng.

Chuyện này thật sự rất kỳ quái, cả người nàng bắt đầu mềm oặt xuống, dường như không còn một chút sức lực nào, môi nàng và môi hắn áp chặt lấy nhau, quyen chặt lại, dây dưa, triền miên không dứt, cảm giác này giống như nàng đã từng trải qua từ rất lâu rồi thì phải. Trong lòng cũng như trong suy nghĩ không hề muốn kháng cự lại mà ngược lại cái cảm giác này thật sự khiến kẻ khác say mê, muốn chìm đắm trong nó mãi mà không muốn tỉnh lại, chỉ thấy càng chờ mong hơn, càng muốn nhiều hơn nữa.

Hai cánh tay của nàng không kim chế được nữa liền vòng lên ôm qua cổ hắn, môi nàng khẽ cuốn lấy môi hắn chủ động đáp lại nụ hôn cuồng nhiệt kia.

Sư phụ! Người là sư phụ của nàng mà! Suy nghĩ này chợt nảy sinh ra trong đầu nàng giống như đánh một đòn cảnh cáo thật mạnh, nàng như bừng tỉnh, lại cảm thấy có chút kinh hoàng, hơi hơi dùng sức cắn nát môi hắn đang quyen lấy môi nàng.

Đau, cảm giác đau đón trên môi cuối cùng cũng khiến cho hắn tìm về với lý trí của mình, hắn nâng mặt lên quyen luyến rồi khỏi môi nàng.

"Sư. . . Sư phụ." Nàng đỏ bừng hết cả mặt, không biết nên nói gì cho phải.

Hắn cũng không nói gì cũng không dám nhìn nàng, chỉ nhìn chăm chăm xuống mặt đất, một lúc lâu sau mới ngược mặt lên nhìn nàng, khuôn mặt trở nên trắng bệch. Hắn chậm rãi lui về phía sau vài bước, sau đó vội vàng xoay người, giống như chạy trốn ra khỏi cửa.

Ngón tay nàng khẽ vuốt ve trên đôi môi đỏ mọng như cánh hoa của mình, nàng cảm nhận thấy rõ trên môi mình vẫn còn lưu lại hương vị thực sự của hắn, thoảng chốc hai má nàng đỏ ửng và nóng bừng lên hết như bị lửa thiêu.

Nàng không hề tức giận, là nàng cố ý làm như vậy, thật ra nàng cũng không phải không nhận ra những cảm xúc kìm nén ở sư phụ, nhưng người lại cứ dè nén trước mặt nàng, vẫn tỏ vẻ không bận tâm đến chuyện này một chút nào. Những lời thổ lộ thật lòng của Trúc Đình đã gọi lên những nỗi chờ mong chân thực trong trái tim nàng, chẳng qua là nàng vẫn không rõ bản thân mình rốt cuộc đang chờ mong cái gì, nàng sợ lại làm ra việc gì đó sai lầm, bởi vì người là sư phụ của nàng, nàng sợ hãi, sợ hãi những việc mình làm sẽ làm cho người tức giận và người sẽ không cần nàng nữa.

Nhưng hiện tại tất cả những việc phát sinh trước mắt làm cho nàng kinh ngạc và vui mừng vô cùng.

Thì ra sư phụ. Người nàng thích là sư phụ sao? Nàng chợt nghĩ tới sự cự tuyệt của nàng lúc nãy, có phải đã làm cho người hiểu lầm và khổ sở hay không?

Cuối cùng nàng cũng bừng tỉnh, cả người lập tức có phản ứng, vội vàng chạy ra ngoài cửa, nhưng nàng phát hiện ra trên thuyền trống trơn không một bóng người, sự trống vắng đó nhất thời làm cho nàng vô cùng sợ hãi.

"Sư phụ!"

"Sư phụ, người đi đâu vậy?"

.

Suốt ba ngày liền, không hề thấy bóng dáng của hắn.

Nhớ lại vẻ mặt của sư phụ khi đó, hoàn toàn không giống với dáng vẻ trấn định, thản nhiên ngày xưa, dường như người thực sự xấu hổ, thực sự thương tâm, chẳng lẽ vì nàng là đồ đệ của người hay sao? Mặc kệ, cho dù đó là sự thật thì đã sao, chỉ cần nàng thích người, yêu người, nàng sẽ chẳng thêm quan tâm người khác chế cười thế nào cả, chỉ cần người không giận thì nàng chẳng sợ bất cứ thứ gì nữa!

Nhưng mà lúc này người đang ở nơi nào rồi?

Nàng đột nhiên đứng lên, bước đến nằm xuống giường, khẽ nhắm mắt lại.

Chỉ trong giây lát, một bóng trắng nhanh chóng xông vào cửa, gọi thất thanh: "Thủy Tiên!"

Thật sự là người đã đến rồi, nàng nằm im khẽ cười trộm trong lòng.

"Thủy Tiên!" Hắn bước nhanh đến gần bên giường, nhưng ngay sau đó lập tức phát hiện ra chuyện này có gì đó không đúng – trên người nàng có tiên án của hắn, nhưng mới vừa rồi hắn phát hiện thân khí của nàng đột nhiên biến mất, làm cho hắn sợ tới mức vội vàng, gấp gáp chẳng cần bận tâm đến thứ gì nữa, vứt hết tất cả mọi chuyện đang làm quay trở về, chỉ là trước mắt. . . Đây không phải là Từ Linh Thuật sao?

"Sư phụ!" Còn chưa kịp phản ứng, cô gái đang nằm trên giường bật dậy nhanh chóng nhào vào người hắn, trong ánh mắt nàng tràn đầy vẻ đắc ý, quả nhiên là mỗi lần nàng gặp chuyện sư phụ luôn gấp gáp trở về đúng lúc, lần này nàng dùng cách này thật sự rất có hiệu quả!

"Không sao là tốt rồi, " hắn nhanh chóng đẩy nàng ra rồi lập tức bước ra phía bên ngoài khoang thuyền.

Nàng vội vàng đuổi theo gọi hắn, "Sư phụ! Sư phụ đừng đi!"

"Sư phụ không đi." Hắn làm sao có thể bỏ lại một mình nàng được, thật ra mấy ngày nay hắn căn bản không đi đâu cả.

"Sư phụ!" Nàng vẫn giữ chặt lấy tay hắn không buông.

Hắn dừng bước chân rồi quay người trở lại.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, một hồi lâu sau mới thấp giọng nói: "Thủy Tiên không giận, sư phụ có thể."

Có thể? Có thể làm gì đây? Nàng căn bản là không hiểu rõ cảm giác này biểu hiện cho cái gì! Nàng không nhớ rõ bất cứ thứ gì từ kiếp trước nhưng bản thân hắn lại nhận cơ hội này làm ra những chuyện như vậy đối với nàng! Trên khuôn mặt tuấn tú của hắn càng ngày càng hiện rõ vẻ xấu hổ, hắn ho nhẹ một tiếng khẽ nói, "Trời cũng không còn sớm nữa, Thủy Tiên tạm đi nghỉ trước đi. . . ."

Lời của hắn còn chưa dứt đã chợt cảm thấy cần cổ nặng hẳn, hắn kim lòng không được liền cúi mặt xuống.

Không chờ cho hắn kịp phản ứng, nàng nhanh chóng kiễng mũi chân nhón người lên hôn trên môi hắn.

Chỉ là một nụ hôn ngây ngô, không hề có kinh nghiệm, giống như đang cần lung tung trên môi hắn, nhưng bờ môi mềm mại, đỏ mọng lại ảm áp đang lướt trên môi hắn kia đủ để phá hủy tất cả lý trí còn sót lại của hắn, tình cảm vốn bị đè nén thật lâu dưới đáy lòng chợt bùng lên, tựa như củi khô ngâm trong dầu lửa bị một ngọn lửa châm qua mà bùng cháy một cách tự nhiên, dứt bỏ tất cả mọi điều kiêng kỵ và khúc mắc trong lòng, cuối cùng vòng tay của hắn hoàn toàn ôm chặt trên thất lung của nàng, một tay giữ chặt phía sau gáy nàng, biến bị động thành chủ động.

.

Hơi thở nhẹ nhàng, hỗn hển, hai bờ môi quyến luyến tách ra mà không muốn rời khỏi nhau, nàng yếu đuối nằm trong lòng hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên hệt như đám mây nhỏ, sóng mắt mê ly lay động lòng người.

"Sư phụ." Muốn càng nhiều hơn nữa nhưng nàng lại không biết nên nói thế nào cho người hiểu.

Hắn chỉ ôm chặt lấy nàng, "Sau này, liệu Thủy Tiên có hối hận không? Có thể sẽ có rất nhiều người . . . chê cười Thủy Tiên."

"Sư phụ có sợ không?"

"Không."

"Vậy Thủy Tiên cũng không sợ," nàng xấu hổ vùi mặt mình vào trong lồng ngực của hắn nhỏ giọng nói, "Thủy Tiên. . . . Yêu sư phụ như vậy."

"Nếu trước đây sư phụ đã từng làm chuyện có lỗi với Thủy Tiên thì sao?"

"Sẽ không bao giờ có chuyện sư phụ không tốt với Thủy Tiên cả."

"Lỡ như đã từng có thì sao?"

"Sau này sư phụ có đối xử với Thủy Tiên thật tốt không?"

"Tất nhiên."

"Như vậy thì Thủy Tiên sẽ không trách sư phụ nữa."

"Thật sao?"

"Thật!"

"Hãy nhớ kỹ những lời của Thủy Tiên đã nói, "hắn cười yếu ớt cúi đầu xuống hôn lên đôi môi anh đào của nàng rồi khẽ ngược mặt lên, không để ý đến vẻ mặt thất thần xen lẫn chút thất vọng của nàng, khẽ đẩy nàng ra nói, "Không còn sớm nữa, nàng hãy đi nghỉ ngơi trước đi."

Không thể để mọi chuyện tiếp tục như được vậy, ít nhất thì bây giờ chưa phải là thời điểm thích hợp nên hắn chưa làm được, nhưng nếu cứ để như vậy thì rất không công bằng đối với nàng, ba ngày nay hắn đã suy nghĩ rất rõ ràng, hiện tại việc hàng đầu hắn phải làm chính là tìm kiếm thuốc hay thần y, làm cho nàng biến trở về thành Thủy Tiên thực sự của hắn.

Nhưng mà liệu đến khi nàng nhớ lại nàng có hận hắn không?

Dẫu có cũng chẳng sao cả, hắn nhất định sẽ đối xử với nàng thật tốt, nhất định sẽ là tốt nhất, cho dù nàng hận hắn, hắn cũng quyết không bao giờ rời xa nàng, không bao giờ lại một lần nữa.

Q.5 - Chương 3: Lời cuối truyện

Lại thêm một thiên truyện xưa được hoàn tất, tác giả cũng thở phào một hơi, haha. Viết dưới sự hồi thúc của độc giả cũng thật là khả trương nha. Vì sao lại nghĩ đến việc viết truyện hư sinh huyền? Bởi vì khi viết cuốn “Thiên mệnh tân nương” có độc giả bình luận ở khu phản hồi nói là thích hư sinh, muốn có chuyện tình bị cấm đoán giữa thầy và trò, để bù cho sự tiếc nuối của độc giả này, nên Thực Khách quyết định viết ra bộ truyện này. Thật ra bối cảnh ban đầu của truyện định viết là võ hiệp, Vạn Kiếp nguyên bản là một tội đầu, vốn là một bi kịch của võ lâm, tác giả biến ngược biến xuôi làm sao lại thành tiên hiệp, cũng bởi bị ảnh hưởng của sự cầu mong của các độc giả, đọc miết rồi bị ảnh hưởng lúc nào không hay.

Về hình tượng của hư sinh, chỉ với hai từ “hư sinh” thôi, ấn tượng đầu tiên khi nhắc đến chính là sự nho nhã, tài cao, hiểu rộng và nhân ái. Đương nhiên đó chỉ là ấn tượng bên ngoài, giống như tác giả từng bị một thầy giáo “ngoại lệ” không học cao biết rộng, ... chinh lên chinh xuống. Cuộc sống vẫn là cuộc sống, từ lý tưởng đến hiện thực tất nhiên có khoảng cách, tác giả tuyệt không thích hư sinh huyền.

Bối cảnh của sách là cổ đại, tình trạng của hư sinh là độc thân, như vậy thì không bị đạo đức phê phán, a a.

Sách đề là tiên hiệp, thật ra là mượn tiền viết phạm, nội dung là Tiên giới và Ma giới, nhưng ngoại trừ có chỗ khoa trương về pháp lực này nọ ra thì cũng không khác gì với nhân gian.

Vốn không tính chỉ đơn giản nói về tình yêu, càng viết càng muốn nói về nhân tính, không phải chúng ta thường nói nhân tính nhất niệm thành tiên nhất niệm thành ma đó sao. Theo ý của Thực Khách thì tiên và ma vốn là hai nửa cực đoan của nhân tính. Tiên quá hoàn mỹ nên bị trói buộc quá nhiều làm mất đi những hạnh phúc ngỡ như đơn giản nhất, còn Ma thì lại quá phóng túng, bị những ý nghĩ âm u ám ảnh nên cũng không thể hạnh phúc. Vừa có tiên tính vừa có ma tính, vậy mới đúng là con người. Trong cuộc sống của chúng ta, thật sự không cần phải quá nghiêm khắc lẫn hoàn mỹ, nhưng phải không chế thích hợp lẫn tu chỉnh sự không hoàn mỹ đó.

Tiên tốt hay Ma tốt? Muốn tác giả trả lời? Đương nhiên Tiên vẫn tốt hơn.

Thời đại này tôn sùng thật lý lự, địa vị của nhân vật phản diện thường được nâng rất cao, còn chính phái thì bị đem viết thành ti bi vô sỉ không chịu nổi, aizz, không đúng tí nào. Không thể phủ nhận, nhân vật phản diện có đặc điểm rất riêng, ác sẽ không bị diệt vong, nhưng đứng đầu thế giới này tuyệt đối là thiện, cho dù có giả nhân giả nghĩa. Như trong quyển sách này chẳng hạn, tiền môn làm cho người ta hận thấu xương, nhưng không thể phủ nhận, những việc họ làm đa số vì lợi ích của con người. Anh đối trá? Đúng, tiền giới trong truyện này đầy biểu hiện đối trá, nhưng tôi tuyệt đối không viết trở thành hoàn toàn đối trá mà không có chút chính khí chính nghĩa nào. Mẫn Vân Trung chấp pháp nghiêm khắc, tuy hơi quá đáng quá phận trong việc xử lý nữ chính của chúng ta, nhưng hầu hết những việc nhân vật này làm đều không phải cho mình. Thiết nghĩ nếu mọi người đều trở thành ma, ác niệm bùng phát, chuyện chả ra sao cả chỉ thấy ai không vừa mắt đã vung đao chém thẳng, thử hỏi thế giới này có đáng sợ không! Cũng giống như những bi kịch trong xã hội của chúng ta, không khống chế ác niệm trong mình làm thương tổn đến người khác, họ có nỗi khổ, chúng ta đồng tình, nhưng tuyệt đối không thể dung túng được, ngục quân tử là ngục quân tử, chúng ta cần phải có quy tắc và luật lệ để khống chế những điều đó.

Tác giả vẫn luôn khâm phục các nhân tài vì nước mà hy sinh cái tôi cá nhân, bởi vì những người như vậy trên đời này chẳng còn được mấy, cũng bởi vì họ so với người thường còn khổ hơn gấp nhiều lần, nên tác giả mới muốn họ có một kết cục hạnh phúc. Vậy nên kết cục của truyện này mới viên mãn đến vậy. Đương nhiên không thể nói là ngọt ngào, nhưng theo cái nhìn của tác giả, thì cái kết như vậy cũng không hẳn là không vừa ý, không hẳn không đẹp.

Theo ý của tác giả, truyện đã chính thức kết thúc ở chính văn, sau đó bổ sung thêm hai ngoại truyện, qua đó có thể thấy kết cục tác giả thực sự muốn viết, các bạn đọc thích ngọt ngào đem nó thành chính văn cũng không sao cả, còn bạn đọc nào không thích thì coi như một phần fanfic chẳng liên quan. Qua truyện này, tác giả hy vọng các bạn đọc sẽ thuận lợi tìm được hạnh phúc của chính bản thân mình.

Chân thành cảm ơn các độc giả đã theo Thực Khách đến những câu chữ cuối cùng!

Thực khách - 18.08.2010